

Giới thiệu Sổ Tay Sử Dụng Sủng Phi

Thể loại: Trùng sinh, sủng, ngọt

Converter: tamquay, gachuaonl (tangthuvien)

Editor: tart_trứng

Beta: gaubokki

Trước khi sống lại lần nữa, A La chính là một cô nương ngây thơ thuần khiết.

Sau khi sống lại, A La là một cô nương có vẻ ngoài khả ái nhưng nội tâm lại âm u.

Đối với tính cách của nàng mọi người đều nhường nhịn.

Riêng Nhiếp chính vương lại cảm thấy sủng nàng thế nào cũng là chưa đủ.

Nàng muốn gì hắn đều cho nàng, ngay cả vị trí Vương phi nàng cũng không cần, hắn cũng cường ép nàng nhận lấy.

Tôn chỉ của chuyện: ngọt ngọt ngọt, cung chiều cung chiều cung chiều o(~*~*)o~*

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ánh mắt đó thật sự rất xinh đẹp

Một ngày của tháng ba, trong thành Thịnh Kinh mưa dầm mù trời, mưa kéo dài liên tục cũng đã nửa tháng không dừng.

Nha hoàn Kim Lũ đang ngủ trưa giật mình tỉnh giấc, nàng nhìn quanh một vòng, phát hiện không thấy Tứ tiểu thư đâu, con buồn ngủ lập tức bay mất!

Mới vừa rồi, Tứ tiểu thư còn đang nằm ngủ ở trên chiếc giường La Hán đặt bên cửa sổ phía Nam, sao mới một lúc đã không thấy tăm hơi đâu mất? Nàng cuống quýt đứng lên, cầm chiếc ô đi ra ngoài phòng tìm. Kim Lũ bước ra cửa, chuẩn bị kêu Kim Các cùng nhau tìm kiếm, đã thấy một cô gái nhỏ chừng năm, sáu tuổi đang ngồi trên hành lang có mái che lư lự.

Nữ hài nhi mặc y phục xanh lá mạ, yếm lụa quý giá màu vàng, dưới thân mặc la quần* thêu hoa bách điệp cực hợp với làn da. Thân hình nhỏ nhỏ, gương mặt nhìn nghiêng cực kì tinh xảo, lông mi vừa dài lại vừa cong, môi hồng phấn nộn, tinh xảo giống hệt một con búp bê sứ. Cô gái nhỏ đó vắn tóc hình nụ hoa, nụ hồng được quấn quanh bởi tơ lụa màu hồng, phía dưới còn đeo thêm hai cái chuông nhỏ chạm rồng màu vàng, mỗi khi nữ hài nhi quay đầu, chuông cũng theo đó mà phát ra tiếng丁丁đang thanh thúy.

Đôi mắt kia rất xinh đẹp, giống như ánh mặt trời xua đi mây đen, chiếu thẳng vào mặt hồ trong suốt, sóng mắt lung linh, có những tia sáng nhảy múa trong đó.

Kim Lũ thở dài nhẹ nhõm. Nhìn thấy Tứ tiểu thư không có việc gì, ngay cả ngữ khí cũng thả lỏng: “Tiểu thư, sao cô lại ra đây? Ngoài trời còn đổ mưa, cô cẩn thận coi chừng cảm lạnh!”.

Ngụy La không nói chuyện, chỉ im lặng không lên tiếng nhìn nha hoàn trước mặt trong chốc lát, sau đó lại lặng lẽ quay đầu đi.

Nữ hài nhi nhìn chằm chằm màn mưa bên ngoài, cho dù Kim Lũ nói gì cũng không đáp lại. Điều này khiến Kim Lũ có chút buồn bực. Sáng hôm qua, sau khi Tứ tiểu thư hạ sốt, cả người đều trở nên kỳ lạ. Vốn dĩ là một nữ hài nhi hoạt bát lại đáng yêu, gặp ai cũng cười, miệng mồm nhanh nhẩu, không có lúc nào là yên tĩnh; sao bây giờ đột nhiên lại trở nên trầm mặc?

Có phải là nóng đến hồng đầu rồi không?

Ý nghĩ này vừa lóe qua, Kim Lũ đã tự mắng mình, nàng đang nói càn nói bậy gì chứ! Tứ tiểu thư là người thông minh lanh lợi nhất!

Có điều hôm nay lại có chuyện gì sao?

Nàng nghĩ không ra, cũng không thể khuyên bảo, đành phải vào phòng cầm một chiếc áo choàng bằng gấm Tô Châu và đế giày giữ ấm cho Ngụy La, cũng thuận miệng than thở: “Trận mưa này đã mười ngày còn không dứt, cũng không biết còn muốn mưa đến khi nào!”

Kinh thành Thịnh vào tháng 3 lúc nào cũng mưa không dứt, ngay cả ở trong phòng cũng cảm thấy ẩm ướt, vô cùng không thoải mái. Kim Lũ vốn chỉ

thuận miệng nói, vốn cũng không mong chờ Ngụy La sẽ tiếp lời, dù sao cũng chỉ là một nữ hài nhi sáu tuổi, biết được bao nhiêu chứ. Có lẽ đứa nhỏ cảm thấy trời mưa thú vị, cho nên mới luôn muốn chạy ra ngoài chơi.

Nhưng sau khi Ngụy La nghe được, lại mỉm cười, lộ ra hàng răng trắng như gạo nếp, rớt cuộc cũng chịu mở miệng: “Ngày mai trời liền tạnh mưa”.

Lúc nàng cười lộ lên, trên má để lộ hai lúm đồng tiền nho nhỏ, đôi mắt đen láy sáng ngời, bộ dáng hồn nhiên đáng yêu, khiến người khác không khỏi si mê.

Nhưng hôm nay, nụ cười có phần không thích hợp. Về phần không thích hợp chỗ nào, Kim Lũ cũng không nói ra được!. Trước kia, mỗi khi Tứ tiểu thư cười lộ lên, nụ cười rực rỡ hơn cả hoa tường vi trong viện, lão thái gia thích nhất nụ cười của nàng, bởi vì nụ cười đó cực kì cuốn hút, khiến tâm tình của ông cũng thấy tốt hơn. Bây giờ không giống như thế, mặc dù nàng đang cười, nhưng nụ cười mang theo oán hận, trong mắt lóe qua chút ác ý, cả người đều bị bao trong không khí âm trầm.

Một đứa bé nhỏ như vậy, biết cái gì gọi là hận sao?

“Sao tiểu thư biết được?” Kim Lũ kinh ngạc, đang muốn nhìn kỹ, Tứ tiểu thư đã thu hồi nụ cười, quay đầu tiếp tục nhìn màn mưa bên ngoài.

Nàng chống cằm, nói băng quơ: “Đoán thôi!”

Kim Lũ đang muốn truy vấn, nàng lại không lên tiếng nữa.

Nhất định là nhìn lầm rồi, Kim Lũ trầm nghĩ, Tứ tiểu thư vẫn luôn ở trong phủ, chưa bao giờ kết thù với ai, sao lại có thể trở nên oán hận chứ! Huống chi Tứ tiểu thư cũng chỉ mới là một đứa trẻ. Kim Lũ cười, chuyển đề tài: “Phòng bếp mới làm một mẻ đậu hũ hạnh nhân, tiểu thư muốn ăn với nước hoa quế hay là nước đường đỏ?”

Nàng cuối cùng cũng cảm thấy hứng thú, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, rồi cười tủm tỉm: “Quế hoa!”.

Quả nhiên vẫn là một đứa trẻ, vừa mới nhắc tới ăn uống đã quên hết mọi việc rồi! Kim Lũ dặn nàng đừng đứng ở đây lâu, rồi trở về phòng bếp mang điểm tâm qua.

*** **

Kim Lũ đi rồi, Ngụy La kéo áo choàng bọc lại người, ngồi xuống hành lang.

Nàng chậm rãi lắc lắc hai chân, hoa mẫu đơn thêu trên hài cũng bị mưa làm ướt. Nàng khom người lấy tấm khăn muốn chắn mưa nhưng không có hiệu quả, cuối cùng dứt khoát ném tấm khăn đi, nhìn mưa xối xả trượt trên mặt vải.

Thất thần, Ngụy La lại nhớ tới chuyện đời trước của mình.

Thật ra Kim Lũ đoán không sai, nàng quả thật không phải Ngụy La trước kia.

Vốn cho rằng sinh mệnh đã chấm dứt, không nghĩ tới một khi mở mắt ra lần nữa mình lại có thể trở về năm nàng mới tròn sáu tuổi.

Đời trước nàng sống rất không hạnh phúc, lúc chết đi lòng tràn đầy thù hận. Bây giờ được sống lại một lần, có lẽ là ông trời đang ban ân cho nàng.

A La sinh tại phủ Anh Quốc Công, là Tứ tiểu thư của phủ Quốc Công. Phụ thân nàng là con trai thứ năm của Anh Quốc Công Ngụy Côn – Ngụy Trường Xuân. A La là long phượng thai, có một bảo đệ tên là Ngụy Thường Hoảng. Nghe nói lúc bọn họ sinh ra cũng gây ra chấn động không nhỏ, Quốc Công vô cùng vui mừng, lệnh bọn đầy tớ rải kẹo đầy đường, trong phủ cũng bày tiệc ba ngày ba đêm. A La và Thường Hoảng từ nhỏ đã không có mẫu thân, phụ thân sớm cưới kế mẫu. Kế mẫu là cháu gái ruột của phu nhân nhà Trung Nghĩa Bá, tên là Đỗ Nguyệt Doanh, sau khi gả tới Phủ Anh Quốc Công không lâu, liền sinh hạ một nữ hài nhi tên Ngụy Tranh, nhỏ hơn bọn họ một tuổi.

Đỗ thị đối xử với Ngụy La rất tốt, yêu thương nàng như con gái ruột, có gì ngon, có gì vui đều nghĩ tới nàng. . .

Đương nhiên, đây chẳng qua là thoát nhìn mà thôi. . .

A La cảm thấy trước kia mình rất ngốc nghếch, rõ ràng không phải mẹ ruột, làm sao có thể khát vọng người ta có thể yêu thương nàng giống như mẹ ruột.

Đỗ thị bề ngoài đối với nàng rất tốt, cho nàng ăn ngon mặc đẹp, sau lưng lại ngầm ngầm nghĩ xem làm sao để hại nàng và đệ đệ. Khi nàng còn nhỏ, bị Đỗ thị đưa tới một chỗ hoang vu ngoài thành Thịnh Kinh, mấy kẻ buôn người sớm đã ở đó chờ, nàng còn ngây ngốc hỏi Đỗ thị muốn đưa nàng đi đâu chơi.

Đến lúc phát hiện nguy hiểm thì đã muộn. Lúc đó, nàng chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi, đối mặt với nhiều người lớn như vậy, có muốn chạy cũng không chạy nổi. Nàng chạy tới một con suối thì bị Đỗ thị đuổi theo, bà ta dẫn hai ma ma, một trái một phải xốc nàng lên, sợ nàng sau khi trở về sẽ nói lung tung, vì trừ đi hậu họa, dứt khoát bóp cổ nàng ném xuống sông.

Hình ảnh hai tay Đỗ thị dùng sức bóp chặt cổ nàng, cả đời này Ngụy La cũng không cách nào quên được.

Xa lạ như thế, dữ tợn như thế!

Cũng may A La mạng lớn, bị bóp cổ như vậy vẫn chưa chết, trôi dạt theo dòng sông tới trước thôn nọ, được một đôi vợ chồng làm nghề nông nhặt về nuôi.

Nàng từ Tứ tiểu thư của Phủ Anh Quốc Công trở thành con gái của một nông dân, gập ghềnh sống tới mười lăm tuổi. Mười lăm tuổi vốn là tuổi nên gả nữ nhi ra ngoài, nàng không muốn để dưỡng phụ, dưỡng mẫu an bài, liền nhớ tới thân phận trước kia của mình, muốn trở về Phủ Anh Quốc Công nhận người thân.

Cũng không biết năm đó sau khi nàng mất tích, Đỗ thị giải thích như thế nào, thế nhưng có thể an ổn sống qua nhiều năm như vậy. Nàng vẫn cho rằng phụ thân chỉ cần liếc mắt sẽ nhận ra được nàng, sẽ đón nàng về phủ.

Đáng tiếc, nàng không gặp được Ngụy Côn lấy một lần, liền bị mẫu từ Đỗ thị hủy dung, một mình lưu lạc đầu đường, hôm sau sinh bệnh nặng, tới khi tỉnh lại thì chính là tình cảnh bây giờ.

Những ngày tháng khốn khổ tuyệt vọng như vậy, bây giờ nhớ lại khiến Ngụy La không khỏi lạnh sống lưng.

Cũng may nàng được trở lại, cho nàng cơ hội quyết định nhân sinh của mình. Nhận rõ người bên cạnh, Ngụy La không bao giờ muốn đi lại con đường trước đây nữa.

*** **

Lúc Kim Lũ bùng chén đậu hũ hạnh nhân trở về, thì thấy đôi hài thêu của Ngụy La đều ướt đẫm, nhất thời cả kinh, liền đem khay đưa cho Kim Các đang đứng một bên: “Tiểu thư đứng nhìn mưa ngoài cũng không biết khuyen nhu sao?”

Kim Các than thở: “Đã khuyen qua, nhưng mà tiểu thư không chịu nghe...”

Kim Lũ trừng mắt nhìn Kim Các, nàng lập tức im miệng.

Kim Lũ là đại nha hoàn bên cạnh Ngụy La, năm nay mười ba tuổi, lớn tuổi hơn mấy người khác, nàng lại trầm ổn, cho nên ở trong đám nha hoàn cũng có uy nghiêm, mấy lời nói ra đều khiến người khác nghe theo. Nàng đối với Ngụy La vô cùng tận tâm, mắt thấy mưa lớn, Kim Lũ lập tức đỡ Ngụy La từ trên hành lang đứng dậy: “Tiểu thư, mau về phòng thôi, cô ngồi như vậy sớm muộn gì cũng sinh bệnh...”

Ngụy La cúi đầu, thu hồi hận ý trong mắt, lại ngẩng đầu nhu thuận cười: “Kim Lũ tỷ tỷ, Thường Hoảng đâu?”

Thường Hoảng so với nàng chỉ nhỏ hơn một canh giờ, bề ngoài hai người rất giống nhau, ngay cả tính cách hoạt bát cũng giống, tình cảm tỷ đệ thân mật hơn những tỷ đệ khác nhiều. Nếu là bình thường, Thường Hoảng đã sớm sang đây thăm nàng, nhưng hôm nay lại không thấy đâu. A La biết rõ nguyên nhân, nhưng vẫn không nhen được muốn hỏi rõ.

Quả nhiên, Kim Lũ giải thích: “Phụ nhân lo lắng người sẽ đem bệnh lây qua cho Lục thiếu gia, nên không cho Lục thiếu gia qua đây. Tiểu thư nếu nhớ ngài ấy, vậy nhanh nhanh dưỡng bệnh cho tốt, như vậy mới có thể chơi cùng Lục thiếu gia”.

Đây đúng là tính toán của Đỗ thị, ly gián tình cảm tỷ đệ của nàng và Thường Hoảng. Cho nên đời trước, cho dù nàng bỗng nhiên mất tích, Thường Hoảng cũng tuyệt đối không hoài nghi Đỗ thị. A La chống má buồn bã: “Vậy được rồi...”

Nàng không thể biểu hiện bất thường ra ngoài, nếu không sẽ khiến Kim Lũ hoài nghi.

A La mở hai tay, muốn ôm: “Kim Lũ tỷ tỷ, tỷ giúp ta đôi hài được không? Giày A La ướt rồi!”

Đôi mắt với thỉnh cầu của một bé gái xinh đẹp như vậy, Kim Lũ sao có thể cự tuyệt chứ! Huống gì nếu A La không nói, nàng cũng sẽ giúp tiểu thư đôi hài.

“Được, được, để nô tỳ ôm tiểu thư vào phòng, giúp tiểu thư đổi giày”. Kim Lũ bế nàng về phòng, ôm nàng đặt ở trên tháp gần cửa sổ phía Nam, cời xuống hài và tắt ướn sùng, lại lấy khăn trắng lau sạch chân A La, mới một lần nữa thay đôi hài kim tuyến thêu mấy cảnh lê. Kim Lũ vẫn không yên tâm dặn dò: “Tiểu thư đừng để mình bị mắc mưa, lão gia biết được sẽ đau lòng...”

Ngụy La hai tay chống cằm, nghiêng đầu: “Lão gia nào?”

Mấy lời này làm Kim Lũ giật mình: “Đương nhiên là Ngũ lão gia! Sao tiểu thư lại hỏi như vậy?”

Ngũ lão gia là phụ thân của tiểu thư, xưa nay yêu thương tiểu thư nhất... Tiểu thư quên rồi sao?

Ngụy La nháy mắt mấy cái, “Nếu phụ thân đau lòng ta, sao còn không đến thăm ta?”

Kim Lũ lệnh đám hạ nhân bùng đậu hũ lên, múc từng thìa một đưa tới bên miệng nàng: “Sáng nay lão gia có ghé qua, lúc đó tiểu thư đang ngủ nên không biết. Lão gia còn nói đợi ngài hết bệnh rồi, ngày mai sẽ để phụ nhân mang ngài đi Hộ Quốc tự dâng hương cầu phúc...”

Ngày mai đi Hộ Quốc tự.

Hôm nay là mừng hai tháng ba, ngày mai chính là mừng ba tháng ba.

Chính là ngày Đổ thị toan tính đem nàng bán cho mấy kẻ buôn người.

Ánh mặt Ngụy La lạnh đi, tay nhỏ siết chặt vạt áo. Cảm xúc trong lòng nàng sôi sục, trên mặt vẫn là bộ dáng khờ dại như trước. A La ngoan ngoãn ăn xong chén đậu hũ hạnh nhân, Kim Lũ lấy khăn lụa lau miệng cho nàng. Ngụy La ngẩng đầu hỏi: “Kim Lũ tỷ tỷ, ta thấy không thoải mái, ngày mai có thể không đi được không?”

Kim Lũ lại cho rằng nàng bị lạnh, vội vàng kêu người đi nấu nước nóng để nàng ngâm mình xua lạnh. “Việc này ba ngày trước lão gia cũng đồng ý rồi, phu nhân là vì suy nghĩ cho thân thể tiểu thư... Tiểu thư sao có thể nói không đi là không đi chứ!”

Ngụy La lại không nói gì.

Không bao lâu sau, nước ấm được mang tới, Kim Lũ cùng hai nha hoàn khác đi tới sau bình phong chuẩn bị, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm chén sứ đổ vỡ! Kim Lũ cuống quýt đi ra ngoài, chỉ thấy Ngụy La đứng cạnh một mảnh chén sứ vỡ, bàn tay nhỏ bé bị những mảnh sứ vỡ bắn lên bị thương.

Miệng vết thương không sâu, chỉ chảy một chút máu. Kim Lũ hoảng hốt, lấy khăn lụa đang chuẩn bị quần lên, Tứ tiểu thư lại cúi đầu liếm liếm, ngẩng đầu nói: “Kim Lũ tỷ tỷ, ta không cần thận làm vỡ chén rồi!”

Một cái chén thì có giá trị gì? Có thể so với tiểu thư sao?

Kim Lũ khom lưng đem Ngụy La ôm lên, bế nàng cách xa chỗ mấy mảnh vỡ, lưu lại hai nha hoàn khác dọn dẹp mặt đất.

Kim Lũ khẩn trương hỏi: “Tiểu thư có bị thương chỗ nào không? Có đau chỗ nào không?”

Nàng lắc đầu, tay ôm lấy cổ Kim Lũ không chịu buông ra.

Kim Lũ vì bị Ngụy La ôm lấy, không nhìn thấy nàng chậm rãi nhếch miệng cười, hàng mi dài rủ xuống, sóng mắt lưu chuyển, giống như hai con bướm vỗ cánh bay lên, vừa xinh đẹp vừa quý dị.

Nếu không tránh được, vậy đành đi thôi.

Đổ thị muốn loại bỏ nàng, sao nàng có thể không cho bà ta một cơ hội chứ!

Nàng đã không còn là nữ hài nhi ngây thơ lại vô tri những năm trước nữa, giữa các bọn họ còn có rất nhiều việc cần phải thanh toán.

* la quần: loại quần làm từ lụa mỏng, mặc rất mát.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Ngây thơ đã chết

Ngày hôm sau, quả nhiên như A La nói, mưa xuân liên tiếp nửa tháng rốt cuộc cũng đã ngừng, trời quang mây tạnh.

Ánh nắng chiếu lên mái ngói lưu ly của Phủ Anh Quốc Công, phản chiếu xuống sân sau, tạo nên những bóng cây loang lổ sáng.

Nha hoàn ở Tùng Viên hầu hạ chủ tử xong, đã sớm cầm dây thừng ngũ sắc ở trong viện chơi nhảy dây. Bọn nha hoàn mặc váy hồng phấn, qua lại giữa đám dây thừng, dáng người uyển chuyển, tiếng reo hò hoan hô. Trong đó có một nha hoàn rất lợi hại, có thể vừa nhảy dây vừa đá cầu, chỉ thấy nàng ta đem quả cầu đá lên không trung, nhảy lên né dây thừng, chân sau đã duỗi ra vững vàng tiếp được quả cầu. Bọn hạ nhân đều trầm trồ khen ngợi nàng ta.

Phủ Anh Quốc Công quản lý hạ nhân cũng không quá mức nghiêm khắc, bình thường chỉ cần làm tốt bổn phận của mình, sau đó xin phép chủ tử, ngẫu nhiên có thể chơi đùa một chút.

Đang trong lúc đám nha hoàn hưng phấn, bỗng nhiên từ trong tàng cây nhảy ra một tiểu nha đầu đeo mặt nạ răng nanh nhọn hoắt hung tợn, hướng tới chỗ mọi người giang tay: “Vù... oa oa...”. Có mấy nha hoàn bị nàng hù giật mình không kịp phòng bị. Có người nhát gan, trực tiếp ngồi sụp xuống đất, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch!

Dưới lớp mặt nạ bật ra tiếng cười trong trẻo, Ngụy La ưỡn bụng cười to, thở hồng hộc chỉ vào nha hoàn ngồi trên mặt đất: “Kim Các tỷ tỷ thật là nhát gan!”

Kim Các chậm rãi đứng dậy, phui phui bùn đất dính trên áo váy, có chút mất mặt: “Tứ tiểu thư lại khi dễ người khác!”

Tiểu nha đầu đưa tay cời bỏ dây cột sau đầu, tháo mặt nạ xuống. Đầu tiên lộ ra đôi con ngươi đen láy, cái mũi nhỏ xinh, cánh môi phồng nộn, cuối cùng là gương mặt đẹp như tượng tạc. Nàng mặc váy lụa màu xanh non, thêu những nụ hồng viền vàng kéo dài tới đuôi váy. Ngụy La đứng dưới tàng cây cười tủm tỉm, những bông hoa bay lượn trên không rồi dừng lại trên đầu nàng, hai tay chống nạnh hỏi: “Ta đều dùng mặt nạ này hù dọa các người nhiều lần rồi, giờ còn bị ta dọa đến như thế, rốt cuộc là ta khi dễ các người hay do các người quá ngốc?” Rõ ràng nàng chỉ mới sáu tuổi, nhưng miệng mồm nhanh nhẹn, lại càng quấy không nói đạo lý, khiến ai cũng không thể nói lại.

Kim Các không phản bác lại được, đỏ mặt bỏ chạy.

*** **

Ngụy La đứng ở dưới hiên, phảng phất thấy bản thân trước kia.

Đó là cuộc sống của nàng trước khi trọng sinh, vô cùng ấu trĩ.

Cảnh tượng hôm nay, nàng nhớ rất rõ. Nàng đeo mặt nạ hù dọa một đồng người, sau đó phụ thân và Đỗ thị đi lại, Đỗ thị nói hai ba câu dỗ dành, lại một mình mang theo nàng ra khỏi phủ, để Ngụy Tranh ở nhà. Đáng lý ra lúc đó nàng nên cảm thấy kỳ quái, Đỗ thị thương Ngụy Tranh như vậy, làm gì có chuyện lễ Thượng Tị! náo nhiệt như vậy lại đem nàng theo mà bỏ nàng ta ở nhà?

Hóa ra tất cả đều đã được lên kế hoạch tốt, phụ thân có biết chuyện này không? Nàng năm đó thiếu chút nữa bị Đỗ thị hại chết, phụ thân lại có phản ứng gì?

Ngụy La không biết, dù sao đi nữa, nàng vẫn hận Ngụy Côn. Hận ông sớm lấy kẻ mẫu, hận ông không nói cho nàng biết sanh mẫu của nàng là ai, càng hận ông bắt nàng gọi nữ nhân tâm ngoan thủ lạt đó là mẫu thân. Nàng giơ hai tay lên, đem mặt nạ hung tợn trên tay ném xuống bậc thang, chiếc mặt nạ cũng ứng thanh vang lên tiếng nứt, rồi vỡ ra làm đôi.

Hạ nhân trong viện đều bị tiếng động này dọa tới, vội vàng ngừng động tác nhìn nàng.

Nàng lại cảm thấy rất thống khoái, thậm chí còn nhảy hai chân tới dẫm lên nó, khiến chiếc mặt nạ vỡ ra làm năm bảy mảnh mới chịu dừng lại. Cái mặt nạ đó là Ngụy Côn đưa cho nàng hôm tết Nguyên Tiêu. Nàng vốn dĩ ham chơi, cũng rất thích chiếc mặt nạ này, hai ba ngày đều lấy ra đi dọa người khác, đem nó trở thành bảo bối. Hiện tại, nàng một chút cũng không muốn nó, chỉ muốn phá hư.

“A La, sao lại đem mặt nạ ném đi?”

Phía sau truyền tới tiếng chất vấn nghiêm túc. Ngụy La quay đầu lại, chỉ thấy trên hành lang cách đó không xa có hai người đang đứng, một người là phụ thân Ngụy Côn, người còn lại là kẻ mẫu Đỗ thị. Giọng nói vừa rồi chính là của Ngụy Côn.

Ngụy Côn mặc áo bào đỏ tía thêu lá trúc, gương mặt nghiêm khắc, sâu trong ánh mắt lại đầy sùng nịch. Ông đi lại phía trước: “A La không phải rất thích mặt nạ phụ thân tặng sao?”

Ngụy La không để ý tới ông, cúi đầu lại đập một cước lên mặt nạ, giống như không nghe thấy câu hỏi vừa rồi.

Ngụy Côn khom lưng ôm nàng lên, cong môi cười nói: “Có phải ai chọc giận A La không? Nói cho phụ thân, phụ thân giúp con hả giận!”

Đỗ thị đứng cách vài bước, bà ta mặc áo yếm thêu hoa sen bằng tơ vàng, phối với váy màu tím rắng chiều, đầu đeo trang sức ngọc trai, y phục thật đẹp mắt. Đỗ thị vốn dĩ đang tươi cười, nhìn thấy Ngụy Côn sùng nịch Ngụy La như vậy, tươi cười trên mặt trở nên cứng nhắc.

Ngụy La ghé đầu vào vai Ngụy Côn, vừa vận nhìn thấy biểu tình biến hóa của bà ta.

Trước kia nàng còn nhỏ, không hiểu cách đối nhân xử thế, cho dù thấy những điều này cũng không nghĩ nhiều. Nhưng bây giờ không giống như vậy, nàng chỉ cần nhìn Đỗ thị, lúc nào cũng cảm giác bà ta dối trá.

Ngụy La ở trên vai Ngụy Côn cọ cọ, thanh âm mềm mại, tội nghiệp lên án: “A La ngã bệnh phụ thân cũng không tới thăm, phụ thân không thương A La...”

Hóa ra là vì cái này!

Ngụy Côn sao có thể không thương nàng chứ? Chính là vì thương nàng, cho nên khi nàng sinh bệnh, ông mới ngồi chăm cả đêm, đợi tới lúc trời sáng mới rời đi. Đứa nhỏ không lương tâm này, chỉ biết tính lại không thấy ông, lại không biết lúc nàng ngủ ông tới thăm vài lần. Ngụy Côn thờ dài một hơi: “Là phụ thân không tốt, phụ thân phải tới thăm con nhiều một chút. A La ném mặt nạ đi là đúng, đều là phụ thân sai”.

Ngụy La ngẩng đầu, nhìn thấy sắc mặt Đỗ thị càng lúc càng khó coi.

Ngụy Côn sùng ái nàng như vậy, bà ta hẳn cảm thấy nguy cơ đi! Là vì sợ nàng cướp đi sùng ái của Ngụy Tranh sao, cho nên mới không chờ kịp mà đem nàng bán đi?

Cẩn thận ngẫm lại, phụ thân quả thật sùng ái nàng hơn so với Ngụy Tranh. Là vì cái gì chứ? Cả hai không phải đều là nữ nhi của phụ thân sao, có gì khác nhau?

Ngụy La nghĩ nghĩ, mọi chuyện chắc từ mẹ ruột của nàng mà ra.

Ngụy La đối với mẹ ruột của mình cũng không có ấn tượng gì. Nàng nghe Tứ bá mẫu nói, nàng cùng Thường Hoảng sinh ra không bao lâu, người đã đi rồi. Người ngoài đều nói bà vì hậu sản xuất huyết nhiều mà chết, nhưng tứ bá mẫu lại nói, mẫu thân nàng không chết, chỉ là không cần bọn họ, tìm khắp nơi cũng không thấy. Tứ bá mẫu còn nói phụ thân rất thương mẫu thân, yêu đến lúc nào cũng muốn ở bên cạnh. Lúc trước vì làm cho Anh Quốc Công đáp ứng phụ thân lấy mẫu thân về, ước chừng đã quý ở từ đường ba ngày ba đêm, cuối cùng ngắt vì đói. Cũng vì thế Anh Quốc Công mới miễn cưỡng đáp ứng.

Nghe nói, sau khi thành thân, phụ thân gần như đem mẫu thân sủng lên trời, cuộc sống của hai người cũng rất ân ái. Sau này cũng không biết xảy ra chuyện gì, mẫu thân sau khi sinh nàng và Thường Hoảng xong liền rời đi. Lúc đó phụ thân thật sự điên rồi, tìm kiếm tung tích mẫu thân khắp nơi, tìm ba tháng cũng không có kết quả. Không bao lâu sau, phụ thân lấy Đỗ thị làm kế thất, chín tháng sau thì sinh hạ Ngụy Tranh.

Hiện tại trong lòng ông còn có mẫu thân sao? Còn nhớ bộ dạng của mẫu thân sao?

Ngụy La chôn đầu trong hõm cổ Ngụy Côn cười lạnh. Nàng chưa thấy qua mẫu thân, đối với bà ấy cũng không có bao nhiêu tình cảm. Chỉ có một điều nàng muốn biết, đó là năm xưa vì sao ruộng bỏ phụ tử nàng mà đi.

*** **

“Mặt nạ cũng vỡ rồi, vừa vặn hôm nay mẫu thân mang A La ra ngoài, lại mua cho con cái mới được không?” Đỗ thị mới rồi không chen miệng được, bây giờ thấy A La im lặng liền cười hề nhệ.

Ngụy La nâng mắt nhìn bà, ánh mắt lạnh băng, không giống ánh mắt mà một đứa trẻ nên có. Đỗ thị bỗng dưng sùng sốt, mặt danh kỳ diệu bị ánh mắt này làm cho kinh hãi. Bà ta đang muốn nhìn kỹ, thì A La đã đổi dạng bộ dáng tươi cười ngọt ngào: “Phụ thân cũng đi cùng được không? A La đã lâu không cùng phụ thân ra ngoài chơi, A La muốn phụ thân đi cùng!”

Cho dù Đỗ thị nhìn thế nào, cũng tìm không ra biểu tình vừa rồi, chẳng lẽ lúc này bà ta hoa mắt?

Ngụy Côn tiếc nuối sờ sờ đầu nàng: “Bây giờ phụ thân phải đi Hàn Lâm viện, không thể cùng con đi ra ngoài”.

Ngụy Côn mấy năm trước thi đỗ trung tiến sĩ, hiện giờ là thứ cát sĩ của Hàn Lâm Viện, mỗi ngày đều vội vàng học tập, chuẩn bị cho cuộc thi, thường xuyên không ở nhà. Mấy ngày gần đây Ngụy Côn ở nhà thời gian dài là vì Ngụy La ngã bệnh, ông không yên tâm, muốn ở nhà chăm sóc nàng.

Đỗ thị ở một bên thở phào nhẹ nhõm

Ngụy La cười thâm trong lòng, cố ý ôm chặt Ngụy Côn: “Vậy phụ thân mang nữ nhi đi Hàn Lâm Viện đi!”

Ngụy Côn cho rằng nàng luyến tiếc xa ông, vừa vui sướng vừa bất đắc dĩ: “Phụ thân đi làm chính sự, làm sao mang con theo? Ngoan ngoãn cùng mẫu thân ra ngoài, hai người đi Hộ Quốc tự dâng hương về thì phụ thân cũng về rồi!”

Trở về? Nếu nàng thật sự ngoan ngoãn đi theo, còn có cơ hội trở về sao?

Ngụy La nghiêng đầu, cuối cùng nhìn thẳng vào Đỗ thị: “Kim Lũ tỷ tỷ nói, bệnh của con còn chưa khỏe, vẫn phải uống thuốc. Phương thuốc ở chỗ Phó mẫu, phu nhân, con có thể mang theo Kim Lũ tỷ tỷ và Phó mẫu cùng đi không?”

Đỗ thị ngẩn người: “Con gọi ta là gì?”

Ngụy La lặp lại một lần nữa: “Phu nhân!”

Đỗ thị luống cuống nhìn Ngụy Côn, bà chau mày: “Đứa nhỏ này làm sao vậy? Trước kia đều gọi mẫu thân, hôm nay sao lại sửa miệng? Có phải mấy nha hoàn phía dưới nói năng lung tung gì không?”

Ngụy Côn cũng hỏi Ngụy La có chuyện gì, nàng cái hiểu cái không nói: “Tứ bá mẫu nói con không có mẫu thân, phu nhân không phải mẫu thân của con”. Nàng nắm lấy góc áo Ngụy Côn, ngẩng đầu ngây thơ hỏi: “Phụ thân, mẫu thân của con là ai?”

Đỗ thị giống như bị người ta tát một cái, nét mặt thông dong bình tĩnh cũng không giữ được nữa.

Bà biết trước khi gả cho Ngụy Côn, ông đã từng có một chính thê. Bởi vì nhà mẹ đẻ là Phủ Trung Nghĩa Bá, bình thường không ai dám ở trước mặt bà nhắc tới Khương Diệu Lan. Nay A La không có chừng mực nói ra, không thể không nói, trong lòng Đỗ thị cảm thấy chán ghét vô cùng.

Trong mắt Ngụy Côn chợt lóe vẻ đau xót, rồi rất nhanh khôi phục bình thường: “A La nghe lời, phu nhân chính là mẫu thân của con, sau này không được hỏi lại vấn đề này nữa”.

Có người mẫu thân nào đem nữ nhi còn sống sờ sờ bóp chết sao?

Đuôi mắt A La lộ vẻ rét lạnh, nàng hạ quyết tâm, cho dù mẫu thân không cần nàng và Thường Hoảng, nàng cũng không bao giờ gọi Đỗ thị một tiếng “mẫu thân”.

*** **

Ngã tư đường của Kinh thành Thịnh rất nhộn nhịp. Từ khi nhà Lương khai quốc tới nay, Sùng Trinh Hoàng Đế có cách cai trị, thưởng phạt phân minh, đem mây quan lại trong Kinh thành Thịnh quản lý chặt chẽ, dân chúng an cư lạc nghiệp, các nẻo đường ngày càng phồn hoa. Người ngồi trong xe ngựa đều có thể nghe thấy âm thanh thương khách tới lui, cùng với tiếng hét to của mấy tử tù hai bên đường.

Ngụy La từ lúc theo Đỗ thị ra ngoài vẫn luôn ngồi bên khung cửa, nàng nhấc nửa bên mình theo mùa hoa văn, mắt không chuyển nhìn chăm chăm bên ngoài.

Đỗ thị cho rằng Ngụy La nổi tính trẻ con, đối với phó phường nhộn nhịp cảm thấy tò mò cho nên cũng không quản nàng. Bà ta chỉ cần nghĩ tới một lát nữa thôi liền có thể bỏ đi cái đình trong mắt, cái gai trong thịt này, trong lòng không kim được vui sướng, khóe miệng khẽ cong.

Mấy năm nay, bà chán ghét nhất là Ngụy La và đệ đệ của nàng – Ngụy Thường Hoàng. Nhưng vì thanh danh hiển thế, bà không thể không giả bộ tươi cười, trăm y ngàn thuận đối xử tốt với bọn họ. Kỳ thật, bà sớm đã thấy phiền chán! Hai đứa nhỏ này chính là nhắc cho bà nhớ, bà bắt quá cũng chỉ là một kẻ thất, điều này giống như cái gai đâm trong lòng, khiến bà ngủ cũng không thấy thoải mái.

Nhất là Ngụy La, Ngụy Côn đối với nàng yêu thương vô cùng.

Hơn nữa Ngụy La thông minh lanh lợi, lại khả ái, xinh đẹp; trước nay đều đoạt hết hào quang của Ngụy Tranh ở Phủ Anh Quốc Công. Bà có thể không ghen ghét sao? Tranh thì tuy rằng xinh đẹp, nhưng so với Ngụy La, vẫn là kém một phần.

Đỗ thị nghĩ tới lâu dài, vì để sau này Ngụy Tranh có thể thuận buồm xuôi gió, đính hôn với một người môn đăng hộ đối, bà chỉ có thể loại bỏ Ngụy La, bán nàng ta đi càng xa càng tốt, để nàng không về được. Về đứa nhóc Ngụy Thường Hoàng kia... Chờ bà sinh được con trai lại nghĩ biện pháp đối phó đi!

Tác giả nói: Kết cục của chương trước có sửa chữa một chút, có hứng thú mọi người có thể xem lại ~

Kỳ thật cho tới bây giờ, người tôi mong đợi cho ra sân nhất không phải nam chủ, mà là đệ đệ... Rất thích đệ đệ.

Thường Hoàng (cười nhìn nam chủ): thắng!!!!!!!!!!!!

1. Lễ Thượng Tị: lễ cầu mát ở nước Trịnh. Việt Nam mình gọi là Lễ Cầu Ngự, bắt đầu từ thời nhà Lê. Đỗ Phủ cũng có một bài thơ về ngày này, tên là: “Thượng tị nhật ức Giang Nam hễ sự” (ngày thượng tị nhớ lễ trừ ma ở Giang Nam)

2. Tâm ngoan thủ lạt = thủ đoạn ngoan độc

3. Tiến sĩ, dân gian gọi là ông Ngè, hay còn gọi là Thái học sinh, là những người đã trải qua ba kì thi Hương, thi Hội và thi Đình.

Về Hàn Lâm Viện: Thời nhà Đường, năm 738, Đường Huyền Tông tuyển mộ các triều thần “văn hay chữ tốt” để soạn thảo các chiếu chỉ, mệnh lệnh, từ đó sinh ra chức quan Hàn lâm học sĩ và Hàn Lâm Viện. Tùy theo từng triều đại khác nhau sau này mà các quan trong Hàn Lâm Viện còn kiêm thêm các việc khác nhau như: quản thiên văn, thư nghệ, đồ họa, y dược, việc bếp núc trà rượu của triều đình, cơ quan ngoại giao, biên soạn quốc sử...

4. Nhà Lương (Lương quốc): là một nước chư hầu nhà Chu thời Xuân Thu, bị nước Tần tiêu diệt vào khoảng 641 TCN. (các bạn không nhầm lẫn với nhà Nam Lương những năm sau CN)

5. Sùng Trinh Hoàng đế (hay còn gọi Mẫn Đế) hoàng đế cuối cùng của thời nhà Minh, cai trị trong những năm 1627-1644. Tuy vậy, bối cảnh trong truyện lại là thời Xuân Thu (chưa có danh hiệu Hoàng đế + không có vị nào có tên hiệu Sùng Trinh cả), nên không biết tác giả bị nhầm lẫn thời đại, hay là bê đại cái tên vào @@

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đại ca ca

Edit: tart_trứng

Nếu nàng nhớ không lầm, Đỗ thị sau khi dâng hương xong, trên đường từ Hộ Quốc Tự trở về mới hạ thủ với nàng.

Đỗ thị sớm đã liên hệ tốt với kẻ buôn người. Bọn họ có hai người, một nam một nữ, hình dạng giống như con buôn, vô cùng xấu xí. Lúc ấy Đỗ thị không có lấy tiền của họ, chỉ có một yêu cầu, chính là đem nàng bán đi càng xa càng tốt, tốt nhất là cả đời này đều không về được Kinh thành Thịnh.

Lần này, A La vẫn đi theo Đỗ thị, khiến cho kế hoạch của bà ta từng bước hoàn thành.

Bà ta không phải muốn bán nàng sao? Tốt thôi, nàng liền nhìn xem bà ta có bản lĩnh này không.

Chẳng qua đến lúc đó, nàng mong rằng sẽ không dọa Phó mẫu sợ. Nàng hi vọng, trong lòng Phó mẫu, nàng vĩnh viễn là một tiểu thư ngây ngô hồn nhiên.

Tình cảm của Ngụy La đối với Phó mẫu thậm chí còn thân thiết hơn so với người thân. Từ lúc Ngụy La sinh ra tới nay, chỉ có Phó mẫu vẫn theo chăm sóc nàng, xem nàng như khuê nữ của mình. Hơn nữa, đời trước, lúc A La tới Phủ Quốc Công nhận thân nhân, lại bị mẹ con Đỗ thị hủy dung, chỉ có Diệp thị nhận ra nàng, đem nàng tới nhà mình mà chiếu cố. Đáng tiếc bản thân nàng không thể cố gắng, chung quy cũng là vì không muốn tiếp tục sống nữa, mang theo oán hận mà trút hơi thở cuối cùng.

Nếu kiếp trước, Phó mẫu biết Đỗ thị tính toán nàng, có lẽ bà cũng sẽ liều mạng mà bảo hộ nàng.

Đáng tiếc, trên đời không có chữ “Nếu”. Nàng đã chết, hơn nữa, còn chết rất đáng thương!

Không biết Đỗ thị đêm khuya đi ngủ, có mộng thấy nàng không? Bà ta cùng Ngụy Tranh liên hợp hủy diệt nàng, lúc đó cảm thấy thống khoái sao? Từng đao từng đao cắt trên da mặt nàng, bà ta hẳn là thấy dễ chịu! Nghĩ đến đây, Ngụy La thật sự muốn thử.

Khỏe miệng Ngụy La vẫn treo nụ cười, rõ ràng nàng nghĩ đến những chuyện rất tàn khốc, nhưng trên gương mặt vẫn nguyên bộ dạng ngọt ngào.

Nàng liền tiếp nhìn về phía cửa sổ, trông mắt xoay chuyển, không biết đang suy nghĩ chủ ý xấu xa gì!

Trên đường có rất nhiều người đi lại, xiêm y khác biệt, có người vừa nhìn đã biết là gia đình phú quý; cũng có người quần áo tả tơi, bụng ăn không no. Bởi vì đường đông, xe cũng đi không nhanh, cho nên Ngụy La có thể quan sát kỹ càng.

Đang đi, xe ngựa bỗng dừng lại. Nha hoàn bên cạnh Đỗ thị - Ngưng Tuyết vén rèm xe lên hỏi, hóa ra là phía trước có hai xe ngựa va vào nhau, chắn ngang đường, phu xe không thể không dừng lại bên cạnh một sạp bán mặt nạ.

Ngưng Tuyết nói: “Thật xui xẻo, phu nhân, không bằng chúng ta đi đường khác?”

Đỗ thị nghĩ nghĩ, không thể ở đây làm chậm trễ thời gian, bà ta gật đầu: “Cũng được...”

Ngụy La từ đầu tới giờ vẫn chưa nói lời nào, bỗng nhiên mở miệng: “Phu nhân, người nhìn, bên đó có rất nhiều mặt nạ! A La muốn mua một cái”.

Tươi cười trên mặt Đỗ thị trở nên cứng ngắc. Mỗi tiếng “phu nhân” A La gọi, chính là đâm vào lòng bà một nhát dao. Vốn định ở chỗ này tức giận, Đỗ thị ngấm lại, vẫn còn phải lừa nàng ta một chút nữa. Tiểu nha đầu này tinh ranh, lanh lợi, nếu có gì khác lạ sẽ bị nàng phát hiện ra.. Cứ đợi đến lúc đó xem làm sao nàng ta chạy được! Nghĩ tới viễn cảnh đó, Đỗ thị miễn cưỡng cười, “A La nghe lời, chúng ta còn phải đi Hộ Quốc tự dâng hương. Khi nào về chúng ta lại ghé qua mua được không?”

A La lắc lắc đầu nhỏ như đánh trống bỏi: “Không được, không được, con muốn mua bây giờ!”.

Thấy Đỗ thị muốn cự tuyệt, nàng quệt miệng, ra đòn sát thủ: “Vừa rồi ở nhà, phu nhân còn nói sẽ mua mặt nạ cho A La, sao bây giờ lại không đồng ý? Phu nhân là đang gạt con sao? Con phải đi nói với phụ thân!” Ngụy La hiểu phải vừa đâm vừa xoa, thấy sắc mặt Đỗ thị không tốt, nàng chớp chớp đôi mắt to ngập nước, tay chỉ vào sạp bán mặt nạ ngoài cửa: “Con chỉ mua một cái... phu nhân, mua cho con một cái thôi được không? Mua xong con liền nghe lời!”

Đỗ thị không chống đỡ được nàng nhõng nhẽo, suy nghĩ một chút, dù sao cũng đi không được, phía trước không biết đến khi nào mới giải quyết xong, không bằng thuận theo ý Ngụy La, để nàng nghe lời một chút. Huống gì nha hoàn trên xe đều là người của bà ta, Kim Lũ và Diệp thị lại ở xe sau, Ngụy La cũng không thể đi nơi nào được, vì thế Đỗ thị cũng đồng ý.

Đỗ thị nói với nha hoàn Ngưng Tuyết: “Người mang Tứ tiểu thư xuống mua mặt nạ. Không được đi xa, mua xong liền lên xe”.

Ngưng Tuyết đáp ứng, không tình nguyện dắt Ngụy La đi: “Tứ tiểu thư, cô đi theo nô tỳ”.

Ngụy La giả vờ không nhìn thấy, tránh đi tay của nàng ta, trực tiếp nhảy xuống xe ngựa, chạy chạy chạy, mấy bước liền tới trước sạp bán mặt nạ.

Ngưng Tuyết là người của Đỗ thị, nàng ta tự nhiên biết tính toán của Đỗ thị, do đó cũng không có sắc mặt gì tốt với nàng. Nàng ta bị Ngụy La không để ý tới, bất mãn hừ một tiếng, vung vung tay đi phía sau Ngụy La.

*** ** *

Ngụy La tay chân đều ngắn, nàng đứng ở trước sạp bán hàng, lão bản đương nhiên không thấy nàng. Nàng cũng không vội, sờ cái này một tí, nhìn cái kia một tí, tựa hồ cái nào cũng muốn mua.

Cuối cùng, Ngụy La quay đầu, nhìn người đang đứng bên cạnh, đưa tay kéo kéo áo bào quý giá màu chàm thêu hoa văn màu vàng của người nọ, giọng con nít mềm nhũn: “Đại ca ca, muội thích mặt nạ trên tay huynh, huynh có thể cho muội xem được không?”

Đối phương hơi khựng lại, cúi đầu nhìn xuống, lúc này mới chú ý thấy một bé củ cải đang đứng dưới đất.

Tóc vấn kiểu nũ hoa, trên đầu đeo vòng trang sức gắn những bông hoa nhỏ bằng ngọc trai, xiêm y màu xanh non thêu hoa hồng, giống như chồi non vừa nhú khi mùa xuân tới, vừa nhìn liền biết là thiên kim tiểu thư nhà giàu có.

Hắn không chút để ý, vuốt vuốt mặt nạ nô lệ Côn Luân trong tay, thanh âm sâu thẳm như giếng cổ: “Ngươi muốn?”

Hắn tuy rằng chỉ là thiếu niên, nhưng cả người đều toát ra khí chất cao quý, khiến người ta không cách nào xem nhẹ. Sườn mặt anh tuấn, dung nhan diễm lệ; rõ ràng mới mười lăm, mười sáu tuổi, nhưng lại giống người đã trải qua rất nhiều sóng gió; loại khí chất trầm ổn, lãnh túc này rất khó tìm thấy ở người khác. Đây chính là nguyên nhân Ngụy La muốn cái mặt nạ hắn cầm trên tay... Đương nhiên, còn có một nguyên nhân trọng yếu khác, chính là phía sau hắn có hai người thị vệ, thoạt nhìn đều có võ công cao cường.

Ngụy La gật gật đầu: “Muốn!”

Triệu Giới mới vừa từ Ô Nhung² trở về, cũng không vội hồi cung. Hắn vốn định đi dạo xung quanh, không nghĩ tới sẽ có một tiểu nha đầu cùng hắn nói chuyện. Thật đáng tiếc, hắn không có kiên nhẫn chơi với mấy tiểu hài tử, cho dù bộ dạng tiểu nha đầu này rất xinh đẹp cũng không khác gì. Hắn bỏ mặt nạ xuống, chuẩn bị rời đi: “Tặng cho ngươi”.

Có điều A La sao có thể để hắn đi dễ dàng như vậy! Nàng xuống xe ngựa chính là vì hắn nha!

Hắn đem mặt nạ đưa đến trước mặt nàng, tay còn chưa kịp rút về đã bị A La tiến lên ôm chặt lấy, cái miệng nhỏ nhắn như cánh hoa mở ra, để lộ răng nanh nhọn hoắt, a một tiếng liền cắn xuống.

Nàng cắn một cái thật sự không nhẹ, xuống răng rất nhẫn tâm; rất nhanh, trong miệng nàng liền tràn ra mùi vị máu tươi.

Triệu Giới³ bị bất ngờ không kịp phòng bị, đưa tay muốn đẩy nàng ra. Khổ nỗi tiểu nha đầu này cắn quá chặt, gấu gao ngậm lấy cổ tay hắn, cho dù hắn cố gắng vùng tay hai lần đều không thành công. Thị vệ phía sau rút đao tiến lên, cần bản không hề để ý đang ở ngoài đường. Chuôi đao ở dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng chói lóa, đao vung lên liền hướng tới A La. A La tránh nhanh, buông cánh tay mình vừa cắn ra, trốn ra sau lưng Ngưng Tuyết, lộ ra đôi mắt to tròn và hàng mi cong cong.

Ánh mắt kia rõ ràng đang nói: “Ngươi đến đánh ta nha!”

Ánh sáng trong mắt Triệu Giới chợt lóe! Hắn cúi đầu nhìn cổ tay mình, một vết máu vừa thâm vừa hồng. Hắn vừa rồi sơ sẩy, cho rằng đối phương chỉ là tiểu nha đầu được nuông chiều, lại không nghĩ nha đầu này có răng nanh, gặp người liền cắn.

Thị vệ xin chỉ thị của hắn: “Gia?”

Triệu Giới ngược mắt nhìn chằm chằm Ngụy La trốn sau lưng Ngưng Tuyết: “Đem nàng đưa đến trước mặt ta, để xem xem nàng có mấy cái răng!”

Thị vệ lĩnh mệnh, đang chuẩn bị động thủ, A La liền chạy như bay. Đứng nhìn nàng nhỏ con, tốc độ rất mau lẹ, đập đập liền leo lên xe ngựa, chui vào trong xe, không chịu ra nữa.

A La chạy rồi, còn lại nha hoàn Ngưng Tuyết đối mặt với hai tên thị vệ, trong lòng nàng ta oán hận A La triệt để, không đâu lại đi rước họa. Có điều nàng ta vẫn phải trưng ra gương mặt tươi cười: “Đại nhân lượng thứ, tiểu thư nhà nô tỳ mới sáu tuổi, xin ngài đừng chấp nhặt...”

Thị vệ mặc bộ sam⁴ màu xanh đứng bên cạnh quát mắng: “Sáu tuổi? Làm ra hành động nhẫn tâm như vậy mà mới sáu tuổi? Da thịt của Gia cũng muốn bị nàng ta cắn rớt xuống!”

Ngưng Tuyết biết mình đuối lý, đành phải thay người nhận tội.

Đỗ thị ở trong xe ngựa chờ lâu, liền gọi nàng ta lên để tiếp tục lên đường.

Xe ngựa màu đen chậm rãi đi xa, Ngụy La từ trong cửa sổ ló ra cái đầu nhỏ, hướng phía sau mà nhìn.

Triệu Giới cũng nhìn thấy nàng, chỉ thấy miệng nàng cử động, chậm rãi nói vài chữ: “Ăn, không, ngon!”

Sắc mặt Triệu Giới càng thay đổi.

Thị vệ Chu Cảnh hỏi: “Vương gia, có cần thuộc hạ đem nha đầu kia về cho ngài xử lý không?”

Triệu Giới trầm mặc không nói, không tán đồng, cũng không phản đối.

*** **

Xe ngựa thuận lợi đi tới Hộ Quốc tự, Đỗ thị dẫn Ngụy La đi vào bảo điện rộng lớn, rực rỡ; dâng hương, cầu phúc, dập đầu, quỳ lạy.

Dù sao thì diễn cũng phải tới nơi tới chốn, cho dù Đỗ thị rất sốt ruột cũng phải theo quy cũng làm từng bước một. Sau khi xong hết, đoàn người chuẩn bị đi về, Ngụy La bỗng nhiên chạy tới bên cạnh Diệp thị, ngẩng đầu nói: “Phó mẫu, con khó chịu...”

Câu nói này thật sự dọa Diệp thị sợ, bà vội ngồi xổm xuống xem xét tình hình của nàng: “Tiểu thư khó chịu chỗ nào? Có phải bệnh còn chưa khỏe không. Bị lạnh, hay lại nóng người rồi?”

Diệp thị năm nay hơn ba mươi tuổi, bảo dưỡng thỏa đáng, ngũ quan đoan chính, đối với mọi người đều ôn hòa.

Bà là do sanh mẫu của A La - Khương Diệu Lan khi còn sống thành tới, lúc Khương thị không có ở đây, là bà nuôi lớn A La. Tình cảm của bà đối với A La so với nữ nhi ruột thịt của mình còn thân thiết hơn, bây giờ mới nghe nàng nói khó chịu, cả người đều cảm thấy lo lắng.

Ngụy La cũng không phải thật sự khó chịu, chỉ là nàng không muốn ngồi cùng xe ngựa với Đỗ thị. Ngụy La làm nũng với Diệp thị, nói chỗ này đau, chỗ kia cũng đau. Cuối cùng nháo khiến Diệp thị và Đỗ Nguyệt Doanh đều không có biện pháp, đành để nàng và Diệp thị ngồi cùng một xe ngựa. Đoàn người hướng chân núi mà đi.

Lúc ngồi vào xe ngựa, bệnh của Ngụy La cũng tốt hơn rồi, nàng ôm eo Diệp thị nói: “Phó mẫu không được rời ta, không cần bỏ lại A La một mình!”

Trải qua cả buổi sáng, Diệp thị nhìn ra Ngụy La không thích Đỗ thị, bà cảm thấy có chút kỳ quái. Trước kia, A La với Đỗ thị tuy không quá thân thiết, nhưng còn chưa tới mức không có tình cảm như vậy, hôm nay có chuyện gì sao?

Phó mẫu không khỏi nhớ tới câu nói sáng nay của A La: “Tứ bá mẫu nói con có mẫu thân, phu nhân không phải mẫu thân của con”.

Bà thờ dài một hơi, chắc là nhớ mẹ ruột rồi.

Nhớ đến điều này, Diệp thị đau lòng xoa xoa đầu Ngụy La: “Phó mẫu sẽ không rời đi tiểu thư; rời đi rồi Phó mẫu có thể đi đâu chứ? Chờ tiểu thư trưởng thành, thấy nô tỳ phiền chán, đến lúc đó nô tỳ mới rời đi”.

Ngụy La than thở: “Ta sẽ không phiền chán Phó mẫu”.

Diệp thị hòa nhã cười.

Xe ngựa Phủ Anh Quốc Công vẫn một đường chạy xuống chân núi, hai bên đường, cây cỏ che rợp trời, bóng cây lắc lư, tán lá đung đưa vang xào xạc. Đường càng đi càng kỳ lạ, hình như không phải đường lúc này lên núi. Kim Lũ nhìn xung quanh một chút, cảnh giác vén rèm xe hỏi phu xe: “Không phải hồi phủ sao, sao lại đi đường này?”

Phu xe sớm đã bị Đỗ thị thu mua, cúi đầu, hàm hồ nói: “Phu nhân cần đi đường này, phu nhân nói muốn gặp một người”.

Kim Lũ nhíu mày, buông rèm xuống, bất mãn nói: “Cũng không biết muốn gặp ai... Nhất định phải chạy tới nơi rừng rậm hoang vu này!”

Xe ngựa cuối cùng dừng lại trước một căn nhà gỗ. Không bao lâu, nha hoàn đỡ Đỗ thị từ xe ngựa phía trước đi xuống. Ngụy La nhìn qua bức màn, thấy cách đó không xa, trước ngôi nhà gỗ có một đôi nam nữ - chính là người buôn bán hải nhi Đỗ thị đã liên hệ tốt.

Lời tác giả: Cảm ơn các bảo bối đã cho ý kiến và hoa hồng.

----- (từ sau này là lời tâm sự (lẩm nhẩm) của tác giả) -----

Triệu Giới: lần đầu gặp mặt, nàng dâu nhỏ đã đánh dấu chủ quyền rồi

A La: →_→ Người nghĩ gì chứ? Tín hiệu cầu cứu mãnh liệt như vậy mà không hiểu sao?

Không biết đại gia có thích cái ý nghĩ bệnh kiều được thiết lập này không, cá nhân tôi thấy rất mạnh.

Có điều hiện tại mọi người đều lý giải không đúng, bệnh kiều không phải ốm yếu + yếu ớt; nhất định phải nói có bệnh, chính là đầu óc có bệnh.

Cá nhân ta lý giải bệnh kiều là: “Tôi thích anh anh liền phải thích tôi, anh không thích, tôi liền giết”. Hoặc là: “Tôi làm hết những điều này là vì hấp dẫn anh chú ý”. Có thể tham khảo anime ;”Nhật ký tương lai” (mirai nikki gasai yuno) hoặc là “ Khi ve sầu khóc” (higurashi no naku koro ni rei), đều là điển hình của bệnh kiều. Đương nhiên, A La nhà ta không hung tàn như vậy đâu. (mình có để kèm tên tiếng Nhật của anime, bạn nào muốn coi có thể search nhé! Tác giả có vẽ là fan cuồng của anime; chap nào cũng thấy dính)

A Nguyệt hi vọng nàng ấy là một cô nương có bệnh kiều nhé ~(≥▽≤)/~ ở trong mắt tôi, nàng ấy làm cái gì cũng đúng.

1. Lãnh túc: lạnh lùng và nghiêm túc

2. Ô Nhung (邬戎). Ô là một đất thuộc nước Trịnh thời Xuân Thu, nay thuộc tỉnh Hà Nam. Tỉnh Hà Nam xưa là địa bàn của hai nước chư hầu thời Xuân Thu – Nước Hoài Dương và Nước Lương. Nhung là chỉ những dân tộc ở phía Tây Trung Quốc xưa. Ô Nhung = đất Ô ở phía Tây. Để tiện cho việc edit, mình sẽ giữ nguyên tên là Ô Nhung luôn nhé!

Do từ đầu tới giờ, hầu hết các địa danh mà tác giả sử dụng (theo mình tìm hiểu), đều thuộc thời Xuân Thu, cho nên sau này các chú giải của mình sẽ cố gắng lấy ở thời đó (vì cùng một tên những ở mỗi thời đôi khi sẽ có vị trí khác nhau!)

3. Mình không biết tác giả có nhầm lẫn gì ở đây không. Vì họ Triệu là họ của nhà Triệu (thời Xuân Thu); trong khi chương 02, tác giả ghi nhà Lương khai quốc (cũng thuộc thời Xuân Thu), mà họ của nhà Lương là họ Doanh, không phải Triệu???

J4F: Tên Anh là Giới: có nghĩa là đồ đồ đồng, làm bằng ngọc, gọi là khuê; tên chị là La: có nghĩa là cái rổ @@

4. Bô sam: Bô là loại vải được dệt từ sợi gai, sợi bông. Sam ở đây là loại áo dài, mỏng mặc ngoài cùng. Ví dụ như cái ảnh này: Lốp khoác ngoài mỏng manh màu sắc cũng nhạt hơn hẳn là “sam”.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Edit: tart_trung

Đỗ thị sớm đã nghĩ kỹ rồi, cho dù có thêm Kim Lũ và Diệp thị bà ta cũng không vướng bận gì. Đến lúc đó, chỉ cần tùy tiện tìm lý do đem mấy người rắc rối đó đi chỗ khác là được. Chờ lúc họ trở về, Ngụy La cũng sớm bị đôi phu thê nợ ôm đi. Việc sau đó thì dễ giải quyết hơn... Bà ta có thể nói Ngụy La đi lạc, tìm khắp nơi cũng không thấy; Cũng có thể nói trên núi có giặc Oa chuyên trộm trẻ con, Ngụy La không may bị bắt đi. Bà ta chỉ cần giả bộ bi thương, tốt nhất là mang ít thương tích trở về. Cùng lắm thì bị Ngũ lão gia trách phạt một chút, qua một thời gian ông ấy hết giận thì chuyện kia cũng coi như cho qua.

Nhận một chút trừng phạt để đổi lại an tâm cả đời; Cuộc mua bán này thật sự lãi to rồi.

Đỗ thị thoải mái thở phào một hơi, trước khi đi vào căn nhà gỗ còn dặn dò: “Ta vào một lát liền ra ngay, các người ở ngoài này trông chừng Tứ tiểu thư, đừng đi loạn!”

Diệp thị gật đầu: “Phu nhân yên tâm!”

Ngụy La im lặng nắm chặt xiêm y của Phó mẫu, nàng nghiêng rằng, ở chỗ người khác không thấy lộ ra vẻ thâm độc. Kiếp trước cũng chính là như vậy, Đỗ thị đi vào căn nhà gỗ, nàng và Kim Lũ ở bên ngoài đợi. Một lát sau, trong nhà gỗ sẽ có một nữ nhân đi ra, bà ta nói Đỗ thị muốn tìm nàng, rồi ôm nàng vào trong phòng.

Kim Từ và Kim Các đều biết hết, nhưng không ai trong số họ phản đối, chỉ đứng nhìn nàng bị nữ nhân kia ôm đi.

Mới vào trong, A La không biết tại sao cảm thấy không thích hợp. Nàng liều mạng tránh khỏi cái ôm của nữ nhân kia mà chạy đi. Phía sau có một dòng suối, theo khe suối ấy có thể đi xuống núi, nàng nhớ đường, lúc lên núi nàng vẫn mãi nhìn con suối nhỏ này, cho nên cứ thế theo lối đó chạy xuống.

Đáng tiếc tuổi nàng còn nhỏ, chạy không nhanh, thế nên bị người của Đỗ thị đuổi theo ở phía sau. Đỗ thị rất giận dữ, bà ta dứt khoát không bán nữa, trực tiếp bóp cổ nàng muốn nàng chết... A La lúc ấy rất sợ hãi, cũng vô cùng luống cuống. Nàng không biết vì sao, rõ ràng một khắc trước Đỗ thị còn tươi cười thân thiết với nàng, ngay sau đó đã muốn lấy mạng nàng.

Ngụy La cảm nhận được hơi thở đang mất dần đi của mình, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, nàng hỏi Đỗ thị: “Mẫu thân, vì sao?”, “Mẫu thân, con khó chịu”... Nhưng cũng vô dụng.

Lúc ấy, Đỗ thị đã nói gì nhỉ?

À. Bà ta nói: “Người nên chết sớm đi. Người chết rồi, Tranh nhi và ta mới có cuộc sống tốt!”.

Phải không?

Các người muốn có cuộc sống tốt, cho nên mới dùng sinh mệnh của nàng làm vật hiến tế sao?

Ngụy La mỉm cười. Nếu Đỗ thị đã muốn cuộc sống của Ngụy Tranh được vừa lòng đẹp ý, nàng liền không để cho bọn họ được như ý. Nàng nhìn Kim Lũ hỏi: “Kim Lũ tỷ tỷ, cây trâm trên tóc tỷ thật đẹp. Có thể để A La xem xem không?”

Kim Lũ đối với Ngụy La xưa nay đều là muốn gì được nấy, huống gì chỉ là một cây trâm. Vì thế, Kim Lũ rút cây trâm trên đầu mình đưa cho A La: “Cây trâm này rất bén, tiểu thư cầm cẩn thận một chút, đừng để bản thân bị thương”.

Ngụy La đón lấy, ngửa đầu cười với nàng ta một tiếng: “Được”.

Nàng đương nhiên sẽ không làm mình bị thương, vì cây trâm này còn có chỗ hữu dụng của nó.

Ngồi trong xe ngựa chờ hồi lâu, Ngụy La vẫn thật ngoan, không ồn không nháo, nàng chỉ thỉnh thoảng đi đi chân, rồi lại đùa nghịch với cây trâm trên tay.

Đỗ thị hẳn là ở bên trong thương lượng xem làm sao lừa được Kim Lũ và Diệp thị. Còn nàng phải làm sao đây? Chạy trốn thì quá mệt, như vậy nàng cũng không thể vạch trần âm mưu của Đỗ thị, nói không chừng còn khiến bà ta nâng cao mong muốn muốn giết nàng. Nàng muốn hung hăng xô ngã Đỗ thị, tốt nhất khiến bà ta huyết nhục mơ hồ.

Ngụy La giật nhẹ tay áo Kim Lũ: “Kim Lũ tỷ tỷ, phu nhân sao lâu vậy còn chưa ra? Ngụy La mệt mỏi, ta muốn về nhà, ta nhớ phụ thân...”.

Kim Lũ đỡ nàng lúc lâu, lúc sau đứng lên nói: “Nô tỳ ra ngoài xem một chút, tiểu thư ở chỗ này chờ, nô tỳ đi một lát liền về ngay”.

Ngụy La gật đầu, chớp chớp mắt, khờ dại hỏi: “Phu nhân có phải có bí mật gì không? Chỉ nói chuyện thôi sao không cho chúng ta đi cùng chứ?”

Những lời này lọt vào tai người khác cũng chỉ là thuận miệng nói mà thôi, nhưng vào tai Kim Lũ và Diệp thị, lại giống như tát nước. Vốn dĩ hành động của Đỗ thị thật kỳ quái, bọn họ không nói ra miệng, nhưng trong lòng cũng vô cùng hoài nghi. Bây giờ A La nói như vậy, không khỏi khiến mọi người nghĩ nhiều... Hai người trao đổi ánh mắt một chút, Kim Lũ đi xuống xe ngựa, rón rén tới bên cạnh căn nhà gỗ.

*** **

Quả thật, Đỗ thị đang ở trong nhà gỗ thương lượng kế sách với đôi phu thê kia.

Đôi phu thê này vốn dĩ không phải người ở Thịnh kinh, mà là người ngoại thành, huyện Liễu Lâm (1), chuyên dẫn mối buôn người. Nam gọi Ngô Chu, nữ họ Vương, tạm thời kêu Vương thị. Danh tiếng hai người này ở huyện Liễu Lâm không tốt, thường xuyên ở thành Thịnh Kinh lừa bán hài nhi, rồi bán đi chỗ khác. Đỗ Nguyệt Doanh là thông qua một ma ma trong phủ mới quen bọn họ. Ma ma kia là người huyện Liễu Lâm, bà ta đứng giữa làm cầu nối, thường xuyên liên lạc qua lại.

Đỗ thị tuy rằng hợp mưu cùng bọn họ, nhưng trong thâm tâm vẫn là không coi trọng hai người này.

Ngô Chu hỏi: “Hai nha hoàn và ma ma bên ngoài thì làm sao?”

Đỗ thị nhìn nhìn móng tay vừa sơn, sắc đỏ diễm lệ, bà ta cười một tiếng: “Lát nữa tìm có đem nha hoàn kia sai đi chỗ khác. Còn lại Phó mẫu, người cứ nói là do ta sai bảo, muốn gặp Ngụy La. Người cứ thế trực tiếp ôm đứa nhỏ đi không phải là xong rồi sao!”.

Làm như vậy không phải không thể được, nhưng tâm tư Vương thị kính đáo, không yên tâm hỏi: “Sẽ không có vấn đề gì chứ? Bà xác định không có ai tìm đứa bé đó đúng không? Đừng để đến lúc chúng tôi mang đi rồi lại có người tìm, lại thêm phiền toái!”

Đỗ thị liếc nhìn Vương thị, cười lạnh: “Mẫu thân của nàng ta còn không cần nàng ta, còn có ai tìm chứ?”

Nói dứt lời, Đỗ thị kêu Ngưng Tuyết lấy từ trong tay áo ra hộp hương liệu nhỏ, đưa tới trước mặt Vương thị: “Nếu bà thật sự không yên tâm, dùng cái này làm cho mấy nha hoàn ngoài kia ngất đi, bảo đảm không có chút sơ hở!”

Loại hương hiệu này có tên là an thần hương, có công hiệu trợ giúp giấc ngủ, có điều nếu sử dụng quá liều sẽ khiến người dùng rơi vào hôn mê. Đỗ thị sớm đã chuẩn bị sẵn, đồ đạc đều mang đầy đủ.

Quả nhiên, bà ta vừa lấy thứ này ra, sắc mặt Vương thị cũng yên tâm hơn nhiều.

Mấy người hợp kế một phen, liền chuẩn bị động thủ.

Kim Lũ ở ngoài cửa ngưng thần nghe ngóng, nghe xong đối thoại của bọn họ, chỉ cảm thấy từ đầu tới chân đều lạnh lẽo.

Phu nhân muốn bán Tứ tiểu thư!

Bà ta xưa nay không phải đều đối với Tứ tiểu thư rất tốt sao, về mặt ôn hòa đó không lẽ đều là nguy trang? Sao lại có người độc ác như vậy?

Kim Lũ vô cùng khiếp sợ, nhưng vẫn cố gắng trở lại xe ngựa thật nhanh. Nàng ta đem đoạn đối thoại nghe được nói với Diệp thị. Diệp thị vừa giận lại vừa sợ: “Phu nhân cũng thật nhẫn tâm!”

Kim Lũ lôi kéo bà ra ngoài: “Thừa dịp bọn họ chưa phát hiện, chúng ta mang theo tiểu thư nhanh chóng chạy trốn! Nhất định phải nói chuyện này với lão gia!”

Diệp thị gật đầu, ôm Ngụy La bước xuống xe ngựa. Hai tay bà run rẩy, nhưng lại ôm Ngụy La rất chặt, hốc mắt đỏ hồng: “Sợ tiểu thư thật khổ...”

Ngụy La ôm cổ Phó mẫu, giọng nói ngây thơ: “Phó mẫu, sao bà lại khóc? Chúng ta sao lại phải đi, không phải chờ phu nhân sao?”

Ngụy La nói chưa dứt lời, Diệp thị đã khóc càng thương tâm hơn: “Tiểu thư ngọc, nếu đợi nữa, phu nhân liền đem tiểu thư đi bán...”.

Trước khi Khương Diệu Lan đi, đã đem tỳ đệ hai người giao phó cho bà, muốn bà chăm sóc họ thật tốt. Nhưng bà chăm sóc thế nào chứ? Thiếu chút nữa đã khiến tiểu thư bị đem đi bán!.

Nếu không phải phát hiện sớm, kết cục của tiểu thư sẽ thế nào đây? Chỉ cần nghĩ đến thôi, trong lòng Diệp thị liền áy náy, tim như bị ai bóp nghẹn.

*** **

Người ở trong nhà gỗ cảm thấy có động tĩnh, đi ra xe ngựa nhìn liền thấy trống không, người đã bỏ chạy!.

Cũng may nữ nhân thì chân nhỏ, chạy không được xa. Đỗ thị nghiêng răng nghiêng lợi nói với Ngô Chu: “Còn không mau bắt người lại!”.

Nếu để các nàng chạy thoát, lại tới trước mặt Ngụy Côn nói bậy bạ, bà ta sao có thể rửa sạch mấy tội danh đó chứ!

Lúc này cũng không cần cố kỵ gì Kim Lũ và Diệp thị, chỉ cần bắt bọn họ lại, Đỗ thị tuyệt đối không thể bỏ qua cho hai người này.

Ngô Chu là nam nhân, có sức lại chạy nhanh, chỉ chốc lát sau đã cản lại Diệp thị ở một cây cổ thụ, đưa tay muốn cướp đứa bé trong lòng: “Đưa đứa bé đây!”.

Ngô Chu vừa đen lại vừa gầy, hung thần ác sát (2), vừa mở miệng liêng lộ ra hàm răng vàng khè, nhìn thấy cũng khiến Ngụy La ghê tởm. Diệp thị sao có thể đem Ngụy La đưa cho hắn, bà ôm Ngụy La liền tiếp lui về phía sau, vừa quay đầu liền nhìn thấy Đỗ thị đuổi theo ở phía sau. Diệp thị nhìn không được bị phản nôi: “Phu nhân, Tứ tiểu thư mặc dù không phải con ruột của người, nhưng cũng là nữ nhi của lão gia, là Tứ tiểu thư của Phủ Quốc Công. Người sao có thể đối với tiểu thư như vậy!”

Đỗ thị chậm rãi, thông thả đi tới, sửa sang lại nét mặt của mình, bà ta khoác lên vẻ mặt đoan trang tươi cười: “Phó mẫu, bà nói gì vậy? Ta nghe không hiểu? Ta chỉ là thấy chỗ này phong cảnh đẹp, muốn mang A La tới chỗ này dạo vài vòng thôi!”. Nói xong liền hướng A La hỏi: “Con thích chỗ này không?”

Ngụy La ngược lại không để cho bà ta chút mặt mũi nào, nàng lắc đầu như đánh trống bỏi: “Không thích!”.

Đỗ thị chậm rãi tới gần: “Vì sao lại không thích?”

Bà ta nói chuyện với A La, phân tán sự chú ý của A La và Diệp thị. Lúc bà ta đang nói chuyện, Ngô Chu cũng từ phía sau đi tới, vươn tay muốn lấy khăn che mũi Diệp thị. Cái khăn đó đã được tắm mê được, Diệp thị chỉ cần ngửi thấy thì liền hôn mê.

Ngô Chu cho rằng mình đã đắc thủ, lại không ngờ tiểu nha đầu kia quay đầu lại, trừng hắn, cầm lấy cái gì đó đâm hấn ta!

Rõ ràng là một đôi mắt hắc bạch phân minh, lúc trừng người lại khiến người khác cảm thấy lạnh đến lạ thường. Ngụy La khiến Ngô Chu bị sững sốt, không kịp tránh né. Hắn ta chỉ cảm thấy trên mặt đau nhức, la lên một tiếng liền ôm mặt lui về phía sau, hai tay vừa giơ ra, liền thấy trong tay đều là máu.

A La lấy cây trầm cài của Kim Lũ đâm nát mặt hắn, vết thương chạy dài từ khóe mắt tới khóe miệng, vừa sâu vừa dài, máu chảy ồ ạt, đau đến mức nửa ngày vẫn chưa lấy lại sức.

Đỗ thị cũng ngây ngốc. Bà ta không nghĩ tới một tiểu nha đầu lại có thể làm ra việc ác độc như vậy, muốn tạo ra vết thương như thế phải dùng sức lớn thế nào chứ? Bà ta há mồm muốn nói, lại thấy Ngụy La cầm cây trầm còn vương máu hướng về phía bà ta, cây trầm cài thiếu chút nữa đâm vào mặt bà ta. Đỗ thị kích động lui về phía sau, ngã lên người Ngưng Tuyết, rồi không nhịn được hút ngậm khí lạnh.

Ngụy La làm người khác bị thương, nhưng lại không hề bối rối chút nào, ngữ điệu lạnh lùng nhưng cũng vô tội: “Phu nhân biết ông ta sao? A La không thích người khác chạm vào mình, người nói với hắn ta, đừng để hắn ta chạm vào con có được không?”

Cái này không phải lời một đứa trẻ sáu tuổi nên nói! Đây đúng là người điên mà!.

Con người Đỗ thị co rụt liên tục, hiển nhiên không thể thừa nhận chấn động lớn này. Bà ta vẫn luôn cho rằng Ngụy La chỉ là một tiểu nha đầu không rành thế sự, lại không biết nàng còn có một mặt độc ác như vậy.

Trong nháy mắt đó, Đỗ thị gần như muốn gật đầu nói: “Được”.

Chuyện đã nháo đến mức này, hôm nay sợ là không thể không làm tới bước cuối. Ngô Chu bị thương lăn lộn trên mặt đất, mấy nha hoàn ma ma khác khi thấy máu thì đều bị dọa sợ, hơn nữa Ngụy La lại cầm cây trầm đầy máu trên tay, mấy nha hoàn cũng sợ nếu lại gần sẽ bị nàng hủy dung.

Trong nhất thời, không ai dám tùy tiện tiến lên.

Diệp thị và Kim Lũ cũng bị dọa sợ, nhưng họ lại nghĩ Ngụy La là bị bức tới đường cùng, bắt đắc dĩ mới phải làm như vậy, lại càng thêm đau lòng vì nàng.

Lá cây lay động, ánh nắng xuyên qua kẽ lá tạo nên những vòng sáng loang lổ trên mặt đất.

Người ngồi trên cây nãy giờ cảm thấy xem đủ rồi, liền đứng dậy vỗ vỗ xiêm y, vừa tung người nhảy vào giữa đám người.

Người đó mặc bộ sam màu xanh, dáng người mạnh mẽ, chính là thị vệ của Triệu Giới. Hắn ta hướng Ngụy La nhe răng cười: “Tiểu nha đầu, coi như tìm

được người rồi!”

Tác giả có lời:

Muốn bình luận, muốn bình luận, muốn bình luận! Điều quan trọng phải nói ba lần!

Hi hi, đại nhân bình luận nhiệt tình một chút, ngày mai A Nguyệt sẽ đưa chương mới sớm được không? Muốn đề đề ra sân không? Muốn thấy nam chính không?

~(≧▽≦)/~ Đến, bày ra chút thành ý nào!!!!

1. Huyện Liễu Lâm, nay thuộc Quận Ly Thạch, thành phố Lữ Lương, tỉnh Sơn Tây, Trung Quốc.

2. Hùng thần ác sát: người đặc biệt hung dữ

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ai khi dễ con?

Người này nhảy từ trên cao xuống mà không hề hấn gì khiến mấy người xung quanh có chút ngáy ra.

Diệp thị thấy hấn rõ ràng đến đây vì Ngụy La, theo bản năng ôm Ngụy La càng chặt hơn: “Người là ai?”

Chuyện Ngụy La xuống xe ngựa mua mặt nạ, nàng chưa nói với Diệp thị, mà bản thân Diệp thị cũng không biết có khúc nhạc đệm như vậy, càng không biết Ngụy La cần tay Triệu Giới.

Nhưng Chu Cảnh biết, hấn một đường đi theo xe ngựa của Phủ Anh Quốc Công tới Hộ Quốc tự, vốn dĩ là muốn tìm cơ hội giáo huấn tiểu nha đầu này một chút. Nói hấn ý lớn hiếp bé, bụng dạ hẹp hòi cũng được, dù sao hấn cũng không thể để mặc đứa nhỏ hung dữ này. Huống gì thân thể ngàn vàng của vương gia nhà hấn sao có thể dễ dàng bị khi dễ như vậy? Chỉ là Chu Cảnh không nghĩ tới sẽ nhìn thấy một màn ngoài ý liệu(1) như vậy.

Chu Cảnh ở sau căn nhà gỗ nghe thấy đoạn đối thoại của Đỗ thị và phu thê Ngô Chu. Hóa ra tiểu nha đầu này không có quý giá như bề ngoài, nàng có một kẻ mẫu lòng dạ độc ác, trăm phương ngàn kế muốn bán nàng cho người khác.

Độc nhất là lòng dạ đàn bà. Câu này thật sự một chút cũng không sai.

Hấn mặc dù cảm thấy tiểu nha đầu này thật đáng thương, nhưng cũng không tính rút đao tương trợ, vốn dĩ chỉ muốn thờ ơ lạnh nhạt ngồi xem. Chẳng qua, nữ hài này thật sự khiến người ta bất ngờ.

Trâm cài sắc bén như vậy đâm xuống, vậy mà nàng ta ngay cả chớp mắt một cái cũng không có.

Chu Cảnh cảm thấy hứng thú, ngồi xổm trên cây xem xét một hồi, rốt cuộc cũng không nhìn được mà nhảy xuống.

Diệp thị cho rằng người này cùng phe với Đỗ thị, bà cảnh giác lui về sau hai bước: “Ta nói cho người biết, chỉ cần ta còn sống, các người đừng hòng đụng tới một cọng tóc của tiểu thư!”

Ngụy La bị lời này cảm động, cái đầu nhỏ chôn ở cổ Diệp thị yếu đuối kêu một tiếng: “Phó mẫu!”. Ngụy La coi như không nhìn thấy Chu Cảnh, cũng không thêm đề ý hấn ta, giống như căn bản không biết người đó là ai.

Lúc đầu nàng quả thật cố ý trêu chọc Triệu Giới, mục đích là vì muốn lừa bọn họ tới đây, thời khắc mấu chốt còn có chỗ dùng tới. Có điều bây giờ thì không cần nữa, cho dù Chu Cảnh không xuất hiện, nàng cũng có thể tự mình đối phó với Đỗ thị.

Vô duyên vô cớ xuất hiện một người, hơn nữa có vẻ có võ công cao cường. Đỗ thị lại thấy hấn ta và Ngụy La có vẻ biết nhau, còn tưởng rằng đó là thị vệ do Ngụy Côn phái tới. Phủ Anh Quốc Công có thị vệ của mình, hơn nữa mỗi phòng đều sẽ có vài người bảo hộ, Đỗ thị nghĩ như vậy cũng không có gì kỳ quái. Bà ta nghiêm mặt, nghiêm giọng hỏi: “Người là người phương nào?”

Chu Cảnh là người thô tục, không thích những lễ phi phiền phức kia. Hấn nghe Đỗ thị hỏi cũng chỉ nhếch miệng cười một tiếng: “Không là ai hết! Chỉ là muốn mượn tiểu thư của mấy người đi một chuyến!”

Đỗ thị cảnh giác: “Đi đâu?”

Bà ta không thể không nghi ngờ, bởi vì nếu người này thật sự do Ngụy Côn phái tới, hẳn đưa Ngụy La bình an về phủ Anh Quốc Công, Ngụy La chắc chắn sẽ ở trước mặt Ngụy Côn tố cáo bà ta; bà ta nếu bị đoạt mất tiền cơ thì cái gì cũng không thể nói rõ. Không được, không thể để hấn mang Ngụy La đi! Nhớ tới cái này, ánh mắt Đỗ thị lạnh xuống: “A La là ta mang ra ngoài, tất nhiên sẽ tự mình đưa nàng về, người là ai chứ?” Nói xong, Đỗ thị quay đầu lại nhìn A La, trong nháy mắt trở nên thân thiết: “A La, lúc này có phải làm con sợ rồi không? Con đừng hiểu lầm, phu nhân này không phải muốn tổn thương con, chỉ là thấy con xinh đẹp nên mới muốn ôm một cái thôi...”.

Chỉ cần lưu lại Ngụy La, Đỗ thị không tin bà ta không tìm được cơ hội trừ bỏ nàng!

Thê tử của Ngô Chu – Vương thị nghe vậy cũng phụ họa theo: “Đúng vậy, chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi! Phu thê chúng tôi vốn dĩ săn bắn ở trên núi, ngẫu nhiên được phu nhân của quý phủ cứu về một mạng, nay muốn báo ân. Không ngờ lại thấy vị tiểu thư này thật khả ái, nhìn không được mới muốn ôm một cái, không ngờ tiểu thư lại đem mặt phu quân tôi làm thành như vậy... Vết thương sâu như vậy, về sao chúng tôi biết phải làm sao đây!” Vương thị nói xong liền nằm sấp trên người Ngô Chu khóc rống lên.

Lời nói này trăm ngàn chỗ hở, chỉ cần là người có đầu óc, vừa nghe liền thấy sợ hãi.

Đỗ thị vốn là phu nhân nhà quyền thế, căn bản không thể qua lại với thợ săn, người này tự bịa ra thân phận như vậy thật đáng khinh. Lại nhìn thân thể gầy yếu của Ngô Chu, chỗ nào thì giống thợ săn chứ? Chỉ sợ chưa bắt được con mồi cả mạng cũng đi tong rồi!

Kim Lũ nghe vậy vô cùng tức giận, là chính nàng ấy nghe được Đỗ thị và mấy tên buôn người này nói chuyện. Bấy giờ bọn họ lại thông đồng, lật mặt liền không nhận, đúng là không biết xấu hổ! Nàng nói: “Lúc này phu nhân không có nói như vậy, ngài rõ ràng nói muốn bán tiểu thư cho hai người này, còn muốn dùng mê dược làm bọn nô tỳ ngây xiù... Ngài làm việc như vậy, không sợ lão gia biết sao?”

Đỗ thị âm thầm siết chặt tay, móng tay nhuộm hoa bóng nước² khảm sâu vào trong da thịt. Trong lòng bà ta hận Kim Lũ vô cùng, nhưng ngoài mặt vẫn phải giả bộ phần nộ: “Nói hươu nói vượn³! Ta nói những lời vô liêm sỉ đó khi nào?”

Kim Lũ đứng lên, hai mắt đỏ bừng: “Rõ ràng nô tỳ nghe thấy...”.

Hai người tranh chấp căng thẳng, ai cũng không chịu nhường ai. Chu Cảnh thăm nghĩ vị phu nhân này cũng thật biết mở mắt mà nói dối, không chỉ nha hoàn nghe thấy, hấn cũng nghe thấy như vậy, mà hộp mê dược kia, phỏng chừng vẫn ở trên người Ngô Chu hoặc Vương thị. Đáng tiếc, Chu Cảnh hấn đối với việc nữ nhân cãi nhau không thấy hứng thú, mục đích của hấn là cướp đi Ngụy La. Thừa dịp Đỗ thị không đề ý, Chu Cảnh nghiêng người, phi nhanh tới trước mặt bà, một tay cướp đi vị tiểu thư trong lòng Diệp thị, rồi tung người nhảy lên cành cây cao, nhảy nhảy mấy cái liền biến mất không thấy đâu.

Diệp thị hét hoảng la to: “Tiểu thư —“.

*** **

Chu Cảnh ôm Ngụy La chạy tới chân núi mới dừng lại. Hấn đem Ngụy La thả xuống đất, ôm cổ thở dài: “Nha đầu này xuống tay cũng thật ác...” Trên cổ hấn xuất hiện vết thương mới. Lúc này hấn ôm Ngụy La đi, tiểu nha đầu này giãy dụa không thoát liền گیر trâm lên đâm vào cổ hấn. May mà hấn ngăn lại được, cây trâm chỉ xẹt qua da, nếu bị đâm trúng ngay cổ họng, chỉ sợ cái mạng này của hấn đã phải bỏ lại ở nơi này!

Thật không biết tiểu cô nương này đã xảy ra chuyện gì? Đứa nhỏ sáu tuổi bình thường đều vui vào trong lòng mẫu thân mà làm nũng, nha đầu này thì ngược lại, chính là một tiểu sói hoang, hết làm người này bị thương đến người kia bị thương.

Nếu không phải Chu Cảnh muốn đem nàng về cho Triệu Giới xử phát, hẳn sẽ ném nàng ở trong này, không thêm bận tâm!

Ngụy La nắm chặt cây trâm, ngẩng đầu nhìn Chu Cảnh: “Phó mẫu và nha hoàn của ta còn ở đó, người muốn mang ta đi đâu?”

Tuần mã đỏ thẫm được buộc bên cái cây ở bia rừng, Chu Cảnh không trả lời câu hỏi của nàng, cỡi dây buộc, nhấc nàng lên yên ngựa. “Đi đâu? Đường nhiên là gặp Gia chúng ta rồi. Người vừa rồi dùng răng nào cắn Gia, lát nữa Gia liền nhốt đi cái rặng đây!”

Hấn hù dọa Ngụy La một chút, nhưng mà có khi cũng thành thật cũng nên. Chỉ có điều phải nhìn xem vương gia có gặt đầu hay không.

Ngụy La nghe vậy lập tức che miệng, nhút nhát sợ hãi nhìn Chu Cảnh.

Chu Cảnh nhếch miệng cười nhạt. Lúc này mới biết sợ sao, vừa rồi còn làm gì chứ? Cắn ác như vậy, cũng không nghĩ xem vương gia bọn họ đau đến thế nào!

Chu Cảnh cố ý dọa nàng, cũng không an ủi lời nào, nắm chặt dây cương kêu “giá” một tiếng, ngựa phi nhanh về phía trước.

Hộ Quốc tự cách Thịnh Kinh không xa, cưỡi ngựa khoảng một khắc là tới. Chu Cảnh tính trực tiếp mang nàng về Tĩnh Vương phủ, để vương gia dạy dỗ nàng một phen, để coi sau này còn dám tùy tiện cắn người không. Càng đi Chu Cảnh càng cảm thấy không thích hợp, người đi đường đều nhìn hấn, chỉ trỏ, lại lắc đầu. Hấn thật buồn bực, đi một đoạn đường vẫn không hiểu chuyện gì, sau đó liền nghe được tiếng nước nổ vô cùng nhỏ. Chu Cảnh cúi đầu nhìn, tiểu nha đầu nước mắt ròng ròng, chính là đang khóc!

Chu Cảnh nhanh chóng xuống ngựa, nhìn không được mắng một câu thô tục. Cả đường đi tiểu nha đầu này đều yên lặng không nhúc nhích, hấn còn

tướng nằng ngoan ngoãn rồi, không nghĩ là đang lén lút khóc. Ánh mắt của Ngự La vốn dĩ xinh đẹp, khóc lên lại giống viên trân châu đen bóng vừa được gột rửa, vừa sáng ngời vừa khiến người ta thương tiếc.

Khó trách người qua đường đều dừng loại ánh mắt kia nhìn hấn, chẳng lẽ cho rằng hấn đi buôn người sao?

Chu Cảnh đầu đầu, thà rằng nằng giữ nguyên bộ dạng hung ác lúc này, cố tình bây giờ lại im lặng khóc, thật sự khiến hấn không chống đỡ được: “Sao bỗng nhiên lại khóc?”

Ngự La lau nước mắt, ngóe trông nhìn Chu Cảnh: “Muội không phải cố ý cắn người... Là kẻ mầu muốn bán muội đi, muội không muốn bị bán... Muội muốn cứu với cá người. Nhưng nếu kẻ mầu biết được nhất định sẽ không bỏ qua cho muội, nên mới nghĩ ra cách này...”

Hóa ra là có khổ tâm sao?

Chu Cảnh ghen hợm, trừng nằng, không nói được lời nào.

Ngự La khóc lóc càng thương tâm hơn, gương mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt. Nằng và mấy hài tử khác không giống nhau, mấy đứa nhỏ khác xong lên thì nước mắt nước mũi giàn dụa, không còn chút hình tượng nào, tiểu nha đầu này lúc khóc rất im lặng, nước mắt rơi xuống từng giọt, từng giọt khiến cho người khác cũng cảm thấy chua xót: “Thật xin lỗi... Huynh đừng tức giận, sau này muội sẽ không cắn người nữa... Huynh đưa muội về nhà được không?”

Bọn họ dừng lại một lúc khiến nhiều người tò mò ghé xem. Người qua đường nhìn Chu Cảnh, lại nhìn Ngự La khóc thật đáng thương, cũng nhin không được cảm thán.

Ánh mắt nhìn hấn giống như thể hấn là người làm ra tội ác tày trời.

Trán Chu Cảnh muốn nổi gân xanh, đưa tay hung hăng lau mặt nằng: “Đừng khóc!”.

Ngự La bị hấn la lớn sợ hãi cứng đờ nhìn Chu Cảnh, sau đó không khóc nữa.

Hấn đi tới đi lui, ngẩng đầu muốn mở miệng, lại quay đầu đi, liền nhìn thấy trên gác xép hướng đối diện có một nam nhân mặc bố xam màu xanh. Nam nhân vịn người trên lan can, chậm rãi hướng hấn lắc đầu. Người này là Dương Hạo, cũng giống Chu Cảnh là thị vệ cận thân của Tĩnh Vương Triệu Giới. Thị vệ cận thân, tức là một bước không rời, luôn theo sát Triệu Giới, người này lại xuất hiện trước mặt hấn, đây là chỉ thị của Triệu Giới.

Chu Cảnh lĩnh hội, lấy lại bình tĩnh, quay đầu ra về không kiên nhẫn hỏi Ngự La: “Nhà ở đâu?”

Ngự La hấp hấp mũi: “Phủ Anh Quốc Công”.

Không ngờ lại là tiểu thư của Phủ Anh Quốc Công! Chu Cảnh kinh ngạc, cũng không nhiều lời, một lần nữa xoay người lên ngựa, thúc ngựa đi về hướng Phủ Anh Quốc Công.

Chu Cảnh luôn nhìn phía trước, nên không nhìn thấy nước mắt của A La nói ngừng là ngừng, trong nháy mắt không khóc nữa. Nằng nháy mắt mấy cái, gương mặt lộ ra ý cười, chẳng còn sót lại chút ủy khuất nào như lúc này.

*** **

Chu Cảnh đem người đưa về Phủ Anh Quốc Công, nhìn thấy Ngự La đi vào trong Phủ, mới cười ngựa rời đi.

Hấn cứ tưởng Ngự La cùng lắm cũng chỉ là thiên kim nhà giàu có nào đó, lại không nghĩ tới nằng là cháu gái của Anh Quốc Công. Anh Quốc Công ở trong triều rất có uy vọng, làm người nghiêm cẩn, toàn thân đều là chính khí, là người có tiếng nói trong đám quan lại. Ông ta luôn phản tích sự việc cận kề, thấu đáo, có điều dựa vào việc hôm nay, Anh Quốc Công không phải việc gì cũng tính được hết... Nội tôn(4) bị kẻ mầu tính kế, suýt nữa bị bán cho bọn buôn người, chỉ sợ Anh Quốc Công ông nằm mơ cũng không nghĩ đến!

Chu Cảnh trở về Tĩnh Vương phủ, nghe Dương Hạo nói Vương gia tìm hấn, Chu Cảnh lập tức đi thư phòng ở hậu viện.

Triệu Giới đang ở thư phòng, hấn thay áo bào màu nguyệt sắc thêu mấy vài con cá đang bơi lội(5) thành thương phục, ngồi ở một bên thư án, không đọc sách mà đang đùa nghịch bồn Lan Tố Tâm(6) quý báu do Ngự sử đại nhân Trình Dung mới tặng. Loại hoa này vô cùng hiếm, Trình Dung phải dùng rất nhiều tiền tài mới lấy được nó từ phương Nam, được lai với giống lạ, còn có tên là Thái An tố. Chăm sóc rất cực, nhưng hấn cảm thấy có hứng thú, nên cũng không cảm thấy phiền toái.

Trong triều ai cũng biết Tĩnh Vương gia thích hoa Lan, cho nên các quan viên vừa biết hấn hồi kinh, liền ngóe trông tặng hoa để lấy lòng.

Trên cổ tay Triệu Giới quấn một vòng vải thưa, thái y đã xử lý tốt miệng vết thương. Thái y nói cần quá sâu, cho dù lành lại cũng sẽ để lại dấu răng, trong thời gian ngắn không cách nào làm nó biến mất.

Chu Cảnh cúi đầu báo cáo chuyện phát sinh hôm nay, nói tới đoạn Ngự La lấy trộm đầu đâm Ngô Chu bị thương, giọng nói lộ ra chút tán thưởng: “Tiểu nha đầu kia cũng thật lợi hại, biến mặt tên kia thành huyết nhục mơ hồ...”. Chưa nói dứt câu, Chu Cảnh nhớ ra vương gia nhà mình cũng mới gặp phải cảnh ngộ như vậy, lập tức ngậm miệng không nói nữa.

Ngược lại, Triệu Giới rất bình tĩnh hỏi: “Đưa nàng hồi phủ?”

Chu Cảnh gật đầu: “Thuộc hạ nhìn nàng đi vào!” Nghĩ nghĩ, lại cảm thấy nghi hoặc: “Vương gia, sao ngài lại dễ dàng buông tha cho nha đầu kia?”

Ngón tay thon dài của Triệu Giới gõ gõ mặt bàn, tươi cười: “Ngươi không phải nói nàng khóc rất lợi hại sao?”

Khó có thể tưởng tượng được bộ dạng lúc khóc của nha đầu hung hãn kia. Triệu Giới nghĩ một lúc, lại thấy có chút tiếc nuối vì không được nhìn thấy.

Về mặt Chu Cảnh trở nên xấu hổ: “Vâng... Một khắc trước còn tốt lắm, ai biết được tiểu nha đầu đó nói khóc liền khóc!”

Triệu Giới nhếch môi, Chu Cảnh có thể không biết chuyện gì xảy ra, nhưng hẳn có thể đoán đại khái bảy tám phần. Nói không chừng là nàng giả vờ để Chu Cảnh buông tha, mới giả bộ khóc thảm thương như vậy. Nếu thật vậy, nha đầu này cũng thật giáo hoạt.

Triệu Giới thu hồi ánh mắt, nhìn bồn Lan Tô Tâm, bỗng nhiên trở nên đắm chiều.

Hắn để Chu Cảnh buông tha cho Ngụy La, không phải vì thiện tâm, mà vì biết nàng là tiểu thư của phủ Anh Quốc Công. Hắn đối với Anh Quốc Công Ngụy Trường Xuân có vài phần ấn tượng, đó là một vị quan già làm việc nề nếp, mỗi lần Hoàng thượng triệu kiến ông ta cũng luôn bị chọc cho tức giận đến đập đồ. Nhưng cũng bởi vì Anh Quốc Công quá mức nghiêm túc, không biết uyển chuyển, thường hỏi những câu làm hoàng thượng ghen ghét. Nhưng Hoàng thượng có tức giận thế nào cũng không dễ dàng động tới ông ta, Ngụy Trường Xuân là người có danh vọng hiển hách, động tới ông ta nếu không cẩn thận sẽ gây họa. Nếu hẳn có thể khiến Anh Quốc Công nợ mình một ân tình, có thể mượn sức ông ta, lần này bị cản như vậy cũng không uổng công.

Triệu Giới nhớ tới mấy lời trần thuật của Chu Cảnh về Ngụy La liền cảm thấy hứng thú: “Ngươi nói nàng là vị tiểu thư thứ mấy?”

Chu Cảnh nói: “Tứ tiểu thư, thuộc hạ chính tai nghe người canh cổng nói như vậy”.

Tứ tiểu thư của phủ Anh Quốc Công, Ngụy La.

Người duy nhất nằm ngoài ý liệu của hắn, hẳn là nàng.

Một tiểu nha đầu sáu tuổi, lấy tâm đâm nát mặt một nam nhân mà mắt cũng không chớp một cái. Phần dũng khí và tàn nhẫn này không phải ai cũng có thể làm được.

Triệu Giới sờ sờ vết thương trên tay, nơi đó đã hết đau rồi. Tiểu nha đầu này vừa gặp mặt đã tặng hắn một phần đại lễ như vậy, thật khiến Triệu Giới hẳn nhìn nàng với cặp mắt khác.

*** **

Phủ Anh Quốc Công.

Ban sáng Ngụy La đi theo Đỗ thị ra ngoài, lúc trở về lại chỉ có mình nàng. Người canh cửa bị dọa giật mình, vội mở cửa đem nàng đón vào trong phủ; lại nhìn quanh một vòng, thấy nàng không bị thương mới hỏi: “Tứ tiểu thư sao người lại về một mình? Ngũ phu nhân đâu rồi? Sao lại chỉ có mình tiểu thư thế này?”

Ngụy La bày ra bộ dáng đáng thương, hốc mắt hồng hồng, yếu ớt hỏi: “Phụ thân đâu?”

Người canh cửa cũng là kẻ có mắt, vừa nhìn liền biết đã xảy ra chuyện lớn, vội gọi một nha hoàn dẫn nàng vào phòng khách: “Ngũ lão gia mới từ Hàn Lâm Viện trở về, lúc này đang ở phòng khách. Để nô tỳ kêu nha hoàn mang người đi qua đó!”

Ngụy La ân một tiếng, thanh âm yếu ớt mang theo tiếng khóc nức nở.

Nha hoàn dẫn nàng vào phòng khách, trên đường đi mặc dù tò mò chuyện gì đã xảy ra nhưng cũng không dám hỏi nhiều. Hai người đi tới gần phòng khách đã nghe thấy tiếng đối thoại, nha hoàn đưa mắt nhìn, bên ngoài hành lang có mái che đang có hai tiểu hài nhi đứng nói chuyện. Một nam một nữ, nữ hài yêu kiều, chỉ hơn năm tuổi một chút, trên người mặc áo yếm màu vàng tơ thêu ong bướm, phía dưới là váy dài màu hồng, trên đầu thắt hai bím tóc rồi dùng dây tơ hồng quấn quanh, trên dây tơ hồng có mấy cái chuông nhỏ, mỗi khi đi đường sẽ tạo ra tiếng đình đình vui tai, nam hài có vẻ ngoài khá giống Ngụy La, môi hồng răng trắng, mặt mày tuấn tú, mặc xiêm y bằng lụa màu xanh ngọc. Nam hài mím môi, đem nữ hài đẩy ra xa, thoạt nhìn có vẻ không thích ở chung với nữ hài kia.

Tiểu hài nhi mắt hưng gọi “Ngụy Thường Hoàng, Ngươi nghe ta nói không hả? Vì sao không để ý tới ta?”

Hóa ra đứa nhỏ này là Lục thiếu gia Ngụy Thường Hoàng và Ngũ tiểu thư Ngụy Tranh.

Thường Hoàng không để ý mấy lời nói của Ngụy Tranh, đi về phía trước hai bước, đúng lúc nhìn thấy Ngụy La đang đứng trong viện. Ánh mắt Thường Hoàng sáng lên, gương mặt nhỏ nhắn cũng trở nên nhu hòa hơn, bước nhanh tới trước mặt Ngụy La: “Tỷ về rồi!”

Ngụy La dừng bước, kinh ngạc nhìn người trước mặt.

Đôi trước hai người bọn họ chia lìa sớm. Ngụy La cũng phải mười năm chưa gặp lại Ngụy Thường Hoàng, chỉ tới khi nàng mười lăm tuổi trở lại Phủ Anh

Quốc Công nhận thân nhân mới thấy mặt hân từ xa một lần. Khi đó hân không phải Thường Hoàng mà A La quen thuộc, thiếu niên mười lăm tuổi ấy, bị Đỗ thị và Ngụy Tranh thiết kế, phá hủy tiền đồ, trở thành một người không ra hình người, mỗi ngày đều sống vô tri vô giác. Mỗi khi Ngụy La nhớ tới cảnh tượng đó, nàng liền không nhận được chưa xót mà rơi lệ, thật muốn giữ hai tay ôm hân một cái.

Đây là đệ đệ của nàng, bọn họ cùng nhau được sinh ra, cùng nhau lớn lên, thân thiết hơn bất cứ tỷ đệ bình thường nào khác.

Thường Hoàng bây giờ còn nhỏ, cũng sáu tuổi giống nàng. Lần này, nàng nhất định không thể mất đi hân, bọn họ phải cùng nhau sống tốt, Đỗ thị và Ngụy Tranh muốn chia rẽ bọn họ, vậy thì để hai người đó cùng nhau chết đi.

A La nhận xuống cảm xúc trong lòng, nấp máy môi hỏi: “Phụ thân có ở bên trong không?”

Thường Hoàng không trả lời, yên lặng nhìn A La.

Ngụy La nhìn thấy hân liền trở nên kích động, ánh mắt lại đỏ giống như vừa khóc xong, hơn nữa trên mặt nàng còn sót lại vết tích của nước mắt, vừa nhìn đã biết vừa mới khóc. Vui sướng trên mặt Thường Hoàng rút đi, hân đưa tay lau mặt nàng, cánh môi phấp phồng mở ra, không vui hỏi: “Tỷ khóc?”

Thường Hoàng bị Đỗ thị ngăn cản, đã ba bốn ngày nay không được nhìn thấy Ngụy La. Đỗ thị nói tỷ tỷ nhiễm phong hàn, sẽ lây bệnh cho hân, chờ tỷ tỷ hết bệnh rồi hân mới có thể sang thăm.

Thường Hoàng cảm thấy mấy ngày nay trôi qua thật dài, đợi rồi lại đợi, giống như mãi cũng không tới. Thường Hoàng và A La từ nhỏ đã không có mẫu thân, chỉ có mỗi phụ thân, mà ông mỗi ngày đều vội vàng thi cử, căn bản không có thời gian quan tâm đến đám nhỏ. Cho nên hân và A La lại càng đặc biệt thân thiết, hơn nữa hai người lại là long phượng thai, tình cảm hiển nhiên càng thân hơn so với tỷ đệ bình thường.

Thường Hoàng không thích nói chuyện, trường bối trong nhà đều cho rằng hân quái gở. Có điều mấy tiểu cô nương vẫn thích quẩn lầy hân, ai kêu bộ dáng hân trời sinh hòa nhã, khiến người yêu thích.

Thường Hoàng chỉ khi ở cùng Ngụy La mới có thể nói nhiều một chút, cùng đáng về lãnh đạm với Ngụy Tranh lúc này hoàn toàn bất đồng. Giống như bây giờ, Ngụy La còn chưa khóc, Thường Hoàng đã bắt đầu căng thẳng, đôi mày thanh tú nhíu lại: “Là ai khi dễ tỷ?”

Ngụy La cúi đầu, dịu mắt, ngữ điệu ủy khuất: “Thường Hoàng...”

Nàng chi là quá lâu không được gặp hân, nhớ hân, Thường Hoàng lại cho rằng nàng bị người ta ăn hiếp, gương mặt nhỏ nhắn trở nên căng thẳng, bộ dáng vô cùng giận dữ.

Ngụy Côn ở trong phòng khách nghe được động tĩnh, liền đi ra ngoài. Ông mới vừa từ Hàn Lâm Viện trở về, còn chưa kịp thay thường phục đã thấy ba đứa nhỏ đứng chặn ngoài cửa. Ngụy Côn nhận không được cười nói: “Xảy ra chuyện gì thế, sao đều đứng ở ngoài này?”

Ngụy La ngẩng đầu, đôi mắt ướt sũng, lông mi dài còn treo mấy giọt nước mắt. Ngụy La nhìn thấy Ngụy Côn, lại nhớ tới có chuyện phải làm, nàng liền xẹp miệng, nhào vào trong ngực Ngụy Côn, đáng thương lên án: “Phụ thân, phụ nhân không cần A La, phụ nhân muốn bán A La đi...”

Tác giả có lời muốn nói

Chương này cỡ 5500 chữ, thành ý của A Nguyệt đã đủ chưa!

Hơn nữa nam chủ và đệ đệ đều ra sân rồi ~ hiện tại mọi người biết tại sao ta sùng Thường Hoàng chứ??

Lần đầu tiên đệ đệ lộ diện, đại gia nhớ hoan nghênh hân một chút!

1. Nguyên bản là “xuất hồ ý liệu”, nhưng mình thấy dễ vậy không hay lắm nên để thuần Việt luôn.
2. Hoa bóng nước: tên khoa học: *Impatiens balsamina* L. Nguồn gốc Trung Quốc, Ấn Độ. Hoa này có khá nhiều tác dụng như làm thuốc, nhuộm móng (ngày xưa hay dùng), thậm chí làm chất nhuộm công nghiệp, dùng làm đồ ăn, để trang trí... Tuy vậy hoa này cấm kỵ với phụ nữ có thai.
3. Nói hươu nói vượn: Nói nhảm nhí, nói những điều không thực tế. Việt Nam mình có một câu nữa là “Nói năng nói cuội” (thành ngữ này còn mang thêm nét nghĩa nữa là ăn nói dối trá)
4. Nội tôn = cháu
5. Nguyên văn đoạn này là: một thân ánh trăng ám văn thị để văn/nhất thân nguyệt sắc ám văn thị để văn. Theo mình search thì cụm từ “柿蒂纹” (thị đế văn) này ý chỉ cách thêu nổi (giống kiểu chúng ta thêu chữ thập ngày nay ấy!). Thật ra mình không tốt lắm trong mấy khoản tìm hiểu về trang phục xưa này, bạn nào có cách edit khác khác thì comt ở dưới để mình sửa @@
6. Tỉnh Phúc Kiến (Trung Quốc) có một loài địa lan Kiếm được gọi là Kiến lan, Tứ quý lan hay Thu lan, có tên khoa học *Cymbidium ensifolium*. Lan Tổ tâm tên đầy đủ Địa lan Tổ tâm; tên gọi khác: Nhất điểm, hoa 5-7 chiếc màu trắng, mỗi hoa có các chấm đỏ, thường nở vào mùa thu.

Chương 6-1: Về sau phụ thân sẽ bảo vệ con (1)

Ngụy Côn sững sốt, ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của nàng, khiếp sợ hỏi: "Sao A La lại nói thế? Phụ nhân sao có thể bán con đi? Bà ấy không phải mang con đến hộ quốc tự dâng hương sao, bà ấy đâu rồi?" Nói xong nhìn chung quanh một vòng, không thấy được bóng dáng của Đỗ thị, mày cau lại thật chặt: "Sao chỉ có một mình con trở lại?"

Nha hoàn đưa Ngụy La đến phòng khách ngập ngừng nói: "Tứ tiểu thư được một người thị vệ đưa về... Lúc ấy bên cạnh không có người khác, chỉ có một mình Tứ tiểu thư."

Đỗ thị đưa nàng ra ngoài, nay lại chỉ có một mình nàng trở về. Mặc kệ nói như thế nào, đều là Đỗ thị không chăm sóc tốt Ngụy La. Sắc mặt Ngụy Côn thật sự không tốt, A La còn đang thút thít rơi lệ, nước mắt thấm ướt áo ông, làm ông đau lòng không thôi, ngồi xồm xuồng ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của A La ôn nhu hỏi: "A La nói thật rõ cho phụ thân biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tên hộ vệ kia là ai, phụ nhân đâu?"

Bên cạnh, sắc mặt của Ngụy Thường Hoàng cũng không tốt, tỷ tỷ của hắn khóc, nhưng hắn lại không biết chuyện gì. Hắn muốn bước lên an ủi nàng nhưng lại không biết nên mở miệng từ đâu.

Hắn chậm rãi nắm lấy bàn tay đang thả lỏng bên người của Ngụy La, càng nắm càng chặt, "A La..."

Ngụy La khóc thật đáng thương, không kịp thở, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đỏ ửng, nàng vừa gạt lệ vừa nói không ngừng: "Phụ nhân mang con lên núi dâng hương, trên đường về đi vào một khu rừng, trong rừng có hai người... Kim Lũ tỷ tỷ nghe được, phụ nhân nói muốn đem con bán cho bọn họ..."

Nàng đem chuyện xảy ra sáng nay kể lại hết, kể từng chuyện, một đứa bé sáu tuổi, nhưng cách kể lưu loát, mỗi một câu đều nhắm thẳng vào Đỗ thị. Đỗ thị có qua lại với bọn buôn người, Đỗ thị chuẩn bị mê được làm bọn họ ngắt xiù, Đỗ thị nhào đến cướp nàng... Nàng càng khóc càng thương tâm, cuối cùng vừa bắt an lại vừa sợ hãi hỏi Ngụy Côn: "Phụ thân, có phải A La đã làm sai chuyện gì? Cho nên phụ nhân mới không cần con, phụ thân cứ nói với A La nói, A La có thể thay đổi..."

Sắc mặt của Ngụy Côn đen giống như đáy nồi, ngón cái lại ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt nàng, giọng đầy thương yêu: "A La không hề làm sai chuyện gì, A La vẫn là nữ nhi bảo bối của cha."

Vừa dứt lời, Ngụy Tranh đứng ở cửa nghe được từ đầu tới đuôi tức giận hô to: "Người nói bậy! A nương ta không hề làm như thế, a nương không phải người xấu, người lừa phụ thân!"

Ngụy Tranh mặc dù năm tuổi, nhưng mơ hồ nghe hiểu được đã xảy ra chuyện gì, Ngụy La đang mách lẻo với phụ thân, Ngụy La nói a nương làm chuyện xấu. Nàng thấy phụ thân dường như rất tức giận, lát nữa nhất định sẽ trách phạt a nương, nàng theo bản năng biết bảo hộ nương của mình, không thể để cho mưu kế của Ngụy La thực hiện được.

Chuyện này Ngụy Tranh đúng là không biết, Đỗ thị giấu nàng, lén lút an bày xong tất cả. Một ngày trước khi lên đường, Ngụy Tranh vừa khóc vừa náo loạn muốn Đỗ thị mang theo nàng cùng đi đến Hộ quốc tự, còn nói Đỗ thị bất công, chỉ mang theo Ngụy La không mang theo nàng. Đỗ thị bất đắc dĩ đành phải nói cho nàng rằng, chỉ cần nàng nghe lời, từ nay về sau là có thể sẽ không còn được gặp lại Ngụy La, nàng suy nghĩ thật lâu, gật gật đầu đồng ý.

Ngụy Tranh cùng Ngụy La từ trước đến nay không hợp, tính tình của Ngụy Tranh rất giống Đỗ thị, tranh cường háo thắng, có làm cái gì cũng nhất định phải là số một, phải xuất sắc hơn bất kỳ ai. Cho nên mỗi khi Anh quốc công khích lệ Ngụy La, trong lòng nàng cho tới bây giờ đều không phục.

Ngụy La làm sao tốt hơn nàng? Vì sao tất cả mọi người thích nàng ta? A nương nói Ngụy La không có nương, là một đứa con hoang, nàng đem những lời này đều lặng lẽ nhớ ở trong lòng, cho nên nàng vẫn luôn cho rằng thân phận của Ngụy La thấp kém hơn nàng, nay gặp Ngụy Côn lại đang đổ dành Ngụy La, càng thêm giận dữ.

Ngụy Tranh tiến lên, chuẩn bị đem A La kéo ra khỏi vòng tay của Ngụy Côn, lớn tiếng nói: "Người nói dối, người là kẻ lừa đảo!"

Nhưng mà nàng vẫn chưa kịp đụng tới xiêm y của Ngụy La, đã bị Thường Hoàng đẩy ra, lão đảo hai cái không đứng vững, bùm ngã ngồi dưới đất.

Thường Hoàng vững vàng đứng che chở ở trước mặt Ngụy La, khuôn mặt nhỏ nhắn cực kì nghiêm túc, mắt lộ ra ánh sáng lạnh: "Không được đụng vào Ngụy La!"

Ngụy Tranh chưa từng gặp Thường Hoàng hung hãn như thế này, nàng bình thường luôn gọi hắn là "Ngụy Thường Hoàng, Ngụy Thường Hoàng", chưa bao giờ kêu hắn một tiếng Lục ca ca. Bởi vì Ngụy Tranh chưa từng xem hắn như ca ca, chứ đừng nói chỉ là tôn kính hắn. Nhưng bây giờ, nàng nhìn gương mặt hung hãn của Thường Hoàng, trong lúc nhất thời lại có chút khiếp đảm. Tầm mắt vừa chuyển, gặp Ngụy Côn đang trấn an Ngụy La nức nở khóc kể, hoàn toàn không hề chú ý đến tình trạng hiện giờ của nàng ta, nàng ta cảm thấy mất mát, miệng bệt ra, bật khóc ỉn tai.

*

Ngụy Côn thật vất vả mới đem Ngụy La dỗ yên, bảo nha hoàn Kim Các ôm nàng trở về phòng nằm trong chốc lát.

Kim Các vừa đi đến gần nàng liền ôm chặt cổ Ngụy Côn không buông tay: "Không cần nàng ta!"

Kim Các cứng ở nguyên chỗ, hơi có chút luống cuống chân tay.

Những việc mà Kim Từ và Kim Các làm ở kiếp trước rành rành trước mắt, chỉ cần vừa nhìn thấy các nàng, Ngụy La sẽ nhớ tới hình ảnh mình bị Đỗ thị siết chặt cổ. Nàng hận tất cả mọi người có mặt trong lúc đó, càng hận Kim Từ cùng Kim Các vẫn đứng im không hề nhúc nhích. Lúc này bọn họ đã bị Đỗ Thị mua chuộc, nàng sẽ không bao giờ tin tưởng bọn họ nữa, nhất định phải tìm một cơ hội, cho hai người này một bài học thích đáng.

Nô tài không trung với chủ, có giữ trong tay cũng vô dụng.

Ngụy Côn nghĩ rằng bởi vì nàng quá sợ hãi, cho nên không dám cho ai đến gần, vì thế cực kì chiều chuộng những yêu cầu của nàng: "Được, được, không cần nàng ấy, để phụ thân ôm con qua."

Bên trong cánh cửa gỗ được chạm trổ hoa văn tinh xảo, là một chiếc trường kỷ dài bằng gỗ lim. Ngụy Côn đem nàng đặt nhẹ nhàng lên giường, xoa đầu của nàng: "A La ngồi ở nơi này trong chốc lát, muốn ăn cái gì cứ nói với phụ thân, phụ thân sẽ cho người đi chuẩn bị."

Ngụy La mệt mỏi suốt một ngày, trừ bỏ buổi sáng ăn một chén hoành thánh nhỏ ra thực sự không có gì trong bụng. Cả ngày hôm nay nàng mệt mỏi không ít, bụng đương nhiên đói, nàng đưa mắt nhìn Thường Hoảng đến nay vẫn nhớ rõ món ăn mà hai người đều thích: "Phụ thân, bánh chiên giòn, cá hấp."

Ngụy Côn trong lòng có tâm sự, cười miễn cưỡng: "Được, được, cha cho người đi làm ngay."

Sau khi ông rời đi, dặn dò nha hoàn đến phòng bếp chuẩn bị hai món ăn này, ngoài ra làm thêm món gà bát bảo, và tôm chiên đậu hủ, cùng với món canh cá trích và mấy món điểm tâm ngọt tráng miệng. Ông mới từ Hàn Lâm Viện trở về, kỳ thật lúc này cũng chưa kịp dùng cơm trưa, nhưng ông không hề cảm thấy đói, thu xếp ổn thỏa hai hài tử trước, sau đó cho người đến Tùng viên, gọi hết tất cả những hạ nhân hầu hạ Đỗ thị gần đây nhất đến trước đại sảnh, quý hai hàng ngay ngắn chỉnh tề.

Những người này từng hầu hạ trước mặt Đỗ thị, chắc chắn sẽ biết chuyện ít nhiều, nhưng bọn họ ngậm miệng không nói, dung túng Đỗ thị làm như vậy. Nghĩ đến những người này hợp nhau hại A La, ông giận đến mức run tay.

Nha hoàn bưng lên một bình trà Bích Loa xuân mới pha, ông cầm chén trà lên ném mạnh trước mặt đám hạ nhân đang quý, trà nóng bắn tung tóe đầy đất, ông nói: "Mỗi người đánh hai mươi côn, đánh thật mạnh!"

Bên dưới kêu rên không dứt, bọn hạ nhân kêu khóc bảo mình bị oan, bọn họ không biết gì hết.

Bọn họ cũng quả thật không biết, những chuyện Đỗ thị làm đều gạt bọn họ, chỉ có những ma ma và nha hoàn thân cận nhất mới biết chuyện. Nhưng Ngụy Côn đang cực kỳ giận dữ, không hỏi nguyên do, thậm chí không đợi Đỗ thị trở về hỏi căn thận, đã đem những hạ nhân ở Tùng viên phạt thật nặng.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sừ Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6-2: Về sau phụ thân sẽ bảo vệ con (2)

Ở trong phòng, Ngụy La và Ngụy Thường Hoảng ngồi trên giường La Hán (1), nha hoàn dọn xong thức ăn liền đứng ở một bên, hầu hạ hai đứa nhỏ dùng bữa.

Ngụy La gấp một miếng bánh phù dung (2), ăn được một nửa thì phát hiện Thường Hoảng không động đũa, chỉ yên lặng nhìn nàng. Ngụy La cũng không vội ăn, buông đũa, chống má hỏi: "Thường Hoảng, sao đệ không ăn? Nhìn tỷ có thể no bụng sao?"

Thường Hoảng không thấy đói bụng, lúc này hẳn nghe những lời A La nói, tâm tình càng thêm khiếp sợ. Ngụy Thường Hoảng trưởng thành sớm so với bạn cùng lứa, cho nên nghe xong cũng hiểu đại khái sự việc, cũng biết kẻ buồn người mang ý nghĩa gì. Hắn tuy không thân cận với Đỗ thị, nhưng bình thường vẫn tôn kính bà, xem bà như trưởng bối, vạn lần không ngờ bà ta sẽ hại A La như vậy!

Thường Hoảng mím môi, trịnh trọng nói: "A La, về sau đệ sẽ bảo vệ tỷ!"

Ngụy La đang gấp đồ ăn liền dừng lại, sững sờ ngẩng đầu nhìn Thường Hoảng. Những lời này trước kia nàng không có cơ hội nghe được, mặc dù Thường Hoảng thật khiến nàng cảm động, nhưng mà Thường Hoảng cũng chỉ mới sáu tuổi mà thôi! Nàng tốt xấu gì cũng đã sống hơn mười mấy năm, nói nàng bảo vệ hắn cũng không sai đâu!

A La sớm đã không còn bộ dáng khóc lóc thảm thiết ôm lấy Ngụy Côn như lúc này, nàng gấp miếng gà hồ lô (3) đưa tới trước mặt Thường Hoảng, cười híp mắt: “Đệ còn nhỏ hơn tỳ, làm sao bảo vệ tỳ đây?”

Thường Hoảng nổi nóng, ngẩng đầu giải thích: “Chỉ nhỏ hơn một canh giờ!”

Nha, cho dù vậy vẫn là nhỏ hơn. A La không so đo với hấn, đôi đũa gấp thịt gà nãy giờ mồi như lung lay: “Đệ có ăn hay không? Không thì tỳ ăn hết!”.

Thường Hoảng đương nhiên ăn, há miệng ngậm lấy, nhai nhai rồi nuốt xuống. Bỗng nhiên nhớ ra gì đó, hấn nói: “Nha hoàn nói có một thị vệ đưa tỳ về, người đó là ai?”

Chuyện này ngay cả Ngụy Côn cũng không để ý, không ngờ Thường Hoảng vẫn còn nhớ tới bây giờ.

Ngụy La nghĩ nghĩ, giải thích cũng không thể giải thích rõ, vì thế nàng chỉ nói một câu: “là một người tốt bụng ngẫu nhiên đi qua, thuận tiện cứu tỳ về!”

Nói như vậy coi như cho Chu Cảnh một cái tiện nghi, hấn ta căn bản không có cứu nàng, chẳng qua chỉ muốn đem nàng về cho chủ tử của hấn xử lý thôi!

Thường Hoảng nghe xong cũng không hỏi nữa. Hai người ngồi trên giường La Hán ăn xong bữa cơm. Lúc nha hoàn tiến lên thu dọn chén đĩa, bên ngoài cũng đúng lúc truyền tới thanh âm thông báo Đỗ thị hồi phủ.

Cuối cùng cũng về rồi.

A La hứng trí bùng bùng nhảy xuống giường, chạy hai ba bước tới tấm bình phong đằng sau cửa, dán lỗ tai lên, bộ dáng thần bí vô cùng.

Thường Hoảng nghi ngờ đi theo nàng: “Tỳ lại muốn làm gì?”

A La quay đầu, ngón tay nho nhỏ trắng mềm dán lên cánh môi, ra dấu hiệu nhỏ tiếng: “Phu nhân về rồi...”

*** **

Đỗ thị sau khi hồi phủ vốn muốn trực tiếp đi Tùng Viên, có điều hạ nhân đứng chờ ở cửa nói với bà, Ngũ lão gia ở phòng khách chờ bà, nói Đỗ thị về thì tới phòng khách.

Đỗ thị cũng đã đoán trước được ít nhiều, khẳng định là nha đầu Ngụy La kia sau khi về đã tố cáo với Ngụy Côn. Ngụy Côn luôn yêu thương Ngụy La, nhất định tin lời nó, lúc này ông ấy chắc đang nổi giận muốn tìm bà để xử trí.

Tay Đỗ thị trong tay áo nắm chặt, cố gắng làm bản thân trấn tĩnh, rồi ra dấu cho nha hoàn Ngưng Tuyết. Ngưng Tuyết hiểu ý, rất nhanh lẹ rẽ rời đi, hướng hậu viên của Tam phòng - Lệ Viên mà đi.

Đi tới phòng khách cùng Đỗ thị còn có Kim Lũ và Diệp thị. Sau khi Ngụy La bị Chu Cảnh mang đi, hai người họ đuổi theo một đoạn, sau đó thì không đuổi kịp nữa. Đỗ thị vốn muốn giết người diệt khẩu, dù gì cũng đang ở nơi hoang vu, như vậy vừa không có nhân chứng, lại còn diệt đi tâm phúc của Ngụy La, nhất cử lưỡng tiện. Đỗ thị nghĩ lại thì cảm thấy không thỏa đáng, Kim Lũ và Diệp thị đều chết, sẽ càng chứng minh bà ta có tật giết mình, đến lúc đó không thể nào nói rõ sự việc được.

Cho dù thế nào đi nữa, Đỗ thị cũng tuyệt không thể thừa nhận mình có tâm tư hãm hại Ngụy La. Chỉ cần bà một mực nhấn mạnh rằng Kim Lũ và Diệp thị nói bậy, thì Đỗ thị bà vẫn còn cơ hội cứu vãn!

Cho dù suy nghĩ cặn kẽ, nhưng Đỗ thị vừa vòng qua khúc quanh dát đá ngọc bích, nhìn thấy hạ nhân quý đầy trước cửa phòng khách, chân bà ta lập tức mềm nhũn, có chút muốn rút lui.

Xem ra lần này Ngụy Côn thật sự muốn xử trí mọi việc cho ra lẽ!

Tính tình Ngụy Côn tuy ôn hòa, khoan dung, rất ít khi trừng phạt hạ nhân; nhưng hiện tại trên người đám hạ nhân đều có vết thương, nhìn qua liền biết vừa mới chịu trừng phạt. Đỗ thị nắm chặt tay Đậu ma ma đang đi bên cạnh, hít sâu một hơi: “Ma ma... sợ rằng hôm nay ta không thể toàn thân trở ra...”

Đậu ma ma là ma ma Đỗ thị mang từ nhà mẹ đẻ sang, từ nhỏ đã chiếu cố bà, cũng đối với bà nghĩa trọng tình thâm. Có điều Đậu ma ma này là người hẹp hòi, thích bạc lại xảo quyệt, việc Đỗ thị muốn bán Ngụy La đi, hơn nữa là chủ ý của người này. Ngô Chu và Vương thị cũng là do Đậu ma ma liên hệ.

Đậu ma ma an ủi Đỗ thị: “Phu nhân đừng sợ, tốt xấu gì ngài và lão gia cũng có năm sáu năm phu thê...”

Nói xong, hai người đã đi tới phòng khách.

Về mặt Ngụy Côn lạnh lùng trôi trên ghế, thấy bà ta tiến vào, cũng không nói gì cả.

Đỗ thị bình ổn tinh thần, miễn cưỡng cười một cái, đang muốn hỏi chuyện gì xảy ra; Đỗ thị còn chưa mở miệng, Ngụy Tranh đang được nha hoàn ôm ở một bên khóc sụt sùi kêu: “A nương”. Nàng vẫy vẫy hai cái tay nhỏ, muốn được Đỗ thị ôm: “A nương, người chạy mau. Phụ thân tức giận, phụ thân muốn phạt a nương...”

Trong lòng Đỗ thị đau nhói: “Tranh tỷ nhi!”

Đỗ thị muốn tiến lên ôm lấy Ngụy Tranh, nhưng Ngụy Côn lạnh giọng phân phó: “Ôm Ngũ tiểu thư đi xuống!”

Nha hoàn nghe lệnh Ngụy Côn, lập tức ôm Ngụy Tranh đi; đi một khoảng xa rồi, tới tận hành lang có mái che bên ngoài, vẫn còn có thể nghe thấy tiếng khóc của Ngụy Tranh.

Đỗ thị nghe thấy Ngụy Tranh khóc thương tâm, chỉ cảm thấy tâm đều nát vụn, không quản Ngụy Côn muốn làm gì, bà không nhận được nói: “Lão gia sao có thể nhẫn tâm với Tranh tỷ nhi như vậy? Nó cũng là hài nhi của ông mà!”

Ngụy Côn nhìn bà, cuối cùng không nhận được mà nói: “Còn dám nói hai chữ này sao? Tranh tỷ nhi là nữ nhi của ta, A La không phải sao?” Ông dừng một chút, hít một hơi thật sâu, phần nộ nói: “Hôm nay bà mang A La đi đâu? Gặp ai?”

-----Tác giả có lời muốn nói-----

Thường Hoàng: A La, về sau đệ sẽ bảo vệ tỷ.

A La: Tốt nha!

Triệu Giới: nam chủ còn không lên tiếng, người cướp đất diễn gì chứ??

Thường Hoàng: ... A La, hẳn là ai?

A La: Không quen, hình như có chút quen mắt.

Triệu Giới: ...

Nhìn thấy mọi người nói thích A La, tâm tình A Nguyệt rất cao hứng. Bởi vì như vậy sẽ không ai cùng ta cướp Thường Hoàng, ha ha ha (Chống nạnh cười to)

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Gốc rễ sinh mạng

Hai người thành thân đã sáu năm, Ngụy Côn chưa bao giờ dùng giọng điệu này chất vấn bà.

Tính nết của Ngụy Côn so với những lão gia ở Phủ Anh Quốc Công tương đối ôn hòa, ông không táo bạo giống Đại lão gia, không xúc động giống Nhị lão gia; Ngụy Côn là người quân tử hiền hậu, nho nhã lại lễ độ. Đỗ thị bởi vì coi trọng tính này của Ngụy Côn, lúc trước cho dù biết rõ trong lòng ông có Khương Diệu Lan cũng không để ý một lòng muốn gả vào Phủ Anh Quốc Công.

Sau khi thành thân, Đỗ Nguyệt Doanh dùng trăm cách lấy lòng Ngụy Côn, ngay cả chuyện phòng the cũng không ngoại lệ; thậm chí có một thời gian, bà suốt ngày vất óc tính kế làm sao có thể khiến ông khoái hoạt. Đỗ thị cho rằng địa vị của mình trong lòng Ngụy Côn đã có thể dần dần thay thế Khương Diệu Lan, dù sao thì nữ nhân kia cũng đi rồi, mà bà có thể cùng ông trải qua nửa đời người sau này. Nhưng từ từ, Đỗ thị phát hiện, bà mãi vẫn không thể tiến vào lòng Ngụy Côn. Ông đối với bà tốt, nhưng lại vô cùng khách khí, không phải xuất phát từ tình cảm. Bọn họ ban ngày tương kính như tân, ban đêm làm chuyện phòng the cũng giống như đang thực hiện nghĩa vụ. Mỗi một lần xong việc, ông không nói lời tri kỷ nào, lật người liền ngủ.

Lúc đầu Đỗ Nguyệt Doanh còn có thể chịu đựng; cho tới một ngày bà phát hiện dưới gối đầu của Ngụy Côn có một túi thơm không còn mới nữa.

Túi thơm thù hình uyên ương nghịch nước, đây là một đồ án rất bình thường, đường may cũng không tinh xảo, vừa nhìn liền biết là đồ do người học nữ hồng chưa lâu làm ra. Đỗ Nguyệt Doanh tưởng ông dùng túi thơm lâu rồi nên bị hư, cũng không để bụng, dù sao cũng chỉ là đồ cũ; hơn nữa, túi thơm ở Phủ Anh Quốc Công muốn dạng gì mà không có, vì thế bà liền cho nha hoàn ném đi.

Hôm đó Ngụy Côn trở về, phát hiện không thấy túi thơm đâu; ông không nổi giận, sắc mặt xanh mét, so với việc nổi giận còn khiến người khác thấy đáng sợ hơn. Ngụy Côn hỏi nha hoàn ném túi thơm ở đâu, nha hoàn nói ném ở hậu viện, ông cũng không nói lời nào, mất đồ hồng đi hậu viện tìm.

Gấp gáp như vậy, điên cuồng như vậy, giống như cái túi thơm đó là gốc rễ sinh mạng của ông; không có túi thơm Ngụy Côn cũng không sống nổi nữa.

Sau này Đỗ Nguyệt Doanh mới biết được, túi thơm đó là do Khương Diệu Lan thù. Lúc ấy Khương Diệu Lan đang có thai, mỗi ngày chỉ có thể thù một chút, túi thơm vừa thù xong thì đưa nhỏ cũng chào đời. Đây là món đồ cuối cùng nàng ta lưu lại cho Ngụy Côn, cũng là thứ duy nhất còn lại. Khó

trách Ngụy Côn coi nó như bảo bối.

Đó cũng là lần đầu tiên Đỗ thị nhận tức rõ tầm quan trọng của Khương Diệu Lan trong lòng Ngụy Côn.

Chuyện này giống như một cái gai đâm vào lòng Đỗ thị, càng đâm càng sâu. Bà dần dần phát hiện ra, khắp nơi trong cuộc sống đều có bóng dáng của Khương Diệu Lan. Giống như Ngụy Côn thường nhìn túi thơm mà xuất thần; lại giống như khi Ngụy Côn thấy Ngụy La và Ngụy Thường Hoàng đều sẽ cười sung sướng; giống như Ngụy Côn đối với Ngụy La tốt hơn Ngụy Tranh. ... Thời gian càng dài, Đỗ thị càng hận Khương Diệu Lan, hận không thể đem hai đứa nhỏ của nàng ta trừ bỏ; mắt không thấy thì lòng không phiền!

Cho nên bà mới âm thầm lên kế hoạch như vậy!

Chỉ có đem toàn bộ dấu vết còn lại của Khương Diệu Lan xóa bỏ, Ngụy Côn mới có thể nhìn thấy bà và Tranh tỷ nhi.

Đỗ thị cứ nghĩ lần này chuẩn bị rất chu đáo, nhất định sẽ không thất thủ. Ai biết được nha đầu Ngụy La kia ở trên đường bỗng nhiên gây sự, rồi đột nhiên giống như một người khác, làm thay đổi kế hoạch của bà. Đỗ thị cắn chặt răng, không muốn để lộ bộ dạng chột dạ; bà chậm rãi cười, không rõ ràng hỏi: “Lão gia làm sao có thể nổi như vậy? Hôm nay thiếp mang A La đi Hộ Quốc tự dâng hương, trước khi ra khỏi nhà lão gia cũng biết. Chẳng lẽ lão gia quên rồi sao?”

Chính là vì không quên cho nên mới hỏi như vậy. Tay Ngụy Côn nắm chặt thành ghế, cố gắng khống chế cảm xúc bản thân: “Vay vì sao A La về trước? A La theo bà ra ngoài, bà lại không chăm sóc nó cho tốt, nếu A La xảy ra chuyện gì bà ăn nói với tôi thế nào, hả!”

Đỗ thị bị Ngụy Côn răn dạy trước mặt hạ nhân, chỉ cảm thấy mặt mũi của mình cũng mất hết rồi. Bà theo bản năng biện giải cho mình: “A La bị một thị vệ có võ công cao cường bắt đi, làm sao thiếp biết thị vệ đó có lai lịch gì...”

Lời còn chưa nói xong, Kim Lũ rốt cuộc không nhịn được, đẩy đám nha hoàn đang đứng hai bên ra, bùm một tiếng quỳ xuống trước mặt Ngụy Côn: “Lão gia, nô tỳ đều nghe thấy tất cả. Cầu lão gia làm chủ cho tiểu thư!” Hốc mắt nàng phấp phồng, lại phẫn nộ nhìn Đỗ thị, tiếp tục trần thuật: “Phu nhân từ Hộ Quốc tự đi ra không trực tiếp về phủ mà mang Tứ tiểu thư đi vào trong rừng. Trong rừng có hai tên buôn người. . . Nô tỳ chính tai nghe thấy phu nhân nói muốn đem tiểu thư bán cho bọn họ, còn nói muốn họ đem tiểu thư đi càng xa càng tốt. Lão gia, nếu lão gia không tin, có thể kêu người đi lục soát, hai tên buôn người kia nhất định còn ở gần đó!”

Ngụy Côn nắm chặt tay, nhìn thẳng Đỗ thị: “Những gì nàng ta nói là thật?”

Đỗ thị được Đậu ma ma đỡ, tập trung suy nghĩ một lát, rồi cắn răng nói: “Tên nô tỳ này nhất định đang nói bậy! Thiếp căn bản không biết hai người họ. Người nói nghe được chúng ta nói chuyện, có chứng cứ không? Nếu không có chứng cứ, đừng trách ta đối với hạ nhân không khách khí!”

Rõ ràng bà ta lúc ở trong rừng không nói như vậy, lúc đó còn nói hai người kia là thợ săn. Vay mà vừa về tới Phủ Anh Quốc Công, liền nói không biết hai người kia. Kim Lũ hận Đỗ thị độc ác, lúc này cũng không quản chủ tớ khác biệt, hận không thể đứng dậy vạch trần mặt nạ của người này ra: “Nô tỳ và Phó ma ma đều có thể làm chứng, lúc đó Tứ tiểu thư cũng có mặt. Phu nhân nếu không tin, không bằng gọi Tứ tiểu thư ra hỏi một chút. Tiểu hài tử không nói láo bao giờ!”

Trước khi bọn họ trở về, Ngụy La vốn đã nói hết với Ngụy Côn rồi.

Ngụy Côn lúc này đang thương tâm cho nữ nhi, không muốn Ngụy La còn nhỏ đã phải tham dự vào những chuyện như vậy, chỉ nói: “A La trở về đã khóc nói với ta, nói phu nhân không cần nàng, phu nhân muốn đem nàng bán đi, còn hỏi ta nàng đã làm sai cái gì?” Nói tới đây, hốc mắt Ngụy Côn đỏ hồng, ông trừng mắt nhìn Đỗ thị: “Ta cũng muốn hỏi bà. A La mới sau tuổi, nó đã làm gì để bà phải làm như thế?”

Ánh mắt kia bao hàm phẫn nộ, lại xa lạ vô cùng, khiến chân tay Đỗ Nguyệt Doanh cũng mềm nhũn hết cả.

Đỗ thị há miệng thở dốc, không nói được tiếng nào.

Bởi vì, bà không thể chịu đựng được, hận không thể làm cho tỷ đệ Ngụy La lập tức biến mất. Chỉ cần như vậy, thế giới của bà sẽ thanh tịnh; bà, Ngụy Côn và Tranh tỷ nhi chính là người một nhà, hai đứa trẻ kia không là gì cả!

Hai đứa trẻ kia là gì mà dám ngăn cách bọn họ?

Đậu ma ma nghe thấy lời Ngụy Côn nói, giống như tìm thấy cơ hội sống, bạo biện nói: “Lão gia mới nói tiểu thư về trước, nếu phu nhân muốn bán Tứ tiểu thư đi, sao lại dễ dàng buông tha nàng như vậy? Nhất định là người thị vệ kia xúi giục gì rồi. Tứ tiểu thư còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, mới học mấy lời nói...”

Ngụy Côn lạnh lùng nhìn: “Người cho rằng Tứ tiểu thư là đồ ngọc, hay cho rằng ta là đồ ngọc?”

Một câu nói đơn giản lại khiến Đậu ma ma không thể nói gì được.

Ngụy Côn lại nói: “Người thị vệ kia có quan hệ thế nào với các người? Vì sao muốn hãm hại các người? A La nếu không phải được hấn cứu ra, hôm nay còn có thể trở về sao!”

Đậu ma ma không thể nói gì, bỗng nhiên quỳ trên mặt đất, thất thanh khóc rống: “Lão gia nếu không tin có thể cho người tới Hộ Quốc tự tìm xem. Chỗ đó làm sao có kẻ buôn người như nha hoàn này nói. . . nếu không tìm được, cầu lão gia trả lại trong sạch cho phu nhân!”

Đậu ma ma sờ dĩ dám nói như vậy, là bởi vì trước đó đã chuẩn bị tốt rồi.

Đỗ thị cho phu thê Ngô Chu một số tiền không nhỏ, để bọn họ rời đi thành Thịnh Kinh, rời đi huyện Liễu Lâm, không bao giờ trở về nữa. Thương vụ này Ngô Chu làm không thành, lại bị A La rạch mặt, vốn là không muốn từ bỏ, nhưng vừa nhìn thấy số bạc Đỗ thị đưa đủ cho bọn họ sống mà không làm gì ba đến năm nam nên hùng hổ đồng ý. Bởi vậy Đậu ma ma mới có thể an tâm, đã một lúc lâu như vậy, phu thê Ngô Chu khẳng định đã đi xa, Ngụy Côn cho dù muốn tìm cũng không tìm được.

“Được... Tốt!” Ngụy Côn phần nộ gât đầu, gọi tám gã thị vệ của Tùng Viên, lại chỉ Kim Lũ đang quỳ trên đất nói: “Các người mang theo nạng ta đi Hộ Quốc tự, theo yêu cầu của nạng ta tìm người. Nếu hôm nay tìm không được cũng không cần trở về!”

Thị vệ của Phủ Anh Quốc Công đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, mỗi người đều là tinh anh, làm việc rất có hiệu quả. Bọn họ nghe vậy nhất tề ứng thanh, đi theo Kim Lũ ra ngoài.

*** **

Bọn thị vệ vừa ra cửa, sau lưng liền có hai vị phụ nhân từ ngoài cửa đi vào.

Đi đằng trước là Tam phu nhân Liễu thị, tóc búi mây (1), hai bên dùng trâm vàng hình lá trúc và ve, tay đeo vòng ngọc xanh biếc. Nàng mặc sam tử đậm nét Phương Đông, ăn diện có vẻ hơi phô trương, nhưng lại thập phần ăn khớp với tính tình bản thân. Liễu thị vừa vào cửa liền kinh ngạc: “A” một tiếng: “Chuyện gì vậy? Động tĩnh lớn như vậy, Ngũ đệ muội đã làm sai gì sao? Chuyện gì khiến Ngũ đệ tức giận như vậy?”

Đi phía sau Tam phu nhân là Tứ phu nhân Tần thị. So với Liễu thị, Tần thị đơn giản hơn nhiều, trên búi tóc chỉ dùng trâm hoa mai hồ điệp bằng vàng, xiêm y cũng chỉ dùng gấm Tô Châu thêu hoa mẫu đơn; dung mạo thanh tú, khí chất ôn hòa.

Khi mới về phủ, Đỗ thị nhảy mắt ra hiệu cho Ngưng Tuyết, chính là muốn nạng ta mời Tam phu nhân tới làm thuyết khách. Ngưng Tuyết đến Lệ Viên của Tam phòng, phát hiện Tứ phu nhân cũng đang ở đây, cho nên liền mời hai người cùng tới.

Phủ Anh Quốc Công có 5 vị lão gia, ba cô nãi nãi. Cô nãi nãi đều gả ra ngoài, ngày lễ tết mới có thể trở về. Còn lại 5 vị lão gia: Đại lão gia, Tam lão gia và Ngũ lão gia là đích tử, Nhị lão gia cùng Tứ lão gia là thứ tử. Anh Quốc Công quyền cao chức trọng, cho dù Nhị lão gia và Tứ lão gia là thứ tử, thứ nạng dâu vào cửa cũng không thua kém. Nhà mẹ đẻ của Tứ phu nhân là Phủ An Lăng Hầu, nàng là đích ấu nữ (2); tiểu thư của Phủ An Lăng Hầu ở thành Thịnh Kinh nổi danh dịu dàng, hiền lương, khí chất thanh cao; mối hôn sự này Tứ lão gia coi như với cao.

Sau khi thành thân, Tứ lão gia và Tứ phu nhân như chim liền cành, ngày ngày trôi qua viên mãn. Tần thị liên tục sinh ba nhi tử, vẫn luôn muốn có một nữ hài, đáng tiếc đợi mãi vẫn không thấy. Bởi vì Tứ lão gia Ngụy Yến và Ngụy Côn cùng giữ chức vụ ở Hàn Lâm Viện, hai phòng cũng vì thế mà thân thiết, cho nên Tần thị cũng thường qua thăm Ngụy La. Bà thật thích tiểu cô nương như Ngụy La, linh hoạt, cơ trí, xinh đẹp... nói Ngụy La là tiểu tiên nữ trên trời cũng không đủ. Hơn nữa Ngụy La không có mẹ ruột, Tần thị đối với nàng vì thế càng thêm yêu thương.

Trong Phủ Anh Quốc Công này có vài vị phụ nhân, cũng chỉ có Tứ phu nhân là toàn tâm toàn ý đối tốt với A La.

Ngụy La giấu mặt ở vách ngăn, vừa nhìn thấy Tần thị tới, vội đẩy tấm bình phong ra, giang hay tay chạy tới trước mặt Tần thị, đôi tay nhỏ bé kéo kéo áo, lại làm nũng: “Tứ bá mẫu, ôm con!”

Tần thị cười ôm nàng vào lòng, lại chỉ chỉ cái mũi nhỏ vênh cao: “Sao A La cũng ở trong này? Thân thể con tốt hơn chưa? Hôm qua Tứ bá mẫu về nhà mẹ đẻ, không đi thăm con được, con không trách Tứ bá mẫu chứ?”

A La ở hôm cổ nàng cọ cọ, quay đầu liền nhìn thấy Đỗ thị đang trừng mắt nhìn mình. Ngụy La chôn đầu, ở chỗ người khác không thấy, khoe miệng khe cong, hai tay mảnh khảnh ôm Tần thị càng chặt hơn: “A La không sao... Tứ bá mẫu, A La sợ!”

Tần thị không hiểu: “Sao vậy? A La sợ cái gì?”

A La rầu rĩ, tiểu cô nương có chút nhát gan, dựa sát vào người Tần thị như đang cực kì bất an: “Sợ phu nhân...”

Phu nhân?

Tần thị đang nghi hoặc đã thấy Đỗ thị tức giận hét: “A La!”

Tiểu cô nương trong ngực Tần thị co quắp lại, thân mình hơi run rẩy. Lúc này Tần thị mới biết “phu nhân” trong miệng Ngụy La là đang nói tới Ngũ phu nhân.

A La trước kia không phải kêu bà ta là mẫu thân sao? Sao lại sửa xưng hô?

Tần thị nhìn Ngụy Côn, Ngụy Côn mặc dù không muốn nhắc lại, nhưng vẫn đem chuyện hôm nay nói lại một lần.

Tần thị và Liễu thị mới biết có chuyện như vậy xảy ra; Tần thị có chút khiếp sợ, ánh mắt nhìn Đỗ thị cũng có thay đổi. Ngược lại, Liễu thị lúc này phát huy bản tính e sợ thiên hạ không loạn của mình, cười nói: “Ngũ đệ sao có thể dễ dàng tin lời hạ nhân chứ! Vạn nhất nha hoàn kia rắp tâm bất lương, có ý định hãm hại Ngũ đệ muội thì sao?”

Nhưng Kim Lũ chỉ là một nha hoàn, nàng ta hãm hại Đỗ thị thì có gì tốt chứ?

Ngụy Côn không muốn nhiều lời, nhờ vả Tần thị ôm Ngụy La về phòng. Ông không muốn Ngụy La ở đây nghe được mấy thứ dơ bẩn, không muốn tâm linh của nàng bị vậy bẩn.

Hai canh giờ sau, thị vệ ra ngoài tìm người đã trở về; hơn nữa còn mang theo phu thê Ngô Chu và Vương thị cùng về.

Vừa nghe nói Ngô Chu và Vương thị bị dẫn về, thân mình Đậu ma ma mềm nhũn, nằm sấp trên đất, không thể dậy nổi.

Không phải bà đã cho họ tiền để đi rồi sao? Làm sao bọn thị vệ còn tìm thấy được?

Ngụy Côn nhìn thấy phản ứng của Đậu ma ma, đại khái cũng đoán được mọi chuyện, trong lòng càng trở nên lạnh lẽo. Ông hỏi thị vệ; “Người đâu?”

Một tên thị vệ quỳ gối, ôm quyền nói: “Bẩm lão gia, hai người kia đang ở ngoài viện, không dám đi vào. Thuộc hạ lục soát người họ, phát hiện ra vài thứ, thỉnh lão gia nhìn xem!”

Ngụy Côn gạt đầu, để hân mang tới.

Đậu ma ma và Đỗ thị mơ hồ đoán được là vật gì, hai người liếc nhau, chỉ cảm thấy tâm chân lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Ta muốn hưu thê

Quả nhiên, thị vệ mang tới một túi mê dược cùng với xấp ngân phiếu.

Mặt Đậu ma ma và Đỗ thị đều trắng bệch.

Hai người không nghĩ ra làm sao thị vệ tìm được Ngô Chu và Vương thị, không phải đã cho tiền họ kêu họ rời đi thành Thịnh Kinh, sao lại bị tìm được?

Ngụy Côn nắm lấy xấp ngân phiếu và túi mê dược, phần nộ tới nổi cả bàn tay đều run rẩy. Ông đem xấp ngân phiếu và túi mê dược ném lên người Đỗ ma ma và Đỗ thị: “Đây là gì? Các người còn gì để nói!”

Phụ nhân (1) trốn khuê phòng, trên người lại mang theo những thứ này, có thể thấy tâm tư bà ta có bao nhiêu dơ bẩn!

Ngụy Côn vừa phần nộ vừa thất vọng, lại càng cảm thấy có lỗi với A La nhiều hơn. Mấy năm nay, ông vẫn cho rằng Đỗ thị chăm sóc A La rất tốt, cho nên mọi chuyện cũng tùy bà ta, cũng cố gắng yêu thương Đỗ thị; nhưng không ngờ sau lưng ông, Đỗ thị lại có tâm địa độc ác như vậy! Nếu hôm nay A La không được người ta cứu trở về, có phải sẽ bị bà ta bán cho những kẻ buôn người không? A La còn nhỏ như vậy, đầu năm nay mới mừng sáu tuổi, vừa nhu thuận vừa hiểu chuyện, bà ta sao có thể xuống tay độc ác như thế, sao có thể không cần A La nữa!

Ngụy Côn càng nghĩ càng thấy khó chịu, tâm tình xoắn lại. Ông kim lòng không dặng nhớ tới Khương Diệu Lan, nếu nàng còn sống, nếu nàng không rời đi, tình cảnh của A La nhất định sẽ không giống như hiện giờ... Ông sẽ vô cùng yêu thương mẹ con các nàng, không để cho nàng chịu chút ủy khuất nào.. Ông yêu nàng như vậy, sao lại phải rời đi?

Nhiều năm đã qua, Ngụy Côn nghĩ tình yêu của mình với Khương Diệu Lan đã phai nhạt, chỉ còn lại oán hận, Thật ra không phải, ông vẫn yêu nàng, yêu bộ dáng mỗi khi nàng cười lộ lên lộ ra lúm đồng tiền, yêu ánh mắt ôn nhu đa tình của nàng, yêu những ý nghĩ kì diệu của nàng... Khương Diệu Lan ở trong lòng ông cắm rễ sinh trưởng, không cách nào nhổ đi được.

Cũng giống như nàng không báo trước xuất hiện trong cuộc đời ông; Ngụy Côn chưa từng nghĩ, có một ngày nàng cũng sẽ rời đi mà không nói tiếng nào.

Nàng rời đi lưu lại mình ông, để mỗi khi nhìn thấy A La và Thương Hoàng, Ngụy Côn đều không tự chủ nhớ tới Khương Diệu Lan.

Ngụy Côn thông khô, lưng còng xuống, phảng phất như già đi rất nhiều. Ông đứng lên, nói với Tứ phụ nhân: “Chờ phụ mẫu trở về, thỉnh Tứ tẩu giúp đệ nói với họ, Đỗ thị vô đức, tâm địa độc ác...” Ngụy Côn nhắm chặt mắt, kiên quyết nói: “Đệ muốn thôi nàng”.

Lời nói ra giống như tiếng sét, nổ vang bên tai mấy người trong phòng, ngay cả Tam phụ nhân Liễu thị cũng ngây dại.

Bỏ vợ không phải việc nhỏ, hơn nữa Ngụy Côn lại chỉ ra mấy ác danh, đủ để Đỗ thị mang tiếng ác phụ. Có tiếng như vậy, Đỗ thị muốn gả cho người khác cũng không dễ dàng. Không những vậy, thanh danh của mấy vị tiểu thư chưa xuất giá ở nhà mẹ đẻ bà ta cũng bị liên lụy, việc hôn nhân tương lai của họ không ít thì nhiều cũng có ảnh hưởng.

Huống gì, Đỗ thị là cháu gái của phu nhân nhà Trung Nghĩa Bá, sau lưng có Phủ Trung Nghĩa Bá làm chỗ dựa, Anh Quốc Công và Trung Nghĩa Bá là tri

kỷ nhiều năm, nay Ngụy Côn muốn bỏ vợ, khẳng định không dễ dàng như vậy.

Đậu ma ma dùng tay chân lết đến bên chân Ngụy Côn, khóc lóc cầu xin tha thứ: “Lão gia, thỉnh lão gia phân minh, phu nhân vô tội... Những chuyện này phu nhân đều không biết rõ, là do lão nô tự làm, không liên quan gì tới phu nhân... Cầu lão gia tha cho phu nhân...”.

Đỗ thị khiếp sợ nhìn Đậu ma ma, không nghĩ tới ở thời khắc mấu chốt, Đậu ma ma sẽ ôm hết về phía mình để bảo trụ bà.

Đậu ma ma này thật sự trung thành và tận tâm với Đỗ thị, chủ tớ hai người cũng thật thâm tình. Đậu ma ma là nhũ mẫu của Đỗ thị, phụ mẫu Đỗ thị mất sớm, từ nhỏ đã gửi nuôi tại Phủ Trung Nghĩa Bá, bên cạnh chỉ có Đậu ma ma cùng một vài hạ nhân tri tâm. Đậu ma ma nuôi bà lớn, phần tình cảm này vì thế so ra cũng không thua kém gì tình cảm mẫu tử bình thường.

Ngụy Côn giật giật áo bào, một cước đá bà ta ra xa: “Nàng ta không biết chuyện? Hai người các ngươi bình thường cùng ra cùng vào, sao nàng ta lại có thể không biết gì?”.

Một cước của Ngụy Côn không nhẹ, Đậu ma ma bị đá vào ngực đau đớn nhưng vẫn kiên trì nói: “Phu nhân quả thật không biết. Hôm nay là do lão nô lừa phu nhân đến Hộ Quốc Tự, túi mê dược kia cũng là lão nô vụng trộm giấu. Huyện Liễu Lâm có một gia đình giàu có muốn mua một hài nhi xinh đẹp làm dưỡng nữ, phu thê Ngô Chu vì thế liên lạc với lão nô... Lão nô nhất thời bị quý ám, nghĩ tới Tứ tiểu thư vừa vặn phù hợp với điều kiện của họ, liền đồng ý. Lão gia, ngài muốn phạt liền phạt lão nô, chuyện này không liên quan gì tới phu nhân!”

Ngụy Côn vô cùng tức giận, lão bà này thật sự cho rằng ông không dám phạt sao! Ngụy Côn cúi người, bóp chặt cổ Đậu ma ma, năm ngón tay khép chặt, cắn răng hỏi: “Ngươi cũng thật to gan, Tứ tiểu thư của Phủ Anh Quốc Công mà ngươi nói bán liền bán? Ngươi cho là có Đỗ thị làm chỗ dựa, ta liền tha thứ sao?”

Sức lực của nam nhân luôn lớn hơn nữ nhân, cho dù Ngụy Côn chỉ là thư sinh cũng không ngoại lệ.

Đậu ma ma không thờ được mặt đỏ bưng, quay qua Đỗ thị: “Phu nhân...”

Đỗ thị bị tiếng kêu này làm thức tỉnh, giống như người chết đuối vớ lấy cái cọc, vội vã tới trước mặt Đậu ma ma, kinh ngạc nói: “Ma ma, ngươi sao có thể hồ đồ như thế! Vì sao lại muốn làm như vậy! A La là nữ nhi của ta, ta thương nàng còn không kịp, sao có thể bán nàng được chứ!”

Đỗ thị phản ứng rất nhanh, biểu tình cũng thích hợp. Bà ta nghĩ chỉ cần tránh được kiếp nạn này, để Đậu ma ma bị chút uy khuất cũng không sao, sau này bà ta sẽ bồi thường lại sau. Đỗ thị bà không thể cứ như vậy bị bỏ, bà không cam lòng, cũng không tin Ngụy Côn không có chút xiu tình cảm nào với bà!

Nhìn thấy Đậu ma ma bị siết cổ đến muốn tắt thở, Đỗ thị quý xuống, cầu tình với Ngụy Côn: “Đậu ma ma là nhất thời hồ đồ, cầu lão gia tha cho bà ta một mạng...!”

Đỗ thị cho rằng Đậu ma ma nhận tội rồi, bà ta có thể rửa sạch tội danh sao! Hôm nay Ngụy Côn vốn không định tha cho bọn họ, trước tiên trừng phạt hạ nhân tự cho mình là đúng này, sau đó chờ Anh Quốc Công trở về ông lại nói chuyện bỏ Đỗ thị. Ngụy Côn buông tay, nói với thị vệ: “Đem Đậu ma ma đưa tới trong viện, đánh cho ta, đánh chết mới thôi!”

Đậu ma ma nghe vậy sợ tới mức ngã ngửa trên đất, đứng lên không nổi, cuối cùng vẫn bị hai thị vệ, một trái một phải lôi ra ngoài.

Ngụy Côn vẫn chưa hết giận, nói: “Đem đám hạ nhân đi Hộ Quốc Tự với Đỗ thị hôm nay lôi ra ngoài, mỗi người ba mươi gậy, nhốt vào sái phòng, ngày mai bán hết đi!”

Trong số những người này có hai nha hoàn tâm phúc của Đỗ thị, một là Ngưng Tuyết, người khác là Ngâm Sương.

Đỗ thị lập tức mất đi cánh tay trái đắc lực, bà ta muốn cầu tình cho họ, nhưng bản thân bà ta cũng khó giữ nổi, mở miệng rồi cũng không nói nên lời; cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ bị đưa đến hậu viện, bị hạ nhân dùng côn đánh một cái lại một cái; tuyệt vọng đến không thể nói gì được nữa.

Từ phu nhân Tần thị nhìn thấy vậy, vốn muốn khuyên nhủ, nhưng nhìn thấy Ngụy Côn lúc này cho dù ai nói gì cũng không nghe, lời tới bên miệng cũng đành nuốt lại.

Những người này thật đáng chết, đánh trăm côn cũng không đủ để người ta hả giận.

Ngụy La đường đường là tiểu thư dòng chính của Phủ Anh Quốc Công, bọn họ lại dám đánh chủ ý lên người nàng, thật là chán sống mà!

Tam phu nhân Liễu thị nghe thấy tiếng cầu xin từ hậu viện truyền tới, nhũ mầy nói: “Đám hạ nhân này đúng là đáng chết. Nhưng Ngũ đệ, đệ cũng nghe thấy rồi đó, Ngũ đệ muội là vô tội... Hưu thê có phải là quá nghiêm trọng rồi không?”

Liễu thị bình thường qua lại thân thiết với Đỗ thị, lúc này giúp bà ta nói chuyện cũng là lẽ đương nhiên.

Ngụy Côn đối với âm thanh ở hậu viện không quan tâm, hạ quyết tâm nói: “Cho dù việc này nàng thật sự không biết, nhưng hôm nay không trông coi kỹ A La là sự thật. Ngay cả hạ nhân ở viện mình cũng không quản lý được, chỉ có thể trách nàng ta vô năng. Không thôi nàng, còn giữ lại để tiếp tục gây họa cho A La sao?”

Liễu thị lại nói: “Việc này không thể coi thường, đệ vẫn nên cùng phụ mẫu thương lượng rồi mới có thể kết luận...”

Âm thanh thấm thiết từ hậu viện vang lên liên hồi, Đậu ma ma lớn tuổi, không chịu nổi hình phạt, mới đánh hơn mười đòn, bà ta đã muốn mất đi nửa cái mạng. Đỗ thị ở cửa nhìn, muốn nói đám hạ nhân kia nhẹ tay một chút, nhưng Ngụy Côn nói đánh chết mới thôi, bọn họ tuân lệnh Ngụy Côn, cũng không dám tự tiện làm chủ. Cho nên mấy lời cầu xin tha thứ của Đậu ma ma không có tác dụng, mỗi đòn hạ xuống đều dùng sức, chỉ chốc lát sau Đậu ma ma đã bị đánh tới tróc da tróc thịt.

Đỗ thị nắm cánh cửa khắc hình lưỡng hoa (2), trời tháng ba mà bà ta như bị rớt vào hầm băng, thái dương trên đỉnh đầu chói lọi chiếu xuống. Đầu óc Đỗ thị mơ hồ, thân mình mềm nhũn, té xỉu trên mặt đất.

*** **

Ở phía trong, A La ghé vào cửa sổ, nhìn xem đám hạ nhân quý bên ngoài, lại nghe tiếng gậy gộc đánh lên người họ. Nàng chỉ thấy thanh âm này thật êm tai, cũng làm thân thể thấy sáng khoái.

Đậu ma ma cho rằng bà ta nhận hết tội lỗi để Đỗ thị trong sạch thì Đỗ thị liền có thể cứu bà ta sao. Thật khờ dại.

Đỗ thị bây giờ chính là ốc còn không mang nổi cọc cho ốc, sao còn có thể quản bà ta sống chết thế nào chứ? Đậu ma ma bây giờ đã không còn tác dụng, Đỗ thị cũng không làm chủ được bà ta sống hay chết, chết khó coi thế nào.

Ngụy La phỏng má, đôi mắt xinh đẹp đảo quanh, không cần nghĩ cũng biết nàng đang suy nghĩ chủ ý xấu xa gì đó.

Ngụy Thường Hoảng đứng sau A La, trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc nhin không được hỏi: “A La, phu nhân vì sao muốn bán tỷ đi. Bởi vì bà ta không phải mẫu thân của chúng ta sao?”

A La quay đầu, nhìn chằm chằm ánh mắt mê mang nghi hoặc của Thường Hoảng; nàng nhảy xuống đoan thấp, đi tới trước mặt Thường Hoảng: “Đệ biết phu nhân không phải mẫu thân sao?”

Thường Hoảng gật đầu, hẳn biết, vẫn luôn biết. Hình như có một lần nha hoàn ở trước mặt hắt lưỡi miệng, nói gì đó con ruột với không phải con ruột nên đối xử không giống nhau; hẳn nghe thấy, từ đó vẫn luôn ghi nhớ trong lòng. Thường Hoảng so với bạn bè cùng lứa trưởng thành sớm, chuyện này hẳn vẫn không nói cho A La biết; suy cho cùng cũng chỉ là đứa nhỏ sáu tuổi, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không ra, rốt cuộc cũng không nhin được tò mò.

A La kéo tay Thường Hoảng, để hẳn nhìn thấy hạ nhân bị đánh ngoài cửa sổ, trả lời: “Đúng vậy, bởi vì bà ta không phải mẫu thân của chúng ta, bà ta là mẫu thân của Ngụy Tranh. Cho nên sau này đệ cũng không được coi bà ta là mẫu thân, phải cách xa bà ta một chút, bà ta là người xấu!”.

Thường Hoảng nghe lời dạy một tiếng, hẳn đối với việc lý giải thiện và ác còn mơ hồ, nhưng chỉ cần là người dám khi dễ A La, tất cả đều là người xấu. Qua hồi lâu, Thường Hoảng lại hỏi: “Vậy mẫu thân chúng ta là ai? Mẫu thân đang ở đâu?”

A La cũng chưa từng thấy qua bộ dáng của Khương Diệu Lan, suy nghĩ một lát, nàng nói:

“Mẫu thân đã chết!”

*** **

Chiều hôm đó, Anh Quốc Công Ngụy Trường Xuân và thái phu nhân từ Chân Định (3) trở về. Mới vừa vào phủ liền nghe chuyện lớn, vội vàng gọi mọi người vào phòng khách, thương lượng xem nên giải quyết chuyện này thế nào.

Ngụy Côn muốn hưu thê, mặc cho mấy vị lão gia khuyên thế nào cũng không lay chuyển. Trưa nay Đỗ thị ngã xỉu, đến giờ còn chưa tỉnh, Tam phu nhân cũng gọi đại phu qua coi, còn chưa có kết quả.

Ngụy Trường Xuân năm nay đã qua năm mươi tuổi, là một người chính trực, nghe xong mọi chuyện liền phản nộ đập bàn: “Đỗ thị sao có thể làm chuyện hồ đồ như vậy!”

Ngồi cạnh ông là Thái phu nhân La Ngọc Tố, La thị mặc xiêm y màu đỏ tía thêu mây chữ phúc, trên đầu đeo khăn thêu hình núi khảm ngọc bích; bà cau mày nói: “Không phải Đậu ma ma thừa nhận do bà ta tự mình làm sao, không liên quan gì tới Đỗ thị! Đậu ma ma đâu?”

Tứ phu nhân Tần thị này giờ vẫn im lặng lên tiếng: “Ngũ đệ cho người phạt bà ta mấy chục đòn, bà ta chịu không nổi, cũng chỉ còn chút hơi tàn. Đậu ma ma và mấy hạ nhân khác nhốt ở sái phòng”.

Thật ra theo ý của Ngụy Côn, đánh chết Đậu ma ma mới tốt, chẳng qua lúc ấy Đỗ thị ngã đi nên mọi việc có chút loạn. Tam phu nhân nhân lúc đó kêu người dừng tay, nhốt hết ở sái phòng, chờ Anh Quốc Công và Thái phu nhân về rồi xử lý sau.

Thái phu nhân kêu người mang Đậu ma ma vào. Đậu ma ma lúc này giống như đồng bùn nhão té trên mặt đất, toàn thân đều là miệng vết thương, bà ta bị đánh suýt chết.

Thái phu nhân hỏi: “Người lên kế hoạch như thế nào? Kể lại chi tiết một lần!”.

Đậu ma ma trung thành với Đỗ thị, đến lúc này vẫn không quên che chở cho Đỗ thị. Bà ta đem lý do buổi sáng đã nói ra nói lại lần nữa, đem tất cả sai lầm đổ lên người mình, sau đó khóc gào: “Phu nhân thật sự bị oan. . . Cái gì phu nhân cũng không biết, nếu nói phu nhân sai, chỉ là vì quá mức tin tưởng lão nô thôi. Cầu Quốc Công gia và Thái phu nhân tha thứ cho phu nhân. . .”

Thái phu nhân phát phát tay, để hạ nhân đem bà ta về lại sài phòng.

Hon mười người trong phòng khách lúc này đều thật im lặng.

Đại lão gia Ngụy Mân suy nghĩ một chút nói: “Ngũ đệ, không bằng đệ suy nghĩ kỹ lại lần nữa. Vạn nhất Ngũ đệ muội thật như lão ma ma kia nói mà đệ lại bỏ nàng, nhà chúng và và Phủ Trung Nghĩa Bá sau này cũng không tiện lui tới nữa. Dù sao phụ thân và Trung Nghĩa Bá cũng có mấy chục năm giao tình...”

Đây cũng là điều tất cả mọi người đang suy xét. Địa vị của Trung Nghĩa Bá nói nặng không nặng, nói nhẹ không nhẹ. Quan trọng hơn là Trung Nghĩa Bá và đương kim quý phi – Ninh quý phi là họ hàng. Ninh quý phi hiện lại là sủng phi của Sùng Trinh Hoàng Đế. Phủ Anh Quốc Công cho dù quyền thế lớn cũng không muốn đắc tội với vị quý phi này...

Ngụy Côn đột nhiên đứng lên, mặt đỏ hồng nói: “Đại ca không cần khuyên nữa. Lúc A La và Thường Hoảng mới sinh, lớn nhỏ trong nhà đều khuyên đệ cưới Đỗ thị, tốt xấu gì A La và Thường Hoảng cũng cần có mẫu thân. Nhưng nhìn xem, nàng ta làm mẫu thân như vậy sao! Không cần biết việc này có liên quan tới Đỗ thị hay không, hôm nay đệ sẽ hưu thê!”

Ngụy Mân há miệng, trong lòng ông cũng có hổ thẹn với Ngũ đệ, cũng không biết nên nói gì cho phải.

Tam lão gia Ngụy Xương ngồi bên phải cười lạnh, nắm tay nắm chặt. Ngụy Mân nhìn thấy liền sợ hãi, sợ hấn ngay lúc này động thủ. Ngụy Mân nghiêng đầu, ánh mắt sắc bén uy hiếp Ngụy Xương.

Ngụy Xương cũng là người biết chừng mực, không có làm chuyện gì xúc động.

Hai vị đệ đệ này thật là Ngụy Mân hấn đau đầu. Sáu bảy năm trước đã như vậy, sáu bảy năm sau cũng y như thế, nữ nhân đúng là mầm tai họa mà.

Năm đó khi Ngụy Côn mang Khương Diệu Lan về nhà, mọi người ở Phủ Anh Quốc Công không ai nghĩ tới hai huynh đệ bọn họ sẽ cùng thích một nữ nhân.

Lúc trước hai người họ vì Khương Diệu Lan suýt nữa đã ra tay với nhau. Sau khi Ngụy Côn thành thân với Khương Diệu Lan, quan hệ huynh đệ hai bên cũng không chuyển biến tốt đẹp, ngược lại càng lạnh lùng hơn, nhiều năm như vậy cũng không hề dịu đi.

Ở trong mắt Lão tam Ngụy Xương, Ngụy Côn là người không biết quý trọng người trước mắt, là tên khốn nạn.

Mà trong mắt Lão ngũ Ngụy Côn, Ngụy Xương chính là người điên mơ ước thê tử của đệ đệ.

Đại lão gia Ngụy Mân đang nhức đầu, Tam phu nhân dẫn đại phu tiến vào. Sắc mặt Liễu thị rất vì diệu, lễ phép hành lễ với Anh Quốc Công và Thái phu nhân, chân chửi rồi nói: “Phụ thân, mẫu thân, vừa rồi đại phu đã bắt mạch cho Ngũ đệ muội. Ông ta nói... Ngũ đệ muội đã có thai hơn một tháng”.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Ông không thương bà, ngay cả con bà cũng cảm thấy dư thừa

Người trong phòng khách đều cả kinh, không ai nghĩ ở thời khắc quan trọng như vậy, Đỗ thị lại có thai.

Ban đầu Đỗ thị té xỉu ở cửa, mọi người cho rằng bà ta vì lo lắng tức giận công tâm, không có ai nghĩ tới sẽ có chuyện như vậy. Bây giờ đại phu chẩn đoán chính xác, bà ta thật sự có thai, hơn nữa vừa được nửa tháng.

Thái phu nhân phản ứng kịp thời, hỏi đại phu kia: “Thế nào rồi, thai nhi có ổn không?”

Đại phu gật đầu: “Chỉ là động thai khí. Mới rồi lão phu đã kê đơn cho Ngũ phu nhân, theo đơn thuốc uống vài ngày liền không có gì đáng lo ngại”.

Thái phu nhân gật đầu, nhìn tiểu nhi tử Ngụy Côn, trong nhất thời không biết phải nói gì với ông cho tốt.

Nếu Đỗ thị không có thai thì cũng thôi đi, không nghĩ bụng bà ta cũng rất cố gắng. Mọi người cho rằng không giữ lại được Đỗ thị, không ai biết thời điểm này vậy mà Đỗ thị có thai. Nếu bây giờ Ngụy Côn hưu thê, đem Đỗ thị về Phủ Trung Nghĩa Bá, người Phủ Trung Nghĩa Bá nhất định sẽ có khúc mắc, Phủ Anh Quốc Công cũng sẽ lưu lại danh tiếng không tốt.

Việc hưu thê bây giờ thật không thể lập tức tiến hành, ít nhất cũng phải chậm lại.

Thái phu nhân chuẩn bị khuyên nhủ Ngụy Côn đổi lời, để ông lấy đại cục làm trọng. Không nghĩ Ngụy Côn bỗng nhiên đứng lên, giống như gió bay nhanh ra khỏi phòng, theo hướng hậu viện mà đi.

Thái phu nhân cho rằng Ngụy Côn muốn tìm Đỗ thị gây chuyện, vội nói Đại lão gia và Tam lão gia ngăn cản ông. Nhưng Tam lão gia không nhúc nhích, nói: “Ngay cả nữ nhân của mình đều quản không được, còn muốn con quản dùm sao!”

Đại lão gia trách mắng: “Tam đệ!”

Từ khi nào thì giữa hai huynh đệ không thể hòa thuận một chút? Huynh đệ ruột thịt còn mang diêm thù hận, bọn họ chẳng lẽ muốn mang thù hận đó vào quan tài sao?

Thái phu nhân bị Tam lão gia chọc sinh khí, ngón tay run rẩy chỉ vào Ngụy Xương: “Lão Ngũ giận nưong, ngươi cũng muốn giận nưong...”.

Ngụy Xương vẫn là thương mẫu thân, ông tức Ngụy Côn không phải oán hận Thái phu nhân. Nghĩ nghĩ, cuối cùng Ngụy Xương nói vài câu hay với Thái phu nhân, bởi bà một lúc rồi mới rời khỏi phòng khách.

Ngoài cửa phòng khách có một tiểu nha đầu gầy teo, nàng mặc một thân xiêm y màu xanh non, khả ái lại mềm mại. Nàng ngẩng cái đầu nho nhỏ, ánh mắt ngập nước lộ ra chút tò mò; “Tam bá phụ, cháu vừa rồi nghe thấy, phu nhân có phải mang thai không? Phu nhân là muốn sinh tiểu đệ ư sao?”

Tiểu nha đầu này chính là Ngụy La, nàng không thể vào phòng khách, nhưng lại muốn biết có chuyện gì xảy ra, cho nên đành trốn ở ngoài nghe lén. Khi biết được tin Đỗ thị mang thai, A La ngoại trừ phần nộ, nhiều hơn là mừng mừng đại ngộ.

Khó trách kiếp trước Đỗ thị để lạc mất nàng lại không phải chịu phạt, vẫn như cũ yên ổn làm Ngũ phu nhân. Hóa ra nguyên nhân quan trọng nhất nằm ở đây: Đỗ thị sau khi đi Hộ Quốc tự về được kiểm tra ra có thai, Ngụy Côn cho dù phần nộ, cho dù trách cứ bà ta không chăm sóc tốt nàng, nhưng niệm tình bà ta đang mang thai, cũng sẽ tạm thời không động tới. Hơn nữa, lúc đó nàng không trở về, không thể vạch trần âm mưu của Đỗ thị, Ngụy Côn cho dù hoài nghi cũng không có chứng cứ xác thật. Cho nên chuyện lớn như vậy, chờ đến khi Đỗ thị sinh cho Ngụy Côn một đứa nhỏ, chuyện này liền cứ thế bỏ qua.

Bọn họ dần dần quên nàng, quên Tứ tiểu thư của Phủ Quốc Công.

Bọn họ chỉ nhớ đứa nhỏ của Đỗ thị: Ngụy Tranh và Ngụy Thường Di.

Nàng và Thường Hoàng đối với Đỗ thị bất quá cũng chỉ là churong ngại vật, đá văng đi rồi, con đường phía trước liền thuận buồm xuôi gió.

Đá không ra, liền ngã bổ nhào một cái thật đau.

Nàng nghĩ nghĩ, kiếp trước Đỗ thị sinh con trai, tính ra vừa vặn là lần mang thai này. Đỗ thị muốn dùng nhi tử trói chặt tâm Ngụy Côn, đáng tiếc nhi tử của bà ta không chịu cố gắng, không học vẫn không nghề nghiệp, không có ý định tiến tới; cả ngày chỉ biết ăn chơi đàng điếm, chơi bời lêu lổng, là điển hình của một hoàn khố công tử (1). Có một lần Ngụy La tận mắt chứng kiến hắn ở trên đường đánh chết người, đối phương là gia tộc thân cận của Thế tử Thụy Vương. Thế tử Thụy Vương không nguyên ý, báo án lên quan phủ; sau này Ngụy Thường Di bị đưa vào lao ngục, nghe nói ở bên trong sống không tốt lắm.

Đỗ thị vì nhi tử này mà hao hết tâm tư, khi còn bé cưng chiều quá đáng cho nên sau này, khi hắn lớn lên, muốn đưa hắn vào chính đạo cũng rất khó khăn, không biết phải bắt đầu từ đâu.

Ngụy La không phải không có tư tưởng độc ác. Nếu nàng có một đệ đệ như vậy, chết một trăm lần đều không đáng tiếc.

Tam lão gia Ngụy Xương nhìn nàng rất lâu, mãi vẫn không nói gì.

A La lại gọi một tiếng: “Tam bá phụ?”

Ngụy Xương giật mình, hoàn hồn, ông vươn bàn tay rộng lớn xoa đầu nàng, hoàn toàn khác với biểu hiện căm ghét khi đối mặt với Ngụy Côn, Ngụy Xương bây giờ vô cùng thân thiết với Ngụy La: “Tiểu A La, sao cháu biết là đệ đệ?”

A La càng lớn càng giống mẫu thân nàng, đặc biệt là đôi mắt trong veo linh động, làm cho người ta nhìn một lúc rồi không tự chủ nhớ tới Khương Diệu Lan.

Ngữ khí Ngụy La non nớt: “Cháu không thích muội muội, Ngụy Tranh không đáng yêu chút nào!”

Ngụy Xương cười cười, trong tuổi cười mang theo chút đau xót: “Phải không?” Ông không nói gì nữa, cất bước rời đi, khi đi còn nghe được mấy câu: “Nếu nàng vẫn còn, làm sao có thể có Ngụy Tranh...”

Tuy rằng rất nhỏ, nhưng Ngụy La vẫn nghe thấy được.

Ngụy La đối với mẹ ruột của mình vẫn rất tò mò, đến tận cùng nữ nhân đó phải như thế nào mới có thể sinh ra rồi vứt bỏ con mình? Mẫu thân có yêu nàng và Thường Hoàng sao? Có phải cũng giống như Đỗ thị yêu thương Ngụy Tranh không?

Ngụy La không biết.

Người trong phòng khách đều đã đi hết, Ngụy La vẫn đứng im ở cửa không nhúc nhích, càng nghĩ càng thấy phẫn nộ.

Mẫu thân người khác đều biết bảo hộ con mình, còn mẫu thân của nàng và Thường Hoảng ở đâu? Bà quả thật đã chết rồi sao? Hay là giống như Tứ bá mẫu nói, chỉ là rời đi?

So với việc Khương Diệu Lan rời đi, A La càng hi vọng bà đã chết.

Bởi vì chỉ có như vậy, Ngụy La mới có thể tự lừa dối mình, cho là bà yêu nàng và Thường Hoảng, rời khỏi bọn họ cũng là vì bất đắc dĩ. Nếu như bà không chết, lại vứt bỏ họ, vậy đời này nàng đều sẽ không tha thứ cho Khương Diệu Lan. A La nhìn chăm chăm bình hoa lớn khắc hình như ý trước mặt, phảng phất giống như Khương Diệu Lan đang ở trước mặt nàng; Ngụy La bỗng nhiên đưa tay, hung hăng đẩy nàng ta ra.

Chờ Ngụy La lấy lại tinh thần, âm thanh đồ vỡ đã vang vọng bên tai; rầm một tiếng, mảnh sứ tung tóe.

A La đứng trước mấy mảnh vỡ, đầu gục xuống, cũng không biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

Hồi lâu sau thanh âm của Thường Hoảng truyền tới, giọng nói của hắn nhẹ nhàng lại có chút kinh ngạc: “A La, tỷ đang làm gì?”

Ngụy La rút bả vai, không muốn để cho Thường Hoảng nhìn thấy vẻ mặt âm u của nàng. Ngụy La nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc của mình, nàng đưa tay vỗ vỗ hai má, bỗng nhiên quay đầu chạy tới chỗ Thường Hoảng, lôi kéo tay hắn cùng chạy, gương mặt nhỏ nhắn mang theo ý cười, không có chút áy náy nào: “Tỷ không cần thận đem bình hoa làm vỡ rồi; chúng ta chạy mau, để tổ mẫu biết được nhất định sẽ nổi giận!”

Thường Hoảng bị nàng lôi kéo chạy về phía trước, về mặt không biết phải làm gì cho đúng.

A La chạy đi, vừa chạy vừa nghĩ, không có mẫu thân, nàng còn có Thường Hoảng, còn có bản thân. Đỗ thị cho rằng chỉ như vậy liền tránh được một kiếp sao? Chưa xong đâu, giữa bọn họ còn chưa xong! Nàng có rất nhiều phương pháp, muốn áp dụng lên người bà ta từng cái từng cái một.

Giống như cái bình hoa lúc nãy, nàng muốn hung hăng đẩy ngã nó, để nó vỡ làm năm bảy mảnh, thịt nát xương tan.

*** **

Tùng Viên.

Ngụy Côn sai bước đi tới cửa Tùng Viên, đứng ở cửa nhìn hồi lâu mới chân chò bước vào nội viện.

Trước ngày hôm nay, Ngụy Côn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ phát sinh biến cố như vậy trong đời ông.

Hạ nhân trong viện vừa mới bị phạt nặng, vẫn phải kéo thân thể bị thương đi hầu hạ chủ tử, lại sợ hãi ngậm miệng, sợ chọc Ngụy Côn không thoải mái, bọn họ lại phải ăn hèn.

Ngụy Côn trực tiếp đi vào chính phòng, bên ngoài chính phòng có hai nha hoàn, nhìn thấy ông liền liên tục hấp khí, cũng không dám lên tiếng gọi người. Ông vòng qua tấm bình phong mười hai phiến vẽ hình sơn nước làm bằng lá trúc tùng, mặt không thay đổi đi vào nội thất.

Trong phòng, Đỗ thị nửa ngồi trên giường làm từ gỗ hoa lê, vừa mới uống xong chén dược. Biểu tình trên mặt bà so với lúc nãy hòa hoãn hơn nhiều, thậm chí còn mang theo ý cười; chắc hẳn Đỗ thị đang cho rằng đứa nhỏ trong bụng tới quá đúng lúc, cứu bà ta một mạng. Hai tiểu nha hoàn đứng hầu hạ ở đầu giường, Ngưng Tuyết và Ngâm Surong bị đánh một trận, hiện giờ còn đang bị nhốt trong sai phòng. Đỗ thị một chút cũng không nóng vội, mắt vừa chuyển liền nhìn thấy Ngụy Côn tiến vào, cười hỏi ông: “Thịnh Minh, ông nghe thấy đại phu nói chưa? Chúng ta lại có đứa nhỏ! Không biết lần này là nam hay nữ hài...”

Thịnh Minh là tên chữ của Ngụy Côn.

Ngụy Côn thủy chung đứng sau tấm bình phong, ánh mắt không chút cảm tình nhìn bà, không nói một câu.

Đỗ thị chống lại ánh mắt ông, ần ần cảm thấy bất an, nhưng vẫn cường ngạnh lấy lại ý cười: “Ông thích nhi tử hay là thích nữ nhi? Để thiếp nói, chúng ta đã có Tranh tỷ nhi, lần này vẫn là sinh con trai thì tốt hơn...”

Không chờ bà nói xong, Ngụy Côn bình tĩnh ngắt ngang: “Phía sau Tùng Viên có một Ngân Hạnh Viên, bà để nha hoàn thu thập một chút, tối hôm nay liền chuyển tới ở đó đi!”

Sở dĩ viện đó có tên Ngân Hạnh Viên là bởi vì ngoài viện có thừa thốt mấy cây Ngân hạnh (2). Tòa nhà đó đã bị bỏ hoang từ lâu, bình thường cũng không có người qua lại, hạ nhân không quét tước chỗ đó; nhiều năm trôi qua, ở ngoài viện mọc đầy cỏ dại, trong chốc lát không thể để người vào ở. Bây giờ Ngụy Côn muốn bà chuyển qua, căn bản là vô cùng thất vọng, một điểm tình ý cũng không có.

Tươi cười trên mặt Đỗ thị cứng đờ, không dám tin hỏi: “Ông nói cái gì?”

Đến cả việc nhìn lâu hoặc liếc mắt nhìn bà một cái, Ngụy Côn cũng không nguyện ý; ông xoay tấm mặt, nhìn ra cửa sổ; “Nếu bà không muốn đi vào đó ở, tôi liền viết hưu thư, để bà trở về Phủ Trung Nghĩa Bá”.

Đỗ thị rút cuộc không nhẫn được nữa, vành mắt đỏ hồng kêu tên ông: “Ngụy Thịnh Minh, trong bụng tôi còn có con của ông!”

Vậy thì làm sao chứ? Ngụy Côn không yêu Đỗ thị, ngay cả đứa nhỏ của bà cũng cảm thấy dư thừa.

Trước kia, Ngụy Côn không nhận rõ bản tính của Đỗ thị, đối với bà còn vài phần áy náy. Bởi vì ông có thể cho bà hết thấy những gì trượng phu nên cho, chỉ có tình yêu lại không thể. Nay ông nhận rõ gương mặt chân thật của bà, ngược lại thở phào một hơi, còn có loại cảm giác được giải thoát. Ông không bao giờ có thể chịu được khi ở chung một chỗ với bà nữa, cũng không nghĩ nhìn thấy bà; nếu đã không thể hư thê, vậy thì tạm thời tách ra, dù sao cũng không thể cùng nhau sinh hoạt giống như trước đây.

Ngụy Côn không hề bị lay động, đứng chấp tay: “Hai nha hoàn này bà cũng mang đi, mấy thứ trong phòng này cũng cùng nhau dọn qua bên đó. Tôi không thể để A La ở cùng một chỗ với bà, nó còn nhỏ, còn cần tôi chiều cõ. Từ nay về sau tôi sẽ đích thân chăm sóc A La”. Dừng một chút, ông nói tiếp: “Về phần đứa nhỏ trong bụng bà. ... Sinh ra liền đưa cho Tứ tẩu, bà không thích hợp chăm sóc đứa nhỏ. Tôi sẽ nói với Tứ tẩu một tiếng, thỉnh nàng giúp đỡ việc này”.

Đỗ thị kinh ngạc, nhìn ông giống như người xa lạ.

Ông không cần bà coi như xong, ngay cả hài tử của bà cũng muốn cướp đi sao? Ông coi bà là cái gì, mang thai mười tháng, ngay cả một chút tưởng niệm cũng không thể có sao?

Đỗ thị xóc lên chân đệm trên giường, bất chấp đau đớn mang giày đi tới trước mặt ông: “Ông thật sự tuyệt tình như vậy? một chút tình cảm với tôi ông cũng không có sao? Nhiều năm như vậy, địa vị của tôi ở trong lòng ông là gì hả?”

Ngụy Côn xoay người đi ra chính phòng: “Không phải tôi không có tình cảm với bà, mà là lần này bà thật sự quá phận. Tôi đi rồi, bây giờ liền thu dọn đồ đạc đi!”

“Ngụy Thịnh Minh!” Đỗ thị không kiềm được tức giận kêu ông, phẫn nộ và tuyệt vọng, ngay cả thanh âm phát ra cũng vắn vẹo: “trong lòng ông còn yêu Khương Diệu Lan phải không? Ông vẫn chưa quên nàng ta, có phải không?”

Ngụy Côn dừng bước, gật gật đầu nói: “Phải”

Thời gian giống như dừng lại, Đỗ thị đứng thất thần tại chỗ, ngơ ngác nhìn bóng dáng Ngụy Côn. Chờ ông ra khỏi phòng rồi, bà bỗng nhiên hoàn hồn, hướng về bóng lưng ông mà hô to: “Đứa nhỏ chính là do tôi sinh, ai cũng đừng mong lấy đi! Ông muốn đem nó cho Tứ tẩu, đừng mơ!”

Đáng tiếc Ngụy Côn đã đi xa, không nghe được mấy lời của bà.

Đỗ thị cực kỳ tức giận, cũng cực kỳ hận. Bà hận Ngụy Côn tuyệt tình, hận sự vô năng của mình, càng hận sự tồn tại của Khương Diệu Lan!

Sáu năm nay bà đều phải sống dưới bóng ma đó, cho dù chiếm được Ngụy Côn rồi, bà vẫn thua thảm hại, thua cho một người đáng lẽ phải chết từ sau năm trước.

Bà không phục!

Đỗ Nguyệt Doanh cắn chặt răng, oán hận nhìn chằm chằm ra cửa, móng tay khảm thật sâu vào lòng bàn tay. Nước mắt bất tri bất giác rơi xuống, Đỗ thị bà không thể nhận thua như vậy! Ngụy Côn muốn bà dọn vào Ngân Hạnh Viên, bà liền dọn vào, chỉ cần đứa nhỏ trong bụng còn, chỉ cần bà sinh hạ nhi tử, bà không tin Ngụy Côn sẽ không hồi tâm chuyển ý.

“A nương. ...”

Một thanh âm thì thầm vang lên nơi ngưỡng cửa.

Đỗ thị ngẩng đầu lên liền thấy Ngụy Tranh đứng ở cửa. Có lẽ là bị biểu cảm của bà dọa sợ, ánh mắt Ngụy Tranh nhìn bà hồng hồng, vẻ mặt luống cuống.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đứa nhỏ xấu xa

Đêm hôm đó, Đỗ thị dọn mọi thứ từ Tùng Viên vào Ngân Hạnh Viên.

Anh Quốc Công và Thái phu nhân đều biết chuyện này, nhưng cũng không thể nói gì thêm, có vẻ là đành phải chấp nhận. Dù sao trong lòng mọi người cũng rõ ràng, Đậu ma ma tuy rằng thay Đỗ thị chịu tội, nhưng nếu Đỗ thị không ngầm đồng ý, Đậu ma ma chỉ là nô bộc thân cận cũng không dám chủ trương làm việc như vậy! Nếu không phải sau lưng Đỗ thị còn có Phủ Trung Nghĩa Bá, Phủ Anh Quốc Công có lẽ cũng không có kỳ nhiều như vậy, chỉ bất bà ta chuyển vào Ngân Hạnh Viên đã coi như tiện nghi rồi.

Đối với việc này, mọi người đều bảo trì thái độ trầm mặc, miệng kín như bưng, chỉ có Ngụy Tranh là khóc nháo lợi hại.

Lúc Đỗ thị dọn đi, Ngụy Tranh lôi kéo quần áo không cho Đỗ thị đi, còn nói tất cả những việc này là do A La sai sử. Ngụy Tranh đem mọi việc đổ lên đầu A La: nếu không phải A La tố cáo với phụ thân, phụ thân sẽ không nổi nóng, a nương cũng sẽ không vì thế mà phải vào ở cái viện tồi tàn kia.

Nàng ta càng nghĩ càng bực mình, hai mắt đỏ hồng trừng Ngụy La, tay vợ lấy đồ vật đập hạ nhân đang thu dọn ném lên người A La: “Đều tại ngươi!”

Hạ nhân đang chuyển đồ đạc ra ngoài, Ngụy Tranh cũng không biết mình nắm phải thứ gì, cho tới khi ném đi rồi, mới phát hiện đó là một cái kéo đồng.

Lúc ấy Ngụy La đang đứng sau lưng Ngụy Côn, cho nên không cần nàng phải trốn, Ngụy Côn đã ôm nàng lên thật nhanh, bế nàng né cây kéo kia.

Ngụy Côn phẫn nộ, Ngụy Tranh còn nhỏ như vậy đã biết dùng kéo làm bị thương người khác rồi, sau này lớn lên còn ra làm sao nữa! Ngụy Côn vốn dĩ đã phản cảm với Đỗ thị, cho nên cho rằng tất cả những điều này là do bà ta chỉ dạy; ông đối với Đỗ thị càng thêm lãnh đạm, ngữ khí cũng có chút không kiên nhẫn: “Bà chính là dạy dỗ Ngụy Tranh như thế? Không biết tôn trọng trưởng bối! A La là tỷ tỷ của nàng, làm như vậy còn ra thể thống gì?”

Sắc mặt Đỗ thị vốn đã không tốt, nay bị ông giáo huấn như vậy, càng lộ vẻ tái nhợt. Bà ta cắn chặt môi, nghe ông trách cứ, cũng không nói gì.

Ngụy Côn lại nói: “Tranh tỷ nhi nếu sau này vẫn như vậy, tôi thấy bà cũng không cần tiếp tục chăm sóc nó. Khi nào Tranh tỷ nhi hiểu quy củ, tôi lại để hai người gặp nhau”. Dừng một chút, Ngụy Côn lại nói: “Còn nữa Ngụy Tranh, con đối với tỷ tỷ như vậy rất quá đáng, phạt con tối nay không được ăn tối, đi từ đường quỳ nửa canh giờ”.

Đỗ thị chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, bà muốn gọi tên ông, nhưng ông lại không cho bà ta cơ hội phản bác. Ngụy Côn ôm Ngụy La, xoa người rồi đi.

Ngụy Côn vừa đi vừa trấn an Ngụy La: “A La đừng sợ. Có phụ thân ở đây, phụ thân sẽ bảo vệ con”.

Ngụy La nằm trên đầu vai Ngụy Côn, đôi mắt to sáng ngời khê chớp, nhìn Đỗ thị giống như đang chế giễu bà ta.

Còn Ngụy Tranh, vừa nghe nói sẽ bị phạt, đã sớm ngoan hơn nhiều. Chờ tới khi nàng ta kịp phản ứng muốn Đỗ thị xin tha dùm, Đỗ thị đều cứu không được bản thân, làm sao còn giúp được Ngụy Tranh?

Ngụy Tranh ở bên chân Đỗ thị khóc cầu, lại nhìn theo hướng Ngụy Côn và Ngụy La rời đi, yết hầu giống như bị cái gì đó chặn lại, suýt chút nữa đã tức giận tới hộc máu.

*** **

Buổi tối Ngụy Tranh từ từ đường trở về, khóc cả buổi tối.

Gian phòng của A La ngay cách vách phòng Ngụy Tranh, thanh âm khóc nức nở của nàng ta truyền tới khiến A La cả đêm đều không thể ngủ ngon. Sáng ngày hôm sau, lúc tỉnh dậy, sắc mặt nàng cũng không tốt lắm.

Đến khi trời gần sáng Ngụy Tranh mới yên tĩnh lại, chắc là khóc mệt rồi ngủ thiếp đi. A La nằm ở trên giường không muốn đứng dậy, ở trong lòng thâm oán Ngụy Tranh; nàng lê mê hồi lâu mới không tình nguyện mở mắt. Dưới hàng mi dài là đôi mắt long lanh trong suốt, giống như một cái hồ sâu, bị ai đó ném vào hòn đá, gợn sóng từ từ lan tỏa, thâm thúy lại mê người.

Gương mặt nhỏ nhắn vốn đang bực bội, không biết nhớ tới cái gì, bỗng nhiên tràn ra ý cười.

Ngụy Tranh vì sao lại khóc? Đương nhiên là vì Đỗ thị bị mang đi.

Tuy rằng bây giờ nàng chưa thể hoàn toàn đẩy ngã Đỗ thị, nhưng cũng không vội, Ngụy La nàng đã có một bắt đầu rất tốt, chẳng những không bị Đỗ thị bán đi, còn khiến Đỗ thị hung hăng té ngã. Đỗ thị đã mất đi tâm của phụ thân, cũng lộ rõ bản tính của bà ta, về sau nàng muốn đẩy ngã bà ta cũng dễ hơn.

Gương mặt nhỏ nhắn phấn nộn của A La khẽ cười, bề ngoài thoát nhìn là tiểu cô nương trong sáng, khả ái; nhưng nội tâm lại xấu xa.

Lúc Kim Lũ tiến vào đúng lúc nhìn thấy Ngụy La cong cánh môi mỉm cười, cũng không khỏi cười hỏi: “Tiểu thư đang suy nghĩ gì? Sao lại cao hứng như vậy?”

Ngụy La ngồi dậy, thân thể nhỏ nhắn, mảnh khảnh được bao bọc bởi cái áo màu xanh nhạt, mái tóc đen như mực xõa xuống vai, tóc mái ngang trán có chút rối loạn, phân ra hai bên để lộ một cái chu sa nhỏ giữa trán. Mí mắt A La có một vết chu sa màu đỏ thẫm, bình thường có tóc mái che chắn, cơ bản không thấy được. Chỉ có những lúc mới ngủ dậy như vậy mới có thể ngẫu nhiên nhìn thấy một chút.

Kim Lũ cảm thấy dấu vết này rất xinh đẹp, nằm vừa vặn ngay mi tâm, càng thêm điểm xuyết cho ngũ quan xinh xắn của Ngụy La; khiến người ta đưa mắt nhìn nàng, liền cảm thấy giống như kim đồng ngọc nữ của Bô Tát trên đài sen. Có điều tuổi của Ngụy La còn nhỏ, sau này lớn lên rồi còn không biết sẽ xinh đẹp tới mức nào nữa.

Ngụy La chờ Kim Lũ đi tới trước mặt, ngoan ngoãn giơ hai tay chờ thay áo, nụ cười ngọt ngào trên môi, Ngụy La nói: “Ta đang nghĩ không biết sáng nay dùng gì? Kim Lũ tỷ tỷ, A La muốn ăn bánh sữa cuộn đậu đỏ (1)”

Kim Lũ cười, đứng bên cạnh ôn nhu giúp nàng mặc xiêm y: “Ngũ lão gia biết tiểu thư thích ăn món này, sáng nay đã cho người làm rồi. Tiểu thư mặc xiêm y xong liền cùng nô tỳ đi qua thôi”.

Ngụy La ngẩng ngơ, tưởng rằng mình nghe lầm.

Trước kia Ngụy Côn rất bận rộn, hiếm khi cùng nàng và Thường Hoảng dùng bữa. Cho dù cùng nhau ăn cơm, ông cũng vội vàng ăn xong liền đi Hàn Lâm Viện, chưa bao giờ giống như hôm nay, đặc biệt chờ nàng đi qua cùng dùng điểm tâm.

Xây ra chuyện gì sao?

Chẳng lẽ chuyện của Đỗ thị khiến Ngụy Côn áy náy cho nên muốn bù đắp cho nàng?

Ngụy La không biết bản thân chỉ đoán đúng phân nửa, Ngụy Côn không chỉ muốn bù đắp chuyện hôm qua, còn muốn từ nay trở về sau sẽ tự tay chăm sóc nàng. Ngụy Côn nghĩ rồi, sách của Hàn Lâm Viện có thể đem về nhà xem, chờ tới cuộc thi thì đi một chuyến là được; như vậy ông có thể có rất nhiều thời gian chăm sóc Ngụy La, có thể mang nàng theo bên mình.

Ngụy La tuy rằng tò mò, nhưng vẫn ngoan ngoãn thay váy ngắn làm bằng gấm Tô Châu, màu vàng nhạt, thêu hoa lạc tiên (2), đi ra chính phòng. Đầu tóc nàng dùng dây lụa màu hồng quấn hình bát tự (3), phần còn lại rũ xuống bên tai. Gió thổi miên man, mảnh lụa theo gió phất lên mặt nàng, chỉ lộ ra đôi mắt cong cong giống trăng lưỡi liềm, linh động, đáng yêu.

Nàng vừa tới cửa chính phòng, đã nghe thấy thanh âm Ngụy Tranh truyền ra: “Con không ăn cơm! Phụ thân không cho a nương trở về, con sẽ không ăn!”

Ngụy La đi vào liền nhìn thấy ba người trên trên bàn tròn phết sơn đen vàng làm từ gỗ tử đàn (4). Ngụy Côn mặt không đổi ngôi ở chính giữa, bên tay trái là Thường Hoảng, tay phải là Ngụy Tranh. Ngụy Tranh không cần nha hoàn hầu hạ, ném đĩa đi, cong môi nhìn Ngụy Côn.

Ngụy Côn Không để ý nàng ta, ngẩng đầu nhìn thấy A La đã tới, lúc này mới lộ ra chút ý cười: A La đến rồi, lại đây ngồi đi. Cơm nước xong phụ thân có việc muốn nói với con”.

Ngụy La ngồi xuống bên cạnh Thường Hoảng, vừa vặn đối diện Ngụy Tranh.

Ngụy Tranh còn tức giận vì hôm qua Ngụy Côn phạt nàng ta, vì thế đồ hết oán giận lên đầu Ngụy La, bực bội trừng mắt nhìn A La. A La không để ý tới nàng ta, nàng ta muốn tự mất mặt, vẫn là không muốn ăn cơm.

A La đói bụng rồi, không thể vì người khác mà có lỗi với cái bụng được, còn cố ý gấp miếng vải cá chiên giòn: “Phụ thân muốn nói gì với nhi nữ? Ngô, phụ thân, A La với không tới...”.

Bình thường Ngụy Tranh thích ăn nhất là vải cá chiên giòn, cho nên nha hoàn cũng quen đặt trước mặt nàng ta. Vừa rồi Ngụy Tranh giận dữ nói không ăn cơm, Ngụy Côn cũng muốn giáo dục lại Ngụy Tranh, khiến nàng ta ném chút thất bại, đừng lúc nào cũng tùy hứng; vì thế liền nói với nha hoàn: “Đem món này đổi tới trước mặt Tứ tiểu thư”.

Ngụy Tranh nói không ăn là dối, nàng ta khóc cả đêm, khóc cũng tiêu hao nhiều thể lực, lúc này cũng rất đói rồi. Nàng ta chẳng qua chỉ muốn Ngụy Côn dỗ mình, sau đó đón nương ra; nhưng mà không ngờ Ngụy Côn chẳng những không dỗ nàng ta, còn đem món nàng thích nhất chuyển qua cho Ngụy La! Trong lòng Ngụy Tranh vô cùng ủy khuất.

Ngụy Tranh muốn khóc, lại nghĩ tới những lời hôm qua Đỗ thị nói, nhịn nhịn rồi đem nước mắt nghẹn vào trong.

Nàng ta không thể khóc, a nương nói khóc không có tác dụng. Nàng ta phải nghĩ biện pháp cứu a nương ra, đoàn tụ cùng a nương.

Ngụy Tranh trơ mắt nhìn vải cá chiên giòn bị đổi tới trước mặt Ngụy La, trước mặt nàng chỉ còn lại một đĩa bánh bao và một đĩa rau trộn, đều không phải thứ nàng thích.

Ngụy La giả vờ không nhìn thấy ánh mắt của Ngụy Tranh, gấp một đĩa vải cá cho Thường Hoảng: “Thường Hoảng, đệ ăn nhiều chút. Tứ bá mẫu nói ăn cá mới có thể cao lớn, mới nhanh chóng trưởng thành”.

Thường Hoảng nghe thấy câu cuối, ngược mắt nhìn nàng: “Có thể cao hơn tỷ sao?”

Lứa tuổi này, nữ hài trưởng thành nhanh hơn nam hài, mặc dù là sinh cùng ngày, Al nhìn co vẻ cao hơn Thường Hoảng nửa ngón tay cái.

A La cười gật đầu: “Có thể!”

Ngụy La và Thường Hoảng hoàn thuận trò chuyện, cười nói vui vẻ; Ngụy Côn lại thỉnh thoảng thêm vào đôi lời, ai cũng không chủ động nói chuyện với Ngụy Tranh. Trong bức tranh ba người đó, Ngụy Tranh có vẻ giống như người ngoài.

Trước kia khi Đỗ thị còn ở đây, Đỗ thị đối với nàng ta trăm y ngàn thuận, ngay cả nữ nhi năm tuổi rồi vẫn do bà ta đút cơm. Bây giờ Đỗ thị không ở đây, nàng ta thậm chí còn không thể tự ăn cơm. A La Và Thường Hoảng đều ăn xong rồi, Ngụy Tranh còn đang chậm rãi gấp đồ ăn, Ngụy Côn nhíu mày, hướng mấy đứa nhỏ nói: “Phụ nhân mời cho các con Tây tịch tiên sinh (5), dạy các con đọc sách viết chữ. Ngày mai tiên sinh sẽ tới, các con khi gặp tiên

sinh, nhớ chào hỏi thật tốt”. Nói xong, Ngự Côn lại nhìn Ngự La và Ngự Tranh nói: “Hôm nay phụ thân mời cho hai con một vị tiên sinh, dạy hai con chữ lễ nghi. Hành vi nết nết của A Tranh hôm nay không thể có lần sau nữa”.

Ngự Tranh không lên tiếng, nàng ta đối với tiên sinh dạy chữ không có hứng thú. Ngự La ngược lại rất chờ mong.

Đời trước nàng lớn lên ở nhà nông, trong thôn cũng chỉ có một tú tài biết chữ. Nàng tuy rằng chỉ theo học một chút, nhưng cũng không đủ. Đặc biệt lúc 15 tuổi nàng trở về thành Thịnh Kinh, càng cảm thấy bản thân và những nữ nhân cao quý chênh lệch rất nhiều. Người ta khí chất cao sang, cái gì cũng không cần làm, chỉ đứng đó liền đủ sức dụ hoặc người khác. Ngự La tuy rằng có gương mặt xinh đẹp, nhưng không có khí chất được tu dưỡng từ nhỏ này, so ra vẫn kém nhiều lắm.

Nàng bây giờ còn nhỏ, cũng không nhìn ra cái gì. Chờ sau này lớn lên rồi, loại chênh lệch này sẽ càng ngày càng hiện rõ.

Nàng phải thừa dịp còn nhỏ, mọi người như nhau, chăm chỉ hoặc thi thư lễ nghi, đem tổn thất của đời trước học bù lại, làm một danh môn khuê tú chân chính.

Ngự La nháy mắt hỏi: “Tiên sinh dạy chúng con cái gì ạ? Con nghe Tam ca nói Tam ca và Tứ ca đều học Kinh Thi, con cũng muốn học!”

Ngự Côn xoa đầu nàng: “Các con bây giờ học Kinh Thi thì quá sớm, trước tiên để tiên sinh dạy Tam Tự Kinh (6), sau đó học chữ”. Ngự Côn nghĩ nghĩ, dù sao ông cũng mang lòng áy náy với A La, cho nên đối với đề nghị của nàng cũng để ý hơn một chút: “Mỗi ngày tiên sinh dạy xong, A La liền đến thư phòng của phụ thân, phụ thân sẽ tự mình kiểm tra thành quả học tập của con”.

Ngự La gật đầu nói tốt, thanh âm vừa giòn vừa ngọt.

Ở bên kia, Ngự Tranh bị Đỗ thị chiều hư, không hiểu cách nhìn người, một mực chỉ biết tỏ ra cáu kỉnh, tính tình không biết kiềm chế: “Con không cần tiên sinh, con chỉ muốn a nương! Phụ thân, người a nương quay về đi!”

Lúc này Ngự Tranh cũng như vậy, Ngự Côn cố ý không đáp lại. Nhưng Ngự Tranh nhiều lần như vậy khiến Ngự Côn tức giận, lạnh mặt nói: “Sau này không được nói những lời như vậy nữa, nếu còn muốn bà ta, con cũng chuyển tới Ngân Hạnh Viên ở đi!”

Ngự Tranh bị giáo huấn, ánh mắt đỏ hồng, nước mắt trong hốc mắt đảo quanh, cuối cùng Ngự Tranh cũng không khóc ra, mắt vì thế đỏ bừng.

A La không nhìn nàng ta, buông đầu nói: “Con ăn no rồi, phụ thân con tới chỗ Tứ bá mẫu”.

Đời trước Ngự Tranh thích khóc: nổi giận khóc, bị người bắt nạt khóc, sợ hãi cũng khóc; A La chính là coi thường nàng ta già mồm cãi láo. Không biết đời này, khi Đỗ thị không ở cạnh nàng ta, nàng ta có thể trưởng thành hơn chút không!

Thường Hoàng thấy A La đứng dậy, cũng vội vàng đặt đầu xuống: “Con cũng ăn no!”

Trong phòng thoáng chốc chỉ còn lại Ngự Côn và Ngự Tranh. Ngự Tranh thương tâm ăn từng miếng cơm nhỏ, hiển nhiên là bị Ngự Côn nghiêm túc bên cạnh dọa sợ, nàng khóc cũng không dám khóc.

*** ** *

Tam ca và Tứ ca mà Ngự La mới nói tới, chính là hai nhi tử ruột của Tứ bá mẫu: Tam thiếu gia Ngự Thường Huyền năm nay mười một tuổi, Tứ thiếu gia Ngự Trường Tri năm nay mười tuổi. Bởi vì A La và tứ phòng thường qua lại, cho nên quan hệ của nàng và hai vị đường huynh này tương đối thân cận.

A La vừa tới vườn mai thì đã nghe thấy tiếng náo nhiệt trong viện, xa xa còn nghe được tiếng chó sủa lẫn vào tiếng người. Nàng vừa đi vào trong viện, mới phát hiện ở trong viện có một con chó Sơn Đông xù xì (7), bộ dáng hung ác, vừa nhìn liền biết không dễ chọc.

Nha hoàn trong viện đều bị dọa sợ, ồ ồ ào ào chạy trốn ở hai phía, hỗn thế Ma Vương Ngự Thường Huyền dắt chó, cười kiêu ngạo, hỏi đám hạ nhân: “Đây chính là ta dùng rất nhiều công sức mới lấy được từ chỗ cừu cừu. Thế nào? Đẹp đúng không?”.

Cừu cừu mà hần vừa nói là nhi tử nhỏ nhất của An Lang Hầu – Tần Sách. Tần Sách năm nay mười sáu, tuổi không lớn nhưng bối phận cao, cũng hay tự hợp; Ngự Thường Hoàng cả ngày đi theo hần, cũng học nhiều thứ mới mẻ.

Thú chơi chó cũng là một trong những cái đó.

Ngự La đứng ở cửa, nhìn con chó hung dữ kia, không động dấy.

Ngự Thường Huyền vừa quay đầu liền nhìn thấy nàng, cho rằng nàng sợ, vội đem chó giao cho hạ nhân, cười gọi nàng: “A La tới à? Muội đừng sợ, con chó này rất nghe lời ca ca, ca ca không cho nó cắn muội, nó cũng không dám cắn”.

Nói xong rồi, A La vẫn không động dấy. ... Ngự Thường Huyền lớn hơn A La năm tuổi, tự nhận mình là đại ca ca, cũng rất có phong phạm của huynh trưởng, hần tiến lên nắm lấy tay nhỏ của A La, dẫn nàng vào trong viện: “Ca ca sẽ dùng nó so tài với Tổng Huy, ca ca còn đang chờ nó thắng con chó Thiêm Tây kia của Tổng Huy”.

Nghe nhắc tới Tổng Huy, Ngự La hơi khựng lại.

Tổng Huy là thanh mai trúc mã, định thân (từ nhỏ của nàng. Khương Diệu Lan khi còn ở đây đã đem nàng hứa gả cho Tổng Huy làm nàng dâu nhỏ. Tổng Huy lớn hơn Ngự La sáu tuổi, vẫn luôn giống ca ca chiều cố nàng. Nàng cũng cho rằng mình sẽ gả cho Tổng Huy, làm nàng dâu nhỏ của hắn. Nhưng làm nàng thất vọng là, đời trước nàng mất tích mười năm, mười năm sau khi trở về Phù Anh Quốc Công mới phát hiện Tổng Huy và Ngự Tranh đã định thân rồi!

Hóa ra Tổng Huy không phải không nàng thì không thể, đời người khác, hắn vẫn có thể thú.

Từ lúc trọng sinh cho tới nay, Ngự La chưa từng thấy Tổng Huy.

Ngự Thường Huyền nói hăng say, nhiệt tình mời: “Ngày mai ca ca đem nó qua Phủ Trung Nghĩa Bá, cùng thi đấu với chó của Tổng Huy. A La, muội có muốn đi không?”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sừ Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hắn càng thích Ngự La hơn!

Có nên đi hay không?

A La do dự một hồi: “Phụ thân mời về một vị tiên sinh, ngày mai tiên sinh tới rồi...”

Thật ra nàng muốn đi, đời trước nàng vắng mặt nhiều rồi, đời này muốn bù đắp lại. Huống gì Tổng Huy ở đời trước cũng không tính là xấu, Tổng Huy là trưởng tôn của Trung Nghĩa Bá, thường được sủng ái, Trung Nghĩa phu nhân đem hắn thành tâm can bảo bối, bình thường ngay cả mắng nặng một chút cũng luyện tiếc, ngay cả Đỗ thị nhìn thấy hắn cũng khách khí một chút. Cho dù như thế, Tổng Huy vẫn đối với A La rất tốt, đem nàng yêu thương giống như thân muội muội vậy.

Trước kia A La sẽ không nghĩ quá nhiều, bây giờ cho dù muốn không nghĩ nhiều cũng không thể, đời trước Tổng Huy đối tốt với nàng liệu có phải thật lòng không? Chỉ sợ không thật bao nhiêu, nếu không sao có thể xoay người liên lụy Ngự Tranh chứ!

Ngự Thường Huyền không cho là đúng, phát tay, khẩu khí giống hệt người từng trải: “Ngày mai tiên sinh mới tới ngày đầu, chắc chắn sẽ không dạy muội cái gì đâu. Mai gặp tiên sinh xong rồi lại qua đi với ca ca. A La muội, thi đấu cầu này cũng là có lý do, muội không xem sau này sẽ hối hận...”

A La mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Vậy được rồi, mai muội sẽ đi. Tam ca phải bảo vệ muội nha, muội sợ chó cắn...”

Ngự Thường Huyền không ngừng gật đầu: “Được được, ca bảo vệ muội”.

Tiểu bối của Phù Anh Quốc Công có tổng cộng năm vị tiểu thư, Đại tiểu thư do Đại phu nhân sinh, sang năm sẽ xuất giá, nhà phu quân là nhi tử của Phiêu Kỵ Đại Tướng quân Tôn Anh, đại tiểu thư gần đây đang vội vàng thêu khăn, bình thường sẽ không ra khỏi cửa. Nhị tiểu thư Ngự Dịch bản tính nhất gan, không thích cùng bọn họ chơi đùa. Tam tiểu thư Ngự Trúc và Ngũ tiểu thư Ngự Tranh quan hệ khá tốt, tuổi tác cũng không khác biệt lắm với A La. Nhưng Ngự Thường Huyền không thích mạng các nàng đi chơi, hắn cảm thấy hai nàng rất ôn ào, suốt ngày chụm đầu lủi rủ mãi không dừng, so với chim sẽ còn phiền hơn. So ra Ngự Thường Huyền hắn càng thích Ngự La đáng yêu trắng trẻo hơn, đặc biệt đôi mắt nàng rất linh động, vừa nhìn liền biết có linh tích, so với mấy muội khác càng khiến hắn yêu mến hơn. Hơn nữa Tứ phu nhân cũng thân cận với A La hơn, cho nên Ngự Thường Huyền và Ngự Trường Tri cũng có quan hệ tốt với Ngự La hơn các muội khác. Giống như cuộc thi đấu chó ngày mai, Ngự Thường Huyền muốn mang theo A La chứ không phải Ngự Trúc và Ngự Tranh.

A La mới vừa gật đầu đáp ứng, phía sau liền có một bàn tay kéo lấy áo nàng. Ngự La quay đầu lại nhìn, cánh môi phẫn nộ của Thường Hoàng mím thành đường thẳng, mắt đen lúng liếng nhìn nàng, không nói lời nào.

Rõ ràng là không muốn cho nàng đi mà.

Thường Hoàng ở trước mặt người khác rất hiếm khi nói chuyện, cho dù ở trong cùng một phủ, Ngự Thường Hoàng đối với Tam ca và Tứ ca cũng không quen thuộc, gặp mặt cũng sẽ không chào hỏi. Hôm nay nếu không phải Ngự La đi qua đây, chỉ sợ hắn cũng sẽ không vào Tứ phòng.

A La vừa nhìn liền biết hắn đang suy nghĩ gì, cười hi hi hỏi: “Thường Hoàng cũng muốn đi sao?”

Ngự Thường Hoàng há mồm, theo bản năng lắc đầu. Ngự Thường Hoàng không thích Tổng Huy, cũng không thích Phủ Trung Nghĩa Bá, hắn mới không thêm đi, vì thế cũng không hi vọng Ngự La đi qua đó.

A La giả vờ không nhìn thấy, nếu nàng đã thấy rõ con người Tổng Huy, đời này cũng sẽ không có quá nhiều liên lụy với hắn ta. Còn về việc định thân của hai người, nàng khẳng định sẽ không gả cho Tổng Huy, nhưng nàng cũng muốn thăm dò thử xem... A La nói với Ngự Thường Huyền: “Tam ca, Thường Hoàng cũng đi cùng có được không? Muội sẽ trông chừng hắn!”

Ngụy Thường Huyền gật đầu nói tốt, nghĩ nghĩ lại nói: “Gọi Tam muội và Tứ muội cùng đi thôi, nhiều người mới náo nhiệt”.

Tuy rằng hắn không thích chơi với Ngụy Trúc và Ngụy Tranh, nhưng có thêm hai người trợ trận cũng không sao. Thi đấu chính là cần có khí thế, hắn không thể ngay cả khí thế cũng thua Tổng Huy được.

Trông mắt Ngụy La chuyển chuyển, mím môi cười xấu xa: “Được nha, tí nữa muội về sẽ nói với Ngụy Tranh”.

Chuyện này cứ quyết đi như vậy, A La và Thường Hoàng ở Tứ phòng chơi một lát, đến buổi trưa lại dùng bữa với Tứ phu nhân, buổi chiều mới trở về Tùng Viên. A La đem chuyện ngày mai đi Phủ Trung Nghĩa Bá nói với Ngụy Tranh, Phủ Trung Nghĩa Bá cũng coi như nửa nhà mẹ đẻ của Đỗ thị, Ngụy Tranh hiển nhiên là muốn đi, vì thế tỏ vẻ đồng ý.

Chạng vạng, Ngụy Côn trở về, A La nói chuyện này với ông. Ông nghĩ dù gì ngày mai tiên sinh cũng sẽ không trở về, để mấy đứa nhỏ ra ngoài chơi cũng tốt. Vừa vặn mấy hôm trước A La bị hoảng sợ, để nàng đi thả lỏng tâm tình một chút, vì thế cũng đồng ý.

*** **

Sáng sớm hôm sau, Ngụy Côn mang theo ba đứa nhỏ đi gặp tiên sinh.

Tiên sinh dạy chữ ngồi trên ghế dành cho khách là người đã quá năm mươi tuổi, một thân thư hương, kinh luân đầy bụng, lúc nói chuyện thường vuốt vuốt chòm râu lộn xộn, thoát nhìn hết sức dễ chịu. Nữ tiên sinh dạy lễ nghi tên là Hàn thị, năm nay đã quá bốn mươi tuổi, nghe nói năm xưa bà là cung nữ của lão Thái phi, nay đã được xuất cung. Hàn thị rất được lão Thái phi yêu thích, không phải chỉ vì bà có khí chất, tu dưỡng tốt, mà còn có một thân bảo dưỡng bí truyền, cho nên tuổi tác tuy đã lớn, nhưng thoát nhìn cũng chỉ như cô gái lớn hai mươi tuổi, da trắng trơn mịn, dáng người thướt tha, khiến mấy vị phụ nhân bên cạnh phải trầm trồ hâm mộ. Lão Thái phi năm đó chính là vì có Hàn thị bên cạnh mới vẫn luôn nhận được thánh sủng, được Thái Thượng Hoàng sủng ái, thừa nhận ân trạch.

Ngụy La sau khi biết được lai lịch của Hàn thị, ánh mắt nhìn bà càng thêm sáng ngời. Nếu nàng có thể học được bí quyết của Hàn thị thì tốt rồi! Không chỉ có thể khiến cho dung mạo mỹ lệ, còn có thể tu dưỡng khí chất, đây không phải là thứ nàng vẫn luôn theo đuổi sao?

Ngụy La sau khi tính toán tốt, ngoan ngoãn tiến lên vấn an hai vị tiên sinh, còn mời Tiết tiên sinh và Hàn thị mỗi người một ly trà; thanh âm ngọt ngào nũng nịu vang lên: “Mời tiên sinh uống trà!”.

Tiết tiên sinh gật gù đầu, Hàn thị cũng mỉm cười, xem ra khá vừa lòng với vị học trò này.

Ngụy Thường Hoàng tuy rằng có chút câu nệ, nhưng vẫn học tập bộ dáng của Ngụy La, dâng trà cho tiên sinh.

Ngụy Tranh thì ngược lại, từ đầu tới cuối chỉ bĩu môi, vẻ mặt vô cùng không tình nguyện. Cuối cùng vẫn là Ngụy Côn gọi nàng ta một tiếng, nàng ta mới chịu chậm rãi tiến lên, kêu một tiếng tiên sinh.

Bởi vì có người để so sánh, cho nên mới càng khiến tiên sinh thấy rõ Ngụy La là người hiểu chuyện. Hàn thị mặc dù là cung nữ, nhưng vì có tăng quan hệ với lão Thái phi, rất nhiều người đều nể mặt. Ngụy Côn tìm người thỉnh Hàn thị làm tiên sinh, bà vốn dĩ không đáp ứng, nhưng nể mặt mũi của Anh Quốc Công, cũng gật đầu đồng ý. Cứ tưởng rằng hai vị tiểu thư được nuông chiều từ bé, tuổi tác lại nhỏ, sẽ không được quản giáo tốt; không nghĩ trong đó lại có một đứa nhỏ nhu thuận, hai má khi cười lộ lên lộ ra lúm đồng tiền khiến người ta yêu thích. Hàn thị trong chốc lát đã thích Ngụy La, cũng không cảm thấy công việc này có gì khó khăn.

Hai vị tiên sinh sau phân công thời gian dạy: buổi sáng Tiết tiên sinh giảng bài, buổi chiều Hàn thị lại dạy lễ nghi, ngày mai chính thức lên lớp. Sau đó họ nói với mấy đứa nhỏ vài quy tắc, Ngụy La đều gật đầu đồng ý, nửa canh giờ sau tiên sinh cũng thả bọn họ rồi đi.

Ngụy Thường Huyền sớm đã không đợi kịp, lệnh người tới Tùng Viên thúc giục. Vừa thấy bóng dáng mấy đứa nhỏ đi tới, Ngụy Thường Huyền đã vội vàng mang họ tới Phủ Trung Nghĩa Bá.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Tổng Huy ca ca

Phủ Trung Nghĩa Bá so ra không sang trọng, cầu kì như Phủ Anh Quốc Công, nhưng cũng khá rộng rãi, điều lương họa đồng (1). Trước cửa có hai con sư tử đá oai phong凛凛, cổng lớn sơn đỏ mở ra, thị vệ canh cửa nhìn thấy thiếu gia và tiểu thư Phủ Anh Quốc Công tới, vội cười chạy ra nghênh đón.

Ngụy Thường Huyền dắt con chó Sơn Đông của mình từ trên xe nhảy xuống, khí phách mười phần đi ở đằng trước, hắn đã dạy con chó này một thời gian dài rồi, hắn tin lần này nhất định có thể thắng Tổng Huy.

Trước cửa Phủ Trung Nghĩa Bá, ngoài xe ngựa của Phủ Anh Quốc Công còn có một chiếc xe khác có mái màu xanh, thân xe sơn màu đỏ, quanh đó có những sợi lụa rủ xuống. Ngụy La tò mò nhìn sang, thị vệ gác cửa có tầm nhìn xa trông rộng lập tức giải thích: “Đây là xe ngựa của Phủ Bình Viễn Hầu,

Bình Viễn Hầu thế tử và tiểu thư cũng đến rồi, đang ở trong hoa viên ở hậu viện”.

Mắt Ngụy La sáng rực lên.

Bình Viễn Hầu Lương Tụng đã qua tam tuần, là một người trung niên tuấn mĩ, ông ấy giữ mình trong sạch, trước nay không tham dự việc tranh chấp của đảng phái, vô cùng được Hoàng Đế Sùng Trinh yêu thích. Nhưng Ngụy La cao hứng không phải vì mấy điều này, mà là vì nàng nghe thấy Bình Viễn Hầu thế tử và tiểu thư đều đến. Trước kia Bình Viễn Hầu phu nhân và Khương Diệu Lan kết nghĩa kim lan, sau này Khương Diệu Lan đi rồi, Bình Viễn Hầu phu nhân vẫn luôn chiều cố hai tỷ đệ Ngụy La Ngụy Thường Hoàng. Bình Viễn Hầu chỉ có một trai một gái, vì thế người mà thị vệ gác cổng nói đến tất nhiên là thế tử Lương Dục và đại tiểu thư Lương Ngọc Dung. Tuổi tác của Lương Ngọc Dung và Ngụy La không chênh nhau mấy, hai người từ nhỏ đã là bạn, tính cách rất hợp, là bạn bè giao tay nha!

Ngụy La đã lâu không được gặp Lương Ngọc Dung, gần như muốn quên bộ dạng khi còn bé của nàng ấy. Đồi trước nàng cũng có hỏi thăm chuyện của Ngọc Dung, đáng tiếc sau này nàng ấy sống không tốt!

Ngụy Thường Huyền không phát hiện sự bất thường của Ngụy La, biết được Tống Huy đang ở hậu viện, hắn không chờ kịp vội vàng dắt chó đi qua tìm người.

Ngụy Trúc và Ngụy Tranh đi theo sau, Ngụy La và Thường Hoàng đi ở sau cùng. Lúc này A La luôn thất thần, mãi đến khi Thường Hoàng gọi tên nàng, A La mới giật mình hoàn hồn.

“Tỷ đang nghĩ gì?”

A La nháy mắt mấy cái, sắc mặt khi nói dối vẫn không đổi, tim không đập mạnh: “Tỷ đang nghĩ chó của Tam ca và Tống Huy ca ca, con nào sẽ thắng”.

Thường Hoàng không thích Tống Huy, vì thế liền không nghĩ gì nói: “Đệ đoán là Tam ca thắng!”

A La từ chối cho ý kiến, dắt tay hắn đi theo mình, chỉ chốc lát sau hai người liền đến hồ sen ở hậu viện. Bây giờ là cuối xuân, hoa sen nằm trên những chiếc lá sen xanh ngắt, mùa này hoa còn chưa kết nụ, những bông hoa Hải Đường (2) ở bên hồ rũ xuống, những cánh hoa hồng nhạt đua nhau nở rộ, đẹp không sao tả hết. Có nhánh cây không chịu nổi trọng lượng của đó hoa, run rẩy làm rơi xuống vài phiến hoa. A La đi qua dưới tàng cây Hải Đường, một cánh hoa vừa vịn dừng lại trên hàng mi của nàng. Ngụy La khẽ chớp mắt, cánh hoa dán trên da thịt trắng nõn rơi xuống, nàng ngược mắt nhìn liền thấy thiếu niên tao nhã, lịch sự, mảnh khảnh đứng trên đình bát giác ở phía không xa.

Tuổi của hắn không lớn, năm nay vừa tròn mười hai, vóc người tương đối cao. Hắn mặc trường bào màu đỏ tía, thêu lá trúc màu vàng, bên hông có một khối dương chi ngọc bội (3), quả thật là mặt mày sáng láng, đẹp như khắc ngọc.

Người này chính là Tống Huy.

Bộ dáng Tống Huy quả thật đẹp mắt, A La thấy nhiều nam tử như vậy rồi, chỉ có bộ dạng của hắn là một chút tí vết cũng không có, giống như một khối ngọc tuyệt đẹp được tỉ mỉ chạm khắc, không có chút tật xấu. Chẳng những như vậy, khí chất của Tống Huy cũng bất phàm, giống như hiện tại, hắn chỉ cần tùy tiện đứng đó liền có thể hấp dẫn Ngụy Tranh và Ngụy Trúc đi qua.

Đồi trước A La chính là yêu vẻ ngoài hoàn mĩ của hắn, mặc dù tuổi nàng còn nhỏ, không hiểu tình yêu nam nữ, nhưng cũng biết phân chia xấu đẹp.

Không thể không nói, mối hôn sự này Khương Diệu Lan định cho nàng thật tốt. Chẳng qua, Ngụy La vừa nghĩ tới đồi trước Tống Huy và Ngụy Tranh định thân, trong lòng nàng liền cảm thấy chán ghét, cho nên một chút hứng thú với việc của Tống Huy cũng không có.

*** **

Ở trong đình bát giác, ngoại trừ Tống Huy còn có muội muội của hắn Tống Như Vi, cùng với Lương Dục và Lương Ngọc Dung.

Tống Như Vi năm nay tám tuổi, bộ dáng không tốt bằng ca ca mình, nhưng cũng là một tiểu cô nương mi thanh mục tú. Nàng ta là biểu tỷ của Ngụy Tranh, tự nhiên quan hệ với Ngụy Tranh gần gũi hơn một chút. Tống Như Vi thấy Ngụy Tranh đi lại, đã tiếp đón từ xa: “A Tranh muội muội!”

Một tiếng gọi đem sự chú ý của những người trong đình hấp dẫn lại. Ngụy Tranh gọi một tiếng “Biểu tỷ” liền vui sướng chạy qua.

Ngụy Tranh chỉ có khi ở Phủ Trung Nghĩa Bá mới tự tại một chút, đại khái là vì nơi này thân thiết với nàng ta, nàng ta còn thích ở đây hơn cả ở nhà.

Ngụy La đối với Tống Như Vi xem nhẹ, không lưu tâm, cúi đầu phui đi mấy cánh hoa Hải Đường, thông thả đi lên đình.

Tống Huy đứng ở thềm đá trên đình, chào hỏi với Ngụy Tranh một tiếng, liền đưa ánh mắt lên người Ngụy La. Chờ Ngụy La đi tới trước mặt, hắn ta đưa tay gỡ đi cánh hoa còn dính trên đầu nàng, cười nói: “Trên người người khác một cánh hoa cũng không có, sao mỗi A La muội muội là dính nhiều hoa thế này. Đây là vì có duyên với hoa Hải Đường nhà huynh sao?”

Từ lúc hắn sáu tuổi đã biết mình đã được định thân, lúc đó còn không lý giải được cưới nàng dâu nhỏ có nghĩa gì, chỉ biết về sau trong sinh mệnh có thêm một tiểu oa nhi. Lúc ấy A La còn quần tả, hắn còn ôm nàng mấy lần, nàng nhỏ như vậy, gương mặt tròn tròn phấn nộn, lại thích cắn đầu ngón tay hắn, miệng lưỡi không rõ ràng gọi hắn “Ca Ca”. Sau này dần dần trưởng thành, hắn mới hiểu định thân nghĩa là gì, tiểu cô nương này là thuộc về hắn, về sau sẽ ở bên cạnh hắn cả đời, cho nên hắn đối với A La cũng rất đặc thù, để ý nàng nhiều hơn so với các tiểu cô nương khác.

Ánh mắt đen kịt của Ngụy La nhìn hấn, đón lấy cánh hoa Hải Đường trong tay hấn, lại trịnh trọng bỏ vào tay hấn lần nữa, thanh âm điềm nhiên :”Đưa cho Tống Huy ca ca”.

Tống Huy mỉm cười, phối hợp bỏ cánh hoa vào khăn, bọc lại, lại bỏ vào trong tay áo

Lương Dục ngồi ở phía bên kia bàn đá kê lên, rồi đứng lên hỏi: “Đừng nói nhảm nữa, còn không so tài? Ta hôm nay đặc biệt xin tiên sinh nghỉ để tới đây một ngày, mấy người tính cứ để nó trôi qua thế sao? Tống Huy, chó của ngươi đâu? Mau dắt ra cho chúng ta nhìn xem”.

Lương Dục năm nay mười một tuổi, mặc trường bào màu xanh ngọc, mảy kiếm rậm rạp, gương mặt tuấn mỹ, giống Bình Viễn Hầu đến bảy tám phần. Hấn từ nhỏ đã tập võ, tuy rằng nhỏ hơn Tống Huy một tuổi, nhưng lại cao bằng Tống Huy, thậm chí so với Tống Huy, trông Lương Dục còn khỏe mạnh hơn một chút. Người ở bên tay trái của hấn, mặc yếm màu phấn hồng cùng với váy màu lam thêu trăm bướm – chính là Lương Ngọc Dung. Lương Ngọc Dung vẫy tay với A La, ý bảo nàng qua ngồi.

Ngụy La tới bên cạnh nàng ấy, ngồi xuống.

Lần trước hai người gặp mặt là lúc cung yến hồi đầu năm, cách nay cũng đã hơn một tháng. Lương Ngọc Dung ghé vào tai nàng nói chuyện thì thầm “Chó của ca ca bị phụ thân kêu hạ nhân đem đi nấu thịt, vì thế nên ca ca mới không thoải mái...”

A La nhin không được, bật cười ra tiếng.

Cũng may mấy lời này Lương Dục không nghe thấy, nếu không hấn chắc không buồn cũng sẽ xấu hổ nổi giận.

Tống Huy lệnh cho hạ nhân dắt con chó Thiêm Tây lại, con chó kia đại khái cũng thuận theo chủ nhân, bộ dáng cao ngạo, lại có quý khí, đi đường cũng oai phong hơn so với mấy con chó bình thường. Đầu chó kỳ thật cũng không phải là việc gì mới lạ, phạm là trong nhà có chút căn cơ, trường bối đều không đồng ý việc nuôi chó, bọn họ cho rằng đây chính là mê muội, làm mất ý chí, không phải việc đáng hoàng. Cho nên thật ra Bình Viễn Hầu kêu người nấu chó của Lương Dục cũng là có nguyên nhân.

Còn về phần Ngụy Thường Huyền và Tống Huy, người trước là tiểu bá vương, người sau lại quá mức ưu tú, trong nhà đều không quản thúc được... Chỉ cần không vì thú vui mà chậm trễ việc học tập, mọi việc đều có thể suy xét.

Hai con chó đánh nhau đối với hai vị tiểu thư Ngụy La và Lương Ngọc Dung mà nói, không phải chuyện gì đẹp mắt. Nhưng đối với Lương Dục, chuyện này có ý nghĩa hơn, hấn không thể tham dự, liền khuyến khích Thường Hoàng cùng A La đánh cược, chính bản thân hấn cũng bỏ ra một trăm lượng bạc.

Trên người A La không mang theo tiền, túi tiền của nàng đều là Kim Lũ và Phó mẫu quản lý, vì thế nàng tùy tay lấy khóa Trường mệnh màu bạc điểm mấy con bướm màu xanh, đưa cho Lương Dục: “Đây là khóa Trường mệnh (4) của muội, cho huynh nhé!”

Lương Ngọc Dung bỏ một khối ngọc bội, Tống Như Vi bỏ mười lượng bạc, Ngụy Tranh và Ngụy Trúc cũng không mang theo hiện ngân, nên một người bỏ một túi thơm còn một người bỏ vòng tay phỉ thúy. Thường Hoàng tất nhiên không tham dự, hấn cái gì cũng không bỏ vào.

Năm người chỉ có một người cược Ngụy Thường Huyền thắng, người đó chính là Ngụy La.

Nếu là trước kia, Ngụy La khẳng định đặt cho Tống Huy, bất quá lần này nàng thay đổi chủ ý. Sau khi Tống Huy biết được, quay đầu nhìn nàng nghi ngờ, ánh mắt có chút thất lạc.

A La lại làm như không thấy gì, nói với Ngụy Thường Huyền: “Tam ca, ca nhất định phải thắng đó!”

Trong lòng Ngụy Thường Huyền rất hân hoan, ngoài miệng lại nói: “Không phải là Tam ca của muội thắng, mà là chó của Tam ca thắng. A La, muội nhìn đi, Tam ca nhất định giúp muội thắng lại khóa Trường mệnh!”

A La dạ một tiếng, dùng sức gật đầu

*** **

Hai con chó đại chiến quần lấy nhau, cắn nhau đến vết thương đầm đìa, tiếng chó sủa in ỏi khiến toàn Phủ Trung Nghĩa Bá đều có thể nghe thấy. Bởi vì khung cảnh quá tàn nhẫn, mấy tiểu cô nương như Lương Ngọc Dung và Tống Như Vi bắt đầu sợ hãi, tránh đi chỗ xa. A La cũng đi theo họ tới bên hồ sen, dưới tán cây Hải Đường.

Tống Như Vi đề nghị muốn chơi trốn tìm, nàng ta lấy ra một khăn tay thêu hoa nẫu đơn che mắt lại, ai bị bắt thì thua. A La vốn không muốn chơi, nhưng nàng bây giờ chỉ là tiểu cô nương sáu tuổi, biểu hiện quá cũng không thích hợp, sẽ khiến người khác hoài nghi, vì thế khi Lương Ngọc Dung gật đầu đồng ý, A La cũng đồng ý chơi.

Vòng đầu tiên là rút thăm xem ai sẽ phụ trách bắt người, A La rút được que dài nhất, vòng thứ nhất nàng là người bắt.

Khăn phủ lên, tầm mắt lập tức tối xuống, cái gì cũng không thấy, chỉ có thể dựa vào tiếng động xung quanh và tiếng chó sủa mà bước đi lung tung. Nàng vươn tay ra, hai tay sờ soạng phía trước, lại tiến lên vài bước nhưng không sờ được ai ngược lại sờ tới một cây Hải Đường.

Lương Ngọc Dung ở phía sau nàng chê cười: “Sai rồi, sai rồi, không phải là cái đó!”

Nguyệt La đành thay đổi phương hướng tiếp tục sờ soạng, cách đó không xa tiếng chó kêu bỗng nhiên mãnh liệt, vang vọng tới tận bên này, khiến nàng không thể phân rõ phương hướng, không biết nên đi hướng nào mới tốt. Phía trước có người bế gậy một nhánh Hải Đường, nhẹ nhàng chọc chọc vào vai nàng, dụ dỗ nàng đi về phía trước.

A La đi về phía trước hai bước, liền ngừng một lát. Nàng nhớ rõ cây Hải Đường được trồng bên cạnh hồ sen, càng đi về phía trước tức là càng gần với hồ sen, vừa rồi thanh âm của Lương Ngọc Dung cũng là ở phía sau, nếu phía sau không phải hồ nước, như vậy phương hướng nàng đang đi chính là... Nguyệt La cong môi cười một chút, đại khái biết ai muốn dẫn nàng qua đó, nhưng nàng không nói toạc ra, cố ý đi về phía trước hai bước.

Nguyệt Tranh đứng trước mặt nàng, ném cành hoa Hải Đường xuống, nói khiêu khích: “Nguyệt La, ngươi tới bắt ta nha!”

A La a lên một tiếng: “Nguyệt Tranh?”

Nói xong, nàng cất bước tiến về phía trước, khiến cả nàng và Nguyệt Tranh đều đứng ở bên mép hồ, chỉ cần tiến thêm bước nữa sẽ rơi vào trong hồ. Tuy là mùa xuân, nhưng nước hồ vẫn rất lạnh, rơi vào trong nước một lát liền lạnh cóng. Tuổi Nguyệt Tranh không lớn lắm, tầm nhìn cũng không nhỏ, cố ý đem Nguyệt La dẫn về phía hồ sen, chính là muốn nhìn bộ dáng nàng rơi vào trong hồ.

Đáng tiếc Nguyệt La không mắc mưu, nàng đưa tay chuẩn bị nắm lấy áo Nguyệt Tranh, tay âm thầm dùng sức, đẩy Nguyệt Tranh về phía sau: “Bắt được rồi!”

Nguyệt Tranh đứng không vững, lao đảo một cái liền ngã về phía sau. Bởi vì hoảng sợ, nàng ta theo bản năng nắm lấy tay Nguyệt La, muốn đem nàng cùng ngã vào hồ sen.

Một bên khác, cuộc đấu chó cuối cùng cũng có kết quả, Nguyệt Thường Hoàng không ngoài ý muốn thua Tống Huy, vì thế cả đám người đi về phía này. Từ xa, Tống Huy nhìn thấy hai tiểu cô nương đứng bên hồ, vừa định bảo họ cẩn thận một chút, liền nhìn thấy Nguyệt Tranh đứng không vững muốn ngã xuống hồ, Nguyệt La bị giật mắt, thấy không rõ tình hình, tay không quơ quào ở phía trước, vừa vịn bị Nguyệt Tranh kéo lại. Mắt thấy hai người chuẩn bị cùng ngã vào hồ, hần nhanh chóng chạy lên, ôm eo Nguyệt La, bế nàng dậy!

Tống Huy chạy tới chỉ kịp cứu một người, hần cứu Nguyệt La, Nguyệt Tranh liền “Bùm” một tiếng rơi xuống hồ sen, nước rất nhanh ngập đỉnh đầu nàng ta

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Dấu răng

Nguyệt La xóc khăn che trước mắt lên, kinh ngạc kêu: “A Tranh?”

Tiểu hài nhi với đôi mắt nhỏ trong trẻo, bộ dạng ngây thơ luống cuống không có chút giả vờ nào. Có vẻ nàng bị chuyện trước mặt dọa sợ, tay nắm chặt lấy góc áo của Tống Huy, dựa sát vào ngực hần, ngăn cản không cho hần đi cứu Nguyệt Tranh: “Tống Huy ca, muội thật sợ! Sao A Tranh lại rơi xuống nước? Muội không biết muội ấy đứng ở mép hồ, muội chỉ là muốn bắt muội ấy...”

Tống Huy nhẹ nhàng vỗ sau lưng nàng hòng trấn an, một bên nói Lương Dục đi xuống cứu người, một bên ôm Nguyệt La đi tới chỗ an toàn, cách xa hồ nước: “Đừng sợ, đừng sợ, không có gì! Chỗ kia có nước nên trơn ướt, không cẩn thận sẽ rơi vào trong hồ. Đều trách ca vừa rồi không nói với bọn muội...”

Lương Dục tập võ từ nhỏ, thân thể cường kiện, am hiểu bơi lội, xuống hồ không bao lâu liền vớt được Nguyệt Tranh từ dưới nước lên bờ. Có điều qua một lúc lâu, Nguyệt Tranh cũng uống không ít nước hồ, nàng ta bị dọa sợ hãi, bị Lương Dục đặt xuống đất cả lúc lâu vẫn không hồi phục tinh thần, hai cánh tay khoanh lại không ngừng run rẩy.

Nàng ta vốn dĩ định hại Nguyệt La, không nghĩ lại hại chính mình... Dù sao cũng chỉ là tiểu hài tử, vừa bị ủy khuất liền không nhịn được mà khóc lên, nàng khóc lớn, nước mắt từ hốc mắt tuôn trào, vừa khóc vừa không ngừng dụi mắt. Nguyệt Tranh lúc rơi vào hồ sen mũi bị đụng phải gì đó, máu đỏ tươi từ trong lỗ mũi chảy ra, nay nàng ta lại dụi mắt, máu mũi cơ hồ dính đầy mặt, nhìn rất đáng sợ.

Mấy người bên cạnh cũng bị bộ dạng này của Nguyệt Tranh dọa sợ, Tống Như Vi phản ứng đầu tiên, vội vàng cởi xiêm y của nha hoàn khoác lên người Nguyệt Tranh, lấy khăn lụa giúp nàng ta lau đi vết máu trên mặt: “Mau ngừng cầm lên, đừng cúi đầu, cúi đầu máu còn chảy nhiều hơn nữa... A Tranh muội thấy sao rồi? Ngoài chỗ này ra còn chỗ nào bị thương không?”

Mãi Nguyệt Tranh mới ngừng khóc, thút tha thút thít nói: “Không, không có...”

Tống Như Vi thấy nàng ta như vậy, có chút đau lòng, nhìn không được quay qua hỏi Nguyệt La: “A Tranh rơi vào nước, người thân là tỷ tỷ mà không kéo muội ấy lại? Hai người các người đều đứng bên bờ, sao lại chỉ có người là không sao?”

Lời này nói ra không có chút đạo lý nào! A La và Nguyệt Tranh lúc ấy đúng là đều đứng bên bờ hồ, có điều mọi người đều biết A La đang bị giật mắt! Hơn nữa lúc ấy Nguyệt Tranh dẫn đường cho Nguyệt La, sau đó xảy ra chuyện, là do Tống Huy đuổi tới kịp cho nên Nguyệt La mới may mắn không bị rơi xuống

nước.

Tổng Như Vi nói như vậy rõ ràng rất bất công.

Lương Ngọc Dung nghe vậy liền tức giận, đứng lên phản bác: "Nói như vậy Như Vi tỷ tỷ là đang muốn trách cứ A La? A La lúc ấy bị bịt mắt, chỉ có đi theo tiếng của Ngụy Tranh, là bản thân nàng ta muốn đi tới bên hồ, bây giờ xảy ra chuyện còn muốn trách người khác, đây là đạo lý gì chứ? Nếu không phải Tổng Huy ca cứu A La kịp lúc, A La có thể an toàn sao? Hay tỷ cảm thấy Tổng Huy ca là nên cứu Ngụy Tranh, không nên cứu A La?"

Tổng Như Vi bị Lương Ngọc Dung nói một tràng chỉ có thể cong môi không phục, nửa ngày cũng không nói được gì thêm.

Từ xưa tới nay Lương Ngọc Dung và Ngụy La đều có chung một đức tính, chính là trời sinh có cái miệng nhanh nhẹn, cãi nhau với người ta xưa nay chưa thua bao giờ, nếu không vì thế sao có thể trở thành bạn trao khăn chứ? Dù sao thì vật hợp theo loài, con người cũng không ngoại lệ.

Tổng Như Vi hấp háy, hít hít khí, mãi mới không cam lòng phản bác nói: "Tỷ là nói..."

"Vi Vi". Tổng Huy kêu tên nàng ta, biểu tình lộ vẻ không đồng ý: "Nước hồ rất lạnh, muối mau dẫn A Tranh muối muối đi thay xiêm y, đừng ở chỗ này thêm nữa!"

Ngữ khí như vậy, rõ ràng Tổng Huy cũng cảm thấy nàng ta cố tình gây sự.

Tổng Như Vi còn muốn độ khí thế gỡ hòa màn thua lúc này, trong lòng không tình nguyện, nhưng cũng không dám làm trái lời huynh trưởng, đành rầu rĩ nói: "Dạ!", sau đó nói nha hoàn bả từ phía sau: "Mau dẫn A Tranh muối về phòng ta, lấy xiêm y của ta cho nàng thay!"

Ngụy Tranh đã không còn chảy máu mũi, chỉ là gương mặt nhỏ nhắn bị đông lạnh, trắng bệch, lúc bị bà vú ôm đi vẫn không ngừng run lẩy bẩy.

Cái này cũng coi như dạy cho nàng ta bài học?

Đầu nhỏ của Ngụy La từ trong lòng Tổng Huy ló ra, nhìn theo phương hướng Ngụy Tranh rời đi, trong mắt lóe lên chút khinh miệt. Nàng cũng hy vọng qua chuyện lần này Ngụy Tranh có thể thông minh lên một chút, nếu không chỉ với một chút thủ đoạn thấp kém này của nàng ta mà muốn đấu với nàng, nàng sẽ thấy nhàm chán; đến lúc đó, Ngụy La nàng sẽ không kiên nhẫn chơi với nàng ta đâu!

Bà vai bỗng nhiên nặng hơn, có hơi ấm của người khác bao phủ lấy nàng. A La nhìn lại, phát hiện Tổng Huy đem ngoại bào của mình cởi ra phủ lên người nàng, xoa xoa đầu nàng nói: "Xiêm y A La cũng ướt rồi, có muốn đổi xiêm y mới sạch sẽ không?"

Lúc này Ngụy Tranh bị rơi vào nước, nước hồ bắn tung tóe lên trên, làm ướt mảng lớn quần áo, đến bây giờ cũng chưa có khô.

Ngụy La lắc đầu, ngữ điệu thoải mái: "Tỷ nữa là khô rồi, không có gì đáng ngại". Nói xong, nàng nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nhìn Tổng Huy cảm kích: "Cảm ơn Tổng Huy ca đã cứu muội!"

Tổng Huy bất đắc dĩ cười cười, định nói cái gì đó, cuối cùng vẫn nói: "Cảm ơn gì chứ! Đây là việc ca nên làm".

Tổng Huy hẳn cứu A La, nhưng lại không cứu A Tranh, đây không phải là chuyện gì đáng cảm ơn. Tình huống lúc đó rõ ràng Ngụy Tranh gặp nguy hiểm nhiều hơn, nhưng hẳn vì sao không cứu Ngụy Tranh?

Tổng Huy nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy có thể bởi vì hẳn ở gần A La hơn, nên theo bản năng cứu nàng, căn bản không suy nghĩ nhiều như vậy.

Tổng Huy cúi đầu, nhìn vào đôi mắt to đen lúng liếng lại ngập nước của nàng, nhìn không được trong lòng cũng trở nên mềm nhũn, từ trong tay áo lấy ra một vật, đúng là khóa Trường Mệnh có điểm con bướm xanh mà lúc này Ngụy La tháo xuống. Tổng Huy lần nữa giúp nàng mang lại lên cổ, bộ dáng có chút bất đắc dĩ: "Khóa trường mệnh này là năm muội sinh thân năm tuổi, ca tặng cho muội, sao lại lấy ra làm tiền đặt cược? Lấy đi đặt cược cũng không sao, sao lại không đặt ca thắng, A La không có lòng tin với Tổng Huy ca như vậy sao?"

Đôi mắt mê man của Ngụy La trùng to, nàng hoàn toàn quên lại lịch của khóa trường mệnh này rồi. Hàng năm, vào sinh thân, nàng đều nhận được rất nhiều lễ vật, mỗi thứ đều hiếm có, lại hoa mắt, sao nàng có thể nhớ kỹ từng món chứ? Hơn nữa Tổng Huy nói là quà sinh thân năm năm tuổi, tức là năm ngoài, nhưng với trí nhớ của nàng thì khoảng cách đó cũng rất lâu rồi, nàng căn bản không nhớ rõ. Hôm nay ra ngoài, trên người nàng cũng chỉ có cái khóa này là đáng giá, nếu không phải Tổng Huy nhắc tới, nàng thật sự không nhớ.

Ngụy La sờ sờ khóa trường mệnh trên cổ, giải thích rõ ràng: "Muội biết Tổng Huy ca sẽ thắng mà, cho nên mới đặt cho Tam ca. Nếu ngay cả muội cũng đặt cho Tổng Huy ca, không ai tin tưởng Tam ca thắng, Tam ca nhất định sẽ đau lòng lắm!"

Tổng Huy không nghĩ nàng sẽ lo lắng chu đáo như vậy, kim lòng không đau mà cười, vui mừng nói: "Thì ra là thế, ca còn cho rằng A La còn nhỏ đâu".

Chút mất mát này giờ trong lòng Tổng Huy coi như tan thành mây khói. Hắn cảm thấy mình có chút vấn đề, cùng một tiểu hài nhi sáu tuổi so đo nhiều như vậy làm gì, cái gì nàng ấy cũng không biết mà!

Tổng Huy nheo nheo mũi nhỏ của nàng, dặn dò: "Cái khóa trường mệnh này muội mang cho tốt, sau này không thể tùy tiện lại lấy xuống nữa, nếu không Tổng Huy ca biết được sẽ tức giận".

Ngụy La cái hiểu cái không à một tiếng, cố ý hỏi: "Tắm rửa cũng không thể tháo xuống sao?"

Tổng Huy cười ha ha, tiếng cười ngân vang lại dễ nghe vô cùng: “Đương nhiên có thể. A La ngọc, mang nó làm sao mà tắm rửa?”

Ngụy La mới không ngốc, nàng chẳng qua cũng chỉ muốn nhìn thử phản ứng của hắn thôi, kết quả hắn còn thật sự cho rằng nàng chỉ là tiểu hài sáu tuổi. Ngụy La cúi đầu ngắm nhìn khóa trường mệnh trên cổ mình, nàng hiện tại chính là đứa nhỏ sáu tuổi, sao có thể không mang bộ dáng của đứa nhỏ sáu tuổi chứ? Bây giờ Tổng Huy chiếm tiện nghi của nàng, sau này nàng sẽ đòi lại hết.

*** **

Ngụy Tranh bị lạnh, lại bị va đập vào mũi, nên bọn họ không lưu lại lâu ở Phủ Trung Nghĩa Bá, đoàn người dùng xong cơm trưa liền chuẩn bị hồi phủ.

Trước khi đi Tổng Huy đưa cho Ngụy La một gói bọc bởi giấy dầu, bên trong căng phồng, còn chưa tới gần đã ngửi thấy hương vị ngọt ngào.

Ngụy La nhận đồ, tò mò hỏi: “Đây là gì?”

Tổng Huy cười nói: “Đây là dâu tằm khô phụ thân mang từ phương Nam về, cũng không có bao nhiêu, ca nghĩ A La thích ăn đồ ngọt, nên đặc biệt để lại cho muội một ít”.

Dâu tằm là loại trái cây chỉ có ở phương Nam, tình hình chung là không thể vận chuyển tới phương Bắc, cho dù chuyển tới thì cũng không còn tươi ngon nữa. Vì thế người ta nghĩ ra một biện pháp thông minh, đem thịt dâu tằm ngâm với đường, đựng trong vại, sau đó phơi khô làm thành mứt, vừa có thể bảo quản trong thời gian dài, lại có thể thỏa mãn ham muốn ăn dâu tằm của người phương Bắc, mà không bị mất đi vị ngọt vốn có của nó. Bởi vì quá trình làm phức tạp, hơn nữa lại vận chuyển ngàn dặm xa xôi, giá dâu tằm khô cũng không hề rẻ. Tổng Huy đưa nàng một gói nhỏ, cũng đủ để mua cái khóa trường mệnh A La đang đeo trên cổ. Dù vậy, thành Thịnh Kinh cũng có rất nhiều nhiều tiểu thư khuê các thích ăn loại dâu tằm khô này, không những thanh ngọt, còn có thể ích khí bổ huyết, vô cùng hiệu quả.

A La cầm một quả bỏ vào trong miệng, vị dâu tằm ngọt lịm rất nhanh ngập tràn khoang miệng, mứt dâu tằm còn lưu lại ít chất lỏng, nàng dùng răng cắn một cái, chất lỏng theo khe hở tràn ra, ngọt đến khiến nàng neho mắt lại. Chỗ tốt nhất của ăn dâu tằm khô chính là không cần bóc vỏ, không cần phun hạt, A La nhai xong, nuốt xuống, thanh âm cũng trở nên ngọt hơn: “Cảm ơn Tổng Huy ca, A La rất thích”.

Tổng Huy hơi cong môi: “Thích là tốt. Nhưng muội cũng đừng ăn nhiều, ăn nhiều rất dễ bị nóng”.

Ngụy Tranh đứng ở một bên nhìn đỏ mắt, dầu môi than thở: “Sao biểu ca lại chỉ cho Ngụy La, không cho muội... Muội cũng muốn ăn dâu tằm khô, biểu ca bất công”.

Tổng Huy thân thiết sờ sờ đầu Ngụy Tranh, giải thích: “A Tranh vừa mới chảy máu mũi, không thể ăn dâu tằm, ăn vào máu sẽ chảy càng nhiều”.

Ngụy Tranh ngóng trông nhìn gói dâu tằm Ngụy La đang cầm, đối với lời nói của Tổng Huy nửa tin nửa ngờ, sắc mặt ngược lại hòa hoãn rất nhiều, không còn vẻ căng găng bất bình lúc này.

Đây chính là bản lĩnh của Tổng Huy, cũng là chỗ tốt duy nhất của hắn. Ngụy La lại cầm một miếng dâu tằm bỏ vào miệng, không chút để ý, Tổng Huy đối với ai cũng là bộ dạng ôn nhu thân thiết, không hiểu cách từ chối người khác; đức tính này khi còn nhỏ thì không sao, đến khi trưởng thành sẽ tạo thành thói quen. Người nào biết tính của hắn thì thôi, nhưng người không biết sẽ nói hắn phong lưu đa tình, đối với ai cũng tốt, cho nên Ngụy Tranh mới cùng hắn nháo, nói hắn khắp nơi lưu tình, khiến người không yên tâm. Thật ra sự ôn nhu đó đều là do tính cách của hắn, chưa chắc gì hắn đã thật thích người.

Đối với loại người có tính chiếm hữu như A La, tính cách như vậy thật sự không tốt. Nếu nàng gả cho một người, mà người đó dám đối tốt với cô nương khác, nàng nhất định sẽ đánh gãy chân hắn, nhốt hắn ở trong phòng, làm cho hắn chỉ có thể đối tốt với nàng, ai khác cũng đều không được.

*** **

Trở về Phủ Anh Quốc Công, Ngụy La và Thường Hoàng trực tiếp trở về Tùng Viên, Ngụy Tranh đi đến nửa đường thì thay đổi phương hướng, đi về hướng Ngân Hạnh Viên, chắc là tới chỗ Đỗ thị tổ khổ.

Hôm nay nàng ta cũng thật đáng thương, rơi vào trong nước thì thôi đi, còn đụng hổng mũi, không biết Đỗ thị nhìn thấy sẽ đau lòng như thế nào!

Hai tay Ngụy La chống cằm, nghĩ tới bộ dáng tức giận của Đỗ thị, nàng nhịn không được cười lên, tiến vào liền thấy Kim Lũ đứng tiếp đón: “Kim Lũ tỷ tỷ, phụ thân đâu?”

Kim Lũ lấy khăn ướt lau tay cho nàng, lại nói: “Ngũ lão gia mới từ bên ngoài về, còn dẫn theo một vị khách, mọi người đang ở tiền viện tiếp khách. Tiểu thư muốn gặp lão gia sao?”

Ngụy La lắc đầu, thành thực nói: “Hôm nay đi Phủ Trung Nghĩa Bá, Ngụy Tranh không cẩn thận rơi xuống nước. Nàng ta đi tìm phu nhân tổ khổ rồi, chốc nữa kiểu gì phu nhân cũng muốn gặp phụ thân. Gần đây tâm tình phụ thân mới tốt hơn một chút, Kim Lũ tỷ tỷ, ta không muốn để phụ thân gặp phu nhân. Hơn nữa, Ngụy Tranh ở Phủ Trung Nghĩa Bá cũng đã coi qua, không có gì đáng ngại, phụ thân hai ngày nay mới vui lên một chút, có thể đừng để phu nhân làm ảnh hưởng tâm tình của phụ thân không?”

Lời nói của nàng vô cùng hợp tình hợp lý, vì thế Kim Lũ gật gật đầu: “Tiểu thư thương lão gia, lão gia biết chắc chắn sẽ rất vui mừng. Tiểu thư yên tâm, để nô tỳ đi tới Ngân Hạnh Viên một chuyến, nếu có người ở trong đó ra nói muốn tìm Ngũ lão gia, nô tỳ liền nói Ngũ lão gia đang tiếp khách, không tiễn

gặp phu nhân”.

Ngụy La cong mắt, thâm nghĩ Kim Lữ thật thông minh, nàng chỉ cần nói một chút liền hiểu rồi!a

Hơn nữa, Ngụy La đúng thật ở tiền viện tiếp khách nha, lời này chẳng có chút dối trá nào cả.

Quả nhiên, Đỗ thị nghe Ngụy Tranh khóc lóc kể lể, trái tim đau đớn, nhất thời liền nói muốn gặp Ngụy Côn. Bây giờ bà ta không ở bên cạnh Ngụy Tranh, không thể lúc nào cũng chăm sóc nàng t, lúc này mới có mấy ngày đã xảy ra chuyện, về sau còn có thể tốt sao? Tranh tỷ nhi còn có đường sống sao? Bà ta muốn mượn cơ hội này thuyết phục Ngụy Côn cho bà ta chuyển về Tùng Viên, đáng tiếc nha hoàn bốn năm lần lều trả lời rằng Ngụy Côn đang tiếp khách, không thể tới gặp bà ta.

Đỗ thị vừa tức vừa vô vọng, muốn xông ra ngoài, khổ nỗi trước cửa Ngân Hạnh Viên có hai thị vệ canh gác, bà ta vừa lại gần cửa, thị vệ đã ngăn cản không cho đi ra.

Hai tên thị vệ này nặng nề gì cũng không chịu, nói gì cũng không thông, thật đúng là tức chết người!

Đỗ thị hận, vừa nghĩ tới bản thân có mang, không thích hợp động thai khí, liền buộc bản thân phải tỉnh táo lại. Đáng tiếc làm sao cũng không có tác dụng, nghĩ tới nghĩ lui, càng nghĩ càng giận.

Ở Tùng Viên, Ngụy La đang chuẩn bị bài mà ngày mai Tiết tiên sinh sẽ giảng, một nha hoàn tên Kim Ốc tiến vào nói: “Tứ tiểu thư, Ngũ lão gia mời tiểu thư đi qua tiền sảnh một lát”.

Ngụy La nhảy từ đôn (1) làm từ gỗ hoa lê xuống, vỗ vỗ bìa sách đầy tro bụi nói: “Gọi ta tới? Có chuyện gì sao?”

Kim Ốc lắc đầu: “nô tỳ cũng không rõ, có vẻ lão gia muốn cho tiểu thư gặp một người”.

Gặp một người? Ai chứ?

Ngụy La không rõ cho lắm, nhưng cũng đem quyển sách (2) bỏ lên bàn gỗ, âm thanh non nớt nói: “Vây được rồi, ta đi qua xem”.

Kim Ốc đi phía trước dẫn đường, xuyên qua hành lang khúc khuỷa, từ phòng ngoài đi tới tiền sảnh, lại tới hành lang có mái che, A La vẫn suy nghĩ rất cuộc Ngụy Côn muốn nàng gặp ai.. Mãi cho đến khi thấy bóng người đứng ở tiền sảnh, Ngụy La mới tỉnh ngộ ---

Đó không phải vị thị vệ ngày đó mang nàng đi sao, Chu Cảnh?

Người ở bên trong...

Ngụy La dường như đoán được đó là ai rồi.

Quả nhiên, nàng vừa đi vào tiền sảnh, liền nhìn thấy một thiếu niên đội mũ quan ngồi trên ghế tựa (3). Thiếu niên mặt áo bào bằng gấm màu thiên thanh, thêu măng xà màu vàng, trên thắt lưng chiếc quạt xếp có tay cầm bằng ngà voi và ngọc bội màu trắng khắc hình rồng và hổ, mấy thứ này đeo trên người hẳn mang tới vẻ tinh mỹ, càng tôn lên quý khí, phong thái đỉnh đặc. Hắn không phải loại người ôn nhu mỹ mạo như Tống Huy, nhưng so với Tống Huy, người này sắc bén hơn ba phần, cao ngạo hơn ba phần, so về dung mạo, khí chất trên người hẳn càng hấp dẫn người khác.

Hắn chống cằm, thấy A La vào cửa, mắt phượng thông dong nhìn qua, trong mắt lộ ra chút ý cười đùa bỡn.

Tiền sảnh có không ít người đang ngồi, có Anh Quốc Công Ngụy Trường Xuân, còn có vài vị bá phụ của A La. Ngụy Trường Xuân vậy mà tự nguyện ngồi ở phía dưới, đem thượng vị nhường cho thiếu niên này, xem ra thân phận của hắn thật không đơn giản

Ngụy La oán thầm trong lòng, chạy tới chỗ Ngụy Côn: “Phụ thân...”

Ngụy Côn tiếp được thân thể nhỏ nhỏ của nàng, cười ha hả nói: A La, mau tới gặp Tĩnh Vương gia. Lần trước là thị vệ của Tĩnh Vương gia cứu con, hôm nay phụ thân cố tình mời Tĩnh Vương gia tới, để con cảm tạ người”.

Ngụy La ngẩng ra, nhìn Triệu Giỏi.

Nàng đoán được thân phận của hắn tôn quý, không nghĩ lại tôn quý tới như vậy!

A La chưa thấy qua mặt mũi Tĩnh Vương gia, nhưng cũng đã nghe tin đồn về hắn. Hắn ngay sau là người rất ghê rợn, sau khi Hoàng Đế Sùng Trinh thoái vị, đem hoàng vị truyền cho đệ đệ hắn Triệu Chương, nhưng Triệu Chương nhỏ hơn hắn bảy tuổi, quyền lợi bị hắn giành đi, trở thành hoàng đế bù nhìn đầu tiên của Đại Lương. Tĩnh Vương gia thuận thế thành chương trở thành nhiếp chính vương, đại thần trong triều cũng chỉ nghe theo lệnh hắn mà làm việc, hắn lại là người có thù tất báo, tâm cơ thâm trầm, là nhân vật vừa bảo thủ vừa hung ác!

A La nhìn chăm chăm cổ tay áo thêu hóa văn màu vàng của hắn, cổ tay áo trượt xuống, lộ ra dấu răng thật sâu.

Rõ ràng đã hai ba ngày trôi qua, dấu răng kia một chút cũng không mờ đi, ngược lại càng thêm rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Trước mặt nhu thuận sau lưng bất thường

Nga... Ngụy La cảm thấy không ổn!

Hắn đề lộ dấu răng ra, là có ý để nàng nhìn thấy sao?

Chẳng lẽ lần này hắn tới là muốn tìm nàng tính sổ?

Cũng không phải là không có khả năng này, dù sao lần trước nàng cắn hắn mạnh như vậy. Thị vệ của hắn còn thiếu chút nữa bắt nàng về, còn nói muốn nhả răng nanh của nàng. Nếu như không phải nàng già khốc, lúc này có khả năng đã không còn cái răng đó nữa. Nếu tin đồn không sai, theo như tính cách có thù tất báo của Tĩnh Vương, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng.

Ngụy La ghé người vào ngực Ngụy Côn, nghĩ ngợi một hồi, nàng không muốn mới vừa sống lại đã mất mạng, cũng không muốn trêu chọc nhân vật lớn như vậy. Suy cho cùng Ngụy La cũng không thật sự là một đứa nhỏ sáu tuổi, nàng suy nghĩ đủ thứ có thể, còn phải lo lắng nhiều thứ. Thân phận Tĩnh Vương gia rất tôn quý, nếu nàng đã đắc tội, liền không có cơ hội để hồi hận, bây giờ nàng nói xin lỗi cũng chưa chắc gì hắn ta đồng ý, không bằng cứ thuận thế mà lên, tương kế tựu kế, may ra còn nhiều con đường khác. Ngụy La từ trong ngực Ngụy Côn ngẩng đầu ra, đôi mắt sáng ngời lại ngập nước nhìn Triệu Giới, nháy mắt liên hồi, bộ dáng khờ dại: “Cảm ơn Tĩnh Vương ca ca”.

Trên lý thuyết Triệu Giới là Vương gia, người khác sợ hắn còn không kịp, A La nếu đã gọi là Tĩnh Vương, liền không nên kèm thêm hai chữ ca ca đằng sau, gọi ca ca như vậy liền mang theo ý tứ làm thân. Có điều giọng nàng thật ngọt, hơn nữa tuổi còn rất nhỏ, không khiến người khác liên tưởng nhiều, chỉ có thể cảm thán tiếng ca ca này thật ngọt, thật dễ nghe.

Triệu Giới thu hồi ánh mắt, không dấu vết cong môi.

Hắn còn nhớ bộ dáng vừa kiêu ngạo vừa ương ngạnh của nàng ngày hôm đó, cắn hắn một cái, sau đó còn ngồi trên xe ngựa nói hắn ăn không ngon. Ăn không ngon? Nàng cho hắn là gì, vịt Bát bảo (2) hay gà Hồ lô bán đầy trên ngã tư đường thành Thịnh Kinh sao? Bộ dáng kia quả thật khiến người ta hận đến nghiến răng nghiến lợi, so với bộ dáng nhu thuận hiểu chuyện bây giờ thật khác biệt một trời một vực.

Nàng ở trước mặt trưởng bối nên trở nên hiền thực sao?

Triệu Giới không nói tiếng nào, vừa không nhận lòng biết ơn của nàng, vừa không biểu lộ bất kỳ thái độ gì, hạ mắt nhìn quạt xếp nơi thất lưng như có điều gì cần suy nghĩ.

Anh Quốc Công thấy tách trà của hắn gần hết, liền kêu nha hoàn mang thêm một ly trà, nói Ngụy La tự mình bưng qua: “Đây là trà tuyết nha (2) trên núi Nga Mi mới thu hoạch mùa xuân năm nay, hương vị thơm ngát hơn so với trà bình thường. Trong phủ còn lại nữa cân, nếu Vương gia thích, một lát liền mang về!”

Triệu Giới cũng không khách khí, nhìn Ngụy La: “Vậy bản vương cũng không khách khí!”

Nha hoàn đem thêm trà ngon lên, đưa cho A La một chum trà nhỏ có đĩa lót phía dưới. A La từ trên người Ngụy Côn bò xuống, tiếp nhận tách trà, thật cẩn thận đi tới trước mặt Triệu Giới, cánh tay rụt rè giơ lên nói: “Ca ca uống trà!”

Âm thanh của nàng thật dễ nghe, còn mang theo sự non nớt của đứa nhỏ, hơn nữa lúc nói còn có thói quen kéo dài âm cuối, nghe vào thật mềm mại, ngọt đến khiến người ta đau răng.

Gương mặt nhỏ của Ngụy La trắng trắng mềm mềm đôi mắt hạnh sáng ngời, lông mi vừa dày lại vừa dài, cực kỳ giống búp bê do Tây Vực tiến cống. Triệu Giới không thể không thừa nhận bộ dáng tiểu nha đầu này thật đẹp mắt, hắn không vội nhận tách trà, một bên vịn tay trên ghế, lại không làm gì cả nhìn nàng.

Tiểu nha đầu này có chút ý vị, trước mặt người khác nhu thuận, sau lưng lại khác hẳn. Nếu hắn không phải bị nàng hung hăng cắn một lần, thì lúc này cũng sẽ bị bộ dáng đáng yêu của nàng mê hoặc rồi.

Triệu Giới không nói lời nào, Ngụy La lại gọi dài một tiếng: “Ca ca...”

Triệu Giới cười nhẹ, tiếp nhận tách trà trong tay nàng, uống một ngụm. Hắn đang chuẩn bị nói chuyện, Ngụy Côn ngồi ở dưới đột nhiên nói: “A La, vị này là Tĩnh Vương gia, không phải là ca ca”.

Thật ra nàng gọi ca ca không phải không được, Ngụy Côn có chút cẩn thận quá. Nếu thật sự muốn tính lên, Ngụy La quả thật nên gọi Triệu Giới một tiếng ca ca. Mẹ ruột của Triệu Giới là Trần hoàng hậu, dưới Trần Hoàng Hậu có Ninh Quý Phi, Ninh Quý Phi có nhà mẹ đẻ là Phủ Trung Nghĩa Bá, Phủ Trung Nghĩa Bá lại là nhà mẹ đẻ của Đỗ thị... trong này có không ít quan hệ rối rắm, tuy rằng giải thích có chút phức tạp, nhưng cũng không phải không thể giải thích được.

Ngụy La nghe vậy, gương mặt nhìn hẩn, nấp máy môi sửa lại xưng hô: “Tĩnh Vương... ca ca!”

Được, vị ca ca này trốn không thoát rồi!

Người khác sẽ cảm thấy A La cố chấp, nhưng Triệu Giới liếc mắt liền nhìn thấu nàng quả thật thông minh. Đây là đang lấy lòng hẩn sao, tiểu cô nương chột dạ, một lần lại một lần gọi hẩn là ca ca, chính là hy vọng hẩn có thể bỏ qua hiềm khích lúc trước mà tha cho nàng một lần. Đứa nhỏ này thật là biết điều, Triệu Giới hẩn không thích tiểu hài tử, nhưng cô nương sáu tuổi này lại khác biệt. Triệu Giới bỏ chum trà xuống, đối với xưng hô của nàng không có ý kiến gì, ngón trỏ điểm điểm trên mặt bàn: “Cũng chỉ là việc nhỏ thôi, không đáng nhắc tới, Ngụy lão gia quá lời rồi!”

Trà cũng đã kính, cảm ơn cũng đã nói, chuyện của A La coi như xong. Chỗ người lớn nói chuyện, con nít không được ở bên nghe. Anh Quốc Công kêu Kim Lũ bế Ngụy La đi ra ngoài, nàng ôm cổ Kim Lũ, lúc rời đi liếc mắt nhìn Triệu Giới một cái. Ánh mắt Triệu Giới sâu thẳm, cũng nhìn lại nàng, khiến Ngụy La co rụt đầu lại, chỉ lộ ra đôi mắt trong suốt sáng ngời, bộ dáng nhỏ nhỏ vừa buồn cười lại vừa đáng yêu.

Người đi rồi, đôi môi mỏng của Triệu Giới vẫn mang ý cười như trước.

Triệu Giới không hề che giấu vết thương nơi cổ tay. Ngụy Côn nhìn thấy một loạt dấu răng đỏ tím rõ ràng, không khỏi kinh ngạc. Vừa rồi ông còn tưởng mình hoa mắt, bây giờ nhìn lại, dấu răng vẫn còn đó. Ngụy Côn hỏi: “Thứ cho hạ quan lẩm lòi, vết thương trên cổ tay vương gia... là bị cắn sao?”

Triệu Giới nâng cằm, chậm rãi ân một tiếng: “Là bị một tiểu nha đầu cắn bị thương”.

*** **

Đi ra khỏi phòng khách, Ngụy La liền về Tùng Viên.

Nàng rời đi Kim Lũ, chân nhỏ ngăn ngăn tìm kiếm gì đó khắp nơi, cái này không phải, cái kia cũng không phải, tìm hồi lâu vẫn không tìm được.

Kim Lũ tò mò hỏi: “Tiểu thư muốn tìm gì?”

Nàng khoa tay múa chân, nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu: “lần trước ta đi Hộ Quốc tự về, phụ thân có đưa được đâu rồi? Có thể làm tan máu, trị miệng vết thương”.

Lúc từ Hộ Quốc tự quay về Phó mẫu ôm nàng chạy một đoạn đường dài, khó tránh khỏi bị vài nhánh cây quệt bị thương. Ngụy Côn sau khi thấy thì đau lòng rất lâu, hôm sau liền đưa cho nàng bình dược, công dụng rất tốt, bôi lên rồi ngày hôm sau vết thương liền tróc vảy bóc ra. Lúc này bỗng nhiên nàng muốn tìm, Kim Lũ có chút không hiểu: “Thương thế của tiểu thư vẫn chưa lành sao?”

Trong phủ còn có người khác bị thương sao?

Chẳng lẽ là cho Ngũ tiểu thư?

Cũng không phải không thể. Ngũ tiểu thư tuy rằng điêu ngoa, nhưng dù sao cũng là thân muội muội của Tứ tiểu thư, tiểu hài tử làm gì có ai có thù hận sâu đậm chứ. Hôm nay Ngụy Tranh bị thương, Ngụy La lấy thuốc cho nàng ta là hợp tình hợp lý. Kim Lũ nghĩ vậy, liền không do dự đi ra mặt sau Đa Bảo các (3) tìm cái lọ làm từ sứ Thanh Hoa trắng, đưa cho Ngụy La: “Tiểu thư chuẩn bị đi Ngân Hạnh Viên sao?”

Ngụy La chớp mắt, có chút không rõ ràng: “Tại sao ta lại đi Ngân Hạnh Viên?”

Kim Lũ sừng sốt: “Tiểu thư lấy kim sang dược, chẳng lẽ không phải mang cho Ngũ tiểu thư...?”

Ngụy La cau mày, âm thanh non nớt tỏ vẻ mất hứng: “Ta mới không cho nàng ta. Tự làm mình bị thương còn muốn trách ta, ta mới không cho nàng ta đâu!”

Ngụy La nói mấy lời này không phải không có bằng chứng, dựa vào tính khí của Ngụy Tranh, bây giờ nàng ta chắc chắn đang cáu trạng với Đỗ thị. Ngụy Tranh không phải người ngu, bị Ngụy La đẩy một phen, cho dù không cố ý cũng sẽ nói là cố ý. Có điều Ngụy La không sợ, bởi vì Ngụy Tranh vốn dĩ là người tùy hứng, việc này ai có mắt cũng thấy, bây giờ nàng ta nói ra, chưa chắc đã có người tin.

Kim Lũ lập tức mê man, đuổi theo hỏi: “Vậy tiểu thư đưa cho ai?”

Ngụy La không đáp lại, chạy tới hành lang có mái che, rồi chạy nhanh ra cửa. Nàng sợ chậm một chút, Triệu Giới liền đi rồi. Nàng không muốn đắc tội với Triệu Giới, việc cắn hẩn bị thương là không thể bù lại, nhưng thành ý thì phải có.

Cũng may nàng tới kịp, vừa tới tiền sảnh đã bắt gặp người từ trong phòng khách đi ra.

Triệu Giới đi ở chính giữa, Anh Quốc Công đi bên trái, sau hẩn nửa bước, vài vị Bà phụ và Ngụy Côn đi ở phía sau.

Ngụy La thừa dịp mấy người không lưu ý, nàng chạy tới bên cạnh Triệu Giới, bởi vì nàng rất thấp, Triệu Giới nhất thời cũng không thấy nàng, cũng có thể nhìn thấy nhưng giả bộ không thấy. Tay nhỏ của nàng nắm lấy bàn tay thon dài của hẩn, lắc lắc, rốt cuộc cũng khiến Triệu Giới để ý tới nàng.

Triệu Giới hạ mi, gương mặt phẫn nộ của tiểu nha đầu đỏ bừng, nàng thở dốc, tay giơ lên một bình sứ màu trắng: “Đại ca ca, cho!”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sừ Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Đại hồ Ly và tiểu hồ Ly

Tiếng kêu của Ngụy La khiến Ngụy Côn và Anh Quốc Công chú ý, mấy vị đại nhân vội vàng cúi đầu, Ngụy Côn kinh ngạc nói: “A La? Sao con lại ở đây?”

Ngụy La ngẩng gương mặt trong sáng lên, đôi mắt long lanh, má lúm đồng tiền dịu dàng khiến nàng có vẻ hiểu chuyện: “Con đến đưa thuốc cho Tĩnh Vương ca ca. Tay Tĩnh Vương ca ca bị thương, bôi thuốc này rồi sẽ tốt hơn!”

Nói xong, nàng nâng cánh tay ngăn ngực của mình lên, thấy Triệu Giới không nhận lấy, một tay Ngụy La rất tự nhiên nắm tay hắn, tách mở ra, sau đó đem bình sứ bỏ vào: “Mỗi ngày Đại ca ca bôi hai lần, rất nhanh sẽ khỏi thôi”.

Thanh âm tiểu nha đầu ngọt ngào lại nhu thuận, từ góc độ này nhìn xuống, lông mi nàng vừa dài vừa dày, cặp mắt to long lanh ngập nước lại sáng ngời. Triệu Giới không biết trong đôi mắt kia hiện tại đang nghĩ gì? Giảo hoạt hay chân thành? Triệu Giới suy nghĩ một lát, sau đó nắm tay lại, đem bình sứ bỏ vào trong túi, môi cong lên tạo ra nụ cười nhẹ: “Làm sao muội biết tay ta bị thương?”

Ngụy La rút bả vai, lui về sau hai bước chống lại tầm mắt của hắn. Triệu Giới cao hơn Ngụy La nhiều, ở tuổi này của nàng, có muốn cao cũng không cao được bao nhiêu, lúc nào cũng phải ngẩng đầu lên nhìn người khác. Trên mặt Ngụy La không tìm thấy chút bối rối nào, nàng nói: “Vừa rồi nói chuyện ở đại sảnh, tay áo của đại ca ca rách xuống, A La vừa lúc nhìn thấy”.

Nói chuyện như thật vậy!

Triệu Giới cười tươi, đưa tay xoa xoa đỉnh đầu nàng, ngón tay di di trên trán nàng, nói chuyện đầy thâm ý: “Cảm ơn muội, thật có tâm”.

Ngón tay của hắn thon dài có lực, dưới ánh nắng trắng sáng như ngọc, hiển nhiên là đôi tay của người sống trong an nhàn. Trong lúc vô tình, Triệu Giới đẩy tóc mái của Ngụy La ra, lộ ra vết bớt đỏ thẫm trên mí mắt, vết bớt trên gương mặt trắng nõn càng trở nên nổi bật, lộ vẻ yêu kiều, khả ái. Nhìn nàng như vậy, quả thật có điểm giống tiểu nhân nhi trong tranh, môi anh đào, răng đều tăm tắp. Triệu Giới thu hồi tầm mắt, không nhìn lâu, cùng Anh Quốc Công cáo biệt, ra khỏi Phủ Anh Quốc Công.

Ngụy La đứng trong viện, nhìn không được nghĩ thầm, đồ cũng đã nhận rồi, chắc là cũng có ý tha thứ cho nàng chứ?

Ngụy La không đoán ra tâm tư của Triệu Giới, chỉ cảm thấy tâm tình người này thật phức tạp, cũng thật khó dò. Trong đầu nàng liên tục lại ký ức về Triệu Giới ở kiếp trước, Triệu Giới là người thông minh vô cùng, là rồng trong biển người, vô cùng được Thái Thượng Hoàng yêu thích. Hắn được phong Vương từ năm mười hai tuổi, phong cách làm việc quả quyết, rất nhanh liền thu phục được người tâm huyết dưới trướng. Sau khi Thái Thượng Hoàng băng hà, Hoàng Đế Sùng Trinh không thích dã tâm của hắn, liền điều Tĩnh Vương gia tới Ô Nhung để rèn luyện, mà lần này đi mất ba năm. Tĩnh ra, đây quả thật là thời gian mà Tĩnh Vương gia từ Ô Nhung trở về. Sau khi hắn trở về, phát hiện trong triều có biến hóa lớn, Hoàng Đế Sùng Trinh lại ra sức nâng đỡ đệ đệ của hắn là Triệu Chương, còn có ý lập Triệu Chương làm Thái tử...

Nếu nàng nhớ không lầm, Triệu Chương chính là nhi tử của Ninh Quý Phi.

Hoàng đế là bị mờ héo úng não sao, đang yên lành không lập đích, lại muốn lập thứ làm Thái tử?

Trong lòng Ngụy La thầm oán vài câu, bí mật trong hoàng thất quá nhiều, quá phức tạp, nàng không thể hiểu hết chỉ trong chốc lát. Dù sao Ngụy La nàng chỉ cần nhớ rõ, sau này Triệu Giới sẽ trở thành người khuyh đảo triều chính!

*** **

Sau khi tiễn bước Triệu Giới, Ngụy Côn và Ngụy La cùng nhau trở về Tùng Viên.

Ngân Hạnh Viên vẫn chưa yên tĩnh trở lại, Đỗ thị không thấy Ngụy Côn, liền muốn tìm biện pháp liên lạc với Tam phu nhân Liễu thị. Bà ta ở trước mặt Liễu thị oán thán, than thở khóc lóc, sau lại muốn nhờ Liễu thị tới Tùng Viên làm thuyết khách, để Ngụy Côn đón bà ta về, bà ta một khắc cũng không muốn tiếp tục ở lại Ngân Hạnh Viên này.

Ngụy Côn lắc lắc tay áo, không hề bị xúc động: “Nếu nàng ta không ở được, liền để nàng ta trở về Phủ Trung Nghĩa Bá!”

Mang thai đứa nhỏ còn bị đuổi về nhà mẹ đẻ, đó là sỉ nhục lớn đến cỡ nào? Người bên ngoài sẽ nghĩ sao, còn không phải suy đoán Đỗ thị cấu kết với người khác, đứa nhỏ không phải của Ngụy Côn, cho nên Ngụy Côn mới không thể tha thứ cho bà ta được. Đến lúc đó, không phải chỉ mình thanh danh của Đỗ thị bị hủy hoại, mà các cô nương khác của Phủ Trung Nghĩa Bá cũng không thể gả ra ngoài.

Liễu thị không nghĩ rằng, đã mấy ngày rồi mà lửa giận của Ngụy Côn vẫn không nguôi, bà ta uống ngụm trà rồi khuyên nhủ: “Ngũ thúc sao có thể nói như

vậy? Dù gì Ngũ đệ muội cũng theo đệ năm năm rồi, năm năm giúp đệ quản lý nội trạch, không có công cũng có lao... Bây giờ muội ấy chỉ là nhất thời hồ đồ, làm sai cũng đã sai rồi, đệ cũng đã phạt rồi, cứ giằng co như vậy cũng không phải biện pháp lâu dài”. Liễu thị nhìn Ngụy La vẫn đang ngồi trong ngực Ngụy Côn, ánh mắt tối lại: “Dù sao Ngũ đệ muội cũng đang mang thai, vốn phải nghỉ ngơi thật tốt, lại phải vào ở chỗ như vậy, lúc nóng lạnh cũng không có người nào. Vạn nhất thai này là nhi tử, A La sẽ có thêm một đệ đệ, vậy thì càng không thể tiếp tục ở...”

Ngụy La không thích ánh mắt của Liễu thị, ánh mắt đó khiến nàng cảm thấy cả người không thoải mái. Vì thế, nàng chui vào ngực Ngụy Côn, không để ý tới Liễu thị.

Trực giác của A La thật chuẩn, đời trước Liễu thị không thích nàng, đời này vẫn như thế không đổi. Liễu thị rất tốt với Ngụy Tranh, đối với tỷ đệ Thường Hoảng và Ngụy La lại không có chút nhiệt tình nào, thậm chí còn mang theo chán ghét. Nguyên nhân vì sao, trước kia A La không hiểu, hiện tại có thể hiểu được chút ít...

Ngày đó bọn họ ở trong phòng thương lượng xem xử trí Đỗ thị thế nào, Ngụy La nàng ở bên ngoài nghe lén, tự nhiên cũng nhìn thấy xung đột giữa phụ thân và Tam bá phụ. Sau đó Tam bá phụ từ phòng khách đi ra, ánh mắt nhìn nàng có chút hoảng hốt, giống như đang nhìn thấy người khác.

A La không phải người ngốc, phản ứng của Tam bá phụ rõ ràng như vậy, nàng không đoán ra được thì quả thật quá ngu.

Ngụy Côn không nói gì, A La lo lắng ông sẽ mềm lòng, ở trong lòng Ngụy Côn nhẹ giọng kháng nghị: “Con chỉ có một mình Thường Hoảng là đệ đệ, đệ khác cũng không cần!”

Sự lo lắng của nàng không phải không có đạo lý, tính nết Ngụy Côn ôn hòa, dễ dàng dao động, mà miệng lưỡi của Tam bá mẩu lại vô cùng xảo quyệt, nói không chừng bà ta nói thêm mấy câu nữa sẽ thuyết phục được Ngụy Côn. Như vậy sao được chứ? Thật tiện nghi cho Đỗ thị rồi!

Liễu thị nhìn Ngụy La, tươi cười kỳ lạ: “phu nhân sinh nhi tử thì chính là đệ đệ của A La rồi, sao có thể nói không cần chứ?”

Ngụy La không nhìn bà ta, cúi đầu nghịch ngón tay Ngụy Côn, đếm đi đếm lại từng ngón từng ngón một, gương mặt ủy khuất lắm bầm: “A La chính là không cần!”

Đại khái là chuyện xảy ra trên đường từ Hộ Quốc tự quay về khiến đứa nhỏ bị tổn thương quá nặng, cho nên bây giờ chỉ cần nhắc tới Đỗ thị, nàng sẽ không ngừng run lẩy bẩy. Ngụy Côn nhìn thế mà đau lòng, ôm chặt Ngụy La vào lòng, nói với Liễu thị: “Tam tẩu không cần khuyên nữa, Đỗ thị phạm sai lầm thì nên bị phạt, về phần bà ta sinh nhi tử hay là nữ nhi, chờ sinh ra hãy nói tiếp! Việc này không cần nhắc lại, tam tẩu nên về trước đi!”

Nói cách khác, Đỗ thị ít nhất cũng phải ở lại Ngân Hạnh Viên cho tới khi đứa nhỏ ra đời!

Trên mặt Liễu thị khê động, nên nói gì bà cũng đã nói rồi, cũng không còn lý do nào để lưu lại. Liễu thị đứng dậy cáo từ, không trực tiếp về tam phòng, mà ghé qua Ngân Hạnh Viên một chuyến, đem những gì Ngụy Côn nói truyền đạt lại cho Đỗ thị.

Đỗ thị nghe xong giống như sét đánh ngang tai, ngồi trên ghế một hồi lâu cũng không bình phục lại tinh thần.

Còn phải ở đây hơn tám tháng nữa, nhưng bà ta một ngày cũng không muốn ở lại! Phòng ốc nơi này đơn sơ, bên cạnh cũng chỉ có hai nha hoàn, tuy rằng hạ nhân không dám quá phận, nhưng dù sao cũng có khác biệt lớn so với trước kia. Đỗ thị trước kia vốn là cấm y ngọc thực, trước sau cũng có hơn mười nha hoàn, bà vú, ai thấy bà ta đều phải cúi chào, cung kính gọi Ngũ phu nhân; nay bà ta lại bị nhốt trong cái viện nhỏ này, ngay cả việc gặp nữ nhi của mình cũng khó khăn! Đỗ thị sao có thể tiếp thu sự chênh lệch lớn như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Sừng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nàng tuy nhỏ tuổi, nhưng tính độc chiếm rất mạnh

Tối hôm đó, người Ngụy Tranh nóng lên, mơ mơ màng màng kêu “Nương”. Kim ma ma bên cạnh Ngụy Tranh hoảng hốt gõ cửa phòng Ngụy Côn, nói tình huống vô cùng nghiêm trọng. Ngụy Côn phủ thêm áo choàng màu xanh thẫm theo hình lá trúc, cho người mời đại phu. Sau khi đại phu xem qua, nói chỉ là nhiễm phong hàn bình thường, đắp thêm mấy cái chăn, lại khai phương thuốc, uống một chén thuốc, hôm sau cũng không còn gì đáng ngại.

Sau khi đại phu đi rồi, Ngụy Côn lệnh cho Ngân Phong ở bên cạnh Ngụy Tranh, còn nha hoàn Ngân Lâu đi lấy thuốc. Chờ được được bụng tới, hẳn tự mình uy Ngụy Tranh uống xong mới rời đi.

Sáng sớm hôm sau, y như đại phu nói, Ngụy Tranh hạ sốt, cả người cũng thanh tỉnh hơn nhiều.

Hôm nay là ngày đầu tiên tiên sinh giảng bài, Ngụy Tranh vốn dĩ muốn đi nghe Tiết tiên sinh giảng, nhưng bây giờ lại đem mình bọc kín trong chăn, mãi không nhúc nhích. Ngân Lâu đứng ở đầu giường gọi mấy tiếng, thấy nàng ta không phản ứng, Ngân Lâu tự cho rằng thân thể Ngụy Tranh không thoải mái, bệnh còn chưa khỏi hẳn, vội chạy tới chỗ Ngụy Côn xin cho Ngụy Tranh nghỉ một ngày. Ngụy Côn nghe xong liền chấp thuận, kêu nàng ta ngày mai lại đi nghe giảng.

Lúc Ngân Lâu trở về, Ngụy Tranh vẫn nằm trên giường, không hề nhúc nhích.

Ngân Lâu cho rằng nàng ta đang ngủ, không nghĩ tới lúc lại gần, mới phát hiện Ngụy Tranh trốn ở trong chăn len lén lau nước mắt. Ngụy Tranh khóc thật thương tâm, ngay cả chăn đệm dưới người cũng bị ướt một mảng lớn. Ngân Lâu kinh ngạc, tiến lên, nhẹ nhàng gọi: “Ngũ tiểu thư, tiểu thư...”

Ngụy Tranh khẽ rụt người, nắm chặt trên người kéo lên che kín đầu, ai cũng không nhìn thấy nàng ta.

Ngân Lâu đứng bên cạnh giường gấp rút xoay quanh, tưởng Ngụy Tranh bị làm sao, vội vàng kêu Kim ma ma và Ngân Phong tới cùng nhau thương lượng đối sách.

Thật ra Ngụy Tranh cũng không xảy ra chuyện gì, chỉ là trong lòng nàng ta khó tiếp thu sự thật, tiểu hài tử lại không biết phát tiết cảm xúc như thế nào, chỉ có thể khóc mà thôi!

Hôm qua Ngụy Tranh đi Ngân Hạnh Viên, đem uy khuất của mình nói hết với Đỗ thị, Đỗ thị phần nộ mắng Ngụy La là “tiểu tiện nhân”. Nàng ta lúc ấy đứng ở bên hồ, nếu không phải Ngụy La đẩy nàng ta, Ngụy Tranh nàng căn bản không thể rơi xuống hồ. Đỗ thị muốn tìm Ngụy Côn nói mấy lời công đạo, thuận tiện giáo huấn Ngụy La một chút, nhưng mà ngay cả Ngụy Côn cũng không gặp được... Ngụy Tranh nàng lúc ấy đứng bên cạnh, tro mắt nhìn mẫu thân khó xử. Mẫu thân ngày thường cao cao tại thượng lập tức ngã xuống bùn, ngay cả muốn gặp phụ thân cũng phải thông qua hạ nhân... Ngụy Tranh nhìn bà có chút khổ sở, không muốn mẫu thân mình phải ăn nói khép nép, liền xông tới ôm chân Đỗ thị nói: “Không cần gặp phụ thân, a nương, con không cần gặp phụ thân... Con không đau...”

Nàng ta sao có thể không đau chứ!

Sau đó, Đỗ thị ôm nàng ta khóc rất lâu, nàng ta có thể cảm thấy cảm giác tuyệt vọng và bất lực của mẫu thân. Nước mắt Đỗ thị theo vạt áo chảy vào cổ nàng, nóng đến kinh người. Ngụy Tranh còn nhỏ, không thể lý giải hết cảm xúc của mẫu thân mình. Nhưng nàng ta biết mẫu thân mình đang khóc, vì thế Ngụy Tranh cũng khóc

Vì cái gì mẫu tử bọn họ lại biến thành như vậy?

Đỗ thị kể tai nàng ta, nói: “Đều là Ngụy La, tất cả đều do Ngụy La và mẫu thân nó làm hại!”.

Thanh âm kia giống như thoi miên, từng tiếng từng tiếng một rót vào tai nàng ta. Ngụy Tranh dần dần ngừng khóc, đem lời nói của Đỗ thị ghi tạc trong lòng. Ngụy La khiến mẫu tử bọn họ không dễ chịu, Ngụy La làm hại phụ thân không thương mẫu thân... A Nương nói nàng ta không thể tùy hứng như vậy, nàng ta phải học thông minh một chút, tốt nhất là thông minh hơn Ngụy La, chỉ có như thế phụ thân mới thương nàng ta, mới đón nương từ Ngân Hạnh Viên trở về.

Ngụy Tranh đem chính mình vấy trên giường cả ngày, chưa ăn cơm cũng không nói chuyện, giống như biến thành một người khác vậy!

Kim Lũ đem chuyện ở phòng Ngụy Tranh nói với Ngụy La, lúc đó Ngụy La mới từ thư phòng của Tiết tiên sinh trở về, đang chuẩn bị dùng cơm trưa, nghe xong liền “nga” một tiếng, không có phản ứng gì lớn, chỉ vào kê tủ đựng nhưng chúc (1) trên bàn nói: “Kim Lũ tỷ ty, muội còn muốn uống!”

Nàng cùng Thường Hoảng đã học từ sáng sớm, bây giờ cũng đã đói bụng. Tiết tiên sinh dạy bọn họ viết chữ, tay cầm tay chỉ, dạy cực kỳ nghiêm túc. Ngụy La và Thường Hoảng vì thế không dám chậm trễ, một bút một vạch theo sát, viết cả buổi sáng tay cũng đã mỏi. Ăn cơm quan trọng hơn, nàng cũng không thể đem thời gian lãng phí trên người người không liên quan.

Ngụy Tranh rốt cuộc cũng thông suốt rồi sao? Nói thật, Ngụy La nàng có chút chờ mong.

Ngụy Tranh cứ ngu xuẩn như vậy, cho dù nàng thắng cũng không có cảm giác thành tựu.

Như vậy rất tốt, càng lên cao tư vị lúc bị té xuống hẳn là sẽ càng khó chịu!

*** **

Liên tục vài ngày, Ngụy Tranh đều rất im lặng, giống như nàng ta đang tĩnh lặng, tự hỏi nhân sinh.

Ngụy Tranh cũng chỉ mới mấy tuổi, suy nghĩ nhiều như vậy thật làm khó nàng ta. Cho nên nàng ta nghe tiên sinh giảng cũng không yên lòng, thường thường thất thần, khiến hai vị tiên sinh rất bất mãn. So sánh ngược lại, Ngụy La hiểu chuyện nhu thuận, lúc nghe giảng cũng rất nghiêm túc, hơn nữa đòi trước nàng cũng từng học viết qua, chữ viết cũng coi như tinh tế. Tiết tiên sinh thường ở trước mặt Ngụy Côn khen ngợi Ngụy La, nói nàng thông minh lanh lợi, nhu thuận lại hiểu chuyện, thật khiến người ta yêu thích.

Ngụy Côn là phụ thân, nghe nói như vậy tất nhiên rất tự hào.

Mỗi khi Ngụy La học xong chương trình học một ngày, Ngụy Côn đều sẽ gọi Ngụy La đi thư phòng, hỏi nàng hôm nay học được những gì, có cái gì không hiểu không. Đây là loại đãi ngộ mà Thường Hoảng không có, đủ để thấy Ngụy Côn coi trọng nàng thế nào. Có đôi khi Ngụy La thật mệt mỏi, không muốn trả lời, liền ghé trên đùi ông lăm lăm, thanh âm ngọt ngào, mềm mại: “A La ban ngày học tập, buổi tối cũng học tập, thật mệt mỏi... Phụ thân nhìn đi, hôm nay tay con viết chữ đến sưng cả lên!” Nói xong, nàng gơ bàn tay trắng mềm nhò nhò ra trước mặt Ngụy Côn, để cho ông nhìn.

Ngụy Côn nhìn mặt trời đang lặn bên ngoài cửa sổ, lại nhìn đầu ngón tay quả thật có chút ửng đỏ của Ngụy La, lập tức cảm thấy thật đau lòng, ôm tay nàng xoa nhẹ: “Tốt tốt tốt, phụ thân không hỏi nữa. A La thông minh nhất, phụ thân rất yên tâm!”

Từ đó về sau, Ngự Côn cũng không có nghi vấn gì với việc học của A La.

Ngự Côn từ lúc nói những lời kia, quả thật tự mình chăm sóc Ngự La. Mỗi ngày sau khi ông từ Hàn Lâm Viện trở về, câu đầu tiên hỏi chính là: “Hôm nay Tứ tiểu thư thế nào?” Ông cũng giành nhiều thời gian ở bên cạnh nàng, tiểu cô nương vốn dĩ nên được nuông chiều, huống gì nàng lại không có mẫu thân, Ngự Côn vừa làm phụ thân vừa làm mẫu thân, không đành lòng để nàng chịu bất kỳ ủy khuất gì. Quần áo mới trong phòng Ngự La càng lúc càng nhiều. Vốn dĩ quần áo theo mùa của tiểu thư các phủ khác cũng chỉ một người bốn bộ, một mình nàng làm mười hai bộ, tất cả đều là do Ngự Côn ủng hộ. Ngoài việc đó, còn có đồ ăn vặt tiểu cô nương yêu thích, ngọc bội, đồ chơi... Thứ gì cũng không thiếu, so với người khác thậm chí còn nhiều hơn.

Ngự Côn biết Ngự La chơi vui, lo lắng nàng không thể tĩnh tâm, tạo nên tâm tư mạnh mẽ, nên ở một hoa viên nhỏ phía sau Tùng Viên, bên trong trồng đủ loại hoa Lan, Cúc, Thược dược, Mẫu đơn... Ngự Côn mỗi ngày đều cùng A La đi tưới nước, nhìn chúng lớn lên từng ngày, sau đó khen A La so với đám hoa này đều dễ nhìn hơn.

Tình cảm phụ tử ngày càng tốt đẹp, ngay cả Thường Hoảng cũng ghen tị: “Phụ thân không cần lúc nào cũng tìm A La, khiến tỷ ấy không có thời gian chơi với con!”

Ngự Côn cười to ha ha, xoa đầu ché cười hân.

Ngự Tranh ở một bên im lặng không lên tiếng, nàng ta yên tĩnh hơn trước kia rất nhiều, giống như lớn lên chỉ trong một đêm vậy. Đầu óc Ngự Tranh cũng linh hoạt hơn, không ngu dốt như trước, giống như bây giờ, nàng ta chạy tới hỏi: “Phụ thân, con thích bồn hoa thủy tiên (2) này, phụ thân tặng nó cho con được không?”

Nếu là lúc trước, nàng ta chắc chắn sẽ tiến lên, đập một cước cho chậu hoa ngã lăn.

Hoa thủy tiên có hoa màu trắng, từng cánh từng cánh hoa lỏng lẻo, trong suốt, hương thơm ngát ngây. Bồn hoa Hoa thủy tiên này sớm đã tàn từ tháng trước, nhưng vì A La chăm sóc tốt, đem kỳ nở hoa kéo dài một tháng. Bây giờ Ngự Tranh nói muốn. Ngự Côn đương nhiên sẽ không lập tức cho nàng ta, ông nói: “Đây là hoa do Tứ tỷ con chăm, con hẳn nên hỏi tỷ ấy. Nếu Ngự La đồng ý, bồn hoa chính là của con!”

Ngự Tranh quay đầu nhìn Ngự La, gương mặt trái táo tròn tròn, cười tủm tỉm hỏi: “Ngự La, đem bồn hoa này cho ta được không?”

Ngự La không muốn đưa, chậu hoa này nàng phải chăm sóc thật lâu nha. Ngự Tranh không có chăm hoa, vạn nhất hoa hỏng thì làm thế nào? Ngự La chậm rãi a một tiếng, dứt khoát nói: “Không được, ta cũng thích bồn hoa này. Tặng cho người rồi, ta phải làm thế nào chứ?”

Ngự Tranh chỉ đám hoa sau lưng nàng nói: “Người còn nhiều như vậy... Ta chỉ cần một chậu”.

Đại khái là bộ dáng của Ngự Tranh thật đáng thương, khiến Ngự Côn có chút mềm lòng, muốn khuyên A La đưa một chậu Hoa thủy tiên cho muội muội, ai ngờ vừa mở miệng nói hai chữ: “A La...”

Ngự La nghiêng đầu hỏi: “Nhiều hoa như vậy, đều là con và phụ thân cùng nhau chăm, người khác nói muốn liền phải cho, tại sao vậy?”

Tuổi Ngự La mặc dù còn nhỏ, nhưng có tính độc chiếm cao, đồ đạc của mình là của mình, người khác chạm vào đều không được. Ngự Côn thân là phụ thân của Ngự La, điểm ấy ông cũng rõ ràng, nghe nàng nói như vậy, cũng không khuyên nữa.

Ngự La không đồng ý, Ngự Tranh quả quyết cương bức cũng không có đạo lý, hơn nữa nhìn bộ dáng Ngự Côn chính là quyết tâm không giúp ai, đứng ở một bên giả vờ cắt hoa, vênh tai lên nghe.

Ngự Tranh bĩu môi nói: “Ta là muội muội của người... Muốn của người một chậu hoa cũng không được sao?”

Bây giờ nàng ta cũng biết mình là muội muội sao?

A La nghi ngờ nháy mắt một cái, đi đến bên cạnh kéo tay áo Ngự Côn nói: “Phụ thân, Ngự Tranh nói nàng là muội muội của con, nhưng mà sao con chưa từng nghe nàng gọi con tỷ tỷ?”

Ngự Côn tăng hắng một tiếng, nhìn Ngự Tranh.

Mặt Ngự Tranh đỏ lên, đây coi như là tự bẽ mặt đập chân mình sao? Nàng ta ấp úng cả buổi, rốt cuộc cũng kêu: “Tỷ tỷ!”

Ngự La mỉm cười, cuối cùng đại phát từ bi đưa một chậu hoa Hồ điệp. Loại hoa này không hiếm lạ, tùy ý liền có thể thấy. Ngự Tranh cầm chậu hoa trong tay, trong lòng gào thét, không tình nguyện nói: “Cảm ơn tỷ tỷ”, sau đó liền quay đầu trở về phòng mình.

*** **

Sau khi vào mùa hè, rất nhanh liền tới tết đoàn ngộ.

Ngự La ngoại trừ việc thích chăm hoa, câu cá, còn rất thích đi tới phòng của Hàn thị. Trong phòng Hàn thị có rất nhiều thứ kỳ kỳ cổ quái, nghe nói đều là bí phương điều chế trong hoàng cung, mấy bình nhỏ để đầy cả bàn trang điểm dài, đây là giúp da dưỡng trắng, cái kia giúp mềm da, còn có bình sứ giúp người có hương thơm... Đương nhiên, còn có rất nhiều đồ dùng cho nơi tư mật của nữ nhi. Hàn thị thấy A La còn nhỏ, cũng không nói hết với nàng

Mỗi ngày, sau khi học lễ nghi xong, Ngụy La liền tới nơi này đùa nghịch mấy bình thuốc, sờ cái này, xem cái kia. Hàn thị hiếm khi thấy đứa nhỏ nào để ý mấy thứ này, ban đầu cảm thấy nàng chơi vui, sau đó mỗi khi điều chế ra thứ gì mới, cũng lôi kéo Ngụy La cùng nhau thử. Hoặc là đôi khi bà ngâm một ít hương hoa, dùng để tắm, mấy thứ này không chỉ có hoa, còn thêm một ít dược liệu, rất có ích với thân thể, tiêu hài tử dùng cũng không sao. Chỉ mới ngắn ngủi một tháng, gương mặt Ngụy La liền phấn nộn thêm ba phần, bây giờ nhìn nàng chỉ còn thiếu nước nhấn một cái ngay cả nước cũng chảy ra. Ngụy La trong trắng, hồng hào, trong suốt, sáng ngời làm say mê lòng người (3)

Lúc này Ngụy La mới hơn sáu tuổi, nếu trưởng thành, không biết bộ dáng còn tốt đến thế nào!

Câu nói “Tiểu họa thủy” quả thật không sai.

Mấy ngày trước tết đoàn ngọ, Trung Nghĩa Bá tới phủ bá phủ, mang theo hai huynh đệ Tống Huy và Tống Như Vi. Thế tử Trung Nghĩa Bá Tống Bách Nghiệp, cùng thế tử là Hứa Thị chuẩn bị về Lạc Dương một chuyến. Mẫu thân Hứa thị bị bệnh, phụ thế hải người trở về vấn an. Bởi vì lộ trình xa xôi, nên không có ý định để Tống Huy và Tống Như Vi cùng về, hơn nữa, sau tết đoàn ngọ trong cung muốn tổ chức lễ chúc thọ cho Hoàng Hậu, Trung Nghĩa Bá tuổi tác đã sao, không tiện đi lại, do đó Tống Huy sẽ thay mặt tới cung mừng thọ Trần Hoàng Hậu. Bởi vậy, Tống Huy cũng không thể về.

Hôm nay Tống Bách Nghiệp tới đây, là hi vọng hai nhà ghé qua thường xuyên, trong thời gian hần cùng Từ thị không có ở Kinh thành, Phủ Anh Quốc Công có thể giúp đỡ Phủ Trung Nghĩa Bá nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Triệu Giới nhìn nàng, như cười như không!

Anh Quốc Công không ở trong phủ, chỉ có một mình Ngụy Côn ở phòng khách tiếp đãi phu thê và thế tử Phủ Trung Nghĩa Bá.

Tống Bách Nghiệp và Từ Thị còn chưa biết chuyện của Đỗ thị, lúc họ tới phòng khách chỉ thấy Ngụy Côn, không thấy Đỗ thị, không khỏi tò mò hỏi: “Sao lại không thấy Ngũ phu nhân đâu cả?”

Ngụy Côn không muốn nói lại chuyện này, càng không muốn người của Phủ Trung Nghĩa Bá nhúng tay vào, chỉ đơn giản nói: “Nàng phạm sai lầm, hiện đang đóng cửa kiểm điểm bản thân!”

Hai người nghe xong có chút giật mình, Đỗ thị phạm sai lầm, sai lầm lại có lớn có nhỏ, rốt cuộc là sai lầm gì đây? Không ai ở trước mặt bọn họ nói tới chuyện này, hiển nhiên họ cũng không rõ nội tình, cũng có tâm hỏi vài câu, nhưng bộ dáng Ngụy Côn tỏ rõ không muốn nói nhiều, cũng liền ngưng ngừng không nói tiếp. Phu thê họ tới đây là có chuyện muốn nhờ vả, cũng không nên vì Đỗ thị mà làm mọi chuyện căng thẳng, huống gì Đỗ thị cũng chỉ là bà con xa của di thái thái (1) mà thôi, nữ nhi đã già ra ngoài cũng như bát nước đổ đi, bọn họ không có đạo lý quản nhiều.

Từ Thị nói vài câu, coi như mấy lời hay tượng trưng giúp đỡ cho Đỗ thị: “Nguyệt Doanh trước khi xuất giá cũng là người rất hiểu quy củ...”

Từ Thị nói xong, lại thấy Ngụy Côn không muốn nghe nữa, thức thời chuyển đề tài, nói tới chuyện thọ yến của Hoàng Hậu.

Trần Hoàng Hậu năm nay ba lăm tuổi, là đích nữ nhỏ nhất của Hoài Hóa Đại Tướng quân, lại xuất thân từ nhà tướng, một thân chính khí. Năm đó, lúc thu phục Ô Nhung, bà cùng Hoàng Đế Sùng Trinh lúc đó vẫn đang là Thái Tử cùng nhau chiến đấu, ra trận giết địch, mới bảo vệ được giang sơn Đại Lương. Trần Hoàng Hậu và Hoàng Đế Sùng Trinh là tình cảm sinh tử trên chiến trường, rung động đến tận tâm can, trở thành giai thoại được lan truyền trong thành Thịnh Kinh. Dưới gối Trần Hoàng Hậu có hai nhi tử, một nữ nhi, một Đại Hoàng Tử chưa tới mười tuổi đã chết non, Nhị Hoàng Tử Triệu Giới năm nay mười lăm, còn một người khác là Thiên Cơ (2) Công Chúa năm nay mới bảy tuổi.

Trần Hoàng Hậu sinh trong gia đình quý tộc, bảo bối gì cũng thấy qua rồi, bây giờ muốn chuẩn bị lễ vật khác lạ là chuyện rất khó.

Người lớn nói chuyện, mấy đứa nhỏ phía dưới hiển nhiên không thể ngồi yên. Tống Huy còn coi như doanh chính, mấy đứa nhỏ khác lại không thành thật. Tống Như Vi nhìn xung quanh, Thường Hoàng cúi đầu nghịch ngọc bội bằng ngọc bích được điêu khắc (3) trên thắt lưng, Ngụy Tranh không yên lòng bốc đậu phộng, còn Ngụy La... Ngụy La đâu rồi?

Tống Huy ngược mắt nhìn, nhìn thấy Ngụy Côn đang ngồi ngay ngắn trên ghế thiết lục, phía sau ông lại lộ ra cái đầu nhỏ, đầu nhỏ khề nhúc nhích, lộ ra đôi mắt tròn vo, trong suốt, sáng ngời. Ngụy La cười khà ải, lặng lẽ vươn ngón tay chỉ ra ngoài cửa, ý tứ muốn Tống Huy dẫn nàng ra ngoài chơi.

Tống Huy hiểu ý, nhẹ cười một tiếng, đứng lên, hướng Ngụy Côn và Tống Bách Nghiệp hành lễ rồi mới nói: “Phụ thân, Ngũ dưỡng, con muốn mang A La và muội muội ra hậu viện một chuyến”.

Ngụy Côn đối với con rê tương lai – Tống Huy này có chút vừa lòng, cho rằng hần không chỉ thông minh, hơn nữa dung mạo cử chỉ đều tốt, tiến thoái có độ, chỉ cần có thời gian rèn luyện, nhất định là một người có thể phó thác cả đời. Ngụy Côn nghe vậy gật gật đầu, đem Ngụy La sau lưng ôm ra trước: “Đừng trốn, phụ thân sớm đã thấy con”.

Nguyệt La không chút chột dạ, ngọt ngào ứng một tiếng: “Cảm ơn phụ thân”, nói xong liền chạy tới chỗ Tống Huy. Vừa tới trước mặt, Tống Huy liền tự nhiên dắt tay nhỏ của nàng, mang theo nàng ra khỏi phòng khách, sau đó mới điểm điểm cái mũi nhỏ của Nguyệt La, cười nói: “Tiểu hoạt đầu!”

Thường Hoàng đi theo phía sau, mặt không chút thay đổi tiến lên, tách tay Tống Huy đang nắm tay Nguyệt La ra, hung hăng ngăn đầu liếc nhìn Tống Huy, mang bộ dáng gà mẹ bảo vệ con mà giấu Nguyệt La sau lưng.

Thường Hoàng có thành kiến sâu nặng với Tống Huy, nếu muốn hỏi tại sao, bản thân hắn cũng không rõ ràng, giống như là thói quen nuôi dưỡng từ nhỏ, chỉ cần Tống Huy vừa xuất hiện, Thường Hoàng liền cảm ý thức có nguy cơ, cho rằng người này tới cướp Nguyệt La đi. Đại khái là khi còn bé, Thường Hoàng hay nghe Nguyệt Côn nói: “A La là nàng đầu nhỏ của Tống Huy, sau này phải gả tới Phù Trung Nghĩa Bá”, cho nên lâu dần, Thường Hoàng ngày càng bài xích Tống Huy.

*** **

Thời tiết hôm nay rất tốt, trời trong khí mát, gió thổi hiu hiu, rất thích hợp tới hậu viện tản bộ.

Đoàn người vừa mới đi ra tiền sảnh, liền gặp đại thiếu gia Nguyệt Thường Dẫn.

Nguyệt Thường Dẫn là nhi tử thân sinh của Đại phu nhân, năm nay mười sáu tuổi, hắn vốn dĩ là một thiếu niên sáng chói, đáng tiếc năm tám tuổi bị như tử của Thủy Thân Vương đẩy xuống lưng ngựa, vó ngựa đạp lên hai đùi hắn, đạp gãy gân cốt, từ đó không thể đứng lên được nữa, chỉ có thể di chuyển dựa vào xe lăn. Mấy năm nay đại phu nhân không biết đã lau bao nhiêu nước mắt, mới biết bao danh y, nhưng thủy chung vẫn không có cách. Cũng may Nguyệt Thường Dẫn là người lạc quan, không vì vậy mà ngã không gượng dậy nổi, mấy năm nay cũng là người phong thanh nhả nguyệt, đàm bạc thanh thần, phảng phất như không phải người trần. Rõ ràng là ở cùng một phủ, bản thân Nguyệt La cũng rất ít khi gặp hắn, đối với vị đại ca này cũng không quá quen thuộc.

Bây giờ gặp mặt, Nguyệt La quy củ gọi một tiếng: “Đại ca ca” xong liền đứng im ở nơi đó, không nói thêm lời nào.

Nguyệt Thường Dẫn túm túm, mặt mày rất giống đại lão gia Nguyệt Mân, tiêu tiêu tức tức, sang sảng thanh cử (4). Mấy năm nay gương mặt đó cũng rút đi bên nhọn, càng trở nên nhu hòa. Hắn mặc dù không thể di chuyển, khí thế lúc ngồi xe lăn cũng không kém gì người khác, làm cho người khác có cảm giác “Chỉ có thể nhìn từ xa, không thể đùa bỡn!”.

Hắn gật đầu, nhìn Tống Huy đứng bên cạnh Nguyệt La, khoe môi khẽ cười: “Mộc Tê đến sao!”.

Mộc Tê là nữ danh của Tống Huy. Lúc Tống Huy sinh ra cũng là lúc trong viện ngập mùi hoa quế, hơn nửa mẫu thân của hắn – Từ Thị cả đời đều yêu hoa quế, nên đặt cho hắn cái tên như thế. Khi còn bé kêu thật dễ, nghe cũng thấy dễ, nay trưởng thành rồi, gọi lên liền có vẻ trẻ con. Từ sau khi Tống Huy tròn mười hai tuổi, cũng còn rất ít người gọi nữ danh của hắn, nay bị Nguyệt Thường Dẫn gọi như vậy, bản thân không thể nào không để ý, ngược lại có chút thân thiết kêu: “Nguyệt đại ca!”

Nguyệt Thường Dẫn vịn tay vào xe lăn, dù sao cũng không vội ra ngoài, nói với hắn vài câu: “Lệnh đường và lệnh tôn cũng tới sao? Đã lâu rồi ta chưa thấy bọn họ?”

Tống Huy nói: “Gia phụ và gia mẫu vẫn đang ở tiền sảnh”.

Nguyệt Thường Dẫn có chút đăm chiêu, lẽ ra nên qua xem sao, nhưng dù sao bản thân đi đứng cũng không tiện, hàng năm đều sống một mình, cho dù gặp mặt cũng không biết phải nói gì, ngẫm lại vẫn là thôi. Hắn cười nói: “Vậy thay ta nói vài lời với lệnh tôn và lệnh đường”. Nói xong cũng không hàn huyên nữa, bảo tiểu đồng sau lưng đẩy mình đi: “Ta còn có việc, đi trước một bước”.

Tống Huy lùi lại, khách khí nói: “Nguyệt đại ca đi thông thả”.

Tiếng bánh xe lăn nghiền trên mặt đường trên hành lang mái che hết sức rõ ràng, bánh xe đi xa dần, Nguyệt La nhìn bóng lưng Nguyệt Thường Dẫn mà rơi vào trầm tư.

Đời trước bạn tốt của nàng Lương Ngọc Dung thích đại ca Nguyệt Thường Dẫn từ nhỏ, lúc đầu mọi người không để ý trong lòng, cho rằng nàng ấy chẳng qua chỉ mang tâm tư của tiểu hài tử, chờ lớn lên rồi mọi chuyện cũng sẽ khác. Nhưng ai biết được, sau khi lớn lên, loại tình cảm mơ hồ này chẳng những không biến mất, ngược lại phát triển thành loại tình cảm ái mộ giữa nam nữ, hơn nữa càng ngày càng có xu thế nghiêm trọng. Phụ mẫu Lương Ngọc Dung chẳng bao giờ đồng ý mối hôn sự này, không chỉ vì Nguyệt Thường Dẫn lớn hơn nàng ấy những mười tuổi, mà hai cái đùi của hắn càng khiến phụ mẫu nàng ấy không tin tưởng để phó thác chung thân đại sự.

Đáng tiếc, Lương Ngọc Dung thích đại ca, thích đến quên đi tình cảnh xung quanh, cho dù trong nhà phản đối thế nào cũng không chịu nghe.

Ngọc Dung và người nhà phản kháng rất lâu, cuối cùng không thể địch nổi: “Cha mẹ chỉ ngôn, mai mối chỉ mệnh”. Bình Viễn Hầu chọn cho nàng ấy mối hôn sự tốt, chờ nàng ấy cập kê liền gả qua. Có điều mối hôn sự này không thành được, bởi vì trước hôm thành thân mấy ngày, Lương Ngọc Dung treo cổ tự vẫn trong nhà, đến lúc phát hiện thân thể cũng đã nguội lạnh.

Chuyện này không phải bí ẩn, bởi vì đi trước Nguyệt La có tâm hỏi thăm, liền hỏi thăm ra.

Nàng còn nghe nói Nguyệt Thường Dẫn từ đó cũng đóng cửa không ra ngoài, cũng không ai gặp qua hắn.

Trong lòng hắn xem ra cũng có thật nhiều khổ tâm đi.

Ngụy La nhìn bóng dáng đại ca tới nhập thần, cho tới khi thân ảnh đó không thấy đâu nữa, nàng còn chưa hoàn hồn. Tống Huy nhẹ nhàng búng trán nàng một cái, cười hỏi: “A La đang suy nghĩ gì thế? Sao lại mê mẩn như vậy?”

Ngụy La che trán nhìn hắn, ánh mắt ngập nước ra vẻ mê man, cả nửa ngày ánh mắt mới cong lên, cười một tiếng: “Muội đang nghĩ xem đại ca đi đâu? Đại bá mẫu nói chân của hắc không tốt, không thể đi quá xa!”

Vấn đề này Tống Huy cũng không rõ lắm, suy nghĩ một chút liền nói: “Hắc có thể tự lo liệu được”. Ngừng một chút, Tống Huy hỏi: “Ngày mai là tết Đoan Ngọ, LA muốn ra ngoài sao? Trên đường có rất nhiều chỗ vui chơi, Tống Huy ca ca có thể mang muội ra ngoài chơi một ngày”.

Ngụy La phối hợp gật đầu: “Thật muốn!”

Từ sau khi sống lại, Ngụy La cũng chưa từng ra phố lần nào, căn bản không thể đi dạo, ngã tư đường của thành Thịnh Kinh là chỗ náo nhiệt nhất, tiếng người bán người mua nổi lên không dứt. Ngụy La trời sinh là người thích náo nhiệt, có người nguyện ý mang nàng ra ngoài chơi, nàng đương nhiên vui vẻ đồng ý.

Thế Tử Trung Nghĩa Bá mang theo người nhà tới cáo từ, Tống Huy nhân cơ hội này nói với Ngụy Côn việc ra ngoài. Ngụy Côn do dự một lát, vẫn là đáp ứng. Có điều năng lực Tống Huy có hạn, chỉ có thể mang Ngụy La theo, dẫn nhiều hơn nữa để xảy ra chuyện. Cho nên Ngụy Tranh và Ngụy Thường Hoảng đều bị bỏ ở nhà, ngày mai không được phép ra khỏi cửa.

*** **

Vốn dĩ mọi chuyện đều tốt đẹp, ngoại trừ việc Ngụy Thường Hoảng nháo cả đêm, những thứ khác đều ổn hết. Cố tình, sáng sớm hôm qua, lúc ăn điểm tâm Ngụy La thất thần, đem răng cửa nuốt luôn vào bụng.

Răng cửa kia vốn dĩ đã lung lay mấy ngày nay rồi, nàng cũng không dám động vào, ăn gì cũng rất cẩn thận. Ai biết được sáng nay nhà bếp làm bánh bao rất ngon, nàng chỉ cảm thấy răng cửa hơi động, theo bản năng nuốt một cái, răng cửa liền theo đó mà chui vào trong bụng.

Ngụy La ngây dại, đến lúc phản ứng kịp há mồm phun mãi cũng không phun răng ra được. Kim Lũ không rõ tình hình, còn tưởng bánh bao ăn không được ngon, bưng một ly trà tới cho nàng súc miệng. Ngụy La ngẩng mặt nhỏ lên, nhả mảy, há miệng, lộ ra hàm răng thiếu một cái răng cửa, nói chuyện còn có gió lùa vào: “Kim Lũ tỷ tỷ, ta đem răng nuốt xuống...”

Răng bị nuốt vào bụng, nếu ngăn chặn khí quản khiến không thể thở được thì là chuyện nguy hiểm.

Kim Lũ vội vàng bỏ tách trà xuống, gọi người đi mời đại phu. Cũng may đại phu nói không sao, qua vài ngày từ trong tràng đạo đẩy ra là được.

Ngụy La vẫn cảm thấy thật mất mặt, ăn bánh bao liền đem răng nuốt luôn, nàng cũng không phải một hài tử sáu tuổi thật sự. Trong lòng Ngụy La vẫn không qua được, cả buổi sáng đều ngậm miệng không nói lời nào.

Khoảng giờ Thìn (5), Tống Huy tự mình tới đón nàng, phát hiện Ngụy La không giống với bình thường.

Tiểu tử này hôm nay sao lại không nói chuyện, cũng không thích cười?

Hôm nay Tống Huy không có cười ngượng, vì để thuận tiện chăm sóc Ngụy La mà chuyển sang ngồi xe ngựa. Hắc ôm Ngụy La vào xe, tò mò hỏi: “Sao hôm nay A La lại mất hứng?”

Ngụy La lắc đầu, không lên tiếng.

Hắc lại hỏi: “Vậy tại sao lại không nói lời nào?”

Ngụy La ngẩng đầu, đôi mắt đen lúng liếng liếc hắc một cái, che miệng lại, giọng buồn rầu: “Răng bị rớt!”

Tống Huy nghe xong chẳng những không chê cười nàng, còn lấy tay nàng ra, quan tâm nhìn xem. Muội muội Tống Như Vi của hắc cũng đang thay răng, tiểu hài tử đều phải trải qua chuyện như vậy, cũng không có gì buồn cười. Người cười một tiếng, nàng liền tức giận, nói không chừng còn bị tổn thương lòng tự trọng, không bao giờ thêm phản ứng lại nữa.

Quản nhiên, thái độ thành khẩn của Tống Huy khiến Ngụy La dễ chịu hơn nhiều. Nàng không ngậm miệng không nói nữa, ngẫu nhiên cũng chịu nói vài câu.

Xe ngựa đi tới đầu đường, từ xa đã nghe thấy thanh âm phố xá nhộn nhịp. Con đường này cực kỳ rộng, có thể để tám chiếc xe ngựa đi song song cũng không có vấn đề gì. Xe ngựa Phủ Trung Nghĩa Bá không dừng lại, đi thẳng tới trước cửa một tiểu lâu, trước cửa tiểu lâu để tấm biển viết ba chữ “Trần Tuy Trai” (6) to tướng. Trần tuy trai là tiểu lâu nổi danh của thành Thịnh Kinh, trang hoàng tinh xảo, thức ăn tinh mỹ, súp vây cá và quế hoa ngư cốt (7) được làm xuất thần, vị vô cùng xuất sắc.

Năm đó Hoàng Đế Sùng Trinh đi tuần ngang qua đây, khen ngợi đồ ăn ở đây ngon miệng, từ đó tiểu lâu này càng trở nên có tiếng, sinh ý cũng càng lúc càng tốt. Cho tới hôm nay, tiểu lâu này tiếp đãi đại bộ phận đều là hào môn quyền quý, người thường nghĩ muốn tới đây dùng bữa, cũng phải đặt chỗ trước cả mười ngày.

Hôm nay Tống Huy chính là mang Ngụy La tới đây, muốn nàng ném thử món xương cá quế hoa.

Tống Huy dẫn Ngụy La vào cửa, người của Phủ Trung Nghĩa Bá đã sớm chuẩn bị chỗ tốt, sau đứng có người hầu báo lên danh hiệu, tự có người lĩnh bọn họ lên nhà gian.

Tống Huy dắt Ngụy La lên đầu, nghiêng đầu hỏi nàng: “Chốc nữa A La muốn đi nơi nào chơi?”

Ngụy La nghiêm túc nghĩ ngợi: “Muốn đi mua một cái Vòng Trường Mệnh...”

Vòng Trường Mệnh có thể cầu an khang, miễn trừ bệnh dịch, nàng muốn mua cho Thường Hoảng một cái, hi vọng đời này hắn có thể sống bình an. Trước kia Ngụy La nàng không tin quý không tin thần, nay có thể sống lại một lần, cũng không thể tiếp tục không tin.

Ngụy La còn chưa nói xong, đã thấy trước mặt hiện ra bộ áo choàng màu xanh ngọc, đôi phượng đang đứng trước cửa lầu, chắc là muốn từ trên đi xuống.

Nàng vốn định tránh qua một bên nhường đường, ai biết vừa ngẩng đầu, thế nhưng nhìn ánh mắt sâu thẳm không đáy của Triệu Giới.

Triệu Giới nhìn nàng, như cười như không, Ngụy La theo bản năng giương miệng nhỏ, còn chưa kịp khép lại, vừa vắn lộ ra răng cửa trắng không.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Tiểu hài tử cũng có tôn nghiêm!

Ngụy La lập tức khép miệng, đôi mắt tròn vo, mở to nhìn hắn, bộ dáng vô cùng cảnh giác.

Lúc này ko phải ở nhà, bên cạnh cũng ko có trường bối, cho nên thái độ của nàng với hắn đã thay đổi rồi sao? Triệu Giới cảm thấy nàng khá thú vị, rõ ràng chỉ là một đứa nhỏ, nhưng thái độ ko giống một đứa nhỏ chút nào. Nàng lúc này đang thay răng cửa, ngược lại giống mấy tiểu nha đầu bình thường một chút, lúc cười lên lại có chút khả ái.

Tống Huy đang đứng bên cạnh không biết hai người quen nhau, lại càng không biết người trước mặt là Tĩnh Vương Gia. Nhiều năm rồi Triệu Giới chưa hồi kinh, hắn rời kinh khi Tống Huy chỉ mới là tiểu hài tử 10 tuổi, nay hắn hồi kinh hơn tháng, lại chưa bao giờ ra mặt trong các trường hợp công khai, Tống Huy ko nhận ra hắn cũng rất bình thường.

Tống Huy xuất phát từ lễ tiết bình thường mà né qua một bên, thấy đôi phượng không động dậy, liền dắt Ngụy La hướng phía nhà gian đi tới. Nhưng họ vừa bước một bước, thị vệ mặc bộ sam màu xanh liền tự động cản đường họ lại. Tống Huy thoáng giật mình, không hiểu chuyện gì: “Vị huynh đài này có chuyện gì ko?”

Chu Cảnh ko nói lời nào, chỉ phụng mệnh Triệu Giới làm việc mà thôi

Triệu Giới thông thả bước tới trước mặt Ngụy La, cúi người nâng cằm nàng lên, hai mắt mỉm cười: “Há mồm!”

Ngụy La đóng chặt miệng, hắn nói mở miệng nàng liền mở, thật mất mặt! Hơn nữa vừa nhìn đã biết hắn đang cười nhạo nàng, nàng mới không nghe hắn nói!

Nàng cũng không nghe lời, Triệu Giới lại càng không muốn khiến nàng nghe lời. Tâm tình hắn hôm nay tốt lắm, cũng không để ý ở đây tiêu hao ít thời gian với nàng, vì thế Triệu Giới dùng một tay khác nắm mũi nhỏ của nàng, sức lực không lớn lắm, hắn cũng sợ niết nàng tới hồng. Tiểu nha đầu này lúc đầu còn có thể nhẫn, dần dần gương mặt ngẹn đỏ bừng, gương mặt tinh xảo nhỏ nhắn chứa đầy oán khí, rốt cuộc Ngụy La cũng há miệng nói: “...Buông tay ra!”

Đáng tiếc Ngụy La thiếu một răng cửa, nói chuyện không được rõ ràng lắm, có chút âm bị lệch. Ý cười bên môi Triệu Giới càng lúc càng đậm, buông mũi nhỏ nàng ra, nâng cằm nàng lên, chăm chú nhìn răng cửa nàng hồi lâu, hỏi: “Lúc này còn muốn cắn người sao?”

Ngụy La thật mất thể diện, tiểu hài tử cũng có tôn nghiêm của mình! Nàng mím môi thật chặt, không để ý tới hắn.

Tống Huy đứng đó thấy bọn họ cũng có vẻ quen thuộc, nhin không được hỏi: “Xin hỏi các hạ là?”

Triệu Giới lúc này mới buông A La rồi, ngồi dậy nhìn về phía Tống Huy. Triệu Giới thu hồi ý cười trong mắt, ngữ khí không có chút gọn sóng nói: “Họ Triệu, danh Lập Thanh!”

Quốc họ là Triệu, Lập Thanh tức là “Tĩnh”. Ở Thành Thịnh Kinh này người có thể được xưng chữ Tĩnh này chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, gần như không cần nói nhiều, trong nháy mắt Tống Huy liền nhận ra thân phận của hắn, vội thi lễ thật sâu: “Hóa ra là Vương gia, tại là là Tống Huy Phủ Trung Nghĩa Bá. Thứ cho tại hạ ngu dốt, không thể nhận ra thân phận của Vương Gia.

Thái độ hần kính cẩn, tông lòng vẫn có chút nghi hoặc.

A La sao lại quen biết với Tĩnh Vương Gia? Hơn nữa nhìn thái độ của Tĩnh Vương Gia với nàng, hai người giống như rất quen thuộc, nhưng A La bình thường đều ở trong phủ mình, ít khi ra ngoài, sao lại có thể quen biết với Tĩnh Vương Gia?

Triệu Giới không nói gì, cuối đầu liếc nhìn tiểu nha đầu đang yên lặng: “Tổng công tử mang muội muội tới dùng bữa?”

Tổng Huy gật đầu, đưa A La tới bên cạnh: “Chính là, hôm nay là đoàn ngộ, liền mang nàng ra ngoài chơi một chút”.

Quan hệ của Phủ Trung Nghĩa Bá và Phủ Anh Quốc Công Triệu Giới không rõ lắm, cũng không hỏi nhiều, sau đó nói với Ngụy La đang đứng sau lưng Tổng Huy: “Được lần trước người đưa bản vương dùng hết rồi, còn nữa không?”

Được kia quả thật có hiệu quả, hần chỉ dùng 2, 3 lần, thứ xanh tím trên cổ tay cũng dần nhạt mất, lưu lại một ít dấu răng. Thái y nói dấu răng này cần quá xấu, phỏng chừng phải lưu lại trên tay cả đời. Hần mới đầu còn nổi giận, muốn dạy dỗ, giáo huấn tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng, sau này lại biết nàng cần hần vì muốn hần chú ý, liền cảm thấy có hứng thú với Ngụy La. So với phần nộ, Triệu Giới càng cảm thấy tò mò, muốn biết nàng đang nghĩ cái gì. Bản thân hần cũng cảm thấy kỳ quái, rõ ràng hần không có kiên nhẫn với con nít, cố tình lại rất kiên nhẫn với nàng, nếu là đổi thành người khác, hần căn bản sẽ không đứng lại trước cầu thang từ lâu lâu như vậy.

Ánh mắt Ngụy La lóe lóe, âm thanh ngọt ngào nói: “Không còn!”

Ý cười trong mắt Triệu Giới chợt lóe, hần cũng không muốn nói điều gì, nhưng mà thời điểm không còn sớm nữa, lại không đi xuống sẽ khiến người chú ý. Triệu Giới không nói gì nữa, cáo từ với Tổng Huy, cất bước đi xuống cầu thang.

*** ** *

Triệu Giới ngồi trên xe ngựa của Tĩnh Vương Phủ, kêu xe phu về phủ. Xe ngựa đi tới nửa đường, Triệu Giới bỗng nhiên lên tiếng kêu: “Chu Cảnh”.

Chu Cảnh xóc tấm màn thêu hoa văn vàng lên trên, đi sánh vai bên cạnh xe ngựa, hỏi: “Vương gia có gì phân phó?”

Hần dựa vào xe, rèm xe rất dày khiến bên trong tối om, chỉ có thể nhấc lên một chút để ánh sáng xuyên thấu qua một chút, chiếu vào bàn tay thon dài trắng nõn của hần. Thanh âm Triệu Giới thong thả, phảng phất như vừa nói vừa tự hỏi: “Ta rời Thành Thịnh Kinh đã nhiều ngày, có một số việc không rõ. Phủ Trung Nghĩa Bá và Phủ Anh Quốc Công có quan hệ gì sao?”

Chu Cảnh là thiếp thân thị vệ của hần, không chỉ võ công tốt, còn là một người có khả năng tìm hiểu tin tức rất tốt. Triệu Giới hỏi một câu, hần gần như lập tức có thể trả lời ngay: “Vương gia quên rồi, năm năm trước Phủ Trung Nghĩa Bá và Phủ Anh Quốc Công đã kết thân, cháu gái của phu nhân Trung Nghĩa Bá gả cho Ngũ lão gia của Phủ Anh Quốc Công làm tục huyền...” Hần ngừng một chút, bỗng nhiên đoán ra Triệu Giới không muốn nghe những cái này, lại nói tiếp: “Tứ tiểu thư của Phủ Anh Quốc Công và Tổng Huy đã được định thân từ nhỏ”.

Khó trách Tổng Huy lại chiều cổ tiểu nha đầu kia như vậy, hóa ra là vì quan hệ như vậy. Triệu Giới có chút suy nghĩ, tính cách tiểu nha đầu kia có chút quái đản, ngày sau trưởng thành cũng là một trái ớt nhỏ. Tổng Huy vừa nhìn liền biết là một người có tính tình ôn nhu, không biết tương lai có thể bảo vệ nàng được không.

Chu Cảnh thấy hần không nói gì cũng không hỏi thêm, liền nhẹ nhàng buông màn xuống, nghĩ rằng bản thân đoán đúng rồi.

Bên trong Trần Tụy Trai, tiểu nhị dâng món ăn lên, nói một tiếng: “Khách quan chậm rãi dùng” liền đi xuống. Tổng Huy giờ đưa lên, gấp lấy một miếng xương cá quế hoa bỏ vào trong bát Ngụy La: “A La, sao muội lại quen với Tĩnh Vương Gia thế?”

Ngụy La ăn một miếng lòng đỏ trứng lại ăn một miếng cá, cá mềm vô cùng, hương vị vừa miệng. Khó trách nhiều người thích tới nơi này ăn, hương vị quả thật không sai, chỉ đáng tiếc nàng vừa mới nuốt vào bụng một cái răng, lại bị Triệu Giới cười nhạo một trận, lúc này thật ra không có tâm tình thưởng thức cái gì, nàng phỏng má nói: “Lúc quay về hộ quốc tự dâng hương, phu nhân muốn đem muội bán cho bọn buôn người, muội liền cầu hần cứu, cho nên cứ vậy mà quen biết...”

Ngụy La nói nhẹ nhàng băng quơ, Tổng Huy lại khiếp sợ không thôi, chiếc đĩa cứ ở giữa không trung không động đậy: “Muội nói cái gì? Ai là phu nhân?”

Ngụy La nháy mắt mấy cái, tựa hồ không biết những gì mình vừa nói gây chấn động đến mức nào, âm thanh ngây thơ nói: “Mẹ ruột của Ngụy Tranh, là tục huyền của phụ thân”.

Mấy lời nàng nói cũng không phải không có đạo lý, để cho Tổng Huy biết tính nết của Đỗ Thị chẳng khác nào để cho mọi người trong Phủ Trung Nghĩa Bá đều biết. Đỗ Thị làm ra chuyện như vậy, cho dù phu nhân Trung Nghĩa Bá muốn thay bà ta cầu tình cái gì, cũng không mở được miệng.

Thần sắc Tổng Huy ngưng trọng, hôm qua hần ngồi trong sảnh còn nghe Ngụy Côn nói Đỗ Thị phạm vào sai lầm, nhưng không nghĩ tới sai lầm lần này lại lớn như vậy. Ngụy La sẽ không nói dối, hơn nữa thái độ của Anh Quốc Công như vậy, chuyện này có hơn chín phần là thật. Trong nhất thời, Tổng Huy không biết nói gì cho phải, Đỗ Thị làm sao có thể làm chuyện hồ đồ như vậy? A La đã làm gì sai chứ? Ngụy La còn nhỏ như vậy, cái gì cũng không biết, hai mắt lúc cười rộ lên cong cong, phá lệ động lòng người, Đỗ Thị sao có thể nhẫn tâm như vậy?

Tổng Huy đột nhiên đối với Ngụy La vừa áy náy lại vừa đau lòng, Đỗ Thị là từ nhà bọn họ gả ra ngoài, không thoát khỏi quan hệ với bọn họ. Tạo nên

cực diện hôm nay, bọn họ không có lập trường gì để nói, cho dù Phủ Anh Quốc Công muốn trách phạt Đỗ Thị như thế nào, bọn họ cũng không có tư cách nói gì.

Bữa cơm này có thể nói cao hứng mà đến, mất hứng mà về. Ngụy La là bởi vì gặp Triệu Giới, Tống Huy là bởi vì nghĩ tới chuyện Đỗ Thị, không biết có nên nói với phụ mẫu không!

Từ Trần Tụy Lâu đi ra, hai người đều không có tâm tình để tiếp tục đi dạo nữa. Lúc chuẩn bị hồi phủ, Ngụy La bỗng nhiên nhớ ra một sự kiện, giữ Tống Huy lại nói: “Tống Huy ca ca, muội còn chưa mua Trường Mệnh Lũ nữa!”

Tống Huy hoàn hồn, khoe môi gượng gượng lên nụ cười, sờ sờ đầu nàng nói: “Được, ca ca mang A La đi mua Trường Mệnh Lũ”.

Tết Đoan Ngọ đều có người bán Trường Mệnh Lũ, A La nắm tay Tống Huy đi một đoạn đường, đi một chút nhìn một chút. Hai bên đường phố đều là tiểu thương bán đồ ăn, nàng không nhìn kịp, đi mãi một lúc lâu, rốt cuộc dừng lại trước một gian hàng bán vòng tay ngũ sắc.

Thân mình nàng thấp, đứng trước quầy cơ bản không khiến lão bản nhìn thấy, Tống Huy liền bế nàng lên, để nàng đứng trên đùi hắn, khiến Ngụy La dễ dàng chọn lựa. Tiểu nha đầu suy nghĩ thật đơn giản, chọn một vòng tay được đan chặt nhất, giờ lên nói: “Muội muốn cái này!”

Tống Huy cười nói tốt, quay đầu ý bảo thị vệ trả tiền. Tống Huy đang chuẩn bị nhận lấy vòng tay nàng đang cầm đeo lên tay, không nghĩ tới Ngụy La lại lắc đầu cự tuyệt nói: “Không phải muội mang, là mua cho Thường Hoàng”.

Tống Huy ngẩn ra, còn nghĩ là nàng mua cho hắn. Nhỏ như vậy đã biết nghĩ tới đệ đệ, có thể thấy được bình thường nàng cũng rất hiểu hyẹn, vừa nghĩ tiểu cô nương tốt như vậy suýt nữa bị bán đi, Tống Huy liền đau lòng: “Muội biết vòng tay này dùng làm gì sao?”

A La cười gật đầu: “Phó mẫu nói, Trường Mệnh Lũ chính là muốn chúc người ta trường thọ”.

Ngược lại còn nói được rõ ràng.

Tống Huy bị nàng chọc cười, tâm tình không tốt vừa rồi cũng chuyển biến tốt hơn, ôm Ngụy La vào trong xe ngựa: “A La nhà ta thật là hiểu chuyện”.

Ngụy La ôm cổ hắn, gương mặt nhỏ khẽ mỉm cười, trong lòng lại không cho là vậy. Nàng không phải người hiểu chuyện, nàng nhớ rõ lúc nàng gặp lại Thường Hoàng đời trước, Trường Mệnh Lũ chưa chắc có thể đảm bảo hắn trường thọ, nàng chẳng qua chỉ là muốn an tâm hơn. Cho dù thế nào, đời này Ngụy La đều mong muốn Thường Hoàng khỏe mạnh lớn lên.

Quần áo hai người phú quý, dung nhan xinh đẹp, thiếu niên mặt bộ trưởng bào màu chàm, dệt hoa văn chìm nổi, dáng người cao ngất, chi lan ngọc thụ (1); tiểu cô nương trong ngực hắn lại càng tinh xảo đặc sắc, vừa nhìn liền biết không phải đứa nhỏ nhà thường dân, đặc biệt khi mà trên cổ nàng còn đeo một khối Trường Mệnh Tỏa màu lam chói lóa. Một lớn một nhỏ đi trên đường vô cùng hấp dẫn ánh mắt người khác.

Một vị phụ nhân tay cầm giỏ trúc nhìn thấy liền động tâm tư, lấy ra một trâm cài bằng hoa tiến lên hỏi: “Tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, trâm cài hoa này cô đeo rất hợp, không bằng nói vị ca ca đây mua cho một đóa đi?”

Tống Huy im lặng ôm lấy Ngụy La, nàng cũng vô thức nhìn lại, ánh mắt khi nhìn thấy vị phụ nhân đó liền mất đi ý cười, hóa thành băng lãnh.

Phụ nhân mặc đồ ửng màu vàng hơi đỏ, trên đầu còn dùng một cây trâm bằng bạc. Bộ dáng vị phụ nhân này bình thường, môi hơi dày, trên khóe miệng có nốt ruồi to đen, chính cái nốt ruồi này, làm cho Ngụy La nhớ mãi ký ức sâu thẳm, sống cả hai đời cũng không cách nào quên được.

Đời trước, sau khi Ngụy La bị nước cuốn trôi, liền trôi dạt tới một thôn xóm nhỏ tên là Long Thủ Thôn. Long Thủ Thôn cách Thành Thịnh Kinh mấy chục dặm, lại ở vị trí hoang vu, sinh hoạt tương đối nghèo khổ. Đồi phu thê nhận nuôi nàng, nam tên Bạch Dương, nữ tên Lâu Tuệ Liên. Bọn họ đối xử với nàng giống như đối với nữ nhi thân sinh, trước nay chưa hề bạc đãi, ở tại thôn xóm nghèo khổ này cũng là điều khó có được. Ngụy La vốn dĩ cho rằng mình thật may mắn, có được đường phụ dưỡng mẫu tâm địa thiện lương, thay vì trở lại Phủ Anh Quốc Công chịu sự hăm hại của kẻ mẫu, còn không bằng ở lại đây làm nữ nhi của họ.

Nhưng sự thật không phải như vậy.

Đồi phu thê này nhiều năm trước từng có một đứa con trai, nhi tử của họ chết đuối dưới sông, chính là con sông nàng bị cuốn trôi đi. Bọn họ nhận nuôi nàng, không phải là nuôi dưỡng nữ, mà là nuôi con dâu. Bọn họ muốn chờ nàng lớn lên sẽ tổ chức âm hôn (2), để nhi tử của họ dưới lòng đất có người chiếu cố. Lúc Ngụy La biết được chuyện này cũng khiếp sợ một hồi lâu, không biết phải làm thế nào cho phía, bọn họ có ơn cứu mạng, lại có ơn dưỡng dục nàng, nay đề ra yêu cầu như vậy, nàng có nên đáp ứng không?

Lúc ấy Ngụy La đã mười bốn tuổi, ở Long Thủ Thôn cũng là cô nương xinh đẹp nhất, mấy nam tử trong thôn cũng mong lấy nàng về nhà, cũng thương lượng tới cửa Bạch gia nghị thân. Việc hôn nhân tốt như vậy không kết, thật sự muốn để nàng làm quý tần nương cho nhi tử bọn họ sao?

Nhưng phu thê Bạch Dương đau khổ cầu xin, nói bọn họ không có nhi tử, không đành lòng để nhi tử ở tuổi vàng cô đơn, cầu nàng niệm tình bọn họ nuôi dưỡng nhiều năm như vậy, đáp ứng hôn sự này. Chờ sau khi thành thân, bọn họ chắc chắn sẽ đối đãi với nàng giống như từ trước tới nay, đường dục nàng giống như nữ nhi của họ.

Ngụy La tự hỏi bản thân ba ngày, rốt cuộc cũng đồng ý.

Đây là ân tình nàng nợ bọn họ.

Việc thành hôn định đoạt vào năm nàng cập kê mười lăm tuổi, nam tử trong thôn không biết phải bóp cổ tay tiếc hận đến mức nào, sau lưng cũng ngấm nói rất nhiều, có điều bản thân nàng cũng không rõ điều đó. Ngày thành thân nàng mặc giá y đồ thắm gà đi, vốn cho là bái đường với một cái bài vị, không nghĩ tới phu thê Bạch Dương lại đưa nàng ra ngôi mộ sau núi, muốn nàng dập đầu với một cái áo quan. Người đã mất nhiều năm, xác cũng đã sớm hư thối, chỉ còn lại một đống xương trắng. Ngụy La cố nén sợ hãi làm xong hết mọi lễ tiết, lúc ấy chỉ cảm thấy hai chân nhũn ra, đang chuẩn bị về nhà, đôi phu thê đó vậy mà ném nàng vào quan tài, muốn nàng chôn sống cùng nhi tử bọn họ!

Ngụy La sợ tới mức hồn phi phách tán, nguyên lai bọn họ nói sẽ đối tốt với nàng đều là giả, từ đầu lúc nhận nuôi nàng họ đã có ý định này. Nguyên lai mọi người trong thôn bàn tán chính là điều này, chính là bởi vì như vậy.

Lúc đó Ngụy La cũng không biết mình lấy đâu ra khí lực tránh thoát đôi phu thê đó, thừa dịp đêm tối chạy ra khỏi núi, chạy ra khỏi Long Thủ Thôn này.

Nàng rút cuộc cũng không thể tiếp tục ở đây, thứ nên còn vẫn còn, ân tình nên báo cũng đã báo, nàng không còn nợ họ cái gì. Nàng vốn định trở lại Thành Thịnh Kinh, trở lại Phủ Anh Quốc Công nhận thân, chẳng ngờ tới bản thân lại không có chốn dung thân, cho dù đi con đường nào cũng đều chỉ là đường chết.

Phụ nhân trước mặt này, chính là thê tử của Bạch Dương, Lâm Tuệ Liên - dưỡng mẫu đời trước của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bánh bao yếu ớt

Mỗi tháng Lâm Tuệ Liên đều tới Thành Thịnh Kinh buôn bán quyền hoa do chính tay mình làm, phụ giúp chi phí trong nhà. Bạch Dương đi đứng không lưu loát, không thể làm hết mấy việc nhà nông, cả nhà chỉ có thể dựa vào tiền bán quyền hoa của bà ta mà sống qua ngày. Đời trước, Ngụy La cảm thấy cuộc sống như vậy tuy có chút kham khổ, nhưng lại thật hạnh phúc, nàng còn học làm quyền hoa với Lâm Tuệ Liên, so với Lâm Tuệ Liên có thể nói là còn tốt hơn. Chỉ là nàng chưa từng nghĩ tới, kết cục của mình lại thảm như vậy.

Nay gặp lại gương mặt này, Ngụy La cảm thấy như đã cách cả một thế hệ. Vừa nhìn thấy người đàn bà đó, thứ đầu tiên hiện lên trong đầu nàng không phải bà ta từng đối với nàng tốt thế nào, mà là bà ta và Bạch Dương tự tay đẩy nàng vào quan tài. Nhìn người đang mỉm cười trước mặt, Ngụy La lần đầu tiên cảm thấy thấy xa lạ như vậy.

Ngụy La nhận lấy quyền hoa bà ta đưa tới, rơi vào trầm tư, cảm cả nửa ngày cũng không buông tay. Lâm Thị và Tống Huy đều cho rằng nàng thích, Tống Huy thậm chí còn chuẩn bị gọi người hầu đang theo phía sau trả tiền, ai biết Ngụy La thỉnh linh run rẩy, ném quyền hoa lên người Lâm Thị, ôm chặt lấy cô Tống Huy: “Không cần! Tống Huy ca ca, quyền hoa này có mùi thật kỳ!”

Ngụy La không phải nói suông, nàng nói Lâm Tuệ Liên như vậy là vì có chứng cứ rõ ràng.

Ở Thành Thịnh Kinh này không thiếu người làm quyền hoa kiếm tiền, tay nghề của Lâm Tuệ Liên cũng không phải là tinh thông, đồ làm ra cũng không tốt hơn người khác, sinh ý cũng vì vậy mà không tốt. Bà ta vì mưu sinh, không thể không nghĩ ra một chủ ý, chính là ngâm quyền hoa vào nước của một loại cỏ thơm. Loại cỏ thơm đó có mùi vị độc đáo, khiến nhiều cô nương yêu thích. Nhưng loại cỏ này nếu người nhiều lần khiến người ta sinh ra nghiện, từ đó y lại vào nó, một ngày không ngửi thấy liền cảm thấy cả người không thoải mái.

Loại mua bán độc ác này, mãi tới khi Ngụy La được mười lăm tuổi mới phát hiện ra.

Lâm Thị trước nay đều không cho Ngụy La đeo mấy quyền hoa này, chỉ bán cho mấy thôn ở xa hoặc tiểu thư phú quý trong Thành Thịnh Kinh. Bởi vì ở chỗ xa như vậy, cho nên mới không bị người ta phát hiện ra.

Bây giờ Lâm Thị nghe Ngụy La nói vậy, sắc mặt trắng bệch. Bà ta không biết liệu đứa nhỏ này có phát hiện ra cái gì không, càng sợ người khác nhìn ra manh mối, nếu để họ biết đồ bà ta làm có vấn đề, vậy sinh ý ở Thành Thịnh Kinh này liền không thể tiếp tục. Lâm Thị hoảng hốt nhặt quyền hoa dưới đất lên, quay người rời đi, không bao giờ muốn bán cho Ngụy La nữa.

Ngụy La nhìn Lâm Thị đi xa, gương mặt nhỏ nhắn khẽ cúi xuống, giấu đi bộ dạng đen tối của bản thân.

Tống Huy bị vẻ mặt nghiêm túc của nàng chọc cười, ôm nàng lên xe ngựa, xoa xoa gương mặt bánh bao nhỏ nhắn của Ngụy La, hỏi: “Mùi hương của quyền hoa kia rốt cuộc có bao nhiêu kỳ quái? A La muội muội có thể nhận ra luân hương sao?”

Ngụy La không thích bị người ta niết mặt, cũng giống như không thích người khác nhìn hàm răng hở gió của nàng vậy. Ngụy La phồng hai má, đẩy tay Tống Huy ra: “Đau! Tống Huy ca ca đừng niết muội!”

Da mặt tiểu nha đầu càng ngày càng mềm, trong veo như nước, trắng hồng mịn màng, khiến người ta yêu thích không muốn buông tay. Tống Huy buông tay ra, nhìn chỗ bị hấn niết quả thật hiện lên hai dấu đỏ, hấn rõ ràng không chế lực rất tốt, thật là kỳ quái! Tống Huy đau lòng, dùng tay nhẹ nhàng xoa, xoa tới một nửa liền không nhịn được bật cười: “Đúng là tiểu nha đầu yếu ớt!”

Nguyệt La không nói gì, trong đầu còn đang bận suy nghĩ tới Lâm Tuệ Liên.

Thời điểm này có vẻ họ mới mai táng thi tử của mình không bao lâu, bà ta và Bạch Dương đều bị vây trong không khí bi ai tột độ. Nếu không phải trong nhà thật đói, Lâm Tuệ Liên có lẽ cũng không lặn lội tới Thành Thịnh Kinh bán quyền hoa. Nhưng cái Nguyệt La đề ý không phải chuyện này, nàng đề ý chính là đời này bọn họ có còn nhận nuôi cô nương nào không? Nếu có thì là nhận nuôi ai, lại chuẩn bị đem cho thi tử kết âm hôn sao?

Chôn sống người không phải việc nhỏ, nếu báo cho Quan phủ, họ nhất định sẽ bị định tội.

Đôi phu thê này không chỉ mất trí rồi phát rồ, họ càng là coi trời bằng vung.

Điều khiến tim Nguyệt La nguội lạnh chính là, người ở Long Thủ Thôn rõ ràng đều biết, nhưng không ai nhắc nhở nàng.

Đây coi như là cam chịu sao? Mệnh của nàng ở trong mắt họ không đáng giá tới thế sao?

Nguyệt La cắn môi, không nói lời nào, Tống Huy gọi nàng nhiều lần cũng không thấy nàng trả lời, bộ dáng mê man, giống như đang lâm vào trầm tư. Hắn cho rằng nàng giận hắn, lập tức bắt đầu căng thẳng, hắn chuẩn bị nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, khẽ gọi: “A La!”

Nguyệt La rút cuộc hoàn hồn, đôi mắt ướt sũng ngẩng lên, nhẹ nhàng Ân một tiếng. Nàng thấy đầu Tống Huy đầy mồ hôi, giơ tay áo lên muốn thay hắn lau đi: “Tống Huy ca ca làm sao vậy? Trên người đều là mồ hôi?”

Đôi mắt sáng ngời, linh động lại có thần thái, nào giống bộ dáng hoang mang lúc nãy chứ.

Tống Huy thở phào, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng hỏi: “Mọi đang suy nghĩ gì vậy? Ca ca gọi nhiều lần cũng không thấy mọi trả lời”.

Nguyệt La nghiêng đầu, thanh âm nũng nịu kéo dài: “Mọi vừa rồi đang buồn ngủ.. Tống Huy ca ca, khi nào chúng ta về nhà?”

Hóa ra là mở to mắt ngủ.. Tống Huy cảm thấy thật buồn cười, đều là bản thân hắn đang tự dọa mình. A La nào có thể có chuyện gì chứ! Hắn đặt nàng lên nệm thấp được bố trí trên xe ngựa, lại đắp lên người nàng tấm chăn mỏng thêu hoa, nói trấn an: “A La ngủ một lát đi, lát nữa mở mắt ra là tới nhà rồi!”

Nàng gật gật đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, lật thân quay người về phía vách xe.

Làm đứa nhỏ quá thật dễ ngủ, không bao lâu Nguyệt La đã hô hấp đều đặn, cánh mũi hít thở ngủ mất.

*** **

Trở lại Phủ Anh Quốc Công, Tống Huy đem Nguyệt La giao lại cho Phó mẫu.

Đột nhiên thay đổi vòng ôm, A La không yên ổn rầm rì hai tiếng, Phó mẫu liền vỗ nhẹ lưng nàng dỗ dành, nàng liền rất nhanh ngủ lại.

Phó mẫu ôm Nguyệt La đi vào trong phủ, Tống Huy ở ngoài cửa đứng hồi lâu, mãi cho tới khi không thấy bóng dáng Phó mẫu đâu mới xoay người ngồi lại xe ngựa.

Xe ngựa chạy thẳng một đường về Phủ Trung Nghĩa Bá, Trung Nghĩa Bá và Từ Thị không ở đây, tổ phụ Trung Nghĩa Bá đã cao tuổi, cả phủ đệ lớn như vậy cũng chỉ còn một mình hắn làm chủ. Hắn nhớ tới mấy lời Nguyệt La nói tại Trần Tự Trai hôm nay, cân nhắc hồi lâu, vẫn là quyết định điều tra chân tướng.

Thị vệ Phủ Trung Nghĩa Bá mặc dù không được huấn luyện hoàn mỹ như Phủ Anh Quốc Công, nhưng muốn điều tra một số việc cũng không có gì là khó.

Không bao lâu liền có người trở về bẩm báo: “Thiếu gia, chuyện đã xác thật”.

Tay Tống Huy giấu trong gấu áo nắm chặt, giọng nói khàn khàn: “Nói chi tiết”.

Thị vệ kia liền đem chuyện ngày hôm đó kể rõ ràng, đám người buôn bán con nít là Đỗ Thị tìm tới, Kim ma ma thay bà ta gánh tội, cuối cùng bị Phủ Anh Quốc Công đánh cho thừa sống thiếu chết, Đỗ Thị lại được phát hiện có mang, hiện nay bị giam trong một tiểu viện nhỏ trong Phủ.. Xem ra chuyện Nguyệt La nói đều là thật, Đỗ Thị quả thật muốn bán nàng đi.

Đây là chuyện tuyệt không thể tha thứ.

Tống Huy nghe xong trầm mặc hồi lâu, không hề báo trước đem chum trà trên bàn đập vỡ.

Chum trà nhỏ rơi trên mặt đất, vỡ thành năm sáu mảnh. Thị vệ đứng ở dưới cảm như hén, ai cũng không dám lên tiếng.

Thật lâu sau, hắn đứng lên nói: “Chuyện này trước tiên không cần để phụ mẫu ta biết, chờ bọn họ từ Lạc Dương về, ta tự mình nói”.

Thị vệ đáp lời, thấy hắn không còn dặn dò gì, liền thức thời tự động lui ra khỏi phòng.

Tổng Huy ở sảnh đường ngồi một lúc lâu, hần không kêu ai vào hầu hạ, bọn nha hoàn cũng không dám tự chủ tương tiến vào.

Tình tình thiếu gia tương đối ôn hòa, gần như chưa từng tức giận, hôm nay vậy mà giận dữ tới mức đập vỡ chum trà, có thể thấy sự tình không nhỏ. Các nàng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ âm thầm phỏng đoán nguyên nhân, thủy chung không đoán ra nguyên do. Chờ đến khi mặt trời lặn dần ở phía tây, bầu trời tối sầm mà nhà chính vẫn không đốt đèn, trong phòng bị bóng đen nuốt chửng, Tổng Huy mới chậm rãi bước ra khỏi phòng.

*** **

Phù Anh Quốc Công,

Ngụy La ngủ một giấc thẳng đến sáng hôm sau mới thức dậy, mở mắt ra, chuyện đầu tiên nàng làm là tìm Trường Mệnh Lũ mới mua hôm qua. Thật vất vả mới kiếm được nó từ phía dưới gối, ngay cả hài cũng không xuyên, liền muốn chạy ra ngoài tìm Thường Hoảng.

Đầu tóc đen mượt xõa tung phía sau, càng làm thân thể nhỏ nhắn của nàng thêm lung linh, váy lụa mỏng quấn quanh đôi chân trần trắng nõn đạp xuống đất, nàng không ngại lạnh, chạy thục mạng không ai ngăn được. May mà Ngụy Côn tới kịp, ngồi xổm tại cửa ôm nàng vào trong ngực, sau đó đứng lên hỏi: “A La gấp gấp chạy đi chỗ nào?”

Ngụy La nắm Trường Mệnh Lũ trong tay, cả người uốn éo: “Phụ thân mau dẫn con đi tìm Thường Hoảng, con có quà cho đệ ấy!”

Ngụy Côn tò mò: “Thứ gì?”

Nàng đành phải đưa Trường Mệnh Lũ ra. Không nghĩ tới, sau khi Ngụy Côn thấy là vật gì, liền khen ngợi nàng có tâm, là người tỷ tỷ tốt biết phải chiều cô đệ đệ.

Thời tiết lúc sáng sớm rất lạnh, để chân trần như vậy chạy đi càng lạnh hơn. Ngụy La liền tự mình mặc vào xiêm y màu hồng cho nàng, chờ nàng mặc xong quần áo, rửa mặt mày xong, mới dẫn nàng đi chính phòng tìm Thường Hoảng. Ở chính phòng lúc này đã bày lên đồ ăn, Thường Hoảng ngồi trên ghế trống đặt quanh bàn, đoan đoan chính chính chờ họ tới.

Ngụy La vừa qua khỏi bậc cửa đã đợi không kịp chạy tới trước mặt hần, khẽ cười nói: “Đem tay đệ ra đây, tỷ có thứ tốt cho đệ”.

Thường Hoảng không rõ là vật gì, nhưng vẫn vươn tay ra. Chỉ thấy nàng từ phía sau lưng lấy ra một sợi dây ngũ sắc, mi mắt khẽ hạ đem sợi dây buộc lên tay hần: “Cái này gọi là Trường Mệnh Lũ, Pm nói, mang cái này lên người liền có thể cả đời bình an”.

Ngụy La vốn dĩ ngại sợi dây quá đơn điệu, nên để cho Kim Lũ giúp nàng đính lên đó một viên trân châu Đông Hải. Trân châu bóng loáng, viên này mặc dù không lớn lắm, nhưng lại rất đáng tiền. Viên trân châu này là hồi sinh thân A La, Anh Quốc Công tặng cho nàng, nàng vẫn luôn giấu trong tráp, luyện tiếc không muốn đeo, lâu lâu lại lấy ra nhìn một chút. Vậy mà lúc này lại thoải mái đưa cho Thường Hoảng, có thể thấy Ngụy La không phải người nhỏ mọn.

Thường Hoảng nghe nàng nói xong câu sau cùng, đưa tay muốn lấy xuống, còn nghiêm túc nói: “Đệ không cần, Tỷ mang đi, tỷ bình an!”

Ngụy La thấy hần muốn lấy xuống, lập tức tròn mắt, chu môi uy hiếp: “Không cho. Đệ dám tháo xuống, tỷ sẽ tức giận!”

Hần lập tức dừng tay.

Chiều này lúc nào cũng xia được, Thường Hoảng sợ nhất là nàng giận, nàng vừa dùng mấy lời này uy hiếp, hần liền sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Một lúc sau, Ngụy Tranh cũng tới, ngồi phía đối diện với Ngụy La. Nàng mặc đồ màu lam, thêu mấy bông mẫu đơn, đầu chải đơn giản, chào hỏi Ngụy Côn một tiếng, liền bắt đầu ăn cơm. Ngụy Tranh trước nay đều không nói chuyện với họ, chỉ vui đùa ăn cơm. Sau khi ăn xong liền rời đi. Ngụy Tranh và Ngụy La, Thường Hoảng không hợp nhau, Ngụy La và Thường Hoảng cũng lười phản ứng, từ đó không khí cũng thanh tịnh hơn nhiều.

Ngày hôm đó dùng điểm tâm xong, Ngụy Côn đặt đĩa xuống nói với họ: “Từ hôm nay trở đi chính là thọ yến của Hoàng Hậu, trong cung thiết yến có mời Phù Quốc Công tới diện kiến. Ba người các con vào cung thì thành thật một chút, đừng làm loạn”.

Ngụy La uống một ngụm canh gà nấm hương, từ lúc rót rỗng cửa ra tới giờ nàng cũng không lại ăn bánh bao sợ đem một cái răng khác của mình lại nuốt vào bụng. Ngụy La nghe vậy chậm rãi gạt đầu một cái, không tự chủ nhớ lại việc của đời trước. Đời trước nàng không có cơ hội tiến cung, tự nhiên cũng chưa từng thấy mặt Trần Hoàng Hậu, chỉ nghe nói Trần Hoàng Hậu là một người rất có khí độ, cử chỉ bất phàm, đoan trang hào phóng. Nàng ấy và Sùng Trinh Hoàng Đế sống vai nhau trên chiến trường. Nếu Hoàng Hậu xuất sắc như vậy, Hoàng Đế vì sao lại sủng hạnh Ninh Quý Phi?

Ngụy La chống cằm, không thể không nói là nàng rất tò mò.

Nàng muốn gặp vị nữ nhi của tướng quân này, nhìn xem bà ấy rốt cuộc là dạng người gì?

Chẳng qua vừa nghĩ tới Hoàng Hậu chính là mẫu thân của Triệu Giới, hứng thú của nàng liền giảm đi chút ít.

Chuyện Triệu Giới chê cười nàng, nàng còn chưa có quên đâu!

Nàng không tin hần chưa từng thay răng cửa, chưa thấy qua ai bắt ép người khác mở miệng. Rất đáng cười sao? Ngụy La bĩu môi, cảm thấy người này

thật nhảm chán.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sừ Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Ăn nàng không ngon đâu!

Mùng thọ Trần Hoàng Hậu là ngày mừng tám tháng năm.

Mấy năm nay, Đế - Hậu ngày càng bất hòa, quan hệ căng co, nháo đến nỗi mọi người đều biết. Ngay cả lúc này là đang thiết yến, cũng không còn long trọng như lúc xưa. Thọ yến của Hoàng Hậu được thiết lập tại cung Thái Dịch, ở cạnh ao của Tân Nhạn Lâu và Lâm Giang lâu, hai tòa lâu này dựa núi gần sông, rường cột chạm trổ, mái ngói lưu ly sắc sỡ lóa mắt, mô điều hâu nằm cuộn mình ở hai đầu, mái ngói cong cong, lợp xanh một mảng. Đưa mắt nhìn ra xa, nơi đây giống như cảnh tiên, xa không với tới. Đi tới gần, liền nhìn thấy hai tao lâu khắc hoa văn long phượng, long ở trên, phượng ở dưới, xoay quanh quần quýt, cười mây đập gió.

Hai tòa lâu phân ra tiếp đại quần thần trong triều và gia quyến, Ngụy Côn tự mình đem mấy đứa nhỏ đưa tới Tân Nhạn lâu, không yên tâm giao lại cho Tử phu nhân Tân Thị: “Mấy hài tử này phiền Tử tâu chiếu cô... Tử tâu nếu không tiện mang theo chúng cứ thỉnh ma ma chiếu cô là được”.

Tân Thị có ba nhi tử của mình, hơn nữa Ngụy La, Ngụy Tranh và Thường Hoàng thật có chút giật gấu vá vai. Nguyên bản trường hợp này nên là Đỗ Thị mang theo chúng đi, nhưng Đỗ Thị vừa phạm sai lầm lớn, Ngụy Côn nói gì cũng không chịu để bà ta đi ra, vẫn nhốt bà ta ở trong viện. Ngụy Tranh không có mẫu thân, tuổi lại nhỏ, đến hoàng cung rộng lớn liền khiếp đảm, nhắm mắt theo đuôi đi phía sau Ngụy Côn, cũng ít nói hơn hẳn bình thường.

Tân Thị tiếp nhận mấy đứa nhỏ, trêu ghẹo: “Ngũ thúc nói mấy lời này làm gì! Đây cũng không phải việc gì khó, thúc yên tâm đem bọn nhỏ giao cho tâu là được”.

Phủ Anh Quốc Công đến sớm, lúc này trước hai tòa lâu cũng không có bao nhiêu người, chỉ có công công tỳ nữ lui tới bận rộn, vội vàng hướng bên trong điện chuẩn bị. Ngụy Côn thấy Tân Thị mang theo ba ma ma, ba đứa nhỏ lại có bà vú của mình làm bạn, nghĩ sẽ không có chuyện gì lớn, liền gật đầu, xoay người đi theo hướng Lâm Giang lâu.

Tân Thị nhìn Ngụy Côn đi xa, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Đỗ Thị không phải lương xúng của hân, Ngụy Côn nhiều năm như vậy tuy có nữ nhi dưới gối, nhưng trong lòng lại thiếu người, thủy chung vẫn là cô đơn. Nếu Khương Diệu Lan còn thì tốt biết mấy, Đỗ Thị còn chỗ mà hoành hành sao.

Tân Thị một mặt tưởng nhớ, một mặt dẫn mấy đứa nhỏ đi vào trong lâu, nhìn một cái, chỗ này thật sự đủ náo nhiệt. Trong lâu tổng cộng có sáu đứa nhỏ, mỗi người nói một câu liền đem không khí ồn ào hẳn lên. Đại phu nhân đứng bên cười nói: “Muội có chiếu cô được không? Nếu không thì đem A La và Thường Hoàng giao cho tâu đi!”

Đại phu nhân chỉ có một nhi tử là Đại thiếu gia Ngụy Thường Dẫn, không có nữ nhi, đối với mấy cô nương trong phủ vì thế cũng vô cùng yêu quý.

Tân Thị nín thở, từ chối: “Bình thường đều là muội dẫn Ngụy La và Thường Hoàng đi, lần này chắc cũng không có vấn đề gì!”

Vừa dứt lời, Ngụy Tranh liền đẩy tay Tân Thị ra, chạy về phía Tam phu nhân Liễu Thị: “Con muốn Tam bá mẫu!”

Liễu Thị bị nàng ta giữ chặt, kinh ngạc quay đầu lại nhìn, rất nhanh hiểu được chuyện gì xảy ra, hướng Tân Thị cười cười, liền dẫn Ngụy Tranh lên lầu. Liễu Thị và Đỗ Thị đi lại gần với nhau, cũng vì thế mà đối với Ngụy Tranh thân cận hơn, cho nên Ngụy Tranh tình nguyện đi cùng Tam bá mẫu cũng không muốn thân cận với Tử bá mẫu.

Tân Thị hơi ngây người, chợt cười một tiếng, có chút bất đắc dĩ. Bà đưa ra một tay trống, liền dắt Thường Hoàng, ôn nhu nói: “Chúng ta cùng lên lầu!”

Tân Nhạn lâu tổng cộng có ba tầng, tầng thứ nhất là chỗ cho mọi người cùng nhau ngắm cảnh, bốn phía đều trong bích họa, bốn góc đặt bình sứ họa điều văn, Ở hướng Đông đặt một Lưu Ly Bảo Tháp, trên tháp đặt gối nhỏ màu đỏ thắm, chốc nữa Trần Hoàng Hậu tới đây chính là ngồi ở chỗ đó. Lầu hạ và lầu ba bày những cái bàn nhỏ khám xà cửa, trên đó có đặt hạt dưa, đậu phộng, hạt đào và mấy loại trái cây.

Ngụy La đi theo sau Tân Thị bước vào, liền nhìn thấy một tiểu cô nương mặc váy vàng nhạt thêu hoa cầm tú đang ngồi ở đó bóc đậu phộng. Trước mặt nàng ta toàn là vỏ đậu phộng, bản thân nàng ấy cũng không kén ăn, đem đậu phộng ăn hết, vỏ còn tạo thành hình chim nhạn. Nàng ấy ước chừng sáu bảy tuổi, mặt tròn, mắt hạnh, lúc cười lộ lên còn có hai lúm đồng tiền.

Ngụy La nghe nha hoàn bên cạnh nàng gọi “Nhị tiểu thư”, đang chuẩn bị nghiêng cứu xem đó là nhị tiểu thư nhà ai, liền bị Lương Ngọc Dung gọi đi qua.

Lương Ngọc Dung mặc yếm màu xanh lá mạ dệt kim, la quần màu xanh, trên đầu vấn tròn tròn ao kếp, bộ dáng nàng tinh xảo, một thân xiêm y càng khiến nàng tròn tròn như ngọc. Lương Ngọc Dung nửa ngồi trên tháp thấp, một tay vịn lấy tay vịn bằng gỗ nhìn ra phía ngoài, hưng trí bưng bưng chỉ vào chỗ đối diện: “A La, nhìn này, chỗ này có thể nhìn sang cảnh tượng bên kia”.

Nguyệt La phối hợp đi lên, ngồi xuống kế bên nàng, quả thực thấy được tình huống bên Lâm Giang lâu. Lâm Giang lâu không bị màn trướng che quanh ba mặt như bên này, mà từ phía lộ thiên, hai tòa lâu lại cách nhau không xa, thậm chí rõ thể thấy rõ hành vi diện mạo của người lâu bên kia. Lương Ngọc Dung nhân rồi không có việc gì làm, liền bắt đầu tìm người mà mình quen, đây là phụ thân của nàng, kia là ca ca, còn kia nữa là mấy thúc bá mà nàng quen... Đột nhiên, Lương Ngọc Dung chỉ vào một chỗ hỏi: “A La, đó có phải đại ca của ngươi không?”

Nguyệt La nương theo phương hướng nàng chỉ mà mình, quả thật nhìn thấy thân ảnh đại ca mình ở ven hồ Thái Dịch, Nguyệt Thường Dẫn ngồi trên xe lăn, bởi vì khoảng cách quá xa, nên không thấy rõ biểu tình của hắn. Hắn ngồi đối diện một thiếu niên, người này lại quay lưng về phía các nàng, đứng chấp tay, không nhận ra là ai.

Nguyệt La gật gật đầu, vừa muốn nói chuyện, bỗng nhiên dừng lại.

Bây giờ, Lương Ngọc Dung mới thấy qua đại ca vài lần, đối với đại ca cũng chỉ có chút đồng tình. Nguyệt La nghĩ tới kết cục đời trước của họ, nghĩ nghĩ liệu có nên ngăn cản bọn họ từ bây giờ hay không? Đời trước Lương Ngọc Dung cố gắng như vậy cũng không có kết quả, lại vì thế mà khổ cả đời, còn không bằng ngay từ đầu liền đoạn tuyệt.

Nàng kéo Lương Ngọc Dung về, lấy nắm đậu phộng trên bàn đưa qua: “Xa như vậy không nhìn thấy rõ.. chúng ta đừng xem nữa, ăn đậu phộng đi”.

Lương Ngọc Dung tiếp nhận đậu phộng, vừa mới bóc ra chuẩn bị ăn, cảm giác đối diện có ánh mắt không thân thiện nhìn mình. Nàng ngẩng đầu nhìn lại, phía sau bàn nhỏ có một nữ oa đang lờm lờm, nàng không rõ ràng lắm nháy mắt mấy cái, hào phóng đem đậu đã lột rồi đưa qua: “Ngươi cũng muốn ăn sao?”

Nào biết đối phương không phải muốn ăn, mà là “chìm nhận bay về nam” ở trước mặt nàng chưa làm xong, đại đậu phộng bị Nguyệt La lấy đi liền không đủ dùng. Nàng ta thờ phỉ phò đem đậu phộng trước mặt đây đi, đồ ăn được nàng ta bày biện nửa ngày bỗng chốc hóa thành hư ảo, nàng ta mím môi nói: “KHÔNG được động, không được động!”.

Hóa ra vị tiểu cô nương này là Nhị tiểu thư Phủ Trấn Quốc Công, tên là Cao Tĩnh Dương, cùng lứa với Nguyệt La và Lương Ngọc Dung, cũng khoảng sáu tuổi. Phụ nhân của Trấn Quốc Công là muội muội ruột của Trần Hoàng Hậu, dưới gối không có nhi tử, chỉ có hai nữ nhi. Dù là như vậy, Trấn Quốc Công phụ nhân vì nhà mẹ đẻ có quan hệ với Trần Hoàng Hậu, địa vị không thể lay động, nhiều năm như vậy Trấn Quốc Công chỉ nạp thiếp thất, cho dù thiếp có sinh nhi tử cũng sẽ ghi vào danh nghĩa do bà ta nuôi nấng. Trấn Quốc Công phụ nhân đối với hai nữ nhi vô cùng sủng ái, ngoại trừ tiểu nữ nhi này, bà ta còn có một đại nữ nhi tên Cao Đan Dương. Cao Đan Dương năm nay mười bốn, nghe nói diễm lệ vô song, chính là đệ nhất mỹ nhân.

Bây giờ Cao Tĩnh Dương tức giận, Lương Ngọc Dung chẳng những không giống người khác a dua lấy lòng, ngược lại còn tò mò hỏi: “Đậu phộng này cô còn muốn sao?”

Nàng ta hừ một tiếng: “Không cần.”

Chỉ thấy Lương Ngọc Dung cầm túi lụa, Cao Tĩnh Dương cho rằng nàng muốn ăn, đang muốn khinh thường châm chọc mấy lời, ai ngờ nàng đã mở miệng nói: “A La, chúng ta ra sau lầu uy mêo nhỏ ăn đi. Lúc mới tới ta thấy có rất nhiều mèo nhỏ, rất đẹp, ở ngay sau lầu này!”

Dù sau ở trên lầu cũng không có chuyện gì làm, cũng chẳng biết bao giờ Trần Hoàng Hậu mới tới, Nguyệt La liền gật đầu nói được, lại hỏi Tàn Thị: “Tứ bá mẫu, con có thể xuống dưới chơi một lát không?”

Tàn Thị đang nói chuyện với phụ nhân Phủ Định Lăng Hầu, nghe nàng nói vậy có chút do dự, nhưng thấy vẻ mặt trông mong của tiểu nha đầu, hơn nữa bên ngoài cũng không thiếu người, liền đồng ý. Bà thủy chung vẫn không yên tâm, lại cho hai ma ma đi theo đứa nhỏ, dặn dò Nguyệt La: “Đừng đi xa, đi một lúc nhớ phải trở về”.

Nguyệt La cười cười, thanh âm thanh thúy ừ một tiếng.

Cao Tĩnh Dương còn đang tức giận ở bên kia, nghẹn một ngụm khí không thả ra được, trừng mắt nhìn theo phương hướng hai người rời đi. Nàng ta đang muốn nắm lấy đậu phộng trên bàn ném đi, bỗng nhiên có người che trước mặt. Gương mặt nhỏ nhắn của Thường Hoàng nhú chặt, lông mi dài đen nhánh chăm chú nhìn nàng ta, ngăn trở bàn tay đang định vung lên: “Không cho!”

Cao Tĩnh Dương chưa từng thấy qua người này, theo bản năng hỏi: “Không cho cái gì?”

Hắn không nói lời nào, thật là kiêu ngạo đến cực điểm, lại rất nghiêm túc mở tay nàng ta ra, đem đậu phộng trong tay lấy ra, để lên trên bàn. Sau đó không hề liếc mắt, không thèm nhìn nàng ta một cái, xoay người đuổi theo bước chân Nguyệt La đi xuống dưới lầu.

Cao Tĩnh Dương nhìn hắn, mãi đến khi người đi xa mới phản ứng kịp. Hóa ra là người nóng tính!

*** **

Nguyệt La đi theo Lương Ngọc Dung xuống lầu, men theo đường phủ đầy đá cuội, quả thật nhìn thấy cách đó không xa, dưới dàn hoa chuối đỏ sẫm có hai, ba con mèo trắng nhỏ.

Mèo nhỏ nhìn không lớn lắm, xem ra cũng chỉ mới sinh được mấy tháng, nằm trên mấy tán lá xanh, nhỏ nhỏ chọc người thương cảm. Xung quanh có mấy cung nữ, đám mèo nhỏ này không có ai chiều chuộng, Lương Ngọc Dung ngồi xổm trước mặt chúng, nhìn không được lấy tay sờ sờ: “A La, đám mèo này thật xinh đẹp, lông trắng mượt không chút lẫn lông, ngươi mau nhìn xem!”

Nguyệt La không quá thích mấy loài động vật nhỏ có lông, nàng cùng Lương Ngọc Dung đi ra ngoài này thuần túy vì ở bên trong quá nhàm chán. Nguyệt La nghe Lương Ngọc Dung nói như vậy, do dự thật lâu mới tới gần từng chút một, ngồi xổm trước mặt đám mèo. Ba con mèo nhỏ thật xinh đẹp, ánh mắt màu xanh ngọc, cả người trắng như tuyết, dường như chúng cũng biết nàng đang nhìn chúng, cả bọn đều ngó tròn tròn nhìn lại nàng.

Ánh mắt kia, một con lại một con, vô tội vô cùng, nhìn lâu thật dễ làm người ta say mê.

Lần đầu tiên Nguyệt La cảm thấy có hứng thú với mèo, đưa tay muốn sờ lỗ tai chúng, ai biết được chúng nó lại duỗi chân ra, nhào tới ôm lấy cánh tay nàng. Nguyệt La giật mình, đột ngột đứng lên, theo bản năng muốn vứt bỏ con mèo trên tay nàng xuống. Ý nghĩ vừa tới, Nguyệt La cũng nhớ ra rằng đám mèo này được nuôi trong cung, lại là giống loài hiếm, nhất định là có người nuôi dưỡng, vạn nhất người đó lại là vị tần phi hay công chúa nào, lỡ mèo có bị gì thì thật phiền toái. Nàng đành đứng đờ mình như tượng, ý đồ để đám mèo tự bò về chốn cũ, nhưng hiềm nhiên đám mèo này thích dính nàng, gãi gao nắm lấy tay nàng không buông, còn lè lưỡi liếm liếm mu bàn tay nàng.

--- Ăn nàng ko có ngon đâu!

Nguyệt La kêu Lương Ngọc Dung: “Mau giúp ta lấy xuống...”

Cánh tay nàng đều nổi da gà hết cả, thật sự không yêu nổi mấy loài động vật nhỏ nhiều lông này.

Lương Ngọc Dung thấy thế, không khỏi ôm bụng cười, chẳng những không giúp, ngược lại còn bày ra tư thế xem náo nhiệt. Nàng vốn định nhờ Thường Hoảng giúp đỡ, nhưng Thường Hoảng mới rồi vừa xuống lầu đã bị người bên cạnh Nguyệt Côn gọi đi. Nguyệt La thật sự không có biện pháp, lại bị đám mèo liếm rồi lại liếm, tư vị này... thật là tứ cố vô thân mà!

Lương Ngọc Dung thấy hốc mắt Nguyệt La phấp phồng, lúc này mới thu hồi tràng cười, chuẩn bị giúp nàng, vừa muốn động thủ bỗng nghe truyền tới giọng nữ trong trẻo: “Các người là ai? Tại sao ở chỗ này?”

Lương Ngọc Dung ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa có một vị cô nương đứng dưới hàng chuối, trên người mặc xiêm y thêu hoa đang cau mày nhìn về đám mèo trắng đang bám trên tay Nguyệt La. Người vừa tới ước chừng mười ba mười bốn tuổi, tóc đen da trắng, mắt ngọc mày ngài, sinh ra vừa kiều lại vừa mị, xinh đẹp động lòng người.

“Chúng tôi...” Lương Ngọc Dung cho rằng người đó là chủ của đám mèo, ngẩng người muốn trả lời. Cô gái kia liền đi tới trước mặt Nguyệt La, cánh tay duỗi ra, đem đám mèo trên người Nguyệt La cầm xuống.

Thiếu nữ nói: “Mèo này không phải là thứ các người có thể chạm vào...”

Nói dứt lời nàng ta xoay người về phía sau, nói bằng giọng bất mãn: “Tĩnh biểu ca, huynh sao lại đem mèo nuôi ở chỗ này? Đây là muội tặng cho huynh, huynh không thể để tâm chăm sóc bọn chúng một chút sao?”

Cách họ vài chục bước, Triệu Giới mặt xiêm y màu thiên thanh thêu hoa vẫn như ý, dáng người cao ngất, đối với lời nói của nàng ta không bày tỏ cảm xúc gì, ánh mắt lại nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang nhíu lại của Nguyệt La.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sư Dụng Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tĩnh Vương điện hạ thật sự là người không hiểu phong tình!

Edit: tart_trùng

Beta: gaubokki

Triệu Giới cất bước đi tới trước mặt Nguyệt La, cúi người nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng, ngón cái xoa xoa mu bàn tay nàng, hỏi: “Để bản vương nhìn xem, sợ thành như vậy rồi, có bị cào bị thương không?”

Mu bàn tay tiểu nha đầu bóng loáng, không thấy có chút thương tích nào, chỉ còn lấp lánh hai vệt nước miếng của mèo nhỏ.

Xem ra con mèo con này thực rất thích nàng, muốn cùng nàng thân cận nhưng đáng tiếc biểu hiện của nó quá mức nhiệt tình, dọa tiểu nha đầu sợ hãi, cho nên đành chịu bị ghét bỏ. Triệu Giới nhớ tới cảnh tượng vừa rồi, nhin không được bật cười, thân mình nàng khi đó cứng đờ không dám động đậy, ý đồ muốn đem mèo nhỏ từ cánh tay mình thả xuống, gương mặt nhỏ nhỏ căng cứng, bộ dáng y hệt đang lâm đại địch. Hắn còn tưởng rằng nàng không sợ trời không sợ đất, thế nhưng hóa ra lại sợ mèo?

Nguyệt La rút tay về, môi mím lại, lắc lắc đầu.

Mắt Triệu Giới đầy ý cười, ngón trỏ lau lau vành mắt đỏ hồng của nàng, giọng nói êm tai: “Như thế nào lại khóc?”

Ngụy La không phải khóc, nàng vì sốt ruột nên hai mắt hồng hồng, còn lâu nàng mới khóc. Ngụy La không biết tại sao Triệu Giới lại xuất hiện ở đây, mà nàng cũng không có hứng thú muốn biết, nàng bị con mèo nhỏ kia hại không còn tâm tình nào cả, lúc này chỉ muốn quay về Tân Nhạn Lâu: “Không khóc!”

Vừa mới dứt lời, Ngụy La chỉ thấy Triệu Giới không nói lời nào, ánh mắt ranh mãnh nhìn vào răng cửa của nàng.

Nàng ngay lập tức thay đổi nét mặt, che miệng lại cảnh giác nhìn hắn, nhớ tới một màn tại Trần Tụ Lâu hôm đó, sợ hắn lại nắm mũi buộc nàng phải mở miệng.

Triệu Giới nhếch môi, răng cửa của nàng bị thiếu một cái, vừa nói liền lộ ra cái lợi trụi lủi, phát âm cũng không đạt tiêu chuẩn, chữ “Khóc” bị gió lừa, nghe khá là thú vị. Gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của nàng lại ra vẻ nghiêm túc, giống như chỉ cần hắn cười thành tiếng, nàng liền lập tức trở mặt với hắn. Mặt Triệu Giới có ý cười, cang giả bộ làm ra vẻ nghiêm chỉnh, nghiêm nghị hỏi: “Sao vậy A La? Sợ mèo?”

Ngụy La trừng mắt nhìn hắn không nói lời nào.

Hắn còn muốn hỏi, thiếu nữ bên cạnh lại tò mò đi tới trước mặt: “Tình biểu ca, nàng là ai?”

Triệu Giới không thích tiểu hài tử, đối với đứa nhỏ từ mười tuổi trở xuống đều không có chút kiên nhẫn nào, đây là việc người xung quanh hắn ai cũng biết. Thế nhưng hôm nay Triệu Giới lại nguyên ý thân cận với một tiểu nha đầu, hơn nữa còn tự tay lau nước mắt cho nàng ta, đây quả thật là chuyện hiếm lạ. Thiếu nữ không thể không đánh giá Ngụy La cẩn thận, chỉ thấy bộ dạng nàng khá ái, so với tiểu cô nương bình thường xinh đẹp hơn nhiều, không lẽ là vì như vậy sao?

Thiếu nữ này tên Cao Đan Dương, chính là đại nữ nhi của Trần Quốc Công Phu nhân. Nàng ta nhỏ hơn Triệu Giới một tuổi, hai người xấp xỉ tuổi nhau, lại có quan hệ biểu huynh muội, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, quan hệ gần gũi hơn so với người bình thường. Mới rồi Triệu Giới đi Điện Chiêu Dương thỉnh an Trần Hoàng Hậu, vừa đứng lúc gặp Cao Đan Dương cũng đang ở đó, Trần Hoàng Hậu nói bọn họ cùng nhau đi ra. Triệu Giới nể tình Hoàng Hậu, liền đáp ứng, đi đến nửa đường thì nhìn thấy Ngụy La bị đám mèo nhỏ quần lấy.

Triệu Giới thu tay lại, đứng dậy nói: “Nàng ấy là Tử tiểu thư của Phủ Anh Quốc Công – Ngụy La”. Nói xong lại nhìn Ngụy La “Bản vương nói đúng không?”

Ngụy La không nói tiếp, nàng nắm tay Lương Ngọc Dung, thành khẩn nói: “Muội và Ngọc Dung không biết đây là mèo của Tình Vương ca, chỉ là muốn cho nó ăn một chút. Nếu khiến Tình Vương ca và tỷ tỷ mất hứng, chúng muội trở về là được”.

Nàng nói xong liền quay người muốn đi.

Triệu Giới gọi nàng lại, cười nói: “Bất quá chỉ là một con mèo, nếu muội thích, trực tiếp cầm đi là được!”

Cao Đan Dương đang đứng uy nghiêm một bên vì câu nói này mà nhú mày.

Ngụy La lắc đầu, đôi mắt trong veo ngập nước ngẩng lên nhìn Triệu Giới, mỉm cười: “Đa tạ Tình Vương ca ca, có điều nếu đã là quà tỷ tỷ tặng, A La không thể muốn”.

*** **

Sau khi tiểu nha đầu rời đi, Triệu Giới thu hồi ánh mắt, ý cười trong mắt cũng thu lại, hướng Cao Đan Dương nói: “Nơi này cách Tân Nhạn Lâu không xa, không cần ta đưa đi, chính người đi thôi”.

Cao Đan Dương ôm đám mèo nhỏ trong tay, không có dời bước, thấy Triệu Giới cất bước muốn đi liền vội vàng gọi một tiếng: “Tình biểu ca”. Nàng ít nhiều có chút dè ý, đi đến trước mặt hắn nói: “Tình biểu ca có phải huynh không thích mèo hay không? Nếu như huynh không thích, nói với muội một tiếng, muội đem nó về nhà, hoặc đưa cho Lưu Ly, nàng ấy theo muội nói muốn nó vài ngày rồi”.

Lưu Ly trong miệng Cao Đan Dương chính là Thiên Cơ Công Chúa Triệu Lưu Ly, là muội muội ruột cùng mẫu thân với Triệu Giới. Triệu Lưu Ly năm nay bảy tuổi, chính là độ tuổi vô cùng yêu thích mấy con mèo nhỏ, chó nhỏ, nàng ấy muốn mấy con mèo này không biết đã bao lâu, mỗi lần nhìn thấy chúng đều yêu thích không buông tay. Đáng tiếc, Cao Đan Dương đã tặng mèo nhỏ cho Triệu Giới, Triệu Lưu Ly cũng không dám đòi Triệu Giới, nàng chỉ có thể hoàn thành công khóa xong sớm đều chạy tới đây vừa nhìn xem, lại sờ sờ một cái.

Loại mèo này là công phẩm Ba Tư đưa tới, lông mắt màu lam, lông màu trắng, hình thể không lớn, vừa mới sinh được ba tháng, lung linh khả ái, thật sự khiến mấy tiểu cô nương yêu thích.

Chính vì như thế, Triệu Giới mới không dè ý tới. Hắn bận rộn sự vụ, có khi bản thân đều không tự chăm sóc được, làm sao chăm mấy con mèo này? Triệu Giới đem mèo nuôi thả trong cung, cơ bản không cần tốn công tốn sức, cung nữ trong cung đều biết đây là mèo của hắn, nên không dám chậm trễ, bình thường cũng thay phiên nhau lui tới cho mèo nhỏ ăn. Bởi vì vậy, mấy tháng qua đi, ba con mèo này vẫn sống tốt như cũ.

Triệu Giới trầm ngâm: “Vì sao nói mấy lời như vậy?”

Cao Đan Dương trầm ngâm một lát, sờ sờ lỗ tai con mèo, ngữ khí không tốt lắm: “Vừa rồi huynh muốn thuận tay đem nó cho tiểu nha đầu kia...”

Triệu Giới im lặng cười, không có phản bác. Hẳn quả thật muốn đưa nó cho Ngụy La, bởi vì cảm thấy nàng và mấy con mèo này giống nhau, nhỏ nhỏ, trắng trắng, có chút yếu ớt lại có chút ngạo mạn, chẳng những không khiến hắn phản cảm, ngược lại làm cho hắn cảm thấy rất thú vị. Đáng tiếc tiểu nha đầu kia không chịu nhận, Triệu Giới hẳn cho dù muốn đưa cũng không đưa được.

Triệu Giới suy nghĩ một chút nói: “Nếu muội muốn, liền đưa cho Lưu Ly đi, ta thấy muội ấy rất thích, ta vừa vặn cũng không có thời gian chăm sóc chúng”. Nói xong cất bước, hướng về Lâm Giang Lâu mà đi.

Cao Đan Dương nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn, nàng nán lòng bĩu môi, buông xuống bộ dáng điềm đạm ban nãy, lộ ra bộ dáng tiểu nữ nhi.

Nha hoàn mặc xiêm y màu đỏ nhũ bạc phía sau thấy thế, nhìn không được mở miệng nói: “Tĩnh Vương điện hạ thật là không hiểu phong tình, tiểu thư tặng mèo cho ngài ấy, sao có thể đưa cho người khác chứ...”

Trong lòng Cao Đan Dương âm thầm tán đồng lời nói của nha hoàn, nhưng trên mặt lại giả bộ không vui, nghiêng đầu liếc nàng ta một cái: “Tĩnh biểu ca là người người có thể nói lung tung sao? Và miệng!”

Nha hoàn cười cười, biết tiểu thư không phải thật sự nổi giận, nhưng cũng giả vờ ở trên mặt làm vài động tác: “Là nô tỳ lẩm miệng, tiểu thư thứ tội... Nô tỳ không phải ủy khuất thay tiểu thư sao, những năm nay người đều đối với Tĩnh Vương rất tốt, điện hạ ngay cả nhìn cũng không thèm”.

Cao Đan Dương không nói, sắc mặt càng thay đổi.

Trước kia nàng không nghĩ quá nhiều, nay vừa nghĩ tới, có lẽ không phải không nhìn thấy mà là giả vờ như không thấy.

Bản tính Triệu Giới trời sinh lãnh đạm, đối với ai cũng không có mấy nhiệt tình. Trước kia nàng cho rằng đó là một phần tính cách của hắn, không có cách nào thay đổi, thế nhưng hôm nay nàng lại nhìn thấy hắn vốn hiếm khi để ý đến người khác, thì ra hắn cũng sẽ ôn nhu lau nước mắt cho người khác, chỉ đáng tiếc người đó không phải nàng. Cao Đan Dương mím chặt môi, đối với thân phận của Ngụy La cũng thêm tò mò, vừa đi vừa nói: “Người đi hỏi thăm một chút, Từ tiểu thư Phủ Anh Quốc Công cùng Tĩnh biểu ca có quan hệ sâu xa gì? Đừng để người khác biết là ta hỏi...”

Nha hoàn tự nhiên biết phải làm thế nào, gật đầu đáp ứng, rồi không dấu vết thối lui.

*** **

Lần thọ yến lần này của Trần Hoàng Hậu, ngoại trừ việc mừng thọ, còn có một tính toán khác, đó chính là thay Lục công chúa Thiên Cơ tìm một thư đồng. Thiên Cơ công chúa từ khi còn nhỏ cơ thể đã ốm yếu nhiều bệnh, Trần Hoàng Hậu yêu quý nàng, đem nàng đặt dưới cánh mình bảo hộ chặt chẽ, nhiều năm như vậy cũng chưa từng có ai gặp qua nàng. Từ sau năm tuổi, thân thể nàng dần dần tốt hơn, Trần Hoàng Hậu mới bắt đầu thả lỏng quản chế, để cho nàng ra ngoài tiếp xúc với người khác, nhưng cũng chỉ giới hạn trong cung cấm, nhiều hơn cũng chưa có, vì thế ngoại trừ người trong cung, thiên kim quý tộc khác cũng chưa từng thấy mặt Triệu Lưu Ly. Ngay cả Cao Đan Dương và Cao Tĩnh Dương cũng chỉ khi tới thỉnh an Trần Hoàng Hậu mới ngẫu nhiên thấy nàng một lần.

Ở nội điện Chiêu Dương Cung, Trần Hoàng Hậu nghiêng mình dựa vào giường La Hán, trên người mặc xiêm y màu hồng, diệp hoa mẫu đơn bằng vàng, dưới thân mặc váy dài thêu mây và rồng, gương mặt thanh thản, trong tay bà cầm một bát đàn hương, chậm rãi lắc hai cái: “Lưu Ly đâu?”

Lão ma ma mặc xiêm y bốn màu cung kính nói: “Bẩm nương nương, công chúa mới vừa chạy đi rồi, nói là muốn chuẩn bị thọ lễ cho ngài”.

“Đưa nhò này...” Ngữ khí Trần Hoàng Hậu có chút bất đắc dĩ, trong mắt lại mang theo ý cười, bỗng nhiên nhớ tới điều gì, bà nghiêng đầu hỏi lão ma ma: “Nó uống được chưa?”

Thân mình lão ma ma cứng đờ, lắc lắc đầu: “Công chúa không chịu uống thuốc... Dược vừa mới đút vào trong miệng, nàng đã phun ra!”

Ý cười trên mặt Trần Hoàng Hậu biến mất, thần sắc trở nên nghiêm túc. Nữ nhi này là tim thịt của bà, từ nhỏ thân thể đã không tốt, thật sự trở thành cái ả sắc thuốc. Bà vì thế cũng không nỡ nặng lời với nàng, thật đúng với câu: nắm trong lòng bàn tay sợ nát, ngâm trong miệng sợ tan. Đại nhi tử của bà chết yếu từ khi mười tuổi, giống như một khối bệnh trong lòng bà, nhiều năm trôi qua đều không tốt lên được. Bà không hi vọng tiểu nữ nhi của bà cũng giống như vậy, chống đỡ không được tới năm mười tuổi. Nay Lưu Ly đã bảy tuổi, bà cũng vì vậy mà ngày càng lo lắng đề phòng, tha thiết hi vọng thân thể nàng có thể chuyển biến tốt hơn.

Trần Hoàng Hậu thờ dãi, cân nhắc hồi lâu, quyết định làm một việc, gọi lão ma ma vào: “Người cho người trông Lưu Ly, đừng để nó xảy ra chuyện không may... Nếu nàng gặp thiên kim nhà đại thần nào, không cần ngăn cản ở một bên xem. Nếu là người có thể làm cho Lưu Ly ngoan ngoãn uống thuốc, liền để người đó nhập cung làm thư đồng cho Lưu Ly”. Nói xong, bà cũng tự suy tính: “Dù sao Lưu Ly cũng đã bảy tuổi, không thể không tiếp xúc với ai, cho nàng tìm người bạn tốt để chơi đùa, có thể khiến nàng vui vẻ một chút, thân thể có thể vì vậy mà tốt hơn!”

Lão ma ma liên tục nói: “Nương nương suy nghĩ cho công chúa chu đáo, nàng nhất định sẽ khỏe mạnh, bình an lớn lên.”

Trần Hoàng Hậu cười chua xót một tiếng: “Chỉ hy vọng là thế!”

Một bên khác, Thiên Cơ Công Chúa nghe nói bên Thái Hồ náo nhiệt, liền nấn nì ma ma và cung nữ mang mình qua đó chơi. Nàng rất tò mò, chưa từng thấy qua nhiều người như vậy, muốn đứng xa xa nhìn xem náo nhiệt. Trần Hoàng Hậu bảo hộ nàng quá tốt, thế nên dù cho hiện nay nàng đã bảy tuổi, tâm trí so với mấy đứa nhỏ cùng tuổi đều đơn thuần hơn nhiều, không rành thế sự.

Nàng đi lên con đường rải đầy đá cuội, ven đường là những hoa chuỗi đỏ sẫm, đi tới phía trước không xa chính là Tân Nhạn Lâu, xa xa có thể thấy được bóng người đang đứng trên gác. Triệu Lưu Ly cảm thấy mới lạ, bước chân cũng bất giác mà nhanh hơn, đi qua một ngã rẽ, vòng qua mặt đá Thái Hồ, rồi dừng lại.

Đằng trước nàng có hai tiểu cô nương, trông có vẻ cũng không khác nàng lắm, đi tới chạm mặt, song phương đều có chút ngạc nhiên.

Lương Ngọc Dung kêu “Ai nha” một tiếng, chỉ vào Thái Hồ phía sau lưng Triệu Lưu Ly: “Sao lại đi tới chỗ này? A La, chúng ta không đi ra ngoài”.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Người nhẹ như yến, trò gian chồng chất

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Lúc Lương Ngọc Dung và Ngụy La đi ra ngoài chỉ mang theo hai ma ma lớn tuổi, ma ma cũng là lần đầu vào cung, trong không khí trang nghiêm của chốn cung cấm, trên một con đường ngoằn ngoèo bí hiểm dẫn tới cung, bước được vài bước họ đã thấy đầu óc choáng váng. Rõ ràng Tân Nhạn Lâu ở phía trước, cố tình họ đi thế nào cũng không đến, vòng qua một tàn đá, liền trở lại chỗ cũ.

Lúc này các cung nữ và thái giám đều bận việc ở phía trước, không ai tới nơi này, cho dù muốn tìm người để hỏi đường cũng khó. Hai ma ma gấp rút tới mức trán đầy mồ hôi, vừa khéo trước mặt đột nhiên xuất hiện một đám ma ma cung nữ, vây quanh một tiểu cô nương mặc y phục hoa lệ, đi về phía bên này.

Có thể tùy ý đi lại trong cung, thậm chí còn bày ra thế trận lớn như vậy, chỉ sợ lai lịch của tiểu cô nương này không đơn giản. Ma ma âm thầm phỏng đoán thân phận của Triệu Lưu Ly, cúi người lùi sang một bên, chờ đối phương tự giới thiệu. Quả nhiên, trong đó có một người có vẻ có chút thân phận, mặc y phục thêu hoa màu lam khôi hướng mấy ma ma hỏi: “Các người là ai? Vì sao lại ở đây? Nhìn thấy công chúa sao còn không hành lễ”.

Vị này vậy mà lại là công chúa.

Hai ma ma vội vã khom người hành lễ, hướng hai đứa nhỏ Ngụy La và Lương Ngọc Dung nhảy mắt ra hiệu rồi lại nhỏ giọng nhắc nhở: “Tiểu tử tông mau cùng nô tỳ cùng nhau hành lễ”.

Một tháng nay Ngụy La đến chỗ Hàn Thị học qua không ít lễ nghi, do đó cũng ứng phó thuận buồm xuôi gió, đoạn đoạn chính chính hành lễ, sau đó thoải mái đánh giá Triệu Lưu Ly. Sùng Trinh Hoàng Đế có tất cả tám vị công chúa, năm người bên trên đều đã trên mười tuổi, Lục công chúa và Thất công chúa tuổi tác xấp xỉ nhau: một người bảy tuổi, một người sáu tuổi. Lục công chúa là do Trần Hoàng Hậu sinh ra, Thất công chúa là do Ninh Quý Phi sinh. Chỉ là không biết vị trước mặt này là Lục hay là Thất?

Ngụy La đang quan sát Triệu Lưu Ly, nàng ấy cũng tò mò nhìn lại các nàng.

Triệu Lưu Ly hàng năm đều ở trong cung, tiếp xúc nhiều nhất là với các ma ma, tuổi tác đều lớn hơn nàng rất nhiều, rất ít khi gặp được tiểu cô nương cùng tuổi. Trần Hoàng Hậu không cho nàng và Thất muội Triệu Lâm Lang tiếp xúc, nàng một mình ở trong cung rất tịch mịch, tuy rằng mẫu thân và ca ca đều yêu thương nàng, nhưng Lưu Ly vẫn muốn có bạn chơi cùng hơn. Triệu Lâm Lang có rất nhiều bạn chơi cùng, mỗi lần nàng đi dạo hậu hoa viên, đều có thể nhìn thấy nàng ấy và mấy tiểu cô nương khác nói chuyện đùa giỡn vô cùng náo nhiệt. Mà nàng chỉ có thể đứng nhìn từ xa, trong lòng lại âm thầm hâm mộ. Thực ra Cao Tình Dương cũng khá tốt, nhưng nàng ấy lại không thường vào cung, ngẫu nhiên đến cũng không nguyện ý cùng nàng chơi đùa. Nếu thân thể của nàng khỏe mạnh thì tốt rồi, Triệu Lưu Ly nghĩ, nếu nàng không nhiều bệnh như vậy, liền có thể cùng mấy cô nương cùng tuổi chơi đùa.

Nhìn đối phương một lát, Ngụy La nhìn thấy đối phương cũng trông ngóng nhìn mình, bộ dáng muốn lại gần lại ngại ngùng, không khỏi cảm thấy buồn cười. Tâm tư nàng khẽ chuyển, con người đảo một vòng, nghiêng người về Tân Nhạn Lâu ở phía sau nói: “Cô biết chỗ đó là chỗ nào không? Chúng tôi muốn đi tới đó”.

Triệu Lưu Ly mím môi, khẽ gật đầu một cái.

Ma ma đứng một bên đã được Trần Hoàng Hậu dặn dò, lúc này thấy Ngụy La bắt chuyện với Thiên Cơ Công Chúa, cũng không ngăn trở, trong bụng lại cảm thấy vui mừng.

Ngụy La một lòng muốn trở về Tân Nhạn Lâu, nàng và Lương Ngọc Dung đi ra ngoài lâu lắm rồi, không ai nói với Tứ bá mẫu một tiếng, lúc này chắc bá mẫu đang lo lắng. Nàng hỏi: “Cô có thể dẫn chúng tôi qua được không?”

Triệu Lưu Ly vui mừng khôn xiết, gương mặt nhỏ nhắn lộ ra tia kinh hỉ, gật gù đầu nhỏ nói được. Nàng rất ít tiếp xúc với người ngoài, người khác lại ngại thân phận của nàng, chưa bao giờ dám chủ động đáp lời nàng, nhìn thấy nàng không phải cung kính thì là xa cách. Nay có người đối với nàng tự nhiên, lại

nhờ nàng dẫn đường, nàng tự nhiên cảm thấy cao hứng, đỏ mặt nói: “Ta vừa vận cũng muốn đi tới đó”.

*** **

Thân thể Thiên Cơ Công Chúa yếu ớt, không phải từ nhỏ đã như vậy, mà là kết quả của tranh đấu chốn hậu cung.

Nàng lúc một tuổi bị người bên cạnh Thục Phi hạ độc, lúc ấy suýt đã không cứu được, mười mấy thái y vây quanh, nghe nói cứu chữa suốt một ngày một đêm. Tuy rằng sau đó Thục Phi bị ban chết, nhưng thân thể của nàng cũng không thể tốt lên được, từ đó ốm yếu nhiều bệnh, mỗi ngày đều phải uống thuốc. Nàng thực rất chán ghét những thứ thuốc đắng kia, uống liên tục hơn sáu năm, nay vừa nghe thấy mùi đó liền muốn phun.

Nhưng mà cũng chính vì mấy loại thuốc đó, mà nàng có thể sống tới bây giờ.

Chưa đi được mấy bước, gương mặt nhỏ nhắn của Triệu Lư Ly liền tái lại, đỡ lấy cánh tay của Thu ma ma bên cạnh thở dốc: “Ma ma, ta hơi mệt...”

Thần sắc Thu ma ma khẩn trương, cuống quýt ôm nàng lên: “Công chúa làm sao vậy? Sao lại không thở được?” Cuối cùng, bà nói hối hận: “Nhất định là vì sáng nay không uống được, đều là do nô tài, không nên chiều theo ý ngài...”

Lúc này, bà có nói gì Triệu Lư Ly cũng không nghe vào tai, cả người nàng co quắp, bộ dáng thống khổ.

Cũng may nơi này cách Tân Nhận Lâu không xa, Thu ma ma vội vàng ôm nàng đi tới hướng lầu các, trên đường đi còn phân phó bọn cung nữ: “Mau, mau bưng được của Lục công chúa lên”.

Tầng một Tân Nhận Lâu có vài vị mệnh phụ đang đứng trò chuyện vui vẻ, vừa ngược mắt nhìn, liền thấy một ma ma ôm một tiểu cô nương vội vàng đi tới bên này, trong miệng còn lầm bầm: “Công chúa kiên trì chút nữa”. Các nàng cả kinh, vội vàng hành lễ, Thu ma ma cũng bất chấp chào hỏi, đặt Triệu Lư Ly lên tháp, vuốt nhẹ sau lưng nàng giúp nàng thuận khí: “Công chúa đỡ hơn chút nào chưa? Vẫn còn khó thở sao?”

Một hồi lâu, sắc mặt Triệu Lư Ly mới chuyển biến tốt, mặc dù gương mặt nhỏ vẫn tái nhợt như cũ, nhưng cũng không dọa người như lúc này. Nàng nhẹ nhàng gật đầu, lúc này mới chú ý tới bên cạnh có rất nhiều người vây quanh, mọi người đều cúi đầu nhìn về phía nàng. Ánh mắt họ có tò mò, cũng có thăm dò, càng nhiều hơn chính là đồng tình... Thân mình Triệu Lư Ly co rụt lại, chui vào trong lòng Thu ma ma.

Thu ma ma không để ý đến tâm tình của nàng, không bao lâu một nha hoàn mặc sắc áo màu thu bưng chén thuốc đi qua: “Ma ma, được của Lục công chúa đã bưng tới”.

Thu ma ma tiếp nhận chiếc bát đồng trắng men lớn được đặt trong khay, nhẹ nhàng nâng Triệu Lư Ly dậy, để nàng dựa vào gối lư ly, múc một thìa được lên cho nàng uống: “Công chúa, uống xong bát được này cơ thể liền không khó chịu nữa”.

Được vừa đắng mùi lại khó chịu, Triệu Lư Ly uống đã năm sáu năm, tư vị của nó nàng rõ ràng hơn người khác nhiều. Theo bản năng, Triệu Lư Ly cảm thấy thật buồn nôn, cố chấp lắc đầu: “Ta không uống, uống đắng!”

Nói xong liền ngậm chặt miệng, cho dù Thu ma ma nói gì cũng không chịu mở miệng ra.

Điều này làm Thu ma ma lo lắng, không uống được sao được? Vừa rồi bệnh tái phát lợi hại như vậy, chính là vì không uống được, giờ cũng không chịu uống, lỡ lát nữa lại xảy ra chuyện gì, vậy bà biết phải làm sao bây giờ? Nhiều năm như vậy, cũng nhờ những bát được này Triệu Lư Ly mới có thể bảo trụ tính mạng của mình, nay nàng không chịu uống thuốc, chính là không nghĩ tới mạng sống của mình nữa sao? Thu ma ma nhớ tới mấy năm nay, Trần Hoàng Hậu hao tổn biết bao tâm sức vì nàng, liền nhìn không được muốn roi nước mất.

“Công chúa, van cầu ngài đem được uống đi... Ngài không uống được, nương nương lại lo lắng...” Bà tận tình khuyên bảo, hận không thể tự mình thay Triệu Lư Ly uống bát được này xuống.

Đáng tiếc, cho dù bà nói thế nào, Triệu Lư Ly chính là không nghe, lắc đầu nói: “Không uống, không uống...” Thu ma ma liền đem được đưa tới bên miệng nàng, Triệu Lư Ly liền vung tay lên đem thìa được đánh rớt, hốc mắt hồng hồng: “Ta không uống, vì cái gì người khác đều không phải uống, chỉ có ta phải uống? Ma ma, ta cũng muốn giống họ... Cũng muốn chơi thả diều, chơi đá cầu, ta không muốn mỗi ngày đều phải uống được.... Thật đáng...” Nàng càng nói khóc càng lớn, cuối cùng khóc đến sặc sụa, cả người co giật ngã vào trong ngực Thu ma ma.

Thu ma ma nghe mấy lời nàng nói xong, lại càng thêm đau lòng, đem người năm đó xuống tay với nàng ở trong lòng hung hăng mắng: “Công chúa...”

Hai người cảm xúc bi thương, mấy vị mệnh phụ phu nhân cuối cùng cũng biết được, đây chính là Thiên Cơ Công Chúa được Trần Hoàng Hậu sủng ái nhất, mang theo đủ loại tâm tư mà tiến lên khuyên giải, an ủi.

Họ nói được này uống tốt cho thân thể, lại nói công chúa đừng khóc đừng khóc... nhưng tất cả đều không có tác dụng gì. Triệu Lư Ly vẫn thương tâm như trước, lời ai nói cũng không nghe.

Đang lúc cả đám người đều bó tay hết cách thì bỗng nghe được thanh âm thanh thúy ở bên ngoài vang lên: “Một cái, hai cái, ba cái...”

Mọi người bị thanh âm này hấp dẫn, nhất tề nhìn ra ngoài lầu các.

Chỉ thấy một cô nương mặc la quần màu khói, đang ở dưới hàng liễu rũ đá cầu, một tiểu cô nương khác lại giúp nàng đếm đếm. Mệnh phụ phu nhân đều nhíu mày, cho rằng hai đứa nhỏ này không hiểu chuyện, không thấy công chúa đang khóc rất thương tâm sao? Các nàng không an ủi thì thôi, ngược lại

còn chơi đá cầu, đúng là không biết cấp bậc lễ nghĩa.

Nhưng mà dần dần, mọi người bị tiểu cô nương đang đá cầu thu hút ánh nhìn. Người nàng nhẹ như yến, cách đá đa dạng, nhấc chân nhảy lên, Giày thêu hoamàu đốm vàng tiếp được quả cầu đang rơi xuống, lại nhẹ nhàng hất một cái, đem quả cầu lần nữa tung lên không trung, chờ quả cầu đựng tới chân kia của nàng, nàng lại dùng tư thế khác đáp được nó... Đan phi yến, song phi yến, uyên ương quải, song uyên ương quải, mỗi một động tác đều nhẹ nhàng linh hoạt, cảnh đẹp ý vui, khiến người ta muốn vỗ tay khen ngợi. Bất tri bất giác mọi người đều bị nàng thu hút, ngừng việc trong tay mà quan sát nàng, ngay của Thiên Cơ Công Chúa khóc đến mức không thở được, lúc này cũng chăm chú nhìn nàng, vô cùng hâm mộ.

Trên đầu nàng buộc tơ lụa thành nụ hoa, trên đó còn gắn bốn cái chuông nhỏ, mỗi lần nàng nhảy lên, chuông theo đó mà phát ra âm thanh thanh thúy.

Cùng với âm thanh này, Ngụy La hoàn thành một trăm lần đá cầu liền ngừng lại. Hai chân nàng mỏi nhừ không còn cảm giác, đã lâu không đá nhiều như vậy, bỗng nhiên làm liền trăm cái có chút chịu không nổi. Đời trước nàng ở tiểu viện nhà nông, nhân rồi không có gì làm liền cùng mấy tiểu cô nương trong xóm đá cầu, so xem ai đá được nhiều hơn, lúc nhiều nhất nàng có thể đá ba trăm cái.

Nàng lúc ấy chắc cũng không nghĩ tới, một ngày kia mình sẽ dùng cái này đến dỗ một tiểu nha đầu bảy tuổi.

Nàng nhặt quả cầu lên, đi về hướng lầu các, tới trước giường Bát bảo Lưu Ly, mỉm cười nhìn Triệu Lưu Ly: “Lục công chúa, vừa rồi thần đá tốt không?”

Triệu Lưu Ly nhìn nàng ngây ngốc, rất nhanh hoàn hồn, ánh mắt nhìn nàng mang theo sùng kính, gật đầu như gà mổ thóc: “Tốt!”

Đâu chỉ là tốt, quả thật là quá tốt. Triệu Lưu Ly còn chưa thấy qua ai đá tốt hơn nàng.

Ngụy La mỉm cười khoe môi, âm thanh non nớt kéo dài: “Công chúa có muốn học hay không?”

Triệu Lưu Ly gật đầu càng lợi hại, đối với lời nói của nàng lập tức gần gũi hơn không ít: “Muốn!” Nói xong, nàng lại ngừng một lát, không xác định hỏi: “Ngươi sẽ dạy ta sao?”

“Sẽ nha!” Ngụy La tươi cười khả ái, vừa rồi nàng đá cầu nhiều quá, chớp mắt còn vườn mồ hôi, dưới ánh mặt trời long lanh càng khiến gương mặt nhỏ nhắn trở nên long lanh trong suốt. Nàng nói xong, thừa dịp Triệu Lưu Ly vui vẻ liền nói tiếp: “Bất quá nếu muốn đá cầu thân thể phải khỏe mạnh, nếu không sẽ dễ gặp chuyện không may. Nếu công chúa muốn học, trước hết phải dưỡng thân thể cho tốt đã, dưỡng tốt rồi về sau thần sẽ dạy ngươi”.

Ngụy La cũng không biết tại sao mình muốn làm vậy, đại khái là thấy nàng ấy khóc đến đáng thương nên có chút đồng tình.

Ánh mắt Triệu Lưu Ly sáng lên, túm lấy tay áo nàng hỏi: “Nếu như ta dưỡng thân thể tốt lên, ngươi có thể đem tất cả mấy loại lúc này dạy ta sao?”

Ngụy La nghiêng đầu nhìn nàng, “Đương nhiên có thể”. Nói xong nàng nháy mắt mấy cái, chỉ ngón tay về phía chén được để trên chiếc bàn gỗ: “Bất quá công chúa phải đem được uống hết đã”.

Triệu Lưu Ly tâm phục khẩu phục nàng, nói gì nghe nấy, vội vàng: “Ta uống, ta uống, ngươi không cần đòi ý”.

Ngụy La chống má nhìn nàng, nhẹ nhàng cười một tiếng, nhưng không lên tiếng.

Nàng đương nhiên sẽ không đòi ý, bởi vì thân thể của nàng ấy dưỡng không xong rồi. Kiếp trước Thiên Cơ Công Chúa nằm trên giường bệnh triền miên, thân thể suy yếu mười mấy năm, cuối cùng sống không quá mười sáu tuổi. Nàng ấy tám năm nữa sẽ hương tiêu ngọc vãn, điều này khiến Ngụy La nhớ lại chính mình, các nàng đều đáng thương giống nhau, không thể hoàn chỉnh sống một đời người. Cho nên Ngụy La mới có thể giúp nàng, nếu đời này nàng ấy uống thuốc thật tốt, không biết có thể sống thêm vài năm hay không?

Thu ma ma ở bên khóc vui mừng, cũng nhìn Ngụy La bằng cặp mắt khác, cảm kích không nói được bằng lời: “Được người rồi, nô tỳ để người đi hâm nóng, công chúa chờ một lát”.

Triệu Lưu Ly nói được, kiên nhẫn chờ cung nữ đem được nóng lên. Nàng không cần Thu ma ma dứt cho, bụng bát ngoan ngoãn ngồi uống từng ngụm từng ngụm.

Tần Nhạn Lâu cuối cùng cũng khôi phục sự yên bình tĩnh, ánh mắt mọi người đều nhìn tiểu cô nương ngồi bên cạnh Triệu Lưu Ly với ánh mắt khác. Ngụy La phảng phất như không thấy, đang chuẩn bị lên lầu tìm Tứ bá mẫu, liền thấy Tần Thị hoang mang rối loạn đi xuống, thần sắc sốt ruột.

Ngụy La gọi bà: “Tứ bá mẫu!”

Tần Thị nghiêng đầu nhìn, thấy là nàng, vội bước lên phía trước ôm lấy nàng, bất chấp hỏi nàng mới vừa đi nơi nào, vội vàng nói: “A La, mau tới. Mới vừa rồi có người nói Thường Hoàng và Thế tử Nhữ Dương Vương phát sinh xung đột, bị Thế tử Nhữ Dương Vương đẩy xuống Thái Dịch Trì...”

Ý cười trên mặt Ngụy La ngưng lại, gương mặt nhỏ nhắn trong chốc lát trở nên không dễ coi.

Tĩnh tĩnh Thường Hoàng như vậy, sao có thể phát sinh xung đột với người khác? Trừ phi người đó có ý bới lông tìm vết.

Nàng đối với Thế tử Nhữ Dương Vương Lý Tụng có ấn tượng sâu sắc, vì hấn mà kiếp trước Thường Hoàng nghèo túng. Thậm chí có thể nói, là hấn cùng mẹ con Ngụy Tranh liên thủ tạo nên.

Đuôi mắt nàng lạnh lùng, hóa ra Lý Tụng đã xuất hiện từ bây giờ. Bọn họ sao lại có tranh chấp? Hắn vậy mà dám đem Thường Hoàng đẩy xuống nước, nếu Thường Hoàng xảy ra chuyện gì không may, nàng liền giết hắn một trăm lần.

Ngụy La ôm cổ Tần Thị, đôi môi phấn hồng mím thành một đường, biểu tình âm lãnh. Nào ngờ nàng vừa ngẩng đầu, vừa vận liên bất gặp một đôi mắt đang nhìn nàng.

Ở lâu các đối diện, bên Thái Hồ, Triệu Giới đứng ở chỗ cây liễu vừa rồi nàng đã cầu, bên môi mang theo ý cười, thâm ý nhìn nàng.

Tần Thị ôm nàng bước đi thật nhanh, đem người đứng đó ném đi thật xa. Hắn đứng dưới tán cây một lát, rồi nhàn nhả lững thững đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23-1: Nàng là cây ốt nhỏ, không phải hoa trong nhà kính

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Lúc đoàn người đi tới gần Thái Dịch Trì, chỗ đó đã có không ít người. Có quan trọng thần, cũng có công tử thế gia, còn có người hầu trong cung đến để cứu người... Ở xa xa Ngụy La đã thấy một người nằm trên bờ, toàn thân ướt đẫm, không nhúc nhích. Ngụy Côn ngồi xổm bên cạnh hắn, càng không ngừng ấn nhân trung và huyệt khẩu (1) của hắn, nhưng hắn vẫn không có phản ứng.

Sắc mặt Ngụy La trắng nhợt, từ trên người Tần Thị bò xuống, chân ngấn vội vã chạy về hướng người đang nằm trên bờ: "Thường Hoàng!"

Lúc này đã là đầu hạ, nước hồ không quá lạnh buốt, nhưng Thái Dịch Trì vốn dĩ rất sâu, nếu như hắn bị chìm, lúc cứu lên không tránh khỏi bị trễ nãi thời gian. Nếu cứu lên quá muộn... Ngụy La chỉ cảm thấy tim gan run sợ, nàng không dám nghĩ nhiều, gắt gao nắm lấy cánh tay Thường Hoàng, kêu tên hắn: "Thường Hoàng, đệ tỉnh..."

Trong lòng Ngụy La sợ hãi, nàng biết rõ lúc này đây Thường Hoàng sẽ không chết, nhưng vẫn không thể yên lòng. Dẫu sao nàng cũng là trùng sinh, ai biết có thể vì thế mà thay đổi một số chuyện hay không, vạn nhất xảy ra chuyện không hay gì thì sao?

Rõ ràng nàng nói phải bảo vệ Thường Hoàng, nhưng lại không chăm sóc hắn tốt, làm cho hắn gặp chuyện không may.

Nghĩ tới đây, Ngụy La ngẩng đầu, đôi mắt hung dữ nhìn bé trai mặc áo bào xanh ngọc thêu hoa văn bảo tượng (2). Đứa bé trai này bảy tuổi, bộ dáng thanh tú, đôi mắt lại hết sức bừng bừng lại có chút bất tuân. Giờ phút này hắn đang mím chặt môi, yên lặng nhìn về phía bên này, vừa nhìn thấy ánh mắt của Ngụy La, đầu tiên là sửng sốt, sau đó khẽ hừ một tiếng, nghiêng đầu không nhìn nàng.

Đây nhất định là con trai của Nhữ Dương Vương – Lý Tụng, cho dù hắn bây giờ không giống lắm với sau khi lớn lên, nhưng liếc mắt một cái Ngụy La vẫn có thể nhận ra. Bởi vì trên mặt hắn có một đặc điểm đặc biệt, đó là dưới mắt trái của hắn có một cái bớt nhỏ màu hồng nhạt, có hình đuôi chim én, cái bớt này ở trên mặt hắn có chút bất mắt. Hắn đứng bên cạnh Nhữ Dương Vương cao lớn vạm vỡ, Vương gia nghiêm mặt giáo huấn hắn, thanh âm rung trời, cơ hồ cả nửa hoàng cung đều nghe thấy.

Nhữ Dương Vương là một võ tướng, một thân cơ bắp, oai phong phi phàm, ông từng cùng Sùng Trinh Hoàng Đế vào sinh ra tử, gầy dựng giang sơn. Vì thế, Sùng Trinh Hoàng Đế vừa lên ngôi vua, liền phong vương phong tước cho hắn, xem hắn như huynh đệ. Người Nhữ Dương Vương lấy chính là muội muội của Sùng Trinh Hoàng Đế - Cao Dương Trường Công Chúa Triệu Huyền. Triệu Huyền là vị mỹ nhân danh chấn kinh thành mười mấy năm trước, thân như bồ liễu, mắt ngọc mây ngài, khí chất thanh tao. Một người là công chúa liễu yếu đào tơ, một người là hán tử thô tục xuất thân từ quân doanh, như thế nào cũng thấy không xứng đôi. Lúc đó, dân chúng Thành Thịnh Kinh cũng không vừa mắt hôn sự này, Cao Dương Trường Công Chúa cũng không ngoại lệ. Bà không thích người vũ phu như Lý Tri Lương, bà thích thiếu niên ôn thuận, nhu hòa. Nghe nói Triệu Huyền từng phản kháng với Sùng Trinh Hoàng Đế, đáng tiếc hiệu quả không lớn, cuối cùng vẫn phải theo lệnh gả đi.

Có điều, sau khi thành thân, Lý Tri Lương đối đãi với bà cũng tốt, lại vô cùng sủng ái. Không lâu sau, bọn họ sinh hạ một trai một gái, Lý Tụng năm nay tám tuổi, nữ nhin Lý Tương năm nay năm tuổi.

Đời trước Lý Tụng vì cái gì phá hủy Thường Hoàng? Vì sao phá hủy tiền đồ của hắn, hại hắn thân bại danh liệt?

Ngụy La vậy mà lại biết rõ nguyên nhân.

Lúc đó Phủ Anh Quốc Công và Phủ Nhữ Dương Vương một phen thương nghị với nhau, rồi định ra hôn sự giữa Thường Hoàng và Lý Tương. Lý Tương mười bốn tuổi trong lòng đã có chủ kiến, nàng ta không thích Thường Hoàng, nàng ta thích Võ trạng nguyên tử thế oai hùng lúc đó. Vì muốn lui bỏ hôn sự này mà không phá hủy thanh danh của chính mình, Lý Tương năn nỉ ca ca mình là Lý Tụng nghĩ biện pháp làm danh tiếng Thường Hoàng bại hoại, đến lúc đó không cần nàng ra mặt, phụ mẫu cũng sẽ tự động thoái hôn. Cho nên Lý Tụng dụ dỗ Thường Hoàng hút ngũ thạch tán, khiến hắn cả ngày ngây ngô, thần chí không rõ, sống hoang đường qua ngày. Ngụy La nghĩ tới việc xấu huynh muội này làm liên hận tới nghiêng răng nghiêng lợi.

Lý Tương tâm thuật bất chính, còn muốn dụ dỗ Thường Hoàng, hẳn vốn đầu có lỗi với nàng ta? Nàng ta không minh bạch, lại muốn đem nước bản hất hết lên người Thường Hoàng, thật sự là điển hình của việc kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, Ngụy La chưa từng thấy ai bị ối như vậy.

Vừa nghĩ tới những chuyện đó, toàn thân Ngụy La giận dữ tới phát run, bây giờ Thường Hoàng sinh tử không rõ, bọn họ dựa vào cái gì mà muốn sống tốt? Mạng của bọn họ đáng giá hơn Thường Hoàng sao?

Ngụy La cúi đầu, bờ vai nhỏ run rẩy kịch liệt, người ngoài có lẽ cho rằng nàng đang khóc, nhưng chỉ có mình nàng biết, nàng hận!

Hận không thể để bọn họ đều chết hết đi, hận không thể cho bọn họ ngay lập tức gặp báo ứng.

Ngụy La cắn môi, không ý thức cắn đến chảy máu, cho dù vậy bản thân nàng cũng không cảm thấy đau đớn. Giọt máu đỏ thấm rơi vào mu bàn tay của Thường Hoàng, đỏ đến chói mắt. Nàng dùng ngón cái nghiêm túc lau đi, cổ họng như bị chặn lại, mang theo tiếng khóc than, ký ức đời trước và đời này chồng chất lên nhau, nàng nói: “Thường Hoàng, không được chết... đệ không được chết”.

Vừa mới dứt lời, Ngụy La liền bị một đôi tay ôm lấy từ phía sau. Thanh âm Triệu Giới trấn định mà thông thả vang lên bên tai: “hắn sẽ không chết, bản vương nhất định sẽ cứu hắn!”

Hắn nói xong, Chu Cảnh liền tiến lên, thay vào vị trí của Ngụy Côn, hai tay xếp lên lồng ngực của Thường Hoàng, đè xuống có quy luật. Triệu Giới bế Ngụy La qua một bên, Ngụy La cắn bản không rảnh chú ý tới hắn, mắt không chớp nhìn chăm chăm động tĩnh ở bên kia, cho đến một lát sau, Thường Hoàng sắc súa nhỏ nước hồ ra, cuộn thân mình ho khan.

“Thường Hoàng!”

Ngụy La vui mừng, tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc, nhanh chân chạy tới bên kia lại bị cánh tay Triệu Giới đưa ra cản lại. Ngụy La không kịp dừng lại, cả người nhào vào trong lòng Triệu Giới, cả thân thể đổ vào trên ngực hắn, cái mũi đụng phải lồng ngực đau nhói. Triệu Giới cười ra tiếng, đem nàng từ lồng ngực mò ra, cúi người xoa xoa cái mũi nhỏ của nàng: “Gấp cái gì? Người ở đằng kia, cũng không chạy được!”.

Ngụy La thấy Thường Hoàng ngồi dậy, Ngụy Côn ân cần hỏi hắn không thoải mái ở đâu, hắn lắc đầu hai cái, mũi vẫn không nói câu nào. Tính tình hắn vốn quái gở, bây giờ lại bị người ta đẩy xuống nước, trong lòng chắc chắn không dễ chịu chút nào, nhưng Thường Hoàng chưa bao giờ nói gì, cái gì cũng giấu ở trong lòng, giống y như cái hồ nước.

Ngụy La càng nghĩ càng thấy sốt ruột, đẩy tay Triệu Giới ra: “Ta muốn tìm đệ đệ...”

Triệu Giới hạ quyết tâm không để nàng đi qua, bọn họ lại vừa vặn đứng sau mọi người, người khác không chú ý tới. Triệu Giới vươn tay vuốt ve cánh môi của nàng, đến lúc này Ngụy La mới cảm thấy đau, lông mày nhíu chặt hừ nhẹ một tiếng. Triệu Giới buông nàng ra, nhìn vết máu trên ngón tay cái, có chút dâm chiêu: “Vừa rồi muội hận ai?”

Người ngoài có lẽ không phát hiện, nhưng Triệu Giới hẳn luôn chú ý tới hành động của nàng, hiển nhiên cũng thấy nhiều hơn người khác. Tiểu nha đầu này đang cất lực khắc chế bản thân, ánh mắt nàng nhìn Lý Tụng lạnh như băng, ẩn chứa hận ý thật lớn. Ngụy La lúc đó với Ngụy La hẳn biết không giống nhau, nhưng lại không có xung đột, loại cảm giác này rất kỳ quái, phảng phất như đây đều là việc bình thường – cho dù nàng hung hăng cắn hắn, hay ngọt ngào gọi hắn “Đại ca ca”, hay giả dụ như bây giờ, mỗi một hành động đều khiến hắn cảm thấy thật mới mẻ. Nàng có rất nhiều mặt không muốn người khác nhìn thấy, bây giờ lại đang bị hắn dần dần phát hiện.

Ngụy La mím chặt môi, vết máu trên môi vì thế trở nên nổi bật, nàng lúc này giống một tiểu dã thú bắt khuất chờ chủ nhân từ từ thuần phục.

Triệu Giới cười cười: “Đề bản vương đoán một chút, là Lý Tụng hay là Ngụy Côn?”

Ngụy La ngừng lại một chút, đôi mắt đen long lánh sáng ngời nhìn hắn, không thừa nhận cũng không phản bác.

Nàng hận cả hai người, hận Lý Tụng phá hủy Thường Hoàng, cũng hận Ngụy Côn không bảo vệ tốt hắn.

Nhưng chuyện trước mắt đang xảy ra, nàng hận Lý Tụng nhiều hơn.

Triệu Giới hiển nhiên cũng đoán được ý nghĩ của nàng, không nhanh không chậm hỏi: “Vì cái gì hận hắn? Bởi vì hắn đem đệ đệ của muội đẩy xuống nước?”

Ngụy La trầm mặc rất lâu rồi mới chậm rãi mở miệng: “Hắn bắt nạt Thường Hoàng”.

Sự thật là như thế, Lý Tụng không phải chính là đang bắt nạt Thường Hoàng sao? Ngụy La không muốn để Triệu Giới biết quá nhiều, cũng không muốn để hắn phát hiện một mặt u tối khác của mình, bây giờ nàng chỉ cần giả dạng người đang bao che khuyết điểm là được rồi! Nàng hiện thời chỉ là tiểu cô nương sáu tuổi, làm sao hiểu được thâm cừ đại hận là gì chứ?

Triệu Giới cong môi, cũng không nói có tin hay không. Hắn nhìn nàng hồi lâu, vuốt nhẹ đầu nàng hỏi: “Muội muốn bắt nạt trở lại sao?”

Ngụy La kinh ngạc ngẩng đầu, nghenhiếp tầm mắt của hắn, không hiểu tại sao hắn lại hỏi vậy.

Hắn có ý gì? Không phải như nàng nghĩ chứ?

Gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Ngụy La đầy vẻ phòng bị, không trả lời câu hỏi của Triệu Giới.

Cách đó không xa, Ngụy Côn nhìn quanh bốn phía không tìm thấy nàng, liền đẩy đám người đang bu quanh, nhìn thấy nàng và Triệu Giới đang nói chuyện, ông ôm quyền lễ hỏi: “Hạ quan tham kiến Tĩnh Vương điện hạ, không biết điện hạ tìm tiểu nữ có chuyện gì?”

Triệu Giới đứng thẳng, thu hồi ý cười trên mặt, lúc xoay người lại đối diện với Ngụy Côn hắn đã đổi thành vẻ mặt bình tĩnh. Hắn nói: “Tứ tiểu thư mới khóc, bản vương chỉ là dỗ nàng một chút”.

Ngụy Côn không chút nghi ngờ, giọng điệu có chút thành khẩn: “Đa tạ Vương gia đã lo lắng...”

Bên kia, Ngụy La cuối cùng cũng thoát khỏi không chế của Triệu Giới, cất bước chạy tới bên cạnh Ngụy Thường Hoảng. Thái y vừa rồi mới chạy tới chữa trị cho Thường Hoảng, lúc này đã không còn đáng ngại. Thường Hoảng thấy nàng đến, cuối cùng cũng chịu mở miệng nói: “A La...”

Chỉ là bộ dáng ỉu xiu như cũ, có chút không cao hứng.

Ngụy La nhắc tay áo, giúp hắn lau đi bọt nước trên mặt, đáp một tiếng. Sau đó nàng nói gì đó, người ngoài không nghe được.

Cho dù bọn họ không nghe được hai người nói cái gì, nhưng cũng có thể cảm nhận được tình cảm tỷ đệ thân thiết của họ. Cũng khó trách, hai đứa nhỏ không có mẫu thân, chỉ có thể dựa vào nhau.

Phản tư thái này rơi vào trong mắt người khác, không khỏi khiến họ hâm mộ.

Triệu Giới đứng chấp tay, mặt không biến sắc nhìn cảnh tượng này, cũng không biết đang suy nghĩ gì

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sừ Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23-2: Nàng là cây ốt nhỏ, không phải hoa trong nhà kính (2)

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Trải qua một phen truy hỏi của Ngụy La, Thường Hoảng mới nói cho nàng biết tại sao hắn và Lý Tụng tranh chấp.

Ngụy La và Thường Hoảng là thai long phượng, bộ dáng hai người cũng vì vậy mà giống nhau đến bảy tám phần, ngũ quang xinh đẹp, mặt mày tinh xảo. Chuyện này là chuyện tốt đối với Ngụy La, nhưng đối với Thường Hoảng lại mang lại phiền toái. Hắn lúc này còn nhỏ, mặt mày còn chưa nảy nở, thoát nhìn có điểm giống bé gái. Bình thường cũng có người nghị luận về dáng vẻ của Thường Hoảng, nhưng đều lặng lẽ, bí mật bàn luận, chưa từng có ai dám nói ra ngoài miệng. Như Dương Vương Thê tử Lý Tụng là người đầu tiên.

Lý Tụng không chỉ nhạo báng Thường Hoảng giống nữ nhi, còn muốn Thường Hoảng học theo bộ dáng của tiểu cô nương, thậm chí không biết lấy ở đâu được một đoá hoa lụa (1) trên đầu cung nữ, nhất định muốn cài lên đầu Thường Hoảng. Ngụy Thường Hoảng hiển nhiên không đồng ý, hắn ít nói không có nghĩa sẽ dễ mặt người ta bài bố. Lý Tụng thấy hắn không đồng ý, cũng không buông tha, nhất định muốn Thường Hoảng cài hoa lên, hai người cứ như vậy xảy ra tranh chấp, thậm chí động tay động chân. Thường Hoảng nhỏ hơn Lý Tụng hai tuổi, đánh cũng không đánh lại, bụng chịu vài quyền của hắn, sau cùng còn bị Lý Tụng xách cổ áo ném vào Thái Dịch Trì.

Ngụy La nghe nói bụng hắn bị thương, vội bảo hắn nhắc y phục lên: “Đề tý xem xem!”

Đây là bên ngoài, xung quanh lại có nhiều người như vậy, Thường Hoảng đương nhiên không chịu, nắm chặt y phục nói: “Không có việc gì... Không đau!”

Không đau mới là lạ! Lý Tụng có phụ thân là võ tướng, thân thủ chắc chắn không kém hơn phụ thân hắn là bao, Thường Hoảng bị hắn đánh hai quyền, làm sao chịu nổi.

Lại còn lừa gạt nàng nói là không đau.

Ngụy La ngược lên trừng mắt nhìn Lý Tụng ở phía đối diện, ánh mắt lạnh băng như châm phóng tới, tuyệt không che giấu phần nộ của mình. Lý Tụng lần đầu tiên bị một tiểu cô nương nhìn như vậy, hắn bị hù đến nhảy dựng, nhưng rất nhanh hoàn hồn, mạnh miệng nói: “Nhìn cái gì? Hai người các ngươi bộ dáng giống nhau như vậy, ngươi là nữ, hắn là nam, ta làm sao phân biệt được? Trách không được ta chơi đùa sai người!”

Đúng là cường từ đoạt lý. (2)

Nhữ Dương Vương nghe thấy vậy, quát lớn một tiếng: “Vô liêm sỉ!”, sau đó túm hất tới trước mặt Thường Hoàng, hướng tầng tầng lớp lớp quan lại nói: “Ta dạy người thế nào? Còn không xin lỗi người ta”.

Lý Tụng lao đảo hai cái, khó khăn lắm mới đứng vững, con mắt nhìn Thường Hoàng, lại nhìn Ngụy La, một chút thành ý nhận lỗi cũng không có.

Người xung quanh đều tản đi, chỉ để lại một vài công công nội thị đứng đó cùng với người của Phủ Nhữ Dương Vương và Phủ Anh Quốc Công. Lý Tri Lương chấp tay với Ngụy Côn, có chút hổ thẹn nói: “Đều do bản Vương không có cách dạy con, đắc tội với tiểu thiếu gia, mong rằng Thịnh Minh huynh đại lượng, tha thứ cho tiểu nhi!”

Lúc này xin lỗi thì có ích gì, huống chi ông ta còn tự xưng “Bản Vương”, Ngụy Côn có thể làm gì con ông ta chứ? Sắc mặt Ngụy Côn không tốt, lại vẫn phải như cũ đáp lễ: “Tiểu hài tử nghịch ngợm, cãi nhau ầm ĩ là chuyện thường, Vương gia không cần tự trách!” Ông dừng một chút, lại quay lại tính tình ôn hòa thường ngày: “Chỉ là Thường Hoàng chỉ có một mệnh, chịu không được gãy vỡ, hy vọng sẽ không có lần sau!”

Nhữ Dương Vương cười, vội vàng nói: “Thịnh Minh huynh nói rất đúng, bản vương trở về nhất định sẽ hảo hảo quản giáo tiểu nhi!”

Lý Tụng đứng bên kia chậm chạp không chịu xin lỗi Thường Hoàng, cuối cùng Nhữ Dương Vương nắm tay thành quả đảm uy hiếp, hấn mới bĩu môi, không có chút thành ý xin lỗi: “Vừa rồi là ta không đúng, không nên ném người xuống nước. Dù sao người cũng không sao, chuyện này coi như xong đi!”.

Ngụy La bỗng nhiên bị hấn chọc đến muốn cười, cái gì gọi là: “Dù sao cũng không có chuyện gì?” Nếu có chuyện gì, chẳng phải tất cả đều đã muộn sao?

Nhữ Dương Vương cũng cảm thấy lời này quá đáng, tức giận đến vùng quyền muốn đánh hấn: “Người nói chuyện dễ nghe cho lão tử...”

Ngụy La nhìn hấn, trong mắt lóe lên một tia gian xảo. Giọng nói của nàng phần nộ, mang theo bộ dáng ngang ngược của tiểu cô nương: “Người đẩy đệ đệ ta xuống nước, nếu cũng để ta đẩy một lần, chúng ta liền tha thứ cho người!”

Ngụy Côn la nàng: “A La!”

Nhưng rồi ông ngừng lại, không tiếp tục ngăn cản. Đây là chuyện của tiểu hài tử, có đôi khi người lớn bọn họ không tiện nhúng tay. Hơn nữa Ngụy La là bé gái, tuổi lại nhỏ, cho dù nói gì cũng sẽ trở thành: “Lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ!”.

Ngụy Côn nhìn Lý Tri Lương, Lý Tri Lương nhú nhú mày, tựa hồ cảm thấy yêu cầu này có chút vô lý.

Lý Tri Lương chưa kịp mở miệng, Lý Tụng lại không cho là đúng cười một tiếng, tự phụ đáp lại: “Đây có là gì? Đừng nói cho người đẩy một lần, chính là đẩy một trăm lần cũng không có vấn đề gì!”

Lý Tụng ý vào bản thân có chút võ công, lại học bơi từ nhỏ, căn bản không đem lời Ngụy La nói để vào mắt, ngược lại còn cảm thấy chơi rất vui, sáng khoái đáp ứng. Coi như tắm rửa một cái, lòng dạ hấn rộng lượng, không so đo với nàng!

Lý Tri Lương có chút không đồng ý, sợ tiểu nhi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng nghĩ tới mình ở một bên trông chừng, cũng sẽ không nói gì. Cũng nhân dịp này, vừa vặn tỏ rõ mười phần thành ý bồi tội, sẽ không bị người ta nói là ý thể hiếp người.

Ngụy La đã tính trước chuyện Lý Tụng đồng ý, khề mím môi.

Cười đi, thừa dịp còn cười được thì cứ cười.

*** **

Lúc này Sùng Trinh Hoàng Đế và Trần Hoàng Hậu vẫn chưa tới, nhưng nhìn thời gian thì cũng sắp rồi, lúc này mọi người đều đứng chờ trước Tân Nhận Lâu và Lâm Giang Lâu, không có mấy ai chú ý tới tình huống Ngụy La bên này.

Mặt hồ bằng phẳng, thế lấy ngọc thạch, khoảng cách với mặt nước ước chừng nửa thước, mỗi một chỗ đều có độ sâu giống nhau. Ngụy La đứng trên bờ, ngẩng đầu nhìn Lý Tụng: “Ta đem người từ nơi này đẩy xuống, nếu người có thể đi lên, chúng ta coi như thanh toán xong!”

Nàng học theo lời nói của hấn vừa rồi, nài thanh nài khí, rõ ràng là bộ dáng con nít không hiểu chuyện, hét lần này tới lần khác trưng ra gương mặt nhỏ nhắn, lại giả bộ nghiêm túc. Lý Tụng cảm thấy buồn cười, căn bản không để nàng vào mắt, gạt đầu lung tung: “Được, người mau động thủ, không phải là...”

Hấn nói còn chưa xong, Ngụy La liền đưa tay đặt vào lồng ngực hấn, hung hăng đẩy xuống.

Lý Tụng đứng bên bờ hồ, bất ngờ không kịp chuẩn bị đã bị đẩy ngã về phía sau, hai mắt mở to, “Bịch” một tiếng rơi vào trong nước!

Nước hồ rất nhanh trùn lên đỉnh đầu hấn, cũng may Lý Tụng biết bơi, rơi vào nước một lúc liền điều chỉnh cơ thể xong. Hấn lấy khí, thậm chí nhón nhor tự đắc bơi lội một vòng trong hồ, mới một lần nữa nổi lên mặt nước, về mặt dương dương tự đắc nhìn Ngụy La. Nhữ Dương Vương Lý Tri Lương đứng bên kia thở phào nhẹ nhõm, kêu lên: “Nghịch tử, còn không mau đi lên!”

Hắn vạch hai tay bơi về phía trước, chuẩn bị từ chỗ vừa rồi bị đẩy xuống leo lại lên bờ, nhưng tay vừa mới bấu vào thạch bích, lại cảm thấy có gì đó kỳ lạ. Ngụy La ngồi xổm trước mặt hắn, gương mặt nhỏ nhắn mỉm cười, nụ cười kia thể nào cũng cảm thấy cổ quái, làm cho Lý Tụng chẳng biết vì sao có cảm giác hắn đang bị rơi vào bẫy. Hắn nhủ thầm: “Tránh ra, để bản thể từ đi lên!”

Hóa ra Ngụy La chọn chỗ này vì trên bờ rêu xanh bám đầy lên thạch bích trơn trượt, không dễ dàng lên được. Nếu là trước kia mà nói, việc này đối với Lý Tụng không phải việc khó, nhưng hôm nay Ngụy La lại ngồi xổm trên bờ, trong tay cầm một cành cây, lưng đưa về phía mọi người, dùng cành cây đó hung hăng đề lên mu bàn tay của hắn, mỉm cười nhìn hắn bằng nửa con mắt: “Tiếp tục!”

Lý Tụng ánh mắt biến đổi, nghiêng răng nghiêng lợi: “Người dám...”

Không chờ hắn nói hết lời, Ngụy La liền dùng thêm sức, cành cây hung hăng cắm vào thịt hắn, nàng còn cố tình cười hết sức ngây ngô: “Xuống hay không xuống?”

Lý Tụng đau đến gào lên, nhanh chóng rút tay về, phịch một tiếng, lại rơi vào trong nước lần nữa.

Người đứng bên bờ không trông thấy tình huống của bọn họ, còn tưởng rằng Lý Tụng đứng không vững lại té xuống, Lý Tri Lương cuối cùng vẫn xót con, vội vàng nói thị vệ: “Mau, mau cứu tiểu Thế từ lên!”

Vừa dứt lời, một giọng nói khác đã lên tiếng - -

“Chậm đã!”

Triệu Giới đứng ở bên kia, thủ vị nhìn xem bóng dáng Ngụy La. Xem đủ rồi, hắn nghiêng đầu nói với Lý Tri Lương: “Nhữ Dương Vương mới vừa rồi không phải đã đáp ứng sao? Đây là chuyện của bọn tiểu hài tử, tiểu Thế từ nguyện ý rơi xuống nước, đương nhiên cũng muốn tự mình đi lên. Sao vậy, Nhữ Dương Vương không tin tưởng nghị tử của mình sao?”

Không lường trước được Tình Vương lại nhúng tay vào chuyện này, Lý Tri Lương cứng đờ, miễn cưỡng cười một tiếng nói: “Cũng không phải, chỉ là...”

Triệu Giới không cho ông ta cơ hội nói hết, ánh mắt liền dời đi: “Nếu đã không phải, vậy thì chờ đi!”

Lý Tri Lương đành phải tiếp tục chờ.

Ở dưới nước, Lý Tụng vốn định từ chỗ khác leo lên bờ, nhưng bơi một vòng liền nhận không được miệng chữ ảm lên. Tiểu nha đầu này khẳng định là cố ý? Nàng ta biết rõ phía dưới này đều là cò và dòng nước quấn quanh nhau, căn bản không cách nào tới gần, một khi đến gần sẽ bị đám cò quần lấy kéo xuống đáy hồ! Như vậy xem ra, chỉ có chỗ Ngụy La đang đứng là có thể leo lên, hắn sinh khí, trong miệng chỉ còn sót lại chút không khí, nước hồ ào ạt tràn vào mũi miệng, hắn bị uống vài ngụm nước, lần nữa ló đầu lên, phẫn nộ trừng Ngụy La: “Người cố ý!”

Ngụy La đứng lên, miệng nở nụ cười ngọt ngào: “Cái gì cố ý chứ? Người đang nói gì thế?”

Có điều, nét mặt của nàng rõ ràng viết: “Đúng vậy, ta chính là cố ý!”

Lý Tụng chưa từng thấy tiểu nha đầu nào đáng giận như vậy, hận không thể đem nàng ăn vào bụng: “Để cho ta đi lên!”

Bọn họ, một người trên bờ, một người dưới nước, khí thế cũng không cách nhau là mấy. Lý Tụng đã không còn vẻ tự phụ cuồng vọng như lúc này, mơ hồ có chút nóng nảy, hắn ở trong nước quá lâu, hoặc bởi vì lòng nóng vội, chân trái dần dần co rút đau đớn, chỉ sợ đây là điềm báo bị chuột rút.

Nhưng hắn lại không muốn nhờ phụ thân giúp đỡ. Đến cùng cũng là bé trai, có tính sĩ diện, thua một bé gái thì còn ra thể thống gì? Hơn nữa, tiểu nha đầu này còn nhỏ hơn hắn hai tuổi!

Ngụy La rõ ràng đang cười, ánh mắt vậy mà lại lộ ra băng lãnh: “Ta không cần người”.

Lý Tụng cắn chặt răng, nàng thật sự không cần hắn, nhưng lại làm cho hắn không đường để đi! Đây thật sự là cô nương sáu tuổi sao? Nội tâm sao rắc rối như thế chứ!

Hai người, ai cũng không lùi bước, cùng nhìn nhau, xem xem ai chống đỡ đến cuối cùng.

Cuối cùng, tự nhiên là Lý Tụng thua, chân trái hắn bị chuột rút, càng lúc càng không chịu nổi sức nặng cơ thể, từ từ chìm xuống dưới. Nước hồ lại lần nữa bao phủ đỉnh đầu hắn, Ngụy La không nói một tiếng, qua một lúc sau, người trên bờ cảm thấy không thích hợp, Nhữ Dương Vương cởi áo khoác, tự mình nhảy xuống hồ vớt nhĩ từ lên: “Tụng nhĩ, tụng nhĩ!”

Lý Tụng uống một bụng nước, có điều người chưa chết, chỉ có thần trí không rõ ràng lắm. Hắn nghiêng đầu tìm kiếm thân ảnh của Ngụy La, chỉ tay về phía nàng “người” cả nửa ngày cũng không nói ra được về sau. Sau đó, ngheo đầu, hôn mê bất tỉnh.

*** **

Chuyện này coi như huề nhau, Lý Tụng đẩy Thường Hoàng xuống nước, Ngụy La lại đẩy Lý Tụng xuống nước, ai cũng không nợ ai, ai cũng không có tư cách nói ai.

Như Dương Vương ghen một bụng khí, không biết làm thế nào, thế nhưng đối phương lại có Tinh Vương làm chỗ dựa, cũng không thể nói cái gì, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Thọ yến năm nay cũng như mọi khi, sau khi chúc thọ Trần Hoàng Hậu, Sùng Trinh Hoàng Đế sai người lập một sân khấu ở Thái Dịch Trì. Trên khán đài, mấy phường hát quơ tay áo diễn tấu, thanh âm y y nha nha, từ khúc tâm tột khó hiểu. Trần Hoàng Hậu không quen nghe loại hí khúc này, cố nén nhẫn nại nghe được một nửa, liền đứng dậy cáo từ Sùng Trinh Hoàng Đế.

Sùng Trinh Hoàng Đế đầu đội mũ Dục thiện (3) bằng lụa đen, người mặc long bào cổ tròn, tuổi đã hơn bốn mươi, tinh thần vẫn mạnh khỏe như trước, từ cặp lông mày có thể thấy được khí thế oai hùng của ông thời trẻ. Nghe nói Trần Hoàng Hậu muốn rời chỗ, đôi mắt Hoàng Đế thâm trầm, chợt ánh mắt ním cười, khôi phục bộ dáng nhu tình vô hạn như xưa: “Hoàng Hậu cũng rời đi, một mình trẫm ở lại đây làm gì? Không bằng cùng nhau trở về”.

“Không được, thần thiếp đi với Trường Sinh là được rồi, vừa vặn cũng có mấy lời cần nói với hân. Bệ hạ bận rộn chính vụ, khó có khi rảnh, không bằng bồi các đại thần trò chuyện”. Trần Hoàng Hậu ngay trước mặt cự tuyệt Hoàng Đế, chậm chạp không đợi ông mở miệng, liền nói với Triệu Giới đang ngồi phía dưới: “Đến, đỡ mẫu hậu trở về”.

Trường Sinh là nữ danh của Triệu Giới, tên đại biểu cho nguyện vọng, Trần Hoàng Hậu hy vọng hai đứa bé này sống lâu trăm tuổi, cả đời yên vui.

Triệu Giới đứng dậy, nói với Sùng Trinh Hoàng Đế cáo lui, liền đỡ Trần Hoàng Hậu ly khai.

Hoàng Đế ngồi trên long ý, rất lâu sau đó, mặt đều không biểu lộ chút cảm xúc gì

*** **

Cung Khánh Hi, Điện Chiêu Dương.

Trần Hoàng Hậu ngồi ngay ngắn trên ghế quý phi, nghe Thu ma ma đem chuyện hôm nay Ngụy La khuyên Thiên Cơ Công Chúa uống thuốc thế nào, giọng nói êm tai truyền tới: “... Công chúa liền lập tức nói muốn uống thuốc. Nương nương, Phủ Anh Quốc Công Tử tiểu thư thật sự có bản lĩnh”.

Trần Hoàng Hậu dựa vào ghế quý phi đằng sau, tay nâng lọ thuốc hít bằng ngà voi, nghiêm túc nói: “Không phải nói nàng mới sáu tuổi sao, lại lợi hại như vậy?”

Nói hai ba câu liền trị được Triệu Lưu Ly, để Triệu Lưu Ly tâm phục khẩu phục, nếu không phải có Thu ma ma và các cung nữ khác đảm bảo, Hoàng Hậu còn không tin được.

Thu ma ma liên tục gật đầu, nhin không được lại nói: “Không những như thế, Tử tiểu thư kia đá cầu cũng thật đẹp...”.

Triệu Giới ngồi ở ghế thái sư làm từ gỗ sưa (4) mặt không biến sắc, đuôi mắt ním cười, nghe Thu ma ma tán dương Ngụy La, không khỏi nhớ tới tình hình lúc ấy do chính hân chứng kiến. Khăn lụa màu đỏ trên đầu tiểu cô nương phát phơ theo gió lướt trên mặt nàng, ánh mắt chuyên tâm, nàng nhìn chăm chăm quả cầu giữa không trung, căn bản không phát hiện hân đang nhìn nàng.

Cặp mắt kia sâu thẳm như đầm nước màu xuân, sáng lạn mênh mông, hào quang rạng rỡ. Đôi mắt biết nói, cũng biết gạt người. Nàng dùng đôi mắt thiên chân ngây thơ này nhìn người một lúc, nói không chừng đang ở trong lòng nghĩ xem làm sao hành hạ người... Thật thú vị, Triệu Giới xoa xoa tay, nhớ tới tình cảnh Ngụy La bắt nạt Lý Tụng. Hân sao có thể quên được? Nàng là quả ổi nhỏ cầm trâm phá mặt người khác, không mang theo bộ dáng kệt cớm của bông hoa trong nhà kính, ai khi dễ nàng, cũng không có kết cục tốt.

Triệu Giới nhìn Trần Hoàng Hậu, nhếch môi hỏi: “Mẫu hậu, thư đồng của Triệu Lưu Ly quyết định chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Hân thật sự quá chú ý tới tiểu nha đầu này!

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Trong khoảng thời gian này, Trần Hoàng Hậu vẫn luôn suy xét chuyện này, mãi vẫn không tìm được người thích hợp. Lúc đầu, bà có ý định để Cao Tình Dương làm thư đồng cho Triệu Lưu Ly, hai đứa trẻ này tuổi tác không sai biệt lắm, cũng có thể chơi với nhau. Chỉ là Cao Tình Dương quá kiêu căng, lại có chút thích động tay động chân, Trần Hoàng Hậu sợ nàng ta ngộ thương Triệu Lưu Ly nên chậm chạp không có quyết định.

Bây giờ nghe được mấy lời Thu ma ma kể lại, bà cảm thấy Ngụy La là người thích hợp. Hoàng Hậu trầm ngâm một lát, từ từ hỏi Triệu Giới: “Con cảm thấy Tử tiểu thư Phủ Anh Quốc Công thế nào?”

Triệu Giới khẽ cong khoe môi, dựa vào ghế Hoàng Hoa Lê phía sau, hai tay thu phóng trước người, tư thái thản nhiên: “Nhi thần cảm thấy nàng là người thông minh lanh lợi, nhu thuận hiểu chuyện, là người thích hợp”.

Đây coi như là đánh giá rất cao rồi. Trần Hoàng Hậu kinh ngạc nhìn về phía hắn, không khỏi càng thêm hiếu kỳ đối với vị tiểu thư này. Bà còn chưa nhìn thấy Ngụy La, nghĩ tới cũng có chút đáng tiếc, hắn lậphải kêu nàng đến bên cạnhđể nhìn một chút. Triệu Giới là người bắt bẻ, mắt nhìn người rất cao, bây giờ lại có thể đánh giá cao một tiểu cô nương như vậy, nàng ta tốt cùng xuất sắc đến bao nhiêu chứ? Khiến cho Triệu Lưu Ly và Triệu Giới đều khen không ngớt miệng?

Trần Hoàng Hậu suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Nếu có nàng ở đây khiến Triệu Lưu Ly có thể ngoan ngoãn uống thuốc, cho nàng vào cung làm bạn cũng không phải không thể”.

Triệu Giớitừ chối cho ý kiến, hắn dùng tay vuốt ve một chỗ trên cổ tay phải, miệng vết thương nơi đó đã tốt lắm rồi, chỉ lưu lại một dấu răng gỗ ghè. Trong khoảng thời gian này, hắn vừa nghĩ sự vụ, lại không tự chủ làm động tác này, vuốt vuốt, liền nhớ tới hình ảnh lần đầu tiên gặp Ngụy La, nàng mở cái miệng nhỏ, hung hăng cắn hắn.

Triệu Giới nhin không được cười lên, có thể dùng phương pháp này cầu cứu hắn, nàng là người đầu tiên.

Hắn giống như quá để tâm tới tiểu nha đầu này, đây cũng không phải là việc tốt, nhưng bản thân lại bỏ mặc loại tâm tình này, không thêm ngăn cản. Dù sao trong mắt Triệu Giới, Ngụy La cũng chỉ là một tiểu cô nương giáo hoạt thú vị, tính cách hay thay đổi, nàng cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì, hắn thậm chí còn nghĩ đứng sau lưng giúp nàng một tay, dung túng nàng đem sự việc nháo cho nghiêm trọng hơn. Nghe Chu Cảnh nói tình huống của nàng ở Phủ Anh Quốc Công cũng không tốt lắm, kẻ mẫu độc ác, phụ thân nhu nhược, trường bối cũng không có ai tín nhiệm được, muốn sinh tồn dưới hoàn cảnh như vậy, còn phải bảo vệ đệ đệ, đối với tuổi tác hiện nay của nàng thật sự khó khăn.

Triệu Giới nhếch môi, hắn cũng không ngại làm chỗ dựa vững chắc cho nàng, nhưng tiểu cô nương tựa hồ không hiếm lạ.

Hôm nay hắn hỏi nàng có muốn bắt nạt trở lại không, vốn là có ý muốn giúp nàng, nhưng nàng nhìn hắn hoài nghi, tỏ rõ không tin tưởng. Ngụy La tình nguyện dựa vào chính mình cũng không cần hắn giúp, vì cái gì? Triệu Giới hắn không đáng tin như vậy sao? Triệu Giới vuốt cổ tay, mông lung suy nghĩ.

Trần Hoàng Hậu lại nói với hắn vài câu gì đó, Triệu Giới lơ đãng chống cằm, cũng không biết có nghe vào tai hay không.

“Trường Sinh”. Trần Hoàng Hậu bắt đầu dĩ kêu hắn một tiếng.

Triệu Giới ngừng một chút, ngẩng đầu hỏi: “Mẫu hậu nói gì?”

Trần Hoàng Hậu cũng biết hắn không nghiêm túc nghe, đành phải lập lại lần nữa: “Đan Dương tìm ta tố khổ, nói ngươi không để ý tới nàng...”

Triệu Giới sắc mặt không đổi, biết rõ nhất định Cao Đan Dương lại tìm Hoàng Hậu tố khổ. Về phần vì saokhông để tâm, không cần đoán cũng biết chuyện gì xảy ra, đơn giản là hắn muốn đưa mèo của nàng cho người khác, nàng ta cảm thấy mất hứng, cho nên cáo trạng với Trần Hoàng Hậu, hy vọng bà có thể thay nàng ta nói mấy câu. Hai năm qua hắn nghe đến nhầm, sớm đã luyện thành bản lĩnh che dấu bản thân.

Trần Hoàng Hậu có ý tác hợp hắn và Cao Đan Dương, ba năm nay thỉnh thoảng sẽ ở trước mặt hắn nhắc tới cái tên này. Cao Đan Dương là biểu muội của hắn, Hoàng Hậu trong đầu đại để là có ý thân càng thêm thân, vừa vặn tuổi tác của bọn họ cũng gần nhau, sớm nên quyết định, cũng sớm an tâm. Nhưng Triệu Giới nghe nhiều liền cảm thấy phiền chán,người hắn không có hứng thú,không nên áp đặt lên người hắn, nếu không sẽ chỉ khiến hắn càng ngày càng cảm thấy không có hứng thú.

Chốc lát, Triệu Giới cắt ngang lời Trần Hoàng Hậu, đứng lên nói: “Trong phủ còn có việc, nếu mẫu hậu không có dặn dò gì khác, nhi tử về trước”.

Trần Hoàng Hậu đành phải dừng lại, cũng biết rõ hắn không thích nghe mấy thứ này, bắt đầu dĩ phát tay: “Đi đi, vừa nhắc tới liền nói có việc, mẫu hậu thấy con chính là có ý”.

Triệu Giới cười một tiếng, cũng không phủ nhận, cáo từ mẫu hậu rồi cắt bước ra khỏi Điện Chiêu Dương.

Hắn không có tư tình nam nữ với Cao Đan Dương, cũng chỉ coi nàng như biểu muội bình thường, nếu như nhất quyết bắt hắn phải thú, chỉ có huyền nào khiến song phương đều không vui. Huống hồ, hiện tại Triệu Giới hắn không có ý định thành thân, nói những thứ này có hơi sớm, so với tư tình nam nữ, hắn có chuyện trọng yếu hơn.

Tình yêu so với quyền thế, về sau tự nhiên hấp dẫn hơn một chút

*** **

Sau khi Triệu Giới rời đi, Trần Hoàng Hậu chỉ ngồi một lát, sau đó liền hướng Thu ma ma hỏi thăm chuyện tình của Ngụy La.

Dù sao cũng là tuyền thư đồng cho nữ nhi, không thể qua loa, mọi mặt đều phải hỏi thật cẩn thận.

Thu ma ma suy nghĩ một chút, liền đem chuyện hôm nay Ngụy La đẩy Lý Tụng xuống nước nói ra. Lúc đó bà không có ở bên cạnh, cũng chỉ là nghe người ta kể lại. Từ tiểu thư Phủ Anh Quốc Công trút giận thay đệ đệ, yêu cầu đẩy lại Thế tử Phủ Nhữ Dương Vương xuống nước. Về sau không biết thế nào, Thế tử Nhữ Dương Vương vô tình chết đuối, chìm xuống Thái Dịch Trì, cũng may cứu kịp lúc, cũng không có chuyện gì lớn xảy ra.

Trần Hoàng Hậu là người tính tình sáng khoái, hào sảng quả quyết, cho dù cuộc sống nơi thâm cung nhiều năm đã rèn giữa sự sắc sảo của bà, nhưng bản chất vẫn không mất đi. Trần Hoàng Hậu sau khi nghe xong bật cười, lâu rồi bà chưa nghe được mấy chuyện thú vị như vậy, đối với vị tiểu thư này lại có cái nhìn khác: “Không ngờ nàng lại nghĩ ra như vậy, Như Dương Vương vậy mà đồng ý sao?”

Bà còn nhớ Lý Tri Lương rất cung chiều nhĩ tử, đừng nhìn hấn là người thô kệch, lúc bảo vệ ai đó cũng rất lợi hại.

Thu ma ma cũng cười, hai tay khẽ động: “Vốn là không muốn. Có điều tiểu Thế tử lại tự mình đáp ứng, Như Dương Vương cũng không tiện phản đối, lúc sau lại có Tĩnh Vương điện hạ làm chứng, hấn cho dù muốn trốn cũng không trốn được. Nghe nói lúc đó mặt Như Dương Vương tái mét rồi...”

Trần Hoàng Hậu cảm khăn lụa lau đi nước mắt nơi khóe mắt, đã rất lâu rồi bà không có vui vẻ như vậy, Năm đó lúc đi theo Triệu Cần xuất chinh chinh phục Ô Nhung, bà là phó tướng, Lý Tri Lương là tiên phong, hai người bọn họ ý kiến không hợp, thường thường phát sinh mâu thuẫn. Lúc đó bà nhìn Lý Tri Lương không vừa mắt, nếu không phải nhìn mặt mũi của Triệu Cần, bà sớm đã trở mặt với hấn. Bây giờ biết được ông ta ăn quả đắng từ một tiểu nha đầu, có thể nào không cao hứng chứ?

Kể từ đó, mặc dù chưa gặp qua Ngụy La, Trần Hoàng Hậu trước hết đã có vài phần hảo cảm với nàng.

Cuối cùng, Trần Hoàng Hậu cũng ngưng cười, nói với Thu ma ma: “Người đi nói với thái phó một tiếng, nói Triệu Lưu Ly muốn dẫn theo một thư đồng, thỉnh hấn ta để cho một chỗ”. Chợt suy nghĩ một lát, lại phân phó: “Ngày mai đi Phủ Anh Quốc Công một chuyến, đem ý chỉ của bản cung truyền xuống, nói là ý của bản cung, muốn mời Tử tiểu thư Phủ Anh Quốc Công vào làm cung làm thư đồng cho Thiên Cơ Công Chúa”.

Thu ma ma nhớ kỹ, chờ Trần Hoàng Hậu nghỉ ngơi rồi, liền rời khỏi Điện Chiêu Dương, sai người đi làm việc.

*** ** *

Khi ý chỉ được truyền tới Phủ Anh Quốc Công, không chỉ Ngụy Côn khiếp sợ, ngay cả các phòng khác trong Phủ cũng không thể tin được.

Hoàng Hậu nương nương chưa bao giờ thấy Ngụy La, tại sao lại chỉ đem kêu nàng vào cung làm thư đồng?

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, không phải do các nàng tin hay không mà quyết định. Thu ma ma truyền lời xong nói phải về cung trước, trước khi đi còn dặn Ngụy La ngày hôm sau liền vào cung bắt đầu lên khóa với Thiên Cơ Công Chúa, lúc đó sẽ có xe ngựa trong cung tới đón.

Ngụy Côn tiễn Thu ma ma đi rồi, liền vào phòng Ngụy La, tự mình đem chuyện vừa xảy ra nói với nàng, về mặt tươi cười xoa đầu A La nói: “A La, hôm qua còn gặp qua Hoàng Hậu nương nương sao? Con cùng nương nương nói cái gì?”

Về mặt Ngụy La cũng rất mơ hồ, nàng chưa từng thấy mặt Trần Hoàng Hậu, chỉ thấy Thiên Cơ Công Chúa, cũng chỉ nói với nàng ta mấy lời mà thôi. Chẳng lẽ vì vậy mà muốn nàng tiến cung làm thư đồng sao? Cũng quá qua loa rồi. Hay là Thiên Cơ Công Chúa xin với Trần Hoàng Hậu, thỉnh nàng vào cung dạy nàng ta đá cầu sao? Cái này cũng có khả năng, y theo mức độ sùng ái của Trần Hoàng Hậu với Thiên Cơ Công Chúa, rất có thể sẽ đáp ứng việc này.

Phủ Anh Quốc Công và hoàng thất không có dính líu gì nhiều, gia tộc cũng không có hậu phi. Việc Ngụy La vào cung làm thư đồng cho Thiên Cơ Công Chúa ngược lại mở ra tiền lệ. Xế chiều hôm đó, Ngụy La tới chỗ Hàn Thị nói chuyện, Hàn Thị liền tạm thời dạy cho nàng vài quy củ trong cung, miễn cho nàng lúc vào cung lại làm ra chuyện gì sai sót.

Quy củ trong cung rất nhiều, gặp người nào nói cái gì cũng phải đúng mực, học một lát căn bản không đủ. Hàn Thị thấy nàng có hết sức, cười nheo nheo má nàng: “Mà thôi, con còn nhỏ, không cần học nhiều quy củ như vậy, chỉ cần nhớ rõ, làm việc không được tùy hứng là được”.

Ngụy La gật đầu, cái hiểu cái không.

Hôm sau, Ngụy La mặc xiêm y mới làm từ gấm Tô Châu, váy ngắn thêu hoa văn hình mấy cành mẫu đơn, trên đầu vẫn vấn tóc kiểu nọ hoa như cũ, được Ngụy Côn tự mình ôm lên xe ngựa trong cung phái tới. Trong xe ngựa có một lão ma ma đang ngồi, bộ dáng lạ mặt, tới đón nàng vào cung. Dọc theo đường đi, gương mặt lão ma ma rất nghiêm túc, một câu cũng không nói.

Tiểu hài tử bình thường nhìn thấy như vậy chắc chắn sẽ sợ hãi, nhưng Ngụy La dù sao cũng không phải đứa nhỏ sáu tuổi chân chính, nàng thế nào cũng là linh hồn cô nương đã mười lăm rồi, mặc dù có chút tò mò, nhưng cũng không đến nỗi sợ hãi. Hàn Thị đã nói với nàng một chút chuyện thư đồng cần làm. Không gì khác hơn cùng công chúa lên khóa, cùng nàng chơi đùa, đây rất đơn giản, dù sao nàng ở nhà cũng phải đi học, hiện thời chỉ là thay đổi chỗ mà thôi.

Xe ngựa dừng trước cổng cung, Ngụy La đi theo vị ma ma kia xuống xe.

Kiến trúc hoàng cung rộng lớn lại phức tạp, hôm trước nàng đến Thái Dịch Trì cũng chỉ là tăng băng ngâm mà thôi, còn nhiều nơi chưa từng thấy qua. Ma ma không nói lời nào, Ngụy La nhìn không được hỏi: “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Ma ma mặc đồ màu xám bạc cuối cùng cũng mở miệng: “Thượng thư phòng”.

Thượng thư phòng là địa phương chuyên dành cho công chúa, hoàng tử học bài. Trong cung cũng có quy định, công chúa hoàng tử chỉ cần đủ sáu tuổi, liền phải tới Thượng thư phòng học với thái phó, Thượng thư phòng bắt đầu học từ giờ mao (1), bây giờ nàng đi qua, khẳng định là đang dạy rồi... Trong lòng Ngụy La nói thầm, cũng không tiện nói ra. Nghĩ nghĩ cũng biết ma ma này nhất định do Trần Hoàng Hậu phân phó, nàng nói gì cũng vô dụng.

Hai người đi qua từng lớp từng lớp cửa cung và hành lang, cuối cùng cũng tới bên ngoài Thượng Thư Phòng (2)

Chưa đến gần đã có thể nghe được tiếng đọc sách lạnh lạnh truyền ra ngoài, thái phó niệm một câu, hoàng tử công chúa phía dưới niệm một câu, thật đồng đều. Ma ma trước đó cũng đã chào hỏi với thái phó, sau trực tiếp dẫn Ngụy La gõ cửa, đẩy cửa vào, ánh nắng bên ngoài chiếu vào, Ngụy La xuất hiện trước tầm mắt mọi người.

Tiếng đọc sách lạnh lạnh trong Thượng Thư Phòng ngừng lại, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào tiểu cô nương đứng sau ma ma.

Bộ dáng tiểu cô nương xinh xắn, môi anh đào, cả người trắng nõn đáng yêu, Nàng đại để không nghĩ tới trong phòng có nhiều người như vậy, trong nhất thời có chút kinh ngạc, đôi mắt to đập diu sóng nước khẽ chớp, nửa ngày chưa khỏi phục tinh thần.

Ma ma nói với thái phó lai lịch của nàng, đem nàng an bài tới ghế bên cạnh Thiên Cơ Công Chúa. Thái phó lớn tuổi tâm tình không dễ dàng dao động, biểu tình ngược lại rất bình tĩnh. Sau khi ma ma rời đi, ông ta đơn giản giới thiệu thân phận của Ngụy La một chút, liền để nàng ngồi phía dưới nghe giảng.

Chỗ của nàng đặt một cái đầu án sơn đen khảm ngọc trai, có vẻ là cố ý vì nàng mà chuẩn bị.

Triệu Lưu Ly vẻ mặt vui vẻ chào hỏi nàng, con mắt tỏa sáng: “A La, ta ở chỗ này!” Hôm nay nàng ấy mặc một thân xiêm y màu lục thêu ong bướm vàng trên làn váy thêu những đường nước biển lượn sóng, gương mặt nhìn cũng có vẻ có tinh thần hơn so với hôm trước.

Chuyện này đương nhiên Ngụy La cũng có một phần công lao, Triệu Lưu Ly biết rõ hôm nay Ngụy La sẽ tới làm thư đồng cho nàng, cao hứng rất nhiều, khí sắc cũng vì thế mà tốt hơn.

Các hoàng tử công chúa dù sao cũng là người từng trải, lúc Ngụy La đi vào cũng chỉ kinh ngạc một chút, sau biết được nàng là thư đồng của Triệu Lưu Ly, sắc mặt rất nhanh khôi phục như cũ, tiếp tục học bài. Hoàng tử lớn nhất trong Thượng Thư Phòng không hơn mười ba tuổi, mỗi người đều có thư đồng bên cạnh, hoặc là nhi tử quan lớn, hoặc là thiên kim cao quý, cũng chẳng có gì lạ.

Sau khi Ngụy La ngồi xuống liền cảm thấy có ánh mắt phẫn nộ lom lom nhìn nàng. Nàng quay đầu nhìn, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt của Lý Tụng.

Ngụy La ngẩn ngơ, không nghĩ lại gặp hấn ở đây. Nàng nhú nhú mày, không che dấu vẻ chán ghét trong mắt.

Ngụy La chỉ liếc hấn một cái rồi liền quay đầu nhìn quyển trên bàn, không để ý tới hấn nữa.

Lý Tụng cảm thấy tức giận tới thở hổn hển, hấn còn chưa tìm nàng tính sổ, nàng ta lại tự dẫn xác tới đây? Hôm trước hấn bị nàng trêu đùa, mắt mặt mà chìm xuống Thái Dịch Trì, ban đêm về còn sinh bệnh một hồi. Cho tới bây giờ hấn chưa từng mắt mặt như vậy! tất cả đều là tại xú nha đầu này, hôm nay Lý Tụng hấn lần nữa nhìn thấy nàng, tự nhiên sắc mặt không có gì tốt đẹp, ở sau gáy nàng hừ lạnh một tiếng, vẫn chưa hết giận

*** **

Thượng Thư Phòng tan học vào giờ Thân (3), sau giờ này công chúa có thể trở về, Hoàng tử còn phải học võ, cưỡi ngựa, bắn tên.

Hôm nay là ngày đầu tiên Ngụy La cùng thượng khóa với Triệu Lưu Ly, lúc này nàng không thể về nhà. Ngụy La trước tiên phải đến Điện Chiêu Dương một chuyến gặp Trần Hoàng Hậu, sau đó mới có thể ra về.

Triệu Lưu Ly hưng trí bừng bừng dắt nàng ra ngoài, vừa đi vừa nói liên hồi: “mẫu hậu rất muốn gặp ngươi, sáng nay còn nói ta nhất định phải dẫn ngươi tới...”

Ngụy La nghiêng đầu, gương mặt nhỏ nhắn dưới ánh mặt trời càng thêm trắng nuột, hai mắt cười rộ lên cong cong, vừa ngọt ngào lại vừa đáng yêu.

Ngày hôm trước nàng cũng như vậy, một bên cười một bên đẩy hấn vào nước, nàng ta đứng trên bờ, trơ mắt nhìn hấn chìm xuống nước. Lý Tụng nhìn chằm chằm bóng lưng nàng, mím môi, không báo trước cầm lấy cung tên khảm sừng, rút một mũi tên đặt trong gió, giương cung lên, nhắm ngay bóng lưng Ngụy La, kéo căng dây cung.

Hấn vừa buông tay, mũi tên rời dây cung, thẳng tắp nhắm về lưng Ngụy La bay đi.

Đợi đến khi Triệu Lưu Ly phát hiện đã là quá chậm, nàng giật mình mở to mắt, kêu lên: “A La!”

Ngụy La vừa quay đầu lại, mũi tên kia liền “Vèo” một tiếng xuyên qua tóc của nàng, đâm vào cột đình sơn son phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Triệu Giới vẫy vẫy tay: “A La, lại đây!”

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Lý Tụng đứng cách vài chục bước, ánh mắt khiêu khích nhìn Ngụy La.

Hắn ba tuổi đã bắt đầu tập võ với Nhữ Dương Vương, đến nay cũng được năm năm, tài bắn cung và công phu đều không phải chỉ nói miệng. Lần này Lý Tụng cố tình muốn trả thù Ngụy La, lại cũng có ý tứ khoe khoang tài nghệ. Thấy mũi tên kia xẹt qua mặt nàng bắn đi, hắn thu hồi cung khâm sừng, cái cảm khê hắt lên: “Như thế nào, tài nghệ bắn cung của bốn Thế tử được chứ?”

Ngụy La sắc mặt không đổi nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng, phảng phất còn chứa phần nộ.

Thấy nàng không nói lời nào, Lý Tụng càng thêm đắc ý, cuối cùng thở ra một hơi: “Người sợ sao?” Hắn cong môi, đồng dạng nói: “Người yên tâm, tài bắn cung của bốn Thế tử cao siêu, tuyệt đối sẽ không làm người bị thương”.

Chỉ là muốn dọa người mà thôi!

Ngụy La không nói câu nào nhìn hắn một lúc lâu, bỗng nhiên nàng xoay người nhảy qua lan can nhỏ, đưa tay nhỏ đi mũi tên đang cắm trên cột trụ sơn son. Lý Tụng bắn tên không sâu, hơn nữa nàng dùng sức, rút hai cái liền rút được mũi tên ra. Mọi người cũng không biết nàng muốn làm cái gì, ngay cả Triệu Lưu Ly cũng cảm thấy bất an: “A La, người muốn làm gì?”

Nàng không nói lời nào, nhảy xuống đi về hướng Lý Tụng, đứng trước mặt hắn liền vươn tay ra, gương mặt nhỏ nhắn ngẩng lên đột nhiên lộ ra nụ cười xán lạn: “Lý Tụng ca ca, tên của huynh”.

Lý Tụng bị nụ cười của nàng làm lọt vào sương mù, tại sao lại là phản ứng này? Nàng phải nên tức giận chứ?

Y theo tính tình của nàng hôm trước, Ngụy La phải hung hăng trả thù hắn mới đúng? Nhưng lúc này nàng ta lại cười đáng yêu như vậy, thật làm hắn ngoài ý muốn. Nhưng Lý Tụng vừa nghĩ đến lại có chút hiểu rõ, lúc này không có cha nàng ta bên cạnh làm chỗ dựa, xung quanh đều là hoàng tử công chúa, cho dù nàng ta tức giận cũng không thể làm gì được hắn. Huống gì trong tay hắn còn đang cầm một cây cung.

Lý Tụng hết giận, nghĩ nếu nàng lại lợi hại hơn nữa thì có thể làm gì, còn không phải là muốn hắn chịu thua sao?)

Hắn hừ một tiếng, khom lưng nhận mũi tên trong tay nàng: “Ài là ca ca của người...”.

Mới nói được một nửa, ai ngờ tiểu nha đầu này không những không trả mũi tên cho hắn, còn tung người nhảy lên, vịn vai hắn, đẩy hắn té nhào!

Lý Tụng không đề phòng, té lăn trên mặt đất. Hắn kinh ngạc mở to mắt, nhìn tiểu nha đầu đang cười trên người mình: “Người...”

Ngụy La giờ mũi tên lên, đầu mũi tên vừa vịn nhắm vào mắt hắn, đôi mắt đen của nàng càng sâu thẳm, thẳng tắp một hướng đâm xuống -

Người Lý Tụng đã đầy mồ hôi lạnh, hắn vô thức nhắm mắt lại, trong lúc nhất thời lại quên cả việc đẩy nàng ra,

Ánh mắt tiểu nha đầu này nhìn hắn vô cùng chán ghét, không phải là phiền chán tiểu nháo, mà là cừu hận chân chính. Trong nháy mắt kia, Lý Tụng không chút nghi ngờ nàng sẽ thật sự đâm xuống. Hắn đợi một lúc lâu, không cảm thấy đau đớn như dự liệu, hồi lâu mới dám chậm rãi mở mắt ra, hướng lên nhìn nàng.

Chỉ thấy đầu mũi tên dừng lại ngay trước mắt hắn, khoảng cách chỉ tầm một đốt tay, Ngụy La nhếch cánh môi trắng mịn non nớt, âm thanh trẻ con học theo cách nói chuyện của hắn: “Người sợ sao?”

Lý Tụng cảm thấy bị vũ nhục, một tay đẩy Ngụy La ra, thẹn quá hóa giận quát: “Cút!”

Sức lực Ngụy La không bằng hắn, dễ dàng bị hắn đẩy ra, nàng xém chút bị ném trên mặt đất. Cũng may vào lúc cuối có một đôi bàn tay từ phía sau đỡ lấy nàng, nàng mong nhỏ nàng lên, nhấc nàng lên trên, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng không vút từ phía sau truyền tới: “Nhữ Dương Vương dạy tiểu Thế tử bắn cung là để bắt nạt tiểu cô nương khác sao?”

*** **

Hoàng tử công chúa ở xung quanh chưa kịp rời đi vốn là muốn xem náo nhiệt, lúc Ngụy La cầm tên định đâm Lý Tụng, bọn họ thậm chí còn muốn vỗ tay cổ vũ. Có điều Triệu Giới đột nhiên xuất hiện, bọn họ đột nhiên im lặng, không còn tâm tư xem náo nhiệt, dẫn theo đồng của mình rời đi.

Không nói Triệu Giới lớn hơn bọn họ mấy tuổi, người trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo, làm việc quả quyết, thủ đoạn tàn nhẫn, thập phần không dễ thân cận chút nào. Bọn họ đều sợ hãi Triệu Giới, ở trước mặt hắn không dám lơ đãng, lúc rời đi thậm chí còn nhìn Lý Tụng đồng tình.

Lý Tụng là thư đồng của Ngũ hoàng tử Triệu Chương, hai người bọn họ bằng tuổi nhau, đều tám tuổi. Hôm nay Triệu Chương không tới Ngự Thư Phòng, chỉ có mình hắn tới trước, hiện nay những hoàng tử khác đều rời đi, không có ai giúp hắn, lưu lại một mình hắn đối mặt với Triệu Giới đang khó chịu.

Lý Tụng vỗ vỗ y phục, từ dưới đất đứng lên, hung hăng oán thán liếc nhìn Ngụy La một cái, lại nhìn Triệu Giới, lập tức trở nên thành thật hơn nhiều. Hắn

cũng giống như những người khác, có chút sợ hãi Triệu Giới, nhưng Lý Tụng vẫn bị Cao Dương Trưởng Công Chúa chiều hư, cho dù sợ hãi cũng không thể biểu hiện ra ngoài, vệt chết còn cứng mồm: “Ta không có bất nạt nạng ta, ta xưa nay bắn tên luôn nhắm đúng phương hướng, chỉ cần nạng ta không loạn động, nhất định sẽ không bắn trúng nạng”.

Nghe một chút xem tên này đang nói gì?

Ngụy La vịn bả vai Triệu Giới, tức giận liếc nhìn, tỏ vẻ xem thường. Lại còn nói nạng sao? Chẳng lẽ nạng phải đứng đằng hoàng, để hần tùy ý bắn tên sao? Nạng cũng không phải là mục tiêu của hần.

Hai má Ngụy La tức giận, bộ dáng này rơi vào trong mắt Triệu Giới, khiến hần bật cười. Hần không để nạng xuống, ôm nạng vào trong ngực, yêu thích đến không rời tay, rũ mắt xuống nhìn Lý Tụng: “Tài bắn cung của bản vương cũng không tồi, ngươi có nghĩ là thử một lần không?”

Lông mày Lý Tụng chau lại: “Thử như thế nào?”

Triệu Giới chỉ cười không nói, đi ra ngoài.

Ước chừng một phút sau, đoàn người đi vào bãi tập săn của hoàng tử. Bãi đất này rộng mênh mông, cỏ um tùm, địa thế bằng phẳng, là chỗ thích hợp tập luyện cưỡi ngựa và bắn tên. Trong bãi săn có những dãy mục tiêu đứng thẳng, thỉnh thoảng có thân ảnh tuần tú cưỡi ngựa bay vút qua, kéo căng dây cung, hướng về hồng tâm bắn tới...

Đây là chỗ các hoàng tử luyện tập bắn cung sau mỗi ngày học.

Sùng Trinh Hoàng Đế tuy rằng thích thành tựu về văn hóa giáo dục, nhưng đều không quên thời khắc huy hoàng trên chiến trường của bản thân. Ông một bên yêu cầu các hoàng tử học tử thư ngũ kinh, một bên lại yêu cầu bọn họ tập võ để cường kiện thân thể, cho dù sau này không phải dùng tới, thân thể khỏe mạnh cũng là điều tốt. Sùng Trinh Hoàng Đế có mười một nhi tử, từng người đều phải văn võ song toàn.

Lý Tụng khó hiểu nhìn về phía Triệu Giới: “Biểu ca dẫn ta tới đây làm gì?”

Chẳng lẽ là muốn so tài bắn cung với hần?

Triệu Giới đi về hướng một mục tiêu gần đó, lúc hần dừng lại, cầm bảo xanh ngọc tung bay trong gió. Một tay hần để sau lưng, một tay hướng mục tiêu cách đó không xa, ngữ điệu nhàn nhạt: “Đem tiểu Thế từ trời lên đó!”

Lý Tụng kinh ngạc tròn tròn hai mắt.

Chu Cảnh và Dương Hạo nghe theo lời hần phân phó, đi lên nắm lấy cánh tay Lý Tụng dẫn hần qua, hai người không để ý Lý Tụng giãy dụa, chốc lát liền trôi tay chân hần lại, đem hần cột chắc chắn trên mục tiêu.

Lý Tụng giãy giụa hai ba cái, vẫn không thoát ra được, cắn chặt răng giận dữ nói: “Tĩnh Vương biểu ca!”

Lý Tụng rốt cuộc cũng biết sợ hãi, tác phong làm việc của Triệu Giới thật khiến người ta không đoán được, hần cho rằng Triệu Giới muốn tỷ thí tài bắn cung, không nghĩ người này chào cũng không chào một tiếng, liền trôi mình lên mục tiêu. Triệu Giới muốn làm gì? Chính mình khi nào thì trêu chọc người này?

Cách vài chục bước, Triệu Giới nhận lấy cây cung bằng sừng trâu mà Chu Cảnh đưa tới, không để ý tới Lý Tụng đang gào thét, thử độ co giãn của cung, hồi lâu mới ngược mắt như cười như không nhìn Lý Tụng: “Ngươi không phải nói lúc mình bắn tên nhắm phương hướng rất chính xác sao, chỉ cần không loạn động, nhất định sẽ không bắn trúng?”

Lý Tụng không lên tiếng, trong lòng có dự cảm xấu.

Quả nhiên, câu tiếp theo hần chờ chính là: “Bây giờ bản vương cũng hướng ngươi bắn một mũi tên, ngươi đừng lộn xộn, xem xem rốt cuộc là có gặp chuyện không may gì không”.

Sắc mặt Lý Tụng trở nên trắng bệch,

Cho dù Triệu Giới có tài bắn cung, nhưng ai nguyện ý đứng một chỗ cho người ta làm bia tập bắn chứ? Huống gì hần chỉ là tiểu hài tử tám tuổi, lập tức sợ đến chân cũng nhũn vãi phần, vậy mà bên ngoài còn cật lực: “Cho dù ca không cột ta, ta cũng sẽ không lộn xộn, phụ thân nói tài bắn cung của ca là -- “.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Triệu Giới vẫy vẫy tay với tiểu cô nương: “A La, đến!”

Lý Tụng: “...”

Động tĩnh ở đây hấp dẫn ánh mắt không ít người, người trong bãi săn thậm chí còn ngừng động tác đang làm để nhìn họ.

Ngụy La đi tới chỗ Triệu Giới, gương mặt bánh bao cau có, nãi thanh nãi khí nói: “Ta sẽ không bắn tên”.

Ngay từ đầu nạng không hiểu Triệu Giới có dụng ý gì, cho tới giờ mới hiểu được, hần đang giúp nạng trút giận. Nhưng vì sao hần lại giúp nạng? Ngụy La

đoán không ra, lúc này cũng không thể cân nhắc, bởi vì Lý Tụng không đáng cho nàng đồng tình, có người giúp nàng dạy dỗ hần, nàng thật sự hài lòng tới cực điểm.

Triệu Giới nhếch môi, đứng sau lưng nàng, cúi người, đem cung tên đặt lên tay nàng, sau đó cầm tay nàng tự mình dạy nàng bắn cung. Hần cầm tay nàng, giúp nàng lắp tên, nâng cung tiến lên, nhắm mục tiêu Lý Tụng ở cách đó không xa, ghé vào tai nàng nói: “Thấy rõ không?”

Ngụy La ngược mắt nhìn phía trước, Lý Tụng sợ tới mức không lên tiếng, vừa sợ vừa phần nộ trừng bọn họ, sắc mặt tái nhợt, nghiêng răng nghiêng lợi.

Ngụy La vừa muốn mở miệng, tay Triệu Giới nắm tay nàng đã buông lỏng, mũi tên rời khỏi dây cung, nhanh chóng bắn tới phía trước!

Đầu mũi tên ma sát với không khí, mang tới thanh âm bén nhọn: “Tranh” một tiếng đâm vào hồng tâm bên cạnh lỗ tai Lý Tụng.

Lý Tụng chỉ cảm thấy toàn thân mệt lã, trán toát ra mồ hôi lạnh, ngay cả khí lực để tức giận cũng không có. Cho đến khi Chu Cảnh và Dương Hạo giúp hần cỡi trời, đỡ hần xuống, hần vẫn như cũ, tim đánh trống, nỗi khiếp sợ chưa tiêu tan.

Đoán rằng tương lai trong một thời gian dài nữa, Lý Tụng cũng sẽ không nghĩ tới việc cầm cung tiễn.

*** **

Triệu Giới không trực tiếp mang Ngụy La xuất cung, mà là mang nàng tới Điện Chiêu Dương.

Triệu Lưu Ly vì thân thể không thoải mái đã sớm trở về, ngồi một lúc lâu ở Điện Chiêu Dương. Nàng không chứng kiến vở kịch lúc nãy, tiếc nuối không thôi, muốn Ngụy La kể lại cho nàng nghe chi tiết. Có điều Ngụy La đang gặp mặt Trần Hoàng Hậu, căn bản không quan tâm nàng.

Trần Hoàng Hậu ngồi trên giường La Hần, lần đầu tiên bà nhìn thấy Ngụy La, có chút hòa ái vỗ vỗ chỗ giường êm bên cạnh: “Ngươi chính là Ngụy La? Đến, để bản cung nhìn thật kỹ!”

Ngụy La quy củ gọi một tiếng: “Hoàng Hậu nương nương”, thanh âm mềm mại, mang theo sự ngọt ngào của tiểu cô nương, người nghe liền cảm thấy tâm mềm nhũn. Trần Hoàng Hậu kêu Thu ma ma ôm nàng tới bên cạnh, quan sát kỹ càng một lần, tán thưởng từ tận đáy lòng: “Anh Quốc Công thật có phúc khí, có cháu gái dễ thương như vậy”.

Trước khi thấy Ngụy La, bà cảm thấy nữ nhi Lý Tương của Cao Dương Trường Công Chúa là tinh xảo nhất, tiếp theo là Cao Đan Dương và Cao Tĩnh Dương. Hiện tại nhìn thấy Ngụy La rồi, bà cảm thấy mấy cô nương kia còn kém một chút. Tiểu cô nương trước mặt tinh tế như búp bê, mỗi một chỗ đều vừa đúng, hai gò má trắng nõn, mũi ngọc tinh xảo, đôi mắt đẹp, nếu sau này trưởng thành không bết sẽ trở thành tuyệt sắc mỹ nhân như thế nào.

Trần Hoàng Hậu nhìn nàng nhiều lần, càng xem càng cảm thấy hợp mắt, đôi mắt này có linh tính, phảng phất như linh tuyến, có thể thanh tẩy tất cả tội nghiệt của lòng người. Trần Hoàng Hậu sờ sờ đầu nàng, cười nói: “Đưa bé ngoan! Bản cung nghe qua chuyện của ngươi, không nói với ngươi một tiếng liền cho ngươi vào cung làm thư đông, là muốn ngươi ở bên cạnh bồi Triệu Lưu Ly. Nàng ở trong cung không có bạn chơi, có chút tịch mịch. Sau này, hai người chính là bạn tốt chơi với nhau”.

Lúc Trần Hoàng Hậu quan sát Ngụy La, Ngụy La cũng lặng lẽ quan sát bà.

Nàng đối với bà đã tò mò lâu rồi, bà là nữ nhân tôn quý nhất, cuối cùng cho dù tình nguyện dùng phương thức như vậy chấm dứt cuộc đời, cũng không muốn khuất phục Sùng Trinh Hoàng Đế. Ngụy La nhẹ gật đầu: “Con sẽ chăm sóc tốt Triệu Lưu Ly”.

Trần Hoàng Hậu đối nàng rất hài lòng, lưu nàng lại cùng nhau dùng bữa tối. Đợi tới khi Ngụy La từ Điện Chiêu Dương đi ra cũng là lúc hoàng hôn ở phía tây, đã gần giờ Dậu.

Trần Hoàng Hậu suy tính chu đáo, thấy sắc trời không còn sớm, để một mình Ngụy La trở về không an toàn, bà liền nói với Triệu Giới đang ngồi trên ghế thái sư: “Trường Sinh, con không phải cũng trở về phủ mình sao? Ta nhớ Phủ Tĩnh Vương và Phủ Anh Quốc Công cùng một hướng, không bằng con đưa Tứ tiểu thư về đi!”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Không nhận được muốn dỗ nàng

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Phủ Tĩnh Vương nằm ở cuối con đường phía Đông của Thành Thịnh Kinh, Phủ Anh Quốc Công nằm ở giữa con đường này, miễn cưỡng cũng coi như thuận đường.

Nếu Hoàng Hậu đã lên tiếng, kiên quyết cự tuyệt thì thật không có đạo lý. Triệu Giới đặt chén trà bằng ngọc lưu ly xanh trắng xuống, đứng dậy chấp tay chào Trần Hoàng Hậu: “Vây nhi thần cáo từ. Cũng đã không còn sớm nữa, mẫu hậu sớm nghỉ ngơi!”

Trần Hoàng Hậu gật đầu, lệnh Thu ma ma đưa bọn họ tới cửa Khánh Hi Cung.

Ngoài cửa cung đình, một chiếc xe màu xanh dừng lại, bên ngoài bình thường, bên trong lại xa hoa lộng lẫy. Ngụy La giẫm vào bậc thềm sơn đen làm từ gỗ lim, bấu víu bước lên xe ngựa, vén lên rèm vải tối màu, thân mình hạ thấp một chút liềm chui vào bên trong. Trong xe ngựa đặt một cái bàn nhỏ màu xanh mạ vàng khảm xà cừ, bên trên còn bày mấy thứ trái cây và điểm tâm, vừa có mặn vừa có ngọt, cũng có cả quả hạch và hạnh nhân. Ngụy La nhìn thoáng qua Triệu Giới đang tiến vào ở phía sau, thầm nghĩ người này thật là biết hưởng thụ, chỉ trong xe ngựa đã bố trí tinh xảo như vậy, đủ để thấy trong cuộc sống thường ngày hẳn có bao nhiêu tỉ mỉ.

Tâm tư Triệu Giới thâm trầm, hi vọng không lộ, tại sao hôm nay lại giúp nàng?

Xe ngựa lộc cộc đi về phía trước, dần dần chạy xa khỏi hoàng cung.

Ngụy La nghĩ không ra, nâng cằm nhìn chằm chằm quả hạch trước mặt, môi hồng khẽ mím lại, bộ dáng không yên lòng. Hành động của Triệu Giới hôm nay chắc chắn sẽ đắc tội với Nhữ Dương Vương, trong tay Nhữ Dương Vương có binh quyền, lại là người có chiến công hiển hách, là một quân cờ rất tốt, hẳn vì sao lại không cần? Nghĩ đến đây, trong đầu nàng chợt lóe ra một tia sáng đột nhiên nhớ tới!

Lý Tụng là thư đồng của Triệu Chương, không lẽ Nhữ Dương Vương tính toán phù trợ Triệu Chương?

Nếu là như vậy, mọi việc có lẽ được thông suốt. Nàng cố gắng tìm tòi nhớ lại kí ức đời trước, Nhữ Dương Vương giúp đỡ Triệu Chương làm được gì? Lúc này ông ta đã tỏ rõ thái độ chưa? Khó trách Triệu Giới muốn xuống tay với Lý Tụng, hẳn có lẽ muốn mượn cơ hội này làm rõ với Nhữ Dương Vương, một quân cờ nếu không nắm được trong tay, không bằng phá hủy, xong hết mọi chuyện.

Ngụy La cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, thì ra hẳn không phải muốn giúp nàng, nàng chẳng qua vừa vận cho hắn một cơ hội để cảnh cáo Nhữ Dương Vương mà thôi!

Tiểu cô nương đoan chính ngồi trên nệm êm, lông mi rũ xuống thật dài, cũng không biết đang suy nghĩ gì, trong chốc lát mím môi, chốc lát lại làm ra vẻ đại ngộ bình tĩnh. Lúc nàng cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, đôi mắt đen nhánh sáng ngời chiến lấp lánh, khiến gương mặt nhỏ càng thêm sinh động, đúng như lời Trần Hoàng Hậu nói, rất có linh tính.

Triệu Giới không khỏi nghĩ tới tình cảnh hôm nay hẳn nhìn thấy ở trước Ngự Thư Phòng, nàng cười lên người Lý Tụng, hẳn đứng sau không thấy rõ nét mặt nàng, chỉ có thể thấy Ngụy La giờ mũi tên lên, không chút do dự đâm xuống mắt Lý Tụng. Thân hình nhỏ nhắn đó chứa sức mạnh không lồ, trong nháy mắt, hẳn nghĩ rằng Lý Tụng chắc chắn sẽ chết, không nghĩ rằng ở giây phút cuối cùng nàng lại dừng lại.

Nàng hỏi Lý Tụng sợ sao, thanh âm nhẹ nhàng, mang theo châm chọc.

Triệu Giới cảm thấy rất thú vị, hẳn kêu người cột Lý Tụng vào mục tiêu xác thật là để cảnh báo Nhữ Dương Vương, có điều cũng là vì nàng trút giận. Nàng mới sáu tuổi, có thể làm can, nếu có người dung túng, đứng ở phía sau trợ giúp, giúp nàng đem mọi chuyện huyền ảo lớn lên?

Triệu Giới thấy nàng vẫn nhìn chằm chằm vào đĩa hạch trên bàn, cho rằng nàng muốn ăn, liền cầm lấy bóp giữa hai tay, hạt dễ dàng mở ra. Hắn bóc thịt hạch ở bên trong, thấy Ngụy La vẫn một bộ dáng tâm sự nặng nề, khóe môi không nhìn được nhếch lên, đem thịt hạch dứt tới miệng nàng: “Mở miệng!”

Ngụy La xác thật đang suy nghĩ vài chuyện, nàng đang nghĩ đời trước Nhữ Dương Vương đã làm gì để giúp Triệu Chương đoạt lấy ngôi hoàng đế? Có điều đó là bí mật cung đình, người trong dân gian không biết nhiều lắm, nàng chỉ nhớ rõ sau này Lý Tri Lương bị Triệu Giới chinh hết sức thâm hại. KHÔNG nói đến việc tước binh quyền, còn bị đày đến Trường Bạch Sơn làm quan, đó là chỗ thiên hân địa đóng, tuyết phủ kín núi, Lý Tri Lương ở đó chắc chịu nhiều đau khổ.

Xem ra đứng ở đúng bên cũng là chuyện rất trọng yếu.

Đầu óc Ngụy La nhanh chóng xoay chuyển, trong chốc lát đã phân tích xong tình hình, nàng đang chuẩn bị xem khi nào thì về đến nhà, bỗng nhiên trước mặt hiện lên thịt đào đã bóc hết vỏ. Đây là hạch đào tươi, bỏ đi lớp vỏ để lộ ra thịt đào trắng tinh bên trong, ăn ở trong miệng vừa ngọt vừa thơm. Nàng vô ý mở miệng, Triệu Giới liền dứt nàng, Ngụy La ngẩng đầu nhìn Triệu Giới ngọt ngào cười một tiếng: “Cảm ơn Tình Vương ca ca!”

Triệu Giới thu tay lại, đem hạch đào còn dư để ở trên bàn nhỏ, hai chân khoanh lại, chống cằm nhìn nàng: “Vừa rồi muội đang suy nghĩ gì?”

Nếu là lúc trước, hẳn kinh thường việc hỏi tiểu nha đầu mấy vấn đề này. Tiểu hài tử có thể nghĩ gì chứ? Đơn giản là mấy chuyện vui đùa thôi. Nhưng nàng lại không giống, nàng sẽ khiến người ta kinh hãi, bên trong cái đầu nhỏ nghĩ toàn mấy thứ vô cùng kỳ quái, làm cho hắn lần đầu tiên sinh ra hiếu kỳ.

Ngụy La đương nhiên không thể nói cho hắn biết mình đang nghĩ chuyện đời trước, nàng cảm thấy hạch đào ăn thật ngon, vì vậy đem hạch đào hắn đã bóc nát lấy tới, vùi đầu tiếp tục bóc tách: “Tình Vương ca ca vừa rồi bắt Lý Tụng như vậy, Lý Tụng sau khi trở về sẽ nói với phụ thân hắn, phụ thân hắn sẽ tức giận chứ?”

Triệu Giới có chút kinh ngạc nâng mi, không nghĩ tới nàng sẽ suy nghĩ sâu sắc như vậy.

Nhưng như vậy thì thế nào? Mục đích của hắn là làm cho Nhữ Dương Vương tức giận, không tức giận hẳn mới phải thất vọng.

Triệu Giới cười nhẹ một tiếng, thu hồi tầm mắt: “Có bản vương ở đây, hấn tức giận thì có thể làm thế nào?”

*** **

Xe ngựa chậm rãi chạy tới trước cửa Phủ Anh Quốc Công, lúc này trời đã mù sương, chỉ còn sót lại chút ánh chiều tà treo lơ lửng ở phía tây, chiếu rọi phân nửa đường phố, phòng ốc của Thành Thịnh Kinh.

Triệu Giới ôm Ngụy La xuống xe ngựa, cúi người vuốt cánh môi nàng, lấy xuống da bọc đầu còn sót lại nơi khóe môi, trêu chọc nói: “Ăn ít một chút, đừng đem cả cái răng cửa khác cũng nuốt mất”.

Ngụy La biết hấn lại đang chê cười nàng, nhin không được phản bác: “Trước đây đại ca ca nhất định không có rút răng cửa, nếu không sao lại cười nhạo muội?”

Nói xong miệng móm méo, xoay người rời đi.

Triệu Giới không nhin được phá lên cười, tiểu nha đầu tức giận sao? Hấn cũng không phải cố ý chọc nàng, chỉ là nhìn nàng hờ cái răng cửa, liền không nhin được muốn trêu chọc một chút. Ai kêu phản ứng của nàng thật thú vị, làm cho người khác bật cười.

Triệu Giới xoay người muốn lên xe ngựa, chợt thấy ngay cửa Phủ Anh Quốc Công có một thiếu niên mặc áo màu chàm, cao lớn vững chãi, thanh nhuận như gió.

Ngụy La đi đến cửa mới nhìn rõ Tống Huy, nàng kinh ngạc, miệng nhỏ mở ra, đã trễ thế này, sao hấn còn đứng ở đây: “Tống Huy ca ca!”

Tống Huy chắc đã đứng ở đây một lúc lâu, mỉm cười ôm nàng lên: “Sao A La muộn như vậy mới trở về?”

Tống Huy nghe nói hôm nay Ngụy La vào cung làm thư đồng cho Thiên Cơ Công Chúa, lúc này mới có ý tới đây xem nàng một chút. KHÔNG nghĩ tới hấn đợi cả hai canh giờ, Ngụy La vẫn còn chưa từ trong cung trở về. Tống Huy đang chuẩn bị hỏi phủ, định ngày khác lại tới, vừa vịn thấy một cỗ xe ngựa đi về hướng này, đúng là Tĩnh Vương tự mình đưa nàng về.

Tống Huy thi lễ với Triệu Giới xong liền ôm Ngụy La đi vào trong Phủ.

Khung xương Ngụy La mảnh mai, trên người không có nhiều thịt, ôm nàng trong tay một chút cũng không nặng. Bước chân Tống Huy thoải mái, ôm nàng đi liền tới Tùng Viên, thả nàng trên tú đôn khám cầm thạch có chạm trổ hoa văn hình sư tử, tỉ mỉ hỏi: “Dùng bữa ở trong cung sao?”

Ngụy La gật đầu, gương mặt nhỏ nhắn mỉm cười, bộ dáng nhu thuận: “Dùng qua, Hoàng Hậu nương nương giữ muội lại dùng bữa tối, cho nên mới về trễ như vậy”.

Không lâu sau, Ngụy Côn và Thường Hoàng cũng tới, nói lời cảm tạ với Tống Huy liền dẫn Ngụy La về phòng rửa mặt thay đồ.

Tống Huy thấy nàng không sao, cũng không tiện ở lâu, cáo từ Ngụy Côn trở về phủ.

Từ hôm đó về sau, mỗi ngày Ngụy La đều vào cung, tới Thượng Thư Phòng nghe giảng bài. Thượng Thư Phòng có quy củ, năm ngày lên khóa, sẽ có hai ngày nghỉ ngơi, việc học tiên sinh đã giao nhất định phải hoàn thành. Ngụy La không những có thể học thêm kiến thức, quan hệ với Triệu Lư Ly cũng ngày càng thân thiết. Mỗi ngày sau khi học xong, Triệu Lư Ly đều giữ Ngụy La lại cùng nhau tập viết, viết xong bài tập tiên sinh giao mới để nàng về.

Ngày ở Thượng Thư Phòng trôi qua thật yên bình, thời gian như nước chảy cứ thế mà trôi qua?

Vì sao lại yên bình?

Bởi vì kể từ khi Lý Tụng bị Triệu Giới cột vào mục tiêu để bắn tên, nàng chưa từng thấy hấn ở Thượng Thư Phòng. Hấn không tới, Ngũ Hoàng Tử Triệu Chương cũng không tới, Thượng Thư Phòng vắng bóng hai tiểu Ma vương bọn họ, tự nhiên thanh tịnh hơn nhiều.

*** **

Mùng bảy tháng tám là ngày giỗ của Khương Diệu Lan, Ngụy La xin Trần Hoàng Hậu và sư phó cho nàng nghỉ một ngày, cùng Thường Hoàng đi ra ngoài tảo mộ bái tế Khương Diệu Lan.

Ngụy La không có bao nhiêu tình cảm với Khương Diệu Lan, vốn dĩ nàng không muốn đi, nhưng Ngụy Côn lại bắt họ phải đi. Không những thế, ông còn cố tính nhờ Tống Huy dẫn hai người bọn họ đi viếng mộ.

Chính bản thân Ngụy Côn lại không đi, nhiều năm rồi ông cũng chưa từng tới thăm mộ Khương Diệu Lan, đại khái là muốn trốn tránh gì đó, thủy chung không muốn đối mặt.

Xe ngựa Phủ Anh Quốc Công đưa họ tới sườn núi, trước đây Ngụy La đã từng tới nơi này, tuy vậy trong trí nhớ của nàng cũng không còn đọng lại nhiều. Nàng nắm tay Thường Hoàng đi tới trước bia mộ, cũng không biết phải nói gì, tùy tiện vãi một chút, đốt ít tiền giấy, ngay cả một giọt nước mắt cũng không có.

Trên đường trở về tâm tư hai tiểu hài tử đều không tốt, Tống Huy cho rằng bọn họ nhớ mẫu thân, đau lòng cho họ, hấn cong môi cười hỏi: “Chóc lát vào thành, Tống Huy ca ca dẫn hai đứa đi mua đồ chơi bằng đường được không?”

Thường Hoàng không có hứng thú, cả chút mặt mũi cũng không để lại cho hấn: “Không cần!”

Tống Huy không tức giận, cười hỏi: “Vậy đệ muốn gì, mứt quả?”

Thường Hoàng không để ý Tống Huy, nắm tay Ngụy La nói: “A La, đệ muốn ăn lương cao (1)”.

Ngụy La bỏ đi về u ám trên mặt, cười híp mắt gật đầu: “Được, đệ muốn ăn gì tỷ liền ăn cái đó”.

Rất nhanh xe ngựa đã chạy vào trong Thành Thịnh Kinh, chạy qua sông đào bảo vệ thành, vào trong cửa chính, khung cảnh náo nhiệt phồn vinh đều hiện ra trước mắt. Xe ngựa đi tới ngã tư đường, Tống Huy kêu phu xe dừng xe lại bên đường, dẫn Thường Hoàng và Ngụy La xuống ngựa, cùng bọn họ đi tới tiệm bánh đối diện quán trà.

Chỗ này mặc dù không có gì đặc sắc, nhưng lại chỗ bán lương cao nổi danh nhất Thành Thịnh Kinh. Ngọt mà không ngán, nhẹ nhàng khoan khoái, mỗi ngày ở đây đều có không ít người nghe tiếng mà tới.

Tống Huy muốn dẫn bọn họ đi khuây khỏa, nên không vội trở về, ăn xong lương cao còn dẫn bọn họ đi tới trước một quán hàng rong bán diện nhân (2). Kim Lũ và Kim Ốc nhắm mắt đuổi theo bọn họ, ở sau còn có thị vệ của Phủ Trung Nghĩa Bá theo sát sợ bọn họ gặp chuyện không may. Sự phụ làm bột nhìn theo bộ dáng của Ngụy La làm cho nàng một tiểu cô nương một thân xiêm y hồng phấn trăm điệp, bộ dáng giống như đức, ngay cả lúm đồng tiền và vẻ mặt dịu dàng cũng đều giống Ngụy La.

Ngụy La cầm lấy nó nhìn trái nhìn phải, hiển nhiên vô cùng thích thú. Nàng đang chuẩn bị đưa cho Thường Hoàng xem một cái, tuy nhiên vừa quay đầu lại đã nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Người nọ chính là Lâm Tuệ Liên hôm trước nàng đã thấy trên đường.

Bà ta vẫn mặc bộ đồ cũ ngày hôm đó, trên đầu dùng một cây trâm bạc, áo mặc màu hạnh hoàng. Hôm nay bà ta không cầm theo giỏ trúc, xem ra không phải tới bán hoa lụa lấy tiền. . . Nhưng làm cho Ngụy La kinh ngạc là, bên người bà ta còn có một người, chính là tiểu cô nương đã giúp nàng chạy thoát khỏi Long Thủ Thôn!

Đêm hôm đó suýt nữa nàng bị phu thê Lâm Tuệ Liên chôn sống, nàng thừa dịp lúc ban đêm chạy trốn, trên đường may mắn gặp được A Đại mò côi cha mẹ. A Đại không có họ hàng, một mình sống ở thôn sau độc lai độc vãng lại rất ít người chú ý đến. Nếu không phải có A Đại giúp đỡ, nàng tuyệt đối không có cách nào chạy thoát khỏi sự truy lùng của vợ chồng Lâm Tuệ Liên.

Vì sao bây giờ A Đại lại ở cùng một chỗ với Lâm Tuệ Liên? Không những thế, bọn họ thoát nhìn có vẻ thân mật, giống như mẫu tử vậy. . .

Mẫu tử!

Ngụy La cả kinh, bị chính ý nghĩ của mình dọa hoảng sợ, ánh mắt không tự giác lạnh xuống.

Chẳng lẽ bởi vì đời này bọn họ không thu dưỡng nàng, cho nên đã thu dưỡng A Đại? A Đại lớn hơn nàng bảy tuổi, bây giờ cũng đã mười ba. Đời trước nàng âm hôn với nhi tử của họ là năm mười lăm tuổi, nếu như đối tượng là A Đại, như vậy là chỉ còn có hai năm. . .

Ngụy La không nghĩ được nhiều, nàng muốn tiến lên xem chuyện thế nào, nhìn một chút xem người đó có đúng là A Đại không - -

Thân ảnh Lâm Tuệ Liên cách nàng chừng hai bước, trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một người ngăn cản đường đi của nàng.

Ngụy La ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt cương quyết quái đản phía trước, vẻ mặt ngạo mạn không phải của Lý Tụng thì còn có thể là ai?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Bất kể là đời trước hay đời này, hấn đều khiến người ta chán ghét

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Ngụy La đi qua trái, Lý Tụng cũng đi qua trái; nàng đi qua phải, hấn ta cũng đi qua phải.

Đây là có ý?

Nguy La ngẩng đầu hung hăng trừng người trước mặt, nàng không có nhiều thời gian để lãng phí cùng hắn ở đây, mắt thấy Lâm Tuệ Liên đã muốn đi xa, Lý Tụng lại ở chỗ này cản đường của mình. Nguy La sốt ruột, thanh âm gần xuống: “Tránh ra!”

Tiểu cô nương lúc hung dữ tương đối có vài phần uy lực, đôi mắt to tròn tròn lên, hận không thể nuốt luôn hắn. Lý Tụng có chủ tâm chống đối nàng, nàng ta muốn hắn tránh ra, hắn lại cố tình không cho nàng đi. Chuyện ngày hôm đó Lý Tụng hận còn chưa tìm nàng tính sổ, nàng ta cho rằng cứ vậy mà qua sao?

Từ nhỏ tới lớn Lý Tụng đều chưa từng chịu vũ nhục như vậy. Triệu Giới liên thủ với Nguy La hại hắn mất mặt trước mặt mọi người, hắn tự nhiên hận hai người họ. Lý Tụng không có cơ hội gây sự với Triệu Giới, hiện thời lại thấy Nguy La trên đường, tất nhiên sẽ không bỏ qua cho nàng. Lý Tụng thấy trong tay nàng cầm một cái điện nhân nhỏ, bộ dáng giống nàng như đúc, hận nhin không được nhử mồi, cướp lấy nó ném lên mặt đất: “Xú nha đầu, bản thể từ không cho người đi, người có thể làm gì nào?”

Điện nhân vốn dĩ là nặn búp mà thành, bị ném trên mặt đất liền thay đổi hình dạng, tư thái vặn vẹo, không còn bộ dáng cười dịu dàng lúc nãy.

Nguy La yên lặng nhìn điện nhân trên đất, môi hồng nhếch lên, không nói một lời.

Lâm Tuệ Liên đã biến mất trong đám đông, rốt cuộc không còn thấy nữa, thiếu nữ kia có phải A Đại hay không, nàng cũng không rõ được. Nếu không phải Lý Tụng đột nhiên nhảy ra ngăn cản nàng, sự tình căn bản sẽ không phải như vậy. Nguy La cắn răng, đôi mắt đỏ hồng lên trừng hắn. Tên Lý Tụng này, cho dù là đời trước hay đời này, đều giống nhau khiến người khác chán ghét!

Lý Tụng vốn dĩ cùng muội muội xuất môn, muội muội hắn cùng nha hoàn đi Ngự lâu phía trước mua ít điểm tâm, để lại mình hắn ở trong xe. Vốn là chờ chán đến chết, không ngờ được lúc vén rèm lên liền nhìn thấy tiểu nha đầu Nguy La. Gương mặt tươi cười ngọt ngào của nàng ta phá lệ chói mắt, dựa vào cái gì hắn thì bị trêu đùa thâm hại như vậy, còn nàng ta lại vui vẻ đến thế? Lý Tụng không nhin được, liền xuống xe, cố ý chắn trước mặt nàng, muốn xem bộ dáng sốt ruột của nàng.

Lý Tụng gọi Nguy La “Xú nha đầu”. kỳ thật không phải bởi vì bộ dáng nàng xấu, mà là vì nàng rút mất cái răng cửa. Nàng hé miệng ra liền thấy nơi đó hờ mất cái răng cửa, nhìn thấy có chút buồn cười nhưng cho dù như vậy cũng tuyệt đối không thể gọi là xấu. Lý Tụng không biết đang nghĩ thế nào, mở miệng lên nói: “Xú nha đầu”, hắn nói xong thấy sắc mặt Nguy La trắng nhợt, trong lòng bỗng cảm thấy cực kỳ thống khoái.

Lý Tụng lại tiếp tục thêm dầu vào lửa: “Người trừng cái gì, ta nói không đúng sao...”

Ai ngờ Nguy La giờ tay lên che mắt, cái miệng nhỏ bĩu ra: “Oa” một tiếng, không hề báo trước mà bật khóc lên!

Nàng nói khóc liền khóc, rõ ràng bộ dáng lúc nãy còn hung dữ, ai ngờ trong nháy mắt nước mắt đã giàn giụa đáng thương. Nước mắt của Nguy La như mưa đổ rào rào, trong chớp lát cả gương mặt ngập nước, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống mặt từng giọt từng giọt, ướt nhẹp cả vạt áo trước ngực, thậm chí còn có xu hướng không ngừng gia tăng. Nàng vừa khóc vừa kêu: “Ca ca... Tống Huy ca ca...”

Lý Tụng choáng váng, chuyện gì đang xảy ra? Vì cái gì nàng ta lại khóc?

KHÔNG lâu sau, Tống Huy cuối cùng cũng từ trong đám người chạy đến, ôm nàng từ dưới đất đứng lên, nhắc tay áo lau mắt cho nàng, yêu thương không dứt hỏi: “Sao A La lại khóc? Ai khi dễ muội? Lúc nãy sao muội lại đột nhiên chạy đi, thiếu nữa Tống Huy ca ca đã không tìm được muội!”

Nguy La vừa rồi đột nhiên chạy đi, chỉ có hai nha hoàn Kim Lũ và Kim Ốc theo kịp, Tống Huy và Thường Hoảng ở xa một chút, liền không thấy bóng dáng nàng đâu cả. Nếu không phải nàng đột nhiên khóc to lên lại kêu tên hắn, Tống Huy không nghĩ nhanh như vậy đã tìm được nàng.

Nguy La khóc đến thương tâm, gương mặt nhỏ tràn đầy nước mắt, đôi con ngươi đen láy bị nước rửa qua càng thêm trong trẻo. Nàng vừa ghen ngào vừa lấy tay chỉ vào Lý Tụng, lên án: “Tống Huy ca ca, hắn ném điện nhân ca ca đưa cho muội... Hắn còn nói muội xấu xí...”

Nói xong nàng lại ôm cổ Tống Huy, tiếp tục khóc nức nở, bộ dáng vô cùng thương tâm.

Tống Huy nhìn theo phương hướng nàng chỉ, nhìn thấy sắc mặt Lý Tụng khó coi đứng đó, hiển nhiên bị màn khóc nức nở của Nguy La dọa sợ rồi.

Hắn nhìn xuống chút nữa, quả nhiên một cái điện nhân bị ném thành xấu xí.

Người trên đường bị tiếng khóc hấp dẫn đều dừng chân chờ xem thế nào. Một là bé trai chừng chín tuổi, một là tiểu cô nương sáu tuổi, ai đúng ai sai không cần nhiều lời, vừa nhìn liền biết. Trong nhất thời Lý Tụng bị mọi người chú ý, trong ánh mắt kia rõ ràng có phần nộ, khiển trách, lấy mạnh hiếp yếu... Hắn bắt nạt nàng ta hồi nào? Rõ ràng là nàng ta liên tục bắt nạt hắn!

Lý Tụng đứng nguyên tại chỗ, cố chấp cùng Tống Huy đối mặt, quả thật là không chịu nhường một bước.

Không lâu sau, nha hoàn dẫn Lý Tương từ trong ngự lâu bước ra, thấy tình thế ở xa xa có vẻ không tốt, đi đến bên hỏi mới biết là xảy ra chuyện gì. Nàng ta thấy mấy hài tử này đều ăn mặc đẹp đẽ quý giá, dung mạo không tầm thường, căn cứ vào nguyên tắc không nên gây chuyện thị phi, trước hết đem Lý Tương ôm về trong xe ngựa, sau đó mới chịu tội với Nguy La và Tống Huy, sau cùng mua lại cho Nguy La một cái điện nhân.

Tống Huy khó có khi lộ ra vẻ tức giận, thanh âm lãnh đạm: “Không cần!”

Nhan hoàn đành phải lần nữa thay chủ bồi tội.

Người đi trên đường càng lúc càng đông, nha hoàn không muốn ở lại lâu, vội vội vàng vàng mang theo Lý Tụng hồi phủ. Trước khi lên xe ngựa, Lý Tụng nhìn về phía Ngụy La một cái, cái nhìn này cũng không mang ý gì, lúc này rõ ràng còn khóc thút thút, bây giờ lại thanh thanh sáng sáng, nào còn bộ dáng ủy khuất lúc này?

Tổng Huy ôm Ngụy La, Ngụy La ôm lấy cổ hắn. Nàng phát giác ánh mắt của Lý Tụng, ngược mắt nhìn lại hắn, nháy mắt một cái, chậm rãi nở nụ cười. Bộ dáng tươi cười giao hoát, mang theo mĩa mai, không chút lo lắng sẽ bị hắn phát hiện.

Cuối cùng Lý Tụng bùng tình đại ngộ, hóa ra vừa rồi nàng đều là giả bộ? Nàng ta không thật sự khóc?.

Hắn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, gần đến mức muốn chết!

*** **

Từ sau khi đi tảo mộ về, Ngụy La liên tục nghe chuyện nàng gặp trên đường. Nếu quả thật đúng như nàng nghĩ, đời này phu thê Lâm Tuệ Liên thu đường A Đại, vậy A Đại có phải cũng thay thế nàng bị bọn họ chôn sống hay không?

Nếu nàng có thể đuổi theo nhìn rõ mọi chuyện thì tốt rồi, đều do Lý Tụng chặn nàng, làm hỏng chuyện tốt của nàng. Nghĩ đến đây, oán niệm của Ngụy La đối với Lý Tụng lại sâu thêm một phần.

Thời gian này hắn ta và Triệu Chương không đi tới Thượng Thư Phòng, nghe nói Triệu Chương bị bệnh đậu mùa nên ở trong cung của mình dưỡng bệnh, chỉ có vài người trong cung có thể thấy hắn. Mà Lý Tụng thân là thư đông của Ngũ Hoàng Tử, Ngũ Hoàng tử không tới, hắn tự nhiên cũng không cần phải tới. Thượng Thư Phòng không có hai người bọn họ quấy rối, ngược lại thanh tịnh không ít.

Sau giờ học hôm đó, Ngụy La và Triệu Lưu Ly ở lại Thần Hoa Cung viết chữ. Hai tiểu cô nương ngồi trước án đầu sơn đem khảm ngọc trai, mỗi người cầm trong tay bút lông cưỡi, chiếu theo nội dung của (1) mà chép. Chữ của Ngụy La hết sức thanh tú, thanh tú mà có lực, có chút trầm hoa chữ nhỏ (2). Thường ngày nàng luyện viết rất nghiêm túc, hôm nay lại có vẻ xuất thần. Trong lòng Ngụy La lại nghĩ đến quan hệ của A Đại và Lâm Tuệ Liên, chỉ viết hai chữ liền đặt bút xuống, chống cằm nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt mơ màng.

Triệu Lưu Ly hỏi nàng làm sao vậy, nàng cũng không đáp, tiếp tục xuất thần.

Chỉ chốc lát có người từ Thần Hoa Điện đi tới, cung nữ quỳ xuống hành lễ, đang muốn mở miệng gọi người đã bị hắn đưa tay ra hiệu, Người đến mặc cẩm bào xanh đen thêu rồng xà, trên eo đeo ngọc bội khắc hoa văn điều quý (3), lúc đi đường hai khối ngọc bội va chạm vào nhau tạo nên âm thanh thanh thúy. Người đã tới bên cạnh, Ngụy La còn chưa có phản ứng, cho tới khi hắn cầm lấy bài nàng vừa viết lên xem, âm thanh trầm thấp dễ nghe vang lên: “Viết ngay ngắn, chữ cũng xinh đẹp, chỉ có là chút rã rời, dùng lực không đủ. Đây là do muội viết?”

Ngụy La cuối cùng cũng hoàn hồn, ngược mắt nghênh đón ánh nhìn của Triệu Giới, chậm rãi gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sừng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Đại ca ca có ăn lựu không?

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Đối với một tiểu cô nương sáu tuổi mà nói, chữ của Ngụy La đã được tính là xinh đẹp.

Chỉ có điều Triệu Giới là người muốn những thứ tốt hơn người khác, vật gì vào trong tay hắn, nhất định phải hoàn mỹ. Hắn cho rằng chữ Ngụy La quá mạnh mẽ, không đủ trầm ổn, vì vậy liền đề bút viết hai chữ bên cạnh chữ của nàng, nghiêng đầu hỏi: “Viết như vậy, thấy rõ chưa?”

Ngụy La nhìn chằm chằm hai chữ trên giấy Tuyên Thành (1), nàng trừng mắt nhìn, bàn tay nhỏ bé trắng trắng mềm mềm chỉ vào một chữ, nài thanh nài khí nói: “Đại ca ca vì sao viết tên muội?”

Chữ nàng biết không nhiều lắm, nhưng tên của mình thì nàng biết. Triệu Giới viết ra hai chữ, vừa đúng là tên nàng, hai chữ này có rất nhiều nét, phức tạp khó phân, nếu không phải đòi trước nàng đặc biệt học qua với tú tài trong Long Thủ Thôn, lúc này thật sự nhận không ra.

Triệu Giới cong môi mỉm cười: “Muội biết?”

Nàng thành khẩn gật đầu, ra vẻ nói: “Phụ thân dạy muội viết, phụ thân nói cần phải biết tên của mình!”

Ngụy Côn xuất thân là tiến sĩ, hiện tại lại nhậm chức trong Hàn Lâm Viện, ngẫu nhiên dạy nữ nhi viết mấy chữ cũng là chuyện bình thường. Triệu Giới không hoài nghi, lại đặt bút viết xuống hai chữ, đem bút lông cừu đặt lại trên giá bút san hô, lấy cái chặn giấy bằng vàng được điêu khắc hình dị thú (2) chặn lại, thú vị hỏi: “Hai chữ này đọc là gì?”

- - Triệu Giới.

Ngụy La không rõ ý của hắn, vì sao hắn phải viết tên hắn lên? Nàng gọi ra rồi có phải sau này sẽ trị tội nàng không? Suy nghĩ một lát, Ngụy La lắc đầu nói: “A La không biết”.

Nếu không biết, vì sao phải do dự?

Triệu Giới tỉ mỉ nhìn biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cũng không vạch trần, thu hồi tâm tư đùa giỡn vừa rồi, đứng thẳng nói với hai tiểu nha đầu: “Mẫu hậu nói gần đây hoa quế trong hậu hoa viên mới nở hoa, Lulu Ly và A La có thể qua đó chơi đùa một chút, tiện thể mang về một ít hoa quế, mẫu hậu nói muốn đích thân làm cho hai muội canh trứng gà hoa quế”.

Trần Hoàng Hậu mặc dù là Hoàng Hậu cao quý, nhưng không giống các phi tần khác – mười ngón tay không dính nước. Bà đi theo Sùng Trinh Hoàng Đế chinh phạt Ô Nhung, có chuyện gì mà chưa từng làm qua? Đi săn, lột da thú, nhóm lửa... Bà vốn dĩ không phải chim hoàng yến nuôi nhốt trong lồng mà có cách sống của bản thân. Trước đây Hoàng Hậu thích nhất là ăn canh trứng gà hoa quế do mẫu thân bà tự tay làm, đến bây giờ vẫn nhớ mãi không quên. Bởi vậy bà cũng muốn để Triệu Lulu Ly nếm thử chút mùi vị này, là đồ do mẫu thân làm cho, cho nên so với mấy món ăn của ngự thiện phòng càng thêm mỹ vị.

Hơn nữa bệnh tình của Triệu Lulu Ly không nên ở mãi trong phòng, tốt nhất nên ra ngoài đi lại, chăm sóc hoa nhỏ. Thái y đã nói qua, tâm tình thoải mái mới có lợi cho việc chữa bệnh. Vì vậy Trần Hoàng Hậu mới nghĩ ra một phương pháp như vậy, nói Triệu Giới mang nàng ra khỏi phòng, tới hậu hoa viên một chuyến.

Hôm nay Triệu Giới cũng rảnh rỗi, nên cũng không cự tuyệt.

Triệu Lulu Ly vừa nghe liền vô cùng cao hứng, nhảy xuống từ bàn con màu tím, hoa văn sơn thủy hải đường mạ vàng, lôi kéo Ngụy La: “A La nếm qua canh trứng gà hoa quế sao? Mẫu hậu làm món này là ngon nhất!”

Tiểu cô nương sống an nhàn sung sướng, đã quen với sơn hào hải vị, cuộc sống xa hoa, ngẫu nhiên ăn mấy món đơn giản liền cảm thấy mỹ vị. Nhưng Ngụy La bây giờ không có hứng thú gì, đời trước trong viện có nhiều nhất là cây hoa quế, mỗi khi đến tháng tám nàng hương hoa quế phiêu đảng trong gió, Lâm Tuệ Liên sẽ làm canh trứng gà hoa quế cho nàng ăn. Bây giờ vừa nhắc tới hoa quế, nàng liền nhớ lại tình cảnh của tiểu viện trong Long Thủ Thôn, nhớ tới đoạn ký ức không mấy vui vẻ kia.

Ngụy La mở miệng cự tuyệt: “Ta không...”

Triệu Lulu Ly không để cho nàng có cơ hội từ chối, kéo nàng chạy ra khỏi Thần Hoa Điện, thân ảnh nho nhỏ thật vất vả đuổi theo Triệu Giới, đôi mắt trông mong: “Nhị ca, A La cũng có thể nếm thử canh trứng gà hoa quế mẫu hậu làm sao?”

Triệu Giới dừng chân, quay đầu liếc nhìn vẻ mặt khó xử của Ngụy La, nói: “Tất nhiên có thể”.

Triệu Lulu Ly mừng rỡ, lập tức dẫn theo Ngụy La cùng nhau đi hậu hoa viên hái hoa quế. Ngụy La nhắm mắt theo đuôi sau lưng nàng ấy, môi hồng khẽ mỉm, có chút không thể làm gì được.

*** **

Hậu hoa viên nằm ở phía tây bắc của Thái Dịch Trì, chia làm hai khu, trong đó Đông viên trồng đầy hoa quế, cây du (3), cây lựu và một vài loại khác. Bên trong được bố trí tương đối tùy ý, đằng sau còn có một vườn rau xanh, trồng mướp, đậu bắp, nho cùng mấy loại rau quả khác. Nghe nói nơi này là do Trần Hoàng Hậu làm nên, bà tháo xuống chiến giáp, giả nhập hậu cung, có đôi khi không có việc gì làm, lại không thể lẩn nữa mặc giáp ra trận, đành phải ở trong này mở một vườn rau xanh, ngẫu nhiên tới nấu vài món ăn mình thích, cũng coi như một phương pháp giải buồn.

Chuyện hoang đường như vậy, lúc đó Sùng Trinh Hoàng Đế vậy mà lập tức đáp ứng. Không những thế, còn vì bà tìm vài người chuyên trông nom vườn rau.

Có thể thấy tình cảm của họ lúc đó vô cùng tốt, chỉ là không biết tại sao lại đến nông nỗi này.

Trần Hoàng Hậu là tiểu nữ nhi của Hoài Hóa Đại tướng quân, trên bà có bốn vị ca ca, cả bốn đều là võ tướng, thân cư yếu chức (4), tay nắm binh quyền. Đại ca Trần Hoàng Hậu là Định xa Tướng Quân, đóng ở biên quan, hàng năm không thể về kinh, nhị ca của bà là Thủy Sư Đề Đốc (5) của Phúc Kiến, khống chế quan binh thủy bộ của Phúc Kiến, bình thường cũng ít khi về nhà. Tam ca và Tứ ca của bà đều nhậm chức ở Thành Thịnh Kinh, rất có danh tiếng, một người so với một người càng lợi hại hơn. Hơn nữa phụ thân của bà là Đại tướng quân đi theo tiên đế mở rộng bờ cõi, nam chinh bắc chiến, là công thần nhất đẳng, thế nên Trần Gia bọn họ trải qua hơn mười năm, đã trở thành hào môn vọng tộc của Thành Thịnh Kinh, quyền thế ngập trời.

Chính là vì như vậy nên Sùng Trinh Hoàng Đế mới ngày càng kiêng kỵ Trần gia? Cho nên mới dần dần vắng vẻ Trần Hoàng Hậu, chuyên sủng Ninh Quý Phi?

Trong nhà Ninh Quý Phi có một đệ đệ, năm nay đạt được Vô Trạng Nguyên, Sùng Trinh Hoàng Đế có ý trọng dụng hắn, nâng đỡ hắn trở thành thế lực của mình, thay thế đại ca của Trần Hoàng Hậu đang đóng ở biên quan.

Không bao nhiêu năm nữa, thế lực của Trần Gia nhất định sẽ bị hoàng thượng thay thế.

Ngụy La không cần nghĩ cũng biết, khó trách Trần Hoàng Hậu không tha thứ cho hắn. Trơ mắt nhìn huynh trưởng và phụ thân của mình thất thế tàn bại, người chết kẻ lưu vong, ai có thể cảm thấy dễ chịu?

“A La!” Triệu Lư Ly đột nhiên gọi nàng, làm xáo trộn toàn bộ suy nghĩ của nàng, nàng ấy chỉ vào quả lựu đỏ ửng ở trên cao: “Quả lựu đó thật đỏ nha, chúng ta hái nó xuống được không?”

Ngụy La nhìn theo tay nàng ấy, quả nhiên thấy một quả lựu đỏ chắc nịch, xung quanh đó hoa lựu vừa nở, vậy mà nó đã kết quả, thật là hiếm có.

Đáng tiếc cây lựu này có chút cao, hai tiểu giao hòa cố gắng vươn lên cũng với không tới.

Triệu Giới ở trong đình bát giác bên kia đọc sách, trong tay hắn cầm một quyển (6), căn bản không quan tâm tình huống của các nàng bên này. Triệu Lư Ly không dám xin nhị ca giúp đỡ, đành phải kêu cung nữ trèo lên cây hái xuống. Cung nữ rón ra rón rén leo lên cây, thật vất vả mới hái được quả lựu xuống lại mất thăng bằng, lựu từ trong tay nàng rớt xuống lăn trên đất.

Triệu Lư Ly nhắc váy muốn đi nhặt, không nghĩ phía trước đột nhiên xuất hiện một tiểu cô nương mặc màu váy hồng cánh sen, nàng ta cực nhanh nhặt quả lựu lên, xoay người hướng về phía sau vui vẻ nói: “Lâm Lang biểu tỷ, mau nhìn xem, muội nhặt được một quả lựu!”

Ngay sau đó, từ phía sau cửa tròn đi ra một tiểu nữ hái bảy tám tuổi, đầu búi kiểu tóc Quán phát (7), mặc một thân xiêm y màu san hô thêu hoa văn như ý, bộ dáng giống Triệu Lư Ly năm sáu phần, mắt ngọc mờ ngái. Nàng ta chính là nữ nhi của Ninh Quý Phi – Triệu Lâm Lang, người mới nhặt quả lựu lên chính là nữ nhi của Cao Dương Trường Công Chúa – Lý Tương, hai người vốn dĩ ở tây viện chơi đùa, không biết sao lại đột nhiên đi vào trong này, còn đoạt quả lựu khó khăn lắm Triệu Lư Ly mới lấy được.

Triệu Lư Ly là người nhất gan, tính dễ xấu hổ, cho dù bị người ta đoạt đồ cũng không nói gì, nhỏ giọng nhắc nhở: “Đó là của ta...”

Đáng tiếc hai người không nghe thấy, Lý Tương quay đầu, giống như bây giờ mới thấy nàng, gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo tràn ngập kinh hi: “Triệu Lư Ly biểu tỷ? Sao tỷ cũng ở đây?”

Trong mắt phần lớn người, Triệu Lư Ly là người hàng năm bệnh nằm liệt giường, thân thể suy yếu. Vì thế Lý Tương hỏi cũng không có gì lạ, ngược lại khiến Triệu Lư Ly càng ngại ngùng. Gương mặt nhỏ nhắn dừng bước không tiến lên, cánh môi mấp máy nói: “Ta... Ta đi chơi với A La!”

Ngụy La cũng không thẹn thùng giống nàng ấy, càng không nhẫn nhục chịu đựng như vậy, đồ của mình là của mình, dựa vào cái gì phải cho người khác? Nàng chỉ vào cung nữ còn đang ở trên cây chưa xuống, lại chỉ vào quả lựu lớn trong tay Lý Tương, nhảy mắt nói: “Đó là Triệu Lư Ly cho người hái xuống, không phải của các người?”

Lý Tương từng gặp qua Ngụy La, cũng biết thân phận của nàng. Chính là nàng năm lần bảy lượt bắt nạt ca ca, lại hại ca ca Lý Tương ngã bệnh, hiện nay nhìn thấy nàng tự nhiên không thể bày ra sắc mặt tốt. Lý Tương không muốn giao quả lựu ra, mắt hạnh trừng lớn: “Tại sao ta phải tin lời người?”

Nếu là trong quá khứ, một quả lựu thật sự không có gì đáng để tranh, bắt quả chỉ là thứ đồ mới mẻ mà thôi. Các nàng đều là bảo bối trong nhà, nâng như nâng trứng, muốn vật gì tốt mà không có chứ? Nhưng hôm nay Lý Tương muốn cùng Ngụy La phân cao thấp, Ngụy La bắt nạt ca ca nàng ta, nàng ta nhất định phải vì ca ca đòi lại.

Ngụy La liên tục “A” một tiếng, cố ý kéo dài, nghiêng đầu hỏi Triệu Lư Ly ở sau lưng: “Triệu Lư Ly, lời vừa rồi của ta đúng chứ?”

Triệu Lư Ly đón nhận tầm mắt của nàng, nếu là lúc trước khẳng định nàng ấy sẽ nghĩ là thôi đi, nhưng bây giờ lại có Ngụy La bên cạnh nói giúp, Triệu Lư Ly dũng khí gạt đầu một cái: “... Đúng”.

Nếu cả công chúa cũng đều đã mở miệng, nàng ta không có đạo lý gì mà cường bách. Lý Tương chu mỏ, tức giận cầm quả lựu nhét vào trong lòng Ngụy La, cố ý muốn đẩy Ngụy La té ngã.

Ngụy La lão đạo hai bước mới miễn cưỡng đứng vững. Trong ngực nàng còn cầm quả lựu, cũng không tức giận, ánh mắt sáng ngời cong thành hình trăng non, cười dịu dàng nói: “Lý Tương?”

Lý Tương nhìn nàng một cái, bất đắc dĩ hỏi: “Làm cái gì?”.

Ngụy La quay người đi về bên cạnh Triệu Lư Ly, vừa đi vừa chậm rãi nói: “Trên đỉnh đầu người có một con sâu”.

Sắc mặt Lý Tương trắng nhợt, vô thức ngẩng đầu nhìn lên, bóng trắng ngọc ngậy từ trên rơi xuống, rớt lên mũi nàng ta! Mấy tiểu cô nương đều sợ loài vật mềm nhũn này, nó bò trên thân khiến người ta cảm giác nổi cả da gà, Lý Tương cũng không ngoại lệ, lúc này sợ hãi khóc lên. Sâu từ trên mũi nàng ta rớt xuống, vẩy vẩy trên mặt đất, nàng ta cảm thấy thật chán ghét, vội vàng kêu cung nữ giết chết con sâu kia.

*** ** *

Ngụy La và Triệu Lư Ly quay lại đình bát giác nơi Triệu Giới đang ngồi nghỉ, để lựu lên bàn đá, kêu cung nữ mở ra, đặt bên trong đĩa sứ sơn vẽ có

hoa sen quần quanh.

Thạch lựu đỏ ửng viên mẩn trong suốt, đáng tiếc hái xuống quá sớm, hương vị không ngọt, còn có chút chua. Ngụy La chỉ ăn mấy hạt liền không ăn nữa, nghiêng đầu thấy Triệu Giới không nhúc nhích, nhặt mấy hạt lên hỏi: “Đại ca ca có ăn lựu không?”

Nàng vốn chỉ là thuận miệng hỏi, hơn nữa còn có tâm tư cợt nhả, muốn cho hắn nếm thử vị chua của lựu. Không nghĩ tới Triệu Giới không ngẩng đầu lên, cảm hương về phía nàng, há mồm. Tư thái kia rõ ràng là muốn nàng dứt hẳn.

Tay Ngụy La ngừng ở không trung, do dự một lát, đành phải bỏ lựu vào trong miệng hắn. Ngụy La chột rút tay về, lặng lẽ xoa xoa lên y phục.

Động tác nhỏ của nàng không tránh được ánh mắt Triệu Giới. Triệu Giới làm bộ không thấy, tầm mắt vẫn chăm chú vào quyển sách, nhai nhai, nhổ ra hột lựu, thanh âm thông thả dễ nghe lại vang lên: “Lại một hạt nữa”.

Hắn không thấy chua sao?

Nội tâm Ngụy La thâm oán, đành phải dứt hẳn miếng nữa.

Triệu Giới như không biết chua, ăn xong lại bảo nàng dứt, hoàn toàn không có bộ dáng không ổn. Nàng lại không phải tiểu nha hoàn của hắn, bên cạnh hắn không phải có cung nữ sao! Vì cái gì nhất định bắt nàng dứt chứ? Ngụy La bĩu môi, bất mãn nghĩ, nàng mặc dù thấy lựu ăn không ngon, cũng không muốn tiếp tục dứt hẳn, tay giờ lên đến môi rồi, rốt cục hắn ăn đủ chưa?

Triệu Giới rốt cục cũng xem xong trang cuối của , ngẩng đầu, vừa vận nhìn thấy ánh mắt oán niệm của tiểu nha đầu, không khỏi thấp giọng cười một tiếng. Hắn cúi người xoa xoa mi tâm của nàng, cố ý đẩy tóc mái trước trán ra, vuốt ve nốt ruồi màu hồng: “Giàn nho phía sau hiện giờ đã ra quả, có muốn ăn không?”

Ngụy La trừng mắt, còn chưa kịp nói gì, Triệu Lưu Ly ở bên kia vội vàng nói: “Muốn!”

Triệu Giới đứng dậy cười nói: “Đi, ca ca dẫn đi hái nho!”.

Cách đình bát giác không xa có một giàn nho, phía dưới có một dãy ghế dài, bình thường còn có thể ngồi ở đây hóng mát nghỉ ngơi. Từng chùm nho rũ xuống, kết thành những quả vừa tròn vừa lớn, nhìn thật mê người.

Triệu Lưu Ly được cung nữ ôm, vươn tay liền có thể đụng tới chùm nho. Nàng ấy không phải hái một chùm, mà lựa từng trái, chỉ chốc lát sau liền hái đầy tay.

Ngụy La ở phía dưới nhìn theo, mắt sáng lên, có chút hâm mộ.

Triệu Giới chăm chú nhìn hành động của nàng, thấy thế liền đi lên, cúi người nâng mông nhỏ của nàng lên, ôm nàng từ trên mặt đất đứng dậy, hỏi: “Nghĩ muốn hái chùm nào?”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sừ Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ăn không được nho lại nói nho chua

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Tiểu hài tử khí lực nhỏ, cho dù cầm kéo thì căn bản cũng không thể cắt cả chùm nho xuống được. Ngụy La thử hai lần không có kết quả, dứt khoát trực tiếp để Triệu Giới bế mình, vừa hái vừa ăn. Nàng nhìn chuẩn một chùm nho lớn nhất trong giàn, giơ cánh tay ngắn ngủn lên tóm lấy, thành công kéo nó xuống. Lúc nàng chuẩn bị bỏ vào miệng, cúi đầu nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của Triệu Giới nhìn mình, nàng nghĩ một chút, thập phần hiểu chuyện dứt cho hắn một quả nho: “Đại ca ca ăn đi!”.

Rau quả Trần Hoàng Hậu trông đều rất sạch sẽ, bình thường cũng có người tỉ mỉ chăm sóc, nếu không chú ý quá nhiều có thể trực tiếp ăn.

Triệu Giới cố tình lại là loại người tỉ mỉ hay bắt bẻ, nho chưa được rửa hắn sẽ không ăn. Không ăn thì không ăn, Ngụy La không tự làm mất mặt, không quan tâm hắn, bản thân ăn rất nhiều, chỉ chốc lát đã ăn non nửa chùm. Lúc Triệu Giới đặt nàng xuống, nàng đã ăn no đến phình bụng vậy mà còn có chút chưa thỏa mãn.

Triệu Giới chê cười nàng nói: “Ăn nhiều tiêu chảy”.

Ngụy La vốn dĩ không tin lời hắn, cho rằng Triệu Giới đỏ mắt ghen tị, không ăn được thì chê nho xanh. Ai ngờ rằng xong canh trứng gà hoa quế do

Trần Hoàng Hậu tự mình làm, mới vừa ngồi trên xe ngựa trở về Phủ Anh Quốc Công, bụng Ngự La liền bắt đầu cảm thấy đau. Con đau này nhanh chóng mãnh liệt, từng trận từng trận tới, mới đầu không thấy nghiêm trọng lắm, lúc về đến nhà thì cả đầu đầy mồ hôi lạnh, đau đến toàn thân phát run.

Chuyện này khiến Ngự Côn và Thường Hoàng sợ hãi, Ngự Côn gấp rút kêu nha hoàn đi mời đại phu. Lúc đại phu tới, nàng đã thượng thổ hạ tả (1), gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt, mới nửa ngày phảng phất đã gầy đi một vòng.

Đại phu nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng bắt mạch, nói một chút không có gì đáng ngại, chỉ là ăn nhiều trái cây sống, tràng vị có chút không chịu nổi. Thân thể tiêu hải tử yếu ớt, đừng nhìn bình thường sinh long hoạt hổ, những chi tiết nhỏ này đều phải chú ý tốt mới được. Đại phu đứng đó thuyết giáo, Ngự Côn ở một bên thành thật lắng nghe, cho tới khi đại phu kê xong phương thuốc rồi đi, hán mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Không lâu sau Kim Lũ mang thuốc tới, đỡ Ngự La dậy uống thuốc xong, lo lắng hỏi: “tiểu thư ở trong cung ăn cái gì? Sao lại ăn đến hư bụng rồi?”

Ngự La mềm nhũn nằm dựa vào gối lớn, bộ dáng mệt mỏi, không có khí lực nói: “Ta ăn nho, ăn rất nhiều!”.

Nói xong nàng không khỏi nhớ tới mấy lời của Triệu Giới, thầm nghĩ hán đúng là miệng quạ đen, nói cái gì ứng cái đó. Bây giờ nàng thật sự bị tiêu chảy rồi, chỉ sợ buổi học sớm mai cũng không thể tham dự, vậy thì phải báo lại với Trần Hoàng Hậu xin nghỉ vài ngày, chờ bồi dưỡng thân thể tốt lên rồi nói sau. Cũng may, uống thuốc xong Ngự La cảm thấy thân người khá hơn nhiều, không thượng thổ hạ tả nữa, tinh thần cũng tốt hơn, không nghiêm trọng như lúc đầu.

Thái phu nhân và các phòng khác nghe động tĩnh, rồi rít chạy tới thăm. Bây giờ Ngự La chính là đại hồng nhân của Phủ Anh Quốc Công, nàng không những tiến cung làm thư đồng của Thiên Cơ Công Chúa, còn được Trần Hoàng Hậu coi trọng, Hoàng Hậu cứ vài ba hôm lại đưa thứ tốt đến cho Ngũ phòng làm các phòng khác đồ mất không thôi.

Thái phu nhân La Thị vốn không thích cháu gái này, bởi vì mẫu thân của nàng năm đó không biết kiểm chế, khiến hai nhi tử của bà vì tranh giành tình nhân mà trở mặt thành thù, đến nay huynh đệ vẫn bất hòa. Thái phu nhân đối với Ngự La và Thường Hoàng ôn hòa, ngẫu nhiên nhớ tới thì quan tâm đôi lời, cũng không yêu thương bằng các tôn tử khác. Bây giờ Ngự La rất được Trần Hoàng Hậu coi trọng, thái độ của bà với Ngự La cũng thay đổi nhiều, không coi thường như trước kia, đối xử với Ngự La cũng tươi cười nhiều hơn.

Ngự La biết rõ Thái phu nhân không thích nàng, cho nên nàng cũng không thân cận với bà. Trong Phủ Anh Quốc Công này, nàng thân nhất chính là Tứ bá mẫu, ngoại trừ Tứ bá mẫu ra, những người khác không quan trọng.

Thân thể nàng suy yếu, nằm cuộn mình trong chăn, chỉ lộ ra gương mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay, mắt nhỏ chớp chớp nhìn mọi người rồi dừng lại trên người Tần Thị: “Tứ bá mẫu ở lại với con...”

Tần Thị đi tới, ngồi ở bên giường, tỉ mỉ giúp nàng xếp góc chân, vội nói: “Được được, Tứ bá mẫu ở lại với con.”

Đoàn người thấy nàng vô sự lúc này mới lục đục rời đi. Trong phòng rõ ràng thanh tịnh hơn, Ngự La cũng cảm thấy mệt mỏi, nhắm mắt không đến một lúc liền ngủ say.

*** **

Lần này Ngự La bệnh liền ba ngày, ba ngày không đi Thượng Thư Phòng nghe giảng bài.

Hai ngày đầu Triệu Lưu Ly còn có thể chịu được, sang ngày thứ 3 liền bộc phát. Thu ma ma lừa nàng nói ngày mai Ngự La sẽ tiến cung, nhưng nàng chờ hai ngày vẫn không thấy người đến! Ngự La về sau có phải sẽ không tới nữa không? Thiên Cơ Công Chúa khó khăn lắm mới có được một người bạn nhỏ, tự nhiên rất xem trọng nàng, cho dù Thu ma ma lần nữa trấn an nàng rằng Ngự La ngã bệnh, chờ khỏi rồi sẽ vào cung, nàng cũng không nghe.

Ngày hôm đó nói sao Triệu Lưu Ly cũng không chịu uống thuốc, được đút vào miệng liền phun ra, nàng nói Ngự La đến mới bằng lòng uống thuốc.

Lão thiên gia ơi, Tứ tiểu thư Phủ Anh Quốc Công rốt cuộc là linh đan diệu dược gì!

Thu ma ma không dám chậm trễ, gấp rút tới Điện Chiêu Dương của Trần Hoàng Hậu bẩm báo. Vừa vặn Triệu Giới và Cao Đan Dương cũng đang ở đó, Triệu Giới thỉnh an Trần Hoàng Hậu, Cao Đan Dương tới thăm dì, hai người vừa vặn vào cung cùng lúc. Thu ma ma đem sự tình nói qua, khó xử hỏi: “Nương nương, phải làm sao bây giờ?”

Trần Hoàng Hậu nhíu mày, không thể không bối rối: “Bệnh tình A La sao rồi? Có thể vào cung không?”

Thu ma ma đáp: “Sợ là không thể... Sáng nay Phủ Anh Quốc Công cho người tới truyền lời, nghe nói Tứ tiểu thư còn bệnh liệt giường!”.

Như vậy cũng không hay lắm, một người không thể vào cung, một người không chịu uống thuốc, thật sự muốn đem Trần Hoàng Hậu gấp chết mà.

Triệu Giới ngồi trên ghế thái sư nghe vậy, tay miết theo miệng chén hỏi: “Ngự La bị bệnh?”

Trần Hoàng Hậu ừ một tiếng, ngồi trên giường la hán, hơi chút phiền muộn nói: “Hôm kia còn tốt, không biết sao đột nhiên lại bệnh liệt giường, nghe nói bệnh không nhẹ, hai ngày nay cũng không tới Thượng Thư Phòng đọc sách”.

Triệu Giới suy nghĩ, “Ân” một tiếng, liền không hỏi nhiều.

Cao Đan Dương ngồi đối diện nghe thấy tên Ngụy La, nghĩ nghĩ, nhin không được hỏi chuyện của Ngụy La: “Dì, người đang nói tới Tứ tiểu thư của Phủ Anh Quốc Công – Ngụy La sao?”

Cao Đan Dương hôm nay có ý ăn mặc, thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi, đang thời kỳ dậy thì, mặt mày tinh xảo, yếu điệu uyển lệ. Nàng mặc xiêm y màu trắng, nổi bật dáng người cao gầy, linh lung hấp dẫn. Tóc được búi nhỏ rủ xuống (2), tóc mái nghiêng nghiêng, trên đầu cài hai cây trâm uyển ương, mi tâm vẽ một bông hoa mai càng làm lộ ra ngũ quan xinh đẹp. Nhưng Triệu Giới nhìn xong, lại không tự chủ nhớ tới nốt ruồi đỏ thắm trên mi tâm của Ngụy La, bình thường nhìn không thấy, chỉ khi ngẫu nhiên đẩy tóc mái nàng ra mới thấy, so với hoa diên được vẽ lên thì xinh đẹp hơn nhiều.

Trần Hoàng Hậu gật gù: “Nàng ấy hiện giờ là thư đồng của Lư Ly. Sao vậy, cháu cũng biết?”

Cao Đan Dương lắc đầu, ánh mắt vô tình hay cố ý nhìn Triệu Giới, môi anh đào cắn cắn nói: “Cháu không biết, chỉ nghe qua chút chuyện của nàng ấy”.

Đây là muốn nói về chuyện lữ mào sao? Triệu Giới rừ rừ, không đếm xỉa tới nàng ta, tường tận suy xét chén trà đang cầm trong tay, phảng phất không chú ý tới ánh nhìn của nàng.

Trần Hoàng Hậu mở lời, đem chuyện hôm đó Ngụy La khuyên Triệu Lư Ly uống thuốc thế nào kể lại một lần. Nói được một nửa liền nhớ tới Triệu Lư Ly vẫn không chịu uống thuốc, bà đành dừng lại, đứng dậy cùng Thu ma ma đi Thần Hoa Cung một chuyến, dự định tự mình làm dịu tình hình.

Cho dù Cao Đan Dương không có hứng thú gì với Ngụy La nhưng cung không quá rầy rà hào hứng của Trần Hoàng Hậu, đành phải miễn cưỡng cười nghe tiếp. Bấy giờ Trần Hoàng Hậu muốn đi Thần Hoa Điện, nàng ta cũng tiện thể đi theo sau, nhìn xem tình huống của Triệu Lư Ly một chút.

Cao Đan Dương có tâm muốn để Triệu Giới cùng đi, Triệu Giới từ ghế thái sư đứng dậy, cự tuyệt nói: “Con còn có việc, ngày mai lại tới thăm Lư Ly!”

Nói xong đứng dậy đi ra ngoài điện, cũng không chào hỏi Cao Đan Dương một tiếng, nháy mắt thân ảnh đã đi xa.

Cao Đan Dương tức giận bĩu môi, nhìn chằm chằm bóng lưng hắt một lúc rất lâu.

Trên đường Triệu Giới xuất cung, liền dặn dò Chu Cảnh đi sau: “Đi Phủ Anh Quốc Công thăm dò một chuyến, xem Tứ tiểu thư bị bệnh gì, khi nào thì trị xong. Nếu cần được liệu gì thì bên phủ bản vương cũng đều có rất nhiều”.

Chu Cảnh hơi ngần ra, rất nhanh đáp ứng, vừa ra khỏi cung liền đi giải quyết việc này.

*** **

Phủ Anh Quốc Công

Bệnh của Ngụy La vốn dĩ đã trị xong, chỉ có ngày đầu thượng thổ hạ tả rất kịch liệt, thân thể liền bị hư tổn không ít. Hiện tại ở dưỡng ở nhà hai ngày, khôi phục rất nhiều, phỏng chừng ngày mai liền có thể đi Thượng Thư Phòng nghe giảng bài.

Nàng không biết tình huống trong cung, lúc này mới uống được xong, đắng đến lú lười. Thường Hoàng từ bên ngoài mang vào một cái hộp nhỏ trắng men hoa văn hình hoa sen, giống như hiện vật quý nhét vào trong ngực nàng: “A La, nhận lấy.”

Ngụy La hiếu kỳ, vừa mở ra vừa hỏi: “Đây là cái gì?”

Thường Hoàng còn chưa mở miệng nàng đã nhìn thấy món đồ bên trong. Trong hộp đựng những viên đường đủ màu sắc, màu hồng là nhân bánh son trà, vàng là nhân bánh quýt, đỏ là nhân nho... Bên ngoài còn được phủ lớp đường trong suốt, vừa ngọt vừa đẹp mắt. Ngụy La cầm một viên nhân son trà bỏ vào miệng, vừa có vị ngọt của đường vừa có vị chua của son trà, vừa ngọt vừa chua, thoáng cái hòa tan vị đắng trong miệng nàng, cực kỳ ngon.

Ngụy La chưa từng thấy loại kẹo đường này, cầm một viên đút cho Thường Hoàng: “Đệ lấy ở đâu ra?”

Thường Hoàng khó có khi lộ ra vui vẻ, hân cười một cái, nụ cười lộ lên thắm vào ruột gan. “Hôm nay đại ca ra cửa, đệ cùng ca ca ra ngoài, mua ở trên đường”. Dừng một chút, lại trở về bộ dáng tiểu đại nhân bình thường nói: “Tỷ thích là tốt rồi!”

Ngụy La cầm hộp nhỏ lên, mắt hạnh cong cong: “Tỷ thích vô cùng”.

Thường Hoàng biết rõ nàng uống thuốc đắng, có thể nhớ tới mua đồ cho nàng, khiến nàng thật sự cảm động. Bất quá nàng cũng có chút nghi hoặc, Ngụy La hỏi hán tiền ở đâu ra, hán nói là tiền tiêu vật ngày lễ tết Ngụy Côn cho, lúc này Ngụy La mới yên tâm.

Sau khi Thường Hoàng rời đi, Ngụy La đem hộp nhỏ để trên đầu giường, có vật này sau này nàng uống thuốc cũng không sợ đắng nữa. Nàng còn có thể mang vào trong cung cho Triệu Lư Ly nếm thử, chỉ là không thể để nàng ấy ăn quá nhiều, đây là món đồ đầu tiên Thường Hoàng mua cho nàng, ăn nhiều nàng sẽ đau lòng.

Ngụy La nghĩ ngợi lung tung, nằm trên giường không bao lâu đã ngủ thiếp đi.

Ước chừng qua mấy tiếng, tới khi mặt trời ngã về tây, trong sân dần có ánh hào quang. Nha hoàn Kim Lũ đẩy cửa đi vào phòng, tay bưng cái khay màu đen, trong khay còn đặt chén cháo củ từ để trên đầu giường rồi đánh thức Ngụy La dậy: “Tiểu thư, tỉnh dậy uống ít cháo. Buổi trưa tiểu thư đã không ăn gì, lúc này phải ăn một chút”.

Nguyệt La bị người ta đánh thức từ trong mộng, mắt khép hờ, có chút mơ màng.

Buổi trưa nàng uống được xong trong miệng toàn là vị đắng, sao còn có tâm tình ăn cái gì? Bây giờ quả thật có chút đói bụng. Nguyệt La dịu mắt: “Kim Lũ, tỷ dứt ta!”

Kim Lũ hết cách với nàng, cười nói được.

Kim Lũ dứt nàng ăn vài miếng, có lẽ vì vừa mới tỉnh ngủ nên tinh thần không phấn chấn, chỉ ăn hơn nửa chén cháo đã không muốn ăn nữa. Thân thể nhỏ được bao bọc, chui vào trong chăn ngủ đầu tiếp tục ngủ.

Kim Lũ dụ dỗ thế nào cũng vô dụng, sau cùng đành buông tha, kêu phòng bếp để chén cháo tiếp tục hâm nóng, khi nào nàng đói bụng lại bung lên.

Sau lúc hoàng hôn, sắc trời dần dần tối xuống.

Nguyệt Côn mới từ Hàn Lâm Viện trở lại, nghe hạ nhân nói bệnh tình Nguyệt La lại thêm nghiêm trọng! Hắn ngay cả y phục đều không đổi, vội vàng vào phòng Nguyệt La, chỉ thấy tiểu cô nương nằm ở trên giường, thân thể cuộn thành một đoàn, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cả người còn khẽ run rẩy.

Nguyệt Côn tức giận, sai bước đến bên giường, đem Nguyệt La ôm vào ngực, nghiêm nghị hỏi hạ nhân trong phòng: “Đây là có chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cây ngân hạnh

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Chính Nguyệt La cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, rõ ràng bệnh của nàng đã đỡ rồi, nhưng hết lần này tới lần khác lại tái phát, lần sau so với lần trước còn nghiêm trọng hơn.

Nàng uống cháo xong liền nằm xuống ngủ, ngủ được một lát chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, hơn nữa trong dạ dày vô cùng khó chịu, nghĩ muốn ói. Sau khi nàng ói xong thì bệnh tình không những không có chuyển biến tốt hơn, mà thân thể thậm chí còn bắt đầu run rẩy, nàng không thể kiểm soát được bản thân mình, ngay cả đầu óc cũng mơ hồ không rõ ràng.

Vừa nhìn liền biết là dấu hiệu của trúng độc.

Nhưng nàng chỉ ăn một chén cháo củ từ bách hợp, còn có đường Thường Hoàng cho, cũng không ăn gì khác, tại sao lại trúng độc?

Nguyệt La không kịp nghĩ những thứ này, hô hấp tiếp tục yếu dần, lông mi thật dài từ từ buông xuống, che đi đôi mắt sáng lung linh, nàng hôn mê rồi!

Sắc mặt Nguyệt Côn khó coi, bảo Kim Lũ và Diệp Thị gọi hết hạ nhân trong phòng tới, mặt khác sai người cấp bách đi gọi đại phu. Hắn muốn điều tra xem là ai to gan như vậy, dám công khai hại nữ nhi của hắn!

Không lâu sau, đại phu vội vã chạy đến, bắt mạch cổ tay cho Nguyệt La xong, lại lật mí mắt và đầu lưỡi, sau đó ngưng trọng nói: “Là bị trúng độc”

Nguyệt Côn nắm chặt nắm tay, khàn giọng nói: “Độc gì? Có thể trị không?”

Đại phu lắc đầu nói: “Trước mắt vẫn không rõ ràng lắm”. Ông ta buông tay Nguyệt La ra, gọi hai nha hoàn tới, việc cấp bách trước tiên là giải độc cho Nguyệt La rồi tính sau. Cũng may phát hiện kịp thời, độc tính không phải hết sức nghiêm trọng, nếu là chậm một chút nữa, chỉ sợ không kịp, cho dù cứu về cũng để lại di chứng. Ông nói với hai nha hoàn: “các người nghĩ cách để tiểu thư ói ra, tốt nhất là nhanh một chút, nàng so với lúc này càng thêm suy yếu. Ta ở bên ngoài chờ, khi nào xong thì gọi ta”.

Chuyện khẩn cấp, nha hoàn không dám trễ nãi, vội vàng theo phương pháp đại phu nói khiến Nguyệt La ói ra. Nàng ăn mấy thứ cũng không nhiều lắm, chưa đầy một lát đã ói ra sạch sẽ, người cũng tốt hơn một chút, có điều nhìn vẫn còn suy yếu.

Đại phu kiểm tra hết những thứ Nguyệt La phun ra, sắc mặt ngưng tụ hỏi nha hoàn đứng đầu giường: “Hôm nay Từ tiểu thư ăn gì?”

Kim Lũ vừa cầm khăn lụa giúp Nguyệt La lau miệng, vừa tự trách mình không chăm sóc tốt cho tiểu thư, tuy khó qua nhưng vẫn nhất nhất đáp lời đại phu: “Hôm nay khẩu vị tiểu thư không tốt, chỉ ăn một chén cháo củ từ bách hợp, cũng không dùng thêm gì nữa”.

Đại phu hỏi chén cháo kia còn thừa hay không, Kim Lũ nói có, vội kêu người bưng từ dưới bếp lên. Nàng vốn dĩ lo lắng Nguyệt La sau khi tỉnh sẽ thấy đói, liền để trên bếp liên tục đun nóng, chờ nàng tỉnh dậy sẽ ăn. Không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy, cháo đó là nàng tự bưng từ phòng bếp vào, ở

giữa không có bất kỳ ai đụng vào, chẳng lẽ thật sự có vấn đề?

Đại phu dùng thìa khuấy lên, lấy ra bên trong một viên ngân hạnh, sắc mặt ngưng trọng hỏi: “Ai thêm vào? Khi nào?”

Kim Lũ trì trệ, việc này nàng không rõ, đây là vấn đề do phòng bếp chịu trách nhiệm.

Sắc mặt Ngụy Côn khó coi, từ kẽ răng rít ra một câu: “Gọi hạ nhân trong phòng bếp tới!”

Không lâu sau, đầu bếp chịu trách nhiệm nấu cháo bị dẫn tới, vừa thấy Ngụy Côn liền quỳ xuống, dập đầu ba cái: “Lão gia, tiểu nhân tuyệt đối không có tâm tư hại Tứ tiểu thư...”

Ai có thể nghĩ tới vấn đề nằm ở thứ nhỏ nhỏ trên cây ngân hạnh?

Ngân hạnh hay còn gọi là cây bạch quả, bình thường nấu chín ăn không những không có việc gì mà còn tốt cho cơ thể. Nhưng nếu ăn sống thì sẽ bị trúng độc, loại độc tính này ở trên người tiểu hài tử thể hiện rõ nhất, nhẹ thì choáng váng nôn mửa, nặng thì suy tim! Vừa rồi đại phu thấy Ngụy La phun ra ngân hạnh chưa tiêu hóa hết, không có nấu chín, vừa nhìn liền thấy.

Nhưng cháo Kim Lũ bùng lên có chứa ngân hạnh đã bị nấu, chắc chắn lúc mới thêm vào còn sống, ở trên lò lửa một thời gian dài như vậy, đến bây giờ đã nấu mềm.

Ngụy Côn biết được tiền căn hậu quả, nghiêm nghị hỏi đầu bếp Tổng Tam: “Cháo là người nấu, trừ người ra còn có thể là ai?”

Tổng Tam lên tiếng phủ nhận, dựng thẳng ba ngón tay lên đầu lấy tính mạng bảo đảm: “Tiểu nhân thật sự không biết...”

Không biết, không biết, điều này trong mắt Ngụy Côn chính là ngụy biện. Ngụy Côn đang muốn gọi người dẫn hấn xuống đánh hai mươi hèo, bỗng nhiên hấn nói: “Tiểu nhân sau khi nấu xong cháo có rời đi một lát, lão gia, nhất định là có người nhân lúc đó mà thêm vào!”

Sắc mặt Ngụy Côn trầm xuống, suy nghĩ một lát, cho rằng lời hấn cũng không phải không thể tin, liền sai người thăm dò hôm nay có qua đi qua phòng bếp, khi nào đi, đi làm gì.

Rất nhanh liền có kết quả, hôm nay nha hoàn đi qua phòng bếp có hai người, một người là Kim Lũ, một người là Kim Từ.

Kim Lũ đi lấy cháo cho Ngụy La, Kim Từ gần đây không được Ngụy La trọng dụng, rất lâu cũng chưa từng hầu hạ bên cạnh nàng, vậy nàng ta đi phòng bếp làm gì?

Vừa nói như vậy Kim Lũ đột nhiên nhớ ra, cháo hôm nay chính là nàng ấy có hảo tâm bùng đưa cho nàng.

Kim Lũ đem việc này nói ra, Ngụy Côn phẫn nộ đem khay mực trên bàn bát tiên ném xuống đất, đứng dậy đi tới trước mặt Kim Từ, nhắc nàng ta lên hỏi: “Nói, có phải ngươi muốn hại tiểu thư không?”

Ngụy Côn vẫn là người tốt tính, đối đãi người khác khoan dung độ lượng, ôn hòa có lễ. Nhưng mọi việc đều có ranh giới cuối cùng, chỉ cần chuyện có liên hệ tới hài tử, hấn sẽ trở nên giống như bây giờ, nóng nảy dễ giận.

Kim Từ lắc đầu phủ nhận, khó nhọc nói: “Nô tỳ... Nô tỳ... oan uổng...”

Sự thật đều ở ngay trước mặt, Kim Lũ đối với Ngụy La trung thành và tận tâm, tuyệt đối không thể hại nàng, chỉ có nàng ta là người bị hiềm nghi nặng nhất, ngoại trừ nàng ta ra thì còn có thể là ai? Ngụy Côn hỏi không được, nộ hỏa công tâm ném Kim Từ xuống đất: “Nếu đã không thể nói thật, giữ lại đầu lưỡi có ích lợi gì? Chi bằng cắt!”

Sắc mặt Kim Từ trong nháy mắt trắng bệch như tờ giấy trắng, thân thể ngã xuống đất.

Này còn chưa đủ, Ngụy Côn lại nói: “Có ý định mưu hại chủ tử, lang tâm cầu phế! Nô tài như vậy không cần cũng được. Cắt hết lưỡi không cần để lại, ném tới ngoại thành cho dã thú ăn đi”.

Làm mọi cho dã thú hoang, nghĩ đã thấy đáng sợ, những thứ súc sinh kia gặm thịt nàng từng chút một, ngay cả sức kháng cự cũng không có, cuối cùng chỉ còn dư lại một đồng xương trắng. Lúc này Kim Từ mới biết sợ hãi, quỳ trên mặt đất đông đông dập đầu cầu xin tha thứ, nước mắt chảy đầy mặt, “Lão gia tha mạng, không phải nô tỳ tự nguyện... Là, là tam phu nhân sai sử nô tỳ...”

Thân thể Ngụy Côn cứng đờ, nghiêng đầu hỏi: “ngươi nói là ai?”

Kim Từ vì giữ mạng nhỏ, liền đem chuyện Liễu Thị sai sử nàng nói toàn bộ, Liễu Thị nói tiểu thư thích ăn ngân hạnh, ngoài Ngân Hạnh Viên có một cây ngân hạnh, nếu hái mấy quả tới thả vào trong cháo của tiểu thư, sẽ làm bệnh của tiểu thư nhanh khỏi hơn. Kim Từ còn muốn giãy giụa nói: “Lão gia, nô tỳ vô tội. Nô tỳ không biết ngân hạnh ăn sống có độc...”

Ngụy Côn một cước đá văng nàng, cho dù không biết ngân hạnh sống có độc, nhưng bỏ loạn đồ vào trong chén của tiểu thư, cũng đủ tội nàng ta!

Ngụy Côn một lần nữa ngồi xuống ghế bát tiên, thở hắt hắt mấy lần, tay đỡ trán, không lường được lại có kết quả này.

Tam phu nhân vì sao phải hại Ngụy La? Hẳn vốn cho rằng đây là tà tâm của Đỗ Thị, hại chết Ngụy La một lần không đủ, còn muốn hại nàng lần thứ 2, không nghĩ tới là Liễu Thị!

*** **

Ngụy Côn tự nghĩ rất lâu, không thể không gọi Tam lão gia Ngụy Xương tới.

Hai huynh đệ đã rất lâu không ngồi cùng một chỗ nói chuyện, mấy năm nay hết như người xa lạ, cho dù ở cùng một Phủ Anh Quốc Công cũng ít nói chuyện với nhau. Bây giờ Ngụy Xương đến, tự nhiên không có sắc mặt gì tốt, ngồi trên ghế đối diện hỏi: “Huynh tìm ta có chuyện gì?”

Ngụy Côn cũng không vòng vo, trực tiếp kêu người dẫn Kim Từ lên, làm cho Kim Từ đem chuyện vừa rồi lặp lại.

Kim Từ vốn dĩ thu được đồ tốt từ chỗ Liễu Thị, Liễu Thị hứa hẹn với nàng ta chỉ cần đợi chuyện này qua, đến lúc đó sẽ đưa nàng ra ngoài phủ, vì nàng ta tìm mối hôn sự tốt. Bây giờ không qua được, tính mạng quan trọng hơn, nàng ta không còn lựa chọn nào khác, đành phải một năm một mười kể lại tiền căn hậu quả.

Nói xong chỉ thấy sắc mặt Ngụy Xương đen như đất nòi hỏi: “Ngươi có chứng cứ gì?”

Kim Từ lấy từ trong tay áo ra một vật, đưa tới trước mặt Ngụy Xương: “Đây là phu nhân đưa cho nô tỳ, lão gia xem qua...”

Đó là một đôi hoa tai khảm ngọc, kiểu dáng bình thường, không có gì đặc biệt. Nhưng Ngụy Xương biết, bởi vì đôi hoa tai này bị Liễu Thị ghét bỏ, oán hận nó không hợp với phong cách của bà, phôi xiêm y cũng không tốt. Bây giờ nó lại nằm trong tay Kim Từ... Ngụy Xương nhắm mắt, nắm chặt tay vịn ghế, rất lâu không nói lời nào.

Ngụy Côn bảo hạ nhân dẫn Kim Từ xuống, lạnh lùng nói: “Cắt đứt đầu lưỡi của nàng ta, bán ra ngoài phủ, tự sinh tự diệt”.

Cắt đầu lưỡi sẽ không ăn nói lung tung, hành động này của Ngụy Côn coi như suy tính cho Phủ Anh Quốc Công.

Kim Từ không nghĩ thoát được tội tử, còn có hình phạt khác chờ mình! Lập tức bị dọa đến hồn phi phách tán, không ngừng khóc hướng Ngụy Côn cầu xin: “Lão gia khai ân...”

Ngụy Côn giống như không nghe thấy, thị vệ mang nàng ta ra khỏi viện, nắm cằm, rút đao kề lên, động tác nhanh trong nháy mắt, liền có máu tươi từ trong miệng nàng ta phun ra, nhuộm đỏ một mảng đất lớn. Kim Từ đau đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, rốt cuộc không nói nên lời, té trên mặt đất không ngừng run rẩy.

Trong phòng, Ngụy Xương ngồi rất lâu, mặt không chút thay đổi cầm lấy đôi hoa tai, đứng dậy ra khỏi Tùng Viên, hướng Lê Viên Tam phòng mà đi.

Hắn vừa mới từ bên ngoài về, còn chưa kịp về Lê Viên, đã bị Ngụy Côn gọi tới Tùng Viên.

Lúc này hắn bước vào phòng, Liễu Thị từ bên trong ra đón, quan tâm nói: “Hôm nay sao lại về trễ như vậy? Có chuyện gì sao, lão gia dùng bữa tối chưa? Đề thiếp kêu người hâm nóng thức ăn rồi bưng lên”.

Nói xong, bà thấy Ngụy Xương không nói lời nào, thậm chí vẻ mặt cũng không biểu lộ gì, nhìn thẳng vào bà. Nội tâm Liễu Thị hoảng hốt, trên mặt lại vẫn bày ra vẻ thật sự bình tĩnh, che miệng khẽ cười hỏi: “Sao lại nhìn thiếp như vậy, trên mặt thiếp có gì sao?”

Ngụy Xương nhìn bà, thê tử cùng mình bảy tám năm thân cận, lần đầu tiên lại thấy như người xa lạ. Những năm nay hắn tự thấy có lỗi với bà, liên tục dùng phương thức lớn nhất để bù đắp, cho dù bà kiêu căng vô lễ hắn cũng nhịn, bà không thích Ngụy La và Thường Hoảng hắn cũng có thể hiểu. Chỉ là không nghĩ tới, bà ấy sẽ sinh ra tâm tư hại người!

Đứa bé kia chỉ mới sáu tuổi, bà ấy đến tận cùng là đang nghĩ cái gì?

Liễu Thị dần cảm thấy bất an, tiến lên giữ tay ông dẫn tới bàn tròn: “Hôm nay phòng bếp có làm món ông thích, ông xem một chút...”

Ngụy Xương không nhúc nhích, từ trong tay áo lấy ra đôi hoa tay khảm ngọc, đặt trên bàn bát tiên.

Dưới ánh chiều tà rực rỡ, vẻ mặt Liễu Thị đột nhiên cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Lại có chút đau lòng

Beta: gaubokki

“Đây là cái gì?” Sắc mặt Ngụy Xương không đổi hỏi.

Liễu Thị hô hấp cứng lại, vẻ mặt kích động trong phút chốc nhưng bà rất nhanh điều chỉnh biểu tình, khó hiểu cười nói: “Đây không phải hoa tai sao? Là đồ thường thấy, lão gia đưa thiếp xem mấy cái này làm gì?”

Đúng vậy, thật là thường gặp. Chính là bởi vì thường gặp, mới khiến ông có ấn tượng sâu sắc. Đồ nữ trang khuê các của bà phần lớn là những thứ hoa lệ rườm rà, ngẫu nhiên mới có một cái kiểu dáng đơn giản, làm cho ông phải lưu ý. Ngụy Xương không vội vạch trần bà, tâm bình khí hòa hỏi: “Ta nhớ có tặng cho nàng một cặp giống vậy, giờ ở đâu? Lấy ra cho ta xem thử?”

Nụ cười trên mặt Liễu Thị hết sức trấn định như cũ, nói chuyện không lọt giọt nước: “Thiếp thấy kiểu dáng của nó thật bình thường, liền tiện tay cho hạ nhân rồi”. Nói xong còn lộ ra vài phần hiếu kỳ: “Lão gia hôm nay làm sao vậy, lại đột nhiên hỏi thiếp những vấn đề này? Thức ăn đều hâm nóng rồi, trước tới dùng bữa tối đã”.

Ngụy Xương lại không có ý định để bà lừa gạt cho qua chuyện, bà kéo tay ông hướng tới bàn ăn bên cạnh, Ngụy Xương dùng sức giẫy ra, hỏi tới cùng: “Đưa cho ai? Kêu nha hoàn kia cầm lại đây nhìn xem chút. Hay là, bà đưa cho nha hoàn của Ngũ Phòng?”

Trên mặt Liễu Thị cuối cùng cũng lộ ra mấy phần kẻ nút, khó khăn lắm mới đứng vững, tức giận nói: “Rốt cuộc lão gia muốn hỏi cái gì? Ông hôm nay làm sao vậy? Không phải chỉ là một đôi hoa tai sao, đáng giá để ông để tâm như vậy...”

Lời còn chưa dứt bà liền bị Ngụy Xương phát tay tát một cái!

Nam khanh khí lực lớn, lại mang theo tức giận, một cái tát kia đánh trên mặt Liễu Thị, khiến bà trực tiếp ngã ra đất, nửa bên gò má nhanh chóng sưng lên như cái bánh bao. Liễu Thị ngồi chồm hổm trên mặt đất, ôm má khó tin ngẩng đầu nhìn ông: “lão gia...”

Cùng lúc đó, ở cửa truyền tới tiếng nói giòn vang: “Nương!”

Tam tiểu thư Ngụy Nha đứng ở cửa, ôm khung cửa, vẻ mặt kinh ngạc nhìn khung cảnh bên trong. Nàng vừa rồi nhìn thấy phụ thân tức giận tát nương một cái, đánh đến mặt nương đều sưng lên. Nàng kinh sợ, đôi môi run rẩy, nhìn Ngụy Xương, rồi chần chờ tiến lên: “Phụ thân không cần đánh nương...”

Lúc này Ngụy Xương đang nổi nóng, ông vốn là người tính tình nóng nảy, giận lên rồi ai cũng không ngoại lệ, trừng tròn mắt quát: “Cút!”

Ngụy Nha bị bộ dáng của ông dọa sợ, dừng tại chỗ, run rẩy. Mắt nàng nhanh chóng tích tụ hơi nước, bất an sợ hãi nói: “Phụ thân...”

Ngụy Xương không nhìn nàng, quay đầu kêu ma ma đem nàng đi, không cho vì Liễu Thị cầu tình.

Ngụy Nha bị ma ma ôm trong lòng, giẫy giụa, khóc gọi theo: “Nương... Ta muốn nương...”

Liễu Thị liền ngậm oán hận trong lòng, nay nghe Ngụy Nha gọi như vậy, nhất thời bi thương, vành mắt đỏ hồng nhìn Ngụy Xương: “Lão gia có phải ở bên ngoài nghe người ta nói gì không, trở lại liền trút giận lên thiếp và Nha nhi, nếu không cũng không khác thường như vậy...”

Đến bây giờ bà ấy còn giả vờ. Ánh mắt Ngụy Xương hung tợn, kêu nha hoàn trong phòng toàn bộ đều đi ra ngoài, đến cùng cũng là giữ lại cho bà chút mặt mũi: “Nói, độc trong cháo của Ngụy La có phải do bà hạ?”

Sắc mặt Liễu Thị khẽ biến, ngửa đầu nhìn ông: “Cái gì độc? Ngụy La trúng độc sao?”

Ngụy Xương nhắc nhở từng chữ từng chữ: “Cây ngân hạnh”.

Chuyện tới bây giờ cũng không giấu được, bao bố đã lủng một chỗ, chỉ có thể nghĩ biện pháp bù vào chỗ hở kia. Sắc mặt Liễu Thị hơi trắng, lúng túng nói: “Chuyện gì xảy ra? Nha nhi thường ăn quả ngân hạnh, bây giờ cũng yên lành sống không có chuyện gì, ngân hạnh sao lại có độc? Thiếp cho rằng tiểu hài tử đều thích ăn những thứ đó, cũng có lợi cho thân thể, liền kêu nha hoàn ở Tùng Viên bỏ một ít vào trong cháo của Ngụy La...”

Bà là người phụ nữ bình thường không hiểu y lý, không biết cũng là chuyện thường. Nhưng cẩn thận ngẫm lại, lại cảm thấy được lời bà có trăm ngàn chỗ hở. Bà ta ngàn năm đều không quan tâm Ngụy La tới một lần, bây giờ tại sao lại đột nhiên quan tâm tới chuyện ăn uống của Ngụy La đến vậy?

Ngụy Xương ngồi trên ghế ở bàn bát tiên, lạnh lùng nhìn bà, không hề báo trước nói: “Nếu bà oán giận Khương Diệu Lan, cũng không cần lấy con nàng ấy ra trút giận, hai đứa bé kia là vô tội”.

Liễu Thị chấn động toàn thân, không thể tưởng tượng nổi nhìn ông: “Ông nói cái gì?”

Ba chữ “Khương Diệu Lan” này vẫn là cấm kỵ của Phủ Anh Quốc Công, mọi người đều giữ kín như bưng, bởi vì lúc nữ nhân kia còn ở đây thật sự đã mang tới sóng gió không nhỏ cho Phủ Anh Quốc Công. Bây giờ nàng ta rời đi, mai danh ẩn tích, đã nhiều năm như vậy tất cả mọi người đều lãng quên... Nhưng vẫn có người nhớ tới, mầm mống ghen tị và cừ hận một khi đã nảy sinh trong lòng, liền mọc rễ nảy mầm, trừ khi có người đem nó nhổ tận gốc, hoặc hung hăng bóp chết.

Ngụy Xương đại khái là thất vọng với bà rồi, cũng vừa có ý muốn giáo huấn bà, tiếp tục nói: “Năm đó bà và Đỗ Thị liên thủ làm chuyện gì, Ngũ đệ không

rõ lắm, nhưng tất cả ta đều biết”.

Lời nói ra giống như con dao, hung hăng đâm lên người Liễu Thị! Thân thể Liễu Thị lung lay, miễn cưỡng mới có thể ổn định nửa người trên. Bà nửa ngồi dưới đất, sắc mặt trắng bệch, tận lực khống chế âm thanh của mình, còn lộ ra vẻ run rẩy: “Lão gia đến tốt cùng đang nói cái gì... vì sao thiếp càng nghe càng không hiểu...”

Ngụy Xương biết rõ bà đang giả ngu, ánh mắt lạnh đi, nhếch môi tự giễu nói: “Chuyện tới bây giờ còn muốn giấu giếm sao? Bà không buông tha cho nàng. Đỗ Thị muốn gả cho Ngụy Côn. Hai người liên thủ thiết kế ra vở kịch hay, làm cho Khương Diệu Lan nản lòng thoái chí, tình nguyện không cần hải tử cũng quyết tâm phải ly khai mảnh đất thương tâm này”. Ông nói xong, nặng nề thở ra, lạnh lùng liếc nhìn Liễu Thị đang xui xẻo như bùn nhuyển: “Ta nói đúng chứ? Còn muốn ta tỉ mỉ nói ra hai người diễn trò ra sao?”

Hóa ra ông cũng biết, biết rõ như vậy lại cùng sống với bà lâu như thế, trong lòng ông nghĩ về bà thế nào? Liễu Thị chỉ cảm thấy trên mặt nóng bừng, vừa thẹn vừa phẫn nộ. Khó trách nhiều năm qua ông đối với bà ôn hòa, bọn họ chỉ có mỗi một đứa nhỏ là Ngụy Nha, mỗi khi nàng đề nghị muốn một đứa nữa, ông đều không hào hứng. Không phải ông đối với chuyện phòng the không có hứng thú, mà là không có hứng thú với bà.

Chuyện như vậy giống như một người vẫn cho là mình mặc xiêm y đầy đủ, đi vài chục năm, đột nhiên có ngày có người ngăn người lại, hỏi người vì sao lại trần truồng đi lại? Liễu Thị từ dưới đất đứng lên, lung lay sắp đổ, ngay cả âm thanh cũng yếu ớt trống rỗng: “Ông biết từ khi nào?”

Ngụy Xương xoay tầm mắt, tựa hồ không muốn nhìn thấy nàng: “Điểm này bà không cần biết rõ”.

Ông nhú mày, cân nhắc hồi lâu: “Nha Nhi còn nhỏ, cần nhất là mẫu thân, ta tạm thời bỏ qua, sẽ không hưu bà. Chỉ là cấp cho Ngũ đệ một cái công đạo. Ngụy La bây giờ còn nằm trên giường, nếu không phải phát hiện kịp thời, chỉ sợ đã đe dọa tính mạng! Tâm tư của bà thật độc ác, chỉ sợ là ngày trôi qua quá an nhàn, sau này đừng ra cửa, lưu lại trong phòng sao chép kinh thư đi”. Nói một hồi, lại nhìn về phía bàn trang điểm quả quyết nói: “nếu bà đã không thích mấy thứ trang sức này, ta xem không bằng những thứ đồ trong phòng của bà cũng mang cho đi. Bà có lỗi với Ngụy La, những thứ này bây giờ đưa qua, coi như chuẩn bị đồ cưới cho nàng sau này”.

Đối với nữ nhân ham hư vinh mà nói, đưa đi đồ trang sức nhiều năm tích góp thật sự so với muốn mạng của bà còn khó hơn! Đặc biệt còn muốn tặng cho tiểu hải tử mà bà ghét, tìm Liễu Thị như bị đao cắt, vì bản thân cầu tình: “Lão gia... Đưa qua ít một chút, Nha Nhi sau này phải làm sao bây giờ? Nha Nhi cũng phải xuất giá!”

Ngụy Xương không hề bị lay động, quơ quơ tay áo lướt nhẹ qua nói: “Nha Nhi là tiểu thư Phủ Anh Quốc Công, lúc xuất giá tự nhiên sẽ không để nàng bị ỷ khuất”.

Nói rồi ông cất bước ra khỏi phòng, không cho bà có cơ hội thương lượng. Liễu Thị tâm như tro tàn, ngầy ngầy ngơ ngơ ngồi dưới đất, trong đầu hồi tưởng lại những gì Ngụy Xương đã nói, đến nay vẫn còn cảm giác như bà đang nằm mộng.

Tại sao ông biết được? Ông biết từ khi nào?

Bà sau này còn mặt mũi nào ở lại bên cạnh ông!

Lại nghĩ tới những món trang sức mình đã gìn giữ nhiều năm như vậy, từng rương một, từng món một, lại phải chấp tay đưa cho Ngụy La, thật sự là hận đến đấm ngực dậm chân!

*** **

Tùng Viên

Khi Ngụy La tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau, tối hôm qua nàng uống xong đơn thuốc đại phu kê, đa phần đã tốt hơn, không còn nhức đầu nữa. Giương mặt đỏ hồng của nàng chui từ trong chăn ra, khuôn mặt tuyết trắng mềm mại, nhỏ nhắn lộ ra mấy phần hiếu kỳ, lông mi yếu ớt khẽ chớp, con ngươi đen lay lắt chuyển động nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài từ sớm đã có nha hoàn ra ra vào vào, giống như đang khuân đồ, cũng không biết rõ đang làm gì. Nàng nhớ hôm qua mình bị trúng độc, rồi không biết sự tình sau đó thế nào, muốn gọi Kim Lũ lại hỏi một câu, nhưng Ngụy La mở to miệng cũng chỉ có thể phát ra âm thanh cực kì nhỏ, căn bản bên ngoài không thể nghe thấy được. Nàng “Ngô” một tiếng, đành phải đưa tay đánh ngã chén trà lại khắc hoa liền cảnh trên đầu giường, cái chén rơi xuống đất, phát ra âm thanh giòn tan.

Người bên ngoài cuối cùng cũng nghe được động tĩnh, Kim Lũ gấp rút chạy qua bình phong đi vào, thấy nàng tỉnh, vừa mừng lại vừa sợ: “Tiểu thư!”

Kim Lũ vừa nói vừa rót một chén trà nóng, không thèm thu dọn chén sứ vỡ nát ở đầu giường, đỡ nàng từ trên giường ngồi dậy: “Tiểu thư uống nước cho nhuận cổ họng đi!”

Ngụy La liền uống lấy hớp nước, cuối cùng cũng có thể nói chuyện, thanh âm nhu nhu, mang theo chút ngái ngủ: “Kim Lũ tỷ tỷ, bên ngoài đang làm gì?”

Chuyện này nói ra thì dài lắm, phải bắt đầu từ chuyện nàng trúng độc ngày hôm qua. Kim Lũ lấy gối dựa vào đằng sau cho nàng tựa người, để Ngụy La nằm thư thái, vừa sinh động miêu tả như thật chuyện ngày hôm qua. Kim Lũ vẫn nhớ nàng chỉ là một đứa trẻ, Ngụy Côn dặn dò không thể nói quá nhiều ở trước mặt nàng, miễn cho tâm hồn non nớt của nàng bị tổn thương, Kim Lũ vội vàng dừng lại, chỉ nói: “Hôm qua tiểu thư ăn bị đau bụng, là do tam phu nhân không cẩn thận bỏ chút đồ trong cháo, bây giờ Tam phu nhân muốn bồi tội, liền tặng đồ qua cho người”.

Chỉ là mấy thứ đưa qua thật nhiều quá, mới đầu Kim Lũ cũng bị dọa sợ, giống như đem toàn bộ tài sản của Tam phòng chuyển qua đây vậy. Vừa rồi nàng ta ở bên ngoài kiểm kê số lượng, cùng Diệp Thị mang từng món ghi lại, sau này cũng có thứ để lần theo. Những rương này hầu hết đều là đồ trần quý, mã não, san hô, bảo thạch, trân châu... Người xem hoa cả mắt, Tam phu nhân sao lại cam lòng!

Nào ngờ Liễu Thị không phải thật sự cam lòng, mà là bất đắc dĩ. Bà ta đau lòng như lấy máu mình vậy, lại không thể ngăn cản, chỉ có thể nhìn từng thứ một bị đưa ra ngoài. Cuối cùng còn không nhìn nổi, hai mắt trợn ngược đi ra chỗ khác.

Trong đồng đồ đó còn có một phần là đồ cưới của Liễu Thị, bây giờ đều nằm trong sổ sách của Ngụy La. Ngụy La kêu Kim Lũ lấy sổ cho mình coi, liếc mắt nhìn số lượng, thầm nghĩ Liễu Thị này cũng thật xa xỉ! Nhiều đồ trang sức như vậy, không sợ đề con dâu bà ta sao?

Kim Lũ mặc dù không rõ nội tình, nhưng Ngụy La mơ hồ có thể đoán ra chuyện gì xảy ra. Đơn giản là Liễu Thị có lòng ghen ghét, nghĩ muốn hại chết nàng, cuối cùng lại lộn lẩn biến thành lộn què, bản thân nàng không chết, ngược lại bà ta phải đền bù tất cả đồ trang sức cùng một phần đồ cưới của bà.

Ngụy La ngồi ở đầu giường, nhớ tới tư vị khó chịu ngày hôm qua, đôi mắt đen trở nên u ám.

Tam phòng nếu đã đưa tới những thứ này, chính là thái độ mọi thứ đã được dàn xếp ổn thỏa, bao che sai lầm của Liễu Thị. Chẳng lẽ cứ tính cho qua như vậy sao, ai có thể đảm bảo bà ta hại nàng một lần, sẽ không có lần thứ hai chứ?

Ngụy La biết được Kim Từ bị cắt đầu lưỡi rồi bán đi, như vậy vừa vặn, đỡ cho nàng phải tự mình động thủ. Kim Từ và Kim Các đều là cô đầu tường bị Đỗ Thị thu mua, họ tận mắt nhìn nàng bị bọn buôn người ôm đi. Ngụy La còn đang lo không có cơ hội xử lý bọn họ, không nghĩ tới bọn họ đã tự đưa dao đâm mình.

Suy nghĩ Ngụy La xoay chuyển, khờ dại chỉ vào một chỗ trên sổ sách hỏi: “Kim Lũ tỷ tỷ, bên cạnh khuyên tai này có hình tam giác, đây là gì vậy?”

Kim Lũ tiến gần lên nhìn thứ nàng chỉ, khi còn bé nàng ta cũng từng học qua, lúc này cũng nhận ra một chút: “Hồi tiểu thư, đây là khuyên tai có hoa văn hoa lái mạ vàng”.

Ngụy La nháy mắt mấy cái: “Đều là cho muội sao?”

Kim Lũ gật đầu: “Đều cho tiểu thư”.

Nàng nói quá nhiều, ngoại trừ cái này, khúc sau còn có rất nhiều khuyên tai đủ loại. Nàng sờ vành tai mình, cái miệng nhỏ nhắn buồn rầu bĩu ra: “Nhưng ta không có lỗ tai, cũng mang không được. Hay là cho Kim Lũ tỷ tỷ đi, tỷ đeo vào nhất định rất đẹp mắt...”

Kim Lũ thụ sủng nhược kinh, vội vàng quý xuống cảm tạ nàng.

Ngụy La lại chọn lấy vài thứ này nọ đưa cho nha hoàn trong viện, để các nàng bình thường đều đeo, nàng nói đeo cho đẹp mắt. Bọn nha hoàn rồi rít dập đầu tạ thưởng, vừa cảm kích vừa kích động. Bọn họ lại không biết trong nội tâm Ngụy La có tính toán khác, bọn họ đeo những thứ này, tốt nhất là để Liễu Thị nhìn thấy. Liễu Thị nhìn thấy những thứ bảo bối bà ta kỹ lưỡng cất giữ lại mang trên người nha hoàn, nhất định hết sức đau lòng đi! Đau lòng là được rồi, hôm qua lúc nàng trúng độc cũng đau lắm nha.

Ngụy La bảo Diệp Thị coi sổ sách cho tốt, nàng vừa rồi đưa ra ngoài vài món chỉ là một góc tảng băng, đồ trang sức của Liễu Thị còn có rất nhiều.

Sau khi Diệp Thị rời đi, Kim Lũ bung chén được lên, ngồi ở đầu giường nói: “Độc tố trong người tiểu thư còn chưa được thanh trừ hết, uống chén được này nữa, uống xong bệnh mới có thể khỏi hẳn được”.

Ngụy La ghét được quá đáng, đang chuẩn bị tìm hộp kẹo đường mà Thường Hoảng cho, đột nhiên nghe thấy ngoài cửa có tiếng động. Nàng dừng động tác trên tay, nghiêng đầu nhìn ra ngoài, Kim Ốc từ ngoài tám bình phong đi vào, bẩm báo: “Tiểu thư, Tĩnh Vương Điện Hạ nghe nói ngài bị bệnh, có ý qua thăm ngài!”

Ngụy La ngẩn người, sao Triệu Giới lại tới thăm nàng?

Chẳng lẽ bởi vì quá lâu nàng không có tới Thượng Thư Phòng, hắn tới xem có chuyện gì xảy ra sao? Nhưng như thế cũng không nên tự mình tới a...

Ngụy La còn đang buồn bực, từ đằng sau Kim Ốc đã hiện ra thân ảnh xanh đen, dáng người thon dài, khí chất tự phụ. Triệu Giới từ xa chậm rãi đi tới, đằng sau hắn còn có Ngụy Côn, hai người cùng nhau đi tới bên giường.

Đầu giường đang có một tiểu cô nương tính xảo lung linh đang ngồi, tóc đen, da trắng như tuyết, mắt to mê man lại luống cuống. Gương mặt nàng có chút trắng bệch vì bệnh, càng giống một con búp bê được điêu khắc tinh tế. Nàng ngoan ngoãn ngồi đó, ngửa đầu nhìn Triệu Giới, thanh âm kiều nhuần: “Đại ca ca”.

Một tiếng đại ca ca này ngọt tới phát ngấy, Triệu Giới vốn dĩ chỉ muốn tới xem nàng bệnh thế nào, không nghĩ lúc nhìn thấy lại có chút đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Hắc không phải tự bệnh, là bao che cho con

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Chu Cảnh nói nàng ăn bị đau bụng, hiện nay vừa nhìn hình như cũng không phải như vậy. Nếu là tiêu chảy bình thường, ba ngày nay cũng dường tốt rồi, nhưng bây giờ trông nàng lại ỉu xiu, chẳng những không có khôi hân, dường như lại càng nghiêm trọng hơn.

Đầu giường có cái bàn vuông làm từ gỗ lim đang để một chén được, hắc là chuẩn bị cho nàng.

Triệu Giới không mở miệng, Ngụy Côn ở một bên nói: “A La, Tĩnh Vương điện hạ phụng mệnh Hoàng Hậu nương nương tới thăm con, con đỡ hơn chút nào chưa? Đã ngoan ngoãn uống thuốc chưa?”

Ngụy La liếc mắt nhìn chén được ở đầu giường, lắc lắc đầu hai cái: “Còn chưa có uống phụ thân đã tới rồi”.

Chuyến này Triệu Giới đi quả thật có ý của Trần Hoàng Hậu, bất quá Trần Hoàng Hậu không nói rõ, chỉ hy vọng hắc quan tâm tới bệnh tình của Ngụy La, lại thật sự không ngờ hắc tự thân đến đây. Triệu Giới nhìn gương mặt nhỏ nhắn nộn, ngồi vào đầu giường, đưa tay bụng chén sứ thanh hoa khắc hoa văn liên cành, múc muỗng được đưa tới bên miệng nàng: “Muội không vào cung, Triệu Lưu Ly một mình không vui, để ta chuyển cho muội một câu, nói nhớ muội”. Nói xong, hắc nhếch môi cười một tiếng: “Như thế nào đang yên đang lành lại ngã bệnh? Chẳng lẽ là do lần trước ăn nhọ nhiều quá?”

Triệu Giới vừa nói dứt lời, Ngụy La đã nổi giận. Đầu do miệng quạ đen của hắc!

Hai gò má Ngụy La nhô cao, oán hận nhìn hắc, bộ dáng thật sự đáng yêu: “Đại ca ca không được nói những thứ đó nữa”.

Triệu Giới nhin không được cười lên, không nói thì không nói, lúc này nàng đang bệnh hắc vẫn là không nên đùa nàng: “Đến, uống thuốc đi”.

Ngụy La mở miệng uống, vị thuốc đông y vừa tanh vừa đắng nhanh chóng tràn ngập khoang miệng, gương mặt nhỏ nhắn nhả lại, ngũ quan vận lại thành đoàn.

Được mặc dù đắng như vẫn phải uống. Triệu Giới dứt cho nàng một muỗng lại một muỗng, thật vất vả mới uống hết, đáng tới nỗi hai mắt Ngụy La đều đã nước mắt lưng tròng.

Triệu Giới dùng ngón cái xoa đi nước mắt trên mi nàng, lại cười nói: “Nếu biết không ngon, cũng nên dưỡng bệnh cho tốt đi, khỏi bệnh rồi cũng không cần uống nữa”.

Hắc đang nói, chỉ thấy nàng từ dưới gối tìm ra một cái hộp nhỏ, mở ra, lấy một khối kẹo đường màu tím cho vào miệng. Thống khổ trên mặt nàng rất nhanh tiêu tán, chỉ còn lại thỏa mãn ngọt ngào. Triệu Giới như suy nghĩ gì đó, thanh âm không nhanh không chậm hỏi: “Đây là cái gì?”

A La cầm nó trong tay giống như bảo bối, vẻ mặt tự hào nói cho hắc biết: “Đây là Thường Hoàng tặng muội, bên trong có rất nhiều kẹo đường, rất ngọt”.

Triệu Giới chậm chạp a một tiếng, bất vì sờ động, vẫn như cũ nhìn nàng.

Đầu óc Ngụy La xoay chuyển, nếu đã lấy ra rồi, có phải nên cho hắc nếm thử một chút không? Nếu không cho nàng có vẻ keo kiệt rồi. Ngụy La đành lựa ra một viên kẹo đường nhân quýt tròn vo, lưu luyến không rời đưa tới trước mặt hắc: “Đại ca ca cũng ăn một cái”.

Triệu Giới cong môi, hắc vốn dĩ không thích mấy thứ ngọt này, nhưng tiểu cô nương đã tự mình đưa lên miệng, hắc cũng không nên từ chối, liền nuốt vào. Kẹo thật sự rất ngọt, vỏ đường bọc bên ngoài tan ra, vị quýt bên trong liền tiến tới, tràn vào khoang miệng, vừa chua lại vừa ngọt. Hắc nuốt nữa muốn phun ra, lại thấy vẻ mặt chờ mong của nàng nhìn mình, nhin không được xoa xoa mi tâm nàng: “Ăn rất ngọt”.

Ngụy La mỉm môi cười một tiếng, hai mắt cong cong, xóa nhòa vẻ bệnh hoạn trên mặt, cả người có vẻ thêm tinh thần không ít.

Triệu Giới có chút nhớ nhung bộ dáng sinh long hoạt hổ của nàng, như cây ớt nhỏ, mỗi lần hắc nhìn thấy nàng đều cảm thấy tâm tình rất tốt. Triệu Giới đem chén thuốc đã uống hết để ở trên bàn vuông, đứng dậy nói với Ngụy Côn: “Trong phủ bản vương có nhiều được liệu quý, nếu Từ tiểu thư có gì cần, cứ sai người tới Phủ Tĩnh Vương lấy thuốc, cứ nói là ý của bốn vương là được”.

Ngụy Côn thụ sủng nhược kinh, liên tục nói với hắc, thật ra đại phu đã khai được rồi, cũng không có gì quá đáng ngại, chỉ là phần tâm ý này của Tĩnh Vương thật sự khó có, cho dù có thật sự đi lấy thuốc hay không, cũng muốn nói lời cảm tạ. Người ở Thành Thịnh Kinh ai mà không biết, Tĩnh Vương mười lăm tuổi đã là nhân vật lợi hại, có thù tất báo, thù đoạn tàn nhẫn, nếu trêu chọc hắc nhất định không có kết cục tốt. Ngược lại, nếu có thể được hắc bao che, vậy ở Thành Thịnh Kinh này không có gì đáng ngại.

Lần trước A La đi Hộ Quốc Tự được hắc cứu, bây giờ ngã bệnh hắc cũng đến thăm, nói sao cũng thấy hai người có duyên phận, khó trách Tĩnh Vương đối với nàng quan tâm hơn một chút.

Triệu Giới thăm Ngụy La xong, đến cùng cũng không phải nhi nữ của mình, không tiện ở lâu, hấn cùng Ngụy Côn đi ra khỏi phòng, đứng ở hành lang nhỏ nói chuyện: “Mấy ngày nay cứ để A La dưỡng bệnh cho tốt, không cần vội vã vào cung, khi nào dưỡng tốt rồi lại đi cũng không muộn”.

Ngụy Côn gật đầu đáp ứng, cung kính đưa hấn tới cổng phủ, thấy hấn ngồi lên xe ngựa rồi đi mới xoay người vào phủ.

*** **

Bên trong xe ngựa, Triệu Giới vén rèm cửa lên, cầm khăn tay đưa cho Chu Cảnh ở ngoài, nói: “Điều tra xem thuốc này có thành phần gì, tác dụng gì?”

Chu Cảnh tiếp nhận vừa mở khăn ra nhìn, bên trong là nẫu thuốc còn dư lại lúc này. Hấn ta sùng sờ, ngẩng đầu nhìn Triệu Giới: “Điện hạ... đây là...”

Triệu Giới không muốn nhiều lời, buông rèm xuống nói: “Đi thăm dò liền đi”.

Bọn họ vừa rồi đi qua Phủ Anh Quốc Công, bên trong chỉ có Tứ tiểu thư uống thuốc, còn là vương gia tự tay dứt nằng, đáp án hết sức rõ ràng... Chỉ là Chu Cảnh có chút không rõ, Vương Gia vì sao phải hao tâm tốn trí với một tiểu nha đầu như vậy? Hấn không nghĩ ra, đành phải nghe theo lời Triệu Giới làm việc, không lâu sau liền có kết quả.

Vốn tưởng rằng dược này điều trị tiêu chảy, không nghĩ điều tra ra lại là dược trị độc! Chu Cảnh gấp gấp báo việc này lại cho Triệu Giới, sau khi Triệu Giới nghe xong, trầm mặc một lúc, hỏi: “Trúng độc ngân hạnh?”

Chu Cảnh gật đầu, đem lời đại phu thuật lại nguyên văn một lần: “Ngân hạnh chín ăn không có độc, nếu là ăn sống thì chứa độc tính, phản ứng của tiêu hải tử là rõ nhất. Tứ tiểu thư Phủ Anh Quốc Công chắc là trúng loại độc này”.

Nói xong, Chu Cảnh cũng không khỏi đau lòng cho vị tiểu thư này, ở trong phủ của mình cũng có thể trúng độc, có thể thấy tình cảnh của nằng thật sự không ổn. Không biết là ai hạ độc thủ với nằng, lại hấn tâm như vậy, muốn đẩy nằng vào chỗ chết. Triệu Giới hiển nhiên cũng nghĩ tới điểm này, suy nghĩ một lát, nhớ lúc mình tới thăm Ngụy La cả phòng còn mấy hương hòm chưa kịp dọn dẹp, chắc hấn có quan hệ với việc này.

Hấn kêu Chu Cảnh và Dương Hạo đi điều tra một chút, hai ngày nay ở Phủ Anh Quốc Công có dị động gì, vì sao, đều phải báo cáo lại.

Rất nhanh hai người liền tra ra, chuyện này là do tam phòng của Phủ Anh Quốc Công Liễu Thị gây ra. Mặc dù ở ngoài tô son trát phấn thái bình, nói là phu nhân không cần thận để tiểu thư ăn phải ngân hạnh sống, nhưng chỉ cần tỉ mỉ điều tra liền phát hiện chuyện không đơn giản như vậy, Không những thế, Chu Cảnh và Dương Hạo còn mang về một tin tức khác.

“Mẫu thân của Tứ tiểu thư Khương Thị năm đó chưa chết, mà là giả chết rồi khỏi Phủ Anh Quốc Công. Phủ Anh Quốc Công vì thế xây một tòa mộ chôn đi vật và quần áo...”

Lúc trước Khương Diệu Lan rời đi có người trợ giúp, rời đi không báo trước, Ngụy Côn cho dù muốn tìm người cũng tìm không được, nói với bên ngoài nằng bệnh qua đời, chỉ có rất ít người biết được nằng ta chưa chết, chỉ rời đi nơi này, về phần đi đâu, đến nay chưa ai biết được.

Chuyện giữa Khương Diệu Lan, Ngụy Côn và Ngụy Xương cũng không phải điều bí ẩn gì, tra hết sức dễ dàng. Bởi vậy, chuyện Đỗ Thị và Tam phu nhân tại sao hại Ngụy La cũng trở nên dễ hiểu, đơn giản là lòng dạ ghen tuông của nữ nhân. Bởi vì ghen tị ngay cả tiểu hải tử sáu tuổi cũng không tha.

Triệu Giới xoay nhẫn ngọc trên ngón cái, từ từ nói: “Bá phụ Tam phu nhân có phải quan muối Liễu Đài Khanh không?”

Chu Cảnh vuốt cằm: “Đúng vậy”

Triệu Giới khép hờ mắt, lông mày giãn ra, trên mặt không hiện rõ hi vọng, thanh âm cũng trầm ổn, không chút nào giống thiếu niên mười mấy tuổi: “Muối vận là công việc béo bở, Liễu Đài Khanh chắc cũng vợ vệt không ít. Sai người điều tra sổ sách mấy năm nay của hấn, chọn một hai vụ báo lại cho Hoàng thượng, cho hấn chịu khổ một chút”.

Chu Cảnh xác nhận. Nghĩ tới Vương Gia thật sự để ý tiểu nha đầu kia, bộ dáng hết như bao che con mình, bây giờ Liễu gia bị hấn để ý tới, sau này khẳng định không dễ chịu.

Chu Cảnh và Dương Hạo đang muốn rời đi, trước khi đi lại bị gọi lại, Triệu Giới nói: “Dương Hạo về sau không cần hầu hạ ta, người đi Phủ Anh Quốc Công, thời khắc chú ý động tĩnh của tứ tiểu thư”. Dừng một chút lại nói tiếp: “Bảo vệ an toàn của nằng, nếu có tình huống gì thì bất cứ lúc nào cũng lập tức báo lại cho bốn vương”.

Dương Hạo cứng đờ, hấn ta và Chu Cảnh bên cạnh vương gia sáu năm, bây giờ đột nhiên lại muốn đưa hấn ta đi, có chút kinh ngạc: “Vương Gia...”

Triệu Giới chống cằm, mở mắt nhìn hấn; “Người không muốn đi?”

Cũng không phải là không muốn, chẳng qua là đột nhiên thay đổi hoàn cảnh, hấn ta có chút không quen. Dương Hạo tiêu hóa một chút, nghe theo phân phó: “Chuyện thuộc hạ bảo vệ Tứ tiểu thư có cần để nằng biết không?”

Ánh mắt Triệu Giới trong trẻo nhưng mày khẽ cau lại, Dương Hạo liền biết mình vừa hỏi vấn đề ngu xuẩn. Nếu để người biết rõ còn được sao? Tình Vương Gia sai người bảo vệ Tứ tiểu thư Phủ Anh Quốc Công, đây là có chuyện gì! Đối với thanh danh của hai người cũng không tốt, còn có thể đưa tới những phiền phức không đáng có. Dương Hạo gấp gấp thay đổi: “Thuộc hạ biết rõ, nhất định không phụ kỳ vọng của Vương Gia”.

Triệu Giới phát tay nói: “Đi xuống đi”.

*** **

Kể từ đó, Dương Hạo mỗi ngày đều ẩn nấp trong bóng tối chú ý động tĩnh của Ngụy La. Mỗi ngày nàng ăn gì, nói những gì, với ai, thích uống mấy thứ đồ ngọt nào, đều xem xét đánh giá tỉ mỉ. Buổi tối trở về Phủ Tĩnh Vương liền lựa chút chuyện trọng yếu nói với Triệu Giới, nếu không có gì quan trọng thì đem hành động của Ngụy La báo cáo lại một lần.

Triệu Giới cũng không cảm thấy phiền, người nói người nghe, vừa nghe vừa làm chuyện của mình.

Ngày hôm đó Triệu Giới đang thẩm duyệt tư liệu về vận muối, Dương Hạo nói: “Tứ tiểu thư mọc răng”.

Động tác Triệu Giới ngừng lại, nhớ tới bộ dáng hờ hợt của tiểu nha đầu kia, mấy tháng qua đi rốt cuộc cũng mọc rồi. Hắn thấp giọng cười một tiếng, nhắc bút lông nhỏ trên giá đánh dấu mấy chữ, không quên hỏi: “Phản ứng của nàng thế nào?”

Dương Hạo nhanh chóng nói: “Tứ tiểu thư có vẻ rất vui vẻ, bộ dáng tươi cười so với trước kia vui hơn nhiều... Nói chuyện cũng rõ ràng hơn”.

Triệu Giới bật cười, khi đó hắn khẽ cười nàng không còn răng cửa, nói chuyện còn hờ, chắc hẳn tiểu nha đầu kia ghi hận rất lâu. Bây giờ răng cửa của nàng mọc ra, ngược lại có chút đáng tiếc, rốt cuộc không nhìn thấy bộ dáng nói chuyện hở ra của nàng.

Ngụy La không biết nhất cử nhất động của mình đều bị người ta giám thị, lúc răng nàng mọc ra, rốt cuộc không cần bị chê cười nữa, tâm tình tốt hơn nhiều.

Cùng lúc đó, Phủ Anh Quốc Công xảy ra hai chuyện lớn khác.

Một là nhà mẹ đẻ Tam phu nhân có vấn đề. Nhị bá phụ của Liễu Thị đảm nhiệm muối vận, là một công việc béo bở nhiều người hâm mộ, chi phí tiêu dùng của cả Liễu gia đều dựa vào Nhị bá phụ duy trì, bây giờ lại xảy ra vấn đề. Liễu Đài Khanh bị tố cáo, Hoàng thượng chuẩn bị điều tra muối vận, trên dưới Liễu gia đều cảm thấy bất an. Ai mà chẳng biết nước này không trong, nếu thật sự điều tra, cho dù có mười cái đầu cũng không đủ chém!

Tam phu nhân gần đây rất hoảng loạn, vốn dĩ bị Ngụy Xương phạt chép kinh phạt, bây giờ vẫn tâm nguyện hương khói bái phạt, mỗi ngày đều thành tâm thành ý sao chép năm bản kinh phạt mới an tâm. Nghĩ cũng đúng thôi, Liễu Đài Khanh là trụ cột của Liễu gia, nếu hắn đổ, Liễu gia cũng xong rồi. Liễu Thị mặc dù đã gả vào Phủ Anh Quốc Công, họa không dính vào người bà, thế nhưng dù sao cũng là nhà mẹ mình, huống chi nếu không có nhà mẹ đẻ dựa vào, sau này bà ở Phủ Anh Quốc Công cũng không dễ sống...

Một chuyện khác là Đỗ Thị ở Ngân Hạnh Viên. Trời vào đông, càng ngày càng lạnh, Đỗ Thị mang thai bụng to sống ở Ngân Hạnh Viên, trước sau chỉ có hai nha hoàn chăm sóc. Một ngày nọ bà ta lúc đi xuống không cẩn thận vấp ngã, mồ hôi đầy trán, thật là muốn sinh sớm!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sừ Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Đứa nhỏ này từ lúc ra đời đã không có duyên với bà

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Lúc nha hoàn ở Ngân Hạnh Viên đến Tùng Viên bẩm báo, Ngụy Côn đang ở thư phòng dạy Ngụy La viết chữ, tay Ngụy La nhỏ, cầm bút không yên, dùng hết sức mới viết được. Ngụy Côn liền nắm tay nàng dạy nàng vẽ từng nét một.

Chữ “Tĩnh” mới vừa viết xong một nửa, bên ngoài thư phòng liền có nha hoàn vội vã bẩm báo: “Lão gia, lão gia, phu nhân muốn sinh!”

Tay cầm bút của Ngụy Côn cứng đờ, nghiêng đầu nhìn về phía ngưỡng cửa.

Nha hoàn tên Hồng Nha, thời gian này ở bên cạnh hầu hạ Đỗ Thị. Hiện giờ, bởi vì nàng ta sốt ruột, chạy thở hồng hộc, ngay cả quy củ cũng không quan tâm

Ngụy Côn nhíu mày, đặt bút lông cừu xuống hỏi: “Không phải chưa đến lúc sao?”

Tháng ba Đỗ Thị được chẩn đoán mang thai một tháng, tính ngày hẳn là cuối tháng mười một âm lịch, bây giờ mới là đầu tháng mười một, sao đã sinh rồi?

Hồng Nha giải thích: “Hôm qua tuyết rơi, phu nhân muốn ở trong viện đi lại một chút, ai ngờ bậc thang trơn trượt, phu nhân không cẩn thận té ngã”. Lúc đó nàng ta và Lục Y ở bên giăng giạt đồ, Ngân Hạnh Viên không có người khác, mọi việc đều phải do bọn họ tự mình làm, trời lạnh như vậy bọn họ

không để ý tình huống của Đỗ Thị. Ai mà nghĩ rằng mới nháy mắt bà ta liền xảy ra chuyện!

Hồng Nha và Lục Y bị buộc ở lại Ngân Hạnh Viên chịu phạt với Đỗ Thị, trong lòng sớm đã có bất mãn, bình thường hầu hạ cũng không tận tâm. Nhưng Đỗ Thị vẫn là Ngũ phu nhân Phủ Anh Quốc Công, nếu thật sự xảy ra chuyện, bọn họ đều không tránh được bị phạt, bởi vậy lúc này mới kinh hãi như thế.

Ngụy Côn hỏi: “Thỉnh bà đỡ tới chưa?”

Hồng Nha cúi đầu: “Dạ chưa... Sự việc quá đột ngột, chỉ kịp đỡ phu nhân vào trong phòng”.

Huống gì Đỗ Thị đang mang tội, Ngũ lão gia giận bà ta, ai dám trước mặt ông đề cập tới chuyện Đỗ Thị? Mang thai đến lúc này, bên cạnh Đỗ Thị một bà đỡ cũng không có, hai mắt trợn trắng ở trên giường kêu gào khổ sở.

Ngụy Côn suy nghĩ một chút nói: “Đi mời bà đỡ mang tới Ngân Hạnh Viên, đem đứa nhỏ sinh ra rồi nói sau”.

Hồng Nha được lão gia phân phó, không dám trì hoãn, vội vàng đi làm việc.

Ngụy La từ trong ngực ông chui ra, nhìn theo hướng Hồng Nha rời đi, lúc lâu cũng không nói gì.

Đỗ Thị coi đứa bé này như bùa hộ mệnh, nếu sinh hạ nhi tử, Ngụy Côn có lẽ sẽ nể mặt đứa nhỏ, đem bà ta đón ra khỏi Ngân Hạnh Viên. Như vậy sao được? Ngụy La tuyệt đối không để chuyện này phát sinh! Nàng nghĩ một lát, không nói tiếng nào, chạy nhanh ra phía ngoài.

Ngụy Côn gọi nàng lại: “A La, con đi đâu?”

Ngụy La không ngừng bước, trong đầu buồn bực chạy thẳng đi, trên đường va vào không ít nha hoàn, cuối cùng vững vàng đứng trước cửa phòng Ngụy Thường Hoàng.

Ngụy Côn đuổi theo nàng, thấy nàng đột nhiên khác thường, ông sợ có gì không hay xảy ra, không nghĩ nàng lại tới gặp Thường Hoàng. Ngụy Côn thở phào một cái, cúi người nhìn bả vai của nàng nói: “Con muốn gặp Thường Hoàng cũng không cần phải gấp như vậy...”

Nói được một nửa, bỗng nhiên dừng lại.

Trên mặt tiểu cô nương toàn là nước mắt, nước mắt bị gió thổi qua, chảy lấn tẩn. Nàng im lặng khóc, nước mắt cuộn cuộn rơi, có bao nhiêu thương tâm: “Phụ thân... phụ thân không cần chúng con nữa, con khó chịu”.

Ngụy Côn đau lòng không dứt, cầm ống tay áo giúp nàng lau gương mặt nhỏ nhắn, nhìn không được nhẹ giọng nói: “Nói bậy bạ gì đó? Phụ thân sao lại không cần các con, phụ thân hiểu rõ các con nhất”.

Thanh âm nàng nghẹn ngào, thì thầm: “Phụ thân có hài tử, phụ thân thích hần, không cần chúng con...”

Ngụy Côn giật mình, không nghĩ tới cái gì nàng cũng hiểu. Thực giác hài tử là chuẩn nhất, mặc dù hần đều gat nàng, nhưng nàng vẫn như trước hiểu được. Hài tử nhỏ như vậy, bình thường đều thiên chân hồn nhiên, không nghĩ tới trong lòng lại nghĩ nhiều như vậy. Ngụy Côn hết sức tự trách, ngồi xổm xuống ôm lấy nàng vào lòng, vỗ nhẹ lưng nàng trấn an: “Sẽ không, A La đừng sợ. Cho dù phu nhân sinh hài tử, phụ thân cũng thương con nhất”.

Thanh âm ngoài cửa kinh động Thường Hoàng ở trong phòng, hần đẩy cửa ra, thấy A La khóc sụt sùi, sắc mặt thay đổi: “A La?”

Ngụy La cọ mặt vào áo Ngụy Côn lau nước mắt, hốc mắt hồng hồng nhìn về phía Thường Hoàng.

“Tỷ khóc?” Hần tiến lên hỏi.

Ngụy La không nghĩ để Thường Hoàng biết tại sao mình khóc, dù sao cũng là già, chỉ là để gạt Ngụy Côn thôi. Nàng dụi dụi mắt: “Trời rất lạnh, tỷ là bị đông lạnh tới rơi nước mắt”.

Thường Hoàng không phải kẻ ngốc, miệng mếu máo nói: “Nói bậy, nước mắt sẽ vì bị lạnh mà rơi ra sao?”

Ngụy La nói phải, là một bộ dáng không nói lý.

Thường Hoàng mím môi nhìn nàng, hần sẽ không gây gổ, chỉ có thể tùy nàng nói hươu nói vượn.

*** ** *

Trong Ngân Hạnh Viên, chưa tới gần đã có thể nghe tiếng kêu khản giọng ở bên trong.

Ngụy Côn đứng ở ngoài viện, Tứ phu nhân nghe tin cũng chạy tới, Ngụy La khoác áo choàng đỏ thắm thêu hoa văn mẫu đơn, cùng với Thường Hoàng ngồi xổm dưới cây tùng nạm tuyết. Hai người ngơ ngác nhìn nhau, không tới một lát trên người cả hai đều dính đầy tuyết. Một quả cầu tuyết rơi khỏi tay, vừa vụn nát ngay dưới chân Ngụy Côn.

Ngụy Tranh đỏ mặt, nghiêng đầu trừng bọn họ, kéo tay áo Ngụy Côn: “Phụ thân, mẫu thân sẽ chết sao?”

Ngụy Côn nhờ Tứ phu nhân đề ý A La và Thường Hoảng, tiếp tục chơi như vậy, trong chốc lát cả hai đều cảm lạnh. Đối với vấn đề của Ngụy Tranh, ông suy nghĩ một lát rồi nói: “Sẽ không”.

Ngụy Tranh quả nhiên an tâm hơn nhiều, tiếp tục im lặng chờ đợi.

Trong phòng tiếng kêu gào còn tiếp tục, từ sáng sớm cho tới chạng vạng, thanh âm lúc bắt đầu cao vút bén nhọn, cuối cùng chỉ còn lại tiếng thở dốc. Lần này so với thai đầu còn muốn đau đớn hơn, bởi vì sinh non, có thể bình an ra đời đã là rất may mắn rồi. Màn đêm buông xuống, sao lốm đốm đầy trời, Ngân Hạch Viên cuối cùng cũng truyền ra tiếng khóc nỉ non - -

Tiếp theo là thanh âm vui mừng của bà đỡ: “Sinh, sinh!”

Ngụy Côn và Tứ phu nhân nhìn nhau, trước sau cùng đi vào trong phòng.

Ở nội thất, vòng qua bình phong bốn bức thêu chim khách liền cảnh, chỉ thấy Đỗ Thị suy yếu nằm trên giường, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, cũng không biết là còn tỉnh hay đã hôn mê. Bà đỡ thấy Ngụy Côn đi vào, cười híp mắt đem một cái tả lót thêu chữ phúc chúc mừng ông: “Chúc mừng lão gia, là một bé trai, lão gia thật phúc khí, ngài nhìn đứa nhỏ...”

Nói tới một nửa, bà đỡ thấy Ngụy Côn không có chút phản ứng.

Ngẩng đầu lên mới phát hiện vị lão gia này không giống mấy vị phụ thân khác. Ánh mắt ông ta nhìn hải tử không có chút vui mừng, chỉ có tĩnh lặng và kiểm chế, phẳng phất như không mong đợi đứa nhỏ này ra đời. Bà đỡ lập tức im lặng, ôm hải tử đứng nguyên tại chỗ, tay chân có chút luống cuống.

Ngụy Côn đi qua bà đỡ hướng vào giường trong, đẩy màn che ra nhìn vào bên trong.

Đỗ Thị lần qua lần lại một ngày, lúc này đã trăm trăm hôn mê. Bà sinh hạ hải tử xong, cũng không còn gì lo lắng, càng không biết hải tử sinh ra như thế nào. Ngụy Côn thu hồi ánh mắt, nhìn Tứ phu nhân Tần Thị nói: “Tứ tẩu, đứa nhỏ này phiền tẩu chiếu cố!”

Tần Thị từ trong tay bà đỡ ôm lấy đứa nhỏ, khoe môi khê nhếch lên nói: “Nói gì vậy? Ngũ thúc không cần cảm tạ ta, đứa nhỏ sau này đi theo tẩu nhất định sẽ không chịu khổ”.

Bà đỡ cuối cùng cũng hiểu chuyện, sau đó kính hải, đứa nhỏ này chẳng lẽ đưa cho Tứ phu nhân nuôi dưỡng? Vậy còn Ngũ phu nhân...

Ngụy Côn sớm đã định liệu tốt rồi, chờ sau khi hải tử sinh ra, cho dù là nam hay nữ đều đưa cho Tần Thị nuôi dưỡng, sau năm tuổi liền ghi dưới tên của Tứ phu nhân làm con thừa tự. Đỗ Thị phẩm đức bại hoại, không thích hợp nuôi dưỡng hải tử, đây coi như là một loại trừng phạt. Lúc trước bà ta bán A La đi, hại ông thiếu chút nữa mất đi nữ nhi bảo bối, bây giờ ông cũng để bà ném thứ tư vị mất đi hải tử. Đỗ Thị không cần dùng hải tử để uy hiếp ông, cũng không cần nghĩ tới chuyện mẫu bằng từ quý. Đứa nhỏ này từ khi ra đời đã không có duyên với bà ta, chỉ là ở trong bụng Đỗ Thị đợi mười tháng, sau đó theo thời gian đem Tần Thị thành mẫu thân ruột thịt, sau đó nữa sẽ gọi Đỗ Thị một tiếng Ngũ thím.

Nhà hoàn cho bà đỡ một khoản tiền thù lao, mặt khác lại đưa chút tiền bịt miệng. Bà đỡ tuy tò mò, nhưng cũng biết cái gì nên hỏi cái gì không nên hỏi, cầm tiền rồi liền an phận từ cửa hông rời đi.

Tần Thị hỏi ông: “Nghĩ ra tên cho hải tử chưa? Tên gì thì tốt?”

Phủ Anh Quốc Công tử lư của Thường Hoảng đều dùng chữ Thường. Ngụy Côn suy nghĩ một chút, quyết định nói: “Kêu là Thường Di đi”.

Di có ý bổ sung, coi như đứa nhỏ này là để đền bù cho sai lầm của Đỗ Thị

Tần Thị nói được, bà thấy bên ngoài trời cũng tối rồi, liền ôm hải tử rời đi: “Thường Di sinh ra thiếu tháng, bây giờ còn yếu, tẩu đưa hấn về Mai Viên hảo hảo nuôi dưỡng, Ngũ thúc cứ yên tâm”.

Ngụy Côn gật gật đầu, giao cho Tần Thị ông rất yên tâm. Ba đứa nhỏ của Tần Thị đều được giáo dưỡng rất khá, ngay cả đứa búng bình như Ngụy Thường Cung, lúc mấu chốt cũng biết cái gì quan trọng, cung kính khiêm nhường có hiểu biết. Ngụy Thường Di ở chỗ tẩu ấy, nhất định sẽ tốt hơn là sống với Đỗ Thị.

Ngụy Côn nhìn Tần Thị đi rồi, cũng không ở lâu, phân phó hai nha hoàn chăm sóc Đỗ Thị, liền dẫn Ngụy La và Thường Hoảng rời đi.

Ngụy Tranh không chịu rời đi, nhất định muốn ở bên cạnh Đỗ Thị, Ngụy Côn cũng liền thuận theo nàng ta

*** **

Hôm sau,

Đỗ Thị tỉnh lại, toàn thân giống như bị xe ngựa nghiền qua, đau tới vô lực. Bà ta mở mắt ra, đã là sáng ngày thứ hai, trong phòng không có bóng dáng một ai, ngay cả nha hoàn hầu hạ phía trước cũng không có.

Đỗ Thị khàn giọng gọi gia nhân, không lâu sau Hồng Nha từ bên ngoài chạy vào: “phu nhân, người tỉnh?”

Đỗ Thị cảm thấy có chỗ nào không đúng, suy nghĩ lòng vòng, cuối cùng cũng nhớ tới. Bà ta khó khăn ngồi dậy, chăm chú nhìn Hồng Nha hỏi: “Hải tử của ta đâu? Là nữ nhi hay nhi tử? Hắn đâu rồi?”

Hồng Nha xoa xoa hai tay, nàng ta biết rõ chuyện gì xảy ra. Ngụy Côn đều đã nói với bọn họ, kêu bọn họ nói lại với Đỗ Thị. Có điều bây giờ Đỗ Thị tỉnh rồi, nàng ta lại không mở miệng được: “Là tiểu thiếu gia, phu nhân yên tâm, thiếu gia rất tốt...”

Đỗ Thị thả lỏng người, nghe thấy là nhi tử, lập tức không kiềm được vui mừng, chỉ cảm thấy bản thân có hy vọng rồi: “Hải tử đâu? Mau ôm tới cho ta nhìn xem, ta còn chưa được nhìn thấy hắn thế nào”.

Chỉ sợ là không nhìn thấy được...

Hồng Nha đứng im tại chỗ, hồi lâu vẫn không nhúc nhích, có chút khó xử.

Đỗ Thị nhướng mày, bất mãn nói: “Người còn đứng đần làm gì? KHÔNG nghe thấy ta nói sao?”

Hồng Nha thấy không lừa gạt được, chuẩn bị tư tưởng một phen, nói thật: “sau khi phu nhân sinh tiểu thiếu gia xong, lão gia đặt tên là Thường Di, giao hải tử cho Tứ phu nhân nuôi dưỡng, chờ khi được 5 tuổi liền làm con thừa tự của Tứ phu nhân...” Nói xong, nàng ta thấy sắc mặt Đỗ Thị trắng bệch, hít sâu một hơi nói tiếp: “lão gia còn nói, phu nhân tiếp tục ở lại Ngân Hạnh Viên, nếu không có chuyện gì, không cần đi gặp tiểu thiếu gia...”

Đỗ Thị cảm thấy bản thân như bị sét đánh, lỗ tai ong ong, sau đó Hồng Nha còn nói gì nữa bà ta không nghe thấy, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, khó mà tin được...

Đó là con của bà, sao lại phải để cho Tứ phu nhân nuôi dưỡng?

Vì sao không để bà gặp con của mình!

Ánh mắt Đỗ Thị hoảng loạn, hai tay run rẩy đến không nhìn rõ, ngay cả hải cũng không mang, vén chăn đệm lên liền chạy ra ngoài.

Hồng Nha ở phía sau đuổi theo: “Phu nhân, phu nhân, người đi chỗ nào...?”

Cái gì Đỗ Thị cũng không nghe thấy, bà ta chỉ muốn nhìn con của mình, hoặc là hỏi Ngụy Côn chuyện gì đã xảy ra. Bà hoài thai mười tháng mới sinh được đứa nhỏ, ngay cả mặt mũi nó thế nào cũng chưa từng thấy qua, chẳng lẽ liền cứ thế đưa cho người khác? Ngụy Côn thật độc ác!

Đỗ Thị lao đảo chạy ra tới cửa Ngân Hạnh Viên, chưa bước ra khỏi sân được một bước, liền bị hai thị vệ mặc thanh sam cầm đao ngăn lại.

Thị vệ mặt không đổi nói: “Mời phu nhân quay về, lão gia đã phân phó, không thể để người ra khỏi Ngân Hạnh Viên một bước”.

Đỗ Thị cố gắng đẩy họ ra, đáng tiếc khí lực hai bên cách xa nhau, bà ta căn bản không lay động được họ. Đầu óc Đỗ Thị tán loạn, bà chỉ mặc một bộ trung y mỏng manh, con mắt đỏ lên, không quan tâm xung quanh kêu lên: “Ta muốn gặp Ngụy Côn, ta muốn thấy nó... Ta muốn thấy con trai ta...”

Thị vệ nhàn nhạt liếc bà ta một cái nói: “lão gia đi Hàn Lâm Viện, chỉ sợ buổi tối mới về”.

Đỗ Thị lao đảo lui về sau hai bước, thất thần ngồi trên mặt đất. Rất lâu sau, bà ta ôm mặt khóc thành tiếng, lần đầu tiên cảm thấy tuyệt vọng như vậy.

Bà cho rằng sinh hạ nhi tử là có thể vấn hồi mọi chuyện, không nghĩ Ngụy Côn lại tuyệt tình như vậy, cướp con của bà đi, ngay cả một chút tương niệm cũng không lưu lại!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Hắn, tâm thật đáng sợ

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Từ Phòng – Mai Viên,

Ngụy La và Ngụy Thường Hoàng cùng đi thăm đệ đệ trên danh nghĩa này.

Nói thật, Ngụy La đối với đứa bé này không có chút hảo cảm nào. Không nói tới đời trước hắn làm nhiều việc ác, phẩm đức bại hoại, chỉ cần hắn là “nhi tử của Đỗ Thị” liền khiến nàng chán ghét rồi. Có điều cũng không còn cách nào khác, Ngụy Côn bảo bọn họ tới thăm, bọn họ cũng phải có chút ý tứ tới thăm hắn một chút.

Nguy Thường Di còn nhỏ, thân thể lại suy yếu, bởi vậy Tần Thị tạm thời để hấn ở cùng một gian phòng với bà.

Bước qua ngưỡng cửa đã nhìn thấy một cái nồi làm từ gỗ hoa lê để ở giữa phòng, Tần Thị ngồi một bên chỉnh tả lót của Nguy Thường Di, đứng phía sau còn có hai bà nhũ mẫu mặc áo tím. Nguy La đi vào trước, nhón chân nhìn nhìn vào bên trong, chỉ thấy bên trong có một con khỉ nhỏ đầy nếp nhăn, gương mặt đỏ rực, ngũ quan còn chưa mở, gầy teo, không đẹp mắt chút nào.

Tần Thị cười đẩy hai người tới phía trước, ôm lấy Thường Hoàng, để cho hấn nhìn thấy tiểu hài tử, hỏi: “Thế nào? Bộ đáng đệ đệ xinh xắn không?”

Hai tiểu gia hỏa trăm miệng một lời: “Có và Không”.

Tần Thị nhin không được cười xì một tiếng, xoa xoa đỉnh đầu hai người, kiên nhẫn giải thích: “Đệ đệ còn nhỏ, hài tử vừa sinh đều như vậy, mấy ngày nữa liền dễ nhìn hơn”.

Nguy La không lên tiếng, bất kể bộ dáng Nguy Thường Di sau này thế nào, nàng cũng sẽ không chào đón hấn. Hấn có một mẫu thân tâm địa độc ác, cho dù hấn có vô tội hay không, đều nhất định không thể khiến cho người ta thích.

Hài tử đang quần tả nghe được tiếng nói chuyện, riu rít khóc lóc kể lể, bộ dáng xem ra đã tỉnh rồi. Hấn giờ hai nắm đấm lên dụi dụi má, từ từ mở mắt ra, cặp mắt kia giống Đỗ Thị bảy phần, lớn mà hẹp dài, sau này lớn lên có vẻ có chút cay nghiệt, không cư xử khéo léo. Bấy giờ tiểu tử này khóc hai tiếng liền mở đôi mắt to đen lũng lểng nhìn mọi người, ánh mắt dừng lại trên người Nguy La và Nguy Thường Hoàng, tương đối tò mò.

A La không thích mắt hấn, đưa tay chuẩn bị khép lại, hấn lại không hề báo trước cầm lấy ngón tay nàng, y y nha nha, chuẩn bị bỏ vào trong miệng!

A La bất ngờ không kịp phòng bị, ngón tay cái bị Nguy Thường Di nắm lấy nhét vào trong miệng, nàng hoảng sợ tròn tròn hai mắt. Khoang miệng trẻ sơ sinh vừa mềm lại vừa ướt, đều là nước miếng, Nguy La lập tức rút tay ra, ghét bỏ: “Y” một tiếng, lắc lắc tay: “Thật buồn nôn...”

Nguy Thường Di hoàn toàn không biết bản thân bị nàng ghét bỏ, hai con mắt nháy rồi lại nháy, tiếp tục nhìn nàng.

Tần Thị bật cười, vừa cười vừa lấy khăn lụa lau tay cho Nguy La: “Nhìn xem Thường Di hết sức thích A La, lần đầu tiên gặp mắt đã ngậm lấy tay con rồi...”

Nguy La bĩu môi, mặt tỏ vẻ không vui. Đây đâu phải là thích, rõ ràng là ác ý! Khiến tay nàng dính đầy nước miếng, bẩn chết.

Tiểu gia hỏa này quả nhiên giống như Đỗ Thị, làm cho người ta chán ghét.

Nguy La lau tay sạch sẽ liền đứng lui sang một bên, gương mặt bánh bao nhịu lại nhìn nhũ mẫu cho Nguy Thường Di bú sữa. Thường Di mặc dù vừa gầy vừa nhỏ, thời điểm mút sữa cũng hết sức nghiêm túc, chỉ thấy cả gương mặt nhỏ của hấn đều chôn trong ngực của nhũ mẫu, lớn tiếng đến mức Nguy La cũng có thể nghe thấy. Hấn ăn nhiều, lại ăn không no, nhũ mẫu đổi sang bên kia, hấn uống thêm chút nữa mới xem như ăn no.

Thật có thể ăn.

Nguy La chống cằm, lặng yên nghĩ.

Người cũng nhìn rồi, không có chuyện gì của bọn họ nữa. A La dự định cùng Thường Hoàng trở về, ở cửa đột nhiên xông vào một người. Người nhỏ mặc áo đỏ thẫm, mang hài da hồng, mặt phụng hẹp dài – đúng là Nguy Tranh

Gương mặt Nguy Tranh rất trắng, không biết là bên ngoài gió tuyết đông lạnh đến thế nào. Nàng ta thờ hồng học đứng ở cửa, ánh mắt dạo quanh một vòng, rơi vào tả bọc trong lòng Tần Thị, không nói hai lời liền lập tức xông lên. Tần Thị hỏi nàng ta chuyện gì, nàng ta mím môi, đưa tay muốn đoạt Nguy Thường Di đi!

Tần Thị cả kinh, theo bản năng ôm chặt hài tử. Nhưng Nguy Tranh không chịu dừng lại, Tần Thị lại lo lắng hai người tranh đoạt sẽ ngộ thương hài tử, đành phải tạm thời buông tay, giọng nói cũng nghiêm khắc hơn nhiều: “A Tranh, cháu muốn làm gì?”

Nguy Tranh cướp đi Nguy Thường Di, ánh mắt phần nộ nhìn chằm chằm người trong phòng: “Đây là đệ đệ của cháu, là hài tử của mẫu thân, không phải của bá mẫu! Cháu muốn mang hấn đi tìm nương!”

Nguy Tranh vẫn còn nhỏ, còn chưa ôm qua hài tử, Nguy Thường Di ở trong lòng nàng ta vô cùng không thoải mái. Tiểu hài tử lúc không thoải mái chỉ biết dùng một phương thức để biểu đạt, đó chính là khóc. Nguy Thường Di ở trong lòng Nguy Tranh khóc lớn, oa oa không ngừng, lớn tiếng khiến người khác đều đau lòng.

Tần Thị cuống quýt đứng lên, tiến lên phía trước nói: “Thường Di khóc, mau đưa nó lại cho bá mẫu, A Tranh nghe lời. Đệ đệ còn nhỏ, sẽ bị thương...”

Nguy Tranh lắc đầu, tiến lên phía trước nói: “Cháu không! Cháu không trả lại cho bá mẫu, nương không có đệ đệ sẽ thương tâm, nương khóc!”

Nói xong liền xoay người chạy ra ngoài. Nguy Thường Di trong lòng nàng ta khóc đến không kịp thở, đôi mắt trông mong nhìn Tần Thị, bộ dáng rất đáng thương. Tần Thị vội vàng kêu nha hoàn ở cửa ngăn nàng ta lại, nhưng thân thể Nguy Tranh nhỏ, hành động linh hoạt, cúi đầu liền chui qua đám nha hoàn.

Mất thấy Nguy Tranh muốn chạy tới hành lang, Tần Thị sốt ruột tới nóng giận, chuẩn bị kêu người đi thông báo cho Nguy Côn, lại thấy Nguy Tranh đột

nhìen dừng lại!

Tần Thị ngời ngời tiến lên, đi vòng qua trước mặt Ngụy Tranh, nhìn thấy mới biết chuyện gì xảy ra.

Thì ra Ngụy Thường Di vừa mới ăn sữa xong, lại bị nàng ta ôm không thoải mái, đi hai bước liền ói. Tiểu gia hỏa này ói ra cả người Ngụy Tranh, đợi khi Tần Thị tới, hân vẫn còn khóc ô ô.

Tần Thị ôm lấy Ngụy Thường Di, nhìn Ngụy Tranh toàn thân chặt vật, bất đắc dĩ nói với nha hoàn: “Mang Ngũ tiểu thư đi thay y phục. Sau này Ngũ tiểu thư lại tới Mai Viên, nhớ báo trước cho ta một tiếng”.

Nha hoàn rồi rít văng dạ, dẫn Ngụy Tranh rời đi.

Còn chưa đi xa, Ngụy La ở phía sau nhin không được bật cười. Nàng cười đến đau cả bụng, nụ cười sáng ngời, thanh âm thanh thúy dễ nghe.

Ngụy Tranh quay đầu lại oán hận lườm nàng một cái, vừa thẹn lại vừa giận.

*** **

Ngụy Côn từ Hàn Lâm Viện trở về đã là hoàng hôn. Ánh hoàng hôn lan tỏa, màu vỏ quýt chói lọi chiếu vào mái ngói lưu ly, toàn bộ Phủ Anh Quốc Công đều được bao phủ trong khung cảnh trời quang mây tạnh.

Ngụy Côn từ trong miệng hạ nhân nghe được chuyện ở Ngân Hạnh Viên, thay đồ xong, đội nón và mặc áo choàng lông cừu, Ngụy Côn quyết định tới đó xem một chút.

Ngân Hạnh Viên ồn ào một ngày, lúc này cuối cùng cũng yên tĩnh lại. Chỉ là sự yên tĩnh này có chút dị thường, không hề có sinh khí, phẳng phất như cả sân nhỏ đều là một cỗ tiêu điều.

Ngụy Côn đi vào trong phòng, bước qua bình phong tứ cảnh liền thấy Đỗ Thị hồn bay phách lạc ngồi dưới đất. Tóc tai bà ta bù xù, xiêm y đơn bạc, chỉ phủ một áo choàng bên ngoài trung y. Trời lúc này đã vào đông, cho dù trong phòng có đốt chậu than, ngồi dưới đất như vậy cũng lạnh vô cùng. Đỗ Thị hoàn toàn chưa phát giác ra, phẳng phất như cả người đã mất đi năng lực suy nghĩ, nước mắt khô cạn, chỉ còn lại trống rỗng và tuyệt vọng.

Đỗ Thị cúi đầu, trước mặt đột nhiên xuất hiện đôi ủng màu tối thêu tơ vàng. Bà ta giữa đầu, đáp lại ánh nhìn không buồn không vui của Ngụy Côn, nước mắt tưởng rằng đã chảy khô lại lần nữa tràn mi. Bà đi tới trước mặt Ngụy Côn, bắt lấy hai tay đang rũ xuống của ông khẩn cầu: “Lão gia, Thường Di là cốt nhục thiếp hoài thai mười tháng sinh hạ, Lão gia không thể đối với thiếp như vậy... Tứ tẩu đã có ba nhi tử, Thường Di tới đó nhất định chịu thiệt. Van cầu lão gia trả hân lại cho thiếp, hân là nhi tử của thiếp... là nhi tử của thiếp...”

Đỗ Thị đến lúc này vẫn còn nói không tốt, căn bản không nhận ra vấn đề là ở mình.

Ngụy Côn rũ mắt liếc xéo bà, trong mắt không phân rõ cảm xúc: “Bà đau lòng cho Thường Di sao?”

Đỗ Thị liên tục gật đầu, đó là nhi tử của nàng, nàng sao có thể không đau lòng cho nó! Bây giờ đã một ngày, không phút giây nào bà không nhớ tới nó, nó có sống tốt không, có khóc không, có nháo không? Tứ tẩu đối với nó có tốt không, có cay nghiệt với nó không? Càng nghĩ bà càng thấy bất lực, càng nghĩ lại càng thấy thống khổ.

Ngụy Côn gật đầu, hỏi tiếp: “Trước kia bà có nghĩ tới hay không, lúc trước bà đem A La bán cho bọn buôn người, ta cũng sẽ đau lòng như vậy?”

Đỗ Thị sửng sò, chột búng tỉnh đại ngộ. Ông muốn trả thù bà, muốn cho bà cũng ném thù tư vị cốt nhục chia lìa. Đỗ Thị mở miệng muốn nói, biết rõ lúc này nên nhận sai lầm, vậy mà lại nói không nên lời. ... Đỗ Thị sít sao cầm tay Ngụy Côn, hy vọng ông có thể nhớ tình cảm phu thê của hai người, tha thứ cho bà ta lúc này.

Đáng tiếc không có, Ngụy Côn bình tĩnh nói: “Tứ tẩu chăm sóc Thường Di rất khá, điểm này bà không cần lo lắng. Bà yên tâm ở lại đây, không cần nghĩ tới nó nữa, coi như mình vừa nằm mộng, chưa bao giờ sinh đứa nhỏ này ra”.

Đỗ Thị thất thần nhìn Ngụy Côn, trong nháy mắt đã quên hết mọi ngôn từ.

Sao có thể quên được? Lúc bà bị nhốt ở Ngân Hạnh Viên cũng chỉ có Thường Di ở bên, bà ta không có việc gì liền trò chuyện với Thường Di, nó là hy vọng duy nhất của bà! Bây giờ ngay cả chút hy vọng này cũng không còn, bà sống còn không bằng chết.

Đỗ Thị cầu xin ông: “Đề thiếp gặp nó một lần, thiếp còn chưa gặp qua nó...”

Ngụy Côn rút tay về, lui về sau một bước, nói: “Trước mắt vẫn không thể để bà thấy nó, thân thể Thường Di suy yếu, muốn nghỉ ngơi thật tốt. Chờ lúc nó đầy tháng ta lại an bài cho bà gặp nó một lần”.

Trước mặt Đỗ Thị bỗng tối sầm: “Một tháng?”

Ngụy Côn nói: “Nếu không được bà cũng có thể không gặp”

Đỗ Thị vội vàng nói được, một tháng liền một tháng, chỉ cần có thể nhìn thấy hài tử, như thế nào cũng đều được.

Sau khi Ngụy Côn rời đi, Đỗ Thị cuối cùng cũng tìm về được chút thần trí. Bà ta không ngừng an ủi mình, một tháng không lâu lắm, nháy mắt một cái liền qua đi, đến lúc đó bà có thể cùng Thường Di vui vẻ đoàn tụ. Không biết con trai bà thế nào? Có giống bà không? Bà nghĩ như vậy, vừa vui vẻ lại vừa chua xót, trong chốc lát nước mắt lại chảy ra.

Đỗ Thị không biết tình cảm của hai từ là trực tiếp nhất, Đỗ Thị tuy là mẹ đẻ của hắn, nhưng một tháng này Ngụy Thường Di lại sinh hoạt chung với Tần Thị, ngày đêm không rời. Một tháng sau, Ngụy Thường Di căn bản không biết bà ta, chỉ biết thân cận với Tần Thị.

*** **

Mùng mười ba tháng mười hai, Ngụy Thường Di đầy tháng, cũng là ngày sinh của Anh Quốc Công Ngụy Trường Xuân.

Năm nay đúng lúc đại thọ sáu mươi của Ngụy Trường Xuân, ông và Thái phu nhân La Thị thương lượng một lát, quyết định bỏ yến tịch, cùng nhau ăn mừng đầy tháng của Ngụy Thường Di.

Khung cảnh ngày này vô cùng náo nhiệt, Phủ Anh Quốc Công mở tiệc chiêu đãi không ít người, vừa có trọng thần của triều đình, vừa có các nhà giàu có huân quý, đều có quan hệ giao hảo tốt với Anh Quốc Công. Bữa tiệc còn chưa bắt đầu, trước Phủ Anh Quốc Công liền có không ít xe ngựa lộng lẫy dừng lại, vây trước cửa chặt cả một con phố.

Tần khách được thị vệ dẫn tới phòng trước, nữ quyến lại đi dọc hành lang tới phòng khách hậu viện.

Ước chừng buổi trưa, Anh Quốc Công thấy khách khứa tới cũng đông đủ, chỉ có một người vẫn chưa thấy tới. Ông vốn cho là hắn không tới, đang chuẩn bị khai yến, liền có hạ nhân vào bẩm báo: “Quốc Công Gia, Tỉnh Vương Điện Hạ tới”.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Đừng lo lắng, hắn sẽ không làm tổn thương A La!

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Ngụy La mặc áo hoa nhỏ màu xanh lá cây, phía dưới là váy lụa trắng, bên ngoài khoác áo choàng hồ ly trắng, đầu búi tóc nụ hoa, từ xa nhìn lại giống như một quả tuyết cầu nhỏ trong suốt long lanh. Nàng từ Tùng Viên đi vào phòng khách, trong phòng đã có không ít nữ nhân, chủ yếu do Đại bá mẫu và Tứ bá mẫu tiếp đãi.

Đại bá mẫu là một phụ nữ nghiêm cẩn đoan trang, thân thể Thái phu nhân mấy năm nay không tốt, liền đem sổ sách trong Phủ Anh Quốc Công giao cho bà xử lý. Bà ấy thường ngày làm việc rõ ràng ngay ngắn, thường phạt phân minh, hạ nhân trong phủ vì thế cũng hết sức phục tùng. Thái phu nhân đối với Đại bá mẫu rất hài lòng, gần đây còn đem hết các việc vặt trong phủ giao cho bà quản lý.

Trong phòng có không ít nữ quyến, Đại phu nhân thu xếp ổn thỏa chomọi người, lại lệnh nha hoàn dâng điểm tâm, rất chu đáo.

Đang sau tấm bình phong thêu trăm hoa, Tứ phu nhân Tần Thị ôm Lục thiếu gia Ngụy Thường Di cho mọi người nhìn mặt. Qua một tháng nuôi dưỡng, Ngụy Thường Di so với lúc mới sinh dễ nhìn hơn nhiều, sau khi ngũ quan nẩy nở để lộ ra gương mặt xinh đẹp. Ánh mắt hắn trông giống Đỗ Thị, mũi và miệng lại giống Ngụy Côn, coi như đẹp mắt, không còn là con khi nhỏ đầy nếp nhăn nữa. Tính cách xem ra cũng hoạt bát dũng cảm, nhìn thấy người lạ không khóc không nháo, chỉ biết tò mò nhìn chằm chằm người ta. Nhưng lại có một ngoại lệ, chỉ cần Ngụy Tranh tới gần hắn, hắn sẽ không nhịn được lớn tiếng khóc.

Đại khái là lúc mới sinh Ngụy Tranh đã ôm qua hắn, ôm đến khiến hắn khó chịu, tới giờ còn nhớ rõ, cho nên bây giờ vừa nhìn thấy Ngụy Tranh đã cảm thấy sợ hãi.

Ngược lại, Ngụy Thường Di rất thích gần gũi Ngụy La. Cũng không biết có sai chỗ nào không, Ngụy Thường Di chỉ cần vừa nhìn thấy Ngụy La liền mặt mày hớn hở, mở hai tay y y nha nha gọi nàng, lại còn thích cầm ngón tay nàng nhét vào trong miệng. Ngụy La thật sự ghét bỏ hắn, mỗi lần hắn gặm ngón tay nàng xong nàng đều phải rửa thật nhiều lần, không để hắn gặm thì hắn sẽ khóc lên. Tiểu hài tử đều đáng ghét như vậy sao? Hay bởi vì là nhi tử của Đỗ Thị, cho nên mới đặc biệt đáng ghét?

Ngụy Thường Di không biết suy nghĩ của nàng, từ trong lòng Tần Thị thò đầu ra, vừa nhìn thấy nàng, mắt liền sáng rực lên: “ê a” một tiếng đưa tay ra.

A La vô thức lùi về phía sau nửa bước, đem hai tay giấu ra đằng sau.

Tần Thị thấy thế cười một tiếng, đưa tay ra vẫy A La: “A La vài ngày rồi không gặp Thường Di nhĩ? Đến nhìn đệ đệ một chút...”

Ngụy La lắc đầu như trống bỏi: “Cháu không nhìn, nó sẽ ăn tay cháu”.

Tần Thị cười giải thích: “Đó là bỏi vì Thường Di thích cháu”.

Nhưng tại sao hấn thích nàng? Nàng chưa từng biểu hiện tí thành ý nào đi? Ngụy La nghĩ không ra, cũng không nghĩ nữa, đứng xa xa nhìn Ngụy Thường Di, cánh môi phẩn hồng nhếch lên.

Bỏi vì hôm nay là tiệc đầy tháng của Ngụy Thường Di, sự chú ý của nữ quyến đều tập trung lên người hấn. Mọi người đều biết đây là vị tiểu thiếu gia nhỏ nhất của Phủ Anh Quốc Công, là hài tử Ngũ phòng. Chi là tại sao lại để Tử phu nhân ăm bồng, không thấy Ngũ phu nhân đâu?

Tần Thị cũng giải thích sơ với mọi người: “Ngũ đệ muội sau khi sinh xong thân thể liền không khỏe, đến bây giờ còn chưa thể xuống giường, phải ở lại hậu viện dưỡng bệnh, sợ không thể tới gặp mọi người được”.

Mọi người nghe vậy, rói rít bày tỏ cảm thông. Phụ nữ ở đây đa số đều đã sinh con, thậm chí còn nói ra chút phương pháp bảo dưỡng sau khi sinh, nói ra mọi người cùng chia sẻ.

Tần Thị nghe rồi mỉm cười, cũng không nói gì thêm.

*** **

Ngụy La bị Lương Ngọc Dung kéo tới đằng sau ghế hoa lê, Lương Ngọc Dung thần bí hỏi: “Đó là nhi tử của kẻ mẫu nguoi?”

Nàng ấy theo Bình Viễn Hầu phu nhân tới, Bình Viễn Hầu phu nhân và Khương Diệu Lan năm đó là bạn khấn giao, cảm tình rất thân, hôm nay nếu không phải là thọ yến của Anh Quốc Công, chắc bà cũng không tới. Chân Lan và Khương Diệu Lan có quan hệ tốt, tự nhiên không muốn thấy hài tử Đỗ Thị sinh ra, lúc này bà ấy ngồi xa xa trên ghế gỗ hoa hồng, thờ ơ lạnh nhạt, sắc mặt không mấy vui mừng.

Ngụy La gật đầu, “Ừ” một tiếng.

Lương Ngọc Dung quay đầu liếc nhìn tiểu hài tử trong lòng Tần Thị, rồi lại thu hồi ánh mắt, trái lương tâm nói: “Lớn lên thật khó nhìn”.

Lương Ngọc Dung mặc dù không biết mấy việc Đỗ Thị làm, nhưng trong mắt tất cả hài tử, kẻ mẫu không có gì tốt, tâm địa độc ác, thù đoạn tàn nhẫn. Mấy lời nói của Lương Ngọc Dung, trong đó chứa đầy thành kiến.

Ngụy La cũng không phản bác, coi như đồng ý.

Mỗi vị phu nhân thay nhau ôm Thường Di một lần, đến phiên ai đó còn nói mấy lời cát lợi, còn lấy ra quà đã chuẩn bị tốt đưa lên. Nếu đã là hài tử do Tần Thị tạm thời nuôi dưỡng, những lễ vật này cũng do Tần Thị xử lý, nàng ta trước tiên kêu nha hoàn nhận lấy, lại ôm Ngụy Thường Di trở về, cười nói: “Ta trước thay Thường Di cảm tạ các vị phu nhân”.

Đưa quà cho tiểu hài tử không cần quá quý trọng, chỉ cần cho thấy rõ tâm ý là được rồi. Những lễ vật đó phần nhiều là ngọc bội chúc phúc, khóa trường mệnh kỳ lân... Hoa cả mắt, liên miên bất tận.

Bình Viễn Hầu phu nhân không chuẩn bị lễ vật, cũng không ôm Ngụy Thường Di, chỉ khách khí nói một câu “Chúc mừng” liền xong rồi.

Tần Thị nhìn bà ấy, trong mắt không có trách cứ, hơn nữa cũng hiểu được.

Cũng may ở đây nhiều người, cũng không có mấy ai để ý tới sự việc nho nhỏ này. Không lâu sau có người từ tiền viện tới thông báo, nói Anh Quốc Công sai người chuẩn bị khai tịch, thỉnh các vị phu nhân tới phòng trước.

Mọi người lục tục đứng dậy, đi theo Thái phu nhân và Đại phu nhân tới phòng trước.

Tần Thị không rời đi, Bình Viễn Hầu phu nhân cũng không đi.

Chân Lan vẫn ngồi trên ghế như cũ, khí chất trầm ổn, cử chỉ quý phái, xem ra có chuyện muốn nói với Tần Thị. Nhưng mà Tần Thị lúc này lại không cách nào tiếp chuyện với bà, đang nghĩ làm sao khuyên bà ra ngoài, liền thấy có một người dưới sự giúp đỡ của nha hoàn đang đi tới.

Đỗ Thị đi qua cửa lãng hoa, trên người mặc bộ đồ sa tanh màu phấn, váy thêu tuyết trắng, mái tóc búi kiểu lãng vân kế, hiển nhiên là người biết cách ăn mặc. Cho dù là vậy, cũng không che được vẻ thâm đen dưới mắt bà ta, cùng với vài sợi tóc mai bạc trắng. Đỗ Thị chăm chú nhìn tã lót trong tay Tần Thị, con mắt đỏ lên, vừa nghĩ tiến lên nhưng lại không dám.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Thị thấy con mình, lại nằm trong lòng người khác, bộ dáng vừa an nhàn vừa thoải mái. Tim Đỗ Thị lúc này như bị dao cắt, giống như từng miếng thịt trên người bị người ta cứng rắn khoét đi, đau tới thở không được.

Hóa ra con bà ta dài như vậy, lông mày có chút nhạt, có mắt thật to, miệng có chút nhỏ...

Một tháng này không biết trải qua thế nào, mỗi ngày đều qua trong đau khổ, nhưng trong đau khổ lại có chút hi vọng. Bà không ngừng tự nói với mình, không lâu nữa liền có thể nhìn thấy Thường Di, có thể ôm nó một cái, vì thế mới miễn cưỡng chống đỡ tới bây giờ.

Bây giờ nhìn thấy rồi, liền cảm thấy sự chờ đợi của bà là đáng giá.

Đỗ Thị không báo trước chạy tới trước mặt Tần Thị, không để ý ngăn trở của Tần Thị, cứng rắn đoạt đứa nhỏ đi! Đỗ Thị ôm Thường Di, đẩy tã lót ra xem lông mày của hắn, con mắt, cái mũi... Nhìn một chút nước mắt liền chảy xuống, bà run rẩy kêu lên: “Thường Di, ta là nương của con, con nhìn xem...”

Ngụy Thường Di chưa bao giờ thấy Đỗ Thị, mới đầu có chút tò mò, mở to cặp mắt đen lúng liếng nhìn bà. Dần dần, cánh tay Đỗ Thị càng siết chặt, khiến hắn bị đau, hơn nữa Đỗ Thị lại không ngừng rơi lệ, nước mắt rơi vào gương mặt nhỏ nhắn trắng mịn, bộ dáng điên cuồng khiến hắn bị hù dọa, cái miệng nhỏ liền oa khóc lớn.

Hắn càng khóc, Đỗ Thị càng sợ, vừa ôm vừa dỗ lại vừa thán: “Không khóc, Thường Di không khóc... nương sẽ đau lòng...”

Tất cả đều vô dụng, Ngụy Thường Di càng khóc càng to, giang hai cánh tay về phía Tần Thị, nghĩ muốn thoát khỏi ôm ấp của bà ta.

Lúc này Tần Thị cũng bất chấp Bình Viễn Hầu phu nhân ở đây, tiến lên khuyên nhủ: “Ngũ đệ muội, Thường Di có chút xa lạ với muội, muội trước giao hắn cho tỷ đi”.

Những lời này đại khái đã kích thích Đỗ Thị, bà ta lui nhanh về sau, ôm chặt đứa bé vào lòng: “Muội là nương của hắn, hắn sao có thể xa lạ với muội?” Nói xong Đỗ Thị liền xoay người, lại kiên định nói: “Muội không đem hắn giao cho tỷ, nghĩ cũng không cần nghĩ!”

Bà ta vừa nói vừa đi lùi ra cửa, phảng phất như lúc nào cũng có thể ôm theo Ngụy Thường Di chạy trốn.

Bà ta vốn dĩ nói với bản thân chỉ cần nhìn một cái là được, bây giờ lại sinh ra tham niệm. Nhìn một cái căn bản không đủ, bà hối hận, muốn ôm Thường Di về chính mình nuôi dưỡng, không muốn giao hắn cho ai hết. Ngụy Thường Di trong lòng Đỗ Thị khóc tới ách giọng, đưa tay muốn tìm Tần Thị, bà ta nhìn thấy liền đau lòng, nhẫn tâm nhấc hai tay đứa nhỏ trở vào, không ngừng nói: “Thường Di, con nhìn cho rõ, nương mới là mẹ ruột của con... Là nương sinh con ra, sinh cả một ngày, sao con phải tìm bà ta?”

Nhưng mà nói những lời này với đứa nhỏ vừa tròn tháng làm sao nó hiểu được? Nó chỉ biết thoải mái hay không thoải mái, sợ hãi hay không sợ hãi, đến tột cùng ai sinh nó ra, điều đó không quan trọng.

Tần Thị dùng ánh mắt liếc nhìn bà từ bên ngoài, Đỗ Thị mới vừa quay người lại, bốn bà tử liền đồng loạt che trước mặt bà, ngăn không cho bà đi ra!

Ngụy Côn đoán được Đỗ Thị sẽ đổi ý, sớm có chuẩn bị, bốn người này chính là để đề phòng.

Bốn bà tử đều là người luyện võ, sức lực lớn vô cùng, hai người trói buộc cánh tay của Đỗ Thị, hai người cướp đi Ngụy Thường Di trong tay bà ta.

Đỗ Thị không thể động đậy, trơ mắt nhìn Thường Di được trả về trong lòng Tần Thị, nước mắt tràn mi, cực kỳ bi thương: “Trả lại cho ta, trả hắn lại...”

Tần Thị ngoan tâm, làm như không nghe thấy, dặn dò mấy bà tử: “Đưa Ngũ phu nhân về Ngân Hạnh Viên, đi đường nhỏ, đừng để người nhìn thấy”. Dừng một chút, lại nói với Đỗ Thị: “Nếu không phải Ngũ đệ muội làm náo loạn, liền có thể vài ngày nhìn hắn một lần. Mà thôi, dù sao cũng đã gặp qua, muội liền an tâm đi. Tỷ được Ngũ thúc đích thân giao phó, nhất định sẽ dưỡng dục Thường Di thật tốt. Tuy con dưới gối của tỷ nhiều, nhưng nhất định sẽ không bạc đãi hắn, điểm này muội đừng lo”.

Tần Thị nói xong, bà tử liền dẫn Đỗ Thị đi.

Trước khi đi ánh mắt Đỗ Thị dừng lại trên người Ngụy Thường Di, nhìn thế nào cũng thấy không đủ. Nhi tử của bà, bà nhìn một trăm lần cũng không đủ, huống gì bà chỉ mới nhìn được một lần!

Nhưng một lần như vậy, lại càng khiến người ta thêm tuyệt vọng.

Ngụy Thường Di nhìn thấy Tần Thị liền nín khóc, thậm chí còn cọ cọ trước ngực bà, tư thế thân mật, thật giống mẹ con ruột thịt. Càng làm Đỗ Thị thương tâm là, Ngụy Thường Di nắm chặt đầu ngón tay Ngụy La, thần thái an nhiên, hoàn toàn không giống vẻ sợ hãi lúc ở trong lòng bà. Ngụy La đứng ở bên cạnh Tần Thị, nhìn bà mỉm cười, trong nụ cười đó có trào phúng, cũng có đáng tiếc, nhưng lại không có chút thương cảm nào.

Trong lòng Đỗ Thị thương tâm gần chết, trong cổ có chút ngai ngái.

Rõ ràng đã gặp lại còn phải chia lìa, còn không bằng để bà ta đừng thấy. Từ vị này, so với chết còn khó chịu hơn

*** **

Tứ bá mẫu và Bình Viễn Hầu phu nhân ở trong phòng khách nói chuyện, Ngụy La và Lương Ngọc Dung cùng đi ra ngoài, sóng vai đi trên hàng lang nhỏ dẫn ra viện trước.

Hai người đều thấy một màn kia, Lương Ngọc Dung có chút tò mò, vì sao Ngũ phu nhân không thể nuôi dưỡng con mình, lại phải giao cho Tứ phu nhân chăm sóc? Hơn nữa Ngũ phu nhân nhìn qua rất chán nản, trong ấn tượng của nàng, bà ta là một nữ nhân có cái miệng cộc và gan thò, không nghĩ mới có mấy ngày ngắn ngủi, liền biến thành bộ dáng này. Có điều đây là chuyện nhà của Ngụy La, nàng ấy phải nhẫn nhịn không hỏi nhiều, từ trong tay áo lấy ra một thứ đưa cho Ngụy La: “A La, xem, đây là túi thơm ca ca ta mua trên đường, huynh ấy mua hai cái, tặng người một cái”.

Đó là một túi thơm thêu kim, bên trong để cánh hoa phơi khô và hương liệu, hương vị trong thuần, mùi thơm dễ chịu. Lương Ngọc Dung vừa lòng nhìn A La treo trên eo, sau đó lùi lại hai bước, hài lòng nói: “Thật là đẹp mắt”.

Ngụy La mỉm cười sờ sờ bên hông mấy cái, nói tiếng cảm ơn.

Nàng ấy lại nói không có gì, tiến lên dắt tay A La: “Chúng ta nhanh tới phía trước thôi, đi trễ thì tiệc đều tàn rồi”.

A La gật đầu, đi theo nàng ra phía trước.

Bên ngoài hành lang có bông tuyết đang rơi, tuyết không lớn, rơi xuống từng chút một, chưa tiếp xúc với mặt đất đã bị tan ra.

Đi không tới hai bước, liền nhìn thấy thân ảnh mặc áo sam bạc ở phía trước, áo trắng hơn tuyết, đáng người cô đơn. Lương Ngọc Dung đột ngột nhìn lại, hướng bên đó nhìn theo: “A La, đây có phải đại ca của ngươi không?”

Ngụy La nhìn theo, đúng là đại ca Ngụy Thường Dẫn. Hắn ngồi một mình dưới tàng cây, nhìn chăm chú về phía trước, không biết đang suy nghĩ cái gì. Bông tuyết sau lưng hắn xoay quanh, một ít rơi xuống đầu hắn, trên vai, vậy mà hắn cũng không vội phất đi. Ngụy Thường Dẫn cúi thấp đầu, gò má tỉnh xảo đẹp mắt, giống như một bức tranh sơn thủy tĩnh lặng, không lớn nhưng lại khắc sâu, cảnh đẹp ý vui.

Ngụy La nói phải, còn chưa kịp ngăn cản, Lương Ngọc Dung liền bước nhanh tới đó.

Nàng ấy đi tới trước mặt Ngụy Thường Dẫn, giơ tay gọi một tiếng Đại ca ca, đánh vỡ hình ảnh yên tĩnh vừa rồi.

Ngụy Thường Dẫn hoàn hồn, nghiêng đầu nhìn nàng ấy, mặt mày giãn ra, lộ ra vẻ tươi cười hòa nhã: “Có việc gì sao?”

Gương mặt nhỏ nhắn bị đông lạnh của Lương Ngọc Dung đỏ bừng, chỉ chỉ tóc hắn: “Tuyết rơi, sao huynh lại ngồi chỗ này? Trên đầu huynh toàn là tuyết, tiếp tục như vậy sẽ bị cảm lạnh”. Nàng ấy nói xong liền thấy hắn ngồi xe lăn, gương mặt có phần tỉnh ngộ, lại có chút áy náy nói: “Có phải là vì không có ai đẩy huynh không? Muội giúp huynh nhé, huynh cũng muốn tới tiền viện sao? Vừa vận muội và A La cũng muốn đi”.

Nói xong liền đi lại sau lưng Ngụy Thường Dẫn, tay nhỏ nắm lấy tay vịn, dùng sức đẩy, vậy mà cũng không đi.

Xe lăn cồng kềnh, bằng sức nhỏ của nàng ấy sao có thể khiến nó động đây được chứ.

Ngụy Thường Dẫn nhin không được cười lên, nói với nàng ấy một tiếng cảm ơn, kêu nàng đi trước, lại đưa tay nhặt lấy một mảnh bông tuyết dính trên đầu nàng: “Ta đang chờ người. Cảm ơn ý tốt của muội, muội tên gì?”

Lương Ngọc Dung nhìn hắn, hồ đồ lại lơ mơ nói: “Muội gọi là Lương Ngọc Dung, phụ thân là Bình Viễn Hầu”.

Hắn vuốt cằm, liếc mắt nhìn Ngụy La đứng cách đó không xa: “Muội là tiểu đồng bọn của Ngụy La?”

Lương Ngọc Dung ừ một tiếng khẳng định, suy nghĩ một chút liền đính chính: “Là tỷ muội tốt”.

Ngụy Thường Dẫn khẽ mỉm cười, không nói gì nữa.

Hành lang này nhỏ, Ngụy La đứng nhìn hành động của họ, có chút ngượng ngùng. Chính là vì nàng biết rõ kết cục của họ sau này, vì thế mới không hi vọng hai người quá thân cận. Ngụy La còn đang do dự có nên tiến lên ngăn cản, liền thấy một người từ không trung nhảy xuống, không hề báo trước xuất hiện trước mặt nàng!

Người đó mặc áo vải xanh đen, bộ dáng lạ mặt, tuy là cách ăn mặc của thị vệ, nhưng cũng không phải thị vệ của Phủ Anh Quốc Công.

Ngụy La vô thức lui về sau nửa bước, hắn tiến lên, không nói hai lời ôm lấy nàng, che miệng nàng kéo đi trong sân. Thị vệ trước khi đi liếc mắt nhìn Ngụy Thường Dẫn, gật nhẹ đầu, rõ ràng bọn họ biết nhau.

Lương Ngọc Dung kinh ngạc nhìn: “A La...”

Ngụy Thường Dẫn xoa đầu nàng ấy, trấn an nói: “Đừng lo lắng, hắn sẽ không làm tổn thương A La...”

Người thị vệ kia đi qua một khúc quanh khác, đây là tiểu viện của Phủ Anh Quốc Công. Nơi này có một khu rừng trúc, lối nhỏ chôn văng, bình thường ít có người qua lại. A La cũng không thường tới nơi này. Nàng cảm thấy bất an, thị vệ đặt nàng trên mặt đất, nàng còn đang chuẩn bị gọi người cầu cứu, ngẩng đầu nhìn lên, trước mặt là một người quen thuộc.

Triệu Giới mặc áo bào đen măng xà dệt kim quen thuộc, nhàn nhã ngồi trên ghế đá, lấy tay chỉ chỉ, không nhanh không chậm nhìn nàng.

Trong mắt hắn mỉm cười, rõ ràng cho nàng thấy là hắn sai thị vệ dẫn nàng tới.

Cánh môi nhỏ nhắn của Ngụy La khẽ nhếch, lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Hắn ở nhà nàng ép buộc nàng? Có phải không còn vương pháp nữa không? Có phải quá không coi ai ra gì không? Nàng cũng mặc kệ hắn tìm nàng có chuyện gì, quay đầu bước đi.

Chương 36: Chỉ cần do A La đưa, bản vương đều thích!

Edit: tart_trung

Beta gaubokki

Thị vệ đứng lúc chắn trước mặt nàng, giải thích: “Tứ tiểu thư, Vương Gia có chuyện muốn nói với ngài”.

Người này đúng là Dương Hạo, hắn ta ẩn nấp ở Phủ Anh Quốc Công gần ba tháng, sớm nắm rõ tường tận địa hình ở đây. Thân thủ mạnh mẽ, võ công trác tuyệt, ba tháng này không có ai phát hiện ra sự hiện hữu của hắn. Ngay cả bản thân Ngụy La cũng không biết nhất cử nhất động của mình đều bị người ta giám thị.

Ngụy La đành phải dừng bước, quay đầu nhìn Triệu Giới, gương mặt nhỏ nhắn kéo căng, tỏ vẻ nghiêm trọng: “Đại ca ca có gì muốn nói? Tại sao phải dẫn muội tới đây, nếu có người phát hiện không thấy muội, phụ thân sẽ sốt ruột”.

Triệu Giới đứng thẳng, kêu nàng tới bên cạnh: “Nghe nói muội mọc răng, ta tới tặng muội một phần lễ vật”.

Ngụy La nháy mắt mấy cái, không hiểu nhìn hắn.

Hôm nay Phủ Anh Quốc Công thiết yến có hai lý do, một là đại thọ sáu mươi của Anh Quốc Công, hai là tiệc đầy tháng của Ngụy Thường Di. Cái nào cũng không có quan hệ với nàng, tại sao phải đưa lễ vật? Hơn nữa còn lấy chuyện “mọc răng” làm lý do, Triệu Giới thật không phải đang cố ý trêu chọc nàng chứ?

Bất kể thế nào, có người tặng quà là chuyện tốt, Ngụy La ngẩng đầu, áo choàng làm bằng nhung và lông thỏ vây quanh để lộ ra gương mặt nhỏ nhắn phấn điều ngọc trác: “Lễ vật gì?”

Triệu Giới cảm thấy có chút manh, đưa tay sờ sờ cái mũi nàng, “Muội muốn gì?”

Ngụy La đảo mắt, đưa ra đáp án ai cũng thích: “Chỉ cần là do Tình Vương ca ca đưa, A La đều thích!”

Thật là một đứa bé lanh lợi! Triệu Giới thấp giọng bật cười, từ trong tay áo lấy ra một cái hà bao làm từ gấm Tô Châu, đưa tới trước mặt nàng: “Cầm lấy”.

Ngụy La nhận lấy, sờ sờ, bên trong thô ráp, đoán không ra là cái gì. Nàng tò mò hỏi: “Có thể mở ra xem một chút không?”

Triệu Giới vuốt cằm, tỏ vẻ có thể.

Nàng cúi đầu mở sợi dây thừng đỏ, từ trong túi lấy ra một ngọc bội tròn bằng hồng ngọc, toàn thân ngọc bội trong suốt, mượt mà sáng ngời, vừa nhìn liền biết chính là ngọc tốt. Nhưng là tại sao lại đưa ngọc bội cho nàng? A La nghiêng đầu, cảm trong lòng bàn tay lật lật hai cái: “Đại ca ca, đây là ngọc bội gì?”

Triệu Giới nhận lấy, để nàng đứng trước mặt hắn, một bên giải thích, một bên cúi xuống giúp nàng mang trên cổ: “Cái này gọi là hồng ngọc, mùa đông đeo để giữ ấm, cũng giúp muội không dễ bị bệnh”.

Ngụy La đứng im không động, ngọc bội mới đeo trên cổ có chút lạnh, lát sau quả thật dần ấm lên, hết sức thoải mái. Ngụy La ngạc nhiên, mừng rỡ nhìn Triệu Giới, con mắt to tròn cong lên: “Thật sự có nhiệt”.

Triệu Giới cúi người chỉnh lại ngọc bội đang dính sát người nàng, chỉnh xong rồi liền ngẩng đầu, đối diện với con người trong sáng tinh nghịch. Triệu Giới khẽ cắn môi, thanh âm hòa hoãn: “Muội thích không?”

Nàng nhẹ gật đầu, nhìn hắn nói: “Thích”.

Thích là được rồi, cái ngọc bội này chính là bảo bối vạn kim khó cầu. Lúc trước hắn bị điều đi Ô Nhung, mùa đông liền dùng ngọc bội này để sưởi ấm. Ô Nhung là vùng đất ở Tây Bắc, vừa đến mùa đông gió lạnh liền thổi, thường sẽ có người vì thế mà chết rét. Lúc đó hắn đeo khối ngọc này, đeo một lần liền là ba năm, bây giờ cho nàng, vậy mà cũng không cảm thấy đau lòng.

Thời gian này hắn thường nghe Dương Hạo bẩm báo tình hình của Phủ Anh Quốc Công, đại khái cũng biết rõ chuyện gì xảy ra. Kế mẫu của nàng sinh hạ một nhi tử, trước mắt giao cho Tứ phu nhân nuôi dưỡng. Ngụy Côn vô năng, không thể cho nàng điều kiện an ổn để trưởng thành, hắn đành phải âm thầm giúp đỡ một tay. Đỗ Thị và Liễu Thị, trong mắt hắn bất quá cũng chỉ là muối bỏ biển, giải quyết xong nhà mẹ đẻ Liễu Thị, tiếp theo là Phủ Trung

Nghĩa Bá...

Nhớ tới Phú Trung Nghĩa Bá liền nhớ Tống Huy và Ngụy La đã đính hôn từ khi còn trong bụng mẹ, Triệu Giới trầm ngâm một lát, không biết tiểu gia hòa này đến lúc đó có trách hấn hay không? Có điều không cần phải gấp, sau này nàng trưởng thành, hấn lại có thể vì nàng tìm một vị hôn phu thật tốt. Tống Huy tuy có điều kiện, nhưng lại không tính là ưu tú.

Cần nhắc một phen, Triệu Giới nhìn gương mặt trắng nõn phía trước, như có điều cần suy nghĩ nói: “A La, mừng sáu tháng sau là sinh thần của bản vương”.

Ngụy La có chút mơ hồ, cho nên là? Nàng nên sớm nói với hấn một câu ‘thọ tử nam son’ sao?

Hấn vuốt ve đỉnh đầu nàng: “Đến lúc đó bản vương sẽ đưa thiệp mời, muội biết cái gì gọi là trả lễ không?”

Nói cách khác, hấn đưa lễ vật cho nàng, nàng cũng phải trả lễ lại?

Ngụy La biết trên đời này không có bữa ăn nào miễn phí, đi một vòng lớn như vậy, cuối cùng lại dừng ở điểm này! Ngụy La non nớt nói “A” một tiếng, nếu Triệu Giới đã mở miệng, nàng cũng không thể cự tuyệt: “Đại ca ca muốn lễ vật gì? A La tặng huynh”.

Triệu Giới dừng lại mấy lời vừa rồi nàng nói: “Chỉ cần là do A La tặng, bản vương đều thích”.

Ngụy La “...”

Được rồi, dù sao tuổi nàng còn nhỏ, lễ vật không cần quá quý trọng, tùy tiện chuẩn bị một cái là được, cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Ngoại trừ chuyện này, còn có chuyện gì nữa sao?

Triệu Giới giống như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, đứng lên nói: “Đi thôi, ngoài viện đã mờ tiệp. Trễ canh giờ không tốt”.

Ngụy La cùng hấn đi ra trúc viện, hướng hành lang nhỏ nhìn nhìn. Ngụy Thường Dẫn và Lương Ngọc Dung đã không thấy đâu, không biết đi nơi nào. Những bông tuyết nhỏ nhỏ vẫn không ngừng rơi, chỉ chốc lát trên mặt đất đã tích tầng băng mỏng, Ngụy La đạp lên, để lại dấu chân nhỏ nhỏ.

Một lớn một nhỏ, hai dấu chân không ngừng đi tới phía trước, cuối cùng dừng lại ở cửa tiền thính.

Vừa lúc Ngụy Côn từ bên trong đi ra, thấy hai người liền thờ phào: “Điện hạ, người đi đâu vậy? Mới vừa rồi hạ nhân tìm một vòng cũng không thấy người”. Lại cúi đầu hỏi Ngụy La: “A La, sao con lại ở cùng một chỗ với Tĩnh Vương Điện hạ?”

Triệu Giới cời xuống áo khoác măng xà đưa cho Dương Hạo ở sau lưng, giải thích: “Bản vương nghĩ muốn tùy ý đi vòng quanh một lát mới vừa đi qua một chỗ rẽ, lại bị vây trong một trúc viện. May nhờ có A La, là nàng dẫn bản vương ra ngoài”.

Ngụy Côn sau khi nghe xong liền bừng tỉnh đại ngộ: “Chỗ trúc viện đó bỏ hoang đã lâu, thường không có ai qua lại, lại khiến điện hạ uy khuất”. Nói xong, ông đưa tay vào trong cửa, làm tư thế xin mời: “Tiệc đã bắt đầu, thỉnh Điện hạ đi vào, gia phụ chờ ngài đã lâu”.

Triệu Giới cất bước vào nhà, đi được hai bước, quay đầu nhìn Ngụy La ngoài cửa, nhếch môi khẽ cười, không nói gì thêm, tiếp tục đi vào trong nhà.

Nhưng Ngụy La xem hiểu ánh mắt của hấn, rõ ràng hấn đang nhắc nhở nàng. Đừng quên “Trả lễ”.

*** ** *

Trải qua thọ yến hôm nay, Ngụy La nghĩ thông suốt một việc.

Đỗ Thị lúc bị người mang đi liền tuyệt vọng, điều này đến giờ nàng còn ẩn tượng. Ngụy Thường Di thân cận với nàng, bà ta sẽ cảm thấy tuyệt vọng! Nếu như sau này Ngụy Thường Di chỉ nhận thức Tần Thị, không nhận thức Đỗ Thị, bà ta có phải càng thêm tuyệt vọng không? Thân là một người mẹ, đại để không ai có thể chịu được loại đã kích này.

Ngụy La nghĩ thông suốt, thái độ đối với Ngụy Thường Di coi như có chút thay đổi.

Mặc dù nàng vẫn không muốn gặp hấn, nhưng sẽ không đem vẻ chán ghét viết trên mặt. Dù sao bây giờ hấn vẫn do Tứ bá mẫu nuôi nấng, nàng có thành kiến với hấn, Tứ bá mẫu cũng khó xử. Hiện thời mỗi lần nàng nhìn thấy Ngụy Thường Di, không cần nịnh nọt, tiểu gia hòa kia cũng rất thích nàng. Nàng không cự tuyệt, ngẫu nhiên sờ sờ bàn tay nhỏ bé của hấn, hấn cũng sẽ cao hứng cười khanh khách.

Nhìn như vậy, hấn cũng không đáng ghét như trước.

Bởi vì quan hệ của Ngụy Thường Di và Ngụy La tốt, thế cho nên mỗi lần Ngụy Tranh thấy Ngụy Thường Di, đều chỉ dùng một ánh mắt tức giận phẫn nộ.

Đại khái là nàng ta cảm thấy hấn là một tiểu phản đồ.

Chẳng hạn như lúc mọi người tụ tập ăn cơm, Ngụy Thường Di được nhũ mẫu ôm, thỉnh thoảng lại nhìn Ngụy La chớp mắt, le lưỡi. Tiểu hài tử làm những thứ này cũng không có dụng ý gì, về mặt của hấn là theo bản năng, ngay cả mình muốn gì cũng không biết. Nhưng Ngụy Tranh lại cho rằng hấn muốn thân cận với Ngụy La, mím môi nhìn Ngụy Thường Di, ánh mắt phẫn nộ, lại có ý tứ uy hiếp.

Ngụy Thường Di bị ánh mắt của nàng dọa sợ, rụt mình trong lòng nhũ mẫu, lại mím môi khóc lên.

Quan hệ của hần và Ngụy Tranh giống như quả cầu tuyết, càng ngày càng xấu đi, cho nên hiện tại Ngụy Thường Di vừa nhìn thấy nàng ta liền sợ hãi, vô thức trốn tránh tiếp xúc với nàng ta. Ngụy Tranh cũng còn nhỏ, trong lòng không biết giao tiếp với tiểu hài tử như thế nào, chỉ cho rằng uy hiếp hữu dụng, không nghĩ tới lại chữa lợn lành thành lợn què.

Nhũ mẫu ôm Ngụy Thường Di tới sau bình phong trấn an hần, Ngụy Tranh ngồi trên ghế, nhếch môi, không biết làm sao.

Thời gian qua mỗi ngày nàng ta đều đi Ngân Hạch Viên thăm Đỗ Thị, Đỗ Thị kể từ sau khi gặp Ngụy Thường Di, lúc nào cũng nhớ tới hần. Nhưng Ngụy Côn không cho bà gặp mặt, cả người Đỗ Thị giống như không có hồn phách, mỗi ngày đều mắt hôn mắt vía, ban đêm thường kêu tên Thường Di.

Nhưng Thường Di thì sao? Hần ở chung với Tần Thị và Ngụy La rất tốt, căn bản không biết có một người mẹ đẻ lúc nào cũng nhớ tới hần.

Phụ thân sao có thể nhẫn tâm như vậy? Ngụy Tranh đặt đĩa xuống, nén nước mắt nói: “Ta no rồi”. Xoay người chạy ra ngoài phòng, trốn dưới mái hiên, khổ sở khóc lên.

*** **

Rất nhanh liền tới cuối năm, Phủ Anh Quốc Công treo đèn kết hoa, chuẩn bị lễ mừng năm mới.

Giao thừa năm nay, Ngụy La và Ngụy Thường Hoảng ngồi cùng nhau ở trên bậc thang chính phòng đón giao thừa, ngồi mãi, hai người cùng bắt đầu buồn ngủ, cuối cùng vẫn là Ngụy Côn ôm bọn họ về phòng.

Trước năm mới ba ngày, không khí vô cùng náo nhiệt, Ngụy Côn mang theo ba đứa nhỏ qua nhà Trung Nghĩa Bá, lại đi đến vài vị quan trong kinh thành, Ngụy La nhận được không ít bao lì xì, mỗi tối nàng đều lấy ra đếm một chút, giống bộ dáng của một thân giữ của nhỏ.

Kim Lũ nhìn không được chê cười nàng: “tiểu thư không phải còn có vài rương trang sức của Tam phu nhân sao, còn để ý chút tiền này”.

Nàng lắc lắc đầu, rất khó nói: “Cái này không giống nhau. Những thứ đồ trang sức kia không thể động tới, chờ ta lớn lên mới lấy ra, ăn mặc đồ của mình thật tốt. Số tiền này tuy nhỏ, nhưng lúc nào cũng có thể tùy ý an bài, muốn mua cái gì thì mua cái đó”.

Kim Lũ nén cười, nói lấy lệ: “tiểu thư nói có đạo lý”.

Nàng bĩu môi, cũng không giải thích nhiều. Hai ngày nữa chính là sinh thần của Triệu Giới, nàng tặng hần lễ vật gì? Thật sự là đau đầu, vừa tốn bạc vừa tốn sức, sớm biết như thế, lúc trước nàng không nên nhận cái ngọc bội kia.

Ngụy La nằm lý trên giường nghĩ một lát, hai chân nhỏ nhỏ lắc lư, nửa ngày cũng không nghĩ ra chủ ý gì tốt.

Ngày mùng sáu tháng sau, Tĩnh Vương thiết yến, khoản đãi chúng thần, Phủ Anh Quốc Công cũng được mời.

Phủ Anh Quốc Công cũng bị xong, sáng sớm liền xuất phát đi Phủ Tĩnh Vương.

Đây là sinh thần đầu tiên sau khi Tĩnh Vương trở về Thành Thịnh Kinh, mọi người vất óc tìm kế nghĩ cách khiến Triệu Giới vui vẻ, mất nhiều công phu phô bày ở buổi tiệc. Mỗi người vào phủ đều phải đệ trình thiệp mời cùng lễ vật, lễ vật đa dạng chủng chất, vừa có ngọc thạch quan âm, cũng có họa cổ... quân gia Vương phủ vừa thu lại vừa ghi chép, đem những thứ này liệt kê rõ trong danh sách, nhập vào kho phòng.

Lúc này, Triệu Giới mặc thường phục màu xanh đen thêu như ý, ở trong thư phòng không nhanh không chậm luyện chữ.

Thời điểm còn chưa tới, hần không vội đi phòng trước, để mọi người đợi thêm lát một nữa cũng không phải là không thể.

Không lâu sau, quân gia tới trước cửa, gõ cửa, sắc mặt cổ quái nói: “Điện hạ...”

Triệu Giới không ngẩng đầu lên, hỏi: “Chuyện gì?”

Trương quân gia nói: “Anh Quốc Công đưa tới một phần đại lễ, nói muốn xin ngài giáp mặt mở quà trước... Thuộc hạ lo lắng có vấn đề, liền không dám lập tức đáp ứng, đặc biệt muốn xin chỉ thị của ngài. Ngài xem nên làm sao bây giờ?”

Triệu Giới ngừng bút, nghiêng đầu lại nhìn: “Phủ Anh Quốc Công tặng?”

Trương quân gia gật gật đầu.

Hần nhếch môi, nhớ tới lúc đó ở Trúc Viên đã nói với Ngụy La, phần đại lễ này chắc là chủ ý của tiểu nha đầu kia. Triệu Giới trầm ngâm một chút: “Mang tới cho bản vương xem thử”.

Trương quân sự gật đầu, lui xuống.

Chỉ chốc lát sau, hai người thị vệ mang một cái rương bằng gỗ từ đàn khắc hoa văn cao hơn nửa người lên, đặt xuống giữa thư phòng, khom mình hành

lễ: “Mời điện hạ xem”

Triệu Giới đứng dậy, chậm rãi đi tới cái rương.

Đây đúng là một phần đại lễ, không biết tiểu nha đầu chuẩn bị cái gì trong này? Hắn dừng chân một chút, chậm rãi cúi người, đưa tay mở cái rương ra. Xoạch một tiếng, nắp rương mở ra.

Hắn dừng một chút, nhắc cái nắp lên...

Bên trong có một tiểu cô nương đang cuộn mình, mắt nàng khép hờ, lông mi thật dày rủ xuống, giống như một cây quạt khéo léo. Đại khái là trên đường ngủ thiếp đi, lúc này còn chưa có tỉnh, gò má trắng trắng mềm mềm ửng hồng, cái miệng nhỏ khê nhếch, nàng ngủ không quá an ổn, đưa tay dụi mắt, giống như muốn tỉnh lại

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sừ Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Người nào lại dâng cho hắn một cô gái xinh đẹp như vậy?

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Triệu Giới đứng bên cạnh rương tử đàn, khẽ ngăn ra, đứng im không nhúc nhích nhìn nàng.

Ngụy La từ từ mở mắt, đôi mắt đen láy khẽ động, giống như một vùng nước sâu, càng nhìn càng thấy đẹp. Nàng còn có chút mơ ngủ, trong nháy mắt phản không rõ ngày đêm, hồi lâu sau tinh thần mới từ từ hồi phục, chậm chạp đứng dậy, đập lại ánh mắt của Triệu Giới, nài thanh nãi khí kêu lên: “Đại ca”.

Những người khác trong thư phòng sợ ngây người, trong rương sao lại giấu một tiểu nữ oa chứ? Còn là đứa nhỏ xinh đẹp như vậy, ai tặng cho Tĩnh Vương Điện Hạ?

Triệu Giới hoàn hồn, bên môi gọi lên ý cười thú vị: “A La, muội muốn tự tặng mình cho bốn vương sao?”

Ngụy La nháy mắt mấy cái, giống như hắn đang nói mấy lời kỳ quái gì đó.

Ai muốn tặng mình cho hắn chứ? Nghĩ thật tốt!

Ngụy La giờ con chó nhỏ trong lòng lên, đưa tới trước mặt Triệu Giới: “Cái này là quà tặng ca. Nó nhỏ quá, ở một mình trong rương sẽ nháo, cho nên muội mới đi cùng nó”.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ con chó nhỏ giấu trong lòng nàng, bởi vì quá nhỏ, lớn nhất cũng chỉ một tháng, căn bản không khiến người chú ý. Bây giờ nàng lấy ra, con chó cúi đầu oán than hai tiếng, lúc này mọi người mới lộ ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ. Thì ra là vậy... Nói sao, Vương Gia bọn họ là người tàn ác vô cùng, đại nhân nào cam lòng đem tiểu cô nương xinh đẹp như vậy dâng cho hắn?

Triệu Giới nhìn chằm chằm con chó nhỏ một hồi, vẻ vui tươi trên mặt biến mất, trở nên ý vị sâu xa: “Vì sao tặng cho bốn vương cái này?”

Ngụy La đương nhiên không thể nói cho hắn biết, bởi vì con chó của tam ca vừa vặn mới sinh con nên nàng tiện thể, Ngụy La mặt không đổi sắc tim không đập loạn nói: “Bởi vì giống chó này hết sức uy phong, giống Tĩnh Vương ca ca vậy!”

Nhưng thật ra là vì nàng lười biếng, thật sự không biết phải tặng hắn lễ vật gì, vừa vặn chó của Ngụy Thường Dẫn sinh ra một ổ chó con, nàng liền cùng Ngụy Thường Huyền tới đòi một con, biết thời thể tặng cho Triệu Giới làm lễ vật. Thật tốt, vừa không tốn tiền vừa không uống phí trí não, lễ vật này nàng tương đối hài lòng.

Triệu Giới không nói lời nào, nàng ngẩng đầu hỏi: “Ca thích không?”

Triệu Giới nhìn con chó nhỏ đến đáng thương kia, tiểu cô nương liên tục gọi lên, coi bộ cánh tay cũng mỏi lắm rồi, Triệu Giới phối hợp nhận lấy, đem nó để ở trên bàn sơn đen mạ vàng khảm song long ngâm châu, ánh mắt lại lần nữa trở về trên người Ngụy La: “Vậy còn muội?”

Ngụy La từ trong rương đứng lên, đang chuẩn bị nhảy ra ngoài: “Muội làm sao?”

Triệu Giới tươi cười: “Muội nói bên trong cái rương này là lễ vật tặng bốn vương, muội cũng ở trong, chẳng lẽ không phải muội tự tặng chính mình cho

bỏ vương sao?”

Nói thật, lúc hấn nhìn thấy trong rương là vàng, thân tâm có chút vui vẻ. hấn không thích tiểu hài tử, nhưng nếu là nàng, có lẽ không giống như vậy. Nàng là một tiểu cô nương thú vị, ở cùng nàng có lẽ tìm thấy rất nhiều thú vui, hơn nữa lại không phiền phức giống như tiểu hài tử khác, sẽ không hờ một chút là khóc rống. Chính là bởi vì nàng thường không khóc, ngẫu nhiên khóc lên sẽ khiến lòng người vừa đau vừa yêu, nước mắt Ngụy La là hạng nhất, lúc đó cho dù nàng muốn cái gì đối phương cũng sẽ không nhịn được mà đồng ý.

Ngụy La vừa nghe liền sùng sồ, đầu lắc như trống bỏi: “Muội không phải là lễ vật, muội là tôi tặng quà”.

Bộ dáng đó, giống như thật sự sợ hấn cường chế lưu nàng lại.

Nàng chọn lễ vật mà lại lười, nhưng tặng quà quả thật hao tổn không ít tâm tư. Chuyện này không thể lừa gạt được Ngụy Côn, Ngụy La khẩn cầu Ngụy Côn vài ngày ông mới đồng ý, nếu không hôm nay vừa ra khỏi cửa chính Phủ Anh Quốc Công nàng đã bị tóm rồi. Lại nói cái rương này, không thể quá kín, che quá kín cả nàng và con chó nhỏ đều bị kín chết, bốn phía phải đục hai cái lỗ thông hơi. Đoạn đường này lắc lư qua lại, nàng không chống đỡ lại con buồn ngủ, cho nên mới ngủ thiếp đi.

Triệu Giới vốn dĩ là muốn trêu chọc nàng, thấy thế không nhịn được cười lên, lại nhìn nhìn con chó nhỏ co rúc trên bàn: “Nó tên là gì?”

Ngụy La đâu có nghĩ tới vấn đề này! Nàng không nghĩ ra, đầu óc nghĩ vòng vo, liền hạ bút thành văn: “Tứ hử”.

Đó là một cái tên rất vui mừng. Triệu Giới gật đầu một cái, xem như nhận rồi. hấn không phải người thích nuôi chó, lần gió đầu cầu ở Thịnh Kinh Thành cũng ngày càng thịnh hành, có không ít quan viên đưa tới mấy giống chó quý hiếm để nịnh bợ nhưng đều bị hấn cự tuyệt. Không phải Triệu Giới sợ mê muội đến mất ý chí, mà là thật sự không có hứng thú.

Lúc này Ngụy La lại tặng cho hấn một con chó nhỏ, Trương quân sự cùng Chu Cảnh đều cho rằng hấn sẽ không nhận, không nghĩ tới Triệu Giới không những nhận lại còn quan tâm tới tên của nó.

Nên biết Cao Đan Dương tặng cho hấn ba con mèo nhỏ, đến nay vẫn không có cái tên nào! Không chỉ vậy, ngay cả việc ôm về phủ Vương Gia hấn cũng không làm, tùy tiện dưỡng nó trong cung, giống như nó không tồn tại vậy. Bây giờ Triệu Giới đối với con chó nhỏ này khác xa, đãi ngộ đúng là một trời một vực, khiến người khác khó hiểu.

Triệu Giới gọi Ngụy La vào trong, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái hà bao màu chàm bằng lụa thêu hoa văn hình mây, nghĩ tới chuẩn bị cái này đã lâu, đưa tới cho nàng: “Cầm lấy!”

Ngụy La không rõ cái gì, chỉ tiếp nhận: “Đây là cái gì?”

hấn gần đây đưa cho nàng nhiều thứ, lần trước là ngọc bội, lần này có vẻ không giống lắm. Bên trong căng phồng, sờ vào có vẻ cứng, nàng không đoán ra được. Đang chuẩn bị mở ra, liền nghe Triệu Giới nói: “Tiền mừng tuổi”.

Mừng sáu vẫn còn nằm trong lễ mừng năm mới, Triệu Giới lớn tuổi hơn Ngụy La, đưa tiền mừng tuổi cũng không có gì lạ. Chu Cảnh và Trương quân sự lại ngoài ý muốn, bởi vì Triệu Giới trước nay chưa từng chuẩn bị mấy thứ này, đừng nói quà cho tiểu hài tử, chính là Thiên Cơ Công Chúa Triệu Lưu Ly hấn cũng chưa đưa bao giờ.

Có phải đối với Ngụy La quá khác biệt rồi không?

Chu Cảnh muốn nói lại thôi, cuối cùng nhìn Triệu Giới một cái, cứng rắn đem lời muốn nói nuốt trở về.

Ngụy La mở hà bao ra, bên trong chứa một túi kim qua tử, kim đầu tử (1), khó trách nàng cầm trong tay thấy nặng, hóa ra đều là vàng. Ánh mắt nàng sáng rỡ, ngẩng đầu nhìn Triệu Giới, bộ dáng nhỏ nhắn hỏi:--- đều cho muội sao?

Triệu Giới nhếch mép: “Phải, đều tặng cho muội”.

Nàng là người thấy tiền sáng mắt, đại khái là vì kiếp trước sống cơ cực, đời này phá lệ quý trọng tài phú không dễ tới. Nàng ngọt ngào nói một tiếng cảm ơn Đại ca ca, đem hà bao cất kỹ, treo ở trên eo.

Canh giờ lúc này không sai biệt lắm, nên đến phòng trước. Triệu Giới đứng dậy vào thư phòng đổi một bộ đồ khác, mặc trường bào thiên thanh thêu hoa văn, bên ngoài khoác một áo khoác nhưng cá chuồn, dắt tay Ngụy La, mang theo nàng đi ra ngoài. Bên ngoài vừa vụn rơi một hồi tuyết, bông tuyết bay bay trong gió, bị gió thổi xoay vòng, xoắn tới một trận gió rét.

Triệu Giới cúi người giúp Ngụy La buộc lại dây lụa của áo choàng đỏ thẫm, thay nàng đội mũ lên, lại hỏi: “Lạnh không?”

Ngụy La lắc đầu, chỉ chỉ ngực mình: “Nơi này có ngọc bội Đại ca ca tặng, làm ấm!”

Trong mắt hấn lộ ra vui vẻ, hiển nhiên vì lời nói lấy lòng của nàng.

Hai người đang chuẩn bị đi tiếp, phía trước hành lang nhỏ đột nhiên có một thiếu nữ xông ra, bay thẳng tới chỗ bọn họ. Thiếu nữ mặc áo choàng đỏ bùng thêu chồn, chân đi ủng làm bằng da hổ, bôi phấn đơn giản, xinh đẹp động lòng. Ngụy La nhận ra nàng, chính là cháu gái của Trần Hoàng Hậu – Cao Đan Dương. Lần trước ở trong cung, Triệu Giới muốn tặng nàng con mèo, nàng ta hiển nhiên không vui.

Cao Đan Dương đứng cách bọn họ vài bước, vốn nàng ta muốn đến tìm Triệu Giới, bây giờ lại nhìn thấy Ngụy La, ánh mắt có chút phức tạp. Nàng ta vừa rồi ở xa xa nhìn thấy Triệu Giới cúi người thay Ngụy La thất áo choàng, Triệu Giới khi nào lại đối xử với người khác tỉ mỉ như vậy? Tiểu nha đầu này rốt cuộc có lai lịch thế nào, có thể làm hấn đề tâm như thế. Trong lòng nàng ta nghi hoặc cũng không để lộ ra mặt, cười nói với Triệu Giới: “Tình biểu ca, tân khách đang ở trong phòng chờ đã lâu, sao huynh còn chưa đi qua?”

Bởi vì quan hệ với Trần Hoàng Hậu, Cao Đan Dương ngẫu nhiên sẽ tới Phủ Tĩnh Vương một chuyến. Hạ nhân trong phủ biết rõ giao hảo của nàng ta và Tĩnh Vương nên chưa từng ngăn trở, vì thế nàng ta mới có thể tùy ý ra vào trong phủ.

Triệu Giới nhú nhú mày: “Mới rồi có việc nên chậm trễ, bây giờ đang đi qua”.

Cao Đan Dương nói khách ở phía trước sốt ruột chờ đợi, lại không có ý định nhường đường cho hấn đi. Xoay chuyển ánh mắt nhìn trên người Ngụy La, giả bộ hiểu kỳ: “Đây không phải Tứ tiểu thư của Phủ Anh Quốc Công sao? Sao lại ở đây?” Dừng một chút, nàng ta như có điều suy nghĩ: “Lần trước ở trong cung Tình biểu ca cũng có vẻ quen biết nàng ấy, bây giờ vừa nhìn, quan hệ của hai người hình như tốt hơn muội nghĩ. Biểu ca không phải mới vừa trở về kinh thành sao, sao lại biết nhau?”

Lần trước lúc thọ yến của Trần Hoàng Hậu, Cao Đan Dương liền âm thầm sai người thăm dò tin tức của Ngụy La. Đáng tiếc chỉ có thể dò la thân phận của nàng, về phần tại sao hai người quen biết nhau, nàng ta không dò la ra được.

Cao Đan Dương không phải không thừa nhận mình ăn dấm chua với một tiểu nha đầu. Mặc dù tiểu nha đầu này nhỏ hơn nàng ta quá nhiều, căn bản không thể tạo thành uy hiếp, nhưng nàng ta vẫn cảm thấy bất an. Triệu Giới ôn hòa với nàng ta, lại tỉ mỉ chu đáo với một tiểu cô nương, hấn không phải có gì cô quái chứ? Ngắm lại cũng không phải không lạ, dù sao Triệu Giới đối với những đứa nhỏ khác đều rất lãnh đạm, chỉ đối với Ngụy La là đặc biệt. Ngụy La này có gì khác biệt sao? Nàng ta nhìn trái nhìn phải, ngoại trừ xinh đẹp hơn so với tiểu cô nương cùng lứa, cũng không có gì khác biệt.

Triệu Giới không muốn nhiều lời, sắc mặt không đổi chuyển đề tài: “Muội đi cùng đi sao?”

Cao Đan Dương bĩu môi, biết rõ hấn không muốn trả lời, khó tránh khỏi có chút thất vọng. Nhưng nàng ta cũng không phải loại người quẩn chặt lấy không tha, thức thời nói: “Phụ mẫu đều ở tiền đình, muội thấy huynh mãi không tới, liền lạng lẽ đi tìm”.

Sắc mặt Triệu Giới có chút hòa hoãn: “Ta ở thư phòng”.

Ngụy La nghe bọn họ nói chuyện, cảm giác mình nên rời đi, liền nhẹ nhàng kéo kéo xiêm y Triệu Giới, lôi kéo chú ý của hấn. Hấn cúi đầu nhìn nàng, hai lúm đồng tiền bên má dịu dàng, vô cùng nhu thuận nói: “Đại ca ca và tỷ tỷ nói chuyện, muội đi trước”.

Triệu Giới không lên tiếng, nàng có tâm nhân nhiệt tình đi trước với Trương quân sự, không quấy rầy hấn với Cao Đan Dương nói chuyện.

Người đi xa rồi, Triệu Giới mới từ từ thu hồi ánh mắt, suy nghĩ một chút, nói với Cao Đan Dương: “Sau này không có lệnh của ta, muội không cần tự ý ra vào vương phủ”.

Cao Đan Dương lộ vẻ mặt kinh ngạc, khó hiểu hỏi: “Vì sao? Trước kia muội cũng tới nhiều lần, Tình biểu ca cũng không có nói muội. Lần này vì sao không được?”

Hấn nói: “Muội đã trưởng thành. Nếu tiếp tục như vậy sẽ bị người ta đàm tiếu”.

Trưởng thành thì sao? Trưởng thành thì không phải biểu muội của hấn sao? Huống gì ở Thành Thịnh Kinh này ai mà không biết, nàng ta và biểu ca là thanh mai trúc mã, là một đôi trời đất tạo thành. Ngay cả Trần Hoàng Hậu cũng có ý tác hợp bọn họ, hấn vì sao luôn đối xử ôn hòa với nàng? Trước kia thì thôi, dù sao cũng còn nhỏ, bây giờ bọn họ đều đã tới tuổi đính hôn, có một số việc chậm trễ cũng không được. Không ít trọng thần tới phủ cầu hôn đều bị Trần Quốc Công cự tuyệt. Nàng một lòng chờ hấn, hấn lại nói những lời khiến người khác nghĩ không ra.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Người quá lạnh, nói quá ít

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Qua hết năm sau, Ngụy La tròn bảy tuổi.

Thượng Thư Phòng bắt đầu lên lớp từ mười sáu tháng giêng, mỗi ngày Ngụy La đều bồi Triệu Lưu Ly học bài, đồng thời thỉnh thoảng sẽ đi Chiêu Dương Điện gặp Trần Hoàng Hậu một chuyến. Trần Hoàng Hậu có vẻ rất thích nàng, bởi vì nàng giám sát Triệu Lưu Ly, khiến nàng ấy mỗi ngày ăn cơm uống thuốc đúng giờ, thân thể so với năm ngoái tốt hơn rất nhiều. Trần Hoàng Hậu khen nàng là tiểu phúc tinh, kể từ đó, không cho nàng rời đi.

Ngụy La biết rõ tình huống của Triệu Lư Ly ở đời trước, nếu như thân thể nàng ấy có thể tiếp tục tốt lên, vậy thì không còn gì tốt hơn. Nếu như nàng ấy cũng giống như kiếp trước, chạy không thoát bệnh mà qua đời, như vậy cho dù cố gắng bao nhiêu đều là phí công mà thôi!

Chỉ là người với người ở chung đã lâu, chung quy vẫn có tình cảm. Nội tâm Triệu Lư Ly đơn thuần, thích một người liền một lòng một dạ đối tốt với người đó. Nàng ấy thật sự móc tim móc phổi cho Ngụy La, dù cho Ngụy La là một tiểu cô nương mang trong lòng chút âm u, cũng bị nàng ấy làm cảm động. Nếu như có thể, nàng sẽ tận lực giúp nàng ấy sống thêm vài năm, không để nàng ấy sớm bỏ mình.

Ngày hôm đó, Ngụy La tới Thượng Thư Phòng, liếc mắt nhìn, trong phòng có ba vị trí đều trống.

Lý Tung và Triệu Chương đã lâu rồi không đến nghe giảng. Thường thái phó cũng chẳng quan tâm, mọi người cũng sớm coi như bọn họ không tồn tại. Bây giờ, một chỗ trống còn lại, chính là của Triệu Lư Ly.

Ngụy La vô cùng khó hiểu, hôm qua hai nàng còn làm tuyết cầu chơi, hôm nay vì sao không thấy rồi?

Nàng hỏi thái phó chuyện gì xảy ra, thái phó cũng không trả lời được, chắc là còn chưa nhận được tin.

Ngụy La học tới giờ mao mới tan học, cũng không trực tiếp về Phủ Anh Quốc Công, mà là đi Khánh Hi Cung – Thần Hoa Điện. Đi tới trước cửa điện, một vị ma ma mặc quần áo màu lam từ bên trong đi ra, nàng tiến tới hỏi: “Ma ma, sao hôm nay Thiên Cơ Công Chúa không đi Thượng Thư Phòng nghe giảng bài?”

Ngụy La là thư đồng của Triệu Lư Ly hơn nửa năm, trên dưới Thần Hoa Điện đều biết nàng.

Ma ma đi ra cảm thán nói, lộ vẻ bi thương, hai mắt đầm lệ: “Hôm qua công chúa xảy ra chuyện. . . Hiện đang ở Chiêu Dương Điện, Hoàng Hậu Nương Nương thức canh cả đêm, không biết tình hình thế nào!”

Ngụy La nghe vậy cả kinh, hôm qua không phải rất tốt sao? Sao nói gặp chuyện không may là liền gặp chuyện không may?

Nàng hỏi ma ma chuyện gì xảy ra, ma ma ấp úng không nói. Quy củ trong cung không được nói chuyện lung tung, cũng không được huyền thuyên nói loạn. Nhưng ma ma xem nàng là đứa nhỏ, liền nhịn không được nói cho nàng nghe một chút. Việc này có chút liên quan tới Thất công chúa Triệu Lâm Lang. Hôm qua Triệu Lâm Lang và Lý Tương chơi đùa ở hậu hoa viên, Triệu Lư Ly đi ngang qua đó, không biết giữa ba người xảy ra chuyện gì, Triệu Lư Ly trượt chân ngã vào hồ nước. Trên mặt nước nổi lên một tảng băng mỏng, băng hàn thấu xương, Triệu Lư Ly ngấm mình trong hồ nước, đợi đến lúc được ma ma cứu lên, đã đông lạnh cả người, toàn thân run rẩy.

Tối hôm đó Triệu Lư Ly liền sốt cao, thân chí không rõ, thời gian trước vắt vả lắm mới dưỡng lại thân thể, thoáng một cái bệnh càng lúc càng lợi hại.

Trần Hoàng Hậu biết chuyện này có liên quan tới Triệu Lâm Lang và Lý Tương, vô cùng tức giận, tuyên bố muốn nghiêm trị hai người. Nhưng chuyện này còn chưa điều tra rõ nguyên do, Ninh Quý Phi lại cầu tình, tạm thời bị ép xuống, trước tiên cứu Triệu Lư Ly vẫn quan trọng hơn.

Thân thể Triệu Lư Ly vốn dĩ yếu ớt, sinh bệnh sẽ càng nghiêm trọng hơn so với người thường, bệnh nhẹ trên người người khác chỉ là chút ít đau đớn, nhưng trên người nàng ấy đều là muốn lấy mạng. Triệu Lư Ly nằm trên giường hôn mê bất tỉnh, sốt cao không lui, khiến người xung quanh lo lắng. Trần Hoàng Hậu không ngủ không nghỉ canh giữ ở mép giường nàng ấy cả đêm, đau lòng vô cùng.

Ngụy La nghe đến mấy chuyện này, nghĩ muốn đi qua thăm nàng ấy một chút. Nhưng nghĩ lại, lúc này nhất định có rất nhiều thái y vây quanh đó, chính nàng đi cũng không giúp được gì, chỉ càng thêm phiền mà thôi. Không bằng nàng đi về trước, đợi nàng ấy khỏi bệnh lại tới thăm.

Ngồi xe ngựa về nhà, Ngụy La không ngừng nghĩ, đời trước tại sao Triệu Lư Ly lại chết? Chết khi nào?

Nàng ấy chết lúc gần mười sáu tuổi, năm đó có một trận bão tuyết bay tán loạn, giống như là mấy ngày trước. Nếu khi đó nàng thường bồi Triệu Lư Ly, chú ý tình huống của nàng ấy, có thể kéo dài tuổi thọ của nàng ấy hay không?

*** **

Mấy ngày nay Thiên Cơ Công Chúa bệnh nặng, Ngụy La cũng không đi Thượng Thư Phòng. Khoảng chừng nửa tháng sau, cuối cùng trong cung cũng truyền ra tin tức, nói là Triệu Lư Ly có thể xuống giường, Triệu Lư Ly nói muốn gặp nàng, thỉnh nàng vào cung một chuyến.

Ngụy La tới của Thần Hoa Điện, địa long trong Điện cháy hừng hực, mới vừa vào cửa liền xua đi hàn khí quanh thân. Nàng cởi xuống áo choàng bằng len lông cừu màu đen thêu hoa mai, đi vào bên trong: “Lư Ly?”

Thanh âm mát lạnh của Triệu Lư Ly từ trong truyền ra: “A La, ta ở đây!”

Ngụy La đi qua nhìn, thấy nàng ấy đang ngồi sau cái bàn vuông làm bằng men, vùi đầu loay hoay nghịch cái khóa khổng lồ trong tay. Khóa khổng lồ (1) bị nàng tháo ra thành từng cây từng cây một, nằm tứ tung trên mặt bàn, nàng ấy đang cố gắng để lắp chúng lại. Ngoại trừ khóa khổng lồ sáu cạnh, trên bàn vuông còn có một cái khóa hoa mai, lỗ ban cầu, khóa hai bốn. . . Đây đều là mấy món đồ chơi dân gian, nàng ấy sao lại chơi mấy thứ này?

Ngụy La ngồi đối diện Triệu Lư Ly, nhìn kỹ sắc mặt nàng ấy. Mặt nàng ấy có chút suy nhược, qua thời gian điều dưỡng, khí sắc dù khá hơn một chút nhưng vẫn nhìn thấy vẻ bệnh tật: “Thân thể công chúa đỡ hơn chưa? Vì sao đột nhiên ngã bệnh?”

Triệu Lư Ly ngừng hành động, lặng lẽ để khóa khổng minh xuống, ngẩng đầu nhìn nàng rất đáng thương: “Hiện tại đã tốt hơn nhiều rồi, ta cũng không phải cố ý ngã bệnh. Mấy ngày qua Hoàng Hậu không cho ta ra cửa, ta không có cách nào báo cho người biết, người không nên giận!”

Ngụy La mỉm cười: “Thần không tức giận” Suy nghĩ một chút, nàng không nhịn được hỏi: “ma ma nói công chúa rơi xuống hồ, sao ngài lại không cần thận như vậy?”

Chuyện như vậy nói ra có chút mất mặt, Triệu Lư Ly vốn không có ý định nói cho nàng biết. bây giờ lại thấy nàng có chút mất hứng, miệng bĩu ra, liền nói đầu đuôi mọi chuyện cho nàng nghe.

Nguyên lai hôm đó là sinh thần của Triệu Lâm Lang, Lý Tương và vài vị hoàng tử cũng tới ăn mừng với nàng ta, sau đó liền bảo cung nhân ra ngoài mua pháo trúc vào trong hậu hoa viên lên đốt. Triệu Lư Ly ngẫu nhiên đi ngang qua, trong lúc đó Lục Hoàng Tử không để ý bị Triệu Lâm Lang đụng phải, pháo trúc trong tay vừa vụn rơi xuống bên chân Triệu Lư Ly. Triệu Lư Ly giật mình, liền tiếp lùi ra sau, không chú ý phía sau có gì, thân thể nghiêng một cái liền rơi xuống hồ!

Sau đó mấy người liền bị phạt, Lục Hoàng Tử bị phạt nặng nhất, nghe nói phải sám hối ba tháng, ngay cả Thượng Thư Phòng cũng không được đi, còn bị mẫu phi của hắn đánh cho một trận.

Ngụy La nghe xong rất lâu cũng không nói gì, Triệu Lâm Lang đụng phải Lục Hoàng Tử, đến tột cùng là cố ý hay vô ý, ý vị sâu xa.

Nếu là cố ý, tuổi còn nhỏ đã có tâm cơ như thế, thật không thể khinh thường.

Triệu Lư Ly không biết suy nghĩ của nàng, rũ mắt tiếc nuối nói: “Mẫu hậu không cho ta tiếp tục tới Thượng Thư Phòng học bài, muốn ta ở Thần Hoa Điện. A La, về sau người không thể làm thư đồng của ta nữa!”

Ngụy La có thể hiểu được suy nghĩ của Trần Hoàng Hậu, nữ nhi liền tiếp gặp chuyện không may, trước mắt đã gần mười tuổi, kiếp nạn này có thể qua hay không, đương nhiên phải cẩn trọng bảo vệ. Nàng nâng quai hàm: “Nếu như A La không ở cùng công chúa, ngài sẽ thành thật uống thuốc chứ?”

Triệu Lư Ly nhủ thầm, do dự một chút nói: “Sẽ!”

Những ngày qua mẫu hậu vì nàng hao tâm quá độ, nàng đều nhìn thấy. Vì không để mẫu hậu lo lắng, nàng nhất định sẽ uống thuốc thật tốt.

Nói xong lại nhìn Ngụy La lần nữa, trong mắt mang theo chờ mong: “A La, người không làm thư đồng của ta nữa, còn có thể vào cung chơi với ta sao?”

Ngụy La không chút do dự gật đầu: “Đương nhiên sẽ”.

Triệu Lư Ly cuối cùng cũng yên tâm, cười tươi hài lòng thỏa mãn. Nàng chỉ có một người bạn là Ngụy La, kể từ khi Trần Hoàng Hậu nói không để nàng đi Thượng Thư Phòng học nữa, nàng liền lo lắng không ngừng. A La về sau có thể chơi với nàng nữa không? Nghĩ đi nghĩ lại, không có manh mối, càng nghĩ càng lo sợ bất an. Bây giờ A La chính miệng nói sẽ tới thăm nàng, nàng cảm thấy thật vui vẻ, bộ dáng tươi cười cũng rạng rỡ hơn.

Nói xong chuyện quan trọng, Ngụy La chỉ cái bàn chất đầy khóa khổng minh, cuối cùng cũng có cơ hội hỏi: “Những vật này từ đâu mà có? Trước kia sao chưa thấy công chúa chơi qua?”

Nói tới mấy cái này, Triệu Lư Ly giống như hiển của quý giới thiệu với nàng: “Đây là do Dương Chấn tặng cho ta. Mẫu hậu không cho ta ra cửa, hẳn liền mua mấy thứ này cho ta giết thời gian. Mấy cái này chơi vui lắm, ta có thể chơi thật lâu!”

Ngụy La nghiêng đầu: “Dương Chấn là ai?”

Nàng chưa từng nghe qua cái tên này, A La lướt qua mấy cái tên trong đầu, đúng là một chút ấn tượng cũng không có.

Triệu Lư Ly cười thầm, bộ dáng vừa vui vẻ lại đắc ý: “Dương Chấn là thị vệ ca ca đưa cho ta, hẳn cái gì cũng biết, võ công cũng cao”. Sau cùng tổng kết lại: “hắn rất lợi hại”.

Nói xong nàng ấy nhìn ra ngoài cửa sổ, gấp gấp kéo Ngụy La qua: “Xem, hẳn chính là Dương Chấn”.

Ngụy La đi tới gần, xuyên qua cửa sổ giấy nhìn xem, thấy trên hành lang sơn đỏ có một thiếu niên mười hai mười ba tuổi đang đứng. Hắn mặc y phục xanh đậm cổ tròn, thân hình cao to, mặt mày lạnh lùng, môi mỏng khẽ nhếch lên, vừa nhìn liền thấy là người lãnh đạm ít nói. Hắn ta cúi đầu, đang điều khắc một khối gỗ hình chữ nhật, nghe thấy bên cửa sổ có động tĩnh, lạnh lùng nhìn một cái, ánh mắt rơi vào trên người Triệu Lư Ly.

Triệu Lư Ly nhìn hắn ta cười rạng rỡ: “Dương Chấn ca ca, đừng quên muội muốn một con thỏ nhỏ!”

Dương Chấn không trả lời, thoáng gật đầu một cái, cúi đầu tiếp tục điều khắc tượng gỗ trong tay.

Hậu cung vốn dĩ không cho phép thị vệ xuất nhập, nhưng tình huống của Triệu Lư Ly đặc thù, bên người nàng ấy nhất định phải có người bảo vệ, nếu không Trần Hoàng Hậu và Sùng Trinh Hoàng Đế đều không an tâm. Có sự cho phép của hai người, tất cả những chuyện khác đều không thành vấn đề, Dương Chấn từ đó ở bên cạnh Triệu Lư Ly, làm thị vệ thiếp thân cho nàng ấy.

Võ công của hắn cao cường, nếu có hắn bảo vệ, Triệu Lư Ly có lẽ sẽ không lại xảy ra vấn đề gì.

Nguyệt La thu hồi ánh mắt, nhìn không được lại nghĩ, người này có chút lạnh lùng, quá ít nói. Lưu Ly có hẳn bên cạnh, không biết có cảm thấy vắng lạnh hay không?

*** **

Trở lại Phủ Anh Quốc Công, Nguyệt La giẫm lên đôn mộc dưới đất xuống xe ngựa, Kim Lữ đã chờ ở cửa chính.

Kim Lữ vội tiến lên, đem lò sưởi đã chuẩn bị tốt nhét vào trong tay nàng: “Gần đây rét tháng ba, thời tiết càng ngày càng lạnh, tiểu thư từ sau đi ra khỏi cung đều phải cầm lò sưởi trong tay, đừng để bị lạnh”.

Nguyệt La nghe xong cười giong giả nói: “Kim Lữ tỷ tỷ, về sau ta không cần làm thư đồng của Thiên Cơ Công Chúa, cũng không cần đi Thượng Thư Phòng nữa”.

Kim Lữ sửng sốt, khó hiểu hỏi vì sao.

Nàng liền đem chuyện của Triệu Lưu Ly ngắt bỏ đầu đuôi kể lại, không nói rơi xuống nước, chỉ nói thân mình nàng ấy không khỏe, Trần Hoàng Hậu không yên tâm, không để nàng ấy đi Thượng Thư Phòng học bài nữa. Kim Lữ nghe vậy, cảm khái nói: “Thân thể Thiên Cơ Công Chúa... thật sự đáng tiếc”.

Đúng vậy, có một xuất thân khiến người ta hâm mộ, lại không có thân thể tốt để hưởng thụ.

Nguyệt La không nói gì, đi theo Kim Lữ vào phủ.

Sắp sửa đi vào cửa, dư quang thoáng qua trong góc có một cô nương mặc áo màu phấn lam, quần nguyệt trắng. Nguyệt La cảm thấy có chút quen mắt, liền không nhìn được dừng lại nhìn xem. Thấy rồi không khỏi giật mình, cô nương này mi thanh mục tú, da màu vàng, không phải A Đại thì là ai?

Nàng đột nhiên nắm tay Kim Lữ: “Kim Lữ tỷ tỷ, nàng ta là ai?”

Kim Lữ nhìn theo nàng, cô nương kia cầm theo mấy cái hoa lụa, lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, không cho là đúng nói: “Nàng ta chắc tới đây bán hoa lụa, gần đây có mấy người như vậy, vào trong phủ để đẩy mạnh tiêu thụ. Có tay nghề tinh xảo, nhưng chắc là không vừa mắt, bị người trong phủ từ chối rồi”.

Đời trước rõ ràng A Đại sống ở sau thôn, không bước chân ra khỏi nhà, sống nhờ đi săn, đời này sao phải bán hoa lụa? Long Thủ Thôn chỉ có mình Lâm Tuệ Liên bán hoa lụa!

Nguyệt La sợ bỏ qua lần nữa, nói với Kim Lữ: “Kim Lữ tỷ tỷ, mau gọi nàng ta lại”. Nói xong, nàng sợ Kim Lữ sinh nghi, thuận miệng nói: “Hôm nay Lưu Ly nói muốn mang hoa lụa, để ta nhìn xem có được hay không?”

Kim Lữ nghe vậy, không nghĩ ngợi gì, buông tay Nguyệt La gọi A Đại lại.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Đẹp đến không nói nổi!

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Thiếu nữ phía trước nghe tiếng liền quay đầu lại – chính là A Đại.

Mặc dù đã rất lâu không thấy, nhưng A La vẫn có thể nhận ra nàng ấy. Ký ức đêm đó vô cùng rõ ràng, nàng ấy giúp đỡ nàng chạy khỏi rừng núi, ánh sáng từ cây đuốc chiếu vào một bên mặt, A La vừa nghiêng đầu liền có thể nhìn thấy vết sẹo dài bằng ngón cái trên mặt A Đại cùng với sống mũi thẳng tắp. Bây giờ nàng ấy không đi săn, vết sẹo kia tự nhiên không có, nhưng ngũ quan vẫn như cũ, không có gì khác biệt so với trước kia.

Kim Lữ vẫy vẫy tay với nàng ấy, kêu nàng ấy đến đây: “tiểu thư nhà ta muốn nhìn hoa lụa của người một chút, chỗ người có hoa dạng gì? Có gì đặc biệt không?”

A ĐẠI thật sự tới Phủ Anh Quốc Công để đẩy mạnh tiêu thụ hoa lụa do nàng ấy làm, nhưng đáng tiếc tay nghề không tinh, không được người ta nhìn trúng. Nàng ấy đang chuẩn bị tới nhà khác hỏi một chút, cũng không biết quanh co thế nào, tiểu thư Phủ Anh Quốc Công vậy mà lại có hứng thú. A ĐẠI thụ sủng nhược kinh, gấp rút tháo giỏ trúc trên tay xuống, để ở trước mặt Nguyệt La, đem vài đóa hoa lụa tốt nhất của nàng ấy bày ra phía trước; “Tiểu thư muốn hình dạng gì? Chỗ này có mẫu đơn, thược dược, hoa sen và hoa hồng...”

Lúc nói chuyện nàng ấy không dám nhìn vào mắt Nguyệt La, dù sao thân phận của hai người cũng cách xa nhau, một người là tiểu thư thân kiêu nhược quý

của Phủ Anh Quốc Công, một người là cô nương son đã thô bỉ ngu dốt. Lần này nàng ấy tới Thành Thịnh Kinh là vì thân thể dưỡng mẫu Lâm Tuệ Liên không khỏe, không thể đi xa, đành để nàng ấy đi giúp. Bản thân A Đại cảm thấy không có gì, dưỡng phụ dưỡng mẫu nuôi dưỡng nàng ấy, nàng ấy tự nhiên nên vì họ làm vài chuyện. Thêm nữa, đến Thành Thịnh Kinh có thể giúp nàng ấy mở rộng tầm mắt, có thêm kiến thức, không có gì không tốt.

Giống như vị tiểu thư trước mặt này, mặc dù bộ dáng chỉ mới bảy, tám tuổi nhưng lại tinh xảo đặc sắc, đáng yêu như ngọc. A Đại chưa bao giờ thấy qua tiểu cô nương nào tinh xảo như vậy, bọn nhỏ trong thôn không sao sánh bằng. Tiểu thư này toàn thân mặc áo trắng, váy xanh, trên mặt váy còn thêu tơ vàng tơ bạc, trước người còn có một cái khóa trường mệnh tỏa sáng. Chỉ cần nàng ấy đứng một chỗ, liền có một cỗ quý khí không nói nên lời, hồn nhiên thiên thành, thông dong điềm tĩnh.

Ngụy La nhìn nhìn hoa lụa trong tay nàng ấy, cũng không có lấy. KHÔNG biết trong hoa này có bỏ thêm hương liệu gì hay không, nếu ngửi nhiều, có thể gây nghiện hay không? Nàng không dám tùy tiện cầm chúng, liền hỏi: “Bình thường người có cái nó sao?”

Đầu tiên A Đại nghi hoặc, chợt cười nói: “ngẫu nhiên sẽ cài một đóa trên đầu, như đóa hoa tiểu nữ đang cài, là do tự mình làm lấy”. Nói xong, nàng ấy cúi đầu cho Ngụy La xem, quả nhiên sau tóc mai có một đóa tường vi đỏ thắm.

Ngụy La tiện tay cầm lấy một bông đặt ở chóp mũi hít hà, không có loại mùi thơm gay mũi đó. Xem chừng là vì A Đại đem đi, cho nên bên trong hoa lụa không có bỏ thêm hương liệu, cũng không khiến người khác bị nghiện.

Mấy đóa hoa này cũng không phải quá đẹp mắt, cánh hoa không phong phú, cách làm cũng không xinh đẹp, khó trách không bán được. Trong lòng Ngụy La bình luận một phen, chọn lấy bốn năm bông, giao cho Kim Lũ, lại quay đầu hỏi A Đại: “Người tên gì?”

Đời trước nàng ấy gọi là A Đại, bây giờ đi theo phu thê Lâm Tuệ Liên, chắc hẳn là có một cái tên mới.

Quả nhiên, nàng ấy nói: “Bầm tiểu thư, tiểu nữ gọi là Bạch Lam”.

Lâm Tuệ Liên và Bạch Dương không biết nhiều chữ lắm, tên cũng không nghĩ ra nhiều nhưng đặt tên cũng không tồi. Ngụy La gật đầu, thanh âm trẻ con nghiêm túc: “Về sau cứ nửa tháng liền tới Phủ Anh Quốc Công đưa hoa lụa một lần, mỗi lần cần hai mươi đóa, muốn người làm đẹp mắt một chút, khó coi ta sẽ không cần”. Nàng nghiêng đầu nhìn A Đại: “Người có thể làm không?”

Trên đời này sao lại có chuyện tốt như vậy!

Mỗi lần là hai mươi đóa, lại là nửa tháng một lần, là chuyện làm ăn lâu dài. Một đóa hoa lụa bán hai văn tiền, vậy một tháng nàng ấy có thể có tới tám mươi văn tiền! Có khoản thu nhập này, trong nhà mua gạo hay đồ ăn cũng có thể phong phú hơn một chút. Bạch Lam cao hứng, đối với Ngụy La cảm động tới rơi nước mắt: “Cảm tạ tiểu thư, tiểu thư yên tâm, tiểu nữ chắc chắn sẽ đem hoa lụa đẹp nhất tới!”

Ngụy La liếc mắt nhìn nàng ấy một cái, lộ ra nụ cười ngọt ngào. Sau khi kêu Kim Lũ giao tiền, nàng liền xoay người đi vào Phủ Anh Quốc Công.

*** **

Từ đó về sau, cứ mỗi nửa tháng Bạch Lam sẽ tới Phủ Anh Quốc Công đưa hoa lụa, mặc gió mặc mưa. Hạ nhân trong phủ biết đây là ý của Tứ tiểu thư, liền đối với nàng ấy khách khí hơn nhiều, mỗi lần đưa hoa xong sẽ trả tiền ngay, sau đó đem hoa lụa đưa tới phòng của Ngụy La.

Tuổi của Ngụy La không cần phải mang hoa lụa, nàng kêu Bạch Lam đưa hoa lụa, bắt quả chỉ là muốn xem tình huống của nàng ấy, xem nàng ấy có gặp chuyện không may gì hay không thôi.

Ngụy La đem hoa lụa phân cho bọn nha hoàn của Ngũ phòng, mỗi người hai đóa, hình dạng không trọng yếu. Bọn nha hoàn cực kỳ vui mừng, đối với A La vừa cảm kích lại biết ơn, thường ngày hầu hạ cũng dụng tâm hơn nhiều. Ngụy La xác thực có ý tứ thu mua lòng người, tuổi nàng còn nhỏ, tâm phúc bên cạnh cũng chỉ có Kim Lũ và phó mẫu Diệp Thị, có chuyện gì cần làm đôi khi không có khả năng, nếu có thêm hai ba người để sai bảo thì không còn gì bằng.

Kim Các lại không thể dùng, A La thủy chung vẫn đề phòng nàng ta. Có lần nàng ta ở bên cạnh hầu hạ nàng, giúp nàng chải đầu, A La có ý nói nàng ta kéo tóc nàng đau, muốn bán Kim Các đi. Kim Các quý trên đất không ngừng cầu xin tha thứ, nàng không bị lay động, thật sự hạ quyết tâm.

Cuối cùng là Diệp Thị ra mặt, hướng Đại phu nhân bẩm báo một tiếng, cuối cùng liền bán nàng ta ra ngoài.

Kim Các trời sinh lười biếng, thích làm việc nhẹ, lại ham hư vinh thích khoe khoang, ma ma lớn tuổi trong viện sớm đã bắt mắt với nàng ta. Bây giờ Tứ tiểu thư lên tiếng, mọi người tự nhiên vui mừng làm việc, không có ai ngăn trở.

Không có hai nha hoàn chương mắt Kim Các và Kim Từ, A La cảm thấy Tùng Viên thuận mắt hơn rất nhiều.

Mới đó Bạch Lam đã đưa hoa lụa cho Phủ Anh Quốc Công được nửa năm, nha hoàn trong phủ đối với nàng ấy đều khá quen thuộc, ngẫu nhiên còn có thể nói nàng ấy vào trong phủ ngồi một lát. A ĐẠI thụ sủng nhược kinh, liên tục khước từ, về sau nghe nói là ý của Tứ tiểu thư Ngụy La, lúc này mới bớt lo sợ tiến vào.

Trong lòng A Đại hết sức cảm kích vị Tứ tiểu thư này, bởi vì nàng ấy không chỉ nhận được tiền bán hoa lụa, mà ngẫu nhiên còn có thể được ban thưởng một chút. Có lúc là kim qua tử, có lúc là cây trâm bạc, Bạch Lam cầm những thứ đó trợ giúp cho gia đình, ngày trôi qua tốt hơn rất nhiều. Nàng ấy cảm động và nhớ nhung Ngụy La tuổi còn nhỏ đã có tâm địa bồ tát, vì thế hoa lụa đưa cho Phủ Anh Quốc Công là những bông đẹp nhất, lúc làm cũng dụng tâm hơn nhiều.

Ngày hôm đó nha hoàn dẫn Bạch Lam đi gặp Ngụy La, nàng đang ở Tứ phòng Mai Viên.

Ngụy Thường Di đã được tám tháng, đúng độ tuổi bò loạn khắp nơi. Tần Thị lo lắng hắt dưng đồ, kêu hạ nhân đem góc cạnh của bàn ghế trong phòng bọc lại bằng vải bông, để hắt không bị thương. Lúc Bạch Lam đến cửa chính phòng, vừa hay nhìn thấy một tiểu anh hài nằm trên người Ngụy La, gào khóc hướng mặt Ngụy La gặm cắn.

Ngụy La bị hắt gặm khiến mặt toàn nước miếng, ghét bỏ “Y” một tiếng, lại không đẩy đưa nhỏ ra, mà phòng má nói: “Không được cắn!”

Ngụy Thường Di cười khanh khách, căn bản không nghe lời nàng, tiếp tục cúi đầu, nằm trên người nàng hướng mặt nàng gặm cắn.

Ngụy La tròn mắt nhìn hắt, rõ ràng có thể vươn tay đẩy hắt ra, nhưng nàng lại không làm như vậy.

Tần Thị ở bên cạnh chế giễu, vừa cười vừa nói: “Di ca nhi là thích con, đổi lại là người khác hắt cũng không vui đâu. Được rồi A La, con đừng ghét bỏ hắt như vậy”.

Ngụy La từ trên giường la hắt đứng lên, tiếp nhận khăn tay Kim Lũ đưa tới: “Tứ bá mẫu không biết, mỗi lần con từ chỗ người về toàn thân đều có mùi sữa cùng mùi nước miếng, phải rửa nhiều lần mới sạch sẽ được”.

Tần Thị nghe xong bật cười, điểm điểm mi tâm nhấn lại của Ngụy La, lời nói thâm thúy: “Chờ Di ca nhi trưởng thành, con mới biết đây là chuyện tốt”.

Ngụy La mím môi không nói, không cần chờ Ngụy Thường Di lớn lên, nàng bây giờ biết rõ rồi. Ngụy Thường Di càng lúc càng thân với họ, Đỗ Thị và Ngụy Tranh lại càng lúc càng tuyệt vọng. Một người tuyệt vọng không đáng sợ, không ngừng cho nàng ta hy vọng, lại khiến nàng ta tuyệt vọng mới là đáng sợ nhất.

Tình cảnh của Đỗ Thị bây giờ chính là như vậy. Bà ta bị cảm tức ở Ngân Hạnh Viên, trải qua một phen cầu khẩn khổ sở, cách mỗi hai tháng Ngụy Côn mới cho phép bà ta gặp Ngụy Thường Di một lần. Ngụy Thường Di không thân với bà ta, mỗi lần nhìn thấy hết sức xa lạ, chỉ cần Đỗ Thị lại gần, hắt sẽ khóc lên, khóc đến mức Đỗ Thị không biết làm sao, tìm đâu như cắt.

Nhưng không ai thông cảm cho bà ta, đều là Đỗ Thị tự làm tự chịu.

Nha hoàn đứng ở trước giường La Hán, bẩm lại: “Tứ phu nhân, Tứ tiểu thư, Bạch Lam cô nương tới đây”.

Nghe vậy, Tần Thị và Ngụy La cùng nhìn về ngưỡng cửa, Bạch Lam đứng ngoài bậc cửa, bất an đến tay cũng không biết để vào đâu, học bộ dáng hành lễ của nha hoàn: “Gặp qua Tứ phu nhân, Tứ tiểu thư...”

Tần Thị ngược lại rất hòa khí, kêu nàng đến trước mặt bà, tỉ mỉ nhìn một lần: “Hoa lụa của Ngũ phòng là do người làm?”

Bạch Lam gật đầu một cái, vẫn không dám nhìn người, nhìn chân giường La Hán đáp: “Bẩm phu nhân, là tiểu nữ”.

Tần Thị gật đầu, tán dương “Ta thấy hoa lụa làm rất khá. A La nếu đã nhìn trúng người, hắt là có chỗ hơn người”. Sau cùng, bà liếc mắt nhìn bọn nha hoàn trong phòng: “Trong phòng ta có tổng cộng mười hai nha hoàn, mỗi người hai đóa, người về sau cũng đưa tới cùng đi. Giá tiền giống như Ngũ phòng, hoa làm đa dạng và đẹp mắt chút”.

Bạch Lam không kìm được vui mừng, vội vàng quỳ xuống gật đầu: “Tứ phu nhân yên tâm...”

Bọn nha hoàn trong phòng biết được Tần Thị muốn đưa đồ cho họ, cũng rối rít quỳ xuống tạ thưởng, trong lúc nhất thời khắp phòng đều là thanh âm “Tạ phu nhân”.

Có khoản thu nhập này của Phủ Anh Quốc Công, Bạch Lam liền không cần phải ra chợ bán hoa lụa, cứ mỗi nửa tháng đúng giờ tới Phủ Anh Quốc Công một chuyến liền đủ cho gia đình nàng ta sống qua ngày.

*** **

Kể từ khi không đi Thượng Thư Phòng học tập, A La vẫn theo Tiết tiên sinh và Hàn Thị học tập.

A La thích loay hoay chỗ Hàn Thị, ngẫu nhiên cũng sẽ đòi hỏi ở bà một chút, cảm về chính mình dùng. A La thích đẹp, cũng biết bộ dáng mình đẹp mắt, lại không thấy đủ, còn muốn làm cho mình xinh đẹp hơn nữa. Có một lần nàng nhìn trúng cái bình sứ men xanh khảm bảo thạch trên bàn trang điểm của Hàn Thị, cảm lên hỏi: “Hàn di, đây là gì?”

Trên mặt Hàn Thị có chút không tự nhiên, nhận lấy thứ trong tay nàng, lại để lại trên bàn: “Người còn nhỏ, vật này không thích hợp. Hàn di đưa cho người cái khác”.

Ngụy La càng thêm hiếu kỳ: “Vì sao không thích hợp?”

Hàn Thị che miệng ho khan một tiếng, nhưng quyết tâm không nói cho nàng biết.

Về sau A La mới biết được, hóa ra đó là đồ dùng cho chỗ... của nữ nhân. Không chỉ có thể ngọc thể sinh hương, còn có công hiệu khất khao, khó trách

về mặt Hàn Thị lúc ấy lúng túng vô cùng

Được rồi, bây giờ nàng thật sự còn nhỏ, xác thực không thích hợp dùng. Đợi đến khi lớn hơn một chút, nàng nhất định phải đòi Hàn Thị, có người con gái nào không hy vọng chính mình thật thom đâu!

Ngày đông qua đi, tuyết rơi như lông ngỗng bay tán loạn, rơi vào mái ngói xanh phủ đá đỏ của Phủ Anh Quốc Công, khiến cảnh trí thêm một phen kiều diễm. Ngày hôm sau Ngụy La tỉnh lại, trong nội viện đã có một tầng tuyết trắng bao phủ, vài nha hoàn ở trong viện quét tuyết, Ngụy La khoác áo lông cừu và hồ ly, cầm lấy hỏa lò hỏi: “Tháng này Bạch Lam còn chưa đưa hoa lựa sao?”

Kim Lũ bung tới một chén trà hoa hồng, gật đầu nói: “Tháng này đã mừng bảy, như bình thường thì mừng một đã tới rồi. Chỉ sợ trong nhà có việc nên trễ nải”.

Trong nhà có việc... Ngoại trừ nhi tử đã chết kia của Lâm Tuệ Liên, còn có thể có việc gì?

Chẳng lẽ đêm Bạch Lam tròn mười lăm tuổi, bị buộc cùng con bọn họ kết âm hôn?

Ngụy La càng nghĩ càng cảm thấy không phải không thể xảy ra, nàng có tâm muốn nghe một chút chuyện ở Long Thủ Thôn, không biết làm thế nào khi Long Thủ Thôn cách Thành Thịnh Kinh quá xa, huống chi không thể đưa ra lý do hợp lý, tùy tiện hỏi thăm chỉ khiến người khác hoài nghi. Ngụy La nhẫn nại tính đợi lại nửa tháng, Bạch Lam vẫn không tới.

Một ngày kia, tuyết mới rơi một hồi, Phủ Anh Quốc Công phủ một màu trắng xóa, hạt sương còn vương, hoa quỳnh trong suốt. Nghe hạ nhân ở tiền viện nói, hôm nay Tĩnh Vương tới bãi phỏng Anh Quốc Công, giữa hai người có chuyện quan trọng cần thương lượng, hiện đang ở tiền viện đánh cờ nói chuyện.

Ngụy La biết được, cân nhắc hết lần này tới lần khác, đứng lên đi tới tiền viện.

Hiện tại nàng không thể xin ai giúp đỡ, Triệu Giới biết rõ bản tính của nàng, nàng không sợ để hắn biết nhiều chuyện. Chỉ cần nàng che giấu chuyện trọng sinh lần này, cái khác đều có thể tìm được lý do hợp lý để giải thích.

Đến cửa phòng hai người đánh cờ, cửa lãng hoa đóng chặt, người bên trong chắc còn đang nói chuyện. Nàng không đi vào, liền đứng ở hành lang lãng lãng chờ, Kim Lũ nhiều lần khuyên nàng trở về, lo lắng nàng bị lạnh, có điều đều bị Ngụy La kiên định lắc đầu.

Ước chừng qua một nén nhang, trong phòng rốt cuộc có động tĩnh.

Triệu Giới đẩy tám bình phong ra, liền nhìn thấy cách đó không xa một tiểu cô nương khoác áo len lông cừu đỏ thắm thêu hoa tường vi, tiểu cô nương nghiêng đầu, nhìn thấy hắn đi ra, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng. Nàng đứng ở bên ngoài quá lâu, gương mặt nhỏ nhắn trắng đến gần như trong suốt, chỉ có chóp mũi hồng hồng, mở ra cánh môi trắng nõn nà gọi hắn: “Đại ca ca”.

Đã một thời gian dài Triệu Giới chưa nhìn thấy nàng, thời gian này hắn bận rộn nhiều thứ, thậm chí không có thời gian nghe Dương Hạo bẩm báo chuyện của nàng. Nàng cao hơn một chút, mặt mày xinh đẹp hơn vài phần, đến gần còn có mùi thơm nhàn nhạt. Chỉ mới có tám tuổi liền đẹp tới không nói nên lời.

Triệu Giới cong môi, đưa tay xoa xoa đỉnh đầu nàng: “Muội đang đợi ta?”

A La ngẩng đầu, bắt lấy tay hắn đang đặt trên đỉnh đầu mình, chỗ cổ tay vẫn có dấu răng gập ghềnh, bây giờ đã nhạt đi nhiều, nhưng vẫn có thể sờ thấy được. Mắt nàng khẽ đảo, hai lúm đồng tiền dịu dàng: “Đại ca ca, ca ca có thể giúp muội đi tới một nơi được không?”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Nhà duy nhất của nàng

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Anh Quốc Công đi ra sau, nghe vậy lắc đầu, không tán thành nói: “A La, không được hồ nháo!”

Ông và Triệu Giới mới ở trong phòng đàm luận chuyện triều chính, bởi vì nội dung cơ mật, hai người viết chữ đối thoại, viết xong liền đem giấy thả vào ngọn đèn tiêu hủy, không sợ người khác biết được bọn họ đang nói gì. Hai năm nay, hoàng đế ngày càng kiên kỵ Trần Gia, nếu không phải có Trần Hoàng Hậu che chở từ bên trong, chỉ sợ hoàng đế sớm đã ra tay với Trần Gia.

Triệu Giới tìm ông là vì chuyện này.

Cả đời Anh Quốc Công chính trực, không tham dự những chuyện tranh đoạt này. Sau buổi nói chuyện hôm nay, ông đối với Tĩnh Vương lại có cái nhìn khác xưa. Thiếu niên mười bảy tuổi này, tâm tư kín đáo, thủ đoạn quả quyết, không chút nào che giấu dã tâm bưng bưng của mình. Hắn trở lại kinh thành hai năm, thành lập không ít thế lực của bản thân, giấu tài, tích góp tiền bạc khiến Anh Quốc Công bắt đầu dao động, nâng đỡ hắn sau này cũng không phải không được, dựa vào năng lực của hắn, cuối cùng nhất định có thể leo lên ngai vàng, đến lúc đó Phủ Anh Quốc Công cũng là nước lên thì thuyền lên, địa vị càng thêm vững chắc.

Nội tâm Ngụy Trường Xuân không ngừng cân nhắc, lại không chú ý tới hành động của Triệu Giới và Ngụy La.

Triệu Giới mỉm cười, kiên nhẫn hỏi: “Muội muốn đi đâu?”

Ngụy La liếc mắt nhìn Anh Quốc Công, lại liếc mắt nhìn hắn, nói hắn cúi thấp một chút, lại thấp một chút, sau đó nhón chân lên ghé sát vào tai Triệu Giới nói: “Ra khỏi thành”.

Nghe vậy, vẻ mặt Triệu Giới lộ vẻ kỳ lạ, không khỏi nhìn thẳng nàng. Vốn tưởng rằng Ngụy La sẽ nói một chỗ nào đó ở Thành Thịnh Kinh, không nghĩ tới lại muốn ra khỏi thành. Triệu Giới không đáp ứng, cũng không cự tuyệt, xoay người nói với Ngụy Trường Xuân: “Hôm nay đa tạ Anh Quốc Công thiết đãi, bản vương xin cáo từ, ngày khác lại tới bái phỏng”.

Ngụy Trường Xuân thì lễ trở lại: “Điện hạ khách khất”.

Nói xong chuẩn bị đưa Triệu Giới ra khỏi phủ, lại bị Triệu Giới nhã nhặn từ chối: “Bản vương tự đi là được. Bên ngoài tuyết rơi rất lạnh, Anh Quốc Công tuổi đã cao, vẫn là nên ở lại đây thôi”.

Hắn tiếp nhận áo choàng gấm đen Chu Cảnh đưa qua, khoác lên vai, vô tình có ý rù mắt nhìn tiểu cô nương, cất bước đi ra khỏi hành lang.

Ngụy La không khỏi sốt ruột, đây là đồng ý hay không đây? Nàng thừa dịp Ngụy Trường Xuân không chú ý, chạy theo Triệu Giới, tự nhiên nắm lấy tay hắn đã rù xuống bên hông, ngừng lại trước mặt hắn, ngắt đầu, đôi mắt trông mong, hỏi: “Được hay không?”

Triệu Giới dừng bước, vừa vịn bông tuyết từ trên cây tùng rơi xuống đỉnh đầu, đáp trên hàng mi của Ngụy La. Hắn dùng tay nhẹ nhàng lau đi: “Vì sao muốn ra thành?”

Lý do Ngụy La sớm đã nghĩ kỹ, bây giờ hắn hỏi, nàng đáp cực kỳ tự nhiên: “Muội muốn đi cứu một người”.

Triệu Giới nhìn không được cười: “Cứu ai?”

Nàng nhếch môi, nắm tay hắn chặt hơn: “Đại ca ca, dẫn muội ra khỏi thành, muội sẽ nói cho huynh biết”.

Triệu Giới lại nhìn nàng, con người thâm thúy đen nhánh nội liễm, lúc cười ôn nhu vừa ý, lúc không cười bí hiểm sâu xa. Hắn nhìn nàng trong chớp lát, môi mông cong lên thoáng hiện ra ý vị sâu xa: “Khi nào thì muội muốn ra khỏi thành?”

Ngụy La tính ngày, không thể đợi thêm nữa, nàng từng hỏi qua A Đại, vài ngày nữa là sinh nhật mười lăm tuổi của nàng ấy. Nếu còn chờ thêm, nàng ấy có thể đã bị phu thê Lâm Tuệ Liên chôn sống: “Ngày mai”.

Vừa vặn ngày mai Triệu Giới rảnh, có thể bồi nàng. Có điều không biết thế nào, hắn muốn trêu chọc nàng một lát, cố ý nói: “Hôm sau không được sao?”

Ngụy La liên tục lắc đầu, đôi mắt ngập nước lộ ra vẻ khẩn cầu: “Không được, ngày mai đi? Ngày mai không được sao?”

Vui vẻ trong mắt Triệu Giới sâu hơn, trầm ngâm một tiếng: “Cũng không phải không được...”

“Cứ quyết định như vậy đi!” Ngụy La dứt khoát giải quyết, từ trong hà bao lấy ra một nắm hạt dưa nhét vào tay hắn, xem như tạ lễ: “Cảm ơn Đại ca ca, Đại ca ca thật tốt!”

Nói xong liền mặc kệ phản ứng của Triệu Giới, nhìn hắn cười cười một tiếng, xoay người chạy về. Thân ảnh nho nhỏ được áo choàng đỏ bao bọc, ở trong màn tuyết trắng vô cùng chói mắt, bước chân nhẹ nhàng, không đầy một lát liền biến mất khỏi tầm mắt.

Sắc mặt tiểu cô nương thay đổi có chút nhanh, khiến người khác không kịp chuẩn bị. Triệu Giới nhìn nắm hạt dưa hồng nàng nhét vào trong tay hắn rất lâu, nhìn không được cười lên.

*** **

Giờ Thìn ngày hôm sau, xe ngựa Phủ Tĩnh Vương quả thật dừng trước cửa Phủ Anh Quốc Công.

Ngụy La rửa mặt xong, mặc đồ chỉnh tề, nói với Ngụy Côn rằng Triệu Giới muốn dẫn nàng đi Miếu Thành Hoàng chơi. Ngụy Côn vốn có chút nghi hoặc, nhưng sau khi người bên cạnh Tĩnh Vương nói lại với ông, ông mới gật đầu đồng ý, dặn dò Ngụy La đi sớm về sớm, đừng quá ham chơi.

Vừa ra tới cửa, Thường Hoàng đã hỏi nàng: “A La, vì sao đệ không thể đi cùng?”

Ngụy La cười vỗ vỗ đầu hắn: “Đệ muốn cái gì? Tỷ mua về cho đệ!”

Thường Hoàng cũng không muốn cái gì, hần chỉ muốn cùng nàng xuất môn mà thôi. Cuối cùng hần lắc đầu: “Tỷ phải cẩn thận”.

A La gạt đầu đồng ý, xoay người che giấu vẻ vui mừng vừa rồi.

Nàng không phải đi chơi, nàng phải làm một chuyện trọng yếu. Nếu như không có những việc từng trải qua ở kiếp trước, nàng hoàn toàn có thể khoan tay đứng nhìn khi A Đại gặp chuyện, dù sao trên đời này cũng có rất nhiều bi kịch, nàng không quản hết được, cũng không có nhân hạ thoải mái như vậy. Nhưng đời trước nàng đã trải qua, đối với loại chuyện này khiến nàng cảm động, hơn nữa A Đại đã cứu nàng, càng không thể bỏ mặc nàng ấy. Giải quyết xong chuyện này, nàng và Long Thủ Thôn liền không còn dây dưa nữa, đôi phu thê này từ nay sống hay chết cũng không có quan hệ gì với nàng.

Ngồi trên xe ngựa, Ngụy La ngồi đối diện Triệu Giới, nói: “Muội muốn đi Long Thủ Thôn!”

Trong xe ngựa có đốt chậu than, cho dù bên ngoài lạnh giá, bên trong xe vẫn ấm áp như mùa xuân. Cảm quyền trong tay, Triệu Giới đang xem sách. Mí mắt Triệu Giới sụp xuống, mặt mày anh tuấn, nghe vậy hỏi phu xe bên ngoài: “Chu Cảnh nghe thấy chưa? Đi Long Thủ Thôn!”

Thanh âm Chu Cảnh truyền tới: “Bẩm điện hạ, đã nghe thấy!”

Xe ngựa chậm rãi bắt đầu lên đường. Triệu Giới không hỏi nàng Long Thủ Thôn ở đâu, cũng không hỏi nàng vì sao lại đi chỗ đó, nàng nói cái gì chính là cái đó, hần quả thật dung túng nàng quá phận rồi.

Trong và ngoài xe ngựa được trang trí giống nhau, trên bàn nhỏ sơn son khảm ngọc trai có bày vài đĩa điểm tâm và hoa quả khô, nhìn kỹ, thì hạt đào và hạt dưa chiếm hơn phân nửa. Còn có một chút điểm tâm cung đình ngự tứ, tạo hình tinh xảo, bộ dáng đáng yêu, vừa nhìn liền thấy là những thứ tiểu cô nương yêu thích.

Trong lòng Ngụy La lo lắng, không có hứng thú với điểm tâm, thường xuyên nhìn ra ngoài cửa sổ. Cho đến khi xe ngựa chạy ra khỏi thành, gương mặt nàng mới có chút thoải mái.

Đường đi khá bằng phẳng, xe chạy thông suốt một đường, tốc độ chạy ở ngoại thành cũng nhanh hơn nhiều. Hai bên đường là bông tuyết trắng xóa, phông tầm mắt nhìn, óng ánh trong suốt. Nhưng nhìn lâu như vậy dễ mỏi mắt, Ngụy La thu hồi ánh mắt, cúi đầu dụi dụi, tâm tình ngày càng trầm trọng.

Lúc nàng mở mắt ra lần nữa, Triệu Giới đã để sách xuống, tay chống cằm, nhìn nàng thú vị.

A La thả tay xuống, kêu một tiếng Đại ca ca: “Khi nào chúng ta mới tới?”

Triệu Giới giả bộ suy tư: “Chắc sẽ tới trước khi trời tối”.

Quá chậm! Lúc này còn chưa tới trưa mà, tính toán thời gian còn mất ba đến bốn canh giờ nữa. Lòng A La nóng như lửa đốt; “Có thể nhanh lên không?”

Hần tuyệt đối không sót ruột, hết như ra ngoài khuấy khuấy: “Vì sao phải gấp như vậy? Muội muốn đến đó làm gì?”

Nàng là một tiểu cô nương mới bảy, tám tuổi, hiếm khi ra ngoài, không nên biết chỗ xa xôi như vậy. Triệu Giới muốn biết đến cùng nàng đang tính toán điều gì, không biết làm sao mà A La miệng kín như bưng, cho dù hần hỏi, nàng cũng đóng chặt miệng không chịu tiết lộ.

Triệu Giới cười cười: “Muội không nói, chúng ta liền chậm chút nữa mới tới”.

Ngụy La ngừng lại, gương mặt nhìn hần, bộ dáng có chút oán giận. Cho dù bị bức tới mức này, nàng vẫn không nói gì.

Vì vậy, Triệu Giới càng thêm hiếu kỳ.

Mặt trời dần dần lên tới đỉnh đầu, xe ngựa vẫn không có ngừng lại, tiếp tục chạy về phía trước.

Ngụy La ăn mấy khối điểm tâm lót dạ, cho tới buổi trưa, nàng dần dần có chút mệt mỏi rồi, liền ngã vào thảm hoa ngủ một giấc. Tới khi Ngụy La tỉnh dậy, trời đã hoàng hôn, ánh chiều tà chiếu vào cây cối hai bên đường, một tầng ráng mây chiều bao phủ, chiếu đến bông tuyết trắng xóa, phát ra ánh sáng màu vỏ quýt. Nàng vội vã ngồi dậy, thanh âm mang theo chút ngái ngủ: “Đến rồi sao?”

Triệu Giới còn đang đọc sách, hần dường như vẫn luôn ở tư thế này, chưa từng thay đổi qua: “Còn nửa canh giờ nữa”.

Ngụy La đành phải kiềm chế lại tâm tình, ngồi lại trên giường.

*** **

Long Thủ Thôn nằm giữa hai ngọn núi, đường vào khá hẹp, đi lại cũng không thuận tiện. Ở đây rừng cây vây quanh, chỗ ở vắng vẻ, tìm được cũng không phải dễ dàng.

Sau nửa canh giờ, Chu Cảnh cuối cùng cũng dừng xe ngựa ở cửa thôn, hướng vào bên trong nói: “Vương Gia, đến rồi!”

Ngụy La không thể chờ được vội vàng vén màn xe dệt kim lên, giẫm chân đạp lên đi xuống xe ngựa, nhìn vòng quanh một hồi, xác thật là Long Thủ Thôn mà nàng quen thuộc. Cửa thôn có một khối đá lớn dựng đứng, bên phải là một cái rãnh nước, bên trái là một mảnh đất trống. Nhìn vào bên trong thôn,

ruộng đất bao la đất đai bằng phẳng, nhà cửa chỉnh tề. Nàng sống ở đây mười năm, ký ức đối với nơi này phi thường khắc sâu, nghĩ muốn quên cũng không quên được.

Nàng cất bước đi về phía trước, không cần người dẫn đường, nàng còn nhớ rõ Lâm Tuệ Liên ở đâu. Lúc này hoàng hôn đã về phía tây, mọi nhà từ trong ruộng trở về, đang ở nhà nấu cơm. Khói bếp lượn lờ dâng lên, trên đường không có bao nhiêu người, nàng chọn đường nhỏ mà đi, quẹo tới quẹo lui quanh co ngoằn ngoèo, quay đầu nhìn lại, Triệu Giới theo phía sau lưng nàng, không nhanh không chậm. Ngụy La âm thầm thở phào một cái, tiếp tục đi lên phía trước, không lâu sau dừng lại trước cửa một căn nhà nhỏ đơn sơ.

Đây đúng là nhà của nàng ở đời trước, nàng cùng phu thê Lâm Tuệ Liên ở nơi này. Tường đắp bằng bùn đất, hàng rào làm cửa chính, sân nhỏ đến thương cảm, nhưng đã từng là nhà duy nhất của nàng.

Lúc này trời đã tối, trăng sáng từ từ leo lên, treo ở chân trời.

Ngụy La nhìn vào trong nhà, nhà chính một mảng tối đen, phòng bếp cũng không có ánh lửa sáng, một chút thanh âm cũng không có truyền ra. Trong lòng nàng mơ hồ có dự cảm xấu, nhẹ nhàng đẩy cửa hàng rào ra, cửa khóa, đẩy không ra. Trong lòng Ngụy La lộp bộp, lần này xác định không có ai ở nhà, nhưng đây là giờ ăn cơm, bọn họ không có nhà, có thể đi chỗ nào?

Ngụy La nghĩ tới tình huống xấu nhất, môi hồng mím chặt, gương mặt nhỏ nhắn cũng khấn trương, ánh mắt dừng lại trong màn đêm đen mù mịt, trong nội tâm có hàng vạn điều suy tư, lại không thể nói cùng ai.

Triệu Giới đứng ở ngoài, cách nàng vài bước, lẳng lặng nhìn nàng. Vừa không tiến lên quấy rầy, cũng không nói không hỏi tới.

Cuối cùng Ngụy La khẽ động, ngẩng đầu lên, nhìn sang nhà hàng xóm. Phụ nhân cách vách đẩy cửa ra sân rót nước, nàng tiến lên, âm thanh mềm mại nũng nịu truyền tới: “Bà bà... Bà biết người nhà này đi đâu không?”

Vị phụ nhân kia họ Vương, là hàng xóm mấy chục năm với Lâm Tuệ Liên. A La coi như quen thuộc với bà ta, biết rõ bà là một phụ nhân trung hậu, mới quyết định hỏi một câu.

Phụ nhân đổ hết nước, bưng chậu gỗ lẳng lặng nhìn Ngụy La. Long Thủ Thôn là nơi thâm sơn cùng cốc, có rất ít người bên ngoài tới đây, càng đừng nói tới gia đình lớn ở Thành Thịnh Kinh tới đây tìm người. Vương thị chưa bao giờ thấy qua tiểu cô nương ăn mặc thế này, trong ánh chiều tà, bà cảm thấy nàng như bước ra từ trong bức họa, toàn thân cao quý, không hợp với loại địa phương này của bọn họ.

“Bà bà?”

Ngụy La gọi một tiếng, Vương thị lúc này mới hoàn hồn. Bà nhớ tới lời vừa rồi họ nói, biểu hiện trên mặt hơi đổi, nói lảng qua chuyện khác: “Tiểu cô nương, cô tìm bọn họ làm gì? Bọn họ không có ở nhà”.

Ngụy La có chút hoài nghi: “Bọn họ đi đâu vậy?”

Vương thị nhớ tới chuyện Lâm Tuệ Liên và Bạch Dương muốn làm, lại nhìn cách ăn mặc của Ngụy La, suy đoán nàng là người ở Thành Thịnh Kinh, sợ bản thân bị liên lụy, lui vào trong nhà mình, đóng cửa lại nói: “Hôm nay nữ nhi của bọn họ xuất giá, bọn họ gả nữ nhi đi rồi!”

Trên mặt Ngụy La trắng bệch, nhìn chằm chằm cánh cửa gỗ đóng lại trước mặt, không nhúc nhích.

Lời nói của phụ nhân kia, làm nàng nhớ tới tình cảnh của mình trước kia. Ngày đó nàng mười lăm tuổi, mặc hi bào đỏ thắm, lần đầu bôi son bột nước, búi tóc sơ khởi, ăn mặc thật xinh đẹp. Lâm Tuệ Liên và Bạch Dương dẫn nàng ra khỏi cửa, thôn dân quen thuộc đứng xa xa, ánh mắt của bọn họ rất phức tạp, có rất nhiều loại tâm tình. Đồng tình, thương cảm, đáng tiếc... lại không có ai tiến ra can ngăn. Mấy tiểu tử ngày thường bày tỏ ái mộ nàng bị cha mẹ đề xuống, ánh mắt đau thương nhìn nàng, cái gì cũng không thể làm.

Sau đó nàng bị mang tới giữa sườn núi sau thôn, Lâm Tuệ Liên và Bạch Dương đào quan tài ra, nhấn đầu nàng, muốn nàng đập đầu với cổ quan tài,

Những thôn dân trong làng này đều rõ ràng, nàng không phải xuất giá, đó là đi bỏ mạng, đúng không? Tại sao ngoại trừ A Đại, không có một ai giúp nàng?

Ngụy La càng nghĩ càng thấy đáng sợ, nội tâm nàng phát rét, mồ hôi trong tay cũng không mang tới ấm áp cho nàng, nàng vẫn lạnh đến phát run.

Ngụy La nghĩ tới tình cảnh trước mắt của A Đại, lập tức ném đi mồ hôi men xanh trong tay, thân mình lui về hướng phía sườn núi mà chạy!

Động tác của nàng quá nhanh, Triệu Giới gọi một tiếng: “A La!”

Nàng không nghe thấy, độ nóng trong mắt bị gió thổi phai nhạt, chỉ còn lại cái lạnh giá như băng.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sừng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Nàng hận đôi tay này

Lúc này trời đã tối hết, phía sau núi còn cách chỗ này một đoạn đường, đường núi gập ghềnh, còn có thể sẽ gặp nguy hiểm. Trong nháy mắt Ngụy La đã chạy rất xa, Triệu Giới đành bảo Chu Cảnh đuổi theo.

Chỉ thấy Chu Cảnh tung người nhảy vài cái, liền vũng vàng ngăn trở đường đi của Ngụy La.

Lúc này lòng nàng nóng như lửa đốt, căn bản không rảnh giải thích cho hắn, đẩy hắn ra nhân tiện nói: “Tránh ra!”

Chỉ cần nàng chậm trễ một chút, A Đại liền nguy hiểm nhiều hơn một phần. Ai biết bọn họ đã đi bao lâu, nghi thức tiến hành tới đoạn nào rồi? Nếu lúc nàng đuổi tới, A Đại đã bị chôn dưới lòng đất, vậy thì phiền toái!

Không biết làm thế nào với Chu Cảnh vẫn vững như núi, Ngụy La đẩy thế nào cũng không động đậy. Nàng chạy chỗ nào, hắn ta chạy chỗ đó, quả nhiên là cố ý cản đường nàng. A La ngẩng đầu hung dữ trừng hắn, đang muốn cầm tay Chu Cảnh cản một ngụm, Triệu Giới từ phía sau chạy tới, ngón tay thon dài ngăn cản miệng nhỏ của nàng, thanh âm trầm ổn dễ nghe: “A La, muội muốn đi đâu?”

Ngụy La tự biết nếu đã dẫn bọn họ tới đây thì nhất định phải cho họ một lời giải thích, nếu không cho dù thế nào cũng không thể nói nổi. Mà bây giờ còn quá sớm, việc cấp bách là cứu A Đại ra. Ngụy La nhìn Triệu Giới, trong mắt mang theo vài phần chán chường, như một con thú nhỏ khát vọng thoát ra khỏi xiềng xích trời buộc nó, hồi lâu sau mới nói: “Phía sau núi”.

Triệu Giới đáp lại ánh mắt của nàng, từ từ gật gật đầu, cầm tay nàng nói: “Được, bốn vương dẫn muội đi”.

Trong lòng hắn có nghi hoặc, có ý muốn hỏi nàng chuyện gì đang xảy ra, nhưng nàng miệng kín như bưng, cái gì cũng không chịu nói. Lúc này hắn mới biết được vì sao nàng muốn hắn cùng đi, bởi vì cần bản mặt mình nàng không có khả năng tự mình đến được chỗ này. Vậy cần hỏi là, tại sao nàng lại biết chỗ này? Vì sao lại quen thuộc chỗ này như vậy?

Từ tiểu thư của Phù Anh Quốc Công, ngày thường ru rú ở trong nhà, ngoại trừ nhà cũng chỉ có hoàng cung, nàng sao có thể tới loại địa phương như vậy.

Triệu Giới rũ mắt nhìn tiểu cô nương trước mặt, đồng tử đen nhánh nhìn hắn, ánh mắt âm lãnh, nắm lấy tay hắn khẽ run, tựa hồ đang cất lực che giấu tâm tình của bản thân. Nàng vẫn luôn như vậy, trong lòng chứa nhiều chuyện, chưa bao giờ nói với người khác. Rõ ràng mới chỉ tám tuổi, tâm sự lại nặng nề hơn so với người khác. Mới vừa rồi nàng đứng ở cổng nhà đó, bả vai nhỏ nhỏ khẽ cúi, vừa đáng thương lại yếu ớt, hắn cơ hồ không nhận được muốn tiến lên ôm lấy nàng.

Đến tốt cùng nàng đang che giấu cái gì?

Triệu Giới liếc mắt, thu hồi ánh mắt

Màn đêm buông xuống, rừng núi yên tĩnh. Chu Cảnh nâng chén đèn dầu nhỏ (1) đi sau lưng bọn họ, ánh sáng yếu ớt chiếu sáng con đường dưới chân, một đường hướng sơn lâm cùng cốc đi tới. Dưới chân là tuyết đọng thật dày, bước thấp bước cao, đi lại đầy gian khổ. Nhưng Ngụy La lại không oán than câu nào, nàng nắm chặt tay Triệu Giới, không nói một lời đi về phía trước, cây cối che đi ánh trăng, khiến hắn không thấy rõ vẻ mặt của nàng.

Ngụy La dựa vào ký ức tiến về phía trước, nhưng cuối cùng nàng vẫn có chút tự đánh giá cao bản thân. Đêm hôm đó quá mức hỗn loạn, lúc nàng lên núi đang đội khăn trùm đầu (2), lúc xuống núi lại hoảng hốt chạy bừa, căn bản không nhớ kỹ đường. Bây giờ mới chỉ đi trong chốc lát, liền phân không rõ phương hướng, quẩn quanh một chỗ.

Nàng nhìn quanh trái phải, xung quanh đều là một cảnh vật như nhau, một mảng đen như mực, không biết đâu là đâu.

Triệu Giới hỏi nàng: “Lạc đường?”

Nàng nổi giận nói một tiếng: “Phải”, bộ dáng có chút bất lực.

Triệu Giới cười nhẹ, chẳng biết tại sao thấy yên lòng. Không biết đường mới tốt, như vậy mới bình thường, nếu ngay cả đường trong núi cũng biết rõ, vậy hắn thật sự sẽ hoài nghi nàng.

Triệu Giới cúi người cột sát lại áo choàng của nàng, thay nàng đội mũ lên, lông thỏ màu trắng vây quanh gương mặt nhỏ nhắn trong suốt của nàng, ở dưới ánh nền trắng tới lạ. Hắn hỏi: “Muội muốn đi chỗ nào?”

Nàng suy tư hết lần này tới lần khác, mới đáp: “Có một cái mộ!”

Sắc mặt Triệu Giới khẽ động, cũng không hỏi nhiều, gọi Chu Cảnh tới.

Chu Cảnh nghe vậy lập tức tung người nhảy lên cây nhìn quanh bốn phía. Có một phương pháp rất tốt để tìm kiếm mộ địa, đó chính là vào ban đêm, trước phần mộ sẽ có ma trôi màu lam hiện lên, trong đêm vô cùng rõ ràng. Võ công Chu Cảnh cao cường, ban đêm cũng có thể thấy được mọi vật, không đầy một lát liền nhảy từ trên cây xuống, chỉ hướng tây nam nói: “Vương Gia, chỗ kia có chút quỷ dị”.

Triệu Giới gật đầu, một lần nữa nắm tay Ngụy La: “Đi thôi!”

Ngụy La đuổi kịp cước bộ của hắn, đi một đoạn đường núi dài như vậy, kỳ thật sớm đã mệt mỏi, nhưng nàng lại kiên định, thủy chung không có chút oán hận. Nếu đã biết rõ phương hướng, nàng đi cũng nhanh hơn, không ý thức buông tay Triệu Giới ra, ném hắn ra sau người. Có điều nàng vẫn còn quá nhỏ, không đi được bao lâu thể lực đã không chống đỡ nổi, tốc độ ngày càng chậm. Ngụy La mới vừa cất bước, liền bị tảng đá bị tuyết rơi bao phủ ngăn trở, thân thể không tự chủ nghiêng về phía trước, mắt thấy sẽ ngã sấp xuống đất!

Triệu Giới từ phía sau đứng lúc ôm lấy eo nàng, đợi nàng đứng vững rồi cũng không buông ra, ngược lại thuận thế ôm nàng từ trên mặt đất dậy, buồn cười nói: “Cuối cùng cũng không đi nổi nữa?”

Ngụy La không giãy giụa, thuận thế bám lấy cổ hắn, gương mặt man mát lạnh lạnh dán lên cổ hắn, hòa hoãn nói: “Phải!”

Gương mặt nhỏ của nàng lạnh buốt, nhưng lại tỏa ra khí nóng. Triệu Giới không tiếp tục trêu nàng, ôm nàng đi tiếp.

Chu Cảnh đi theo phía sau, thật không đành lòng nhìn Vương Gia cao quý của bọn họ ôm một tiểu cô nương đi đường núi, liền lên tiếng đề nghị: “Vương Gia, không bằng để thuộc hạ công Tử tiễn thư đi!”

Triệu Giới không có ngừng lại, thanh âm bình tĩnh: “Ngươi cảm phiền, đi phía trước dẫn đường”.

Chu Cảnh tự thấy mặt mặt, sờ sờ mũi, đành phải theo phân phó của Triệu Giới, cảm phiền đi trước hai người.

Ngụy La cảm thấy cổ Triệu Giới ấm áp vô cùng, càng không ngừng hướng gáy hắn dán vào, hấp thụ hơi ấm. Cái miệng nhỏ tỏa ra khí nóng, mũi thỉnh thoảng đụng phải tai hắn, có chút giống động vật nhỏ kiêu ngạo lại thích bám người, chính là giống con mèo nhỏ. Triệu Giới rút một tay ra sờ sờ trán nàng: “Lạnh sao?”

Ngụy La lắc đầu, thủy chung không quên mục đích của chính mình: “Không lạnh, Đại ca đi nhanh một chút”.

Triệu Giới không nói gì nữa, cất bước hành tẩu giữa núi rừng

*** **

Phía Tây Nam quả thật có một cái mộ, bất quá lúc này là mùa đông, ma trời không đốt dậy nổi, chỉ có vài thứ ánh sáng từ ngọn lửa bập bùng. Lúc này Chu Cảnh đứng trên tán cây nhìn thấy chính là cảnh tượng này, ngọn lửa chiếu tới màu đỏ vui mừng, lại lộ ra một loại không khí quý dị khiến người sợ hãi.

Triệu Giới ôm Ngụy La cuối cùng cũng đi tới nơi, nhìn về phía trước.

Sắc mặt Ngụy La bỗng nhiên cứng đờ, anh mắt hung dữ nhìn chằm chằm, trừng mắt nhìn đôi phu thê đang đứng cách đó không xa. Đôi phu thê đó đúng là Lâm Tuệ Liên và Bạch Dương, lúc này hai bọn họ đang cầm xẻng, xúc đất đỏ vào mộ phần. Trong mộ phần có một cái quan tài chôn thật sâu, trước mộ bày ra nến mừng đỏ thắm, bên cạnh còn có một cái giấy thù màu đỏ.

Bọn họ tới quá muộn, A Đại đã bị chôn sống!

Fu thê Lâm Tuệ Liên đã lấp đất xong, thu thập đồ đạc, đứng trước bia mộ nói hai ba câu gì đó, liền cầm giỏ trúc muốn đi xuống núi.

Thân thể Ngụy La run rẩy, phần nộ nói: “bắt lấy bọn họ, Đại ca ca, bắt lấy họ...”

Triệu Giới và Chu Cảnh lúc này cũng đã hiểu chuyện gì xảy ra, sắc mặt đều trở nên ngưng trọng. Ngụy La mới nói xong câu đó, Chu Cảnh giống như mũi tên rời khỏi cung, cực nhanh lao tới trước mặt Lâm Tuệ Liên và Bạch Dương, rút ra bội đao bên hông, đáp lên cổ hai người: “Đứng lại!”

Fu thê Lâm Tuệ Liên ăn mặc bình thường, nhìn có vẻ thuần phác, nhưng nội tâm lại vô cùng độc ác. Hai người bọn họ không nghĩ tới lúc này đột nhiên có người nhảy ra, kinh hãi vô cùng, hơn nữa lại còn chột dạ. Lâm Tuệ Liên ngoan cường kiêu căng nói: “Ngươi là ai? Vì sao cản đường bọn ta?”

Chu Cảnh chất vấn: “Các ngươi vừa mới chôn cái gì?”

Bạch Dương là một nam nhân gầy yếu, đi đường cũng không lưu loát, một thân mồ hôi lạnh: “Không chôn cái gì, hôm nay là ngày giỗ của nhi tử ta, ta và phụ nhân tới đốt cho hắn chút giấy tiền... Chuyện này có can hệ gì tới ngươi?”

Nói xong hắn ta xoay người muốn đi đường khác, ai ngờ sau lưng lại có một người, ôm trong lòng một tiểu cô nương, khí độ bất phàm, thoát nhìn liền biết không thể trêu chọc. Hai người họ đoán được việc bị bại lộ, nhưng lại đoán không ra thân phận của người vừa tới, khê cắn răng, chuẩn bị xông ra ngoài - -

Còn chưa chạy được vài bước, họ liền bị Chu Cảnh đuổi theo từ phía sau, mỗi tay nắm lấy một người, ném tới trước mặt Triệu Giới! Chu Cảnh chấp tay nói: “Vương Gia, nên xử trí bọn họ thế nào?”

Hai người quỳ rạp trên mặt đất, đau đến không nói nên lời. Ánh mắt Triệu Giới lạnh lùng, hỏi tiểu cô nương trong lòng: “A La nghĩ muốn xử trí như thế nào?”

Ngụy La lo lắng A Đại ở trong quan tài, nàng ấy bị chôn xuống không lâu, lúc này có lẽ vẫn còn đường sống. Nàng nhìn hai người trên mặt đất, lần nữa thấy mặt bọn họ, tâm tình đã không còn phập phồng như trước. Nàng nói: “Trước hết để bọn họ đem người đào lên đã”.

Sắc mặt Lâm Tuệ Liên và Bạch Dương biến sắc, liên tục lắc đầu: “không... Không được...”

Chu Cảnh rút đao đặt lên cổ Bạch Dương, kiểm trên tay rất nhiệt tình, rất nhanh trên da hắn đã rướm máu. Bạch Dương bị dọa sắc mặt trắng bệch, vội vàng đổi giọng: “Được, được, chúng ta đào, chúng ta đào”.

Hôm nay không biết bọn họ đã trêu chọc vào nhóm thần tiên nào, nguyên bản kế hoạch vốn dĩ hoàn hảo, không lường được đột nhiên có ba người xông ra, vừa nhìn liền biết không phải người trong thôn bọn họ. Nếu đã không phải, vì sao lại cố ý chạy tới nơi này, chẳng lẽ họ biết Bạch Lam sao? Nghĩ đến đây, bọn họ vội vàng chối bỏ ý nghĩ này. Ba người này vừa nhìn liền biết không phải người bình thường, sao lại có quan hệ với Bạch Lam được! Ngoại trừ nguyên nhân này, có thể là gì chứ?

Lâm Tuệ Liên và Bạch Dương nghĩ không ra, bị trường đao của Chu Cảnh bức bách, không thể không nhặt lại xẻng đào lên phần mộ mới vừa đắp đất xong.

Chu Cảnh thả tay bọn họ ra, nhìn nhìn vẻ mặt có vẻ nghiêm trọng của Ngụy La bên cạnh, thúc giục: “Nhanh lên, nếu chậm, ta liền lấy mạng các ngươi!”

Trong lòng hai người bất mãn, nhưng đành phải làm theo.

Ước chừng một nén nhang sau, trong phần mộ rớt cuộc cũng lộ ra quan tài sơn màu đen.

Ngụy La nắm tay thành quyền, thanh âm mềm mại kéo căng nghiêm túc: “Mở ra!”

Bạch Dương và Lâm Tuệ Liên còn muốn giãy dụa tới phút cuối, sau khi mở ra sẽ không tốt, nhĩ tử bọn họ ở âm phủ cũng không được yên ổn thành thân. Bọn họ do dự nói: “Bên trong là hài cốt của nhĩ tử ta, đã quá lâu rồi, sớm chỉ còn một đồng xương trắng... các ngươi muốn xem cái này làm gì? Bên trong thật sự không có cái gì”.

Ngụy La không hề bị lay động, thanh âm kiên định hơn ba phần: “Mở ra!”

Bọn họ đành phải làm theo, chậm chạp dời nắp quan tài, lộ ra quang cảnh bên trong. Một đồng xương cốt trắng thình lình hiện ra trong tầm mắt mọi người. Triệu Giới đứng sau lưng Ngụy La, đưa tay che mắt nàng. Nắp quan tài bị dời đi toàn bộ, bên kia còn có một thiếu nữ mặt hi phục đỏ thắm, bởi vì đã qua thời gian dài, mặt nàng tái xanh, hai mắt nhắm nghiền, sớm đã hôn mê.

Ngụy La từ từ kéo tay Triệu Giới ra, nhìn vào bên trong. Tầm mắt nàng dừng lại trên người A Đại rất lâu, hỏi: “Nàng ấy còn sống không?”

Triệu Giới ngược mắt nhìn, sắc mặt mặc dù tái xanh, nhưng khi nắp quan tài được mở ra, lòng ngực thiếu nữ đó vẫn có chút phập phồng, chắc là còn chưa có chết. Hắn cuối cùng biết rõ nàng vì sao phải tới chỗ này, bưng tỉnh lại, lại hiểu kỳ quan hệ giữa hai người bọn họ, nói: “Còn sống”.

Ngụy La yên tâm, nghiêng đầu nhìn về hướng phu thê nhìn họ.

Lâm Tuệ Liên và Bạch Dương bị Chu Cảnh áp chế, song song quỳ trên mặt đất, tự biết không lừa gạt được, bắt đầu kể nỗi khổ tâm của bọn họ. Dù sao nếu chuyện này bị bẩm báo lên quan phủ, đều phải trị tội. Bọn họ biết rõ là sai, lại khẳng khái muốn làm, chẳng lẽ mệnh của người sống lại không bằng nhân duyên của người đã chết sao?

A Đại được Chu Cảnh mang ra khỏi quan tài, bây giờ đang nằm bên chân của nàng, hôn mê bất tỉnh.

Hi phục đỏ hồng đến đáng sợ, kim châm trên tóc A Đại tỏa sáng rực rỡ. Bởi vì nhà nghèo, trên cây trâm chỉ dát một tầng vàng mỏng, mãi được lạnh lạnh. Ngụy La không hề báo trước, rút cây trâm trên đầu A Đại, cất bước đi tới chỗ Lâm Tuệ Liên!

Hai tay Lâm Tuệ Liên đặt trên đất, thấy thế thân thể bà ta cứng đờ. Còn chưa hiểu chuyện gì, liền thấy ánh mắt lạnh lẽo của tiểu cô nương, nàng giơ cây trâm lên, hung hăng đâm xuống mu bàn tay bà ta - -

Lâm Tuệ Liên đau kêu ra tiếng, máu tươi bắn tung tóe.

A La hận đôi tay này. Chính đôi tay này cứu nàng về nhà, nuôi dưỡng nàng lớn lên, nấu cơm cho nàng, giúp nàng giặt quần áo, cũng là đôi tay này đẩy nàng vào quan tài, đem tất cả tình cảm và cảm kích của nàng đánh vỡ. Bây giờ bà ta lại muốn dùng đôi tay này để hại người khác, sao bà ta lại có thể ghê tởm như vậy? A La lạnh lẽo liếc nhìn Lâm Tuệ Liên, đem cây trâm từ tay trái bà ta nhổ ra, lại hung hăng đâm lên tay phải, một lần không đủ, còn có lần thứ hai, lần thứ ba. Nàng muốn bà ta phải đau đớn, càng đau càng tốt. Nàng muốn đôi tay này không thể hại người khác được nữa, không làm được hoa lụa cũng không thể cầm nổi xẻng.

Lâm Tuệ Liên đau đến toàn thân run rẩy, đổ mồ hôi lạnh, nghĩ muốn dùng sức đẩy A La ra, nhưng có Chu Cảnh ở sau lưng uy hiếp, bà ta không làm được. Toàn thân Lâm Tuệ Liên vô lực, không thể động đậy.

Không lâu sau, Lâm Tuệ Liên ngất đi, Ngụy La mới cầm cây trâm dừng lại.

Nàng cúi đầu, không nhúc nhích.

Triệu Giới tiến lên ôm nàng dậy, để qua một bên, chuẩn bị lau vết máu bắn tung tóe trên mặt nàng. Lúc hắn nhìn thấy ánh mắt nàng, động tác bỗng nhiên cứng đờ. Trong mắt nàng đầy nước, từng giọt nước mắt như hạt đậu từ trong hốc mắt lăn xuống, im hơi lặng tiếng mà khóc, phảng phất như đã nhận úy

khuyết rất lớn, yếu ớt đến không nói nên lời.

Triệu Giới ngồi xổm trước mặt nàng, kinh ngạc nói: “A La?”

Nàng vươn cánh tay, ôm cổ hắn, bỏ nhào vào trong ngực hắn, dần dần khóc thành tiếng. Ngụy La từ khóc sùi sụt trở thành vỡ òa, nước mắt ấm nóng rơi vào cổ hắn, giống như rơi mãi cũng không hết, khóc vừa khổ sở lại thương tâm

Triệu Giới ôm nàng vào trong ngực, ôm chặt lấy thân thể nhỏ nhỏ, giờ khắc này thật sự là đau lòng tận độ.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Lặng lẽ lớn lên

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Ngụy La khóc ước chừng hai khắc chuông, khóc ướt một mảng lớn xiêm y trước ngực Triệu Giới. Cũng không biết người nhỏ như thế, lấy ở đâu ra mà lấm nước mắt. Nàng từ khóc sùi sụt thành òa khóc, lại từ òa khóc chuyển sang thút thít, đến cuối cùng mới vừa lòng kéo kéo áo hắn, trong lòng hắn gát lệ. Triệu Giới lo Ngụy La đem bản thân khóc đến ngất đi.

Đêm mùa đông thật sự rét lạnh, khóc tiếp như vậy cũng không phải là biện pháp. Triệu Giới đành phải lấy tay áo lau đi nước mắt trên mặt nàng, vừa lau vừa dỗ: “A La nghe lời, đừng khóc!”

Nàng nghiêng đầu né tránh, lông mi dài khẽ run, âm thanh trẻ con khan khan: “Đau...”

Động tác Triệu Giới ngừng lại, hồi lâu mới hiểu nàng ghét bỏ vải áo choàng quá cứng, ma sát làm đau mặt nàng. Hắn bắt đầu đi nhèch môi, đôi lấy ngón tay lau nước mắt giúp nàng. Ngoài miệng không nói gì, trong lòng lại nhìn không được mà suy nghĩ, tiểu cô nương yếu ớt như vậy, mới đi theo hắn một đường vào núi, vậy mà một câu oán hận cũng không nói.

Sau khi Ngụy La thống khoái khóc một trận, ầm tức và oán hận trong lòng cuối cùng cũng tan thành mây khói. Nàng và đôi phu thê này không còn liên quan gì tới nhau nữa, cùng Long Thủ Thôn này không còn liên lạc, sự việc đã kích nàng nặng nề nhất ở đời trước, cuối cùng cũng chấm dứt. Nàng nghiêng đầu nhìn Lâm Tuệ Liên té trên mặt đất, lại xem Bạch Dương toàn thân cứng ngắc, mím môi nói: “Đại ca ca, muội ghét bọn họ”.

Triệu Giới đứng dậy, bàn tay đặt trên vai nàng, nghiêm nhiên hình thành tư thế che chở: “Vậy muội muốn ta xử trí bọn họ thế nào?”

Nghe nói vậy, Bạch Dương hung hăng run rẩy một chút, nhìn về hướng hai người một lớn một nhỏ, hắn ta có dự cảm xấu vô cùng.

Quả nhiên, câu nói tiếp theo của Ngụy La chính là: “Bọn họ lo lắng cho nhi tử như vậy, không bằng đem chính họ chôn xuống đi, xuống dưới đó mà bồi nhi tử của mình”. Giọng nói yếu ớt ngọt ngào lại thốt ra những lời tàn nhẫn, trong ngữ điệu không có chút dao động, phẳng phát như đang thảo luận chuyện bình thường. Nàng nghĩ thật chu toàn, bởi vì như vậy, bọn họ cũng không cần lo lắng người khác hùa hạ nhi tử họ có chu toàn hay không, tự bản thân mình làm so với để người khác làm thì yên tâm hơn nhiều.

Triệu Giới không có chút dị nghị nào: “Được, theo lời muội mà làm!”

Bạch Dương kinh hoàng mở to mắt, cuống quýt lắc đầu: “Không, không... cầu xin công tử đừng chôn chúng tôi...”

Lâm Tuệ Liên ở một bên nghe vậy, cũng nhìn đau đớn mà dập đầu xin tha thứ, hai tay huyết nhục mơ hồ đặt trên mặt đất: “Chúng tôi chỉ là nhất thời hồ đồ...”

Sao có thể là nhất thời hồ đồ chứ? Chuyện này bọn họ đã chuẩn bị nhiều năm rồi, muốn thanh tịnh thì đã sớm thanh tịnh, cần gì chờ tới bây giờ. Bọn họ phát rồ, thì không thể trách người khác đối xử với họ tàn nhẫn.

Ngụy La không một chút muốn thay đổi chủ ý, đầu co rút lại, vùi vào hõm cổ Triệu Giới, dứt khoát hờ hững.

Chỉ đơn thuần chôn sống thật sự tiện nghi cho bọn họ, Chu Cảnh đập vỡ khớp xương tứ chi của Bạch Dương, lấy thêm một sợi dây thừng cột lại, trực tiếp ném người vào quan tài. Bạch Dương đau tới sắc mặt trắng bệch, còn chưa kịp mở miệng xin tha, Lâm Tuệ Liên cũng bị chói chặt tay chân ném vào. Quan tài không lớn, chứa hai người đã trở nên chật chội, hơn nữa còn có một bộ hài cốt, hai người bọn họ không thể tránh né liên tục phải hài cốt của nhi tử chôn dưới thân thể, tại nơi núi rừng hoang vu vắng lặng này có chút khiến người sợ hãi.

Bạch Dương toát mồ hôi lạnh, liều mạng hô to: “Cứu mạng “- -

Nói xong, nắp quan tài “Ầm” một tiếng đóng lại, ngăn cách thanh âm của hân ta, cũng cắt đứt tất cả hy vọng.

Nội tâm Lâm Tuệ Liên và Bạch Dương như tro tàn, lâm vào tuyệt vọng.

*** ** *

Chu Cảnh cũng không nghĩ thật sự chôn sống bọn họ, chỉ là nhốt bọn họ trong quan tài một đêm, xem như trừng phạt. Ngày hôm sau, dân trong Long Thủ Thôn phát hiện bọn họ mất tích, có mấy người lên núi tìm, vừa lúc nhìn thấy một phần quan tài lộ ra ngoài. Các thôn dân mới nhớ tới việc hôm qua bọn họ làm, nhin không được mở nắp quan tài ra xem, ai ngờ người nằm bên trong lại là phu thê Lâm Tuệ Liên và Bạch Dương!

Lâm Tuệ Liên vì mất máu quá nhiều đã sớm hôn mê, Bạch Dương bị Chu Cảnh đánh gãy tứ chi xong, không thể nhúc nhích, sau cùng được người ta khiêng về nhà.

Xế chiều hôm đó, có người đem chuyện của hai người bọn họ bẩm báo với quan phủ địa phương, quan phủ phái nha dịch tới nhà bắt người. Lâm Tuệ Liên và Bạch Dương liên tục kêu oan, nhưng vừa tới công đường nhìn thấy người liên lập tức im lặng. Ở đó không chỉ có Bạch Lam, ngay cả ba người tới qua dạy dỗ bọn họ cũng đứng đó, trong đó có một vị công tử mặc y phục quý giá đẹp đẽ ngồi ở chỗ của Huyện thái gia. Huyện thái gia nhất mực cung kính người này, thậm chí tự mình bưng nước dâng trà.

Phu thê này bây giờ mới biết mình rơi vào nhân vật khủng.

Vụ án này mới mở thẩm một lát đã có kết quả. Có bản thân Tĩnh Vương làm chứng, còn có người bị hại là Bạch Lam thuật chuyện, Huyện thái gia đập kinh đường mộc (1), đánh mỗi người ba mươi đại bản, nhốt vào trong lao, chịu lao dịch ba năm! Mặt khác dân chúng Long Thủ Thôn biết chuyện mà không báo, mỗi nhà phạt mười thạch (2) lương thực, nộp lên trên sung công. Kể từ đó, chuyện này mới tính là kết thúc viên mãn.

Sau đó, Huyện thái gia tự mình tiễn Triệu Giới lên xe ngựa về Thành Thịnh Kinh, toàn bộ hành trình cũng không dám chậm trễ chút nào. Không chỉ như thế, mặt khác còn chuẩn bị cho Bạch Lam một chiếc xe ngựa, đi theo xe ngựa của Triệu Giới, cùng nhau về Thành Thịnh Kinh.

Ngụy La đã từng hỏi qua Bạch Lam, có nguyện ý về kinh thành làm nha hoàn của nàng không.

Bạch Lam kể từ khi biết Ngụy La đặc biệt tới cứu mình, đối với nàng cảm động tới rơi lệ, lúc này bày tỏ ý muốn toàn tâm toàn ý đi theo Ngụy La. Chỉ cần có chỗ để bản thân sống yên ổn, cho dù làm nha hoàn cũng cam tâm tình nguyện. Huống gì Bạch Lam đã không còn nhà để về, Long Thủ Thôn cũng tuyệt đối không thể trở về, chỗ đó đã không dung được nàng ấy. Vậy thì, đi Phủ Anh Quốc Công làm nha hoàn lại là lựa chọn tốt nhất, tối thiểu không cần lo lắng ăn không no bụng, ngủ ngoài đầu đường.

Bạch Lam ngồi trong xe ngựa phía sau suy nghĩ, nghĩ tới một năm nay Ngụy La đối với nàng rất tốt, ở trong lòng âm thầm thề, về sau nhất định phải dụng tâm hầu hạ Tứ tiểu thư, báo đáp ơn cứu mạng của tiểu thư.

Trên đường về kinh thành, trong xe ngựa có nắp màu xanh của Triệu Giới

Ngụy La làm bộ không thấy ánh mắt của Triệu Giới, cúi đầu phân cao thấp với đĩa hạt thông. Từ lúc nàng lên xe liền liên tục ăn hạt thông, bộ dáng sột soạt, cực kỳ giống con chuột nhỏ. Ăn ăn, đĩa ngọc phi thúy trước mặt bị một bàn tay hiện khớp xương rõ ràng bưng đi. Bất đắc dĩ nàng đành ngẩng đầu nhìn người đối diện.

Triệu Giới cầm đĩa để bên cạnh mình, con ngươi đen nhánh thần định khí nhàn nhìn nàng, môi mông khê mím, lông mày cong lên. Rõ ràng một câu cũng chưa nói nhưng lại giống như cái gì cũng đều đã nói.

Phản ứng lúc này của hân cũng là bình thường, nàng lừa gạt hân đưa nàng tới đây, mỗi một việc đều lộ ra vẻ quý dị, lại cái gì cũng không giải thích. Đối lại là người khác đã sớm không nhin được, nhưng hân lại là nàng nói gì nghe nấy, đợi tới khi sự tình kết thúc mới đặt câu hỏi cho nàng.

Đoạn đường này Ngụy La có chút cảm kích Triệu Giới, cũng không còn thái độ đề phòng giống như trước, thanh âm mềm nhũn, ngọt ngào nhu nhược nói: “Đại ca ca, muội muốn ăn hạt thông”.

Triệu Giới không hề bị lay động, trong mắt lộ ra vui vẻ: “Nói cho Đại ca ca nghe chuyện gì xảy ra, sau đó liền để cho muội tiếp tục ăn”.

Ngụy La chớp mắt, dáng vẻ thấp phần thiên chân khả ái: “Chuyện gì xảy ra cơ?”

Hân ý vị sâu xa nói: “Muội cứ nói đi!” Nói xong, nhớ tới đối mặt với mình là một tiểu cô nương không thông suốt, thủ đoạn áp bách người khác không thể dùng, đối lại lời nói: “Tại sao lại quen thuộc chỗ đó như vậy!”

Những vấn đề này Ngụy La sớm đã suy tính qua, bây giờ hân hỏi, nàng đáp được có vẻ rõ ràng: “Trước kia muội đi qua chỗ đó rồi”.

Triệu Giới nhưrống mày.

Nàng tiếp tục nói: “Có một lần phụ thân đi xa nhà, cũng mang muội theo, trên đường về mưa rất lớn, không có cách nào đi tiếp. Chúng ta vừa vắn đi ngang qua chỗ đó, liền ở lại qua đêm tại một nhà kia”. Nàng nói người kia chính là Bạch Lam, Bạch Lam tặng cho nàng một đóa hoa lụa, đến nay vẫn còn nhớ. “Về sau Bạch Lam tỷ đến kinh thành bán hoa lụa, muội nhận ra tỷ ấy, liền kêu tỷ ấy cứ mỗi nửa tháng đưa hoa lụa tới Phủ Anh Quốc Công một lần”.

Triệu Giới nhớ tới những lời Dương Hạo báo lại, quả thật có một cô nương cứ mỗi nửa tháng sẽ tới Phủ Anh Quốc Công, bộ dáng cũng rất giống nàng ta.

A La chống cằm nâng má, khẽ sờ thờ dài một hơi: “Có một lần Bạch Lam tỷ nói về sau không thể tới đây nữa, muội liền hỏi có chuyện gì... Tỷ ấy lúc đầu cũng không chịu nói, về sau muội cầu xin, mới chịu nói cho muội biết”. Tiểu cô nương bĩu môi, làm ra bộ dáng muốn khóc: “Về sau tỷ ấy thật sự không tới, muội lo lắng Bạch Lam gặp chuyện không may, cho nên mới nhờ huynh dẫn muội tới đó”.

Nói xong, nàng ngẩng hai tròng mắt đắm nước nhìn hắn, con ngươi trong vắt, không giống nói dối.

Triệu Giới nhìn nhìn nàng, đưa tay, vuốt vuốt nốt ruồi nơi mi tâm, không nói gì. Tiểu cô nương này giải thích thật hợp lý, nhưng chẳng biết tại sao, hắn chính là không có cách nào hoàn toàn tin tưởng nàng. Nàng quý kẻ đa đoan, tâm tư phức tạp, đi tới nơi này, thật sự chỉ vì nguyên nhân đơn giản vậy sao?

Vậy tới hôm qua sao nàng lại khóc tới thương tâm ủy khuất như vậy? Nàng oán hận phụ nhân kia, cầm cây trâm hung hăng đâm xuống không chớp mắt, không phải chỉ dùng vài ba câu là có thể thuyết phục.

Ngụy La thấy hắn không có phản ứng, kêu một tiếng, chỉ chỉ đĩa ngọc phi thúy trong tay Triệu Giới, hỏi: “Muội có thể ăn chưa?”

Triệu Giới cong môi, từ tốn nói: “Ăn đi!”

Có lẽ là hắn suy nghĩ quá nhiều, cũng có thể là nàng thật sự gạt hắn. Nếu là về sau cũng không sao, nàng không muốn nói, hắn cũng không vội mà bức nàng, một ngày nào đó hắn sẽ biết rõ toàn bộ.

*** **

Xe ngựa từ từ đi vào Thành Thịnh Kinh, dừng trước cửa Phủ Anh Quốc Công.

Ngụy La đi một ngày một đêm không về, khiến người bên trong phủ lo lắng. Ngụy Côn sai người ở cổng thành đợi, thủy chung vẫn tìm không thấy nàng. Nếu không phải sáng nay có người của Tỉnh Vương tới nói, A La đi cùng với Triệu Giới, không có gì nguy hiểm, chỉ sợ lúc này ông đã phát điên rồi.

Sau khi Ngụy Côn biết tới hôm qua bọn họ đi cứu người, sợ hết hồn, chờ Triệu Giới rời khỏi, vội hỏi Ngụy La chuyện gì xảy ra. Ngụy La liền đem lý do thoái thác giống như đúc nói lại một lần, chỉ giảm bớt việc nàng và Ngụy Côn từng đi qua Long Thủ Thôn kia. Lúc nàng ba tuổi, Ngụy Côn xác thật mang nàng đi xa nhà một chuyến, nhưng không có đi qua Long Thủ Thôn, cũng không có trận mưa to nào, bọn họ một đường thông suốt trở lại kinh thành, việc gì cũng không xảy ra.

Ngụy Côn nghe xong ôm nàng ngồi lên đùi, sợ hãi nói: “A La, sau này cho dù là ai có việc, cũng không thể đi chỗ nguy hiểm như vậy”.

Ngụy La hồ đồ, lơ mờ gật đầu một cái, tỏ vẻ nghe rõ.

Nàng sẽ không đi, sẽ không tới chỗ đó nữa. Đời này nàng là Tứ tiểu thư Phủ Anh Quốc Công, ăn sung mặc sướng, sống cuộc sống an nhàn, tiểu cô nương thất hai bím tóc, mặc váy ngắn điểm hoa li ti, rốt cuộc cũng không còn quan hệ gì với nàng.

Sau khi Triệu Giới hỏi phủ liền lệnh Chu Cảnh điều tra, năm năm trước Ngụy Côn xác thật đi qua huyện Dương Châu một chuyến, lúc đó chỉ mang theo tỷ đệ Ngụy La và Thường Hoàng. Lúc trở về xác thật có đi qua Long Thủ Thôn, chỉ là có tá túc hay không, thời gian trôi qua đã lâu, cũng không tra ra được.

Phủ Anh Quốc Công.

Trải qua chuyện này, Ngụy La kêu A Đại làm nha hoàn thiếp thân, hầu hạ sinh hoạt thường ngày của nàng. Nàng nói tên A Đại quá tùy ý, liền kêu nàng ấy tiếp tục dùng tên Bạch Lam đi. Tên này dùng một chút, chính là dùng thật nhiều năm.

Ngụy La ở Phủ Anh Quốc Công yên tĩnh mà lớn lên, mỗi ngày việc làm thường xuyên nhất chính là náo loạn viện của Hàn Thị, dùng hương lộ Hàn Thị làm ra tắm rửa, càng ngày càng kiêu nhược non nớt. Đào mất vài cái xuân thu qua đi, tiểu cô nương phấn điêu ngọc trác ngày xưa, nháy mắt liền trở thành thiếu nữ trưởng thành dung mạo vô song.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Nhìn nhiều sẽ nghiệm

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Hai ngày trước Tết nguyên tiêu.

Thời tiết dần ấm lại, tuyết đọng trong sân cũng từ từ tan ra, trước cửa nhụy hoa trong trắng tinh khiết cũng bộc lộ tài năng, mùa xuân đang tới.

Kim Lũ đứng trước bình phong bằng gỗ từ đàn khảm họa tiết gọi một tiếng: “tiểu thư, người xong chưa?”

Hồi lâu sau, sau tấm bình phong mới truyền ra âm thanh kiều kiều ngọt ngào: “Đợi chút, còn chưa xong đâu”.

Lúc tắm Ngụy La không thích có người hầu hạ, lúc nào nàng cũng bắt Kim Lũ và Bạch Lam ra ngoài, tự mình chậm rãi tắm rửa. Nhưng lúc này nàng đang đứng cạnh thùng tắm lâm vào khó khăn, nhìn cái yếm màu hồng đào thêu hoa mẫu đơn trong tay, thử mặc mấy lần nhưng vẫn không được.

Không phải là không mặc được, mà là vì đau.

Năm rồi nàng vừa tròn mười ba tuổi, đúng vào thời điểm tiểu cô nương bắt đầu trở mã, ngực vừa trưởng lại vừa đau, chạm nhẹ vào một tý cũng đau đến hít khí. Đặc biệt là hai tiểu đậu đỏ trước ngực, vừa cứng lại vừa rát, mặc yếm vào thì thoải mái ma sát vào vải vóc, lại khiến nàng đau đến kỳ quái. Nếu hôm nay không phải nàng muốn đi bãi phóng Tứ bá mẫu thì nàng cũng không muốn mặc yếm.

Chuyện như vậy cũng không phải chưa có, thời gian này, lúc nàng không ra khỏi cửa, ở sau màn ngăn cũng chỉ khoác một vài món quần áo mỏng.

Có điều lúc đó sau vách ngăn lụa chỉ có mình nàng, nhiều nhất cũng có thêm hai nha hoàn Kim Lũ và Bạch Lam, nếu đi gặp Tứ bá mẫu thì không thể ăn mặc như vậy được.

Kim Lũ ở bên ngoài lại gọi một tiếng, Ngụy La không vui nhịu mày, đành cố nén đau mặc yếm vào, lại gọi Kim Lũ vào giúp mình mặc xiêm y.

Kim Lũ cúi đầu đi vào sau tấm bình phong, không dám nhìn thân thể của nàng nhiều, sợ nhìn nhiều liền nghiệm, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm cảm lấy y phục. May là như vậy, lúc hầu hạ Ngụy La mặc quần áo cũng không thể không đụng chạm, chạm vào thân thể trắng nõn kia, quả nhiên băng cơ ngọc cốt, tinh xảo đặc sắc, câu dẫn khiến người ta quyến luyến quên về

Ngụy La mặc áo nhỏ màu đỏ nhạt có họa tiết bông lau đối xứng, phía dưới là quần màu xanh lơ, bên ngoài choàng áo gấm Tô Châu màu anh đào thêu hoa mẫu đơn, chân mang giày mềm, lúc này mới ra khỏi phòng. Thời tiết bên ngoài sáng sủa, bầu trời xanh vạn dặm. Vốn nàng không có thói quen tắm rửa ban ngày, nhưng tối hôm qua mơ một giấc mộng, sau khi tỉnh dậy toàn thân đầy mồ hôi, nàng cảm thấy không thoải mái, lúc này thừa dịp sáng sớm mới vội vã tắm rửa sạch sẽ.

Bạch Lam cầm theo hộp com đi trước dẫn đường, nàng đi theo Ngụy La bốn năm năm, bây giờ đối với sự việc trong phủ cũng đã thuần buồm xuôi gió. Không còn là cô nương bó tay bó chân như những ngày mới vào Phủ Anh Quốc Công nữa, làm gì cũng dè dặt, khắp nơi đều thấp thòm câu nệ.

Đến Tứ phòng Mai Viên, vừa đi đến cửa, còn chưa kịp lên tiếng, liền có một thân ảnh nho nhỏ từ phía sau cửa chạy nhào tới, ôm eo Ngụy La, vui vẻ kêu lên: “Tứ tỷ tỷ”.

Ngụy La cố gắng bỏ tiểu tử này xuống nhưng không biết đưa nhỏ này làm thế nào, khí lực cũng lớn, ôm nàng thật chặt, lôi kéo cả nửa ngày cũng không động chút nào: “Ngụy Thường Di, sao đệ biết tỷ tới đây?”

Chính là vì thấy bộ dáng lớn lên của Ngụy Thường Di sau này, Ngụy La bây giờ thật sự không có cách nào tiếp nhận việc hân thân thiết với nàng, lúc nào cũng không tự chủ thay thế hân bằng gương mặt sau khi lớn lên kia. Suy nghĩ một chút về hành vi phóng đảng, lưu manh vô lại của Ngụy Thường Di cứ thế ôm mình, nàng liền bị dọa sợ run cả người.

Ngụy Thường Di ngẩng đầu, để lộ ra gương mặt thanh tú nhỏ nhắn, trên mặt cười nói: “trên người Tứ tỷ tỷ rất thơm, tỷ vừa tới đệ liền ngửi thấy”.

Ngụy La chột chột trán hán, nhỏ như vậy đã biết nói tốt dụ dỗ cô nương vui vẻ, khó trách sau này lại phong lưu thành tính. Trên người nàng mặc dù có mùi thơm, nhưng tuyệt đối không khoa trương như hân nói. Mỗi khi nàng tắm đều cho thêm hai giọt nước hoa hồng mà Hàn Thị điều chế, sau khi tắm xong cả người sẽ có mùi thơm nhàn nhạt, chỉ đứng rất gần mới ngửi thấy được. Tiểu tử này nhất định nghe thấy tiếng bước chân nên mới biết nàng tới.

“Thường Di, con lại hồ nháo với Tứ tỷ tỷ”. Tàn Thị cầm một cái hỏa lò nhỏ bằng men trong tay, trên người mặc áo choàng sắc trầm thêu hoa hải đường bốn mùa và bồ đào, ngồi ở trên giường La Hán cười nói.

Thường Di lúc này mới buông Ngụy La ra, đạp chân ngồi lên giường La Hán, hai má vênh lên nói: “Con không có hồ nháo, con thích Tứ tỷ tỷ mới nói như vậy”.

Ngụy La liếc hân một cái, không nói gì, nhận lấy hộp com từ tay Bạch Lam để lên bàn nhỏ sơn son khảm ngọc trai: “Hôm qua Thường Hoàng ra ngoài giúp con mua điểm tâm ở Ngự Hòa Lâu, con nghĩ Tứ bá mẫu cũng thích ăn, liền nói hân mua cho ngài một phần”. Nói xong, nàng mở nắp hộp ra, bên trong có bốn đĩa điểm tâm nhỏ tinh xảo, có bánh cuộn đậu đỏ (1), bánh khoai tảo tàu (2), bánh bột củ sen hoa quế (3) và bánh đồ lạnh (4). Điểm tâm của Ngự Hòa Lâu nổi tiếng đa dạng, đừng nhìn nó bình thường, nhưng hương vị vô cùng thơm ngon.

Tàn Thị cầm lấy mấy cái bánh đồ lạnh, ăn vào man mát lành lạnh, mùa đông mà ăn những thứ này vào làm người ta toàn thân rùng mình. Nhưng món này bỏ vào trong miệng, mùi vị nhanh chóng hòa tan, ngập trong khoang miệng, khiến người ta vô cùng thích. Bà cầm một khối đút cho Thường Di, cảm khái nói: “Thường Hoàng đối với cháu thật có tâm, hai đứa là tỷ đệ tình thâm, khiến người hân mộ, nhưng mà...” nói được một nửa lại ngừng lại, bà nhìn nhìn Thường Di, trong mắt có tâm tình phức tạp.

Nguy La biết Từ bá mẫu muốn nói gì, tình cảm của nàng và Thường Hoàng rất tốt, ngược lại, tình cảm của Nguy Tranh và Nguy Thường Di rất tệ.

Nguy Thường Di vừa nhìn thấy Nguy Tranh liền vô ý bài xích, đối xử với nàng ta cũng không thân mật, không có tình cảm. Nguy Tranh vừa nhìn thấy hấn đối với mình như vậy liền tức giận, cũng không cho hấn sắc mặt tốt. Ngày qua ngày quan hệ giữa hai tỷ đệ càng kém, cho tới bây giờ, đúng là đạt đến trình độ không thèm nhìn nhau.

Nguy La lại cảm thấy như vậy không có cái gì không tốt. Nguy Thường Di được nuôi dưỡng ở Tứ phòng, năm trước đã làm lễ đem hấn làm nhi tử của Từ bá mẫu, hấn không thân cận với Nguy Tranh cũng là bình thường. Dù sao tiểu tử này cũng chưa từng ở chung với Nguy Tranh, mỗi ngày đều ở cùng Từ bá mẫu và tam ca Nguy Thường Huyền, ai thân ai không, không cần nói cũng biết.

Ngày Nguy Thường Di làm lễ trở thành con thừa tự của Tần Thị, Đỗ Thị vợ từ Ngân Hạnh Viên tới từ đường, ôm hấn thương tâm gần chết, thà chết cũng không chịu. Nguy Thường Di ở trong lòng bà ta run lấy bấy, giữa gọi Tần Thị “Mẫu thân”. Hai tiếng này đã kích Đỗ Thị không nhỏ, bởi vì mỗi lần Đỗ Thị đi thăm hấn, hấn chưa bao giờ gọi bà ta là “mẫu thân”, chỉ giống như Nguy La gọi bà ta là phu nhân. Về sau Nguy Côn mới kêu người dẫn Đỗ Thị về, hôn bay phách lạc, ánh mắt nhìn Nguy Thường Di trống rỗng vô hồn, giống như bị ai đó khoét đi một khối thịt lớn, trước ngực máu tươi đầm đìa, chỉ còn lại bất lực và tuyệt vọng.

Ngẫm lại cũng rất bình thường, Tần Thị ngoại trừ việc không sinh ra Nguy Thường Di, bà làm tất cả những gì mà một người mẫu thân nên làm, yêu thương hấn, dạy hấn lễ nghĩa, che chở hấn. Còn Đỗ Thị thì sao? Bà ta đã làm gì? Bà ta mỗi lần nhìn thấy Nguy Thường Di chỉ biết khóc, chỉ biết oán hận, khóc nói Tần Thị và Nguy La nói bậy, cuối cùng hù dọa Thường Di khiến hấn khóc òa.

Nguy Thường Di vẫn gọi Tần Thị là mẫu thân, không gọi Đỗ Thị như vậy, làm bà ta tuyệt vọng.

Bây giờ Nguy Thường Di nghe được lời Tần Thị nói, cái miệng nhỏ mắt húng bữu môi, đem nguyên khối bánh lạnh nuốt xuống, cướp lời nói: “Con và Từ tỷ tỷ tình cảm cũng tốt, không phải kém hơn so với Thường Hoàng ca ca”.

Tần Thị bật cười, sờ sờ tóc hấn hỏi: “Trong phủ có nhiều tỷ tỷ như vậy, con vì sao chỉ thích Từ tỷ tỷ”.

Nguy Thường Di đáp ra ngô ra khoai: “Bởi vì Từ tỷ tỷ đẹp mắt nhất”.

Tần Thị “Xì” một tiếng, không thể làm gì hơn ngoài chọt chọt trán hấn: “Con nha...”

Nhỏ như vậy đã biết phân biệt xấu đẹp, sau này lớn lên thật khiến người khác rầu rĩ.

*** **

Đi ra khỏi Tứ phòng, trên đường về, Nguy La vừa vịn gặp được Nguy Nha và Nguy Tranh.

Kể từ lúc Tam phu nhân hại nàng một lần năm sáu tuổi, Nguy Xương đối với Liễu Thị liền lãnh đạm. Hơn nữa nhà mẹ đẻ Liễu Thị xảy ra vấn đề, mấy năm trước chức quan muối vận của Lâm Đài Khanh bị lột xuống, gia cảnh Liễu Thị sa sút, ngày trôi qua không như ý. Liễu Thị liên tục buồn bực không vui, nhà mẹ đẻ xuống dốc, mắt nhìn thấy Nguy Nha đã tới tuổi xuất giá, bà ta bắt đầu rầu rĩ chuyện đồ cưới, mỗi lần nghĩ tới, liền không tự chủ nhớ tới mấy hòm đồ trang sức, vòng đeo tay đã đưa cho Nguy La, đau lòng tội độ. Bà ta đem những chuyện này nói cho Nguy Nha, thế nên mỗi lần hai người gặp nhau, biểu hiện trên mặt cũng trở nên không tự nhiên.

Xa xa, hai thiếu nữ yếu điệu mảnh mai, Nguy Nha mặc xiêm y màu nhạt, phía dưới là bạch la thêu hoa, bên ngoài mặc áo choàng màu trầm thêu đầy hoa nhỏ, cách ăn mặc có phần đơn điệu. So với nàng, bên cạnh là Nguy Tranh xinh đẹp hơn nhiều, một thân áo gấm màu hồng thêu hoa văn bảo tượng, váy xanh viền kim tuyến khéo léo, hai màu xanh và hồng mặc trên người nàng ta, không những không lộ vẻ tục tĩu, ngược lại bật ra vẻ xinh đẹp mỹ miều. Nguy Tranh so với Nguy Nha xem ra xinh đẹp linh động, ánh mắt sắc bén. Nàng ta không khách khí nhìn Nguy La ở phía đối diện, không gọi một tiếng “Từ tỷ tỷ”, cũng không chào hỏi, kéo Nguy Nha xoay người rồi đi.

Nguy La nhìn thấy hai người họ đi xa, miệt thị trong mắt chọt lóe, rồi tiếp tục đi.

Trở lại Tùng Viên, Nguy Côn và Nguy Thường Hoàng đang ở nhà chính thương lượng chuyện tết Nguyên Tiêu. Mỗi năm đến lúc này, Thành Thịnh Kinh đều trở nên náo nhiệt hơn bình thường, trên đường phố, trước cửa mỗi nhà đều treo hoa đăng, trên sông lại có muôn ngàn Hà đăng được thả, giống như dải ngân hà, xinh đẹp chói lọi. Nguy Côn nghĩ tới bọn họ bị quản thúc ở nhà một năm, liền có ý muốn cho bọn họ ra đường xem náo nhiệt một chút, nên bây giờ mới thương lượng với Thường Hoàng đêm đó an bài thế nào.

Nguy La đi vào nhà chính, liếc mắt liền nhìn thấy thiếu niên ngồi trên ghế thiết lục. Hấn mặc áo bào màu tím nhạt, dáng người thon dài, ngũ quan tuấn lãng, đầu hơi cúi nghe Nguy Côn nói chuyện, lông mi dài đậm giống như đánh một vòng trên gò má, che đi thần thái trong mắt. Lúc hấn nghe thấy âm thanh liền ngẩng đầu lên, thấy nàng tới, ánh sáng trong mắt liền trở nên rực rỡ, ngay cả ánh mắt cũng trở nên nhu hòa thân thiết: “A La”.

Nguy La tiến tới, ngồi ở ghế dựa bên cạnh hấn “Phụ thân mới rồi đang nói cái gì?”

Nguy Côn bung chén trà nhỏ lên uống một ngụm trà hái từ núi Nga Mi, từ từ nói: “Mấy ngày nữa là tết Nguyên Tiêu, phụ thân không có thời gian rảnh, nên nói với Thường Hoàng, muốn để Tổng Huy mang mấy đứa ra ngoài đi dạo”.

Nguy La hơi sững người, chọt cười cười: “Tổng Huy ca ca không phải đang vội học bài sao? Huỳnh ấy có rảnh không?”

Năm trước Tống Huy thi hội đỗ hội nguyên, hai năm nay đang chuẩn bị thi tiến sĩ, quanh năm suốt tháng phần lớn thời gian đều ở nhà đọc sách, đã lâu rồi Ngụy La chưa thấy hắn.

Ngụy Côn gật đầu nói: “Phụ thân đã hỏi qua, hắn nói hôm đó vừa vặn có thời gian rảnh”.

Lần này Ngụy Côn làm vậy cũng là có tâm tư, nữ nhi càng ngày càng lớn, hôn sự của nàng và Tống Huy cũng nên định ra. Nếu có thể trước khi Tống Huy đi thi định ra hôn sự, vậy thì không còn gì tốt hơn. Bởi vì ông biết rõ dựa vào khả năng của Tống Huy, nhất định có thể đậu tam giáp của khảo thí Hoàng Đế Sùng Trinh coi trọng người tài, nếu Tống Huy ở thi đình có thể trở hết tài năng, đường làm quan sau này nhất định tiền đồ vô lượng.

Ngụy La liên tục kéo “A” một tiếng: “Con nghe phụ thân”.

Thường Hoàng ở một bên tỏ vẻ không vui, lại không nói gì. Hắn không thích gặp Tống Huy, nhiều năm trôi qua rồi vẫn thế, cũng không biết Tống Huy đắc tội gì với hắn, lại khiến Thường Hoàng ghét đến mức độ này.

Vừa dứt lời liền thấy Ngụy Tranh đứng ở cửa, sắc mặt vui mừng nói: “phụ thân, con cũng muốn đi”.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sừ Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Sàm sỡ

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Ngụy Côn đối với việc này không có dị nghị gì, chỉ dặn dò hành xử cẩn thận, đừng lỗ mãng, liền cho phép Ngụy Tranh và Ngụy La cùng nhau ra ngoài.

Ngụy Tranh liếc mắt nhìn Ngụy La, như có điều suy nghĩ, gật đầu một cái, kèm theo nụ cười nói: “phụ thân yên tâm, con nhất định sẽ nghe lời Tống Huy ca ca”.

Sau đó, Ngụy Côn lại nói vài chuyện nhỏ không đáng kể, cũng không cần lưu tâm nhiều. Thấy ba người đều nghe rõ, lúc này ông mới an tâm một chút, đứng dậy đi về phòng.

Chân trước Ngụy Côn vừa đi, Ngụy Tranh cũng rời đi theo.

Ngụy La vẫn ngồi ở chỗ cũ, nhìn chằm chằm phương hướng Ngụy Tranh rời đi mà trầm tư.

Con người nàng đen bóng, sáng mắt lưu chuyển, bên môi thấp thoáng nụ cười, người khác nhìn thấy sẽ nghĩ tâm tình nàng tốt, lại không biết bên trong đang nghĩ cái gì. Lúc Ngụy Tranh rời đi cố ý nhìn nàng, rõ ràng mang theo ý khiêu khích. Ngụy La sao lại nhìn không ra, lần này Ngụy Tranh muốn ra ngoài, không phải là vì Tết Nguyên Tiêu, mà là vì Tống Huy.

Ngụy Tranh có thích Tống Huy hay không nàng không rõ, nhưng nàng biết, Ngụy Tranh nghĩ phải gả cho Tống Huy. Không phải vì cái gì khác, mà bởi vì hắn là vị hôn phu của nàng. Không biết bắt đầu từ khi nào, Ngụy Tranh trở nên thích cướp đồ của nàng, chỉ cần nàng muốn, nàng ta sẽ nghĩ hết biện pháp đoạt lấy. Đương nhiên, rất ít khi Ngụy Tranh thành công. Lần này cũng không ngoại lệ, ý đồ của nàng ta quá rõ, nhìn không ra thì nàng là kẻ ngốc rồi.

Ngụy Tranh muốn cướp đi vị hôn phu của nàng, muốn nhìn bộ dáng bị đá kích và nhục nhã của nàng sao?

Đáng tiếc, nàng đối với Tống Huy không có tình yêu nam nữ, cho dù bị cướp đi, nàng cũng không thấy khổ sở. Có điều nhìn cái gì đó của mình bị lấy mất, nàng đứng là vẫn có chút mất hứng.

Ngụy La không khỏi tò mò, đời trước Ngụy Tranh gả cho Tống Huy, có phải mang theo tâm tư như vậy mà gả đi không? Lúc đó nàng đã không còn bất kỳ uy hiếp gì với nàng ta, sao nàng ta còn phải nhớ kỹ nàng? Nếu không phải vì nguyên nhân này, vậy chẳng lẽ là vì thích Tống Huy?

Nếu là như vậy, Ngụy La cảm thấy chuyện này thật thú vị.

Ngụy Tranh thích Tống Huy, nàng sao có thể để nàng ta dễ dàng đạt được? Khi không đưa cho nàng ta như vậy, chẳng phải là quá tiện nghi cho Ngụy Tranh rồi sao?

Hai mắt Ngụy La cong lên, để lộ nụ cười tươi sáng đáng yêu. Trong lòng còn đang mưu ma chước quỷ, trên mặt lại là vẻ hồn nhiên không tả được.

Thường Hoàng ở một bên gọi nàng, giọng nói có chút mất hứng: “Tỷ đang nghĩ gì? Đệ gọi đã nhiều lần, tỷ cũng không trả lời”.

Ngụy La nghiêng đầu nhìn, mắt cười cong cong: “Đệ nói gì?”

Thường Hoàng không trả lời lại, cố chấp nói: “Tỷ nói cho đệ biết trước, vừa rồi tỷ đang nghĩ gì?”

Ngụy La chống gò má, cố ý tỏ vẻ thần bí: “Không nói cho đệ biết”.

Nàng nói xong, Thường Hoàng một lúc lâu vẫn không nói chuyện, bộ dáng có chút bị khi dễ. Rất lâu sau mới có dũng khí hỏi lại: “Tỷ có phải đang nghĩ tới Tống Huy không?”

Ngụy La kinh ngạc ngẩng đầu, nháy mắt mấy cái, không nói lời nào.

Thường Hoàng cho rằng mình đã đoán đúng, gương mặt tuần tú lập tức biến đổi, nhìn không được thổ lộ ra hết: “Thật ra không cần Tống Huy, một mình đệ cũng có thể dẫn tỷ ra ngoài”.

Vừa rồi lúc nàng còn chưa vào, hẳn chính là đang thương lượng với Ngụy Côn chuyện này. Bây giờ hẳn đã trưởng thành, không phải tiểu hài tử sáu tuổi như trước, mang Ngụy La ra ngoài hoàn toàn không có vấn đề. Ngụy Côn không nên để Tống Huy đi với bọn họ, A La bây giờ đang tuổi xuân, ông cũng không sợ để người khác bàn tán, thật không biết nghĩ thế nào.

Ngụy La nhìn không được cười lên, lúc nàng cười rộ giống như trước đây, thanh âm giòn ngọt dễ nghe, nghe vào khiến tâm tình người ta cảm thấy thoải mái: “Thường Hoàng, trước kia Tống Huy ca ca có lên lút bắt nạt đệ sao?”

Thường Hoàng lắc đầu: “Không có”.

Nàng càng thêm hiếu kỳ: “Vậy vì sao đệ không muốn gặp huynh ấy?”

Thường Hoàng không lên tiếng, ở trong lòng suy nghĩ một chút, đại khái là bởi vì sau này A La phải gả cho Tống Huy. Hẳn là cảm thấy Tống Huy không xứng với A La, tỷ ấy tốt như vậy, mười cái Tống Huy hẳn cũng cảm thấy không xứng.

*** **

Ngày hôm sau, gió mát bay bay, trời quang trong không mây.

Lúc ra cửa đã chạng vạng, Ngụy La lo lắng buổi tối lạnh, liền khoác ngoài một cái áo choàng làm từ lông chồn màu trắng ngà, đi theo Thường Hoàng cùng nhau xuất môn. Trước cửa có một chiếc xe ngựa đỉnh sơn đen của Phủ Trung Nghĩa Bá, trước xe ngựa một người thiếu niên đang đứng, hẳn đang nói chuyện với Ngụy Tranh.

Ngụy Tranh ra cửa sớm một chút, vừa nhìn liền biết nàng ta ăn mặc tỉ mỉ, tóc búi Thùy Hoàn Phân Tiểu Kế (1) rủ xuống, cài vành lên hai cái trâm nạm vàng có dây rủ xuống, ở đuôi khảm hồng ngọc (2). Bên dưới mặc áo hoa nhuộm sắc thu và la quần thêu bách điệp, bên ngoài là giày vải thêu hoa văn bảo tượng. Nàng ta đang tuổi lớn, ăn mặc như vậy, lại chiếu rọi người khác.

Không biết hai người đang nói gì, khoe miệng Ngụy Tranh cười rộ cong lên, làm phai nhạt bớt sự sắc sảo trong mắt, tỏ rõ vẻ xinh đẹp nhu thuận.

Tống Huy vui vẻ ôn hòa cười, ánh mắt nhìn Ngụy Tranh giống như nhìn muội muội Tống Như Vi của mình, lúc nói chuyện cũng có chút không tập trung. Lúc hẳn vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Ngụy La và Thường Hoàng, ánh mắt vui vẻ sâu thêm ba phần, làm cho người ta có cảm giác như đang tắm gió xuân, ánh mắt cũng thay đổi, chuyên tâm hơn hẳn. Cho tới khi Ngụy La bước tới gần, hẳn mới nói một tiếng: “A La muội muội đã tới”.

Thiếu niên tuần tú lúc trước đã trưởng thành, trở nên anh tuấn cao ngất, hẳn lúc này không mặc áo choàng, ôn nhu lịch sự lại tao nhã, thanh âm lúc nói chuyện giống như nước chảy, róc rách róc rách. Vẫn giống như nhiều năm trước lúc nàng ngồi chung xe ngựa với hắn, hẳn một bên ôn nhu xoa mặt nàng lại tươi cười bất đắc dĩ nói: “Thật là một cái bánh bao nhỏ yếu ớt”.

Ngụy La gật đầu: “Tống Huy ca ca chờ lâu rồi sao? Muội không biết huynh đã tới rồi, cho nên còn chậm trễ trong chốc lát, huynh không giận chứ?”

Tống Huy cười cười lắc đầu, hẳn sao có thể giận nàng, hẳn chưa bao giờ nổi giận nàng. Thấy sắc trời không còn sớm, hoàng hôn buông xuống, trên đường chắc đã náo nhiệt lắm rồi, Tống Huy liền nói với mọi người: “Nên đi sớm thôi”.

Vì vậy Ngụy La và Ngụy Tranh cùng lên xe ngựa, Tống Huy và Thường Hoàng cười ngựa bên ngoài xe, đoàn người hướng phía Tây Thành Thịnh Kinh náo nhiệt mà đi.

Thành Tây có lễ hội lồng đèn, bên trong treo vô số hoa đăng, đủ mọi màu sắc, hình dáng đa dạng, người xem tới hoa cả mắt. Hội đèn lồng còn có không ít hoạt động, đoán đồ đèn, múa rối, đi cà kheo, thả hoa đăng... Trên phố đầy áp người, náo nhiệt vô cùng.

Lúc bọn người Ngụy La tới, trên đường đã chật như nêm, người người chen vai.

Vốn A La còn lo lắng buổi tối sẽ lạnh nên mặc thêm một kiện áo, bây giờ xem ra nàng đã nghĩ nhiều rồi, không khí náo nhiệt như vậy, người người chen chúc một chút cũng không lạnh. Nàng bỏ áo choàng trên xe, lộ ra áo nhỏ nguyệt sắc và tay áo xanh da trời cùng với la quần màu mật, ngang hông đeo một dây tơ lụa, lộ ra vòng eo mảnh mai, khiến Ngụy Tranh cũng phải nhìn không được mà nhìn vài lần.

Xuống xe ngựa, Ngụy Tranh đề nghị: “Chúng ta đi xem hội lồng đèn trước! Còn có thể chơi đồ đèn, rất vui”.

Tổng Huy gật đầu, xem như đồng ý. Hắn nhìn Ngụy La một chút: “A La muốn đi chỗ nào?”

Ngụy La cong mắt cười một cái: “Muội theo Tổng Huy ca ca”.

Ánh mắt Tổng Huy nhu hòa hơn nhiều, giữa khung cảnh trăm loại hoa đăng này, ôn nhu trong mắt cơ hồ tràn ra ngoài: “Vậy chúng ta đi xem hội lồng đèn trước, xem hết xong lại đi coi múa rối và thả hoa đăng”.

Ngụy La nói được, cùng sánh bước đi về phía trước.

Thường Hoảng và Ngụy Tranh đi theo sau bọn họ, ánh mắt Thường Hoảng sáng quắc nhìn chăm chăm cái ót Tổng Huy, chỉ còn kém không nhìn đến thùng lỗ. Đi được một chút, hắn nghiêng đầu thấy trên đường có bán bánh nớ nguyên tiêu (3), liền đi mua một túi, đưa tới trước mặt Ngụy La: “A La, tỷ ném thử cái này!”

Ngụy La nhận lấy, dùng tăm trúc ghim một cái đưa vào miệng. Bánh nguyên tiêu óng ánh xốp giòn, bên ngoài bọc một tầng đường trắng, bên trong nhân bánh là đậu đỏ, đậu đỏ mới nấu ăn nóng cả miệng. Ngụy La là lần đầu nhìn thấy món này, mi tâm nhíu lại oán hận nói: “Thật nóng!”

Thường Hoảng nghe vậy, trên mặt lộ vẻ áy náy, hắn mua được liền đưa cho nàng, chính mình cũng chưa thử qua, không rõ bánh như thế nào. Bây giờ lại nghe nàng nói nóng, liền vờn tay để trước miệng nàng: “Tỷ phun ra, không cần ăn!”

Nhà đồ trên đường thật không vắng nhẽ, Ngụy La lại cảm thấy rất nóng, cũng cố gắng nuốt xuống. Nàng bịt miệng, nước mắt rùng rùng: “Đầu lưỡi nóng muốn hư rồi!”

Ngụy La vừa nói như vậy, Thường Hoảng càng thêm đau lòng, cũng không quan tâm túi bánh kia nữa. Hắn muốn xem đầu lưỡi Ngụy La, Ngụy La lại không cho hắn xem, hai người nháo một hồi, ngược lại vứt Tổng Huy qua một bên.

*** **

Xuyên qua một cái cầu đá hình vòm, bên kia bờ là hội lồng đèn.

Đứng ở đầu cầu bên này nhìn ra xa, cả con đường đều là hoa đăng được thắp sáng, liên tục nối nhau tới cuối ngã tư đường, sáng chói như dải ngân hà, như ngôi sao trên bầu trời rơi xuống mặt đất, ánh vào mắt người, khiến người ta tâm loạn ý mê. Hoa đăng có màu hồng, màu trắng, màu phấn, màu vàng còn có hình con thỏ, đài sen, bát giác, cá vược... nhiều loại khiến người hoa mắt. Trên hoa đăng có viết đủ loại đồ đèn, nếu ai đoán được liền ra trước báo câu trả lời, đoán đúng sẽ có phần thưởng, trước từng cái hoa đăng đều có không ít người vây quanh, mọi người hưng trí búng búng đoán thử.

Ngụy Tranh cũng muốn đi đoán đồ đèn, nàng ta muốn gọi Tổng Huy đi cùng. Tổng Huy nhìn Ngụy La đang ăn bánh nớ nguyên tiêu, lắc đầu nói: “Muội đi đi, ca ca đứng chờ ở chỗ này”. Dừng lại một chút lại nói: “Huynh nói Đỗ Vũ đi theo muội, bên trong nhiều người, đừng đi quá xa”.

Đỗ Vũ là người hầu của hắn, đi theo bên người cũng đã ba bốn năm.

Ngụy Tranh nghiêng răng, nàng ta muốn Đỗ Vũ kia làm gì? Nàng ta lại không muốn đi cùng Đỗ Vũ, chính là muốn đi cùng hắn.

Không biết sao Tổng Huy lại không hiểu phong tình, Ngụy Tranh nói gì hắn cũng không chịu theo, vì vậy trong cơn tức giận cũng nói mình không đi nữa, bắt đầu đi đứng bên cạnh bọn họ.

Ngụy La đem cái bánh nớ nguyên tiêu cuối cùng dứt cho Thường Hoảng, quay đầu lại thấy Ngụy Tranh, nghi ngờ hỏi: “Sao muội không đi đoán đồ đèn?”

Ngụy Tranh không nhìn nàng, giọng lãnh đạm: “Không muốn đi”.

Ngụy La chậm chạp “A” một tiếng, chỉ phía trước nói: “Vậy chúng ta đi xem múa rối với thả hoa đăng đi. Mới vừa rồi còn thấy họ biểu diễn phi đao, không biết có đẹp không? Mọi người muốn đi không?” Một câu cuối là hỏi Thường Hoảng và Tổng Huy.

Thường Hoảng tất nhiên không có ý kiến, hắn đều nghe nàng, chỉ cần nàng muốn xem, hắn tất nhiên sẽ bồi nàng. Tổng Huy cũng giống vậy, gật đầu nói: “Vậy thì qua đó”.

Ngụy Tranh mím môi, càng thêm mất hứng.

Dựa vào cái gì nàng ta nói đi đoán đồ đèn thì mọi người không đi, Ngụy La chỉ cần nói muốn coi múa rối bọn họ đều đi? Ngụy Tranh trầm mặc đi theo sau lưng ba người, nhìn bóng lưng Ngụy La, trong mắt dần lóe ra một tia kỳ quái, rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa.

Ngụy La nói so với chỗ đoán đồ đèn nơi này rất náo nhiệt, hồi hã, khắp nơi đều là người xem vui. Đặc biệt là chỗ biểu diễn ảo thuật, ba lớp ngoài ba lớp trong vây chặt như nêm, chen lấn cũng không chen vào nổi, Ngụy La hơi chút tiếc nuối: “Xem không được người ta biểu diễn...”

Tổng Huy đề nghị lên trà lâu đối diện để nhìn, nàng lắc đầu, xem những cái này chủ yếu là tham gia náo nhiệt, lên trà lâu ngược lại không có ý nghĩa. Bất quá cũng không sao, ngoại trừ ảo thuật, còn có nhiều cái để coi. Ngụy La đang chuẩn bị kéo Thường Hoảng đi coi người ta phun lửa gần đó, chợt thấy sau lưng có hai hàng người đi cả kheo giẫm tới, người cao vút trên mây đang đi về phía nàng.

Những người kia quơ quơ tay áo, đi đường chậm chạp, rõ ràng đi lại đóng đưa, nhưng dưới chân vẫn rất ổn, không có chút nào như là sắp ngã xuống.

Có một người thậm chí còn ôm người khác xoay vòng, cả kheo thật dài bước tới, mọi người rối rít lui về phía sau. Đường phố náo nhiệt hẳn lên, so với lúc này lại càng hỗn loạn, người này đẩy người kia, loạn thành một đoàn.

Ngụy La bị đám người đẩy tới phía trước hai bước, nàng quay đầu lại nhìn, đã thấy bản thân cách Thường Hoàng và Tống Huy một đoạn. Nàng đang chuẩn bị đi trở về, không biết bị ai đẩy từ phía sau, vừa vận động phải lưng người phía trước.

Người nọ quay đầu nhìn lại, nàng nghiêng đầu lùi về sau nhìn hắn, lộ ra cái cổ thon dài trơn bóng và gò má tinh xảo. Đối phương hơi khựng lại, nhìn chăm chăm mặt nàng, đã quên đi tiếp.

Thường Hoàng và Tống Huy phát hiện chỗ nàng đứng, đang đi về bên này.

Nam nhân bị nàng đụng phải không nhúc nhích, rất đông người vây quanh bọn họ, khiến cho hắn không ngừng hướng tới gần nàng. Cuối cùng hắn ta cơ hồ dán nửa người lên người nàng, cánh tay chống lấy Ngụy La ép nàng vào tường, cúi đầu liếc nhìn nàng, nghiêng răng gọi một tiếng: “Ngụy La?”

Nàng kinh ngạc quay đầu, nghênh đón tầm mắt của hắn, dựa vào ánh sáng của hoa đăng trên đường, cuối cùng cũng nhìn rõ mặt hắn ta.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Ý cười trên môi Triệu Giới biến mất, ánh mắt thâm trầm

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Lúc đầu Ngụy La không nhận ra mặt hắn, nhưng nàng lại nhìn thấy cái bớt hình đuôi yến dưới khoeo mắt hắn. Nhiều năm trôi qua, cái bớt kia không chút biến hóa, dưới ánh ngũ sắc đập vào mắt, làm nàng bỗng chốc nhớ ra tên của hắn.

Cánh môi Ngụy La cong lên một chút, mang theo chút không đếm xỉa: “Lý Tụng?”

Gương mặt thanh tú của thiếu niên đã nảy nở, bởi vì hàng năm tập võ, ngũ quan cũng trở nên kiên nghị, làn da nâu khỏe mạnh. Cặp mắt lạnh lạnh kia lúc nhìn người khác, ngoại trừ vẻ bướng bỉnh bất tuân, còn mang theo nhiều hàm ý khác. Đội ngũ cả kheo đã đi xa, đám người cũng dần dần tản đi, hắn lại áp sát nàng gần hơn, chăm chú nhìn vào mắt nàng: “Là ta”.

Những lời này như là rít từ trong kẽ răng ra, chỉ có hắn tự biết được, hắn ghét nàng cũng như bất mãn nàng đến thế nào.

Lúc trước nàng hại hắn suýt chết đuối ở Thái Dịch Trì, lại bị Triệu Giới cột vào bia làm mục tiêu để bắn tên. Hai chuyện này tạo thành bóng ma thật lớn trong lòng hắn, cho tới nay cũng không cách nào quên được, lúc hắn ở trong nước giầy giữa, nàng ở trên bờ mỉm cười ngọt ngào, trong mắt lại toát ra vẻ châm chọc không chút nào che giấu. Người khác đều bị vẻ bề ngoài đáng yêu của nàng lừa gạt, chỉ có hắn biết rõ, Ngụy La là người âm u giảo hoạt thế nào! Xứ nha đầu đáng giận kia giờ trưởng thành, lại biến thành thiếu nữ xuất trần thoát tục.

Nàng lớn lên sao có thể đẹp mắt như vậy? Không phải nói tướng sinh từ tâm sao, nàng cần có một vẻ ngoài xấu xí mới đúng! Gương mặt xinh đẹp này tuyệt không tương xứng.

Lý Tụng mỉm môi, đang muốn ra tay xem có phải nàng đeo mặt nạ không, tay còn chưa chạm được tới cằm nàng, khoeo mắt liền thoáng nhìn thấy có người vùng vẫy tới!

Thân hình hắn nhanh nhẹn né tránh, thuận thế buông Ngụy La ra, nhìn về phía người ra tay.

Ngụy Thường Hoàng kéo Ngụy La lại để bảo vệ, nhíu mày hỏi: “A La, hắn ta bắt nạt tỷ sao?”

Thường Hoàng và Ngụy La giống nhau tới sáu bảy phần, trước đây Lý Tụng còn đem chuyện này ra trêu chọc. Bây giờ cả hai đều đã lớn, một người đẹp đến rung động lòng người, một người tươi đẹp tuyệt độc, không có người thứ hai. Lý Tụng không khỏi cảm thán Ngụy Gia sinh người cũng thật giỏi, dung mạo như vậy, đừng nói ở Thành Thịnh Kinh ngay cả Đại Lương cũng không tìm ra người thứ hai.

Ngụy La lắc đầu, mấy người này mới vừa thờ phào một cái, liền nghe nàng nói: “Hắn khinh bạc tỷ”.

Lý Tụng tức giận một ngụm ở cổ, thiếu chút nữa giận đến nghẹn khí. Hắn khinh bạc nàng? Chuyện khi nào chứ!

Ánh mắt Ngụy Thường Hoàng giống như dao nhỏ khoét người, bộ dạng cực kỳ bao che khuyết điểm, phảng phất như chỉ cần Lý Tụng thừa nhận, hắn

liền tiến lên đánh người.

Cậu ấm quyền quý ở Thành Thịnh Kinh đôi khi cũng có tụ họp, thường là ở tửu lâu uống chút rượu, hoặc đi nghe tiểu khúc, phần lớn đều có quen biết. Nhưng Ngụy Thường Hoảng ít khi đi những chỗ này, vì thế Lý Tụng cũng không quen mặt với Thường Hoảng, chỉ biết thân phận của hắn, cũng không biết những năm nay hắn rèn luyện thế nào, võ công tới đâu, trong nhất thời không thể tùy tiện động thủ.

Nói tới khinh bạc, Lý Tụng nhin không được nhớ tới tình huống vừa rồi hai người bị một đám người chen chúc xô đẩy. Thân thể thiếu nữ mềm mại yếu ớt, hân hoi cuối đầu, cơ hồ ôm lấy cả người nàng, trên người nàng tản ra hương thơm nhàn nhạt, mùi thơm trong veo ngon miệng. Nếu không phải biết rõ bản tính của nàng, hẳn thật sự sẽ cho rằng nàng là một tiểu cô nương ngây thơ hồn nhiên, mà không phải một tiểu ma đầu đáng hận.

Vừa rồi nhiều người như vậy, lúc hắn dán vào người nàng, ngực tựa hồ đụng phải thứ gì, mềm mại...

Lý Tụng cuối cùng cũng kịp phản ứng, mặt ửng hồng, cũng may trời đã tờ mờ tối, mọi người không thấy được vẻ mặt dị thường của hắn ta. Hắn quay đầu nhìn, phá lệ vì bản thân mà giải thích: “Mới vừa rồi có nhiều người, ta không phải cố ý. Nếu có chỗ nào đắc tội...” Thanh âm hắn khàn khàn: “Người thứ tội”.

Ngụy La không nghĩ nhiều như hắn. Chỗ kia của nàng vốn dễ đau, bình thường chính mình cũng không dám chạm vào một tý, vậy mà cả người hắn đều áp lên người nàng, khiến nàng đau muốn chết, ở trong lòng hận chết hắn, sao có tâm tư nghĩ tới cái gì kiều diễm chứ! Ngụy La nhào vào trong ngực Thường Hoảng, ngang ngược nói: “Tỷ không muốn tha thứ”.

Môi mọng Lý Tụng mím lại, nhìn gò má nàng, nhất thời không nói nên lời.

Nếu là bình thường, Tống Huy hẳn là đứng ra hòa giải. Có điều lúc này tâm tư của hắn và Thường Hoảng giống nhau, không thể để có người dính lấy Ngụy La, bởi vậy cũng không nói gì.

Không khí có chút lúng túng, may mà lúc này mọi người bận rộn nhìn xem ảo thuật, không có bao nhiêu người chú ý tới bọn họ, lại càng không ai biết thân phận của bọn họ.

Sau lưng Lý Tụng có thanh âm trầm tĩnh trong sáng truyền tới: “Không bằng ta thỉnh các vị tới Phi Thúy Lâu ở phía trước ngồi một chút? Xem như thay A Tụng bồi tội cho mọi người”.

*** **

Mấy người theo đó nhìn lại, chỉ thấy một người đứng sau hoa đăng, trên người mặc áo bào màu xanh ngọc thêu hoa văn bảo tượng, áo choàng lam bằng lông cừu đen thêu mảng xà vàng, dung mạo đẹp đẽ, thần thái cõi mở. Hắn ta giống như Lý Tụng, mười sáu mười bảy tuổi, lại có loại quý khí bẩm sinh, mặt mày mỉm cười, ánh mắt chân thành.

Năm đó Lý Tụng là thư đồng của Ngũ Hoàng Tử Triệu Chương, quan hệ hai người rất tốt, nghĩ một chút liền có thể đoán được thân phận của hắn ta.

Bất quá đây là đang ở trên đường, cũng không tiện để hành lễ, miễn cho việc dẫn tới người khác chú ý. Triệu Chương kêu bọn họ miễn lễ, ánh mắt dừng lại trên người Ngụy La, chớp mắt một cái: “Tứ tiểu thư nể mặt sao?”

Ngụy La rũ mắt, chột mím cười: “Điện hạ nói quá lời, nếu Lý thế tử đã không phải cố ý, ta liền tha thứ cho hắn, không dám làm phiền ngài ra mặt”.

Hắn ta nói không sao, rồi đi tới phía trước: “A Tụng và ta tình như thủ túc, chuyện của hắn cũng là chuyện của ta, cũng không nói tới có phiền toái hay không”. Nói nói cười cười, bộ dáng vô cùng bình dị gần gũi. “Vừa vặn đêm nay mới ra ngoài, còn chưa có dùng bữa, nghe nói Phi Thúy Lâu có lẩu thịt dê (1) rất tuyệt, không biết mọi người có muốn thử qua không?”

Phi Thúy Lâu trong miệng Triệu Chương nằm ở cuối con đường này, là một cửa hiệu lâu đời, mặt tiền được trang trí hết sức tinh xảo hoa lệ, bên trong cũng rất sạch sẽ, nổi tiếng với món lẩu dê. Cái gọi là lẩu dê, chính là thái thịt dê thành những lát mỏng như cánh ve sầu, bỏ vào đáy nồi, nấu từ năm đến bảy phút là có thể vớt ra ăn. Ngoài trừ thịt dê, còn có mấy món khác, như hỏa phượng, đậu phụ...

Phi Thúy Lâu không giống như các tiệm khác, món ở nơi này ngon thuần hậu, không dầu không ngọt, thanh mát lại ngon miệng.

Đoàn người đi lên lầu, tiến vào một nhã gian, Triệu Chương ngồi phía trên, bên trái là Lý Tụng, bên phải là Tống Huy, Thường Hoảng, A La và Ngụy Tranh ngồi đối diện Triệu Chương. Một đường này Ngụy Tranh không nói gì, mới vừa ngồi xuống liền không nhịn được hỏi: “Tứ tỷ tỷ, sao tỷ lại quen biết với Lý thế tử? Bình thường cũng không nghe tỷ nhắc tới, bây giờ mới thấy, hai người hình như có chút quen biết”.

Những lời này có nhiều thâm ý ẩn trong đó, nàng ta cố ý nhắc tới trước mặt mọi người, là có tâm tư muốn Ngụy La khó xử. Nếu Ngụy La không giải thích tốt, người khác sẽ tưởng nàng và Lý Tụng có quan hệ riêng. Việc này đối với một khuê nữ, với một cô nương còn chưa xuất giá mà nói, là việc vô cùng hủy hoại danh dự.

Ngụy La cười cười, liếc nhìn Ngụy Tranh, lời nói hàm ý dạy bảo: “Ngũ muội bình thường không ở trong phòng, chẳng biết đi đâu, tỷ dù muốn nói với muội cũng không có cơ hội”.

Sắc mặt Ngụy Tranh liền biến, không lường được lại bị người ta phản quân: “Muội là...”

Cái gì gọi là không trở về phòng? Nàng ta chỉ là thường xuyên đi Ngân Hạnh Viên mà thôi, vậy mà từ trong miệng Ngụy La nói ra, giống như nàng ta là

người thiếu kiêu chề không bằng! Ngụy Tranh muốn phản bác, không biết sao lại nghĩ tới địa vị lúng túng của mẫu thân ở Phủ Anh Quốc Công, lại không tiện mở miệng, chỉ đành miễn cưỡng cười một tiếng: “Muội là đi Tam phòng tìm Tam tỷ, hai ngày nay muội theo tỷ ấy học thêu phượng và mẫu đơn, học quá chuyên tâm, mới không thường ở trong phòng”.

Ngụy La mỉm cười không nói.

Giải thích chính là che giấu, đạo lý này Ngụy Tranh không hiểu sao?

Phải nói chuyện năm đó của A La và Lý Tụng tạo ra chấn động không nhỏ, chỉ có Ngụy Tranh tầm nhìn eo hẹp, đến nay mới không rõ chuyện gì đã xảy ra. Triệu Chương cao giọng cười một tiếng, nói êm tai: “... Chính muội là người đẩy A Tụng xuống nước sao? Nghe nói đột đó hẳn bị bệnh rất nhiều ngày”.

Ngụy La nhìn Lý Tụng, nụ cười trong veo: “Là Lý thể từ tự nguyện, không phải sao?”

Lý Tụng hừ một tiếng, quay đầu không nhìn nàng.

Vừa đúng lúc tiểu nhị đẩy tám bình phong, bùng món ăn đặt trên khay sơn ra. Ngoại trừ những món đã gọi, trong lầu cũng tặng hai món điểm tâm: bánh tuyết (2) và bánh ngọt phù dung. Bánh tuyết là loại điểm tâm dùng gạo nếp nấu thành, ngoại hình tròn tròn, như một cái bánh bao nhỏ, bên trong chủ yếu là mứt hoa quả, ăn vừa ngọt vừa mềm, rất được các cô nương yêu thích. Phi Thúy Lâu vì làm cho món ăn đẹp mắt, bên trên bánh gạo nếp còn rắc vài hạt đậu đỏ nho nhỏ, sắc đỏ thắm càng tôn thêm viên tuyết cầu kia, bộ dáng tinh xảo đáng yêu, tựa như... Đĩa điểm tâm này vừa vận bày ở trước mặt Lý Tụng, hẳn cúi đầu liền có thể nhìn thấy, gương mặt tuần tú bỗng trở nên đỏ bừng, liên tục ho khan.

Triệu Chương nghi ngờ hỏi: “A Tụng, đệ không thoải mái sao?”

Lý Tụng che miệng, xua tay, cật lực khăng chế bản thân không nhìn Ngụy La. Nhưng trong đầu lại không tự chủ được hiện lên mấy hình ảnh kiều diễm, bữa cơm này hẳn ăn cũng không yên lòng, dần dần vô vị. Gò má trắng nõn mịn màng của Ngụy La thỉnh thoảng xâm nhập vào tầm mắt của hắn, lộ ra sương mù mỏng manh, lúm đồng tiền động lòng người, nhiễu loạn suy nghĩ của hắn. Sau cùng Lý Tụng buông đĩa, đứng lên, cứng rắn nói: “Ta ra ngoài đi dạo một chút”.

Ngồi tiếp nữa hắn sẽ thất thố.

Lý Tụng đi ra ngoài nhả gian, bị gió ngoài thổi lạnh, người thanh tú hơn rất nhiều.

Nhất định là trong phòng đốt lửa quá nóng, cháy luôn não hắn, nếu không hẳn cũng sẽ không khác thường như thế!

*** ** *

Trong nhả gian, Triệu Chương lại cùng Tống Huy trò chuyện thật vui.

Hắn ta vốn dĩ thân cận với Phủ Trung Nghĩa Bá, cũng thường lui tới với Tống Huy. Gần đây Tống Huy lại bận rộn học bài chuẩn bị cho kỳ thi, hai người rất lâu cũng chưa gặp mặt. Bây giờ khó có được cơ hội tụ họp, tất nhiên là có nhiều chuyện để nói.

Triệu Chương cố ý nói chuyện với Thường Hoảng, thể nhưng tính tình Thường Hoảng lại quái gở, không phải người quen liền chẳng có phản ứng. Hôm nay còn nể mặt thân phận Ngũ hoàng tử, khách khí nói vài lời, lại không nói nhiều hơn cái gì. Triệu Chương cũng coi như rộng lượng, không so đo với hắn, thậm chí còn mời hắn đầu xuân cùng ra ngoài thành săn bắn.

Đại Lương có tập tục như vậy, hậu duệ quý tộc ở Thành Thịnh Kinh đều thích đầu xuân ra Trường Tầm Sơn ngoài thành săn bắn, hai ngày một đêm, ai săn được nhiều con mỗi nhất, nặng nhất, liền là người anh dũng xuất sắc nhất. Các thiếu niên huyết khí sôi trào, đều thích dùng phương thức thể này để biểu hiện thực lực của mình, loại chuyện vặt này từng cực thịnh một thời gian, lưu truyền tới hôm nay.

Thường Hoảng vô ý cự tuyệt: “Ta không...”

Triệu Chương ngắt lời nói: “Ngũ công tử cũng đừng vội từ chối, chờ ngày đó gần tới, ta lại sai người tới quý phủ hỏi lại, lúc đó quyết định cũng không muộn”.

Thường Hoảng suy nghĩ một chút, gật đầu miễn cưỡng đáp ứng.

Dùng qua bữa tối, lúc bọn họ từ Phi Thúy Lâu đi ra, vừa vận đang đốt pháo hoa trên hồ thành Nam. Tia lửa vọt lên không trung, bang bang nổ, nổ rộ ra ánh sáng rực rỡ, chiếu rọi nửa bầu trời đêm. Ngụy La ung dung đứng nhìn ở dưới lầu, ánh lửa chiếu vào mặt nàng, sáng tối luân chuyển, biến ảo nhiều vẻ. Giống như nàng vậy, có trăm loại gương mặt, trong chốc lát thiên chân khá ái, trong chốc lát xảo trá tùy hứng, trong chốc lát lại ngoan độc âm u... Lý Tụng cau mày, dời tầm mắt.

Tống Huy đem Ngụy La, Ngụy Tranh và Thường Hoảng tới trước cổng Phủ Anh Quốc Công, đưa mắt nhìn bọn họ đi vào phủ xong, lúc này mới cười ngửa xoay người rời đi.

Hắn vừa đi không lâu, trong bóng đêm có người cười ngửa đi ra.

Trang phục màu đen, thân hình cường tráng, đúng là Dương Hạo.

Hắn ta nhìn cửa chính Phủ Anh Quốc Công, xem phương hướng Tổng Huy rồi đi, kẹp chặt bụng ngựa hô “Giá” rồi biến mất trong bóng đêm.

Cùng lúc đó, Phủ Tĩnh Vương.

Triệu Giới mới từ Tân Châu trở lại, đi một lần là dùng cả hai năm. Hoàng Hà vỡ đê, cuốn theo mười một thị trấn ở hai bên bờ sông, tình hình thiên tai nghiêm trọng, tạo nên cảnh dân chúng lầm than. Hắn đi là lúc ôn dịch tràn lan, trị ôn dịch liền hơn nửa năm, sau đó còn phải xây dựng lại bờ sông, gia cố đê điều, mỗi ngày đều là việc quần thân, bất tri bất giác lại ở Tân Châu thời gian dài như vậy. Hiện thời tình hình coi như xử lý xong, cuối cùng cũng có thể hồi kinh báo cáo công tác. Vốn nghĩ có thể trở lại trước Nguyên Tiêu, không nghĩ tới còn chưa về tới, trên đường gặp một trận tuyết bão tuyết, làm trễ nãi hành trình, vừa mới về trong phủ.

Trong thành đèn đuốc sáng trưng, pháo hoa nổ liên hồi, đem náo nhiệt âm ỉ phủ lên bóng đêm.

Hắn thay áo bào bằng gấm màu tím nhạt, người mặc áo choàng, đứng trước cửa chính. Ở Tân Châu tôi luyện hai năm, mặt mày hắn thâm trầm hơn so với lúc thiếu niên, giống như một con sông, sâu không dò tới đáy. Có điều khí chất không thay đổi, vẫn tự phụ trong trẻo lạnh lùng, giàu có tuấn lãng.

Một người đang đứng trước mặt hắn, đúng là Dương Hạo mới xuất hiện ở Phủ Anh Quốc Công.

Dương Hạo chấp tay đem lại chuyện mới chứng kiến nói với hắn: “Tứ tiểu thư xuất môn với công tử Tổng Huy, trên đường ngẫu nhiên gặp Thế tử Nhữ Dương Vương và Ngũ Hoàng tử, sau đó ngồi ở Phi Thúy Lâu chùng một canh giờ. Thuộc hạ luôn đi theo phía sau, nhìn tận mắt Tứ tiểu thư vào Phủ Anh Quốc Công, rồi mới trở về bẩm báo”.

Triệu Giới cũng không lên tiếng, đồng tử đen láy thâm thúy.

Hắn đứng chấp tay, nhớ tới gương mặt nhỏ nhắn sinh động của Ngụy La, bên môi thoáng cong lên nụ cười hài hòa. Lúc hắn rời đi nàng mới mười một tuổi, bây giờ chắc đã lớn hơn, không biết trưởng thành rồi bộ dáng thế nào?

Dương Hạo dừng một chút, chần chờ nói: “Điện hạ?”

Triệu Giới mở mắt, ý bảo hắn mở miệng.

Dương Hạo nhắm mắt nói: “Thế tử Nhữ Dương Vương... ở bên đường... ôm Tứ tiểu thư...”

Nụ cười vui vẻ bên môi Triệu Giới biến mất, ánh mắt dần lạnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Nàng lớn rồi, sẽ cùng nam nhân ra ngoài xem hoa đăng

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Gió đêm lạnh từ ngoài phòng thổi vào, nửa tà áo của hắn phấp phới, nhưng bản thân Triệu Giới lại không có cảm giác, con ngươi đen láy sâu không lường được, hi vọng không rõ.

Triệu Giới lấy từ trong tay áo ra một dây đeo lưng bằng bạc gắn đá, cầm trong tay quay vòng, không biết đang nghĩ gì. Đồ trang sức kia là dùng đá Ngọc Lam(1) điêu khắc thành hình sóc nhỏ, trên đó có hai dây rừ xuống gắn chuông bạc hình quả tùng, tạo hình độc đáo, hình dáng mới lạ. Lúc hắn ở Tân Châu lần đầu nhìn thấy thứ này, liền nghĩ tới Ngụy La.

Trước đây, Ngụy La ở trong xe ngựa của hắn thích ăn quả hạch, hạch đào, hạch thông, cả hạt đậu phộng...v.v... Lúc nàng ăn hai má phúng phính, phát ra tiếng huyền náo như một con vật nhỏ, hai mắt đen lúng liếng linh động lại giáo hoạt, ai cũng không biết trong lòng nàng đang nghĩ chủ ý gì. Nàng thông minh hơn sóc, cũng đáng yêu hơn nó, nhưng cái dây đeo hình sóc này lại cực kỳ giống nàng, ngay cả bộ dáng ăn của sóc nhỏ cũng được làm rất sống động.

Hắn lúc ấy không chút do dự mua cái này về, dự định lúc hồi kinh sẽ tặng cho nàng. Chỉ là lúc đó không nghĩ tới, một lần đi này lại tổn mất hai năm. Bây giờ cuối cùng hắn cũng từ Tân Châu trở về, nàng còn nhớ rõ hắn sao?

Ngụy La trưởng thành, sẽ cùng nam nhân ra ngoài xem hoa đăng, còn có thể ngọt ngào nhu thuận gọi hắn Đại ca ca không?

Triệu Giới liễm mắt, đem con sóc nhỏ nắm trong lòng tay, bàn tay dần dần nắm lại, chậm rãi nắm chặt lấy.

Dương Hạo thấy động tác của hắn, nhìn không được thay Tứ tiểu thư đỏ mặt, nghi ngờ hỏi: “Điện hạ, món đồ trang sức này, đêm nay có tặng qua không?”

Triệu Giới trầm ngâm một lát, tuyệt thân đi vào hậu viện: “Không, ngày mai bản vương tự mình đưa”.

Sắc trời đã tối, đêm nay mà qua sẽ dọa nàng sợ. Hắn cũng không vội, nhiều năm như vậy còn chờ được, nhiều thêm một buổi tối cũng không sao, cái đó hắn vẫn có kiên nhẫn.

*** **

Sáng sớm hôm qua, Ngụy La liền nhận được thiệp mời do cung nữ trong cung đưa tới, Thiên Cơ Công Chúa mời nàng sáng mai vào cung tụ họp.

Nàng ngồi đằng sau bàn tròn, vừa ăn sáng vừa nghe mấy lời Kim Lữ truyền lại, ngược lại cũng không có chút nghi ngờ. Mấy năm nay mặc dù nàng không còn là thư đồng của Triệu Lưu Ly, nhưng lâu lâu vẫn vào cung một chuyến. Ngụy La và Triệu Lưu Ly là bạn thân giao, quan hệ thân thiết, tính ra tình cảm cũng rất tốt. Mấy đề tài Triệu Lưu Ly có chút thẹn thùng cũng đều nói với nàng, thế cho nên bây giờ gửi thiệp mời cho nàng, nàng cũng không thấy có gì phiền toái.

Triệu Lưu Ly chỉ lớn hơn nàng một tuổi, bởi vì quan hệ hai người tốt, nói chuyện cũng không có cổ kị. Thời gian trước lúc nàng lần đầu tới kỳ kinh nguyệt, còn nhiệt tình truyền đạt cho Ngụy La một số kiến thức của nữ giới, đáng tiếc đời trước Ngụy La trải qua chuyện như vậy, bây giờ cũng không thấy mới mẻ, không thể cùng nàng ấy hào hứng.

Thời tiết hôm nay ấm áp hơn so với mọi ngày. Dừng điểm tâm xong, Ngụy La thay lễ phục mừng năm mới, là xiêm y màu phấn hoa (2) dẹt thêm sắc vàng, bên dưới phôi cùng váy gấm dài màu hoa anh đào, ngồi trên giường La hán, chờ Bạch Lam mang giày cho nàng. Bạch Lam chọn lấy hài mây (3) làm từ lụa và da dê, giúp nàng xuyên từng cái một, nói: “Chân tiểu thư hai năm nay cũng không có lớn lên...”

Nhỏ như vậy, so với tay Bạch Lam còn nhỏ hơn một chút.

Có điều không cần lo, nam nhân thích nữ nhân chân nhỏ, nâng niu trong tay giống như cầm ngọc, làm cho người ta yêu thương. Đặc biệt là chân tiểu thư nhà nàng ấy, trắng nõn tinh xảo, đầu ngón chân lộ ra màu hồng phấn. Trước kia Bạch Lam không biết chân có gì đẹp mà ngắm, hiện tại nhìn qua chân Ngụy La, nhưng lại không thể không cảm thán, tiểu thư chính là chỗ nào cũng đều đẹp, khiến người hâm mộ không dứt.

Ngụy La nhìn trái nhìn phải, không có để ý tới mấy vấn đề này. Mắt thấy cũng không còn sớm, nàng đứng lên nói: “Đi thôi, chậm trễ nữa liền tới buổi trưa”.

Xe ngựa có đỉnh màu xanh dừng lại trước cửa, lúc này Ngụy La mới phát giác có gì đó không đúng.

Thường ngày Triệu Lưu Ly mời nàng vào cung, Ngụy La cũng đều ngồi xe ngựa của Phủ Anh Quốc Công tự mình đi, bây giờ sao lại đặc biệt cho xe ngựa tới đón nàng? Chẳng lẽ có chuyện rất gấp sao? Ngụy La lên xe ngựa, nhắc mình xe tối màu thêu hoa văn lên hỏi ma ma: “Là ai bảo các người tới đón ta?”

Ma ma nhất mực cung kính đáp: “Hồi Tứ tiểu thư, là do Thiên Cơ Công Chúa căn dặn”.

Xem ra là không có gì sai, nàng lại một lần nữa ngồi lên xe ngựa. Rõ ràng không có chỗ nào có vấn đề, nhưng nàng lại cảm thấy có chút bất thường.

Xe ngựa dừng sau cửa cung, Ngụy La đi theo ma ma tới Thần Hoa Điện của Khánh Hi Cung. Triệu Lưu Ly đã sớm chờ trong điện, vừa nghe thấy nàng tới, liền buông lò sưởi chạy tới, cười nghênh đón: “A La”.

Triệu Lưu Ly bởi vì quanh năm cơ thể suy yếu, nhiều bệnh, làn da so với người bình thường còn trắng hơn, trắng bệch lộ ra vẻ bệnh tật, gần như trong suốt. Khung xương nàng ấy mảnh mai, gương mặt nhỏ nhắn chỉ bằng lòng bàn tay, hai má lúc cười lộ lên có lúm đồng tiền thật sâu, lạc quan sáng sủa, tuyệt không giống như người bệnh trên giường.

Mấy năm này Trần Hoàng Hậu cũng vì nàng ấy thu thập dược liệu quý báu khắp thiên hạ, giúp Triệu Lưu Ly bồi bổ thân thể, cuối cùng mới nuôi được nàng ấy khỏe mạnh hơn một chút. Nhưng chung quy vẫn không thể như bình thường, tâm tình nàng ấy không nên không ổn định, không thể khóc lớn, không thể cười to, cũng không thể ngã bệnh, lúc bị bệnh so với người khác còn nghiêm trọng hơn. Trần Hoàng Hậu chăm nàng ấy rất kỹ, ngoại trừ Khánh Hi Cung, bình thường không để cho nàng ấy ra ngoài. Nếu Triệu Lưu Ly thấy buồn chán, có thể thỉnh A La tới nói chuyện giải buồn, nghe A La nói vài chuyện ở ngoài cung, lấy tán gẫu làm vui.

Triệu Lưu Ly kéo A La tới gần lò sưởi, cùng nhau ngồi trên tháp quý phi làm từ gỗ hoa lê, tò mò hỏi: “Nguyên tiêu hôm qua, nghe nói người ra ngoài chơi?”

A La nhẹ gật đầu: “Đi xem hoa đăng, còn nhìn múa rối và phun lửa nữa... ‘Suy nghĩ một chút nàng nói: “Còn ăn bánh nỏ nguyên tiêu”.

Về mặt Triệu Lưu Ly hâm mộ, cho tới giờ nàng còn chưa từng được ăn bánh nỏ nguyên tiêu đâu, cũng không biết múa rối là gì. A La được sống tự tại, muốn đi nơi nào thì có thể đi nơi đó, không giống nàng, chỉ có thể sinh hoạt trong Khánh Hi Cung này, ngay cả muốn tới hậu hoa viên một chuyến cũng phải xin phép mẫu hậu. Triệu Lưu Ly chống cằm, vô cùng hâm mộ: “Bánh nỏ nguyên tiêu có vị gì? Ăn ngon không? Cùng bánh nguyên tiêu khác có gì đặc biệt?”

A La thấy vẻ mặt thèm thuồng của nàng ấy, nhìn không được mím môi cười một tiếng: “Ngọt, bên trong nhân bánh là đậu đỏ, ăn nóng rất ngon miệng”.

Về mặt Triệu Lư Ly vui vẻ, còn chưa bắt đầu tưởng tượng, rất nhanh liền dừng lại, thờ dãi một hơi nói: “Thôi, nói chung ta không có cơ hội ăn nó”.

Nguy La thấy bộ dáng nàng ấy đáng thương, có chút không đành lòng, không tiếp tục trêu ghẹo nàng, lại kêu Kim Lũ mang đồ đã chuẩn bị tốt dâng lên: “Bánh nỏ nguyên tiêu không thể mang tới, nhưng ở đây có mấy thứ khác, công chúa có muốn nhìn một chút không?”

Triệu Lư Ly vui mừng, liên tục gật đầu, tâm tình mới hạ xuống đã bị vui mừng quét sạch

Kim Lũ cầm một hộp gỗ từ đàn đi tới, mở nắp hộp ra, bên trong không chỉ có mấy món ăn vặt ngoài đường phố, còn có mấy món đồ chơi nhỏ. Kẹo tuyết đường được bọc trong giấy gói dầu, dùng đường son tra rang lên, Triệu Lư Ly cầm một cái bỏ vào miệng, hương vị ngọt ngào êm ái, ngon vô cùng. Triệu Lư Ly vui vẻ, ngạc nhiên hỏi: “Đây là cái gì?”

Nguy La thương nàng ấy nhiều năm như vậy còn không được ăn kẹo tuyết đường, liền nói cho nàng ấy biết tên, nghiêm chỉnh cầm cả bọc để tới trước mặt nàng ấy: “Ăn đi, cái này không sợ ăn nhiều, đối thân thể cũng có chỗ tốt”.

Ngoại trừ kẹo tuyết đường, trong hộp còn có hoa đăng và con rối. Nguy La lấy một cái hình con cọp cầm trên tay, ngón tay hé ra, làm bộ dáng giương nanh múa vuốt: “Nhìn xem, cái này có thể cầm trên tay chơi...” Lão hồ mở rộng miệng, hướng cổ tay Triệu Lư Ly mà tấp tới.

Triệu Lư Ly cười “Xì”, cũng bày ra bộ dáng tân nương tử, về mặt cầu xin: “Anh hùng xin tha mạng...”

Hai tiểu cô nương vui đùa húng khởi, diễn vở tuồng “tân nương gặp hổ”, ngược lại chơi quên trời đất, cũng không biết mệt. Sau khi Triệu Lư Ly cười đến ngã xuống giường, đem hai con rối coi như bảo bối đặt trên tủ đứng: “Cái này vui thật, chờ Dương Chân ca ca trở về, ta muốn biểu diễn cho hân coi một lần”.

Nguy La lau nước mắt, nghe thấy tên Dương Chân liền sững sờ một lát: “Hắn ta không phải luôn ở bên cạnh công chúa sao, hôm nay sao lại không ở đây?”

Kể từ năm Triệu Lư Ly tám tuổi được Dương Chân bảo vệ cho tới nay, cũng đã được sáu năm. Hắn ta giống như cái bóng, không lúc nào không ở sau lưng Triệu Lư Ly, chỉ cần nàng ấy có chút nguy hiểm, liền kịp thời xông ra. Vài năm qua đi, Triệu Lư Ly hoàn hảo không bị tổn thương gì, võ công của hân cũng càng lúc càng cao, người cũng càng ngày càng trầm lặng, có khi cả ngày cũng không nói câu nào. Chỉ có lúc Triệu Lư Ly nói chuyện với hân, hân mới đáp lại.

Triệu Lư Ly có vẻ còn kinh ngạc hơn nàng, nghiêng đầu hỏi: “Hôm qua ca ca ta về kinh, hân muốn đi Phủ Tĩnh Vương gặp ca ca, người không biết sao?”

Nguy La sừng sốt, nàng còn chưa biết gì.

Hai năm trước Triệu Giới đi Tân Châu lo việc Hoàng Hà vỡ đê, lúc đi cũng không nói gì với nàng. Chờ hân đi được hai tháng, nàng mới từ trong miệng Triệu Lư Ly biết được. Trong hai năm qua Triệu Giới cũng không phải không có tin tức gì, nàng không cố ý hỏi, Triệu Lư Ly cũng sẽ ngẫu nhiên nói tới, bởi vậy căn bản nàng không rõ tình huống của hân, càng không biết khi nào hân trở về.

Hóa ra đã về ngày hôm qua? Tính tính ngày, vậy mà đã đi được hai năm.

Nguy La chớp mắt mấy cái: “Vì sao ta lại biết chứ?”

Lúc này nàng mới phát hiện giọng nói Triệu Lư Ly có chút kỳ quái, giống như thể nàng vốn nên biết chuyện vậy. Nhưng rõ ràng nàng và Triệu Giới không có liên lạc gì, sao lại biết được?

Triệu Lư Ly nghẹn lời, ấp úng nói: “Ta cho rằng... Anh Quốc Công lúc hạ triều về nhà sẽ nói tới...”

Nguy La chậm chạp a một tiếng: “Tổ phụ từ trước tới nay đều không đàm luận chuyện triều đình với bọn ta”.

Triệu Lư Ly thấp thòm dòm mắt, giọng nói thỏa hiệp: “Được rồi”.

Cũng may Nguy La nghĩ tới chuyện khác, không có chú ý tới sự khác thường của nàng ấy.

Triệu Giới về kinh, hôm qua ở trên đường nàng lại gặp phải Triệu Chương, mấy năm nay hai người này tranh đoạt gắt gao, thế lực của Triệu Chương không ngừng bị Triệu Giới chèn ép. Lòng dạ Triệu Chương vốn không độc ác như Triệu Giới, hơn nữa cũng nhỏ tuổi hơn, không thể không bị bức tới buộc phải tạm thời thu liễm.

Triệu Giới đi Tân Châu là ý của Hoàng Đế Sùng Trinh, nói là vì rèn luyện năng lực của hân, nhưng thật ra là muốn cho Triệu Chương có thời gian ở Thành Thịnh Kinh. Hai nhi tử này, là thủ đoạn ngăn chặn hai đại gia tộc của Hoàng đế, thiếu ai cũng không được. Chỉ tiếc thế lực của Triệu Giới mấy năm nay càng lúc càng mạnh, đã dần thoát ly khỏi sự khống chế của Sùng Trinh, khiến ông ta mơ hồ có chút bất an.

Có một điều Nguy La không rõ, ai cũng nói Triệu Giới là người thủ đoạn độc ác, có thù tất báo, sao nàng lại không thấy vậy? Trước đây nàng còn để phòng hân, cho là hân vì quan hệ với Phủ Anh Quốc Công mới đối tốt với nàng, về sau cũng cảm thấy không đúng lắm. Tổ phụ đã ủng hộ hân, hân không

cần thiết phải lợi dụng nàng để duy trì tầng quan hệ này, nhưng hắn vẫn đưa đồ chơi nhỏ cho nàng, dẫn nàng đi ăn ngon.

Vì cái gì? Ngụy La chống cằm, thật nghĩ không ra.

Dùng xong bữa trưa, Ngụy La cáo từ Triệu Lư Ly, rời khỏi Thần Hoa Cung. Mấy cây hoa hồng ở hậu viện của nàng đã muốn nở, nàng còn phải hái một ít để Hàn Thị điều chế hương, mỗi ngày bôi toàn thân. Hương lộ do Hàn Thị điều chế dùng rất tốt, không dính không ngứa, dùng xong da sẽ trở nên trơn mềm, mùa đông cũng không bị khô.

Trên đường xuất cung, phía trước là cửa chính Khánh Hi Cung, nàng tăng nhanh bước chân, đi ra khỏi cửa.

Chưa đi được hai bước, bất thành linh dừng lại.

Phía trước, cách đó không xa, một thân ảnh mặc đồ đen đứng thẳng. Hắn đứng dưới tán cây bách, quay lưng về phía nàng, dáng người cao ngất, gò má tuấn mỹ, trong tay cầm vật gì đó, ngón tay thon dài thông thả vuốt ve, giống như ôn nhu vuốt ve ai đó. Khóe mắt thấy nàng, xoay người, mỗi móng thoảng lên nụ cười, xóa đi vẻ lạnh lùng nơi đuôi mày, cũng không nói chuyện, cứ lẳng lặng đứng đó nhìn nàng.

Ngụy La hơi khựng lại, chần chờ một lát, chợt mở miệng gọi: “Đại ca ca...” Nói xong nàng ngừng lại, sửa miệng nói: “Tĩnh Vương ca ca”.

Triệu Giới đợi nàng đi tới trước, ánh mắt dừng lại trên gương mặt nhỏ hồng phấn, cầm đồ trang sức trong tay, cúi đầu đáp một tiếng. Hắn ở chỗ này chờ nàng, đã chờ gần một canh giờ. Hôm nay vào cung cũng đã sớm gặp qua Lư Ly, chỉ vì thấy nàng, thật không dễ dàng.

Tiểu cô nương non nót yếu ớt đã trưởng thành, thân thể cao hơn, lúc hắn đi nàng mới cao tới ngực hắn, bây giờ vừa vạm tới vai hắn. Ngũ quan nẩy nở, hai má cũng rút đi vẻ phúng phính, biến thành mặt trứng ngỗng tiêu chuẩn. Mặt mày tinh xảo, mũi miệng cũng không có gì thay đổi, chính là không biết tại sao, càng nhìn càng thấy đẹp mắt.

Xinh đẹp như vậy, khó trách tiểu thế tử của Nhữ Dương Vương cũng nhận không được động tâm tư với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Hắn ôm muội?

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Triệu Giới thu hồi ánh mắt, cúi người, đem trang sức bằng đá Ngọc lam trên tay đeo lên eo nàng, không để ý chút nào, trước mặt mọi người khom lưng.

Ngụy La cả kinh, vô thức lui về phía sau: “Tĩnh Vương ca ca muốn làm gì?”

Thanh âm hắn trầm thấp, mang theo khí chất trầm ổn của nam nhân: “Đừng động, đây là lễ vật lúc ở Tân Châu huynh chọn cho muội” Đeo lên xong, hắn đứng lên hỏi: “Thích không?”

Ngụy La cầm nó trong lòng bàn tay, nhìn nhìn, lúc này mới phát hiện đó là một con sóc nhỏ đang ăn quả tùng, nghi ngờ hỏi: “Vì sao tặng muội cái này?”

Triệu Giới cong môi, cũng không giải thích.

Ngụy La nhìn nhìn xung quanh một chút, cảm thấy thật đáng yêu, bởi vì không biết rõ hắn tặng thứ này vì nó giống nàng, cho nên Ngụy La ngẩng đầu, ngọt ngào nói lời cảm ơn. Cuối cùng mới nhớ tới hỏi: “Nghe nói hôm qua Tĩnh Vương ca ca trở về kinh thành, huynh là tới gặp Hoàng Hậu Nương Nương sao?”

Triệu Giới không nói, chỉ gật đầu một cái.

Hắn xác thật mới tới Chiêu Dương Điện thăm Trần Hoàng Hậu, có điều mục đích lần này vào cung không phải vì việc đó. Về phần đến tốt cùng là vì ai, không cần thiết nói rõ cho nàng biết, hắn không nghĩ dọa nàng sợ.

Trang sức sóc nhỏ làm từ đá Ngọc lam đeo trên thân váy gấm dài sắc xanh, váy theo gió nhẹ nhàng phát phơ, lộ ra đôi hài làm từ da dê màu lam, nhỏ nhỏ, theo bước đi của nàng lúc ẩn lúc hiện. Triệu Giới cúi đầu liền có thể nhìn thấy, ánh mắt hắn khiến người khác đoán không ra, không tiếp tục nhìn hai của nàng, ngược lại nhìn gương mặt xinh đẹp của tiểu cô nương, nhếch môi nói: “Sao không hỏi hai năm nay ta đi nơi nào? Làm cái gì?”

Ngụy La thấy hắn không có ý định rời đi, nghĩ hắn làm việc xong rồi, thuận đường cùng nhau xuất cung, liền không hoài nghi nhiều. Đi trên con đường mòn lót đá xanh, nàng phát hiện đây cũng không phải con đường mình hay đi. Đường mòn này vừa nhỏ vừa chật hẹp, đi một người còn rộng rãi, hai người cùng đi hai bả vai dán sát vào nhau. Nàng không đủ cao, bả vai chỉ tới cánh tay Triệu Giới, Ngụy La muốn đi sau một bước, có điều Triệu Giới cứ

nhìn nàng, khiến nàng tiến thoái lưỡng nan. Nàng đành phải tiếp tục song hành cùng hắn, bả vai co lại: “Lúc Đại ca ca đi cũng không nói với muội, muội từ chỗ Triệu Lưu Ly mới biết, khi đó huynh đi cũng đã hai tháng rồi. Muội biết huynh đi Tân Châu, nơi đó đề Hoàng Hà bị vỡ, dân chúng chịu khổ, huynh phải đi trị lũ lụt”.

Trước cửa Khánh Hi Cung có hai con đường, một là đường lớn nàng hay đi, một là con đường nhỏ yên tĩnh này. Con đường này ngẫu nhiên chỉ có cung nữ và Trần Hoàng Hậu đi lại, khả năng Triệu Giới và Hoàng Hậu Nương Nương hay đi đường này nên thành thói quen. . . trong đầu Ngụy La suy nghĩ lung tung.

Trong mắt Triệu Giới lộ ra chút vui vẻ, đôi mắt đen lúng liếng của tiểu cô nương loạn chuyển, khiến người khác không rõ trong lòng nàng nghĩ gì. Trên mặt không biến sắc, giả trang bình thường, tiếp tục nói: “Lúc ta đi nghĩ rằng ba bốn tháng liền về, không nghĩ tới vừa đi liền là hai năm, hôm qua mới có thể hồi kinh”. Hắn chậm rãi đi về trước, phối hợp với bước đi của nàng, thuận miệng hỏi: “Hôm qua là Tết Nguyên Tiêu, muội làm gì?”

Môi hồng Ngụy La khẽ nhếch lên, mắt lộ ra chút vui vẻ: “Muội đi xem hoa đăng, trên đường rất náo nhiệt, có rất nhiều người”.

Hắn a một tiếng: “Đi cùng với ai?”

Ngụy La không có gì giấu giếm, liền nói hết cho hắn biết: “Cùng Thường Hoàng, Ngụy Tranh. . .” Nói xong ngừng lại: “Còn có Tống Huy ca ca”.

Triệu Giới dừng bước, đôi mắt phượng đen lấy yên lặng nhìn nàng, cũng không nói chuyện. Cặp mắt kia có thể che giấu rất nhiều cảm xúc ưu tư, Ngụy La nhìn thấy không khỏi xót xa, lui về sau nửa bước nói: “Còn đại ca ca thì sao?”

Hắn dời ánh mắt, cười cười nói: “Huynh ở trên lưng ngựa. . .”

Lời này cũng không phải giả, khoảng cách đến Thành Thịnh Kinh rút còn khoảng ba đến năm ngày lộ trình, mỗi ngày hắn cơ hồ đều đổi bốn năm con ngựa, một đường khăn cạp mà chạy, đáng tiếc cuối cùng cũng không về kịp. Lúc hắn ở trên lưng ngựa lắc lư xóc nảy, nàng lại ở trong thành cùng nam nhân khác đi dạo ngắm hoa đăng, đoán đồ đèn, ngắm lại thật có chút bực tức.

Ngụy La không biết ý nghĩ trong lòng hắn, chỉ cảm thấy Triệu Giới có chút đáng thương. Hai năm qua hắn ở Tân Châu chắc không tốt, nghe nói chỗ đó ôn dịch hoành hành, chết hơn trăm người, đừng nhìn hắn bây giờ không hao tổn gì, khẳng định cũng chịu nhiều khổ sở. Bây giờ ngay cả Tết Nguyên Tiêu cũng không được hưởng, nội tâm nàng mềm nhũn, tiến lên nín nín tay áo thêu kim vân của hắn: “Vừa rồi muội đưa cho Lưu Lý mấy cái hoa đăng, còn thừa lại hai cái, Đại ca ca có muốn cùng muội thả không?”

Triệu Giới dừng chân, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ngụy La mím môi, cho là hắn không rõ, liền kiên nhẫn giải thích: “Thả hoa đăng có thể ước nguyện, huynh có nguyện vọng gì không?”

Triệu Giới khẽ mỉm cười, cuối cùng hiểu được tiểu cô nương này chính là đang tìm cách an ủi hắn, nhìn nhìn nàng, Triệu Giới nói: “Có”.

*** **

Lúc này cho dù Ngụy La sốt ruột về nhà chế hương, cũng chỉ có thể tạm thời khoan thai.

Nàng và Triệu Giới đi tới ven Thái Dịch Trì, lúc này là đầu xuân, băng trên mặt hồ đã tan. Chỉ có điều vẫn có chút lạnh, nàng vừa mới lại gần, trong hồ phát lại một trận gió, khiến Ngụy La lạnh tới che miệng hắt hơi một cái.

Triệu Giới thấy vậy, cởi xuống áo khoác bằng lông chồn màu xanh thẫm trên người khoác lên cho nàng.

Ngụy La vội vã cự tuyệt, cởi ra muốn trả lại. Không nói tới nam nữ khác biệt, chỉ cần để người khác thấy nàng mặc xiêm y của Triệu Giới, nàng liền không thể nói rõ. . . Nhưng Triệu Giới lại dùng tay chặn bả vai nàng, bàn tay của hắn vừa lớn vừa có lực, mang theo áp bách không cho cự tuyệt, trong nháy mắt khiến nàng không thể nào phản kháng, chỉ có thể ngoan ngoãn trùm lên, không an tâm hỏi: “Đại ca ca không lạnh sao? Huynh cũng mặc rất ít”.

Triệu Giới cười nhẹ, nói cho nàng biết: “Ta là nam nhân”.

Ngụy La a một tiếng, cũng không cùng hắn tranh chấp vấn đề này. Nàng nhìn nhìn bốn phía, lúc này ở Thái Dịch Trì không có người khác, thời tiết quá lạnh, mọi người cũng không muốn tới bên hồ, chỉ có hai người bọn họ rất nhân nhả tới đây thả hoa đăng.

Ngụy La từ trong tay Kim Lũ cầm lấy hai cái hoa đăng, một cái đưa cho Triệu Giới, một cái cầm trong tay. Nàng giải thích cho hắn: “Huynh dùng lửa nhóm bắc đèn lên, thả lên trên mặt hồ, rồi ước nguyện một cái, nếu Hoa đăng trôi xa, nguyện vọng có thể thành hiện thực”.

Chính là bản thân nàng không tin điều này, đây đều là lừa gạt tiểu cô nương ngốc nghếch mà thôi, nàng sớm đã qua tuổi đó rồi. Hôm qua nàng và Thường Hoàng đi chơi phố, Ngụy Tranh đề nghị đi thả hoa đăng, nàng cũng không đi. Cuối cùng Ngụy Tranh mất hứng đi về, ánh mắt nàng ta nhìn nàng lạnh giống như băng vậy.

Ngụy La không nghĩ tới hôm qua mới từ chối Ngụy Tranh, hôm nay bản thân liền đề nghị đi thả hoa đăng. Đúng là thế sự vô thường.

Triệu Giới cầm lấy hoa đăng, tiếp nhận nển trong tay nàng nhóm bắc đèn, ánh sáng từ bắc đèn dấy lên hơi yếu, đừng đưa lúc lắc, ở trong gió khi sáng khi tối.

Sau khi Ngự La thả xong hoa đăng, quay đầu lại nhìn hân, liền hỏi: “Sao Tĩnh Vương ca ca không thả?”

Triệu Giới tiến đến, ngồi xổm ven hồ, học bộ dáng của Ngự La đem hoa đăng thả vào trong nước. Hân đang muốn buông tay, Ngự La đột nhiên lên tiếng, vội nói: “Không phải thả như vậy, huynh thả như vậy trong chốc lát liền chìm vào nước”.

Triệu Giới nhếch môi, thanh âm dễ nghe không nhanh không chậm hỏi: “Vậy phải làm thế nào?”

Ngự La liền chỉ hân làm sao để thả hoa đăng, đáng tiếc sao Triệu Giới cũng không học được, mắt nhìn thấy ngọn nến trong hoa đăng đã muốn cháy hết, nàng đành tiến lên, đỡ lấy tay hân, dạy hân cầm làm sao. Hai cánh tay chồng lên nhau, nàng nhẹ nhàng đẩy, hoa đăng liền từ từ trôi về phía trước: “Giống như vậy, nhẹ nhàng thả ra...”

Ánh mắt Triệu Giới không nhìn hoa đăng, mà rơi vào trên tay hân. Tay nàng vừa nhỏ vừa trắng, để cùng chỗ với tay hân, hình thành khác biệt rõ rệt. Tay nhỏ bé kia mềm mại, lòng bàn tay mang theo độ ấm, xuyên qua mu bàn tay truyền tới cơ thể hân, liên tục tràn vào nội tâm. Ngón tay hân giật giật, cơ hội nhìn không được muốn trở tay nắm lấy tay nàng.

Cũng may chính nàng rời đi trước, rút tay về trong tay áo, giống như hoàn toàn không ý thức được bản thân vừa làm gì, nhìn mặt hồ xa xa, ánh mắt theo hoa đăng xa dần xa dần. Hồi lâu sau Ngự La mới quay đầu lại cười hỏi hân: “Tĩnh Vương ca ca vừa rồi mới ước nguyện điều gì?”

Triệu Giới khẽ cười, trên mu bàn tay còn lưu lại hơi ấm của nàng, trên người vẫn còn dư vị. Hân nói: “Quốc thái dân an, núi sông vững chắc”.

Kỳ thật lúc thả hoa đăng xuống hân thật không nghĩ tới, trước mắt là gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, nghĩ cái gì cũng là dư thừa. Bất quá tám chữ này cũng không phải giả, xác thật là khát vọng của hân. Nếu có gì cần phải truy cứu, phía trước phải có thêm điều kiện – đó là khi hân trị vì.

Ngự La không nói tiếp. Nếu Triệu Giới muốn tranh, làm hoàng đế hoàn toàn không phải vấn đề, cũng không biết vì cái gì, đòi trước hân lại cam nguyện làm nhiếp chính vương? Lúc đó hân nắm giữ triều chính, quyền lực của Triệu Chương bị hân hủy đi, hoàn toàn bị hân chi phối, đùa bỡn trong lòng bàn tay, hân hoàn toàn có thể thay Triệu Chương leo lên đại bảo, vì sao lại không làm? Còn nói sau này xác thật hân làm vậy, chỉ là nàng không đợi tới ngày đó sao?

Cũng không phải không thể, ai kêu nàng chết sớm vậy chứ!

*** **

Đến ngoài cung, xe ngựa của Ngự La đã đợi từ trước, chuẩn bị từ biệt Triệu Giới, trở về Phủ Anh Quốc Công.

Chu Cảnh dẫn tới một con tuấn mã màu mận đỏ, Triệu Giới lên ngựa, tay cầm dây cương, mỉm cười nói với nàng: “Đi thôi, bản vương đưa muội về”.

Nàng vô thức cự tuyệt: “Tự muội về là được rồi, Đại ca ca còn có chuyện của mình, không cần để ý muội”.

Hân cúi đầu liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt rơi trên chiếc xe ngựa màu xanh lộng lẫy sau lưng nàng: “Xe ngựa này là của Phủ Tĩnh Vương, hôm nay Lưu Ly nói muốn thỉnh muội vào cung, ta liền cho người tới đón muội”.

Ngự La cuối cùng cũng bình tĩnh đại ngộ, khó trách lúc nàng ra cửa cảm thấy nghi ngờ, trước kia Triệu Lưu Ly nào có tâm tư chu toàn như vậy, hóa ra là ý tứ của hân. Nếu đã là xe ngựa của hân, cự tuyệt nữa cũng không tiện, nàng đành nói tiếng cảm tạ, cúi người ngồi vào trong xe.

Nghĩ lại lại cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, sao hân biết hôm nay nàng vào cung? Còn đặc biệt cho người tới đón?

Vừa rời nàng đi ra Khánh Hi Cung liền thấy hân đứng đó, vừa nhìn liền biết chính là đang đợi người, là đợi nàng sao? Hân chờ nàng, chỉ là vì tặng nàng đồ trang sức này? Ngự La cúi đầu loay hoay nhìn con sóc nhỏ bằng đá Ngọc Lam, càng nhìn càng cảm thấy quen mắt, có phải từng thấy qua ở chỗ nào không?

Xe ngựa chậm rãi di chuyển trên đường phố Thịnh Kinh, rèm cửa ngẫu nhiên bị gió thổi, lộ ra một góc, có thể trông thấy người và vật trên đường.

Triệu Giới cười ngựa đi bên cạnh xe, mắt nhìn phía trước, đồng tử đen thâm thúy, lông mày anh tuấn. Thân hình hân cao ngất, không phải là loại thư sinh gầy gò yếu ớt, là lưng dài vai rộng đã qua rèn luyện, cao lớn lại cứng cáp. Nhìn một chút, Triệu Giới giống như cảm nhận được ánh mắt nàng, nghiêng đầu nhìn xe ngựa, trong mắt có ý cười thần nhiên. Giống như biết rõ nàng đang nhìn hân, nhưng dường như hân rất thích bị nàng nhìn lên.

Gương mặt Ngự La cứng lại, có chút không được tự nhiên. May mắn lúc này rèm cửa rơi xuống, ngăn trở tầm mắt, khiến nàng thờ phào một cái.

Không lâu sau, xe ngựa ngừng ở trước Phủ Anh Quốc Công, nàng xuống xe, Triệu Giới xuống ngựa, đến trước mặt nàng: “Trò về đi”.

Ngự La gật đầu, cởi xuống áo khoác trên người trả lại cho hân, hai má lúm đồng tiền mỉm cười: “Đa tạ Tĩnh Vương ca ca”.

Hân cong môi, nhìn một chút, nhưng vẫn là không nhìn được, nâng ngón tay điểm nhẹ vào nốt ruồi nhỏ hồng hồng nơi mi tâm của nàng, xoa nhẹ nói: “Tại sao lại không để tóc mái?”

Tóc mái của nàng từ năm ngoài đã được búi lên. Từ bé mẫu vẫn nói nàng trưởng thành, để tóc mái lại tỏ vẻ ngây thơ. Trên trán nàng trơn bóng, không có tóc mái, lộ ra nốt ruồi hồng giữa mi tâm, như lấy bút điểm vào. Triệu Giới mặc dù cảm thấy đẹp, nhưng từ nay về sau không phải chỉ mình hân có thể thấy, nam nhân khác cũng sẽ thấy, bây giờ có chút rầu rĩ.

Ngụy La nháy mắt mấy cái: “Khó coi sao?”

Hắn cười nói: “Đẹp mắt”.

Vậy là được rồi, không làm trò hề là được. Ngụy La thấy hắn không đi, còn tưởng hắn có chuyện gì khác, nhưng chờ trong chốc lát vẫn thấy hắn không nói gì, liền cất bước nói: “Nếu Tĩnh Vương ca ca không còn gì nữa, muội liền trở về...”

Triệu Giới gọi nàng: “A La”.

Ngụy La dừng bước, khó hiểu nhìn hắn.

“Hôm qua lúc ra ngoài, gặp phải Lý Tụng?”

Ngụy La kinh ngạc, miệng nhỏ hơi mở, không hiểu sao hắn biết được.

Ai biết câu nói tiếp theo của hắn lại khiến nàng rất ngạc nhiên.

Hắn nhìn nàng, ánh mắt hết sức chuyên chú, rõ ràng trong mắt mang theo ý cười, nhưng nó lại khiến người khác cảm thấy kỳ thật hắn không có cao hứng: “Hắn ta ôm muội”.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Nhiệt huyết thiếu niên

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Ngụy La mở to mắt, làm sao hắn biết được?

Hơn nữa ôm ở đâu? Vì sao giọng nói Triệu Giới lại nghiêm trọng như vậy? Mặc dù nàng không biết tại sao Triệu Giới lại hỏi những cái này, nhưng vẫn là muốn giải thích: “Hắn ta không có ôm muội, là muội không cẩn thận đâm vào hắn, bị đám người chen đẩy mà đụng vào nhau”.

Lúc ấy dòng người di chuyển đông đúc, nàng căn bản không thể tự khống chế, nếu có thể, nàng cũng không muốn đụng chạm với Lý Tụng. Hết lần này tới lần khác, không những đụng phải hắn ta, còn bị hắn đè trong góc. Nhưng sao Triệu Giới lại rõ? Không phải tối hôm qua hắn mới về sao, không phải không ra ngoài đường sao?

Triệu Giới nhìn thấu nghi ngờ của nàng, mặt không đổi sắc giải thích: “Dương Hạo về kinh sớm hơn, trên đường ngẫu nhiên nhìn thấy muội và hắn”. Nói xong lông mày trũng xuống: “Hai người còn liên lạc?”

Ngụy La cuống quýt lắc đầu, ai sẽ liên lạc với tên kia chứ, nàng còn ước gì hắn ta đừng bao giờ xuất hiện: “Chỉ là ngẫu nhiên gặp phải trên đường, nói vài câu mà thôi”. Nói xong lại nhớ tới gì đó, trầm ngâm một lát, vẫn lựa chọn nói với hắn: “Hắn ta đi chung với Ngũ hoàng tử, Ngũ hoàng tử còn mời Thường Hoàng và Tống Huy ca ca đầu mùa xuân sang năm tham gia đại điển săn bắn”.

Triệu Giới nghĩ gì đó, cười cười hỏi: “Lão Ngũ còn nói gì không?”

Ngụy La lắc đầu: “không có”.

Triệu Giới xoa xoa đầu nàng: “Muội cũng đi đi, đến lúc đó bản vương sẵn cho muội một con hồ ly”.

“Tĩnh Vương ca ca cũng đi?”

Triệu Giới gật đầu.

Đại điển săn bắn là nơi hậu duệ quý tộc thể hiện thực lực và nắm lấy cơ hội, mặc dù Hoàng Đế Sùng Trinh không có mặt, nhưng kết quả mỗi năm đều được báo lại cho ông biết. Hàng năm Hoàng Đế đều trao thưởng cho ba người đứng đầu, nếu như có thể một lần đạt được vị trí đứng đầu, lọt vào mắt của Hoàng Đế, cũng là một cơ hội tốt để vượt lên trên người khác.

Nhiệt huyết thiếu niên sôi trào, không thể chờ đợi được biểu hiện ra huyết khí của bản thân. Lúc săn bắn, bọn họ còn thích mời quý nữ thế gia tới xem. Dù sao có cô nương ở đó, mới có thể kích thích nhiệt tình săn bắn của bọn họ. Nếu chỉ có đám đàn ông đồ mồ hôi tranh đoạt, lại không có cô nương thưởng thức, thật là quá tiếc nuối.

Đây không phải chuyện hi hữu gì, Trảng Tầm Sơn có một sơn trang, là nơi Hoàng thất chuyên dùng cung cấp cho các thiếu niên tham gia săn bắn và cũng là nơi các quý nữ ở lại. Lúc đó đi hai ngày một đêm, cũng không lo không có chỗ tá túc.

Nguyệt La không đồng ý ngay, chỉ nói: “Nếu Thường Hoàng đi, muội sẽ đi”.

Nàng không thích xem loại náo nhiệt này, so với xem bọn đàn ông tranh đoạt con mồi, nàng càng thích ở nhà loay hoay với đồng hương liệu của mình hơn. Hơn nữa nàng cũng không thích hồ ly... Đối với tất cả động vật lông dài nàng đều sợ hãi, trước đây Triệu Giới nuôi ba con mèo nhỏ nàng đều sợ muốn chết, chứ đừng nói tới hồ ly. Nguyệt La biết rõ Thường Hoàng sẽ không đi, cho nên những lời này là có ý từ chối.

Đứng bên ngoài lâu không tránh khỏi sẽ khiến cho người đi đường chú ý. Nguyệt La cáo từ Triệu Giới: “Tĩnh Vương ca ca, nếu không có việc gì, muội liền về đây”.

Lúc này hẳn không gọi nàng lại, đưa mắt nhìn nàng đi vào phủ. Triệu Giới đứng ở cửa một lúc lâu, cho tới khi thân ảnh nàng biến mất không còn thấy gì nữa, mới xoay người lên ngựa.

*** ** *

Nguyệt La tới nhà kính hái được hơn nửa giỏ cánh hoa hồng, thấy Hàn Thị đang ở Mộc Lan Viên, nhờ Hàn Thị giúp nàng điều chế mấy loại hương liệu mới.

Hàn Thị đồng ý, kêu nàng ba ngày sau tới lấy.

Dặn dò hết chuyện của mình, Nguyệt La cũng không đi, ngồi trên tháp mỹ nhân có chút áp úng, thẹn thùng nói: “Hàn di, ngực đau không có biện pháp gì sao?”

Chính là bởi vì đời trước đã trải qua chuyện này, cho nên mới không muốn lần thứ hai nữa. Hai bên ngực vừa sưng vừa đau, lúc đi đường cũng không ngoại lệ, nếu có cách nào khiến nó không đau nữa thì tốt rồi, hoặc là khiến nó lớn nhanh một chút... Nàng không muốn mỗi ngày đều chịu thống khổ như vậy. Hàn Thị hiểu nhiều, cũng biết loại vấn đề này cần phải giải quyết thế nào? Nguyệt La không có mẫu thân, lại ngại phải hỏi Tứ bá mẫu những việc này, đành phải đi hỏi Hàn Thị.

Sau khi Hàn Thị nghe xong, quả nhiên có biện pháp, xoay người từ trong tủ đựng lấy ra một cái bình men nhỏ nhiều màu, đưa cho nàng nói: “Lấy thuốc này, đổ một ít ra tay, chà nóng sau đó xoa lên chỗ đau, mỗi tối dùng một lần. Thuốc mỡ này chỉ có thể giúp lớn mau một chút, cũng không thể thật sự giảm trừ đau đớn, bất quá hiệu quả cũng giống nhau. Lớn rồi cũng sẽ không đau nữa, người kiên trì dùng thử mấy tháng đi”.

Hàn Thị nói thẳng ra, mặt Nguyệt La nóng lên, nhận lấy đáp một tiếng. Cầm trong tay như khoai lang nóng bỏng tay, không ở Mộc Lan Viên chơi với Hàn Thị nữa, rất nhanh liền cáo từ.

Buổi tối Nguyệt La rửa mặt xong, ngồi trên giường, nàng phủ màn xuống che khuất, lấy bình sứ Hàn Thị đưa cho thử một chút. Nàng xoa nhẹ vài vòng, vân vê đến khi làn da hết cảm giác nóng, cũng không biết có tác dụng hay không.

Vài ngày đầu hiệu quả không rõ rệt, vẫn đau như cũ. Nhưng ước chừng sau nửa tháng, loại căng đau đó tuy vẫn còn, nhưng ít hơn một chút. Không những thế, lúc nàng mặc yếm cũng không căng đau như trước kia, xem ra vẫn có hiệu quả, tối thiểu bắt đầu lớn lên rồi.

Nàng đành phải nói Kim Lũ theo số đo của nàng may lại yếm, mỗi ngày tiếp tục sử dụng thuốc mỡ mà Hàn Thị cho, một mình nhốt mình phía trong màn mà dùng, ai cũng không được nhìn.

Ngày hôm đó Nguyệt La ở trong lầu tưới nước cho hoa tường vi, liền nhìn thấy Bạch Lam vội vàng vàng chạy tới nói: “Tiểu thư, việc lớn không tốt rồi!”

Nguyệt La để ấm nước trong tay xuống, nghiêng đầu nhìn: “Có việc gì mà nóng vội không yên vậy?”

Nàng ấy lấy lại bình tĩnh, sắp xếp từ ngữ tốt rồi nói: “Lão gia và Ngũ thiếu gia phát sinh tranh chấp, lão gia nóng giận phạt thiếu gia đi quỳ từ đường”.

Nguyệt La dừng lại, thật có chút không dám tin, Thường Hoàng và phụ thân có tranh chấp? Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Nàng nhú mào, cất bước đi về phía từ đường, vừa đi vừa hỏi Bạch Lam: “Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra? Người nói cận kề với ta đi!”

Bạch Lam cũng không rõ ràng, nàng ấy nghe được từ trong miệng một đứa nha hoàn khác. Hình như lão gia muốn vì thiếu gia định một mối hôn sự, thiếu gia không đồng ý, ý kiến hai người bất đồng, nói hỏi lão gia liền tức giận.

Sau khi Nguyệt La nghe xong, ánh mắt trầm xuống, làm mai? Đời trước Thường Hoàng chỉ định qua một mối hôn sự, chẳng lẽ lúc này phụ thân đã thu xếp hôn sự giữa hắn và Lý Tương sao?

Mi tâm Nguyệt La nhú chặt, bước nhanh tới từ đường.

Từ đường nằm ở hậu viện Tùng Viên, lúc nàng tới Nguyệt Côn không có ở đó, chỉ có một mình Thường Hoàng quỳ trên bồ đoàn, trước mặt là bài vị của liệt tổ liệt tông Nguyệt Gia. Thường Hoàng cúi thấp đầu, sống lưng thẳng tắp, có lại ý tứ bất khuất. Nguyệt La tiến lên, vỗ vỗ bả vai Thường Hoàng: “Phụ thân nói gì với đệ?”

Thường Hoàng ngẩng đầu, thấy là nàng, ánh mắt lóe lên một cái: “Không nói gì”.

Ngụy La cứ nhiên lại có thể cười được, cánh môi khẽ động: “Đệ không nên gặt tỷ, không nói gì thì ông ấy sẽ phạt đệ quỳ sao? Mới rồi tỷ nghe Bạch Lam nói, muốn làm mai cho đệ đúng không?”

Thường Hoàng quay đầu đi, không thừa nhận cũng không chối bỏ.

Nàng lại hỏi: “Đối phương là ai, vì sao đệ không đồng ý?”

Hồi lâu sau Thường Hoàng mới nói: “Nữ nhi của Nhữ Dương Vương – Lý Tương”.

Hôm nay Ngụy Côn từ bên ngoài về, chưa kịp thay xiêm y đã gọi hần vào chính phòng, hỏi hần có ấn tượng thế nào với nữ nhi Lý Tương của Nhữ Dương Vương. Ngụy Thường Hoàng hầu như chưa từng nhìn thấy nàng ta, đương nhiên cũng không có ấn tượng gì. Ai biết câu tiếp theo Ngụy Côn nói Nhữ Dương Vương có ý muốn kết thông gia với Phủ Anh Quốc Công, thiếu gia trong phủ chỉ có hần và Lý Tương là có niên kỷ thích hợp nhất, nên muốn làm mai hần và Lý Tương.

Ngụy Thường Hoàng không nghĩ ngợi liền từ chối, mới trước đây Lý Tụng còn đẩy hần vào nước, còn ở trên đường bắt nạt A La, đêm Nguyên Tiêu đó còn động tay động chân với A La. Lý Tụng là ca ca của Lý Tương, Thường Hoàng hần đối với người của Lý Gia đều không có cảm tình. Nhưng Ngụy Côn lại nói hần không để ý đại cục, hành sự tùy hứng. Cho dù Ngụy Côn nói thế nào, hần đều không gặt đâu, cuối cùng Ngụy Côn hết cách với hần, liền bắt hần quỳ gối ở từ đường suy nghĩ thật kỹ.

Có cái gì tốt mà nghĩ? Quý ba ngày ba đêm hần cũng sẽ không đồng ý.

Ngụy La nghe được quả nhiên là Lý Tương, có chút kinh ngạc, hóa ra bọn họ sớm như vậy đã đính hôn? Nàng rất đồng tình với cách làm của Thường Hoàng, Lý Tương xác thật không phải người tốt, đời trước chính là vì đính hôn với nàng ta, Thường Hoàng mới bị nàng ta liên thủ với Lý Tụng mà hủy cả đời. Đời này nàng tự nhiên không thể để Thường Hoàng lại nhảy vào hố lửa, người của Lý Gia đều không phải người tốt, cửa hôn sự này ai muốn kết thì kết, dù sao Thường Hoàng cũng không thể đồng ý.

Nàng suy nghĩ một chút nói: “Đệ trước đừng quỳ, để tỷ nói chuyện với phụ thân, khuyên ông bỏ ý nghĩ này đi”.

Thường Hoàng từ từ gặt nhẹ đầu.

Ngụy La đi ra khỏi từ đường, kêu người hầu tung tích của Ngụy Côn. Hạ nhân nói ông ở trong thư phòng, nàng liền nhanh chân bước tới thư phòng.

Đến trước cửa thư phòng, Ngụy La đẩy cửa vào, chỉ thấy Ngụy Côn ngồi trước bàn sơn đen khảm ngọc trai cong hai đầu, trước mặt bày một bức họa. Bức họa này vẽ một nữ nhân, ánh mắt của hần quyến luyến, nhìn đến nhập thần, ngay cả nàng đi vào cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sừ Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Nàng đang nghĩ tới ai?

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Nữ nhân trong bức họa đứng dưới tán cây mai, dáng người duyên dáng tĩnh lặng. Nàng ấy khoác áo choàng lớn đỏ thắm thêu hoa mẫu đơn, phía sau là tuyết trắng mù mịt, nàng nhón chân lên, nhẹ ngửi hoa mai trên cây, chỉ lộ ra nửa bên gò má, và bên tai phấn hồng trong suốt, cánh môi mỉm cười. Gương mặt đó có chút giống Ngụy La khi lớn lên, mũi và hình dạng cánh môi không sai biệt lắm, chỉ là nàng ấy nhã nhặn, yên tĩnh, lịch sự, ôn hòa; còn Ngụy La lại sinh động, thông minh.

Trong nháy mắt Ngụy La liền hiểu nữ nhân này là ai, cũng chính vì như thế, mới tức giận trong lòng.

Ông ấy tùy tiện an bài một mối hôn sự cho Thường Hoàng, hần không đồng ý liền bị phạt quỳ từ đường, mà bản thân ông lại ở chỗ này nhớ thương bức họa của Khương Diệu Lan? Ông có ý gì? Hôn sự của Thường Hoàng là ước nguyện của Khương Diệu Lan sao?

Ngụy Côn lúc này mới phát giác được nàng đã tới, sau khi kinh ngạc cũng không quên cuốn bức họa lại không cho nàng xem “A La, sao con lại tới đây? Đứng ở đằng kia cũng không lên tiếng”.

Đáng tiếc đã chậm, cái gì nên thấy cũng đã thấy được.

Ngụy La đứng cách ông vài bước, mỉm môi nhìn ông, hồi lâu mới nói: “Nghe nói phụ thân làm mai cho Thường Hoàng, đối phương là nữ nhi của Nhữ Dương Vương Lý Tương?”

Ngụy Côn dùng lụa đỏ bọc tranh lại, bình tĩnh nói: “Đừng vậy. Chuyện này phụ thân đã suy nghĩ kỹ càng, tiểu thư Lý Gia và Thường Hoảng tuổi tương tự nhau, lại môn đăng hộ đối, trước mắt định ra hôn sự, qua hai năm nữa thành hôn cũng không muộn”.

Ngụy La không nói.

Ông lại nói tiếp: “Là Thường Hoảng nói với con sao? Vừa vặn, con giúp phụ thân khuyên nó, kêu nó thay đổi chủ ý, không cần nhất quyết giữ ý mình...”

“Phụ thân!” Ngụy La ngắt lời ông, thanh âm bén nhọn hiếm thấy: “Việc Lý Tụng từng đẩy Thường Hoảng vào trong hồ nước người quên rồi sao? Từ hôm đó trở đi, Phủ Anh Quốc Công và Phủ Nhữ Dương Vương liền kết oán, bây giờ phụ thân cho rằng Thường Hoảng lấy Lý Tương về, hai nhà có thể tiêu tan hiềm khích, bắt tay giảng hòa sao?”

Ngụy Côn bị nàng nói nghẹn lại, vừa muốn phản bác, lại có cảm giác như bị nói trúng tâm sự khó xử.

Lần này Nhữ Dương Vương và Phủ Anh Quốc Công nghị thân, xác thật có tính toán như vậy. Mấy năm nay Anh Quốc Công phục vụ dưới trướng Tĩnh Vương Triệu Giới, vì Triệu Giới ra sức, mà trong triều Triệu Giới lại có tiếng tăm, không bao lâu nữa, sau khi Hoàng Đế Sùng Trinh thoái vị, thiên hạ này chính là của Triệu Giới. Nhữ Dương Vương thấy thế cục trước mắt không có lợi cho mình, liền muốn tìm một đường lui, gả nữ nhi cho Phủ Anh Quốc Công, không nói trước được thời khắc mấu chốt có thể cứu mình một mạng hay không, nhưng Triệu Chương ngã ngựa thất thế cũng có thể giữ lại một mạng cho nữ nhi của ông ta.

Về phần Ngụy Côn tại sao đáp ứng, thật ra bởi vì năm đó ông thiếu Cao Dương Trưởng Công Chúa một nhân tình.

Trưởng Công Chúa Cao Dương từng đọc qua văn chương của ông, hâm mộ tài hoa của ông, cố ý kết giao. Lúc đó Ngụy Côn và Khương Diệu Lan tình đầu ý hợp, liền uyển chuyển cự tuyệt phần ơn tri ngộ này của công chúa. Về sau lúc ông muốn lấy Khương Diệu Lan về làm thê, Thái Phu Nhân và Anh Quốc Công đều không đồng ý, cũng nhờ Trưởng Công Chúa Cao Dương ra mặt khuyên bảo đôi lời, hai vị lão nhân mới đáp ứng.

Bây giờ ông cho Thường Hoảng lấy Lý Tương, coi như hồi báo phần ân tình này.

Ngụy Côn đen mặt nói: “Hò nháo, có ai nói chuyện với phụ thân như vậy sao? Phụ thân sao có thể hại Thường Hoảng? Tiểu thư Lý gia có chỗ nào không tốt mà hai đứa con vội vàng từ chối?”

Ngụy La tự nhiên không thể nói ra sự tình đời trước, nàng nắm chặt tay thành quyền, chậm rãi nói: “Hôm Tết Nguyên Tiêu, ca ca Lý Tương khinh bạc con, Phàm hạnh như vậy, Lý Tương tất nhiên cũng không thể khá hơn”.

Sắc mặt Ngụy Côn thay đổi, suy cho cùng ông vẫn yêu thương nữ nhi, lập tức đập bàn đứng dậy: “Con, con nói là thật?”

Ngụy La mặt không đổi sắc, nhẹ gật đầu.

Vì hôn sự của Thường Hoảng, lấy Lý Tụng ra làm bia đỡ đạn cũng không phải không thể. Huống gì nàng không phải nói láo, ngày đó mặc dù nhiều người, nhưng muốn tránh đi cũng không phải không thể, hấn ta vậy mà không nhúc nhích còn dấn sát người vào, rõ ràng là cố ý. Hơn nữa nàng cũng không sợ tổn hại danh tiếng, Ngụy Côn yêu thương nàng, nhất định sẽ không nói chuyện này ra, chỉ cần có thể bỏ đi ý niệm kết thân với Lý gia trong đầu ông, để Ngụy Côn hiểu lầm một chút cũng không sao.

Quả nhiên, Ngụy Côn ngồi lại trên ghế bành làm bằng gỗ hoa lê, vẻ mặt nghiêm túc lâm vào trầm tư.

Ngụy La nghĩ nghĩ một chút lại nói: “Ngay cả mặt Lý Tương Thường Hoảng còn chưa thấy qua, cứ như vậy định ra hôn sự của hai người cũng quá mức qua loa. Không lâu nữa sẽ là đại điển sân bắn, Ngũ Hoàng Tử mời Thường Hoảng đi, Lý Tương có lẽ cũng sẽ theo Lý Tụng tới đó, đến lúc đó cho bọn họ gặp mặt, xem có duyên hay không, sau đó lại quyết định cũng không muộn”. Nàng nói xong, trong mắt lại lộ ra vẻ bi thương: “Phụ thân vì sao phải nóng lòng nhất thời? Con và Thường Hoảng giống nhau, người vội vả làm mai cho hấn, có phải cũng muốn sớm một chút gả con ra ngoài không? Chúng con có làm gì khiến người không hài lòng sao?”

Nữ nhi và nhi tử không giống nhau, nữ nhi là dễ nuôi chiều. Ngụy Côn đối với Ngụy La yêu thương hơn so với Thường Hoảng, bây giờ lại thấy nàng thương tâm, sắc mặt lập tức hòa hoãn: “Phụ thân nói mấy lời này khi nào? Cho dù bây giờ đính hôn cho Thường Hoảng, cũng phải vài năm nữa mới tiến hành hôn sự...” Nói xong ông lại thờ dãi, có chút bất đắc dĩ nói: “Mà thôi, cứ theo ý con đi. Chờ qua đại điển sân bắn lại định đoạt, lúc đó Lý Tương có chỗ nào không tốt, các con cứ đến nói với phụ thân”.

Ngụy La đồng ý, trước khi rời đi còn âm thầm liếc nhìn bức họa trong tay ông, trong mắt lóe qua thâm ý, lại tuyệt thân đi ra khỏi thư phòng.

Một góc của bức họa đã ố vàng, ông vẫn thường xuyên lấy ra xem sao? Nữ nhân kia đã sớm vứt bỏ ông, còn giữ lại làm gì?

Từ thư phòng ra ngoài, Ngụy La lại tới từ đường một chuyến.

Nàng nói việc này lại với Thường Hoảng, hấn đành phải gật đầu đồng ý tham gia đại điển sân bắn.

Ngụy La nói hấn yên tâm: “Đệ cứ như bình thường là được, cho dù Lý Tương làm gì, cũng đừng để ý”.

Về phần Lý Tương, trên người nàng ta có quá nhiều sơ hở. Đời trước bởi vì nàng không ở Phủ Anh Quốc Công, không thể làm được gì, bây giờ nàng chỉ cần phí một chút tinh lực, liền có thể vạch trần bản tính của nàng ta trước mặt mọi người. Đến lúc đó, không cần nàng mở miệng, Ngụy Côn cũng sẽ

không đồng ý cửa hôn sự này.

Bởi vì vậy, Ngụy La cho dù không muốn tham dự đại điển sắp đến, lúc này cũng phải đi.

*** **

Cách đại điển sắp đến còn khoảng bốn, năm ngày.

Sáng sớm hôm sau, Ngụy La ngồi ở trên giường đặt cạnh cửa sổ hướng nam, lật xem Pháp ngôn nghĩa sơ, không đếm xỉa gì tới dự định ngày đó. Một nha hoàn từ tiền viện bước vào bẩm báo: “Tiểu thư, trong cung có người tới mời tiểu thư ra ngoài một chuyến”.

Ngụy La để sách xuống, mở mắt nhìn lại: “Là ai?”

Nha hoàn lo lắng nói: “Hình như là người của Thiên Cơ Công Chúa”.

Ngụy La hơi lộ ra vẻ ngạc nhiên, chẳng lẽ Triệu Lưu Ly có chuyện trọng yếu tìm nàng? Nhưng sao lại không nói trước một tiếng? Nàng cho rằng Lưu Ly muốn thỉnh nàng vào cung, liền đổi xiêm y, khoác áo choàng bằng gấm Tô Châu màu anh đào bên trong mặc bối tử (1) thêu mẫu đơn, đi ra bên ngoài.

Đến cửa chính Phủ Anh Quốc Công, quả thật gặp một chiếc xe ngựa có mui xe bằng ngọc dừng ở đó, trước xe ngựa có hai vị ma ma mặc áo tơ trắng đứng thẳng. Thường ngày thỉnh nàng vào cung cũng không có tư thế long trọng như vậy, nàng không thể không cân nhắc trong lòng. Giẫm lên đôn để bước lên, vừa mới vén tấm rèm lụa dệt kim, liền nghe thấy bên trong truyền ra âm thanh hưng phấn: “A La, mau vào!”

Triệu Lưu Ly ngồi trong xe ngựa, không mặc hoa phục phồn vinh, thay vào đó là cách ăn mặc giống như tiểu cô nương bình thường. Nàng ấy vẫn búi tóc đơn giản, mặc áo lụa trắng thêu hoa và váy vàng nhạt, bên ngoài mặc áo choàng có vẽ tranh thủy mặc, mặc dù đơn giản, nhưng cũng không bị đi mất khí thế.

Ngụy La kinh ngạc ngồi vào bên cạnh nàng ấy, khó tin nói: “Sao công chúa lại ở chỗ này? Hoàng Hậu Nương Nương phê chuẩn cho người xuất cung sao?”

Triệu Lưu Ly vui vẻ gật đầu một cái, giống như con chim hoàng yến vừa mới được thả ra khỏi lồng: “Ca ca thấy cả ngày ta ở trong cung khó chịu, quá đáng thương, nên thay ta nói vài câu với mẫu hậu, còn lệnh cho thị vệ đi theo bảo vệ, bởi thế mẫu hậu mới miễn cưỡng đồng ý”. Nàng ấy hưng trí bừng bừng, dựng thẳng một ngón tay lên nói: “Ta chỉ có thể xuất cung một ngày, nghe nói có hát, chúng ta có thể cùng đi xem không?”

Lần đầu Triệu Lưu Ly xuất cung nên nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ. Không biết rõ trên đường có gì, càng không biết rõ đồ chơi mới thế nào. Triệu Lưu Ly ở trong cung thường xuyên nghe diễn, liền muốn biết diễn ở ngoài cung có cái gì khác biệt, vì vậy lúc này mới muốn cùng Ngụy La đi coi người ta hát hí khúc.

Ngụy La gật đầu đồng ý.

Xe ngựa chạy nhanh vào trong thành, đi qua mấy con phố, cuối cùng dừng lại ở cửa Vinh Xuân Phường.

Vinh Xuân Phường là chỗ chuyên diễn hí khúc, bên dưới là đại sảnh, bày biện vài chục cái ghế dựa để người ta ngồi nghe diễn. Lầu hai là nhà gian, là chỗ ngồi dành cho quan lại quyền quý địa phương, lúc nghe diễn còn có thể thưởng thức bình trà thơm, vài đĩa điểm tâm, so với dưới lầu có vẻ thanh tịnh cũng như có phong cách hơn.

Triệu Lưu Ly tựa hồ sớm đã định được vị trí tốt, đi theo ma ma lên nhà gian ở lầu hai, đẩy tấm bình phong ra, cười híp mắt nói: “Ca ca ca, bọn muội tới rồi”.

Ngụy La đi theo sau Triệu Lưu Ly, nghe vậy sững sờ, lúc này mới phát hiện ở nhà gian đã có người ngồi sẵn.

Triệu Giới ngồi ở ghế làm từ gỗ từ đàn điêu khắc hình đám mây, trên người mặc cẩm bào xanh đen thêu nhành sen, khí định thần nhàn châm trà trong bình sứ trắng có vẽ hoa văn đồ quyền. Triệu Giới nghe vậy để bình sứ xuống, ngược mắt nhìn Ngụy La ở phía sau, cánh môi khẽ cong nói: “Ngồi đi”.

Ngụy La ngồi xuống bên cạnh Triệu Lưu Ly, lúc Triệu Lưu Ly nói muốn tới đây nghe, nàng cho rằng chỉ có mình nàng, không nghĩ tới Triệu Giới đã ở đây trước.

Vì sao Lưu Ly không nói với nàng một tiếng?

Ngụy La rũ mắt, trước mặt đột nhiên xuất hiện một chén trà. Triệu Giới đem chén trà sứ trắng đẩy tới trước mặt nàng, chống cằm nói: “Lưu Ly nghĩ muốn ra cung chơi, chỉ có bản vương tự mình dẫn đi mẫu hậu mới đồng ý. Nó lại không bỏ được muội, nửa đường liền thay đổi hành trình đi Phủ Anh Quốc Công. Bản vương ở chỗ này đợi, để Lưu Ly mời muội liền tới sau”.

Giải thích như vậy cũng là hợp tình hợp lý. Ngụy La thoải mái, ngẩng đầu cười một tiếng nói: “Nếu là Lưu Ly mời, muội sao lại không đến? Đa tạ trà của Tỉnh Vương ca”.

Triệu Giới cong môi, không nói gì tiếp.

Trên đài rất nhanh vang lên tiếng nhạc, từ từ kéo màn ra biểu diễn. Triệu Lưu Ly nâng má, hào hứng nhìn chăm chăm đào kép trên đài, nhìn tới không

chóp mắt. Người khác đều đang nghe diễn, mà Ngụy La lại không yên lòng nhìn dưới lầu tới xuất thần, thứ nhất là vì nàng không thích nghe diễn mấy, thứ hai là nghĩ tới hôn sự của Thường Hoàng. Đại diễn sắp bắt đầu sắp bắt đầu, phải làm sao để Thường Hoàng có thể thuận lý thành chương cự tuyệt mối hôn sự này?

Trên đài hát cái gì nàng cũng không nghe lọt, môi phấn hồng khẽ chu ra, cúi đầu uống một ngụm trà. Vị trà thanh nhạt, uống vào khiến tinh thần sáng khoái, nàng thu hết, uống uống lại bắt đầu nghĩ ngợi.

Triệu Giới chăm chú nhìn nàng, tâm trạng nàng hôm nay hết sức không thích hợp, trong cái đầu nhỏ không biết đang nghĩ gì. Triệu Giới nhìn một hồi mà Ngụy La cũng không phát hiện.

Nàng đang suy nghĩ gì? Hay nói là, đang nghĩ tới ai?

Trong mắt Triệu Giới lóe qua chút sẫm màu, rất nhanh liền không thấy.

Vừa diễn xong, Triệu Lư Ly nghe vẫn chưa thỏa mãn. Nàng ấy và Ngụy La đi ra khỏi cửa Vinh Xuân Phường, nhìn thấy phía trước có người bán hàng rong đang bán bánh nỏ nguyên tiêu, con mắt lóe sáng. Kể từ khi nghe Ngụy La kể lại thứ này, Triệu Lư Ly vẫn nhớ mãi không quên. Không nghĩ tới qua Tết Nguyên Tiêu rồi mà vẫn có người bán nó, nàng ấy chờ mong nhìn Triệu Giới ở phía sau, chỉ chỉ đằng trước: “Ca ca, muội muốn ăn cái kia. . .”

Triệu Giới nheo mắt nhìn, lạnh nhạt nói: “Đi đi, nói Dương Chấn cùng đi với muội”.

Triệu Lư Ly hoan hỉ gật đầu, kéo Dương Chấn đang ở một bên đi qua.

Ngụy La đứng ở chỗ này chờ.

Triệu Giới chăm chú đưa mắt nhìn nàng, chậm rãi kêu lên: “A La”.

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn.

Đôi mắt đen của Triệu Giới trầm tĩnh, hắn đang muốn mở miệng, liền nghe sau lưng có người kêu lên: “Tình biểu ca?”

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Cao Đan Dương đang đứng cách đó vài bước, nàng ta mặc áo bằng vải thun xanh bóng và váy lụa trắng. Nàng ta cũng tới nghe diễn, đi cùng muội muội Cao Tình Dương. Nàng ta nhìn thấy bóng lưng Triệu Giới, cũng không dám xác định, liền gọi một tiếng, chờ Triệu Giới xoay người về sau nhìn, đôi mắt nàng ta khẽ cong, gương mặt diễm lệ lộ ra vẻ vui mừng: “Thật sự là huynh, không nghĩ tới Tình biểu ca cũng tới đây nghe diễn. Muội nghe phụ thân nói huynh mới về từ Tân Châu, mãi vẫn không có cơ hội gặp huynh”. Nói xong nàng ta ngừng lại một chút, nhìn sau lưng hắn: “Huynh đi cùng ai? Mới vừa rồi hình như muội thấy Lư Ly, muội ấy đâu rồi?”

Mi tâm Triệu Giới cau lại, nhìn phía sau lưng mình.

Sau lưng trống không, Ngụy La đã không thấy

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Hấn khẩn cấp ôm lấy tiểu cô nương đó, giống như đang ôm bảo bối vậy

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Cách đó không xa, trước quán bán bánh nỏ nguyên tiêu, Dương Chấn trả tiền cho Triệu Lư Ly mua một túi bánh. Triệu Lư Ly không thể chờ được, vội vàng cầm que trúc lên ghim một cái cho vào miệng. Dương Chấn lập tức ngăn cản, nhận lấy, thay nàng thổi cho nguội rồi mới đưa lại cho nàng ăn. Thiếu niên trầm mặc ít nói, mặt mày lạnh lùng này, động tác dứt bánh nỏ nguyên tiêu cho Triệu Lư Ly ăn cũng rất ôn nhu, hấn nhìn Triệu Lư Ly cắn từng miếng, lộ ra vẻ mặt thỏa mãn, cũng không kìm lòng được khẽ nhếch khóe môi.

Trên đường ngoại trừ bán bánh nỏ nguyên tiêu, còn rất nhiều món ăn vặt khác. Triệu Lư Ly không nỡ bỏ đi, nắm tay Dương Chấn xem chỗ này một chút chỗ kia một chút, cuối cùng dừng lại trước một quầy bán bánh gương hoa hồng (1), lộ ra vẻ mặt thèm ăn. Bánh ngọt đường là dùng bột gạo nếp, hấp chín tạo hình tròn như bánh ngọt, mềm mềm, hồng hồng, trên mặt rắc thêm hạt vừng, đậu phộng, cánh hoa hồng và mứt hoa quả, thoạt nhìn vừa đẹp mắt lại vừa ngon miệng. Triệu Lư Ly thấy mấy cô nương đều mua, nhìn không được lời kéo tay áo Dương Chấn: “Dương Chấn ca ca, ta cũng muốn ăn mấy cái này”.

Dương Chấn móc từ trong tay áo ra năm văn tiền, mua hai cái, một cái là vị son tra, một cái là vị anh đào. Triệu Lư Ly cao hứng nhận lấy, không nỡ ăn,

nhìn trái nhìn phải rồi lại nói: “Ta muốn tặng cho A La một cái”.

Dương Chấn nhìn nàng bởi vì hưng phấn mà gương mặt nhỏ trở nên ửng hồng, trầm giọng nói: “Người ăn đi, Tỉnh Vương Điện Hạ sẽ mua cho Tứ tiểu thư”.

Triệu Lưu Ly bừng tỉnh, chợt cười híp mắt cầm một cái bỏ vào tay Dương Chấn: “Vây cho người!” Một tay trống tự nhiên nắm lấy tay hắn, dắt hắn ngồi xuống một quán bán quà vặt.

Thân hình cao lớn của Dương Chấn khê cứng đờ, lại không tránh ra, tùy ý để bàn tay mềm mại không xương kia dắt đi, xuyên qua đám người trong phố.

Bên kia, bất quá chỉ một cái nháy mắt đã không thấy Ngụy La đâu. Ánh mắt Triệu Giới lạnh xuống, nhìn quanh một vòng, không thấy bóng dáng Ngụy La, hắn gọi Chu Cảnh tới hỏi: “A La đâu?”

Chu Cảnh chỉ theo một hướng, người trên đường hơi nhiều, không chút để ý liền bị người ta xô ngã: “Tứ tiểu thư đi theo hướng này, Dương Hạo đã đi theo, Vương Gia đừng lo lắng”.

Cao Đan Dương nghe thấy Triệu Giới nói ra hai chữ “A La”, nụ cười trên mặt lập tức trở nên cứng ngắt. A La? Là Ngụy La của Phủ Anh Quốc Công sao?

Đã nhiều năm như vậy, Triệu Giới còn sùng ái nàng ta sao? Năm đó lúc Ngụy La còn là một tiểu cô nương, hắn vốn đã đối tốt với nàng ta, tính tới bây giờ, cô nương đó cũng gần tới tuổi cập kê rồi? Triệu Giới còn mang theo nàng ta ra phố, đến tột cùng là có ý gì?

Cao Đan Dương càng nghĩ càng cảm thấy được mối nguy cơ. Triệu Giới lớn hơn Ngụy La chín tuổi, hiện giờ đã hai mươi hai, hắn nếu thật muốn đoạt tiểu cô nương kia, cũng không phải không thể... Nếu là vậy, bản thân phải làm sao bây giờ? Cao Đan Dương nghĩ thấy bất an, chờ đợi hắn nhiều năm như vậy, từ tám tuổi tới hai mươi, đã phí thời gian trở thành gái lỡ thì. Trần Quốc Công vì Triệu Giới, không biết đã cự tuyệt bao nhiêu lời cầu hôn, vốn tưởng rằng lần này hắn từ Tân Châu về sẽ thương lượng chuyện chung thân đại sự của bọn họ, không nghĩ tới hắn lại đi cùng với Ngụy La, vậy thì đem nàng để ở đâu?

Cao Đan Dương xoắn xuýt khăn lụa trong tay, giả bộ lơ đãng hỏi Triệu Giới: “Hóa ra là Tỉnh biểu ca cùng nhau xuất môn với Tứ tiểu thư Phủ Anh Quốc Công sao? Chẳng lẽ người vừa rồi muội nhìn thấy không phải là Lưu Ly, mà là Tứ tiểu thư?”

Triệu Giới cuối cùng cũng nhìn nàng ta, lại không trả lời câu hỏi, mà là hỏi ngược lại: “Muội có chuyện gì khác không?”

Cao Đan Dương hơi khựng lại, ngại ngừng nói: “Có...” Nàng chỉ vào cửa hàng bán sơn phần ở phía trước: “Muội cùng Cao Tỉnh Dương tới chỗ đó xem một chút”.

Cao Tỉnh Dương đứng bên cạnh Cao Đan Dương, năm nay mới vừa mười ba tuổi. Tiểu cô nương bộ dáng kiều mị, đối với tình cảm của tỷ tỷ mình và Triệu Giới không thấy có hứng thú, chỉ ở một bên loay hoay nhìn mấy quán bán quà vặt.

Triệu Giới khê gật đầu, không cho nàng ta cơ hội nói những lời khác: “Vây đi đi. Ta cùng Lưu Ly còn có chuyện khác, không tiện cùng đi với các muội, có chuyện gì ngày khác nói sau”.

Cao Đan Dương nghe thấy Triệu Lưu Ly cũng ở đây, lập tức thờ phào một cái. Chỉ cần hắn không đơn độc ở chung với Ngụy La là tốt rồi, ai mà không biết quan hệ giữa Triệu Lưu Ly và Ngụy La tốt thế nào chứ? Khó có khi Triệu Lưu Ly được xuất cung một chuyến, nhất định sẽ gọi Ngụy La đi cùng. Nàng khê mỉm cười, bộ dáng cũng thoải mái hơn nhiều: “Tỉnh biểu ca có việc, không cần để ý muội và Tỉnh Dương, bọn muội đi tới phía trước xem đồ một chút rồi sẽ về liền”.

Nói xong liền kéo Cao Tỉnh Dương ở một bên, cùng đi lướt qua.

*** **

Đuổi đi hai người Cao Đan Dương, Triệu Giới mới đi theo phương hướng Chu Cảnh vừa chỉ.

Triệu Lưu Ly có Dương Chấn bảo vệ, hắn cũng không lo sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Chỉ cần trước khi mặt trời lặn trở về trước cửa cung là được, Triệu Giới vô cùng yên tâm, việc tìm Ngụy La cấp bách hơn.

Tiểu cô nương kia không rõ vì cái gì mà đi nhanh như vậy, chỉ chớp mắt liền không thấy người đâu cả. Hai bên đường phố đều tràn ngập màu sắc và bóng người, hắn đi một đường, cuối cùng cũng thấy nàng ở trước một cái ngõ. Nàng lạc trong đám người, thân ảnh không phải rõ ràng nhất, nhưng Triệu Giới nhìn một cái liền có thể nhận ra. Ngụy La chăm chú nhìn một người, đó là một nam nhân, mặc y phục rộng thùng thình, tóc tai bù xù, đi chân trần, ngồi xổm ở góc cảm bầu rượu uống.

Vừa nhìn liền biết là người dùng Hàn Thực Tán.

Con mắt Triệu Giới thâm sâu thêm, bước chân nhanh hơn vài phần.

Ngụy La đứng ở chỗ không xa, tâm tình phức tạp nhìn người kia. Nàng nhớ tới Thường Hoàng ở đời trước, Thường Hoàng cũng bị Lý Tụng hại thành như vậy, cả ngày chỉ ngây ngây ngô ngô, sống mơ mơ màng màng, bị tất cả mọi người chỉ chi trỏ trỏ. Nàng tuyệt đối không thể để Ngụy Thường Hoàng giẫm lên vết xe đổ này một lần nữa, hắn cần phải có tiền đồ hơn, cưới một thê tử khéo léo hiểu lòng người, mà không phải bị hủy trong tay hai huynh

muội Lý Tụng và Lý Trương!

Ngụy La không kim lòng được, khoe môi nhếch lên, vẻ mặt cũng không thay đổi, nhưng trong mắt lại dậy sóng.

Nàng đang muốn xoay người đi, phía trước lại có một chiếc xe ngựa bị mất khống chế, mạnh mẽ hướng bên này xông đến. Phu xe tinh thần hoảng loạn, lớn tiếng gọi người đi đường nhường đường, xe ngựa dừng vào quán nhỏ bán bánh ngọt đậu xanh khiến nó ngã lăn, người đi đường rối rít lui về phía sau. Nàng hướng qua một bên rồi đi, nhưng con ngựa kia lại hí dài một tiếng, hướng về phía nàng mà lao tới.

Ngụy La kinh ngạc mở mắt, còn chưa kịp động, liền thấy một thân ảnh phía trước, cúi người ôm lấy eo nàng, vững vàng bảo hộ nàng trong góc.

Cái ôm của nam nhân ấm áp, cánh tay hữu lực, cơ hồ đem cả người nàng bao lấy. Ngụy La trừng mắt nhìn hắn, hắn dùng sức ôm, ở trong lòng hắn nàng không thể động dậy, chỉ có thể tròn mắt hỏi: “Đại ca ca?”

Tay Triệu Giới đặt ở ngang hông nàng, cái cằm tựa trên đỉnh đầu nàng, không nói lời nào.

Xe ngựa mất khống chế bị Chu Cảnh chế ngự, ngoan ngoãn nhu thuận ngừng lại sau lưng bọn họ. Phu xe liên tục nói lời cảm tạ với Chu Cảnh. Chu Cảnh khoát tay nói không cần, ánh mắt dừng lại trên người hai người đang ôm nhau ở trong góc.

Hồi lâu, Triệu Giới mới chậm rãi buông nàng ra, cúi người, cơ hồ dán trán lên trán nàng hỏi: “Vì sao không nói tiếng nào đã đi? Vừa rồi nguy hiểm như vậy, nếu ta không xuất hiện, muội không phải sẽ bị thương sao?”

Ánh mắt hắn quá trực tiếp, nàng vô thức lui về sau, không biết ở sau lưng là vách tường, lui cũng lui không được, chỉ có thể đón nhận con tức giận của hắn: “Đại ca ca không đến, chính muội cũng có thể né được...”

Lúc xe ngựa xông tới, nàng vốn muốn trốn tới bên cạnh, nhưng không ngờ hắn xông lên ôm lấy nàng, ngược lại khiến nàng không nhúc nhích được.

Nói như vậy là còn oán Triệu Giới hắn xen vào việc người khác?

Triệu Giới chăm chú nhìn gần gương mặt nhỏ của nàng, cách rất gần mà nhìn, càng thêm khiến người mê luyến. Long mi cong dài, khẽ run liên tục chạm tới sống mũi hắn, giống như một bàn tay vô hình nhỏ bé, không ngừng trêu chọc hắn cũng hề không bận tâm tâm tình của hắn thế nào.

Nhìn một chút, tâm liền mềm xuống mà không biết vì sao. Hắn đứng thẳng, ánh mắt rơi vào cánh môi của nàng, dần dần chăm chú, muốn biết cắn một cái là mùi vị gì. Không thể nhìn nhiều, nhìn nữa lại giống như người dùng Hàn Thực Tán ban nãy, trúng độc nặng, không bao giờ rời bỏ được.

Triệu Giới dời ánh mắt nói: “Mới vừa rồi muội nhìn gì?”

Ngụy La chui từ trong ngực hắn ra, nhìn người dùng Hàn Thực Tán cách đó không xa: “Thời tiết cũng không có ấm, hắn vì sao lại đi chân không? Đại ca ca, hắn không lạnh sao?”

Triệu Giới không có nhìn theo hướng nàng nhìn, mà là đưa tay lau vết bụi bẩn dính trên gương mặt nhỏ nhắn của nàng: “Hắn trúng độc Hàn Thực Tán, cần chân không mới có thể giải nhiệt được”.

Ngụy La ngẩng đầu nhìn Triệu Giới: “Cái gì là Hàn Thực Tán?”

Hàn Thực Tán sao... chính là thứ dược vật mà nam nhân không có khả năng mua về dùng, sau khi dùng có thể tăng cường thể lực, sinh ra ảo giác, kế tiếp là thỏa mãn thân thể. Loại thuốc này mặc dù có thể khiến người ta nhất thời vui vẻ, nhưng có chứa độc tính, dùng lâu sinh nghiện, cuối cùng nhan sắc suy tàn, dung nhan tiêu tụy, sống không bằng chết.

Đương nhiên, những thứ này Triệu Giới sẽ không nói cho Ngụy La, xoa xoa gương mặt nhỏ của nàng nói: “Là một loại độc dược”.

Ngụy La cái hiểu cái không a một tiếng, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hướng phía sau hắn nhìn lại: “Không phải huynh đi cùng với Cao tỷ tỷ của Phủ Trấn Quốc Công sao? Sao lại không thấy tỷ ấy nữa?”

Triệu Giới không muốn nhắc tới đề tài này, nói đơn giản: “Nàng ta có chuyện khác, rồi đi rồi”.

Ngụy La liền không hỏi nhiều.

Hai người cùng nhau trở về, dự định tụ họp với Triệu Lưu Ly.

Đi không bao lâu, sau lưng cửa của Nhất Phẩm Đường có một người đi ra. Cao Đan Dương đứng ở cửa, trong lòng giống như ngũ vị tạp trần, nói không ra mùi vị gì. Vừa rồi một màn Triệu Giới ôm Ngụy La kia vừa vụn rơi vào mắt nàng ta, hắn khẩn cấp ôm lấy tiểu cô nương kia, ánh mắt căng thẳng, giống như đang ôm bảo bối.

Triệu Giới từ khi nào lại lo lắng cho người khác?

Nói giữa bọn họ không có gì, ai tin?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51: Trong mắt đều là ôn nhu

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Ngày mừng sáu, băng tuyết trên Tràng Trầm Sơn bắt đầu tan rã, vạn vật hồi phục, đúng là thời điểm săn bắn tốt.

Cảnh Hòa (1) Sơn Trang được xây ở đỉnh núi Tràng Trầm Sơn, trước cửa sơn trang có một đường lớn đi xuống dưới chân núi, lúc này trên đường chính có một chiếc xe ngựa dừng lại đón khách. Sáng sớm bắt đầu từ giờ Thìn, sơn trang liên tục có khách tới thăm. Quản sự sơn trang đứng ở cửa để nghênh đón, vì khách nhân sắp xếp chỗ ở, chuẩn bị thuận lợi thỏa đáng hết cho mọi người.

Cảnh Hòa sơn trang có diện tích lớn, chủ yếu chia làm hai sân, một sân cho nam ở gọi là Vành Viên, một sân cho các cô nương ở gọi là Mân Viên.

Ở Mân Viên lại phân thành vài tiểu viện, mỗi sân nhỏ có ba phòng, năm vị cô nương ở một sân. Trong sân nhỏ mọi thứ đều được chuẩn bị sẵn sàng, phân tích cận kề, bên người mỗi vị cô nương đều được an bài hai nha hoàn hầu hạ. Lúc Ngụy La và Ngụy Tranh tới đó, vừa lúc được quản sự an bài ở nội viện Tây Nhạn, lúc này trong viện đã có ba vị cô nương ở, theo thứ tự là Lương Ngọc Dung, muội muội của Tống Huy – Tống Như Vi và Lý Tương.

Đây thật ứng với câu nói xưa, không phải oan gia không gặp mặt (2)

Ngụy La vào Đông Khóa Viện ở, không khỏi trầm nghĩ.

Bên trong nhà chính sáng sủa sạch sẽ, bàn ghế đều được lau không còn một hạt bụi, không cần nha hoàn lại thu xếp gì. Ngụy La ngồi lên một trong năm cái ghế đơn làm bằng gỗ cây hoa lê được bọc bằng đồ thêu, bảo Kim Lũ đi hỏi thăm một chút xem Lý Tương ở phòng nào.

Không lâu sau Kim Lũ quay về, trả lời: “Tiểu thư, thiên kim Phủ Nhữ Dương Vương ở tại Tây Khóa Viện”.

Ngụy La gật đầu, suy nghĩ một chút nói: “Người chú ý tình huống bên kia nhiều chút, không cần làm quá rõ ràng, miễn cho bị người ta phát hiện ra. Nếu năng ta có động tĩnh gì, lập tức báo cho ta biết”.

Kim Lũ đồng ý, mặc dù không hiểu tiểu thư muốn làm gì, nhưng nếu là tiểu thư ra lệnh, nàng nhất định sẽ tận tâm tận lực làm.

Trận đấu săn bắn chính thức bắt đầu vào giờ Mẹo ngày mai, hôm nay bắt quá cũng chỉ là tới sớm một chút để thích ứng hoàn cảnh. Không ít thiếu niên sau khi dùng cơm trưa xong, liền đến phía sau núi tìm hiểu địa hình, làm vài dấu hiệu, miễn cho ngày mai lúc thật sự vào sau núi lại bị vây lại không ra được, vậy thì thật làm trò cười rồi.

Ngụy La mới vừa ngồi xuống không bao lâu, Lương Ngọc Dung liền qua đây thăm năng.

Lương Ngọc Dung là theo ca ca Lương Dục đi tới đây. Năm nay Lương Dục mười tám, oai hùng phi phàm, vì hàng năm luyện võ mà luyện ra một thân cường tráng sức lớn. Hắn vì đại diện săn bắn này đã chuẩn bị lâu ngày, không biết bắn hư bao nhiêu mục tiêu trong nhà, chỉ vì lần thi đấu này có thể trở hết tài năng, một hành động cũng không được sai.

“Ta thường nói với a nương, ca ca si mê tập võ như vậy, không bằng đi thi Võ Trạng Nguyên luôn đi”. Lương Ngọc Dung tự rót cho mình chén trà, nâng nắp ấm màu đất vừa uống vừa nói.

Ngụy La dừng một chút, nhìn Lương Ngọc Dung.

Lương Ngọc Dung vẫn chưa có cảm giác gì, chỉ tiếp tục nói: “Mà ca ca ta cũng tự có quyết định này, hắn nói nếu lần này săn bắn không được hạng nhất, liền trở về đảng hoàng đi thi võ”.

Ngụy La cầm chặt chén trà trong tay, theo như năng lực của Lương Dục, chỉ cần chuẩn bị tốt, đấu Võ Trạng Nguyên hắn cũng không có vấn đề gì...

Đời trước Lý Tương hâm mộ Võ Trạng Nguyên, nàng chưa từng thấy qua mặt người đó, cũng không lưu ý vị Trạng Nguyên đó tên gì, bây giờ xem ra, chẳng lẽ là Lương Dục? Ngụy La hồi tưởng một chút lúc trước có từng nghe qua miêu tả về vị Võ Trạng Nguyên này, thật không nghĩ ra, cuối cùng cũng không thể xác định người Lý Tương thích có phải Lương Dục không?

Chỉ là Lương Dục thật phù hợp với thẩm mỹ của Lý Tương, lưng dài vai rộng, cao lớn rắn rỏi, ngũ quan sắc nét, là hình tượng vũ phu tuấn mỹ.

Nếu quả thật là hắn, chẳng lẽ lần săn bắn này, Lý Tương đã động tâm rồi sao?

Ngụy La chống cằm, chậm chạp chuyển động nhìn nắp ấm nhỏ trên bàn, suy nghĩ đi suy nghĩ lại cả trăm lần, ngay cả sau đó Lương Ngọc Dung nói gì

nàng cũng không nghe rõ.

Lương Ngọc Dung ở Tây Khóa Viện ngồi nửa canh giờ, thấy trời không còn sớm, liền đứng dậy chuẩn bị ra về.

Nguy La tiến nàng tới cửa Tây Khóa Viện, trùng hợp gặp phải Lý Tụng và Lý Trương đang cùng đi tới. Lý Tụng dặn dò Lý Trương vài chuyện, tiện đường đi vào trong sân, bọn họ không biết Nguy La đang ở Đông Khóa Viện, đi ngang qua đó, liền mặt đối mặt.

Lý Tụng bỗng nhiên dừng lại, nhìn thấy sắc mặt Nguy La hết sức quái dị. Biểu tình hắn bỗng nghiêm trọng, mặt chợt lạnh đi: “Sao ngươi lại ở chỗ này?”

Ai biết Nguy La căn bản không thêm quan tâm, sau khi nàng tiễn Lương Ngọc Dung về, cũng không thêm nhìn bọn họ một cái, nhấc váy dài đom kim ngọc liền xoay người đi vào trong nội viện.

Cửa gỗ ngay trước mặt Lý Tụng đóng kín, sắc mặt hắn lúc xanh lúc trắng, thật không đẹp mắt.

Hắn vừa mới nói với nàng, chẳng lẽ không có nghe thấy sao? Hắn và Lý Trương đứng ở chỗ này, vậy mà ngay cả một câu chào hỏi cũng không, thật là không coi ai ra gì!

Lý Tụng đứng ở trước cửa im lặng một lúc, vừa tức giận, nội tâm lại mơ hồ có chút bất lực. Đêm Tết Nguyên Tiêu đó, sau khi trở về hắn suy nghĩ kỹ vài ngày, lúc nào cũng không kim lòng được nhớ tới hình dáng của Nguy La. Hắn vô cùng rõ ràng hắn chán ghét nàng, chán ghét đến hận không thể mỗi ngày đều bắt nạt, xem bộ dáng mềm yếu khóc thút thít của nàng, nhưng hắn đồng thời lại muốn nhìn thấy nàng, cho dù bọn họ vừa thấy mặt đã chế nhạo nhau. Ai ngờ hôm nay vừa thấy mặt, Nguy La không thêm để ý tới hắn, nhưng lòng tự trọng của hắn bị tổn thương, thật lâu cũn không hồi thần.

Lý Trương kéo kéo cánh tay hắn, cảm giận bất bình nói: “Ca ca, chúng ta không cần để ý nàng ta. Nàng ta cho mình là ai chứ? Ngạo mạn như vậy, có công chúa làm chỗ dựa là giỏi lắm sao...”

Nói xong Lý Trương nhẹ giọng hừ một tiếng, đi theo Lý Tụng đi xa dần.

*** **

Trong Đông Khóa Viện, Nguy La và Kim Lũ cùng Bạch Lam mang giường nhỏ để dưới tán cây đồng trong viện, nàng ngồi trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nguy La cố ý không để ý tới Lý Tụng, hôn sự của Thường Hoảng còn chưa giải quyết được, nàng cũng không vừa mắt với hai người đó. Huống gì lần trước Lý Tụng vô lễ với nàng, nàng không cần cho hắn sắc mặt tốt, không ở trước mặt hắn trọn mắt đã vô cùng khách khí rồi.

Nguy La ngủ gần nửa canh giờ, khi tỉnh lại vừa vặn một cánh hoa rơi vào trên mũi nàng, ngứa, Nguy La đang muốn đưa tay lấy ra, lại có một cánh tay nhanh hơn nhặt cánh hoa đi. Cánh tay đó trắng nõn thon dài, kèm theo âm thanh ôn nhu mỉm cười: “A La, mũi tỉnh rồi?”

Nguy La nhất thời phân không rõ trời đất, con mắt nhấp nháy, hồi lâu sau mới phản ứng đây là ở Cảnh Hòa Sơn Trang trên Trùng Tầm Sơn. Nàng ngược mắt nhìn bên cạnh, chỉ thấy Tổng Huy mặc áo bào màu thiên thanh thêu hoa văn trên cánh, đứng chấp tay, trên bờ vai có thật nhiều cánh hoa rơi xuống, không biết đã đứng chỗ này bao lâu rồi.

Nguy La ngồi dậy, mang theo âm thanh mềm nhuyễn vì mới ngủ dậy, kinh ngạc nói: “Sao Tổng Huy ca ca cũng ở đây? Không phải huynh ở trong nhà đọc sách sao?”

Nàng ở dưới tán cây ngủ trong chốc lát, trên đầu, trên người cũng có không ít cánh hoa rơi xuống, mới vừa đứng dậy liền rớt hết lên giường. Gò má yếu mềm của tiểu cô nương đỏ ửng, mặt hạnh trọn tròn, cũng đáng vẻ điểm tinh lúc ngủ hoàn toàn như hai người khác. Tổng Huy vừa tới không bao lâu, Kim Lũ nói nàng đang nghỉ ngơi, hắn vốn nghĩ muốn tới một bên thạch đôn ngoài sân chò, không nghĩ tới mới vừa đi qua bên cạnh nàng, nàng liền mở mắt tỉnh ngủ.

Tổng Huy cười cười, giải thích: “Mãi ở nhà đọc sách cũng rất chán, vừa vặn nhân cơ hội này lên núi thả lỏng một chút. Tuy nói không thể thắng được tam giáp, nhưng vẫn có thể săn cho muội một con thỏ nhỏ”.

Tổng Huy tuy là nho sinh, nhưng cũng có học qua cưỡi ngựa và bắn cung, trình độ tương đối khá. Chỉ là mấy năm nay ít luyện tập, dần dần có chút bỏ bê, không biết rõ bây giờ lại cảm cung lên, còn có thể thuận buồm xuôi gió giống lúc trước hay không.

Nguy La mỉm môi, khẽ mỉm cười: “Tổng Huy ca ca quên rồi sao, mũi dị ứng với lông của động vật nhỏ. Nếu huynh tặng thịt thỏ cho muội ăn thì còn có thể, nếu cho muội nuôi, vậy không được rồi”.

Tổng Huy nghe nàng nhắc nhở, lúc này mới nhớ tới. Lúc Nguy La hai ba tuổi cũng thật thích mấy con chó mèo nhỏ, đáng tiếc mỗi lần nàng sờ qua chúng nó, trên người sẽ nổi lên mấy nốt hồng hồng vì bệnh sởi, vài ngày cũng không lặn xuống. Sau khi đại phu tra rõ nguyên nhân, Nguy Côn liền không cho nàng tiếp xúc với động vật có lông nữa. Có một lần Nguy Thường Huyền từ bên ngoài mang về một con chó nhỏ bản vô cùng, Nguy La lại thật thích nó, gạt Nguy Côn tắm rửa cho nó sạch sẽ, buổi tối còn ôm nó ngủ một đêm. Ngày hôm sau toàn thân nàng đều nổi sởi, ngay cả thờ cũng trở nên khó khăn, suýt chút nữa thì bỏ mạng. Nguy Côn bị dọa đến hồn phi phách tán, Nguy Thường Huyền cũng vì vậy mà bị Tứ lão gia hung hăng phạt một trận.

Từ đó về sau Nguy La liền thành thật hơn nhiều, cũng không bao giờ lại chạm vào mấy con vật nhỏ này nữa.

Tổng Huy lộ ra vẻ mặt xấu hổ, lúng túng nói: “Muội muốn xử trí thế nào cũng được”.

Ngụy La cười nói: “VẬY MUỘI CHỜ TỔNG HUY CA CA SẴN CHO MUỘI MỘT CON THỜ”.

Bên này hai người hòa hợp nói chuyện với nhau, bầu không khí ấm áp, lại không chú ý cửa sân nhỏ có một người đang đi tới.

Cảnh Hòa Sơn Trang nguyên bản là xây dựng vì hoàng thất, Triệu Giới ở chỗ này có thể xuất nhập tự do, tự nhiên không ai dám có ý ngăn đón.

Hắn đứng ở cửa Đông Khóa Viện, nhìn hai người dưới tán cây ngô đồng.

Thiếu nữ má phấn mỉm cười, hai má lúm đồng tiền dịu dàng, ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt. Một cánh hoa trắng nổi từ trên cây rơi xuống, vừa vẩy rơi vào lông mi nàng. Tống Huy ngẩng đầu thay nàng lấy đi, trong mắt đều là ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Bản vương cũng muốn ăn thử

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Kim Lũ mang theo một hộp đựng thức ăn làm từ gỗ từ đàn khắc hoa hải đường từ bên ngoài đi tới, thứ đựng bên trong chính là anh đào mà Cảnh Hòa Sơn Trang đưa cho mỗi sân viện. Đây là anh đào do sơn trang tự trồng, mới hái từ trên cây xuống, tươi mới no đủ, trên cuống còn đọng lại giọt sương đêm qua.

Kim Lũ vừa vào Đông Khóa Viện, vừa nghĩ tới chốc nữa nên làm gì ngon cho tiểu thư dùng? Anh đào dầm ra trộn với đường ăn cũng không tệ, tiểu thư thích ăn ngọt, tưới nhiều nước đường chút cũng ngon lắm. . . Nàng đang chuẩn bị vào phòng bếp, ai ngờ suýt chút nữa đụng phải tấm lưng người đang trước! Cũng may Kim Lũ phản ứng nhanh, vội vàng ổn định bước chân, vỗ vỗ ngực nhìn đối phương.

Hắn ta mặc quần áo màu chàm cầm bảo dẹt sợi ngang hình sông nước, mang ủng dẹt kim thêu hoa văn sẫm màu, ở eo thắt đai ngọc, tích thạch như ngọc, liệt từng như thủy (1).

Kim Lũ nuốt nước bọt, thầm nghĩ may mắn vừa rồi không có đụng vào: “Tĩnh Vương điện hạ...”

Nhưng người trước mặt không có phản ứng, lông mày trong trẻo lạnh lùng, không biến sắc nhìn hai người dưới tán cây ngô đồng. Kim Lũ nhìn theo tầm mắt của hắn, chỉ thấy Ngụy La và Tống Huy không phát giác có người tới gần, đại khái là đang nói tới chuyện lý thú trước đây, Ngụy La cong mi mắt nhẹ nhàng cười một tiếng, lộ ra hai lúm đồng tiền trên má. Tống Huy đứng chấp tay, trên mặt đầy sùng ái mà nhìn tiểu thư. Hai người sống vai đứng chung một chỗ, quả nhiên là Kim đồng ngọc nữ do ông trời tác hợp.

Kim Lũ nhìn một màn hòa hợp trước mắt, không có gì kỳ quái, vì sao toàn thân Tĩnh Vương điện hạ lại tản ra hơi thở âm u?

Kim Lũ đang buồn bực, ánh mắt Ngụy La bên kia chuyển một cái, cuối cùng phát hiện ra Triệu Giới tới, mày khẽ cong, cười khanh khách kêu lên: “Tĩnh Vương ca ca!”

Triệu Giới cuối cùng cũng khẽ động, thu hồi lệ khí trong mắt, cánh môi cong lên một chút, cất bước đi tới trước mặt hai người.

Ngụy La nhìn Kim Lũ cầm hộp thức ăn rồi đi, rồi lại nhìn Triệu Giới, nghiêng đầu hỏi: “Tĩnh Vương ca ca tới khi nào? Vì sao không nói một tiếng, huynh đứng đây lâu rồi sao?”

Ánh mắt Triệu Giới rơi vào trên người Tống Huy, ngữ khí không gọn sóng nói: “Cũng không phải lâu lắm, vừa mới tới mà thôi”. Nói xong không chút dấu vết nhìn tay Tống Huy thay Ngụy La lấy đi cánh hoa, cong môi, ý tứ sâu xa nói: “Ta đến xem một chút muội ở có quen không, không nghĩ Tống công tử so với bản vương có tâm hơn, tới sớm hơn”.

Tống Huy lui về sau nửa bước, cúi người hành lễ: “Thần bái kiến Tĩnh Vương điện hạ”. Nói xong đứng dậy nghênh đón ánh mắt Triệu Giới, hắn có thể tưởng tượng cảm nhận được địch ý của Triệu Giới với hắn.

Tống Huy hẳn mặc dù thường ở trong nhà đọc sách, nhưng thế không có nghĩa là hắn không để ý đến chuyện bên ngoài, lúc này không khỏi nghĩ tới mấy lời đồn đại bên ngoài. Tĩnh Vương có phần coi trọng Tứ tiểu thư Phủ Anh Quốc Công, sủng ái vô cùng, còn thường xuyên tặng lễ vật cho nàng. Người khác đều cho rằng đó là vì Thiên Cơ Công Chúa, Ngụy La và Thiên Cơ Công Chúa có quan hệ tốt, tuổi cũng không sai biệt lắm, vì thế Triệu Giới liền coi nàng như muội muội mà yêu thương. Tống Huy vốn cũng cho là như vậy, nhưng hôm nay nhìn thấy, lại không nghĩ sự việc hoàn toàn giống như vậy.

Nam nhân hiểu rõ ý nghĩ của nam nhân nhất. Triệu Giới đối với A La, có lẽ cũng không đơn giản như bên ngoài thường nói.

Tổng Huy cười cười, không kiêu không nịnh nói: “A La yếu ớt, lại là lần đầu tiên qua đêm trên núi, là thần cho rằng nàng ở không quen, tới xem một chút cũng là chuyện nên làm” Nói xong dừng lại một chút, lại nói: “Huống gì thuở nhỏ A La thân cận với thần, hai ngày nay được không ở bên cạnh, thần là biểu ca ca của nàng, thần tự nhiên muốn chăm sóc nàng nhiều một chút”.

Triệu Giới nhìn hần, không nói lời nào. Bờ môi rõ ràng mang theo chút vui vẻ, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo, ẩn chứa gió táp mưa rào.

Hiếm khi Triệu Giới như có điều cần suy nghĩ gât gât đầu, không chấp nhất đề tài này, đổi chuyện hỏi: “Bản vương nghe Tổng công tử ngày mai cũng muốn tham gia săn bắn, không nghĩ một kẻ nhỏ sinh như Tổng công tử cũng hiểu được cưỡi ngựa bắn tên. Không biết tài bắn cung như thế nào? Ngày mai có thể nguyện ý cùng bản vương tỉ thí một chút không?”

Săn bắn vốn là sự ganh đua của nam nhân, không có đạo lý khước từ. Mặt Tổng Huy không sợ hãi, thoải mái chấp nhận khiêu chiến của Triệu Giới: “Vinh hạnh được Vương gia đề mắt tới, ngày mai thần nhất định sẽ phụng bồi. Chỉ là tài bắn cung của Tổng mô không tinh, hy vọng vương gia có thể hạ thủ lưu tình”.

Triệu Giới chấp tay, khóe môi nhếch lên, ý vị sâu xa nói: “Tổng công tử nói đùa sao, trên trận săn, nhìn trúng con mồi, nào có đạo lý chấp tay nhường người”.

Sắc mặt Tổng Huy đình trệ, không ngờ Triệu Giới sẽ nói trắng ra như thế, thật lâu cũng không có nói tiếp.

Con mồi ở đây không cần ai nói ra cũng biết, lòng dạ hai nam nhân càng biết rõ, ai cũng không tình nguyện lui nhường dù chỉ một bước. Dù sao cũng là tiểu cô nương chính mình nhìn thấy lớn lên, bây giờ duyên dáng yêu kiều, thiên kiều bá mị, kêu bọn họ nhường cho đối phương, ai cũng không làm được

Nhưng con mồi bị nhìn trúng lại hoàn toàn không biết sóng ngầm mãnh liệt giữa hai người họ, cho rằng họ đang thật sự thảo luận săn bắn ngày mai, vừa ăn anh đào tắm nước đường, vừa nói: “Rất lâu rồi Tổng Huy ca ca không có cảm cung tên, thật sự không có vấn đề gì sao?”

Tổng Huy được nàng quan tâm, ảm ức trong lòng lập tức quét sạch, xoa xoa đầu nàng nói: “A La yên tâm, Tổng Huy ca ca sẽ không làm muội bề mặt”.

Ngụy La cũng không phải sợ bản thân mất mặt, chỉ là lo lắng hần có thể ứng phó được không thôi. Trình độ của hần và Thường Hoảng không hơn kém bao nhiêu, nếu Tổng Huy ứng phó được, vậy Thường Hoảng cũng như thế. Nói cho cùng chỉ là lo lắng cho Thường Hoảng thôi.

Ngụy La chân thành nói: “Vậy huynh cẩn thận, đừng để bị thương”

Tổng Huy thập phần hưởng thụ, cười nói được.

Nàng còn muốn nói hần chiếu cô Thường Hoảng một chút, nhưng lời còn chưa nói ra miệng, liền thấy ánh mắt sáng quắc của Triệu Giới nhìn sang, vui vẻ bên môi phai nhạt, ánh mắt đen tối không rõ. Ngụy La giật mình, chẳng lẽ nàng nói sai gì rồi? Vì sao sắc mặt hần khó coi như vậy? Cẩn thận suy nghĩ một lần, lại chậm chạp bổ sung một câu: “Tĩnh Vương ca ca cũng đừng để bị thương”.

Sắc mặt Triệu Giới cũng không có tốt hơn. Trước quan tâm Tổng Huy sau mới quan tâm hần, chẳng lẽ trong lòng nàng, địa vị của hần lại kém hơn Tổng Huy sao?

Ngụy La không biết suy nghĩ trong lòng Triệu Giới, thấy hần không cảm kích, liền mím môi, cúi đầu yên lặng ăn anh đào.

Tổng Huy hỏi nàng ở có quen không, nàng gât đầu nói quen rồi. Mặt khác lại hỏi một chút vấn đề ăn ở, nàng đều nhất nhất nói tốt lắm, cái nên hỏi cũng hỏi xong, Tổng Huy không còn lý do lưu lại, liền cáo từ nói: “Nếu đã không có việc gì, huynh liền về chỗ của mình trước. Nếu cần gì cứ nói với huynh, huynh sai người đi chuẩn bị”.

Ngụy La gât đầu, cảm tạ nói: “Tổng Huy ca ca nên nhanh đi chuẩn bị đi, không cần để ý tới muội”.

Tổng Huy rời đi, lúc đi ngang qua Triệu Giới liền hỏi: “Sắc trời không còn sớm, vương gia còn chưa về sao?”

Triệu Giới cười như không cười liếc nhìn hần: “Lư Ly nhờ bản vương nói với A La vài câu, bản vương nói xong sẽ đi”

Tổng Huy không còn lời nào để nói, cáo từ rời đi.

Một đĩa anh đào bị A La ăn hết hơn phân nửa, trong miệng nàng đều là vị ngọt của đường. Nghe thấy lời của Triệu Giới, nàng tò mò hỏi: “Lư Ly muốn nói gì với muội?”

Trong viện cuối cùng cũng chỉ còn lại hai người họ, Triệu Giới cất bước tiến lên, lấy khăn từ trong tay áo thay nàng lau khóe miệng một chút, không đáp hỏi ngược lại: “Anh đào ăn ngon sao?”

Ngụy La không rõ chuyện gì khê chớp mắt, gât đầu nói ăn ngon.

Triệu Giới nhìn chăm chăm cánh môi phấn nộn xinh đẹp của nàng, thấp giọng nói: “Bản vương cũng muốn nếm thử”.

Ngụy La cho rằng hần muốn ăn anh đào, liền đẩy cái đĩa tới trước mặt hần nói: “Vậy cái này cho ca ca”.

Tiểu cô nương quả nhiên trưởng thành rồi, khi còn bé sẽ là về mặt khờ dại đút hần ăn, bây giờ chỉ biết nói: “Cho ca ca ăn”. Cuối cùng Triệu Giới cũng

không có ăn, hần đứng dậy nói: “A La, muội trưởng thành rồi, sau này không thể để nam nhân tùy ý xuất nhập sân nhỏ của muội được”.

Hơi thở mùi đàn hương của từ khước miệng khẽ nhếch của Ngụy La: “Luru Ly muốn ca ca nói gì với muội?”

Triệu Giới ngừng cười, có chút bất đắc dĩ: “Muội cứ nói xem?”

Nàng thông minh như vậy, không thể nào không biết rõ hần đang muốn chỉ cái gì.

Ngụy La xác thực nghe hiểu, nói tới Luru Ly chẳng qua chỉ là cái cớ, câu nói vừa rồi của Triệu Giới mới là trọng điểm. Lòng mi nàng run rẩy, phá lệ không có đồng ý, phản bác: “Tổng Huy ca ca không phải nam nhân khác, huynh ấy với muội từ nhỏ đã định thân rồi”.

Tay Triệu Giới để trên bàn đá bỗng nhiên nắm chặt lại, gất gao nhìn nàng chăm chăm.

Nếu không phải cô kỵ có Ngụy La ở đây, có lẽ trong nháy mắt tiếp theo, hần sẽ ném bàn đá này lên mặt đất

*** **

Giờ Mẹo ngày hôm sau, đại điển sẵn sẵn chính thức bắt đầu.

Trời chưa sáng trên núi đã thổi kèn, hơn mười con tuần mã cùng lúc xông vào rừng núi, thanh to thể lớn, đỉnh tai nhưc óc.

Sau khi Ngụy La bị thanh âm này đánh thức liền không thể ngủ lại, dứt khoát ngồi dậy rửa mặt, dùng qua bữa sáng sau đó liền đi tìm Lương Ngọc Dung. Lương Ngọc Dung cũng đã thức dậy từ sớm, đang chuẩn bị đi nguyệt lâu ở hậu viện để xem săn bắn. Nguyệt lâu được xây ở đằng sau Cảnh Hòa Sơn Trang, trên dưới có tổng cộng năm tầng, đứng ở tầng thứ năm có thể xem toàn bộ quang cảnh của Tràng Tầm Sơn. Tầm nhìn chỗ đó vô cùng tốt, chính là quan sát trận săn bắn cũng không vấn đề gì, chỗ đó giờ có không ít cô nương tới xem phong thái của thiếu niên anh kiệt.

Lương Ngọc Dung kéo nàng: “Chúng ta cũng đi xem một chút, nói không chừng có thể trông thấy Tổng Huy ca ca của người đó!”

Ngụy La ngượng ngừng cười một tiếng, không nói gì.

Hôm qua nàng nói xong mấy lời đó, Triệu Giới liền rời đi, lúc đi trên mặt không có chút vui vẻ nào, nghĩ đến có lẽ tâm tình không tốt. Đây là nàng cố ý nói như thế, nàng và Tổng Huy còn có hôn ước trong người, cho dù sau này nàng có gả cho Tổng Huy hay không, Triệu Giới cũng không cần lo lắng nhiều như vậy.

Đi đến nửa đường, đột nhiên nhớ ra gì đó, Ngụy La nói với Lương Ngọc Dung: “Đúng rồi, có thể cho ta nhìn bút tích của ca ca người được không?”

Lương Ngọc Dung có chút khó hiểu: “Chữ của ca ca ta qua loa lại loạn, người xem làm gì? Không phải người viết chữ trăm hoa nhỏ sao?”

Ngụy La sớm đã nghĩ kỹ lời giải thích: “Tiết tiên sinh đạo này có dạy ta viết lối chữ thảo, cuối cùng vẫn viết không tốt, lại không dám thỉnh tiên sinh chỉ giáo. Nghe nói Lương đại ca ca viết chữ thảo tốt, liền muốn mượn chữ của hần về học tập một chút”.

Bình thường người có học thức uyên bác, cũng sẽ viết đến mấy loại thư pháp, dạy đệ tử cũng vậy, lý do này Ngụy La nói ra cũng qua được. Lương Ngọc Dung lộ ra vẻ mặt khó xử: “Thật sự lần này ta đến đây không có mang theo, chỉ có thể trở về liền mang qua...” Mới vừa nói xong, lại nhớ tới: “Ca ca có mang theo một quyển, vừa vặn để chỗ của ta, đầu quyển còn có bút tích của hần, người có thể lấy về xem một chút”. Nói xong liền bảo nha hoàn về phòng lấy ra.

Không lâu sau nha hoàn của Lương Ngọc Dung quay về, nàng ấy lấy sách giao cho Ngụy La: “Người cầm đi, dù sao ca ca cũng không vội, khi nào xem hết trả lại cũng không muộn”.

Ngụy La nói cảm tạ với Lương Ngọc Dung, đem sách giao cho Bạch Lam, kêu Bạch Lam để vào trong phòng cho mình.

Việc nhỏ xen giữa này cũng không ai để ý.

Hai tiểu cô nương sóng vai đi vào Nguyệt Lâu, trên lầu đã có không ít người, phóng tầm mắt nhìn, cũng không thiếu gương mặt quen thuộc. Giữa tầng năm có đặt vài cái bàn nhỏ sơn đỏ khảm trai, trên bàn còn đặt điểm tâm. Chỗ ngồi trải thảm len, có thể ngồi trên mặt đất, cũng có thể đứng ở sau lan can xem tình huống chỗ săn bắn.

Khu vực săn bắn đã là tình huống tranh đấu kịch liệt, tiếng vó ngựa kinh động động vật đang kiếm ăn trong rừng, động vật trong rừng chạy thục mạng, hoảng hốt chạy bừa. Các thiếu niên giờ cung khảm sừng lên, lấp mũi tên, động tác lưu loát, nhắm ngay con mồi đã xem xét tốt, đột nhiên buông tay - -

Mũi tên rời dây cung, “Vèo” một tiếng bắn trúng con mồi chỗ xa!

Lương Ngọc Dung ngạc nhiên nói: “Ca ca ta thật lợi hại!”

Cách đó không xa, thiếu niên bắn trúng con hươu sao kia, đúng là ca ca của Lương Ngọc Dung – Lương Dục. Lương Dục mặc hồ phục, lộ ra dáng vẻ cao ngất cường tráng, hần hàng năm tập võ, phơi nắng ra nước da màu lúa mạch, bộ dáng tươi cười trong sáng, rạng rỡ chói lòa. Lương Dục giục ngựa tiến lên, nhặt con mồi của mình, giao cho tôi tớ phía sau. Lương Dục kẹp chặt bụng ngựa, cầm dây cương trong tay, tư thế oai hùng, thân ảnh rất nhanh biến mất trong rừng, lưu lại cho người ta vô hạn mộng mơ.

Nguyệt La thu hồi ánh mắt, không chút dấu vết nhìn Lý Tương mặc một thân váy ngắn sắc thu.

Lý Tương không chớp mắt nhìn chằm chằm phương hướng Lương Dục rời đi, ngay cả cô nương bên cạnh nói chuyện cũng không phản ứng. Cô nương ngồi cạnh gọi nàng ta ba tiếng, cuối cùng mới chịu hoàn hồn: “Người nói cái gì?”

Cô nương đó tức giận nhìn Lý Tương nói: “Nhìn xem xem, người cổ mà xem lấy...”

Lý Tương nhanh tay lẹ mắt cầm lấy cái bánh ngọt đậu xanh nhét vào miệng nàng ta, không để nàng ta nói tiếp. Cô nương kia cũng coi như hiểu chuyện, nhai nhai nuốt xuống, còn chưa nói hết, mà đôi giọng nói đến đề tài khác.

Nguyệt La thu hồi ánh mắt, trong mắt chợt lóe lên chút vui vẻ.

Mặc kệ Võ trạng nguyên đời trước có phải Lương Dục hay không, tối thiểu bây giờ, Lý Tương thật có hứng thú với Lương Dục là được.

*** **

Ngày sân bắn đầu tiên mãi tới giờ Thân mới kết thúc.

Nam nhân lục tục từ trong núi trở về, mỗi người đều có thu hoạch khác nhau, hoặc là hươu hoặc là thỏ. Bởi vì trận đấu còn tiếp tục vào ngày hôm sau, đêm nay quân sự liên cố ý chuẩn bị dạ tiệc, để mọi người ăn uống no đủ, bồi bổ tinh thần, ngày mai mới có thể toàn lực ứng phó.

Dạ tiệc bắt đầu vào giờ thân, cử hành trong sân lớn của Sơn Trang

Nguyệt La đi thăm Thường Hoàng một chuyến, thấy hắn hoàn hảo không thương tổn gì, lúc đó mới yên tâm. Nàng trở lại nội viện của mình, lấy quyền mà Lương Ngọc Dung cho nàng, lật đến trang có bút tích của Lương Dục. Nàng ngồi trên đầu án vênh hai bên một lát, kêu Kim Lũ lấy giấy bút tới, chiếu theo bút tích của Lương Dục mà bắt chước một đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Thiên kim Phủ Nhữ Dương Vương

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Viết xong vài câu, Nguyệt La để tờ giấy vào phong thư gấp lại, lại đóng dấu lên, gọi Kim Lũ vào dặn: “Đem phong thư này đưa cho nha hoàn của Tây Khóa Viện, kêu nha hoàn đó giao cho Lý Tương”. Nói xong, nàng lại suy nghĩ một chút, dặn dò: “Đừng đích thân đưa, kêu nha hoàn bên cạnh Ngọc Dung cẩn thận tới đây một chút, nói nhân thủ chỗ ta không đủ, mượn của nàng ấy một chút. Đưa thư xong cũng đừng nói gì cả, liền trở về”.

Quan hệ của Lương Ngọc Dung và nàng tốt, bất quá cũng chỉ là một đứa nha hoàn, nàng ấy nhất định sẽ thoải mái cho nàng mượn.

Cho dù Lương Ngọc Dung biết rõ tính toán của nàng, cũng nhất quyết sẽ không nói ra ngoài, ngược lại sẽ hỏi nàng trước xem có chuyện gì xảy ra. Đây là sự ăm ý cũng như tình cảm hảo tỷ muội nhiều năm giữa bọn họ.

Kim Lũ gật đầu, xoay người ra ngoài.

Sau khi Lý Tương nhận được thư, phản ứng đầu tiên là hỏi thăm xem nha hoàn đưa thư là ai. Nếu nghe là nha hoàn của Nguyệt La, nhất định sẽ cảm thấy có vấn đề, sẽ không mắc mưu. Nhưng nếu là nha hoàn của Lương Ngọc Dung thì không giống như vậy, là thư này là dùng giọng điệu của Lương Dục mà viết, Lương Dục có thể không tiện đưa tin, kêu người bên cạnh muội muội hỗ trợ về tình có thể tha thứ.

Nếu Lý Tương vẫn không mắc mưu, thế cũng không sao, lúc dạ tiệc nàng còn có biện pháp khác.

Không lâu sau Kim Lũ quay về, nói với nàng sự tình đã làm thỏa đáng, thỉnh nàng yên tâm.

*** **

Trong Tây Khóa Viện.

Lý Tương ngồi trên Giường La Hán làm bằng gỗ hoa lê, dựa vào gối đồ thêu thêu hoa, nhận thư mà nha hoàn mang tới, tò mò đọc đọc. Nội dung trong thư là mời nàng lúc dạ tiệc đến ven hồ ở hậu viện để gặp nhau, đầu thư đề nghị từ của Bình Viễn Hầu – Lương Dục. Nàng chấn động, không tự chủ nhớ tới thiếu niên oai hùng ban ngày, dung nhan đẹp đẽ thân ảnh oai hùng lượn quanh trong đầu nàng đuổi không đi được, hẳn vì sao muốn gặp nàng? Bọn họ

đã gặp nhau khi nào chứ?

Trong thư Lương Dục nói ngưỡng mộ dung mạo của nàng, điểm này ngược lại khiến Lý Tương không chút nghi ngờ. Lý Tương đối với ngoại hình của mình có lòng tin, nàng thừa hưởng sự xinh đẹp của Cao Dương Trường Công Chúa, da trắng nõn nà, răng như hạt bầu, từ nhỏ đến lớn cũng nhận được rất nhiều lời tán dương. Lương Dục đối với nàng vừa gặp đã thương, nàng tuyệt đối cũng không thấy bất ngờ.

Chỉ là tùy tiện đưa một phong thư tới, có phải quá mức đường đột rồi không? Hóa ra lúc nàng chú ý tới hắn, hắn cũng chú ý tới nàng sao?

Lý Tương cẩn thận suy nghĩ một chút, đề phòng có người lừa gạt, liền gọi nha hoàn đưa thư vào hỏi: “Phong thư này do ai đưa tới? Người đâu?”

Nha hoàn lập tức kính cẩn nói: “Bẩm tiểu thư, là tiểu nha hoàn của Lương Tiểu Thư Phủ Bình Viễn Hầu trong sơn trang đưa tới, người đã về rồi”.

Nói như vậy, thật sự là Lương Dục?

Hắn không muốn tung tin ra ngoài, cho nên mới dùng nha hoàn của muội muội để che dấu tai mắt sao? Thật ra cũng không phải không thể.

Lý Tương mỉm cười, lộ ra một tia vui vẻ. Lương Dục này coi như tình mắt, chỉ gặp qua một lần, liền hiểu được dùng “Tiên tư ngọc mạo” để hình dung nàng, xem ra cũng không phải chỉ là tên vũ phu chỉ hiểu đao kiếm. Nàng đem tờ giấy kia gấp lại nhét vào tay áo, về phần có đi ước định hay không, vậy thì phải nhìn một chút... Dù sao nàng cũng không quen Lương Dục, vạn nhất hắn ta chỉ trêu nàng thì sao? Nàng muốn nhìn kỹ một chút, chờ đến lúc tiệc tới lại quyết định sau.

*** **

Mặt trời sắp lặn, ánh chiều sắc sỡ.

Dạ tiệc ở tiền viện đã khai tịch, nam nhân thì ngồi ở tiền thính, cô nương lại được an bài tới khách phòng dùng bữa.

Ban đêm trên núi hơi lạnh. Ngụy La choàng ngoài bằng áo gấm Tô Châu thêu cảnh cây rũ xuống và giày đế mềm thêu hoa hải đường, cùng Lương Ngọc Dung đi tới khách phòng.

Trên đường, Ngụy La nói với Lương Ngọc Dung: “Nghe nói hôm nay Lương đại ca sắp được một đầu hươu cùng hai con thỏ? Ta mới vừa hỏi Thường Hoàng, hắn thật sự không sẵn được”.

Lương Ngọc Dung gật gù đầu, hơi có chút có vinh cùng hưởng nói: “Ca ca ta luyện tập bắn cung từ nhỏ, tới giờ cũng bảy tám năm rồi, trình độ này tự nhiên không phải nói chơi”.

Ngụy La cười nói: “Vậy để Thường Hoàng thỉnh giáo Lương đại ca một chút có được không? Thời gian một đêm mặc dù cũng không học được gì, nhưng truyền thụ kinh nghiệm một chút cũng có thể. Nếu lần này Thường Hoàng ngay cả con thỏ cũng không sẵn được, sau khi trở về nhất định sẽ buồn thật lâu”.

Lương Ngọc Dung sáng khoái mà đáp ứng: “Tất nhiên có thể! Cái này để ta đi nói với ca ca một tiếng, sau khi dạ tiệc kết thúc nói hắn chỉ cho Thường Hoàng một chút”.

A La nói thật tốt quá, hai mắt cong cong: “Không bằng trực tiếp đi ven hồ ở hậu viện đi? Chỗ đó rộng rãi, luyện tập tay chân một chút cũng tốt, sẽ không bó tay bó chân”.

Đi nơi nào cũng được, Lương Ngọc Dung cảm thấy không có vấn đề gì. Nàng lập tức kêu nha hoàn bên cạnh đi nói với Lương Dục một tiếng, nói hắn sau khi dạ tiệc kết thúc thì tới ven hồ một chuyến, chỉ giáo cho Thường Hoàng một chút kinh nghiệm săn bắn.

Ngụy La liên tục nói cảm ơn, khi đang nói chuyện thì đã vào khách phòng.

Trong phòng đã có không ít người, ngoại trừ Lý Tương, còn có hai tỷ muội Cao Đan Dương và Cao Tình Dương. Các cô năm ngồi tụ tập năm tốp ba, chuyện trò vui vẻ, tình cảnh có chút náo nhiệt.

Lý Tương nhìn thấy Ngụy La, mũi nhẹ hừ sinh khí, quay đầu qua một bên, cũng không chào hỏi.

Ngược lại Cao Đan Dương tiến lên vẫy tay với Ngụy La, thái độ thập phần thân thiện, mỉm cười dẫn nàng đến thập bát bảo ngồi xuống: “A La muội muội cũng tới đây, tới đây ngồi đi. Hai người tới muộn quá, chỗ khác đều có người ngồi đầy rồi. Chốc nữa tiệc bắt đầu mới ngồi vào chỗ, trước cứ ngồi chờ chỗ này đi”.

Phân nhiệt tình này khiến Ngụy La thụ sủng nhược kinh, nàng chớp chớp đôi mắt to: “Cao tỷ tỷ?”

Cao Đan Dương mặc áo vải thun mỏng màu xanh da trời, phía dưới mặc váy bằng vải bóng cùng màu, khoác một cái áo choàng trắng thêu cẩm tú. Nàng ấy là cô nương lớn nhất trong số những người ở đây, nữ nhân hai mươi tuổi là độ tuổi đẹp nhất, rút đi vẻ u mê và non nớt, kiều mị và ngây thơ hòa làm một, hồn nhiên thiên thành. Nàng ấy không chút đề ý tuổi của mình, đáng cười vừa vặn: “Ta với muội muội gặp vài lần, lại không có cơ hội nói chuyện với nhau. Bây giờ cuối cùng cũng có thể cùng ngồi một chỗ nói vài lời, giấu lại cũng thật không dễ dàng”.

Ngụy La mỉm cười, bộ dáng tươi cười đúng mực: “Cao tỷ tỷ khách khí, chỉ là không nghĩ tỷ còn nhớ rõ muội”.

Cao Đan Dương tự rót một chén trà đưa tới trước mặt nàng, nghe vậy cảm khái nói: “Làm sao không nhớ được chứ! Lần đầu tiên gặp muội, còn ở trong cung, Tình biểu ca muốn tặng muội con mèo nhỏ tỷ cho hân. Lúc ấy tỷ bực mình, thiếu chút nữa đã cãi nhau với hân”.

Ngụy La nâng chén trà, chỉ cười không nói.

Lúc sau, nàng từ từ hỏi: “Vậy ba con mèo nhỏ đâu? Vẫn còn ở đó sao?”

Cao Đan Dương liếc nhìn nàng một cái, phì cười nói: “Sớm đã không còn, năm thứ hai chúng chết hết rồi”.

Ngụy La tiếc nuối a một tiếng, âm thanh cảm động: “Thật là đáng tiếc”.

Hai người cứ như vậy nói câu được câu không, phần lớn là Cao Đan Dương nói, Ngụy La chỉ nghe. Ngụy La và nàng ta không quen thuộc, cũng không có đề tài chung gì, chỉ là khách khí bởi nàng ta mà thôi. Những năm nay được Hàn Thị giáo dưỡng tốt, trên mặt nàng cũng không lộ ra chút không bình tĩnh nào, ngược lại thoát nhìn nghe rất chăm chú.

Kỳ thật trong lòng Ngụy La hiểu rõ, Cao Đan Dương không thích nàng, loại cảm giác này không cần kiểm chứng, toàn bộ là trực giác của nữ nhân.

Từ lúc nàng ta nói đến ba con mèo nhỏ kia, Ngụy La liền phát giác ra địch ý của Cao Đan Dương với mình.

Loại địch ý này tại sao mà có... Tạm thời còn không biết.

Không lâu sau bữa tiệc bắt đầu, Ngụy La đứng dậy hướng Cao Đan Dương cáo từ: “Ngọc Dung đang đợi muội. Cao tỷ tỷ nếu không có chuyện gì khác, ngày khác gặp mặt chúng ta lại nói tiếp, hôm nay xin thứ lỗi muội không tiếp được”.

Cao Đan Dương cười cười, rộng lượng nói: “A La muội muội đi đi, ngày khác chúng ta lại gặp”.

Ngụy La xoay người rời đi. Cao Đan Dương ngồi trên tháp bát bảo nhìn xem bóng lưng của nàng, thu lại vẻ vui vẻ, sa vào trầm tư, rất lâu cũng không động.

*** **

Trong bữa tiệc, bên trái Ngụy La là Lương Ngọc Dung, bên phải là Ngụy Tranh, kế nữa là Lý Tương.

Tâm tình Lý Tương có chút không tập trung, thỉnh thoảng lại nháy mắt với nha hoàn của mình, kêu nha hoàn ra bên ngoài thăm dò tình huống. Nha hoàn kia ra ra vào vào, thỉnh thoảng ghé bên tai nàng ta nói đôi lời, nghĩ đến chắc là mấy lời không dễ nghe, nếu không sắc mặt Lý Tương cũng không càng lúc càng khó coi.

Ngụy La chống cằm, khóe môi mỉm cười, làm bộ không thấy dị động bên kia. Nàng gấp một đĩa vây cá phi thủy cho Lương Ngọc Dung, cố ý hỏi: “Kim Lũ mới nói với ta, Thường Hoàng không thấy Lương đại ca ca, huynh ấy đi đâu sao?”

Lương Ngọc Dung ngừng đĩa, vô thức hỏi: “Không phải ca ca ta đi ven hồ ở hậu viện sao?”

Thường Hoàng quả thật có ý nghĩ muốn lãnh giáo kinh nghiệm của Lương Dục, bắt quả hân căn bản không có nghĩ tới ven hồ, tất cả đều do Ngụy La bịa ra. Ngụy La cũng làm ra vẻ ra dáng, vẻ mặt kinh ngạc: “Huynh ấy đi hậu viện?”

Lương Ngọc Dung gật gật đầu, còn tưởng rằng Ngụy La không tin, chuẩn bị kêu nha hoàn đi tìm người: “Ta kêu người đi tìm...”

Ngụy La khấn trương ngăn cản nàng ấy, nói không cần phải gấp: “Được rồi, cũng không phải chuyện quan trọng gì, ăn cơm xong lại nói sau, để Thường Hoàng chờ một lát cũng không sao”.

Lương Ngọc Dung đành phải ngồi xuống lần nữa, trong nội tâm buồn bực không thôi. Mới rõ ràng kêu nha hoàn nói chuyện với đại ca rồi, vì sao hân còn chưa đi?

Lý Tương ngồi một bên nghe xong đối thoại của hai người, tâm tư bay xa, cũng không còn tâm trí dùng bữa nữa. Nàng chỉ ngồi trong chốc lát, ăn không biết ngon, sau uống nửa chum trà rồi đứng lên cáo từ mọi người: “Ta ăn no, đi trước, các tỷ muội từ từ dùng bữa”.

Nói xong xoay người rời đi.

Ngụy La ở sau lưng nàng ta từ từ lộ ra nụ cười, trong cười có giấu chút giảo hoạt.

Chỉ chốc lát sau, Lương Ngọc Dung nhìn không được, kêu nha hoàn đi hỏi thăm tung tích của Lương Dục. Rất nhanh nha hoàn trở lại, nói Lương Dục đang ở tiền đình dùng bữa, cũng không đi hậu viện.

Lương Ngọc Dung có chút tức giận, áy náy nói với Ngụy La: “Ca ca ta nói không giữ lời...”

Ngụy La cũng không để ý, cười cười nói không có gì: “Có lẽ là bị tiệc rượu cản trở, không trách Lương đại ca được. Có điều ta lo Thường Hoàng ở hậu viện chờ, muốn đi qua xem hân một chút”.

Lương Ngọc Dung gật gật đầu, không yên tâm hỏi: “Bên ngoài trời sắp tối rồi, ta đi với ngươi”.

Nàng nói không cần, lại nói: “Kim Lũ đi với ta là được, nếu nửa canh giờ sau vẫn không thấy ta trở lại, ngươi lại dẫn người đi tìm”.

Diện tích của Cảnh Hòa Sơn Trang rất lớn, hậu viện và tiền viện cách nhau khá xa, đi qua hai nơi cũng mất hai khắc chuông. Sắc trời đã tối, bốn phía yên tĩnh, một mình đi đường quả có chút dọa người.

Ngụy La càng đi càng xa, rất nhanh liền tới hậu viện. Nàng đứng ở phía sau cây đa, ánh trăng sáng mờ, mơ hồ có thể soi sáng ven hồ. Chỗ đó có một người đang đứng, đúng là Lý Tương.

Lúc này đương nhiên Lương Dục sẽ không tới, bởi vì hắn vừa tới trước phòng liền thấy Thường Hoàng, chỉ cần hỏi Thường Hoàng một câu, liền biết rõ không có chuyện hậu viện này. Mà Lương Dục và Thường Hoàng cũng sẽ không hoài nghi gì, chỉ cho rằng các nàng làm chuyện thừa, nhiều nhất là không thêm đề ý mà thôi. Mà mục đích cuối cùng của Ngụy La là dẫn Lý Tương tới nơi này.

Cách đó không xa, Lý Tương đứng ở ven hồ chờ một lát, thủy chung cũng không thấy bóng dáng Lương Dục. Nàng đi tới đi lui hai lần, lòng mi lộ ra vẻ không kiên nhẫn, nhìn về phía trước. Không phải nói Lương Dục tới hậu viện rồi sao? Vì sao nàng tới đây không thấy hắn? Hay là hắn đợi quá lâu, đã đi rồi.

Nha hoàn ở một bên cầm gậy bắt bình nói: “Tiểu thư, thế tử Bình Viễn Hầu có phải trêu đùa người không? Tại sao lâu như vậy còn chưa thấy người?”

Lý Tương nghiêm nghị, lo lắng trong đó có lừa gạt, liền nói với nha hoàn: “Không đợi, chúng ta về trước đi. Nếu người khác có hỏi, liền nói ta ngẫu nhiên đi ngang qua đây, liền tản bộ một chút”.

Nha hoàn vội vàng gật đầu.

Chủ tớ hai người vừa muốn đi về, liền nghe một thanh âm mềm mại từ phía sau truyền tới: “Lý Tương muội muội thật có nhã hứng, tản bộ cũng có thể tản đến đây, khiến người khác mở rộng tầm mắt”.

Lý Tương bỗng nhiên dừng lại, nhìn phía sau: “Ai?”

Trên đường lát đá xanh nhỏ có những cột đá dựng thẳng, mỗi cột đá đều có để một chén đèn dầu bên trên, chiếu sáng một mảnh đất trời. Ngụy La từ ánh nền mờ mịt phía sau đi tới, sau lưng là một tầng ánh sáng nhu hòa, đôi mắt sáng của nàng mỉm cười, từ từ nói: “Tất nhiên là ta, nếu không Lý Tương muội muội cho rằng sẽ là ai?”

Lý Tương giật tái mặt: “Sao ngươi lại ở chỗ này? Ngươi theo dõi ta?”

Ngụy La chẳng nói đúng sai, đi tới trước mặt nàng ta: “Ta có theo dõi ngươi hay không không quan trọng? Chuyện trọng yếu bây giờ, chẳng lẽ không phải đang đợi ai sao?”

Mặt Lý Tương liền biến sắc, nhìn thẳng nàng trừng mắt.

Lúc nàng đến đây đã hết sức tránh đi tất cả mọi người, không để cho bất kỳ ai phát hiện, làm sao nàng ta biết được? Hay nên nói, nàng ta vốn dĩ đã biết chuyện?

Quả nhiên, Ngụy La dừng bước, từ từ lộ ra vẻ bùng tình đại ngộ, nhìn Lý Tương hỏi: “Đề ta đoán xem, có phải đợi Lương đại ca không?”

Lý Tương cắn răng.

Ngụy La a một tiếng, phẫn nộ khẽ giương cao: “Ta đoán đúng rồi?”

Lý Tương hung hăng trừng nàng, hận không thể đâm thủng hai lỗ trên người nàng: “Lá thư này là do ngươi viết?”

Ngụy La chấp hai tay sau lưng, ngữ điệu thoải mái, thể nhưng thừa nhận rất kiên quyết: “Là ta viết thì thế nào? Ngươi có chứng cứ sao?”

Ngụy La không hề sợ Lý Tương sẽ đem nội dung trong thư nói ra, càng không sợ nàng ta sẽ đưa cho người khác xem, bởi vì vô luận thư có phải do nàng viết không, người bị tổn hại danh tiếng sẽ chỉ là Lý Tương, mà không phải nàng. Người cảm chịu thiệt, từ lúc Lý Tương đến hậu viện đã ăn chắc rồi.

Quả nhiên, Lý Tương cắn môi không nói lời nào.

Nàng liếc con mắt cười một tiếng, khóe mắt thoáng nhìn thấy cách đó không xa có ánh sáng yếu ớt truyền tới. Ngụy La cất bước tới trước mặt Lý Tương, ghé vào tai nàng ta, nhẹ giọng chậm rãi nói: “Cái thư kia còn tại trong người ngươi đi? Nếu bị người khác phát hiện ra thì thế nào? Thiên kim Phủ Nhữ Dương Vương đêm hôm đi gặp riêng nam nhân, tin chấn động như vậy mà truyền đi!

Lý Tương cuối cùng không nhịn được nữa, đưa tay hung hăng đẩy nàng ra, nổi giận nói: “Tiện nhân kia - -“

Lần đẩy này Lý Tương dùng sức lớn, trước đó Ngụy La có chuẩn bị, muốn đứng vững cũng không phải không thể. Bất quá nàng lão đảo lui về sau hai bước, không hề đề phòng ngã trên mặt đất.

Lý Tương giờ tay lên, hung hăng tát xuống: “Hèn hạ!”

Người ở cách đó không xa cuối cùng cũng đi tới, vừa vặn thấy một màn như vậy. Người đến có vẻ giống Lương Ngọc Dung, thân ảnh xanh ngọc nhanh chóng vọt tới trước, nắm tay Lý Tương, ngăn bàn tay sắp rơi xuống người Ngụy La của Lý Tương, trách cứ: “Dừng tay!”

Ngụy La nghiêng đầu, ánh sáng trên lồng đèn chiếu lại, là Lý Tụng.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Đại ca ca không cần tránh hiềm nghi

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Người đến, ngoại trừ Lương Ngọc Dung, cũng không ít những người không liên quan.

Lương Ngọc Dung ở khách phòng một lúc lâu, mãi còn chưa thấy Ngụy La quay về, còn tưởng nàng ấy lạc đường trong sơn trang, liền chuẩn bị đi tìm. Vừa vặn thiếu niên ở tiền viện mời mọc các cô nương đến đình bát giác ở hậu viện ngắm trăng ẩm rượu, Lương Ngọc Dung lo lắng bản thân cũng không rõ đường, liền cùng mọi người đi tới. Vừa đến hậu viện, nàng liền thấy ven hồ có hai thân ảnh, nàng nhận ngay ra một người trong số đó chính là Ngụy La, tiến lên tìm nàng ấy, không ngờ lại thấy một màn như vậy!

Lý Tương không nói lời nào đẩy Ngụy La ngã xuống đất, miệng nói ô ô, thậm chí còn muốn đưa tay tát nàng ấy - -

Lương Ngọc Dung không biết có chuyện gì phát sinh, nhưng chỉ bằng một màn này, có thể nhìn ra giáo dưỡng của Lý Tương thật sự đáng lo ngại! Hai cô nương thì có thể phát sinh chuyện lớn gì, đáng giá để nóng tính đến vậy sao? Cho dù Ngụy La có vô tình chọc giận gì, cũng không thể mở miệng liền mắng “Tiện nhân!”. Dù sao thân phận Ngụy La cũng không kém gì Lý Tương, cho dù thật tức giận, cũng nên xem mặt mũi Anh Quốc Công ở đằng sau tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, dù gì cũng nên nói ra cách giải quyết, không cần động thủ động cước. Vừa giám phong thái của bản thân, cũng tỏ ra là người không đủ thông minh.

Không chỉ mình Lương Ngọc Dung nghĩ như vậy, người ở đây cũng nghĩ như vậy.

Đáng tiếc Lý Tương bị Ngụy La chọc tức đến không còn đầu óc, trong lúc nhất thời không thể suy xét lợi hại trong đó, thấy Ngụy La ngã trên mặt đất giả đáng thương, trong lòng không khỏi càng căm tức: “Ca ca, không nên can thiệp! Ca ca không biết nàng ta làm gì đâu? Tâm thuật bất chính, cố ý dụ dỗ muội ra đây, nàng ta, nàng ta không biết xấu hổ...”

Lời còn chưa dứt, “Ba” một tiếng nặng nề rơi trên mặt Lý Tương!

Lý Tương bỗng nhiên im lặng, che lấy nửa bên gò má, không thể tin được nhìn Lý Tụng.

Sắc mặt Lý Tụng khó coi, thả tay xuống, tay trong tay áo nắm chặt thành quyền: “Lời nói của muội không ra gì, miệng cô nương toàn ô ngôn uế ngữ, muội học mấy từ này ở chỗ nào? Ca ca xem như muội ở chỗ mới không quen, phạm hồ đồ”. Nói xong gọi nha hoàn Quỳnh Chi của Lý Tương: “Tiểu thư phạm hồ đồ, người không biết ngăn cản sao? Còn mang nàng tới đây làm gì? Đưa nàng về phòng trước, chờ ta hỏi phủ lại xử trí mấy tên hạ nhân này!”

Về mặt Quỳnh Chi sầu khổ, đỡ Lý Tương thấp thỏm nói: “Tiểu thư, chúng ta trở về đi...”

Lý Tương được phụ mẫu nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên, từ nhỏ đến lớn còn chưa bị thương qua bao giờ, cư nhiên bây giờ lại bị chính thân ca ca tát cho một cái. Một cái tát kia dùng lực không nhỏ, đến giờ nàng còn thấy lỗ tai ong ong, gò má đau rát, lại ủy khuất cắn môi, hốc mắt rung rung: “Ta thấy ca ca mới là hồ đồ, đi giúp người ngoài mà không giúp thân muội muội của mình, muội sẽ về nói với nương, cho nương giáo huấn ca ca”.

Lý Tương không dám nói bản thân bị Ngụy La thiết kế, tình nguyện thừa nhận ủy khuất lớn như vậy, cũng không thể ở trước mặt mọi người nói ra sự tình. Dù cho do Ngụy La thiết kế, nhưng hiện tại nàng xuất hiện ở chỗ này, chính là có ý niệm gặp riêng nam nhân trong đầu, cho dù thế nào cũng không thể nói rõ.

Hai chuyện này vừa so sánh, tự nhiên danh dự quan trọng hơn một chút.

Chẳng qua nếu cứ như vậy, sẽ phải gánh tiếng xấu cổ tình gây sự, kiêu căng, ngang tàn, bạo ngược. Việc này với một cô nương chưa xuất giá cũng có ảnh hưởng lớn.

Lý Tương hung dữ trừng mắt nhìn Ngụy La, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Thật sự là một vở kịch hay, để nàng không giải thích được mà nhảy vào, ngay cả chỗ trốn biện giải cho mình cũng không có!

Lý Tương không cam lòng xoay người rời đi, tức giận đến hốc mắt đỏ bừng.

*** **

Ven hồ.

Ngụy La vốn chỉ muốn giả vờ ngã một tý, không nghĩ tới lúc không đề ý, chỗ chân trần ngã lên một đám đá cuội gồ ghề, hung hăng đâm vào, đau mãi tới giờ! Lúc này nhiều người, nàng không cách nào xem xem vết thương thế nào, bây giờ mọi người tản đi, chỉ còn lại đám người Lương Ngọc Dung và Lý Tụng, nàng mới không nhịn được đứng vào chỗ chân một chút. Chỗ kia đã sưng lên hơi lớn, vừa đứng vào liền đau đến tan lòng nát dạ, nhịn không được hít một ngụm khí. Xem ra làm chuyện xấu là phải trả cái giá thật lớn, chính là giá này có chút cao quá rồi, nàng đau tới muốn khóc.

Cùng Lương Ngọc Dung đi tới còn có Thường Hoảng và Lương Dục, Thường Hoảng mới liên tục che ở trước mặt Ngụy La, tuấn mi khẽ động, sắc mặt trầm tới đáng sợ. Nếu không phải Lý Tương là nữ nhân, chắc chắn hắn đã sớm tức giận động thủ.

Hắn nghe được âm thanh đau đớn của Ngụy La, vội vàng xoay người đi tới trước mặt nàng, căng thẳng hỏi: “A La, làm sao vậy? Có phải bị đau chỗ nào không?”

Ngụy La chỉ mất cá chân, nước mắt rùng rùng nói: “Chân đau”.

Thường Hoảng sau khi nghe xong còn tức giận hơn, đều là Lý Tương làm hại, vừa rồi thật không nên buông tha cho nàng ta! Hắn nghiêng đầu hung hăng nhìn Lý Tụng một cái, đối với hai huynh muội này chán ghét tới cực điểm: “Nếu A La có chuyện gì, ta tuyệt đối không tha cho người”.

Lý Tụng cũng không đề ý tới uy hiếp của Thường Hoảng, ánh mắt nhìn Ngụy La, hàm xúc ý tứ thuyết bất thanh đạo bất minh, vừa mâu thuẫn lại vừa phức tạp, rất lâu mới cứng rắn nói: “Tối nay là Tương Nhi không đúng, ta thay nàng bồi tội cho người”.

Ngụy La không chút cảm kích, lạnh lùng nói: “Không cần”.

Sắc mặt Lý Tụng thay đổi, đột nhiên phần nộ trùng mắt nhìn nàng.

Ngụy La lại nói: “Chuyện hai phủ cố ý đâm hỏi chắc người cũng biết, chỉ là qua việc vừa rồi, ta phát hiện Phủ Anh Quốc Công không dung nổi tính tình thiên kim đại tiểu thư của Lý Tương. Ta về sẽ nói với phụ thân, hôn sự của Lý Tương và Thường Hoảng dừng lại, tính tình Thường Hoảng mềm mỏng, chịu không được nàng ta lấn qua lấn lại”. Nói xong quay đầu, không nhìn hắn nữa, vươn tay nói với Thường Hoảng: “Thường Hoảng, ôm tỷ về Đông Khóa Viện...”

Thường Hoảng nghe vậy, cúi người đang muốn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, ai biết còn chưa đứng được vào xiêm ý của nàng, có một người động tác còn nhanh hơn hắn. Một tay đối phương giữ sau lưng Ngụy La, một tay xuyên qua chân nàng, thanh âm trầm ổn thuần hậu: “Bản vương ôm người về”.

Hắn đứng thẳng, lúc này Thường Hoảng mới nhìn rõ mặt của hắn, lông mày khẽ cup, môi mòng lạnh lùng, đúng là Tĩnh Vương Triệu Giới.

Thường Hoảng giật mình, trơ mắt nhìn Triệu Giới ôm ngang Ngụy La lên, nhú mày nói: “Nam nữ hữu biệt, vẫn là để ta ôm”.

Triệu Giới ngoảnh mặt làm ngơ, đi tới hậu viện liền nói với Chu Cảnh: “Chỗ bản vương có rượu thuốc, người đi tới lấy, đưa đến trong viện Tứ tiểu thư”.

Chu Cảnh nói vâng, lập tức biến mất trong màn đêm.

May ánh sáng chỗ này mờ tối, phần lớn mọi người đều tập trung ở đình bát giác ngắm trăng uống rượu, ngâm thơ làm phú, đã không có nhiều người chú ý tới tình huống bên này. Triệu Giới không để cho Ngụy La kháng cự, ôm lấy nàng bước chân vững vàng rời khỏi chỗ thị phi này.

Ngụy La không nghĩ tới hắn đột nhiên xuất hiện, kinh ngạc nhìn hắn, cũng chỉ có thể nhìn thấy cánh môi mòng và cằm của hắn. Nàng bất an, ngữ điệu sốt ruột nói: “Đại ca ca thả muội xuống, bị người khác nhìn thấy không tốt... Thường Hoảng đâu? Kêu Thường Hoảng bế muội”.

Triệu Giới chẳng những không để nàng xuống, ngược lại ôm chặt nàng hơn một chút, thanh âm không nghe ra tâm tình: “Bàn chân của muội không đau?”

Lòng bàn tay của hắn nóng hổi, cách một tầng vải dính lên da nàng, làm nàng cảm thấy có chút không tự nhiên.

Lông mi Ngụy La run rẩy, mí mắt khẽ mở, ánh mắt vội tội ngập nước hiện ra: “Đau”.

Sắc mặt Triệu Giới cuối cùng cũng có chút hòa hoãn, bước chân vẫn như cũ không ngừng, ôm nàng đi từ Tây Nhạn Viện tới Đông Khóa Viện, bước vào trong phòng, đặt nàng trên Giường La Hán làm bằng gỗ cây lê.

Hắn sao có thể tự nhiên đi vào nội thất của nàng như vậy? Mặc dù nàng từ nhỏ thân cận với hắn, nhưng bây giờ đã trưởng thành, có phải cần tránh hiềm nghi hay không? Hắn không phải cũng đã nói với nàng, không được để cho nam nhân tự tiện vào tiểu viện của nàng sao?

Ngụy La đang buồn bực, Triệu Giới đã ngồi xổm trước mặt nàng, cời giày mềm thêu hoa mẫu đơn ra, lại cời xuống tất lụa trắng: “Để bản vương xem thương thế của muội một chút”.

Chân nhỏ trắng nõn non mịn lộ ra trước tầm mắt nam nhân, ngón chân nàng hồng phấn mê người, có vẻ êm dịu tinh xảo. Giờ phút này bởi vì căng thẳng

và gấp gáp, năm đầu ngón chân khê cong lại, vừa e lệ vừa đáng yêu. Con mắt Triệu Giới chuyển sâu, mặt không đổi sắc cầm lấy chân nàng, xem xét chỗ mất cả chân bị thương.

Ngụy La khẽ rụt lui về sau, không có thói quen để hấn đụng chạm; “Tự muội làm được...”

Triệu Giới mở mắt nhìn nàng, ngón tay cũng đồng thời ở chỗ bị sưng lên nhẹ nhàng đè ép một tý: “Muội muốn tự mình làm thế nào? Như vậy đau không?”

Ngụy La “Ô: một tiếng, nước mắt thiếu chút nữa tràn mi. Nàng cuộn người lại, ý thức chống đỡ dựa trên vai Triệu Giới, đáng thương nói: “Đại ca ca nhẹ tay một chút, muội đau...”

Âm thanh mềm mại ngọt ngào bên tai, Triệu Giới chỉ cảm thấy nửa người đều mềm đi, nghiêng đầu nhìn gò má nhỏ của nàng. Hàm răng trắng nõn cắn môi hồng, lông mi dài còn vương giọt nước mắt, bộ dáng vừa nhìn đã thấy đáng thương, khiến người ta khó có thể cầm giữ được.

Triệu Giới khẽ cúi đầu, môi mỏng lướt qua gò má của nàng, khàn giọng nói: “Đau liền ôm ca ca, A La nghe lời, không nên lộn xộn”.

Nàng quả thật nghe lời, hai tay ôm lấy cổ hấn, cũng không phản kháng nữa.

Thân thể mê người ở trong ngực, mặt của nàng dán vào cổ hấn, ấm áp đột nhiên phả vào da hấn, như có vô số con sâu nhỏ bò qua bò lại, trào lên ngực hấn, từng chút một gặm nuốt tất cả lý trí của hấn. Triệu Giới nhắm mắt lại, bàn tay đặt ở phía sau lưng nàng, theo sát eo nàng, hấn khắc chế không có đi xuống.

Kim Lũ cùng Bạch Lam hai mặt nhìn nhau, đều thấy vẻ bất an trong mắt đối phương.

Không lâu sau Chu Cảnh lấy rượu thuốc tới, Triệu Giới dùng khăn nhỏ chườm lạnh mắt cá chân cho Ngụy La, sau đó lại tự giúp nàng thoa rượu thuốc lên, động tác dịu dàng, dè dặt, giống như đang chăm sóc một bảo bối vô giá. Bôi thuốc xong, Triệu Giới lúc này mới giúp nàng mang lại tã, rửa sạch tay, trước khi đi còn nói: “Ngày mai cũng không thể xuống giường, đại diện sẵn bản kết thúc bốn vương sẽ tới thăm muội, cũng giúp muội thay được lần nữa, sau đó là ổn rồi”.

Nàng bị thương không quá nghiêm trọng, hơn nữa thuốc kia có hiệu quả tốt, chỉ cần hảo hảo tĩnh dưỡng liền không có vấn đề gì lớn.

Ngụy La ngồi tại mép giường, hai tay chống lên giường, nhìn hấn, gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn lộ ra vẻ cảm kích: “Cảm ơn Đại ca ca...”

Triệu Giới đứng trước mặt nàng, sắc mặt so với lúc ở ven hồ ôn hòa hơn một chút, nhưng vẫn không có ý cười như cũ.

Ngụy La nhớ tới ngày hôm qua bọn họ tan rã trong không vui, đoán rằng hấn chắc vẫn còn tức giận vì mấy lời nàng nói. Thật ra nàng không có ý gì khác, chỉ là nghĩ nói cho hấn biết sự thật này thôi, không nghĩ tới sắc mặt hấn lại khó coi như vậy. Ngụy La ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt đen nhánh của Triệu Giới nói: “Đại ca ca còn tức giận sao? Thật ra ca ca cũng không phải nam nhân khác, ca ca đối với A La tốt, A La đều nhớ kỹ trong lòng”.

Ánh mắt Triệu Giới sâu như giếng cổ, không có trả lời.

Ngụy La thấy hấn không nói lời nào, vô thức cầm tay hấn, tiếp tục nhìn hấn. Lúc này cả A La cũng cho rằng hấn sẽ không mở miệng, hấn đưa tay, xoa xoa đầu nàng hỏi: “Muội muốn gả cho Tống Huy?”

Vấn đề này hỏi có chút lúng túng, Ngụy La nháy mắt mấy cái, không hiểu vì sao hấn lại hỏi như vậy.

Thật ra nàng không muốn gả cho Tống Huy, nàng chỉ coi Tống Huy là ca ca, không có tình cảm nam nữ. Hơn nữa vừa nhìn thấy Tống Huy, nàng liền nhớ tới việc đời trước hấn và Ngụy Tranh đính hôn, nàng ghét hận Ngụy Tranh, thế cho nên không có biện pháp tiếp nhận người đã từng cùng Ngụy Tranh định qua chung thân. Cho dù là sự việc của đời trước thì cũng vậy.

Nhưng là nàng lại sẽ không nói với Triệu Giới mấy chuyện này, Ngụy La cụp mắt, nói: “Đây là hôn sự phụ mẫu định ra, suy nghĩ của muội không quan trọng”.

Ngón cái Triệu Giới di chuyển xuống, sờ lên nốt ruồi nhỏ đỏ bừng ngay mi tâm nàng, trầm giọng hỏi: “Nếu không có cửa hôn sự này, muội muốn gả cho hấn sao?”

Nàng ngẩng đầu, bộ dáng kinh ngạc.

Triệu Giới khẽ nhếch môi, mỉm cười, dẫn dắt từng bước nói: “A La, muội muốn gả cho người như thế nào?”

Ngụy La mím môi, hồi lâu sau mới nói: “Đối với muội rất tốt, rất tốt”.

Triệu Giới đưa mắt nhìn mắt nàng, chậm rãi hỏi: “Giống như bản vương đối tốt với muội sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Nàng so hán với phụ thân nàng sao?

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Đời trước A La đã nếm qua quá nhiều đau khổ, cho nên yêu cầu của đời này rất đơn giản, sau này nàng chỉ cần có một người đối với nàng rất tốt, rất tốt, như vậy là đủ rồi. Để lúc nàng bất lực khốn khổ hán có thể đem nàng che chở ở phía sau, không để nàng chịu khổ, không để nàng bị liên lụy, không để nàng thương tâm hay ủy khuất. Nàng muốn cái gì hán cũng có thể đáp ứng, ngoan ngoãn phục tùng... Nghĩ như vậy, hình như cũng không hề đơn giản, tối thiểu thì việc ngoan ngoãn phục tùng có chút khó khăn.

Triệu Giới mới vừa nói, giống như hán đối tốt với nàng sao?

A La nhìn không được nhớ lại chuyện ngày trước, Triệu Giới thật sự đối tốt với nàng, gần như có thể dùng mấy từ ngoan ngoãn phục tùng để hình dung. Chỉ là từ trước tới nay A La cũng chưa từng suy tính qua, chưa từng nghĩ, cảm thấy bọn họ không chung một đường, cho dù hán đối tốt với nàng hơn nữa, nàng cũng cảm thấy hán có mục đích. Giống như trước đây Triệu Giới giúp nàng trút giận, cột Lý Tụng vào bia bắn tên, chính là vì cảnh cáo Nhữ Dương Vương, giúp nàng chỉ là thuận tay thôi.

Hơn nữa tuổi bọn họ chênh lệch quá nhiều, lúc nào nàng cũng gọi hán “Đại ca ca”, trong lòng quả thật cũng coi hán như một người ca ca của mình. Nàng cảm thấy Triệu Giới và Cao Đan Dương mới là một đôi tương xứng, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới, sao lại có ý nghĩ không an phận chứ?

A La cho rằng hán đang nói đùa, mắt hạnh tròn xoe cong lên, nương theo lời của hán nói: “Phải đối tốt với muội như Đại ca ca vậy, không thể bày sắc mặt cho muội xem, cũng không được bắt nạt muội”. Dừng một chút mới buông tay áo của hán ra, bên môi là bộ dáng tươi cười mềm mại: “Không thể lớn tuổi như Đại ca ca, tốt nhất lớn hơn muội ba hay bốn tuổi là được rồi”.

Triệu Giới trệ trệ, về mặt có chút cổ quái, "Ca ca rất lớn tuổi sao?"

Ngụy La khoa trương gật đầu, nói cho hán biết: “Ca ca lớn hơn muội chín tuổi, phụ thân muội mười mấy tuổi đã sinh muội và Thường Hoảng rồi”.

Triệu Giới: “...”

Tiểu cô nương không biết rõ tâm tư của hán, như không có gì tiếp tục dùng dao nhỏ đâm vào ngực hán: “Nhưng Đại ca ca không có bộ dáng lớn tuổi chút nào, tuyệt không giống nam nhân hai mươi mấy tuổi. Phụ thân muội lúc còn trẻ cũng dễ nhìn, chỉ có điều nếu so sánh với ca ca, thì lập tức thua kém nhiều”.

Ngụy La cho rằng mình đang an ủi hán, thật ra đối với Triệu Giới đây chính là đã kích.

Nàng so sánh phụ thân nàng với hán? Hóa ra Triệu Giới hán ở trong lòng nàng có bối phận như vậy sao? Khó trách cho dù hán ra ám hiệu thế nào, nàng từ đầu đến cuối vẫn mơ mơ hồ hồ, không hề bị lay động. Nguyên nhân căn bản là ở chỗ này, nàng chưa bao giờ nghĩ tới hán, sao lại có thể động tâm?

Triệu Giới nhắm mắt lại, động tác vuốt ve nốt ruồi mỹ nhân của Ngụy La cũng càng ngày càng chậm lại, cuối cùng dừng lại, nghĩ muốn thừa dịp này liền nói rõ ràng: “Bản vương năm nay hai mươi hai, không có chính thể, cũng không nạp thiếp, làm phụ thân có phải quá sớm không?”

Ngụy La ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt, tư tưởng thuần khiết: “Sớm sao? Vì sao Đại ca ca lại không lấy chính thể, tuổi ca ca cũng không còn nhỏ, Hoàng Hậu Nương Nương không nóng vội sao?”

Tiểu cô nương này vậy mà nghiêm túc quản hôn sự của hán, giọng điệu đó cùng giọng điệu lúc Trần Hoàng Hậu ép hỏi hán giống nhau như đúc. Bà sao có thể không nóng nảy, kể từ lúc hán trở về từ Tân Châu, mỗi lần vào cung, Trần Hoàng Hậu đều nói chuyện tới nửa canh giờ, nói hán không muốn thú Cao Đan Dương cũng được, còn có nhiều thiên kim thế gia khác để lựa chọn. Nhưng lúc nào hán cũng dùng nhiều loại lý do để từ chối, thế cho nên bây giờ Trần Hoàng Hậu tạm thời không muốn thấy mặt hán, khi nào hán chịu thú tức phụ nhi thì mới chịu gặp.

Cuối cùng là vì cái gì? Còn không phải vì nàng sao?

Bây giờ nàng còn nhỏ, lấy về nhà yêu thương quá sớm, hán sợ nàng không chịu nổi. Tối thiểu phải đợi thêm một hay hai năm nữa, đến lúc đó cho dù là Tống Huy hay Lý Tụng cũng không thành vấn đề.

Việc cấp bách, chính là làm cho tiểu cô nương này thông suốt, so với việc gì cũng quan trọng hơn.

Triệu Giới đứng thẳng dậy: “Sốt ruột cũng vô dụng, A La, muội cảm thấy Đại ca ca giống phụ thân muội sao?”

Ngụy La lắc đầu, thành khẩn nói: "Không giống."

Triệu Giới gật đầu, lại hỏi: “So với Tống Huy ca ca của muội thì sao?”

Nguy La mím môi, trông mắt đảo nhanh như chớp, cũng không trả lời vấn đề này.

Không có gì để so, hai người bọn họ chênh lệch quá xa, căn bản không cùng một phẩm cấp, sao có thể so được?

Triệu Giới đành phải nâng cái cằm tron bóng của Nguy La lên, cố định gương mặt nhỏ của nàng, nói: “Ca ca chỉ lớn hơn muội một chút, không có già, A La, muội còn nói như vậy bản vương sẽ tức giận”.

Nguy La đáp lại đôi mắt đen nhánh của hắn, tương đối giận dữ, nói: “Muội biết rồi, về sau sẽ không nói...”.

Ngón cái Triệu Giới vuốt ve cằm nàng, nhẹ nhàng lướt qua cánh môi hồng, còn muốn nói tiếp gì đó, đột nhiên bị một thanh âm lạnh như băng cắt đứt: “Buông A La ra”.

*** **

Sau khi Triệu Giới ôm Nguy La đi, Thường Hoàng vốn định lập tức đuổi theo, nhưng nửa đường lại bị Lương Ngọc Dung cản lại, không ngừng hỏi hắn chuyện gì xảy ra. Thường Hoàng cũng không rõ lắm, có điều nếu đã do A La làm, nhất định là có đạo lý của nàng. Lương Ngọc Dung không chịu buông tha cho hắn, cho tới khi từ trong miệng hắn hỏi ra được chuyện hôn sự với Lý Tương, mới bừng tỉnh đại ngộ hiểu được ý đồ của Nguy La. Cuối cùng hắn cũng thoát khỏi Lương Ngọc Dung tới Đông Khóa Viện, không nghĩ vừa vào đã nhìn thấy một màn này.

Triệu Giới công khai tiến vào trong phòng A La, còn vuốt mặt tỳ tỳ, hai người dán vào nhau gần như vậy, người không biết còn cho là bọn họ vánh tai và tóc mai chạm vào nhau.

Có lời gì không thể nói được? Không phải muốn động tay động chân chứ?

Ánh mắt Thường Hoàng nhìn Triệu Giới thoáng chốc tràn đầy địch ý, hắn tiến lên tách hai người ra, đem A La bảo hộ phía sau, không nói lời nào nhìn Triệu Giới.

Triệu Giới lui về phía sau nửa bước, bờ môi thoáng hiện lên nụ cười vui vẻ. Hắn biết rõ A La có một long phượng thai đệ đệ rất bao che khuyết điểm, trước kia không có cơ hội tiếp xúc qua, hôm nay vừa thấy, trình độ bao che khuyết điểm có chút ngoài dự liệu của hắn. Triệu Giới cười cười, bình tĩnh nói: “Thường Hoàng phải không? A La đau chân, bản vương đưa nàng về, ngươi không cần quá mức cảnh giác, bản vương sẽ không làm gì!”

Môi mông của Thường Hoàng mím thành một đường, không tin tưởng lời nói của hắn lắm. Thật sẽ không làm gì, vậy ánh mắt mới rồi Triệu Giới nhìn A La là sao? Khát vọng trong mắt hắn ta quá rõ, chỉ có A La ngờ nghệch mới không phát hiện. Thường Hoàng bình tĩnh nói: ‘Đa tạ Tình Vương điện hạ mang A La về, bất quá trời càng lúc càng tối, nam nữ hữu biệt, vương gia lưu lại sẽ khiến người ta bàn tán. Vẫn là xin ngài trở về đi’.

Triệu Giới nhìn tiểu cô nương sau lưng Thường Hoàng, nàng bị bảo hộ chặt chẽ, không biết đang có về mặt gì. Triệu Giới suy nghĩ một chút, không cần phải vội nhất thời, liền cong môi nói: “Vậy bản vương cáo từ. Chân A La không thể xuống đất, ngươi là thân đệ đệ, nên chiều cô nàng nhiều một chút”.

Nói xong cũng không dừng lại, cất bước ra khỏi nội trạch.

Sau khi Triệu Giới rời đi, Thường Hoàng mới quay qua hỏi Nguy La: “A La, hắn làm gì tỳ?”

Nguy La chỉ chân đã được băng thuốc của mình, cho là phản ứng vừa rồi của Thường Hoàng có chút lớn: “Tình Vương ca ca giúp tỳ bôi thuốc, còn băng bó cô chân nữa. Thường Hoàng, có phải đệ quá vô lễ rồi không?”

Thường Hoàng bị nàng trách cứ, ủy khuất có chút cường điệu: “Vừa rồi hắn ta sờ tỳ”.

Nguy La dừng một chút, mới vừa rồi nàng không suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ cho là Triệu Giới xem vết thương mà thôi. Mới đây Triệu Giới cũng thường hay xoa xoa đầu nàng, vịn về gương mặt nhỏ của nàng, bây giờ bọn họ đều đã trưởng thành, thói quen trong chốc lát chưa kịp thay đổi, vẫn có thể hiểu được.

Chỉ là Thường Hoàng nói vậy làm nàng tỉnh ngộ, cử chỉ của Triệu Giới có phải quá thân mật rồi không, về sau nàng có phải cần chú ý một chút không?

*** **

Ngày hôm sau, Nguy La không thể xuống đất, liền kêu Kim Lũ và Bạch Lam nâng nàng vào trong viện phơi nắng. Nàng ngồi trên tháp mỹ nhân, dựa vào gối đầu, đang chuẩn bị ngủ bù thì Lương Ngọc Dung liền hùng hổ đi tới.

Chuyện tối hôm qua Nguy La chưa giải thích với Lương Ngọc Dung nàng, nàng chỉ có thể từ trong miệng Thường Hoàng biết vài chuyện, rồi ước đoán chuyện gì xảy ra, trong lòng cũng có thật nhiều nghi hoặc. Hôm nay Nguy La không thể đi Nguyệt Lâu coi sân bắn, nàng cũng không đi, dứt khoát tới bồi Nguy La, tiện thể hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Lương Ngọc Dung ngồi đối diện Nguy La, một bên ăn một miếng trái anh đào chung bơ sữa (1), một bên tò mò hỏi: “Ngươi là cố ý làm vậy”.

Nguy La nhắm mắt, chậm rãi “Ừ” một tiếng.

Lương Ngọc Dung kinh ngạc chớp mắt vài cái, ngay cả anh đào cũng quên ăn: “Vậy ngươi muốn sách của ca ca ta, cũng là gạt người sao?”

Đột nhiên Ngụy La mở mắt, con ngươi sáng ngời, giống như dòng nước xanh biếc mênh mông của mùa xuân, vui vẻ nói: “Không tính là gat. Tiên sinh quả thật dạy ta lỗi viết thảo, có điều phụ thân ta nói cô nương không cần học nhiều như vậy nên không đồng ý”.

Lương Ngọc Dung có thể hỏi rõ, đây nhất định là tiểu hồ ly, nội tâm chất chứa thật nhiều, thiết kế ra chuyện như vậy, chính là vì đùa bỡn Lý Tương! Nàng thở dài một hơi, tự có cảm giác cam bái hạ phong: “Ngươi vì sao không đồng ý hôn sự của Lý Tương và Thường Hoàng? Nàng ta đắc tội ngươi chỗ nào sao?”

Ngụy La không cười nữa, chần thận suy nghĩ một chút: “Lúc ta còn làm thư đồng cho Thiên Cơ Công Chúa, từng gặp Lý Tương ở trong cung mấy lần, khi đó nàng ta còn rất nhỏ, nhưng lại hợp tác với Triệu Lâm Lang bắt nạt Lưu Ly. Lúc trời lạnh như vậy, các nàng hại Lưu Ly rơi vào hồ nước, bệnh đến hơn nửa tháng, suýt nữa thì bỏ mạng”. Nói xong ánh mắt lại lưu chuyển, nhìn Lương Ngọc Dung: “Nhân phẩm tu dưỡng như vậy, ngươi cảm thấy bây giờ nàng ta sẽ tốt hơn sao?”

Lương Ngọc Dung giật mình: “Còn có chuyện như vậy!”

Chuyện này đã qua đi nhiều năm rồi, có lẽ Lưu Ly đã quên, nhưng nàng vẫn nhớ. Mặc dù cuối cùng Lục hoàng tử trở thành con cừu chịu tội cho bọn họ, nhưng đến tận cùng đã có chuyện gì xảy ra, chắc trong lòng Trần Hoàng Hậu cũng rõ ràng tường tận.

Nàng chống tay đỡ cằm: “Chuyện này ta cũng không muốn nói cho bất kì ai, nếu không sẽ đưa tới phiền toái”.

Lương Ngọc Dung liên tục gật đầu, mím chặt môi, làm một động tác luồn kim qua miệng, bày tỏ miệng mình cực kỳ kín, nhất định sẽ không đi nói lung tung.

Hai vị cô nương ở sân nhỏ ngồi một hồi là tới buổi trưa, Lương Ngọc Dung ở lại Đông Khóa Viện dùng cơm, cũng không có rời đi.

Đến giờ Thân, một tiếng kèn vang dội từ Tràng Tầm Sơn vang lên, trận săn bắn đã chính thức kết thúc.

Các nam nhân lục tục từ trong núi trở về, từng người trở lại nội viện của mình. Quân sự mang người đi kiểm kê con mồi, thống kê xem ai săn được nhiều nhất, người đó sẽ là người chiến thắng năm nay.

Ngụy La chuẩn bị đi xem thu hoạch của Thường Hoàng một chút, Lương Ngọc Dung tất nhiên đi xem ca ca Lương Dục của nàng ấy, hai người vừa vặn chung đường, cùng đi tới Vành Viện. Thường Hoàng và Lương Dục ở chung một sân, các nàng còn chưa tới gần, xa xa nhìn thấy vài người mang một thiếu niên đi vào trong viện. Trên y phục thiếu niên có vết máu loang lổ, giống như đã lâm vào hôn mê.

Ngụy La cảm thấy lo lắng, bước chân tăng nhanh đi về phía trước, nắm lấy tay một hạ nhân đi từ bên trong ra, hỏi: “Người bị thương vừa rồi là ai?”

Hạ nhân đang chuẩn bị đi tìm Tĩnh Vương và Quân sự, nghe hỏi liền đáp: “Là Lục thiếu gia Phủ Anh Quốc Công, lúc săn bắn bị thương, đang bất tỉnh nhân sự!”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sừng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Có phải thích ta rồi không?

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Thường Hoàng?

Sao hắn lại bị thương? Thường ngày hắn là người có chừng mực, đáng lý ra sẽ không làm ra chuyện gì nguy hiểm.

Trong lòng Ngụy La hoảng hốt, vội vàng đẩy hạ nhân ra chạy vào trong viện.

Lương Ngọc Dung ở phía sau kêu nàng: “A La, ngươi đi chậm chút, chân ngươi còn bị thương mà!”

Nhưng Ngụy La đâu có nghe vào tai! Thường Hoàng bị thương, cũng không biết bị thương như thế nào, nghe người đó nói có vẻ nghiêm trọng, rốt cuộc là bị thương ở đâu? Nàng thất thố chạy vào trong phòng, chỉ thấy đầu giường Thường Hoàng có hai đại phu vây quanh, đang giúp hắn cầm máu, bôi thuốc. Bên ngực phải bị tên bắn trúng, đầu mũi tên đâm sâu vào da thịt, máu nhiễm đỏ một mảng lớn y phục trước ngực. Sắc mặt Thường Hoàng tái nhợt, con mắt nhắm chặt lại, mi tâm cau lại, đã lâm vào hôn mê.

Ngụy La chịu đựng vết thương ở chân bước lên, hỏi Lương Dục đang đứng ở đầu giường: “Lương đại ca, vì sao Thường Hoàng lại bị thương?”

Lương Dục mang theo Thường Hoàng trở về, có lẽ hẳn biết chuyện gì xảy ra.

Quả nhiên, tay Lương Dục nắm chặt thành quả đấm, nhớ lại cảnh tượng lúc đó từ từ nói: “Là Lý Tụng...”

Lúc ấy Lương Dục không có ở bên cạnh Thường Hoàng, không biết tình huống cụ thể, chỉ biết lúc hắn đuổi qua, Thường Hoàng đã trúng tên té trên đất, ở bên kia Lý Tụng cầm cung tiễn trên tay đang ngồi trên lưng ngựa. Hắn tiến lên nắm lấy cổ áo Lý Tụng hung hăng trách mắng một trận, cũng muốn động thủ động cước, nhưng thân thể Ngụy Thường Hoàng không thể chống đỡ thêm được nữa, đành buông tha cho Lý Tụng, vội vàng mang Thường Hoàng trở về.

Thân thể Ngụy La run rẩy, cắn chặt môi. Lý Tụng, lại là Lý Tụng, đến tốt cùng hắn muốn cái gì? Vì sao hắn ta còn không chết đi?

Đại khái là phát giác được Ngụy La khác thường, Lương Dục ôn nhu an ủi: “A La muội muội, muội đừng quá lo lắng. Đại phu nói vết thương không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần nhỏ mũi tên ra, nằm trên giường nghỉ ngơi nửa tháng là được.”

Nhưng A La lại không nghĩ như vậy, chẳng lẽ không phải vết thương chí mạng thì Thường Hoàng sẽ phải chịu một tên một cách vô ích như vậy sao? Như vậy thì có thể chối bỏ trách nhiệm sao?

Ngụy La đè nén phần nộ hỏi: “Lý Tụng đâu?”

Lương Dục thành thật trả lời: “Hắn về cùng với ta, bây giờ đang ở Đông Hạc Viện ở đối diện.”

Ngụy La gật gù đầu, rất nhanh có tính toán, nàng nhờ Lương Dục, nói: “Nếu Thường Hoàng tỉnh, Lương đại ca giúp muội chăm sóc hắn một chút, muội ra ngoài một lát”.

Lương Dục nói được, chợt nhớ tới cái gì, sốt ruột hỏi nàng đi nơi nào. Nhưng Ngụy La lại không trả lời, quay người biến mất sau tấm bình phong bằng gỗ từ đàn, bóng lưng mảnh khảnh đơn bạc lộ ra chút quả quyết ngoan lệ.

A La lấy kim châm phi thủy trên đầu mình xuống, giấu trong tay áo, từng bước từng bước đi vào trong viện của Lý Tụng. Cổ chân nàng không ngừng truyền đến từng cơn đau tới tận lòng nát dạ, nhưng cũng không bằng phần nộ khắc cốt ghi tâm của nàng. Giờ khắc này Ngụy La hận không thể giết chết Lý Tụng, để hắn ta nếm thử mùi vị vạn tiễn xuyên tâm, về sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt bọn họ nữa.

*** **

Nội viện Đông Hạc Viện.

Lúc sắp đến Lý Tụng mặc hồ phục (1), đi vào trong viện, sắc mặt mơ hồ lộ vẻ lo âu: “Thương thế Ngụy Thường Hoàng thế nào rồi?”

Hạ nhân bẩm lại: “Bẩm thế tử, nghe nói vẫn hôn mê bất tỉnh, đại phu đang giúp cầm máu...”

Mi tâm Lý Tụng nhíu lại thật sâu, cũng không trả lời. Hắn chợt bực bội phát tay, quét chén đĩa trên bàn xuống, đồ sứ ào ào rơi xuống đất. Hắn hỏi: “Nghiêm trọng không? Có nguy hiểm tới tính mạng không?”

Hạ nhân khó xử nói: “Người bên trong đó chưa ra ngoài, thuộc hạ cũng không rõ tình hình...”

Lý Tụng đành phải lấy lại bình tĩnh, hỏi một chuyện khác: “Chuyện của Trương Nhi dàn xếp tốt chưa, có an bài người đưa nó xuống núi chưa?”

Hạ nhân gật đầu, nói cho hắn yên tâm: “Đã dàn xếp tốt, đại tiểu thư ở trên xe ngựa, đang trên đường về Phủ Nhữ Dương Vương”.

Sắc mặt Lý Tụng lúc này mới hòa hoãn một chút, dặn dò: “Nếu có người hỏi, liền nói chuyện này toàn bộ do ta gây ra, không thể nhắc tới tên của Trương Nhi, đừng để phá hư danh dự của nó.”

Hóa ra lần này Ngụy Thường Hoàng trúng tên, không chỉ có liên quan tới Lý Tụng, mà còn liên quan tới muội muội của hắn – Lý Tương.

Tối hôm qua Lý Tương bị ủy khuất, sau khi trở về phòng khóc tới sáng, sáng sớm hôm nay liền thu thập đồ chuẩn bị về sớm. Lúc đó mọi người đang sẵn sàng, nàng đi bộ xuống núi, bên cạnh chỉ có một nha hoàn, thế nào cũng sẽ gặp phải nguy hiểm. Sau khi Lý Tụng nhận được tin tức, lập tức đuổi tới, khuyên nàng đừng vọng động, đích thân đưa nàng xuống núi. Đi được một chút, đột nhiên Lý Tương yêu cầu hắn bắt cho nàng một con thỏ mang về. Hôm qua Lý Tụng đánh nàng, trong lòng có chút áy náy, vì đỡ nàng vui, liền đồng ý.

Lý Tương từ nhỏ đã đi theo Nhữ Dương vương, đối với cung tiễn cũng không xa lạ gì, lắp tên, mở cung, tư thế vô cùng đúng chuẩn. Nàng nhắm con thỏ rừng cách đó không xa, lúc buông tay bỗng nhiên chuyển hướng mũi tên, nhắm vào Ngụy Thường Hoàng đang chạy lại gần đó, một mũi tên bắn tới - -

Ngụy Thường Hoàng bất ngờ không tránh kịp, chỉ có thể nghiêng người né tránh đầu mũi tên bắn qua, nhưng lại bắn vào ngực phải của hắn. Hắn ngã từ trên ngựa xuống, nặng nề rơi trên mặt đất!

Lý Tụng kinh ngạc: “Lý Tương!”

Lý Tương oán hận ném cung tên đen khảm sừng lên mặt đất, vành mắt đỏ ửng nói: “Ca ca, muội hận Ngụy La! Người Ngụy Gia không ai tốt cả, tối qua Ngụy La hãm hại muội, muội muốn giết đệ đệ của nàng ta...”

Lý Tụng vội vàng che miệng Lý Tương lại, lúc này mặc dù có lòng giáo huấn nàng, nhưng hắn không có nhiều thời gian như vậy. Chốc lát sau sẽ có người chạy tới, nếu người ta biết Lý Tương bán Ngụy Thường Hoàng, thanh danh của nàng cũng đi luôn. Lý Tụng nhanh chóng phân tích lợi hại một lần, sai hạ nhân đem Lý Tương xuống núi, hắn lưu lại chỗ này, thay Lý Tương gánh tất cả tội danh.

*** **

Lý Tụng hồi tưởng hết cảnh tượng lúc đó, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy trước cửa Đông Hạc Viện có một tiểu cô nương đứng thẳng.

Thân thể nhỏ nhỏ của nàng khảm trưng, thời tiết đầu xuân mát lạnh nhưng người nàng đầy mồ hôi. Phấn môi mím lại, ánh mắt lạnh thấu xương, lại thật bình tĩnh, giống như tất cả thù hận phần nộ đều được thu vào đáy mắt, chỉ chờ bộc phát trong nháy mắt.

Lý Tụng bị nàng nhìn liền bất an, cổ trần định, nói: “Người tới làm gì, không đi thăm đệ đệ người sao?”

Bàn tay Ngụy La trong tay áo nắm chặt, không trả lời, từ từ đi tới bên cạnh hắn. Gương mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, hỏi từng chữ từng chữ: “Thường Hoàng bị thương là do người bắn?”

Lý Tụng vô thức lui về phía sau, không chút do dự nói: “Là ta.”

Là hắn, quả thật là hắn. Bàn tay nhỏ bé của Ngụy La ở trong tay áo nắm thành quyền, hận đến ngập trời, thế nhưng có thể khống chế tốt tâm tình của mình, không tỏ ra gấp gáp. Nàng liên tục bước tới, hắn liền lui về sau, nàng lại từng bước từng bước tới gần, đôi môi cánh hoa khẽ mở: “Tại sao?”

Cuối cùng Lý Tụng cũng không còn đường lui, sau lưng hắn là cây ngô đồng ở góc viện. Hắn chỉ cần cúi đầu, liền có thể nhìn thấy ánh mắt đen láy sáng ngời của nàng, đáng tiếc trong ánh mắt này không có cảm xúc, thậm chí ngay cả vẻ tươi cười cũng không thêm nguy trang, chỉ còn lạnh lùng. Hắn suy nghĩ một chút, không cho là đúng nói: “Còn có thể vì sao? Trong chỗ săn bắn bắn lạc tên cũng là chuyện thường tình, ta vốn muốn bắn con thỏ, không may lỡ tay, hắn đột nhiên từ phía sau xông tới. Tên bắn tới trước mặt hắn, hắn chẳng lẽ không biết tránh sao?”

Lời này nói ra thật khiến người tức giận. Ngụy La giận quá hóa cười, sự vui vẻ cũng không truyền tới ánh mắt, cánh môi khẽ cong lên: “Người nói Thường Hoàng không né?”

Lý Tụng chẳng nói đúng sai.

Ngụy La cười đủ rồi, giơ tay lên, trâm cài trong tay áo dính lên lồng ngực của Lý Tụng. Nàng từ từ che giấu vui vẻ, đem cây trâm đâm về trước, đầu trâm bén nhọn dán vào da hắn, cách vài vóc, truyền đến nhiệt độ lạnh băng: “Lý Tụng, người cho rằng muốn tránh liền có thể tránh sao?”

Những lời này chứa quá nhiều ẩn ý, ánh mắt Lý Tụng rung mình, hung dữ nhìn nàng: “Người dám làm ta bị thương?”

Vì sao không dám? Chỉ có bọn họ được tổn thương Thường Hoàng, liền không cho nàng tổn thương Lý Tụng sao?

Về ngoan tuyệt trong mắt Ngụy La quá rõ ràng, Lý Tụng có dự cảm xấu, vội nói: “Người...”

Lời còn chưa dứt, trâm đâm rách vài vóc, không chút lưu tình đâm vào lồng ngực hắn! Lý Tụng chỉ cảm thấy đau nhức kịch liệt xông tới, cổ họng dâng lên cảm giác ngai ngái, hắn không tin trừng mắt nhìn Ngụy La, không lường được nàng thật ngoan tâm hạ thủ, giọng hắn khàn khàn: “Ngụy La...”

Hai người bọn họ đứng dưới cây ngô đồng, người ngoài nhìn vào không thấy dị thường, cũng không ai biết, cây trâm trong tay áo Ngụy La lúc này thật sự đâm sâu vào lồng ngực Lý Tụng.

Ngụy La cầm cây trâm, lại đâm sâu hơn, hận ý trong mắt lan tràn, không thể lập tức giết chết Lý Tụng. Nàng thấy vẻ mặt thống khổ của hắn, đột nhiên cảm thấy rất sung sướng, bây giờ có lẽ Thường Hoàng cũng đau như vậy? Hắn có thể chịu đau thay Thường Hoàng sao? Nàng thu tay lại, nhẹ vuốt lên lông mày nhíu chặt của hắn, hiếm khi, lộ ra nụ cười ngọt ngào động lòng người: “Lý Tụng, người vì sao không gọi người tới? Người không gọi, ta sẽ nhìn không được giết chết người”.

Ngón tay thiếu nữ mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve, nụ cười ngọt ngào trước mắt, Lý Tụng càng nhìn càng thấy hoảng hốt, có loại cảm giác không chân thật.

"Người dám..."

Ngụy La chẳng những không dừng tay, ngược lại còn nhón chân lên, ghé vào tai hắn, chậm rãi nhẹ giọng nói, "Vì sao ta không dám? Không phải ta đã làm tới mức này sao?" Nàng nói xong, nhẹ nhàng cọ xát vành tai hắn, từ từ, phát ra tiếng nói chọc lòng người, như một con mèo nhỏ biết làm nũng: “Người không gọi người, không phải bởi vì yêu thích ta chứ?”

Lúc nói những lời này, khóe môi Ngụy La cong cong, thanh âm vừa ngọt vừa mềm, khiến người say mê.

Lý Tụng cắn chặt răng, thân mình mềm mại của nàng kề bên hắn. Khiến hắn không tự chủ nhớ tới đêm Nguyên Tiêu đó, hắn ôm nàng trong đám người, mềm mại như vậy, nhỏ bé như vậy, yếu ớt giống như vừa chạm vào liền vỡ. Nhưng hắn biết rõ, đó chỉ là ảo giác của hắn, nàng không phải con búp bê yếu ớt dễ vỡ, nàng đối với người khác đều rất tốt, đối với hắn lại chỉ có lạnh lùng.

Hắn trầm nghĩ, không phải là vì trước đây hắn từng ức hiếp nàng đấy chứ?

Nhưng lần nào không phải cũng đều bị nàng hung hăng bắt nạt trở lại sao?

Hắn cho là bản thân hết sức mâu thuẫn, rõ ràng hận nàng tới nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại nhịn không được muốn gặp nàng. Bọn họ đều chán ghét đôi phương, đây mới là bình thường, nhưng vì sao nàng nói hắn thích nàng? Sao lại có thể?

Lý Tụng búng tỉnh, hoàn hồn, hung hăng đẩy nàng ra, đầu đầy mồ hôi nói: "Cút!"

Ngụy La buông tay, sớm đã chuẩn bị lui về sau hai bước, đứng vững trên mặt đất.

Thật ra câu vừa rồi nàng nói chỉ là suy đoán mà thôi. Bởi vì ánh mắt Lý Tụng nhìn nàng thật quen thuộc, đời trước lúc nàng ở Long Thủ Thôn, mấy tên tiểu tử trong thôn nhìn nàng cũng vậy. Nàng biết rõ, ánh mắt đó biểu hiện ái mộ và khát vọng.

Lý Tụng sao có thể sẽ ái mộ nàng? Lúc mới đầu nàng không tin, song trong khoảnh khắc cây trâm kia đâm xuống, nàng không thể không tin.

Nếu là không có ái mộ, sao lại có thống khổ?

Lý Tụng che ngực, chậm rãi trượt xuống, co lại, khàn khàn lại vô lực rống lên một câu: "Người cút cho ta..."

Hạ nhân trong viện cuối cùng cũng phát hiện tình huống bên này không thích hợp, mới đầu cho rằng bọn họ nói chuyện, thanh âm rất thấp, nghe không rõ nội dung cụ thể. Huống hồ Lý Tụng không lên tiếng gọi người, bọn họ liền chỉ lo làm chuyện của mình, bây giờ mới vừa quay đầu, liền thấy ngực Lý Tụng đầy máu tươi, nhất thời mặt mũi cũng trắng bệch kêu: "Thê tử gia!"

Lý Tụng ho khan một tiếng, phun ra một búng máu, yếu ớt nói: "Đỡ ta trở về phòng."

Hạ nhân thấy ngực hắn còn cắm cây trâm, há miệng run rẩy đỡ hắn dậy, lại nhìn Ngụy La một chút: "Có phải là nàng ta hay không, nàng ta...".

Lý Tụng nhắm mắt lại, hồi lâu, cuối cùng phun ra ba chữ: "Cho nàng đi."

Hạ nhân đành phải thu hồi ánh mắt, đỡ hắn vào nhà.

Ngụy La ở trong viện đứng lặng im một lát, liếc mắt, xoay người rời khỏi Đông Hạc Viện. Bước chân nàng thông thả, mỗi bước đi cổ chân liền truyền tới đau đớn.

Nàng cố gắng bước đi, bước qua ngưỡng cửa, ánh sáng trước mắt bị che lại.

Triệu Giới cách nàng vài bước, mặc áo bào màu thiên thanh thêu hoa văn, phong thần như ngọc, đáng người như từng.

Không biết hắn đã đứng chờ trước cửa bao lâu, lại nhìn thấy bao nhiêu. Thấy nàng đi ra, hắn cất bước tiến lên, cái gì cũng không hỏi, đưa tay xoa xoa đỉnh đầu nàng, ngữ điệu bất đắc dĩ lại đau lòng: "Không phải nói muội không được xuống đất sao? A La, vì sao không nghe lời?"

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Ôm muội một cái

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Ngụy La kinh ngạc, không biết nên trả lời thế nào.

Nàng nhìn Triệu Giới, lần đầu tiên trên mặt lộ vẻ mờ mịt. Lúc nàng chạy đi không suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ muốn trút giận cho Thường Hoảng, nàng quá tức giận, thế cho nên ngay cả vết thương của mình cũng chẳng quan tâm. Nhưng bây giờ có người đứng trước mặt nàng, lo lắng quan tâm vết thương ở chân nàng, nàng cảm thấy cảm động. Ngụy La hít mũi, gọi: "Đại ca ca..."

Triệu Giới cúi đầu, "Ừ" một tiếng, con mắt tiểu cô nương hồng hồng, hắn còn tưởng cổ chân của nàng đau, chuẩn bị ôm nàng dậy. Ai ngờ Ngụy La đang hai tay ra, nhìn hắn thì thầm nói: "Ôm muội một cái".

Tâm Triệu Giới thoáng mềm, triu mến vô cùng. Hắn nói được, cúi người ôm nàng vào lòng, một tay ôm lấy eo nàng, một tay ấn đỉnh đầu nàng dính sát vào lồng ngực hắn.

Chỉ một yêu cầu nho nhỏ như vậy, sao hắn có thể không đồng ý? Huống gì hắn sớm đã muốn ôm nàng.

Thân thể tiêu cô nương vừa thơm vừa mềm, quyến luyến cọ cọ trong lòng hân, giống như ý lại vào hân vậy. Trong chớp mắt, Triệu Giới tưởng rằng nàng đã hiểu tâm tư của hân, thậm chí cũng giống như hân khát khao nàng, nàng cũng khát khao hân. Nhưng không đầy một lát, thân thể mềm mại trong lòng khẽ động, rời khỏi hân, đứng trước mặt hân cười dịu dàng, giống như không có việc gì nói: “Tốt lắm, hút no một bụng tinh lực rồi”.

Người trong ngực bỗng nhiên không còn, chỉ còn lại chút hương thơm và hơi ấm của nàng. Trong lòng Triệu Giới tiếc nuối, trên mặt cũng không biểu hiện cảm xúc gì, trên tức nàng cũng có nhiều cái thú vị: “Cái gì mà tinh lực? Muội học mấy thứ này ở đâu?”

Một tay nàng vịn vào vai hân, chống đỡ sức nặng nửa người: “Truyện cổ có kể lại”.

Mấy thứ thoại bản (1) thân thoại xưa đều có cùng một loại tình tiết, nữ yêu quái đi hút tinh lực của nam nhân, nam nhân kiệt sức bỏ mình, chỉ còn lại thi thể tiêu tụy. Triệu Giới xoa xoa đầu nàng, con mắt sắc khê chuyển, nàng thật sự biết cái gì gọi là hấp thu tinh lực sao? Nếu nàng muốn hút đi tinh lực của hân, một cái ôm cũng không đủ, còn phải làm rất nhiều việc. Về sau rồi nàng sẽ biết, cũng không phải chỉ một cái ôm đơn giản như vậy đâu.

Triệu Giới không muốn để nàng đứng quá lâu, cúi người bế nàng lên, đi về phía sân nhỏ của mình.

Ngụy La thuận thế ôm vai hân, nhìn thấy phương hướng không đúng, gấp gấp nhắc nhở hân: “Thường Hoảng, Đại ca ca, muội muốn đi thăm Thường Hoảng”.

Triệu Giới dừng một chút, đành phải thay đổi phương hướng, mang nàng đi gặp Thường Hoảng.

Trên đường đi, Ngụy La nằm trong lòng Triệu Giới, mắt hân nhìn phía trước, thông thả hỏi: “A La, vì sao muội lại ghét Lý Tụng?”

Ngụy La rũ mắt, nhớ tới vừa rồi mình đâm cây trâm vào lòng ngực Lý Tụng, thanh âm lạnh xuống: “Hắn ta lúc nào cũng làm Thường Hoảng bị thương, Thường Hoảng là đệ đệ của muội, ai cũng không thể làm đệ ấy bị thương”.

Nàng nói là chuyện từ trước tới giờ, giống như đều có liên quan tới Lý Tụng, không ngừng dấn dấn. Trước kia là tiểu đả tiểu nháo, bây giờ trưởng thành rồi, lại dây dưa nửa thì không tốt. Triệu Giới không nói, vừa rồi hân đứng ở cửa, trông thấy Ngụy La nhón chân nói thầm vào tai Lý Tụng, thân mật như vậy, trong nháy mắt khiến hân có tâm tư muốn giết chết Lý Tụng. Hân biết rõ Ngụy La không thể nào thích Lý Tụng, nhưng vẫn không quản được ham muốn chiếm giữ của bản thân.

Ngụy La là của hân, ngoại trừ hân ra, ai cũng đừng nghĩ có được nàng.

Ngụy La nhẹ giọng hỏi hân có biết chuyện xảy ra ở khu vực sân bán hôm nay không, Triệu Giới gật đầu: “Hạ nhân vừa nói lại với ta”.

Lý Tụng bắn tên làm Ngụy Thường Hoảng bị thương, cũng may miệng vết thương không sâu, không nguy hiểm tới tính mạng. Triệu Giới cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, trước đây mặc dù Lý Tụng có bắt nạt Ngụy Thường Hoảng, nhưng bây giờ chính là bắn chết người, hơn nữa lại ở trong tình huống có hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào, hết đường chối cãi. Triệu Giới biết rõ tính tình của Lý Tụng, hắn ta mặc dù dưỡng binh bất tuân, nhưng không phải dạng người xúc động lỗ năng. Trong chuyện này còn có nội tình, cần phải điều tra thêm.

Triệu Giới vừa đi, vừa trấn an tiểu cô nương trong lòng: “Sau này lại có chuyện như vậy, nói cho ca ca biết trước. Bản vương giúp muội giải quyết, muội không cần tự tay làm mấy việc này”.

Đang nói chuyện thì bọn họ đã đi tới sân nhỏ của Thường Hoảng, hân ôm nàng đi vào phía sau chính thất, thả nàng trên ghế bát tiên bằng gỗ lim sơn đen, ngồi xổm người xuống xoa xoa cổ chân nàng: “Đau không?”

Ngụy La co người lui về sau: “Vừa rồi đau, bây giờ không đau như vậy nữa...” Nàng nghiêng đầu nhìn hân, đôi mắt to đen nhánh sáng ngời rạng rỡ, tràn ngập hiếu kỳ: “Cái gì cũng giúp muội sao? Cho dù muội làm gì, ca ca cũng đều giúp muội?”

Triệu Giới cảm thấy bộ dạng nàng bây giờ quá đáng yêu, nhịn không được nhếch môi cười một tiếng, xoa bóp gương mặt nhỏ nhắn phấn nộn của nàng nói: “Cái gì cũng đều giúp muội.”

Nàng nhìn hân, vừa kinh ngạc vừa sợ, giống như không thể tin tưởng lời nói của hân được.

Nhưng Triệu Giới lại không chịu giải thích thêm, hân đứng dậy kêu người đi phòng bếp bưng một chậu nước nóng đến, giúp nàng xoa bóp cổ chân.

Máu bầm trên cổ chân Ngụy La chưa tan, mới này lại đi nhiều như vậy, bây giờ càng sưng lớn hơn. Triệu Giới thay nàng chườm nước nóng, sau lại dùng rượu thuốc tối qua xoa bóp nhẹ nhàng, lúc này nàng mới thấy đỡ đau hơn.

Nàng chuẩn bị mang giày, nhưng Triệu Giới lại đè bấp chân nàng lại, nói: “Đừng lộn xộn, để ta”.

Cái gì Triệu Giới cũng làm, ngay cả mang giày cũng phải giúp nàng, có phải không tốt lắm không? Hân là vương gia, giúp nàng làm mấy chuyện này có thật ư không? Ngụy La vô thức tìm kiếm Chu Cảnh để kêu hân đi khuyên Triệu Giới, ai biết Chu Cảnh sớm đứng ở cửa, đưa lưng về phía bọn họ, giống như luyện mãi thành thói quen đối với chuyện như vậy.

Ngụy La cảm lấy tất lựa trắng, cố chấp nói: “Để muội tự làm...”

Triệu Giới thấy nàng kiên trì, cười cười, buông chân nàng ra, nói: “Được”.

Ngụy La khom lưng đeo tất, cuối cùng cũng thở phào một hơi. Nàng còn muốn vào nội viện thăm Thường Hoảng, lập tức lại gặp phải vấn đề nan giải, chân nàng không thể đi bộ lần nữa, sao có thể qua đó chứ?

Triệu Giới đứng trước mặt nàng, cổ nhin cười, thấy môi phấn hồng nhếch lên, nhin không được hỏi: "Muội tự mình đi qua, hay để bản vương ôm qua đó?"

Ngụy La ngược mắt, không nói lời nào.

Triệu Giới thấp giọng cười một tiếng, cuối cùng vẫn ôm lấy nàng, bế nàng đi vào nội viện.

*** **

Trong nội viện, hai vị đại phu đã giúp Thường Hoảng xử lý sơ qua miệng vết thương. Máu đã ngừng chảy, nhưng người còn chưa tỉnh. Đại phu nói ban đêm có thể sẽ bị sốt, đến lúc đó cho hắn uống một chén dược là được, sáng hôm sau tỉnh lại thì không có gì đáng ngại.

Lương Dục vẫn đứng canh ở bên giường, thấy Triệu Giới ôm Ngụy La vào trong liền nhin không được ngăn người, ôm quyền hành lễ: "Tham kiến Tĩnh Vương điện hạ."

Triệu Giới đặt Ngụy La xuống ghế hoa lê, suy nghĩ một chút, vì danh dự của nàng, vẫn là giải thích: "Chân A La đau, không thể xuống đất, bản vương liền ôm nàng tới đây".

Lương Dục bừng tỉnh đại ngộ, cũng không nghĩ nhiều, lui sang một bên nhường chỗ lại cho Ngụy La.

Ngụy La nhìn Thường Hoảng nằm ở trên giường, mũi chua xót, nhin không được cầm lấy tay hắn. Tối hôm qua còn tốt lắm, chắn trước mặt nàng lên án Triệu Giới, ai biết được mới một ngày liền biến thành như vậy... Nàng nghiêng đầu dùng ống tay áo lau đi nước mắt, động tác trẻ con, cùng người vừa rồi cảm tâm đã thương người khác giống như hai người khác nhau.

Đến đêm, Thường Hoảng quả thật bị sốt, toàn thân đỏ mề hôi lạnh, miệng còn nói mấy lời mê sảng. Ngụy La vô cùng lo lắng, vội vàng kêu hạ nhân đi sắc thuốc, tự mình nhin hắn uống hết thuốc mới buông lòng.

Cũng may sau khi uống thuốc xong liền khá hơn nhiều, tiếp tục ngủ, sáng ngày thứ hai mới tỉnh.

Một đêm này đem Ngụy La lần qua lần lại, cơ hồ suốt cả đêm cũng không chợp mắt, canh giữ bên cạnh Thường Hoảng một tác cũng không rời, sợ hấn lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Triệu Giới cũng ở một bên bồi nàng, nhiều lần kêu nàng về nghỉ sớm, Ngụy La đều cố chấp lắc đầu, nói gì cũng không chịu đi. Cho tới khi tia nắng ban mai chiếu vào, nàng rốt cuộc không thể chống đỡ nổi nữa, nằm sấp trên đầu giường ngủ thiếp đi.

Triệu Giới tiến lên, bế nàng lên, nhin nhin Thường Hoảng đã tỉnh nằm trên giường, trầm giọng nói: "Người dường như thương cho tốt, bản vương mạng A La đi trước". Trước khi đi còn bổ sung một câu: "Đại phu nói trên người ngươi có thương tích, không nên cử động, chờ sáng ngày mai, bản vương lại an bài người đưa các người hồi phủ".

Nói xong liền xoay người rời đi.

Thường Hoảng nằm ở trên giường, gương mặt tuần tú tái nhợt, nhin bóng lưng Triệu Giới ôm A La đi mất, rất lâu sau cũng không dời mắt đi.

*** **

Người thắng trong đại điển săn bắn năm nay là Lương Dục, tiếp theo là Lý Tụng và một vị nhi tử của ngự sử đại nhân, hôm qua đã báo lên cho Hoàng Đế.

Sau khi kết thúc cuộc tranh tài, những người khác trong Cảnh Hòa Sơn Trang lục tục hồi phủ, chỉ có Ngụy Thường Hoảng và Ngụy La ở lại thêm một ngày.

Lý Tụng không ở lại, mang theo thương tích trở về phủ Nhữ Dương Vương.

Tiền đường (2) phủ Nhữ Dương Vương.

Nhữ Dương Vương và Cao Dương Trường Công Chúa biết Lý Tụng bị thương, vừa sợ hãi vừa đau lòng. Cao Dương Trường Công Chúa lo lắng trùng trùng hỏi: "Mấy năm nay đều chưa từng bị thương, lần này sao lại thế này? Là ai làm con bị thương?"

Lý Tụng ngồi trên ghế bành, nắm chặt tay vịn điêu khắc hoa văn hình mây, không chịu trả lời.

Cao Dương Trường Công Chúa đành phải quay sang hỏi người hầu của hấn, người hầu muốn nói lại thôi. Vừa muốn mở miệng, lại bị một ánh mắt hung dữ nhin tới, lập tức ngậm miệng.

Lý Tụng rũ mắt, thong thả nói: "Không do ai làm cả... Là tự con chủ quan".

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58: Vận đen tám đời

Là chính bản thân hắn chủ quan, vậy mà lại không cẩn thận có tâm tư hoang đường như vậy.

Lúc Ngụy La ghé vào tai hắn hỏi: “Có phải ngươi thích ta không”, trong nháy mắt tâm trí hắn rối loạn, cũng không sao suy nghĩ bình thường được. Từ tối hôm qua tới giờ, trước mắt Lý Tụng đều là bộ dáng cười nói của nàng, lần đầu tiên nàng cười với hắn, vậy mà là vì muốn dùng trăm giết hắn. Lưỡi dao sắc bén đâm rách lồng ngực hắn, hắn hận nàng, phiền chán nàng, cuối cùng vẫn để nàng chạy đi.

Lý Tụng nắm chặt tay vịn ghế, mu bàn tay cơ hồ nổi lên gân xanh như muốn bóp nát miếng gỗ.

Lý Tụng lại thất thần, ngay cả Cao Dương Trường Công Chúa cũng cảm thấy không thích hợp, kêu hắn vài lần: “Tụng nhi, con đang nghĩ cái gì? Mẫu thân hỏi con vì sao lại bị thương, sao không trả lời?”

Lý Tụng bị thương ở ngực, chỉ cần băng bó kỹ sẽ không để người khác nhìn thấy, không ai biết hắn bị thương thế nào. Hắn thấp giọng nói: ‘Lúc săn bắn bị động vật làm bị thương, chỉ một chút vết thương nhỏ thôi. Nương, người không cần lo lắng’.

Cao Dương Trường Công Chúa bán tín bán nghi nhìn hắn, không yên tâm hỏi: “Thật không sao? Sao sắc mặt con lại khó coi như vậy?”

Hắn lần nữa thất thần, ngay cả Cao Dương trường công chúa đều nhìn ra hắn không thích hợp, kêu hắn

Hắn lắc đầu nói không sao, thừa dịp bọn họ còn chưa phát hiện ra manh mối, chịu đựng đau xót nói sang chuyện khác: "Tương nhi đâu? Vì sao con không thấy muội ấy?"

Cao Dương Trường Công Chúa nói: “Từ lúc ở Tràng Tầm Sơn về liền nhốt mình trong phòng, mẫu thân gõ cửa nhiều lần cũng không chịu trả lời”. Sau đó bà nhường mảy, không chút vui vẻ nói: “Nha đầu đó, cũng không biết đang làm cái gì”.

Có thể làm gì chứ? Đơn giản là bản người ta bị thương, cảm thấy chột dạ, lại sợ phụ mẫu trách phạt nên không dám ra ngoài gặp người mà thôi.

Từ trước tới nay Lý Tụng luôn yêu thương Lý Tương, không để nàng chịu chút ủy khuất nào, song lần này hắn lại cho rằng nàng làm vậy thật quá đáng. Chính là vì hắn luôn cưng chiều nàng, mới để nàng dưỡng thành tính tình tùy hứng kiêu căng như vậy. Cho dù Ngụy La tính kế nàng, cũng không nên lấy đi tính mạng của Ngụy Thường Hoàng.

Lý Tụng suy nghĩ một chút, đem chuyện phát sinh hai ngày nay tất cả nói cho Nhữ Dương Vương Lý Tri Lương và Cao Dương Trường Công Chúa Triệu Huyền. Thanh âm hắn đều đều lại êm tai, mắt Lý Tri Lương và Triệu Huyền càng mở càng lớn, cuối cùng không tin được hỏi lại: "... Con nói Lục thiếu gia Ngụy gia bị thương, là do Tương nhi bắn?"

Lý Tụng nhẹ gật đầu.

Cao Dương Trường Công Chúa vô cùng sợ hãi, nếu không phải chính miệng Lý Tụng nói ra, cho dù thế nào bà cũng không thể tin được. Nữ nhi bà nâng niu trong lòng bàn tay, đáng yêu lại đơn thuần, từ khi nào lại có tâm địa độc ác như vậy? Bà lắp bắp: “Tương nhi sao có thể làm ra chuyện như vậy... Nó... Nó...”

Trường Công Chúa "Nó" nửa ngày, cũng không nói tiếp được.

Cũng may đầu óc Lý Tri Lương còn tỉnh táo, ôm thân thể lung lay sắp đổ của kiều thể, nói với nha hoàn ngoài cửa: "Đi mời tiểu thư tới đây!"

Không lâu sau, Lý Tương mặc đoàn sam (1) bằng lụa màu xanh và váy cùng màu xuất hiện ở cửa. Lý Tương đoán được nguyên nhân nàng bị gọi tới, trên mặt không có chút chột dạ sợ hãi nào, ngược lại còn vui vẻ, đến trước mặt Cao Dương Trường Công Chúa, biết rõ còn cố hỏi: “Nương gọi con làm gì, không phải con đã nói thân thể con không thoải mái sao?”

Cao Dương Trường Công Chúa lấy lại bình tĩnh, ngồi trên ghế, cố gắng giữ cho mình tâm bình khí hòa nói: “Tương nhi, con nói thật cho mẫu thân biết, con có liên quan gì tới chuyện Ngụy Thường Hoàng bị thương không?”

Về tươi cười trên mặt Lý Tương đĩnh trệ, chột nhìn Lý Tụng đang ngồi một bên, "Ca ca nói với người sao?"

Thanh âm Cao Dương Trường Công Chúa nghiêm khắc một chút: "Con chỉ cần nói có hay không thôi!"

Lý Tương ngược lại hết sức thẳng thắn, lông mày giương lên, có chút phong thái dám làm dám chịu: “Là con bắn, vậy thì thế nào?”

Lý Tương làm người khác bị thương, không có bất kỳ hối cải nào, ngược lại còn bày ra bộ dáng phải làm như vậy, khiến Cao Dương Trường Công Chúa vừa tức giận vừa thất vọng: “Sao con lại có thể...” Vừa dứt lời bà đã cảm thấy trước mặt tối sầm, hồi lâu sau mới bình ổn lại được. Lý Tương và Ngụy La xảy ra tranh chấp bà có nghe, sự tình nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, cùng lắm thì không kết thân với Ngụy Gia là được. Nhưng bây giờ

nàng lại bản bị thương Thường Hoàng, tính chất hai việc này không giống nhau, chẳng những chịu tội với Ngự Gia, nếu việc này truyền ra ngoài sẽ vô cùng bất lợi đối với thanh danh của Lý Tương, sau này sẽ khó gả đi! Đứa bé này, sao lại hồ đồ như vậy?

Lý Tương thấy sắc mặt Triệu Huyền không tốt, lập tức tiến lên vịn vai bà, lại thân thiết rót một chén trà, dâng tới trước mặt: “Nương đừng nóng giận, con nói người nhé, Ngự Thường Hoàng chẳng phải không sao sao? Hắn chỉ bị thương một chút thôi, đi sẵn có ai mà không bị thương chứ”. Nói xong liền nhìn Lý Tụng: “Huống gì có ca ca chịu trách nhiệm thay con, con sao phải lo lắng chứ?”

Lý Tụng không đáp lời, dời ánh mắt đi.

Lý Tương không nghĩ nhiều, nói tiếp mấy lời dỗ Cao Dương Trường Công Chúa. Trời sinh nàng có cái miệng dẻo, chỉ cần dụng tâm, nhất định có thể dụ dỗ đối phương rất tốt. Hơn nữa Triệu Huyền vốn thương nàng, cho dù tức giận, cũng không thật sự giao nàng cho Ngự Gia xử trí. Lý Tương trấn an Triệu Huyền, đem đạo lý nói rõ: “Con vốn không thích Ngự Thường Hoàng, là phụ mẫu nhất định đem hai người chúng con ghép lại. Quan hệ hai nhà vốn dĩ không tốt, Ngự La lại âm hiểm xảo hoạt, con gả qua đó không phải sẽ bị úy khuất sao? Phụ mẫu cam lòng để con bị Ngự Gia khi dễ sao? Việc này cũng vừa vặn, cửa hôn sự này không cần kết”.

Cho dù Ngự Thường Hoàng lớn hơn Lý Tương một tuổi, nhưng nàng không thích hắn ta.

Người Lý Tương nàng thích là Lương Dục oai hùng to lớn, không phải loại tiểu hài nhi suốt ngày đi theo sau tỷ tỷ đó. Trong mắt Ngự Thường Hoàng chỉ có tỷ tỷ hắn, nếu ai gả cho hắn, còn phải tranh giành tình cảm với đại cô, vậy thì thật sự là xui xẻo đời.

Cao Dương Trường Công Chúa chỉ tay về phía Lý Tương: “Cho nên con làm người ta bị thương? Con muốn người khác nói mình thế nào, đánh đá độc ác hay là hung ác tàn bạo? Con còn muốn thanh danh của mình không hả?”

Lý Tương làm nũng gọi nương một cái, nằm trên chân nàng cọ cọ: “Không phải con biết sai rồi sao... Ai kêu Ngự La kia thiết kế con, con nhất thời tức giận, cũng không kiềm chế được”. Lý Tương đến cùng cũng không dám nói rõ Ngự La thiết kế nàng thế nào, chỉ ậm ừ cho qua: “Hơn nữa không phải có ca ca sao? Ca ca, sau đó ca ca giải quyết thế nào?”

Lý Tụng không trả lời, ngực hắn bị thương nặng, hôm qua ở Tràng Tầm Sơn chỉ tùy tiện băng bó, lúc này đau vô cùng. Hắn nắm chặt quyền, cường ngạnh nói: “Con mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi trước”.

Nói xong, cũng không đợi mọi người phản ứng, hắn xoay người rời đi.

Lý Tương ngăn người, còn tưởng tâm tình Lý Tụng không tốt, vội đuổi theo gọi: “Ca ca!”

Bước chân Lý Tụng không dừng lại, mỗi một bước đều thong thả tiến tới.

Cuối cùng Lý Tương đuổi kịp hắn ở chỗ hành lang dài sơn son, quần quanh bắt an hỏi: “Ca ca, có phải ca ca tức giận không...”

Lời còn chưa dứt, Lý Tương nhìn thấy trước ngực hắn có vết máu đỏ thẫm, bỗng khựng lại, trợn mắt hỏi: “Ca ca bị thương? Bị thương khi nào? Hôm qua săn bắn kết thúc không phải còn không sao sao...”. Đột nhiên nàng nhớ tới chuyện đó, ngẩng đầu, tức giận hỏi: “Có phải Ngự Thường Hoàng không? Hay là Ngự La? Là bọn họ làm đúng không?”

Lý Tụng chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn, đầu đau nhức cộng thêm đau đớn do vết thương làm sắc mặt hắn không tốt chút nào, giọng nói cũng ác liệt vô cùng: “Lý Tương, tội danh hôm qua ca ca gánh thay muội, nếu về sau muội còn tùy hứng như vậy, ca ca cũng không quản muội nữa”. Hắn che ngực, đẩy Lý Tương ra, khàn giọng nói: “Thời gian này muội đang hoàng ở trong nhà đi, không cần xuất đầu lộ diện. Khi nào sống gió qua đi lại xuất môn”.

Lý Tương đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Lý Tụng ngày càng xa, không kim lòng can thiệp dưới, cũng không biết có để lời của hắn trong lòng không.

Cao Dương Trường Công Chúa đau lòng cho nữ nhi, không nỡ phạt Lý Tương, lại nghe nàng nói biết sai rồi, cuối cùng chỉ phạt quỳ ở phạt đường ba canh giờ, sao chép kinh thư một trăm lần, liền cho qua việc này. Về phần Ngự Gia, khẳng định không kết thân được... Không những không kết thân, sợ là còn có hiềm khích.

*** **

Ở Phủ Anh Quốc Công, vết thương của Ngự Thường Hoàng dường ước chừng hơn nửa tháng mới tốt lên.

Thời gian này Ngự La canh chừng bên cạnh hắn, thay hắn vơ vết các loại dược liệu quý báu, mỗi ngày đều phải nhìn hắn uống hết chén thuốc bổ lớn mới yên tâm. Có đôi khi Ngự Thường Hoàng thật bất đắc dĩ, cố gắng giả vờ: “A La, đệ không yếu ớt như vậy, thương thế vốn dĩ đã tốt rồi. Những thứ thuốc này có thể không uống không?”

Ngự La lắc đầu nói không được, rất có khí thế ương ngạnh không hiểu chuyện: “Ngay cả Lý Tụng đệ cũng đánh không lại, khi nào đệ có thể đánh thắng được hắn, khi đó sẽ không cần phải uống thuốc bổ này”.

Lý Tụng tập võ từ nhỏ, Ngự Thường Hoàng chỉ luyện qua chút quyền cước để cường kiện thân thể, căn bản không thể so sánh, điều kiện này của nàng cũng thật làm khó người khác. Ngự Thường Hoàng không còn cách nào khác, đành phải tiếp tục uống thuốc bổ.

Ngày hôm đó Triệu Lưu Ly mời Ngự La vào cung, nói là có chuyện quan trọng muốn thương lượng với nàng, vì thế nàng buông tha cho Thường Hoàng, về phòng đối diện trước khi vào cung.

Cùng lúc đó, Hoàng Đế Sùng Trinh ở Lân Đức Điện mở yến tiệc, chiêu đãi tam giáp đạt thứ hạng cao trong trận săn bắn mùa xuân, tiện thể ban thưởng cho họ. Cùng dự tiệc còn có vài vị hoàng tử và đại thần, Triệu Giới và Triệu Chương cũng được mời.

Đại điển săn bắn năm nay Triệu Chương không tham gia, Triệu Giới chỉ coi náo nhiệt, dù sao loại trận đấu thể này là dịp Hoàng Đế Sùng Trinh khảo nghiệm năng lực thiếu niên, không phải trường hợp long trọng gì. Bọn họ không cần phải xuất lực, đoạt đi danh tiếng của người khác. Triệu Giới vốn dĩ định sẵn hồ ly cho Ngụy La, có điều tiểu cô nương có vẻ không có hứng thú, hẳn cũng liền thôi.

Trên yến tiệc, Hoàng Đế Sùng Trinh mặc thường phục màu tím thêu bốn hình long vân (2), đầu đội kim nhị long diễn châu dục thiện quan (3), dáng vẻ tươi cười hiền hòa, kêu mọi người ngồi xuống. Ngồi hai bên là trợ thủ đắc lực của ông, Triệu Giới và Triệu Chương. Hôm nay Triệu Giới mặc áo bào màu xám tro hoa văn hình con Li (4), trên viền áo còn thêu chỉ vàng, khí độ tự phụ, cử chỉ có lễ; Triệu Chương nhỏ hơn Triệu Giới tám tuổi, mặc áo bào xanh thẫm thêu măng xà, chấp tay hành lễ, tươi cười khiêm tốn nhã nhặn, trên mặt không có chút sợ hãi nào.

Lương Dục ngồi phía dưới Triệu Giới, Lý Tụng ngồi dưới Triệu Chương, một vị ngự sử đại nhân ngồi bên cạnh Lương Dục, những người khác đều tự ngồi vào chỗ của mình.

Trong yến tiệc Hoàng Đế Sùng Trinh khen ngợi Lương Dục và hai người kia một lượt, tán thưởng bọn họ thiếu niên anh kiệt, có dũng có mưu, trong ngôn từ có ý tứ thưởng thức. Đám người Lương Dục vội vàng khiêm tốn đứng dậy, tự mình cho rằng có chút hổ thẹn. Hoàng Đế ngược lại lơ đãng, kêu cung nhân mang phần thưởng đã sớm chuẩn bị tốt, ban thưởng cho ba người họ.

Ba người quỳ xuống tạ ơn, tiếp nhận ban thưởng, rồi về lại chỗ ngồi của mình.

Tiếp theo chính là ăn uống linh đình, vũ nhạc thái bình.

Vũ nữ mặc nghề thường (5) để lộ vòng eo, dáng người lay động, theo tiếng nhạc mà nhảy múa xoay tròn, dáng múa là lướt, làm cho đại đa số nam nhân không chớp mắt. Triệu Giới rù mắt, không có hứng thú tụt rớt cho mình một chén rượu, giờ lên chén rượu bằng men trắng, con mắt hơi mờ nhìn Lý Tụng đang ngồi đối diện.

Vết thương trên ngực Lý Tụng còn chưa lành hẳn, không thể uống rượu, kể từ khi yến tiệc bắt đầu, hẳn ta liền có vẻ không tập trung. Tất cả mọi người đều đang thưởng thức Nghê Thường Vũ Y, hẳn ta lại chống cằm, ánh mắt mặc dù đang nhìn vũ nữ, nhưng thần trí không biết đã bay tới chỗ nào rồi.

Triệu Giới gọi một cung nhân tới, thấp giọng nói hai ba câu. Cung nhân kia gật đầu xác nhận, chợt lặng yên không một tiếng động đi tới sau lưng Lý Tụng, ghé vào tai hẳn ta nói vài lời.

Cung nhân nói xong, ánh mắt đen tối của Lý Tụng nhìn sang chỗ Triệu Giới.

Triệu Giới giờ chén rượu lên, môi mím mỉm cười, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, sau cùng nâng chén rượu úp ngược xuống. Ý bảo "Ta uống xong, đến phiên người".

Ánh mắt Lý Tụng thêm âm trầm, đành phải tự rót một chén rượu, nâng chén lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Vốn tưởng một chén này là xong rồi, không nghĩ Triệu Giới có chủ đích trêu chọc hẳn, một chén không đủ, còn thêm chén thứ hai, chén thứ ba... Lý Tụng uống một lúc, tới chén thứ bảy, chỉ cảm thấy vết thương ở ngực đau đến nứt ra, bụng dạ đau đớn như bị lửa đốt. Nhưng Lý Tụng nhìn thấy Triệu Giới không có ý định dừng lại, khiến hẳn chỉ có thể cố nén đau bôi rượu. Hai người đều so sự nhiệt tình với đối phương, không uống cho đối phương gục thì không thể bỏ qua.

Đáng tiếc Lý Tụng không có tử lượng tốt như Triệu Giới, lại thêm một chén rượu nữa, mặt Triệu Giới vẫn không có chút biến hóa nào, ngược lại càng thêm thần nhàn khí định. Lý Tụng thì ngược lại, cảnh tượng trước mắt có chút mờ lung, trong cổ họng dâng lên vị ngai ngái, hẳn cố nén xuống, trong đầu buồn bực lại uống thêm một chén, hưng hăng đập xuống bàn nhỏ sơn đen khám trai!

*** **

Yến tiệc kết thúc, từng người hồi phủ.

Bước chân Triệu Giới trầm ổn, ngoại trừ một thân toàn mùi rượu, tuyệt không có chỗ nào giống như người vừa uống hai mươi mấy chén. Triệu Giới như không có gì khác biệt với mọi người, đi xuống đường nhỏ về phía Tuyên Đức Môn.

Lý Tụng ngược lại, con mắt đỏ lên, bước chân lảo nhão, cần cung nhân đỡ mới có thể miễn cưỡng đi ra Lân Đức Điện. Đến trước cửa điện, hẳn lại bị gió lạnh bên ngoài thổi tới, cũng thanh tỉnh hơn một chút.

Đến trước cửa Tuyên Đức Môn, một chiếc xe ngựa nắp xanh từ đằng xa đi tới, dừng ở cửa.

Ngụy La mặc váy dài thêu trăm bướm trăm hoa, vịn tay Kim Lũ từ trong xe ngựa bước ra, vừa ngược mắt nhìn, liền nhìn thấy ánh mắt của Triệu Giới. Môi phấn hồng nhếch lên, đang chuẩn bị lộ ra gương mặt tươi cười, lại nhìn thấy Lý Tụng sau lưng hẳn, khóe môi rù xuống, ánh mắt dời đi, không muốn nhìn hẳn ta.

Triệu Giới nhếch môi, cất bước đi tới trước mặt nàng, xoa xoa đỉnh đầu nàng hỏi: "Sao muội lại tiến cung? Lưu Ly tìm muội sao?"

Nguyệt La gật gật đầu, nói thật: "Luu Ly nói có việc muốn thương lượng với muội, kêu muội vào cung". Nói xong lại ngửi thấy trên người hắn toàn mùi rượu, lui về sau nửa bước, bật mũi hỏi: "Đại ca ca uống rượu sao? Mùi rất nồng".

Không chỉ uống, hơn nữa còn là uống không ít.

Triệu Giới không tự ngửi thấy, nhìn thấy tiểu cô nương bày ra vẻ mặt ghét bỏ, nhìn không được trêu chọc: "Sao thế, muội không thích bản vương uống rượu sao?"

Cũng không phải là thích hay không, chỉ là không quen với mùi đó mà thôi. Nguyệt La không bật mũi nữa, "Nếu muội nói không thích thì sao?"

Hắn cong môi, nhìn vào mắt nàng, nửa thật nửa giả nói: "Vậy từ giờ về sau bản vương liền không uống nữa."

Nguyệt La chớp mắt mấy cái, cũng không nói gì.

Lý Tụng đứng đằng sau thu hồi ánh mắt, tiếp nhận dây cương cung nhân đưa tới, phi thân lên ngựa, giong cao roi, miệng hô tiếng "Giá", không quay đầu lại mà rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Chương 59: Ý muốn chiếm hữu của hắn ngày càng mạnh

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Một người một ngựa dần dần đi xa, Nguyệt La nghiêng đầu nhìn về hướng bên kia, sương mù trong mắt càng ngày càng dày. Xem ra cây trâm lần trước đâm không đủ sâu, nếu không Lý Tụng sao có thể tham gia cung yến, còn uống rượu mua vui? Bây giờ Thường Hoảng còn nằm trên giường dưỡng thương, mà hắn ta vẫn còn có thể cười ngựa!

Nếu không phải hắn đi xa rồi, Nguyệt La thật muốn kéo hắn lại đâm thêm một lần nữa.

Nhìn một chút, trước mặt bỗng nhiên tối đi, tất cả tầm nhìn đều bị một cái áo choàng đen và vàng bằng gấm ngăn trở. Nguyệt La hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn, cái đầu nhỏ chui ra khỏi áo choàng, kinh ngạc nhìn Triệu Giới đang đứng một bên: "Đại ca ca?"

Khóe môi Triệu Giới khẽ nhếch, cúi người giúp nàng cột lại dây tơ của áo choàng, như cười như không nói: "Gió thổi mạnh, mặc áo choàng vào, miễn cho lát nữa lại cảm lạnh".

Hắn biết rõ lúc này nàng đang nhìn cái gì, nhưng cũng không nói ra. Trong lòng hắn không vui, trên mặt lại không biểu hiện, ngược lại khoác áo choàng cho nàng, ngăn cản tầm mắt của nàng. Hắn muốn chiếm hữu Triệu Giới dành cho Nguyệt La ngày càng tăng, không chịu được khi thấy nàng nhìn nam nhân khác, chỉ cho phép nàng nhìn hắn.

Tâm tình Nguyệt La quả thật bị quấy nhiễu, quên mất Lý Tụng, chờ hắn cột dây áo choàng xong liền nói: "Nhưng muội không thấy lạnh..."

Triệu Giới xoa xoa đầu nàng, không cho từ chối: "Ca ca lo muội bị lạnh".

Nguyệt La đành phải mặc, nói cảm ơn với Triệu Giới. Thấy trời không còn sớm, liền chia tay với Triệu Giới ở cửa cung, xoay người đi tới chỗ Khánh Hi Cung, Thần Hoa Điện.

Vừa tới cửa Thần Hoa Điện, nàng liền cởi áo choàng của Triệu Giới ra. Không phải nàng ghét bỏ hắn, mà sau khi Triệu Luu Ly thấy nhất định sẽ hỏi lung tung này nọ, nàng không muốn lãng phí miệng lưỡi để giải thích cái này, chỉ bằng ngay từ đầu không để nàng ấy biết. Huống gì trong điện lại không lạnh, mặc áo choàng sẽ vướng tay vướng chân, cởi ra thoải mái hơn.

Nguyệt La cất bước đi vào trong điện, tìm một vòng cũng không thấy Triệu Luu Ly, đành phải hỏi thăm cung nữ trong điện: "Thiên Cơ Công Chúa đâu?"

Cung nữ cúi người nói: "Bẩm cô nương, Công chúa và Dương thị vệ câu cá ở hậu viện".

Nguyệt La lại hỏi: "Khi nào thì về?"

Cung nữ lắc đầu: "Nô tỳ không rõ lắm. Cô nương ngồi đây một lát, nô tỳ bưng cho ngài chén trà".

Nguyệt La đành phải ngồi chờ trong điện, cũng không lâu lắm liền nghe thấy thanh âm thanh thúy của Triệu Luu Ly truyền tới. Nàng để chén trà sâu in hình hoa sen rục rồ(1) xuống, đứng dậy đi ra ngoài điện, nhìn qua hướng nhà nhỏ bên kia hành lang.

Nguy La vừa nhìn, không khỏi sửng sồ.

Dương Chấn công Triệu Lưu Ly đi về hướng điện, thiếu niên bình thường lạnh lùng ít nói nay mang trên môi nụ cười nhẹ, ánh mắt vừa ôn nhu vừa sùng ái. Triệu Lưu Ly nằm trên lưng hắn, hai tay ôm lấy cổ hắn, ghé vào bên tai hắn nói chuyện, không biết nàng ấy nói gì, tiếng cười của nàng ấy lại êm tai dễ nghe. Nguy La đứng cách đó thật xa cũng có thể cảm nhận được sự vui vẻ trong thanh âm đó.

Cái này, hai người kia...

Nguy La ngơ ngác, cảm giác một màn này quá bất thường rồi. Hai người bọn họ thân mật quá mức, công chúa và thị vệ chung đụng như vậy còn bình thường sao, hay là nàng nghĩ nhiều rồi? Nguy La đứng ở cửa Thần Hoa Điện, nghiêng đầu nhìn cung nữ xung quanh một chút, phát hiện mọi người đều ăn ý cúi đầu, giả bộ như không thấy gì, giống như tập mãi thành quen vậy.

Dương Chấn công Triệu Lưu Ly đi đến trước mặt nàng, đôi mắt đen nhánh bình tĩnh của hắn nhìn nàng một cái, chợt cẩn thận thả Triệu Lưu Ly trên mặt đất, nhắc nhở: “Nguy gia Tử tiểu thư tới, Công Chúa vào đi thôi”.

Sau khi Triệu Lưu Ly đứng vững, tiến lên cầm tay Nguy La, cũng không phát giác sự khác thường của nàng, cao hứng bồng bồng đi vào Thần Hoa Điện: “A La, ngươi tới khi nào? Sao không chờ trong điện? Hôm nay bên ngoài có gió, thật lạnh đó, thôi đồng người thì làm sao bây giờ!”

Nguy La đi sau lưng nàng, về mặt cổ quái, hồi lâu sau mới chậm rãi hỏi: “Bên ngoài có gió, vậy sao công chúa còn theo Dương Chấn ra ngoài?”

Triệu Lưu Ly chỉ chỉ xiêm y và áo khoác lông dê trên người mình, ý bảo nàng ấy mặc dày, không sợ gió thổi. Lò sưởi trong Thần Hoa Điện vẫn còn cháy, trong điện ấm áp, Triệu Lưu Ly đem áo khoác cởi ra, treo trên một rễ cây tự nhiên dùng để trang trí bên cạnh rồi ngồi xuống ghế khảm ngọc bên cạnh, híp mắt cười tủm tỉm giải thích: “Dương Chấn ca ca mang ta đi chơi đùa, trời có gió mới có thể làm điều bay lên cao”.

Cho nên bọn họ chơi đùa ở hậu viện?

Nguy La suy nghĩ một chút, thái độ đều nói muốn nàng ấy đi lại nhiều, ngẫu nhiên hóng gió một chút đối với thân thể cũng có lợi, chỉ cần không quá kịch liệt. Có điều... Nguy La nhìn Triệu Lưu Ly một cái, thử dò xét: “Công chúa bị thương sao, vì sao Dương Chấn phải công người trở về?”

Nàng ngồi trên giường La Hán có ba tấm bình phong bằng gỗ vây quanh (2), nhận lấy chén trà bằng sứ có in hoa sen mà cung nữ đưa cho, nhấp một ngụm: “Ta không bị thương... Nhưng mệt mỏi, nên Dương Chấn ca ca công ta về”.

"..."

Nguy La thực không biết nên nói gì cho phải, quan hệ của nàng ấy và Dương Chấn khá đặc thù, bây giờ có hành động thân mật như vậy, không sợ khiến người khác hiểu lầm sao? Nguy La nắm lấy tay vịn bằng đá cẩm thạch điêu khắc hoa văn hình sư tử, chán chừ một lát, nói chầm chậm: “Lưu Ly, năm nay ngươi đã mười bốn rồi...”

Rõ ràng tuổi tác Nguy La và Triệu Lưu Ly không cách nhau nhiều lắm, gương mặt nhỏ nhắn non nớt lại dùng điệu bộ của người từng trải nói ra mấy lời này, thật sự khiến người khác cảm thấy kỳ quái. Triệu Lưu Ly cẩn thận nhìn mặt nàng, thấy nàng không nói đùa, nghiêng đầu ý bảo cung nữ lui hết ra ngoài: “A La, ta cũng có lời muốn nói với ngươi”.

Trong phòng rất nhanh chỉ còn lại hai người.

Nguy La đột nhiên nhớ ra, hôm nay Triệu Lưu Ly đón nàng vào cung là vì có việc cần thương lượng, có lẽ là việc này. Đột nhiên Nguy La có dự cảm không tốt, giống như suy đoán sắp thành sự thật.

Triệu Lưu Ly kêu nàng tới đây để nói, nhất định là việc đại sự to lớn.

Quả nhiên, Triệu Lưu Ly do dự hết lần này đến lần khác, gương mặt tinh xảo nhỏ nhắn có vẻ chật vật, cuối cùng cũng gom hết dũng khí nói với nàng: “Hình như ta thích Dương Chấn ca ca...”

Suy đoán được chứng thực, Nguy La cũng có vẻ không nổi giận. Nàng chỉ nắm chặt chén trà trước mặt, không nói lời nào.

Triệu Lưu Ly sao có thể thích Dương Chấn? Thân phận hai người bọn họ cách biệt quá nhiều, một người là tiểu công chúa được Trần Hoàng Hậu nâng niu trong lòng bàn tay, một người là ngự tiền thị vệ thân phận thấp kém, làm sao có thể có kết quả? Lúc bọn họ mới ở gần nhau đáng lẽ nàng nên đoán được, nếu chỉ là quan hệ bình thường, sao có thể thân mật như vậy... Triệu Lưu Ly có biết chuyện này không, thái độ của hắn là gì?

Nguy La suy đi nghĩ lại trăm ngàn lần, không biết phải mở miệng thế nào.

Triệu Lưu Ly lại nói: "Dương Chấn ca ca đối với ta rất tốt, hắn bảo vệ ta từ nhỏ, ta muốn cái gì hắn cũng sẽ nghĩ biện pháp làm ta hài lòng..."

Nguy La chuẩn bị tư tưởng một lát, cuối cùng cũng nói ra mấy lời: "Lưu Ly, chỉ là vì ngươi quá tịch mịch mà thôi. Từ nhỏ bên cạnh ngươi chỉ có mình Dương Chấn, nên mới cảm thấy hắn tốt. Thân phận hai người cách nhau quá xa, sẽ không có kết quả tốt..."

Triệu Lưu Ly cố chấp lắc đầu, ánh mắt khẩn thiết: "Không phải vậy, A La, ngươi không nên nói như vậy. Ta thật thích Dương Chấn ca ca, cho dù bên cạnh ta có người khác, ta cũng sẽ thích Dương Chấn". Nàng suy tư thật lâu, mặc dù tâm tình đơn thuần, nhưng việc cần suy nghĩ vẫn là có xem xét. Lần

này nàng tìm Ngụy La tiến cung, chính là muốn nói việc này cho nàng ấy, Ngụy La là tỷ muội tốt của nàng, nàng không muốn gât nàng ấy. “Chờ thời cơ thích hợp, ta sẽ nói với mẫu hậu, bà thương ta như vậy, nhất định sẽ đồng ý...”

Ngụy La nhìn ánh mắt Triệu Lư Ly, đột nhiên không đành lòng nói mấy lời phản bác.

Thuở nhỏ nàng ấy suy yếu nhiều bệnh, có được ít lại mất đi nhiều. Bây giờ vất vả lắm mới thích một người, đây cũng là thập phần không dễ dàng.

Ngụy La rũ mắt, bờ môi chọt cong lên tạo thành nụ cười: “Dương Chấn đối tốt với người bao nhiêu? Vậy mà lại khiến người không chò được yêu thích hẳn?”

Nói đến đây, đôi mắt xinh đẹp của Triệu Lư Ly giống như lóe sáng, nàng ấy chống cằm nói: “Dương Chấn ca ca nhớ ta thích ăn gì, mỗi lần xuất cung đều mua cho ta; mỗi lần ta gặp nguy hiểm, hẳn cũng là người đầu tiên che chở cho ta; hẳn tặng lễ vật, còn quan tâm ta... Có một lần ta bị trẹo chân, hẳn còn căng thẳng hơn cả ta, tự mình thoa dược cho ta...”

Triệu Lư Ly càng nói càng nhiều, Ngụy La lại càng ngày càng trầm lặng.

Lúc Triệu Lư Ly nói những lời này, trong đầu Ngụy La không kìm lòng nhớ tới một người khác... Triệu Giới cũng nhớ rõ nàng thích ăn cái gì, cũng tặng quà cho nàng, lần trước đi nghe diễn ở Vĩnh Xuân Phường, có một chiếc xe ngựa mất khống chế, hẳn cũng che trước người nàng, gặt gao bảo hộ nàng trong ngực hẳn. A, thời gian trước, lúc ở Cảnh Hòa Sơn Trang, nàng cũng bị trẹo chân, là Triệu Giới ôm nàng về phòng, thoa thuốc cho nàng.

Triệu Lư Ly nói rất nhiều, cũng không thấy Ngụy La đáp lại, nhìn không được quơ tay trước mặt nàng: “A La, người không nghe ta nói chuyện sao?”

Ngụy La bùng tỉnh, gật gật đầu nói: “Nghe thấy mà”.

Con mắt Triệu Lư Ly cong lên, cười một tiếng, vừa lòng thỏa mãn hỏi: “Người cảm thấy Dương Chấn ca ca đối tốt với ta sao?”

Ngụy La ngẫm một lát, từ từ gật đầu nói: “...Tốt”.

*** **

Lý Tụng từ trong cung đi ra không có trực tiếp về nhà, mà là kêu vài bằng hữu, cùng đi Bình Khang Phường, dự định uống rượu giải sầu.

Mấy bằng hữu của hắn toàn là dân ăn chơi trác táng, thường ngày chơi bởi lêu lổng, không học vấn không nghề nghiệp, thích nhất là gây chuyện thị phi. Bọn họ đều lấy lời của Lý Tụng làm lệnh, bây giờ Lý Tụng kêu họ đi, tự nhiên đều là cam tâm tình nguyện. Không đầy một lát đã có năm sáu người tụ tập, ở Quê Lâu thuê một nhà gian, lại kêu vài cô nương liễu yếu tiếp khách, bắt đầu uống rượu mua vui.

Lý Tụng ngồi ở thượng vị, hẳn vốn đã uống nhiều trong cung, nhưng con nghiện rượu nổi lên, chỉ lo buồn bực mà uống, ai cũng không để ý.

Một công tử mặc cẩm bào màu xanh ngọc ra hiệu cho cô nương ngồi cạnh, cô ta hiểu ý, thân thể như rắn mềm mại áp lên người Lý Tụng: “Lý công tử, một người uống rượu không ý nghĩa, không bằng để tiểu nữ bồi ngài?”

Động tác rót rượu của Lý Tụng không ngừng lại, ngừng đầu uống một ly, không đáp ứng cũng không từ chối, giống như không nghe thấy lời của nàng ta.

Cô nương kia hết sức cố nhẫn lực, lại nhiệt tình, lập tức tiếp nhận bầu rượu nhỏ trong tay Lý Tụng, thay hắn rót rượu. Rót đầy ly rượu, lại nâng chén bạch ngọc đưa tới bên miệng hắn.

Lý Tụng dừng một chút, không từ chối, liền uống vào.

Mùi thơm nồng nặc quanh quẩn bên người, giống như đặt mình bên trong bụi hoa, mùi thơm quá gay mũi, khiến hắn có chút không quen. Lý Tụng lại nhớ tới mùi thơm trên người Ngụy La, nhân nhật, ngọt ngào, cùng mấy nữ nhân này khác nhau. Vì sao hắn nhớ tới nàng? Không phải hẳn uống nhiều lắm rồi sao, sao còn có thể nghĩ tới nàng?

Vị công tử mặc xiêm y xanh ngọc kia thấy Lý Tụng thất thần, nhìn không được hỏi: “A Tụng, không phải lúc săn bắn được hạng hai sao, phải được Hoàng Đế ban thưởng mới đúng, sao lại có bộ dạng không như ý thế? Có chuyện gì không hài lòng sao?”

Lý Tụng rũ mắt, nhìn chằm chằm ly rượu trước mặt, giọt nước trong suốt, một vòng tròn rung động lan tỏa. Trên mặt nước đột nhiên có một gương mặt xuất hiện, mơ hồ, xinh đẹp, sinh động, trên gương mặt đó còn có nụ cười mỉm, nhẹ nhàng ôn nhu hỏi hắn: “Lý Tụng, có phải người thích ta không?”

"Không phải..." Hắn nhắm mắt lại, thông khổ lại lặp lại một lần: "Không phải."

Hắn làm sao có thể thích Ngụy La? Hắn chán ghét nàng, tâm địa nàng độc ác, giáo hoạt gian trá, hắn không thể nào thích nàng!

Nhưng thanh âm kia lặp lại từng lần từng lần một, giống như ma chú khiến hắn không thể thoát khỏi. Hắn uống rượu để bản thân tê liệt, một ly lại một ly, cho đến khi không nghe thấy thanh âm của Ngụy La nữa.

Trong ngực đột nhiên có một thân thể mềm mại đụng vào, nữ nhân trong lòng hắn co lại, tay mềm mại không an phận vuốt ve lồng ngực hắn, dần dần tiến lên trên, yết hầu, cái cằm, miệng... Lý Tụng nhủ này, dùng sức nắm bàn tay đó lại: “Đừng động”.

Cô nương mặc váy ngắn màu hồng đào nũng nịu cười một tiếng, căn bản không coi lời nói của Lý Tụng là thật, thuận thế đưng vào cánh môi hắn, cắn nhẹ lên lỗ tai hắn, ghé sát vào nói: “Lý công tử nói đùa sao, ngài tới nơi này, sao lại không động?”

Nói xong cầm lấy tay kia của Lý Tụng, đặt lên hông mình.

Nhảy mất tiếp theo, Lý Tụng dùng sức đẩy nàng ta ra, nổi giận quát: “Cút”.

Không biết là câu nói kia kích thích hắn, hắn che lỗ tai, con mắt đỏ lên, vừa nhấc chân liền đem bàn gỗ nhỏ gần đó đá ngã, đồ ăn trên bàn văng đầy trên đất, Lý Tụng lại dùng sức quát lớn: “Đều cút cho ta, cút!”

Tất cả mọi người bị hắn dọa sợ, rồi rít lui về sau cửa, không biết Lý Tụng phát điên cái gì rồi

Các cô nương tông cửa xông ra, mấy tên công tử quần là áo lụa không dám tiến lên khuyên bảo, hai mặt nhìn nhau, cuối cùng từng bước từng bước rời đi.

Sau khi tất cả rời đi, thân thể Lý Tụng ngã xuống, ồm ồm té trên mặt đất. Hắn uống say, thần trí mơ hồ, nhưng vẫn che lấy tai bên trái như cũ, người co lại, trong miệng không ngừng nói: “Không phải, không phải.”

*** **

Cùng lúc đó, Phủ Tĩnh Vương.

Mặt ngoài Trần Hoàng Hậu đang giận Triệu Giới, nhưng trong lòng vẫn quan tâm hắn. Đến tuổi này rồi Triệu Giới vẫn chưa thành gia, bà là mẫu thân đương nhiên vội vàng. Hôn nữa trước đó không lâu lại nghe thấy trong Thịnh Kinh Thành lưu hành long dương, nam nhân có quyền thế trong phủ đều thích dưỡng một hai tên tiểu quan, thỏa mãn yêu thích khác người của mình. Mặc dù Trần Hoàng Hậu hiểu rõ con mình, nhưng vẫn không yên lòng, cần nhắc thật lâu, cuối cùng nhịn không được liền an bài hai cô nương đưa tới Phủ Tĩnh Vương.

Hai vị cô nương này đều là vũ nữ trong cung, xuất thân trong sạch, bộ dáng kiều mỹ. Trần Hoàng Hậu nghĩ, nếu Triệu Giới thích, lưu lại trong phủ làm thị thiếp cũng được.

Chạng vạng ngày hôm đó, Triệu Giới xử lý xong công việc, từ thư phòng đi về chính phòng, rửa mặt xong, chuẩn bị thay xiêm y đi ngủ. Hắn mới vừa ngồi lên giường gỗ lim điêu khắc hình đám mây, liền thấy sau tấm bình phong có hai thiếu nữ yếu điệu đi tới, một người thanh lệ uyển chuyển hàm xúc, một người kiều mỹ động lòng người.

Động tác của hắn ngừng lại, nhìn hai người.

Hai người quỳ gối hành lễ, gò má thiếu nữ e lệ thẹn thùng, họ mặc sa y hơi mỏng, vải vóc không ngăn được quang cảnh trước ngực, da thịt như ngọc như ả như hiện. Các nàng nói: “Điện hạ, sau này để nô tỳ hầu hạ ngài ngủ...”

Ánh mắt Triệu Giới nhanh chóng lạnh xuống, cũng không chạm tới họ, thanh âm trầm thấp đến đáng sợ: "Ai cho các ngươi đi vào?"

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: A La ...

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Hai người liếc mắt nhìn nhau, không ngờ Triệu Giới lại có phản ứng lãnh đạm như vậy.

Một cô nương mặc xiêm y màu đào cong môi cười nhẹ, giọng điệu mềm nhũn nói: “Bẩm Điện hạ, là Hoàng Hậu Nương Nương lệnh tỳ muội chúng thân tới hầu hạ ngài. Thân thiếp gọi là Liễu Khương, nàng ấy gọi là Diệp Mi, chúng thân đều là vũ nữ do Thu ma ma bên cạnh Hoàng Hậu Nương Nương dạy bảo...”

Nói xong rồi, cũng không thấy Triệu Giới có bất kỳ phản ứng nào.

Liễu Khương dừng cầm ngăn đầu nhìn hắn, ánh nến trong phòng không hiểu lý lẽ, khiến nàng ta phải cố gắng lắm mới nhìn thấy rõ dung mạo Triệu Giới. Chỉ thấy hai gò má anh tuấn, lông mày nhú lại, đôi mắt đen thâm thúy không có bất kỳ cảm xúc nào, vậy mà lại khiến người ta dễ rơi vào mê muội trầm luân. Nhìn xuống dưới chút nữa, bà vai rộng lớn, cánh tay có lực, hai bắp chân đang ở trước mắt nàng ta... Nếu có thể được một nam nhân như vậy yêu thương, không biết sẽ vui vẻ tới thế nào, cho dù chỉ là một đêm, nàng ta cũng cam tâm tình nguyện.

Liều Khương còn chưa kịp thu hồi ánh mắt, liền nghe thấy thanh âm lạnh băng tàn nhẫn vang lên trên đỉnh đầu: “Nhìn đủ chưa?”

Nàng ta cứng đờ người, vội vàng cúi người nhận sai: “Điện hạ thứ tội, Liều Khương vô lễ...”

Lời còn chưa dứt, sắc mặt Triệu Giới không thay đổi cắt đứt lời nàng ta: “Ra ngoài, bất kể là ai lệnh các người tới, đến từ đâu thì về chỗ đó”.

Sắc mặt Liều Khương trắng nhợt, thấp thỏm lo âu hỏi: "Phải chăng Liều Khương làm cho điện hạ mất hứng? Nếu điện hạ phải phạt, không bằng phạt Liều Khương..."

Diệp Mi ở bên cạnh thấy sắc mặt Triệu Giới càng lúc càng lạnh, nhất thời ngăn cản lời nói của Liều Khương, miễn cưỡng giải thích một tiếng: "Điện hạ bớt giận, tính tình Liều Khương ngay thẳng, nếu có chỗ nào khiến điện hạ tức giận, xin ngài đại nhân đại lượng, không nên chấp nhặt với nàng ấy..." Nói xong ngừng lại một chút, lại khẩn thiết nói: ‘Hoàng Hậu Nương Nương lệnh cho chúng nô tỳ tới hầu hạ điện hạ, nếu ngày đầu tiên điện hạ liền đuổi chúng nô tỳ về, nương nương nhất định cho rằng nô tỳ hầu hạ không chu đáo, sẽ trừng phạt nặng...'”

Triệu Giới nghe hai người nói tới rồi tung rồi mù, tâm tình bức bối, liền nhíu mi nói: “Có quan hệ gì với bốn vương?”

Diệp Mi dừng lại, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, có lẽ nàng ta không đoán được Triệu Giới lại là người vô tình như vậy.

Triệu Giới không có tâm tình chào hỏi bọn họ, gọi Chu Cảnh tới, sắc mặt không vui hỏi: “Là ai cho hai người bọn họ vào trong phủ, là ai an bài cho bọn họ vào phòng bốn vương?”

Chu Cảnh nhìn hai cô nương sắc mặt trắng bệch đang quỳ trên đất, cúi người ôm quyền nói: “Bẩm Vương gia, là đại quân sự của Vương Phủ Lục Thái Bình”.

Phủ Tĩnh Vương có tổng cộng hai quân sự, một là Lục Thái Bình, một là Từ Thiên Ninh. Lục Thái Bình là người biết sử dụng, làm việc ôn hòa, miệng lưỡi cũng ngọt, trụ vững chức vụ quân sự đã được ba năm. Hôm nay an bài hai cô nương này vào phòng, vốn tưởng có thể khiến Triệu Giới vui vẻ, không nghĩ tới không vô được mong ngửa, còn khiến Triệu Giới mất hứng, chọc vào nghịch lân của hắn.

Triệu Giới nhíu mày nói: "Tự chủ trương, phạt nửa năm lương bổng, đuổi ra khỏi vương phủ."

Chu Cảnh gật đầu xác nhận.

Liều Khương và Diệp Mi nghe vậy càng thêm sợ hãi, ngay cả quân sự cũng phạt, xem ra Tĩnh Vương Điện Hạ rất không vui... Các nàng đã làm gì chứ? Chẳng lẽ thật sự bị đuổi về cung sao?

Quả nhiên, ánh mắt Triệu Giới nhìn hai người dưới đất, lấy tay chỉ, môi mím khe nói: “Về phần các người... là muốn tự mình rời đi, hay đợi bản vương đuổi các người đi?”

Hai người nhìn nhau, cũng coi như là người có mắt, quỳ xuống dập đầu nói: “Tạ điện hạ khai ân... Tự chúng nô tỳ rời đi”.

Hai người đỡ nhau ra khỏi phòng, cũng không dám nghĩ gì khác nữa.

Chu Cảnh theo sát bọn họ đi ra, cuối cùng trong phòng cũng trở nên thanh tịnh, nhưng Triệu Giới lại không buồn ngủ nữa.

Hắn nằm ngửa người, đầu gối lên chiếc gối vải dệt thêu kim, một tay kê sau gáy, một tay đặt trên bụng, đôi mắt phượng trong bóng tối phá lệ thâm trầm âm u, không biết đang nghĩ gì. Triệu Giới từ từ nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy bản thân đang ngâm mình trong khe nước lạnh buốt, nước nhẹ nhàng chậm chạp chảy qua người hắn, cảm giác ẩm ướt trơn trượt, giống như có bàn tay thiếu nữ lướt qua.

Hình ảnh lại chuyển một cái, hắn nằm trên vùng thảo nguyên rộng lớn, phía sau là chiến trường hào hùng, âm thanh chém giết vọng lại rõ ràng, thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi máu ngập tràn trong hơi thở. Nhưng trên người hắn lại có một tiểu cô nương yêu kiều đang ngồi, gương mặt nàng tinh xảo, băng cơ ngọc cốt, một đôi tay mềm mại không xương để trên ngực hắn, không ngừng trên chọc hắn.

Hô hấp Triệu Giới ngày càng nặng, chiến tranh và nữ nhân kích thích máu huyết ẩn sâu trong lòng hắn. Hai tay hắn nắm chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, dùng sức đè nàng dưới thân, hận không thể nhập làm một với nàng. Tiểu cô nương yêu kiều gọi một tiếng, cúi người ngã vào trên người hắn, hai tay quấn lấy cổ hắn, ghé vào bên tai hắn làm nũng: “Đại ca ca, muội đau...”

Triệu Giới dùng sức mở mắt ra, trước mắt là một mảnh tối đen.

Trời còn chưa sáng, bóng đêm vẫn đang bao trùm ngoài cửa sổ, ban đêm yên tĩnh, chỉ có hô hấp của hắn ngày càng nặng.

Tiếng làm nũng kia mãi quanh quẩn trong tai hắn, thật lâu cũng không thể tiêu tán. Bàn tay hắn nắm xuống, nghĩ tới gương mặt mềm mại của tiểu cô nương, kéo dài động tác trong mộng vừa rồi.

Hắn quá khát vọng nàng, thế cho nên ngay cả trong mộng cũng tràn ngập hình ảnh của nàng.

Màn che rủ xuống, không nhìn được quang cảnh bên trong, lại nghe không thấy âm thanh gì. Khoảng một chén trà sau, giọng nói Triệu Giới khàn khàn thì thầm: “A La...”

*** **

Sáng sớm hôm sau, Triệu Giới đứng dậy rửa mặt, vẻ mặt nhẹ nhàng, cũng không có gì khác thường.

Dùng xong bữa sáng, không quá nửa ngày, quả nhiên nhận được ý chỉ của Trần Hoàng Hậu, lệnh cho hân lập tức vào cung một chuyến.

Triệu Giới thay thường phục màu tối thêu hoa văn trúc xanh, không có cưỡi ngựa mà ngồi xe ngựa Vương phủ có nắp màu xanh vào cung. Đến cửa Điện Chiêu Dương, còn chưa đi vào, liền cảm thấy không khí âm u. Cánh môi hân cong lên, bước vào nội điện, quả nhiên thấy Trần Hoàng Hậu đang ngồi trên giường La Hán, mặt không đổi sắc, đang uống trà.

Nhìn thấy Triệu Giới bước vào, Trần Hoàng Hậu để chén trà nhỏ họa tiết hoa sen xuống, thân nhiên nhìn hân nói: “Ngồi xuống đi”.

Triệu Giới cúi áo choàng, ngồi đối diện bà.

Trần Hoàng Hậu kêu cung nữ mang thứ gì đó ra, không lâu sau trên bàn bày đầy những thứ như khóa trường mệnh, đai lưng, vòng cổ, đủ thứ đồ... Bà cố ý hỏi Triệu Giới: “Tháng trước đệ đệ của Trần Quốc Công – Định Quốc Công mới ốm tôn tử, hai ngày nữa hài tử sẽ đầy tháng, bản cung đang nghĩ nên tặng lễ vật gì. Con giúp mẫu thân chọn một chút, nhìn xem cái nào thì tốt?”

Ý tứ vô cùng rõ ràng, nhi tử Định Quốc Công năm nay mới làm quan mà đã có nhi tử, hân năm nay hai mươi hai, ngay cả tức phụ nhi cũng không có, có thể không khiến người khác sốt ruột sao?

Triệu Giới cười cười, nói thẳng: “Mẫu hậu muốn gì cứ nói đi”.

Trần Hoàng Hậu trừng mắt nhìn Triệu Giới, nâng chén trà, đi vào trọng điểm: “Hôm qua mẫu hậu đưa qua cho con hai cô nương, người ta có chỗ nào khiến con không hài lòng sao? Vì sao phải đuổi đi?”

Triệu Giới cũng biết chuyện, ngẩng đầu nghênh đón ánh mắt chất vấn của Trần Hoàng Hậu: “Mẫu hậu chưa từng hỏi ý kiến của nhi tử liền chủ trương âm thầm đưa hai người tới. Ở trong lòng ngài, nhi tử là loại người đối bụng ăn quàng sao?”

Trần Hoàng Hậu bị hân nói lại, ghen hờn rồi ghen hờn, ngữ khí cũng không ngang ngược như vừa rồi: “Mẫu hậu có ý này khi nào? Còn không phải vì bên cạnh con không có nữ nhân nào, trong lòng sốt ruột nên mẫu hậu mới nghĩ ra biện pháp như vậy sao?”

Hôm qua bọn họ về tới cung thì cửa cung đã đóng, Liễu Khương và Diệp Mẫn mặc quần áo đơn bạc đứng bên ngoài một đêm, sáng sớm vào trong cung thì đã bị đông lạnh toàn thân. Các nàng sợ Trần Hoàng Hậu trách phạt, chưa về phòng vội mà quỳ gối ở Chiêu Dương Điện dập đầu xin tha, khóc tới nỗi Trần Hoàng Hậu mềm lòng, mới nghĩ tới việc gọi Triệu Giới vào cung cân thận thăm hỏi.

Rốt cuộc Triệu Giới là nghĩ như thế nào? Có hứng thú với nữ nhân hay không chứ?

Trần Hoàng Hậu thấy hân không nói gì, nóng lòng nhin không được hỏi: “Tuổi con không còn nhỏ, lại không thành gia, tính kéo dài tới khi nào? Đan Dương đợi con sáu năm, chờ thành gái lỡ thì rồi. Con không nóng lòng, nhưng di con và Trần Quốc Công rất vội rồi, đến cùng thì con nghĩ gì hả? Con không hài lòng với Đan Dương ở chỗ nào sao?”

Triệu Giới bình tĩnh nói: “Con đối với nàng chỉ có tình cảm huynh muội, không có tình yêu”.

Trần Hoàng Hậu chưa từng thấy Triệu Giới hồ đồ cứng rắn như vậy, tình huynh muội thì sao chứ, lấy về rồi bồi dưỡng tình cảm, không phải dần dần sẽ có tình yêu nam nữ sao?

Trần Hoàng Hậu cố gắng khuyên bảo, nhưng giống như nhiều lần trước, bà chưa nói Triệu Giới liền thấy phiền, nghe nhiều càng thêm phiền. Triệu Giới nhủ vậy, nói sang chuyện khác: “Gần đây Lưu Ly làm gì? Lâu rồi con không thấy nó!”

“Gần đây thường ở Thần Hoa Điện, cũng yên tĩnh hơn xưa nhiều, cũng không ăm ỉ đòi xuất cung nữa”. Trần Hoàng Hậu thuận miệng đáp, cũng không quên đề tài vừa rồi, tiếp tục nói: “Tháng sau tiệc đầy tháng của tôn tử Định Quốc Công, con thay mẫu hậu tặng lễ vật đi. Gặp Đan Dương thì nói chuyện với nàng nhiều một chút, nghe nói dạo này tâm tình nó không tốt”.

Định Quốc Công và Trần Quốc Công là anh em họ, quan hệ hai nhà cũng mật thiết, chắc chắn Cao Đan Dương sẽ tham dự.

Triệu Giới vô thức cự tuyệt, hân không hiểu rõ cách xử lý mấy tình huống thế này. Trần Hoàng Hậu sớm nhìn thấu suy nghĩ của Triệu Giới, nói chặn: “Nếu con không đi, lần sau đừng bước vào Chiêu Dương Điện bước nào nữa”.

Triệu Giới nhin không được cười lên tiếng, bất đắc dĩ nói: “Mẫu hậu uy hiếp con?”

Trần Hoàng Hậu nói phải, khẳng khái thừa nhận.

Triệu Giới rũ mắt không nói, nghịch nghịch khóa trường mệnh kỳ lân trên bàn, ngón cái xoay vòng xoay vòng, gật đầu nói: “Được, con đi!”

*** **

Phù Anh Quốc Công cũng nhận được thiệp mời của Phù Định Quốc Công.

Anh Quốc Công và Định Quốc Công vốn giao hảo tốt, tình cảm trung hậu, nghe nói lúc còn trẻ cũng tán thưởng lẫn nhau, là tri kỷ. Bây giờ Định Quốc Công ốm tôn từ, Anh Quốc Công tất nhiên sẽ tới chúc mừng. Ngoại trừ Ngự Trường Xuân đang ở ngoài, đại phòng, nhị phòng, tứ phòng và ngũ phòng đều sẽ đi, chỉ có Liễu Thị của Tam phòng lấy cơ thân thể không khỏe mà ở lại phủ.

Trong nội tâm mọi người đều biết rõ, gia cảnh nhà mẹ đẻ Liễu Thị sa sút, có ra không có vào. Hơn phân nửa đồ cưới của bà ta đều lấy ra trợ giúp nhà mẹ đẻ, bây giờ hiển nhiên không thể lấy ra món lễ vật nào tốt, tất nhiên sẽ không đi ra ngoài để xấu mặt.

Từ sáng sớm tinh mơ, Ngự Côn thu xếp lễ vật, mang theo hai nữ nhi một nhi tử đi tới Phủ Định Quốc Công.

Cùng lúc đó, ở Phủ Nhữ Dương Vương.

Nhữ Dương Vương và Cao Dương Trường Công Chúa cũng được mời, hai người sớm đã chuẩn bị lễ vật đầy tháng, đang chuẩn bị xuất phát thì nghe hạ nhân báo thể tử gia về. Hai ngày nay Lý Tụng đều ở bên ngoài, đêm cũng không về ngủ, suốt hai ngày nay đều không có về nhà. Nhữ Dương Vương lệnh hạ nhân đi tìm hán hai lần, hán lại uống say tới không biết trời đất, đuổi hết người của Nhữ Dương Vương về.

Nhữ Dương Vương tức giận, tuyên bố sau này không quản hán cái khi gió giỡn nữa. Bây giờ hán về nhà thật khiến người ta ngạc nhiên.

Cao Dương Trường Công Chúa không yên tâm, kêu Lý Tương đi qua xem một chút: “Tương nhi, con đi xem ca ca con một chút! Nếu còn tỉnh táo, kêu nó cùng chúng ta ra ngoài”.

Lý Tương phui phui đầu gối, đứng dậy nói được.

Lý Tương đi ra khỏi phòng, hướng về hậu viện. Đi qua một con đường nhỏ thật dài, nàng ta tới cửa phòng Lý Tụng, đứng ở cửa kêu vài tiếng: “Ca ca”, nhưng không có ai đáp lại. Lý Tương đành đẩy cửa vào, đi vào trong phòng, nàng ta ngửi được mùi rượu nồng nặc, nhin không được lấy khăn ra che mũi, lớn giọng nói: “Ca ca, ca ca có ở trong phòng không?”

Màn giường khẽ động, Lý Tương đi tới nhấc màn lên, quả nhiên nhìn thấy một người đang nằm. Chỉ nhìn một chút liền thấy rõ Lý Tụng gầy đi một vòng, râu mọc lún phún trên cằm, cùng phong thái thiếu niên tuấn lãng, hăng hái trước kia thua xa. Lý Tương giật mình, vội lay hán tỉnh: “Ca ca, rốt cuộc ca ca bị sao vậy? Ca ca mau tỉnh lại, cha nương nói muốn dẫn ca ca đi Phủ Định Quốc Công, ca ca đừng ngủ”.

Lý Tụng nhú mày, cuối cùng từ từ mở mắt ra. Cặp mắt đen nhánh hỗn độn, có chút mê man, tròn mắt chột chuyết, rơi vào gương mặt nhỏ nhắn trong suốt của Lý Tương, giọng hán khàn khàn: “Lý Tương?”

Lý Tương gật gật đầu: “Là muội. Ca ca, sao ca ca lại thành ra như vậy?”

Lý Tụng chỉ cảm thấy đau đầu, hai ngày nay hán uống quá nhiều, đầu óc đều không thanh tỉnh nổi. Lý Tụng đỡ đầu, chậm chạp ngồi dậy, nhú mi hỏi: “Tâm tình ca ca không tốt, uống một chút rượu”. Hán nhớ bộ dạng sốt ruột của Lý Tương, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Lý Tương đành phải đem lời nói mới rồi lặp lại một lần: “Hôm nay đầy tháng tôn từ Định quốc Công, có mời phụ mẫu tới dự tiệc. Ca ca đã về rồi, vậy thì cùng đi với mọi người chứ?”

Lý Tụng lại ngã lên giường, từ chối: “mọi người đi đi, ca ca ngủ một lát”.

Hôm nay tới giờ Dần Lý Tụng mới về phủ, không nằm được bao lâu thì bị đánh thức, đầu hán đau vô cùng, thật sự không muốn ra ngoài.

Nhưng câu nói tiếp theo của Lý Tương làm đầu óc hán thanh tỉnh: “Ca ca còn ngủ gì chứ? Nghe nói hôm nay Phủ Anh Quốc Công cũng đi, lần trước Ngự Trường Hoàng bị thương ở khu vực sân bắn, nếu ca ca không đi không phải là chột dạ sao?” Nói xong Lý Tương kéo hán: “Ca ca, ca ca mau dậy đi!”

Lý Tụng mở mắt, thân thể cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Ta chết rồi, không phải sẽ không ai yêu người sao?

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Ước chừng nửa canh giờ, Lý Tụng rửa tay rửa mặt, thay một bộ xiêm y sạch sẽ dệt vải bông màu xanh da trời pha sắc vàng đất, khí thể hiện ngang đi ra khỏi phòng.

Hắn đi tới tiền viện, hành lễ thỉnh an Nhữ Dương Vương và Cao Dương Trường Công Chúa: “Phụ thân, mẫu thân, chúng ta nên xuất phát thôi”.

Nhữ Dương Vương Lý Tri Lương hừ một tiếng, hiển nhiên là vô cùng bất mãn với hành vi hai ngày nay của Lý Tụng: “Còn biết về nhà sao? Lão tử còn tưởng ngươi chết ở bên ngoài!”

Lý Tụng đứng thẳng, gương mặt anh tuấn khẽ nhú, bày ra bộ dáng của một hồn thể ma vương bướng bỉnh bất tuân: “Nếu con chết thật, phụ thân sẽ vui mừng sao?”

Lý Tri Lương dựng mi: “Con...”

Thấy hai phụ tử muốn cãi vã, Cao Dương Trường Công Chúa bất mãn trừng mắt với Lý Tri Lương, có khúc mắc thì không chịu nói chuyện rõ ràng, động một chút là lại la mắng con cái: “Nhi tử đang yên đang lành, nói mấy lời không may này làm gì!? Có chuyện gì hai người không thể tâm bình khí hòa mà nói sao?” Chợt quay đầu nhìn Lý Tụng, lời khẽ chuyển, trêu mếu nói: “Trở về là tốt rồi, về sau đừng ngủ ở bên ngoài, đừng để nương lo lắng”.

Lý Tụng khẽ gật đầu, hiển nhiên là hắn vẫn nghe lời Cao Dương Trường Công Chúa, không tới nổi bất trị.

Người một nhà lại đông đủ, Triệu Huyền cười cười nói: “Tốt lắm, đi nhanh đi. Bây giờ chậm trễ như vậy, sợ là đã muộn rồi”.

Lý Tương đỡ mẫu thân đi ra khỏi tiền viện, Lý Tri Lương đi theo sau.

Lý Tụng âm thầm theo sát phía sau, từ từ thu hồi về mặt vừa nãy.

*** **

Phủ Định Quốc Công.

Lần này tham dự tiệc đầy tháng trưởng tôn tử (1) của Định Quốc Công, Tứ phu nhân Tần Thị dẫn theo Ngự Thường Di cùng đi. Đây là lần đầu Ngự Thường Di tham gia sự kiện như vậy, dọc đường đi vô cùng cao hứng, ở trong xe ngựa hoa tay múa chân ríu rít. Vừa tới hậu viện Phủ Định Quốc Công, hắn liền an phận không ít, nằm trong lòng Tần Thị, đôi mắt đảo loạn nhìn quanh, hoàn toàn không còn bộ dáng hưng trí bừng bừng như lúc nãy.

Tần Thị sờ sờ mũi hắn, chọc hắn cười: “Mới rồi không phải con nói muốn gặp tiểu đệ đệ sao? Sao bây giờ không nói gì nữa?”

Ngự Thường Di ôm cổ Tần Thị, gương mặt trắng nõn nhăn thành một cục: “Thật nhiều người, nương, con sợ!”

Lời này không phải giả, hôm nay khách tới Phủ Định Quốc Công quả thật không ít. Nữ quyến vào từ cửa bên hông, tân khách ở tiền viện đông tới chật nhà, tiếng cười không ngớt, âm thanh từ hậu viện truyền tới cũng không ít. Định Quốc Công cùng Anh Quốc Công giống nhau, đều là người khá có danh tiếng trong triều, hơn nữa Định Quốc Công là người khiêm tốn nhã nhặn, không giống người gian ngoan như Anh Quốc Công, vì thế bằng hữu kết giao cũng không ít. Hôm nay tôn tử của ông làm tiệc đầy tháng, mọi người đều ríu rít chạy tới dâng một phần lễ vật.

Tần thị cười nói: “Sợ cái gì? Có nương ở đây, còn có A La tỷ tỷ nữa, ai cũng không dám bắt nạt con”.

Nhắc tới A La tỷ tỷ, đôi mắt Ngự Thường Di sáng rực lên, nhìn xung quanh một vòng cũng không thấy bóng dáng Ngự La, cái miệng bĩu ra nói: “A La tỷ tỷ không có ở đây”.

Tần thị cũng tìm kiếm một lát, phát hiện quả thật không thấy bóng dáng Ngự La đâu. Bà hỏi Ngự Tranh mới biết được, hóa ra xe ngựa Phủ Bình Viễn Hầu tới ngay sau bọn họ, Ngự La đi tìm Lương Ngọc Dung nói chuyện rồi. Bà bất đắc dĩ lắc đầu: “Nha đầu này!”

Ngự La cùng Lương Ngọc Dung đi phía sau, cũng không phải có gì quan trọng đặc biệt cần nói riêng, mà chỉ là thuận tiện muốn gặp nhau thôi.

Lương Ngọc Dung kéo cổ tay A La, ghé vào bên tai nàng nói: “Đoán xem mới vừa rồi ta thấy ai?”

A La từ từ đi lại gần, cũng nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói: “Lý Tương?”

Lương Ngọc Dung lập tức lộ ra vẻ mặt bất khả tư nghị, mở to mắt nhìn nàng, giống như đang nói: “Làm sao ngươi biết”.

A La cong môi, không cho là đúng nói: “Có thể khiến người đặc biệt nói riêng với ta một tiếng, ngoại trừ nàng ta còn có thể là ai chứ?”

Mấy lời này cũng đúng, Lương Ngọc Dung không kinh ngạc nữa, sóng vai cùng Ngự La đi trên đường nhỏ lát đầy đá cuội. Cũng may âm thanh ở tiền viện lớn, người đi trước không nghe thấy bọn họ nói chuyện. Lương Ngọc Dung cũng biết chuyện Ngự Thường Hoảng bị Lý Tụng bắn bị thương, cũng không có cảm tình gì với hai huynh muội này, nàng là người thẳng tính, thích gì không thích gì cũng biểu hiện rất rõ ràng. Tình hình trước mắt này, Lương Ngọc Dung đứng chung chiến tuyến, cùng chung mối thù với Ngự La rồi.

Đi đến phòng khách ở hậu viện, trong phòng đã có không ít phụ nhân đang ngồi, phu nhân Định Quốc Công đang ngồi trên ghế gỗ bát tiên ở giữa phòng, cùng với đầu trưởng Tôn Thị tiếp đãi mọi người. Trong ngực Tôn Thị đang ôm một cái tã lót gấm hoa li ti, bên trong là tiểu công tử Cao Trạm vừa đầy tháng. Tiểu tử còn nhỏ, gương mặt nhìn không ra giống ai, đôi mắt thật lớn, bộ dáng thật xinh xắn. Hắn tính cách dễ xấu hổ, không để người khác ôm mình, chỉ chịu nằm im trong lòng Tôn Thị, ai vừa đụng hắn liền khóc lên.

Nguy Thường Di là người nhỏ nhất nhà, hẳn còn chưa từng thấy ai nhỏ hơn mình, vì thế đối với Cao Trạm rất hiếu kỳ. Thường Di rời khỏi lòng Tần Thị, tới trước mặt Tôn Thị, cầm lấy miếng bánh ngọt hoa quế hạt dẻ (2) trên bàn rồi hỏi Tôn Thị: “Vì sao hẳn lại khóc, có phải đói bụng không? Hẳn có ăn cái này không?”

Tôn Thị mỉm cười lắc đầu.

Nguy Thường Di để bánh ngọt hoa quế hạt dẻ xuống, lại cầm một miếng bánh ngọt đậu xanh ngọc bích (3) lên: “Còn cái này?”

Tôn thị lại lắc đầu, cười nói: "Cũng không thể ăn."

Hai ba lần như vậy, Nguy Thường Di cầm điểm tâm trên bàn hỏi hết một lượt, nhưng cái gì Cao Trạm cũng không thể ăn, hẳn liền bĩu môi nói: “Sao cái gì hẳn cũng không thể ăn vậy, vậy ăn cái gì chứ? Khó trách hẳn đói tới khóc”.

Tiếng nói vừa dứt, mọi người trong phòng đều ríu rít bật cười. Có phụ nhân còn cầm khăn tay lau lau khóe mắt, cười đến chảy nước mắt, cảm thấy hành động vừa rồi của Nguy Thường Di thật dễ thương.

Nguy Thường Di còn không biết mọi người đang cười cái gì, nhưng vẫn biết là cười hẳn. Hẳn đứng trước mặt Tôn Thị, lại cảm thấy có chút ngượng ngùng, liền chạy về bên cạnh Tần Thị, cố gắng giấu đi thân mình, chỉ để lộ đôi mắt đen lúng liếng.

Tần Thị cũng cười, xoa xoa đầu hẳn nói: "Đứa nhỏ ngốc, đệ đệ không ăn giống con, không đói đâu”.

Nguy Thường Di cái hiểu cái không, nghiêng đầu hỏi thăm: “Vậy đệ đệ ăn cái gì?”

Lúc này bà vú của Cao Trạm muốn bế hẳn đi uống sữa, Tần Thị liền kêu hẳn đi qua xem. Không lâu sau, gương mặt nhỏ nhắn căng thẳng của Nguy Thường Di trở lại, vẻ mặt phức tạp nói: “Hóa ra đệ đệ không cần ăn gì cả, hẳn ngậm một cái liền no rồi”.

Tần thị nhin không được bật cười, biết rõ hẳn không hiểu, cũng không tiếp tục giải thích.

Cũng may Nguy Thường Di không tiếp tục rối rắm về vấn đề này, sau khi nhìn thấy Nguy La, liền tập trung tinh thần quán lấy nàng.

*** **

Phòng khách chật kín cả người, phu nhân Định Quốc Công kêu tiểu nữ nhi Cao Nghĩa Du dẫn các vị tiểu thư đến ngồi ở đình bát giác ở hậu viện. Năm nay Cao Nghĩa Du vừa mười tám, vừa mới thành thân đầu năm, hôm nay về nhà mẹ đẻ là vì dự lễ của tiểu chất nhi. Trước khi xuất giá, quan hệ của nàng và Cao Đan Dương khá thân thiết, lúc này hai người họ đi phía trước dẫn đường, đưa mọi người tới sau hậu viện.

Nguy Thường Di không thành thật, không muốn theo Tần Thị cùng tới đó. Tần Thị không có cách nào khác, chỉ nói Nguy La chiều cố hẳn một chút.

Đoàn người đi đến đình nghỉ mát, Cao Nghĩa Du nhiệt tình sắp xếp chỗ ngồi cho mỗi vị cô nương, trong đình có ghế đá, có tú đôn, còn có lan can bốn phía có thể ngồi. Nguy La mang theo một cái đuôi nhỏ, cũng không tiện đi chỗ nào khác, đành giao hẳn cho Kim Lũ và Bạch Lam chăm sóc.

"A La muội muội, muội đến đây ngồi đi." Cao Đan Dương cười, chào hỏi nàng.

Nguy La nhìn quanh, xung quanh cũng không còn chỗ, đành kéo Lương Ngọc Dung ngồi ở chỗ bàn đá, cười ngọt ngào nói: “Vậy thì quấy rầy Cao tỷ tỷ rồi”.

Cao Đan Dương đặc biệt chiều cố Nguy La, người không biết còn tưởng rằng quan hệ hai người tốt lắm, thật ra hai người chỉ gặp mặt một lần, nói một vài lời. Tình cảm tốt mà Cao Đan Dương dành cho Nguy La, tự Nguy La không giải thích được, cho nên Cao Đan Dương và Nguy La ngồi chung một lúc cũng không có gì để nói.

Cao Đan Dương kêu nha hoàn mang trà lên, giới thiệu các nàng với Cao Nghĩa Du: “Đây là Tứ tiểu thư Phủ Anh Quốc Công - Nguy La, đây là đại tiểu thư Phủ Bình Viễn Hầu - Lương Ngọc Dung”.

Cao Nghĩa Du mỉm cười gật gật đầu, xem như chào hỏi.

Cao Đan Dương lại bung chén trà sứ in hoa mai đến trước mặt Nguy La, chậm rãi nói: “Lần trước ở Cảnh Hòa Sơn Trang, tỷ với A La trò chuyện rất vui, chỉ tiếc thời gian không đủ, không thể tận hứng. Nếu hôm nay muội đã tới Phủ Định Quốc Công, thật là dịp tốt để tụ họp”.

Nguy La nói lời cảm tạ rồi nhận lấy chén trà, khách khí nói: “Cao tỷ tỷ nói đúng, cũng lâu rồi muội không gặp được người hợp ý như tỷ”.

Hai người có qua có lại, về mặt lại vô cùng chân thành.

Lương Ngọc Dung không thích tình cảnh thế này, nàng yên lặng nhấp ngụm trà, đã không giúp được Nguy La, thì cũng không thể làm cản trở Nguy La được.

Vài câu đều nói xong, Nguy La ứng phó vừa đủ, vừa không lộ vẻ quá nhiệt tình, cũng không để người ta có cảm giác lãnh đạm, mọi cử chỉ đều không có gì để soi mói. Mặt Cao Đan Dương không biến sắc cười, đột nhiên hỏi: “Không biết A La muội muội có thích nghe diễn không?”

Ngụy La nhấp một ngụm trà, không nhanh không chậm nói: "Lâu lâu cũng có nghe một lần, muội thích nghe của Vĩnh Xuân Phường".

Cao Đan Dương a một tiếng: "Vừa hay, tỷ cũng thích nghe vờ này. Lần trước tỷ nghe diễn ở Vĩnh Xuân Phường, hình như có thấy muội, đang muốn gọi muội một tiếng, đáng tiếc nháy mắt đã không thấy muội đâu rồi".

Ngụy La chớp mắt một cái, thuận miệng hỏi: "Không biết Cao tỷ tỷ đi coi lúc nào?"

"Khoảng chừng trước đại điển sắp ba ngày". Cao Đan Dương suy tư một chút, tiếp tục nói: "Lúc đó tỷ ở trên đường thấy Tĩnh Vương biểu ca và Lưu Ly, nghe biểu ca nói A La muội muội cũng đi chung".

Ngụy La "Ngô" một tiếng, chẳng nói đúng sai.

Cao Đan Dương che miệng cười, nói ra mấy lời: "Trong ấn tượng của tỷ, Tĩnh Vương biểu ca không thích nghe diễn, lần đó trông thấy huynh ấy ở đó, quả thật ngoài dự kiến".

Cao Nghĩa Du đang uống trà, nghe vậy liền kinh ngạc: "Người nói nhìn thấy Tĩnh Vương biểu ca đi nghe diễn?"

"Đúng vậy." Cao Đan Dương cũng cảm thấy khó tin, quay đầu nói với Cao Nghĩa Du: "Còn nhớ lúc ta sinh thần mười lăm tuổi không, hôm đó mời biểu ca ra ngoài đi dạo nghe diễn, nói gì huynh ấy cũng không chịu đi. Cuối cùng ta tức giận, tuyên bố không bao giờ quan tâm huynh ấy nữa, vậy mà sau đó huynh ấy tặng ta một đôi vòng ngọc để tạ tội, ta mới chịu tha thứ".

Nói xong Cao Đan Dương nhấc tay áo thêu viền vàng lên, để đôi vòng ngọc bích sáng lóe trên tay hiện ra: "Chính là cái vòng này, ta liền mang tới bây giờ. Nhìn xem, có đẹp không?"

Cao Nghĩa Du trêu ghẹo: "Người cho ta xem bao nhiêu lần rồi, còn có thể khó coi sao?"

Cao Đan Dương mỉm cười một tiếng, lông mi rũ xuống, có chút kiều thái của một cô gái.

Thật ra chiếc vòng này không phải Triệu Giới tặng, là năm ấy Cao Đan Dương nài khóc lóc kể lể với Trần Hoàng Hậu, sau đó Trần Hoàng Hậu lấy danh nghĩa Triệu Giới tặng lại. Có lẽ Triệu Giới căn bản cũng không biết có chiếc vòng này tồn tại, cho dù có biết, hẳn cũng không quan tâm. Nhưng nàng rất coi trọng, mấy năm liên tục đều đeo nó, không cam lòng bỏ xuống.

Ngụy La chống cằm, thoáng nhìn chiếc vòng tay kia. Không có gì đặc biệt, trên eo nàng còn có một dây đeo hình con sóc ăn hạt thông bằng đá Ngọc Lam đẹp mắt đấy.

Một lát sau, nha hoàn lục tục bưng vài đĩa hạt dưa, điểm tâm và trái cây lên để các cô nương nhấm nháp.

Cao Đan Dương ngẩng đầu, bỗng nhiên đứng lên, nhìn vào đình bát giác.

Ngụy La không rõ chuyện gì, theo tầm mắt của nàng ấy quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ven hồ đối diện có hai người đi qua. Một người vô cùng lạ mắt, một người mặc cẩm bào bằng tơ xanh thẫm, đúng là Triệu Giới.

*** **

Triệu Giới cùng nhi tử Định Quốc Công Cao Hạc trên đường tới tiền viện, hai người có chút giao tình, lúc này nói chuyện với nhau cũng coi như hòa hợp.

Hắn đang đi, chợt nghe sau lưng có tiếng gọi tới: "Tĩnh biểu ca!"

Triệu Giới vô thức nhú mày, vốn không muốn dừng bước, nhưng Cao Hạc lại dừng lại nói: "Đan Dương muội muội đang tới đây".

Cao Đan Dương nhấc váy đi tới trước hai người, bởi vì sốt ruột, trên gương mặt trong suốt hơi hiện lên chút nét hồng nhạt. Sau khi nàng ấy đứng vững liền cười cười hỏi: "Các huynh vì sao lại đến đây? Tiền viện không có việc gì sao?"

Cao Hạc lấy khăn tay đưa cho Cao Đan Dương, lúc đầu nói: "Nhìn muội xem, cô nương bao nhiêu tuổi rồi mà còn nôn nóng vội vàng vậy sao". Nói xong lại đáp: "Tĩnh Vương điện hạ bị hạ nhân làm vậy ít ỏi, huynh dẫn hắn tới hậu viện thay xiêm y sạch sẽ, đang chuẩn bị về tiền viện".

Cao Đan Dương lộ ra vẻ mặt tỉnh ngộ, chợt cười nói: "Đây là xiêm y của đường ca ca sao? Tay áo cũng ngắn một đoạn rồi".

Về mặt Cao Hạc lúng túng, đây thật là đồ của hắn nha. Thân mình Cao Hạc cũng không tính là thấp, cao nhất trong nhà, không nghĩ tới đồ mặc trên người Triệu Giới vẫn có vẻ nhỏ. Bộ xiêm y này là mới làm, lấy số đo hiện tại của hắn, hắn còn chưa mặc lần nào liền lấy ra cho Triệu Giới. Những chỗ khác đều vừa, chỉ có ống tay áo hơi ngắn một chút, lộ ra một đoạn cổ tay nhưng cũng không quá rõ ràng, chỉ cần không chăm chú nhìn liền không thấy gì lạ.

Cao Đan Dương nhìn nhìn một lát, đột nhiên cảm thấy không thích hợp, chỉ chỉ cổ tay Triệu Giới hỏi: "Tĩnh biểu ca ca, sao chỗ này lại có dấu răng? Trước đây chưa từng thấy qua, là ai cắn..."

Cao Đan Dương nói xong lại chuẩn bị nhìn kỹ, Triệu Giới mặt không đổi sắc, rút tay về, ngữ điệu lãnh đạm: "Không có gì, đã rất lâu rồi".

Nói xong Triệu Giới nhìn về hướng đình bát giác. Chỗ đó có không ít thiếu nữ trẻ tuổi, mặc xiêm y nhiều màu sắc khác nhau, từ xa nhìn lại thật rực rỡ. Hắn liền thấy tiểu cô nương đang ngồi trên ghế đá, nàng đưa lưng về phía hắn, mặc váy anh đào làm bằng gấm Tô Châu thêu hoa lá, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn, linh lung lại thật khiến người khác chú ý. Nha hoàn của nàng ghé vào tai nàng nói gì đó, không biết nói gì, nàng đột nhiên đứng dậy, đi ra đình nghỉ mát, đi tới chỗ rừng trúc.

*** **

Lúc này là Bạch Lam chăm sóc Ngụy Thường Di, chỉ qua một hồi, liền không thấy hai người đó đâu!

Đây là Phủ Định Quốc Công, không phải Ngụy Gia, nếu có chuyện gì xảy ra sợ là phiền toái. Ngụy La nghe Kim Lũ nói hai người bọn họ đi vào rừng trúc, có lẽ là lạc ở bên trong, nàng kêu Kim Lũ đi phòng khách báo cho Tần Thị, còn mình thì vào rừng trúc tìm kiếm.

Rừng trúc không lớn, nhưng bên trong lại rất sâu. Lá trúc xanh biếc, rậm rạp chỉ chít ngăn trở ánh sáng nơi đỉnh đầu, tìm người thật không dễ. Ngụy La đẩy lá trúc trước mặt ra, vừa đi vừa la lớn: “Ngụy Thường Di, Bạch Lam, hai người ở đâu?”

Trong rừng trúc không có tiếng động, chỉ có lá trúc bị gió thổi phát pho, thanh âm va chạm quay vòng. Nàng liền đi sâu vào trong, cũng không thấy có ai đáp lại, Ngụy La nhủ mảy, chắc hẳn hai người kia không đi sâu như vậy, liền cảm vậy, chuẩn bị trở về. Nhưng vừa quay người lại, trước mặt đột nhiên có người xuất hiện, cản trở đường đi của nàng!

Ngụy La giật nảy mình, vô thức lui về sau, đụng vào cây trúc sau lưng. Con mắt mở to nhìn gương mặt quen thuộc trước mặt, ánh mắt không khỏi trầm xuống: “Lý Tụng?”

Ánh mắt Lý Tụng chán ghét nhìn Ngụy La, hắn nâng mắt, cất bước đi tới trước mặt nàng: “Là ta”.

Ngụy La ngẩng đầu, thanh âm lãnh đạm: “Sao ngươi lại ở đây? Ngụy Thường Di và Bạch Lam mất tích có liên quan tới ngươi sao?”

Lý Tụng như không nghe thấy câu hỏi của nàng, đứng gần sát vào nàng, chỉ cần cúi đầu liền có thể đụng vào trán nàng, con mắt lạnh lùng nói: “Ngụy La, sao không hỏi thương thế của ta có tốt không?”

Tư thế này quá thân mật, Ngụy La cố gắng đẩy hắn ra. Nhưng hắn lại nắm lấy bả vai nàng, không để nàng lộn xộn. Thể lực của nam và nữ vốn dĩ cách xa, huống gì Lý Tụng còn tập võ từ nhỏ, luận về thể lực, Ngụy La đương nhiên không phải đối thủ của hắn. Nàng bức bối, bên môi tràn ra nụ cười: “Ta hỏi ngươi làm gì? Chẳng lẽ ngươi không biết, ta còn ước gì ngươi chết sớm một chút!”

Ánh mắt Lý Tụng ngưng lại, yên lặng nhìn nàng, giống như muốn nhìn thấu nàng.

Có điều vô dụng, cho dù hắn nhìn thế nào, cũng thấy ánh mắt tràn đầy căm hận của nàng, là căm hận.

Ngực hắn giống như bị cái gì đó chặn lại, khó chịu lại nghẹn khuất. Hai ngày nay hắn suy nghĩ rất nhiều, vì sao lúc nào cũng nhớ tới nàng, chẳng lẽ bởi vì nàng không bao giờ bày ra sắc mặt tốt cho hắn sao? Chẳng lẽ bởi vì mỗi một lần hắn bắt nạt nàng đều sẽ bị nàng phản kháng lại? Hay là bởi vì lúc nàng cười lộ lên đẹp mắt hơn so với người khác? Hắn nghĩ không ra, cũng không muốn nghĩ.

Lý Tụng nhìn Ngụy La chăm chăm, nhếch mép cười tự phụ: “Không phải ngươi hỏi ta có thích ngươi hay không sao, ta chết rồi, không phải không còn ai thích ngươi nữa sao?”

Ngụy La không đoán được Lý Tụng vậy mà lại thừa nhận, đầu tiên là kinh ngạc, bỗng nhiên khóe môi cong lên, muốn cười nhạo hắn.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo, nàng không thể cười được.

Bởi vì Lý Tụng giữ chặt bả vai nàng, cúi người, không chút do dự cắn xuống môi nàng --

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Tiểu cô nương hắn khổ sở nuôi lớn

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Nụ hôn này cuối cùng cũng không rơi xuống.

Ngụy La kinh ngạc mở to mắt, nghĩ thầm hắn nếu dám hôn nàng, nàng liền cắn đứt lưỡi hắn! Đáng tiếc nàng còn chưa kịp hành động, đã có một cỗ sức lực khổng lồ kéo nàng ra khỏi xiềng xích của Lý Tụng, khiến mặt nàng đập vào lồng ngực nóng hổi. Ngụy La mở mắt nhìn, trước mặt là cằm bảo bằng to

màu xanh thẫm, nàng còn chưa kịp nhìn rõ mặt đối phương đã cảm nhận được cánh tay hần gắt gao siết chặt nàng vào lòng, giữ lấy nàng, trên người còn mang theo sự phẫn nộ bị đè nén.

Triệu Giới bất thành linh xuất hiện, một tay ôm Ngụy La, một tay giữ lấy cổ Lý Tụng, năm ngón tay khép lại, gân xanh hiện lên. Trên mặt hần bị vẽ lo lắng bao phủ, từng chữ từng chữ hỏi: “Lý Tụng, ngươi muốn chết sao?”

Vừa rồi hần ở ven hồ nhìn thấy Ngụy La đột nhiên rời đi, một mình đi về phía rừng trúc khiến hần không yên tâm. Khu rừng này chiếm một khoảng đất rộng lớn, kết cấu phức tạp, hần sợ nàng bị lạc trong đó, liền thoát khỏi Cao Đan Dương và Cao Hạc đi men theo công tiến vào rừng trúc, không nghĩ tới lại thấy một màn như vậy. Tiểu cô nương của hần bị một tên đàn ông khác ôm, tên nam nhân đó đứng gần nàng như vậy, thậm chí còn chuẩn bị cúi đầu hôn lên môi nàng - - nơi hần khao khát lâu như vậy cũng không cam lòng đụng vào một tí, Lý Tụng thật là chán sống rồi!

Triệu Giới càng nghĩ càng tức giận, ngón tay dùng lực càng thu chặt lại, giống như muốn cắt đứt xương cốt Lý Tụng.

Hần sớm nên đoán được Lý Tụng có ý đồ với Ngụy La. Hai người bọn họ có hiềm khích từ nhỏ, phương thức chung đụng không giống bình thường, tình huống như vậy lại dễ nảy sinh tình cảm. Chỉ cần Lý Tụng nghĩ thông suốt, sẽ động tâm với Ngụy La. Cho nên hần mới không muốn Ngụy La quá chú ý tới Lý Tụng, loại chú ý này nếu kéo dài liền có thể phát sinh ra một thứ tình cảm khác.

Triệu Giới tuyệt đối không hy vọng nhìn thấy ngày đó.

Thân thể Lý Tụng bị nhấc lên giữa không trung, mặt tái xanh, bên môi lại nhếch cười: “Tình Vương... cũng muốn sao?”

Động tác Triệu Giới ngừng lại, ánh mắt càng thêm hung dữ.

Trong lòng bọn họ đều rõ, mấy lời này không phải trả lời cho câu hỏi vừa rồi của Triệu Giới, mà Lý Tụng hỏi hần: “Cũng muốn hôn nàng sao?”

Tâm tư của Triệu Giới, Lý Tụng cũng biết. Ngẫm lại cũng bình thường, phạm là một nam nhân khi yêu một người, sẽ chú ý nhất cử nhất động của người đó, kể cả những nam nhân khác bên cạnh nàng. Triệu Giới đối xử với Ngụy La quá khác biệt, chỉ cần quan sát kỹ một chút, muốn biết rõ thật quá dễ dàng.

Triệu Giới buông tay, ném Lý Tụng xuống đất, nắm tay Ngụy La đi ra ngoài, vừa đi vừa ra lệnh cho người luôn ẩn thân bên cạnh hần: “Chu Cảnh, đem tay hần phế đi cho bản vương!”

Chu Cảnh vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối, nghe thấy phân phối của Vương gia liền hiện ra, thân ảnh nhoáng một cái đã đứng trước mặt Lý Tụng, gật đầu nói: “Vâng, Vương gia”.

Lý Tụng mặc dù là người có võ, nhưng so với loại người dựa vào võ công để sinh tồn như Chu Cảnh vẫn có khoảng cách nhất định. Chu Cảnh ra quyền, tuyên chiến với Lý Tụng, ngay từ đầu Lý Tụng có thể đỡ mười mấy chiêu cũng không thành vấn đề, nhưng càng về sau càng đuối sức, dần dần rối loạn trận tuyến, bị Chu Cảnh đánh vào những chỗ không phòng bị. Lại thêm mười mấy chiêu, Lý Tụng thấy Ngụy La và Triệu Giới ngày càng đi xa, vừa thất thần liền bị Chu Cảnh đá văng ra xa, cả người đập vào một gốc cây trúc.

Lá trúc lay động kêu vang xào xạc, thân trúc bị ngã ầm ầm về sau. Lý Tụng ôm ngực ho khan, nơi đó vốn bị thương, bây giờ lại bị Chu Cảnh đá một cước, có thể nói là đau đến tan lòng nát dạ.

Lý Tụng nghiêng người phun ra một búng máu, con đau còn chưa dịu lại, tay trái liền bị Chu Cảnh nắm lấy, trong nháy mắt tiếp theo, cổ tay hần truyền tới một trận đau nhức kịch liệt. Lá trúc xoay tròn, trăm hoa đua nở, che đầy thanh âm rạn nứt xương cốt của hần. Trên trán Lý Tụng túa đầy mồ hôi, cổ nện không kêu ra tiếng, hần nhắm mắt lại, ngã về phía sau!

*** **

Bên ngoài rừng trúc có một cổng tròn, đi qua cổng tròn là một góc khuất không ai chú ý. Một bên là vách tường xanh trắng, một bên là rừng trúc, nếu không phải có việc cố ý đến đây, bình thường không có ai qua lại chỗ này.

Dọc theo đường đi Triệu Giới gắt gao nắm chặt cổ tay Ngụy La, không nói lời nào dẫn nàng tới chỗ này.

Ngụy La đi theo phía sau hần, trên đường cũng nhiều lần cố gắng giãy giụa, nhưng đều bị Triệu Giới nắm chặt. Khí lực hần lớn như vậy, nắm đến cổ tay nàng phát đau. Ngụy La cất giọng gọi hần Đại ca ca, nhưng một câu Triệu Giới cũng không nói, sắc mặt rất khó coi, giống như đang vô cùng tức giận. Ngụy La phồng má, đành phải nhịn xuống không lên tiếng nữa.

Triệu Giới đã tới Phủ Định Quốc Công không ít lần, nếu không cũng sẽ không quen thuộc từng đường đi nước bước như vậy. Hần mang nàng tới đây, Ngụy La cũng có chút không hiểu được dụng ý của hần.

Triệu Giới buông tay nàng ra, hai tay chống lên vách tường sau lưng nàng, ép thân thể nhỏ nhắn của nàng vào trong góc. Triệu Giới cúi đầu, nhìn chăm chăm cánh môi nàng, khàn giọng hỏi: “Hần hôn muội rồi?”

Những lời này không đầu không đuôi, nhưng chỉ có trong lòng Triệu Giới mới hiểu rõ bản thân để ý bao nhiêu. Hần tần tần khổ khổ che chở tiểu cô nương này nhiều năm như vậy, lớn lên so với hoa còn mềm mại hơn, hần nâng niu nàng trong lòng bàn tay, đem nàng như bảo bối, chính mình còn không cam lòng đụng một chút, vậy mà tên Lý Tụng kia dám hôn nàng! Cảm giác này, thật sự là dù đem Lý Tụng lóc từng miếng thịt cũng không thể dập được lửa giận trong lòng hần.

Ngụy La chớp mắt mấy cái, không rõ chuyện gì, nói: “Không phải Đại ca ca nhìn thấy sao? Còn hỏi muội làm gì?”

Triệu Giới nhìn thấy, nhưng hấn lo lắng bản thân nhìn không toàn diện. Huống gì hấn tới muộn, không rõ trước đó xảy ra chuyện gì, nếu trước khi hấn tới đã hôn rồi thì sao? Chỉ cần nghĩ tới khả năng này, Triệu Giới liền không chịu được. Triệu Giới nhìn đôi môi anh đào của Ngụy La mở ra khép lại, cúi người, không kìm lòng đặt ngón tay cái lên môi nàng, lau lau cánh môi. Ánh mắt Triệu Giới tối sầm, lại như có gì đó vừa lóe qua, giống như muốn lau đi dấu vết của Lý Tụng.

Ngụy La bị hấn xoa nhẹ "Àn" một tiếng, không quá thoải mái mà nghiêng đầu, "Đại ca ca làm gì?"

Triệu Giới không trả lời, mặt không đổi sắc lấy khăn lụa ra, lại lần nữa lau lau môi nàng, không cho phép trên người nàng có hương vị của kẻ khác.

Khăn lụa khô ráp, lau trên môi có chút đau. Ngụy La nghiêng đầu trốn tránh, nhưng Triệu Giới cố định cầm nàng, không để nàng động đậy.

Triệu Giới khàn khàn giọng, dụ dỗ: “A La ngoan, không nên lộn xộn!”

Nhưng hấn đến cùng là muốn làm gì chứ? Nàng có bị Lý Tụng hôn hay không, hấn sao lại để ý tới như vậy?

Hồi lâu sau, Triệu Giới cũng dừng động tác trong tay lại, thấy đôi môi của nàng bị vân vệt tới sưng lên, lửa giận trong lòng cũng nguôi bớt.

Sắc mặt Triệu Giới dần dần dịu xuống, thấy đôi mắt tiểu cô nương hồng hồng, cũng không có chút vui mừng, hấn nhìn không được thấy lòng mềm nhũn, dịu dàng nói: “Sao lại khóc?”

Ngụy La bĩu môi, lên án: “Đau”. Nói xong lại chỉ cổ tay mình, rồi chỉ chỉ miệng mình: “Đau ở đây, ở đây cũng đau”.

Triệu Giới cong môi, đối với bộ dáng làm nũng của nàng cũng rất thích, cầm cổ tay nàng nói: “Để bản vương coi một chút...”

Trên cổ tay trắng nõn của tiểu cô nương quả nhiên có vết tím ứ đọng, mới rồi còn hồng, bây giờ đã xanh lên rồi. Bởi vì lúc nãy hấn tức giận, nhất thời quên không khống chế lực đạo, lại vô ý làm nàng bị thương. Vòng máu ứ đọng quanh cổ tay đối lập với làn da nàng, nhìn có chút ghê người, chỉ trách da nàng quá non nớt, đụng một chút liền xanh đỏ lên. Điều này khiến hấn có chút phiền muộn, mong manh như vậy, sau này đi theo hấn, làm sao có thể không lo lắng mà yêu thương nàng! Hấn đợi lâu như vậy, vì nàng cất giữ hai mươi mấy năm tinh lực, đến lúc đó hấn không đảm bảo được có làm nàng bị thương hay không.

Triệu Giới nhẹ nhàng vuốt ve vòng máu ứ đọng kia: “Đau không?”

Ngụy La mím môi, không vui hỏi ngược lại: "Đại ca ca nói xem?"

Triệu Giới vừa đụng, Ngụy La liền vô thức co tay lại. Long mi dài của nàng nhẹ nhàng run rẩy, đột nhiên nhớ ra cái gì, mở mắt nghi ngờ hỏi: “Vừa nãy Đại ca ca sao lại ở đó?”

Triệu Giới dừng động tác, mặt không đổi sắc nói: “Lúc nãy ta đi ngang qua đình bát giác, nhìn thấy muội đi vào rừng trúc. Rừng trúc kia phức tạp hỗn độn, ta lo muội bị lạc nên mới vào trong tìm xem”.

Lý do này miễn cưỡng cũng chấp nhận được, Ngụy La chậm chạp a một tiếng, cũng không hỏi lại.

Đứng mãi ở chỗ này cũng không phải cách, vạn nhất có người đi qua, nhìn thấy bọn họ thì thật không thể giải thích rồi.

Triệu Giới đau lòng xoa xoa cổ tay nàng, chỗ đó đã ứ đọng thành một khối lớn, nếu không kịp thời xử lý, không chừng ngày mai sẽ chuyển sang tím xanh. Triệu Giới mang Ngụy La ra khỏi chỗ này, gọi một tên hạ nhân đi chuẩn bị rượu thuốc, lại ngựa quen đường cũ dắt nàng vào một gian phòng khách. Để hạ nhân lấy rượu thuốc ra, sau đó liền đồ lên tay mình chà xát cho nóng, lại tỉ mỉ thoa lên cổ tay nàng.

Triệu Giới thỉnh thoảng sẽ đến Phủ Định Quốc Công, đối với cấu trúc nơi này cũng coi như quen thuộc. Giang phòng này bình thường không có người ở, dọn dẹp coi như sạch sẽ, bàn ghế không bị nhiễm bụi, trong phòng sáng sủa, tạm thời ở lại một lúc cũng không sao.

Bôi thuốc xong, Triệu Giới đứng lên, đi qua một bên rửa tay, lại lơ đãng hỏi: “A La, vừa rồi ca ca đi qua đình nghỉ mát, sao muội không để ý tới bản vương?”

Trên cổ tay Ngụy La đều là mùi rượu thuốc, nàng nhăn mặt ngửi một cái, cũng không nghĩ nhiều về lời nói của hấn: “Cao tỷ tỷ tìm huynh”.

Triệu Giới ngừng tay, nhìn nàng, hỏi lại: “Cao Đan Dương tìm ta thì có liên quan gì tới muội?”

Ngụy La nghiêng đầu: “Mọi người đều nói ca ca và Cao tỷ tỷ là một đôi”. Nói xong, đôi con ngươi khẽ chuyển, giống như thuận miệng nói tới: “Đại ca ca còn tặng tỷ ấy một cái vòng ngọc bích. Cao tỷ tỷ cho muội xem, thật sự rất đẹp”.

Triệu Giới nhú mày, dừng động tác lau tay lại: “Vòng tay gì?”

Sao một chút ấn tượng hấn cũng không có.

Nguyệt La liền đem chuyện cũ mà Cao Đan Dương nói với nàng kể lại một lần, kể đến đoạn cái vòng, nói rất khí thế, chống cằm hỏi: “Đại ca ca, chỗ của ca ca có rất nhiều ngọc thạch sao? Nếu rất nhiều không dùng hết, tặng cho muội được không?”

Nguyệt ý chính là, thủ đoạn Triệu Giới dụ dỗ tiểu cô nương vui vẻ đều giống nhau, chẳng có chút mới mẻ nào. Tặng cho Cao Đan Dương một cái vòng ngọc bích, lại tặng cho nàng dây lưng con sóc bằng đá ngọc lam, mặc dù món đồ thay đổi, nhưng bản chất vẫn giống nhau.

Triệu Giới nghe nàng nhắc tới, mới nhớ lại còn có một đoạn chuyện cũ như vậy. Nhưng hắn chưa bao giờ tặng cho Cao Đan Dương cái vòng nào cả, không cần nghĩ cũng biết là kiệt tác của Trần Hoàng Hậu. Về mặt Triệu Giới khó chịu, Cao Đan Dương sao lại nói với Nguyệt La mấy chuyện này? Là thuận miệng nhắc tới, hay cố ý nhắc nhở nàng?

Trong lòng Triệu Giới không vui, nhưng cũng không biểu hiện ra với Nguyệt La. Ngấm lại, hắn nắm được chút dấu vết, bên môi không tự chủ cong lên. Nàng nói như vậy là vì để ý hắn sao? Không hy vọng hắn tặng đồ cho Cao Đan Dương?

Tuy nghĩ như thế, nhưng vẫn nên giải thích cho tiểu cô nương hiểu, miễn khiến nàng hiểu lầm. Triệu Giới ngậm cười nói: “Ta không tặng gì cho nàng ấy cả, cái vòng kia không phải ca ca tặng. A La, bản vương chỉ tặng đồ cho muội”.

Nguyệt La nhìn Triệu Giới, đôi mắt trong suốt. Có vài tia sáng xẹt qua trong đầu nàng, nhưng rất nhanh lại biến mất không thấy gì.

Nguyệt La nhếch môi, nhớ tới mấy lời Triệu Lưu Ly nói ngày đó. Triệu Lưu Ly đem mọi chuyện Dương Chấn đối tốt với nàng ấy nói ra, sau khi nàng nghe xong, cẩn thận suy nghĩ một chút, nghĩ những việc Dương Chấn làm cho Triệu Lưu Ly, Triệu Giới hình như cũng đối với nàng như vậy. Triệu Lưu Ly còn nói Dương Chấn đối với người khác đều rất lạnh nhạt, đối với nàng ấy lại nhiệt tình, Triệu Giới không phải cũng vậy sao? Hắn đối với người khác đều không có sắc mặt tốt, chỉ có đối với nàng dường như vô cùng kiên nhẫn.

Hắn sẽ luôn luôn đối tốt với nàng sao, chỉ đối tốt với mình nàng?

Nguyệt La đưa tay nắm lấy tay áo hắn, đôi mắt ướt nhẹp sáng long lanh như con hươu nhỏ, mở miệng nói: “Đại ca ca, ca ca...”

Triệu Giới nhìn nàng, đợi nàng nói tiếp.

Nguyệt La nói: “Về sau ca ca không thể tặng đồ cho người khác, cũng không thể đối tốt với người khác, chỉ có thể đối tốt với mình muội”.

Trong mắt Triệu Giới lay động, mắt cũng trở nên sẫm màu. Hắn nhìn nàng, chậm rãi hỏi: “Vì sao?”

Chính Nguyệt La cũng không nghĩ ra nguyên nhân vì sao Triệu Giới nên làm vậy, hắn hỏi lại nàng, khiến nàng có chút mê man.

Nguyệt La đang muốn mở miệng, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, đông đông đông, nhẹ nhàng chậm chạp lại rụt rè.

Hai người cùng nhìn về phía ngưỡng cửa, chỉ thấy Kim Lũ lúng túng đứng ở đó, bộ dáng có chút cầu nể, sắc mặt ngượng ngùng nói: “Tiểu thư, Tĩnh Vương Điện hạ... Tìm được Thất thiếu gia rồi. Bạch Lam dẫn thiếu gia đi ao sen đằng sau rừng trúc, gặp phải thiên kim Phủ Nhữ Dương Vương...”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Ta cười người đáng thương

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Ban đầu Nguyệt Thường Di đi theo Nguyệt La đến đình bát giác, lúc sau Nguyệt La lại nói chuyện với người khác, không để ý tới hắn, vì thế hắn mới chạy ra ngoài chơi. Mới đầu hắn cũng chỉ loanh quanh ở ngoài rừng trúc, Bạch Lam ở phía sau nhắm mắt chạy theo, sau đó hai người liền bắt tri bắt giác đi tới ao sen sau rừng trúc, cách đình bát giác ngày càng xa.

Chưa đến mùa, trong ao sen vẫn chưa có hoa, dưới hồ nước chỉ thỉnh thoảng có cá nhỏ bơi lội. Nguyệt Thường Di đứng trên bờ nhìn cá, nhìn tới nhập thần, ngay cả có người đi qua bên cạnh cũng không để ý tới.

Lý Tương mới từ tiền viện trở lại, nàng ta phải tìm ca ca Lý Tụng, nhưng tìm một vòng cũng không thấy hắn, không biết đi nơi nào rồi, đành phải một thân một mình trở về. Lúc đi ngang qua hồ sen, nhìn thấy một tiểu nam hài chừng năm sáu tuổi đang đứng đó, bộ dáng xinh đẹp, trong miệng huýt sáo, nhìn mặt hồ mà nói chuyện, cũng không rõ hắn nói gì. Lý Tương có chút ấn tượng với hắn, vừa rồi ở phòng khách đã nhìn thấy, biết hắn là đệ đệ của Nguyệt La, nhìn không được nhất thời nhũn mày chán ghét, nàng đối với người Nguyệt Gia một chút hảo cảm cũng không có.

Đang muốn đi qua hắn, Lý Tương suy nghĩ một chút, đột nhiên dừng bước.

Nàng ta quay đầu nhìn chằm chằm Ngụy Thường Di, thấy tiểu oa nhi kia xem cá xuất thần, không hề chú ý tới nàng ta, nhin không được kêu lên một tiếng: “Ngụy Thường Di!”

Ngụy Thường Di nghe tiếng nhìn lại, không biết nàng ta, đôi mắt đen sáng ngời chớp chớp, tò mò hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ biết đệ sao?”

Lý Tương đi tới bên cạnh hắn, mỉm cười, ý vị thâm trường nói: “Ta nghe nói tới ngươi rồi”,

Hắn như nghĩ gì đó, a một tiếng, lại không có phản ứng gì khác, ngồi xỏm xuống nhìn rau sam trên mặt đất, lại hắt xuống nước cho cá ăn. Con cá ríu rít bơi tới, đớp được cỏ Ngụy Thường Di ném xuống, phun bọt nước lên mặt hắn. Ngụy Thường Di gio tay áo lên lau, lại tiếp tục hắt cỏ xuống cho cá.

Lý Tương không được đáp lại, thấy hắn không có hứng thú với mình, nhin không được lại hỏi một tiếng, dẫn dụ sự chú ý của Ngụy Thường Di: “Vì sao lại một mình ở chỗ này, tỷ tỷ của ngươi đâu?”

Hài của Ngụy Thường Di bị cá văng nước tung tóe làm ướt, lại dùng bàn tay đầy thịt lau một cái, ngẩng đầu lễ phép nói: “A La tỷ tỷ đang nói chuyện ở bên kia, đệ không quấy rầy tỷ ấy, đệ tự mình chơi”. Nói xong vươn tay, chỉ chỉ về hướng của đình bát giác.

Lý Tương nhướn mày, chợt kinh ngạc hỏi: "Ta không phải nói Ngụy La, mà nói Ngụy Tranh, Ngụy Tranh tỷ tỷ của ngươi đâu?"

Nói tới Ngụy Tranh, gương mặt phấn nộn của Ngụy Thường Di nhăn thành một đoàn, cái miệng nhỏ nhắn mím lại: “Đệ không thích tỷ ấy...Không chơi với tỷ ấy”.

Ngụy Tranh vừa nhìn thấy hắn sẽ không có sắc mặt tốt, hung dữ, hận không thể đâm mấy lỗ trên người hắn. Mặc dù Ngụy Thường Di còn nhỏ, nhưng vẫn phân biệt được ai thích hắn ai không thích. Ngụy Tranh có ác ý với hắn, khiến hắn sợ hãi, vô thức mà tránh né nàng. Mặc dù Ngụy La cũng luôn nói ghét hắn, nhưng nàng không giống Ngụy Tranh, mỗi lần đi ra ngoài sẽ mua điểm tâm cho hắn, mặc dù lúc nào cũng nói là cho Tần Thị, nhưng phần lớn đều vào bụng hắn. Hắn biết rõ Ngụy La không phải thật sự ghét hắn, hắn liền thích Ngụy La tỷ tỷ.

Sau khi Lý Tương nghe xong liền ngẩn người, nhin không được dùng khăn lụa che miệng rồi cười lên. Tiếng cười thanh thúy của nàng mang theo chút trào phúng, nghe chẳng những không hay, còn có chút chói tai.

Mặt bánh bao của Ngụy Thường Di nhăn lại, bịt tai hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ cười cái gì?”

Hồi lâu sau, Lý Tương thấy cười cũng đủ rồi, bỏ khăn lụa xuống nhìn Ngụy Thường Di nói: “Ta là đang cười ngươi đó!”

Ánh mắt Ngụy Thường Di mê man: “Cười đệ?”

“Đúng, ta cười ngươi”. Lý Tương nhếch khóe môi, quan sát Ngụy Thường Di từ trên xuống dưới một lần, giống như đang nhìn thứ gì đó mới mẻ. Ngụy Thường Di không thích ánh mắt của nàng ta nhìn mình, khiến toàn thân hắn không thoải mái. Cuối cùng nàng ta xem đủ rồi, thu hồi ánh mắt, chậm rãi nói: “Ta cười ngươi ngu muội đáng thương, bị người ta lừa cũng không biết. Ngụy La nói với ngươi thế nào? Có phải nói ngươi là nhi tử của Tần Thị không, dùng mấy lời hay ho lừa gạt ngươi? Ta nói cho ngươi biết, thật ra ngươi không phải là nhi tử của Tần Thị, mẫu thân ngươi là Ngũ phu nhân, Ngụy Tranh mới là tỷ tỷ ruột của ngươi!”

*** **

Việc Tần Thị nuôi dưỡng nhi tử của Ngũ phu nhân cũng không phải là tin tức gì mới, mấy nhà qua lại mật thiết với Phủ Anh Quốc Công đều biết. Dù sao trước đó Tần Thị cũng không có dấu hiệu gì là mang thai, bỗng nhiên lại có thêm một nhi tử, không cần giải thích cũng rõ, chỉ có điều không nói ra ngoài. Mặc dù bọn họ không biết lúc đó Đỗ Thị đã làm ra chuyện sai trái gì, nhưng người sáng suốt đều biết, nếu không phải phạm vào sai lầm lớn thì tại sao ngay cả nhi tử cũng không thể nuôi dưỡng bên người?

Trong lòng mọi người đều rõ, chỉ là không nói ra.

Cho dù Lý Tương không biết rõ nội tình, nhưng dựa vào tin tức nghe được cũng có thể đoán đại khái sáu bảy phần. Nàng ta cố ý nói cho Ngụy Thường Di nghe, muốn ly gián quan hệ giữa hắn và Ngụy La.

Vừa rồi ở trong phòng khách Ngụy Thường Di rất thân mật với Ngụy La, gọi “A La tỷ tỷ” tiếng sau còn ngọt hơn tiếng trước khiến sắc mặt Ngụy Tranh rất khó coi. Nếu hắn biết rõ Ngụy Tranh mới là tỷ tỷ ruột của mình, mẹ hắn bị người Ngụy Gia giam lỏng, không biết sẽ có phản ứng thế nào?

Ai ngờ sau khi Ngụy Thường Di nghe xong, không có chút phản ứng, mở to mắt, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Lý Tương: “A, đệ sớm đã biết rồi”.

Về mặt vui vẻ của Lý Tương khựng lại, không thể tin nhìn hắn: “Ngươi biết?”

Ngụy Thường Di gật đầu, không muốn tiếp tục đề tài này nữa, bèn ngồi xỏm xuống bên hồ sen tiếp tục cho cá ăn: “Có điều nương nói, A La tỷ tỷ mới là tỷ tỷ ruột của đệ...”

Hắn biết mình có hai nương, một ở Tứ phòng Mai Viên, một ở hậu viện Ngân Hạnh Viên. Hắn rất sợ nương ở Ngân Hạnh Viên, mỗi lần thấy bà đều muốn chạy trốn. Trước đây mỗi lần vị nương kia thấy hắn đều khóc, về sau hắn lớn dần, bà muốn đối tốt với hắn, nhưng đều đưa cho hắn những thứ hắn không thích ăn, chỉ cần hắn từ chối, bà sẽ trở nên vô cùng đáng sợ. Bà không nói lời nào, hắt chén đĩa trên bàn đồ vỡ, lại nắm chặt vai hắn chất vấn: “Có phải Tần Thị dạy con như vậy không?” Sau đó lại ôm hắn ngồi trên ghế, cái gì cũng không nói, lâu lâu lại vuốt đầu hắn, nói với hắn - - Thường Di, con là

nhỉ tử của ta, Thường Di...

Sâu trong nội tâm Ngụy Thường Di không coi Đỗ Thị là mẫu thân hần, chỉ cảm thấy bà rất đáng thương. Hần đối với bà không có tình mẫu tử, trong lòng hần nhận định mẫu thân hần chỉ có mình Tần Thị.

Lý Tương không nghĩ lại có kết quả như vậy, giọng nói dần trở nên không bình tĩnh: “Ngươi là người ngu sao? Nhận người khác làm mẫu thân, nhận Ngụy La làm tỷ tỷ? Ngụy La cũng không phải là người tốt gì, đừng để nàng ta lừa”.

Bạch Lam đứng bên cạnh cuối cùng cũng không chịu được, đứng ra nhắc nhở: “Lý tiểu thư, cô không được nói tiểu thư nhà ta như vậy...”

Lý Tương nghiêng đầu nhìn Bạch Lam, nhướn mày, không cho là đúng nói: “Ta nói không đúng sao? Vết thương trên người ca ca ta là thế nào, chẳng lẽ không liên quan gì tới nàng ta? Còn có lá thư nàng ta viết nữa, có phải ngươi cũng tham dự vào không? Nàng ta là ai ngươi hiểu rõ, ở trước mặt ta còn phải che che giấu giấu...”

Hai gò má Ngụy Thường Di phồng lên, vô cùng tức giận, hần giờ quả đấm lên dùng sức đập vào tay Lý Tương: “Không cho ngươi nói xấu A La tỷ tỷ, cảm miệng!”

Lý Tương nhíu mày, giọng điệu bất mãn: “Ta nói không đúng sao? Ngay cả tỷ tỷ mình là ai ngươi cũng không rõ, còn không biết xấu hổ mà đánh ta?”

Ngụy Thường Di rất tức giận, từng giọt từng giọt nước mắt lộp bộp rơi xuống, vừa khóc vừa đánh Lý Tương: “Không phải, ngươi nói không đúng...”

Lý Tương bị Ngụy Thường Di đánh tới phiền, sức lực tiểu hài tử nhỏ, nhưng bị người đánh dù thế nào cũng đau, Lý Tương lại là người không chịu được người khác thất lễ với mình. Nàng ta ngẩng đầu, vô thức dẩy hần, cảnh cáo: “Ngươi có chừng mực cho ta!”

Ngụy Thường Di bị bất ngờ không kịp chuẩn bị, liên tiếp lui về sau mấy bước. Lúc hần sắp ngã sắp trên mặt đất, một đôi tay từ phía sau vươn ra, vững vàng tiếp được hần, ôm hần vào lòng.

Hai tay Ngụy La che chở Ngụy Thường Di, mở to mắt nhìn người đối diện, lạnh lùng nói: “Lý Tương, ngươi cũng phải có chừng mực”.

*** **

Lúc này Kim Lũ nói Ngụy Thường Di ở hồ sen, còn gặp Lý Tương, nàng liền biết sẽ có chuyện không hay. Vội vàng chạy tới, quả nhiên chứng kiến một màn như vậy, Lý Tương vậy mà còn không buông tha cho một đứa nhỏ năm tuổi! Con người này còn tiện hơn nàng nghĩ.

Cùng đi với Ngụy La còn có Lương Ngọc Dung và Triệu Giới. Vừa rồi không thấy Ngụy Thường Di, Lương Ngọc Dung cũng đi tìm giúp nàng, trên đường nghe được tung tích của Ngụy Thường Di liền cùng theo tới. Bây giờ lại thấy Lý Tương bắt nạt đứa nhỏ năm sáu tuổi, lập tức khinh thường nàng ta.

Ngược lại Lý Tương không hề chột dạ, nhìn Ngụy La, lại nhìn Ngụy Thường Di trong ngực nàng, cười nói: “Các ngươi cũng thấy, ta không đụng tới hần, là hần muốn đánh ta, ta mới dẩy hần ra”.

Ngụy Thường Di nghe vậy, xoay người nằm trong lòng Ngụy La, khóc lóc kể lể: “Nàng ta nói xấu... nói xấu A La tỷ tỷ, đệ mới đánh nàng ta...”

Tiểu hài tử khóc riu rít ô ô, nghe rất đáng thương.

Lý Tương nghe xong, trên mặt không chút hoảng loạn, ngược lại còn cười khê, cây ngay không sợ chết đứng hỏi: “Ta chỉ nói vài lời nói thật với hần, cho hần biết thân thế của mình thôi. Đây cũng không phải bí mật gì, chẳng lẽ hần không nên biết sao?”

Ngụy La nhếch môi, yên lặng nhìn nàng, không nói lời nào.

Ngụy La vẫn cho rằng Lý Tương là người không biết xấu hổ, nhưng hôm nay nhìn lại, còn không biết xấu hổ tới mức này, đúng là độc nhất mà.

Ngụy La giao Ngụy Thường Di cho Lương Ngọc Dung đứng bên cạnh, cất bước tiến lên, đến đứng đối diện Lý Tương. Nàng lớn hơn Lý Tương một tuổi, thân hình cũng cao hơn một chút, lúc nàng nhìn nàng ta, rũ mắt xuống nhìn, rất có hương vị của người ở trên cao nhìn xuống. Bên môi Ngụy La khẽ cười, khóe môi cong lên: “Ngươi nói đúng, đây quả thật không phải bí mật gì”.

Lý Tương a một tiếng, lộ vẻ đắc ý.

Ngụy La lại nói tiếp: “Nếu biết rõ như vậy, vậy kể tiếp ta muốn làm gì, ngươi hần là đoán được”.

Lý Tương không cho là đúng, nhếch mép nói: “Làm sao ta biết được...”

Nháy mắt tiếp theo, không đợi Lý Tương nói hết lời, Ngụy La liền giơ tay lên, nhắm ngay mặt nàng ta đánh xuống!

Chỉ nghe “Ba - -” một tiếng, thanh âm nặng nề vang lên.

Lý Tương kinh ngạc vô cùng, không kịp phản ứng, vừa xấu hổ lại vừa phẫn nộ. Nàng ta tức giận trừng mắt nhìn Ngụy La, đưa tay muốn đánh trả!

Đáng tiếc tay Lý Tương ở giữa chừng bị người chặn lại, cái tát này thủy chung không thể đáp trả. Triệu Giới đứng trước mặt Lý Tương, nắm chặt cánh tay nàng ta, lạnh lùng nghiêm nghị nói: “Lý Tương, dừng tay”.

Triệu Giới bao che khuyết điểm cũng quá rõ ràng, Lý Tương bị Ngụy La tát một cái, hấn một chút ý tứ trách cứ Ngụy La cũng không có. Ngược lại, Lý Tương vừa mới giờ tay lên, còn chưa kịp hạ thủ, hấn liền ngăn cản.

Lý Tương trừng mắt nhìn hai người, cắn răng, vô cùng tức giận.

Theo lý mà nói, Triệu Giới là biểu ca của nàng, bọn họ có quan hệ máu mủ, nhưng lúc này, hấn vì cái gì lại giúp đỡ Ngụy La cũng không giúp nàng?

*** **

Cho đến trước khi tiệc đầy tháng kết thúc, Lý Tương đều đứng ở hồ sen, không dám ra ngoài gặp người khác. Trên mặt nàng có dấu tay rất rõ, nàng cũng không muốn người khác thấy, để người ta chê cười.

Lý Tương liên tục trốn tránh, cho tới khi khách khứa ra về gần hết, mới rời khỏi hồ sen.

Cao Dương Trường Công Chúa sớm đã sốt ruột chờ ở cửa Phủ Định Quốc Công, sai người tìm Lý Tương hai ba lần, nàng mới chậm chạp từ trong phủ đi ra.

Lý Tương ngồi trên xe ngựa hồi phủ, không báo trước nhào vào lòng ngực Cao Dương Trường Công Chúa khóc lớn, đem ủy khuất khổ sở hôm nay phát tiết ra hết. Nàng lên án hành động của Ngụy La một lần, gương mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, để Cao Dương Trường Công Chúa xem: “Nương, ngài nhìn, bây giờ vẫn còn sưng...”

Cao Dương Trường Công Chúa định thần nhìn lại, mặc dù không còn rõ ràng, nhưng xác thật có một dấu tay. Gương mặt như hoa như ngọc của nữ nhi rơi xuống một dấu tay, bà tất nhiên vô cùng đau xót: “Sao Ngụy La lại đánh con? Hai đứa có mâu thuẫn sao?”

Lý Tương khóc nức nở, nước mắt giàn giụa, lại như cũ không quên đổi trắng thay đen: “Nàng ta ngang ngược không hiểu chuyện, nói vài câu không hợp đã muốn giáo huấn nữ nhi...”

Cao Dương Trường Công Chúa từ miệng Lý Tương nghe nói Ngụy La ngang ngược không phải lần một lần hai, từ lần ở Cảnh Hòa Sơn Trang trở về, Lý Tương liền hận Ngụy La tới thấu xương. Lần trước là Lý Tương đã thương Ngụy Thường Hoảng, lần này là Ngụy La đánh Lý Tương. Con mình và con người khác vốn dĩ bất đồng, Cao Dương Trường Công Chúa thấy nữ nhi bị thương đương nhiên vừa đau vừa bất mãn, trong lòng cũng muốn giáo huấn Ngụy La, nhưng kể từ sau đại điển săn bắn, Phủ Nhữ Dương Vương và Phủ Anh Quốc Công như lửa với nước, trước kia là bọn họ đuổi lý, lần này cho dù bị thua thiệt cũng không tiện mở miệng trước.

Cao Dương Trường Công Chúa thở dài, đang muốn nói gì đó, đột nhiên bên ngoài có một người nóng vội không yên nhắc màn xe lên, trên mặt đầy vẻ hoảng loạn: “Trường Công Chúa, không xong rồi! Thế tử gia bị người đánh gãy tay, bị trọng thương”.

Cao Dương Trường Công Chúa chỉ thấy thân thể mềm nhũn, trước mắt biến thành một màu đen, giọng run run hỏi: "Người nói cái gì?"

Tụng nhi bị thương? Làm sao có thể? Hấn có võ công, người bình thường căn bản không thể gây tổn hại tới hấn, huống gì còn khiến hấn bị trọng thương.

Hạ nhân kia đáp: “Lúc này tiểu nhân tìm không thấy Thế tử gia, liền mượn người của Phủ Định Quốc Công, cùng nhau tìm kiếm. Lúc tới rừng trúc mới tìm được thế tử, không chỉ cánh tay bị thương, trên người có rất nhiều vết thương lớn nhỏ”.

Như sét giữa trời quang, Cao Dương Trường Công Chúa chấn kinh nói không ra lời. Chỉ cảm thấy trước mặt choáng váng, tay chân lạnh buốt.

Không lâu sau, ba người khiêng Lý Tụng đặt lên xe ngựa đỉnh màu đen, đặt hấn lên giường đệm rồi lại riu rít lui xuống. Ngoại trừ sắc mặt tái nhợt, trên mặt Lý Tụng cũng không có vẻ gì kỳ quái. Nhưng khi Cao Dương Trường Công Chúa vén áo bào màu xanh da trời và đĩa sa lên, liền thấy trên lồng ngực hấn có nhiều vết xanh tím ứ đọng, có nhẹ có nặng, ngay cả sau lưng cũng không thoát khỏi. Cổ tay trái là bị nặng nhất, cong thành hình thù kỳ quái, vừa nhìn liền biết là có người cố tình làm.

Chu Cảnh coi như còn có chút nhân từ với Lý Tụng, chỉ đánh gãy xương, không triệt để phế đi hai tay hấn.

Lý Tương quên cả khóc, trợn mắt há hốc mồm mà kêu lên: "Ca ca!"

Cao Dương Trường Công Chúa nhìn nhi tử toàn thân đầy vết thương, đau lòng vô cùng, che miệng khóc ròng, vội vàng kêu phu xe chạy về Phủ Nhữ Dương Vương.

Đến Phủ Nhữ Dương Vương, đoàn người lại cẩn thận nâng hấn vào trong viện.

Hạ nhân vội vàng vàng mời đại phu, Cao Dương Trường Công Chúa thỉnh đại phu xem xét thương thế của Lý Tụng. Lăn qua lăn lại hơn một canh giờ, đại phu mới xem xong, bôi thuốc, băng bó, lại cố định chỗ cánh tay bị gãy, sau cùng mới vuốt râu nói: “Phải dưỡng tốt, bị thương gân cốt cần dưỡng trăm ngày, ba tháng tới cánh tay kia không được động, nếu không sẽ ảnh hưởng tới vết thương”.

Ngoài ra, đại phu lại mở hai phương thuốc, một là điều trị ngoại thương, một là điều dưỡng nội thương.

Cao Dương Trường Công Chúa thương tâm gạt lệ, tạ ơn đại phu, sai người đáp tạ đại phu số tiền lớn, lúc này mới tiễn đại phu rời đi.

Bà không biết ai lại có thù lớn với Lý Tụng, lại muốn đánh hấn thành như vậy.

Lý Tri Lương đã mang người trở lại Phủ Định Quốc Công, lục soát rừng trúc, cho dù thế nào cũng muốn tìm ra hung thủ. Nếu tìm được, nhất định không buông tha cho người đó!

Đại khái là do khóc quá thương tâm, không bao lâu sau thân thể Cao Dương Trường Công Chúa mềm nhũn, ngất đi.

Lý Tương vội kêu người đưa bà về phòng, nghỉ ngơi thật tốt.

Cao Dương Trường Công Chúa rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người Lý Tương và Lý Tụng. Lý Tụng nhắm mắt nằm trên giường, tuấn mi nhú chặt, có lẽ vì đau đến ngủ không yên.

Lý Tương đứng ở đầu giường hấn trong chốc lát, cúi người thay hấn dịch lại chần mền, lại đem tay bị thương bỏ trong chần. Lúc nâng tay hấn lên, nàng bỗng nhiên dừng lại, cảm thấy trong tay hấn nắm chặt một vật. Lý Tương nhấc tay áo Lý Tụng lên, cúi đầu nhìn, chỉ thấy hấn cầm một cây trâm vàng, trên trâm khảm phi thủy kim thiên, giá trị xa xỉ, vừa nhìn liền biết là của vị thiên kim giàu có nào đó.

Nàng tò mò ồ lên một tiếng, sao ca ca lại có vật này?

Nàng đưa tay muốn lấy ra nhìn kỹ, nhưng lỏi kéo một hồi, cũng không lấy được.

Lý Tụng nắm cây trâm thật chặt, không chịu buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Không gặp nhau đương nhiên sẽ không yêu nhau!

Edít: tart_trung

Beta: gaubokki

Ngày mồng tám tháng ba, Phủ Anh Quốc Công đi Thiên Phật Tự ở ngoại thành dâng hương.

Ngày hôm đó, bầu trời trong xanh, gió mát hây hây, là thời tiết tốt để ra ngoài. Ngụy La thấy thời gian này Ngụy Thường Hoàng phải ở trong nhà, liền dẫn hấn cùng đi ra ngoài tản bộ, hít thở không khí. Vết thương của Ngụy Thường Hoàng được Ngụy La tỉ mỉ chăm sóc cũng đã tốt hơn rất nhiều, trước mắt đã bắt đầu kết vảy, chờ vảy tróc hết ra thì vết thương coi như khỏi hẳn.

Lần này xuất môn, Ngụy Thường Dẫn và Đại phu nhân cũng đi cùng. Rất lâu rồi hấn chưa hề lộ diện, hôm nay xuất hiện trong tầm mắt mọi người, thật làm cho người khác ngạc nhiên.

Ngụy Thường Dẫn ngồi trên xe lăn bằng gỗ, mặc áo bào màu đen thêu hoa cà, diện mạo gầy gò, phong thái sáng khoái. Giống như mấy năm qua hấn chưa từng thay đổi, trên mặt vẫn là vẻ đậm đặc thanh nhã, bên môi mang theo nụ cười ôn nhu, đối với ai cũng ôn hòa. Gã sai vật phía sau hấn đẩy xe lăn ra khỏi cửa, ngừng trước chiếc xe ngựa. Đại phu nhân từ trên xe ngựa xuống, thấp giọng nói gì đó với hấn, mặt hấn buông lỏng, chăm chú lắng nghe, gò má anh tuấn đẹp mắt.

Thật đáng tiếc, nếu hai chân Ngụy Thường Dẫn vẫn lành lặn, không biết sẽ là người tao nhã xuất trần tới thế nào.

Lương Ngọc Dung nhấc rèm vải dệt kim tối màu lên nhìn ra ngoài, nhìn không được thờ dài một tiếng: “A La, chân đại ca người có trị được không? Có khả năng trị được chứ?”

Mấy ngày trước Lương Ngọc Dung nghe nói Phủ Anh Quốc Công muốn đi dâng hương nên nói muốn cùng đi. Lương Dục chuẩn bị sang năm thi khảo võ, Lương Ngọc Dung muốn thay hấn lấy Bô Tát, phù hộ hấn có thể đạt được Võ trạng nguyên. Lúc ấy Ngụy La không nghĩ nhiều, dù sao chỉ nhiều hơn một người mà thôi, liền thoải mái đồng ý.

Bây giờ Ngụy La ngược lại có chút hối hận, nếu nàng biết Ngụy Thường Dẫn cũng đi, nói gì nàng cũng không cho Lương Ngọc Dung đi cùng!

Kết cục đòi trước của hai người bọn họ rõ mồn một, nếu đòi này bệnh của Ngụy Thường Dẫn không trị được, vậy kết cục của bọn họ hơn phân nửa cũng không mấy tốt đẹp. Cuối cùng vẫn là thống khổ, chỉ bằng ngay từ đầu không quen biết, như vậy sẽ không nảy sinh tình cảm không nên có.

Đòi này Ngụy La tận lực ngăn cản bọn họ gặp nhau, mấy năm trước vẫn rất tốt. Ngụy Thường Dẫn vốn cũng không thường xuyên ra ngoài gặp người, chỉ cần nàng có tâm ngăn cản, ngay cả mặt Ngụy Thường Dẫn Lương Ngọc Dung cũng không nhìn thấy được. Thế nên cho tới bây giờ, hai người này

cũng không có bao nhiêu quan hệ, Lương Ngọc Dung dĩ nhiên cũng không yêu Ngụy Thường Dẫn.

Hôm nay cùng đi Thiên Phật Tự dâng hương, thật là ngoài dự liệu của nàng.

Ngụy La kêu Lương Ngọc Dung buông rèm xuống rồi nói: “Hắn là không tốt lên được... Nghe nói mấy năm nay Đại bá mẫu cũng tìm rất nhiều đại phu nhưng không thể trị được chân cho ca ca.” Nói xong lại lấy ít đậu phộng trên đĩa khảm trai nhỏ, bỏ một ít vào tay Lương Ngọc Dung: “Đừng nhìn nữa, ăn đậu phộng đi, lát nữa tới Thiên Phật Tự, phải leo đoạn đường núi dài”.

Thiên Phật Tự nằm trên núi Cô thành, ngọn núi này đường dốc khó đi, xe ngựa căn bản không lên được. Nếu muốn đến Thiên Phật Tự chỉ có thể tự mình leo lên. Mặc dù như vậy, người lên Thiên Phật Tự dâng hương vẫn nườm nượp không dứt, khách hành hương như mây. Bởi vì ở đây Bồ Tát không chỉ linh nghiệm mà còn có một vị cao tăng đắc đạo. Nghe nói vị cao tăng kia thông minh tuyệt đỉnh, kiến thức sâu rộng, nếu may mắn được cao tăng chỉ điểm, cho dù như thế nào cũng đều sẽ thuận buồm xuôi gió.

Đáng tiếc thân thể vị cao tăng này không tốt, mỗi ngày chỉ có thể gặp một vị khách hành hương, muốn gặp ông ấy một lần thật không dễ dàng.

*** ** *

Đoàn người đến dưới chân núi Thiên Phật Tự, buộc phải xuống xe ngựa, nắm vây leo lên.

Ngụy Thường Dẫn đi đứng bất tiện, đành phải để cho một hạ nhân công hấn lên núi. Mới đầu cũng không có gì, lúc leo đến giữa sườn núi, Lương Ngọc Dung hăm mộ nhìn bóng lưng Ngụy Thường Dẫn phía trước, cảm khái nói: “Không thể đi được cũng có chỗ tốt nha”.

Người tới đây phần lớn là dưỡng nữ nơi khuê phòng, phụ nữ và trẻ con công trước không ra công sau không bước, rất ít khi đi đường núi dài như vậy. Đại đa số mọi người đều mệt không chịu nổi, cường ngạnh chống đỡ tiếp tục leo lên. Bây giờ thấy Ngụy Thường Dẫn có người công, lộ vẻ hăm mộ cũng là bình thường.

Chỉ là lời nói của cô nương này quá mức không tim không phổi rồi.

Ngụy La liếc nhìn Lương Ngọc Dung quả trách một cái, lắc lắc đầu, tiếp tục leo lên: "Nếu để cho Đại bá mẫu nghe thấy mấy lời này của ngươi, nhất định sẽ tức giận”.

Cũng phải thôi, mấy năm nay Đại bá mẫu vì chân của Ngụy Thường Dẫn mà sầu tới bạc tóc, Lương Ngọc Dung nói ra mấy lời này, thật sự là ở trong phúc mà không biết phúc.

Ngụy Thường Hoảng bước chân thoái mái ở phía trước dừng lại, chờ Ngụy La đi cùng, giơ tay áo giúp nàng lau đi mồ hôi trên trán: “A La, tỷ có mệt không? Có muốn đệ công tỷ không?”

Ngụy La xác thực mệt mỏi, có điều nàng càng không muốn khiến Ngụy Thường Hoảng mệt, cho nên lắc đầu từ chối.

Lại đi thêm một nén nhang, hai chân Ngụy La bủn rủn, càng đi càng chậm. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, trước mặt là bậc thang cao vút trong mây, vẫn như cũ không thấy Thiên Phật Tự đâu, nhất thời nàng có chút nhụt chí. Đi nửa canh giờ rồi còn không tới, đến tận cùng là phải đi tới khi nào chứ?

Ngụy Thường Hoảng nhìn ra Ngụy La mệt mỏi, cũng không nói gì, ngồi xổm xuống đưa lưng về phía nàng: "Lên đây đi, đệ công tỷ. Đệ không sợ mệt”.

Lúc này Ngụy La cũng không từ chối nữa, không khách khí leo lên lưng Ngụy Thường Hoảng, ôm cổ hấn, con ngươi cong lên, khẽ cười: “Thường Hoảng thật tốt!”

Ngụy Thường Hoảng nhận nhặt lộ ra ý cười, nhắc người lên, công Ngụy La lên núi.

Lương Ngọc Dung ở đằng sau vừa hăm mộ lại ghen tị, bĩu môi không phục nói: “Biết vậy ta cũng kêu ca ca đi cùng...”

Một lúc lâu sau, đoàn người cuối cùng cũng đến đỉnh núi. Trước cửa Thiên Phật Tự có hai tầng nhân đang đứng, thái độ hòa nhã dẫn bọn họ vào trong chùa. Đại phu nhân sớm đã sai người tới báo trước, trong chùa cũng sớm chuẩn bị phòng tốt cho khách, mỗi người một gian, quét dọn sạch sẽ.

Lần này Đại phu nhân tới đây là vì muốn chữa bệnh cho Ngụy Thường Dẫn, mong cao nhân chỉ điểm, xem chân Ngụy Thường Dẫn còn cách nào trị khỏi hay không. Nếu có, nên cầu y nơi nào, dùng biện pháp gì? Đáng tiếc hôm nay cao nhân đã gặp người rồi, nếu muốn gặp ông, chỉ có thể chờ ngày mai. Hơn nữa, ngày mai cũng chưa chắc sẽ gặp được, nhất định phải tới chính điện rút thăm, chỉ có rút được thăm có ký hiệu mới có cơ hội gặp một lần.

Nói cách khác, bọn họ đi chuyến này cũng chưa chắc có thể gặp được cao nhân kia.

Đại phu nhân biết trước quy củ này, vẫn kiên trì tới đây, chắc là ôm hy vọng không gặp được cao nhân quyết không quay về

*** ** *

Hậu viện Thiên Phật Tự.

Gian phòng Ngụy La và Lương Ngọc Dung ở cạnh nhau, chỉ cách một vách tường.

Lương Ngọc Dung dâng hương ở Điện Đại Hùng Bảo, còn Ngự La trở về phòng nghỉ ngơi.

Không rõ chuyện gì xảy ra, sáng nay dậy thân mình Ngự La có chút không thoải mái. Toàn thân không có chút sức lực nào, thất lưng chân tay đều bủn rủn, làm gì cũng không có tinh thần. Nàng nằm trên giường nghỉ ngơi trong chốc lát, không lâu sau, Kim Lũ bùng một chén trà nóng lên, nàng uống một ngụm, thân thể khó chịu một lát sau mới đỡ hơn một chút. Ngự La thấy Lương Ngọc Dung vẫn chưa về, liền ngồi dậy, muốn đi tìm xem có chuyện gì không.

Theo lý dâng hương đáng lẽ phải xong từ lâu, giờ đã qua nửa canh giờ, sao còn chưa quay về?

Không phải là gặp được Ngự Thường Dẫn chứ? Nghĩ tới khả năng này, Ngự La liền nhanh chân chạy qua ngăn cản.

Nàng và Bạch Lam đi ra khỏi phòng, qua một hành lang nhỏ thật dài, lại vòng qua một cửa động, liền thấy Điện Đại Hùng Bảo ở phía trước.

Trên hành lang này có rất nhiều gian phòng, mỗi một gian đều bài trí giống nhau như đúc, nếu không phải trước cửa mỗi gian phòng đều có đề tên khác nhau, thật không dễ phân biệt. Đi qua gian chữ “Địa” liền thấy gian chữ “Thiên”, cửa Trục Linh bị đẩy ra, liền thấy bóng dáng một người.

Đó là một vị tăng nhân mặc áo cà sa, ước chừng sáu mươi tuổi, mặt tròn mắt tinh, nhẵn thân đặc biệt trong trẻo. Tuổi tác tuy lớn nhưng tinh thần khỏe khoắn, vừa nhìn liền biết không phải người thường. Ngự La đối mặt với ông, ông hơi cong eo, hành lễ với nàng. Ngự La học bộ dạng của ông hành lễ đáp lại, sau đó, không khỏi sửng sốt bật thốt ra một câu: “Đại ca ca”.

Triệu Giới mặc cảm bào màu chàm thêu mềnh xà, từ trong gian nhà đi ra. Hắn cùng cao tăng trụ trì Thanh Vọng của Thiên Phật Tự có ba phần giao tình, hôm nay tới đây là vì có nghi hoặc muốn nhờ đại sư giúp giải đáp. Bọn họ ngồi trong phòng gần nửa canh giờ, hỏi xong việc, chuẩn bị rời đi, không ngờ lại gặp được tiểu cô nương này ở đây.

Triệu Giới nhếch môi khẽ cười: “Sao A La lại tới đây?”

Ngự La chỉ chỉ đại điện phía trước: “Muội và Đại bá mẫu và Tứ bá mẫu tới đây, Đại bá mẫu có việc muốn cầu Bỏ Tát”. Nói xong đôi mắt đen khẽ chuyển, nhìn trụ trì Thanh Vọng đi xa dần, tò mò hỏi: “Vị kia là cao nhân đắc đạo trong chùa sao? Sao Đại ca ca có thể gặp ông ấy?”

Triệu Giới ngâm cười, không đáp mà hỏi ngược lại: “Muội cũng có việc cầu xin ông ấy giải thích sao?”

Ngự La lắc đầu, thẳng thắn nói: “Đại bá mẫu muốn cầu kiến cao tăng, muốn hỏi về thương thế ở chân của Thường Dẫn ca ca”.

Trong nhà Ngự La có một đại ca bị tật ở chân, việc này Triệu Giới biết rõ, vì thế bình tĩnh gật gật đầu, cũng không hỏi han gì.

Ngự La biết cầu gặp cao tăng một lần không dễ, liền không làm khó Triệu Giới, thuận miệng hỏi: “Đại ca ca ở khách phòng sao? Ca ca tới khi nào, khi nào thì xuống núi?”

Triệu Giới vốn định từ biệt trụ trì Thanh Vọng xong liền xuống núi, bây giờ nghe tiểu cô nương hỏi vậy, tạm thời đổi ý, cong môi nói: “Ngày mai ta xuống núi”.

Ngự La a một tiếng, không chút hoài nghi câu trả lời của hắn, thậm chí có lòng tốt nhắc nhở: “Nghe nói đằng sau Thiên Phật Tự có một rừng đào, bây giờ là lúc hoa đào nở rộ, nếu Đại ca ca không có việc gì làm, có thể tới đó xem một chút”.

Nói một hồi liền thấy trễ rồi, Ngự La sợ không kịp ngăn cản Lương Ngọc Dung và Ngự Thường Dẫn gặp nhau, lại làm ra chuyện gì sai lầm, vội xoay người đi lên trước nói: “Muội đi tìm Đại bá mẫu và Tứ bá mẫu, Đại ca ca về trước đi”.

Ngự La nói xong cũng không đợi Triệu Giới phản ứng, cất bước rời đi.

Triệu Giới đứng lặng im sau lưng nàng, nhìn bóng lưng nàng rời đi. Hôm nay Ngự La mặc áo ngắn bằng gấm Tô Châu thêu hoa văn bảo tượng, phía dưới là váy bạch điệp xuyên hoa, trên váy có một đóa mẫu đơn đỏ bừng nở rộ, theo bước chân của nàng nhẹ nhàng đung đưa rất sinh động.

Triệu Giới nhìn một chút, đột nhiên cau chặt mày.

Bởi vì phía sau váy của Ngự La có vết máu màu đỏ sẫm, mặc dù không lớn, cũng không rõ ràng, cùng với cánh hoa xung quanh tiếp màu, nhưng mắt hắn rất tốt, lại nhìn cẩn thận, muốn phát hiện cũng không khó.

Về mặt Triệu Giới nghiêm túc, sải bước chân dài, hai ba bước liền đuổi kịp: “A La!”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Lớn rồi, thành thực rồi

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Cũng may tiểu cô nương đi không nhanh, vài bước liền đuổi kịp.

Ngụy La nghe tiếng liền dừng lại, không rõ chuyện gì quay đầu lại nhìn về phía Triệu Giới: “Đại ca ca còn có việc gì sao?”

Triệu Giới đứng bên cạnh nàng, nhìn gương mặt tinh xảo trong sáng, lần đầu tiên hắn cảm thấy khó có thể mở miệng. Phải nói như thế nào chứ? Tiểu cô nương trưởng thành rồi, lần đầu tiên có quý thủy, hắn thay nàng cao hứng, nhưng cũng có chút lo lắng mơ hồ. Trưởng thành có nghĩa là thành thực, vốn là nụ hoa nhưng từ bây giờ đã nở rộ thành cánh hoa rực rỡ, nàng sẽ càng ngày càng đẹp, đẹp đến đủ để hấp dẫn tất cả ánh mắt của mọi người.

Triệu Giới bây giờ đã cảm thấy khủng hoảng, Ngụy La còn non nớt đã hấp dẫn hai người Lý Tụng và Tống Huy, nếu lớn lên chẳng phải sẽ khiến người khác càng lo lắng hơn sao?

Triệu Giới nghĩ nghĩ, sau này có nên coi sóc Ngụy La chặt chẽ hơn không? Tiểu cô nương này chỉ có thể thuộc về hắn, hắn nhìn nàng từng chút một dần lớn lên, tự mình vun đắp cho bông hoa thêm yêu kiều, hắn vì nàng tưới nước bón phân, cuối cùng cũng đợi tới ngày hoa nở. Đóa hoa này chỉ có mình hắn có thể hái xuống, ai cũng không được chạm vào.

Triệu Giới chỉ nhìn nàng không nói lời nào, Ngụy La không khỏi có chút nóng nảy: "Rốt cuộc Đại ca ca muốn nói gì?"

Triệu Giới hoàn hồn, nhìn nha hoàn Kim Lũ đứng bên cạnh nàng, mặt không đổi sắc kêu Ngụy La tới trước mặt hắn: “Người của ta mới nhặt được hai cái túi hương, muối xem có phải của muối không?”

Ngụy La nghe vậy tiến lên, đi được một nửa liền nhớ tới hôm nay bản thân không mang theo túi hương, sao có thể là của nàng! Ngụy La đang định mở miệng, chỉ thấy Triệu Giới lấy túi hương ra, nàng cầm túi thơm rồng màu xanh ngọc thêu hoa sen nhìn nhìn, lắc đầu nói: “Không phải của muối, Đại ca ca, cái này vừa nhìn là biết của nam nhân rồi!”

Triệu Giới mặt không đổi sắc, kêu nàng xem lại, "Hương liệu trong này muối biết không?"

Kim Lũ đứng phía sau kiên nhẫn chờ hai người, đầu tiên nàng ta nhìn mặt đất dưới chân, sau đó nhìn qua hành lang bên kia, cuối cùng lại nhìn Ngụy La. Kim Lũ nhìn một chút, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ cổ quái, nhìn chằm chằm nơi váy của Ngụy La mấy lần, cuối cùng cũng xác định được đó là gì. Mặt Kim Lũ đanh lại lộ vẻ căng thẳng, nhất thời quên luôn quy củ, hoảng hốt rồi loạn kêu lên: “Tiểu thư!”

Cô nương gia đến quý thủy không phải chuyện gì lớn, lay dính lên y phục một chút cũng là chuyện thường, nhưng nếu ở nơi đông người bị người ngoài nhìn thấy, quả thật rất xấu hổ! Hơn nữa Ngụy La lại là có quý thủy lần đầu, căn bản chưa từng lưu tâm. Lại nói đời trước lúc hơn mười bốn tuổi Ngụy La mới có quý thủy, bây giờ tới sớm một năm, tất nhiên nàng không kịp chuẩn bị.

Ngụy La đang ngửi ngửi hương liệu trong túi thơm, nghe Kim Lũ kêu mình ầm ĩ, nghiêng đầu hỏi: “Có gì mà gấp gáp như vậy?”

Đại sự, là đại sự đó! Cũng không biết lúc này ra ngoài có ai nhìn thấy hay không, Kim Lũ cẩn thận nghĩ lại, các nàng từ lúc ra khỏi phòng cơ bản cũng không gặp ai, chỉ gặp Triệu Giới và trụ trì Thanh Vọng. Trụ trì thì hắn là không thấy, còn Triệu Giới... xem sắc mặt vị này cũng không có gì khác thường về mặt tự nhiên, hắn là không thấy đi!

Nghĩ như vậy, Kim Lũ khẽ thở phào một cái. Nhân lúc Tĩnh Vương điện hạ và người khác còn chưa phát hiện ra, phải dẫn tiểu thư về phòng ngay mới được!

Kim Lũ đi lên, rất nhanh liền nghĩ ra lý do tốt, hồ thẹn nói: “Nô tỳ đột nhiên nhớ ra, vừa rồi lúc đi ra có quên đồ trong phòng, tiểu thư đi với nô tỳ về một chuyến nhé?”

Ngụy La chớp mắt, vô thức nói: “Đồ gì?”

Kim Lũ không trả lời được, ấp úng một lúc, cuối cùng đỏ mặt nói: “Là đồ vật rất quan trọng!”

Ồ, nếu đã nói như vậy, Ngụy La liền miễn cưỡng đồng ý. Nàng trả lại túi thơm cho Triệu Giới, trước khi đi cũng không quên nói với hắn: “Túi thơm có đàn hương và bạch chi (1), còn có một loại nguyên liệu muối không rõ, nếu Đại ca ca muốn biết, muối sẽ về hỏi Hân di giúp ca ca”. Nói xong còn chưa kịp tạm biệt liền bị Kim Lũ giục rời đi, xoay người đi về phía phòng của mình.

Kim Lũ lo lắng xiêm y dính máu của Ngụy La bị người khác thấy, lúc đi về như vô tình như cố ý đi sau lưng Ngụy La, ngăn cản ánh mắt của người khác.

Triệu Giới đứng ở hành lang nhỏ bên nhà, tay cầm túi thơm, nhìn bóng lưng Ngụy La đi xa dần. Đồng tử đen thẫm thanh thúy, vẻ mặt bí hiểm, rất lâu cũng không động.

Nàng đương nhiên không biết túi thơm này, bởi vì túi thơm này là của Triệu Giới hắn.

Triệu Giới thu hồi ánh mắt, bờ môi khẽ cong lên thành nụ cười nhẹ. Triệu Giới có mày kiếm hình lưỡi mác, dung nhan tuấn tú, vẻ mặt bình thường vô cùng lãnh đạm, cho dù bây giờ có cười lộ lên thì cũng khiến người ta có một cảm giác áp bức vô hình. Triệu Giới sung sướng cười lộ lên, mắt phượng nhu hòa, khóe môi cong cong, vô cùng đẹp mắt.

*** **

Hậu viện, phòng khách.

Ngụy La ù ù cạc cạc bị Kim Lũ kéo về, vào phòng liền hỏi: “Kim Lũ, đến tột cùng là quên mang thứ gì?”

Kim Lũ đi vào phòng trong, lấy từ trong bọc ra một bộ xiêm y sạch sẽ rồi mới đi ra, thu lại vẻ mặt căng thẳng lúc nãy, híp mắt cười tùm tùm nhắc nhở: “Tiểu thư, người xem đằng sau váy của mình một chút”.

Lông mày Ngụy La nhú lại, không hiểu trong bụng Kim Lũ đang bán hồ lô gì, quay đầu nhìn nhìn, hồi lâu mới nhìn ra vết máu đã khô trên váy. Gương mặt nhỏ nhắn của nàng cứng lại, cuối cùng cũng hiểu tại sao Kim Lũ lại vội vàng giục nàng quay về, hóa ra là có quý thủy lân đầu. Khó trách hôm nay nàng cảm thấy khó chịu, toàn thân bần rần, cả người mệt mỏi không có chút sức lực nào.

Hiểu được rồi Ngụy La liền nhớ tới, vừa rồi Triệu Giới cũng ở đó, không phải Triệu Giới đã thấy gì rồi chứ, hẳn có chê cười nàng không? Kiếp trước không phải mười bốn tuổi nàng mới có sao, lần này sao lại đến sớm như vậy?

Sắc mặt nàng không tốt, Kim Lũ rất nhanh đoán được Ngụy La nghĩ gì, vội vàng an ủi: “Tinh Vương điện hạ sẽ không thấy đâu, lúc nãy nô tỳ mới nhìn qua, nét mặt ngài ấy rất tự nhiên, không có gì khác thường”.

Nói xong liền dẫn Ngụy La vào phòng trong, lấy xiêm y màu vàng thay cho nàng, cảm thán nói: “Tiểu thư đã trưởng thành rồi!”

Ngụy La biết được Triệu Giới không nhìn thấy, sắc mặt liền thả lỏng hơn một chút, cũng có chút yên lòng, nhưng không cảm khái nhiều như Kim Lũ.

Đã trải qua một kiếp, Ngụy La biết cái gì tốt cái gì không, quý thủy mỗi tháng tới một lần, đại biểu nàng trưởng thành, thành thực rồi, có thể thành thân, sinh con. Cũng may lúc ra ngoài Kim Lũ có chuẩn bị vài bông phòng ngừa vạn nhất, bây giờ lại có công dụng. Kim Lũ lấy vài bông ra, cầm tay nàng chỉ nàng phải dùng thế nào. Đời trước Ngụy La đã dùng qua, bây giờ học rất nhanh.

Thu xếp mọi thứ thỏa đáng xong, Ngụy La cuối cùng có thể thanh thản đi đến tiền viện Điện Đại Hùng Bảo.

Trong đại điện, một đôi mẫu nữ nghiêm trang quỳ trước tượng phật, đang lẩm bẩm cầu xin Bồ Tát phù hộ. Ngụy La nhìn quanh, không thấy Lương Ngọc Dung, mảy cau lại, cảm thấy có chút sốt ruột.

Lương Ngọc Dung chưa về hậu viện, cũng không ở đây, vậy nàng ấy đi chỗ nào?

Thật ra Lương Ngọc Dung không đi đâu xa, chỉ tới sau điện nghe trụ trì giảng kinh truyền đạo mà thôi. Ngụy La có chút khấn trương quá mức, trước kia Lương Ngọc Dung và Ngụy Thường Dẫn hầu như không nói chuyện, làm sao có thể trong một đêm liền yêu nhau được chứ!

Lương Ngọc Dung ngồi chồm hổm trên bồ đoàn, đáng người đoan chính, lần quần bên tai là mấy lời kinh phật khó hiểu của trụ trì, nàng nghe liền cảm thấy buồn ngủ. Lúc nãy sao nàng lại rảnh rỗi không có việc gì làm đi xem nào nhiệt mà tới đây chứ, bây giờ muốn rời đi lại cảm thấy ngại ngùng. Lương Ngọc Dung nghiêng đầu nhìn Ngụy Thường Dẫn ngồi xe lăn bên cạnh, chỉ thấy ánh mắt hân trầm tĩnh, mặt không đổi sắc. Ở cùng một chỗ, Ngụy Thường Dẫn lại có thể tâm bình khó hòa, lạnh nhạt tao nhã, nghiêm túc nghe trụ trì giảng kinh, trên mặt còn không có chút nôn nóng.

Lương Ngọc Dung đành phải thu hồi ánh mắt, ngoan ngoãn ngồi lại chỗ cũ, học bộ dáng của Ngụy Thường Dẫn, không nhìn loạn nữa.

Nhưng mà đúng là Lương Ngọc Dung vẫn chưa đạt được tới cảnh giới của Ngụy Thường Dẫn, ngồi một hồi, nàng dần có chút buồn ngủ. Đầu gật lại gật, gần như muốn ngủ.

Đúng lúc Lương Ngọc Dung sắp chìm vào giấc ngủ, trước mặt bỗng nhiên có một bàn tay thon dài vươn ra, trong lòng bàn tay còn để một cái kẹo mạch nha. Lương Ngọc Dung liền tỉnh táo, kinh ngạc nhìn sang, chỉ thấy vẻ mặt Ngụy Thường Dẫn không chút gợn sóng, bên môi khẽ cười, hướng hướng cái kẹo đường về phía nàng, ý tứ không cần nói cũng rõ.

Lương Ngọc Dung cũng không ngại, cầm cái kẹo cho vào trong miệng, đường ngọt tan tràn đầy trong khoang miệng, thoáng cái liền xua tan cơn buồn ngủ của nàng. Lương Ngọc Dung ngồi đàng hoàng lại, chẳng mấy chốc liền ăn xong một cái kẹo. Một lát sau, nàng nghiêng đầu nhìn Ngụy Thường Dẫn, đôi mắt đen to lúng liếng khẽ chớp, ánh mắt kia rõ ràng đang hỏi hân: “Có còn nữa không?”

Ngụy Thường Dẫn khẽ ním cười, đưa tay vào trong tay áo dệt kim thêu hoa văn Bát Bảo, lấy ra một cái bọc giấy dầu nho nhỏ đưa tới trước mặt nàng. Hân không bài xích đồ ngọt, ngẫu nhiên cũng có vài thứ trong người, lúc thấp thỏm hay nóng nảy có thể ăn một viên giúp tâm bình khí hòa. Bây giờ lại thấy tiểu cô nương trước mặt không tinh tâm nổi, liền lấy ra trấn an nàng, không nghĩ lại có hiệu quả.

Sau khi có kẹo mạch nha, Lương Ngọc Dung quả thật không ngủ gà ngủ gật cũng không nhìn loạn xung quanh nữa. Đợi nàng ăn xong bọc kẹo, trụ trì cũng vừa vận giảng xong kinh phật.

Đi ra khỏi điện, Lương Ngọc Dung đuổi theo xe lăn bằng gỗ phía trước, gọi: "Thường Dẫn ca ca!"

Ngụy Thường Dẫn nghe tiếng, ra hiệu cho hạ nhân phía sau dừng lại.

Lương Ngọc Dung đứng bên cạnh hân, đem giấy dầu kia đưa lại, mặt mày cong cong, lúm đồng tiền dịu dàng: “Muội ăn xong rồi, lần sau gặp lại sẽ trả lại

cho ca ca. Ca ca thích ăn gì? Kẹo mạch nha sao?”

Gương mặt tuấn tú nho nhã của Ngự Thường Dẫn thoáng lộ ra nụ cười: “Cái gì cũng được”.

Cái gì cũng được, vậy nàng mua cái gì hần cũng không phản đối sao? Đầu óc Lương Ngọc Dung nghĩ ngợi, đối với mấy chuyện này rất thích thú, rất nhanh liền nghĩ tới: “Muội biết ở Bát Trân Phường có một loại kẹo rất ngon, là dùng sữa bò và hạnh nhân làm thành, ngọt mà không ngán, ca ca có muốn thử không? Muội mua cho ca ca đền bù tổn thất nhé!”

Nói xong, khách hành hương trong bảo điện cũng lục tục ra ngoài, hai người bọn họ đứng chỗ này lại thành cản đường. Lương Ngọc Dung liền tự nhiên đứng sau lưng Ngự Thường Dẫn, đẩy xe lăn của hần lên phía trước.

Một màn này có chút quen thuộc, nàng đột nhiên nhớ ra trước đây cũng có tình huống như vậy, giữa màn tuyết mỏng, hần lẻ loi một mình ngồi dưới cây đại thụ, trên đầu cũng đầy tuyết. Nàng tiến lên muốn giúp hần đẩy xe lăn, đáng tiếc sức lực quá nhỏ, đẩy hoài vẫn không nhúc nhích. Bây giờ nàng trưởng thành, mặc dù vẫn dùng hết sức, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm xe động dẩy một chút.

Ngự Thường Dẫn thấy thế, ngăn cản nàng: "Muội đẩy không được đâu, để hạ nhân đẩy ca ca đi!"

Lương Ngọc Dung đẩy hần lên phía trước, lắc lắc đầu nói: “Ca ca lại không nặng, muội không dùng sức”.

Ngự Thường Dẫn ngập ngừng, cũng không nói gì nữa.

Đi một đoạn đường, phía trước là Bảo Điện Đại Hùng. Vấn đề vừa rồi Ngự Thường Dẫn vẫn chưa trả lời nàng, vì vậy lại hỏi: “Thường Dẫn ca ca, muội mua cho ca ca kẹo ở Bát Trân Phường được chứ?”

Ngự Thường Dẫn cười khê, lần này nhẹ gật đầu: “Được”.

Cứ quyết định như vậy, Lương Ngọc Dung nói: "Hôm nào muội mua xong sẽ kêu A La đưa cho ca ca." Suy nghĩ một chút lại không yên lòng nói: “Không biết A La có ăn vụng không...”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66-1: Mềm mại khó tin

dit: tart_trung

Beta: gaubokki

Cửa Điện Đại Hùng Bảo

Vừa nhìn thấy Lương Ngọc Dung đẩy Ngự Thường Dẫn đi tới, Ngự La liền cảm thấy không ổn.

Nàng trăm phương ngàn kế ngăn cản bọn họ lâu như vậy, nhưng cái gì nên tới thì trước sau gì cũng sẽ tới.

Lương Ngọc Dung và Ngự Thường Dẫn tới gần nàng, Ngự La hướng Ngự Thường Dẫn quy củ gọi “Đại ca”. Ngự Thường Dẫn gật đầu, nói với Ngự La vài câu, cũng không nói nhiều, liền kêu hạ nhân đẩy về phòng khách ở hậu viện.

Lương Ngọc Dung nhìn Ngự Thường Dẫn đi xa, lúc đó mới đi tới chỗ Ngự La, nghi ngờ hỏi: “A La, không phải là thân thể không thoải mái sao, sao lại tới đây?”

Về mặt Ngự La nghiêm túc, không đáp mà hỏi ngược lại: “Vừa rồi ngươi cùng đại ca ta đi đâu vậy?”

Lương Ngọc Dung chỉ chỉ điện nhỏ đằng sau, thấy Ngự La nghiêm túc hỏi, còn tưởng đã xảy ra chuyện gì vô cùng lớn, thẳng thắn nói: “Ta ra sau điện nghe trụ trì giảng kinh”. Vừa nói vừa lôi kéo Ngự La đi về phòng, lại lải nhải oán hận nói: “Kinh pháp thật cao thâm khó hiểu, ta nghe đến thiếu chút nữa là ngủ luôn rồi. May mà Thường Dẫn ca ca có mang theo kẹo mạch nha, ta ăn xong liền không ngủ gật nữa”.

Hai người đi trên đường nhỏ lát đá xanh, bước chậm chậm mà đi. Phòng khách ở hậu viện cách tiền viện một khoảng, đi một lúc sẽ thấy các vị tu sĩ mặc áo cà sa đi lại. Tăng nhân chấp tay trước ngực hành lễ với các nàng, các nàng cũng quý củ hành lễ đáp lại.

Đi một đường tới phòng khách, Ngự La đứng trước cửa gian phòng của mình, nghiêng đầu hỏi: “Thường Dẫn ca ca cho ngươi kẹo?”

Lương Ngọc Dung cười gật đầu, cho rằng Ngự La không tin, đem giấy dầu mình đã gấp chỉnh tề đưa nàng xem, bày tỏ bản thân không nói dối: “Ta định tặng lại cho Thường Dẫn ca ca một bao kẹo. A La, ta mua rồi, đến lúc đó ngươi giúp ta đưa cho ca ca được không?”

Nguy La không cần suy nghĩ, liền nói: “Không được”.

Lương Ngọc Dung ngẩn người, vốn nghĩ Nguy La sẽ đồng ý, bây giờ lại không chút do dự mà từ chối, khiến nàng không biết phải làm sao: “Tại sao?”

Tại sao chứ... đương nhiên là vì nàng muốn hai người họ càng ít tiếp xúc càng tốt, thừa dịp bây giờ còn chưa có bao nhiêu tình cảm, nên dứt thì dứt, miễn cho sau này càng thêm bi thương. Nguy La đẩy cửa Trục Linh ra, cất bước đi vào trong: “Thường Dẫn ca ca ở tại Dung Viên, ít khi ra ngoài, ta cũng ít khi nhìn thấy huynh ấy, không tiện lắm”.

Lý do này thật quá miễn cưỡng, ai mà tin chứ? Bọn họ ở cùng một phủ, muốn gặp mặt còn không phải dễ dàng sao? Nói cho cùng là không muốn giúp Lương Ngọc Dung nâng! Hai má Lương Ngọc Dung phồng lên, đôi mắt hạnh tròn to nhìn chăm chăm sau ót Nguy La, tức giận nói: “Người không giúp ta, vậy hôm nào ta tự mình đi đưa”.

Nguy La giậm chân, suy nghĩ cẩn thận lời của Lương Ngọc Dung. Nếu nàng giúp Lương Ngọc Dung đưa kẻo cho Nguy Thường Dẫn, tối thiểu hai người bọn họ sẽ không gặp nhau, nếu để Lương Ngọc Dung tự mình đưa, chưa biết họ gặp nhau rồi có phát sinh chuyện gì không. Như vậy xem ra, tự nàng phải đem đi mới an toàn.

Nguy La xoay người, thỏa hiệp nói: “Được rồi, ta giúp người”.

Lương Ngọc Dung nhất thời cười rộ lên lộ ra lúm đồng tiền, vui vẻ cảm tạ Nguy La.

*** ** *

Hậu viện Thiên Phật Tự có một mảnh rừng đào, chiếm hơn một nửa sườn núi, lúc Nguy La ngồi trên xe ngựa đã nhìn thấy. Hoa đào rực rỡ, nở rộ sáng cả một mảnh rừng, khiến người mê loạn.

Sớm tinh mơ Nguy La đã thương lượng với Lương Ngọc Dung, chờ buổi trưa dùng cơm chay ở Phật Tự xong, trong lúc mọi người nghỉ ngơi thì các nàng đi ra rừng đào nhìn ngắm một chút. Ăn trưa xong, Nguy La an bài mọi thứ thỏa đáng, lúc chuẩn bị xuất phát, đẩy cửa ra thì liền thấy Lương Ngọc Dung đang gọi Nguy Thường Dẫn!

Nguy Thường Dẫn và Nguy Thường Hoàng đang cùng đứng dưới gốc đa cách đó không xa, một người ôn hòa nho nhã, một người anh tuấn tuấn lãng.

Lương Ngọc Dung và Nguy La tới đó, trong tâm Nguy La dù không muốn nhưng trên mặt cũng không biểu hiện gì, miễn cưỡng cười một cái: “Thường Dẫn ca ca sao cũng tới đây?”

Lương Ngọc Dung chấp hai tay sau lưng, cười híp mắt giải thích: “Là ta gọi Thường Dẫn ca ca tới, nghe nói lúc nào Thường Dẫn ca ca cũng ở trong nhà, ít khi ra ngoài, nên muốn ca ca cùng ra sau núi xem hoa đào một chút”.

Buổi sáng lúc đi ra khỏi Điện Đại Hùng Bảo, Lương Ngọc Dung liền mời Nguy Thường Dẫn cùng mọi người ra sau núi. Lúc đó Nguy Thường Dẫn từ chối, không muốn quấy rầy nhã hứng du ngoạn của bọn họ. Chỉ là lúc đó Lương Ngọc Dung có chút tức giận, lúc đó nàng nói thế nào nhỉ? A, nàng nói: “Làm sao ca ca biết sẽ quấy rầy bọn muội? Thường Dẫn ca ca không muốn đi, có phải là vì chê bọn muội quấy rầy ca ca không? Nghe nói ca ca thích yên tĩnh, thật ra bọn muội cũng không ồn ào đâu, ca ca đi rồi sẽ biết. Một năm hoa đào chỉ nở một lần, vừa kịp lúc, không xem thật đáng tiếc!”

Từ nhỏ Lương Ngọc Dung đã mồm miệng nhanh nhẩu, giống như Nguy La vậy, nói hai ba câu liền lay động được người ta rồi.

Sau khi Nguy Thường Dẫn nghe xong thì bật cười, tiếng cười chậm rãi động lòng người, cuối cùng cũng đồng ý.

Bây giờ hán ngồi trên xe lăn, gương mặt bình thản, mặt mày tuấn tú có chút ý cười: “Ngọc Dung nói hoa đào sau núi nở rất đẹp, ca ca liền không mời mà tới. A La không hoan nghênh ca ca sao?”

Lương Ngọc Dung đứng bên cạnh, tươi cười xán lạn, hiển nhiên tâm tình rất tốt.

Loại tình huống này Nguy La sao có thể nói ra ba chữ “Không hoan nghênh”, nàng gật nhẹ đầu, dỗi lòng nói: “Sao có thể? Đại ca ca đi với bọn muội, tất nhiên là hoan nghênh rồi”.

Nói xong nàng suy nghĩ một lát, cười nói: “Cũng không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi”.

Đoàn người đi về phía sau miếu, rừng đào cách Thiên Phật Tự không xa, mỗi người chỉ dẫn theo một nha hoàn hoặc người hầu cùng đi.

Nguy La đi phía sau, nhìn bóng lưng Lương Ngọc Dung và Nguy Thường Dẫn mà rơi vào trầm tư.

Lương Ngọc Dung là tiểu cô nương biết ăn nói, tính tình hoạt bát, cùng nàng ấy ở một chỗ sẽ không lo buồn chán. Lương Ngọc Dung và Nguy Thường Dẫn thật sự bù trừ cho nhau, một người hoạt bát, một người ôn hòa yên tĩnh. Lúc nàng ấy nói chuyện, Nguy Thường Dẫn ở một bên yên lặng lắng nghe, hình ảnh thật hài hòa. Nếu không phải hai người họ định trước không có kết quả tốt gì, thật sự là một cặp xứng đôi.

Nguy La lại nhớ đến kết cục đời trước.

Lúc đó nàng mới vừa trở về Phủ Anh Quốc Công nhận thân, bị Đỗ Thị và Nguy Tranh đuổi đi, không dám vào phủ, đành phải núp ở góc cửa bên chò

Nguy Côn trở về. Sau đó, nàng không đợi được Nguy Côn, lại thấy Lương Ngọc Dung.

Khi đó Lương Ngọc Dung bị phu thê Bình Viễn Hầu bức bách, cùng người khác định hôn, nhưng trong lòng nàng ấy không bỏ được Nguy Thường Dẫn, liền tới Phủ Anh Quốc Công muốn gặp hắn một lần. Nguy Thường Dẫn không xuất hiện, nàng ấy cố chấp quật cường đứng bên cửa, lặng lẽ rơi lệ. Lương Ngọc Dung khóc, khóc mãi, đại khái là quá tuyệt vọng, cuối cùng co người ngồi xỏm dưới đất mà khóc, thân thể không ngừng run rẩy. Một người bình thường vui vẻ như vậy, khi đó đã không còn biết cười, chỉ còn lại chết lặng, trống rỗng và tuyệt vọng.

Cuối cùng Lương Ngọc Dung không đợi được Nguy Thường Dẫn, lúc trời tối đen thì bị người của Phủ Bình Viễn Hầu dẫn về.

Nếu đời này bọn họ cũng có kết cục như vậy, Nguy La nói gì cũng không thể để cho hai người họ lại yêu nhau.

*** **

Đi ra cửa sau Thiên Phật Tự là một đường nhỏ đi xuống núi. Hai bên đường là cây bụi gai che kín, chỉ còn con đường mòn nhỏ ở giữa để đi. Cũng may đường này coi như bằng phẳng, cũng không hẹp lắm, hai người sóng vai nhau đi cũng được.

Dọc theo đường đi Nguy La đều kéo tay Lương Ngọc Dung, không để nàng ấy tiếp xúc với Nguy Thường Dẫn. cũng may Lương Ngọc Dung không nghi ngờ gì, đoạn đường này coi như trót lọt.

Khoảng nửa canh giờ trôi qua, phóng tầm mắt không xa là một mảnh rừng, hoa đào nơi đó đang nở rộ sáng cả một khoảng trời, cánh hoa trắng mịn, màu sắc diễm lệ, nhìn lại thì giống như một bức tranh thiên nhiên đậm màu. Lúc bọn họ tới gần, đắm mình giữa rừng hoa đào, cánh hoa theo gió bay là tả, quần quanh tới trước mặt họ, từng đợt hương cũng nương theo đó tỏa ra xung quanh.

Một mảnh hoa đào rơi trên đỉnh đầu Nguy La, Thường Hoảng đưa tay thay nàng lấy xuống, lại hỏi: “A La, có phải tỳ không thoải mái không?”

Sắc mặt nàng không tốt, cánh môi trắng bệch, giống như đang âm thầm chịu đựng nỗi thống khổ rất lớn.

Nguy La thật sự không khỏe cho lắm, nàng tự đánh giá cao bản thân, hôm nay là ngày đầu quý thủy, thân thể thật sự yếu ớt. Buổi sáng đi đoạn đường núi dài như vậy không nói, lúc này xuống núi thật sự tiêu hao nhiều sức lực, khiến nàng mệt mỏi kiệt sức, toàn thân không còn chút sức nào. Không những như thế, bụng nàng còn đau đến muốn chết. Nguy La nức nở nghẹn ngào một tiếng, kêu Kim Lũ đỡ mình đi vào đình nhỏ đằng trước: “Ta có chút mệt... Ngồi ở chỗ này nghỉ ngơi một chút đi!”

Có điều bộ dạng Nguy La không đơn giản chỉ là “Hoi mệt”, nàng ngồi trên ghế đá trong đình, đầu cúi gằm, bộ dáng không vui.

Nguy Thường Hoảng khẩn trương đi tới, hỏi: “Thật sự là chỉ hơi mệt sao? Tỳ có chỗ nào không thoải mái không?”

Nguy La gật đầu, nhắm mắt nói nhỏ: “Thật... đệ đi chơi với Thường Dẫn ca ca đi, tỳ ngồi đây một lát là ổn rồi”.

Nguy Thường Hoảng nhú mày, không muốn đi: “Tỳ không thoải mái, đệ ở lại đây với tỳ”.

Có điều đây là loại chuyện riêng tư của nữ nhân, sao nàng lại có thể để hắn biết chứ! Nguy La kiên quyết đuổi Nguy Thường Hoảng ra ngoài, hắn không còn cách nào khác, đành cẩn thận chặm rãi rồi đi.

Trong đình chỉ còn lại mình nàng, Kim Lũ quan tâm hỏi: “Tiểu thư, nô tỳ có mang theo trà gừng, ngài có muốn uống một chén cho đỡ lạnh không? Trên núi lạnh, hoặc là bị hàn khí nên mới đau bụng”.

Kim Lũ nói xong, thấy Nguy La không phản đối, liền lấy ra một cặp lồng đựng thức ăn son đỏ chạm khắc tranh hoa văn tùng trúc mai, mở ra, lấy chén trà khắc hoa hồng đựng trà gừng nóng bên trong ra, bưng tới trước mặt nàng: “Vẫn còn nóng lắm, tiểu thư uống đi!”

Lúc này Nguy La cũng không thể làm gì khác, không thể vừa mới tới liền kêu đi về, huống gì còn phải lên núi lại, nàng vừa nghĩ đã thấy không thích rồi. Nguy La nhận chén trà, uống từng chút một, sau đó lại nằm rũ trên bàn, một tay ôm bụng, một tay kê dưới đầu, nhắm mắt dưỡng thần.

Trong lúc đó, Lương Ngọc Dung có qua đình hai lần xem Nguy La, thấy tình trạng nàng không tốt cũng không quá rầy. Chuyện như vậy ai cũng không giúp được, đầu năm nay Lương Ngọc Dung cũng có quý thủy, có một lần nàng không chú ý bị lạnh, cũng đau như vậy, vì thế thật sự là cảm động lây, rất đồng tình với Nguy La.

Sau khi Nguy La uống trà gừng xong thân thể cũng ấm hơn, đau đớn cũng giảm bớt, biết vậy ngay từ đầu đừng để bị lạnh. Nàng nhắm mắt lại, nhớ tới lát nữa còn phải đi ra ngoài, đột nhiên có một bàn tay ấm áp sờ trán nàng, thử nhiệt độ trên trán.

Bàn tay đó thon dài cường tráng, là tay nam nhân. Nguy La cho là Nguy Thường Hoảng, nhẹ nhàng “Ngô” một tiếng, dúi đầu vào khuỷu tay, giọng mềm mại nói: “Thường Hoảng, đừng động... Tỳ khó chịu”.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sừ Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66-2: Mềm mại khó tin (2)

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Tay kia dừng lại giữa không trung một lát, cũng không thu lại, mà chạm vào lỗ tai nàng, nắm lấy thùy châu (1) của nàng mà vuốt vuốt, thanh âm trầm thấp dễ nghe vang lên: “Sao vậy? Nhóc con, thân thể không thoải mái sao?”

Thanh âm này...

Ngụy La ngẩng đầu, nghênh đón đôi mắt cười như không cười đang nhìn nàng, thật là Triệu Giới! Nàng kinh ngạc hỏi: “Đại ca ca, sao ca ca cũng ở đây? Ca ca tới đây lúc nào?”

Triệu Giới tự nhiên ngồi xuống bên cạnh nàng, lấy tay chỉ chỉ, nhếch môi nói: “Không phải muội nói phía sau chùa có một rừng hoa đào, hoa nở rất đẹp, kêu bản vương nếu có thời gian liền tới xem một chút!”

Ngụy La ngẩn ngơ a một tiếng, thành thật nói: “Muội quên mất!”

Tình trạng hôm nay của nàng không tốt, đầu óc của chậm chạp, không nhớ gì cũng là bình thường.

Triệu Giới nhếch mi, nhớ tới bộ dáng ỉu xiu của nàng, suy nghĩ gì đó nhìn nàng một lúc, lại hỏi: “Thân thể muội không thoải mái sao?”

Ngụy La mím môi, gò má trắng mịn có chút phớt hồng. Nàng không nghĩ nói sự thật với Triệu Giới, dù sao loại chuyện này cũng không tiện mở miệng, rất nhanh nghĩ ra một cái có thật tốt nói: “Mới vừa xuống núi nên có chút mệt, muội nghỉ ngơi một lát là được rồi”.

Đôi mắt đen của Triệu Giới chợt lóe, nhớ tới hôm qua hắn thấy một màn kia của nàng, cũng đoán được đại khái. Triệu Giới mặt không biến sắc, môi khẽ cong, có nhiều chuyện cô nương không tiện mở miệng, nàng không muốn nói, hắn cũng không ép.

Cách đó không xa, Lương Ngọc Dung đẩy Ngụy Thường Dẫn đi dưới tán cây đào, cánh hoa vụn đầy đất, xe lăn từ từ đi nghiền qua, đóa hoa vùi sâu trong đất, ngay cả đất cũng tràn ngập mùi hương. Ngụy Thường Hoàng đi phía sau, hắn không am hiểu giao tiếp với người khác, này giờ cũng không nói gì, chỉ yên lặng đi theo sau.

Ngụy La nhìn bọn họ, muốn nói lời cáo biệt với Triệu Giới, lại nghe hắn nói: “A La, nếu muội thấy không thoải mái, Đại ca ca đưa muội về Thiên Phật Tự”.

Ngụy La theo bản năng muốn từ chối, nàng sao có thể bỏ Thường Hoàng và Lương Ngọc Dung ở đây mà về! Nói là cùng nhau đi xem hoa đào, sao một mình nàng trở về được chứ!

Nhưng tiếp theo đó, Ngụy La thấy Chu Cảnh không biết từ đâu dắt ra một con tuần mã màu mận đỏ. Triệu Giới nhận lấy dây cương, nói với nàng: “Bản vương cưỡi ngựa, nó có thể đưa muội lên núi”.

"..."

Nói thật, Ngụy La động tâm.

Nếu như không cưỡi ngựa, nàng phải tự đi bộ về Thiên Phật Tự. Đường núi dài như vậy, với sức của nàng bây giờ, nhất định không quay về được.

Ngụy La đứng tại chỗ giây giữa khổ sở, tình thế khó xử, nàng cũng chưa nghĩ kỹ, vậy mà Triệu Giới đã tới bỗng nàng lên, giữ eo nhỏ của nàng bế nàng lên ngựa. Hắn khẽ cười: “Bản vương bảo Chu Cảnh nói với bọn họ một tiếng, bọn họ sẽ biết”.

Ngụy La nắm lấy bờm ngựa, khẽ chống người dậy, cánh môi khẽ nhếch, cuối cùng gật gật đầu.

Triệu Giới không cho Kim Lũ đi theo, hắn đi trước dắt dây cương, mang theo nàng đi tới bên kia rừng đào.

Ngụy La ngồi yên trên lưng ngựa, độ cao này vừa vặn có thể nhìn được toàn bộ quang cảnh rừng đào. Cánh hoa đào bay lá tả rơi trên người nàng, Ngụy La nhìn bóng lưng Triệu Giới đi phía trước, nghiêng đầu rồi lăm vào trầm tư. Bả vai hắn rộng lớn, sống lưng thẳng tắp, rõ ràng là người có thân phận tôn quý, khí chất cao nhã, hết lần này tới lần khác lại nguyện ý dắt ngựa cho nàng.

Bọn họ đi càng lúc càng xa, đã không nhìn thấy đỉnh nhỏ phía sau. Hoa đào trên đỉnh đồi nở rộ, hương hoa xông vào mũi, trong không khí tràn ngập hương thơm.

Ngụy La cảm thấy không thích hợp, kêu một tiếng: “Đại ca ca”.

Triệu Giới xoay người lại, ừ một tiếng, giọng nói từ tính mê người.

Nàng hỏi: “Không phải chúng ta đi về sao, đường này hình như không đúng lắm?”

Triệu Giới cong môi giải thích: "Đây là đường khác, ra khỏi rừng đào có một suối nước nóng, chúng ta theo đường đó lên núi".

Ngụy La tỉnh ngộ a một tiếng, nghe thấy có suối nước nóng vừa ngạc nhiên vừa mừng. Không phải nàng chưa từng ngâm mình trong suối, chỉ là suối nước nóng tự nhiên thật chưa từng thấy qua, không biết như thế nào, lập tức liền tò mò.

Đi không bao lâu, rời khỏi rừng đào, quả nhiên có một ôn tuyền tự nhiên. Ôn tuyền này được ba mặt núi vây lại, vách núi dựng đứng, đá lồi chồm, chỉ có một mặt giáp rừng có thể ra vào. Bên bờ không ít đá tảng chồng chất, diện tích không lớn có phần hơi nhỏ, trên mặt nước có hơi nước bốc lên, khí nóng đập vào mặt, cực kỳ mê người.

Ngụy La nhảy từ trên lưng ngựa xuống, đến cạnh suối nước nóng, đôi mắt ngóng nhìn trông mong. Nếu không phải có Triệu Giới ở đây, nàng thực muốn đi xuống ngâm mình trong nước. Nhưng nghĩ lại, tình hình của nàng bây giờ khá đặc biệt, cho dù không có Triệu Giới ở đây cũng không thể ngâm. Nghĩ vậy, nàng lại bình tĩnh, trong lòng cũng dễ chịu hơn. Nàng nhìn thấy mấy khối đá đẹp mắt khéo léo xếp quanh ôn tuyền, nhìn không được nhặt lên một khối, cảm vào tay liền cảm nhận được độ nóng, Ngụy La ngạc nhiên mừng rỡ nắm trong tay: "Đá cũng nóng này!"

Triệu Giới đứng một bên, mỉm cười nhìn bộ dáng vui vẻ của nàng: "Bây giờ còn muốn vội vã trở về sao?"

Nàng thành thực lắc đầu, cái ôn tuyền này hấp dẫn hơn nàng nghĩ nhiều. Ngụy La muốn ở lại một lúc nữa, tròng mắt xoay chuyển, rất nhanh liền có ý tưởng, môi hồng nhếch lên, hỏi hân: "Đại ca ca, muội muốn ngâm chân, ca ca không cần ở đây, ở bên kia đợi muội được không?" Nói rồi chỉ khóm cây chỗ xa xa, giọng nói khẩn thiết.

Nàng đi đứng có chút khó chịu, nước nóng có thể giảm đau, huống gì ôn tuyền tự nhiên này có tác dụng trị liệu, nếu dùng nước ở đây ngâm chân thì không còn gì tốt hơn.

Triệu Giới nhìn nàng một lát, gật đầu nói: "Được".

Nàng lại không yên tâm dặn dò: "Nếu có người đến, Đại ca ca nhất định phải ngăn cản hân, sau đó nói cho muội biết".

Tiểu cô nương chỉ huy Triệu Giới cũng rất ra hình ra dạng, Triệu Giới bật cười, nàng nói gì nghe nấy: "Đã biết!"

Triệu Giới đi tới chỗ nàng chỉ, ngồi dưới tán cây, người ung dung dựa vào thân cây, mỉm cười nhìn tiểu cô nương cách đó không xa. Ngụy La đưa lưng về phía hân, đại khái là đã còi hết hài và tất, một đôi hài mẫu đơn để trên bờ, nàng ngâm hai chân vào nước, thân thể nhỏ nhỏ rút lại, về mặt bây giờ nhất định là rất thỏa mãn.

Ngụy La cảm lấy khối đá nóng vừa rồi, cách một lớp y phục để trên bụng, lập tức cảm thấy toàn thân ấm áp, mệt mỏi và đau đớn cũng bớt đi nhiều.

Ngụy La thích ý thờ dài một hơi, đột nhiên có chút không muốn rời đi.

Triệu Giới đứng dưới tán cây đợi một khắc, thấy tiểu cô nương đối diện không nhúc nhích. Lúc đầu hân cho rằng nàng thích tới quên thời gian, lại đợi một chút nữa. Nhưng nàng mãi vẫn không động, cái đầu nhỏ rũ xuống, thân thể có chút nghiêng về một hướng, Triệu Giới lúc này mới cảm thấy có gì đó không đúng.

Triệu Giới đi tới gần, giữ lấy bả vai gầy nhỏ mảnh mai của nàng, nhìn nhìn, hai mắt tiểu cô nương đóng chặt, môi anh đào hơi mở, đúng là ngủ thiếp đi rồi!

Triệu Giới nhìn không được cười phá lên, bắt đắc dĩ cọ cọ cánh mũi của nàng. Như vậy cũng có thể ngủ được, thật là quá sơ ý!

Cứ tiếp tục ngâm như vậy cũng không phải biện pháp, Triệu Giới ôm Ngụy La từ trong ôn tuyền ra, bế tới một tảng đá bằng phẳng. Đôi chân ngọc của nàng dính nước, bọt nước từ lưng bàn chân trượt xuống, nhỏ vào trong bụi cỏ. Hân cảm hai chân nàng lên, cũng không bỏ xuống đất mà để tựa lên đùi mình. Triệu Giới lấy khăn tay trong tay áo, tỉ mỉ lau khô bọt nước trên chân. Người sinh ra kiêu mỹ, ngay cả đôi chân nhỏ cũng đẹp hơn so với người khác, da bả chân vừa trắng lại vừa mịn, mười đầu ngón chân ónh nhuận đáng yêu, móng chân hồng phấn, lưu luyến mê người, khiến hân yêu thích không rời buông tay.

Đôi mắt sâu của Triệu Giới khẽ chuyển, ngón cái đặt ở ngón chân của nàng, nhẹ nhàng xoay vòng. Rất lâu sau mới buông nàng ra, giúp nàng mang tất vào.

Tiểu cô nương có vẻ rất mệt, ầm ĩ như vậy mà vẫn không tỉnh. Triệu Giới ôm nàng lên ngựa, xoay người lên theo, ngồi phía sau nàng, cánh tay dài đưa ra phía trước, ôm nàng vào lòng. Bọn họ cười ngựa lên núi, Ngụy La không biết, núp ở trong ngực Triệu Giới, dụi dụi, gò má dán vào lồng ngực hân, cuối cùng cũng tìm được một tư thế thoải mái, tay vòng qua eo hân tiếp tục ngủ.

Đôi mắt đen của Triệu Giới càng thêm thâm trầm, một tay ôm lấy eo nàng, một tay nắm dây cương. Bàn tay hân nóng hổi cơ hồ tỏa nhiệt.

Rất nhanh liền tới Thiên Phật Tự, người cười ngựa đi với tốc độ ngày càng chậm.

Còn một đoạn nữa mới tới cửa, Triệu Giới nắm chặt dây cương cho ngựa dừng lại. Hân ôm tiểu cô nương trong lòng, cúi thấp người, tỉ mỉ nhìn nàng một lát, ghé vào người nàng, thấp giọng gọi: "A La".

Ngụy La không có phản ứng, gương mặt nhỏ nhắn yên tĩnh, an ổn ngủ yên.

Triệu Giới nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng, Ngụy La ở trong lòng hân, cuộn thành một đoàn, chiếm toàn bộ trái tim hân. Kể từ lần đầu tiên biết nàng, chân tình dề nên đã lâu không ngừng bộc lộ, bây giờ chính hân nhiều khi cũng không thể kiềm chế nổi.

Cuối cùng nàng cũng trưởng thành, hân không thể chờ được đem nàng biến thành của hân.

Nhìn thật lâu, cuối cùng Triệu Giới cúi đầu, hôn nhẹ lên trán Ngụy La.

Tiểu cô nương vẫn ngủ say như cũ, không có phản ứng.

Triệu Giới đứng thẳng, cảm thấy như vậy không đủ, hân thật quá muốn nàng, nhìn đã thật lâu, bây giờ cũng sắp tới cực hạn. Triệu Giới nhìn chằm chằm cánh môi phật hồng, càng lúc càng tới gần, chớp mũi kề vào chớp mũi nàng, thông thả, ân nhần, hôn xuống đôi môi của nàng. Con ngươi đen nhánh nhìn Ngụy La chằm chằm, đáng tiếc nàng nhắm mắt, không nhìn thấy chân tình trong mắt hân, càng không thấy sóng to gió lớn ẩn trong đôi con ngươi đó.

Triệu Giới đưa lưỡi liếm môi Ngụy La, không chỉ thân thể nàng mềm, ngay cả đôi môi cũng mềm mại đến khó tin. Hân không dừng lại quá lâu, sợ không khác chế được bản thân. Triệu Giới đứng dậy ôm chặt eo nàng, vùi đầu vào cổ nàng thở dốc thật sâu.

Thật vất vả mới bình ổn được dục niệm trong lòng, Triệu Giới nhảy xuống ngựa, ôm nàng về phòng khách.

Lúc này đám người Ngụy Thường Hoảng còn chưa về, hân đến sân nhỏ cho nữ, hỏi bọn họ chỗ nàng ở, sau đó bế nàng về phòng. Đẩy cửa, đi vào trong phòng, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, giúp nàng đắp chăn. Triệu Giới đứng bên cạnh giường nhìn Ngụy La một lúc, cúi người vuốt ve nốt ruồi nhỏ hồng trên trán nàng, lúc này mới xoay người rời đi.

Triệu Giới đi được một lúc, người trên giường khẽ động.

Lông mi dài của Ngụy La run rẩy, hai mắt chậm rãi mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Đi cửa sau

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Ngụy La ngủ một giấc thật dài, mãi tới giờ Dậu cũng không có chút dấu hiệu nào cho thấy nàng sẽ tỉnh.

Ngụy La ở chỗ này ngủ tới thiên hôn địa ám (1), mấy người Lương Ngọc Dung bởi vì lo lắng cho thân thể nàng, cũng không ở lại rừng đào mà vội vã trở về. Lúc Triệu Giới đưa Ngụy La đi trước cũng có báo cho Kim Lũ, trong lòng Kim Lũ tự có chừng mực, vì trong sạch của tiểu thư nhà mình cũng không đi nói lung tung. Bởi vậy đám người Lương Ngọc Dung chỉ biết thân thể Ngụy La khó chịu, đau đớn khó nhìn, vừa lúc Triệu Giới cười ngựa đi ngang qua rừng đào, liền thuận đường đưa nàng trở về.

Thực tế cũng gần giống như vậy, ngoại trừ một vài việc Triệu Giới làm ở bên ngoài cửa, những việc khác đều chính đáng, không có gì không ổn.

Sau khi Lương Ngọc Dung từ rừng đào trở về, nghĩ muốn tới thăm Ngụy La, nhưng nghe Bạch Lam nói nàng chưa tỉnh dậy nên đành về phòng mình trước. Không chỉ Lương Ngọc Dung, Ngụy Thường Hoảng cũng tới hai ba lần, nhưng cửa phòng Ngụy La luôn đóng chặt, hân cũng không tiện đi vào quấy rầy, chỉ nói Bạch Lam chăm sóc Ngụy La cho tốt.

Bạch Lam liên tục đồng ý.

Sáng sớm hôm sau, Ngụy Thường Hoảng lại tới một chuyến, lúc này Ngụy La cũng đã rời giường.

Lúc này cơn đau của Ngụy La cũng giảm nhiều, sắc mặt tuy không hồng hào bóng loáng nhưng cũng không còn tái nhợt giống như hôm qua. Nàng nhận lấy khăn ướt Kim Lũ đưa, rửa mặt, ngồi ở bàn tròn gỗ lim cùng Thường Hoảng dùng đồ ăn sáng ở chùa. Cơm trong chùa đều là thức ăn chay, trên bàn chỉ có bánh bao đậu phụ, bánh ngọt củ cải và cháo nấu bằng gạo phỉ thủy cùng mấy thứ rau dưa để ăn sáng. Ngụy La gấp một đũa đậu phụ ngọc ẩn cho vào miệng, đậu phụ mới làm, còn lẫn chút vị nấm, nấm và hạt thông thái nhỏ, cho vào miệng hương vị thơm ngon đậm đà, nuốt xuống rồi vẫn để lại dư vị.

Mặc dù là cơm chay nhưng cũng không kém phần tinh xảo so với cơm canh đạm bạc bình thường.

Ngụy La đối với phương diện này không có gì bất bình, đòi trước nàng ăn những món còn tệ hơn thế này, cho nên bây giờ ăn cơm rau dưa cũng thấy bình thường, ăn món ngon vật lạ cũng không cảm thấy gì đặc biệt. Huống gì hôm qua lên núi quá mệt mỏi, sớm tinh mơ tỉnh dậy thì bụng trống rỗng, sớm đã đói rồi, còn gì mà kén cá chọn canh? Dù chỉ cho nàng một chén cháo nàng cũng có thể ăn ngon lành.

Nàng ăn quen nhưng không có nghĩa mọi người đều ăn quen như thế.

Ở bên kia, Ngự Tranh vô cùng bất mãn.

Ngự Tranh ở trong gian phòng chỗ hành lang phía đông, cách phòng Ngự La ba bốn gian. Lúc này nàng ta đang nổi giận với hạ nhân, đuổi hai nha hoàn ra ngoài.

Hai nha hoàn ra khỏi phòng Ngự Tranh, lại đi ngang qua phòng Ngự La.

Vì thế Ngự La vừa vắn nghe được một đoạn đối thoại - -

Nha hoàn mặc áo tím và quần trắng oán hận nói: “Ngũ tiểu thư thật làm khó người khác, trong chùa làm sao lại có trứng gà, vậy mà nhất định đòi ăn trứng gà xào...”

Một nha đầu đeo trâm bạc khác cũng vô cùng buồn rầu, lắc đầu nói: “Thôi, ai kêu chúng ta là nha hoàn, nghĩ cách nào làm được cho Ngũ tiểu thư quan trọng hơn!”

Hai người đó đi xa dần, thanh âm cũng dần biết mất.

Ngự La gấp một miếng củ cải cho vào miệng, ăn đến sinh động.

Ngự Tranh chính là giả mồm, ăn một bữa cơm chay khó tới vậy sao? Chùa chiền vốn là nơi ăn chay niệm Phật, tới chỗ này lại không chịu tuân thủ quy củ nơi đây, nàng ta không phải đang cố tình tìm cớ sao? Nếu bị sư trụ trì biết được, có khi đuổi nàng ta ra khỏi chùa không chừng.

Quả nhiên hai nha hoàn kia tay không trở về, cúi đầu thỉnh tội với Ngự Tranh. Ngự Tranh gay gắt trách cứ hai người họ vô dụng, sau đó nhìn rau xanh món món trên bàn, ghét bỏ nhàu nhũ, đẩy qua một bên, nói: “Không ăn, lấy điểm tâm ra cho ta ăn lót dạ là được”.

Lần này ra ngoài, Phủ Anh Quốc Công cũng mang theo một ít điểm tâm để ăn trên đường đi, không nghĩ lúc này lại phát huy công dụng.

Ngự Tranh nói xong hai nha hoàn vẫn đứng im không nhúc nhích, nàng hỏi: “Làm sao nữa?”

Nha hoàn cúi đầu nói: “Tiểu thư, số điểm tâm còn lại tôi qua tiểu thư đã ăn hết rồi...”

Hóa ra tới qua Ngự Tranh cũng không muốn dùng cơm chay, đem hai miếng bánh xốp cuộn bơ và hạt thông còn lại ăn rồi, lúc này không còn gì sao có thể lấy ra được! Ngự Tranh nghe xong, tâm tình càng thêm phiền muộn, lại không muốn ăn cháo và rau trên bàn, đành phải thay áo lụa mỏng màu xanh nhạt cùng váy bằng vải thun đi ra khỏi phòng.

Lúc Ngự Tranh đi ngang qua cửa phòng Ngự La, thấy nàng đang ăn bánh bao đậu phụ, lập tức khinh thường hừ một tiếng, rồi lại đi lướt qua cửa phòng.

Ngự Thường Hoàng ở trong phòng bất mãn nhàu nhũ, để đũa xuống, đứng lên nói: “Đệ đi nói với nàng ta một chút”.

Xưa nay Ngự La và Ngự Tranh không hợp, Ngự Tranh cũng chưa bao giờ để Ngự La vào mắt. Hai năm qua, bọn họ đều trưởng thành, nội tâm Ngự Tranh so với trước kia càng nhiều, cũng trầm ổn hơn, không táo bạo như trước, dần biết kìm nén, đem mọi chuyện giấu ở trong lòng. Nàng ta biết mình không bằng Ngự La, Ngự Côn và Ngự Thường Hoàng đều che chở Ngự La, hưởng gì Ngự La còn có Thiên Cơ Công Chúa và Tĩnh Vương Triệu Giới làm chỗ dựa, vì thế cũng không công khai khiêu khích Ngự La giống như trước mà biết nắm bắt sơ hở rồi tính sau. Ngự Tranh bây giờ chỉ có thể ngoảnh mặt làm ngơ, ngẫu nhiên vào những lúc Ngự La không như ý thì châm chọc khiêu khích vài lời.

Ngự La giữ Thường Hoàng lại, cong môi, nhàn nhạt nói: “Đệ quan tâm nàng ta làm gì? Nàng ta không ăn cơm là chuyện của nàng ta, chúng ta không những ăn, còn phải ăn no”. Nói xong Ngự La gấp vào chén Ngự Thường Hoàng một miếng bánh ngọt, thập phần quan tâm săn sóc, dặn dò: “Ăn cái này lót bụng”.

Hôm nay bọn họ sẽ xuống núi, đường xuống núi cũng thật dài, nếu không ăn no làm sao mà đi? Ngự Tranh không ăn gì, đến lúc đó không chống đỡ được mà té xỉu trên đường cũng không có ai cõng nàng ta xuống.

*** **

Giờ Thìn một khắc, Đại phu nhân đến Điện Đại Hùng Bảo.

Bà đứng trước ống thề, chân chữ không dứt. Chỗ này có 288 thề, cũng chỉ có một thề là tốt nhất. Chỉ khi nào rút được thề này mới có cơ hội gặp mặt cao tăng Thanh Vọng. Đại phu nhân nắm tay nha hoàn, hít thở thật sâu, đứng trước ống thề chậm chạp không dám ra quyết định. Cho tới khi một tăng nhân bên cạnh thúc giục bà, bà mới nhắm mắt lấy đại một thề, nhìn cũng chưa nhìn liền đưa cho tăng nhân.

Tăng nhân tiếp nhận, bình tĩnh nói cho bà biết: “Thề thứ 113, trung cát”.

Tâm tình Đại phu nhân lập tức chìm đến đáy cốc, mắt nhắm vô cùng.

Xem ra hôm nay đã định là không gặp được cao tăng.

Đại phu nhân xoay người đi ra ngoài, tâm tình không tốt. Nha hoàn bên cạnh thấy vậy liền ôn nhu an ủi: “Phu nhân, không có chuyện gì đâu, cùng lắm hôm nay chúng ta không đi, ngày mai lại tới rút một lần nữa. Nếu ngày mai cũng không được, ngày sau này còn dài... Tóm lại là vẫn có cơ hội, chân đại thiếu gia đã đợi nhiều năm như vậy rồi, thời khắc này cũng không vội”.

Tuy nói như thế, nhưng trên mặt Đại phu nhân vẫn không thể che giấu hết bi thương. Chính là vì chân Ngụy Thường Dẫn đã kéo dài nhiều năm rồi bà mới càng thêm vội. Cho dù chỉ còn một chút hy vọng, bà cũng không muốn từ bỏ.

Hai người sắp sửa đi ra Điện Đại Hùng Bảo, lại thấy một tiểu cô nương đang đứng đó. Ngụy La mặc áo ngắn màu quả hạnh thêu hoa cỏ cùng váy ngắn cùng màu đi tới trước mặt bà, hai mắt chứa ý cười, giòn giã nói: “Đại bá mẫu”.

Đại phu nhân xúc lại tinh thần, miễn cưỡng cười nói: “A La”, rồi chợt hỏi: “Sao cháu cũng tới sớm vậy, có việc gì sao?”

Ngụy La không nói gì, đi về hướng tầng nhân đang đứng bên cạnh ông thê, từ trong tay áo lấy ra một cái thẻ, hỏi: “Người xem một chút, đây có phải là thẻ tốt nhất?”

Tầng nhân tiếp nhận thẻ tre, xác thật là thẻ tre của chùa, hơn nữa trên đó còn viết con số “288” đỏ thẫm và vài chữ, đúng là thẻ thượng thượng. Tầng nhân không biết làm sao nàng có được, có điều nếu đã ở trong tay nàng, thì chùa cũng phải tuân theo quy củ. Hắn đứng lên nói: “Nữ thí chủ, xin mời đi theo bần tăng”.

Ngụy La nháy mắt với Đại phu nhân, lạnh lợi nói: “Đại bá mẫu, người đi đi”.

Đại phu nhân kinh ngạc vô cùng, mặc dù kinh hình hung vẫn không nhận được hỏi: “A La, sao cháu lại có được thẻ này?”

Hai tay Ngụy La chấp sau lưng, cánh môi nhếch lên nói: “Thẻ này là sáng nay có người tặng cho cháu, hẳn là ra cái thẻ này, lại không có gì nghi hoặc, nên không cần đi”. Nói xong Ngụy La lại đẩy Đại phu nhân lên trước, thúc giục: “Đại bá mẫu đừng trễ, nhanh nhanh đi thôi”.

Đại phu nhân vô cùng cảm kích Ngụy La, vành mắt đỏ hồng nói “Được” mấy lần, lúc này mới xoay người đi theo tầng nhân vào sau Điện.

Ngụy La đứng sau lưng Đại phu nhân, nhìn bóng lưng của bà. không tự chủ nghĩ, bây giờ nàng hy vọng trụ trì Thanh Vọng có thể giải được nghi hoặc của bà, nói cho bà biết làm sao để chữa trị cho Ngụy Thường Dẫn. Từ đó, nàng không cần ngăn cản Lương Ngọc Dung và Ngụy Thường Dẫn, cũng không cần để bọn họ lại phải phiền muộn tiếc hận cả đời. Đời này, nàng hy vọng hai người họ có thể có một kết cục tốt đẹp.

Còn cái thẻ này... là sáng sớm nay Chu Cảnh đưa cho nàng.

Lúc đó nàng mới tỉnh ngủ, Chu Cảnh xuất hiện ở cửa, không nói lời nào dư thừa, chỉ đưa thẻ tre cho nàng rồi nói: “Vương gia lệnh cho tiểu nhân đưa cho tiểu thư, xin tiểu thư cất kỹ”.

Hôm qua nàng cũng chưa từng đề cập tới, vậy mà Triệu Giới lại biết nàng muốn cầu kiến trụ trì Thanh Vọng! Ngụy La nhận lấy thẻ tre, giờ trước mặt nhìn kỹ, có thể lấy được thẻ này, quan hệ giữa Triệu Giới và trụ trì cũng có vẻ không đơn giản? Nếu không thì sao lại dám không coi ai ra gì mà đi cửa sau như vậy!

*** **

Không lâu sau, Đại phu nhân từ trong phòng trụ trì Thanh Vọng đi ra.

Vừa rồi bà có nói tình huống của Ngụy Thường Dẫn ra, sau đó hỏi trụ trì hai vấn đề: Một là chân của Ngụy Thường Dẫn có cách nào chữa trị hay không, hai là nếu có biện pháp vậy nên cầu ai chữa trị. Trụ trì chỉ trả lời vấn đề đầu tiên, đáp là nhất định có biện pháp. Chỉ là người có thể trị chân cho Ngụy Thường Dẫn không ở một chỗ cố định, vân du tứ hải, muốn tìm hẳn thật không dễ.

Đại phu nhân hỏi thăm tình huống của người đó, Thanh Vọng nói: “Hắn gọi là Phó Hành Vân, là một đại phu có khả năng điều thủ hồi xuân (2). Mấy năm nay gần như chưa có ai gặp qua hắn, đã rất lâu rồi hắn chưa xuất hiện dưới tầm mắt của người đời”.

Nói cách khác, người này có thể đã ẩn cư, cũng có thể đã chết, không biết được. Cho dù tìm được hắn, hắn có chịu chữa trị cho Ngụy Thường Dẫn hay không cũng là một vấn đề khác.

Có được tin tức này, tâm tình Đại phu nhân có chút phức tạp, bà vừa dấy lên hy vọng, lại bởi vì không tìm được Phó Hành Vân mà phiền muộn.

Đại phu nhân trầm mặc trở về phòng, lệnh nha hoàn thu thập hành lý, lại thông báo cho mọi người lát nữa sẽ xuống núi hồi phủ.

Khi các phòng nhận được tin này liền biết rõ việc Đại phu nhân muốn hỏi đã có kết quả, không vội truy hỏi, trước tiên thu dọn hành lý, đi theo Đại phu nhân xuống núi rồi từ từ hỏi sau. Đường xuống núi mặc dù không mệt mỏi bằng lên núi, nhưng cũng không dễ dàng. Bởi vì sườn núi dốc đứng, cần đi cẩn thận, không để ý sẽ bị té xuống.

Đi không được bao lâu, mọi người đều cảm thấy chân đã mềm nhũn mệt mỏi.

Đại phu nhân suy nghĩ có nên tìm chỗ nghỉ một chút hay không, liền nghe thấy sau lưng có âm thanh hỗn loạn, bà vội vàng dừng bước, xoay người trở về xe.

Chỉ thấy Ngự Tranh ngồi trên thềm đá, bộ dáng chật vật, sắc mặt trắng bệch. Mới rồi nàng té xuống ba bốn bậc thang, cánh tay va phải bậc đá, đau đớn muốn chết. Không những vậy, lưng nàng cũng bị cấn trên bậc thang, đau đớn không ít hơn là bao. Thấy mọi người rồi rít nhìn mình, sắc mặt Ngự Tranh cứng đờ, có chút quần bách.

Nha hoàn Ngân Lâu thất kinh đỡ Ngự Tranh dậy: “Tiểu thư, người có sao không? Té bị thương rồi sao?”

Ngự Tranh lắc đầu, đứng lên nói: "Không có việc gì..."

Hôm nay Ngự Tranh không ăn sáng, ở trong phòng nhịn đói qua bữa, hơn nữa lại còn đi đường núi, thể lực tiêu hao quá nhiều, sớm đã đầu choáng mắt hoa đi đứng không vững. Vừa rồi Ngự Tranh mới thất thần một chút, hụt chân, liền cảm thấy cảnh tượng trước mắt rung chuyển, còn chưa kịp kêu cứu đã ngã liên mấy bậc. Cánh tay nàng truyền tới đau đớn, bây giờ chắc đã có vết xanh tím, đáng tiếc không thể kiểm tra xem vết thương thế nào, chỉ đành để Ngân Lâu tiếp tục đỡ đi xuống núi.

Đại phu nhân và mấy vị khác phu nhân đều quan tâm hỏi thăm một hai câu, thấy Ngự Tranh nói không sao liền không hỏi tiếp nữa.

Ngự Tranh chịu đựng cơn đói và cùng cơn choáng đầu, chậm chạp xuống núi, bên cạnh có hai người đi qua.

Ngự Thường Hoàng công Ngự La, thoải mái đi xuống, thậm chí lúc đi qua cũng không thèm nhìn Ngự Tranh một cái, mắt nhìn thẳng nhắm đường mà đi. Ngự La thì ngược lại, nghiêng đầu nhếch môi nhìn Ngự Tranh, ánh mắt có chút ý tứ thương hại.

Ngự La thương hại gì chứ? Ngự Tranh nàng có gì không tốt mà nàng ta phải thương hại?

Ngự Tranh cắn môi dưới, nhìn bọn họ đi xa, không tự chủ nắm chặt khăn lụa trong tay.

Tốc độ xuống núi so với lên núi nhanh hơn, chỉ nửa canh giờ sau đã đứng dưới chân núi. Xe ngựa có mái che màu đen của Phủ Anh Quốc Công đã đợi ở ven đường, có lẽ cũng chờ lâu rồi. Ngự Tranh là người cuối cùng xuống núi, lúc này sắc mặt nàng ta tái nhợt, bước chân loạng choạng, cả nửa người đều đổ trên người nha hoàn, tóc mai rối bù, bộ dáng có chút chật vật.

Ai không biết tình hình thực tế, còn tưởng nàng ta bị tai nạn gì.

Đại phu nhân lại hỏi thăm Ngự Tranh lần nữa, thấy nàng ta lắc đầu nói không sao, mới thu hồi tầm mắt.

Ngự Tranh coi trọng sĩ diện, tuyệt đối không nói ra là vì chưa ăn sáng nên mới như vậy, nàng tình nguyện để người khác hiểu lầm thân thể không thoải mái cũng không muốn giải thích nhiều.

Đại phu nhân thấy mọi người đều đã đông đủ, liền kêu mọi người lên xe, chuẩn bị trở về Phủ.

Vừa dứt lời, liền thấy một cỗ xe ngựa có nắp màu xanh chậm rãi đi tới, vững vàng dừng trước mặt bọn họ. Sau khi xe ngựa dừng lại, bàn tay thon dài nhấc rèm cửa tới màu thêu kim vân lên, Triệu Giới mặc áo bào xanh thẫm thêu hoa từ trên ngựa đi xuống, đồng tử đen nhánh quét qua mọi người, không chút dấu vết dừng lại trên người Ngự La, chớp mắt một cái, lại chọt rơi vào trên người Đại phu nhân.

Đại phu nhân lúc này mới biết Triệu Giới đã ở Thiên Phật Tự hai ngày, liền vội vàng tiến lên hành lễ: “Nô tì gặp qua Tĩnh Vương Điện Hạ, không biết Tĩnh Vương Điện Hạ cũng đang ở trong chùa, nếu có chỗ bất kính thỉnh vương gia thứ lỗi”.

Triệu Giới cong môi, bộ dáng hiền hòa: “Không sao, bản vương vốn là cái trang xuất hành, không nói cho người khác, phu nhân không cần đa lễ”.

Đại phu nhân gật đầu, lại khách sáo nói vài câu, lúc này mới cáo từ.

"Nô tì cung tiễn vương gia." Đại phu nhân dẫn đầu hành lễ.

Triệu Giới xoay người lên xe ngựa, trước khi đi nhìn Ngự La một cái. Tiểu cô nương kia cũng đang nhìn hắn, lúc thấy hắn nhìn nàng, không biết tại sao, gương mặt trắng nõn kia lại cứng đờ, rồi chột nghiêng đầu tránh đi ánh mắt của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Hôn sự

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Sau khi từ Thiên Phật Tự về, Phủ Anh Quốc Công xảy ra một chuyện lớn.

Nhị lão gia Ngụy Thịnh và Nhị phu nhân Tống Thị huyền não rầu rầu, kinh động đến cả Anh Quốc Công Ngụy Trường Xuân và thái phu nhân La Thị. Đó là bởi vì Nhị lão gia nhậm chức tròn ba năm, từ vùng Giang Nam sông nước trở về, lại không phải một mình trở về, mà còn mang theo một ngoại thất nữ (1).

Ngoại thất nữ kia bây giờ đã mười bốn tuổi, là Nhị lão gia lúc ở ngoài sinh ra. Bây giờ nàng ta sắp tới tuổi xuất giá, Nhị lão gia dẫn nàng ta về Phủ Anh Quốc Công, cho nàng một thân phận, đến lúc đó cũng dễ tìm mối hôn sự tốt.

Chuyện này vừa nói ra, cả nhà đều khiếp sợ, ngay cả thái phu nhân cũng giật mình.

Mười bốn tuổi! Ngụy Thịnh vậy mà giấu diếm mọi người lâu như vậy. Tống Thị tâm như tro tàn, có chút giống như bình nứt không sợ vỡ, cùng ông quay long trời, cho dù thế nào cũng không chịu để ngoại thất nữ kia bước vào Phủ Anh Quốc Công.

Tống Thị gả cho Nhị lão gia đã mười sáu năm, dưới gối có hai nữ nhi, không có nhi tử. Đại nữ nhi Ngụy Sên năm nay mười lăm, đã gả cho người ta; nhị nữ nhi Ngụy Đông, năm nay mười bốn, vẫn còn là khuê nữ. Vốn tưởng rằng hai người bọn họ là đôi vợ chồng ân ái, tương kính như tân, cử án tề mi (2) nhưng không ngờ rằng Ngụy Thịnh vậy mà lại cho bà một đả kích lớn như vậy. Ngoại thất nữ đã mười bốn, nói cách khác bọn họ tư thông ít nhất mười lăm năm, khi đó bà mới vừa gả vào Phủ Anh Quốc Công, cũng là thời điểm tân hôn vui vẻ. Ngụy Thịnh một bên hư tình giả ý đối phó bà, một bên lại cùng nữ nhân khác làm chuyện cầu thả, Tống Thị nghĩ đến đây liền chán ghét vô cùng!

Nếu Ngụy Thịnh muốn nạp thiếp, nói cho bà biết, chưa chắc bà không đồng ý. Nhưng ông lại cố tình chọn cách thức như vậy, đem tình cảm nhiều năm của bà đánh tan thành mây khói.

Trải qua chuyện này, Tống Thị hận Ngụy Thịnh và ngoại thất nữ kia tới thấu xương, chỉ thiếu chút nữa là đuổi Ngụy Thịnh ra khỏi cửa.

Ngụy La và Tứ phu nhân Tần thị cùng nhau đến Nhị phòng – Trúc Viên, lúc đó Tống Thị đang ném đồ ở trong phòng - - một bình hoa đồng tráng men, ba pho tượng phúc lộc thọ bằng bạch ngọc, bình hoa lớn bằng men màu khác từng trúc mai (3)... tất cả đều ném về hướng Nhị lão gia, đồ sứ vỡ tan dưới đất, tất cả đều là đồ cổ thượng đẳng. Ngụy La đứng nhìn cửa, trong lòng cũng cảm thấy tiếc.

Tống Thị đem đồ sứ trên kệ ném xong rồi, đồ mất nhìn Nhị lão gia nói: “Nếu ông muốn cho nữ nhi của tiện nhân kia vào phủ, thì đem đồng đồ sứ này khôi phục lại, khôi phục xong rồi hãy nghĩ tới chuyện tôi đồng ý”.

Điều kiện này cũng thật xảo diệu, Tống Thị đập bể hơn mười loại đồ sứ, đa dạng không giống nhau, hình dáng hoa văn khác nhau, hướng gì ném bể thành từng mảnh nhỏ như vậy, muốn khôi phục lại thật sự quá khó, căn bản là chuyện không thể.

Nhị lão gia bị Tống Thị ném trúng trán, chảy máu, mặt lộ vẻ giận dữ, đại khái cũng lười chấp nhặt với bà, phát tay áo rồi đi, còn nói: “Bà có đồng ý hay không cũng không cần thiết, chỉ cần mẫu thân đồng ý là được”.

Mẹ đẻ của Nhị lão gia – Lan Thị là nha hoàn bên cạnh thái phu nhân, từng cứu thái phu nhân một mạng. Thái phu nhân nhớ ân tình của Lan Thị, coi Nhị lão gia như thân sinh của mình, đối xử với ông không tệ. Bây giờ nếu Ngụy Thịnh lấy ân tình của Lan Thị nói với thái phu nhân, thái phu nhân nhất định sẽ đồng ý.

Chẳng qua là nhiều hơn một đôi đũa, sự tình cũng không có gì khó.

Tống thị chắc hẳn cũng hiểu điểm này, sau khi Ngụy Thịnh rời đi, bà không như ý ngồi về trên ghế bát tiên, cầm khăn lụa khóc rống thất thanh.

Phụ thân của Tống Thị là Võ Anh Điện Đại học sĩ kiêm nhiệm chức Hộ Bộ Thượng Thư, gia thế hiển hách. Bà tuy là thứ nữ, nhưng rất được phụ thân Tống Anh Tề yêu thích, địa vị ở trong nhà cũng không kém so với đích nữ. Tống Thị và Nhị lão gia Ngụy Thịnh coi như môn đăng hộ đối, vô cùng thích hợp. Nhưng mỗi nhân duyên mọi người đều xem trọng này, hôm nay lại xảy ra vấn đề như vậy.

Tống thị khóc thút thít không thôi, đồ thế nào cũng không được, vừa khóc vừa trách Nhị lão gia: “Chẳng lẽ còn muốn ta chuẩn bị đồ xuất giá cho ngoại thất nữ kia sao...”

Tần Thị ở bên cạnh khuyên nhủ: “Sự việc đến nước này, khóc còn có tác dụng gì? Nhị tẩu, tẩu phải nghĩ biện pháp, giải quyết xong chuyện này mới được... Nhị bá không phải muốn nàng ta xuất giá sao, tẩu là chủ mẫu của nhị phòng, đến lúc đó nàng ta gả đi chỗ nào cũng không phải là do tẩu quyết sao”.

Tuy nói như thế, nhưng Tống Thị vẫn cảm thấy chán ghét như cũ, Tần Thị nói gì bà cũng không tiếp thu được, nói gì cũng không nghe lọt.

Ngụy La không biết hóa ra đời trước còn có chuyện như vậy, đời trước nàng không ở Phủ Anh Quốc Công, bỏ lỡ rất nhiều chuyện, không cách nào biết được kết cục của chuyện này như thế nào. Ngụy La ở bên cạnh, im lặng ngồi một lát rồi đứng dậy rồi đi.

*** **

Nửa tháng sau, Nhị lão gia Ngụy Thịnh đem ngoại thất nữ kia đón về Phủ Anh Quốc Công, nghe nói Trúc Viên lại một trận âm ỉ long trời lở đất.

Vài vị phu nhân trong phủ cũng không muốn để ngoại thất nữ này vào phủ, nhưng đây là chuyện nhà thúc bá, bọn họ không tiện nhúng tay vào, chỉ đành giấu tâm tư trong lòng, yên lặng theo dõi diễn biến. Đoạn thời gian này Tần Thị tới Trúc Viên nhiều lần, khuyên Tống Thị lại khuyên Ngụy Thịnh, sớm nói

đến miệng đắng lưỡi khô, còn vì thế mà bệnh nặng một trận, thật không còn tinh lực để quản hai người họ.

Nhưng mà Tần thị chung quy cũng không yên lòng, nhắc Ngụy La đi qua xem một chút, nếu Tống Thị có làm chuyện gì xúc động, Ngụy La cũng có thể ngăn cản.

Lúc Ngụy La đến Trúc Viên, chính đường yên tĩnh không có âm thanh, khiến nàng có chút không quen. Ngụy La đi vào bên trong, chỉ thấy một cô nương mặc xiêm y vàng nhạt bằng gấm đang quỳ, gương mặt gầy gò, dáng người nhu nhược, eo như bò liều, vừa nhìn liền biết là người được vùng Giang Nam sông nước nuôi dưỡng. Cô nương nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn Ngụy La, đôi mắt đen nhánh tràn ngập bất an bằng hoàng, giống như chim sợ cành cong. Mặc dù xinh đẹp, nhưng không có bao nhiêu linh khí.

Đây chắc hẳn là ngoại thất nữ mà Nhị bá phụ nuôi dưỡng bên ngoài.

Ánh mắt Ngụy La dừng trên người nàng ta, chớp mắt một cái, lại không đổi sắc rồi đi, xoay người đi tới phía sau chính đường.

Trên đường nàng hỏi nha hoàn, nha hoàn nói Nhị phu nhân đang ở chính phòng, Ngụy La liền cất bước đi tới chính phòng.

Đến chính phòng, trên hành lang nhỏ không có bóng người, nàng từ bậc thang trước cửa đi lên, đang muốn đi tới cửa, chợt nghe bên trong có thanh âm truyền ra. Bình thường Ngụy La rất khinh thường việc nghe vách tường này, nhưng bây giờ, nàng lại thấp thoáng nghe được một cái tên quen thuộc, không khỏi ngẩn người, còn chưa hiểu rõ chân đã đi tới bậc thang cuối cùng.

Bên trong có hai thanh âm, một là của Nhị bá mẫu Tống Thị, một là Tam bá mẫu Liễu Thị.

Người vừa nói đúng là Liễu Thị, thanh âm đứt quãng không được rõ ràng: "... Nam nhân đều có thói hư tật xấu, đều không quản được chính mình. Nữ nhân nào hiểu được, nịnh nọt hẳn, thì hẳn theo người đó. Việc đến nước này, tâu phải nhìn thoáng một chút, đừng tức giận nữa..."

Tống Thị hình như đang khóc, thanh âm thút tha thút thít: "Muội cho là tâu không muốn nhìn thoáng sao? Chỉ là tâu thật thất vọng, không tin được tình cảm phu thê nhiều năm như vậy lại không là gì cả..."

Liễu thị cắt ngang lời Tống Thị, có chút đồng cảm: "Tình cảm phu thê là gì chứ? Muội gả cho Tam lão gia nhiều năm như vậy, ông ấy đối xử với muội thế nào?" Nói xong lại thở dài một tiếng, cắn giận bất bình nói: "Trong lòng ông ấy chỉ có Khương Diệu Lan, không để muội vào mắt, nói văng về liền văng về. Có vài nữ nhân chính là có bản lĩnh như vậy, khiến nam nhân si mê, cam tâm vì nàng ta làm bất cứ chuyện gì. Chúng ta không có bản lĩnh như thế, đành phải an phận giúp chồng dạy con, chỉ hy vọng một ngày nào đó hẳn quay đầu lại sẽ phát hiện người rất tốt".

Tống Thị không nói lời nào, Ngụy La nghe thấy hình như bà vẫn đang sụt sùi khóc.

Đại để là Liễu Thị nói tới chuyện thương tâm của mình khiến Tống Thị bết khóc, rồi tiếp tục nói: "Lúc trước nếu không phải muội liên thủ với Đỗ Thị... chỉ sợ Khương Diệu Lan vẫn còn ở trong phủ, chỉ cần nàng ta còn ở đây, Phủ Anh Quốc Công liền không được yên ổn".

Ngụy La đứng ở bậc thang, càng nghe càng trầm mặc.

Liễu Thị lại đi so Khương Diệu Lan với Đồng Thị sao? Đồng Thị chỉ là ngoại thất không thể lộ diện, Khương Diệu Lan lại là phu nhân Ngụy Côn cưới hỏi堂堂 hoàng! Sao có thể so sánh!

Hơn nữa bà ta vừa nói gì? Bà ta và Đỗ Thị liên thủ, bức Khương Diệu Lan rời đi.

Nói cách khác, Khương Diệu Lan không chết?

Ngụy La im hơi lặng tiếng xoay người rồi đi trở lại Tùng Viên, trong đầu không ngừng nghĩ lại mấy lời Liễu Thị nói.

Khương Diệu Lan không chết, bà chỉ bị Đỗ Thị và Liễu Thị bức phải rời đi. Nếu bà không chết, sao không trở lại tìm nàng và Thường Hoảng? Đòi trước nàng bị Đỗ Thị lừa bán, Thường Hoảng bị Ngụy Tranh và Lý Tụng hãm hại, bà ấy cũng không ra mặt, bà ấy đang ở đâu? Vì sao Khương Diệu Lan không chết đi? Ngụy La thừa nhận mình oán hận bà, cho dù biết rõ bà có nỗi khổ tâm, cũng không thể tha thứ.

Tuy rằng oán hận, Ngụy La cũng tò mò chân tướng năm đó. Liễu Thị và Đỗ Thị liên thủ làm ra chuyện tốt gì, mới có thể khiến Khương Diệu Lan tàn nhẫn rồi bỏ nàng và Thường Hoảng mà ra đi? Nếu không điều tra rõ nguyên nhân chân tướng, chuyện này sẽ mãi là vướng mắc trong lòng nàng, không bỏ được, thối rữa trong lòng.

Ngụy La vốn định đi thư phòng của Ngụy Côn tìm lại bức họa, nói không chừng có thể lần ra chút dấu vết. Nhưng nàng vừa mới chuẩn bị rồi đi, nha hoàn từ tiền viện vào báo: "Tiểu thư, thiên kim Phủ Bình Viễn Hầu tìm tiểu thư, bây giờ đang ở tiền thính đợi ngài".

Lương Ngọc Dung?

Nàng ấy tìm nàng có chuyện gì sao?

Ngụy La mang theo nghi hoặc đi tới tiền thính.

Đến tiền thính, Ngụy La thấy Lương Ngọc Dung ngồi trên ghế gỗ, vừa uống trà vừa đợi nàng. Thấy nàng đến, nàng ấy gấp gấp đứng dậy giữ lấy tay nàng, cười dài nói: "A La, hôm nay ta muốn tới Bát Trân Phường mua điểm tâm, người đi cùng chứ?"

Tâm tư Ngự La rối loạn, nàng vốn muốn từ chối.

Ngự La nghiêng đầu liền nhìn thấy đôi mắt mong chờ nhìn mình chằm chằm, mấy lời từ chối cứ luẩn quẩn trong miệng, cuối cùng nàng gật đầu nói: “Được”.

*** **

Bát Trần Phường nằm ở giữa phố Tây, có các cửa hàng mọc dày đặc, vô cùng náo nhiệt.

Điểm tâm ở Bát Trần Phường vô cùng nổi tiếng, mỗi ngày khách tới đông như trẩy hội, nói liền không dứt. Ngự La và Lương Ngọc Dung xuống xe ngựa, đi vào cửa chính Bát Trần Phường, liền nhìn thấy một thiếu niên mặc cẩm bào màu xanh ngọc thêu tứ phúc như ý đang đứng đưa lưng về phía bọn họ, không nhìn thấy mặt. Tới đây mua điểm tâm đa phần là khách nữ, nam nhân thường không thích ăn mấy thứ ngọt ngào này, ở đây lại có một vị khách nam khiến không ít cô nương trong tiệm đưa mắt nhìn.

Hơn nữa dung mạo hấn đoan chính, phong thần tuấn lãng, làm cho tâm hồn thiếu nữ của mấy vị cô nương đại động, thỉnh thoảng vụng trộm liếc nhìn hấn một cái rồi lại cười, mặt đỏ bừng ề thẹn.

Thiếu niên nghiêng đầu, chỉ chỉ bánh hoa hồng và bánh mật ong hạt thông (4), nói với chủ quầy: “Ta muốn hai thứ này”.

Lần này, rốt cuộc Ngự La cũng thấy rõ mặt hấn.

Đó là Ngũ hoàng tử Triệu Chương!

Chủ quầy ân cần giúp hấn bọc lại, lại lấy thêm đường bánh và mứt hoa quả, giao cho thị vệ đi sau, lúc này hấn mới xoay người rời đi.

Triệu Chương quay đầu, liền nhìn thấy Ngự La và Lương Ngọc Dung đứng ở phía sau.

Triệu Chương biết Ngự La, lúc tết Nguyên Tiêu hấn thay Lý Tụng bồi tội, mời nàng và đám người Tống Huy tới Phi Thúy Hiên dùng bữa. Bây giờ gặp lại, đầu tiên Triệu Chương sững sờ, sau đó cười hỏi: “Ngự Tứ tiểu thư cũng thích dùng điểm tâm ở đây sao?”

Ngự La lắc đầu, kéo Lương Ngọc Dung ở bên cạnh ra nói: “Muội bồi Ngọc Dung đi thôi”. Nàng dừng một chút, nhìn bao giấy dầu trong tay hấn, cong môi hỏi: “Ngũ... Công tử thích dùng điểm tâm ngọt sao?”

Triệu Chương biết rõ nàng hiểu lầm, khẽ mỉm cười giải thích: “Sáng nay ta ra ngoài có việc, vừa vận đi ngang qua đây. Cái này không phải cho ta, là ta mua cho Lâm Lang”.

A, Triệu Chương và Lâm Lang là thân huynh muội, suýt nữa Ngự La đã quên cái này.

Ngự La mỉm cười gật đầu, không hỏi nhiều, kéo Lương Ngọc Dung đi qua một bên, ý tứ không cần nói cũng biết.

Triệu Chương đi qua bọn họ, rồi giống như chợt nhớ ra gì đó, nghiêng đầu cười hỏi: “Nghe nói thời gian trước Phủ Anh Quốc Công có đi Thiên Phật Tự, vừa lúc Nhị ca cũng đi qua đó, không biết Ngự Tứ tiểu thư có gặp huynh ấy?”

Nhắc tới Triệu Giới, Ngự La khựng lại.

Rất nhanh nàng hoàn hồn, chợt nhớ ngày đó Triệu Giới có nói hấn cải trang xuất hành, có lẽ là không muốn để người ta biết rõ tung tích. Ngự La thẳng thắn nhìn Triệu Chương, bộ dáng chân thành nói: “Bọn muội đi là vì muốn cầu kiến trụ trì Thanh Vọng, mọi người cũng không để ý xung quanh, chỉ sợ không thể trả lời vấn đề của Ngũ công tử rồi”.

Thái độ Ngự La đột nhiên lãnh đạm khiến Triệu Chương hơi đình trệ, chợt bật cười, bồi tội nói: “Là ta thất lễ”.

Nói xong, hấn thi lễ với Ngự La, xoay người rời khỏi Bát Trần Phường, ngồi trên xe ngựa lộng lẫy hồi cung.

Sau khi thấy Triệu Chương rời đi, Lương Ngọc Dung không chịu nổi hiếu kỳ trong lòng, nhỏ giọng hỏi: “Người mới rồi là...”

Triệu Chương còn chưa xuất cung xây phủ, vẫn đang ở trong cung, Lương Ngọc Dung chưa gặp qua hấn cũng là bình thường. Huống gì nam nữ khác biệt, cho dù trong cung thiết yến, cũng là phân chỗ mà ngồi, đừng nói Triệu Chương, ngay cả Triệu Giới Lương Ngọc Dung cũng không gặp được mấy lần.

Ngự La thu hồi sự chú ý, ánh mắt nhìn vô số điểm tâm trong tiệm, mặt không đổi sắc nói: “Hấn là Ngũ đệ của Triệu Giới”.

Vừa nói xong Lương Ngọc Dung liền hiểu, Triệu Giới là Nhị hoàng tử, Ngũ đệ của hấn không phải là Ngũ hoàng tử sao! Lương Ngọc Dung như búng tỉnh đại ngộ, trong lòng vẫn còn sợ hãi vỗ ngực: “May mà vừa rồi ta không có nói lung tung”.

Ngự La mỉm môi khẽ cười, nhin không được trêu ghẹo nàng: “Người muốn nói gì?”

Lương Ngọc Dung rụt đầu nói: “Ăn nhiều đồ ngọt như vậy, coi chừng đau răng...”

Đúng là lời thật lòng.

Hai người không tiếp tục thảo luận về Triệu Chương nữa, nghiêm túc chăm chỉ lựa chọn điểm tâm.

Lương Ngọc Dung vốn muốn trả lễ cho Ngụy Thường Dẫn một phần kẹo đường tuyết (5), bây giờ nhìn thấy các loại điểm tâm đều linh lung đáng yêu khiến nàng cái gì cũng muốn. Do dự một hồi, nàng liền mua cho Ngụy Thường Dẫn kẹo đường tuyết và hai loại điểm tâm nữa, mua cho Ngụy La bốn năm loại, bản thân nàng cũng chọn rất nhiều, lúc này mới thỏa mãn rời khỏi Bát Trân Phòng.

*** **

Bên kia, Triệu Chương rời khỏi Bát Trân Phòng, ngồi vào trong xe ngựa.

Xe ngựa từ từ lăn bánh về trước, hần nhắc rèm lên, hỏi thị vệ mặc áo vải xanh bên cạnh: “Ngày đó Nhị ca đi Thiên Phật Tự gặp trụ trì Thanh Vọng, có tra được hần hỏi gì không?”

Thị vệ cười ngựa đuổi kịp, hồ thẹn nói: “Thuộc hạ bất lực, đến nay cũng không tra ra nội tình”.

Sắc mặt Triệu Chương có chút không vui, trụ trì Thanh Vọng là cao tăng đắc đạo, Triệu Giới cầu kiến ông ta, hần là hỏi một chút về vận mệnh triều đình. Nếu trụ trì chỉ điểm chỗ sai cho Triệu Giới, khiến hần ta sáng tỏ thông suốt, vậy thì tình cảnh của hần có chút không ổn. Hiện giờ cục diện trong triều chia làm ba, một bên ủng hộ hần, một bên ủng hộ Triệu Giới, còn một số ít đại thần bảo trì trung lập, không cùng làm việc xấu. Hần vốn bị thế lực của Triệu Giới áp chế, bây giờ Triệu Giới lại được cao tăng Thanh Vọng hiệp trợ, như vậy hần không phải sẽ gặp nguy hiểm sao?

Triệu Chương suy nghĩ một lát, quyết định việc cấp bách bây giờ là nâng đỡ tâm phúc của mình, tiện đường lôi kéo một số đại thần bên phe Triệu Giới.

Triệu Chương nhớ tới Đại công tử Tổng huy của Phủ Trung Nghĩa Bá, Tổng Huy là một gã đọc nhiều thi thư, thiếu niên đầy bụng kinh luân, tuy đọc nhiều sách nhưng cũng không phải là người chết vì đọc sách. Đó là người có đầu óc, cũng thông hiểu đạo lý, đợi một thời gian nữa, là nhân tài có thể trọng dụng. Không bao lâu nữa là kỳ thi đình Thập Tam, nếu Tổng Huy có thể đỗ được Tam giáp, có được sự tán thưởng của Sùng Trinh Hoàng Đế, dựa vào quan hệ của hần và Phủ Trung Nghĩa Bá, vậy là lại có thêm một cánh tay trái đắc lực.

Phủ Trung Nghĩa Bá và Phủ Anh Quốc Công qua lại thân thiết, nếu hần có thể nhét luôn Phủ Anh Quốc Công vào dưới trướng mình thì không còn gì tốt hơn.

Triệu Chương suy nghĩ một chút lại hỏi: “Nghe nói Ngụy gia Tử tiểu thư và Tổng Huy đính hôn từ khi còn trong bụng mẹ, hai người có hôn ước trong người?”

Thị vệ gật đầu, đáp một tiếng.

Triệu Chương nghe vậy, cánh môi cong lên, sa vào trầm tư.

Hôm sau Sùng Trinh Hoàng Đế gọi Triệu Chương và Triệu Giới vào ngự thư phòng, có chuyện quan trọng muốn thương lượng với bọn họ. Không bao lâu nữa là kỳ thi đình, không biết bọn họ có suy nghĩ gì, có nhân tài nào cần tiền cử.

Sùng Trinh Hoàng Đế muốn khảo nghiệm năng lực của hai người, thường gọi bọn họ vào cung, hỏi thăm những việc nhỏ nhặt này.

Bây giờ Sùng Trinh Hoàng Đế đang ngồi trước văn án, đầu đội song long hí châu bằng vàng, cầm trong tay danh sách thi đình năm nay, xem xét từng người, chờ Triệu Giới và Triệu Chương trả lời.

Triệu Chương chấp tay, thái độ kính cẩn nói: “Bẩm phụ hoàng, nhi thần cho rằng trướng tôn của Trung Nghĩa Bá năng lực trác đoàn, tài hoa xuất chúng, nhất định có thể trở hết tài năng trong kỳ thi năm nay”.

Sùng Trinh Hoàng Đế suy nghĩ gì đó rồi a một tiếng, đối với cái tên này cũng có chút ấn tượng, để danh sách xuống hỏi: “Con nói Tổng Huy?”

Triệu Chương gật đầu nói phải.

Sùng Trinh Hoàng Đế gật đầu tán thành, trầm ngâm nói: “Trẫm gặp qua hần mấy lần, đầy bụng kinh luân, lại không phải người cổ hủ ngoan cố, đầu óc thông tuệ, quả thật không tệ.”

Được hoàng đế khen ngợi, cánh môi Triệu Chương cong lên cười vui mừng.

Triệu Giới đứng một bên rù mắt, mặt không lộ vẻ gì, thanh âm bình tĩnh: “Tổng Huy mặc dù có tài năng xuất chúng, nhưng tính tình ôn hòa mềm yếu, làm văn có thể, làm quan thì chưa chắc thích hợp”. Triệu Giới ngẩng đầu, nghênh đón ánh mắt của Sùng Trinh, không nhanh không chậm nói: “Nhi thần cũng muốn đề cử một người”.

Sùng Trinh Hoàng Đế hỏi: “Ai?”

Hần nói: “Nhi tử của Lễ bộ Thượng Thư Tả Tông – Tả Thừa Hoài”.

Sùng Trinh Hoàng Đế hơi kinh ngạc, người này ông cũng có ấn tượng. Tả Thừa Hoài tham gia kỳ thi mùa xuân năm ngoái, đỗ công sĩ đứng hạng nhất. Không phải bởi vì tài hoa của hắn không tốt, mà bởi vì hắn nói năng sắc bén, kiếm tẩu thiên phong (6), là người hành sự độc lập. Chủ khảo chấm thi năm ngoái là một người theo khuôn phép, không thích văn chương của hắn, mặc dù hắn nói những câu sắc bén đúng lẽ, nhưng vẫn bị để lại một lời bình cực thấp.

Triệu Giới tiến cử hắn, là vì cùng người này có duyên qua lại vài lần, cũng có chút tán thưởng. Tả Thừa Hoài không thích hợp làm văn, nhưng lại thích hợp với quan trường, nếu để hắn quản việc cứu trợ thiên tai nhất định sẽ đầu vào đấy.

Sùng Trinh Hoàng Đế suy nghĩ một lát, chợt nói: "Đến lúc đó, bài thi của hai người này trăm sẽ tự mình duyệt, lại nhìn xem ai hơn một bậc, chắc chắn cho hai con một đáp án công bằng".

Nói xong, ông lại quay về tình hình thiên tai và thuế má ở Tây Bắc, hai người mỗi người một ý, không ai nhường ai.

Sau nửa canh giờ, Sùng Trinh Hoàng Đế nghe cũng mệt mỏi, phát tay ý bảo hai người bọn họ rời đi.

Triệu Chương đột nhiên tiến lên nói: "Nhi thần còn có chuyện muốn nói".

Sùng Trinh cầm bút tuyên nhỏ trên tay, đánh dấu lên tên của hai người trong danh sách, đầu không ngẩng lên hỏi: "Nói đi".

Triệu Chương rũ mắt, chậm rãi nói: "Thần nghe nói Tổng Huy và Tứ tiểu thư Phủ Anh Quốc Công Ngụy La đính hôn từ nhỏ, nếu lần thi đình này hắn có thể đỗ được trạng nguyên, không biết phụ hoàng có thể tứ hôn cho hai người họ?"

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Trường Sinh?

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Triệu Giới dừng bước, từ từ xoay người, mặt không biến sắc nhìn Triệu Chương.

Triệu Chương giống như không hề phát hiện, tiếp tục nêu ý kiến: "Tổng Huy sắp sửa làm quan, nếu có thể được phụ hoàng tứ hôn, không chỉ tỏ rõ phụ hoàng trọng dụng hiền sĩ, lại có thể có được sự trung thành của Phủ Trung Nghĩa Bá, chẳng phải là vẹn cả đôi đường..."

Triệu Chương tự có ý nghĩ của mình, tính toán vô cùng tinh vi. Nếu Tổng Huy có thể đỗ trạng nguyên, dựa theo quan hệ của Phủ Trung Nghĩa Bá và Ninh Quý Phi, Tổng Huy nhất định sẽ đứng về phía hắn. Hắn lại tác hợp cho hôn sự của Ngụy La và Tổng Huy, Tổng Huy sẽ có lòng cảm kích đối với hắn, chắc chắn khiến Tổng Huy trung thành và tận tâm dốc sức vì hắn. Hơn nữa có một tầng quan hệ này với Ngụy La, hắn còn không nắm chắc được Phủ Anh Quốc Công trong tay hay sao? Đây chính là diệu kế nhất cử lưỡng tiện.

Đáng tiếc, Triệu Chương cái gì cũng đều tính toán chắc chắn, lại không tính đến tâm tư của Triệu Giới đối với Ngụy La.

Triệu Chương ở đằng kia chậm rãi nói, mà Triệu Giới mặt không đổi sắc lắng nghe.

Cho đến khi Triệu Chương nói xong, Triệu Giới mới không nhanh không chậm hỏi: "Ngũ đệ quan tâm hôn sự của Phủ Trung Nghĩa Bá như vậy, là có tính toán gì sao?"

Triệu Giới trực tiếp chỉ ra, cũng làm cho Triệu Chương khẽ kinh ngạc, trên mặt hắn cứng lại, rất nhanh khôi phục như thường. Triệu Chương nhếch miệng cười, trấn định nói: "Nhị ca quá lo lắng rồi, đệ có thể có tính toán gì chứ? Đệ chỉ là vì danh tiếng của phụ hoàng mà suy tính, cũng chỉ là thuận miệng nhắc tới thôi".

Triệu Giới chậm rãi a một tiếng, lông mày nhướng lên, khí thế trên người đột nhiên trở nên đáng sợ. Triệu Giới dù chưa biểu hiện ra nộ ý, nhưng vô hình lại khiến người ta cảm thấy áp bách: "Vì danh tiếng của phụ hoàng sao? Ta nghĩ cũng không phải đơn giản như vậy đi, gần đây Ngũ đệ qua lại thân thiết với Phủ Trung Nghĩa Bá, bây giờ muốn kéo luôn cả Phủ Anh Quốc Công vào sao?" Mối mong của Triệu Giới mỉm cười, mắt phượng chợt lóe qua một tia sáng lạnh không dễ dàng phát giác: "Nếu bản vương nhớ không lầm, Tứ tiểu thư Phủ Anh Quốc Công còn chưa cập kê, Ngũ đệ cũng quá nóng vội rồi".

Sắc mặt Triệu Chương ngày càng khó coi, tất cả tâm tư của hắn đều bị đoán trúng, lại bị người ta không chút lưu tình nói ra, khiến hắn trong nhất thời á khẩu không nói nên lời.

Về mặt Sùng Trinh Hoàng Đế trở nên thâm trầm, nắm chặt bút lông nhỏ trong tay, nhìn chằm chằm hai người, ánh mắt sắc bén.

Một lúc lâu sau, ông hỏi Triệu Chương: “Lão Ngũ, có chuyện này?”

Hoàng đế kiên kỵ nhất là hoàng tử kéo bè kéo phái cùng các đại thần, bí mật mưu đồ sự vụ triều đình. Việc này khiến ông có cảm giác mình còn chưa chết nhĩ tử đã không chờ được muốn thay thế ông. Cho dù Triệu Giới và Triệu Chương có thật sự lỗi kéo các đại thần đi nữa, cũng chưa bao giờ để ông biết, đều là bí mật hành sự. Hiện giờ Triệu Giới nói như vậy lại khiến Sùng Trinh không thể không cảnh giác nhiều hơn một phần đối với Triệu Chương.

Về mặt Triệu Chương kinh sợ, gấp gáp vén cằm bào quỳ xuống nói: “Bẩm phụ hoàng, không có chuyện này”.

Tuy là nói như thế, nhưng việc Triệu Chương qua lại với Phủ Trung Nghĩa Bá là thật. Không chỉ qua lại, mỗi lần báo phòng đều được ghi lại trong một quyển sổ. Trong quyển sổ đó có ghi lại danh sách tất cả đại thần cùng hắn qua lại, vốn chỉ là vì muốn lưu lại cho mình một chứng cứ, phòng ngừa vạn nhất, không nghĩ tới bây giờ lại trở thành tử huyệt của chính mình.

Triệu Chương bí mật giấu quyển sổ kia đi, trừ hắn ra không ai biết rõ. Triệu Giới nói chắc chắn như vậy, chẳng lẽ đã biết được cái gì?

Triệu Chương vô cùng bất an.

Hai người bọn họ đều có người ủng hộ riêng, lúc Triệu Giới liên lạc với đại thần chưa từng để lại dấu vết nào. Hành tung của hắn bí ẩn, khó có thể đoán được, cho dù Triệu Chương muốn bắt thóp cũng không có dấu vết mà tìm.

Từ phòng điện này mà nói xem ra Triệu Giới cao tay hơn Triệu Chương, đang chờ Triệu Chương rơi xuống thế hạ phong.

Sắc mặt Sùng Trinh Hoàng Đế ôn hòa hơn một chút: “Nếu đã không có, sau này liền an phận một chút. Còn hôn sự của Tống Huy, chờ sau khi thi đình lại bàn lại...”

Nói xong, ông phất tay, ý bảo hai người rời đi.

Triệu Giới và Triệu Chương một trước một sau ra khỏi Ngự thư phòng, đi về phía cửa cung.

Ở Tuyên Đức Môn.

Triệu Giới cầm dây cương trong tay, phi thân lên ngựa, thấp giọng nói với Chu Cảnh ở bên cạnh: “Nghĩ cách thu sổ của lão Ngũ vào trong tay, sao chép một bản đưa cho bản vương. Nhớ làm việc bí mật, đừng để kẻ nào phát hiện”.

Chu Cảnh đi theo Triệu Giới lâu như vậy, bây giờ cuối cùng cũng có việc khó khăn cần hắn làm, hắn lập tức sáng khoái đồng ý: “Vương gia yên tâm, thuộc hạ nhất định làm việc cẩn thận”.

*** **

Phủ Anh Quốc Công

Ngày hôm đó trời mưa nhỏ, nước mưa đập vào mái ngói lưu ly trên hành lang nhỏ, giọt nước tí tách rơi vào trong đất. Mưa không lớn, lại kéo dài không dứt. Ngụy Côn đi Hàn Lâm Viện, Ngụy La rửa mặt, đổi áo bạch hợp và trắng màu xanh da trời, phía dưới là quần màu tím, mạng hài cao, đi tới thư phòng.

Thư phòng nằm ở phía sau chính đường Tùng Viên, là chỗ Ngụy Côn làm việc. Bình thường Ngụy La rất ít khi tới chỗ này, hôm nay nếu không phải là vì bức họa của Khương Diệu Lan, chi sợ nàng sẽ chẳng bao giờ tới đây.

Cửa thư phòng không có ai, Ngụy La đẩy Trục Linh Môn ra, đi tới phía sau văn án khắc đám mây vênh lên được sơn đen khảm trai. Lần trước nàng thấy Ngụy Côn cất bức họa trong giá sách đằng sau, Ngụy La tìm thử, quả nhiên ở chỗ sâu nhất tìm thấy bức họa cất trong hộp gấm đóng kín làm bằng gỗ lim. Ngụy La lấy xuống, coi dải lụa đỏ ở đầu, bên trong đựng là bộ váy của nữ nhân lần trước - -

Mặt trái xoan, má hoa đào, mỉm cười.

Đây là nương sao?

Ngụy La chăm chú nhìn một lát, ánh mắt dời xuống, trên bức họa cũng không để lại manh mối gì khác. Nàng tiếc nuối nhìn tới nhìn lui rất nhiều lần, trên đó cũng không để lại gì, chỉ có một con dấu mờ mờ và một câu thơ đề. Đó là bút tích của Ngụy Côn, đại khái là lúc tình nồng, như keo như sơn mà viết lên, Ngụy La nhìn mà cũng thấy ê răng.

Nàng thật sự không phát hiện được gì, đành phải cuộn bức họa lại, trả về chỗ cũ, rời khỏi thư phòng.

Trở lại đường vào Tùng Viên, chỗ đó có một nha hoàn mặc xiêm y ngọc bích đứng đợi đã lâu. Thấy Ngụy La đi tới, gấp gáp chào đón: “Tứ tiểu thư, tiểu thư đã về”.

Ngụy La nghiêng đầu, không rõ chuyện gì: “Có việc gì thế?”

Nha hoàn kia cuống quýt gập đầu, nóng vội không yên nói: “Trong cung cho người đến, mời ngài vào trong cung một chuyện”.

Ngụy La ngáy người, vô thức hỏi: “Thiên Cơ Công Chúa mời ta?”

“Không phải là Thiên Cơ Công Chúa”. Nha hoàn lắc đầu, tiếp tục nói: “Là Hoàng Hậu Nương Nương triệu ngài vào cung”.

Trần Hoàng Hậu?

Điều này càng làm Ngụy La nghi ngờ. Từ khi nàng không làm thư đồng cho Triệu Lưu Ly, đã rất lâu chưa gặp Trần Hoàng Hậu. Mỗi lần nàng vào cung đều trực tiếp đi Thần Hoa Điện, rất ít khi tới Chiêu Dương Điện. Bây giờ Trần Hoàng Hậu lại có ý triệu nàng vào cung, là có chuyện gì gấp sao?

Ngụy La mặc dù kinh ngạc, nhưng cũng không thể chậm trễ, trở về phòng cho Kim Lũ búi lại tóc cho nàng, dùng trâm ngọc bích cài lên, lại từ trong hộp trang sức lấy ra một đôi hoa tai bằng vàng khảm đá Ngọc Lam mang vào, lúc này mới lên xe ngựa vào cung. Xe ngựa chạy tới hoàng cung, sau nửa canh giờ dừng ở cửa Khánh Hi Cung, ngoài cửa có một ma ma mặc xiêm y màu vàng đang đợi nàng.

Ngụy La xuống xe ngựa, theo sau ma ma đi tới Chiêu Dương Điện.

Trước Chiêu Dương Điện có một hành lang nhỏ thật dài, đi qua hành lang nhỏ ấy mới tới cửa Chiêu Dương Điện. Ngụy La cúi đầu đi vào trong Điện, quỳ gối hành lễ trước Trần Hoàng Hậu: “Dân nữ tham kiến Hoàng Hậu Nương Nương”.

Trần Hoàng Hậu mặc áo kép gấm, trên vai thêu long văn, kim trang màu xanh thêu hoa, phía dưới là váy dài thêu kim long nghịch nước, ngồi trên ghế lim khắc hoa hồng, đánh giá Ngụy La một phen, cười nói: “Đứng lên đi, để bản cung nhìn rõ con”.

Ngụy La đứng thẳng, mắt ngược nhìn lên trên.

Vừa nhìn, Ngụy La bỗng nhiên ngẩn ngơ, bởi vì ngồi cạnh Trần Hoàng Hậu không ai khác chính là Triệu Giới~

Triệu Giới mặc cẩm bào xanh đen thêu thị đế khoa văn, lấy tay chỉ chỉ, mỉm cười nhìn nàng.

Ngụy La ngẩn người, vội vàng thu hồi tầm mắt, quỳ củ ngồi trên ghế hoa hồng dưới ghế Hoàng Hậu. Đáng tiếc vị trí của nàng không tốt, Triệu Giới ngồi đối diện nàng, nàng vừa ngẩng đầu là nhìn thấy ánh mắt của hắn. Triệu Giới lại cố tình không biết thu liễm, con ngươi đen nhánh thỉnh thoảng nhìn nàng, làm cho nàng có chút không được tự nhiên.

Tại sao Triệu Giới lại ở chỗ này? Truyền nàng vào cung là ý của Trần Hoàng Hậu hay ý của hắn? Có chuyện gì gấp sao?

Trong lúc Ngụy La còn chưa hiểu gì, Trần Hoàng Hậu đã giải đáp thắc mắc của nàng: “Không lâu nữa Lưu Ly đã tới cuối cặp kê mười lăm, ngày đó cần một người hỗ trợ lễ cặp kê. Bản cung nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm được người thích hợp, Trường Sinh có nhắc tới ngươi, lúc này bản cung mới nhớ tới, tuổi ngươi và Lưu Ly tương tự, lại là tỷ muội tốt, thật rất thích hợp”. Sau đó Trần Hoàng Hậu mỉm cười nhìn nàng: “Không biết ngươi có nguyện ý không?”

Ngụy La nghiêng đầu, vô thức hỏi: “Trường Sinh?”

Trần Hoàng Hậu che miệng cười: “Đây là nhũ danh của Giới Nhi, bản cung gọi từ nhỏ đã quen, nhất thời quên sửa miệng”.

A... Ngụy La ngẩng đầu nhìn người đối diện, chỉ thấy sắc mặt Triệu Giới có chút biến hóa. Không nghĩ một người uy nghiêm như vậy lại có nhũ danh đáng yêu như thế, thật không thể tưởng tượng nổi.

Ngụy La suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Nếu là lễ cặp kê của Lưu Ly, dân nữ tất nhiên nguyện ý có mặt. Chỉ là dân nữ chưa từng hỗ trợ bao giờ, có rất nhiều việc không quen, đến lúc đó sợ sẽ rối loạn trận tuyến...”

Trần Hoàng Hậu nói việc này không có gì đáng ngại, ôn nhu an ủi: “Trước lễ cặp kê phải chuẩn bị rất nhiều, đến lúc đó ngươi thường vào cung, sẽ có người chuyên xướng lễ dạy ngươi phải làm gì, không cần sợ hãi”.

Lúc này Ngụy La mới an tâm, gật đầu nhìn Trần Hoàng Hậu, khẽ mỉm cười nói: “Được, vậy làm phiền Hoàng Hậu Nương Nương quan tâm”.

Ngụy La hiểu quy cũ, là cô nương khiến người khác yêu thích. Trần Hoàng Hậu chỉ gặp nàng lúc nàng còn nhỏ, bây giờ nàng trưởng thành, không ngờ trở nên tốt như vậy. Lúc này Ngụy La mới tiến vào cũng khiến Trần Hoàng Hậu kinh ngạc một lát.

Trần Hoàng Hậu quen nhìn mỹ nhân, hậu cung không người nào không có dung mạo tốt, ngay cả Cao Đan Dương Phủ Trần Quốc Công, Lý Tương Phủ Như Dương Vương đều là mỹ nhân nổi danh của Thành Thịnh Kinh. Mỗi người các nàng đều có điểm riêng, vốn tưởng đó đã là nhan sắc xinh đẹp cực độ, bây giờ thấy Ngụy La, Trần Hoàng Hậu lại thấy các nàng không đủ rực rỡ. Tiểu cô nương này trưởng thành vừa đúng, da thịt như tuyết, eo nhỏ, người trắng như ngọc, quả nhiên là tiên tư dật mạo (1). Hơn nữa giọng nói của nàng lại mềm mại êm tai, người khác nghe thấy tâm can liền trở nên yếu mềm, nói là vưu vật cũng không quá đáng.

Trần Hoàng Hậu nhớ tới chuyện cũ năm đó, cảm lạ thuốc hít màu phấn mạ vàng hoa văn hình hoa cỏ, nhìn không được cảm khái nói: “Năm tháng thật không buông tha một ai, năm đó ngươi và Lưu Ly đều nhỏ như vậy...” Trần Hoàng Hậu ngẩng đầu nhìn lên trời đo đo một chút: “Bây giờ đều lớn như vậy rồi”.

Ngụy La cong môi, lại cười nói: “Nhưng Hoàng Hậu Nương Nương vẫn giống như năm đó, không có gì thay đổi”.

Cái miệng nhỏ này thật ngọt, không nữ nhân nào không thích nghe mấy lời này. Ý cười trên mặt Trần Hoàng Hậu sâu hơn một chút, ánh mắt nhìn Ngụy La cũng từ ái hơn nhiều: “Đứa nhỏ này... Trong lòng bản cung rất cảm kích ngươi, năm đó Lưu Ly không chịu uống thuốc, chỉ có ngươi có biện pháp. Bây giờ thân thể nó tốt hơn, hơn phân nửa công lao là của ngươi. Lần này lại truyền ngươi vào cung, cũng có một phần tâm tư như vậy, nghĩ nói với ngươi một tiếng cảm ơn”.

Tất nhiên Ngụy La không dám nhận, gấp gáp nói không sao: “Hoàng Hậu Nương Nương còn phí tâm nhiều hơn dân nữ”.

Câu nói này khiến hốc mắt Trần Hoàng Hậu phấp phồng.

Những năm này bà vì Triệu Lưu Ly tốn bao tâm tư, đại để chỉ có mình bà hiểu rõ. Có đôi khi đêm ngủ cũng không yên, lo lắng vừa tỉnh dậy Lưu Ly liền bệnh nặng, đoạn thời gian đó mỗi ngày bà đều hốt hoảng lo sợ, cũng không biết trôi qua thế nào. Trần Hoàng Hậu vì thế có chút cảm khái, cũng may bây giờ Lưu Ly hiểu chuyện, biết tự chăm sóc mình, hơn nữa còn có Dương Chân ở bên cạnh bảo vệ, bà mới yên tâm hơn.

Trần Hoàng Hậu nhìn Ngụy La bằng con mắt khác, cảm thấy càng nhìn càng thích, đây là tiểu cô nương hiểu chuyện, nói chuyện chạm được đến tâm khảm của bà. Trần Hoàng Hậu kêu Thu ma ma lấy một hộp gấm làm từ gỗ tử đàn, đưa tới cho Ngụy La: “Bản cung không có đồ vật nào khác, đây là đồ trang sức năm xưa lúc bản cung vào cung mẫu thân đã đưa cho bản cung, bây giờ lại tặng lại cho ngươi”.

Trong hộp là một bộ trang sức phù dung bằng vàng, trên mặt khảm hồng ngọc trong suốt, vừa nhìn liền biết vô giá. Khó có được chính là tâm ý của Trần Hoàng Hậu, Ngụy La vừa nghe lại lịch của nó, liền không dám nhận, mở miệng cự tuyệt: “Dân nữ...”

Trần Hoàng Hậu có ý nghiêm mặt, uy hiếp: “Nếu ngươi không cầm, chính là không chịu tiếp nhận lòng biết ơn của bản cung”.

Ngụy La nằng nặc nào dám nghĩ như vậy? Ngụy La có chút oan uổng, đành phải cầm lấy, chân thành nói: “Đa tạ Hoàng Hậu Nương Nương”.

Nói xong, Trần Hoàng Hậu lưu nàng lại nói vài câu, lời nói khách khí, thần thái ôn hòa, không giống như Hoàng Hậu nói chuyện với dân nữ, mà giống như trưởng bối lôi kéo tiểu bối nói chuyện nhà hơn.

Ước chừng qua một canh giờ, Ngụy La thấy cũng không còn sớm liền đứng dậy cáo từ. Trần Hoàng Hậu không lưu nàng lại, dù sao bên ngoài cũng đang mưa, tối muộn đường không dễ đi, sợ sẽ gặp mưa lớn, kêu Thu ma ma che dù đưa nàng ra cửa Khánh Hi Cung.

Lúc này, Triệu Giới để chén trà xuống, đứng lên, phui phui cằm bảo nói: “Mẫu hậu, trong phủ nhi thần có việc, cũng nên về thôi”.

Trần Hoàng Hậu không nghĩ ngờ, gật đầu nói: “Mẫu hậu nhớ lúc con tới không mang dù. Con chờ một lát, Thu ma ma đưa dù tới sau”.

Triệu Giới gật đầu đồng ý.

Không lâu sau, Thu ma ma từ trong buồng đi ra, trên tay cầm hai cái dù, một cái cho Ngụy La, một cái cho Triệu Giới.

Triệu Giới cầm cả hai, đứng ở hành lang nhỏ nói với Thu ma ma: “Ngươi về đi, bản vương và Tứ cô nương cùng đường, vừa vặn đưa nàng ra Khánh Hi Cung”.

Thu ma ma không nghĩ nhiều, gật đầu đồng ý, nhìn Ngụy La một cái rồi xoay người đi về.

Thu ma ma lại không nghĩ xem, khi nào mà Triệu Giới lại yêu cầu đưa một cô nương về chứ?

Ngụy La nhìn bóng lưng Thu ma ma rời đi, có chút bất đắc dĩ.

Triệu Giới rũ mắt nhìn tiểu cô nương, cất bước đi tới bên cạnh nàng: “Đi thôi!”

Ngụy La đành phải nhấc váy theo sau Triệu Giới. Bọn họ đi trên hành lang nhỏ, bên ngoài là tiếng mưa tí tách, mưa như hạt châu rơi trên mặt đất, bắn tung tóe trên hành lang, từng đợt hơi ẩm kéo tới.

Bước chân Triệu Giới không nhanh, đại khái là chiều cổ bước đi của nàng, từ đầu đến cuối vẫn thong thả chậm rãi đi đằng trước, không nói chuyện với nàng, cũng không quay đầu nhìn nàng.

Cuối cùng cũng tới cuối hành lang nhỏ, phía trước là đường ra khỏi Khánh Hi Cung. Ngụy La bước nhanh đuổi theo Triệu Giới, dừng cách hắn ba bốn bước: “Tĩnh Vương ca ca, cho muội một cái dù”.

Ngụy La vừa nói, vừa đưa tay ra, bàn tay nho nhỏ, lòng bàn tay gợn ra trước mặt hắn, tuyệt không khách khí.

Triệu Giới dừng bước, xoay người nhìn nàng, lại nhìn khoảng cách giữa hai người bọn họ, hơi nhếch cánh môi, giễu cợt nói: “Đứng xa như vậy, làm sao bản vương đưa cho muội được?”

Ngụy La suy nghĩ một chút, đành bước tới, đứng gần Triệu Giới hơn một chút.

Ai ngờ hắn vẫn không đưa dù cho nàng, lại đưa mắt chăm chú nhìn nàng một lát, chậm rãi cúi người. Đôi mắt đen nhánh sáng ngời của Triệu Giới đối diện nàng, khoảng cách giữa hai người lúc đó chỉ khoảng một lòng tay, cũng quá gần rồi.

Nguyệt La vô thức lui về sau, Triệu Giới không nhúc nhích nhìn nàng, môi mông khê mở, từng chữ từng chữ hỏi:

"Muội đang trốn ta?"

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sư Dụng Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Ăn ngon sao?

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Rõ ràng như vậy sao?

Trong lòng Nguyệt La ngờ vực không tin nhưng sắc mặt không thay đổi chút nào, nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, lắc đầu nói: "Không có".

Đuôi lông mày Triệu Giới cong lên, hiển nhiên là không tin lời của nàng chút nào.

Lúc ở Chiêu Dương Điện, nàng ngồi đối diện hắn, từ đầu tới cuối cũng không nhìn hắn lần nào. Đừng nhìn nàng bình thản như vậy, thật ra lại đang lẩn tránh tầm mắt của hắn. Nàng xem hắn là đồ trang trí sao? Hay là cố ý làm như vậy?

Trước kia Nguyệt La sẽ không né tránh ánh mắt hắn, cũng không khách khí gọi hắn "Tĩnh Vương ca ca", càng không bài xích hắn đụng chạm nàng. Bây giờ lại làm sao, cố gắng giữ khoảng cách với hắn, có phải không... Nàng biết cái gì rồi? Hay là ngày đó ở Thiên Phật Tự, nàng không ngủ, hoặc trên đường đã tỉnh?

Nghĩ đến đây, mắt Triệu Giới sâu thêm vài phân, không nói lời nào mà nhìn Nguyệt La.

Nguyệt La coi như không thấy ánh mắt chăm chú của hắn, bàn tay nhỏ bé trắng trắng mềm mềm cũng không thu về, lặp lại lời nói của mình lần nữa: "Tĩnh Vương ca ca đưa cho muội cái dù đi".

Lần này Triệu Giới không nói gì, cũng không tiếp tục truy cứu vấn đề vừa rồi. Hắn đưa cho nàng một cái dù, thuận miệng hỏi: "Vấn đề mà mẫu hậu hỏi muội, câu trả lời của muội đều là nói thật sao?"

Nguyệt La nhận lấy dù trúc có bốn mươi tám nan, mở ra, che trên đỉnh đầu, giương dù bước vào màn mưa, đối với lời nói vừa rồi của Trần Hoàng Hậu cũng không có bao nhiêu ấn tượng: "Vấn đề gì?"

Lúc đi ra cửa Khánh Hi Cung, nàng không đi con đường nhỏ yên tĩnh kia, mà đi trên đường lớn lát đá xanh. Nước mưa đập vào trên dù, phát ra tiếng vang thùng thùng, hoàng cung là nơi yên tĩnh, dọc đường đi cơ hồ không nghe được thanh âm nào, tiếng mưa ngược lại trở thành âm thanh vang dội duy nhất. Nguyệt La nghe cũng không thấy ồn ào, trái lại lại giúp người ta tĩnh tâm.

Triệu Giới che dù, cất bước đi sau nàng.

Trên đường không có người khác, chỉ có hai người bọn họ. Ngẫu nhiên cũng có cung nữ và công công đi ngang qua, quỳ gối hành lễ với Triệu Giới, hắn trả lại một câu miễn lễ, sau đó tiếp tục đi sau lưng Nguyệt La.

Hiếm khi Triệu Giới chậm rãi hỏi: "Bình thường ở nhà muội thích trồng hoa?"

Bước chân Nguyệt La chậm lại, Trần Hoàng Hậu quả thật có hỏi qua, nàng cũng có trả lời như vậy.

Lúc này Trần Hoàng Hậu kéo nàng hỏi việc nhà, hỏi lung tung vài chuyện, hình như vô cùng hứng thú với cuộc sống của Nguyệt La, không chỉ hỏi nàng bình thường ở nhà làm gì, còn hỏi nàng thích ăn gì, thích xem sách gì...

Nguyệt La từng cái từng cái đều trả lời hết, cũng không nghĩ Triệu Giới lại nhớ trong lòng!

Nguyệt La nhìn chằm chằm đường dưới chân, không yên lòng nói: "Phải... phụ thân có làm một vườn hoa nhỏ chỗ hậu viện cho muội, lúc nhàn hạ có thể chăm sóc hoa giết thời gian".

Triệu Giới nhìn thân ảnh nho nhỏ trước mặt, lại hỏi: "Thích ăn văn thần nguyên bảo (1) của Ngự Hòa Lâu?"

Nguyệt La nhẹ gật đầu một cái.

"Ăn ngon sao?"

“... Rất ngon”.

Triệu Giới đem mấy câu trả lời của nàng từng cái hỏi lại một lần, đến cuối còn khiến Ngụy La lười giải thích, hần hỏi cái gì nàng cũng chỉ gật đầu. Không để ý hai người đã tới Tuyên Đức Môn, xe ngựa của Phủ đệ đang đợi ngay đó, Ngụy La không chờ được đi nhanh tới. Vừa đi được hai bước, đột nhiên nàng nhớ ra chuyện gì, xoay người mỉm cười với Triệu Giới, má hồng sáng long lanh, trong suốt động lòng người: “Muội về trước, tạm biệt Tĩnh Vương ca”.

Triệu Giới đứng ở tại chỗ, lúc nàng xoay người đi thì gọi lại: “A La”.

Ngụy La không rõ có chuyện gì: “Ừ” một tiếng.

Khoe môi Triệu Giới cong lên: “Mấy ngày nữa Lư Ly muốn xuất cung, nhờ bản vương nói với muội, muốn muội đi cùng nó”.

Ngụy La nghĩ nghĩ: “Nàng ấy xuất cung có chuyện gì sao? Hoàng Hậu Nương Nương đồng ý?”

Lần trước Trần Hoàng Hậu đã phá lệ cho Triệu Lư Ly ra cung, không nghĩ tới còn có lần thứ hai. Lần trước là có Triệu Giới cầu tình, lần này là vì sao?

Triệu Giới ừ một tiếng, giải thích: “Lư Ly trước lúc cập kê chỉ có một yêu cầu, mẫu hậu cũng đồng ý rồi”.

À... Nếu đã như vậy, nàng cũng không tiện từ chối. Có điều Ngụy La nhớ lần trước Triệu Lư Ly xuất cung, nói là hai người họ cùng đi, kết quả tới Vinh Xuân Phường đã thấy Triệu Giới ngồi bên trong! Lần này không phải cũng vậy chứ?

Nghĩ ngơ trên mặt Ngụy La quá rõ ràng, muốn người ta không nghĩ cũng không được. Triệu Giới cong môi cười: “Ta phải bảo vệ an toàn của Lư Ly, hiển nhiên cũng sẽ đi”.

Ngụy La chậm chạp a một tiếng, cũng không tiện biểu hiện kháng cự quá rõ ràng, nàng do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý: “Được rồi, muội sẽ đi, đến lúc đó kêu nàng ấy tới tìm muội”.

Nói xong Ngụy La chào tạm biệt Triệu Giới, giẫm chân leo lên xe ngựa.

Ngụy La ngồi trong xe, buông màn che tơ vàng xuống, ngăn trở tầm mắt giữa hai người.

Triệu Giới nhìn xe ngựa đỉnh màu đen đi xa dần, rất lâu mới dứt ngựa đi, bình tĩnh chậm rãi bước đi trong mưa. Chu Cảnh đi sau lưng hần, thấy hần không phải đi về phủ, trong nội tâm có chút nghi ngờ. Nhưng hần không hỏi nhiều, vương gia muốn đi đâu hần chỉ cần đi theo là được.

Không lâu sau, Chu Cảnh thấy Triệu Giới dừng lại trước Ngự Hòa Lâu ở phố tây, thu dù đi vào trong.

Trời bên ngoài đang mưa, trong sảnh cũng không có bao nhiêu người, Triệu Giới dứt khoát tùy tiện ngồi xuống một bàn. Tiểu nhị trong lâu đi tới, cười hỏi: “Khách quan muốn dùng gì?”

Triệu Giới phui phui bọt nước trên vai nói: “Một chén văn thần nguyên bảo”.

Tiểu nhị nói một tiếng được, thấy Triệu Giới không muốn ăn gì khác nữa, liền xoay người đi vào bếp báo món.

Chu Cảnh buộc ngựa tốt rồi mới vào đại sảnh, chỉ thấy vương gia tôn quý nhà hần đang ngồi trong đại sảnh không nhanh không chậm ăn văn thần. Chu Cảnh ngạc nhiên tiến lên, đi ra sau lưng Triệu Giới, há miệng lại há miệng, nhìn không được hỏi: “Vương gia, ngài và Ngụy Tứ cô nương... Không định nói ra hết sao?”

Chu Cảnh đi theo Triệu Giới nhiều năm như vậy, Triệu Giới cũng không gạt hần chuyện gì, vì thế hần cũng biết rõ tâm tư của vương gia với tiểu cô nương. Nhìn lâu như vậy, hần ở ngoài nhìn cũng thấy sốt ruột, hôm nay vốn là cơ hội tốt để nói, vì sao vương gia lại không nói ra?”

Chu Cảnh nghĩ không ra, do dự hồi lâu, cuối cùng cũng không nhìn được mở miệng hỏi.

Động tác tay Triệu Giới tạm ngừng, chợt để muỗng sứ xuống, nhớ tới bộ dạng cảnh giác của tiểu cô nương vừa rồi. Triệu Giới nhếch môi, chống cằm, có vẻ đang suy nghĩ gì đó, hần cười cười, thông thả nói: “Nàng đã biết, người nhìn không ra sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71-1: Vở kịch tình cảm lớn

Beta: gaubokki

Triệu Giới đoán không sai, quả thật Ngụy La biết rõ.

Không chỉ biết rõ, hơn nữa nàng còn quyết định giữ khoảng cách với hắn.

Ngày đó ở gần cửa Thiên Phật Tự, hắn không chỉ hôn nàng, còn ở bên môi nàng liếm mát! Ngụy La còn nhớ rõ, ôn tuyền sau rừng đào quả thật rất thoải mái, khiến nàng buồn ngủ, ngâm một hồi liền không tự chủ ngủ thiếp đi. Sau đó Triệu Giới ôm nàng lên ngựa, nàng mơ mơ hồ hồ nhưng cũng có chút ấn tượng. Lúc tới cửa Thiên Phật Tự, hắn gọi tên nàng, thật ra lúc đó nàng nghe thấy, nhưng quá mệt mỏi nên không muốn tỉnh lại. Ai biết Triệu Giới vậy mà cúi người hôn lên trán nàng, nàng kinh ngạc nhưng không dám mở mắt, dứt khoát nhắm mắt giả bộ ngủ. Có điều hành động tiếp theo của hắn thật khiến nàng càng thêm sợ hãi, hắn vậy mà lại hôn miệng nàng!

Ngụy La thật sự cảm thấy không xong rồi, bên ngoài giả ngủ đến thiên hôn địa ám nhưng trong lòng như có từng đợt sóng đập tới.

Vì sao Triệu Giới hôn nàng?

Nàng không ngốc, dù sao cũng sống qua một đời, những việc đã trải qua cũng nhiều hơn so với người khác, đại khái cũng hiểu được một chút.

Ngày trước là nàng không muốn nghĩ đến phương diện kia, Triệu Giới đối với nàng tốt, ánh mắt lúc nhìn nàng rất chuyên tâm, bàn tay ôm nàng cũng nóng rực, tất cả điều đó Ngụy La đều tự lừa mình dối người mà bỏ qua. Chung quy hắn hơn nàng chín tuổi, nhìn nàng từ nhỏ tới lớn, sao có thể có tâm tư như thế được?

Nhưng bây giờ, nàng muốn xem nhẹ cũng không được, hắn hôn nàng, nhân lúc nàng ngủ mà hôn nàng. Ngày đó lúc Triệu Giới ôm nàng vào lòng, lồng ngực hắn nóng hổi như thể muốn hòa tan cả người nàng.

Đại ca ca của nàng thích nàng, là loại tình cảm giữa nam và nữ, không phải xem nàng như tiểu muội muội mà yêu thích.

Trong nhất thời, Ngụy La không rõ ràng được, nàng kính trọng Triệu Giới, cũng cảm kích hắn. Đó là bởi vì hắn luôn chăm sóc nàng, giúp đỡ nàng, ở phía sau thay nàng thu dọn cục diện rối rắm. Có điều muốn nàng tiếp nhận phần tình cảm này, nàng thật sự không làm được, vậy thì dứt khoát giữ khoảng cách với hắn.

Trước kia qua lại quá thân cận, Triệu Giới lại là nam nhân trưởng thành, nàng là cô nương chưa gả. Nam nữ hữu biệt, thân cận như vậy cũng không tốt.

Đây là nguyên nhân tại sao hôm nay nàng lại né tránh Triệu Giới.

Ngụy La về Phủ Anh Quốc Công, vốn muốn qua Tứ phòng thỉnh an Tần Thị một chuyến, mới vào cửa chính liền thấy Bạch Lam đi tới nói với nàng: “Tiểu thư, thiên kim Bình Viễn Hầu tới đây”.

Lương Ngọc Dung thường tới tìm Ngụy La chơi đùa, cũng không phải chuyện hi hữu gì. Bọn nha hoàn tập mãi thành quen, mỗi lần nàng ấy tới Phủ Anh Quốc Công đều trực tiếp mời tới phòng khách chờ.

Ngụy La gật đầu tỏ vẻ đã biết, nghe Bạch Lam nói người đang đợi ở phòng khách liền trực tiếp nhắc váy đi tới đó.

Lương Ngọc Dung đang ngồi trên ghế làm từ gỗ hoa lê khắc hoa hồng uống trà, là loại trà tuyết liên trên núi Nga Mi mới hái vào mùa xuân, bột trà trong suốt, hương thơm ngào ngạt. Nàng mê mẩn phẩm trà, ngẩng đầu lên nhìn thấy Ngụy La đi vào, gấp gáp đứng lên hỏi: “Ta nghe Bạch Lam nói người vào cung, có chuyện gì sao, Thiên Cơ Công Chúa tìm người hả?”

Ngụy La lắc đầu nói không phải: “Là Hoàng Hậu Nương Nương triệu ta vào cung”.

Động tác bưng trà của Lương Ngọc Dung hơi khựng lại, việc Triệu Lưu Ly thường kêu Ngụy La vào cung chơi nàng biết, nhưng Hoàng Hậu Nương Nương cũng thường xuyên kêu Ngụy La vào cung sao? Nàng tò mò hỏi: “Hoàng Hậu Nương Nương tìm người có việc gì sao?”

Ngụy La liền đem việc lễ cấp kê của Thiên Cơ Công Chúa kể lại một lượt, Trần Hoàng Hậu bảo nàng giúp đỡ, đảm nhiệm chủ trì trong lễ cấp kê của công chúa.

Sau khi nghe xong, vẻ mặt Lương Ngọc Dung như bừng tỉnh đại ngộ: “Hóa ra là có chuyện như vậy”.

Đây là một chuyện tốt, Lương Ngọc Dung nghiêng đầu tỉ mỉ nhìn Ngụy La, rất có cảm giác “Có vinh cùng hưởng”, cảm thấy vui mừng: “Đây còn không tốt sao? Ngày đó nhất định rất nhiều quý nữ sẽ có mặt, Hoàng Hậu Nương Nương bảo người làm, chắc là nhìn trúng dáng vẻ quý củ của người, thấy rõ người là người tốt nhất. Sau lễ cấp kê của Thiên Cơ Công Chúa, thanh danh của người chắc chắn sẽ tăng lên”.

Ngụy La nghĩ cũng phải, chỉ là nàng không quen quý củ lễ cấp kê, cho nên vẫn có chút lo lắng, nếu có gì sai sót sẽ không tốt.

Cũng may Trần Hoàng Hậu nói sẽ cho người dạy nàng cẩn thận nên trong lòng Ngụy La mới có chút yên tâm.

Nói xong những thứ này, Ngụy La cầm chén trà khắc hoa sen lên, nghiêng đầu hỏi: “Hôm nay tìm ta có chuyện gì?”

Lương Ngọc Dung không phải cô nương hay tỏ vẻ xấu hổ, tính tình nàng ấy thẳng thắn, có gì nói đó. Lương Ngọc Dung chớp mắt mấy cái, không quanh co nói: “Lần trước người đưa kẹo cho Thường Dẫn ca ca, huynh ấy có nói gì không?”

Hóa ra là vì chuyện này.

Hào hứng của Ngụy La giảm dần, mở miệng cố ý kéo dài tiếng “A”, giả bộ suy tư, rất lâu sau mới chậm chạp nói: “Không nói gì cả”.

Về mặt Lương Ngọc Dung có chút mất mát.

Thật ra Ngụy La đang gạt người, lúc Ngụy Thường Dẫn nhận kẹo, ca ca tươi cười ôn hòa, còn trên ghẹo nói: “Ca ca chỉ cho muội ấy vài viên kẹo, muội ấy lại tặng ca ca ba túi điểm tâm, vụ mua bán này xem ra có lời rồi”.

Có điều những lời này Ngụy La nàng sẽ không nói cho Lương Ngọc Dung biết, trước khi chân Ngụy Thường Dẫn lạnh lại, nàng không muốn để hai người bọn họ có quá nhiều liên hệ.

Đôi mắt to sáng ngời của Lương Ngọc Dung lập tức ảm đạm, cũng không từ bỏ ý định hỏi tiếp: “Huynh ấy có nói ăn ngon hay không, có thích không?”

Lúc Ngụy La nói dối tim không loạn mặt không đỏ, thẳng thắn vô tư mà nói: “Ta đưa điểm tâm cho Thường Dẫn ca xong liền ra về, không thấy ca ca có ăn không, thế nên cũng không biết ca ca có thích hay không”.

Lương Ngọc Dung tức giận, ỉu xiu ngồi lại trên ghế, bị đá kích tới nỗi không muốn hỏi gì nữa.

Bọn họ đang nói chuyện thì bên ngoài có một gã sai vặt nóng vội không yên đi ngang qua, theo sau hắn ta là một ông lão râu dài tóc hoa râm. Ông lão cầm theo một hòm thuốc, xem ra là một vị đại phu. Ngụy La đi ra khỏi phòng khách, gọi gã sai vặt lại hỏi: “Có chuyện gì, trong phủ có ai bị bệnh sao?”

Gã sai vặt nghe tiếng dừng bước, hai tay chấp lại hành lễ: “Bẩm Tứ tiểu thư, là bệnh chân của Đại công tử ở Dung Viên”.

Trên đùi Ngụy Thường Dẫn có vết thương, bình thường không sao, nhưng mỗi khi tới đợt mưa dầm vết thương cũ sẽ tái phát, đau đớn khó nhin. Sau lưng gã sai vặt là vị đại phu họ Chu, có chút danh tiếng ở Thành Thịnh Kinh, chuyên chữa các loại bệnh như vậy, những năm nay cũng là nhờ vào ông ấy Ngụy Thường Dẫn mới có thể bình an vô sự.

Sự tình như thế này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Dù sao đã nhiều năm như vậy, sớm đã thành thói quen, nhưng mỗi lần con đau tái phát vẫn như cũ khó mà chịu được.

Lương Ngọc Dung vừa nghe liền thấy không tốt, nhin không được hỏi: “Chân bị bệnh... có nghiêm trọng không?”

Gã sai vặt đáp: “Đại khái là do thời tiết ẩm ướt, cho nên lần này nghiêm trọng hơn so với bình thường một chút”.

Gã sai vặt nói xong rồi, cũng sợ trễ nải thời gian làm ảnh hưởng tới việc điều trị của Ngụy Thường Dẫn liền vội vàng cáo từ Ngụy La và Lương Ngọc Dung, dẫn đại phu đi về hướng Dung Viên.

Ngụy La nhin bóng lưng gã sai vặt, hình như đang nghĩ gì đó.

Lương Ngọc Dung không yên tâm, tiến lên cầm tay Ngụy La nói: “A La, chúng ta đi thăm Thường Dẫn ca ca đi!”

Ngụy La vốn không muốn để Lương Ngọc Dung đi, nhưng lại không tìm được lý do gì để ngăn cản. Ngụy La nghĩ thấy cũng tốt, để cho nàng ấy nhin thấy tình hình thực tế của Ngụy Thường Dẫn một chút, để nàng ấy thấy rõ trở ngại giữa hai người bọn họ, sau này cũng không sinh ra tâm tư gì khác. Nghĩ đến đây, Ngụy La gật đầu nói “Được”.

*** **

Lúc các nàng tới Dung Viên, đại phu đang chữa trị cho Ngụy Thường Dẫn.

Đại phu nhin nghe nói bọn họ tới thăm Ngụy Thường Dẫn nên cũng không ngăn cản, kêu các nàng vào phòng, miễn cưỡng cười: “A La... các con có tâm”.

Mùi thuốc đông y trong phòng thật nồng nặc, dường như tràn ngập cả phòng, phả vào miệng, xộc vào mũi.

Ngụy La và Lương Ngọc Dung không quen với mùi thuốc nồng như vậy, lúc vừa vào phòng liền bị sặc, ho vài cái. Thật vất vả hai người mới thích ứng được, đi vào đằng sau bình phong làm từ gỗ hoa lê và cức được khắc tranh sơn thủy, nhin thấy Ngụy Thường Dẫn đang ngồi trên ghế thái sư làm bằng gỗ trắc, hai chân ngâm trong thùng gỗ. Đại phu cho từng thứ dược liệu một vào trong thùng, dưới thùng gỗ có đốt lửa, trên mặt nước còn lượn lờ khí nóng, vừa nhin liền biết nhiệt độ không thấp. Lại nhin Ngụy Thường Dẫn, gương mặt tuần lẳng tái nhợt dị thường, trên trán đầm đìa mồ hôi, cùng bộ dáng nhò nhã ngày thường khác nhau rất lớn.

Nhưng cho dù có đau đớn cỡ nào, khí chất trầm tĩnh của Ngụy Thường Dẫn cũng không đổi, chỉ nhắm mắt lại, môi mòng khẽ nhếch, không nói lời nào.

Chắc là nghe được tiếng bước chân, Ngụy Thường Dẫn mở mắt nhin người tới, miễn cưỡng cười, nói vài tiếng: “A La và Ngọc Dung muội tới...”

Lương Ngọc Dung chưa từng thấy qua tình cảnh như vậy, bàn tay trong tay áo không ngừng nắm chặt khăn lụa, vừa cảm thấy đáng sợ, lại vừa lo lắng cho Ngụy Thường Dẫn. Nàng chần chờ thật lâu mới tiến lên, nhẹ nhàng hỏi: “Thường Dẫn ca ca rất đau sao?”

Ngụy Thường Dẫn hơi cup mắt, yếu ớt cười một cái: “Không đau lắm”.

Sao có thể không đau chứ?

Sắc mặt Ngụy Thường Dẫn không tốt, y phục đều bị mồ hôi làm ướt đầm, còn có thể không đau sao?

Lương Ngọc Dung và Ngụy La đứng bên cạnh, vốn nghĩ chỉ muốn tới xem hấn một chút, bây giờ nhìn rồi, lại hy vọng bản thân chưa từng tới đây. Bởi vì nếu không đến sẽ không phải nhìn thấy vẻ thống khổ của Ngụy Thường Dẫn, lại càng sẽ không vì thế mà đau lòng cho hấn.

Hai nàng đứng một lúc, không giúp đỡ được cũng không làm được gì. Vì không muốn làm vướng víu đại phu đang chữa bệnh, đành phải cáo từ với đại phu nhân rồi rời đi.

Trước khi đi Lương Ngọc Dung lơ đãng nhìn quanh, thấy đầu giường Ngụy Thường Dẫn còn có một bọc điểm tâm đang mở, đúng là loại bánh cuộn đậu đỏ lần trước nàng mua cho hấn. Bên trong bánh cuộn mấy tảng đậu đỏ, bên ngoài rắc một lớp bột nếp mỏng, hương vị khi ăn vào miệng ngọt mà không ngấy. Lúc đó nàng mua tám cái, bây giờ chỉ còn lại hai.

Ngụy Thường Dẫn thích ăn sao?

Lương Ngọc Dung ngăn người, quay đầu lại nhìn Ngụy Thường Dẫn đang ngồi trên xe lăn.

Vừa vặn Ngụy Thường Dẫn nhìn Lương Ngọc Dung, ánh mắt hai người gặp nhau, hấn cong môi khẽ cười, vẻ mặt nhu hòa, cho dù bản thân đang trong hoàn cảnh chật vật nhưng vẫn ung dung bình tĩnh như trước.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sừ Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71-2: Vở kịch tình cảm lớn (2)

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Ngụy La tiễn Lương Ngọc Dung về, cứ thế bất tri bất giác lại vài ngày trôi qua.

Ngày mười lăm tháng ba, Triệu Lưu Ly xuất cung.

Ngụy La dậy từ sớm, ngồi trước gương sửa soạn cho bản thân. Thường ngày nàng cũng không thích dùng son phấn, bởi vì tuổi còn nhỏ, làn da đang ở thời điểm tốt nhất, tô son điểm phấn ngược lại che bớt dung nhan của nàng. Hôm nay Ngụy La cũng không thoa phấn, chỉ lấy phấn thoa nhẹ lại chân mày lá liễu một chút, lại thoa lên miệng chút son màu hồng nhạt. Ngụy La soi gương, nhìn thấy đôi môi mềm mại tròn bóng óng ánh, cả người đều tràn ngập tinh khí.

Ngụy La thay xiêm y đỏ nhạt thêu hoa văn như ý, bên dưới là váy màu xanh nhạt thêu bách điệp, lại kêu Kim Lũ búi kiểu tóc song hoàn kế, cài lên một đóa hoa vàng khảm trân châu, lúc này mới coi như thỏa đáng, chuẩn bị xuất môn. Ngụy La vừa mới thay hài gấm thêu hoa mai và trắng non, liền nghe thấy nha hoàn vào nói: “Tứ tiểu thư, Thiên Cơ Công Chúa đã tới”.

Ngụy La gạt đầu, sau khi thấy bản thân ổn rồi mới cất bước đi ra khỏi Phủ Anh Quốc Công.

Trước cửa có một chiếc xe ngựa nắp xanh, bên cạnh xe có một người đang đứng thẳng mặc áo bào màu xanh – đúng là Dương Chấn.

Dương Chấn thấy nàng đi ra, hướng nàng thi lễ, coi như chào hỏi.

Ngụy La leo lên xe ngựa, vén rèm xe nhìn vào trong, rồi hơi khựng lại một chút.

Bởi vì trong xe không chỉ có Triệu Lưu Ly, mà còn có Triệu Giới đang mặc cẩm bào màu xanh thêu măng xà.

Triệu Giới ngồi trong cùng, nhận ra ánh mắt của nàng liền hơi mở mắt ra nhìn nàng. Ánh mắt hấn đen thẳm, không chút che giấu.

Ngụy La bị hấn nhìn đến chột dạ, thiếu chút nữa liền xoay người xuống xe.

Đáng tiếc, Triệu Lưu Ly nhanh hơn một bước, vô cùng hào hứng kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, hai mắt long lanh hỏi: “A La, hôm nay người trong dễ

nhìn hơn mọi khi”.

Nguyệt La lơ đãng, gật gật đầu: “Ta thoa chút son môi”.

Bây giờ chỗ Nguyệt La ngồi không thể nào khéo hơn được, vốn là Triệu Lư Ly ngồi cách Triệu Giới một khoảng, bây giờ nàng lại ngồi giữa hai người họ, bên trái là Triệu Lư Ly, bên phải là Triệu Giới, thế nào cũng thấy không ổn. Mặc dù không đến mức ngồi sát vào nhau, nhưng tay nàng và tay Triệu Giới cũng quá gần rồi.

Xe ngựa rộng rãi, Triệu Giới dịch vào bên trong một chút không hẳn là không thể, nhưng dường như hắn cố tình như không phát hiện được gì khác lạ, động cũng không động.

Nguyệt La nhìn, lại nhìn, chịu không nổi, nghiêng đầu, mắt hạnh mở to nhìn hắn: “Tĩnh Vương ca ca, ca ca ngồi dịch vào bên trong một chút được không?”

Triệu Giới có chút dăm chiêu nhìn nàng, mày kiếm nhướng lên, không những không nhúc nhích, khóe môi cong lên, hỏi ngược lại nàng: “Sao vậy, muội thấy chật sao?”

Nguyệt La gật đầu nói phải.

Hồi lâu sau Triệu Giới mới động, đứng dậy ngồi vào phía bên kia xe ngựa, đối diện nàng.

Nguyệt La: “...”

Tuy là khoảng cách xa như vậy, nhưng góc độ cũng thật không tốt, Nguyệt La chỉ cần ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Triệu Giới, cảm giác áp bách so với khi hắn ngồi bên cạnh càng lớn hơn. Nguyệt La xoay cổ, cảm thấy hắn cố ý, nàng liền thay đổi tầm mắt, không nhìn hắn nữa, nghiêng đầu tỏ vẻ chăm chú nghe Triệu Lư Ly nói chuyện.

Triệu Giới để hai tay trước người, đôi mắt đen nhìn tiểu cô nương đối diện, trong khóe mắt hiện lên chút vui vẻ, chốc lát sau mới thu hồi ánh mắt.

Triệu Lư Ly ngồi một bên hoàn toàn không hay biết sự khác thường giữa hai người họ, hết sức chuyên chú nói chuyện với Nguyệt La, một lát hỏi cái này, lát sau lại hỏi cái kia.

*** **

Nửa tháng nữa Triệu Lư Ly cập kê, lần này nàng ra ngoài chính là vì muốn mua một thứ.

Xe ngựa dừng lại trước cửa tiệm bán ngọc, Triệu Lư Ly và Nguyệt La cùng đi xuống xe.

Đi vào trong cửa hàng, trước mắt đều là ngọc đẹp, các loại ngọc đều được bày ra, khiến người hoa cả mắt. Triệu Lư Ly đến chỗ chường quầy, trông mắt xoay chuyển, nhỏ giọng hỏi: “Ở đây có món đồ đôi nào không?”

Chường quầy làm ăn đã nhiều năm, kinh nghiệm phong phú, đương nhiên biết rõ nàng muốn hỏi cái gì. Hắn có mắt nhìn người, thấy dung nhan hai tiểu cô nương trước mặt không tầm thường, một thân quý khí liền biết có một vụ làm ăn lớn đang chờ hắn. Hắn ta nói: “Có, có. Nhị vị cô nương xin chờ một lát, tôi đi lấy cho các ngài”. Không lâu sau, hắn ta lấy ra một cái hộp màu son khắc hoa mẫu đơn, mở ra, đưa tới trước mặt các nàng: “Đây là bảo vật trân quý của bốn tiệm, mời nhị vị cô nương xem”.

Trên lớp lụa đỏ là một đôi dương chi bạch ngọc, sáng màu, nhẵn mịn không chút tí vết, vừa nhìn liền biết là cực phẩm. Nhưng trân quý không phải vì thế, chường quầy vì để các nàng nhìn ra chỗ tốt, cố ý đưa nó tới dưới ánh mặt trời cho các nàng xem. Hai khối ngọc chồng lên nhau, dưới ánh mặt trời có thể nhìn thấy một cái đồng tâm kết bên trong, cực kỳ hiếm có. Hơn nữa hình dáng hai khối ngọc này giống hình trái tim, chường quầy đặt tên cho chúng là “Đồng tâm ngọc”.

Triệu Lư Ly vừa nhìn liền thích, hai khối ngọc này có thể đeo lên cổ, giấu trong y phục sẽ không bị phát hiện.

Chường quầy thật lòng muốn bán, thấy Triệu Lư Ly thật thích cũng không lừa gạt, đưa ra một cái giá khá hợp lý. Có điều giá tiền này đối với người bình thường mà nói thật quá cao, một ngàn tám trăm lượng, không ăn không uống, vất vả cả đời cũng không có được nhiều tiền như vậy.

Triệu Lư Ly không có khái niệm về tiền bạc, dù sao lúc nàng ra cửa Thu ma ma cũng đưa cho nàng rất nhiều ngân phiếu, dùng một ngàn tám trăm lượng mua hai khối ngọc cũng dư sức. Triệu Lư Ly bảo cung nữ đưa tiền, hoan hoan hi hi cầm khối ngọc trong tay, ngay cả cái hộp cũng không cần liền đi ra khỏi cửa hàng.

Ở ngoài cửa, Dương Chấn vững vàng đứng chờ.

Triệu Lư Ly nhìn qua xe ngựa, thấy Triệu Giới không xuống, mới đi tới bên cạnh Dương Chấn. Nàng nắm lấy bàn tay đang rũ xuống của hắn, đem một khối ngọc đặt vào tay hắn, gương mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, cười dịu dàng: “Hôm nay là sinh thần Dương Chấn ca ca, đây là quà cho huynh”.

Dương Chấn sưng sờ, không nghĩ Triệu Lư Ly lại nhớ rõ.

“Còn một cái là của ta”. Nàng đem khối ngọc còn lại nắm trong tay, dặn dò: “Dương Chấn ca ca lúc nào cũng phải mang theo nó, mỗi ngày ta đều sẽ kiểm tra”.

Tâm tư vừa động, đôi mắt tĩnh lặng của Dương Chấn cuối cùng cũng có chút gọn sóng. Hắn nhìn Triệu Lư Ly, đôi mắt sâu thẳm, cố gắng đè nén bản thân, nếu không phải có kỵ đang ở trên đường lớn, lại có Tĩnh Vương Triệu Giới đang ngồi trên xe ngựa, hẳn chắc chắn sẽ nhịn không được ôm nàng vào lòng. Hồi lâu sau, rốt cục Dương Chấn cũng trịnh trọng gật đầu nói: “Được”.

Triệu Lư Ly thỏa mãn cười một cái, ngồi trở lại trên xe ngựa, không chờ được mà nhờ Ngụy La giúp nàng đeo khối ngọc kia lên cổ.

Triệu Giới mở mắt nhìn thoáng qua.

Triệu Lư Ly không nói với hắn khối ngọc này có một đôi, cũng không nói tại sao phải mua, Triệu Giới cũng không hỏi nhiều.

*** **

Đi dạo từ sớm tinh mơ, rất nhanh liền đến buổi trưa, đúng thời điểm dùng cơm trưa.

Triệu Lư Ly hỏi Triệu Giới dùng bữa ở đâu, Triệu Giới suy nghĩ một chút nói: “Đi Ngự Hòa Lâu đi”.

Triệu Lư Ly đối với mấy tửu lâu này không quen thuộc, Triệu Giới nói đi nơi nào thì là nơi đó, cũng không có dị nghị gì.

Không lâu sau đã tới trước cửa Ngự Hòa Lâu, đoàn người xuống xe ngựa. Triệu Lư Ly chuẩn bị đi vào trong, Triệu Giới lại nói: “Lư Ly, cách đây không xa có một nhà bán đậu phụ. Nghe nói lần trước muối muốn ăn, nhà này làm hương vị không tệ, chỉ bán vào buổi trưa”.

Triệu Lư Ly nghe vậy liền động tâm, nghĩ một chút rồi nói: “Vậy muối và Dương Chấn ca ca cùng qua đó, ăn xong sẽ về, Nhị ca ca và A La tìm một nhà gian gọi đồ ăn trước đi”.

Ngụy La nhủ mày, nói vậy không phải là muốn nàng một mình đơn độc cùng đợi với Triệu Giới sao? Ngụy La mở miệng muốn nói nàng cũng đi cùng, đáng tiếc Triệu Lư Ly và Dương Chấn đã đi xa. Huống gì hai người họ tình nồng ý mật, thật vất vả mới có thời gian riêng tư, nàng đi theo làm gì chứ? Ngụy La nhìn bóng lưng hai người họ, cũng đành thôi, ngoan ngoãn đi theo Triệu Giới vào Ngự Hòa Lâu.

Lúc này người không nhiều lắm, trên lầu còn có nhà gian.

Tiểu nhị dẫn bọn họ đi vào một nhà gian ở phía tây, đẩy tấm bình phong ra, cung kính nói: “Thỉnh nhị vị”.

Nhà gian coi như sạch sẽ, bố trí sát tường, không gian rộng rãi.

Triệu Giới ngồi sau bàn vuông, gọi mấy món, sau đó liếc nhìn Ngụy La ở đối diện nói: “Lại thêm một chén vằn thắn nguyên bảo”.

Tiểu nhị ghi nhớ từng cái, sau đó đề nghị: “Hôm qua trong Lâu mới làm ra một món mới màu sắc rực rỡ, tên là chè hạt sen uyên ương, công tử và cô nương dùng rất hợp, công tử có muốn gọi hai chén không?”

Chè hạt sen uyên ương... Đây là cho rằng bọn họ là một đôi sao?

Ngụy La bất mãn ngẩng đầu liếc nhìn tiểu nhị một cái, ánh mắt ai oán!

Triệu Giới lại vô cùng sung sướng, thấp giọng cười một cái, chống cằm nhìn tiểu nhị đang đứng đối diện, cố ý hỏi nàng: “A La, muối muốn dùng không?”

Ngụy La mím môi, không cần suy nghĩ liền từ chối: “Không muốn”.

Tiểu nhị sờ sờ mũi cười một tiếng, cũng không cảm thấy gì, hành lễ xoay người ra ngoài dặn dò phòng bếp làm đồ ăn.

Sau khi tiểu nhị rời đi, trong nhà gian chỉ còn lại hai người Ngụy La và Triệu Giới.

Thường ngày khi Ngụy La ở cùng với hắn đều có chuyện nói không hết, bây giờ nàng lại cố tình không để ý hắn, khiến nhà gian yên tĩnh vô cùng. Triệu Giới lại không thấy lúng túng, hắn ngồi phía sau bàn, tay khẽ động, đôi mắt phượng nhìn nàng chăm chăm, rất lâu cũng không dời mắt đi.

Hắn sao vẫn nhìn nàng chứ?

Mới đầu Ngụy La không để ý Triệu Giới, cứ để hắn nhìn nàng, nàng chính là không thèm để ý tới. Sau cùng Ngụy La thật sự chịu không nổi, mắt hạnh mở to, tức giận trừng mắt: “Tĩnh Vương ca ca, không cần nhìn muối”.

Triệu Giới a một tiếng, trầm giọng nói: “Vì sao không thể nhìn?”

Nàng nhớ tới mấy lời vừa rồi của tiểu nhị, cân nhắc nói: “Người khác sẽ hiểu lầm”.

Hết lần này tới lần khác, cái gì Triệu Giới cũng biết nhưng lại nén cười hỏi: “Hiểu lầm cái gì?”

Ngụy La trầm mặc, không nói gì nữa.

Nhưng lần này Triệu Giới không định buông tha cho nàng, đôi mắt đen nhánh không chớp nhìn nàng chăm chăm, từ tốn nói: “A La, hiểu lầm cái gì?”

Ngụy La không chịu trả lời, Triệu Giới liền đứng dậy đi tới trước mặt nàng, một tay vịn trên bàn gỗ lim, cúi người, từ từ ép lại gần nàng, không cho phép nàng cự tuyệt: “Nói cho bản vương biết”.

Ngụy La vô thức đẩy hẳn ra, nhưng lồng ngực Triệu Giới cứng rắn, vững vàng như núi, nàng đẩy hai cái hẳn cũng không động, lại từng chút một tới gần nàng, khiến nàng phải từng chút lui về phía sau. Sau cùng, chiếc ghế đôn bên dưới Ngụy La làm từ gỗ lim phát ra ánh sáng được bọc vải thêu hoa văn hình sư tử và cây tùng từ từ nghiêng về phía sau, thân mình Ngụy La theo đó cũng ngã ra sau, dường như sắp ngã đến nơi - -

Ngụy La mở to mắt, vô thức nắm lấy tay áo Triệu Giới.

Cũng may Triệu Giới phản ứng kịp, một tay đỡ sau gáy nàng, một tay ôm chặt eo nàng, hai người cùng ngã trên đất. Hắn gắt gao che chở cho nàng, không để nàng bị chút thương tổn nào.

Thân thể hai người họ dính sát vào nhau, giống như không có một khe hở. Ngực Ngụy La bị lồng ngực rắn chắc của hắn đè ép, hai khối cao ngất kia vốn cảm thấy đau, bây giờ lại ngã chúi xuống, khiến nàng đau tới nỗi gương mặt nhỏ nhắn cũng trắng bệch.

Triệu Giới dường như cũng cảm thấy gì đó, tay ở sau đầu nàng rút đi, khẽ chống thân mình lên. Có điều hắn không buông Ngụy La ra, lồng ngực hắn rời đi nhưng hai chân dài rắn chắc vẫn dán chặt lấy nàng, thậm chí một chân chen vào giữa hai chân nàng, cứng rắn giữ lấy.

Khác biệt giữa nam và nữ trong phút chốc biểu hiện ra vô cùng sâu sắc, thân thể nàng mềm mại, hẳn lại cứng rắn mạnh mẽ.

Mặt Ngụy La đỏ bừng, ở dưới thân hắn không thể động đậy, gầy dựa cố gắng đứng lên: “Thả muội ra...”

Triệu Giới không động, một tay chống bên người nàng, một tay ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, thân hình cao lớn vẫn dán lên người nàng, yên lặng nhìn.

Cặp mắt kia chất chứa tình triều, sâu không lường được, muốn bao phủ lấy nàng. Triệu Giới trầm giọng hỏi: “Nếu ta không buông ra thì sao?”

Lưu Ly và Dương Chân sao mãi vẫn chưa về?

Ngụy La thật muốn khóc rồi.

Lúc này nhà gian cách vách cố tình truyền tới thanh âm kỳ quái, giống như của một nam một nữ, một giọng thô trầm một giọng mềm mại kiêu ngạo, xen lẫn vào một chỗ, ái muội lại kiêu diễm.

Cách âm của nhà gian thật sự không tốt, cho nên động tĩnh của hai người cách vách truyền tới chỗ họ rất rõ ràng. Ngụy La thậm chí còn nghe được giọng nữ kêu lên: “Ân... Đừng, đừng cản chỗ đó...”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: A La, muội nghe!

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Chắc hẳn Triệu Giới cũng nghe được những âm thanh này, tay đang ôm nàng cứng đờ.

Cả người Ngụy La đều thấy không ổn, nàng nâng tay nhỏ, đẩy lồng ngực Triệu Giới ra, nhắc nhở: “Tĩnh Vương ca ca, để muội đứng lên...”

Thân thể Triệu Giới cao lớn, đè nàng trên sàn nhà... Tư thế này, như thế nào cũng thấy thật ái muội.

Mặc dù Ngụy La sống qua hai đời, nhưng nàng chưa từng thân mật với người khác, càng không có chuyện thân thể gần gũi ái muội với một người đàn ông như vậy. Triệu Giới ở phía trên nàng, vừa ngẩng đầu liền thấy, thân thể nam nhân bẩm sinh cường đại, hơn nữa hẳn lại có thân phận như vậy. Triệu Giới cái gì cũng không cần làm, lại khiến nàng không còn đường lui.

Triệu Giới chẳng những không buông nàng ra, ngược lại còn cúi người, ôm chặt nàng vào lòng, dán mặt lên mặt nàng, thanh âm trầm thấp giọng nói khàn khàn: “A La, muội nghe xem”.

Triệu Giới nói nàng nghe xem, còn về nghe cái gì... không cần nói cũng biết.

Ngụy La nghiêng đầu trốn tránh, tránh né đụng chạm của Triệu Giới, cả mặt lẫn tai đều hồng, không cần nghĩ liền cự tuyệt: “Muội không nghe”.

Tuy là nói như thế, nhưng thanh âm đứt quãng từ nhĩ gian bên cạnh vẫn truyền tới.

Cách một vách tường, giọng nữ đại khái cũng ý thức được đây là nơi nào, thanh âm hạ thấp cơ hồ không nghe rõ, riu rít nói: “Thế tử gia... Như vậy không tốt... Sẽ bị nghe thấy...”

Người được gọi là “thế tử gia” cúi đầu hừ một tiếng, giọng nói tỏ vẻ không quan tâm, to miệng nói: “Sợ cái gì? Bọn họ còn có thể vào đây xem hay sao?”

Ngụy La nghĩ một chút, thật không nghĩ ra ở Thành Thịnh Kinh có vị “thế tử gia” nào có sở thích tới nơi này tìm kiếm kích thích như vậy.

Đương nhiên, bây giờ nàng không nghĩ ra là bình thường, suy nghĩ của chính nàng nàng còn không rõ, đâu có tâm tư đi quản chuyện người khác.

Âm thanh bên cạnh tuy rằng ngừng lại, nhưng không cần nghĩ cũng biết hai người họ đang làm gì.

Ngụy La chống tay, cố gắng tránh đi xiềng xích của Triệu Giới mà đứng lên. Nàng vừa mới ngồi dậy được một nửa, giọng nữ cách vách nũng nịu ai oán: “Tỷ phu thật xấu, nếu để tỷ tỷ biết được...”

Động tác của Ngụy La khựng lại.

Tỷ phu... khẩu vị này cũng nặng quá rồi.

Tuy da mặt Ngụy La không mồng, nhưng lúc này cũng không tránh được mặt mũi đỏ hồng. Má hồng đỏ ửng, hàng mi thật dài khẽ run, nàng cup mắt, che đi đôi mắt long lanh sáng ngời: “Đề muội đứng lên”.

Lòng ngực Triệu Giới nóng hổi, hần chống người đứng dậy nhìn nàng. Chỉ thấy tiểu cô nương hơi cần mồi, có chút thẹn quá hóa giận. Hần biết nàng ngượng, cũng biết mọi việc đều phải có chừng mực, nên cũng không tiếp tục đề ép nàng, đứng lên đỡ nàng từ mặt đất dậy. Triệu Giới áp chế lửa nóng trong người, giống như không có gì phải đi bụi bặm trên người nàng, cầm tay nàng: “Ngã đau sao?”

Ngụy La rút tay về, không cho Triệu Giới chạm vào: “Không đau”.

Nói xong, nàng quay đầu nhìn về cửa nhĩ gian. Tấm bình phong đóng chặt, Triệu Lưu Ly và Dương Chấn vẫn chưa về. Ăn tào phớ mất nhiều thời gian như vậy sao? Ngụy La nhũn mày, nàng thật sự không muốn đơn độc cùng Triệu Giới ở chung một chỗ.

Tay Triệu Giới dừng lại giữa không trung, cánh môi cong lên cười một tiếng. Vốn dĩ hắn không muốn nói ra sớm như vậy, nhưng tiểu cô nương trốn tránh hắn quá rõ ràng, khiến trong lòng hắn vô cùng không thoải mái. Cho dù biết rõ hắn thích nàng thì thế nào, chẳng lẽ vì vậy nên hắn không phải là Đại ca ca của nàng sao? Lần này Triệu Giới không định để Ngụy La né tránh, cầm bàn tay nhỏ bé đang rũ xuống của nàng, không cho cự tuyệt kéo nàng tới gần, tay kia vòng qua sau lưng nàng tạo thành xiềng xích trói buộc hành động của nàng. Triệu Giới ngẩng đầu, đáp lại mặt hạnh tròn vo của nàng: “A La, muội không thích Đại ca ca sao?”

Dáng người tiểu cô nương nhỏ nhắn xinh xắn, một tay Triệu Giới ôm nàng vào trong ngực còn dư dả. Hơn nữa nàng cũng không cao lắm, hắn ngồi, nàng đứng, thế mà cũng chỉ hơn hắn nửa cái đầu. Bây giờ hắn chạm vào trán nàng, hai người gần nhau như vậy, hô hấp quấn quýt một chỗ, Ngụy La chỉ cảm thấy mũi thật ngứa, có chút không thoải mái.

Ngụy La nhếch môi, hồi lâu sau mới chậm chạp nói: “... Không phải”.

Không phải nàng không thích hắn, cũng không phải nàng ghét hắn, chỉ là sự thích của nàng và hắn không giống nhau. Nàng coi Triệu Giới như một vị ca ca đáng kính, chưa bao giờ có tâm tư sai lệch gì với hắn, nhưng Đại ca ca này lại có ngày vụng trộm hôn nàng, còn ôm nàng thật chặt, làm những việc thân mật chỉ có giữa nam và nữ.

Trong lòng Ngụy La rối bời.

Môi Triệu Giới cong lên vui vẻ, buông bàn tay đang nắm tay nàng ra, đổi thành cả hai tay hắn đều ôm eo nàng, kéo nàng lại gần hắn hơn nữa.

Trong lòng Ngụy La đang nghĩ tới lời nói của Triệu Giới, căn bản không để ý khoảng cách giữa hai người lại gần thêm một chút, càng không biết tư thế lúc này của họ thân mật tới cỡ nào.

Eo nàng bị hắn giữ lấy, gò má hai người tương đối gần, khoảng cách chỉ vồn vẹn có gang tấc.

Giọng Triệu Giới khàn khàn, thông thả lại ôn nhu, giống như sói đuôi dài dụ dỗ tiểu cô nương: “Vậy sao lại trốn ta?”

Ngụy La nhớ tới gì đó, hai tai ửng hồng, nghiêng đầu tránh đi tầm mắt của hắn, im lặng không nói.

Triệu Giới cười nhẹ, lại hỏi: “Ngày đó ở Thiên Phật Tự, muội đã tỉnh đúng không?”

Ngay cả cái này hắn cũng đoán được... Ngẫm lại cũng phải, từ ngày đó nàng bắt đầu trốn tránh hắn, Triệu Giới thông minh như vậy, sao có thể không đoán ra được.

Nguy La không lên tiếng, cũng không trả lời.

Tiểu cô nương không nói lời nào, Triệu Giới tự nhiên có cách.

Triệu Giới ngẩng đầu, nhìn gương mặt trắng mịn nhỏ nhắn của nàng, môi mông nhẹ nhàng ẩn lên: “Muội tỉnh từ lúc nào, là lúc ta bắt đầu hôn muội sao?”

Thân thể Nguy La cứng đờ, không tin được quay đầu nhìn hấn.

Đuôi mày Triệu Giới vui vẻ nhếch lên, nhìn thấy cái miệng nhỏ của nàng bởi vì kinh ngạc mà hơi mở, lại hỏi: “Hay là lúc ta đang hôn muội thể này...”

Nói xong, Triệu Giới cắn một cái lên đôi môi mềm mại của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Bản vương thích muội, không thể làm như không thích

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Nguy La kinh ngạc mở to mắt, không tin được Triệu Giới lại có thể làm lần nữa, hơn nữa còn là trong lúc nàng hoàn toàn tỉnh táo. Triệu Giới không xâm nhập, chỉ ngậm môi nàng, mút hai cái, triển miên đầy dục. Nguy La không dám động, chỉ có thể ngo ngắc tùy cho hấn trên ghẹo.

Rất nhanh, đầu óc của nàng cũng thanh tỉnh, nhớ ra bọn họ đang ở Ngự Hòa Lâu, Triệu Lưu Ly và Dương Chấn có thể quay về bất kỳ lúc nào...

Nguy La không dám tưởng tượng hậu quả nếu bị bọn họ nhìn thấy, nàng gờ tay lên, đẩy Triệu Giới ra. Có điều cái ôm của Triệu Giới thật sự rất chắc, nàng đẩy nửa ngày cũng không lay chuyển, ngược lại bị hấn không nhẹ không nặng cắn một cái!

Không đau, có chút giống như uy hiếp.

Triệu Giới hôn rất mạnh mẽ, khiến nàng không có lực chống đỡ.

Cái hôn lần trước so với lần này thật không đáng kể, lần trước hấn chỉ lướt nhẹ qua, lần này là chân chính muốn ăn luôn nàng. Hấn thừa dịp miệng nàng hơi mở ra mà tiến vào, cùnng nàng đầy dục. Nguy La không còn sức mà phản kháng, chỉ có thể nhắm mắt ô ô mấy tiếng. Âm thanh mềm mại, vừa nhuyễn vừa ngọt.

Ngoài cửa thỉnh thoảng truyền tới tiếng bước chân khách nhân qua lại, giống như gần sát bên tai nàng, tiếng động ồn ào não nhiệt truyền vào nhĩ gian, càng chứng tỏ chỗ bọn họ yên tĩnh cỡ nào. Nguy La không nghe được thanh âm của người khác, chỉ có thể nghe tiếng hít thở của Triệu Giới, xen lẫn vào hơi thở của nàng, giống như nhĩ gian cách vách...

Tim nàng như nổi trống, toàn thân mềm nhũn, ngay cả sức lực đưa tay lên cũng không có.

Nếu Lưu Ly và Dương Chấn không quay về, có khi nàng sẽ bị Triệu Giới ăn sạch mất... bàn tay bé nhỏ của Nguy La níu lấy vạt áo hấn, trong đầu nghĩ ngợi lung tung.

Không lâu sau, tầm bình phong của nhĩ gian bị đẩy ra, thanh âm nhiệt tình của tiểu nhị vang lên: “Khách quan, món ăn của các ngài lên đây...”

Mới nói được một nửa liền im bặt.

Tiểu nhị cứng người đứng luôn tại chỗ, lúng túng nhìn hai người trong phòng ôm hôn nhau, nam nhân cao lớn ôm tiểu cô nương nũng nịu, thân mật không nghiêm túc, hấn ta đứng ngoài cửa cũng có thể nghe thấy âm thanh. Hồi lâu sau, tiểu nhị mới hoàn hồn, lui người ra ngoài, cười lạnh: “Nhị vị cứ tiếp tục...”

Cuối cùng Triệu Giới cũng buông Nguy La ra, đôi môi của tiểu cô nương bị hấn cắn tới đỏ bầm, còn có chút sưng. Hấn gờ tay, ngón tay bên môi nàng xoay vòng, gọi tiểu nhị quay lại: “Chậm đã, còn nhĩ gian khác không? Đòi cho chúng ta chỗ khác”.

Son trên môi Nguy La đều bị Triệu Giới nuốt vào, hai gò má nàng đỏ bầm, đôi mắt đen lúng liếng ngập nước, bộ dáng vô tội khiến người yêu thương.

Tiểu nhị vội vàng dừng bước, xoay người, cúi đầu, khom lưng nói: “Có có, khách quan không hài lòng với nhĩ gian này sao? Tiểu nhân liền đổi cho ngài một nhĩ gian khác”.

Sao có thể hài lòng, quả thật không thể hài lòng nổi... Cách vách có người phiến vân phúc vũ, âm thanh lớn như vậy, ai còn nuốt trôi cơm được? Hơn nữa nếu không phải tại bọn họ, nói không chừng Ngụy La nàng cũng sẽ không bị Triệu Giới hôn môi... Ngụy La không nhận được oán thâm.

Tiểu nhị để bọn họ chờ một chút, hẳn ta sai người đi dọn dẹp nhà gian khác. Không bao lâu liền dẫn Triệu Giới và Ngụy La đi qua.

Mới vừa đi ra cửa, liền thấy khách ở nhà gian cách vách đi ra ngoài.

Một nam một nữ. Nam nhân đi phía trước, đẩy tấm bình phong ra, lộ ra gương mặt tuấn lãng. Bộ dáng hấn chín chu, mặt ngọc phong lưu hình tượng công tử văn nhã. Hắn ta áo mũ chỉnh tề, áo bào màu tím nhạt, thắt lưng đeo ngọc bội, nếu không phải lúc này nghe được động tĩnh của hai người họ ở nhà gian bên cạnh, chắc chắn sẽ bị bề ngoài của hắn ta lừa gạt.

Cô nương đi phía sau hắn chừng mười lăm mười sáu tuổi, dung mạo thanh tú, cũng không phải mỹ nhân xinh đẹp, nhưng người khí chất yếu đuối, quyến rũ mê người. Phần lớn nam nhân đều thích nữ nhân như vậy, các nàng ôn nhu uyển chuyển, sẵn sàng tình tứ, cực kỳ thỏa mãn dục vọng khổng lồ của nam nhân. Nếu lúc hoan ái lại quyến rũ một chút, vậy càng khiến người thích.

Ngụy La nhớ tới tiếng “tỷ phụ” vừa rồi, ánh mắt nhìn hai người họ có chút tế nhị.

Thật sự... khiến nàng lau mắt mà nhìn.

Nam nhân đó hình như có quen biết Triệu Giới, hắn ta cúi đầu sửa lại tay áo dệt kim thêu chim trĩ trên cánh, ngược mắt lơ đãng nhìn Triệu Giới, nhưng mà cười cười: “Ồ, không phải Trường Sinh sao?”

*** ** *

Người quen?

Ngụy La đứng bên cạnh Triệu Giới, cảm thấy rất tỉnh táo.

Ánh mắt nam tử đó chuyển từ Triệu Giới qua nàng, khóe miệng có chút câu dẫn, giọng nói cũng đầy ái muội: “Vị này là...”

Mi tâm Triệu Giới cau lại, bất mãn với ánh mắt hắn ta nhìn Ngụy La, ngữ khí lạnh đậm, không đáp mà hỏi ngược lại: “Sao thể từ rãnh rồi mà tới đây?”

Vị trước mặt này chính là nhi tử Triệu Giác của Thụy thân vương – nhị thúc của Triệu Giới. Thụy vương phi cũng chiều hắn, từ nhỏ đã không dạy dỗ được, Thụy Vương lại không để ý, thế nên hắn ta dù đã hai mươi ba, vẫn là bộ dáng bất tri này, ngu dốt kiêu ngạo, không tốt lên được.

So với Lý Tụng, hắn ta chỉ hơn chứ không có kém,

Ý vào phụ thân mình là đệ đệ ruột của Hoàng đế Sùng Trinh, lấy một chức quan nhân tân ở Hộ bộ, lại ý vào chức quan mà làm chuyện không đứng đắn. Quan viên ở Hộ Bộ đa phần đều bất mãn, lại ngại thân phận phụ thân hắn ta, giận cũng không dám nói gì. Không chỉ vậy, Triệu Giác còn có danh hào sắc, tham luyến nam nữ hoan ái, quý phu cưới về một chính thê, lại nạp ba di nương, đã vậy còn cùng nha hoàn trong phủ dây dưa không rõ. Bây giờ ngay cả tiểu di tử (1) cũng không tha.

Đúng là cầm thú mà.

Ngụy La lặng lẽ nghĩ.

Lúc này nàng mới nghe trộm bọn họ qua vách tường, bây giờ đối mặt, Ngụy La không có cách nào nhìn thẳng. Thế mà hai người bọn họ lại giống như không biết gì, ngăn cản đường đi của nàng và Triệu Giới, không chịu tránh đi.

Mặt tiểu cô nương đứng phía sau Triệu Giác đỏ bừng, mặt hăm ý xuân, vừa nhìn liền biết mới được hưng hăng yêu thương. Nàng ta ngẩng đầu nhìn thoáng qua Ngụy La, đại khái cũng cảm thấy ngượng, liền cúi đầu nhìn đất.

Triệu Giác lại không cho là đúng cười cười, cầm trong tay một phiến ngọc, thông thả ung dung phe phẩy: “Hôm nay A Vu có việc, không thể ra ngoài, liền năn nỉ bọn thể tử dẫn muội muội nàng ấy ra ngoài đi dạo một lát. A Huyền mới vào kinh thành, có rất nhiều thứ không quen, vừa vặn bản thể tử rãnh, liền đồng ý”.

A Vu trong miệng hắn ta đúng là chính thê Hường Vu, A Huyền là muội muội của nàng ấy. Hường Huyền và Hường Vu không phải tỷ muội ruột, mà là đường tỷ muội.

Triệu Giới không có hứng thú đối với chuyện của Triệu Giác, vừa rồi chỉ là thuận miệng hỏi, bây giờ hỏi xong rồi, tất nhiên muốn đi. Triệu Giới cất bước, nói: “Đã như vậy, ta không quấy rầy nhà húng của thể tử, ngày khác bản vương tới Thụy Vương Phủ lại nói”.

Nói xong liền dẫn Ngụy La đi.

Triệu Giác chưa từ bỏ ý định, ánh mắt hắn ta bám lên người Ngụy La: “Chao ôi, thật vất vả mới gặp một lần, sao lại muốn đi rồi? Trường Sinh và cháu gái Anh Quốc Công có quen biết sao, sao ta chưa từng nghe qua? Anh Quốc Công là người bảo thủ, huynh lại dám đối với cháu gái ông ta...”

Lời nói của hắn ta ngày càng không đứng đắn, thậm chí còn có ý định đưa tay muốn đặt lên vai Ngụy La.

Triệu Giới nắm tay Triệu Giác đưa ra một nửa, ánh mắt lạnh băng, không chút lưu tình, nắm tới xương cốt hắn ta cũng rung lên: “Nàng ấy đi ra ngoài với Lưu Ly, không giống như người nghĩ. Không nên đụng vào, bản vương sẽ không khách khí với người”.

Triệu Giác không ngờ phản ứng của Triệu Giới lại lớn như vậy, chịu đựng đau đớn nói: “Không phải là...”

Lời còn chưa dứt đã bị ánh mắt hung dữ lạnh lẽo của Triệu Giới chiếu tới, Triệu Giác liền ngậm miệng.

Lúc này Triệu Giới mới buông tay hắn ta ra, dẫn Ngụy La đi tới một nhà gian khác.

Ngụy La đi sau lưng Triệu Giới, lúc đi ngang qua Triệu Giác liền nhìn không được nghiêng đầu nhìn hắn.

Ánh mắt tiểu cô nương lãnh đạm, nhưng không sắc bén như Triệu Giới. Trong mắt nàng mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu, còn có chút địch ý không dễ nhận thấy, âm lãnh xảo quyệt, khiến người khác không khỏi sợ hãi. Triệu Giác bị Ngụy La nhìn liền瑟瑟, quên cả phản ứng.

*** ** *

Ngụy La vừa đi vừa nghĩ, hóa ra hắn ta chính là Triệu Giác.

Chính người này đã đẩy Ngụy Thường Dẫn từ lưng ngựa xuống, đập gãy gân cốt Ngụy Thường Dẫn, khiến đại ca nàng trở thành phế nhân, đời này cũng không đứng lên được. Bây giờ hắn ta tốt lành đứng ở chỗ này, cùng nữ nhân nói chuyện trai gái, mà đại ca Ngụy Thường Dẫn của nàng lại phải ngồi trên xe lăn, hàng năm đều chịu thống khổ, ngay cả thích một nữ nhân cũng không dám, đây người ca ca yêu ra xa... Bị kịch đời trước của Ngụy Thường Dẫn và Lương Ngọc Dung đều bắt nguồn từ Triệu Giác.

Gương mặt nhỏ của Ngụy La sa sầm, tâm tình nặng trĩu.

Nàng đi theo Triệu Giới vào nhà gian, im lặng ngồi trên ghế bằng gỗ cây hoa lê phủ vải thêu, không nói gì, sớm không còn bộ dáng e lệ vừa rồi.

Tiểu nhị bụng từng món lên, đồ mặn đồ ngọt, còn có một con baba ninh, lại có ý để trước mặt nàng một chén vằn thắn nguyên bảo. Đồ ăn Ngự Hòa Lâu làm rất khá, chỉ một tô vằn thắn nhỏ đã ngon vô cùng, nước dùng nấu từ canh gà hầm, thơm ngon sảng sảng, bên trên còn rắc một ít tôm nhỏ bóc vỏ. Lốp vỏ vằn thắn mỏng mềm, cho vào miệng là tan, vằn thắn vừa giòn vừa mềm, uống một ngụm canh lại ăn một miếng, thật đúng là mỹ vị nhân gian.

Đáng tiếc, lúc này Ngụy La lại không có tâm tình ăn vằn thắn, nàng ngẩng đầu, nhớ tới một màn vừa thấy ban nãy.

Hương Vu là tiểu nữ nhi của đương kim Lễ Bộ Thượng Thư Hương Hành Chu, Hương Huyền lại là nữ nhi của đệ đệ thứ xuất của ông – Hương Hành Phàm. Hai vị cô nương, một là con vợ cả, một là thứ xuất, Hương Hành Chu bằng bản lĩnh của mình vào kinh làm quan lớn, Hương Hành Phàm lại ở nhà làm kẻ vô tích sự. Thấy nữ nhi đã lớn, liền muốn đưa nàng ta vào kinh, nhờ Hương Vu mang theo nàng ta, dạo quanh một vòng ở chỗ mấy quý nữ, để tìm một mối hôn sự tốt. Đây là nguyên nhân Hương Huyền có thể vào kinh thành.

Hương Vu là tiểu mỹ nhân khí chất thanh cao lộng lẫy, có điều tính cách quá mức mạnh mẽ, đánh đá hiếu thắng, có lẽ chính vì vậy mới khiến Triệu Giác không thích. Còn Hương Huyền... Ngụy La còn nhớ cuối cùng Hương Vu cũng phát hiện ra gian tình giữa nàng ta và Triệu Giác, Hương Vu lại chưa bao giờ là người nhẫn nhịn, liền tố cáo với phụ thân Hương Hành Chu và thúc thúc Hương Hành Phàm, tìm cách đuổi nàng ta ra khỏi phủ. Hương Huyền không còn cách nào, đành cầu Triệu Giác thu nàng ta, đáng tiếc khi đó Triệu Giác đã không còn hứng thú với nàng ta, tất nhiên là chẳng quan tâm. Lúc này Hương Huyền không còn trong sạch, lại không thể vào Thụy vương phủ, cuối cùng nghĩ ra một cách, thừa dịp Lương Dục say rượu liền câu dẫn hắn, khiến hắn nghĩ rằng đã phá thân xử nữ của nàng ta, từ đó vào Phủ Bình Viễn Hầu, làm thiếp thất của Lương Dục.

Hương Huyền là người không an phận, sau khi đi theo Lương Dục cũng không thay đổi, không toàn tâm chăm sóc Lương Dục, ngược lại nghĩ cách bỏ lên. Nàng ta và Lương Ngọc Dung không hợp nhau, nghe nói các nàng ở chung thật sự không tốt. Không những thế còn chọc Bình Viễn Hầu phụ nhân tức đến bệnh.

Chuyện này là sau khi Lương Ngọc Dung chết đi, Ngụy La nghe được nha hoàn bên cạnh nàng ấy nói.

Loại nữ nhân tâm thuật bất chính này, đời này không thể lại vào cửa Phủ Bình Viễn Hầu, gieo họa cho một nhà Lương Ngọc Dung.

*** ** *

Ngụy La chăm chú suy nghĩ, không để ý bên cạnh còn một người.

Triệu Giới tự rót cho mình một chén trà, đem chén men trắng khảm ngọc lan năm màu đẩy tới trước mặt nàng, đỡ cằm dưới của nàng hỏi: “Đang nghĩ gì?”

Thần trí Ngụy La trở lại, nghiêng đầu đón nhận ánh mắt hắn, nhớ tới vừa rồi lúc ở nhà gian kia hắn hôn nàng, còn bị tiểu nhị nhìn thấy... nhất thời gương mặt nhỏ lập tức đỏ lên, khẩu thị tâm phi nói: “Không nghĩ gì cả”.

Triệu Giới thấp giọng cười, không hỏi tới nữa: “A La, tâm tư Đại ca ca muội rõ không?”

Ngụy La đang muốn trả lời, đột nhiên thấy bên môi Triệu Giới có một vết màu đỏ, nàng yên lặng nhìn một chút, mới nhận ra đó là son môi của nàng. Nhất định là vừa rồi lúc hắn hôn nàng liền bị dính lên... Cũng may hôm nay nàng dùng son môi màu hồng nhạt, không rõ ràng lắm. Nhưng nếu ở gần, nhất định

có thể thấy rõ, khó trách lúc này Triệu Giác dùng ánh mắt ái muội như vậy nhìn bọn họ!

Ngụy La lập tức cảm thấy mặt mặt, đều do Triệu Giới!

Cũng may Luru Ly còn chưa về, không bị nàng ấy nhìn thấy, nếu để nàng ấy thấy được, nàng có mười cái miệng cũng không nói rõ được.

Ngụy La không trả lời Triệu Giới, tức giận chỉ chỗ son dính trên môi hắn: “Ca ca lau đi!”

Triệu Giới không rõ: “Cái gì?”

Ngụy La mím môi giải thích: “Son trên môi muội. . . Bị dính ngoài miệng ca ca”.

Ngụy La vốn cho rằng Triệu Giới sẽ xấu hổ, ai ngờ hắn còn vui vẻ hơn, không những không nóng nảy, ngược lại không chút thông dong dùng ngón tay cái lau lau: “Ồ đây sao?”

Không phải, căn bản là không có lau. Ngụy La lắc đầu, tiếp tục chỉ: “Lên trên một chút nữa”.

Hắn lại lau lau: “Ồ đây?”

Vẫn không đúng, lệch hướng rồi. Ngụy La lo lắng cứ như vậy sẽ trễ nãi, Luru Ly và Dương Chấn rất nhanh sẽ trở về, nàng đành phải cầm khăn lụa, giúp hắn lau đi vết son trên miệng. Lau xong lại nhìn kỹ xung quanh, thấy không còn dấu vết gì khác mới yên tâm. Ngụy La gật đầu, đang muốn về lại chỗ mình, Triệu Giới bỗng nhiên cầm tay nàng, mở miệng nói: “A La. . .”

Cùng lúc đó, ngoài cửa vang lên thanh âm của Triệu Luru Ly: “Là gian này sao? Không phải sai rồi chứ?”

Nói xong, tám bình phong bị đẩy ra.

Ngụy La cuống quýt rút tay về, nhìn về phía cửa.

Cửa nhà gian và bàn điều sư có ngăn cách bởi một tấm bình phong tứ phiên khảm hoa văn bách điều và hoa, lúc Triệu Luru Ly đi tới, vừa vặn Ngụy La về lại chỗ cũ. Triệu Luru Ly vui vẻ đi tới trước mặt nàng, đem một bao giấy dầu để trước mặt Ngụy La: “A La, xem xem, đây là mứt quả ta và Dương Chấn ca ca mua đó, ta vừa ăn một miếng rồi, đứng lúc ăn. . .”

Trong giấy dầu bọc mười mấy cây kẹo hồ lô, bộ dáng không đồng nhất, có cây chỉ có son tra, có cây là son tra bọc bên ngoài hạch đào, có cây là anh đào hoặc quýt. Bên ngoài lại có một tầng nước đường, vậy thêm ít dầu vừng, nhìn liền thấy thêm

Ngụy La còn chưa động, Triệu Giới ở một bên nói: “Ăn com trước, ăn son tra sau”.

Triệu Luru Ly ngoan ngoãn ồ một tiếng, không phản đối. Nàng vô cùng nghe lời Triệu Giới, không dám làm trái lời ca ca mình, lập tức cất đồ đi, ngồi bên cạnh Ngụy La nói: “Mới vừa rồi ta không dám ăn no, chỉ ăn nửa bát tào phớ, để bụng ăn com”.

Còn nửa bát còn lại. . . đương nhiên cho Dương Chấn.

Dương Chấn là thị vệ, không thể ngồi cùng bàn với bọn họ, lúc này đoan đoan chính chính đứng ở một bên.

Bởi vì Triệu Giới ở đây, Triệu Luru Ly cũng không thể kêu hắn cùng dùng bữa. Chỉ có điều sẽ ngẫu nhiên nhìn Dương Chấn, thừa dịp Triệu Giới không chú ý, lén lút cười với hắn.

Dương Chấn nhìn Triệu Luru Ly, mặc dù không cười, nhưng nhu hòa trong mắt sao cũng không thể che giấu hết được.

Bữa ăn này, mỗi người đều có tâm tư khác nhau.

*** **

Sau khi dùng bữa xong, Triệu Luru Ly liền chuẩn bị hồi cung.

Ngự Hòa Lâu ở Phố Tây, theo lý gần Phủ Anh Quốc Công hơn, nhưng sau khi lên xe ngựa, Triệu Giới lại kêu phu xe chạy về cung trước, sau đó mới đưa Ngụy La về Phủ Anh Quốc Công.

Cái này có nghĩa đoạn đường từ cung về Phủ Anh Quốc Công, Ngụy La đơn độc ở cùng Triệu Giới. Nàng hỏi: “Nhà muội cách đây không xa, hai con đường là tới rồi. . . Rất nhanh, có thể đưa muội về trước không?”

Triệu Giới ngồi đối diện Ngụy La, mở mắt nhìn nàng một cái: “Thời gian Luru Ly xuất cung có hạn, chậm thêm sẽ trễ giờ”.

Ngar. . . Được rồi, trong nháy mắt Ngụy La á khẩu không biết trả lời thế nào.

Rất nhanh, xe ngựa tới cửa cung, trước khi đi Triệu Luru Ly còn kề vào tai nàng, híp mắt cười nói: “A La, miệng nguoi hết son”.

Ngụy La sững sờ, kinh ngạc nói: "Ngươi..."

Hai huynh muội này đều là người tinh ranh, một người so với một người còn thông minh hơn. Đừng nhìn Triệu Lư Ly thường ngày đàn độn, thật ra cái gì cũng hiểu rõ.

Nàng biết rõ Ngụy La và Triệu Giới không bình thường, chủ yếu là vì Triệu Giới trước mặt Triệu Lư Ly cũng không kiêng nể gì, cho nên nàng mới dừng cảm suy đoán. Bây giờ suy đoán được chứng thực, có thể không bao lâu nữa, tỷ muội tốt liền trở thành tẩu tử tốt của nàng rồi.

Như vậy, Ngụy La có thể thân thiết với Triệu Lư Ly nàng hơn.

Triệu Lư Ly càng nghĩ càng thấy đúng, động tác xuống xe ngựa khoan thai hơn nhiều.

Nhưng Ngụy La trong xe lại không tốt lắm.

Đầu óc Ngụy La không ngừng nghĩ vì sao Triệu Lư Ly lại biết? Biết từ khi nào? Hoàng Hậu Nương Nương có biết không? Càng nghĩ càng thấy tâm loạn như ma.

Xe ngựa chậm rãi đi về phía Phủ Anh Quốc Công.

Trong xe ngựa, Ngụy La rù mắt, không nói lời nào, Triệu Giới cũng không mở miệng, trong xe nhất thời yên tĩnh vô cùng. Rất lâu, cuối cùng nàng cũng hiểu rõ, ngẩng đầu, mở miệng, từ từ nói: "Chuyện vừa rồi... Coi như Đại ca ca hồ đồ, cái gì cũng không xảy ra".

Nàng suy nghĩ rất nhiều, nhưng lại không nghĩ muốn tiếp nhận Triệu Giới.

Quá đột ngột, nàng không suy nghĩ rõ ràng được. Mà bản thân Ngụy La cũng không biết phải nghĩ thế nào, chỉ biết mình cần giấu lại.

Triệu Giới nghe xong, im lặng không lên tiếng, chỉ nhìn nàng.

Hai mắt tiểu cô nương trong veo, lúc này cũng không tránh né, thoải mái nhìn hắn, chờ đáp án của hắn. Đáng tiếc... hồi lâu sau, Triệu Giới thản nhiên nói: "A La, bản vương đã hôn muội, sao có thể nói coi như không có gì xảy ra".

Gương mặt nhỏ của Ngụy La đông cứng lại.

Triệu Giới dừng một chút, âm thanh trầm thấp từ tốn nói: "Bản vương thích muội, cũng không thể xem như không thích".

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chỉ tốt với nàng

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Sau khi về phủ, trong lòng Ngụy La có chút không yên.

Nàng bảo Kim Lũ và Bạch Lam chuẩn bị nước nóng, rồi ngâm mình trong thùng gỗ sau tắm bình phong mười hai phiến thêu hoa và chim mà tắm tới nửa giờ.

Sau tắm bình phong rất lâu không có động tĩnh, Kim Lũ và Bạch Lam còn tưởng Ngụy La ngủ thiếp đi rồi, hai mắt nhìn nhau, chỉ đành đi vào tìm nàng. Khi họ vào trong, lại thấy Ngụy La nằm dọc theo thùng tắm, hai tay trắng như ngó sen lộ ra bên ngoài, mắt lại nhìn chăm chăm về phía trước. Đây không phải là ngủ thiếp đi, chính là đang ngẩn người.

Kim Lũ tiến lên, khẽ gọi một tiếng: "Tiểu thư, ngài tắm xong chưa?"

Ngụy La đột nhiên hoàn hồn, quay đầu nhìn lại, gương mặt nhỏ chỉ lớn cỡ bằng bàn tay đầy mê mang, hai tròng mắt phát sáng đảo nhìn xung quanh, hàng mi dài và dày khẽ dao động giống như đuôi phượng hoàng đang vỗ cánh bay đi. Nàng ngâm nước quá lâu, nước sớm đã nguội, lúc này Ngụy La mới cảm thấy lạnh, lạnh đến run cả người. Rất nhanh nàng liền phục hồi tinh thần, xoay người chethân mình lại: "Tắm xong rồi, đem xiêm y của ta tới đây, ta muốn thay đồ".

Kim Lũ cảm thấy Ngụy La có chút bất thường, nhưng bất thường chỗ nào, trong thời gian ngắn nàng không chỉ ra được, chỉ đành gật đầu nói: "Dạ".

Ngụy La từ trong bồn tắm đứng lên, tiểu cô nương mười mấy tuổi, thân hình vẫn chưa hoàn toàn nảy nở, vừa nhìn thì thấy có chút mảnh mai, nhưng đã lộ

ra vẻ đẹp ban đầu. Nếu lớn hơn chút nữa, nhất định sẽ lung linh hấp dẫn. Nàng thay một thân xiêm y màu hồng đào pha bạc, bên dưới là váy sa ngắn gấp nếp, tóc ướt rũ xuống sau lưng, làm ướt một mảng quần áo, y phục dán chặt vào da thịt như ngọc, vòng eo thon thả không đầy nắm tay.

Kim Lũ liền theo sau, nâng tóc đen ướt nhẹp của Ngụy La lên, tóc thật dài, hai bàn tay cơ hồ không cầm hết được: “Để nô tỳ giúp tiểu thư lau khô tóc đã... Nếu để như vậy, lát nữa sẽ cảm lạnh”.

Trong lòng Ngụy La không có tâm tính quản chuyện này, không gặt đầu cũng không phản bác, ngồi trước bàn trang điểm làm bằng gỗ từ đàn, chống cằm tiếp tục ngắm người.

Trong đầu nàng không ngừng vang lên câu mà Triệu Giới đã nói trong xe. Hắn nói thích nàng, vậy nhưng mãi mà Ngụy La cũng không thể tưởng tượng nổi.

Bắt đầu thích nàng từ khi nào? Sáu tuổi nàng biết Triệu Giới, gọi hắn là Đại ca ca, ở trước mặt hắn vẫn luôn mang theo hình tượng tiểu cô nương ngây ngô, hắn thích nàng? Không phải Triệu Giới có ham thích đặc biệt nào đấy chứ?

Ngẫm lại cũng không phải là không thể, nếu không sao hắn lại đối tốt với nàng như vậy? Lúc nàng mới sáu, bảy tuổi, hắn đưa nàng huyết ngọc, tặng nàng con mèo nhỏ, còn đưa nàng đi Long Thủ Thôn. Ở Long Thủ Thôn nàng làm ra chuyện lớn như vậy, việc sau đó cũng không hỏi tới, hắn liền cam tâm tình nguyện giúp nàng giải quyết hết tất cả.

Nghĩ đến đây, trong nội tâm Ngụy La không ngừng kinh sợ, bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, đụng phải chiếc lược bí bằng bạc trên bàn trang điểm làm nó rơi xuống.

Lược bạc nặng nề rơi xuống đất, phát ra tiếng đanh chói tai.

Triệu Giới thích tiểu nữ hài sao?

Kim Lũ bị Ngụy La làm cho giật mình, ngồi xuống nhặt lược bí lên, thấy bộ dáng nàng vẫn ngẩn ngơ, nhin không được quan tâm hỏi han: “Tiểu thư, sao vậy, từ lúc ngài ra ngoài trở về tinh thần có chút không yên, có phải gặp chuyện gì phiền toái không?”

Ngụy La nhếch môi, tâm loạn như mạt, không còn lòng dạ nào trả lời câu hỏi của Kim Lũ.

Nhưng mà nghĩ lại, nàng cảm thấy hình như không đúng. Triệu Giới hình như chỉ đối xử với nàng như vậy, hắn đối với các tiểu cô nương khác đều rất lạnh nhạt.

Lúc sinh thân bảy tuổi của Triệu Lưu Ly có rất nhiều tiểu cô nương, nàng cũng chưa thấy hắn nói chuyện với ai, bộ dáng thậm chí còn có chút không kiên nhẫn, thoát nhìn chính là ở chung không tốt. Ngay cả Lương Ngọc Dung lá gan lớn cũng rất sợ hắn. Nhưng lần đó ở sau Tân Nhạn Lâu, hắn lại ôn nhu hỏi nàng có phải bị mèo con làm bị thương không, còn muốn tặng cho nàng một con mèo nhỏ.

Triệu Giới chỉ đối tốt với nàng, trước đây như vậy, lớn lên cũng vẫn như thế.

Khi hắn từ Tân Châu trở về, ở trước mặt cung nữ đeo cho nàng trang sức bằng đá ngọc lam hình sóc con; còn khi ở Cảnh Hòa Sơn Trang – Trùng Tầm Sơn, sau khi nàng bị đau chân, hắn cũng cời gậy xoa thuốc cho nàng; khi ở sườn núi Thiên Phật Tự, hắn cũng dắt ngựa cho nàng... Trong lòng Ngụy La khi đó có một chuỗi nghi hoặc không dứt, không hiểu vì sao hắn chỉ đối tốt với nàng, bây giờ màn đêm bị xé toạc lộ ra ánh sáng, cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao lại như vậy.

Kim Lũ ở phía sau chải đầu cho Ngụy La, thấy nàng lại ngẩn người, nhin không được thờ dài một hơi. Hôm nay tiểu thư gặp phải chuyện gì sao? Cả người đều không thích hợp cho lắm?

*** **

Ngụy La không tốn nhiều thời gian để rồi rắm chuyện này, bởi vì nàng có chuyện gấp khác cần phải làm.

Ngày đó ở Ngự Hòa Lâu nàng thấy Triệu Giác và Hường Huyền đi với nhau, mãi vẫn không quên được. Không thể để Lương Dục nạp nữ nhân như vậy làm thiếp, càng không thể để nàng ta vào cửa chính Phủ Bình Viễn Hầu. Nếu nàng nhớ không lầm, gian tình của Hường Huyền và Triệu Giác rất nhanh sẽ bại lộ, không lâu sau đó, nàng ta tới Phủ Bình Viễn Hầu dự thọ yến liền gặp được Lương Dục, mượn cơ hội trình diễn tiết mục “Say rượu làm bậy”, dùng việc này uy hiếp Lương Dục không thể không chịu trách nhiệm với nàng ta.

Bây giờ cách thọ yến của Bình Viễn Hầu còn một tháng.

Trước đó, nàng còn cần hao tâm tổn trí cho lễ cập kê của Triệu Lưu Ly.

Trần Hoàng Hậu rất coi trọng lễ cập kê của Triệu Lưu Ly, dù sao là đại sự hàng đầu, tuyệt đối không thể qua loa. Kê lễ tổ chức ở Khánh Hi Cung, vô cùng long trọng. Hôm đó chỉ mời vài mệnh phụ triều đình, còn mời thiên kim quý nữ, cùng tham gia đại lễ thành nhân của Thiên Cơ Công Chúa.

Vài ngày này Ngụy La thường ra vào Khánh Hi Cung, đi theo Thu ma ma học lễ nghi để chủ trì lễ cập kê. May là cũng không khó, nàng chỉ cần giúp Triệu Lưu Ly cài trâm cài đầu lên là được. Đầu óc Ngụy La thông minh, học rất nhanh, đi học hai ba lần, liền có thể học hết quá trình, khiến Trần Hoàng Hậu càng thêm tán thưởng nàng, cũng rất yên tâm.

Ngày mười hai tháng tư, Triệu Lưu Ly làm lễ cập kê.

Lúc vào cung, Ngụy La cố ý đi sớm tới phủ Bình Viễn Hầu một chuyến, cùng Lương Ngọc Dung ngồi cùng một xe ngựa, cùng nhau đi vào cung.

Xe ngựa lộc cộc chạy về phía trước.

Lương Ngọc Dung mặc xiêm y sa tanh màu tím nhạt, váy trắng thêu kim tuyến, đeo thêm khuyên tai là một đôi lồng đèn nhỏ bằng ngọc, bộ dáng thanh lệ hào phóng, tươi mới mát mẻ. Nàng dựa vào gối dựa lớn màu xanh ngọc trên xe, đối diện với Ngụy La, chua xót nói: “Này, mấy lần ta tới tìm người đều bày ra bộ dạng không vui, ta còn cho rằng người không muốn gặp ta chứ. Sao vậy, hôm nay lại cố ý tới tìm ta, có chuyện gì sao?”

Sau khi Ngụy La nghe xong, liền cảm thấy buồn cười.

Mấy lần trước là vì nàng không muốn để Lương Ngọc Dung và Đại ca gặp mặt, mới bày ra bộ dáng không muốn tới. Không nghĩ nàng ấy lòng dạ hẹp hòi như vậy, ghi hận nàng.

Ngụy La tức giận liếc Lương Ngọc Dung một cái, cầm bình sứ trắng nhỏ trên bàn sơn đỏ khảm trai, rót một chén nga mi tuyết liền đưa tới trước mặt nàng ấy: “Người nói thử xem, sao ta lại không muốn gặp người? Không cho người uống trà hay là không cho người chỗ ngồi?”

Lương Ngọc Dung nói đều không phải, nửa ngày cũng không nói được nguyên do, dứt khoát không thêm dây dưa vấn đề này nữa, tò mò hỏi: “Hôm nay Thiên Cơ Công Chúa làm lễ cập kê, người là chủ lễ, không sớm vào cung còn tới tìm ta làm gì?”

Ngụy La cũng không quanh co lòng vòng, nói vào điểm chính: “Tháng sau mừng thọ Lương bá phụ, ta muốn chuẩn bị một phần lễ vật. Suy nghĩ hồi lâu cũng không biết nên tặng gì, muốn hỏi người xem bá phụ thích gì?”

Hóa ra là vì chuyện này, Lương Ngọc Dung tỉnh ngộ, mắt lớn xoay chuyển, trong nháy mắt cũng không nghĩ ra gì tốt, sau cùng dừng mắt trước ấm trà, vỗ tay nói: “Ta thấy người tặng trà đi, phụ thân ta thích trà nhất. Trà này của người mùi vị không tệ, nếu tặng cho ông ấy, ông ấy nhất định rất vui”.

Không ngờ Lương Ngọc Dung lại chọn thứ này, nàng ấy nhìn như tùy ý, nhưng thực ra ánh mắt không hề kém.

Nga mi tuyết liền là trà cực phẩm, sinh trưởng ở đỉnh núi cao, được Sùng Trinh Hoàng Đế phong làm cống trà Đại Lương. Một năm cũng không thu hoạch được bao nhiêu, phần lớn là cho hoàng thất, phần phát cho đại thần đã ít lại càng ít. Đầu năm nay cả Phủ Anh Quốc Công cũng chỉ có ba cân lá trà, Anh Quốc Công giữ lại nửa cân, phần còn lại phân cho các phòng. Ngụy Côn biết Ngụy La thích loại trà này, thoải mái đưa hết cho nàng, vì thế còn khiến Ngụy Tranh bất mãn hồi lâu.

Trà này Ngụy La đã uống qua mấy lần, bây giờ còn lại nửa cân. Nếu đều đưa cho Bình Viễn Hầu, nàng thật sự không nỡ.

Nhưng nàng mở miệng trước, cho dù đau lòng, cũng chỉ có thể nhịn đau bỏ thứ yêu thích.

Lát sau, Ngụy La hỏi: “Nghe nói năm nay các người có mời Phủ Thụy Vương? Là thật sao?”

Lương Ngọc Dung nghĩ một lát, mới nhẹ gật đầu: “Thiếp mời do phụ thân ta viết, ta không xem qua. Có điều cũng nghe mẫu thân nói mấy lần, hình như có nhắc tới tên Thụy Vương”.

Vậy thì không sai.

Hôm đó Triệu Giác và Hướng Vu đều sẽ tới, Hướng Huyền tất nhiên cũng đi cùng.

Ngụy La nghĩ mình phải nhắc nhở nàng ấy một chút, miễn cho đến lúc đó Lương Dục lại dẫm lên vết xe đổ, trêu chọc phải nữ nhân không an phận như vậy.

Nàng bảo Lương Ngọc Dung sát vào, ghé vào tai nàng ấy nói: “Mấy ngày trước ta cùng Lưu Ly đi dạo phố, gặp hai người...”

Ngụy La kể từng chuyện từng chuyện, đem chuyện ở nhà gian miêu tả một lần, đương nhiên, nàng nói rất uyển chuyển, chỉ nói hai bọn họ có mờ ám, không nói đến đoạn đôi thoại nghe được ở cách vách. Mặc dù như thế, Lương Ngọc Dung cũng nghe ra một chút, hai mắt nàng ấy mở to, không tin được nói: “Tên Triệu thế từ kia ta từng gặp qua, bộ dáng không tệ, không ngờ có thể làm ra chuyện như vậy...”

Chuyện hai tỷ muội cùng hầu một phu không phải không có, nhưng rất ít, hơn nữa lại hiếm khi bày ra ngoài cho người biết. Chuyện của bọn họ càng bản thiêu hơn, lừa dối chính thê, ở bên ngoài thông đồng với tiểu di tử, hơn nữa lại còn trong tù lâu nhiều người lui tới... Nghĩ đến liền không chịu nổi.

Lương Ngọc Dung lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, hiển nhiên rất không thích loại chuyện hạ lưu này.

Ngụy La có chút đồng ý gật đầu, dẫn dò nàng ấy: “Ta nói với người mấy chuyện này, là muốn người đề phòng Hướng Huyền... Nàng ta có thể thông đồng với tỷ phu, không chừng còn có thể thông đồng với nam nhân khác. Đến lúc đó, trong thọ yến của Lương bá phụ, người để ý ca ca mình, đừng để nàng ta giở thủ đoạn mê hoặc”. Để tránh Lương Ngọc Dung nghĩ nhiều, nàng lại giải thích: “Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất”.

Trong lòng Lương Ngọc Dung có chút ưu sầu, gật đầu: “Người yên tâm, ta sẽ xem chừng ca ca ta thật kỹ, không để ca ca và Hướng Huyền tiếp xúc”.

*** **

Khi hai người đang nói chuyện, xe ngựa đã tới cửa cung, dừng trước cửa Khánh Hi Cung.

Lúc này Khánh Hi Cung đã có không ít người, đều tập trung ở Chiêu Dương Điện.

Trong điện phần lớn đều là cô nương trẻ tuổi, tóc mây vờn quanh, rực rỡ sắc màu, mỗi người đều ăn mặc chói lóa. Ngụy La và Lương Ngọc Dung vừa đi vào liền thấy ba người nổi bật nhất.

Theo thứ tự là Cao Đan Dương và Cao Tinh Dương, còn có Lý Tương.

Cao Đan Dương cùng Cao Tinh Dương cháu gái ruột của Trần Hoàng Hậu, phụ thân lại là Trần Quốc Công, bên cạnh đương nhiên có không ít người vây quanh. Bộ dáng hai người họ lại xinh đẹp, hôm nay mặc trường sam ngũ sắc với sóng nước xanh gọn đều cùng tay áo đính kim tuyến vàng, mặt ngọc mây ngai, cử chỉ đoan trang, đứng trong đám người có phần nổi bật, giống như sao vây quanh trăng.

Lý Tương bên kia mặc váy ngắn màu hạnh thù hoa mẫu đơn, đầu đội lông trĩm bên tóc, hai bên cài hai cây trâm Kim thiên ngọc điệp (1) đối xứng nhau, quả nhiên rạng rỡ chói lọi. Nàng ta là nữ nhi của Cao Dương Trường Công Chúa, tất nhiên khinh thường mấy việc nịnh nọt này, chỉ ngoảnh mặt làm ngơ, thần sắc không vui. Ngũ tiểu thư Phủ An Lăng Hầu - Tần Cẩm Thư thấy sắc mặt nàng ta không tốt, liền gấp gáp tán thưởng cách ăn mặc của nàng ta đẹp mắt, lúc này sắc mặt Lý Tương mới tốt hơn một chút.

Ngoại trừ ba người đó, Ngụy La còn thấy Hường Vu Hường Huyền đứng trước bình phong khám tờ bạc. Lúc này hai người bọn họ còn chưa rạn nứt, ngược lại quan hệ so với tỷ muội bình thường xem ra còn có chút thân cận.

Ngụy La và Lương Ngọc Dung một trước một sau đi vào. Lý Tương thấy nàng đầu tiên, tất nhiên là bất mãn, cô ý nói to: “Sao ngươi cũng tới? Không có nghe thấy Trần Hoàng Hậu mời ngươi, không phải là khách không mời đó chứ?”

Việc Ngụy La làm chủ trì cho lễ cấp kê của Thiên Cơ Công Chúa không công bố ra ngoài, tất nhiên ở đây không có bao nhiêu người biết rõ.

Trên thiếp mời không có tên Ngụy La cũng là bình thường, bởi vì nàng không dự lễ, nàng là người cài trâm cho Triệu Lưu Ly.

Ngụy La nhìn Lý Tương, còn chưa mở miệng, Thu ma ma mặc xiêm y bằng sa tanh màu xanh vàng từ trong đi ra, quỳ gối thi lễ với nàng, quỳ củ nói: “Tứ tiểu thư tới rồi, Hoàng Hậu Nương Nương mời ngài tới hậu điện chuẩn bị một chút, lễ cấp kê của Thiên Cơ Công Chúa sắp bắt đầu”.

Sắc mặt Lý Tương cứng đờ, chột trằm xuống.

Ngụy La gật đầu, không thèm nhìn nàng ta, nói với Lương Ngọc Dung mấy tiếng, liền xoay người đi theo Thu ma ma vào hậu viện Chiêu Dương Điện.

Vòng qua vườn bách thảo, đi qua một hành lang dài là tới hậu điện. Hậu điện náo nhiệt hơn phía trước nhiều, cung nhân đi qua đi lại bận rộn chuẩn bị xiêm y và trâm cài phát kê mà lát nữa Triệu Lưu Ly sẽ dùng, mỗi một thứ đều phải tinh tế hoàn mỹ, không cho phép có chút tý vết nào. Ngoại trừ cung nhân bên ngoài, Trần Hoàng Hậu và phu nhân Trần Quốc Công – di của Triệu Lưu Ly cũng ở đây, hai người nhìn thấy Ngụy La đến liền kêu nàng tới nói vài câu.

Trần Hoàng Hậu thấy nàng đã nhớ hết mọi chuyện, trong lòng vui mừng nói: “Đứa bé ngoan, thời gian này vất vả cho ngươi”.

Không lâu sau, một cung nữ mặc xiêm y màu hồng đưa tới cho Ngụy La một bộ xiêm y, quỳ gối hành lễ nói: “Hoàng Hậu Nương Nương đã dặn dò, xiêm y này làm theo số đo của Tứ tiểu thư, mời ngài thay”.

Ngụy La nhận lấy, đó là một bộ cung trang màu anh đào hoa văn song khoa vân nhạn, đường may tỉ mỉ, dọc theo mép hai bên tay áo đều thêu tơ vàng, trang trọng hoa lệ. Nàng theo lời cung nữ đi ra sau bình phong tám phiến bằng ngà voi chạm trổ hoa văn sơn thủy, đem cung trang đặt trên bàn con, cúi đầu cời dây kết tơ tằm ngũ sắc ngang hông xuống. Ngụy La đang muốn cời đai lưng ra, bỗng nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ, Ngụy La cứng đờ, đang muốn xoay người, chợt thấy một đôi tay với khớp xương rõ ràng từ phía sau thò ra, giữ chặt hai tay nàng.

Thân hình cao lớn tiến đến, rõ ràng là nam nhân!

Ngụy La kinh ngạc mở to mắt, đang muốn gọi người, nam nhân lại nhanh hơn một bước che miệng nàng lại, cúi người, ghé sát vào tai nàng xuyt một tiếng, giọng điệu giống như đang trấn an động vật nhỏ: “Đừng động, bản vương chỉ nói một hai câu với muội thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Vô công bất hưởng lộc

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, Ngụy La cũng buông lòng, mặc dù nghi hoặc, nhưng không kinh sợ như lúc đầu.

Nàng biết rõ Triệu Giới sẽ không tổn thương nàng, hơn nữa chỗ này là Chiêu Dương Điện, bên ngoài bình phong còn có Trần Hoàng Hậu và phu nhân Trần Quốc Công, chắc hẳn cũng sẽ không làm gì nàng. Nhưng tại sao Triệu Giới lại ở đây, hẳn muốn nói gì với nàng? Ngụy La chớp mắt mấy cái, xoay đầu tránh đi tay Triệu Giới, nghiêng đầu nhìn hắn, người này đúng là Triệu Giới, nàng không khỏi nhủ thầm, thấp giọng nói: “Tĩnh Vương ca ca tới đây làm gì, có lời gì không thể để lát nữa nói sao?”

Ngụy La vừa nói vừa đẩy tay Triệu Giới ra, trốn khỏi ngực hắn. Ở đây không phải chỗ nào khác, nếu bị người nhìn thấy, danh tiếng của hai người bọn họ đều sẽ không tốt.

Triệu Giới mặc áo bào xanh đen thêu măng xà, mang ngọc bội vòng màu xanh tím, thẳng tắp đứng bên cạnh nàng, càng lộ vẻ ngang tàng bất cần, hà tư nguyệt vận (1). Lúc này Triệu Giới cũng không ngăn cản hành động của nàng, mà để nàng tùy ý chui ra khỏi ngực hắn, hẳn là cũng cố kỵ hoàn cảnh hiện tại, vừa nãy cũng chỉ nhẹ nhàng ôm nàng một cái, an ủi nỗi tương tư nhiều ngày không gặp nàng của hắn. Bây giờ Triệu Giới cong môi khẽ cười, nhìn nàng nói: “Nếu chọn nơi để nói chuyện, muội sẽ đi tới ta sao?”

Ngụy La ngẹn họng, nhất thời không nói được lời nào.

Triệu Giới nói không sai, nàng nhất định sẽ không đi tới ta.

Mấy ngày trước nàng tới Chiêu Dương Điện học lễ nghi cho lễ cấp kê với Thu ma ma, ngẫu nhiên cũng sẽ gặp phải Triệu Giới tới Chiêu Dương Điện. Lúc đó nàng ý có Hoàng Hậu Nương Nương bên cạnh, đối với hắn khách khách khí khí, giữ khoảng cách nhất định. Triệu Giới nhiều lần muốn nói chuyện riêng với nàng, nàng đều giả vờ không biết, nếu không nói chuyện với Trần Hoàng Hậu thì đi theo bên cạnh Thu ma ma. Từ đó ánh mắt hắn nhìn nàng có chút không bình thường, còn không bình thường chỗ nào, nàng suy nghĩ một chút, giống hệt lúc con chó nhỏ mà Tam ca ca Ngụy Thường Huyền nuôi không thể ăn thịt...

Ngụy La nàng tránh né hắn nhiều ngày như vậy, cuối cùng cũng tránh không được.

Triệu Giới không buông tha chút biểu tình nào trên mặt nàng, tiểu cô nương có lẽ cũng nghĩ như hắn, cánh môi mím lại, mãi cũng không nói gì. Hắn biết nàng còn nhỏ, những chuyện này cũng không nghĩ thông suốt được, hắn vốn cũng không muốn để nàng biết sớm như vậy, chỉ có thể trách hôm đó nàng tình quá sớm, không nên biết cũng đều đã biết. Ngụy La trốn tránh hắn, hắn chỉ có thể ép sát từng bước một, miễn cho nàng nhân lúc hắn không để ý liền chạy thật xa.

Triệu Giới từ trong tay áo lấy ra một cây trâm hoa mai hồ điệp quấn tơ vàng. Cây trâm làm rất tinh xảo, trên đầu còn có con bướm quấn tơ vàng với hai cánh đang vỗ như muốn bay đi, trên cánh bướm lại có tám viên hồng ngọc và ngọc thạch, nhìn rất sống động, thân bướm rủ xuống mấy hàng chỉ bạc, trên dây đính nhiều đóa hoa mai, rườm rà lại tỉ mỉ, vừa nhìn liền biết không phải đồ bình thường, không biết phải tốn bao nhiêu mới tạo được cây trâm như vậy.

Cây trâm này lại có chút giống với cây trâm hôm nay Lư Ly sẽ mang trong lễ cấp kê, chỉ khác với cây trâm của Triệu Lư Ly là trâm này có thêm vài viên đá quý màu xanh, dưới cánh hoa mai còn thêm lá xanh phụ trợ rất tinh xảo. Ngụy La mở to mắt nhìn Triệu Giới: “Sao Tĩnh Vương ca ca có thứ này?”

Hắn tiến lên, cầm nhẹ cây trâm vào tóc mai mới được búi của nàng, nhìn nhìn, bướm trên cây trâm rườm rà mỹ lệ, lộ ra gương mặt nhỏ nhắn trắng ngần, đúng là đẹp mắt: “Cây trâm này là bản vương sai người ngoài cung chế tạo, tổng cộng có hai cái, một cái tặng cho Lư Ly coi như lễ vật, một cái giữ lại tặng cho muội”.

Ngụy La không khỏi kinh ngạc, khoan nói hắn tặng trâm cho nàng có thích hợp hay không, chỉ nói cây trâm này tinh xảo hơn nhiều so với cái của Lư Ly, vậy mà hắn lại đem tặng cho nàng. Thiên vị rõ ràng như vậy, thật không sao chứ?

Ngụy La hỏi: “Ca ca đến, là vì đưa muội cây trâm này?”

Đuôi mày Triệu Giới nhếch lên, khẽ cười: “Nếu không thì là vì cái gì?” Hắn nói xong, thấy sắc mặt tiểu cô nương có chút cổ quái, nhịn không được lại trêu chọc nàng: “Bản vương vốn dĩ mấy ngày trước đã tìm cơ hội tặng cho muội, đáng tiếc muội vẫn luôn tránh ta, ta muốn đưa cũng không có cách nào, đành phải trốn ở chỗ này mà chờ, chờ lúc muội thay xiêm y thì xuất hiện”.

Gò má Ngụy La phồng hồng, không biết là bởi vì Triệu Giới nói tới việc nàng thay xiêm y, hay là vì nàng trốn hắn. Ngụy La lấy trâm xuống, mím môi nói: “Sao Tĩnh Vương ca ca lại tặng muội cái này? Muội không muốn, vẫn là Đại ca ca cầm về đi”.

Triệu Giới cầm lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, cúi người đối mặt với nàng, mắt đối mắt, mũi đối mũi: “Vì sao không cần?”

Ngụy La cây ngay không sợ chết đứng nói: “Vô công bất hưởng lộc”.

Triệu Giới khàn giọng cười một cái, chột chột mũi nàng nói: “Ai nói muội không có công? Mấy ngày qua muội vì Lư Ly ra vào trong cung, chẳng lẽ không phải công lao sao?”

Ngụy La suy nghĩ một chút, vẫn là không nguyện ý tiếp nhận: “Đó là chuyện giữa muội và Lư Ly, cùng Đại ca ca...”

Có quan hệ gì chứ?

Triệu Giới ngắt lời nàng, "Bản vương là ca ca của Lư Ly, tất nhiên sẽ thay nàng cảm ơn muội".

Được rồi... Lý do này miễn cưỡng có thể chấp nhận, Ngụy La nàng không so đo với hắn. Ngụy La giẫy cổ tay: "Vây ca ca thả muội ra..."

Bọn họ đang nói chuyện, cung nữ sau tấm bình phong chờ một lúc lâu cũng không thấy nàng đi ra, nhin không được lại gần gọi một tiếng: "Ngụy Tứ tiểu thư, ngài thay xiêm y xong chưa? Hoàng Hậu Nương Nương đang chờ ngài".

Ngụy La lập tức im lặng, mặt hạnh tròn vo nhìn Triệu Giới, môi hồng nhếch lên, ý bảo hắn im lặng rời đi.

Nhưng Triệu Giới chẳng những không rời đi, ngược lại đứng lên môi nàng một cái. Hắn buông nàng ra, thấy vẻ mặt kinh ngạc của tiểu cô nương, tức giận lại không dám lên tiếng, thật đáng yêu. Triệu Giới nhin không được lại cúi đầu cắn môi nhỏ của nàng, ngậm vào trong miệng mà mút hai cái, vẫn có chút chưa thỏa mãn.

Không phải hắn nói chỉ nói hai câu thôi sao? Bây giờ lại hôn nàng là tính làm gì?

Ngụy La nhiu mày, đang chuẩn bị mở miệng cắn Triệu Giới, hắn đã đứng dậy, buông nàng ra.

Ngoài tấm bình phong truyền tới tiếng bước chân, thanh âm hình như không phải chỉ của một người. Giọng của cung nữ lại vang lên lần nữa, cũng không phải nói với nàng: "Tham kiến Hoàng Hậu Nương Nương".

Trần Hoàng Hậu và phu nhân Trần Quốc Công cùng nhau tới, hỏi: "A La, chưa thay xong xiêm y sao. Bản cung muốn nhìn qua một chút".

Cung nữ lắc đầu nói: "Nô tì vừa mới hỏi qua, Ngụy Tứ tiểu thư không trả lời, chắc còn chưa thay xong".

Trần Hoàng Hậu nghe ra bên trong chỉ có mình Ngụy La, nhin không được nhìn cung nữ một cái, không hài lòng hỏi: "Sao ngươi không vào hầu hạ? Đứng lý ở đây trang trí sao?"

Cung nữ thấy Hoàng Hậu tức giận, liền quỳ xuống không ngừng nhận lỗi: "Là nô tỳ sơ suất, nương nương thứ tội, nô tỳ đi vào hầu hạ Ngụy tiểu thư..."

Trần Hoàng Hậu xua tay nói: "Thôi, để bản cung tự vào xem sao".

Nói xong, Trần Hoàng Hậu cất bước đi vòng qua tấm bình phong.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Cần một câu trả lời hợp lý

Phía sau tấm bình phong tám phiến bằng ngà voi chạm trổ hoa văn sơn thủy.

Tiểu cô nương sắp mặc xong xiêm y cho tử tế, cung trang màu anh đào thêu tơ họa tiết song khoa vẫn nhận mặc trên người nàng không những không lộ vẻ trang trọng quá mức, ngược lại càng thêm mỹ lệ. Bộ váy Ngụy La thường ngày vốn đẹp mắt, lần đầu mặc xiêm y được đặc chế như vậy, vốn Trần Hoàng Hậu còn có chút lo lắng không biết có hợp hay không, bây giờ thấy vậy lập tức yên tâm.

Ngụy La cầm trong tay dải lụa choàng màu trắng ngà làm từ lụa Hương Vân (1), đang muốn quần lên khuỷu tay, ngẩng đầu liền thấy Trần Hoàng Hậu và phu nhân Trần Quốc Công cùng nhau đi tới, liền quỳ gối hành lễ nói: "Hoàng Hậu Nương Nương..."

Trần Hoàng Hậu tiến lên đỡ lấy hai tay Ngụy La, kêu nàng miễn lễ, hài lòng nhìn nàng một lần từ trên xuống dưới, cười híp mắt nói: "Mặc xiêm y mất nhiều thời gian như vậy, bản cung còn tưởng ngươi mặc không vừa, xem ra là ta nghĩ nhiều, nhìn vào rất được đúng không?"

Cung trang màu sắc rực rỡ, chi tiết tỉ mỉ, càng làm gương mặt tươi sáng của Ngụy La trở nên nổi bật, mắt phượng long lanh, giống như búp bê được mài dũa, không chỗ nào không tinh xảo.

Ngay cả phu nhân Trần Quốc công đi cùng Trần Hoàng Hậu cũng nhìn nhiều mấy lần, tán dương: "Quả thực là người xinh đẹp!"

Gương mặt Ngụy La ngượng ngùng, bàn tay âm thầm siết chặt lấy cây trâm đang cầm trong tay áo, hổ thẹn nói: "Khiến nương nương đợi lâu, dân nữ mới mặc lần đầu nên tốn nhiều thời gian một chút..."

Thực ra Trần Hoàng Hậu cũng không sốt ruột, bà chỉ lo lắng Ngụy La gặp phải phiền toái gì thôi. Bây giờ thấy nàng yên bình vô sự, yên tâm nói: "Không có gì đáng ngại, ngươi cứ từ từ mặc, bản cung ra ngoài đợi".

Ngụy La gật đầu.

Sau khi Trần Hoàng Hậu và phu nhân Trần Quốc Công rời khỏi, Ngụy La mới thờ phào một cái. Lúc nàng nghe thấy thanh âm của Trần Hoàng Hậu, thiếu chút nữa đã bị hù tới kêu lên thành tiếng, cũng may còn kịp, Triệu Giới từ sau vách ngăn lụa rời đi, nàng lại vội vàng thay đổi xiêm y, lúc này Trần Hoàng Hậu mới vào tới.

Cây trầm Triệu Giới tặng bị Ngụy La vô thức giấu vào trong tay áo, nàng không muốn để người khác biết. Cây trầm này và cây trầm của Triệu Lư Ly quá giống nhau, của Lư Ly là do Triệu Giới tặng, người khác nếu thấy nàng cũng có nó, không khó đoán ra cũng là do Triệu Giới tặng. Bây giờ nàng là cô nương chưa xuất giá, không cần nói gì khác, chỉ cần trên người có đồ vật nam nhân đưa sẽ không tốt cho thanh danh của nàng.

Nghĩ tới Triệu Giới... Ngụy La không tự chủ nhớ tới Tống Huy.

Cho dù nàng và Triệu Giới như thế nào đi nữa, hôn ước giữa nàng và Tống Huy cũng nên có kết thúc. Nàng không thích Tống Huy, cũng không thể gả cho hắn, tiếp tục kéo dài như vậy cũng không phải là cách. Dù sao kể từ sau khi trùng sinh, nàng đã không nghĩ tới việc trở thành thê tử của hắn. Qua mấy năm chung đụng, thành kiến của nàng với Tống Huy cũng không còn bao nhiêu, hắn đối tốt với nàng, là thật tâm thật ý. Cho dù nàng không biết tại sao đòi trước Tống Huy và Ngụy Tranh lại định hôn, ít nhất đòi này hắn toàn tâm toàn ý làm Tống Huy ca ca của nàng. Đáng tiếc, nàng trước sau đều không có tình yêu nam nữ với hắn, cho dù tốt thế nào, tâm cũng không thay đổi được.

Ngụy La nghĩ ngợi lung tung, màn trắng chỗ vách tường lại bị vén lên, có người từ sau tấm bình phong đi ra.

Cung nữ mặc xiêm y màu hồng vừa mới bị Trần Hoàng Hậu quở trách một trận, lúc này không dám qua loa, cung kính dẫn nàng tới trước bàn trang điểm bằng gỗ liềm mạ vàng, để Ngụy La ngồi xuống, giúp nàng chải đầu vấn tóc. Không lâu sau liền vấn xong một kiểu song hoàn vọng tiên (2), cài lên hoa diên (3) hoa văn bảo tượng và trầm ngọc thiên kim tước (4), lại đeo thêm khuyên tai lông đèn khảm ngọc lung linh, lúc này mới coi như thỏa đáng.

Ngụy La đang muốn đứng lên, cung nữ Vân Từ bên cạnh Triệu Lư Ly đến nói: “Ngụy tiểu thư, công chúa điện hạ mời ngài đi qua một chuyến”.

Ngụy La nghiêng đầu hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Vân Từ lắc lắc đầu.

Ngụy La để lược bí xuống, đứng dậy theo Vân Từ đi vào nội các (5).

Triệu Lư Ly vừa mới tắm rửa xong, lúc này đang khoác trường sam mỏng màu hồng cánh sen, nàng ấy ngồi trên giường, không cho ai tới gần, hốc mắt phỉm hồng giống như đang hôn dỗi.

Ngụy La tiến lên hỏi, lúc này mới biết được Triệu Lư Ly cãi nhau với Dương Chấn nên khó chịu. Thực ra cũng không phải chuyện gì to tát, hôm nay là sinh thần mười lăm tuổi của nàng ấy, nàng ấy cũng không có yêu cầu gì quá, chỉ muốn Dương Chấn bồi bên cạnh mà thôi. Nhưng tên đầu gỗ kia, cả buổi sáng tới giờ cũng không thấy mặt, không biết đi nơi nào, vừa mới trở về, ngay cả một câu cũng không nói với Triệu Lư Ly, xoay người gấp gấp đi lo chuyện khác.

Dương Chấn có gì mà gấp gấp? Chuyện trọng yếu nhất của hắn không phải bảo vệ Triệu Lư Ly nàng sao.

Triệu Lư Ly vừa phồng má vừa nói: “... ta tức giận”.

Ngụy La dờ khóc dờ cười, lễ cập kê ở ngay trước mắt, còn lo lắng tức giận không đầu gì chứ? Nàng đành đỡ Triệu Lư Ly trước, để nàng ấy ngoan ngoãn thay xiêm y, vấn tóc, chờ sau khi lễ cập kê kết thúc rồi tức giận với Dương Chấn cũng không muộn.

Ngụy La tổn không ít miệng lưỡi, cũng may Triệu Lư Ly không phải cô nương thích gây sự. Nàng ấy oán hận xong, mặc dù mặt hừng, nhưng cũng không giờ tính, bắt đầu nghiêm túc cẩn thận thay đồ cho buổi lễ.

*** **

Từ trong phòng đi ra, ở khúc quanh, Ngụy La nghe được đối thoại của Trần Hoàng Hậu và một người nữa ở phía trước.

Trần Hoàng Hậu gọi đối phương là Ôn phu nhân, Ngụy La suy nghĩ một lát, hôm nay các mệnh phụ phu nhân có mặt chỉ có phu nhân Định Quốc Công là họ Ôn.

Các nàng nói chuyện ở chỗ này là có gì quan trọng sao?

Ngụy La vô thức dừng chân, nghe thấy thanh âm của Trần Hoàng Hậu: “Nếu bản cung nhớ không lầm, Tam công tử của quý phủ năm nay mười tám rồi...”

Ôn Thị cung kính khiêm nhường nói: “Nương nương nhớ không sai, Huân nhi đầu năm nay mới vừa tròn mười tám...”

Trần Hoàng Hậu ừ một tiếng, từ tốn nói: “Ta nhớ đứa nhỏ này khiêm tốn nhã nhặn lại biết lễ nghĩa, cởi mở rộng lượng, tuần tú lịch sự, lại có tài, chắc là rất được các cô nương yêu mến đi!”

Ôn thị nhẹ nhàng cười một tiếng, đáp lại: “Không sợ Hoàng Hậu Nương Nương chê cười, tính tình Huân nhi cổ quái, không thích tiếp xúc với các cô

nuong, bây giờ ngay cả một mối hôn sự cũng chưa định ra được”.

Trần Hoàng Hậu a một tiếng, nghi hoặc hỏi: “Bản cung nhớ trước đây hần rất hoạt bát, còn tới Chiêu Dương Điện mấy lần, khi đó chơi với Lư Ly cũng không tệ, lúc nào thì lại cổ quái”.

Ôn Thị lại nói: “Nương nương có điều không biết...”

Câu nói kế tiếp Ngụy La không nghe nữa, nàng xoay người đi theo một đường khác về hậu điện.

Ý tứ trong lời Trần Hoàng Hậu vô cùng rõ ràng, Triệu Lư Ly đã cập kê, nhiều nhất một hai năm nữa sẽ xuất giá. Trần Hoàng Hậu còn chưa biết quan hệ giữa Triệu Lư Ly và Dương Chân, cho dù biết rõ, cũng sẽ không đồng ý gả nữ nhi bảo bối cho một thị vệ. Bây giờ chỉ mới bắt đầu, Trần Hoàng Hậu chọn trúng Tam công tử của Phủ Định Quốc Công – Cao Tụng Huân, nói không chừng chẳng bao lâu nữa sẽ chuẩn bị chuyện chung thân cho bọn họ...

Cho dù không phải Cao Tụng Huân, cũng sẽ là một công tử thế gia khác.

Không biết kết quả cuối cùng của Triệu Lư Ly và Dương Chân thế nào.

Ngụy La đi về hậu điện, đang băn khoăn suy nghĩ, vừa vặn thấy Lý Tương từ bên trong đi ra. Hai người gặp nhau ở cửa, Lý Tương nghiêng đầu liếc nhìn nàng, ánh mắt khiêu khích, trên môi còn cười giống như đang cười trên sự đau khổ của người khác.

Ngụy La nhũ mày, nàng không hiểu vì sao Lý Tương lại ở đây, lúc này không phải nàng ta nên ở tiền điện sao? Nhưng Ngụy La không nghĩ nhiều, bởi vì cung nữ cầm hộp từ đàn khắc hoa mai mạ vàng, đưa cho nàng: “Ngụy tiểu thư, kê lễ đã bắt đầu, ngài đến tiền điện thôi”.

Ngụy La gật gật đầu, nhận lấy cái hộp.

Trong hộp là cây trâm dùng trong lễ cập kê của Triệu Lư Ly hôm nay, rất giống cái của Triệu Giới tặng cho nàng, bướm tơ vàng và hoa mai. Nàng đã nhìn thấy nhiều lần, lần này cũng không mở ra xem bên trong mà trực tiếp đi tới tiền viện.

*** **

Trong Chiêu Dương Điện.

Trần Hoàng Hậu đứng trước giường ngọc của Triệu Lư Ly, phía dưới là Triệu Lư Ly một thân xiêm y hoa lệ, hai bên là mệnh phụ và quý nữ tới dự lễ.

Triệu Lư Ly quỳ trên đệm quỳ màu đỏ nhưng, hai tay hành lễ với Trần Hoàng Hậu.

Kê lễ có tổng cộng ba bước, một là mở trâm, hai là cài trâm, ba là đội mũ trâm (6). Ngụy La đứng ở một bên, chờ sau khi xong bước đầu tiên sẽ cài trâm lên tóc cho Triệu Lư Ly, ai ngờ nàng vừa mở hộp ra nhìn, trên trâm vốn có hai con bướm tơ vàng, bây giờ lại thiếu mất một con! Chỉ còn lại một con bướm tơ troi trên cây trâm, mất giá thảm hại.

Một con bướm nữa đâu?

Ngụy La nhớ hôm qua lúc nàng đến xem nó vẫn còn tốt, hôm nay vẫn nằm ở trong hộp, không có ai động tới, sao lại thiếu mất một con? Cây trâm này tuyệt đối không thể cài lên đầu Triệu Lư Ly, Trần Hoàng Hậu chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra khác thường. Trần Hoàng Hậu coi trọng kê lễ như vậy, nàng làm ra chuyện sơ suất gì, không chỉ làm nhục mặt mũi hoàng thất, còn khiến Trần Hoàng Hậu bất mãn với nàng.

Nếu không phải chuyện ngoài ý muốn, vậy là có ai đó muốn hại nàng?

Ngụy La nhớ tới lúc này gặp Lý Tương ở cửa hậu viện, nàng liếc mắt nhìn nàng ta.

Chỉ thấy Lý Tương cũng nhìn nàng, vẻ mặt vui vẻ châm biếm, khóe môi nhếch lên, rất có bộ dáng như xem kịch vui.

Ngụy La rũ mắt, ánh mắt trầm xuống, đại khái cũng đoán ra việc gì rồi.

Bước đầu đã xong, chỉ còn chờ nàng tiến lên cài trâm cho Triệu Lư Ly. Thu ma ma nháy mắt với Ngụy La, nàng ổn định tinh thần, giơ tay lên, mặt không biến sắc đem cây trâm Triệu Giới tặng nàng bỏ vào trong hộp, thay cho cây trâm của Lư Ly. Cũng may chỗ nàng đứng khó nhìn thấy, không ai chú ý tới động tác của nàng.

Ngụy La đi lên, hành lễ với Trần Hoàng Hậu, lại đứng dậy, nửa quỳ đi tới trước mặt Triệu Lư Ly, cầm cây trâm bướm tơ vàng trên nền lụa đỏ thắm lên, cài trên búi tóc của nàng ấy.

Triệu Lư Ly nhìn cây trâm kia một cái, trong phút chốc kinh ngạc mở to mắt, thấp giọng nói: “A La...”

Ngụy La nhẹ nhàng xuyt một cái, cái gì cũng không nói, đứng dậy đi về chỗ của mình.

Cây trâm của nàng và trâm của Triệu Lư Ly cơ hồ giống nhau như đúc, chỉ có một vài chỗ bất đồng rất nhỏ, về cơ bản nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy khác biệt. Trần Hoàng Hậu đứng ở chỗ cao, nếu không tỉ mỉ quan sát, tự nhiên cũng không nhìn ra.

Lúc Ngự La đi về chỗ liền bắt gặp ánh mắt của Lý Tương, quả nhiên trên mặt nàng ta tràn ngập vẻ không tin được, vừa tức giận vừa không cam lòng trừng mắt nhìn nàng, hẳn là nghĩ không ra vì sao nàng lại có thể đổi lại một cây trầm giống y như đúc.

Kê lễ còn chưa kết thúc, Ngự La đã trở về hậu điện, nàng muốn hỏi cung nhân có thấy ai chạm qua hộp trầm không, lại thấy Triệu Giới đứng ở cửa, đôi mắt đen nhìn nàng, hiển nhiên là chờ lâu rồi.

Bước chân Ngự La khựng lại một chút, cuối cùng cũng đi tới trước mặt Triệu Giới.

Hắn nhìn nhìn hộp tử đàn trong tay nàng, lại nhìn nàng, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Vì sao đem cây trầm bản vương tặng muội cái cho Lư Ly?”

Quả nhiên Triệu Giới thấy được.

Cho nên mới đợi nàng ở đây, muốn nàng cho hắn một cái công đạo sao?

Ngự La không muốn để Triệu Giới hiểu lầm, đành phải mở hộp ra cho hắn xem cây trầm ở bên trong: “Trầm của Lư Ly không biết bị ai làm hư, thiếu mất một con bướm, nếu muội không dùng cây trầm đó thay thế, Hoàng Hậu Nương Nương nhất định sẽ nổi giận”.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Tự cầm đá đập chân mình

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Cây trầm nằm trên dải lụa đỏ thắm, hai con bướm bị lực tác động mà gãy mất một con, vết tích rất rõ ràng, nhìn lướt qua liền có thể nhận ra.

Sắc mặt Triệu Giới trầm xuống, cầm lên hỏi: “Là ai làm hư?”

Ngự La dừng một chút, chột lắc đầu nói không rõ. Nàng vốn muốn nói tên Lý Tương ra, nhưng nghĩ lại, sự tình còn chưa được kiểm chứng, tùy tiện nói ra tên nàng ta cũng không tốt. Lỡ như nàng ta hỏi nàng có chứng cứ gì xác thực, nàng lại nói dựa vào trực giác, như vậy chẳng phải quá sơ suất hay sao! Nàng phải tìm được chứng cứ xác thực, đến lúc đó không để cho Lý Tương có cơ hội vặn lại.

Triệu Giới đi cùng Ngự La vào trong điện, gọi cung nữ thái giám hầu hạ trong điện tới, ném cái hộp tới trước mặt mọi người, sắc mặt nghiêm trọng hỏi: “Đây là chuyện gì?”

Cung nữ thái giám trong điện đều không biết chuyện gì, mọi người nhìn nhau, còn tưởng là sai sót trong kê lễ của Thiên Cơ Công Chúa, một đám người mặt xám như tro, vội vàng quỳ trên mặt đất nhận tội: “Nô tài không biết... Tĩnh Vương điện hạ minh xét...”

Sắc mặt Triệu Giới không dụ đi chút nào, ngược lại càng thêm lạnh lùng: “Ngay cả một cây trầm cũng không trông coi được, lưu các ngươi lại có tác dụng gì?”

Mọi người nghe vậy, ai cũng hoảng sợ kêu la oan uổng, dập đầu cầu xin tha thứ.

Hỏi như vậy cũng không phải là biện pháp hay, cũng không thể giết hết bọn họ cho hả giận. Bởi làm như vậy, không những không tìm được đầu sỏ, ngược lại còn tiện nghi cho Lý Tương.

Ngự La suy nghĩ một chút, gọi cung nữ đưa hộp nữ trang cho nàng vào hỏi một lần: “Lúc ta rời đi, có ai chạm vào hộp này không, hoặc là có ai tới đây không?”

Cung nữ giống như kiểm được cho mình một con đường sống, nghiêm túc suy nghĩ lại một lần, thành thật nói: “Nô tỳ không thấy ai chạm vào hộp... Nhưng thiên kim Phủ Nhữ Dương Vương và Nhị tiểu thư Phủ Trần Quốc Công có tới đây một lần”.

Lý Tương và Cao Tĩnh Dương... Cao Tĩnh Dương không thù không oán với nàng, sẽ không cố ý hại nàng. Lý Tương thì khó nói, đại khái nàng ta cũng ước gì nàng bị xấu mặt, sau đó bị Trần Hoàng Hậu giáng tội.

Đáng tiếc Lý Tương thiên tính vạn tính cũng không tính được việc Triệu Giới tặng cho nàng một cây trầm giống với cây trầm bị gãy như vậy.

Nhớ tới cây trầm kia, trong lòng Ngự La mơ hồ có chút không ổn. Những thứ khác không nói, nàng thật sự thích cây trầm đó, thật sự rất đẹp nha...

Nếu thật do Lý Tương làm, nàng nhất định không tha cho nàng ta.

Nguy La suy nghĩ một lát, quyết định sẽ mình tự giải quyết chuyện này. Nàng không để Triệu Giới nhúng tay vào, bởi vì Triệu Giới là nam nhân, chiến trường của hắn là quan trường, đó mới là chỗ để hắn thi triển quyền cước, nếu đến cả chiến trường của nữ nhân cũng đẩy đưa tới hắn, vậy thì có vẻ không phóng khoáng. Hơn nữa nàng cũng có chủ ý của mình, nàng phải khiến Lý Tương tự cảm đá đập chân mình.

Nếu Lý Tương dám âm thầm ngáng chân nàng, nàng ta cũng phải chuẩn bị tốt tinh thần bị nàng trả thù.

*** **

Sau khi kê lễ kết thúc, Triệu Lưu Ly nghe hạ nhân nói lại nơi Nguy La đi, sau đó liền đi tới hậu điện. Nàng sớm đã lấy cây trầm bướm vàng hoa mai này xuống, tự mình trả lại cho Nguy La, không ngừng trách cứ: “A La, có chuyện gì sao? Cây trầm này không phải của ta, là ca ca tặng cho người mà...”

Các nàng đứng sau bình phong tám phiến bằng tử đàn khảm ngà voi, hạ thấp thanh âm mà nói chuyện, cũng không lo bị người khác nghe thấy.

Nguy La hơi kinh ngạc.

Lúc kê lễ, Nguy La biết Triệu Lưu Ly nhận ra nó, nhưng không nghĩ tới nàng ấy sẽ trả cây trầm này cho nàng, cũng không nghĩ Triệu Lưu Ly biết cây trầm này không phải cây trầm đã chuẩn bị cho buổi lễ!

Triệu Lưu Ly thấy Nguy La không nhận, liền nắm tay A La, bỏ cây trầm vào tay Nguy La, vừa nói vừa liếc nhìn Triệu Giới ở bên kia, ghé sát tai nàng, giọng nói ái muội: “Người đừng cho rằng ta không biết. Cây trầm này là lúc đầu ca ca kêu người làm hai cái. Một cái cho ta, một cái ca ca giữ lại tặng người, cái của người tinh xảo hơn của ta nhiều, mặc dù ta thấy ca ca thiên vị, nhưng cũng không muốn lấy đồ của người nha!”

Huống gì Triệu Lưu Ly nàng và Nguy La là tỷ muội tốt, nàng mới không so đo nhiều như vậy.

Nói xong, Triệu Lưu Ly đưa tay ra, cười dịu dàng, hỏi: “Ta đưa cây trầm này lại cho người, của ta đâu?”

Nguy La cũng không giấu giếm Triệu Lưu Ly, lấy cây trầm từ trong hộp ra, thẳng thắn nói: “Cây trầm của người bị người ta làm hư... Lúc ấy ta cũng không còn cách nào khác, mới lấy cái trầm này ra thay thế”.

Triệu Lưu Ly nhận lấy cây trầm, nhìn xong liền giật mình: “Sao lại thiếu mất một con bướm, rơi gãy sao? Là ai làm?”

Nguy La lắc đầu: “Không phải bị rơi...” Dừng một chút, nàng liếc mắt, chậm rãi nói: “Nếu ta đoán không sai, là có người cố ý muốn hại ta”.

Triệu Lưu Ly mở to mắt: “Cái gì?”

Triệu Lưu Ly không ngốc, nàng nghĩ nghĩ một lát, rất nhanh liền hiểu ngọn ngành. Gấp gáp hỏi lại Nguy La: “A La, là ai muốn hại người?”

Nguy La nói: “Trong lòng ta hoài nghi một người, nhưng cũng không biết có phải nàng ta hay không”.

Nói xong, Nguy La khẽ sát vào tai Triệu Lưu Ly, thấp giọng nói vài câu, thanh âm nhỏ vô cùng, ngoại trừ hai người họ, cũng không ai biết nội dung là gì.

*** **

Bên kia, trong Chiêu Dương Điện.

Kê lễ kết thúc, nhóm mệnh phụ quý nữ cáo từ Trần Hoàng Hậu, lục tục rời khỏi Chiêu Dương Điện, từng người xuất cung.

Cao Đan Dương còn chưa rời đi, nàng bồi Trần Hoàng Hậu trò chuyện thêm một lát, kêu Cao Tĩnh Dương về phủ trước. Cao Tĩnh Dương cũng không ý kiến gì, đi ra khỏi điện, vừa vịn đi sau lưng Lý Tương. Hai người họ một trước một sau đi ra cửa chính Chiêu Dương Điện, đi tới hành lang nhỏ, Cao Tĩnh Dương nhìn người phía trước, đột nhiên kêu lên: “Lý Tương!”

Quan hệ giữa Lý Tương và Cao Tĩnh Dương cũng không quá tốt, Lý Tương nghe gọi tên bất đắc dĩ phải dừng lại, quay đầu lại hỏi: “Nhị tiểu thư Phủ Trần Quốc Công có việc gì không?”

Xưa nay Lý Tương không ưa Cao Tĩnh Dương và Cao Đan Dương, nàng tự nhận mình xinh đẹp hơn bọn họ, nhưng hết lần này tới lần khác danh tiếng của bọn họ lại lấn át nàng. Mỗi lần có yến tiệc lớn, người khác cũng đều vây quanh hai tỷ muội họ. Có gì đặc biệt hơn người chứ? Không phải vì Trần Hoàng Hậu là di bọn họ sao?

Mẫu thân Lý Tương nàng cũng là Trưởng công chúa, thân phận tôn quý hơn bọn họ nhiều!

Cao Tĩnh Dương không nói gì, chờ người bên cạnh đều đi hết, mới đi tới trước mặt Lý Tương, hé môi cười cười: “Tất nhiên là có việc, không có việc ta tìm người làm gì!”

Lý Tương liếc mắt nhìn Cao Tĩnh Dương: “Có chuyện gì?”

Cao Tĩnh Dương như có như không nhìn tay trái của Lý Tương, hàm ý sâu xa nói: “Từ lúc kê lễ bắt đầu người vẫn luôn nắm tay này, đến giờ cũng không bỏ ra. Sao vậy, bên trong có bảo bối gì sao? Không bằng lấy ra cho ta xem với!”

Lý Tương nhếch môi, mạnh miệng nói: “Có quan hệ gì với người?”

“Đương nhiên không liên quan gì tới ta”. Cao Tình Dương cười nhẹ, tiếp tục nói: “Có điều có liên quan tới Thiên Cơ Công Chúa, và Tứ tiểu thư Phù Anh Quốc Công đi! Người nắm con bướm lâu như vậy, không thấy cần tay sao?”

Sắc mặt Lý Tương trắng bệch, khiếp sợ nhìn Cao Tình Dương.

Làm sao nàng ta biết được? Nàng ta nhìn thấy cái gì rồi?

Lý Tương tự cho rằng bản thân làm việc rất cẩn thận, không biết được Cao Tình Dương quả thực đã nhìn thấy rõ ràng. Lúc Cao Tình Dương đi hậu điện tìm Trần Hoàng Hậu, Trần Hoàng Hậu không có ở đó, Cao Tình Dương cũng không ở lại lâu, liền đi ra khỏi hậu điện. Lúc đó Lý Tương lại đi vào, trong lòng Cao Tình Dương liền nổi lên nghi hoặc, lưu tâm đứng ở cửa nhìn xem.

Như vậy tự nhiên đem mọi hành động của Lý Tương thu vào trong mắt.

Lý Tương lấy trăm bướm vàng ra khỏi hộp, không bao lâu liền trả về, đã làm gì không cần nghĩ cũng biết. Trong nháy mắt Cao Tình Dương hiểu dụng ý của nàng ta, cây trăm kia chủ yếu do Ngụy La phụ trách, nếu có vấn đề, Ngụy La nhất định không thoát khỏi bị trách phạt.

Nàng ta và Ngụy La có thâm cừu đại hận gì sao? Nếu không, sao có thể làm ra việc ngoan tuyệt đến vậy?

Cao Tình Dương và Ngụy La tiếp xúc không nhiều lắm, cũng không có bao nhiêu ấn tượng. Trước đây các nàng có gặp một lần, hình như là lúc sinh thần bảy tuổi của Triệu Lưu Ly. Ngày đó ở Tân Nhạn Lâu, nàng vốn dùng đậu phộng bày thành hình “Chim nhạn bay về phương nam”, đáng tiếc bị Ngụy La cầm đi một nắm, như vậy liền không đủ dùng. Lúc ấy nàng rất tức giận, cũng tranh chấp với Ngụy La, sau đó đệ đệ của Ngụy La ra mặt, chuyện này coi như chấm dứt.

Đã nhiều năm như vậy, mâu thuẫn trước kia cũng sớm quên rồi, nàng đối với Ngụy La không có ác ý hay thiện ý gì.

Đơn giản là không ưa hành động của Lý Tương mà thôi.

Lý Tương nghe Cao Tình Dương nói vậy, đương nhiên không thừa nhận, mặt nghiêm nghị, phủ nhận nói: “Bướm gì? Ta không hiểu người đang nói gì hết?”

Cao Tình Dương mím môi, cười nhạt một tiếng: “Thật sự nghe không hiểu sao? Vậy người có dám mở tay ra cho ta xem xem bên trong là gì hay không?”

Lý Tương tất nhiên không dám.

Lý Tương nhìn Cao Tình Dương một lát, chợt nhếch môi, then quá hóa giận nói: “Dựa vào cái gì ta phải cho người xem? Người nói ta lấy thì ta lấy thật sao, vì sao phải nghe lời người?”

Nói xong, Lý Tương phát tay áo, xoay người rời đi.

Lý Tương đi rất nhanh, nhìn như bình tĩnh, nhưng kì thực trong lòng đã hoảng loạn lắm rồi.

Cao Tình Dương biết chuyện, nàng ta sẽ báo lại với Trần Hoàng Hậu sao? Nếu Trần Hoàng Hậu biết, tìm thấy con bướm trên người Lý Tương nàng thì làm sao đây? Không bằng tìm chỗ nào đó ném đi là xong chuyện. Nhưng trong cung chỗ nào cũng có người, cho dù ném ở đâu cũng sẽ để lại dấu vết.

Không bằng trả lại chỗ cũ!

Nghĩ tới vừa rồi Ngụy La cài trăm lên cho Triệu Lưu Ly, Lý Tương không khỏi lâm vào mê hoặc. Cây trăm kia do tự tay nàng bẻ, vì sao Ngụy La có thể lấy ra một cây trăm hoàn hảo không sứt mẻ chứ?

Trong lòng Lý Tương như trăm mối tơ vò, đúng lúc này, hai người cung nữ mặc xiêm y màu tím đi qua nàng ta, vừa đi vừa nhỏ giọng bàn tán - -

“Cây trăm Tĩnh Vương điện hạ tặng công chúa thật đẹp quá, nghe nói là kêu người đặc biệt làm riêng, mất hơn một tháng đó...”

“Đúng vậy, ngay cả Hoàng Hậu Nương Nương cũng rất hài lòng với cây trăm đó, còn khen Tĩnh Vương Điện Hạ có tâm nữa”.

Lý Tương vô thức dừng bước, lắng nghe đoạn hội thoại của bọn họ.

Hai người thoáng lướt qua nàng, một người trong đó lại nói: “Cây trăm kia đang để ở hậu điện, mới lúc này ta cũng nhìn qua. Không nghĩ tới nhìn gần càng đẹp hơn, một chút tí vết cũng không có...”

Vừa nói bọn họ vừa đi xa.

Lý Tương đứng tại chỗ, trong lòng tràn ngập cảm giác không thể tin được.

Làm sao có thể không có tí vết nào? Rõ ràng nàng đã bẻ gãy một con bướm trên đó, con bướm đó còn trong tay nàng, chẳng lẽ là ảo giác của nàng sao?

Lý Tương không tin, đem con bướm bằng tơ vàng trong lòng bàn tay ra nhìn nhìn, xác thực nó vẫn ở đây, vậy không phải là ảo giác. Đã như vậy, sao mọi người lại không nhìn ra? Vì sao Ngụy La có thể lấy ra một cây trâm hoàn hảo không sứt mẻ gì?

Lý Tương không tin, không biết là mắt của người khác có vấn đề, hay mắt của nàng có vấn đề. Suy nghĩ hồi lâu, mãi vẫn không nghĩ ra được, nàng quyết định đi hậu điện nhìn một chút.

Trong hậu điện lúc này không còn lại bao nhiêu người, chỉ có vài cung nữ ở lại dọn dẹp sau buổi lễ. Cung nữ thấy Lý Tương tiến vào, quỳ gối hành lễ, cũng không hỏi gì nhiều, tiếp tục công việc trên tay.

Lý Tương đi vào trong, trên bàn trang điểm bằng gỗ lim mạ vàng có một cái hộp hoa mai bằng gỗ tử đàn, đúng là hộp đựng trâm cài tóc của Triệu Lư Ly hôm nay. Chắc là còn chưa kịp thu dọn, xung quanh còn bày phát kê và mũ trâm dùng trong kê lễ hôm nay. Nàng nhìn quanh một lát, thấy không có ai chú ý, liền đi tới gần, mở hộp ra xem - -

Sau khi thấy rõ đồ bên trong, Lý Tương kinh ngạc mở to mắt.

Trong hộp đúng là cây trâm vàng bị nàng bẻ gãy! Đâu ra cây trâm hoàn mỹ không tí vết như bọn cung nữ nói? Vậy hôm nay Ngụy La cài lên đầu Triệu Lư Ly cái gì? Là nàng hoa mắt sao?

Lý Tương cả kinh, không kịp phản ứng, lúc này mới ý thức được mình đang rơi vào một cái bẫy! Nàng đang muốn đóng hộp lại, liền nghe sau lưng có người hỏi: “Lý Tương, ngươi đang làm gì?”

Lý Tương hoảng loạn xoay người, chỉ thấy Trần Hoàng Hậu lộng lẫy hoa lệ ung dung đứng đối diện, bên cạnh không chỉ có Triệu Lư Ly, còn có đám người Ngụy La và Cao Đan Dương.

Trong lòng Lý Tương lộp bộp, đầu óc xoay chuyển rất nhanh, đang muốn tìm cơ giải thích.

Còn chưa kịp mở miệng, Triệu Lư Ly liền nhìn Lý Tương hỏi: “Ngươi mở hộp đựng trâm làm gì? Trong tay ngươi đang cầm gì đó, để chúng ta xem một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Mèo nhỏ ăn vụng

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Lý Tương vô thức giấu tay trong tay áo, cầm chặt thứ trong tay hơn một chút.

Lúc nàng vào đây cũng không thấy ai khác, bây giờ mọi người đều cùng tới, không khó đoán được đây chính là một cái bẫy. Lý Tương cắn chặt răng, nhìn Ngụy La bên cạnh Triệu Lư Ly, chỉ thấy nàng ta chấp hai tay sau lưng, môi hồng cong lên như cười như không, trong mắt lộ ra vẻ trào phúng, giống như đang cười nhạo nàng ngu xuẩn.

Nàng không nên quay lại đây, cho dù trong lòng có nghi ngờ như thế nào đi nữa, cũng không nên quay lại!

Lúc này nói gì cũng đã quá muộn, cung nữ Vân Từ sau lưng Triệu Lư Ly đem hộp tử đàn mạ hoa mai vàng dâng lên trước mặt Trần Hoàng Hậu, áp úng nói: “Bẩm Nương nương, cây trâm của công chúa thiếu mất một con bướm...”

Trần Hoàng Hậu rũ mắt nhìn, tất nhiên là xem cây trâm trong hộp.

Trần Hoàng Hậu vốn đang ở Chiêu Dương Điện trò chuyện với Cao Đan Dương, Triệu Lư Ly lại đột nhiên nói bướm tơ vàng trên cây trâm có chút chi tiết nhỏ khiến nàng không hài lòng, nhất định quán lấy Trần Hoàng Hậu muốn bà tới coi một lát. Bà cũng không còn cách nào khác, đành phải đi với Triệu Lư Ly tới đây. Không nghĩ vừa tới liền thấy một màn như vậy, Trần Hoàng Hậu không phải người ngu, tất nhiên biết rõ là nữ nhi cô ý gạt mình tới đây, cũng không nói toạc ra, Lư Ly làm vậy tất nhiên có dụng ý riêng của nó. Bà thuận nước đẩy thuyền mà nhìn Lý Tương, quả thực muốn nhìn xem nàng ta muốn làm cái gì.

Lý Tương tự biết trốn không thoát, liền luống cuống quỳ trên mặt đất, buông vật đang nắm trong lòng bàn tay ra, lộ ra một con bướm tơ vàng. Nàng quỳ bò lên trước, sợ hãi nhận tội: “Mợ bớt giận... tiểu nữ chỉ là thấy cây trâm này rất đẹp, nhất thời nhìn không được cầm lên vuốt ve thường thức, không nghĩ nó yếu ớt như vậy, vừa chạm nhẹ liền rơi mất một con bướm...”. Nói xong, gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn ngược lên, quả nhiên là sợ hãi bất an: “Tiểu nữ biết rõ đây là cây trâm trong lễ cấp kê của Lư Ly biểu tỷ, ý nghĩa vô cùng, đều tại tiểu nữ quá thích... Không biết cây trâm này của biểu tỷ được làm ở đâu, tiểu nữ sẽ đền bù lại một cái giống như đúc được không?”

Lý Tương cố ý gọi Trần Hoàng Hậu là mẹ, gọi Triệu Lư Ly là biểu tỷ, chính là vì muốn Trần Hoàng Hậu nể mặt Cao Dương Trường Công Chúa mà phạt nhẹ nàng ta. Nhưng mà nàng ta nghĩ quá đơn giản, Trần Hoàng Hậu sùng ái Triệu Lư Ly, trong mắt sao chứa được hạt cát kia chứ! Trần Hoàng Hậu giận tái mặt, không lư tình nói: “Người cũng biết cây trâm này vô cùng ý nghĩa, người muốn đi đâu làm một cái giống y như đúc chứ? Triệu Huyền ngày thường dạy dỗ người thế nào, đồ của người khác có thể tùy ý đụng chạm lung tung sao?”

Lý Tương nhếch môi, trong mắt lộ ra một chút nhục nhã, nàng không nghĩ Trần Hoàng Hậu lại khiển trách mình trước mặt nhiều người như vậy, còn liên lụy tới mầu thân nàng. . .

Trần Hoàng Hậu và Cao Dương Trường Công Chúa vốn bất hòa, thế nên Trần Hoàng Hậu đối với hai đứa nhỏ Lý Tương và Lý Tụng cũng không thân thiết. Hơn nữa Nhữ Dương Vương là vây cánh của Triệu Chương, quan hệ của Trần Hoàng Hậu và Nhữ Dương Vương vì thế lại càng tệ hơn.

Lúc Trần Hoàng Hậu còn chưa gả cho Sùng Trinh Hoàng Đế, Cao Dương Trường Công Chúa vốn không đồng ý để ca ca thú Trần Hoàng Hậu. Hai người cũng vì vậy mà ngầm so tài không ít, mấy năm nay, tuổi tác cũng đã lớn, vì thế mới ổn định lại. Trần Hoàng Hậu vốn không vừa mắt Cao Dương Trường Công Chúa, bây giờ lại thấy Lý Tương làm hư cây trâm của Triệu Lư Ly, để bà bắt được, sao có thể đối với nàng ta có vẻ mặt ôn hòa được chứ?

Lý Tương cắn môi dưới, ngẩng đầu nói: “Chuyện này do tiểu nữ không đúng, không liên quan tới mầu thân, cầu xin mẹ không nên trách mầu thân tiểu nữ...” Nói xong, nàng ta nhìn về phía Triệu Lư Ly, chuẩn bị một chút mới nói: “Lư Ly biểu tỷ, là ta không tốt, làm hư cây trâm của tỷ. Thành cầu biểu tỷ đại nhân đại lượng, đừng so đo với ta”.

Lý Tương vừa nói, vừa nắm chặt bàn tay trong áo lại thành quả đấm. Xưa nay đều là nàng cao cao tại thượng, hung hăng vênh váo, đã bao giờ phải khúm núm cầu xin người ta như vậy.

Hơn nữa còn là trước mặt Ngụy La!

Lúc này không cần nhìn cũng biết được Ngụy La có vẻ mặt gì.

Nếu không phải lần này là vì cầu xin Trần Hoàng Hậu tha thứ, Lý Tương nàng sao có thể cúi đầu trước mặt Ngụy La chứ.

Càng nghĩ, Lý Tương càng tức giận. Đây chắc chắn là do Ngụy La thiết kế, nàng ta cố ý dụ nàng tới nơi này chính là để nàng bị Trần Hoàng Hậu bắt được, thật sự là hèn hạ vô sỉ. . .

Triệu Lư Ly không nói tha thứ cũng không nói không tha thứ, nàng nhận lấy cây trâm từ tay Vân Từ, đưa lên trước mắt nhìn nhìn, miệng bĩu ra, rất tức nuối nói: “Gãy thành như vậy rồi, chắc chắn là không có cách nào sửa lại. . . Ta rất thích cây trâm này...”

Lý Tương mím chặt môi.

Cao Đan Dương đứng bên cạnh đương nhiên cũng nhìn thấy, kinh ngạc ồ lên một tiếng, rồi chỉ vào chỗ bị gãy: “Nhìn không giống như bị sút ra, giống như bị người ta bẻ gãy hơn”.

Trần Hoàng Hậu nghe vậy, liếc nhìn Lý Tương một cái thật sâu.

Lý Tương vội vã cúi đầu, biện minh cho bản thân: “Không đối gat mẹ, ban này tiểu nữ cảm lên đã thấy không ổn, không cố ý va phải gương trên bàn trang điểm, vì vậy mới làm cây trâm bị gãy, tuyệt đối không phải cố tình muốn làm hư đồ của Lư Ly biểu tỷ”.

Trần Hoàng Hậu không nói lời nào, chột chậm rãi hỏi: “Có thật là không cố ý không? Bản cung nhớ ngày xưa người không thích chơi với Lư Ly, sao đột nhiên lại hứng thú với đồ của nó? Nếu chỉ muốn xem, Lư Ly chưa chắc không cho người xem, cần gì phải lên lên lút lút tới đây?”

Mấy lời này tuyệt đối là bóc trần thâm chọc, người ở đây ai mà không biết quan hệ giữa Lý Tương và Triệu Lâm Lang rất tốt, quan hệ với Triệu Lư Ly lại lạnh nhạt. Hành động của nàng ta bây giờ, cho dù thật sự vô tình cũng hết đường chối cãi. Huống gì bản thân Lý Tương là cố tình, mũi nhọn đều hướng về nàng ta, chính nàng ta cũng dài miệng, giải thích cũng không rõ ràng.

Lý Tương cắn răng, đang muốn nói, lại nghe Trần Hoàng Hậu chậm rãi nói: “Mà thôi, gọi mầu thân người tiến cung một chuyến. Nàng ta không dạy được người, thì để bản cung thuận tiện ở trước mặt nàng ta dạy người, dạy người lễ nghi của một quý nữ thì phải thế nào mới tốt”.

Lý Tương kinh ngạc ngẩng đầu, có chút khó tin.

Kêu mầu thân nàng vào cung, còn muốn ở trước mặt mầu thân dạy dỗ nàng, đây không phải cố ý làm mất mặt bọn họ sao.

Lý Tương há hốc mồm: “Hoàng Hậu Nương Nương...”

Thế nhưng Trần Hoàng Hậu không để Lý Tương có cơ hội cãi lại, xoay người đi ra hậu điện, cũng không nói cho nàng đứng dậy, cứ để nàng tiếp tục quỳ dưới đất. Triệu Lư Ly và Cao Đan Dương đi theo Trần Hoàng Hậu ra ngoài, Ngụy La đi phía sau, Lý Tương ngẩng đầu ôm hận trừng mắt nhìn Ngụy La một cái.

Ngụy La rũ mắt nhìn Lý Tương, trong mắt lóe lên một chút vui vẻ, bỗng nàng cúi người, tiến đến trước mặt nàng ta hỏi: “Lý Tương, người có biết hai chữ ngu xuẩn viết thế nào không?”

Lý Tương cắn răng, không nói gì.

Ngụy La khẽ cười, tiếp tục nói: “Vốn dĩ ta cũng không biết, nhưng hôm nay nhìn thấy ngươi, đột nhiên liền hiểu”.

Nói xong, Ngụy La cũng không để ý Lý Tương đang nhìn mình chằm chằm, cùng Triệu Lưu Ly rời đi.

Lý Tương nhìn bóng lưng Ngụy La rời đi, móng tay bấm vào trong da thịt, vậy mà cũng không cảm thấy một chút đau đớn nào.

*** **

Sau nửa canh giờ, Cao Dương Trường Công Chúa từ Phủ Nhữ Dương Vương chạy đến.

Cao Dương Trường Công Chúa mặc xiêm y màu tối thêu mai lan trúc màu vàng, đi giày đế cao bằng lụa, bên dưới là váy dài màu xanh biển, dáng vẻ thoải mái đi vào Chiêu Dương Điện.

Lúc được gọi tới Cao Dương Trường Công Chúa chỉ nghe nói Trần Hoàng Hậu tìm bà có việc, lại không biết sự tình cụ thể. Bây giờ đi vào đại điện, lại thấy Lý Tương ở phía dưới cúi đầu trước Trần Hoàng Hậu, sắc mặt bà nhất thời cứng đờ, cho dù nghi ngờ thế nào cũng hành lễ trước, rồi đứng dậy hỏi: “Không biết Tương Nhi đã làm sai chuyện gì mà kinh động tới đại tẩu, còn đặc biệt mời ta vào cung một chuyện?”

Cao Dương Trường Công Chúa thương yêu nữ nhi, bây giờ lại thấy Lý Tương thật đáng thương đứng ở trong điện, cả chỗ ngồi cũng không có, khó tránh khỏi có chút đau lòng. Câu vừa rồi bà nói, giọng điệu cũng có chút chua xót.

Trần Hoàng Hậu bưng chén bạch ngọc hoa sen trên bàn bát tiên, cúi đầu uống một ngụm trà Nga Mi, chậm rãi nói: “Tất nhiên là có việc mới mời ngươi tới. Nếu không có gì, chắc hẳn ngươi cũng sẽ không tới Khánh Hi Cung một bước.

Cao Dương Trường Công Chúa cứng người, ghen hờn không nói được lời nào.

Trần Hoàng Hậu nhàn nhạt liếc nhìn bà ta một cái, lại ban cho bà ta ngồi bên dưới trên ghế dựa bằng gỗ hoa hồng: “Thu ma ma, đem cây trầm dùng trong lễ cấp kê của Lưu Ly mang lên đây, đưa cho Trường Công Chúa nhìn một chút”.

Thu ma ma dạ một tiếng, đem khay đựng cây trầm đã gãy bung lên, đi tới trước mặt Triệu Huyền.

Triệu Huyền nhìn thoáng qua, không rõ việc gì: “Đại tẩu đưa muội xem cái này làm gì?”

Trần Hoàng Hậu không trả lời, ngược lại lạnh giọng hỏi: “Bình thường chắc Trường Công Chúa cắt xén phần của hài tử? Nếu không ngay cả cây trầm kiểu dáng như thế này cũng không có sao? Hôm nay Lý Tương thấy Lưu Ly có cây trầm này, vụng trộm lên lút cầm xem, xem thì không nói, còn làm gãy nó”. Dùng một lát, thấy sắc mặt Cao Dương Trường Công Chúa khó coi, bà lại nói tiếp: “Nếu là ngày thường, một cây trầm thôi bản cung cũng chẳng thèm so đo. Nhưng cây trầm này là do Giới Nhi tặng cho Lưu Ly, lại còn dùng trong lễ cấp kê, ý nghĩa vô cùng, ngươi kêu bản cung làm sao để chịu?”

Triệu Huyền nghe xong, bình tĩnh suy nghĩ một lát lại nói: “Cây trầm này làm ở đâu? Muội kêu người ta làm lại một cái cho Lưu Ly, đại tẩu cần gì tức giận như thế? Cũng không phải Tương Nhi cố ý, đừng làm nó sợ”.

“Trường công chúa còn chưa hiểu ý của bản cung sao?” Trần Hoàng Hậu đem chén ngọc để lên bàn, nghiêm nghị nói: “Đền một cây trầm liền có thể giải quyết vấn đề sao? Đồ dùng trong lễ cấp kê của công chúa còn dám tùy ý lấy, lễ nghi quy củ của nàng ta để đâu rồi? Chỉ có nói suông thôi sao? Hay là ngươi chưa từng dạy nàng ta những thứ này, mới đường thành tính tình như hôm nay?”

Triệu Huyền bị Trần Hoàng Hậu khiển trách, lại còn ngay trước mặt tất cả cung nữ Chiêu Dương Điện, lập tức cảm thấy mặt thể diện, nắm chặt tay vịn nói: “Đại tẩu...”

Trần Hoàng Hậu nhìn bà ta một lát, rất lâu mới thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nói: “Cho dù cố ý hay vô tình, quy củ của Lý Tương cũng phải dạy lại cho tốt. Vừa may nơi này của ta có một quyển, để Thu ma ma đọc một lần, khi nào Lý Tương thuộc được nội dung bên trong thì mới được rời khỏi Chiêu Dương Điện.

Lý Tương nghe vậy, kinh ngạc ngẩn đầu.

Quyển sách kia có tổng cộng hai mươi chương, học thuộc toàn bộ, học tới sáng mai cũng chưa chắc thuộc hết!

Cao Dương Trường Công Chúa cũng biết điều này, mặc dù không phục, nhưng chung quy là do Lý Tương sai trước, bà không thể không đứng dậy cầu tình: “Đại tẩu khoan hồng độ lượng, Tương Nhi vẫn còn là tiểu hài tử, ngài không nên chấp nhặt với nó...”

Nhưng mà Trần Hoàng Hậu không có phản ứng lại lời bà ta, nghiêng đầu nói với Thu ma ma: “Đọc đi”.

Thu ma ma nghe vậy, mở chương đầu: “Trình tể thủy mị, đoan trang thành nhất, nữ tử đức tính...”

Mặc dù bình thường nhìn Trần Hoàng Hậu ôn hòa điềm đạm, nhưng trong xương cốt vẫn có một chút ngoan cường. Dù sao bà cũng là người xông pha chiến trường, cho dù đã thu cánh lại, cũng vẫn là con diều hâu đã từng chao liệng trên trời cao.

Trước đây Lý Tương và Triệu Lâm Lang hợp lại bắt nạt Lưu Ly, chuyện này bà sẽ không bao giờ quên. Lần đó Lưu Ly bị rơi vào hồ nước giữa mùa đông, suýt nữa mất mạng, mặc dù bên ngoài nói là lỗi của Thất hoàng tử, nhưng trong lòng bà hiểu rõ, Triệu Lâm Lang và Lý Tương tuyệt đối không thoát khỏi liên quan.

May là về sau Lưu Ly không việc gì, nếu không bà cũng sẽ không không truy cứu.

Những năm nay Trần Hoàng Hậu trông như hòa nhĩ, là vì các nàng không động tới điểm mấu chốt của bà. Bây giờ đầu óc Lý Tương lại không sáng suốt, dám phạm lỗi dưới mắt Trần Hoàng Hậu, làm sao bà có thể dễ dàng bỏ qua cho nàng ta chứ?

Thanh âm Thu ma ma truyền tới, sắc mặt Lý Tương và Cao Dương Trường Công Chúa đều không tốt.

Thu ma ma đọc cái gì, Lý Tương căn bản nghe không lọt. Thế nên Thu ma ma đọc xong một lần, một chút ấn tượng Lý Tương cũng không có.

Trần Hoàng Hậu không ở đây lâu, đứng lên nói: “Bản cung trở về nghỉ ngơi trước, Lý Tương ở lại chỗ này. Khi nào học thuộc rồi kêu người báo một tiếng, Thu ma ma có thể đưa ra bất kỳ câu hỏi nào”. Nói xong, bà lại nhìn Cao Dương Trường Công Chúa, dịu giọng đi một chút: “Trường Công Chúa theo bản cung vào phòng trong nói chuyện, hay là chờ ở đây?”

Ngữ khí Triệu Huyền trầm xuống, lãnh đạm nói: “Đa tạ hảo ý của đại tẩu, muội ở đây với Tương Nhi là được rồi”.

Trần Hoàng Hậu gật đầu, cũng không miễn cưỡng, nhìn qua Lý Tương, sau đó nói: “Người cũng đừng trách bản cung hà khắc, Lý Tương đã mười ba rồi, không bao lâu nữa sẽ gả đi. Quy củ không tốt, đến nhà chồng sẽ chịu ủy khuất, bản cung cũng là vì nghĩ cho tương lai của nàng ta”.

Triệu Huyền oán giận vô cùng, nhưng vẫn phải cúi người cảm tạ, không tình nguyện nói: “Đại tẩu nói đúng... Muội sẽ quán giáo Tương Nhi thật tốt”.

Trần Hoàng Hậu ừ một tiếng, không nói nhiều nữa, đi vào bên trong.

*** **

Bên trong Thần Hoa Điện.

Nguyệt La không lập tức hồi phủ, mà bị Triệu Lưu Ly năn nỉ ở lại bồi nàng ấy.

Nguyệt La suy nghĩ một chút, dù sao cũng không có chuyện gì gấp rút, hơn nữa tâm tình nàng ấy không tốt, nàng ở lại lâu một chút cũng không sao. Vừa nhìn liền biết Triệu Lưu Ly vẫn còn bức mình Dương Chấn, nháy mắt ngày đã sắp hết nhưng vẫn không thấy bóng dáng hắn ta đâu, đến cùng là bận gì chứ?

Ánh tà dương phía tây, hoàng hôn tứ hợp, rất nhanh trời đã sẫm tối.

Triệu Lưu Ly dùng bữa tối với Nguyệt La, hai người ngồi quanh bàn gỗ tròn có mặt bàn được làm bằng đá cẩm thạch, trên bàn bày từng món ăn trong cung. Nguyệt La uống xong một chén canh sò hầm nước dừa và táo đỏ, thấy bát cháo trước mặt Triệu Lưu Ly vẫn không vui tí nào, nhìn không được quơ tay trước mặt nàng ấy: “Lưu Ly, người đang nghĩ gì? Sao không ăn cơm, đồ ăn đều muốn lạnh cả rồi”.

Triệu Lưu Ly gạt mình hoàn hồn, cầm thìa bạch ngọc lên múc từng muỗng cháo sò, chậm chạp cho vào miệng, bộ dáng không tập trung.

Nguyệt La thăm thò dài, chuyện như vậy nàng cũng không tiện nói ra miệng, chỉ có thể giả vờ như cái gì cũng không biết.

Chỉ là thức ăn trong cung thật sự rất ngon... Nàng gấp một miếng bánh ngọt củ sen hoa quế, cắn một cái, vừa ngọt vừa mềm, ăn liền một lúc ba cái. Đang muốn ăn đến cái thứ tư, một bóng dáng đen sì nhảy vào bàn tròn, nàng ngẩng đầu - - chỉ thấy Dương Chấn đang đứng ngoài bậc cửa, áo xanh, đông từ đen nhánh, bình tĩnh nhìn Triệu Lưu Ly.

Triệu Lưu Ly chắc cũng thấy hắn ta, có điều trong lòng nàng ấy đang giận, vội đầu gấp một miếng Phi thúy tam ti (1) cho vào miệng, miếng phình ra. Triệu Lưu Ly chăm chú ăn cơm, không nhìn Dương Chấn.

Dương Chấn là thị vệ, không thể vào trong phòng, chỉ có thể đứng chờ ngoài cửa. Hắn nhìn Triệu Lưu Ly, giọng nhỏ khàn khàn gọi một tiếng: “Điện hạ...”

Rất lâu, Triệu Lưu Ly mới bằng lòng ngẩng đầu nhìn hắn. Gương mặt nhỏ nhắn của nàng ấy khàn trương, cứng rắn hỏi: “... Người đã đi đâu?”

Dương Chấn vốn kiêu ngạo, cũng không phải người biết cách giải thích, đối với câu hỏi của Triệu Lưu Ly hắn chỉ nói: “Công chúa theo ta ra ngoài một chuyến”.

Triệu Lưu Ly giờ đưa bạc lên, chọc chọc hạnh nhân trước mặt: “Dương Chấn ca ca không nói đi đâu, ta không đi ra ngoài với người đâu”.

Rốt cuộc vẫn còn giận hắn, trách hắn cả ngày không xuất hiện.

Dương Chấn nhìn Triệu Lưu Ly, thân thể cao lớn rắn rỏi đứng ngay trước cửa, ánh chiều tà chiếu trên người hắn, một mình hắn trơ trọi đứng đó, chân tay có chút luống cuống.

Nguyệt La không nhúng tay vào chuyện của bọn họ, vùi đầu âm thầm ăn cơm.

Rất lâu sau, Dương Chấn cuối cùng thỏa hiệp, từ tốn nói: “Hôm nay là sinh nhật của công chúa, ta chuẩn bị lễ vật cho ngài”.

Mắt Triệu Lưu Ly mở to, ngẩng đầu nhìn hắn ta, mắt húng lúc này đã bị quét sạch: “Thật sao? Là lễ vật gì?”

Trên gương mặt lãnh đạm của Dương Chấn lúc này cũng hiện lên một chút vui vẻ, môi mỏng khẽ nhếch lên: “Thật”. Dừng lại một chút lại nói tiếp: “Công chúa ra ngoài với ta một chuyến đi”.

Bây giờ trong phòng không có người ngoài, hầu hạ bên cạnh đều là tâm phúc của Triệu Lưu Ly, một người là Văn Tử, một người là Văn Thư. Hai người họ cũng đều biết chuyện của công chúa và Dương Chấn, mà Lưu Ly cũng từng dặn qua, sẽ không lăm miệng trước mặt Trần Hoàng Hậu.

Triệu Lưu Ly vô cùng động tâm, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Nguyệt La: “A La...”

Hóa ra còn nhớ nàng ở đây nha!

Nguyệt La như nghĩ gì đó: “A” một tiếng, hai hàng mi dài như nan quạt run rẩy, lát sau lại nói: “Người đi đi... Cái gì ta cũng không biết”.

Triệu Lưu Ly nghe nàng nói vậy liền yên lòng, cảm kích nói: “Vậy ta đi ra ngoài một chuyến, người dùng bữa xong, ta kêu ca ca đưa người về”.

Nguyệt La nghe vậy, động tác gấp thức ăn dừng lại một chút, câu “Không cần” còn chưa ra khỏi miệng, Triệu Lưu Ly đã theo Dương Chấn ra ngoài rồi.

Nguyệt La chép môi, cũng không còn hứng dùng bữa nữa.

Nàng chống cằm, bỗng nhiên sa vào trầm tư.

Dương Chấn làm bạn với Triệu Lưu Ly lâu như vậy, mọi chuyện đều nghĩ cho nàng ấy, Triệu Lưu Ly vẫn là yêu Dương Chấn. Triệu Giới mặc dù không phải lúc nào cũng ở bên cạnh nàng, nhưng thật sự đều nghĩ cho nàng, vậy nàng đối với Triệu Giới thì sao?

*** **

Sau khi ăn xong, Nguyệt La thấy Triệu Lưu Ly chậm chạp chưa về, liền muốn đi hậu viện nhìn một chút, thuận tiện đi vài vòng cho tiêu thực.

Phía sau Thần Hoa Điện có một hoa viên thật lớn, trong hoa viên có không ít các loại hải đường, mỗi lần hoa nở, khắp sân đều là những đóa hoa thơm ngào ngạt, diễm lệ xinh đẹp. Sau khi hoa tàn, còn có thể có quả hải đường đỏ tươi chói mắt, vừa ngọt lại vừa giòn, Triệu Lưu Ly thích ăn nhất.

Bây giờ đúng là thời điểm hoa nở, đáng tiếc đã là chạng vạng, không thấy rõ hoa, chỉ có thể nhìn thấy ánh trăng mù sương và những ngôi sao thưa thớt trên trời.

Nguyệt La không để cung nữ đi theo mình, tự mình đi trên con đường nhỏ đầy đá xanh. Nàng đi không bao lâu, liền thấy dưới gốc hải đường lớn không xa có hai người đang đứng, chính là Dương Chấn và Triệu Lưu Ly.

Nguyệt La dừng bước, không tiện quấy rầy hai người họ. Nàng muốn xoay người rồi đi, liền thấy Dương Chấn không biết lấy ở đâu ra một cái túi vải, mở miệng túi, trong nháy mắt bỗng nhiên sáng ngời, vô số đom đóm từ trong túi bay ra, mang theo sắc vàng lấp lánh, chiếu sáng một mảnh đất trời.

Đom đóm bay ra bốn phía, mang theo ánh sáng bay lượn, từ từ chiếu sáng bầu trời và những khóm hải đường xung quanh. Giống như tinh linh từ trên trời giáng xuống, trắng lệt, sáng chói.

Có một con đom đóm bay tới trước mặt Nguyệt La, vòng quanh đỉnh đầu nàng mấy vòng rồi nhẹ nhàng bay mất.

Nguyệt La nhìn hai người cách đó không xa, Triệu Lưu Ly hiển nhiên cũng bị một màn này rung động, ngây ngốc nhìn một lát, sau đó mới phản ứng, hỏi Dương Chấn: “Dương Chấn ca ca cả ngày không thấy, là vì muốn cho muội xem cái này sao?”

Dương Chấn gật gù đầu, hỏi: “Có thích không?”

“Thích!” Triệu Lưu Ly không chút do dự gật đầu, ngẩng đầu nhìn những con đom đóm bay càng lúc càng xa, trong mắt ngập tràn ánh sáng: “Thật xinh đẹp”.

Có vài con đom đóm không bay đi, quay quanh hai người họ, từng vòng từng vòng.

Dương Chấn mấy lần đưa tay ra, cuối cùng đều hạ xuống, thông thả mà chân thành nói: “Công chúa thích là tốt rồi”.

Hai mắt Triệu Lưu Ly đầy ý cười, nàng thu hồi ánh mắt, chấp tay đứng dưới cây hải đường: “Dương Chấn ca ca, cúi người xuống một chút, muội có lời muốn nói”.

Dương Chấn nghe lời cúi người: “Công chúa muốn nói gì?”

Triệu Lưu Ly không nói tiếp, chỉ lặp lại: “Cúi thấp một chút”.

Dương Chấn lại cúi thấp hơn nữa.

Cho đến khi đầu hấn ngang bằng lỗ tai Triệu Lư Ly, nàng mới hài lòng.

Triệu Lư Ly nheo mắt, cười đến hai mắt cong cong. Nàng nhìn nam nhân kiếm lời trước mặt, mày kiếm anh tuấn, đôi môi lạnh lùng, cuối cùng nhón chân lên, không báo trước hôn lên môi hấn.

Dương Chấn cứng đờ người.

Đôi môi mềm mại ấn lên, vừa nhanh vừa nhẹ. Nếu không phải ngoài miệng còn lưu lại mùi thơm nhàn nhạt của nàng, hấn cho rằng cái chớp mắt kia của mình chỉ là ảo giác.

Dương Chấn chậm rãi đứng thẳng người, nhìn bộ dáng tươi cười chân thành của tiểu cô nương trước mặt. Nàng cười như một con mèo nhỏ ăn vụng thành công, rõ ràng làm ra chuyện khác người như vậy, nhưng lại giống như không hề để ý, chỉ chớp mắt nói: “Dương Chấn ca ca lúc nào cũng không nói gì, trong lòng ca ca chứa rất nhiều chuyện cũng không nói ra. Bất quá ca ca không nói cũng không sao, để ta nói thay ca ca...” Triệu Lư Ly mím môi, có chút ngượng ngùng, hồi lâu sau mặt ửng hồng, nói: “Hôn muội đi”.

Dương Chấn kinh ngạc, nhìn thẳng Triệu Lư Ly.

Trong khoảnh khắc, cuối cùng nhịn không được, hấn cúi người ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng, đề nàng lên cây hải đường sau lưng, môi mòng ấn lên môi hồng mềm mại thơm ngát, cùng nàng đẩy đưa triền miên.

*** **

Cách cây đại thụ không xa, Ngụy La vừa thấy một màn này, liền bị một bàn tay từ đằng sau che mắt.

Lại còn có âm thanh trầm thấp quen thuộc vang lên: “Đừng nhìn”.

Ngụy La: “...”.

Mắt bị ngăn trở, chỉ còn một khoảng tối đen khiến nhiệt độ cơ thể của nam nhân đang dán lên người nàng càng thêm rõ ràng. Ngụy La giãy giụa theo thói quen, Triệu Giới dùng tay kia ôm eo nàng, cầm đặt trên vai nàng, hơi thở ấm áp của hấn phả lên cổ nàng: “A La, ta cũng muốn hôn muội như vậy”.

Ngụy La dùng phản kháng, mím môi nói: “Không được”.

Hôm nay hấn ở sau tấm bình phong hôn nàng, thiếu chút nữa bị Trần Hoàng Hậu phát hiện. Nàng còn chưa tìm hấn tính sổ, bây giờ lại muốn ở trước mặt Triệu Lư Ly và Dương Chấn hôn nàng, còn lâu nàng mới đồng ý!

Đây không phải chỗ thích hợp để nói chuyện, Triệu Giới nắm tay nàng, dẫn nàng rời xa chỗ này, đi đến khóm hoa hải đường tươi tốt phía sau cây hải đường lớn.

Lá cây rậm rạp, che lấp vô cùng tốt, không lo bị người khác nhìn thấy.

Ngụy La lúc này mới nhớ ra gì đó, hỏi: “Ca ca biết chuyện giữa Lư Ly và Dương Chấn? Ca ca không ngăn cản sao?”

Triệu Giới đã nhớ Ngụy La một ngày, lúc này chỉ muốn ôm nàng. Hấn đứng sau lưng nàng, hai tay vòng qua eo nàng, má dán lên gò má non nớt của nàng, đối với chuyện của người khác không muốn lãng phí miệng lưỡi: “Dương Chấn là người trung thành thành thật, hấn sẽ không có phụ Lư Ly!”

Chỉ có vậy? Hấn cũng quá phóng khoáng rồi.

Nàng còn tưởng Triệu Giới chắc chắn sẽ phản đối.

Nếu Triệu Lư Ly biết Triệu Giới nghĩ vậy, chắc sẽ hối hận mấy bữa trước còn giấu Triệu Giới lén lút đi lại với Dương Chấn. Sớm biết vậy còn lo lắng làm gì!

Triệu Giới nói xong câu đó, lúc lâu sau cũng không nói gì.

Hấn nghiêng đầu, hôn lên hai má Ngụy La. Tiểu cô nương muốn tránh, hấn liền đi theo nàng, ngậm lấy vành tai mềm mại khéo léo, nhẹ nhàng gặm cắn mứt nó. Thân thể nhỏ xinh trong lòng hấn khẽ run, hấn vẫn là không nỡ để nàng hốt hoảng lo sợ, tay hơi buông lỏng, khàn giọng nói: “A La, bản vương sẽ đi Thiêm Tây một chuyến, có lẽ một hai tháng nữa mới về”. Nói xong, hấn dừng một chút, lại dán lên mặt nàng: “Chờ ta trở về, muội liền hủy bỏ hôn sự với Tống Huy, gả cho ta được không?”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Không táy máy tay chân

Trước mặt là hoa hải đường thơm ngát, sau lưng là lồng ngực rộng lớn ấm áp của nam nhân, trong nháy mắt, Ngụy La phải thừa nhận, nàng có chút động tâm.

Lỗi tai Ngụy La bị ngựa, nàng rụt rụt bả vai, thanh âm nhẹ nhàng, không dám kinh động Dương Chấn và Triệu Lưu Ly ở đối diện: “Đại ca ca đi Thiểm Tây làm gì?”

Ngoài miệng tiểu cô nương lúc nào cũng cự tuyệt hần, nhưng trong lòng vẫn là quan tâm. Triệu Giới ôm eo Ngụy La chặt hơn một chút, đầu vùi sâu vào cổ nàng, hít vào một ngụm mùi hương trên người nàng: “Nơi đó xảy ra hạn hán, tình hình thiên tai nghiêm trọng, phụ hoàng lệnh cho ta tới cứu trợ thiên tai, ngày mai sẽ xuất phát”. Nói xong ngừng một chút, hôn lên cổ nàng nói: “Yên tâm, bản vương rất mau sẽ trở lại”.

Trên người nàng có hương thơm thanh nhã, không nồng nặc, chỉ khi đứng thật gần mới có thể ngửi thấy. Mùi hương này không giống như do hương liệu bình thường tạo nên, mà giống như tỏa ra từ trong xương cốt, mềm mại mê người. Triệu Giới thích ôm Ngụy La như vậy, ngửi mùi hương trên người nàng. Cuối cùng nhịn không được mà cảm thán: “Tiểu tử, trên người muội dùng hương liệu gì? Thật thơm, sao trước kia bản vương không biết?”

Lỗi tai Ngụy La phỉm hồng, trước kia Triệu Giới đều có quy củ, săn sóc nàng giống như một Đại ca ca bình thường vậy. Khi nào thì ôm nàng sát như vậy chứ? Bây giờ xem ra càng ôm càng thuận tay, ngay cả hơi ý của nàng cũng không cần.

Hương thơm này là nàng học từ Hàn Thị, dùng sáp hòa với hoa hồng, xạ hương, hoa nhài kết hợp với mùi của bảy hương liệu khác, một sọt cánh hoa đầy chỉ có thể làm ra một bình tinh dầu nhỏ bằng sứ trắng. Ngụy La không dùng nhiều, mỗi ngày khi tắm thì nhỏ vào thùng nước vài ba giọt, tắm liền mấy năm, mỗi lần tắm rửa xong trên người đều có mùi thơm nhàn nhạt. Nàng dùng nó tắm từ năm tám, chín tuổi, bây giờ đã năm năm, không thơm mới lạ.

Ngụy La đẩy hai tay Triệu Giới ra, rời khỏi ngực hần, thấp giọng bắt nạt nói: “Đại ca ca, nói chuyện thì nói chuyện, không cần lúc nào cũng động tay động chân. Bị người khác nhìn thấy thì làm sao bây giờ?”

Ôm ấp bỗng nhiên không còn, Triệu Giới có chút tiếc nuối, nghe thấy lời của nàng, cánh môi mỏng cong lên cười cười: “Bị người nhìn thấy, muội liền chỉ có thể gả cho ta, không phải vừa tốt sao?”

Ngụy La im lặng.

Ở cây hải đường đằng sau, Triệu Lưu Ly và Dương Chấn còn chưa rời đi, hai người vành tai và tóc mai chạm vào nhau, truyền tới thanh âm đứt quãng. Mặt Ngụy La đỏ bừng, may là sắc trời đã tối, ánh sáng xung quanh cũng không rõ, móng lưng nên không thấy rõ về mặt nàng.

Triệu Giới thấy Ngụy La không nói gì, lại hỏi: “A La, chờ bản vương từ Thiểm Tây về, muội gả cho ta được không?”

Ngụy La cup mắt, chậm rãi nói: “Muội phải suy nghĩ cẩn thận đã”.

Hôn nhân đại sự không phải trò đùa, hần cứ nói thế, ngay cả chút chuẩn bị nàng cũng không có. Ban đầu Ngụy La chỉ tính lui hôn sự với Tống Huy, cũng không nghĩ sẽ gả cho người như thế nào. Bây giờ nàng còn có hôn ước trong người, hần lại tỏ vẻ gấp rút muốn cưới nàng về, chuyện lớn như vậy, nàng đương nhiên phải suy tính cẩn thận.

Ngụy La đột nhiên nhớ ra, có một lần ở Cảnh Hòa Sơn Trang, hần ở trước mặt, hỏi nàng sau này muốn gả cho người như thế nào. Nàng nói là người đối với nàng rất rất rất tốt, hần lại hỏi - -

“Giống như bản vương đối tốt với muội sao?”

Lúc đó nàng cho rằng hần đang đùa, thuận miệng nói vài lời cho qua. Bây giờ ngẫm lại hình như không phải đùa, hóa ra bắt đầu từ lúc đó, hần đã có ý xấu với nàng!

Ngụy La bừng tỉnh đại ngộ, kỳ lạ là nàng không có một chút tức giận nào, ngược lại lại có chút cảm giác phập phồng lâng lâng khó hiểu, có gì đó ấm áp ngập tràn trong trái tim nàng. Lông mi dài run rẩy, đáp lại cặp mắt sâu không lường được của Triệu Giới, nàng nhìn chăm chăm đôi mắt đen đó, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Đại ca ca”.

Triệu Giới nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, sờ sờ đầu nhỏ của nàng: “Được, muội nói cái gì thì là cái đó. Chỉ là không thể quá lâu, bản vương từ Thiểm Tây về, nhất định phải có được đáp án của muội”.

Lúc này Ngụy La cũng không tránh né nữa, nhìn thẳng Triệu Giới, đôi mắt hạnh đen lúng liếng phát sáng rực rỡ, sáng ngời chói mắt: “Nhưng muội có điều kiện”.

Động tác trên tay Triệu Giới khựng lại,

Còn có điều kiện sao? Hần đồng ý cho Ngụy La thời gian suy nghĩ, không đưa ra điều kiện cho nàng đã không tệ, tiểu gia hỏa này ngược lại còn dám ra điều kiện với hần!

Triệu Giới nhin không được cười phá lên, gật đầu nói: “Muội nói đi”.

Về mặt tiểu cô nương rất nghiêm trang, mắt to chớp chớp nói: “Trước khi muội chưa nghĩ thông, ca ca không được hôn muội”.

Nụ cười trên mặt Triệu Giới đột nhiên cứng đờ, có chút cười không nổi.

Cái miệng nhỏ nhắn trước mặt không biết được ý nghĩ của hắn, mở mở khép khép, tiếp tục nói: “Cũng không được động chân động tay với muội”.

Ngụy La nghĩ rất đơn giản, bây giờ nàng còn chưa xuất giá, là khuê nữ, là khuê nữ thuần khiết như hoa cúc, lúc nào Triệu Giới cũng ôm ấp nàng như thế là sao? Ôm ấp thì coi như xong đi, hắn còn lúc nào cũng không nói một tiếng mà hôn nàng. May là bây giờ không có ai nhìn thấy, nếu bị người thấy, danh dự của nàng coi như bị hủy hoàn toàn.

Triệu Giới cẩn thận suy nghĩ một chút, hắn cũng sắp đi rồi, đi một lần là một hai tháng, vốn cũng không thể hôn hay ôm nàng, không có gì nghĩ hay không nghĩ. Chờ hắn từ Thiêm Tây về, khi đó nàng coi như cũng suy nghĩ xong rồi, điều kiện này coi như không quá. Triệu Giới gật đầu, cọ cọ lên cái mũi nhỏ của nàng: “Được, bổn vương đồng ý với muội”.

Bỗng nhiên Ngụy La lui về sau một bước, bùm mũi, mắt tròn tròn trừng trừng nhìn Triệu Giới: “Đã nói không động tay động chân, Đại ca ca mới đồng ý, sao mới nói xong liền quên rồi”.

Triệu Giới giờ tay: “...”

*** **

Tối hôm đó, Triệu Giới đưa Ngụy La về Phủ Anh Quốc Công, vô cùng quy củ. Hai người ngồi trên xe ngựa, hắn chỉ có thể nhìn nàng, muốn ôm thân thể mềm mại của nàng vào lòng cũng không được.

Tâm tình Ngụy La ngược lại rất tốt, về đến nhà liền đi chính phòng chào hỏi Ngụy Côn một tiếng, lại đi tìm Ngụy Thường Hoàng nói vài lời.

Ngụy Côn và Thường Hoàng thấy Ngụy La mãi chưa về, vốn có chút lo lắng, nếu không phải biết rõ Ngụy La vào cung, khẳng định là đã sai người đi tìm nàng. Bây giờ thấy nàng bình yên trở về, hai người đều yên lòng, hỏi nàng sao lại về muộn như vậy.

Ngụy La ngồi trên cái đôn tròn bằng gỗ có cổ chân răng cưa, mặt không đổi sắc tim không đập loạn nói: “Tâm tình Lư Ly không tốt, ta ở lại bồi nàng ấy một lát, nhân tiện dùng bữa tối ở Thần Hoa Điện luôn”.

Ngụy Thường Hoàng ngồi sau văn án son son khảm trai và ngà voi, trước mặt có bày một quyển sách, là mà Tiết tiên sinh dạy hôm nay. Hắn vốn thông minh, học cũng nhanh hơn người khác, người khác mười lăm mười sáu tuổi mới niệm thư, hắn mười ba tuổi đã gần như học thuộc Thập tam kinh, bây giờ chẳng qua chỉ là ôn lại một lần.

Ngụy Thường Hoàng nghe vậy, không nghi ngờ gì, đứng dậy lấy một vật từ trên tủ xuống, đưa tới trước mặt nàng: “Lúc chạng vạng đệ ra đường, mua đường nhĩ đoá (1) và kẹo vừng (2), nhớ mấy hôm trước tỷ có nói muốn ăn, hôm nay vừa may nhìn thấy, liền mua cho tỷ...”

Ngụy La nhận lấy, không khỏi cảm động: “Tỷ chỉ thuận miệng nói thôi...”

Mấy hôm trước nàng đột nhiên muốn ăn ngọt, thuận miệng nói muốn ăn đường nhĩ đoá và kẹo vừng, chính nàng cũng quên, không nghĩ tới hắn vẫn còn nhớ trong lòng. Ngụy La đặt giấy dầu đã mở ở trên bàn, lấy một miếng đường nhĩ đoá cho vào miệng, thật ngọt, lại mềm. Nàng cảm một cái đứt cho Thường Hoàng: “Ăn rất ngon, đệ cũng ăn một cái đi”.

Thường Hoàng mở miệng, ngậm miếng đường trong tay nàng, nhai nhai, đang chuẩn bị nói gì đó, ánh mắt đột nhiên dừng lại trên vành tai nàng, nhìn chăm chăm.

Ngụy La bị ánh mắt Thường Hoàng nhìn như thế liền khó hiểu, hỏi: “Sao vậy? Đệ đang nhìn cái gì?”

Ánh mắt Thường Hoàng khẽ đảo, đưa tay捏 thùy tai Ngụy La, mặt không đổi nói: “Ở đây có một dấu răng”. Rồi chợt ngẩng đầu nhìn nàng: “A La, là ai cắn vậy?”

Ngụy La vô thức cứng đờ, đường ngậm trong miệng cũng quên nhai. Nàng đương nhiên biết rõ ai cắn, buổi tối vừa rồi lúc ở hậu điện Thần Hoa Điện, Triệu Giới cắn lên tai nàng vài cái, lúc đó nàng không để ý, tưởng qua một lúc rồi sẽ tan đi, không nghĩ vẫn còn dấu vết! Nhưng lúc Triệu Giới cắn nàng cũng không thấy quá đau mà!

Ngụy La trong lòng kinh ngạc nhưng trên mặt lại giả vờ bày ra bộ dạng bình tĩnh, che tai lại, nhẹ nhàng “A” một tiếng: “Cái này sao, tỷ giống với Lư Ly... Tỷ nói giống với nàng ấy vài câu, nàng ấy tức giận, liền cắn tai tỷ một cái”.

Bây giờ chỉ có thể xin lỗi Lư Ly, nàng không thể khai Triệu Giới ra... Nếu khai ra, Thường Hoàng còn không lập tức chạy tới Phủ Tĩnh Vương tìm Triệu Giới tính sổ!

Ngụy Thường Hoàng nghe xong, về mặt cứng đờ, liền có chút mất hứng: “Tỷ đùa giống thì nàng ta liền cắn tỷ sao? Sau này tỷ đừng chơi với nàng ta nữa”.

Ngụy La nhin không được “Xi một tiếng”, bao che khuyết điểm cũng quá rõ ràng rồi, khiến nàng đang nói dối cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Sau đó Ngự La ăn mấy viên đường nhĩ hóa, nói vài lời tốt cho Triệu Lưu Ly, Ngự Thường Hoàng mới miễn cưỡng không truy cứu chuyện này nữa. Ngự La thấy sắc trời không còn sớm liền đứng dậy cáo từ, trở về phòng mình, rửa mặt thay đồ, chuẩn bị đi ngủ.

Nàng ngủ một giấc vô cùng yên ổn, cơ hồ không mộng mị gì, vừa ngủ liền ngủ thẳng đến sáng ngày hôm sau, tinh thần vô cùng tốt.

*** **

Ngược lại, Lý Tương ở Chiêu Dương Điện không tốt chút nào.

Lý Tương ngồi học cả đêm ở Chiêu Dương Điện, vô cùng buồn ngủ, nhiều lần ngồi trên ghế hoa hồng mà thiếp đi, nhưng lại bị Thu ma ma vô tình gọi dậy. Đến sáng ngày hôm sau, nàng cuối cùng cũng học xong hai mươi chương của , trả bài cho Thu ma, rồi Trần Hoàng Hậu mới cho phép xuất cung.

Chỉ mới một ngày, trông Lý Tương tiêu tụy đi hẳn. Trong mắt nàng có tơ máu, dưới hốc mắt có vòng thâm đen, sắc mặt tái nhợt, hoàn toàn không còn bộ dáng xinh đẹp như trước nữa.

Lý Tương và Cao Dương Trường Công Chúa cùng đi ra Khánh Hi Cung, lên xe ngựa hồi phủ.

Bên trong xe ngựa sơn đen đỉnh bằng, Lý Tương cuối cùng cũng không nhịn được mà nhào vào lòng Cao Dương Trường Công Chúa khóc lên: “Nương...”

Cao Dương Trường Công Chúa tất nhiên là vô cùng đau lòng, ôm nàng vào lòng mà dỗ dành, vỗ nhẹ sau lưng trấn an: “Tương nhi ngoan, đừng khóc... Về nhà ngủ một giấc thật ngon, coi như chuyện hôm qua chưa từng xảy ra”.

Người tự mình dạy dỗ nữ nhi của bà chính là Hoàng Hậu, là nữ nhân tôn quý nhất của Đại Lương, bà là trưởng công chúa thì thế nào chứ? Thân phận bà ở trước mặt Hoàng Hậu vẫn thấp hơn một bậc. Trong lòng Triệu Huyền rõ ràng không phục. Xưa nay bà và Trần Hoàng Hậu không hòa hợp, bây giờ nữ nhi lại bị phạt, trong lòng có thể dễ chịu sao?

Tuy nói trưởng tử như mẹ, có điều tay Trần Hoàng Hậu cũng quá dài rồi!

Lý Tương khóc vô cùng ủy khuất, chỉ chốc lát sau tà áo trước ngực cũng ướt, thở không ra hơi nói: “Cây trầm kia... đều là do Ngự La...”

Mặc dù cây trầm do Lý Tương làm hư, nhưng nàng vốn chỉ muốn đùa giỡn Ngự La, không nghĩ tới Ngự La lại bắt nàng như vậy! Trong lòng nàng không phục, nhưng lại không thể nói ra, đem tất cả oán khí ghen trong lòng hóa thành nước mắt.

Cao Dương Trường Công Chúa nghe không rõ câu sau đó, chỉ thương Lý Tương bị ủy khuất, bà là mẫu thân lại không giúp nàng giải vây được, đành ôm lấy nàng nói: “Tương Nhi ngoan, sau khi về mẫu thân sẽ mua cho con thật nhiều trầm. Con thích cây trầm của Triệu Lưu Ly sao? Mẫu thân kêu người làm một cái giống như đúc được không?”

Lý Tương lắc đầu, thút tha thút thít nói: “Con không cần, đồ của Triệu Lưu Ly có gì tốt? Con mới không hiếm lạ”.

Xe ngựa rất nhanh đã chạy tới Phủ Nhữ Dương Vương, dừng ở trước cửa, nha hoàn vội vàng tiến lên đỡ hai người xuống.

Nhữ Dương Vương đợi mẹ con hai người cả đêm, bây giờ thấy bọn họ bình an trở về, cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm, tiến lên nghênh đón. Hôm qua ông nhận được tin tức từ trong cung truyền tới, chỉ biết Trần Hoàng Hậu muốn lưu Lý Tương ở lại một đêm, còn sự tình cụ thể ông lại không rõ ràng.

Lý Tương lau lau nước mắt, hốc mắt hồng hồng theo Cao Dương Trường Công Chúa xuống xe ngựa.

Nhữ Dương Vương thấy bộ dáng đáng thương của khuê nữ bảo bối, nhịn không được hỏi: “Tương nhi, có chuyện gì...”

Lời còn chưa dứt liền bị Cao Dương Trường Công Chúa trùng mắt. Nhữ Dương Vương lập tức ngậm miệng, không tiếp tục hỏi, cười nói: “Trở về là tốt rồi, Tương Nhi mệt mỏi sao? Ca ca con ở phòng chính chờ con, phụ thân còn cố ý chuẩn bị một bàn đồ ăn ngon, tất cả đều là thứ con thích ăn”.

Đoàn người đi về chính phòng, lúc tới cửa, Nhữ Dương Vương Lý Tri Lương hô to: “Tụng Nhi, mẫu thân và muội muội con về, sao con không ra đón một chút?”

Trong nội đường, thiếu niên mặc áo bào màu chàm thêu cây xương bồ ngồi trên ghế thái sư, bộ dáng không có gì khác trước, có điều nếu nhìn kỹ, lại có chút ương bướng và kiên quyết. Dưới khóe mắt hấn có một cái bớt, ngẩng đầu liền lộ ra đôi mắt đen nhánh thâm trầm.

Lý Tụng ung dung thản nhiên đem cây trầm phi thủy nạm vàng cất vào tay áo, đứng lên, đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Chỉ mình hấn biết

Trên bàn ăn, Lý Tương không thể né tránh việc nhắc tới kê lễ của Triệu Lưu Ly.

“Thật không rõ Ngụy La có gì tốt, khiến Hoàng Hậu Nương Nương xem trọng nàng ta như vậy...” Lý Tương uống xong một chén canh đậu phụ nấu với gạch cua (1), có chút cảm giận bất bình, lầu bầu lẩm bẩm oán hận.

Cao Dương Trường Công Chúa tất nhiên không ngừng an ủi nữ nhi, lo lắng nàng ăn không đủ no, lại đẩy một đĩa bánh phục linh (2) tới trước mặt nàng, dịu giọng nói: “Đừng nghĩ nữa, con ăn no bụng trước rồi nói sau. Học bài cả đêm, bây giờ chắc là đói không chịu được rồi”.

Lúc vừa trở về Lý Tương quả thật rất đói, nhưng nãy giờ cũng ăn không ít, nàng lắc đầu nói: “Con no rồi, nương”. Nàng nghiêng đầu nhìn thấy Lý Tụng đang cầm đũa, hấn ngồi đối diện hình như đang đắm chiêu suy nghĩ gì đó, bộ dáng không tập trung, Lý Tương liền hỏi: “Ca ca, ca ca đang suy nghĩ cái gì? Muội thấy ca ca cứ ngồi đó không ăn gì cả”.

Lý Tụng hoàn hồn, trên mặt không có chút biến hóa, bình tĩnh gấp một cái bánh cái ngọt (3), cắn một cái, lãnh đạm nói: “Không nghĩ gì cả”.

Cao Dương Trường Công Chúa thấy hấn như vậy, nhịn không được mà quan tâm “Có phải tay lại bị đau không? Vài ngày này rảnh rồi con dùng tay trái luyện võ đi? Mấy lời đại phu nói có nhớ kỹ không, phải dưỡng thật tốt, không thể gấp gáp trong chốc lát được”.

Lý Tụng dạ một tiếng: “Con đều nhớ kỹ”.

Từ sau khi ở Phủ Định Quốc Công về, tay Lý Tụng bị thương, thời gian này cũng không ra ngoài mà thành thành thật thật ở trong phủ dưỡng thương. Nhữ Dương Vương và Cao Dương Trường Công Chúa một lòng muốn điều tra ra hung thủ hại nhi tử của họ, nhưng tra xét hơn một tháng vẫn không có kết quả gì.

Bởi vì gặp chuyện không may ở Phủ Định Quốc Công, Định Quốc Công cũng thấy xấu hổ, một tháng này tới thăm Lý Tụng tới bốn, năm lần, còn cùng Phủ Nhữ Dương Vương điều tra những người ra vào rừng trúc ngày hôm đó. Đáng tiếc, hôm đó có quá nhiều người, muốn tra ra thật không dễ, hơn nữa rừng trúc lại ở chỗ hẻo lánh, căn bản không ai chú ý tới, vậy nên cho tới bây giờ vẫn không điều tra ra được rốt cuộc là do ai gây ra.

Cao Dương Trường Công Chúa từng hỏi Lý Tụng một lần, hấn lại không chịu nói lời nào.

Trường Công Chúa hỏi mãi, thật sự không hỏi được gì từ hấn, đành phải bỏ qua, coi như Lý Tụng không biết người đánh hấn là ai.

Chuyện kéo tới bây giờ vẫn không có manh mối nào.

Cũng may đại phu nói thương thế của hấn không quá nghiêm trọng, chỉ cần dưỡng thương thật tốt, hoàn toàn có thể khôi phục lại như trước. Nếu không phục hồi được, chỉ sợ Cao Dương Trường Công Chúa cũng không bình tĩnh được như bây giờ. Nghĩ vậy, Cao Dương Trường Công Chúa múc một chén canh gà ác hầm nhân sâm đưa tới trước mặt Lý Tụng, dặn dò nói: “Lát nữa con đem chén canh này uống hết đi, có lợi cho tay con. Con đừng chê nương dài dòng, ta cũng là vì muốn tốt cho con thôi”.

Cuối cùng Lý Tụng nhếch môi cười, dùng tay phải nhận lấy chén men xanh: “Nhi tử nói lời này khi nào? Nương không cần vu oan cho con!”. Hấn dùng muỗng đảo đảo canh gà, rồi bung lên uống một hơi cạn sạch, để chén xuống, nói: “Con ăn no rồi, ra ngoài đi dạo một chút”.

Nói xong, cũng không đợi ai đáp lại, liền xoay người đi ra khỏi phòng.

Cao Dương Trường Công Chúa nhìn bóng lưng Lý Tụng, cho tới khi hấn biến mất ở cửa, mới bắt đắc dĩ thở dài một hồi: “Không biết Tụng Nhi đang nghĩ cái gì, suốt ngày mắt hờn mắt vía. Hồi hấn có chuyện gì hấn cũng không nói, giống như không muốn để chúng ta biết qua nhiều, làm cho lòng ta thật không dễ chịu”.

Nhữ Dương Vương không muốn kiêu thế khỗ sở, vỗ vỗ tay bà, trấn an: “Không phải nó luôn như vậy sao? Tính tình kỳ quái, nàng đừng nghĩ nhiều. Hài tử đã trưởng thành, dù sao cũng sẽ có tâm tư của mình”.

Tuy nói như vậy, nhưng tâm tình của Cao Dương Trường Công Chúa cũng không tốt lên được, nhìn một bàn đồ ăn mà không có chút khẩu vị nào.

Bên kia, Lý Tương cắn cắn chiếc đũa, tâm tư xoay chuyển, nói: “Con biết ca ca đang nghĩ gì...”

Cao Dương Trường Công Chúa kinh ngạc a một tiếng, lập tức nhìn nàng: “Con nói lại xem, ca ca con nghĩ gì? Làm sao con biết?”

Lý Tương trầm ngâm một lát, chậm chạp nói: “Hôm đó ca ca từ Phủ Định Quốc Công về, trong tay có cầm một cây trầm phi thúy...”

Lý Tương nói việc mình thấy ngày hôm đó ra cho phụ mẫu nghe một lần, còn nói lúc đó Lý Tụng nắm cây trầm rất chặt, không chịu buông ra. Tiếp đó lại nói: “Vài ngày nay, lúc con đi tìm ca ca, cũng thường thấy ca ca cầm cây trầm lên xem... Chắc là cô nương nào đó đưa cho ca ca! Có điều ca ca không chịu nói, con cũng không dám hỏi nhiều”.

Cao Dương Trường Công Chúa vừa nghe liền sững sờ, nhi tử trưởng thành, chẳng lẽ thích cô nương nào rồi? Đây là chuyện tốt nha, vì sao nó không nói cho bọn họ? Nếu hai nhà môn đăng hộ đối, vừa ý lẫn nhau, kết làm thông gia, sớm định chuyện chung thân đại sự cũng không phải không thể! Nhi tử sắp

mười sáu, cũng đến tuổi thành thân rồi. Bà suy nghĩ một chút lại hỏi: “Trương nhi, con có biết là cô nương nhà nào không? Có thể làm ca ca con để ý, chắc hẳn vô cùng xuất chúng?”

Lý Trương lắc đầu, nói thật: “Con cũng không biết, nhìn bộ dáng cây trâm thì chắc không phải cô nương nhà bình thường, chắc cũng là thiên kim thế gia. Nếu nương hiếu kỳ, vậy tự mình đi hỏi ca ca là được!”

Trong lòng Cao Dương Trường Công Chúa lại lo âu: “Mẫu thân lo nó không chịu nói cho mẫu thân biết...”

Lo lắng của Cao Dương Trường Công Chúa không phải không có lý, Lý Tụng quả thật sẽ không nói, bởi vì chính hắn còn không thừa nhận tình cảm ái mộ của mình đối với Ngụy La.

Lý Tụng rời khỏi phòng khách, trở về sân nhỏ của mình, không về phòng, mà đứng dưới gốc đa lớn, rất lâu cũng không động.

Gốc đa to lớn, rất giống gốc cây trong viện hắn ở tại Cảnh Hòa Sơn Trang.

Khi đó, hắn và Ngụy La đứng dưới tán cây, nàng không chút do dự cầm cây trâm đâm vào lồng ngực hắn, khiến hắn tới nay vẫn còn đau. Vừa nhìn cây trâm phi thúy trong tay, ngực hắn không tự chủ mà đau nhói.

Tuy là như thế, hắn vẫn không kìm lòng được lấy ra xem.

Có gì tốt để xem? Không phải chỉ là của Ngụy La thôi sao?

Lý Tụng nhìn xa xăm, lòng bàn tay khép lại, nắm chặt thứ trong tay. Hắn thật muốn đâm tiểu cô nương một nhát, để cho nàng nếm được tư vị của hắn lúc này. Vết thương bên ngoài khép lại, nhưng bên trong vết thương lại không tốt lên được, từng ngày từng ngày, dần trở nên thối rữa, không biết khi nào mới có thể khỏi hẳn.

Trong lòng hắn cất giấu một người, bỏ không được, dứt không xong, lại không thể để người khác nhìn thấy. Chỉ có thể đem nàng giấu vào sâu trong lòng, để nó biến chất, chỉ có mình hắn tự biết.

*** **

Hai ngày sau, Triệu Giới rời kinh đi Thiểm Tây.

Trước khi đi Triệu Giới cũng không từ biệt Ngụy La, không biết là vì bận rộn, hay là vì đã đồng ý cho Ngụy La thời gian suy nghĩ thật kỹ. Hắn đáp ứng nàng, trước khi nàng nghĩ thông suốt, sẽ không động tay động chân với nàng. Triệu Giới lại không phải Liễu Hạ Huệ, nếu cô nương hắn yêu thích đã hiểu ý hắn, hắn liền nhịn không được muốn thân mật với nàng. Như vậy nếu gặp mặt mà không không chế nổi bản thân, chỉ bằng tạm thời không gặp.

Lúc Triệu Giới rời kinh, Ngụy La còn ở vườn hoa trong hậu viện tưới nước, căn bản không biết hắn đã đi cứu nạn rồi.

Lúc này, mùa xuân đã qua, phần lớn hoa đã héo tàn, chỉ còn mẫu đơn và thược dược nở bung.

Hàn Thị điều chế ra một loại sơn mới, đặt tên là Vi hồng nhan phú, màu sắc tự nhiên, nếu gương mặt tiểu tụy mà thoa lên, lập tức rạng rỡ có sức sống, nhìn không ra vẻ tái nhợt. Mặc dù Ngụy La không thường dùng sơn, nhưng thấy vật này rất hay, liền muốn Hàn Thị làm cho mình một bình, đặt ở bàn trang điểm, lúc nào cần liền có để dùng.

Loại sơn này dùng một loài hoa mẫu đơn - - Chu sa lữ chế thành.

Ngụy La tưới hoa xong, nhận giỏ trúc trong tay Bạch Lam, lúc chuẩn bị hái cánh hoa, không biết một thân ảnh nho nhỏ từ đâu nhảy ra, đoạt lấy giỏ hoa trong tay nàng, giơ lên thật cao, nói: “A La tỷ tỷ, tỷ muốn hái hoa sao? Để giúp tỷ”.

Ngụy La cúi đầu, nhìn thấy Ngụy Thường Di mặc áo màu xanh ngọc thêu kỳ lân, gương mặt tròn tròn nhỏ nhắn tươi cười, đôi mắt trong suốt sáng long lanh nhìn nàng.

Từ lần Ngụy La bảo vệ Ngụy Thường Di trước mặt Lý Trương, sau này hắn nhìn thấy nàng hắn lại càng thân cận với nàng hơn. Nhỏ như vậy, đã biết rõ ai đối tốt với hắn, ai không.

Ngụy La kinh ngạc a lên một tiếng: “Để biết ta muốn hái hoa gì sao? Không phải tới cho ta thêm phiền chứ?”

Ngụy Thường Di liên tục lắc đầu, tỏ vẻ bản thân rất nghiêm túc: “Để không làm phiền, A La tỷ tỷ, tỷ muốn hái hoa nào, để hái cho tỷ”.

Bộ dáng Ngụy Thường Di nghiêm trang, Ngụy La nhìn không được cười lên. Thấy hắn vô cùng hào hứng, cũng không từ chối, kêu hắn hái hoa giúp mình. Đáng tiếc tiểu tử này còn quá nhỏ, không biết phải hái thế nào, một đôi tay nhỏ mập mập giơ lên, liền làm cả một đóa hoa đang nở rơi xuống, căn bản không dùng được nữa.

Sau cùng, Ngụy La quả thật chịu không nổi, đành phải bảo hắn đứng ở một bên nhìn nàng làm. Hắn lại không chịu ngồi yên, liền ở một bên cầm giỏ trúc giúp nàng, cũng may giỏ không nặng, hắn dư sức.

Không lâu sau, một lớn một nhỏ hái xong nửa giỏ cánh hoa thật lớn, đưa đi Lan Viên cho Hàn Thị.

Trên đường về, vừa lúc gặp ngoại thất nữ Ngự Bảo San của nhị phòng. Từ trước đến nay nhị phu nhân vẫn không công nhận nàng ta là tiểu thư Phủ Anh Quốc Công, cho nên hiện giờ nàng ta chỉ có họ Ngự, nhưng lại không đổi tên theo quy củ của cô nương Ngự Gia, vẫn dùng tên cũ. Hơn nữa, mặc dù nàng ta ở Phủ Anh Quốc Công, nhưng lại không được coi là tiểu thư chính thống của Phủ Anh Quốc Công, không có thứ bậc, hạ nhân nhìn thấy nàng ta, cũng chỉ khách khí gọi một tiếng “tiểu thư”. Địa vị của nàng ta ở Phủ Anh Quốc Công vô cùng khó xử.

Ngự Bảo San mặc áo màu xanh nhạt thêu hoa mai, bên dưới là váy màu san hô thêu trăm bướm thành đoàn đi theo phía sau là một nha hoàn mặc bối tử màu xanh lam, đại khái là do nàng ta dẫn từ bên ngoài vào. Bước chân nàng ta nhẹ nhàng, dáng người uyển chuyển, như liễu yếu đào đưa theo gió, có vẻ quyến rũ mê người.

Nàng ta lớn hơn Ngự La một tuổi, bởi vì gầy yếu, vóc người không lộ hẳn. Tuy đẹp, nhưng lại thiếu vẻ kiều mỵ của nữ nhân, nhìn nhiều dễ cảm thấy nhàm chán.

Ngự Bảo San thấy Ngự La, mặc dù lớn hơn Ngự La một tuổi, nhưng vẫn quý gồi hành lễ: “Gặp qua Tứ tiểu thư”.

Ngự La dừng bước, nhìn nàng ta một cái. Có lẽ bởi vì Đỗ Thị và Ngự Tranh, nàng không có chút cảm tình nào đối với kẻ thứ ba cũng như nữ nhi của kẻ đó, nàng dừng một chút, nhàn nhạt nói: “Không cần khách khí, đứng lên đi”.

Nói xong, Ngự La cũng không có ý muốn ở lại hàn huyên, liền dẫn Ngự Thường Di rời đi.

Ngự Bảo San từ từ đứng dậy, nhìn bóng lưng hai người một lát, mới xoay người đi tiếp đường của mình.

(1) canh đậu phụ nấu với gạch cua: một trong những món thuộc về ẩm thực Bắc Kinh. Thành phần gồm có: Đậu hũ, cua, trứng, tôm

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sừ Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Phủ Tĩnh Vương

Gần đây Ngự La ở nhà nhàn rỗi vô sự, tiểu mệ xúng Ngự Thường Di cứ năm ba ngày lại tới tìm nàng, lơ cũng không lơ được. Mỗi lần nếu không phải quán quýt lấy Ngự La đi ra vườn tưới hoa thì cũng là đi hậu viện câu cá, có lần còn muốn nàng cùng hẳn ra hồ sen hái sen.

Vài ngày như vậy, Ngự La liền sinh bệnh, đại phu nói là nhiễm phong hàn, không phải bệnh nghiêm trọng gì, nghỉ ngơi trên giường mấy ngày liền có thể bình phục.

Ngự La ngã bệnh có liên quan tới việc đi hái sen. Ngày đó, nàng đi hái sen với Ngự Thường Di hơn nửa ngày, tay chân đều mệt mỏi đau nhức, buổi tối về tắm rửa xong, đầu tóc cũng không lau khô liền đi ngủ, sáng hôm sau thức dậy thì choáng váng, đau đầu vô cùng. Ngự Thường Hoàng cho rằng Ngự Thường Di không thoát khỏi liên quan, cho nên vài ngày sau, Ngự Thường Di tới tìm Ngự La chơi, Ngự Thường Hoàng liền cản hẳn ở ngoài cửa, không cho hẳn tới gần Ngự La.

Ngự Thường Di tuổi còn nhỏ, tâm tư đơn thuần, biết A La tỷ tỷ bị bệnh là do mình liên ấy nấy vô cùng. Hẳn thừa dịp Thường Hoàng không có ở đây, vụng trộm chạy vào nội thất, chạy tới đầu giường, thấy Ngự La còn ngủ, cũng không lên tiếng đánh thức nàng. Hẳn rất ra dáng sờ sờ trán nàng, lại đắp chăn cho nàng: “A La tỷ tỷ, tỷ phải ngoan ngoãn uống thuốc, uống thuốc xong mới có thể nhanh khỏi bệnh”. Suy nghĩ một lát, lại cúi đầu lẩm bẩm: “Sau này đệ sẽ không kêu tỷ đi hái sen nữa... A La tỷ tỷ, thật xin lỗi, tỷ nhanh khỏi bệnh đi”.

Ngự Thường Di cho rằng Ngự La đang ngủ, thật ra nàng không ngủ, chỉ là nhắm mắt dưỡng thần mà thôi.

Tiểu tử này vậy mà lại nói xin lỗi với nàng... Ngự La nàng còn tưởng cái gì hẳn cũng không hiểu, thật khiến nàng lau mắt mà nhìn.

Ngự Thường Di lại ở đầu giường lẩm bẩm rất nhiều lời, cũng không biết hẳn học được từ ai, còn nhỏ đã có tật xấu nói nhiều. Cuối cùng, Thường Hoàng từ bên ngoài bung thuốc tới, thấy hẳn đứng ở đó liền ngoan tâm xách hẳn ra ngoài.

Ngự Thường Di bị Ngự Thường Hoàng đuổi tới hành lang nhỏ, hẳn ôm chân Thường Hoàng chơi xấu: “Đệ không đi, đệ muốn ở bên cạnh A La tỷ tỷ...”

Thường Hoàng cảm thấy hẳn thật phiền phức, không chút lưu tình nói cho hẳn biết: “A La có ta là đủ rồi”.

Ngự Thường Di nghe thấy không có hi vọng, oa một tiếng, khóc thật thương tâm, khiến Ngự La ở trong phòng không cách nào nghỉ ngơi được. Cũng may Tần Thị nghe tiếng chạy tới, trăm phương ngàn kế mới dụ dỗ hẳn yên tĩnh lại, rồi thút tha thút thút rời đi.

Ngự La nằm trong phòng, thầm nghĩ tiểu hài tử thật là đáng sợ... Trước đây Thường Hoàng cũng không đánh người như vậy, Ngự Thường Di sao lại

như thế này?

Có điều nàng thấy hắn cũng biết nhận sai, miễn cưỡng tha thứ cho hắn một lần đi.

Nguy La nằm trên giường nghĩ ngợi lung tung rồi lại ngủ thật say.

*** **

Ngày mai là thọ yến của phụ thân Lương Ngọc Dung – Bình Viễn Hầu. Nguy La không đi được, đành nhờ Nguy Thường Hoàng đem lễ vật của nàng giao cho Lương Ngọc Dung.

Suy nghĩ một chút, lại không yên tâm mà dặn dò: “Còn nữa, nói với nàng ấy đừng quên mấy lời tỷ đã nói với nàng ấy hôm trước”.

Thường Hoàng cầm hộp trà, hỏi: “Nói cái gì?”

Nguy La không nói cho hắn biết, chỉ nói hắn nói lại như vậy là được.

Về phần nói cái gì... Đương nhiên là lúc ở trên xe ngựa, nàng nói với Lương Ngọc Dung chuyện Triệu Giác cùng Hường Huyền. Cũng may Thường Hoàng không phải người hay tò mò, không hỏi nhiều, nghe lời nàng mà làm.

Hy vọng có nàng nhắc nhở, Lương Ngọc Dung sẽ từng phút từng giây đều chú ý tới hành động của Hường Huyền, tuyệt đối không để nàng ta có cơ hội tiếp xúc với Lương Dục. Như vậy cũng sẽ không phát sinh tiết mục “Say rượu làm bậy”.

Quả nhiên, chạng vạng ngày hôm sau, Lương Ngọc Dung không chờ được mà tới tìm nàng.

Lúc đó bệnh của Nguy La cũng đỡ nhiều, mới vừa uống xong chén được, đang ăn mứt quả đường mai mà Thường Hoàng mua cho nàng. Lương Ngọc Dung hùng hổ đi vào nội thất, vén bức rèm che bằng ngọc lên, ngồi trên sập mỹ nhân đối diện Nguy La, không chút keo kiệt mà tán thưởng: “A La, người thật là liệu sự như thần! Hường Huyền kia quả nhiên tâm thuật bất chính, muốn câu dẫn ca ca ta!”

Hôm nay Lương Ngọc Dung mặc áo đỏ thêu hoa hồng và váy màu xanh bóng, trên mặt lại thoa một tầng son phấn mỏng, bộ dáng xinh đẹp, chói lòa.

Nguy La cắn mứt quả, đem cái đĩa men hoa văn hình sen đựng điểm tâm đẩy tới trước mặt Lương Ngọc Dung, không chút bất ngờ nháy mắt, phối hợp hỏi: “Nàng ta câu dẫn ca ca người thế nào?”

Lương Ngọc Dung kìm nén một bụng lời, chờ nói với Nguy La, bây giờ Nguy La hỏi, tất nhiên cao hứng, không giấu giếm gì, một năm một mười nói ra: “Thọ yến của phụ thân ta hôm qua, tâm tình ca ca rất tốt, liền bị người ta chuốc rượu...”

Lương Dục nhìn người cao lớn cường tráng, oai hùng tuấn lãng, thật ra tửu lượng lại không tốt. Hắn bị khách khứa liên tục chuốc hơn chục chén rượu, liền chịu không nổi, ý thức trở nên mơ hồ, hỗn độn. Hắn cáo từ mọi người, chuẩn bị trở về phòng mình nghỉ ngơi một lát, trên đường vừa vận gặp Hường Huyền đi ra ngoài.

Hường Huyền thấy Lương Dục uống say khướt, bên cạnh lại không có lấy một gã sai vặt đi theo, tâm tư xoay chuyển, nghĩ ra một cái chủ ý không tốt.

Nàng ta tiến lên, lấy cớ đưa Lương Dục về phòng, đi theo hắn vào phòng.

Sau khi về phòng, Lương Dục nằm xuống liền ngủ, không biết chuyện gì xảy ra. Hường Huyền thấy hắn bất tỉnh nhân sự, định cời sạch y phục nằm cạnh hắn một đêm, đến sáng ngày hôm sau, lúc bị người phát hiện, liền có thể vu cho hắn không quan tâm phản kháng của nàng ta, chiếm đoạt thân thể nàng ta, nhân cơ hội uy hiếp, bắt hắn phải chịu trách nhiệm.

Ai biết được, y phục vừa mới cời được một nửa, Lương Ngọc Dung liền dẫn phu nhân Bình Viễn Hầu và một đám nha hoàn đẩy cửa vào, bắt tại trận!

Lương Dục ngủ thật say, y phục ngay ngắn; Hường Huyền lại thần trí tỉnh táo, xiêm y không chỉnh tề. Vừa nhìn liền biết xảy ra chuyện gì.

Nói tới đây, Lương Ngọc Dung nhìn không được mà oán giận, tức giận thở phì phò nắm chặt chén trà sứ trắng khắc hoa sen nói: “Trông nàng ta quy củ như vậy, thật không nghĩ lại là người hèn hạ bỉ ổi. Mầu thân ta suýt nữa thì tức đến phát bệnh, nếu không phải ta đuổi tới kịp, chỉ sợ ca ca còn phải thú nàng ta vào cửa!” Lương Ngọc Dung bĩu môi, con giận còn chưa tan: “Sau đó người của Phủ Thụy Vương cũng tới, không ngừng hướng phụ mẫu ta bồi tội, còn nói sẽ về dạy dỗ lại Hường Huyền cẩn thận. Ai biết có thật sự dạy dỗ hay không? Phụ mẫu ta cũng vì nghĩ cho ca ca, vốn muốn giấu diếm chuyện này, nhưng không biết ai đem tin tức truyền ra ngoài, lúc thọ yến buổi tối mọi người lại bàn tán, dường như tất cả mọi người ai ai cũng biết...”

Ai truyền ra ngoài, đương nhiên là Thế tử phu nhân của Phủ Thụy Vương - Hường Vu.

Hường Huyền câu dẫn tỷ phu của mình, Hường Vu hiển nhiên hận nàng ta thấu xương. Bây giờ nàng ta không tự kiểm chế, thanh danh bại hoại, Hường Vu đương nhiên sẽ không tha nàng ta ôm lấy chuyện xấu này.

Dù sao thì trải qua chuyện này, danh tiếng của Hường Huyền triệt để bị phá hủy, sau này muốn gả cho nhà nào tốt, cũng chỉ sợ người ta chường mắt nàng ta. Một người không trong sạch, có thể gọi là nữ nhân bại hoại, nhà ai muốn chứ? Đó không phải là tự làm cho gia môn xấu hổ sao!

Kể từ đó, Lương Dục cuối cùng cũng thoát khỏi Hường Huyền.

*** **

Nguyệt La nói với Lương Ngọc Dung một ít việc khác, đến khi trời không còn sớm nữa, Lương Ngọc Dung cũng không tiện ở lâu, Nguyệt La mới đứng dậy tiễn Lương Ngọc Dung về.

Hai người đi ra khỏi phòng, đi không bao lâu, liền thấy ở cửa Tùng Viên có người tiến vào.

Người đi phía trước là Nguyệt Tranh, nàng ta mặc bối tử bằng gấm màu hồng phấn thêu hoa ngũ sắc, bên dưới là váy thêu bách điệp như ý, trên đầu mang uyển ương song thúy vênh lên, vừa nhìn liền biết là tỉ mỉ ăn mặc. Cô nương đi phía sau là Tống Như Vi – muội muội của Tống Huy, năm nay khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, mặc váy xòe màu vàng, đầu chải kiểu song hoàn (1).

Theo lẽ thông thường, Tống Như Vi và Tống Huy là thân huynh muội, Tống Huy ngày thường tiên tư ngọc chất, chi lan ngọc thụ, muội muội của hắn hẳn cũng là tiểu mỹ nhân nhất đẳng, đáng tiếc Tống Như Vi lại làm người ta thất vọng. Bộ dáng nàng ấy chỉ có thể xem là thanh tú, đứng cạnh cô nương bình thường coi như miễn cưỡng không có trở ngại, nếu so với Tống Huy đứng bên cạnh liền kém hơn hẳn. Có điều thân hình nàng ta tốt, mới mười lăm đã trở mĩ như cô nương mười bảy mười tám tuổi, linh lung hấp dẫn, làm cho Nguyệt La nghĩ tới bộ ngực còn đau của mình, không ngừng hăm mộ.

Quan hệ giữa Tống Như Vi và Nguyệt Tranh rất tốt, hai người là bạn khăng giao, thường bí mật liên lạc. Bây giờ Tống Như Vi xuất hiện ở đây cũng không hiếm lạ gì.

Ngạc nhiên là, phía sau các nàng còn có Tống Huy đi theo.

Tống Huy mặc áo bào bằng lụa màu xanh ngọc thêu song sư, dáng người cao lớn, tư thái cao quý. Xem ra là đưa hai người kia về, dừng ở cửa Tùng Viên không vào.

Nguyệt Tranh xoay người, mỉm cười dò hỏi: “Huy biểu ca, hôm nay Vi biểu tỷ ở lại đây với muội được không? Sáng tinh mơ ngày mai muội sẽ cho người đưa tỷ ấy trở về”.

Tống Huy nghe vậy, suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói: “Vậy Như Vi liền làm phiền muội một đêm, sáng mai ta cho người tới đón muội ấy, không phiền A Tranh muội muội”.

Nguyệt Tranh gật đầu nói được, hai người lại nói vài lời, hai gò má nàng ta vì mỉm cười, mang theo kiêu thái đặc biệt của nữ nhi, thoát nhìn nhu thuận hơn nhiều. Nguyệt Tranh thấy Tống Huy cất bước muốn đi, gấp gáp gọi hắn lại: “Biểu ca ca, mấy ngày nữa muội và Như Vi biểu tỷ đi Bảo Từ tự dâng hương, ca ca đi với bọn muội chứ?”

Tống Huy dừng bước, không trả lời.

Nguyệt Tranh lại hỏi lại một lần: “Huy biểu ca, ca ca đi chứ?”

Tống Huy đang muốn lắc đầu, Tống Như Vi hiểu rõ ca ca mình, thấy vậy nhìn không được khuyên: “Ca ca đi với bọn muội chứ? Bảo Từ tự ở trong thành, cách nơi này không xa, ca ca thì đình xong rồi, gần đây không phải không có việc gì làm sao? Ra ngoài một chút cho khuây khỏa”.

Thanh âm bọn họ không lớn, cũng không nhỏ, Nguyệt La và Lương Ngọc Dung đứng ở hành lang có thể nghe thấy rõ ràng rành mạch.

Nguyệt La lúc này mới nhớ tới hai ngày trước là ngày Tống Huy thi đình. Hai ngày đó nàng bị bệnh, Nguyệt Thường Di lại quán lấy nàng, khiến nàng quên không còn một mảnh, càng không hỏi thăm hắn thi như thế nào.

Tống Huy bên kia suy nghĩ một lát, đang muốn trả lời, ngược mắt vừa vận nhìn thấy Nguyệt La và Lương Ngọc Dung từ hành lang nhỏ đi ra. Thân thể hắn hơi khựng lại, môi chợt cong lên cười, cúi đầu nói với Tống Như Vi và Nguyệt Tranh: “Như Vi và A Tranh muội muội cùng đi đi, để ta kêu Đồ Vũ đi cùng hai người, phòng ngừa có gì nguy hiểm”.

Nguyệt Tranh lộ vẻ mặt tiếc nuối, trong lòng vô cùng mất mát. Thấy ánh mắt Tống Huy nhìn về một phía, không tự chủ mà nhìn theo, sắc mặt lập tức biến đổi.

Nguyệt La nhấc váy, cùng với Lương Ngọc Dung thông thả ung dung đi tới chỗ bọn họ, khéo léo cười một tiếng, rồi chào hỏi: “Tống Huy ca ca, Như Vi biểu tỷ”.

Tống Huy nhìn Nguyệt La, trong mắt không có ôn nhu sùng ái như nhìn Nguyệt Tranh và Tống Như Vi: “A La muội muội”.

Tống Như Vi coi như khách khí, cũng gật đầu gọi một tiếng: “A La muội muội”.

Bọn họ đứng ở bên cửa, mặc dù không đến mức cản trở đường đi, nhưng tóm lại vẫn có chút không tiện. Nguyệt La nghiêng đầu, thuận miệng nói: “Muội muốn đưa Lương Ngọc Dung về, Tống Huy ca ca đi đâu? Sắc trời không còn sớm, không về trời sẽ tối, đi đường cũng không tiện”.

Rõ ràng Nguyệt La cái gì cũng chưa nói, nhưng Tống Huy có thể từ trong mấy lời này nghe ra một chút ý tứ. Hắn không muốn làm nàng hiểu lầm, liền giải thích: “Như Vi và A Tranh muội hôm nay tới Nhất Phẩm Đường mua son phấn, trên đường về ta gặp hai muội ấy, liền đưa hai người về, đang chuẩn bị rời đi”.

Ngụy La mím môi, khẽ cười: “Tống Huy ca ca nói với mọi người chuyện này làm gì? Ca ca đưa ai về, mọi người có thể quản những thứ này sao?”

Tống Huy ý thức được bản thân xúc động, cười cười nói: “A La mọi người nói rất đúng, là ta nói sai rồi”.

Ngụy Tranh đứng một bên chẳng nói câu nào, lại không nhịn được mà siết chặt khăn lụa trong tay.

Ngụy La không lưu lại quá lâu, nói với Tống Huy hai câu, liền đưa Lương Ngọc Dung ra khỏi Tùng Viên, không quay đầu lại.

*** **

Mấy ngày kế tiếp, Phủ Anh Quốc Công vô cùng thanh tịnh.

Chứng phong hàn của Ngụy La không bao lâu liền khỏi, mỗi ngày của nàng cũng không rảnh rỗi, sáng sớm đi đến chỗ Tiết tiên sinh nghe giảng, chiều đến chỗ Hàn Thị loay hoay làm hương liệu, học lễ nghi. Nếu chạng vạng có thời gian nhàn hạ sẽ đi tìm Ngụy Thường Hoảng nói vài lời, ngày trôi qua coi như phong phú.

Nàng đã đồng ý với Triệu Giới sẽ suy nghĩ kỹ chuyện của bọn họ, vì thế cũng không quên. Mỗi ngày rảnh rỗi liền không nhịn được nhớ lại mấy lời hán nói, nhớ những việc hán làm cho nàng, nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng có một sợi dây, càng kéo càng loạn, cuối cùng đem toàn bộ tâm tình của nàng quán thành một đoàn. Trong đầu đều là Triệu Giới, càng nghĩ càng loạn.

Bất tri bất giác, một tháng trôi qua.

Thời tiết ngày càng nóng, một ngày kia, có xe ngựa từ trong cung tới, lấy danh nghĩa Triệu Lưu Ly đón Ngụy La vào cung.

Ngụy La không nghi ngờ gì, thay xiêm y mỏng màu vàng nhạt thêu hoa văn bách liễu, bên dưới là váy màu xanh biếc dệt kim thêu chuỗi ngọc Bát Bảo, chân mang hốt đầu lý (2), dẫn Kim Lũ và Bạch Lam cùng nhau đi ra Phủ Anh Quốc Công, ngồi lên xe ngựa có nắp xanh lộng lẫy.

Xe ngựa chạy chậm chậm trên đường.

Ngụy La cho rằng đi gặp Triệu Lưu Ly, vì thế ăn mặc có phần mát mẻ hơn, không đoan chính như lúc gặp trưởng bối. May là như vậy, thời tiết bây giờ rất nóng. Lúc này mới vừa vào hạ, nếu tới ngày nóng nhất, còn không biết sẽ vượt qua như thế nào.

Kim Lũ và Bạch Lam cảm quạt tròn, ở hai bên giúp nàng quạt mát, trong chốc lát xe ngựa liền dừng lại.

Kim Lũ nghi ngờ nói: “Kỳ lạ, hôm nay sao lại đi nhanh vậy? Thường ngày không phải hai khắc chuông mới tới cung sao?” Hôm nay lại chỉ dùng một khắc là tới.

Ngụy La cũng nghi ngờ, đỡ tay Bạch Lam, nhắc rèm vải tối màu, ra khỏi xe ngựa. Nàng đứng bên cạnh xe ngựa, nhìn phủ đệ trước mặt, trong nháy mắt có chút sững sờ.

Cửa chính sơn son, trước cửa có hai con sư tử đá khí thế đứng thẳng, cửa chính rộng mở, thậm chí còn có thể nhìn thấy mảnh ngói xanh bên trong.

Ngụy La ngẩng đầu liền nhìn thấy trên tấm biển viết ba chữ to - - Tĩnh Vương Phủ.

Đây là phủ đệ của Triệu Giới, rất lâu rồi nàng không tới chỗ này, mà trong ấn tượng của nàng, nàng cũng chỉ tới đây một lần.

Nhưng vì sao phu xe mang nàng tới đây.

Cửa Phủ Tĩnh Vương mở ra, Triệu Giới trở về rồi sao? Đến tận cùng là Triệu Lưu Ly tìm nàng, hay là hán... lấy danh nghĩa Lưu Ly tìm nàng?

Nghĩ đến đây, Ngụy La lui về sau nửa bước, đang muốn xoay người ngồi lại trong xe, lệnh cho phu xe chạy về Phủ Anh Quốc Công. Chợt thấy Triệu Lưu Ly từ trong phủ đi ra, tay nắm váy chạy tới trước mặt nàng, thấy bộ dáng Ngụy La có vẻ muốn đi, liền vội vàng kéo lại, một bên khuyên bảo, một bên lau nước mắt: “A La, đừng đi, đừng giận ta... Ta không phải cố ý gạt ngươi. Hôm nay ca ca trở lại, nhưng bị thương nghiêm trọng, bây giờ còn nằm bên trong, ngươi mau vào thăm một lát đi!”

Tác giả có lời muốn nói:

Trong vòng 2 chương Tĩnh cục cung đã trở lại!

~ (≥ ∇ ≤) ~ nam chủ bị thương nhưng vẫn biểu diễn, mọi người có muốn đau lòng cho hán một chút không?

Lựa chọn ①: Sờ sờ đầu.

Lựa chọn ②: Đem A La đưa cho hán.

Lựa chọn ③: Kêu gọi Lý Tụng hoặc Tống Huy, nhân cơ hội cướp A La đi!

Chương 82: Tiểu bảo bối

Bị trọng thương?

Bước chân Ngụy La hơi khựng rồi dừng lại.

Lần này Triệu Giới đi Thiểm Tây cứu trợ thiên tai, không phải đi biên quan đánh nhau với thổ phỉ man di, sao lại bị trọng thương? Nàng chần chờ một lát, đúng lúc này, bị Triệu Lư Ly nhìn thấu, nhân cơ hội kéo Ngụy La vào Phủ Tĩnh Vương. Triệu Lư Ly vừa đi vừa giải thích: “Trên đường về ca ca gặp mai phục, có người muốn lấy mạng ca ca, bả vai và ngực đều bị thương, đại phu đang giúp ca ca cầm máu...”

Phủ Tĩnh Vương nằm ở phía Tây Nam Thịnh Kinh Thành, ở đây phần lớn là quan lại, quý tộc quyền quý và các gia tộc huân quý, người đi trên đường không nhiều lắm, phố xá thanh tịnh, thanh âm của Triệu Lư Ly vì thế mà vô cùng rõ ràng.

Ngụy La bị Triệu Lư Ly kéo vào Phủ Tĩnh Vương, bước trên con đường lát đá xanh nhỏ đi vào hậu viện. Mới đầu nàng không tin lời Triệu Lư Ly nói cho lắm, nhưng nước mắt của nàng ấy không giống như giả vờ, hơn nữa, càng tới gần sân nhỏ của Triệu Giới, hạ nhân đi lại càng nhiều, đáng về vội vã, giống như đang bận chuyện gì đó. Lòng Ngụy La chùng xuống, không thể không bắt đầu tin tưởng mấy lời Triệu Lư Ly nói.

Hốc mắt Triệu Lư Ly hồng hồng, nàng ấy lau nước mắt nói: “Vừa rồi ta có nhìn qua, miệng vết thương vừa sâu lại vừa dài, trên người ca ca đều là máu... Ca ca không muốn mẫu hậu lo lắng, chỉ nói cho mình ta biết, nhưng mà có lẽ mẫu hậu sớm muộn gì cũng biết... A La, người đừng trách ta tìm người đến đây. Chuyện giữa người và ca ca ta cũng biết, ca ca thích người, người đi nhìn hắn một cái, hắn sẽ rất vui!”

Ngụy La mím môi, hồi lâu sau mới nói: “... Sau này nếu lại có chuyện như vậy, phải nói trước với ta một tiếng”.

Sự việc liên quan tới danh dự của nàng, hành động này của Triệu Lư Ly thật sự không ổn. Ngụy La coi như nàng ấy vì lo lắng quá mức mà bị loạn, lần này sẽ không so đo tính toán với nàng ấy.

Triệu Lư Ly gật đầu như giả vờ, cũng không biết mấy lời của Ngụy La nàng ấy có nghe lọt tai không, đi nhanh hơn một chút: “Chúng ta đi nhanh lên, phía trước là sân nhỏ của ca ca rồi”.

Hạ nhân trong viện tới lui ra vào bận rộn, Triệu Lư Ly và Ngụy La vừa tới cửa phòng, liền nhìn thấy một nha đầu bụng một chậu máu loãng từ trong đi ra, thấy bọn họ liền quỳ gối hành lễ: “Công chúa điện hạ...”

Triệu Lư Ly nhìn thấy chậu nước bị máu nhuộm đỏ, sắc mặt liền trắng nhợt, khàn trương hỏi: “Ca ca sao rồi?”

Tiểu nha đầu chừng mười một, mười hai tuổi, búi hai búi tóc hai bên, mặc váy màu xanh lá, cung kính, cẩn thận trả lời: “Đại phu đã cầm máu cho Tĩnh Vương Điện Hạ, bây giờ đang băng bó vết thương”.

Triệu Lư Ly nghe vậy, liền vội vàng đi vòng qua tiểu nha đầu, mang Ngụy La đi vào trong nội thất.

Ngụy La thấy một mảng đỏ tươi trước mắt, nàng lơ mờ đi theo Triệu Lư Ly vào trong.

Trong phòng không có nhiều người lắm, chỉ có Chu Cảnh và hai đại phu ở đó, những người khác đều bị Triệu Giới đuổi ra ngoài. Hai tiểu cô nương vòng qua bình phong mười hai phiến khắc từ đàn, tưng, trúc, mai hai bên, Triệu Lư Ly nhện không được hỏi: “Chu đại ca, ca ca ta đã tỉnh chưa?”

Những lời này không cần Chu Cảnh trả lời, bởi vì lúc này Triệu Giới đang ngồi trên giường son đen khám trai, thân trên để trần, lộ ra lồng ngực rắn chắc, đại phu râu dài tóc hoa râm đang băng bó từng vòng từng vòng trên miệng vết thương. Ngực trái của hắn đã được băng bó kỹ, quần lụa trắng tinh, nhìn không rõ thương thế, nhưng vết thương trên cánh tay trái lại lộ ra bên ngoài, có thể thấy rất rõ. Chỗ bị thương đó thật như Triệu Lư Ly nói, miệng vết thương vừa sâu vừa dài, da thịt bị lật ra ngoài, mặc dù máu đã ngừng chảy, nhưng nhìn vào vẫn thấy có chút ghê người.

Ngụy La đứng yên tại chỗ, im lặng nhìn hắn, không tiến lên thêm bước nào.

Triệu Giới bị thương, mất máu quá nhiều, sắc mặt tái nhợt rõ rệt. Mặc dù là như vậy nhưng hắn vẫn thông dong điềm tĩnh như trước, ngược mắt nhìn nàng, đôi môi mỏng mang ý cười yếu ớt. Nhìn hồi lâu, cũng không để ý có người ngoài ở đây, duỗi cánh tay không bị thương kia ra chào hỏi nàng: “Đến đây, để bản vương nhìn xem một tháng này mọi thay đổi thế nào rồi”.

Đã bị thương thành như vậy còn muốn đùa giỡn nàng.

Ngụy La mím môi, không nhúc nhích.

Nguyệt La không động, Triệu Giới cũng không miễn cưỡng. Đại phu ở bên cạnh giúp hấn băng lụa trắng, hấn lại im lặng nhìn nàng, trong mắt có ý cười, giống như không thấy một chút đau đớn nào.

Không lâu sau, đại phu quấn xong vòng lụa cuối cùng, rồi thức thời lui xuống nói: “Lát nữa viết xong phương thuốc, lão thần sẽ đưa cho Chu thị vệ, mỗi ngày Vương gia đều phải uống thuốc, mười ngày sau thần sẽ đổi một phương thuốc khác”.

Cuối cùng Triệu Giới cũng chịu thu hồi ánh mắt, mặt không biến sắc gật đầu, nói với Chu Cảnh: “Người cùng đi với hai vị đại phu, lấy phương thuốc về rồi đưa cho hạ nhân sắc thuốc”.

Chu Cảnh gật đầu, dẫn hai vị đại phu rời khỏi nội thất.

Triệu Lưu Ly đứng ở đầu giường, vừa thấy tình hình bất thường, phản ứng rất nhanh, cười cười nói: “Muội đi xem có cần được liệu gì không, chỗ muội có nhiều được liệu quý, nếu hoàng huynh cần, muội kêu Dương Chấn ca ca lấy tới”. Vừa nói xong liền xoay người bỏ qua Nguyệt La mà chạy ra ngoài.

Trong nháy mắt, trong phòng chỉ còn lại hai người Triệu Giới và Nguyệt La.

Nguyệt La biết rõ Triệu Lưu Ly có ý, thăm oán nàng ấy một phen, ngẩng đầu nhìn Triệu Giới nằm trên giường, rồi lại dời mắt đi: “Tình Vương ca ca mặc xiêm y vào, có gì lát nữa nói sau”.

Bởi vì lúc này mới bôi thuốc lên vết thương nên thân trên của Triệu Giới hiện vẫn đề trần như cũ.

Thân thể Triệu Giới không phải dạng gầy yếu như thư sinh, là cứng cáp rắn chắc do được tôi luyện nhiều năm, trên bụng còn có từng khối cơ hiện rõ. Nguyệt La chưa từng nhìn thấy thân thể nam nhân, ngay cả sau khi Nguyệt Thường Hoảng lớn lên, nàng cũng hiếm khi nhìn thấy bộ dáng của hấn khi cỡi sạch y phục, bây giờ Triệu Giới lại để người trần ngời đối diện nàng, thật khiến nàng không thích ứng được.

Triệu Giới cũng không làm khó nàng, gật đầu, suy nghĩ một chút lại nói: “Y phục của ta trong tủ áo sau lưng, bây giờ ta không tiện xuống giường. A La, muội lấy giúp ta được chứ?”

Nói thật, Nguyệt La rất muốn xoay người rời đi.

Cô nam quả nữ, không danh không phận, ở chung một phòng thì sẽ bị nói thành cái gì? Nguyệt La do dự một chút, coi như nể mặt Triệu Giới đang bị thương, nàng liền không so đo nhiều với hấn, miễn cưỡng đi qua lấy xiêm y giúp hấn.

Nguyệt La xoay người đi tới phía trước tủ đồ, lấy ra một trường sam màu xanh ngọc, đi tới đầu giường đưa cho Triệu Giới: “Đây”.

Triệu Giới không nhận lấy, lông mày cong lên, đôi mắt đen sâu không thấy đáy nhìn nàng chăm chăm, môi mỏng không nhanh không chậm khẽ nhếch lên.

Trong thoáng chốc, Nguyệt La có dự cảm không tốt lắm.

Quả nhiên, Triệu Giới thuận thế nắm tay nàng, kéo nàng vào trong lồng ngực hấn, xoay người, nhanh chóng đè nàng trên giường - -

Trong nháy mắt, trời đất bỗng nhiên quay cuồng, Nguyệt La còn chưa kịp phản ứng, Triệu Giới đã áp người lên, ghé vào tai nàng, thấp giọng hỏi: “Bảo bối, muội nghĩ thông suốt chưa? Có muốn gả cho bản vương không?”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Bị thương

Ván giường không cứng, bên trên giường còn có một cái áo ngủ bằng gấm màu lam nhạt thêu hoa văn cúc quỳ và bướm bướm mùa thu, mềm mại như mây. Nguyệt La nằm trên đó, trong hơi thở vẫn có thể ngửi thấy một chút mùi máu, chắc là lúc này đại phu cầm máu cho Triệu Giới vẫn còn sót lại.

Đã bị thương như vậy còn có tâm tư nghĩ này nghĩ nọ!

Nguyệt La cảm thấy không thể tin được.

Nàng kinh ngạc chớp mắt mấy cái, đôi mắt đen láy sáng ngời như trân châu, cuối cùng cũng nhìn không được mà chạm vào chỗ bị thương trên ngực hấn, tò mò hỏi: “Có đau không?”

Lúc nàng vừa tới chưa nhìn thấy thương thế của hấn, nhưng từ sắc mặt tái nhợt, không cần nghĩ cũng đoán được vết thương không nhẹ. Đã như vậy còn có tinh lực đè nàng dưới thân, hỏi nàng mấy chuyện này? Chẳng lẽ hấn không quan tâm tới thương thế của mình sao?

Triệu Giới cầm bàn tay nhỏ bé mềm mại của Nguyệt La, không để nàng sờ loạn, dán mặt mình vào mặt nàng mà cạ cạ, thanh âm trầm thấp hồi lâu mới nói:

“Trả lời ta”.

Lúc này xác thực vết thương có bị đụng một chút. Thường ngày Triệu Giới hẳn làm gì cũng có vẻ dễ dàng, bây giờ cho dù đứng dậy cũng có chút gian nan. Lồng ngực ần ần đau, lúc này vì động mà máu vừa ngừng lại chảy ra, nhưng đau đớn lại giúp hắn thanh tỉnh, khiến hắn nhớ rõ bất năng phải đáp ứng chuyện của hắn. Tiểu cô nương nói chờ hắn từ Thiểm Tây về sẽ cho hắn một đáp án, bây giờ hắn đã về, không thể chờ được mà lập tức muốn nghe đáp án của nàng.

Bởi vì quá muốn có được nàng, nên lúc hắn ở Thiểm Tây đều không tự chủ được mà nhớ tới nàng.

Sùng Trinh Hoàng Đế có lòng từ bi, mở quốc khố lấy năm trăm vạn lượng bạc để cứu trợ thiên tai. Hắn chạy một mạch tới Thiểm Tây, lúc tới nơi, dân chúng đã lâm than, tiếng kêu than dậy khắp trời đất, khổ không thể tả.

Khi bọn họ biết được triều đình phái Tĩnh Vương tới cứu trợ thiên tai, liền quỳ xuống đem Triệu Giới tôn thờ, bái lạy, ngay cả đối với phụ mẫu cũng không cảm kích tôn kính đến vậy. Lần cứu trợ thiên tai này tất cả đều rất thuận lợi, quan viên địa phương cũng rất phối hợp, không lấy việc công làm việc tư, đương nhiên, đây là do nhìn mặt mũi Tĩnh Vương, mặt mũi Hoàng đế mà làm việc.

Người đời ai cũng biết Tĩnh Vương diện hạ nổi tiếng âm ngoan tàn khốc, không nể tình người, hơn nữa thân phận hắn tôn quý, ai dám không có mắt mà đi trêu chọc hắn?

Nếu đã như vậy, vết thương trên người hắn là từ đâu tới?

Đây là vết thương mới, bị lúc hắn ở trên đường từ Thiểm Tây về kinh thành.

Có người biết trước lộ trình trở về kinh của hắn, cách kinh thành năm mươi dặm liền bố trí mai phục, ý đồ lấy mạng hắn. Đối phương chắc chắn có chuẩn bị mới tới, tổng cộng có bốn mươi đến năm mươi tên, từng tên một đều có thân thủ mạnh mẽ, được huấn luyện bài bản, ra tay không chút lưu tình. Đáng tiếc, bọn họ lại đánh giá thấp thể lực và phòng bị của Triệu Giới, lần này Triệu Giới đi xa, nhìn như không mang theo bao nhiêu người, thật ra phần lớn đều là thị vệ núp trong bóng tối. Thị vệ võ công cao cường, mỗi người đều có tuyệt kỹ, dư sức đối phó với mấy tên này. Mặc dù bọn ám sát có nhiều người, nhưng không chiếm được chút tiện nghi nào, ngược lại bị người của Triệu Giới đánh cho hoa rơi nước chảy, không chết cũng bị thương.

Trong lúc Triệu Giới tương kế tựu kế, cẩn thận nhận hai đao của đối phương, chính là ở hai chỗ đang băng bó, một ở ngực trái, một bên cánh tay trái.

Triệu Giới cũng đoán được đại khái là ai đứng sau toàn bộ vụ này, một nhân chứng sống cũng không lưu lại, bốn mươi năm mươi người, toàn bộ đều phơi thây nơi đồng không mông quạnh.

Hắn không cố gắng che giấu tin tức bản thân bị thương, chính là muốn để kẻ giết dây sau màn kia buông lỏng cảnh giác. Hắn thật muốn nhìn một chút, trong lúc hắn bị thương, bọn họ có thể làm ra chút sóng to gió lớn gì.

Có điều lúc đó hắn không chế không tốt, miệng vết thương có chút sâu, cho nên bây giờ không cần ngại trang, vì bản thân hắn thật sự bị trọng thương.

*** ** *

Ngụy La cảm giác được Triệu Giới không thích hợp, nhìn không được nghiêng đầu nhìn hắn, chỉ thấy môi hắn trắng bệch, môi hơi đầy trán, dường như vô cùng yếu ớt. Nàng tách lồng ngực mình ra, cố gắng chui ra khỏi người hắn: “Thân thể Đại ca ca không tốt, trước tiên nên dưỡng thương cho tốt rồi nói sau!”

Triệu Giới không nhúc nhích, dường như sức nặng toàn bộ cơ thể hắn đè lên người nàng, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, một tay chống bên cạnh nàng, hơi thở vừa nóng vừa trầm: “Muội đồng ý với ta, ta liền nghỉ ngơi thật tốt”.

Thần chí đã không rõ còn muốn tiếp tục tỏ ra vô lại!

Ngụy La rút tay ra khỏi tay hắn, hai tay chống nhẹ lên chỗ Triệu Giới không bị thương, từ dưới người hắn chui ra. Triệu Giới bị thương, sức lực không có mấy, nàng muốn thoát khỏi hắn dễ hơn nhiều so với trước kia.

Ngụy La đứng ở đầu giường nhìn Triệu Giới, vải lụa trước ngực bị nhiễm đỏ, xem ra lúc này miệng vết thương lại chảy máu rồi. Chẳng biết vì sao nàng lại thấy tức giận, nếu không phải vì hắn đang bị thương, thật sự muốn ném hắn đi: “Đại ca ca phải dưỡng thương cho tốt, nếu không muội không đáp ứng ca ca”.

Triệu Giới nhảy bèn bắt được sơ hở trong lời nói của Ngụy La, đôi mắt phượng thâm thúy mở ra, nhìn thẳng vào nàng: “Nếu ta dưỡng thương tốt, muội liền gả cho ta sao?”

Cuối cùng Ngụy La cũng hiểu! Đây là khổ nhục kế của hắn, dùng chuyện bị thương để uy hiếp nàng, khiến nàng mềm lòng, sau đó đồng ý với hắn.

Ngụy La đứng ở đầu giường, bưng tỉnh đại ngộ.

Nàng suy nghĩ cả tháng cũng không hiểu rõ, bây giờ thấy hắn, ngược lại giống như sau khi xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng chói lọi. Nếu không phải trong lòng nàng có hắn, thì lúc nhìn thấy hắn bị thương, trong lòng sẽ không khó chịu, sẽ không đau lòng vì hắn? Nếu không phải trong lòng nàng có hắn, đổi lại là người khác động tay động chân với nàng như vậy, vừa hôn vừa ôm, nàng sớm đã không khách khí rồi. Triệu Giới chính là y vào việc nàng dễ dàng tha thứ cho hắn, mà thừa cơ làm mấy việc thân mật.

Thật đúng là không biết xấu hổ!

Nguyệt La nhìn không được oán thăm. Trên mặt tiểu cô nương không có gì khác thường, thật ra trong thời gian ngắn như vậy đã sớm nghĩ thấu.

Nàng và Tống Huy còn có hôn ước, đợi qua tháng sau, nàng qua sinh thần mười bốn tuổi, hai nhà chắc chắn sẽ bắt đầu chuẩn bị. Nàng phải giải quyết được hôn sự với Tống Huy mới có thể thanh thản ổn định với hắn. Huống gì, cô nương gia vốn nên rụt rè một chút, nếu để Triệu Giới dễ dàng thuận lợi có được, chẳng phải quá tiện nghi cho hắn sao?

Hàn Thị từng nói với nàng, chuyện nam nữ, tuy nói rằng người tình ta nguyện, nhưng lúc cần giờ thủ đoạn thì phải dựa vào thủ đoạn nhỏ. Hàn Thị ở trong cung, đối với chuyện tranh thủ tình cảm bà có nghiên cứu tương đối. Để nói cuối cùng ai thắng được tâm của nam nhân, thì phải coi thủ đoạn của ai cao siêu hơn.

Nguyệt La không muốn đem những thủ đoạn này áp lên người Triệu Giới, hắn là thật tâm thích nàng, nàng cũng không muốn lúc hai người chung đụng còn phải tính kế tới tính kế lui. Lúc trước Hàn Thị có nói qua với nàng vài phương pháp nắm lấy lòng nam nhân, cho dù một cái nàng cũng không có ý định dùng lên người hắn.

Có điều, trước mắt, nàng chỉ vừa lý giải rõ ràng tình cảm của mình với hắn, không muốn thừa nhận nhanh như vậy mà thôi.

Triệu Giới không đợi được câu trả lời của nàng, cầm tay Nguyệt La đang rũ xuống: “A La, trả lời ta”.

Nguyệt La rút tay về, có điều không thành công. Thật kỳ quái, Triệu Giới đang bị trọng thương, sao còn có sức mà nắm tay nàng chặt như vậy? Mỗi hồng bĩu ra, bộ dáng nhỏ nhỏ lại tỏ ra lớn lối khiến người ta vừa yêu vừa hận: “Muội không nói như vậy? Chỉ là Đại ca ca không dưỡng thương cho tốt, đến lúc đó làm sao tới nhà muội cầu thân? Phụ thân và Thường Hoảng mới không đồng ý gả muội cho một con ma ốm”.

Nàng dám nói hắn là ma ốm, gân xanh trên trán Triệu Giới cũng nổi lên rồi. Sự việc liên quan tới tôn nghiêm của nam nhân, không thể tùy ý để Nguyệt La vu oan/ nói xấu. Nhưng mà nghĩ lại một chút, nàng chịu để hắn đi Phủ Anh Quốc Công cầu thân, không phải là đồng ý sao?

Đôi mắt đen của Triệu Giới ánh lên vẻ vui vẻ, đôi môi mỏng không nhìn được cong lên, nắm tay tiểu cô nương mãi không buông ra, rất lâu sau mới chậm rãi nói: “Được, đợi bản vương dưỡng thương thật tốt xong, liền tới Phủ Anh Quốc Công cầu thân”.

Ánh mắt kia quá ôn nhu, chất chứa rất nhiều tình ý sâu nặng. Nguyệt La chịu không nổi, cũng có chút không quen, quay đầu nói: “Nếu Đại ca ca không sao, muội về trước đây”.

Triệu Giới nhìn Nguyệt La, không có ý định thả nàng đi: “Ồ lại, nói vài câu với bốn vương”.

Có cái gì mà nói? Hắn đang bị thương, đại phu đều nói phải nghỉ ngơi cho tốt, nói chuyện không phải đang lãng phí sức lực sao? Nguyệt La nhìn chằm chằm Triệu Giới, môi mấp máy, đang muốn mở miệng.

Triệu Lưu Ly đột nhiên từ đằng sau tấm bình phong mười hai phiến đi ra, ánh mắt rơi vào hai bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người, bước chân dừng lại, có chút xấu hổ cười cười, nói với Triệu Giới: “Hoàng huynh... Muội nghĩ nói với huynh một tiếng, mẫu hậu tới rồi, còn mang theo Đan Dương biểu tỳ”.

Nguyệt La vô thức rút tay mình ra.

Không phải là nàng cảm thấy có tật gậy mình, mà là bất tự còn chưa đưa, nàng không muốn để Trần Hoàng Hậu hiểu lầm.

Bàn tay nhỏ trong tay Triệu Giới bỗng nhiên không còn, sắc mặt hắn nhìn không ra tâm tình, chỉ nhíu mày nói: “Cao Đan Dương tới đây làm gì?”

Triệu Lưu Ly nhìn Nguyệt La một chút, lại nhìn Triệu Giới, bộ dạng vô tội: “Muội cũng không biết... Có lẽ là nghe được chuyện ca ca bị thương, lo lắng, cho nên mới tới thăm một chút...”

*** **

Trên hành lang từ chính phòng tới nội viện.

Không lâu sau, quả nhiên thấy Cao Đan Dương đang đỡ Trần Hoàng Hậu đi vội về phía này.

Trần Hoàng Hậu biết nhĩ tử bị thương, không quản gì nữa, bỏ hết sự vụ trong cung mà tới thăm. Vừa lúc Cao Đan Dương ở bên cạnh bà, nghe thấy Triệu Giới bị thương, liền năn nỉ Trần Hoàng Hậu mang nàng đi cùng. Trần Hoàng Hậu nghĩ hai người họ quan hệ thân thiết, lại là thanh mai trúc mã, liền không kiêng dè đồng ý.

Trần Hoàng Hậu chưa kịp thay xiêm y, mặc một bộ hồng sam trăm hoa, bên dưới là váy dài thêu ngọc nữ hiển thọ, đầu đội mũ tống, ung dung quý phái. Bởi vì bà đang khẩn trương, nên thiếu đi vài phần trầm ổn, nhiều hơn vài phần hoảng loạn. Bên cạnh Trần Hoàng Hậu là Cao Đan Dương mặc xiêm y hồng phấn phỉm vàng, nàng ta nhìn như bình tĩnh, nhưng tay trong tay áo đã nắm chặt, nhìn ra được nàng ta đang vô cùng lo lắng cho Triệu Giới.

Hai người đi tới gần cửa phòng, Triệu Lưu Ly và Nguyệt La cùng nhau tiến lên hành lễ.

Triệu Lưu Ly nói: “Mẫu hậu”.

Trần Hoàng Hậu cũng không quản gì nữa, cắt đứt lời nàng: “Trường Sinh thế nào rồi?”

Triệu Lưu Ly nói: “Đại phu đã coi vết thương cho ca ca rồi, cầm máu, lại băng bó miệng vết thương, lúc này cũng không còn nguy hiểm nữa”. Nhưng trong lòng nàng vẫn sợ hãi: “Mẫu hậu, ngài không biết đâu, lúc này ca ca chảy thật nhiều máu... sợ đến mức hù con phát khóc...”

Trần Hoàng Hậu nghe nói đã không còn nguy hiểm, lập tức thở phào. Bà vốn muốn vào xem một chút, ánh mắt lại rơi trên người Ngụy La đang đứng một bên, tò mò hỏi: “Sao A La cũng ở đây?”

Triệu Lưu Ly sớm đã nghĩ xong lý do, kéo tay Ngụy La nói: “Con vốn đang đi cùng A La, nghe thấy tin ca ca bị thương, nhất thời sốt ruột, liền bất chấp kéo nàng ấy tới đây trước”. Nói xong lại tiếp: “Cũng may ca ca không còn nguy hiểm nữa, con liền đưa A La về”.

Trần Hoàng Hậu gật đầu, trong lòng vốn còn đang lo lắng cho trường thế của Triệu Giới nên cũng không nghĩ nhiều, bà không hỏi nữa, cắt bước đi vào trong phòng.

Cao Đan Dương đi theo phía sau, lúc đi ngang qua Ngụy La, nhìn không được nhìn thoáng qua.

Ngụy La thấy nàng ta nhìn mình, cong môi khẽ cười: “Cao tỷ tỷ”.

Cao Đan Dương cười lại, nói: “A La muội muội”. Rồi không nói thêm lời nào, xoay người đi vào trong phòng.

Bên trong phòng, Trần Hoàng Hậu đi tới bên cạnh giường.

Lúc này, Triệu Giới đã mặc xiêm y từ tế, đứng là đồ mà Ngụy La đưa cho hắn. Hắn tựa vào đầu giường, ánh mắt nhìn ra cửa sổ, cũng không biết đang nhìn gì.

Trần Hoàng Hậu thấy sắc mặt hắn tái nhợt, bộ dạng suy yếu, nhìn không được vành mắt ửng hồng, ngồi xuống mép giường nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải nói mọi thứ đều tốt sao, sao trở về lại bị thương?”

Triệu Giới thu hồi tầm mắt, bờ môi hơi mở, nhàn nhạt nói: “Chỉ là vết thương nhỏ, mẫu hậu đừng quá lo lắng”.

Trần Hoàng Hậu sao có thể không lo lắng, bà chỉ có một nhi tử, còn chưa thành thân, nếu có gì thì phải làm sao bây giờ? Bà cầm khăn lụa lau nước mắt, hỏi: “Rốt cuộc là ai làm, tra ra người phía sau không?”

Triệu Giới không muốn nói quá nhiều: “Còn chưa”.

Cho dù Triệu Giới không nói, Trần Hoàng Hậu cũng biết vì sao lại như vậy. Mấy chuyện tranh quyền đoạt lợi này, sau lưng dơ bẩn thế nào, bà sớm đã lĩnh giáo rồi. Lần này Triệu Giới bị thương, tám phần không thoát khỏi liên quan tới Triệu Chương. Sắc mặt Trần Hoàng Hậu rất khó coi, mặc dù trong lòng rất tức giận, nhưng cũng không tiện nhúng tay vào. Triệu Giới tự có suy nghĩ của mình, nếu bà ra tay, nói không chừng chẳng những không giúp được, còn khiến hắn thêm phiền.

Nghĩ vậy, Trần Hoàng Hậu đành phải bình ổn cơn giận trong lòng, không tiếp tục hỏi hắn những chuyện này, chỉ quan tâm tới vết thương của hắn.

Bên cạnh Triệu Giới không có nữ nhân nào chăm sóc, bị thương cũng không có ai ân cần hỏi han, về điểm này Trần Hoàng Hậu vô cùng không yên tâm, thao thao bất tuyệt nói: “Mấy lời đại phu nói con nhớ kỹ chưa, đừng cậy mạnh, dưỡng thương tốt quan trọng hơn, chuyện khác đều đặt ra sau...” Bà thở dài một tiếng, lại nói: “Nếu con thành thân, mẫu hậu cũng không phải lo lắng như vậy”.

Triệu Giới không tự chủ nhớ tới tiểu cô nương vừa rồi, không nhận được cong môi.

Nếu cưới nàng, không biết cuộc sống sau này sẽ thế nào? Nếu là trước kia, Triệu Giới hẳn thật không có hứng thú với việc thành gia lập thất, bây giờ đổi lại là Ngụy La, vậy thì hoàn toàn khác nhau.

Cùng nàng ở một chỗ, mỗi thời khắc hẳn đều cảm thấy vui sướng.

Lần này Trần Hoàng Hậu nói tới chuyện hôn sự, Triệu Giới chẳng những không lộ ra vẻ mặt không vui, ngược lại còn khẽ cười. Bà lập tức cảm thấy có chút hy vọng rồi, gọi Cao Đan Dương vào nói: “Hôm nay vốn là Đan Dương vào cung giúp mẫu thân, vừa nghe nói con bị thương, con bé rất lo lắng, nói muốn tới thăm biểu ca. Bản cung vì thế cũng dẫn nàng theo”.

Cao Đan Dương đứng ở đầu giường, nghe Trần Hoàng Hậu nói như vậy, liền cười thẹn thùng, nhìn Triệu Giới nói: “Tình biểu ca không sao, muội yên tâm rồi”.

Đang nói chuyện, nha hoàn bưng được vào, hành lễ với Trần Hoàng Hậu rồi nói: “Hoàng Hậu Nương Nương, được của Tĩnh Vương Điện Hạ sắc xong rồi”.

Trần Hoàng Hậu nghe vậy, nhìn thoáng qua cánh tay bị thương của Triệu Giới, đứng dậy nhường chỗ: “Thời tiết mấy ngày nay lạnh, khuỷu tay bản cung cũng hay đau nhức. Đan Dương, ngươi tới giúp Tĩnh Vương biểu ca uống thuốc đi”.

Cao Đan Dương nghe vậy mặc dù trong lòng cao hứng, nhưng trên mặt lại lộ vẻ ngượng ngùng: “A di, việc này không tốt lắm...”

Trần Hoàng Hậu đang muốn nói nữa, ý cười trên mặt Triệu Giới liền thu lại, lạnh lùng như băng nói: “Không cần, tự bản vương có thể”.

Triệu Giới tỏ vẻ ngạo mạn xa cách, so với bộ dáng ôn nhu kiên nhẫn đối với Ngụy La hoàn toàn bất đồng.

Cao Đan Dương luống cuống, liếc mắt nhìn Trần Hoàng Hậu.

Không khí trong phòng đang căng thẳng, Triệu Lư Ly đột nhiên đi tới sau tấm bình phong, nhìn nhìn mọi người, nói: “Mẫu hậu, hoàng huynh, nếu không có chuyện gì, con đưa A La về”.

Ngụy La đứng sau lưng Triệu Lư Ly, nàng không nhìn Triệu Giới, mà nhìn thuốc đựng trong chén men sứ xanh đang được Cao Đan Dương cầm trong tay. Nàng chớp mắt mấy cái, như đang nghĩ gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Chừng hai năm nữa, liền không tới phiên Triệu Giới

Đến bây giờ, cuối cùng Ngụy La cũng hiểu, loại dịch ý này của Cao Đan Dương từ đâu mà tới.

Từ trước tới nay, trực giác của nữ nhân thường rất chuẩn, Ngụy La và Cao Đan Dương cũng không ngoại lệ. Quan hệ giữa Ngụy La và Triệu Giới quá thân mật, Cao Đan Dương phỏng bị nàng cũng là hợp tình hợp lý. Dù sao một cô nương dùng toàn bộ cái đẹp mềm mại yêu kiều và thanh xuân của mình để chờ đợi một người nam nhân, tự nhiên sẽ trông chừng hắn thật cẩn thận, tất cả cô nương xuất hiện bên cạnh hắn đều có thể trở thành kẻ địch tiềm tàng.

Khi đó Ngụy La không hiểu, nàng chỉ mơ hồ cảm thấy Cao Đan Dương có lẽ không thích mình. Bây giờ nàng đã hiểu, bởi vì nàng cũng thích Triệu Giới.

Khó trách mỗi lần gặp mặt, Cao Đan Dương lại lơ đãng nhắc tới Triệu Giới, nhắc tới việc lúc nhỏ của bọn họ, giống như đó là thế giới chỉ hai người họ biết, người khác cho dù như thế nào đi nữa cũng không thể chen vào được. Hóa ra nàng ta đang âm thầm nhắc nhở nàng, bọn họ mới là một đôi, thanh mai trúc mã, trời đất tác thành.

Ngụy La cảm thấy có chút buồn cười. Hành động này cũng quá ngây thơ rồi, giống như tiểu hài tử đang tranh đoạt món đồ chơi mình thích, cho rằng bảo vệ kỹ càng thì nó sẽ là của mình. Lại không biết món đồ chơi là giả, cả ký ức cũng là giả, nàng ta chưa bao giờ chân chính có được.

Ngụy La cup mắt, thu hồi tia sáng chột lóc lên trong mắt, khom người hành lễ với Trần Hoàng Hậu.

Trần Hoàng Hậu gật gật đầu, không có giữ lại, hiền hòa nói: “Cũng được, Lư Ly đưa A La tới cửa đi”.

Triệu Lư Ly nói được, khoác tay Ngụy La đang muốn cùng nàng đi ra ngoài. Cao Đan Dương bên kia để chén thuốc trong tay xuống, mở miệng nói: “Thân thể Lư Ly không tốt, không bằng để cháu đưa Ngụy Tư cô nương ra cửa”.

Ngụy La hơi khựng lại, nghiêng đầu nhìn.

Trần Hoàng Hậu nhớ tới tình cảnh khó xử vừa rồi, có ý muốn làm không khí dịu lại, Cao Đan Dương đưa Ngụy La ra cửa, vừa vặn giúp bà có cơ hội nói riêng với Triệu Giới mấy câu, nên liền đồng ý: “Vậy người đi đi. Ngoài cửa có xe không? Nếu không có, cứ để A La ngồi xe của bản cung về phủ trước”.

Ngồi xe của hoàng hậu, đây là vinh dự cực lớn, có thể thấy Trần Hoàng Hậu thiên vị Ngụy La tới mức nào. Sắc mặt Cao Đan Dương cứng đờ, miễn cưỡng nói: “Vâng, đều nghe theo đi”.

Nói xong, nàng ta đi tới trước mặt Ngụy La: “A La muội muội, chúng ta đi thôi”.

Ánh mắt Ngụy La quét ngang qua giường, không ngừng lại mà rơi trên người Cao Đan Dương, nhu thuận nói: “Vậy làm phiền Cao tỷ tỷ”.

Hai người đều đi ra khỏi phòng, thân ảnh dần biến mất không thấy nữa.

Ánh mắt Triệu Giới rơi vào tấm bình phong mười hai phiến, mắt đen thâm thúy, mặt không biểu tình. Hắn chỉ nhìn một chút, lại thu hồi tầm mắt. Trần Hoàng Hậu ở một bên lạnh nhạt nói: “Đừng nhìn nữa, Cao Đan Dương sớm đã đi xa rồi. Nếu muốn nhìn người ta, lúc này làm cái gì? Đối với người ta lãnh đạm như vậy...”

Ánh mắt hắn xoay chuyển, lạnh nhạt nói: “Mẫu thân biết rõ con không nhìn nàng ta”.

Trần Hoàng Hậu bị Triệu Giới chặn họng á khẩu không nói được, nếu không nhìn Cao Đan Dương, vậy đang nhìn cái gì? Nhìn tranh trên bình phong sao, hay là tiểu cô nương Ngụy La kia? Mặc dù đối với Ngụy La bà rất hài lòng, nhưng chung quy vẫn cảm thấy nàng còn quá nhỏ, còn chưa cập kê, so với Triệu Giới còn nhỏ hơn chín tuổi.

Triệu Giới có thể để ý sao? Hẳn ngay cả cô nương mười lăm mười sáu tuổi còn thấy chướng mắt, Ngụy La còn nhỏ hơn, sao có thể lọt được vào mắt xanh của hắn? Mà lúc này Ngụy La đứng đó, bà cũng không thấy hắn nhìn tiểu cô nương được mấy lần.

Nếu Ngụy La lớn hơn một chút thì tốt rồi, Trần Hoàng Hậu nhìn không được nghĩ, còn nhỏ đã có dấu hiệu trở nã tốt như vậy, phong trạch oánh nhuận, da trắng như tuyết. Qua hai năm nữa, không biết là tuyệt sắc tới mức nào. Đáng tiếc, khi đó nàng ấy cũng đã gả cho người ta, không tới phiên Triệu Giới.

*** **

Phủ Tĩnh Vương rất lớn, lúc mới đến cũng không nhìn kỹ, bây giờ đi dọc theo đường này, quả nhiên rường cột chạm trổ, lầu quỳnh điện ngọc. Cây cối hai bên đường rậm rạp, ánh mặt trời chiếu xuống, xuyên qua tán lá, tạo thành từng mảng tối trên mặt đất. Trời nóng, hai người bọn họ cho dù đi dưới bóng cây, cũng không tránh khỏi toát ra một thân mồ hôi.

Ngụy La sợ nhất là nóng, mấy năm trước lúc hè tới, nàng đều đặt trong phòng máy chậu băng để hạ nhiệt. Băng bây giờ rất quý, tuy là như thế nhưng Ngụy Côn cũng cam lòng bỏ ra một số tiền lớn cho nàng mua băng đặt trong phòng. Nàng đặt chậu băng sau vách ngăn lụa, chỉ mặc một bộ xiêm y hơi mỏng, nếu uống thêm một chén nước ô mai ướp lạnh nữa, cảm giác đó quả thật không còn gì tốt hơn.

Nghĩ như vậy, Ngụy La không khỏi chờ mong được về nhà.

Trước mặt là đường rẽ, chia làm hai bên trái phải. Ngụy La còn nhớ lúc Triệu Lưu Ly dẫn nàng vào là đi đường bên trái, nàng đang muốn rẽ trái, Cao Đan Dương gọi nàng lại nói: “Bên đó là đường nhỏ, đi có chút chật, A La, muội đi bên này với ta”.

Ngụy La dừng bước, đi bên nào cũng như nhau, liền đi theo nàng ta vào con đường bên phải.

Bên phải là đường lớn, lát đá xanh, trực tiếp hướng tới cửa chính Phủ Tĩnh Vương. Cao Đan Dương vừa đi vừa nói: “Phủ Tĩnh Vương cái gì cũng không nhiều, chỉ có đường là nhiều. Tỷ nhớ trước đây lúc tỷ tới phủ tìm Tĩnh Vương biểu ca chơi, rõ ràng là đã tới nhiều lần, nhưng vẫn bị lạc đường...”

Bởi vì vừa rồi Ngụy La đã nghĩ thông suốt ý đồ của Cao Đan Dương, bây giờ nàng ta nói mấy lời này, trong chớp mắt Ngụy La đã hiểu được ý tứ trong đó.

Nàng ta nhìn ra giữa nàng và Triệu Giới có gì sao? Hay chỉ đơn thuần là đề phòng?

Ngụy La cảm thấy rất thú vị. Nàng cũng không cho rằng Triệu Giới và Cao Đan Dương có gì đó, nếu Triệu Giới thật thích nàng ta, đã sớm thú nàng ta vào cửa, cần gì kéo tới bây giờ? Có một số việc, lúc cần thừa nhận thì nên thừa nhận, không phải cứ mãi chờ đợi là sẽ có kết quả.

Ngụy La chấp hai tay sau lưng, nàng ta nói cái gì, nàng nghe cái nấy, sau cùng lại cười nói: “Trí nhớ Cao tỷ tỷ thật tốt, chuyện lâu như vậy rồi mà vẫn còn nhớ rõ”.

Những lời này có quá nhiều hàm ý, bản thân Cao Đan Dương trước kia bị lạc, là vì trí nhớ không tốt, nhưng chuyện lâu như vậy vẫn còn nhớ rõ, chẳng phải là mâu thuẫn sao? Hơn nữa lại luôn ở trước mặt Ngụy La mà nói chuyện trước kia, không phải là trí nhớ tốt, mà là cố ý khoe khoang.

Nụ cười trên mặt Cao Đan Dương cứng đờ, không biết lời này của Ngụy La có ẩn ý gì không. Trong lúc nhất thời, nàng không nắm bắt được thái độ của Ngụy La. Cao Đan Dương nghiêng đầu nhìn nhìn, hai lúm đồng tiền trên má tiểu cô nương vô cùng dịu dàng, mắt hạnh cong cong, quả nhiên vô cùng nhu thuận đáng yêu, không giống như cố ý châm chọc nàng. Chẳng lẽ là nàng suy nghĩ nhiều?

Cao Đan Dương điều chỉnh lại vẻ mặt một chút, xấu hổ nói: “Muội xem, tỷ vừa nói liền không dừng lại được. Luôn nói mấy chuyện cũ, A La muội muội sớm đã nghe đến phiên đi? Không bằng dừng nói về tỷ nữa, nói về A La muội một chút đi”.

Không xa phía trước là cửa chính Phủ Tĩnh Vương, lại đi vài bước liền có thể về nhà. Ngụy La có chút không quan tâm, không muốn tiếp tục nói chuyện với Cao Đan Dương, chậm rãi “a” một tiếng: “Muội sao... muội chẳng có gì để nói cả, Cao tỷ tỷ muốn biết gì?”

Ngụy La vốn chỉ thuận miệng nói, không nghĩ bước chân Cao Đan Dương ngừng lại, xem ra là thật sự chờ đợi nàng lên tiếng.

Ngụy La đành phải dừng lại, quay đầu nhìn nàng ta.

Cao Đan Dương nắm chặt khăn lụa trong tay, nhìn nàng, khẽ mỉm cười: “Mấy hôm trước tỷ gặp nữ nhi Phủ Bình Viễn Hầu, nghe nói A La muội và đại công tử Phủ Bình Viễn Hầu đã đính hôn từ trong bụng mẹ?”

Ngụy La trong lòng bình tĩnh, chẳng nói đúng sai.

Hóa ra là chuyện này, lúc Cao Đan Dương nói tới đây, Ngụy La có thể đoán được sau đó nàng ta muốn nói gì.

Quả nhiên, Cao Đan Dương châm chọc: “A La muội muội có hôn ước trong người, lúc nào cũng phải để ý. Ta thấy tuổi muội cũng không còn nhỏ, phải suy tính cho danh dự của mình, sau này vẫn là nên ít tới Phủ Tĩnh Vương đi!”

Chương 85: Da thịt như tuyết, hoa nhường nguyệt then

Cao Đan Dương nói xong một lúc lâu, cũng không thấy Ngụy La có phản ứng gì.

“A La muội muội?” Cao Đan Dương gọi.

Ngụy La mở mắt, đôi mắt to đen nhánh sáng ngời khẽ chớp. Nghi hoặc “Àn” một tiếng.

Một tiếng này vô cùng uyển chuyển, lười biếng kiều mỹ, khiến người nghe mềm nhũn cả xương. Ngay cả một cô nương như Cao Đan Dương, giây phút này cũng không thể không thừa nhận, nghe được âm thanh này, cả người nàng đều thấy ngứa ngáy. Nhìn tiểu cô nương đối diện một chút, gò má mềm mại ấm áp vui vẻ, lại trắng ngần, để lộ ra bên ngoài làn da trắng nõn mịn màng, dưới ánh mặt trời gần như trong suốt, quả nhiên là bộ dáng tuyệt đẹp da thịt như tuyết, hoa nhường nguyệt then. Cao Đan Dương tự nhận dung mạo mình không kém, nhưng ở trước mặt Ngụy La, một chút ưu thế cũng không có.

Nếu Triệu Giới thích Ngụy La, nàng biết mình không có phần thắng.

Nghĩ tới đây, tâm tình Cao Đan Dương trầm xuống, mím môi cười một tiếng, từ từ nói: “A La muội nghe thấy mấy lời vừa rồi của tỷ không? Tỷ biết muội là cô nương tốt, làm việc, nói năng đều theo quy củ, chỉ là Tĩnh biểu ca còn chưa thú thê, vẫn là nên có khoảng cách. Miễn cho người khác nhìn thấy hiểu lầm thì không tốt”.

Sau khi Ngụy La nghe xong, ung dung gật đầu, giống như rất tán đồng mấy lời của Cao Đan Dương: “Cao tỷ tỷ nói đúng. Phủ Tĩnh Vương này đúng là muội không thường đến, hôm nay nếu không phải Lưu Ly kéo muội tới, muội cũng sẽ không tới. Huống gì đường ở đây muội cũng không nhớ, còn Cao tỷ tỷ lại quen thuộc chỗ này như vậy”. Nói xong, đôi mắt đẹp trong suốt cong lên, khách khí nói: “Hôm nay đa tạ Cao tỷ tỷ chỉ bảo, nếu không còn việc gì thì muội về trước”.

Nụ cười trên mặt Cao Đan Dương có chút không giữ được, miễn cưỡng nói: “Vậy tỷ không giữ nữa, A La muội muội đi đường cẩn thận”.

Cao Đan Dương nàng vừa nói Ngụy La không nên ra vào Phủ Tĩnh Vương, đảo mắt Ngụy La liền khen nàng quen thuộc nơi này. Không phải là tát vào mặt nàng sao?

Cao Đan Dương muốn tìm ra chút dấu vết trào phúng trên mặt Ngụy La, đáng tiếc nàng thất vọng rồi. Bộ dáng tiểu cô nương vẫn tươi cười phóng khoáng, lời nói và hành động vừa phải, cũng không có gì sơ hở, dường như không hề chột dạ. Chính vì vậy, mới khiến nàng càng không chịu được.

Nàng suy đi nghĩ lại, trăm ngàn lần nhắc nhở người ta, lại bị người ta không coi ra gì, còn tỏ rõ nàng là người hẹp hòi.

Cao Đan Dương nhìn Ngụy La lên xe ngựa đi xa, xoay người đi vào Phủ Tĩnh Vương.

Trong nội viện, Triệu Giới vừa mới uống xong chén rượu, lúc này đang ngồi ở đầu giường, nghe Trần Hoàng Hậu thao thao bất tuyệt dặn dò chuyện đường đường.

Cao Đan Dương đi vào trong phòng, thi lễ với Trần Hoàng Hậu và Triệu Giới: “Dì, Tĩnh Vương biểu ca”.

Trần Hoàng Hậu nghiêng đầu nhìn nàng ta, kêu nàng ta đứng lên: “A La về rồi sao?”

Cao Đan Dương gật gật đầu, đứng bên cạnh Trần Hoàng Hậu: “Về rồi ạ, cháu tự mình đưa A La muội muội ra cửa, nhìn nàng lên xe rồi mới quay lại”.

Nếu đã vậy, Trần Hoàng Hậu liền yên tâm.

Trần Hoàng Hậu nhớ tới chuyện lúc nãy bà nói với Triệu Giới, định mở miệng, muốn nói tốt cho Cao Đan Dương một chút, cuối cùng đều nuốt xuống không nói nữa. Đứa nhỏ Cao Đan Dương này là bà nhìn nó lớn lên, tính tình, nhân phẩm bà đều tường tận, là người hiểu chuyện hiếu thuận, còn là cô nương tốt hiểu lễ nghĩa. Bà vốn muốn đem Cao Đan Dương và Triệu Giới ghép thành một đôi, từ lúc bọn họ còn nhỏ, bà đã nói chuyện này với phu nhân Trần Quốc Công, phu nhân Trần Quốc Công cũng rất đồng ý.

Không nghĩ tới hai đứa càng lớn, Triệu Giới càng không có tình ý với Cao Đan Dương. Cho dù bà khuyên thế nào, hấn cũng không chịu đồng ý.

Mất thấy cả hai đều lớn tuổi, một người có tâm, một người vô tình, cứ tiếp tục kéo dài như vậy cũng không phải là cách. Nếu Triệu Giới đã không chịu, vậy bà không thể tiếp tục trẻ mãi Cao Đan Dương. Cô nương hai mươi tuổi, tuy là gái lơ thì, nhưng dựa vào năng lực của Trần Quốc Công, tìm một hôn sự tốt cho Cao Đan Dương cũng không phải chuyện gì khó.

Có điều bà phải mở miệng như thế nào đây? Rõ ràng một khắc trước còn muốn tác hợp cho bọn họ, ngay sau đó lại khuyên người buông tay, chuyện

như vậy Trần Hoàng Hậu làm không được.

Trần Hoàng Hậu không mở miệng được, nhưng Triệu Giới lại chẳng có kỳ gì.

Cao Đan Dương nhận chén trà nhỏ từ trong tay nha hoàn, đưa tới trước mặt Triệu Giới: “Biểu ca uống chén trà cho đỡ đắng miệng”.

Tay Triệu Giới đặt trên áo ngủ màu lam nhạt bằng gấm, cũng không nhận lấy. Lòng mảy mẩn nhú lại, thêm vài phần lạnh lùng và xa cách, thanh âm chậm rãi nói: “Đan Dương, sau này nếu không có việc gì, tốt nhất muội đừng tới Phủ Tĩnh Vương nữa”.

Động tác bưng trà của Cao Đan Dương ngừng lại, có chút trở tay không kịp, nhìn Triệu Giới hỏi lại: “Sao Tĩnh biểu ca lại nói như vậy? Là muội làm gì sai, chọc huynh tức giận sao?”

Triệu Giới không nhận lấy chén trà, chỉ nói ra mấy chữ ngắn ngủn, liền phá vỡ tất cả ảo tưởng của Cao Đan Dương: “Nam nữ hữu biệt, ta là nghĩ cho thanh danh của muội”.

Cao Đan Dương cứng đờ, trong đầu hiện lên mấy chữ “Báo ứng”.

Nàng vừa mới nói với Ngụy La mấy lời giống hệt, bây giờ chớp mắt một cái, Triệu Giới liền đem mấy lời này trả lại cho nàng! Hắn nói nam nữ hữu biệt, bốn chữ vô cùng đơn giản đã phân rõ quan hệ với nàng, quả thật khiến Cao Đan Dương thương tâm. Hắn không biết nàng luôn chờ hắn sao? Bây giờ nói mấy lời này là có ý gì, muốn nàng không chờ nữa sao?

Cao Đan Dương miễn cưỡng cười một cái: “Biểu ca...”

Không đợi Cao Đan Dương nói hết lời, Triệu Giới liền lãnh đạm cắt ngang lời nàng: “Tuổi muội không còn nhỏ, cũng nên định ra một mối hôn sự đi, ta mới nói với mẫu hậu, ngài sẽ thay muội để tâm chuyện này”.

Sắc mặt Cao Đan Dương trắng bệch, tâm như tro tàn, nhìn nhìn hắn, lại nhìn Trần Hoàng Hậu đang ở một bên. Đại khái là cảm thấy không còn mặt mũi, nàng đợi hắn nhiều năm như vậy, bây giờ hắn lại muốn đưa nàng cho một nam nhân khác. Đây hết thảy đều là nàng tự mình đa tình, nàng nhớ vừa rồi mới ở trước mặt Ngụy La nói mấy câu, chợt cảm thấy trên mặt nóng rực, vừa thẹn vừa tức. Hốt mất Cao Đan Dương phiếm hồng, đem chén trà đặt trên bàn vuông đầu giường, xoay người chạy ra ngoài!

*** **

Trần Hoàng Hậu lo lắng Cao Đan Dương nhất thời nghĩ quẩn, làm ra việc gì ngu ngốc, liền vội vàng đuổi theo.

Cũng may Cao Đan Dương không chạy xa, dừng lại trước một cây cột trụ ở hành lang nhỏ, cuối đầu không nói, chỉ lau nước mắt. Trần Hoàng Hậu kêu người lui ra, cất bước lại gần, vỗ vỗ vai nàng nói: “Đan Dương, mấy lời của Giới nhi không phải không có lý... Nó là vì nghĩ cho cháu, năm nay cháu đã hai mươi rồi, cô nương tuổi này đã sớm gả đi, sớm thành thân sinh con, con cái vây quanh. Cháu cũng nên nghĩ cho chung thân đại sự của mình một chút...”

Cao Đan Dương khóc tới thương tâm, chỉ chốc lát mặt đã đầy nước mắt, nàng xoay người nhào vào lòng Trần Hoàng Hậu, như một tiểu cô nương bất lực: “Di, người khác không biết, chẳng lẽ ngài còn không rõ sao... Tại sao cháu chờ đợi tới bây giờ? Còn không phải, còn không phải là vì...”

Trần Hoàng Hậu đau lòng, vỗ vỗ lưng nàng trấn an nói: “Di hiểu rồi, đương nhiên di hiểu rồi”. Chính là vì rõ ràng, mới càng thêm phiền muộn, không muốn tổn thương nàng, chỉ có thể uyển chuyển nói: “Nhưng tính tình Giới nhi cháu cũng biết, nó rất rõ mình muốn gì, không muốn gì, nếu là thứ nó cần, cần bản không cần chờ đợi cũng sẽ trăm phương ngàn kế đoạt lấy. Nếu nó đã không muốn, cho dù có nhét cho nó, nó cũng không có chút hứng thú nào. Đan Dương, di biết rõ cháu có tâm với nó, nhưng chuyện như vậy không cưỡng cầu được. Cháu suy nghĩ cho kỹ, nếu thật sự thông suốt, liền nói cho di một tiếng, di giúp cháu tìm một chàng rể hiền. Cho dù là trăm anh thế gia hay con nhà dòng dõi, di đều có thể làm chủ cho cháu”.

Loại chuyện như vậy, sao có thể hiểu rõ trong một sớm một chiều?

Nếu có thể hiểu nhanh như vậy, Cao Đan Dương cũng không có cấp chờ đợi bốn năm năm.

Cao Đan Dương bỗng nhớ tới cái gì đó, từ trong lòng Trần Hoàng Hậu ngẩng đầu lên, lau nước mắt hỏi: “Di, vì sao Tĩnh biểu ca đột nhiên nói với cháu mấy lời này? Có phải huynh ấy có ý trung nhân không?”

Trần Hoàng Hậu lắc đầu, thờ dãi nói: “Nếu có thì tốt rồi, di cũng không phải sầu khổ như vậy”.

Vừa rồi bà cũng hỏi qua Triệu Giới vấn đề này, cái gì Triệu Giới cũng không nói, bà liền cam chịu là không có.

Tuổi cũng không còn nhỏ, không có ý trung nhân, thanh mai trúc mã lại không chịu lấy, đến tận cùng là muốn thế nào? Trần Hoàng Hậu vô cùng bất đắc dĩ, cảm thấy mình sẽ không bao giờ được ôm tôn tử, cũng không biết phải đợi tới khi nào.

Ngẫm lại, Định Quốc Công đã có tiểu tôn tử, phấn trắng nở nà, ngọc tuyết đáng yêu. Trần Hoàng Hậu có gặp qua một lần, tiểu gia hỏa kia gặp ai cũng cười khanh khách, khiến bà không ngừng hâm mộ. Nếu bà có tôn nhi, nhất định cũng khiến người người yêu mến, cũng không biết bao giờ Triệu Giới mới chịu thú tức phụ nhi, kéo dài hương khói Triệu Gia.

Cao Đan Dương nghe vậy, tiếng khóc dần dần ngừng lại.

Không có ý trung nhân, như vậy Cao Đan Dương nàng vẫn còn hi vọng. Mặc kệ Triệu Giới có ý gì với Ngụy La, trước mắt xem ra hẳn không có ý định nói với Ngụy La, nghĩa là cũng không có ý muốn kết hôn với nàng ta.

Chỉ cần Triệu Giới chưa thú thê, nàng sẽ không chết tâm.

Chờ nhiều năm như vậy, kêu nàng trong một đêm liền buông tay, sao nàng có thể cam tâm? Trong lòng Cao Đan Dương nghĩ vậy, trên mặt quả nhiên thương tâm bất lực, cặp mắt nói: “Lời của dì, cháu sẽ suy nghĩ thật kỹ”.

Trần Hoàng Hậu cho rằng Cao Đan Dương nghĩ thông suốt, có chút vui mừng vỗ vỗ mu bàn tay nàng: “Được, được. Chỉ cần cháu nghĩ thông suốt, tảng đá trong lòng bản cung coi như có thể dễ xuống”.

Cao Đan Dương mím môi, miễn cưỡng cười cười.

*** **

Từ hôm đó về sau, Ngụy La luôn ở Phủ Anh Quốc Công, không có ra ngoài.

Nhiều ngày nay, hầu như mỗi ngày đều có xe ngựa, lấy danh nghĩa Thiên Cơ Công Chúa, thỉnh nàng “vào cung” một chuyến, nhưng một lần nàng cũng không đi. Ngụy La biết, không phải Triệu Lưu Ly tìm nàng, mà là Triệu Giới tìm nàng. Nàng không ngờ, cũng hiểu rõ đạo lý ngã một lần thì phải biết khôn hơn. Nếu thật sự Triệu Lưu Ly có việc tìm nàng, nhất định sẽ sai người truyền khẩu dụ trước, rồi mới đón nàng vào cung. Chỉ có khi Triệu Giới tìm nàng, cái gì cũng không báo, liền có một chiếc xe ngựa trực tiếp lôi nàng vào Phủ Tĩnh Vương.

Hắn tìm nàng làm cái gì? Nàng cũng không phải là đại phu, hẳn đang bị thương, dưỡng thương cho tốt quan trọng hơn.

Huống gì Trần Hoàng Hậu lo lắng cho hắn, ba ngày hai bữa lại qua thăm. Lần trước là Lưu Ly giải thích giúp, nàng mới có thể thoát thân, lỡ như về sau lại gặp phải Trần Hoàng Hậu, nàng nên giải thích thế nào?

Ngụy La cẩn thận suy nghĩ, vì thanh danh của đôi bên, không đi là thỏa đáng.

Triệu Giới bị thương chừng mười ngày, một lần Ngụy La cũng không bước chân vào Phủ Tĩnh Vương.

Trời càng vào hạ càng trở nên nóng bức, Ngụy La mặc xiêm y màu ngọc lan đơn sắc thêu bách điệp, ngồi ở trong phòng, dựa vào sập mỹ nhân mà hóng mát. Ngụy La ăn mặc phong phanh, bên trong áo chỉ có một cái yếm hồng đào thêu mẫu đơn, từ bên ngoài mơ hồ cũng có thể nhìn thấy áo trong, tuy là thế, vậy mà vẫn thấy nóng bức. Ngụy La ngồi trên giường, uống nước mơ Kim Lũ bùng lên, ừ ừ hỏi: “Sao không ướp lạnh?”

Kim Lũ ở một bên quạt gió cho Ngụy La, lại giải thích: “Băng năm nay khan hiếm, không dễ mua... Tiểu thư đừng vội, Lục thiếu gia tự mình ra cửa mua, nói không chừng sẽ về ngay”.

Ngụy La a một tiếng, sắc mặt lúc này mới hòa hoãn một chút: “Được rồi, ta chờ Thường Hoàng về”.

Không lâu sau, Bạch Lam đi vào trong, thấy tiểu thư nhà mình lười biếng dựa trên ghế mỹ nhân, áo bị trượt xuống, lộ ra nửa bả vai mềm yếu, xuống chút nữa là da thịt nhẵn nhụi trắng như tuyết, ngực phập phồng... Tuy Bạch Lam nàng là nữ nhân, nhưng cũng không khỏi nhìn chăm chăm, hồi lâu sau mới thu hồi ánh mắt, nuốt nước miếng: “Tiểu thư, phu nhân Trung Nghĩa Bá tới cầu kiến Ngũ lão gia, hình như muốn thương lượng chuyện hôn sự giữa tiểu thư và Tổng Huy thiếu gia”. Dừng một chút, lại nói thêm “Tĩnh Vương điện hạ cũng tới, đang ở tiền thính”.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Ta không đồng ý

Hai người kia sao lại trùng hợp như vậy...

Ngụy La nhất thời không còn tâm tư uống trà, từ trên sập mỹ nhân ngồi dậy, trừng mắt xoay chuyển hỏi: “Tĩnh Vương đến đây làm gì?”

Lần trước Triệu Giới có nói qua, chờ hắn dưỡng thương tốt rồi sẽ tới Phủ Anh Quốc Công cầu hôn, bây giờ đột nhiên đến, không phải là tới cầu hôn đó chứ? Vết thương của hắn khỏi nhanh như vậy sao? Nhưng nếu Triệu Giới và người Phủ Trung Nghĩa Bá đụng nhau, đồng thời nói chuyện cầu thân, người khác sẽ nhìn nàng thế nào?

Cái này không thể được, Ngụy La có chút lo lắng, vội mang giày lụa trắng thêu mẫu đơn vào, chuẩn bị ra ngoài xem tình hình thế nào.

Cũng may Bạch Lam kịp thời nói: “Tĩnh Vương điện hạ tới tìm Quốc Công gia, có lẽ có chuyện quan trọng cần thương lượng”.

Nguyệt La lập tức trấn tĩnh lại, ngồi lại lên giường. Nàng nghĩ gì đó, ngẩng đầu nhìn Bạch Lam: “Người nói người của Phủ Trung Nghĩa Bá tới phủ nghị hôn, chuyện là thế nào?”

Bạch Lam mới từ chính phòng về, vì thế trả lời chần chừ: “Là Trung Nghĩa Bá và phu nhân Trung Nghĩa Bá tới tìm Ngũ lão gia, muốn thương lượng chuyện hôn sự giữa tiểu thư và Tổng Huy thiếu gia”.

Nguyệt La sắp tròn mười bốn, Tổng Huy cũng mới vừa thi đình xong, hôn sự hai nhà cũng nên sớm định ra. Phu thê Trung Nghĩa Bá ở nhà suy nghĩ vài ngày, mới quyết định tới Phủ Anh Quốc Công một chuyến, thương lượng chuyện hôn sự của hai đứa với Nguyệt Côn.

Nguyệt La sớm đã đoán được sẽ có ngày này, bây giờ nghe Bạch Lam kể lại, nàng cũng không quá sốt ruột. Nguyệt La tĩnh tâm suy nghĩ một chút, lại hỏi Bạch Lam: “Phụ thân đâu? Tối gặp bọn họ rồi sao?”

Bạch Lam gật đầu: “Ngũ lão gia đã qua đó rồi”.

Nguyệt La chống cằm, lông mày nhíu lại. Nếu Nguyệt Côn còn chưa qua, nàng còn có thể nói trước với ông ấy một tiếng, không cần đồng ý của hôn sự này nhanh như vậy. Đáng tiếc, Nguyệt Côn qua đó rồi, nàng không có cơ hội nói. Nhưng có lẽ cũng không sao, hôm nay chỉ mới thương lượng, chưa chắc có thể định xuống, rất có thể chỉ là hai bên thăm dò ý tứ lẫn nhau. Nguyệt La mở mắt, hỏi: “Tổng Huy ca ca cũng tới sao?”

Bạch Lam lại nói: “Đi cùng ạ, Tổng Huy thiếu gia đang ở chính phòng”.

Nguyệt La gọi Bạch Lam lại gần, ghé sát vào tai nàng ta, dặn dò: “Người đi chính phòng nghe ngóng một chút coi bên trong nói gì. Cẩn thận một chút, đừng để ai phát hiện”.

Bạch Lam cẩn thận gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Nguyệt La đứng trong phòng, đi tới đi lui hai vòng, xem ra chuyện giữa nàng và Tổng Huy không thể kéo dài được nữa. Nên dứt thì phải dứt, cũng tới lúc nên nói chuyện rõ ràng, cứ kéo tiếp như vậy, hôn sự bị định xuống thật thì không dễ giải quyết.

*** **

Tại chính phòng,

Nguyệt Côn ngồi trên ghế thiết mộc, bên trái là phu thê Trung Nghĩa Bá, bên phải là Tổng Huy.

Hôm nay Tổng Huy mặc áo bào màu xanh đậm thêu bô đào, đầu đeo ngọc quan, khí chất gãy gọn, có chút khác biệt so với mọi khi. Nếu thật phải nói khác biệt chỗ nào, đại khái là trong mắt có nhiều vui vẻ hơn, lại càng nhu hòa hơn. Hắn cầm chén trà men trắng hoa văn phù dung, ung dung thản nhiên ngồi nghe Nguyệt Côn và phụ mẫu nói chuyện, ngẫu nhiên cũng đáp lại đôi ba câu.

Nếu là đến để thương lượng chuyện hôn sự, trong lòng đôi bên đều biết rõ, đề tài cho dù vô tình hay cố ý cũng đều hướng về Tổng Huy và Nguyệt La mà nói.

Nguyệt Côn nhấp ngụm trà, nghiêng đầu nhìn Tổng Huy: “Hiện chất đậu tiến sĩ rồi, có tính toán gì không?”

Kết quả thi đình đã có, Tổng Huy đậu bảng nhãn, đứng thứ hai. Đề nhất giáp là nhi tử của Lễ Bộ Thượng Thư – Tả Thừa Hoài, do Sùng Trinh Hoàng Đế phê chuẩn. Mặc dù Tổng Huy xếp sau Tả Thừa Hoài, nhưng vẫn rất được Hoàng Đế coi trọng, quan lộ sau này chắc chắn sẽ thuận buồm xuôi gió.

Tổng Huy đặt chén trà xuống, thái độ cung kính khiêm nhường: “Nếu không có gì bất trắc, hiện chất sẽ được lưu lại Hàn Lâm Viện đảm nhiệm việc biên soạn”.

Năm đó Nguyệt Côn cũng xuất thân từ Hàn Lâm Viện, đối với việc này hai người cũng có không ít đề tài chung.

Một hỏi một đáp, phu nhân Trung Nghĩa Bá bên kia không nhịn được nói: “Mấy năm nay Huy nhi bận học hành, làm trễ nải không ít thời gian. Bây giờ cuối cùng cũng có chút công danh, cũng nên quan tâm tới chuyện thành gia lập thất”. Nói xong bà lại nhìn Nguyệt Côn, thẳng thắn nói: “Huy nhi và A La có hôn ước từ nhỏ, theo ta thấy, hôn sự này có phải nên định ra rồi không?”

Nguyệt Côn không nghĩ phu nhân Trung Nghĩa Bá nói thẳng như vậy, trong nhất thời lại có chút không trả lời được: “Chuyện này...”

Tuy rằng ông có ý để hai nhà kết thân, nhưng khó sở dục đặng, nói gả liền gả, vẫn có chút không nỡ. Hơn nữa nếu đồng ý quá nhanh, không phải làm nữ nhi của mình mất giá sao? Dù thế nào cũng phải thương lượng lại lần nữa, mới một lần liền gả ra ngoài, thật giống như không ai thèm cưới nữ nhi của ông, nên mới phải vội vàng đưa ra ngoài.

Nguyệt Côn suy nghĩ cẩn thận, lại nhấp ngụm trà, chậm rãi nói: “Tổng phu nhân nói không sai, hôn sự của A La và hiện chất nên suy nghĩ thật kỹ. Chỉ là, A La còn nhỏ, ta cũng không muốn gả sớm, nói thế nào cũng phải đợi sau cập kê...”

Nguyệt La sắp sửa mười bốn, nói cách khác, còn phải chờ một năm nữa.

Nhưng mà Tổng Huy đã hai mươi rồi, đợi thêm một năm nữa có phải là quá lâu hay không? Phu nhân Trung Nghĩa Bá có chút do dự, bình tĩnh nghĩ lại một chút, cảm giác mấy lời vừa rồi của bà có chút nóng vội, liền dịu giọng nói lại: “Sau khi cập kê mới gả không hẳn không thể, ý của ta là, có thể đính

hôn trước, đến lúc đó mới đón dâu...”

Chỉ cần định thân, chậm thêm một năm nữa cũng không sao cả.

Bà đã gặp qua Ngụy La vài lần, đối với tiểu cô nương này mọi thứ đều rất hài lòng. Không những xinh đẹp, còn nhu thuận hiểu chuyện, quan trọng là Tổng Huy rất thích nàng ta, nếu vì thế mà đợi thêm một năm nữa, cũng rất đáng giá.

Ngụy Côn suy nghĩ một lát, mới miễn cưỡng gật đầu, nhìn Tổng Huy hỏi: “Hiện chất thấy thế nào?”

Lông mày Tổng Huy giãn ra, lại cười nói: “Hiện chất nguyên ý chờ A La cập kê”.

Ý tứ rõ ràng, liền bàn tới sinh lễ, định ra hôn kỳ.

Nha hoàn dâng thêm trà nước, Bạch Lam bung một chén trà đưa cho Tổng Huy, dưới đáy còn đề một tờ giấy. Tổng Huy chắc cũng cảm giác được, nhìn Bạch Lam một cái, nàng ấy cúi đầu, mặt không đổi sắc nói: “Thỉnh Tổng thiếu gia dùng trà”. Nói xong liền khom người đi ra khỏi phòng.

Tổng Huy bung tách trà, thừa dịp mấy người Ngụy Côn đang nói chuyện liền mở tờ giấy ra xem, sau khi xem xong liền lặng lẽ thu vào tay áo, đứng dậy nói với Ngụy Côn: “Bà bá và phụ mẫu chậm rãi tán gẫu, hiện chất xin phép ra ngoài một chút”.

Người có việc gấp, Ngụy Côn tất nhiên không hỏi nhiều, gật gù đầu cho hắn đi ra ngoài.

*** **

Tổng Huy đi ra khỏi chính phòng, liền thấy Kim Lũ đứng cách đó không xa chờ hắn.

Chờ Tổng Huy đi tới, đi theo hành lang nhỏ tới cuối đường, lên trước nữa chính là cửa Tùng Viên. Trước cửa viện có một gốc cây tùng, cao lớn thẳng tắp, hướng thẳng lên trời. Lúc này, có một tiểu cô nương đứng dưới tàng cây, nàng mang giày trắng, mặc váy màu thạch lựu. Hai loại màu sắc, một cái trắng thuần tốt cùng, một cái lại điểm lệ rực rỡ, trông Ngụy La giống như hoa lựu nở rộ đầu mùa, xinh đẹp động lòng, mềm mại ướt át.

Tổng Huy cất bước tiến lên, gọi một tiếng: “A La muội muội”.

Ngụy La nhìn hắn, khẽ cười: “Tổng Huy ca ca”.

Tờ giấy vừa rồi đúng là do Ngụy La viết, nàng từ trong miệng Bạch Lam biết được chuyện bọn họ thương lượng, thừa dịp người còn chưa đi, muốn nói rõ mọi việc với hắn.

Tổng Huy đứng cách Ngụy La vài bước, khoảng cách này không xa không gần, hợp với lễ nghi, không dễ khiến người khác hiểu lầm: “A La muội tìm ta có việc sao?”

Từ trước khi Tổng Huy tới đây, Ngụy La đã nghĩ ra mấy lời tốt lắm. Hắn tới rồi, hai tay nàng chấp ở sau lưng, hai mắt mỉm cười, ngữ điệu bình tĩnh nói với hắn: “Tổng Huy ca ca, chúng ta từ hôn đi, muội không muốn gả cho ca ca”.

Nụ cười trên mặt Tổng Huy cứng đờ, kinh ngạc đứng im tại chỗ, có chút ngạc nhiên và thất thố nói: “Cái gì?”

Ngụy La cup mắt, không nhúc nhích, tiếp tục nói: “Muội biết hôm nay Tổng Huy ca ca tới đây vì chuyện hôn sự của chúng ta, muội cũng biết chúng ta được chỉ hôn từ khi muội còn nhỏ nếu không có gì ngoài ý muốn, sau này muội sẽ làm nương tử của huynh”. Nàng ngẩng đầu, gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn cười ngọt ngào, nhưng những lời trong miệng lại như băng tra tử (1), đâm vào ngực người nghe. “Gần đây muội suy nghĩ rất nhiều, muội chỉ coi huynh là ca ca, đối với huynh không có tình yêu nam nữ. Nếu miễn cưỡng gả cho huynh, sau này chúng ta cũng sẽ không hạnh phúc”.

Ngụy La nghĩ tới rất nhiều cách để nói chuyện từ hôn với Tổng Huy, chỉ có cách này là ít tổn thương nhất.

Tổng Huy rất tốt, nàng không nỡ làm tổn thương hắn, lại không muốn gả cho hắn. Nếu hắn có thể đồng ý từ hôn, vậy thì không còn gì có thể tốt hơn, tất cả đều vui vẻ.

Tổng Huy đứng tại chỗ, yên lặng nhìn Ngụy La, rất lâu không nói gì.

Tâm tình của hắn thay đổi rất nhanh, vừa rồi thương lượng hôn sự của bọn họ, hắn có cảm giác mình lập tức sẽ có được nàng. Tiểu cô nương này là người hắn nhìn lớn lên, đối với nàng có rất nhiều tình ý, nhưng chỉ có mình hắn hiểu rõ. Nháy mắt tiếp theo, nàng lại nói cho hắn biết, nàng không muốn gả cho hắn, nàng nói gả cho hắn sẽ không hạnh phúc.

Nàng còn chưa gả cho hắn, làm sao biết được sẽ không hạnh phúc?

Tổng Huy nhin không được tiến lên hai bước, hào quang trong mắt trở nên âm u, người xưa nay điềm tĩnh ôn nhu như hắn, bây giờ lại có chút không biết làm sao: “Có phải muội cảm thấy quá đường đột không? Nếu muội không muốn, A La, ta có thể đợi thêm hai năm nữa...”

Ngụy La lắc đầu, ngẩng đầu nhìn hắn: “Không phải vậy...” Giọng Ngụy La trong trẻo, chậm rãi nói: “Tổng Huy ca ca, muội có người trong lòng”.

Trước kia Tổng Huy rất thích nghe Ngụy La nói chuyện, cảm thấy thanh âm của nàng giống như được bọc một tầng đường, vừa ngọt lại vừa mềm. Bây

giờ mới phát hiện, trong mặt ngọt còn có con dao sắc, mỗi câu nói của nàng, giống như một dao đâm vào lồng ngực hắn. Tim hắn đau như bị dao cắt, không nói gì cả, hồi lâu sau mới khàn khàn hỏi: “Là ai?”

Nguy La chớp mắt mấy cái, không nói cho Tống Huy biết.

Nàng không nói, hắn đại khái cũng có thể đoán được là ai.

Là Triệu Giới sao? Lúc ở Cảnh Hòa sơn trang, ham muốn chiếm giữ của hắn ta đối với A La rõ ràng như vậy, hắn sớm nên ý thức được mối nguy này. Bây giờ Triệu Giới làm được, đoạt đi tiểu cô nương của hắn...

Trong ngực Tống Huy khó chịu, ần ần đau, lại cảm thấy không biết nên nói gì không nên nói gì. Hắn cho rằng A La là của hắn, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ mất đi, bây giờ đột nhiên lại cảm nhận được, trong chốc lát không thể tiếp thu nổi. Tống Huy cầm tay nàng, từng chữ từng chữ, mang theo chút cố chấp nói: “Ta không từ hôn...” Hắn nhìn nàng, lặp lại câu nói của mình: “A La, ta không muốn từ hôn...”

Tống Huy dùng lực, Nguy La lui về sau, nhưng không thể rút tay ra.

Nguy La nhú mày, nàng cho rằng mình nói như vậy, Tống Huy sẽ đồng ý. Sao có thể như vậy? Bây giờ hắn không đồng ý từ hôn, nàng ngược lại rơi vào cảnh khó khăn.

Đúng vào lúc này, một cánh tay thon dài chen vào giữa hai người.

Triệu Giới nắm tay Tống Huy, chặn trước mặt Nguy La, thanh âm lạnh lẽo: “Buông tay!”

(1) Băng tra tử (冰碴子): Gốc rạ đóng băng

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Tiểu cô nương nhẩn tâm

Lần này Triệu Giới tới tìm Anh Quốc Công, thật ra là vì hôn sự giữa Nguy La và Phủ Trung Nghĩa Bá.

Nửa canh giờ trước, hắn ở trong phòng đánh cờ với Anh Quốc Công, nhìn như đánh cờ, nhưng kì thực là đang bàn chính sự.

Triệu Giới lấy trong hộp ra một quân cờ đen, đặt lên giữa bàn cờ, mắt phượng sụp xuống, phong thái ung dung. Hắn chậm rãi nói: “Tin tức bản vương bị thương cách đây không lâu, chắc Anh Quốc Công cũng đã biết”.

Anh Quốc Công Nguy Trường Xuân gật đầu, theo sát nước cờ của Triệu Giới mà đánh ra một quân cờ trắng: “Từ lúc điện hạ trở về Kinh Thành đã nghe thấy. Không biết thương thế của Điện hạ thế nào? Còn đáng ngại hay không?”

Chuyện Tĩnh Vương bị thương cũng không phải chuyện nhỏ. Huống gì Triệu Giới lại không có ý giấu giếm tin tức, ngày hôm sau gần như cả kinh thành đều biết Triệu Giới gặp nạn trên đường về kinh, trên người bị thương, thương thế nghiêm trọng. Anh Quốc Công vốn muốn đi Phủ Tĩnh Vương thăm dò bệnh tình của hắn, nhưng nếu bị truyền tới tai Sùng Trinh Hoàng đế, nhất định sẽ khiến Hoàng đế nghi kỵ, suy nghĩ kỹ một chút, ông đành không đi nữa.

Hôm nay Triệu Giới lấy danh nghĩa: “Ngẫu nhiên đi ngang qua, luận bàn kỳ nghệ” để báỉ phỏng Anh Quốc Công, hai người mới gặp mặt một lần.

Triệu Giới nói một tiếng không đáng lo, lại cầm lên một viên cờ đen, cầm trong tay vuốt vuốt, không vội đặt cờ xuống. Hồi lâu sau, hắn mới nói: “Anh Quốc Công có biết là ai muốn lấy mạng bản vương không?”

Nguy Trường Xuân không phải không nghĩ tới vấn đề này, bây giờ Triệu Giới hỏi tới, trầm ngâm một lát rồi đáp: “Không lẽ có liên quan tới Lục hoàng tử?”

Ở thời điểm mấu chốt này, người duy nhất có động cơ để ra tay chỉ có Lục hoàng tử - Triệu Chương. Lần này Triệu Giới đi Thiểm Tây cứu trợ, là làm việc tốt, nhất định sẽ được Sùng Trinh Hoàng đế khen thưởng, thụ phong ban thưởng. Như vậy, đối với Triệu Chương là một loại uy hiếp, trong lòng Triệu Chương không có ý gì tốt, nhân cơ hội mà động thủ cũng không phải không thể.

Triệu Giới thấp giọng cười một tiếng, cũng chẳng nói đúng sai, chỉ đánh ra một quân cờ: “Xác thật có quan hệ với hắn. Có điều lão Lục chỉ là người đứng sau màn thi hành mệnh lệnh, thật sự động thủ là một người khác”.

Triệu Giới hiểu Triệu Chương rất rõ, nội tâm Triệu Chương quanh co, trừ phi bị ép tới đường cùng, nếu không sẽ không làm ra chuyện xúc động như vậy, dễ dàng bại lộ chân tướng. Chuyện này đến tám chín phần không phải do Triệu Chương làm, hắn ta chỉ là sống chết mặc bây mà thôi.

Ngụy Trường Xuân bung tách trà sứ xanh vẽ hoa cúc lên nháp một ngum, nhin không được hỏi: “Không biết người mà Vương gia nói tới, đến tốt cùng là ai?”

Triệu Giới cười cười, bình tĩnh nói: “Nhữ Dương Vương Lý Tri Lương”.

Nhữ Dương Vương là người xúc động lỗ mãng, đầu óc ngay thẳng, nói khó nghe hơn một chút chính là đầu óc ngu si tứ chi phát triển. Nhất định là ông ta đã nghe được gì đó, biết việc tay Lý Tụng bị thương có liên quan tới Triệu Giới, trong lòng oán hận, lúc này liền tìm cơ hội để báo thù cho nhi tử. Đáng tiếc ông ta làm việc không tới, sợ hãi quá nhiều, Triệu Giới chỉ cần cho người âm thầm điều tra, liền tra rõ được Lý Tri Lương không thoát khỏi liên can tới vụ này.

Lý Tri Lương thật cho rằng ba mươi năm mươi người liền có thể lấy mạng hắn sao? Cũng quá coi thường Triệu Giới hắn rồi!

Ngụy Trường Xuân nghe vậy, bưng tỉnh đại ngộ, trên mặt không lộ ra vẻ sợ hãi, thẳng thắn hỏi: “Vương gia định xử lý như thế nào?”

Một tay Triệu Giới chậm rãi xoay nhẫn ngọc lưu ly trên ngón cái, mắt phượng đen láy sâu thẳm, bờ môi khẽ cong: “Ta đã bày ra đại cục, đến lúc đó chỉ cần Anh Quốc Công ra mặt, giúp bản vương một chút...” Hắn lại cầm lên một quân cờ đen, chặn lại đường đi của cờ trắng: “Quân cờ này của Lục đệ, không dùng được nữa rồi”.

Về mặt Anh Quốc Công nghiêm túc: “Vay nghe theo vương gia căn dặn, hạ quan nhất định tận lực tương trợ”.

Nói xong chính sự, Triệu Giới và Anh Quốc Công cũng đánh xong ván cờ, cũng đã khoảng giờ tỵ, Triệu Giới liền thuận miệng nói: “Nếu bản vương nhớ không lầm, Tứ tiểu thư của quý phủ hình như có hôn ước với nhi tử của Trung Nghĩa Bá?”

Anh Quốc Công gật đầu, không giấu giếm nói: “Cháu gái A La và Tống Huy đã đính hôn từ trong bụng mẹ, bây giờ cả hai đều đã trưởng thành, ngày thành thân chắc cũng không xa”.

Trên mặt Triệu Giới nhìn không ra một chút biểu cảm nào, cũng không nói gì nữa.

Ngụy Trường Xuân cho rằng Triệu Giới chỉ thuận miệng hỏi, đang chuẩn bị bỏ qua đề tài này, không nghĩ tới Triệu Giới giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng, gần từng chữ nói: “Phủ Trung Nghĩa Bá và Triệu Chương có quan hệ thế nào, Anh Quốc Công không cần bản vương phải nói rõ chứ. “Còn da lông mọc, còn chồi nảy cây”, Anh Quốc Công không nghĩ gã Tứ tiểu thư cho Tống Huy rồi, kết cục sau này sẽ thế nào?”

Ngụy Trường Xuân giật mình, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Triệu Giới rũ mắt, vừa vận nhìn tới dấu răng nhai lộ ra trên cổ tay, dấu vết cũng không còn rõ ràng như trước, nhưng vẫn mờ nhạt không biết mất: “A La là cô nương thông tuệ nhảy bén, bản vương niệm tình nàng thân cận với Lưu Ly, nên mới có chút nhiều lời chỉ điểm một hai câu. Cửa hôn sự này, mong Anh Quốc Công vẫn là cẩn trọng suy tính lại”.

Ngụy Trường Xuân biểu cảm ngưng trọng, không thể không thừa nhận Triệu Giới nói có lý, nhất là câu – “Còn da lông mọc, còn chồi nảy cây”.

Anh Quốc Công yêu thương Ngụy La, tất nhiên không muốn nàng bị kẹp ở giữa hai nhà mà khó xử, sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng. Chỉ là muốn từ hôn không phải chuyện dễ như vậy! Anh Quốc Công nói: “Vương gia nói rất đúng, chỉ là cửa hôn sự này đã định rất nhiều năm, nếu đột nhiên bội ước, người khác nhất định cho rằng Phủ Anh Quốc Công nói không giữ lời...”

Ngón tay Triệu Giới gõ nhẹ lên bàn cờ, bên môi chậm rãi tuôn ra một tràng cười: “Anh Quốc Công hiểu lầm ý của bản vương rồi, bản vương chỉ nói ngại thận trọng suy nghĩ, cũng không nói ngại từ hôn. Chuyện bội ước này, để Phủ Trung Nghĩa Bá làm cũng không phải không thể”.

Phủ Trung Nghĩa Bá đang dần dần xuống dốc, ngày càng lụn bại, nếu không phải sau lưng có Ninh Quý Phi và Triệu Chương chống đỡ, chỉ sợ không còn ai hỏi thăm. Cũng may đến đời Tống Huy không chịu thua kém, thi đậu Bảng nhãn, nếu quan lộ thuận lợi, làm rạng rỡ tổ tiên cũng không phải việc khó. Tống Huy lại đối với Ngụy La có tình, muốn hắn cam tâm tình nguyện từ hôn, chắc chắn không dễ dàng như vậy... Vậy thì chỉ còn một đường tắt, để phu thê Trung Nghĩa Bá nhúng tay vào.

Trong lòng Triệu Giới đã tính toán một phen, cũng không nói với Anh Quốc Công. Hắn đứng dậy, đẩy tấm bình phong, ra khỏi phòng đánh cờ: “Trước khi bản vương xuất cung, Lưu Ly có nhờ bản vương nói vài câu với Tứ tiểu thư, không biết nàng ấy đang ở đâu?”

Ngụy Trường Xuân theo sát phía sau, nghe vậy nói: “Vương gia chờ một lát, thần kêu người gọi A La tới”.

Triệu Giới dừng một chút mới nói: “Không cần, bản vương tự mình qua đó”.

*** **

Vì thế mới có một màn trước mắt này.

Lông mày Triệu Giới chụm lại, lạnh tới run người, đôi mắt đen sâu không thấy đáy nhìn Tống Huy chăm chăm, không nói lời nào, lực đạo trong tay không tự chủ mạnh thêm.

Anh Quốc Công tiến đến, nhíu mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì? A La, cháu và Tống thể tử đang nói chuyện gì?”

Anh Quốc Công từ phía sau đi tới chỉ thấy hai người đứng quá gần, Tống Huy giữ chặt tay Ngụy La, Ngụy La giãy giụa không thoát ra được, hai người giống như đang xảy ra tranh chấp gì đó. Lúc này Triệu Giới tiến lên ngăn cản, Anh Quốc Công cũng không cảm thấy có gì không thích hợp, thậm chí còn có chút cảm kích.

Tống Huy đón lấy ánh mắt của Triệu Giới, lại nhìn Ngụy La ở phía sau, cô đơn và bi thương lóe lên trong mắt, rồi chột cúi đầu, buông tay Ngụy La ra. Hắn lui về sau hai bước, chấp tay với Anh Quốc Công, thành khẩn nói: “Vãn bối vô lễ, thất lễ với A La muội muội, xin Quốc Công gia thứ lỗi”.

Trong lòng người khác, Tống Huy vẫn là người có cử chỉ bề ngoài hoàng thượng, là thiếu niên biết tiến lùi lễ độ, rất hiếm khi có hành động liều lĩnh như hôm nay. Tuy Anh Quốc Công bất mãn, nhưng cũng không nói gì làm khó hắn, chỉ nhàn nhạt nói: “Tuy ngươi và A La có hôn ước, nhưng cũng không nên quá thân cận như vậy. Hành động như hôm nay, sau này không nên có nữa”.

Tống Huy không giải thích, chỉ bày ra thái độ nhận sai: “Vâng, Tống Huy xin tuân theo dạy bảo”.

Anh Quốc Công lúc này miễn cưỡng gật gật đầu, nhìn Triệu Giới: “Không biết Tĩnh Vương có lời gì muốn nói với A La?”

Triệu Giới xoay người, đứng cách Ngụy La vài bước, mắt phượng sụp xuống, bộ dáng nghiêm chỉnh, có lẽ là vì tức giận trong lòng còn chưa nguôi, giọng nói có chút lạnh nhạt: “Tháng sau Lưu Ly muốn đi Tử Ngự Sơn trang ở ngoài thành nghỉ hè, cố ý mời Tử tiểu thư đi cùng”.

Ngụy La đứng tại chỗ, Lưu Ly muốn đi Sơn trang nghỉ hè, tại sao Triệu Giới lại nói với nàng? Ngụy La suy nghĩ một chút, Triệu Giới chọn trường hợp này nói ra, căn bản không cho nàng cơ hội từ chối, nàng suy nghĩ rồi nói: “Làm phiền Tĩnh Vương ca ca thay muội nói với Lưu Ly một tiếng, lúc đó muội sẽ đi cùng”.

Triệu Giới nhìn Ngụy La, trước kia lúc hắn nhìn nàng, trong mắt lúc nào cũng mang theo ý cười, bây giờ đôi mắt đó chẳng có chút vui vẻ nào. Ngẫm lại cũng đúng, hắn bị trọng thương, nàng chẳng qua thăm lần nào, trong lòng hắn nhất định không dễ chịu gì?

Nhưng nàng cũng không có cách nào, ai bảo quan hệ của bọn họ không thể để cho người ta biết chứ.

Triệu Giới thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt nói: “Nếu Tử tiểu thư đồng ý, liền tự mình vào cung một chuyến, Lưu Ly còn có lời muốn nói với muội”.

Ngụy La sững sờ: “Đi bây giờ?”

Triệu Giới nói ừ, mở mắt nhìn nàng: “Xe ngựa trong cung đã đợi bên ngoài phủ, Lưu Ly cố ý dặn dò bản vương tự mình hộ tống muội vào cung.”

Ngụy La: “...”

Thật sự là ý của Lưu Ly sao? Không phải ý của hắn?

Ngụy La biết rõ không từ chối được, mím môi, gật đầu nói: “Nếu đã vậy, Tĩnh Vương ca ca chờ muội một chút, muội trở về đổi một bộ quần áo rồi đi”.

Trên người nàng đang mặc thường phục, bởi vì ngoài trời nóng, bên trong chỉ mặc áo lụa ngắn, xiêm y mỏng manh, mặc ở nhà còn được, nếu ra cửa thì không tốt lắm. Ai biết Triệu Giới nhìn nàng một cái, môi mỏng mở ra, không nhịn được nói tiếp: “Không cần, cứ vậy đi thôi”. Ánh mắt Triệu Giới lướt xuống, nhìn váy màu thạch lựu thêu tơ vàng và giày hài đường của nàng, lời nói hàm chứa nhiều thâm ý: “Lưu Ly sẽ không để ý”.

Ánh mắt Triệu Giới tĩnh mịch, Ngụy La vô thức lui về phía sau, định giấu giày đi không để hắn nhìn: “A... Như vậy cũng được”.

Một khi đã như vậy, nàng chỉ có thể vào cung.

Anh Quốc Công cung kính tiễn Triệu Giới ra ngoài phủ, Ngụy La chần chờ một lát, dẫn Kim Lũ và Bạch Lam đi theo. Lúc đi ngang qua Tống Huy, nàng dừng lại một chút, cuối cùng cũng không nói gì, đi lướt qua.

Thật là một tiểu cô nương nhẫn tâm, lúc nàng quyết định phân rõ giới hạn với ngươi, ngay cả một chút ảo tưởng cũng không lưu lại.

Tống Huy chậm chậm xoay người, nhìn bóng lưng Ngụy La càng lúc càng xa. Lời nói vừa rồi của nàng còn quanh quẩn bên tai hắn, đuổi không đi được.

Thật sự muốn từ hôn sao?

Đây là tiểu cô nương hắn nhìn lớn lên, hắn muốn nâng niu nàng trong tay, phụng ử trong lòng. Vô số lần hắn nghĩ tới sau khi thành thân sẽ đối tốt với nàng, thương nàng yêu nàng, thân mật khăng khít. Trước kia hắn nhìn nàng không đủ, thành thân rồi liền có thể đóng kín cửa mà nhìn nàng, nhìn nàng thật đủ. Đáng tiếc... nàng không cho hắn cơ hội này.

*** **

Xe ngựa son son trước cửa Phủ Anh Quốc Công chậm rãi lăn bánh, đi về hướng hoàng cung.

Một khắc sau, xe ngựa đột nhiên dừng lại trên đường.

Ngụy La ngồi trong xe cảm thấy lộp bộp.

Nháy mắt tiếp theo, rèm che màu xanh đen bị nhấc lên, thân ảnh Triệu Giới mặc áo bào xanh đen thêu mảng xà đập vào mắt nàng. Ngụy La không tự chủ nắm chặt quả đấm nhỏ: “Tình Vương ca ca...”

Triệu Giới quét mắt qua người nàng, nói với Kim Lũ và Bạch Lam ở trong: “Đi ra, bản vương có chuyện nói với tiểu thư các người”.

Về mặt Kim Lũ và Bạch Lam có chút chần chừ do dự. Nếu bọn họ đi ra, trong xe ngựa chỉ có Tình Vương Gia và tiểu thư, Tình Vương sẽ không làm gì tiểu thư chứ?

Ngụy La suy nghĩ một chút, nói với bọn họ: “Hai người xuống đi, ta nói với Tình Vương ca ca vài lời. Nếu có chuyện gì, ta sẽ gọi các người”.

Kim Lũ và Bạch Lam liếc mắt nhìn nhau, lúc này mới xuống xe ngựa.

Triệu Giới khom lưng đi vào trong xe, xe ngựa vốn không chặt, chẳng biết tại sao sau khi có thêm Triệu Giới lại phá lệ chặt chẽ. Có lẽ vì thân hình hắn cao ngất, che ở trước mặt nàng, khiến nàng có cảm giác áp bách.

“Tình Vương...”

Lời còn chưa dứt, rèm che rũ xuống, ngăn đi ánh sáng bên ngoài, ánh mắt người trong xe thoáng chốc trở nên không hiểu lý lẽ.

Triệu Giới cúi người, vây nàng giữa người hắn và vách xe, một tay hắn chống lên vách xe, một tay nâng gương mặt nhỏ nhắn của nàng lên, gấp gáp ngậm lấy môi nàng, ngăn lại mấy lời trong miệng nàng.

(1) Nguyên văn: 皮之不存, 毛将焉附- dịch sát nghĩa: da không còn, lông mọc ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Nàng cũng muốn lấy Đại ca ca

Ngụy La bị hôn tới đầu óc choáng váng, chỉ cảm thấy ngay cả thở cũng là một vấn đề. Triệu Giới lại cố tình không chịu buông tha cho nàng, ở trên môi nàng vừa cắn vừa mút, giống như dã thú đói khát đã lâu cuối cùng cũng tìm được thức ăn, quyết không ăn nàng vào bụng tuyệt không bỏ qua. Nụ hôn của hắn mang theo giận dữ và cường thế, nàng nghiêng đầu né tránh, Triệu Giới liền cắn đầu lưỡi nàng uy hiếp, cho tới khi nàng ngoan ngoãn bắt động, động tác của Triệu Giới mới dần dần ôn nhu liếm mút, đem lời nói của nàng nuốt cả vào bụng.

Hồi lâu sau, cuối cùng Triệu Giới cũng buông Ngụy La ra, ngón cái nhẹ nhàng vuốt quanh môi nàng, khàn giọng hỏi: “Vì sao không đến gặp ta?”

Quả nhiên hắn vẫn là đề ý chuyện này, oán giận bất mãn mười ngày qua từng chút một tích góp lại, lúc này nhìn thấy nàng quả thật không nhịn được mà bộc phát.

Đầu lưỡi và môi Ngụy La đều có chút đau, đều do hắn, hôn ác liệt như vậy, còn cắn nàng. Miệng nàng chắc chắn sưng cả lên rồi, lát nữa Kim Lũ và Bạch Lam thấy được nên giải thích thế nào? Ngụy La cắn ngón trỏ của Triệu Giới, giọng nói có chút oán trách: “Tại sao phải đi thăm Đại ca ca?”

Còn phải hỏi sao? Triệu Giới không rút tay về, cúi người hôn lên chóp mũi nàng một cái, giọng nói hạ xuống: “Ta bị thương”.

Nói xong, hắn rút tay ra, nắm tay nàng đặt lên chỗ vết thương ở ngực. Vết thương còn chưa khỏi hẳn, từng vòng lụa trắng quấn chặt lấy, cách lớp y phục cũng có thể nhìn thấy được. Lồng ngực hắn cứng rắn, dưới lồng ngực là trái tim đang đập thình thịch, toàn thân hắn đều toát ra hơi thở mãnh liệt của nam nhân. So với hắn, Ngụy La liền có vẻ nhỏ nhắn hơn nhiều lắm, vừa nhỏ lại vừa mềm, bị Triệu Giới ôm vào trong ngực, giống như một tiểu nha đầu không còn đường nào để chạy, chỉ có thể bị hắn ép hỏi một lần lại một lần: “A La, bảo bối, vì sao không đi thăm ta?”

Mặt Ngụy La ửng hồng, kéo dài tới tận mang tai.

Kể từ khi hắn bày tỏ tâm ý với nàng, trước mặt nàng cũng không thêm cố kỵ gì nữa, thậm chí còn mặt dày mày dạn gọi nàng là “bảo bối”. Ai là bảo bối của hắn? Buồn nôn chết mất, nàng tuyệt không thích xưng hô như vậy.

Nhưng không biết tại sao, trong lòng Ngụy La mềm nhũn, thân thể cũng mềm, ngay cả một chút khí lực phản bác cũng không có.

Ngụy La nghiêng đầu, nhìn chằm chằm gối dựa lớn màu đỏ tía thêu hoa mẫu đơn trong xe ngựa, chậm rãi nói: “Cao tỷ tỷ nói với muội không nên đến tìm huynh”.

Về mặt Triệu Giới lập tức thay đổi, mày kiếm cau lại, ngồi trên đệm màu đỏ hồng, ôm nàng lên đùi, nâng gương mặt nhỏ nhắn của Ngụy La lên, hỏi:

“Nàng ta nói gì với muội?”

Ngụy La không nhìn hắn, đôi mắt trắng đen rõ ràng mở to khê chớp, nói thật: “Hôm đó Cao tỷ tỷ đưa muội ra phủ, nói rằng muội trưởng thành rồi, phải suy nghĩ cho thanh danh của bản thân một chút, về sau không cần tùy ý ra vào Phủ Tĩnh Vương”.

Ngụy La thừa nhận bản thân có ý nói ra chuyện này, nàng có ham muốn chiếm giữ, kể từ khi nhận rõ tâm tư của mình, nàng muốn đem Triệu Giới chiếm làm của nàng. Dựa vào cái gì Cao Đan Dương có thể công khai tuyên bố chủ quyền với nàng chứ? Nàng cũng muốn có Đại ca ca nha! Huống chi nàng cũng không thêm mắm thêm muối gì, chỉ đơn thuần là thuật lại sự thật mà thôi. Ngụy La nhìn Triệu Giới, đôi môi phẫn hồng nhếch lên: “Tĩnh Vương ca ca, ca ca thấy Cao tỷ tỷ nói đúng không?”

Sắc mặt Triệu Giới không tốt chút nào, cúi đầu hôn miệng nhỏ của nàng một chút, trấn trở cọ xát, không nỡ rời đi: “Đừng nghe lời nàng ta”. Mùi vị của tiểu cô nương quá tốt, nếm thử một lần sẽ nghiện, vừa nhìn thấy liền nhịn không được muốn hôn nàng, hôn toàn thân nàng. Đầu óc Triệu Giới coi như thanh tỉnh, cũng biết đây là trong xe ngựa, cũng không làm loạn nữa, tiếp tục nói: “Muội có thể ra vào Phủ Tĩnh Vương hay không là do bản vương định đoạt. Sau này muội gả cho ta, toàn bộ Phủ Tĩnh Vương đều là của muội, muội muốn ra vào thế nào liền là thế ấy”.

Ngụy La nắm lấy tay áo Triệu Giới, có chút chống đỡ không nổi, cơ hồ như nhũn ra trong ngực hắn: “Nhưng hôm nay Phủ Trung Nghĩa Bá tới, nói muốn bàn về hôn sự của muội và Tổng Huy ca ca...”

Mặc dù nàng đã nói rõ với Tổng Huy, hy vọng hắn có thể từ hôn, nhưng hình như Tổng Huy không đồng ý.

Một câu cuối cùng kia của hắn “Ta không muốn từ hôn” còn văng vẳng bên tai nàng, làm nàng có chút áy náy. Thật ra cũng không phải là không có biện pháp khác, Ngụy Tranh thích hắn, chỉ cần nàng dùng chút thủ đoạn là có thể đem Ngụy Tranh giao cho Tổng Huy. Nhưng nàng không muốn để Ngụy Tranh chiếm được tiện nghi, cũng không muốn khiến Tổng Huy tổn thương, chậm chạp không có quyết định.

Triệu Giới nâng Ngụy La lên, nhớ tới một màn ở Phủ Anh Quốc Công, trong mắt lộ ra chút sát khí, nhưng rồi nhanh chóng bị đôi mắt phượng sâu thẳm giấu đi. Hắn cảm tay nhỏ của nàng, như muốn phui đi nhiệt độ của Tổng Huy, chột chột: “Bọn họ nói gì?”

Ngụy La nhớ lại một chút, đem những chuyện Bạch Lam nghe trộm được nói cho Triệu Giới biết: “Phụ thân nói đính hôn trước, một năm sau lại gả tới Phủ Trung Nghĩa Bá”.

Triệu Giới không nói lời nào, cánh tay ôm eo nàng dùng sức siết chặt: “Ý của muội thế nào?”

Ngụy La không rõ chuyện gì: “Sao?”

Triệu Giới cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt chuyên chú: “A La, muội muốn gả cho Tổng Huy hay cho ta? Nếu muốn gả cho ta, bản vương lập tức giúp muội hủy bỏ cửa hôn sự này”.

Chuyện như vậy còn phải hỏi sao? Nếu nàng không muốn gả cho hắn, thì để hắn tùy ý hôn, tùy ý ôm thế sao, hắn nghĩ ai cũng nhận được đãi ngộ này à? Ngụy La thật muốn trợn trắng mắt, nàng không nói cho hắn, để hắn sốt ruột: “Cho dù không gả cho Đại ca ca, muội cũng sẽ rút khỏi hôn sự này”.

Triệu Giới ghen hờn hồi lâu, không nói được gì.

Chờ được một câu “Đồng ý” của nàng quả thật không dễ. Được rồi, trước tiên vẫn nên đem hôn sự giữa Ngụy La và Tổng Huy hủy bỏ đã. Từ hôn rồi hắn mới có cơ hội tới cầu hôn, đến lúc đó mới dụ dỗ tiểu cô nương này cho tốt. Vào tay Triệu Giới hắn rồi còn muốn toàn thân trở ra sao? Không làm nàng hiểu rõ hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Ngụy La tất nhiên không biết trong lòng Triệu Giới đang nghĩ gì, nàng ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ có thể nhìn thấy đường cong cường tráng và hàu kết nhô ra. Hàu kết theo lời nói của Triệu Giới lúc lên lúc xuống, thật muốn sờ sờ một cái, sao lại không giống với cổ của nàng chứ? Cổ nàng bằng phẳng, không có gì cả. Trong lòng tiểu cô nương ngứa ngáy, nhịn không được lại hỏi: “Lúc này Đại ca ca nói gì với Tổ phụ?”

Triệu Giới cúi đầu, vừa vặn nhìn thấy đôi mắt sáng long lanh của Ngụy La, trong lòng mềm xuống: “Không nói gì, chỉ nói chút chuyện ta bị thương thôi”.

Nếu hắn đã quyết giúp nàng từ hôn, trong lòng cũng tự có chủ ý. Không nói cho nàng biết, chỉ là không muốn khiến nàng thêm lo lắng.

Ngụy La rốt cục cũng nhớ đến Triệu Giới bị thương, chui ra khỏi ngực hắn, nhìn nhìn lồng ngực Triệu Giới, lại nhìn cánh tay hắn: “Là ai muốn hại huynh? Thương thế sao rồi, còn đau không?”

Miệng vết thương bắt đầu hồi phục, sớm đã hết đau. Chỉ là mấy ngày nay muốn gặp nàng, muốn ôm nàng, hôn nàng, tiếc là lấy danh nghĩa Lưu Ly gọi nàng nhiều lần, nàng vẫn chưa từng tới Phủ Tĩnh Vương lần nào. Triệu Giới nằm trên giường hận Ngụy La tới nghiêng răng nghiêng lợi, nghĩ xem khi gặp nàng nên trừng phạt thế nào, tới khi gặp rồi, nàng mềm mại nũng nịu gọi hắn một tiếng “Đại ca ca”, lửa giận trong lòng hắn đã nguôi hơn phần nửa.

Triệu Giới cười cười, môi mỏng cong lên, giọng điệu thương lượng nói: “A La hôn một cái ta liền hết đau”.

Ngụy La: “...”

*** ** *

Hai người ở trong xe ngựa nghỉ ngơi tới nửa canh giờ, sắc trời dần ngả về chiều. Kim Lũ và Bạch Lam ở ngoài dè dặt nhắc nhở một câu Triệu Giới mới

buồng Ngụy La ra, đưa nàng vào cung.

Lời trong miệng Triệu Giới cũng không phải giả, tháng sau Triệu Lưu Ly quả thật muốn đi Từ Ngự Sơn Trang nghỉ hè, đi chừng một tháng. Ngoại trừ nàng ấy, Triệu Lâm Lang và mấy vị công chúa khác cũng đi. Mỗi người sẽ mang theo vài người bạn tốt đi cùng, phòng ở Sơn trang nhiều, không lo không có chỗ ở, đến lúc đó sẽ vô cùng náo nhiệt.

Lần này Triệu Lưu Ly gọi Ngụy La vào cung, chính là muốn thương lượng xem cần đem những gì, thuận tiện hỏi Ngụy La xem có muốn dẫn ai đi cùng không.

Ngụy La liền muốn gọi Lương Ngọc Dung cùng đi. Lương Ngọc Dung là cô nương hoạt bát hướng ngoại, nhất định có thể làm bạn với Triệu Lưu Ly.

Triệu Lưu Ly liền đồng ý, chuyện này cứ như vậy mà quyết định.

Mấy ngày kế tiếp, Phủ Anh Quốc Công và Phủ Trung Nghĩa Bá cũng không có động tĩnh gì, chuyện đính hôn cũng không có ai nhắc tới.

Triệu Giới bị thương, Sùng Trinh Hoàng Đế cho hắn ở nhà nghỉ dưỡng, không an bài công việc gì, thời gian này trôi qua thật nhàn hạ. Một ngày kia, Triệu Giới gỡ bỏ lụa trắng trên ngực xuống, tắm rửa, lại đổi cầm bào màu xanh đen thêu hoa văn như ý tứ hợp, sửa sang lại ống tay áo, gọi Chu Cảnh nói: “Đi Phủ Trung Nghĩa Bá một chuyến, gọi Tổng Bách Nghiệp tới, nói bản vương có chuyện muốn gặp hắn”.

Chu Cảnh cũng đoán được đại khái chuyện gì, đơn giản là vì tiểu cô nương Ngụy La kia thôi, cũng không hỏi nhiều, nhận mệnh lui xuống làm việc.

Tĩnh Vương triệt để thua trong tay một tiểu nha đầu mười bốn tuổi... Bao nhiêu cô nương đáng người yêu điệu, lời lỏm xinh đẹp lại không thích, cố tình lại nhìn trúng một cô nương còn chưa trở mặt tốt. Thật nhỏ nha, tay chân nhỏ, cả bả vai cũng nhỏ, đứng cùng Tĩnh Vương hết như thúc thúc dần theo chất nữ, nhìn thế nào cũng thấy không tương xứng. Có điều bỏ qua một chút ít đó, những cái khác thật tốt. Bộ dáng đẹp mắt hơn so với người khác, gương mặt nhỏ như hoa đào ngày xuân, trắng mịn kiểu diêm, rực rỡ long lanh. Không cần mở miệng, đã khiến lòng người mềm đi một nửa, vừa mở miệng nói chuyện, nửa còn lại cũng không giữ được.

Chu Cảnh nghĩ thầm, không trách được vương gia nhà hắn khẩn trương trông chừng Ngụy La như vậy, không chờ được muốn cưới vào cửa. Nhưng phàm là nam nhân, đối với cô nương như vậy đều không có sức chống cự. Nếu không vội vàng chiếm thành của mình, qua một hai năm nữa, đội nàng trở mặt tốt rồi, địch càng lúc càng nhiều thì làm thế nào?

Chu Cảnh tỏ ra thật thông suốt.

Hắn đi Phủ Trung Nghĩa Bá, không bao lâu sau, Trung Nghĩa Bá Tổng Bách Nghiệp liền thấp thòm lo âu chạy tới, kinh hãi đi vào thư phòng, hành lễ với Triệu Giới: “Tham kiến Tĩnh Vương điện hạ”.

Triệu Giới ngồi trên ghế thái sư chạm khắc hình mây, xem ra đã đợi thật lâu, tư thái thong dong, chậm chạp xoay nhẫn bạch ngọc trên tay, gật gật đầu nói: “Không cần đa lễ, ngồi đi”.

Trung Nghĩa Bá thuận theo ngồi ở ghế thái sư bên dưới, trong lòng có chút lo âu thấp thòm.

Xưa nay ông và Tĩnh Vương không có quan hệ gì, tiếp xúc cũng không nhiều, bây giờ Triệu Giới đột nhiên kêu ông tới, khó trách ông nghĩ nhiều. Tổng Bách Nghiệp bắt đầu nghĩ lại xem có phải mình làm sai gì không, chốc tới Tĩnh Vương, nhưng suy nghĩ hồi lâu cũng không có manh mối gì, ngược lại tự mình dọa mình ra một thân mồ hôi lạnh.

Trên triều có không ít đại thần đắc tội với Triệu Giới, chẳng hạn như diêm vận Liễu Đài Khanh năm đó, cũng không biết đắc tội với hắn như thế nào, không bao lâu tội trạng liền bị vạch trần, bãi nhiệm chức quan, cuối cùng còn dẫn tới kết cục đầu thân hai nơi. Nghĩ tới đây, Tổng Bách Nghiệp không nhịn được sợ run cả người.

Ông ngồi đoan chính, lòng bàn tay đầy mồ hôi hỏi: “Không biết Tĩnh Vương điện hạ tìm Tổng mỗ có chuyện gì?”

Triệu Giới ngược mắt, nhìn thẳng ông, không quanh co lòng vòng, không nhanh không chậm nói: “Hôn sự của Phủ Trung Nghĩa Bá và Phủ Anh Quốc Công, bản vương không đồng ý”.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Mua một tặng một

Trong phút chốc, Tổng Bách Nghiệp cho rằng ông nghe lầm.

Tĩnh Vương việc bận quần thân, khi nào có thời gian rảnh mà quan tâm tới hôn sự giữa nhà ông và Phủ Anh Quốc Công? Vì sao lại không đồng ý? Tổng Bách Nghiệp rối như tơ vò, tưởng là mình đắc tội với hắn ở đâu, ngồi trên ghế bành như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, dè dặt hỏi: “Không biết lời

của Tĩnh Vương điện hạ là có ý gì?”

Triệu Giới đem bất an sợ hãi của Tống Bách Nghiệp thu vào mắt, mày kiếm giương lên, ra hiệu cho Chu Cảnh: “Lấy thứ đó mang ra, để Trung Nghĩa Bá xem một chút”.

Chu Cảnh đứng ở ngoài cửa, sớm đã chờ đợi một lúc. Nghe vậy liền lấy từ trong tay áo ra một quyển sách được sao chép lại, đưa tới trước mặt ông, không nói câu nào, lui về chỗ cũ.

Đó là một quyển danh sách bìa màu xanh, Tống Bách Nghiệp không rõ chuyện gì nhận lấy, mở ra xem hai trang, sắc mặt lập tức còn trắng hơn cả tờ giấy!

Hai tay ông run rẩy, dường như cầm không yên quyển danh sách, nơm nớp lo sợ nhanh chóng đóng lại, lại nhìn về phía Triệu Giới, ngay cả lời nói cũng có chút không rõ ràng: “Điện hạ... đây là...”

Tâm tình Triệu Giới vô cùng vui vẻ, môi mông mím cười, dù bận vẫn ung dung hỏi: “Trung Nghĩa Bá tìm được tên mình sao?”

Trong lòng Tống Bách Nghiệp hoảng sợ tột độ, vắt hết óc cũng không rõ đến tột cùng hẳn có ý gì.

Tập sách đó là của Triệu Chương, trên đó không chỉ ghi lại danh sách tất cả các đại thần cùng hắn ta bí mật qua lại, còn ghi chép những việc mà bọn họ đã từng mưu sự, từ việc lớn như bí mật tàng trữ binh khí, đến việc nhỏ như nhận hối lộ làm việc trái luật, từng thứ một đều được viết rõ ràng tường tận, khiến người khác có muốn cũng không thể xem nhẹ được. Vốn dĩ Triệu Chương chỉ thuận tiện ghi lại một bản, miễn cho bản thân quên đi, về sau việc càng lúc càng nhiều, vô hình chung trở thành từ huyệt của hắn ta. Một khi rơi vào trong tay người khác, không chỉ Triệu Chương, mà cả thủ hạ lẫn đại thần phe hắn ta đều gặp nạn.

Triệu Chương giấu quyển sách này rất kỹ, ngoại trừ chính hắn ta căn bản không ai biết rõ.

Bây giờ quyển sổ này lại nằm trong tay Triệu Giới! Đến tột cùng làm sao Triệu Giới lấy được nó? Bọn họ còn có thể có đường thoát sao?

Tống Bách Nghiệp vội vàng thu hồi tâm tư, vài năm nay ông đi theo Triệu Chương làm những việc gì, có thể đã bị ghi chép trong đây hay không? Không nghĩ tới thì không biết, vừa nghĩ liền toát ra một thân mồ hôi lạnh, ông lại nhìn Triệu Giới trấn định bình tĩnh trước mặt, có chút thờ không ra hơi: “Vương gia...”

Những năm nay ông vì bảo toàn Phủ Trung Nghĩa Bá, làm không ít việc. Phần lớn không ảnh hưởng tới toàn cục, nhưng có vài việc trí mạng, bây giờ chỉ có thể khẩn cầu Triệu Giới trước mắt còn chưa biết hết mọi việc.

Đáng tiếc, Phật không nghe thấy lời ông khẩn cầu. Triệu Giới vẫn một bộ dáng nhàn nhã thông dong như trước, giọng nói nhàn nhạt, nhẹ nhàng băng qua liền có thể không chế sinh tử một nhà bọn họ: “Nếu ta nhớ không lầm, chuyện bí mật tàng trữ binh khí này, Trung Nghĩa Bá cũng không tránh khỏi liên quan đi? Các người giấu ở nơi nào, Nam Xương - Từ Châu sao? Chỗ đó có ba ngọn núi vây quanh, chỉ có một đường ra, đúng là chỗ tốt. Đáng tiếc có chút xa, nếu muốn nói đây, chỉ sợ là tính mỗi vận chuyển binh khí, liền phải tốn vài ngày”.

Lúc này Tống Bách Nghiệp không biết nói gì, Triệu Giới vậy mà cái gì cũng biết! Hắn biết rõ ràng tường tận hành động của bọn họ, thậm chí còn rành rõi giúp bọn họ phân tích thế cục, rốt cuộc trong tay hắn nắm được bao nhiêu điểm yếu của bọn họ?

Lần đầu tiên Tống Bách Nghiệp lĩnh giáo sự lợi hại của Triệu Giới, khó trách ai cũng nói người này tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn lão làng, đắc tội ai chứ ngàn vạn lần đừng đắc tội Tĩnh Vương Triệu Giới. Hắn nhìn như im hơi lặng tiếng, thật ra đã sớm nhìn thấu toàn cục, đem người khác đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Tống Bách Nghiệp lau lau cái trán đầy mồ hôi, thất kinh quỵ xuống trước mặt Triệu Giới, nói năng lộn xộn: “Vương gia tha mạng, binh khí ở núi Xương Nam không liên quan tới thần... Thần bắt quả chỉ đi tới đó một lần mà thôi...”

Triệu Giới không hề bị lay động, cười hỏi: “Nếu đã không liên quan, vậy Trung Nghĩa Bá đi đến đó làm gì?”

Tống Bách Nghiệp á khẩu không nói được, nghĩ nghĩ tìm ra một lý do tốt, nhưng “Thần...” cả nửa ngày cũng không nói được gì cả. Suy cho cùng thì ông quả thật có liên quan tới việc giấu binh khí, mặc dù không phải chủ mưu, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể liệt vào tông phạm. Mấy năm nay Triệu Chương tìm người chế tạo binh khí, đều do ông chu toàn, mỗi tháng có thể rút từ trong đó ra một hai phần, duy trì chi tiêu của Phủ Trung Nghĩa Bá. Bây giờ chuyện này bị Triệu Giới biết rõ, nếu truyền tới tai hoàng đế, ông đảm bảo mình không còn đường sống...

Nghĩ tới đây, ông càng thêm sợ hãi.

Triệu Giới lại xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay, rất thông thả nói: “Trung Nghĩa Bá nếu muốn bảo toàn tính mạng của mình và gia quyến, liền nghe bản vương, lui hôn sự với Phủ Anh Quốc Công đi”.

Tống Bách Nghiệp không biết phải làm sao, hai chuyện này có liên quan sao? Lui hôn sự với Phủ Anh Quốc Công, ông liền có đường sống? Ông cầm quyển sách trong tay, giống như đang cầm phải củ khoai lang nóng phỏng tay: “Vì sao Tĩnh Vương điện hạ không cho phép hôn sự giữa Phủ Trung Nghĩa Bá và Phủ Anh Quốc Công?”

Triệu Giới liếc Tống Bách Nghiệp một cái, đôi mắt đen sâu thẳm hàm ý cảnh cáo: “Đây là chuyện của bản vương, không tới phiên người nhiều lời”.

Tổng Bách Nghiệp bị liếc tới sợ hãi, chỉ cảm thấy sau lưng một trận lạnh buốt, lập tức gật đầu liên tục, nói: “Là... Là Tổng mỗ đi quá giới hạn”.

Chuyện nên nói đã nói xong, ông lại cân nhắc kỹ lưỡng một phen, hôn sự này sợ là không thể tiếp tục duy trì. Tình Vương Triệu Giới tự mình mở miệng, cho dù không nỡ, cũng phải nhẫn tâm cắt đứt quan hệ. Dù sao so với Ngụy La, trăm cái đầu của Phủ Trung Nghĩa Bá cũng quan trọng hơn một chút, tức phụ nhi không có có thể thú người khác, mạng mất rồi thì không kiếm lại được. Ông kinh sợ đồng ý, lúc cáo từ vẫn nói: “Quyển sổ kia...”

Triệu Giới xem thường nói: “Nếu muốn liền cầm lấy, bản vương đã có thể chép một quyển, liền có thể chép quyển thứ hai, thứ ba”.

Tổng Bách Nghiệp ông nào dám, trên trán từng giọt mồ hôi mẹ mồ hôi con to như hạt đậu tuôn ra, vội vàng nói: “Không dám... Nếu Vương gia không còn dặn dò gì khác, thần xin cáo lui”.

Triệu Giới chẳng nói đúng sai, tiện đường nhắc nhở: “Trong vòng một tháng, nhất định phải hủy bỏ hôn sự này”.

Tháng sau là sinh thần mười bốn của Ngụy La, chờ Ngụy La tròn mười bốn tuổi rồi, hẳn liền chuẩn bị tới Phủ Anh Quốc Công cầu hôn. Chỉ cần giải quyết xong việc của Tổng Gia, chuyện khác tự nhiên không thành vấn đề.

Tổng Bách Nghiệp liên tục đồng ý, cho tới khi ra khỏi Phủ Tĩnh Vương, mới nặng nề thở ra một hơi, cảm giác hết như được sống lại lần nữa. Thật đáng sợ, Phủ Tĩnh Vương này, ông cũng không muốn tới lần thứ hai!

*** ** *

Thịnh Kinh Thành sau nhiều ngày nóng bức, cuối cùng cũng có vài giọt mưa. Mặc dù mưa không lớn, nhưng cũng khiến không khí mát mẻ hơn một chút. Hôm sau Ngụy La rời giường, thân thanh khí sáng, hưởng thụ một trận gió mát, nàng đứng ở hành lang nhỏ dưới thất lung, nhận lấy cái ly hoa cúc ngũ sắc mà Kim Lũ đưa tới để súc miệng, vô cùng hào hứng hỏi: “Rất lâu rồi không ra ngoài, chúng ta đi dạo một chút!”

Gần đây trời nóng, nàng lười ra ngoài, mỗi ngày nếu không phải nằm sau vách ngăn lụa mà ngủ thì là trốn dưới tàng cây hóng mát. Trừ phi phải đi học hoặc thỉnh an trưởng bối, nếu không ngay cả động nàng cũng không muốn động, vừa động thì toàn thân đều đầy mồ hôi.

Cũng chính vì vậy, người khác khi mùa hè tới thể nào cũng đen đi một chút, nhưng hai gò má của Ngụy La vẫn trắng nõn, giống như có thể nhéo ra nước.

Qua không bao lâu nữa là sinh thần của nàng và Thường Hoàng, lễ vật của nàng Thường Hoàng đã sớm chuẩn bị xong, nhưng lễ vật cho Thường Hoàng nàng còn chưa nghĩ ra. Ngụy La nghĩ nghĩ, vừa vặn hôm nay ra phố nhìn một chút, xem có gì thích hợp với Thường Hoàng không, nếu có, nàng liền mua về làm lễ vật cho hắn.

Kim Lũ kêu người chuẩn bị xe ngựa, dùng xong điểm tâm Ngụy La liền nói với Ngụy Côn một tiếng, được Ngụy Côn đồng ý, mới đi ra khỏi phủ.

Thời tiết hôm nay rất tốt, trên đường có không ít người qua lại. Dọc trên con phố là những tiểu thương bán đủ màu đủ loại, còn có những thiếu nữ trẻ tuổi giống như Ngụy La ra ngoài dạo phố, hoặc mang mặt nạ che mặt, hoặc ngồi xe ngựa, người đến người đi, náo nhiệt vô cùng.

Một chiếc xe ngựa Chu Luân Bát bảo dừng lại trước cửa hàng ngọc, một cô nương mặc xiêm y mặt hợp, váy trắng thêu hoa nhỏ bước xuống xe ngựa, chỉ thấy làn da nàng trắng như tuyết, thật xinh đẹp, khiến không ít người qua đường ghé mắt nhìn. Ngụy La nghĩ chỉ đi dạo cửa hàng một chút, liền không mang theo mặt nạ che mặt. Nàng vén váy đi vào trong cửa hàng, trong đó có hai cô nương mặc nhu váy màu xanh nhạt đang chọn đồ, người không nhiều lắm, coi như thanh tịnh.

Chàng quầy thấy nàng phong thái bất phàm, liền vội vàng tự mình bước lên phía trước tiếp đón: “Không biết vị cô nương này muốn mua gì?”

Ngụy La đảo mắt nhìn quanh cửa tiệm một vòng, nghiêng đầu hỏi: “Sắp tới sinh thần của đệ đệ ta, có thứ gì thích hợp cho thiếu niên không?”

Chàng quầy liên tục gật đầu, dẫn nàng đi tới tủ son đen mạ vàng bên trái: “Ở đây đều là trang sức của nam tử, mời cô nương xem qua”.

Ngụy La dừng bước đứng trước tủ mạ vàng, kê cài tóc bằng ngọc rực rỡ muôn màu, nhìn mãi không hết, chỉ thấy ở giữa có một cái khay đen mạ vàng ngũ phúc, trên khay có một cái kê bằng bạch ngọc khắc hình rồng li (1), cùng một cái ngà voi rỗng chạm khắc hình con li cuộn tròn (2), cả hai đều vô cùng tinh xảo, Ngụy La liếc mắt một cái liền thích. Nàng cầm trong tay nhìn nhìn, cả hai cái đều thích, không biết Thường Hoàng thích cái nào. Nghĩ lại, Thường Hoàng còn chưa làm lễ đội mũ, không thể dùng ngọc kê được, chỉ có thể tặng hắn ngà voi. Nàng hỏi chàng quầy giá tiền, chàng quầy giơ một bàn tay lên nói: “Nếu cô nương thành tâm muốn mua, bốn tiệm chỉ thu năm trăm lượng bạc”.

Cũng không quá đắt, Ngụy La đang chuẩn bị kêu Kim Lũ trả tiền, lại nhìn không được mà chỉ ngọc kê hỏi: “Còn cái này?”

Chàng quầy nói: “Cái này quý hơn một chút, bảy trăm lượng bạc”.

Ngụy La thật rất thích nó, bạch ngọc nhẵn nhụi, sờ vào vừa bóng lại vừa trơn, vừa nhìn nàng liền nghĩ tới tám chữ: “Quần từ khiêm tốn, ôn nhuận như ngọc”. Trong lòng nàng nhớ tới một người, không tự chủ được hình dung bộ dáng của hắn lúc mang ngọc kê, do dự một lúc liền hỏi: “Ta ra giá một ngàn lượng, người bán cả hai cái cho ta, thế nào? Nếu được ta liền mua”.

Chàng quầy tỏ vẻ chần chừ, thật vất vả mới có được một cuộc mua bán lớn, cô nương này lại ra tay hào phóng, giá cả cũng không quá thấp, tính ra còn có thể kiếm không ít. Nghĩ vậy, ông liền giả bộ đau lòng nói: “Nếu cô nương thành tâm thích nó, vậy liền bán cho cô giá này”.

Kim Lũ đi lên trả tiền, chàng quầy đặt hai đồ vật vào hộp tử đàn khắc nổi hình hoa sen, đưa tới trước mặt Ngụy La: “Cô nương đi thông thả”.

Ngụy La cầm lấy cái hộp, không giao cho Bạch Lam mà tự mình cầm, vừa lòng thỏa mãn đi ra khỏi cửa hàng.

Vừa định lên xe ngựa hồi phủ, Kim Lũ bỗng nhiên “Ồ” lên một tiếng, chỉ chỉ phía trước hỏi: “Tiểu thư, đây có phải Ngân Lâu không?”

Ngụy La đứng trước xe ngựa, nghe tiếng nhìn theo hướng Kim Lũ chỉ, quả nhiên thấy cách đó không xa là một nha hoàn mặc xiêm y màu vàng mùa thu, đúng là nha hoàn Ngân Lâu của Ngụy Tranh. Ngân Lâu từ trong hiệu thuốc đi ra, cất thứ gì đó vào tay áo, tỏ ra quá mức khẩn trương, nàng ta nhìn quanh rồi vội vàng rời đi, căn bản không chú ý tới các nàng.

Kim Lũ hỏi: “Nàng ta đến hiệu thuốc làm gì? Ngũ tiểu thư bị bệnh sao?”

Ngụy La bước lên xe ngựa nói: “Trở về rồi hỏi thăm”.

Trở lại Tùng Viên, Kim Lũ đi hỏi thăm một chút, quả thật Ngụy Tranh bị nhiễm phong hàn, đang ở trong phòng nghỉ ngơi.

Vì thế Ngụy La cũng không nghĩ nhiều.

*** **

Bên kia.

Ngụy Tranh không thật sự bị nhiễm phong hàn, nàng chỉ giả vờ bị bệnh mà thôi, tìm cớ kêu Ngân Lâu ra ngoài, thay mình làm chút việc.

Thấy Ngân Lâu từ bên ngoài đi vào, Ngụy Tranh ngồi dậy hỏi: “Mua được không? Có bị ai trông thấy không?”

Ngân Lâu đi vào bình phong, lấy từ trong tay áo ra một cái lọ sứ nhỏ bằng men xanh, đưa tới trước mặt Ngụy Tranh, nhỏ giọng nói: “Không bị ai trông thấy, đây là thứ tiểu thư dặn dò, người xem qua”.

Ngụy Tranh nhận lấy, đối với mấy thứ này nàng cũng không rành, chỉ thấy trên bình viết chữ “Kiều”, liền biết đây là Niệm Xuân Kiều mà mình muốn.

Ngân Lâu có bí mật quen biết bà tử của Bình Khang Phưởng, lần này là liên lạc với bà tử kia, mới lấy được vật này. Vật này có công dụng thúc tình, không phải dùng để uống, mà sử dụng như hương liệu. Chỉ cần ngửi mùi hương này trong chốc lát, sẽ giống như bị thôi thúc, khiến cho không thể không chế bản thân và thần trí, chỉ có nam nữ kết hợp mới giải được.

Ngụy Tranh được Tống Như Vi mời, tháng sau cũng đi Từ Ngự Sơn trang.

Nàng nghe Như Vi nói, Tống Huy cũng sẽ đi.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Muốn chiếm hữu

Quan hệ của Tống Như Vi và Triệu Lâm Lang khá tốt, Triệu Lâm Lang đi Từ Ngự Sơn trang nhất định sẽ gọi nàng ta đi cùng, còn nói có thể dẫn thêm một người nữa, vì vậy Như Vi liền nghĩ tới Ngụy Tranh. Ngụy Tranh biết mình có thể thân cận Thất công chúa, tất nhiên vô cùng vui vẻ, lập tức đáp ứng.

Quan hệ của Ngụy La và Lục công chúa rất tốt, Ngụy Tranh đỏ mắt ghen tị, cũng có lòng muốn lôi kéo làm quen với Triệu Lưu Ly. Thế nhưng không biết tại sao ngoại trừ cung yến Triệu Lưu Ly rất ít khi lộ diện, cho dù có xuất hiện thì cũng rất hiếm khi nói chuyện với người khác, chỉ lui tới với Ngụy La và hai tỷ muội Phủ Trần Quốc Công, đối với người khác đều là một kiểu thái độ như gần như xa, thật không dễ tiếp cận. Ngụy Tranh thử qua hai ba lần, nhưng đều bị Triệu Lưu Ly phớt lờ, dần dần cũng không còn tâm tư nữa, cho rằng Triệu Lưu Ly bị Ngụy La xúi giục, mới không thèm để ý tới nàng. Thật ra không phải vậy, chỉ là Triệu Lưu Ly trời sinh tính tình nhút nhát hay ngượng ngùng, không quen giao tiếp với người khác mà thôi.

Bây giờ có cơ hội thân cận với Thất Công chúa Triệu Lâm Lang, Ngụy Tranh vô cùng vui mừng. Nếu có thể thiết lập mối quan hệ tốt với Thất Công chúa, nàng còn cần cúi đầu trước mặt Ngụy La sao?

Ngụy Tranh tính toán vãng đội, đây là mục đích đầu tiên khiến nàng đi Từ Ngự Sơn trang, mục đích thứ hai, tất nhiên là...

Ngụy Tranh nhìn thoáng qua bình sứ nhỏ trong tay.

Tống Như Vi nói các công tử trâm anh thế gia của Thịnh Kinh Thành sẽ tổ chức hội thi thơ ở Hoa Phủ Sơn sau Từ Ngự Sơn trang, đến lúc đó Tống Huy cũng không ít con cháu danh môn thế gia sẽ đi được, tổng cộng mất hai ngày một đêm, đêm đó vừa vặn trú lại Từ Ngự Sơn trang.

Ngụy Tranh biết rõ mấy ngày trước Phủ Trung Nghĩa Bá có tới, là vì thương lượng hôn sự giữa Ngụy La và Tống Huy. Ngụy Côn để tâm hôn sự của

Nguy La như vậy, lại chưa từng vì nàng tính toán qua! Trong lòng Nguy Tranh vô cùng tức giận, dựa vào cái gì mà lúc nào Nguy La cũng được thứ tốt nhất? Rõ ràng nàng mới là người thân thiết với Tổng Huy nhất, một người là biểu ca, một người là biểu muội, cho dù phải gả cũng là nàng gả.

Tổng Huy đối với nàng tốt như vậy, mỗi lần gặp mặt đều cười ôn nhu thân thiết, hẳn chắc chắn cũng thích nàng!

Nguy Tranh nghĩ vậy, lập tức càng thêm cảm thấy Nguy La đang chiếm tiện nghi.

Nguy Tranh tất nhiên không cam lòng, muốn đi Ngân Hạnh Viên thỉnh giáo Đỗ Thị xem nên làm gì lúc này, nhưng Đỗ Thị đã nhiều năm không bước chân ra khỏi Ngân Hạnh Viên, đối với sự tình trong ngoài phủ đều không rõ ràng, tự bản thân còn khó bảo toàn, làm sao có thể giúp được nàng chứ? Nguy Tranh từ trong miệng Ngân Lâu biết được có một loại dược vật như vậy, suy đi nghĩ lại, quyết định kêu Ngân Lâu tìm về, dùng trên người Tổng Huy.

Lúc đó thân thể đều bị hắn chiếm lấy, hắn còn có thể không thú nàng sao?

Nguy Tranh đem bình sứ nhỏ bỏ vào trong rương, cẩn thận khóa kín, xoay người nói với Ngân Lâu: “Dám nói chuyện này ra ngoài, ta liền bán người tới Bình Khang Phường”.

Ngân Lâu nếu quen biết bà tử của Bình Khang Phường, tự nhiên biết rõ đó là chỗ như thế nào, chẳng qua là tần lâu sở quán, nơi nam nữ hoan ái. Ngày ngày vất vả không nói, mỗi ngày còn phải tiếp đãi nhiều nam nhân khác nhau, sao tốt bằng làm nha hoàn? Ngân Lâu sợ hãi quý xuống, vội vàng tỏ rõ thái độ: “Tiểu thư yên tâm, chuyện này nô tỳ ngâm chặt trong bụng, cũng sẽ không nói với bất kỳ ai!”

Nguy Tranh gật gù đầu, kêu nàng ta đứng lên: “Lúc này nha hoàn bên cạnh Nguy La hỏi thăm ta, nàng ta hẳn đã nghi ngờ gì rồi. Lát nữa người ra ngoài sắc thuốc, nếu người khác hỏi, liền nói cho ta uống”.

Ngân Lâu nghe lời gật đầu, thấy Nguy Tranh không còn dằn dò gì nữa, liền khom người đi ra ngoài.

Nguy Tranh ở trong phòng suy nghĩ một chút, vốn định đi Ngân Hạnh Viên thăm Đỗ Thị, nhưng nghĩ lại, chờ mọi chuyện làm xong rồi đi cũng được. Chỉ cần nàng có thể gả vào Phủ Trung Nghĩa Bá, liền đón mẫu thân từ trong Ngân Hạnh Viên ra, đón về Phủ Trung Nghĩa Bá, không để bà bị nhốt trong sân nhỏ đó nữa.

*** **

Nguy La mua lễ vật trở về, đang chuẩn bị về phòng cất ngọc kê đi, lại lấy ngà voi đưa cho Nguy Thường Hoảng, ai ngờ vừa lúc gặp Nguy Thường Hoảng từ trong nhà đi ra. Hai người gặp nhau trên hành lang, Nguy La vô thức giấu hộp sau lưng.

Nguy Thường Hoảng vốn muốn tới chỗ Tiết tiên sinh một chuyến, thỉnh giáo tiên sinh mấy vấn đề. Lại thấy Nguy La một bộ dáng có tật giật mình, theo tay nàng nhìn xuống, lại thấy hộp từ đàn chạm trổ đẹp mắt, ánh mắt hắn lóe sáng, nhìn Nguy La, hỏi: “Đây là cái gì?”

Mặc dù còn chưa tới sinh thần của hai người họ, nhưng lễ vật cho Nguy La thì Nguy Thường Hoảng đã tặng từ sớm. Nguy La còn chưa tặng gì cho hắn, mặc dù hắn không mở miệng hỏi, nhưng trong lòng vẫn không quên.

Nguy La biết rõ lần này không gạt Thường Hoảng được, đành phải thành thật khai báo: “Là lễ vật cho đệ, hôm nay ta đặc biệt ra ngoài mua về”.

Thường Hoảng nhếch môi thành một đường cong, gò má trái lộ ra lúm đồng tiền nhỏ, thấy rõ tâm tình hắn không tệ: “Đệ nhìn một chút được không?”

Nguy La vô thức lắc đầu, bên trong hộp ngoại trừ quà cho Thường Hoảng, còn có một cái bạch ngọc kê, nếu Thường Hoảng hỏi tới, nàng biết phải giải thích thế nào? Nguy La cầm chặt cái hộp, tròn mắt khê đảo, mặt không đổi sắc nói: “Nếu là lễ vật sinh thần, tất nhiên phải tới lúc đó mới tặng cho đệ, bây giờ đệ nhìn trước liền không vui nữa”.

Thường Hoảng nhìn Nguy La, lại tốt bụng nhắc nhở: “A La, đệ đã tặng quà cho tỷ rồi”.

Nguy ý chính là muốn Nguy La đưa luôn bây giờ.

Nguy La vẫn là không chịu, nàng nhớ trước đây nàng còn hay xoa xoa đầu hắn, bây giờ Thường Hoảng đã cao hơn nàng một cái đầu rồi, dùng lại một chút, lập tức rất kiên định nói: “Dù sao bây giờ cũng không thể đưa cho đệ xem”.

Rõ ràng hai người họ lớn lên bên nhau, lại sinh cùng ngày, sao hắn lại cao hơn nàng nhiều như vậy? Nguy La vô thức so so, liền phát hiện bản thân chỉ cao tới vai hắn. Nàng nhìn một chút, không tự chủ nhớ tới một người khác, Triệu Giới cao hơn Thường Hoảng, nàng chỉ đứng tới ngực Triệu Giới, mỗi lần hắn hôn nàng, đều cúi người rất thấp, hoặc là một tay ôm eo nàng, cường bách nàng nhón mũi chân tựa vào hắn.

Nghĩ nghĩ, mặt Nguy La liền đỏ lên.

Thường Hoảng có chút mất mát, bất quá cũng không sao, dù sao lễ vật cũng là của hắn, chạy không thoát. Hắn đưa tay sờ sờ trán Nguy La hỏi: “Sao mặt tỷ đỏ vậy? Có phải bị Nguy Tranh lây bệnh, cũng nhiễm phong hàn không?”

Nguy La lắc lắc đầu, gương mặt nhỏ vẫn đỏ rực như cũ: “Không phải... Chỉ là tỷ có chút nóng”.

Không thể lại tiếp tục nói chuyện với Thường Hoảng, nếu không kiểu gì cũng lộ ra sơ hở. Nguy La tránh qua một bên nói: “Không phải đệ muốn đi tìm Tiết tiên sinh sao? Muộn tí nữa ngài ấy sẽ đi nghỉ, mau đi đi”.

Thường Hoàng nhìn Ngụy La chăm chăm, sau khi khẳng định Ngụy La không có việc gì, mới cất bước đi tới sân nhỏ của Tiết tiên sinh.

Ngụy La trở về phòng, mở hộp, lấy bạch ngọc kê ra. Lúc này nàng bị ám đầu mới mua nó, bây giờ mua về rồi liền cảm thấy bức bối, thật sự phải đem đi tặng sao? Nếu nàng giữ trong phòng, bị người khác nhìn thấy nhất định sẽ hoài nghi, thứ này vừa nhìn liền biết là đồ của nam nhân, Thường Hoàng không dùng được, vậy thì là của ai?

Nàng cầm lấy ngọc kê, nghĩ ngợi lung tung, lúc này Kim Lũ bụng một tách trà Quân Sơn (1) đi tới, thấy thế thuận miệng hỏi: “Tiểu thư muốn đem ngọc kê này tặng cho Tĩnh Vương sao?”

Ngụy La giật mình, nghiêng đầu kinh ngạc hỏi: “Ai nói ta muốn tặng cho hắn?”

Kim Lũ: “...”

Lúc tiểu thư mua cây trâm này, không phải muốn tặng cho Tĩnh Vương sao?

Kim Lũ nàng và Bạch Lam cũng không ngốc, chuyện giữa Ngụy La và Triệu Giới bọn họ đã sớm biết. Trong tâm các nàng cảm thấy Triệu Giới rất tốt, đối với tiểu thư rất tốt, xem tiểu thư như bảo bối mà yêu thương, cưng chiều. Các nàng còn chưa thấy qua nam nhân nào yêu thương một tiểu cô nương như vậy. Hơn nữa thân phận và địa vị của Triệu Giới rất cao quý, nếu tiểu thư gả qua, nhất định sẽ không chịu ủy khuất.

Lúc ở cửa hàng ngọc, Ngụy La lưu luyến không rời nhìn chăm chú cái ngọc kê này, rõ ràng đã chọn xong lễ vật cho Thường Hoàng thiếu gia rồi, vậy mà vẫn mua nó về. Nếu không phải tặng cho Tĩnh Vương thì còn có thể tặng cho ai?

Ngụy La bị Kim Lũ không chút lưu tình đâm thủng tâm tư nhỏ của nàng, gò má phồng hồng, lại có chút không được tự nhiên.

Nàng quả thật định tặng cho Triệu Giới, hắn tặng cho nàng nhiều lễ vật như vậy, nàng hình như chỉ tặng cho hắn mỗi một con chó nhỏ lúc bảy tuổi. Con chó kia gọi là Tứ Hỉ, lúc Ngụy La mười một tuổi thì nó sinh bệnh, cho dù cố gắng nhưng nửa tháng sau liền chết. Nàng nghĩ muốn tặng hắn một cái gì khác, giống như Triệu Lưu Ly mua ngọc bội cho Dương Chấn vậy, đeo ở trên người, vừa nhìn liền nhớ tới nàng.

Ngụy La đuổi Kim Lũ ra ngoài, một mình ngồi trên giường ở cửa sổ phía Nam, trong lòng ôm gối đầu bằng tơ vàng, người ngã xuống co thành một đoàn. Gương mặt nhỏ nhắn chôn trong gối, chỉ lộ ra cái tai nhỏ hồng hồng.

Nàng hình như thật sự rất thích Triệu Giới...

Kể từ lần hắn bị thương, Ngụy La phát hiện bản thân rất để ý tới hắn, về sau mỗi ngày liền không tự chủ mà nhớ tới hắn. Lúc hắn hôn nàng, thật ra nàng cũng không bài xích, ngược lại trong lòng cảm thấy tê dại, muốn cùng hắn thân thiết, gần gũi hơn một chút. Lúc ở trên xe ngựa, nàng vô ý đáp lại hắn, hắn ngăn người, rồi chợt nâng khuôn mặt nàng lên hôn kịch liệt.

Ngụy La chưa từng yêu qua một người nào, cả hai kiếp cộng lại cũng không có, cho nên ở phương diện này có chút trì độn... Một tháng trước đột nhiên Triệu Giới hôn nàng, khiến nàng cảm thấy hoảng loạn, tay chân luống cuống, nên lúc nào cũng cẩn thận cự tuyệt. Nhưng một tháng này nàng suy nghĩ rất nhiều, dần dần phát hiện thật ra bản thân cũng không bài xích hắn, chỉ là không quen mà thôi.

Ngày đó Triệu Giới bị thương, ngồi trên giường cười với nàng, nàng cảm thấy đau lòng, cũng là lần đầu tiên phát hiện hắn đi lâu như vậy, hóa ra nàng cũng có chút nhớ hắn. Sau đó Cao Đan Dương đưa nàng ra khỏi phủ, còn nói những lời kia, khiến lòng nàng cực kỳ không vui. Vì sao nàng không thể đi Phủ Tĩnh Vương chứ? Cao Đan Dương muốn gả cho Triệu Giới sao? Bọn họ Thanh mai trúc mã nên tình cảm tốt lắm sao? Trước kia nàng chưa từng để ý tới, trong nháy mắt toàn bộ dâng lên trong lòng, trăm cái tư vị lẫn lộn, khó có thể hình dung được.

Nàng không muốn để Triệu Giới thú Cao Đan Dương, càng không muốn để Triệu Giới tiếp xúc với nàng ta, thậm chí ngay cả nói một câu cũng không được.

Nàng đối với Triệu Giới bắt đầu có ham muốn chiếm giữ, nếu Đại ca là của nàng, thì chi có thể là của mình nàng.

Ngụy La ôm gối suy nghĩ miên man, rồi thiếp đi lúc nào không biết. Trong mơ là một mảnh rừng đào, nàng cùng Triệu Giới cưỡi ngựa đi dưới tán cây, giẫm lên những cánh hoa đào phủ đầy mặt đất mà tiến về phía trước. Con đường phẳng phất như không có kết thúc, chẳng biết tại sao trên trời bỗng nhiên có mưa đá rơi xuống, rào rào đổ trên người nàng, nện vào ót nàng đau nhói, Ngụy La lấy tay che đầu, nhẹ rên một tiếng, gọi người đang ngồi phía trước: “Đại ca ca...”.

Người phía trước quay đầu lại, không phải là Triệu Giới, mà là Thường Hoàng, mặt không chút biểu tình.

Ngụy La kinh ngạc, lập tức té từ trên ngựa xuống, người cũng giật mình tỉnh lại.

Vừa mở mắt, nàng liền thấy Thường Hoàng đang ở trước mặt.

Hai ngón tay hắn cong lên, gõ lên ót nàng, sắc mặt chẳng đẹp chút nào. Hóa ra đây là cơn mưa đá vừa rồi... Ngụy La mới vừa tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng nghĩ.

Thường Hoàng đứng ở đầu giường, trong tay cầm một cái bạch ngọc kê, sắc mặt phức tạp hỏi: “A La, cái này là tặng cho ai?”

Chương 91: Người yêu

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Nguyệt La từ trong mộng bừng tỉnh, nhìn chăm chăm ngọc kê trong tay Thường Hoàng, hồi lâu cũng chưa khôi phục tinh thần.

Đợi tới lúc nàng hoàn hồn, trong lòng cả kinh, cả người đều cảm thấy không tốt. Lúc này nàng ngủ thiếp đi, cũng chưa đem cất ngọc kê, Kim Lũ và Bạch Lam cũng không động vào đồ của nàng. Bây giờ bị Thường Hoàng phát hiện, nàng nên giải thích thế nào? Nguyệt La cúi đầu, dụi dụi mắt, che giấu sự chột dạ của mình, nói lảng qua chuyện khác: “Sao để lại vào đây? Không phải nói tới tìm Tiết tiên sinh sao?”

Thường Hoàng đứng thẳng dậy, môi mím mấp máy: “Trời đã tối rồi. Để nghe Kim Lũ nói tỷ đã ngủ hai ba canh giờ, sợ tỷ ngã bệnh, nên mới qua đây thăm một chút”.

Hắn mới vừa vào phòng, liếc mắt một cái liền thấy trên bàn bát tiên bằng gỗ lim được điêu khắc tỉ mỉ có một cái hộp gỗ, đúng là thứ mà hôm nay Nguyệt La đi về cầm theo.

Hắn mở hộp ra, bên trong là một cái kê bằng bạch ngọc hoa văn rồng li và một cái ngà voi chạm khắc hình con li cuộn tròn, hắn không để ý tới ngà voi, mà nhắm thẳng đến nhìn chăm chăm vào ngọc kê, sắc mặt có chút biến hóa phức tạp. A La mua ngọc kê, cả hai người bọn họ đều không dùng được, vậy thì muốn tặng cho ai? Ngọc kê này vừa nhìn liền biết là dùng cho nam nhân, vậy tỷ tỷ muốn tặng cho nam nhân nào, là người trong lòng tỷ sao?

Người trong lòng tỷ tỷ là ai, là Tống Huy sao?

Trong lòng Nguyệt Thường Hoàng như có một tảng đá lớn đè xuống, buồn bực, khó chịu vô cùng. Mấy hôm trước Phủ Trung Nghĩa Bá tới thương lượng hôn sự giữa Tống Huy và A La, A La trưởng thành, phải lập gia đình, về sau sẽ luôn ở trong Phủ Trung Nghĩa Bá, không thể lại ngày ngày cùng hắn ở chung tại một sân viện. Hắn biết rõ ngày này thế nào cũng đến, cho dù thấy mất mát, cũng không nói gì. Nhưng hôm nay lại thấy tỷ tỷ mua ngọc kê cho Tống Huy, hắn có chút không bình tĩnh nổi.

Đinh hôn và tặng đồ là hai chuyện khác nhau.

Nguyệt La nhìn ra ngoài cửa sổ một lát, quả thật là hoàng hôn rồi, trong viện tĩnh mịch, ngoài hành lang có treo vài cái lồng đèn bát giác, ánh sáng xuyên qua tơ mỏng, mong lung chiếu lên bàn vuông sơn son khảm trai trên giường, mà ánh lên một dải đường viền theo cạnh bàn. Con buồn ngủ của nàng cũng qua hơn phân nửa, đồng tử lạnh lợi, khẽ chớp mắt, mở to nói: “Tỷ không có bệnh... Chỉ là hôm nay ra ngoài mệt quá, mới ngủ nhiều một chút”.

Thường Hoàng biết rõ Nguyệt La muốn nói qua chuyện khác, ngồi đối diện nàng, nhìn ngọc kê đặt trên bàn vuông: “Tỷ muốn tặng cho Tống Huy sao?”

Nguyệt La chớp mắt, không rõ gì cũng ừ một tiếng.

Hắn không nghe ra sự kinh ngạc trong giọng nàng, chỉ cảm thấy mất mát. Sinh đôi so với huynh đệ tỷ muội bình thường thân thiết hơn, bọn họ cùng nhau sinh ra, cùng nhau lớn lên, bởi vì bộ dáng giống nhau, sở thích tương tự, có đôi khi sẽ cảm thấy đối phương như một bản sao của mình vậy. Bây giờ bản sao đó sẽ phải gả đi, hắn giống như bị người cướp đi cái gì đó, trong lòng trống trải, rất bất an, lại không thể làm gì.

Thường Hoàng ngồi đối diện nhìn nàng thật lâu, buồn bã hỏi: “A La, tỷ thích Tống Huy sao?”

Nguyệt La cuối cùng cũng biết hắn hiểu lầm rồi, ngọc kê này căn bản không phải đưa cho Tống Huy, nàng muốn từ hôn với Tống Huy, sao có thể tặng đồ cho hắn ta? Có điều tạm thời nàng vẫn nên để Thường Hoàng hiểu lầm như vậy đi, cũng không cần phí tâm tư giải thích chi tiết. Nguyệt La ngẩng đầu, không trả lời.

Thường Hoàng cho rằng Nguyệt La thừa nhận, ánh mắt sáng quắc nhìn ngọc kê chăm chăm, coi nó như gương mặt của Tống Huy, nắm một cái lại một cái: “Nếu tỷ gả cho hắn, sau này còn nhớ đệ không?”

Nguyệt La nhin không được nhếch môi lên, trêu chọc nói: “Mặc kệ sau này tỷ gả cho ai, đều sẽ không quên đệ, đệ nghĩ gì thế?”

Lúc này Thường Hoàng mới an tâm một chút.

Nguyệt La dỗ Thường Hoàng một hồi lâu, tâm tình của hắn mới tốt hơn một chút.

Về phần ngọc kê kia... Vẫn là nên sớm đưa ra ngoài, giữ càng lâu càng dễ khiến người khác hiểu lầm. Đợi sau khi từ Tử Ngự Sơn trang về, nàng liền xin Nguyệt Côn lui hôn sự với Phủ Trung Nghĩa Bá, Tống Huy không đồng ý, nàng chỉ có thể tự mình mở miệng.

Ngụy La lại không biết Triệu Giới vì nàng đã âm thầm chuẩn bị hết tất cả.

Trung Nghĩa Bá ở trong phủ suy tư ba ngày, vì trăm miệng ăn trong phủ, cuối cùng quyết định rút khỏi hôn sự với Phủ Anh Quốc Công. Ông gọi Tổng Huy vào phòng, nói rõ chuyện này.

*** **

Khánh Hi Cung, Thần Hoa Điện.

Ngụy La ngồi trên ghế quý phi chạm trổ tinh xảo, trong tay cầm tách nhỏ có nắp, nhìn chăm chăm bồn san hồ cảnh trong góc, đã nhìn hơn một khắc rồi.

Triệu Lư Ly nhin không được quơ quơ tay trước mặt nàng, lâu bầu nói: “A La, ngươi đang nghĩ gì thế? Hôm nay ngươi vừa tới đây liền không bình thường, không tập trung, nếu có chuyện gấp thì về trước đi, không cần lo cho ta”.

Ngụy La thu hồi tầm mắt, chậm rãi nói: “Ta không sao, ngươi vừa nói gì? Hoàng Hậu Nương Nương tìm ngươi qua đó làm gì?”

Hôm nay trong nhà Tiết tiên sinh có việc, liền thả nàng không cần học. Ngụy Tranh cùng Thường Hoàng cũng được nghỉ một ngày, đều ra ngoài chơi. Nàng suy nghĩ một chút, quyết định vào cung tìm Triệu Lư Ly.

Ngụy La vào cung, Triệu Lư Ly tất nhiên vô cùng cao hứng, ném hết mọi việc tới chơi với Ngụy La. Nhưng dần dần lại phát hiện Ngụy La có chút kì lạ, kể từ khi vào tới Thần Hoa Điện liền thất thần, bộ dáng muốn nói lại thôi, khiến Triệu Lư Ly vô cùng hiếu kỳ.

Triệu Lư Ly tất nhiên không nói được nữa, quán quýt lấy Ngụy La hỏi: “Đến cùng là có chuyện gì? Không thể nói với ta sao, ta có chuyện gì cũng đều nói với ngươi hết!”.

Ngụy La suy nghĩ một chút, nhớ tới mục đích hôm nay mình tới đây, cuối cùng vẫn kêu Kim Lũ lấy đồ đưa cho Triệu Lư Ly: “Cái này... ngươi giúp ta đưa cho Tĩnh Vương ca”.

Triệu Lư Ly cầm lấy hộp chạm khắc bằng gỗ từ đàn, đầu tiên là sừng sốt, sau đó mắt long lanh sáng rực lên nhìn Ngụy La.

A La tặng đồ cho hoàng huynh? Là cái gì đây? Nàng quả thật còn mừng hơn cả hoàng huynh nữa!

“Ta có thể mở ra xem một chút không?” Triệu Lư Ly hỏi.

Ngụy La nghĩ dù gì cũng không phải vật không thể cho người khác xem, liền gật đầu nói: “Xem đi!”

Triệu Lư Ly không đợi được mở hộp ra, đem ngọc kê cầm trong tay xem qua xem lại, giống như là lễ vật tặng cho nàng ấy vậy, sau đó quy củ bỏ lại vào hộp, tán thưởng nói: “Thật đẹp mắt, ca ca nhất định sẽ thích”. Thật ra nàng muốn nói chỉ cần là do A La tặng, hoàng huynh nhất định sẽ thích. Nói xong, nhớ tới cái gì lại tò mò hỏi: “Vì sao ngươi không tự mình đưa cho ca ca?”

Ngụy La nhấp một ngụm trà, hắng giọng nói: “Ta không có cơ hội gặp hần”.

Lời này là thật. Triệu Giới có phủ đệ của mình, sớm đã chuyển ra ngoài cung ở, nàng vào cung chưa chắc đã gặp được hần. Cho dù gặp được, cũng không thể ở trước mặt mọi người tặng đồ cho hần. Ngoại trừ vào cung, bình thường Ngụy La đi ra ngoài đều phải xin phép Ngụy Côn, thật sự không tiện. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể tìm Triệu Lư Ly giúp đỡ, mới có thể mang đồ vật này tặng đi.

Sau khi Triệu Lư Ly nghe xong, cho rằng Ngụy La nói cũng rất có đạo lý, một bộ dáng gánh nặng đường xa nói: “Ngươi yên tâm, ta nhất định tự tay giao cho hoàng huynh”.

Ngụy La bị bộ dáng của nàng ấy chọc cười, khóe miệng nhếch lên thành một đường cong cong.

Nói xong chuyện này, Triệu Lư Ly ngồi đối diện, tiếp tục nhìn Ngụy La với đôi mắt trông mong, hết sức tò mò quan hệ của hai người bọn họ đã tới đâu rồi. Chuyện này Triệu Lư Ly tất nhiên không dám hỏi Triệu Giới, Triệu Giới cũng sẽ không chủ động nhắc tới. Nàng đã tò mò nhiều ngày rồi, hôm nay Ngụy La lại tặng quà cho ca ca, trong lòng nàng thật ngứa ngáy, cuối cùng nhin không được hỏi: “A La, ngươi sẽ làm hoàng tẩu của ta sao?”

Mặt Ngụy La đỏ ửng: “...”

Lời này cũng quá trực tiếp rồi, thế nên Ngụy La sừng sờ nửa ngày cũng không biết nên trả lời thế nào.

Cái gì mà hoàng tẩu chứ? Bất tự còn chưa đưa ra đâu!

Triệu Lư Ly hỏi xong rồi, cũng cảm thấy bản thân quá mức đường đột, cười cười nói: “Được rồi, việc của ngươi và ca ca ta không nên hỏi nhiều, chờ khi nào ngươi thấy thích hợp thì nói cho ta biết cũng được”.

Ngụy La thờ phào một hơi, thấy sắc trời không còn sớm, cần phải trở về. Nàng đứng dậy phui phui vạt váy thêu hàng hàng ngọc nhỏ, hướng Triệu Lư Ly cáo từ, trước khi đi lại nhớ tới cái gì đó, đôi mắt sáng lung linh rạng rỡ, ngoái đầu nhìn Triệu Lư Ly, ghé vào tai nàng ấy nói: “Nếu Tĩnh Vương ca ca tới Phủ cầu hôn, ta liền làm hoàng tẩu của ngươi”.

*** **

Ngụy La rời đi không lâu, Triệu Lư Ly ngồi một mình trên ghế quý phi đọc sách.

Đây là thoại bản Dương Chấn tìm ở ngoài cung mang vào cho nàng, trong đó có mấy câu chuyện giang hồ, cũng có chuyện dân gian thú vị, lúc nhàn hạ có thể lấy ra đọc giết thời gian. Nàng mới vừa xem được một trang, liền thấy cung nữ Vân Từ vào bẩm báo: “Công chúa, Tĩnh Vương điện hạ tới”.

Triệu Lư Ly sững sờ, đem thoại bản để trên giường, ngồi dậy hỏi: “Hoàng huynh tới đây? Không phải lúc này huynh ấy nên tới chỗ mẫu hậu sao?”

Sáng nay Triệu Giới vào cung thỉnh an Trần Hoàng Hậu, tiện đường dùng bữa trưa với bà. Triệu Lư Ly cho rằng hẳn không có thời gian qua đây, nên không giữ Ngụy La lại, ai biết hẳn lại qua đây thật chứ? Còn qua sớm như vậy?

Không đợi Vân Từ trả lời, Triệu Giới mặc cẩm bào đi vòng qua bình phong từ đàn mười hai phiến mà vào bên trong.

Triệu Lư Ly đứng lên gọi: “Hoàng huynh...”

Triệu Giới nhìn quanh bốn phía, không thấy bóng dáng Ngụy La, liền biết nàng đã về. Hắn cup mắt, đôi mắt đen như một cái hồ sâu, nhìn không thấy đáy.

“Nàng đi rồi?”

Triệu Lư Ly gật đầu, nhớ tới chuyện Ngụy La dặn dò, vội vàng lấy hộp từ đàn đưa qua, đưa cho Triệu Giới như hiến vật quý: “Đây là A La kêu muội đưa cho huynh, hoàng huynh xem một chút đi”.

Ánh mắt Triệu Giới khẽ động, hắn mở hộp ra liền thấy bạch ngọc kê trắng muốt trên nền lụa đỏ. Triệu Giới nhìn rất lâu, trầm giọng hỏi: “Đây là A La tặng ta?”

Triệu Lư Ly gật đầu.

Hắn đột nhiên đóng hộp lại: “Nàng đi lúc nào?”

Triệu Lư Ly nói: “Không bao lâu, vừa mới đi được một lúc, hẳn là cũng mới xuất cung...”

Lời còn chưa nói hết, Triệu Giới đã xoay người, rời khỏi Thần Hoa Điện.

Triệu Lư Ly nắm váy đuổi theo, kêu một tiếng ca ca: “Hoàng huynh, A La còn nói, nói nàng ấy muốn muội làm...”

Đáng tiếc, Triệu Giới đi quá nhanh, căn bản không nghe được những lời này.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Dám nói muội không thích ta!

Hôm nay Ngụy La mặc váy gấm dệt kim màu xanh, mặt váy có hoa văn hình ngựa và chuỗi ngọc Bát bảo, trên người còn đeo chùm ngọc bội thất hoàng liên châu, theo bước chân ngọc bội lại vang lên leng keng vô cùng vui tai. Nàng đi không nhanh, lần váy nhẹ nhàng lay động, chuỗi ngọc thêu trên váy dập dềnh theo chất gấm Vân Nam, giống như áng mây phía chân trời nhẹ nhàng trôi thoáng qua.

Cung nữ thái giám đi ngang qua đều không nhìn được quay đầu nhìn nàng, phần lớn đều biết Tứ tiểu thư Phủ Anh Quốc Công trở về thật xinh đẹp, mặt ngọc mày ngài, mặt hoa da tuyết. Tiểu cô nương mười mấy tuổi, giống như nụ hoa đào đang hé mở, non nớt lại kiều diễm, khiến người muốn hái xuống mà háo hức thương thức, lại muốn xé cánh hoa của nàng ra, nhìn xem bộ dáng lúc nó nở rộ trông như thế nào.

Lúc Triệu Chương và Lý Tụng nhìn thấy nàng, Ngụy La cũng dần đi xa, chỉ lưu lại một bóng lưng.

Trong không khí lưu lại mùi thơm nhàn nhạt, không nghĩ kỹ sẽ không nhận ra là mùi hương gì, thoáng thoáng liền tàn đi.

Triệu Chương đứng ở bậc thang, thu hồi tầm mắt nói: “A Tụng, người không biết việc Phủ Trung Nghĩa Bá muốn từ hôn với Phủ Anh Quốc Công sao?”

Ánh mắt Lý Tụng vẫn nhìn theo thân ảnh đã đi xa kia, ánh mắt phức tạp, nghe thấy lời Triệu Chương nói chợt hoàn hồn, kinh ngạc hỏi: “Cái gì từ hôn?”

Triệu Chương xoay người, đi lên bậc tam cấp, lạnh lùng hừ một tiếng: “Người chưa biết sao. Vị Nhị ca tốt của ta tự mình tới tìm Trung Nghĩa Bá, đem sự tình ở núi Xương Nam uy hiếp hắn, khiến hắn từ bỏ hôn sự này. Trung Nghĩa Bá như chuột sợ mèo, liền đồng ý”. Về mặt Triệu Chương không tốt,

điềm tỉnh nói: “Hắn nghĩ bốn vương không lấy được hỗ trợ của Phủ Anh Quốc Công liền sẽ thua hắn sao? Hắn cũng quá coi thường bốn vương rồi”.

Cách đây không lâu Triệu Chương phát hiện quyền sở của hắn bị người trộm đi, gần đây mới biết là do Triệu Giới làm. Hắn bị Triệu Giới nắm thóp, mấy ngày gần đây không thể ngủ yên, vốn muốn tìm người hủy quyền sở kia đi, đến lúc đó cho dù Triệu Giới công khai nội dung bên trong, cũng không có ai tin. Nhưng Triệu Giới là tên hồ ly, thâm trầm như biển sâu, không ai biết hắn ta đem quyền sở kia giấu ở chỗ nào rồi. Một mặt Triệu Chương muốn âm thầm đấu với Triệu Giới một trận, một mặt còn phải đề phòng quyền sở kia, thật là lấy trứng chọi đá.

Triệu Chương cho rằng Triệu Giới chia rẽ hôn sự của Phủ Trung Nghĩa Bá và Phủ Anh Quốc Công vì không muốn thế lực của hắn thêm mạnh, thật ra không phải, Triệu Giới chỉ là vì Ngụy La mà thôi.

Triệu Chương đi tới trước hai bước, quay đầu lại liền phát hiện Lý Tụng vẫn đứng tại chỗ cũ, vẻ mặt ngẩn ngơ, không biết đang nghĩ gì, cũng không nhúc nhích: “A Tụng, vì sao không đi?”

Lý Tụng hoàn hồn, đôi mi dày cụp xuống, che đi đáy mắt thâm trầm: “Người mới vừa nói, từ hôn sao?”

Triệu Chương cứ nhắc tới chuyện này liền tức giận, đứng chấp tay, vẻ mặt nham hiểm độc ác nói: “Còn chưa đâu, có điều cũng nhanh thôi, trong vòng hai ngày tới. Lão già Tổng Bách Nghiệp đang thu xếp chuyện này, đã nói qua với nhi tử Tổng Huy của ông ta rồi”.

Lý Tụng trầm mặc, chậm chạp hỏi lại: “Tổng Huy đồng ý sao?”

Lý Tụng nhớ rõ tên Tổng Huy này, mỗi lần hắn ta nhìn Ngụy La, ánh mắt đều vô cùng ôn nhu, lộ rõ si mê và yêu thích. Nữ nhân đã đợi nhiều năm như vậy, hôn sự trông ngóng nhiều năm như vậy, bỗng nhiên phải hủy, Tổng Huy sẽ đồng ý sao?

Triệu Chương không cho là đúng nói: “Không đồng ý thì có thể làm thế nào? Lệnh của phụ mẫu, hắn ta dám cãi lại sao?”

Nói xong, không muốn tiếp tục đề tài này nữa, liền xoay người đi lên thềm, bỏ Lý Tụng lại phía sau.

Lý Tụng đứng một lát, cũng cất bước theo sau.

*** **

Cửa Tuyên Đức Môn.

Ngụy La đi tới cỗ xe ngựa của Phủ Anh Quốc Công đang dừng lại trước cửa, chuẩn bị nhắc váy bước lên xe, bỗng nhiên phía sau truyền tới tiếng vó ngựa. nàng nghiêng đầu nhìn lại, Triệu Giới mặc một thân áo bào màu tím thêu thị đế khoa văn, áo choàng bay bay, cười tuấn mã thượng cấp đi tới trước mặt nàng, hắn ghim chặt dây cương, “xuyt” một tiếng liền vững vàng dừng ngựa.

Ngụy La có chút kinh ngạc, không nghĩ hắn lại cứ nhiên chạy tới đây, mắt hạnh tròn tròn, hồi lâu mới ngạc nhiên hỏi: “Tình Vương ca ca?”

Triệu Giới không nói lời nào, dắt ngựa thông thả đi tới bên cạnh nàng, không đợi Ngụy La kịp phản ứng, liền cúi người ôm trụ eo nàng, thoáng cái ôm nàng lên lưng ngựa!

Kim Lũ và Bạch Lam đứng một bên cả kinh kêu lên: “Tiểu thư!”

Lúc này phía ngoài cung không có ai, chỉ có vài thị vệ canh cửa, cho dù nhìn thấy cũng không nói ra ngoài. Triệu Giới ôm chặt Ngụy La vào lòng, coi bỏ áo choàng trắng thêu hoa văn như ý trên người hắn khoác lên người nàng, bọc Ngụy La kín mít từ đầu tới chân, lại từ trên cao nghiêng người nhìn hai nha hoàn: “Ta có lời muốn nói với A La, các người đi Ngự Hòa Lâu chờ trước, một lúc sau ta sẽ hộ tống nàng qua”.

Nói xong, Triệu Giới cũng không đợi hai tỷ nữ đáp lại, kẹp bụng ngựa thúc nó rời đi.

Chỉ lưu lại Kim Lũ và Bạch Lam ngẩn ngơ trong gió.

Ngụy La nằm sấp trên ngực hắn, nhìn không thấy phong cảnh bên ngoài, đầu nhỏ chui ra muốn nói với hắn: “Đại ca ca tính mang muội đi chỗ nào?”

Triệu Giới đưa một bàn tay ra, túm lấy mũ áo choàng, choàng lại cho nàng, ngăn không cho người khác nhìn thấy mặt nàng, không đáp mà hỏi ngược lại: “Vật gì ấm ỉ như vậy?”

Hai người đang ngồi trên lưng ngựa, bên tai ngoại trừ tiếng gió và tiếng nói chuyện của người đi đường, còn có âm thanh “đینگ đینگ đینگ đینگ” thỉnh thoảng vang vọng. Triệu Giới hơi nhíu mày, âm thanh này làm rối loạn suy nghĩ của hắn, khiến vô số tâm tư mà hắn chuẩn bị đều bị quét sạch, thực không khiến người yêu thích.

Ngụy La im lặng, thành thành thật thật nói: “Là ngọc bội trên váy muội”.

Triệu Giới nghe vậy, cuối đầu, vén áo choàng ra nhìn nhìn, quả nhiên trên eo nàng đeo một chùm ngọc bội. Ngựa chạy quá nhanh, ngọc bội va chạm vào nhau tạo nên âm thanh không nhỏ. Bàn tay hắn nhắm tới eo nàng, động hai cái, liền bứt ngọc bội kia xuống, tiện tay ném ở ven đường: “Ngoan, không cần đeo”.

Ngụy La kinh ngạc, lúc muốn ngăn cản đã quá muộn, mới chớp mắt một cái bọn họ đã chạy đi thật xa. Nàng thò đầu ra, nhìn ngọc bội bị người đi đường

nhặt lấy, lập tức vô cùng đau đớn nói: “Ca ca làm gì? Muội rất thích ngọc bội đó”.

Triệu Giới biết rõ nàng là thần giữ của nhỏ, nghe vậy liền thấp giọng cười cười, để cảm ở đỉnh đầu nàng: “Bản vương muốn yên tĩnh nói chuyện với muội”. Nói xong, lại thấy tiểu cô nương vênh môi, vẫn là bộ dáng đau lòng như cũ, hẳn nhin không được hôn xuống môi nàng: “Sau này về ta sẽ mua cho muội càng nhiều thứ đẹp mắt hơn, mua mười, hai mươi cái, có được không?”

Ngụy La tức giận ngẩng đầu trừng hấn, gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn phẫn nộ: “Phải một trăm”.

Ý cười vui vẻ bên môi Triệu Giới càng sâu, lúc này bọn họ đã ra khỏi thành, đi trên con đường nhỏ vắng vẻ, người qua lại trên đường không nhiều lắm, chỉ có hai người bọn họ là tương đối chói mắt. Hắn từ từ dừng lại trước một gốc cây bạch dương lớn, cúi đầu nhìn đôi mắt trong veo sáng ngời của nàng: “Chờ muội gả cho ta rồi, đừng nói một trăm, cho dù một ngàn cái cũng không thành vấn đề”.

Ngụy La đình chiến, vừa có chút tức giận lại có chút ngượng ngùng, dứt khoát nghiêng đầu nhìn cái cây, không thèm nhìn hấn nữa.

Triệu Giới lấy ngọc kê trong người ra, rất có ý tứ khôi binh vấn tội mà hỏi: “Vì sao không tự mình tặng ta?”

Ngụy La quay đầu lại nhìn, lúc này mới biết hóa ra Lưu Ly chưa gì đã đem đồ giao cho hấn rồi, khó trách hấn vội vàng vàng đuổi theo nàng. Đôi môi nhỏ nhếch lên, có chút giấu đầu hở đuôi nói: “Không phải muội cố ý mua cho huynh, mà là lúc ra ngoài mua quà cho Thường Hoàng, thấy nó đẹp mắt, mới thuận tay mua về”. Hàng mi dài của nàng nhếch lên nhìn hấn, trong đôi mắt to lóe lên ánh sáng: “Đại ca ca thích không?”

Triệu Giới nhin không được cọ cọ mũi nàng: “Chỉ cần do muội tặng, ta đều thích”.

Ngụy La không biết trả lời thế nào, chỉ chậm chạp a một tiếng, không muốn biểu hiện bản thân rất cao hứng, nhưng khóe môi lại không tự chủ cong lên thành một nụ cười dịu dàng, trong suốt.

Triệu Giới bỏ ngọc kê vào trong tay nàng: “A La, giúp bản vương cài lên”.

Trên đầu hấn đang mang một cây kê bằng ngà voi, thoạt nhìn còn trân quý hơn so với cái nàng tặng. Ngụy La chỉ cài ngọc kê cho Triệu Lưu Ly một lần, còn chưa cài cho nam nhân lần nào. Nàng đứng thẳng dậy, áo choàng rơi xuống, lộ ra thân thể mềm mại, dù vậy nàng vẫn không với tới được đỉnh đầu Triệu Giới: “Huynh cúi thấp đầu xuống một chút, cúi người xuống”.

Mắt phượng của Triệu Giới híp lại, nghe lời cúi đầu.

Một tay nàng cố định ngọc quan hoa văn hình Li trên đầu hấn, một tay lấy kê bằng ngà voi ra, tiện tay nhét vào tay hấn, lại đem bạch ngọc kê cài lên. Mặc dù đây là lần đầu tiên làm loại chuyện này, nhưng cũng rất ra hình ra dạng. Ngụy La chăm chú nhìn một lát, đôi mắt hạnh cong lên: “Thật đẹp mắt”.

Triệu Giới nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt sâu thẳm, nụ cười của nàng còn chưa tắt, hấn liền ôm nàng ép xuống, ngậm lấy môi nàng, cắn nát trần trổ, phát tiết tình cảm trong lòng.

Ngụy La kinh ngạc a một tiếng, hai tay chống đỡ lồng ngực hấn, vô thức từ chối.

Lúc này đang ở trên đường, lại là ban ngày ban mặt, trước mặt mọi người, bị người khác nhìn thấy thật không hay!

Triệu Giới không buông tha cho nàng, dán lên đôi môi mềm mại của nàng, hỏi: “Sao lại tặng đồ cho bản vương?”

Ngụy La nghiêng đầu muốn tránh, hấn liền đuổi theo nhắm nháp, bộ dáng không hỏi được đáp án thề không bỏ qua: “A La, tại sao?”

Ngụy La bị hấn giữ chặt, toàn thân đều lay động mùi hương của hấn: “Không có lý do gì cả... Cảm thấy nó đẹp mắt, nên tiện thể tặng Đại ca ca”.

Triệu Giới từng bước ép sát: “Vậy sao không tặng cho người khác?”

Hàng mi dài khẽ run, chột dạ một lát, mở miệng định nói thẳng với Triệu Giới. Khóe mắt nàng liền thấy một đôi nông phụ già đánh xe bò đi qua nhìn bọn họ, trong mắt mang theo ý cười, chế nhạo lại ranh mãnh. Mặt Ngụy La ửng hồng, nhào vào trong lòng Triệu Giới, néo cánh tay hấn: “Không nên ở đây... Sẽ bị người khác thấy!”

Triệu Giới đang im lặng liền cười, cổ ý xuyên tạc lời nói của nàng: “Được, được, chúng ta vào trong rừng đi”.

Ngụy La không lên tiếng.

Triệu Giới cười ngửa đi vào rừng, dần dần cũng không còn ai đi lại, lúc này Ngụy La mới dám từ trong ngực hấn ngẩng đầu lên.

Một tay Triệu Giới ôm lấy eo nàng, một tay cầm dây cương, kè vào tai nàng, khàn giọng nói: “Còn nói không thích ta... Muội là tên lừa đảo nhỏ”.

Lúc này Ngụy La lại vô cùng nhu thuận, cũng không phản bác.

Hấn cắn dái tai nàng, từ từ gặm cắn, giọng nói trầm thấp hơn so với bình thường: “Tiểu lừa đảo...”. Tay Triệu Giới cũng không thành thật, từ eo nàng luồn lên trên, nắm lấy khối đào nhỏ, gần như nhin không được muốn ở chỗ này chiếm lấy nàng.

Nguyệt La nức nở ghen ngào, chỗ đó của nàng còn đau, sao lại bị nắm như vậy chứ! Nàng cố gắng đẩy tay hắn ra, nói chuyện nghiêm túc với Triệu Giới: “Chờ chút nữa về phủ, muội liền nói với phụ thân... Lui hôn sự với Tống Huy”.

Nguyệt La còn chưa biết việc Triệu Giới đi tìm Trung Nghĩa Bá Tống Bách Nghiệp, một lòng nghĩ muốn từ hôn, không biết việc hôn sự này sớm đã không thể thành.

Triệu Giới mỉm cười, trấn an tiểu cô nương trong lòng: “Muội yên tâm, không quá ba ngày, Trung Nghĩa Bá liền đích thân tới Phủ giải trừ hôn ước”.

Nguyệt La và Tống Huy còn chưa đính hôn, chỉ có lời nói chỉ hôn khi cả hai còn trong bụng mẹ, bây giờ cho dù Phủ Trung Nghĩa Bá tới giải trừ hôn ước, nhiều lắm chỉ xem như không hết lòng tuân thủ hứa hẹn, sẽ không ảnh hưởng tới danh dự của Nguyệt La.

Nguyệt La tò mò nghiêng đầu, nhìn Triệu Giới: “Tại sao? Huynh nói gì với Trung Nghĩa Bá thế?”

Triệu Giới không nói cho nàng biết, cụng đầu lên trán nàng nói: “Tóm lại, từ Từ Ngự Sơn Trang về, muội liền chờ gã cho bản vương đi”.

Nguyệt La còn muốn hỏi lại, bàn tay hắn đã nắm tay nàng thật chặt, nói khẽ với nàng: “Bản vương nghe nói hôn một cái liền hết đau, A La, muội muốn thử không?”

Mặt Nguyệt La đỏ bừng, ai muốn thử chứ? Nếu không phải nàng đánh không lại hắn, Nguyệt La nàng thật sự muốn một tay đẩy hắn từ trên lưng ngựa xuống!

*** **

Mùng sáu tháng sáu, đoàn người khởi hành đi núi Tô Sơn - Từ Ngự Sơn Trang.

Nguyệt La, Lương Ngọc Dung và Triệu Lưu Ly ngồi chung một cỗ xe ngựa, ba cô nương tuổi tác không chênh lệch lắm, Lương Ngọc Dung lại là người hướng ngoại hoạt bát, rất nhanh liền làm thân với Triệu Lưu Ly. Mấy người cười nói suốt cả đường đi, cãi nhau ầm ĩ, không để ý liền tới chân núi Tô Sơn.

Từ Ngự Sơn Trang xây ở lưng chừng núi, sát núi gần sông, xung quanh là núi non trùng điệp, kéo dài không dứt. Từ chân núi tới sườn núi đi chừng hai canh giờ, lúc đến Từ Ngự Sơn Trang trời đã chạng vạng tối. Rặng mây đỏ thấp thoáng, hoàng hôn kéo về phía trời Tây, ánh sáng mặt trời còn rơi rắc trên đỉnh núi, tạo nên con đường quanh co khúc khuỷu đẹp mê người.

Mấy người Nguyệt La xuống xe ngựa, đi theo hạ nhân trong sơn trang, tới gian phòng của riêng mình.

Nguyệt La ở căn thứ ba hướng Tây ở phía Đông của Kim Đài Viện, Lương Ngọc Dung ở cách nàng một gian. Triệu Lưu Ly là công chúa cao quý, có sân nhỏ riêng của mình, cách chỗ bọn họ không xa, đi vài bước liền tới.

Gian phòng không nhỏ, bên trong có chính phòng, nội thất và nhà vệ, trong phòng cũng được quét dọn sạch sẽ, không dính hạt bụi. Nguyệt La đi vào nội thất, đang muốn nói Kim Lũ và Bạch Lam đem hành lý chuyển vào, Nguyệt Tranh từ bên kia đi tới, đứng ở cửa, chuẩn bị một lát rồi gọi: “Tứ tỷ tỷ”.

Nguyệt Tranh rất hiếm khi chủ động tới tìm Nguyệt La, chứ đừng nói mở miệng gọi một tiếng “Tứ tỷ tỷ”, gọi như vậy hắn cũng không có chuyện gì tốt. Nguyệt La nghiêng đầu nhìn nàng ta, không bị lay động nói: “Ngũ muội có việc gì sao?”

Nguyệt Tranh cúi đầu, xoắn xoắn khăn trong tay: “Muội muốn đổi gian phòng với tỷ”.

Nguyệt La a một tiếng, cũng không vội từ chối: “Tại sao?”

Nguyệt Tranh hiếm khi cúi đầu trước mặt Nguyệt La, lúc này lại giống như người khác, không ngừng cúi đầu, lại còn bộ dáng thương lượng điềm tình: “Cửa sổ phòng muội đối diện đầu giường, muội ngủ không quen... Tỷ có thể đổi với muội được không?”

Nguyệt La nhếch môi cười một tiếng, như ngầm nghĩ gì đó, lại hỏi: “Sao ta không nhớ người có thói quen này? Đối diện cửa sổ thì sao?”

Nguyệt Tranh chớp mắt, lo đi chế nhạo của Nguyệt La, tiếp tục nói: “Đối diện cửa sổ muội ngủ không được, ban đêm rất đáng sợ”.

Thật ra đổi gian phòng khác cũng không phải việc gì khó, Nguyệt La đơn thuần chỉ muốn khiến nàng ta ghen hờn thôi. Nàng đi về phía cửa nói: “Ngũ muội từng làm việc gì trái với lương tâm sao, sao lại phải sợ?”

Nguyệt Tranh ngẩng đầu nhìn Nguyệt La, hốc mắt hồng hồng, không biết là bị Nguyệt La chọc tức hay thật sự sợ hãi: “Muội...” Bỏ đi bộ dáng kiêu ngạo thường ngày, mang lên bộ mặt vô tội của bông sen nhỏ, ngược lại cũng ra hình ra dạng lắm.

Nguyệt La biết rõ nàng ta không chỉ đơn giản sợ hãi như vậy, nàng cũng muốn xem xem nàng ta có thể giờ trò gì, cũng đồng ý nói: “Nếu Ngũ muội đã sợ như vậy, vậy thì đổi đi. Tỷ chỉ là nể mặt muội nên mới đổi phòng, nếu là người khác, chưa chắc sẽ đồng ý”.

Nguyệt ý, Nguyệt La nàng chính là muốn Nguyệt Tranh nhớ kỹ phần nhân tình này.

Nguyệt Tranh âm thầm cắn răng, trên mặt lại ra vẻ cảm kích mà nói: “Đa tạ tứ tỷ, sau khi hỏi phủ muội nhất định sẽ cảm tạ”.

Trước khi đi Nguyệt La liếc nhìn Nguyệt Tranh một lúc lâu, cái nhìn ẩn chứa ý tứ sâu xa, nhiều loại hàm ý khiến người ta rùng mình. Trong nháy mắt, Nguyệt

Tranh còn tưởng rằng Ngụy La đã phát hiện ra điều gì.

*** **

Sau khi đổi phòng, Ngụy La và Lương Ngọc Dung ngược lại ở rất gần nhau, chỉ cách vách phòng mà thôi.

Mọi người thu dọn xong phòng mình, Ngụy La và Lương Ngọc Dung chuẩn bị đi Ngọc Tuyền Viện phía Đông tìm Triệu Lưu Ly.

Mới vừa ra khỏi Kim Đài Viện vài bước, liền thấy một chiếc xe ngựa đĩnh bằng sơn son, Lý Tương mặc áo màu xanh nhạt từ trên xe bước xuống, nói chuyện với Lý Tụng mặc cẩm bào xanh đen thêu hoa văn bảo tượng.

Cánh tay Lý Tụng chữa trị tương đối tốt, sau khi tháo băng đã sinh hoạt bình thường không vấn đề gì.

Lý Tụng rũ mắt nói gì đó, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Ngụy La. Nàng mặc áo mỏng màu nguyệt sắc và váy đỏ thêu hoa văn ngũ sắc, mặt trái xoan, má hồng đào, đôi mắt đẹp mỉm cười, đang nói chuyện với Lương Ngọc Dung bên cạnh: “Vừa rồi ta thấy cảnh ở Sơn Trang cũng rất đẹp, chốc nữa chúng ta đi xem một chút...”

Đầu ngón tay Lý Tụng khẽ động, nhin không được rung động trong lòng, thật muốn ngăn lại đường đi nàng. Trên mặt hắn lại không biểu hiện gì, coi như cái gì cũng không có.

Hắn còn chưa kịp làm gì, Ngụy La lại giống như không nhìn thấy hắn, đi lướt qua.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Ta sẽ đối với muội rất tốt, rất tốt

Thật ra Ngụy La có nhìn thấy Lý Tụng, chẳng qua nàng giả vờ như không nhìn thấy mà thôi.

Kể từ lần ở rừng trúc Phủ Định Quốc Công, nàng và Lý Tụng cũng chưa từng gặp lại. Như vậy rất tốt, hắn không tới trêu chọc nàng, nàng cũng sẽ không làm gì hắn. Nếu hắn vẫn như trước nhất quyết không chịu buông tha, vậy nàng sẽ không khách khí với hắn.

Lúc Ngụy La và Lương Ngọc Dung tới Ngọc Tuyền Viện, cung nữ đang bận rộn sắp xếp đồ đạc, Triệu Lưu Ly thì ngồi uống trà dưới tán cây ngô đồng. Triệu Lưu Ly nhìn thấy hai người các nàng tới, liền chào hỏi rồi cùng nhau ngồi xuống, tự mình rót hai chén trà đưa đến trước mặt các nàng: “Đây là trà Dương Tiễn đặc biệt chỉ có ở Tử Ngự Sơn Trang, so với trà Long Tĩnh thì mùi vị nồng hơn một chút, các người nếm thử đi”.

Ngụy La bưng chén trà màu phấn có họa tiết hình hoa phù dung lên, nhấp một ngụm, cảm nhận rõ vị ngọt thuần của trà dậy lên, dư vị để lại có chút đắng đắng, coi như không tệ.

Lương Ngọc Dung cũng uống thử một ngụm, thấy không có việc gì liền đề nghị: “Mọi người có muốn tới sau núi chơi một chút không? Hôm nay ở đó có hội thơ”.

Tam công tử Phủ Định Quốc Công Cao Tụng Huân ở Xuân Âm Lâu sau núi mở một hội thơ, mời không ít đồng môn cùng thế gia công tử tới dự, Tống Huy và Lương Dục cũng trong hàng ngũ được mời, tình cảnh náo nhiệt vô cùng, không ít thiên kim tiểu thư đều đã qua tham dự. Ngụy La do dự một chút, nàng không muốn đi, sợ gặp Tống Huy lại lúng túng, không biết phải nói gì, liền đề nghị: “Trời sắp tối rồi, hay là không đi...”

Lương Ngọc Dung nhìn trời liền không cho là đúng, kéo Triệu Lưu Ly và Ngụy La từ ghế đòn đứng lên: “Mặt trời chỉ vừa mới ngã về tây, trời còn lâu lắm mới tối. Đi thôi, cho dù không xem hội thơ, đến sau núi thăm thú cũng tốt, nghe nói nơi đó có một rừng lá phong lớn, khi ánh chiều tà chiếu lên nhìn rất đẹp!”

Ngụy La không tiện quết đi hứng thú của nàng ấy, chần chờ một lát, rốt cuộc vẫn gật đầu đồng ý, dẫn theo nha hoàn đi tới sau núi.

Phía sau núi có một cái Bách Lý Đình, trong đình có màn che vây quanh ba mặt, mặt còn lại đối diện với Xuân Âm Lâu. Hai tòa kiến trúc cách nhau mấy trượng, nhìn từ xa, miễn cưỡng vẫn có thể nhìn thấy quang cảnh đối diện.

Trong đình có vài thiên kim tiểu thư đang ngồi, nhìn như nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng lại ngẫu nhiên liếc nhìn phía đối diện một cái. Mặc dù không nghe được bên kia nói gì, nhưng tận mắt nhìn thấy tư thái của mấy vị thiếu niên này cũng tốt.

Lúc đám người Triệu Lưu Ly tới, mấy cô nương mặc áo lụa trắng cùng váy mã diện (1) gấp gáp quỳ gối hành lễ: “Bái kiến Thiên Cơ Công Chúa”.

Triệu Lưu Ly đưa tay, ý bảo bọn họ đứng dậy. Nàng cùng Ngụy La và Lương Ngọc Dung đi đường một hồi, liền ngồi sau bàn đá nghỉ ngơi.

Thân thể Triệu Lưu Ly không tốt, chịu không nổi khí trời quá nóng hoặc quá lạnh, vì thế hàng năm đều tới Tử Ngự Sơn Trang nghỉ hè, coi như quen

thuộc với địa hình nơi này. Nàng biết rõ rừng lá phong trong miệng Lương Ngọc Dung nằm ở mặt sau Xuân Âm Lâu, còn phải đi một đoạn đường nữa, liền muốn thừa dịp hội thơ bên đó chưa kết thúc, dẫn hai người bọn họ qua coi.

Miễn cho lát nữa mọi người trong hội thơ đi ra, chạm mặt liền lúng túng.

Bọn họ không nghĩ ngợi bao lâu, Triệu Lư Ly liền đứng dậy, nói với các nàng: “Còn phải đi một đoạn nữa mới tới rừng lá phong, hai người còn muốn đi xem không?”

Nếu đã tới đây thì không có đạo lý quay về, Lương Ngọc Dung tất nhiên là muốn đi.

Vì vậy, Triệu Lư Ly lại tiếp tục dẫn bọn họ lên đường.

Không may chính là, bọn họ vừa đi tới Xuân Âm Lâu, hội thơ bên trong vừa vặn kết thúc. Từng tiếng bước chân truyền tới, các thiếu niên trong Lâu lục tục đi ra, có người mặt mỉm cười, đặc chí vừa lòng, cũng có người không vui, ủ rũ cúi đầu, có phần trăm người trăm sắc thái. Bọn họ nhao nhao ầm ĩ, vừa tới cửa liền thấy có ba vị cô nương, một người so với một người càng xinh đẹp, đặc biệt là tiểu cô nương mặc váy đỏ thêu hoa mai ngũ sắc, đôi mắt tuyệt đẹp, gương mặt trắng nõn, bị đôi mắt đỏ nhìn qua, các thiếu niên liền im lặng, trên mặt phỉếm hồng, lặng lẽ rời đi.

Có vài công tử thế gia nhận ra Thiên Cơ Công Chúa, vội vàng hành lễ với nàng.

Triệu Lư Ly trốn tới trốn lui cũng không trốn được, thấy nhiều người đi qua như vậy cảm thấy rất xấu hổ. Nàng đỏ mặt kêu bọn họ miễn lễ, bàn tay lại âm thầm nắm chặt lấy tay Ngụy La, thật muốn cất bước bỏ chạy. Trời sinh nàng sợ người lạ, vừa gặp người lạ toàn thân đều khẩn trương, lòng bàn tay đổ mồ hôi như mưa, dần dần có chút không chống đỡ được, lại nhìn bốn phía tìm kiếm sự giúp đỡ của Dương Chấn. Đáng tiếc, lúc này Dương Chấn không có ở đây, đại khái là đang núp trong bóng tối bảo vệ nàng, không tiện hiện thân, cho dù biết nàng khó xử, cũng không thể dẫn nàng đi trước mặt mọi người.

Triệu Lư Ly lui dần về sau, muốn tránh sau lưng Ngụy La một lúc, lại có thanh âm giải vây cho nàng: “Sao công chúa lại ở đây? Không phải là muốn đi hậu viện xem rừng lá phong sao?”

*** **

Chủ nhân giọng nói đó là một thiếu niên khoác áo choàng bằng gấm màu xanh đậm, ước chừng trên dưới mười tám tuổi, dung mạo tuấn tú, còi mỡ hoạt bát. Hắn chính là chủ nhân hội thơ này – Tam công tử Phù Định Quốc Cao Tụng Huân. Trước đây hắn cũng gặp qua Triệu Lư Ly vài lần, khi đó hai người còn nhỏ, cũng từng chơi đùa mấy lần, về sau lớn lên thì không còn liên lạc nữa, trong lúc nhất thời Triệu Lư Ly không nhận ra hắn.

Bên cạnh hắn còn có một người, đứng là Tống Huy.

Tống Huy mặc cẩm bào sa tanh màu xanh xám, cao lớn vừng chãi, bước chân thông thả. Hắn nhìn theo ánh mắt của Cao Tụng Huân liền thấy Ngụy La bên ngoài Xuân Âm Lâu, thân hình đột nhiên cứng đờ, đứng lại tại chỗ.

Cao Tụng Huân không phát hiện Tống Huy lạ thường, tiến lên hành lễ với Triệu Lư Ly: “Tham kiến Thiên Cơ Công Chúa”.

Triệu Lư Ly bảo hắn miễn lễ, từ tốn nói: “Chúng ta muốn đi rừng lá phong ở phía sau, tiện đường đi ngang qua Xuân Âm Lâu, không phải cố ý quấy rầy mọi người”.

Cao Tụng Huân cười cười: “Công chúa nói vậy là có ý gì chứ? Đáng lẽ phải là tại hạ cầu xin công chúa không trách tội tại hạ cùng đồng môn mạo phạm ngài”.

Hai người này suy cho cùng cũng có chút quen biết, Triệu Lư Ly đối xử với hắn không khẩn trương như với người khác, nói với hắn một hai câu liền cất bước muốn rời đi.

Cao Tụng Huân cũng không ngăn cản.

Tống Huy vẫn luôn đứng phía sau Cao Tụng Huân, ánh mắt nhìn chăm chăm Ngụy La bên cạnh Triệu Lư Ly, ánh mắt nặng trĩu lộ ra chút bị thương. Tống Huy gầy đi không ít, bộ dáng có chút tiêu tụy, thấy Ngụy La phải đi, không nhịn được bước lên vài bước, khàn giọng hỏi: “A La muội, có thể nói chuyện với ta một chút không?”

Ngụy La dừng một chút, cũng biết không thể trốn tránh mãi, nàng nhìn Tống Huy, miễn cưỡng cười một cái rồi hỏi: “Tống Huy ca có lời nào không thể nói ở đây sao?”

Tống Huy hạ giọng nói: “Ta muốn nói chuyện riêng với muội”.

Cũng may là lúc này trong Xuân Âm Lâu đã không còn lại mấy người, chỉ còn mỗi Cao Tụng Huân. Cao Tụng Huân thấy bầu không khí này không đúng, liền thức thời ôm quyền cáo từ.

Lương Ngọc Dung thấy thế, nghĩ hai người bọn họ sắp đính hôn, nói chuyện một chút cũng không sao, liền dẫn Triệu Lư Ly ra ngoài, cho hai người họ chút không gian. Nhưng Triệu Lư Ly lại biết rõ quan hệ của Ngụy La và Triệu Giới, nàng có chút không yên lòng, vừa đi vừa quay đầu lại gọi: “A La...”

Ngụy La cúi đầu, nhìn mũi giày mình.

Tổng Huy chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu Ngụy La, hốc mắt hần thâm đen như vài ngày chưa ngủ, chỉ một thời gian mà người gầy đi một vòng, ánh mắt bi thương, giống như rơi xuống vực sâu, mang theo tuyệt vọng cùng chút giãy giụa không cam lòng. Hần mở miệng, rất lâu mới có thể nói ra một câu đầy đủ: “A La... Phụ thân ta đã nói với Anh Quốc Công việc giải trừ hôn ước”.

Hôm nay, trước khi hần xuất môn, Trung Nghĩa Bá đã chuẩn bị tới Phủ Anh Quốc Công từ hôn, thuận tiện bồi tội.

Hần không đi cùng, đại khái là sợ phải đối mặt.

Tổng Huy chỉ cảm thấy lòng đau như dao cắt, không bỏ được nàng, không muốn để nàng đi. Đêm hôm Tổng Bách Nghiệp nói với hần không thể thú Ngụy La, hần quỳ ngoài cửa cả đêm, cầu xin phụ thân thu hồi quyết định đó. Nhưng không có tác dụng, cho dù thế nào Tổng Bách Nghiệp cũng không thể đồng ý, còn nói cửa hôn sự này không thể không lui. Hần chỉ cảm thấy toàn bộ trái tim mình như bị khoét trống rỗng, không có xuống dốc, không biết tại sao lại phát sinh biến cố như vậy.

Hần muốn gặp Ngụy La một lần, nhưng cũng sợ phải gặp nàng. Sợ nhìn thấy nàng rồi sẽ nói ra mấy lời tàn nhẫn, cảm giác đó so với lấy dao khoét người hần còn khó chịu hơn, hần chịu không nổi nên hần muốn né tránh. Nhưng tránh cũng vô ích, hôm nay nhìn thấy nàng, tâm tình hần liền trở dậy mãnh liệt, rất muốn ôm nàng, muốn có được nàng, muốn thú nàng về yêu thương nàng thật nhiều.

Trước đó Ngụy La đã nghe Triệu Giới nói qua, mặc dù không tới mức quá ngạc nhiên, nhưng nàng cũng không nghĩ sẽ nhanh như vậy.

Ngụy La chỉ có thể ừ một tiếng.

Tổng Huy nắm chặt tay, thiếu niên ôn nhuận lịch sự tao nhã ngày xưa giờ đã trở nên thất ý suy sụp tinh thần, trong giọng nói vô tình lộ ra vẻ khẩn cầu: “A La, vì sao muội không muốn gả cho ta? Ta sẽ đối với muội rất tốt, rất tốt”.

Ngụy La không nhìn hần, rất lâu sau mới nói: “Muội chỉ coi huynh là huynh trưởng... Muội, muội không có tình yêu nam nữ với huynh”.

Thân hình Tổng Huy khẽ lay động, hết như đứng không vững.

Ngụy La vô thức muốn đỡ hần, bàn tay đưa ra một nửa rồi lại rút về: “Việc muội muốn giải trừ hôn ước, không liên quan tới Tổng Huy ca... Huynh rất tốt, thật xin lỗi, đáng lẽ muội phải nói sớm hơn”. Nàng nhìn bộ dáng Tổng Huy bây giờ, trong lòng có chút áy náy, muốn an ủi hần cũng không biết phải nói cái gì, nói càng nhiều sợ lại càng cho hần hy vọng, chẳng thà không nói gì cả.

Tổng Huy vịn lấy bàn đá bên cạnh, đầu ngón tay nắm tới trắng bệch.

Sắc mặt hần tái nhợt, rất lâu mới bình thường trở lại, không nói lời nào xoay người đi ra ngoài.

Bóng lưng hần dung nhập vào vách núi xa xa, từng bước, từng bước cực kỳ thông thả, cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt Ngụy La.

*** **

Sau khi mặt trời lặn, trăng sao thưa thớt, trong đình giữa hồ của Tử Ngự Sơn Trang đang có một bữa tiệc rượu.

Người có mặt phần lớn là thiếu niên tham gia hội thơ ban ngày, một đám người cao hứng chơi tửu lệnh, đoán đố chữ, vô cùng náo nhiệt. Tửu lượng của Tổng Huy không tốt, trước kia hần đều tự biết điểm dừng, uống hai ba chén liền ngưng, hôm nay không biết có chuyện gì, ai mời cũng không từ chối, ai mời cũng uống một hơi cạn sạch, khác bình thường một trời một vực.

Người khác tuy có nghi ngờ, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ tâm tình hần đang tốt, càng rót càng nhiều, lại không biết hần có buồn khổ trong lòng.

Không bao lâu, Tổng Huy liền thấy đầu choáng váng, thần chí không rõ.

Đến cùng hần vẫn còn chút lý trí, biết rõ nếu uống tiếp không chừng xảy ra chuyện xấu, liền đứng dậy cáo từ mọi người, chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi. Đi qua cầu cử khúc, đang muốn đi về phía trước, có một nha hoàn đang đứng dưới tàng cây liễu đối diện chạy tới, giống như đợi hần rất lâu rồi: “Tổng thể tử”.

Tổng Huy dừng bước, nhờ ánh trăng mới thấy rõ tướng mạo nha hoàn đi tới, hình như là nha hoàn bên cạnh Ngụy Tranh.

Nha hoàn đó lại nói: “Ngũ tiểu thư nói nô tì chuyển lời với ngài, nói muốn mời ngài tới Kim Đài Viên một chuyến, tiểu thư có chuyện muốn nói”.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 04: Trú lam mức nước công đã tràn

Chương 24. Trúc Lâm Mực Nước, Công Đa Trạng

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Tổng Huy bước chậm lại, cho là mình nghe lầm

Ngụy Tranh muốn gặp hắn bây giờ?

Đầu hắn vô cùng choáng váng, hắn cũng chưa từng buông thả bản thân uống nhiều rượu như vậy, chỉ cảm thấy cả người không thoải mái, mãi một lúc lâu mới hiểu được nha hoàn đang nói cái gì. Tổng Huy xoa xoa mi tâm, thanh âm trầm khàn: “A Tranh muội muội tìm ta có việc gì?”

Ngân Lâu liếc mắt một cái nhìn qua đình giữa hồ, người bên trong vẫn còn nâng ly cạn chén, căn bản không ai chú ý tới tình huống bên này. Bên cạnh Tổng Huy cũng không có người hầu, nàng ta liền đánh bạo tiến lên dịu hắn: “Tiểu thư không nói, nhưng hình như có việc rất gấp. Tổng thể từ theo nô tỳ đi qua một lát...”

Mặc dù Tổng Huy uống nhiều rượu, nhưng không tới mức đi không nổi. Hắn phát tay đẩy nha hoàn ra, lão đảo hai bước, miễn cưỡng đứng vững. Hắn cúi đầu, lấy lại chút tỉnh táo nói: “Dẫn ta qua đó”.

Trong mắt Ngân Lâu lóe lên một chút vui mừng khó nhận ra, quy củ dẫn đường nói: “Mời thể từ gia đi theo nô tỳ”.

Tổng Huy không nói gì, cất bước đi sau lưng nàng ta.

Khắp Tử Ngự Sơn Trang đều được thấp đèn lồng, cứ mỗi một trăm bước lại có một cột đá, trên cột đá có một cánh tay khổng lồ cầm đèn chiếu sáng, làm cả sân nhỏ sáng bừng lên, ngay cả đá cuội lát trên đường cũng nhìn thấy rõ. Kim Đài Viên cách đình giữa hồ một đoạn đường, bởi vì là chỗ dành cho các tiểu thư, nên cũng được bố trí khá xa. Đi qua một con đường đá cuội nhỏ, lại xuyên qua hành lang gấp khúc thật dài, ngay phía trước là một vườn hoa mẫu đơn muôn hoa thi nhau khoe sắc, sau vườn hoa này chính là Kim Đài Viên.

Đi qua một đoạn đường như vậy, thần trí Tổng Huy cũng đã thanh tỉnh ít nhiều, nhưng vẫn không tỉnh rượu.

Hắn cúi thấp đầu, đôi mắt vốn lúc nào cũng mỉm cười ôn nhu, khiến người như tắm gió xuân, giờ chỉ còn lại tịch mịch và mất mát. Hắn nhớ tới những lời ban nãy Ngụy La nói, khóe môi thoáng chút cười khổ.

Hắn và Ngụy La vốn có hôn ước từ nhỏ, từ lúc sáu tuổi hắn đã biết có một tiểu oa nhi như thế, sau khi nàng lớn lên sẽ được gả cho hắn, làm vợ của hắn, cùng hắn tay nắm tay trọn đời, đầu bạc răng long. Khi đó hắn vẫn còn chưa hiểu hết ý nghĩa của việc thành thân, chỉ biết sau này không được bỏ rơi nàng, sinh tử hoạn nạn đều ở cùng một chỗ. Đây là cái đuôi nhỏ của hắn, hắn phải chăm sóc nàng thật tốt, không để nàng chịu bất cứ ủy khuất nào. Về sau, chăm sóc thành thói quen, dần dần cam tâm tình nguyện, trong lòng chỉ có mình nàng, người khác không thể nào lọt được vào mắt hắn.

Hắn tâm ý mẫn nguyện mong đợi ngày thành thân, nhưng một ngày kia nàng bỗng nhiên lại nói không muốn gả cho hắn, nàng chưa bao giờ có tình yêu nam nữ với hắn.

Nàng có người nàng thích...

Người đó lại không phải là Tổng Huy hắn.

Tổng Huy vốn cho rằng chỉ cần hắn không đồng ý, chỉ cần thủ nàng vào cửa, sau này yêu thương nàng thật nhiều, liền có thể khiến nàng cảm động. Đáng tiếc, hắn nghĩ quá tốt rồi, không có duyên phận chung quy vẫn là không có duyên phận, ngay cả cơ hội làm nàng cảm động hắn cũng không có, hôn sự tan thành bọt nước, chỉ còn mình hắn cô độc như trước. Tất cả đều là công dã tràng, đều là hắn tự mình đa tình.

Cả đoạn đường đi Tổng Huy đều không tập trung, trong lòng đều là Ngụy La, lúc này cũng không nghĩ được gì khác. Thế nên lúc nghe nói Ngụy Tranh muốn gặp hắn, hắn cũng không nghĩ nhiều liền đi theo.

Ngân Lâu dẫn hắn đi vào Kim Đài Viên, dừng lại trước một gốc đa lớn. Dưới tàng cây không có ai, không thấy Ngụy Tranh đâu cả. Nàng ta nói: “Tiểu thư còn chưa tới, thể từ đứng đây chờ một lát, tiểu thư lập tức tới ngay”.

Tổng Huy không nghĩ được gì, đầu càng lúc càng đau, lộ ra mấy phần mệt mỏi. Hắn đứng dựa vào thân cây phía sau, hai mắt nhắm nghiền, không nói lời nào.

Ngân Lâu đứng một bên lặng lẽ quan sát hắn, dò xét hỏi: “Lúc này thể từ gia uống rượu sao?”

Tổng Huy không có tâm tình trả lời, chỉ ừ nhẹ một tiếng.

Đúng là một người ôn nhu như nước, khó trách cả Ngũ tiểu thư và Tử tiểu thư đều thích, Ngũ tiểu thư thậm chí còn tình nguyện không để ý danh dự cũng phải gả cho người này... Ngân Lâu thầm nghĩ trong lòng, nếu đêm nay Ngũ tiểu thư ra tay thành công gả cho Tổng Huy, về sau nàng ta nhất định cũng sẽ là nha hoàn hồi môn. Nha hoàn hồi môn không những có địa vị cao, nói không chừng còn có thể hầu hạ bên cạnh Tổng Huy, nếu may mắn được nhìn trúng, thu vào phòng, vậy nàng ta chính là di nương rồi... Lại nói, tư sắc nàng ta cũng không kém, không biết có thể lọt vào mắt Tổng Huy hay không? Trong lòng Ngân Lâu cong cong quẹo quẹo, chốc lát liền nghĩ thật xa.

Rất nhanh, Ngân Lâu liền hoàn hồn, trước mắt phải giúp Ngũ tiểu thư hoàn thành việc này đã, Ngũ tiểu thư thành công rồi, mới tới phiên nàng ta nha. Ngân Lâu thấy Tống Huy không nói lời nào, nhớ lại những gì Ngụy Tranh dặn, cố làm ra vẻ sốt ruột nói: “Sao tiểu thư còn chưa tới. . . Có lẽ là vì xa quá, nên đi đường có chút chậm trễ. Tiểu thư Ngụy Tranh ở gian phòng phía đông, thế từ đứng chỗ này đợi một chút, nô tỳ đi xem sao”. Nói xong, như chợt nhớ ra gì đó, nàng ta vỗ trán, ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ: “Hôm nay Tứ tiểu thư từ sau núi trở về, hình như thân thể không khỏe, tiểu thư nô tỳ đi thăm, chắc vì vậy nên lúc này mới tới trễ”.

Thân thể Tống Huy cứng đờ, không tự chủ hỏi: “A La bị bệnh?”

Ngân Lâu gật gật đầu nói: “Có lẽ là sau núi có vật gì đó không sạch sẽ, nghe nói lúc Tứ tiểu thư về liền thấy không khỏe, sắc mặt cũng không tốt lắm”.

Nói xong, nàng ta lại lặng lẽ quan sát Tống Huy, thấy hắn vô cùng lo lắng, chỉ thầm than trong lòng Thế tử gia quả nhiên quan tâm Tứ tiểu thư. Lúc này nàng ta nói Ngũ tiểu thư có việc gấp, trên mặt hắn cũng không tỏ vẻ gì, bây giờ nghe nói thân thể Tứ tiểu thư không khỏe, lập tức liền khẩn trương.

Nàng ta cũng không biết rốt cuộc Tứ tiểu thư có bị bệnh hay không, nhưng sau khi Ngụy La từ sau núi trở về, sắc mặt thật sự không tốt, là do nàng ta tận mắt nhìn thấy.

Ngân Lâu liền chỉ vào một gian phòng nói: “Đèn trong phòng Tứ tiểu thư đã tắt từ sớm, chắc là thân thể không thoải mái, cho nên đã đi nghỉ rồi”.

Nói xong, Ngân Lâu cũng không nhiều lời nữa, cất bước đi tới sương phòng phía đông: “Nô tỳ đi xem Ngũ tiểu thư một lát, thế tử gia chờ một chút”.

Tống Huy đứng dưới tàng cây đa, nhìn về gian phòng của Ngụy La, bất động thật lâu.

Nàng ngã bệnh? Lúc chiều hắn thấy nàng còn tốt lắm, sao đột nhiên tối đến liền ngã bệnh? Có nghiêm trọng không? Có cần mời đại phu tới xem một chút không? Tống Huy rõ ràng không muốn, nhưng lại không tự chủ được mà quan tâm Ngụy La, chỉ cần nhớ tới gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia có chút không khỏe, lộ ra bộ dáng tội nghiệp nói với hắn “Muội khó chịu”, hắn liền nhịn không được mà mềm lòng.

Cuối cùng vẫn là không bỏ được nàng, mấy năm nay, quan tâm nàng đã sớm thành thói quen, giống như máu thịt hòa vào thân thể, chẳng thể dứt bỏ được. Làm sao có thể một sớm một chiều liền buông xuống được.

Tống Huy đợi vài phút, lại không thấy Ngân Lâu trở lại. Hắn do dự hồi lâu, rốt cuộc vẫn đi tới phòng Ngụy La.

Trên hàng lang treo đèn lồng bát giác, ánh đèn mập mờ không hiểu lý lẽ, một trận gió nhẹ thổi tới, thổi khiến ánh sáng đong đưa lắc lư, đến cả bóng của hắn cũng đung đưa theo. Tống Huy đứng ở Trục Linh Môn, đưa tay chuẩn bị gõ cửa.

Tay giờ lên một nửa, rồi lại đột nhiên tỉnh táo, hắn ngừng lại.

Tống Huy hắn đang làm gì? Đây là khuê phòng của nàng, đêm hôm khuya khoắt hắn xông vào, là muốn hại nàng sao?

Nếu thật lo lắng cho bệnh tình của nàng, sáng sớm mai lại đến thăm không phải là được rồi sao?

Huống gì ban ngày bọn họ đã nói rất rõ ràng, nếu đã không còn hôn ước, hắn ở lập trường nào mà đi quan tâm nàng? Bây giờ tiến vào thì có thể thế nào, có thể vẫn hỏi điều gì chứ? Nàng có người mình thích, giờ khắc này nhất định không hy vọng nhìn thấy hắn, hắn không nên khiến nàng khó xử.

Tống Huy đứng trước cửa rất lâu, cũng không làm ra hành động gì tiếp theo.

Hắn giờ tay thật lâu đến tê cứng, mãi mới để xuống, xoay người ra về.

Ngụy La nói chỉ coi hắn là huynh trưởng, đâu có vị huynh trưởng nào nửa đêm tự tiện xông vào khuê phòng muội muội. Nếu đã không có duyên phận, thì không cần tự cho mình hi vọng, nhất đao lưỡng đoạn cắt đứt tình cảm cũng tốt.

Sau này hắn còn có thể quan tâm nàng sao? Tống Huy nghĩ tới vấn đề này, bước chân dừng một chút, chợt cười nhẹ, tiếp tục đi về phía trước. Hắn đại khái chỉ có thể âm thầm quan tâm, người có thể danh chính ngôn thuận quan tâm nàng, không bao giờ có thể là hắn nữa.

*** **

Sau khi Tống Huy rời đi, Kim Đài Viện lại chìm vào yên tĩnh.

Không lâu sau, dưới gốc đa có người chậm rãi bước ra.

Hắn ta mặc một bộ cẩm bào xanh đen thêu hoa văn bảo tượng bao bọc lấy thân hình cao ngất tuấn lãng. Ánh trăng từ trên đỉnh đầu chiếu xuống một bên mặt tinh xảo của hắn, cái bốt nhỏ nhỏ nơi khóe mắt lại hiện lên trắng muốt, nổi bật lên vẻ đẹp rực rỡ. Mày kiếm, mắt sáng, đuôi lông mày khẽ nhếch lên, phảng phất có chút bướng bỉnh bất tuân.

Đúng là Lý Tụng.

Lý Tụng vẫn đứng trong chỗ tối, vẫn không bị ai phát hiện.

Mới vừa rồi hắn đứng dựa vào vách tường, vừa vặn nghe được đoạn đối thoại của Tống Huy và nha hoàn, biết được Ngụy La bị bệnh.

Hắn đi tới sương phòng đang chìm trong đêm đen cách đó không xa, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cũng tiến lên phía trước.

Hắn có rất nhiều chuyện muốn hỏi nàng, ví như nàng và Tống Huy thật sự hủy bỏ hôn ước sao? Có phải nàng và Triệu Giới đang rất tốt không? Hai người rốt cuộc đến đâu rồi, có cùng chung chăn gối sao? Càng nghĩ, trong lòng hắn càng thấy khó chịu và giận dữ, rõ ràng hắn là người không có tư cách để hỏi điều này nhất, dù sao hai người bọn họ cũng không vừa mắt nhau, nàng tốt với ai, cũng không có chút quan hệ nào với hắn. Nhưng Lý Tụng hắn nhìn không được, cho dù hai người vừa nhìn thấy nhau đã giương cung bạt kiếm, hắn cũng muốn nhìn nàng nhiều hơn một chút, muốn nói với nàng nhiều hơn một câu.

Lý Tụng nắm chặt kim châm phỉ thúy trong tay, từng bước một đi tới cửa phòng Ngụy La. Hắn định tối nay sẽ trả lại vật này cho nàng, về sau hắn liền không còn vướng bận gì nữa. Mỗi khi hắn nhìn thấy vật này, đều không nhìn được nghĩ tới nàng, ý muốn chiếm hữu nàng càng lúc càng mãnh liệt.

Lý Tụng đứng ở Trục Linh Môn, đưa tay lên gõ cửa, bên trong không có ai đáp lại.

Ngủ thiếp đi rồi sao?

Lý Tụng chần chờ một lát, đưa tay đẩy cửa, đi vào trong phòng.

Bên trong phòng là một mảnh tối mù, lại có vị ngọt ngấy xộc vào mũi. Trong phòng không có lấy một nha hoàn trực đêm, chỉ có bóng đêm tĩnh lặng, im hơi lặng tiếng. Không phải nói Ngụy La bị bệnh sao, sao lại không có ai chăm sóc? Lý Tụng cau mày, đi vào nội thất, vòng qua một bình phong vẽ tranh sơn thủy, mượn ánh trăng ngoài cửa sổ, miễn cưỡng có thể thấy rõ khung cảnh trên giường.

Có một người nằm trên giường, tóc đen xõa ra, lưng dựa về phía hắn. Thân ảnh nho nhỏ, thoát nhìn vô cùng yếu ớt, khiến Lý Tụng dừng bước.

Lúc này nàng trông thật ngoan ngoãn biết điều, không có ánh mắt chán ghét lúc nhìn hắn, nhu nhược khéo léo khiến hắn run sợ.

Người trên giường đắp chăn mỏng màu xanh, có lẽ bị hắn động vào làm tỉnh giấc, còn cho rằng đó là nha hoàn của mình, ho khan một tiếng, lẩm bẩm nói: “Nước... nước...”

Lần đầu tiên Lý Tụng xông vào phòng một cô nương, quả thật không có kinh nghiệm gì. Hắn vốn có chút khấn trương, nghe được giọng nói này lại ngẩn người, thanh âm này mặc dù mềm mại dễ nghe, nhưng vẫn có chút khác so với Ngụy La. Giọng nói của Ngụy La mềm mại hơn, mềm tới mức thấm vào xương tủy, không phải như bây giờ, nghe ra có chút cổ sức. Lý Tụng vốn đang suy nghĩ, người trên giường lại ho khan một tiếng, giọng nói dồn dập hơn so với lúc này: “Kim Lũ, rót cho ta cốc nước...”

Lý Tụng biết Ngụy La có một nha hoàn tên Kim Lũ.

Chắc là bởi vì bị bệnh nên thanh âm mới thay đổi.

Lý Tụng không lập tức rời đi, hắn chăm chú nhìn chằm chằm thân ảnh trên giường hồi lâu, ma xui quỷ khiến thế nào lại đi tới bên bàn rót chén nước. Hắn đi tới bên giường, ôm nàng dậy, đưa nước tới bên miệng nàng: “Uống đi”.

Lý Tụng cảm giác bản thân cũng bệnh không nhẹ, không phải nói là tới trà cây trà sao? Vì sao lại ở lại chăm sóc nàng?

Nàng khát nước hay không, liên quan gì tới hắn chứ?

Nghĩ vậy, Lý Tụng nhú mày, đang chuẩn bị đẩy nàng ra rồi đi. Thân thể mềm mại không báo trước dán lên người hắn, cánh tay quấn lấy eo hắn, không để hắn đi.

Nàng mặc rất ít, chỉ mỗi áo trong và quần lụa mỏng, thật giống như không mặc gì. Thế nên Lý Tụng có thể cảm nhận được rất rõ đường cong thiếu nữ, khéo léo mềm mại, giống như trong đêm nguyên tiêu kia, khi hắn đè nàng vào chân tường.

Tiểu cô nương ôm hắn thật chặt, gò má thậm chí còn cọ xát trong lòng hắn, đáng thương làm nũng: “Muội lạnh quá...”

Thân thể Lý Tụng cứng đờ, chỉ cảm thấy bụng dưới có một luồng khí nóng dâng lên, toàn thân nóng ran.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Ngụy La, ta muốn người!

Huân hương lượn lờ trong phòng, từ từ truyền tới mùi thơm ngọt tới phát ngấy.

Lý Tụng chỉ cảm thấy bụng dưới như bị lửa đốt, đem toàn thân hấn đốt đến cháy sạch, muốn làm gì đó để giải nhiệt. Hôm nay hấn cũng có uống rượu, nhưng từ lượng của hấn từ trước đến nay vốn không tệ, mấy chén rượu nhẹ kia căn bản không đủ khiến hấn say. Nhưng vừa bước vào phòng, nhìn thấy thân thể của Ngụy La, hấn liền không tự chủ được trở nên kỳ quái.

Thân thể mềm mại không xương của nàng quần lên người hấn, ghé vào bên tai hấn phát ra âm thanh nũng nịu, khiến hấn không khống chế được ôm chặt nàng, siết sao kè sắt.

Ngụy La, Ngụy La... Hấn gọi cái tên này không biết bao nhiêu lần, vừa yêu vừa hận. Nàng làm ra nhiều chuyện quá đáng với hấn như vậy, hết lần này tới lần khác, hấn lại không thể chân chính chán ghét nàng. Có đôi khi hấn thấy thật hận nàng, thật ra lại càng hận chính mình nhiều hơn, nhiều nữ nhân như vậy, vì sao lại động tâm với nàng?

Lý Tụng không nghĩ được tại sao hôm nay Ngụy La lại thay đổi thái độ với hấn, đại khái là vì quá khát khao nàng sẽ cười với hấn, làm nũng với hấn, thế nên chỉ cần nàng đáng thương nói một câu: “Ta lạnh quá”, hấn liền kim lòng không được mà ôm chặt nàng hơn. Hôm nay là nàng tới trêu chọc hấn, cho dù lát nữa nàng hối hận, hấn cũng sẽ không dừng tay!

Lý Tụng xoay người đè nàng dưới thân, hung hăng gặm cắn môi nàng, giống như lang sói không chờ đợi được cắn nuốt con mồi, cùng nàng hòa thành một thể. Thân thể mềm mại dưới thân không ngừng run rẩy, nhưng hấn lại không muốn đối với nàng ôn nhu, càng lúc càng dùng sức, như vậy nàng mới không thể quên hấn... Lúc này Lý Tụng đã không thể nghĩ được gì khác, chỉ muốn bắt nạt nàng, hung hăng khi dễ nàng, để nàng ở trong lòng hấn khóc thút thít cầu xin tha thứ.

Màn đầu giường roi xuống, che khuất cảnh xuân bên trong.

Chỉ có thể nghe thấy tiếng thờ đóc vội vàng xao động của nam nhân và tiếng than nhẹ yêu kiều của nữ nhân, thanh âm sột soạt, không lâu sau liền có xiêm y từ bên trong ném ra, lộn xộn rơi đầy đất. Cô gái quá nhỏ, tiếng kêu có vài phần quá sức. Tiếng ưm kiều nị truyền tới bên cửa rồi dần tiêu tán trong không khí.

Một đêm xuân tình, hai người dị mộng.

Giờ dần ngày hôm sau, chân trời thoáng chút ánh sáng, những tia nắng ban mai dần hé lộ nơi chân trời. Một con chim sẽ đậu lên hành lang nhỏ, ríu rít kêu, rồi vỗ cánh phành phạch bay đi mất. Lúc này, các vị tiểu thư còn chưa thức giấc, chỉ có vài nha hoàn vội vã đi trên hành lang, vội vội vàng vàng chuẩn bị nước nóng và khăn mặt cho tiểu thư nhà mình.

Ngân Lâu đứng trước cửa gian phòng Ngụy Tranh, ban đầu nghiêng tai lắng nghe động tĩnh trong phòng, mãi một lúc không nghe được âm thanh gì, mới dám gõ cửa đi vào.

Nàng ta bụng thau đồng tiến vào, vòng qua bình phong bốn phía họa cảnh sơn thủy, đi tới bên giường.

Dưới đầu giường là y phục tán loạn, nàng ta che miệng cười ái muội, đi vòng qua một bên, nhấc màn thêu lên. Ngân Lâu đang chuẩn bị gọi người bên trong dậy, nhưng lúc nhìn thấy rõ nam nhân đang nằm trên giường, hai mắt tròn tròn, sợ tới mức lùi về sau mấy bước. Thau đồng đựng nước rơi xuống đất, phát ra tiếng “đông” chói tai, nước nóng lập tức đổ lênh láng.

Nam nhân bị một tiếng “đông” này đánh thức, nhú mày, mở mắt.

Đầu Lý Tụng đau như muốn nứt ra, thường ngày hấn uống rượu say cũng không bị như vậy, hôm nay không biết tại sao lại đau đầu kịch liệt, giống như bị ai đó cầm đồ đục não mở nó ra. Hấn ngồi dậy nửa người, nhớ lại hình ảnh tối qua, đôi mắt đen láy không tự chủ ôn hòa hơn nhiều. Tối qua hấn cực lực khi dễ Ngụy La, nàng nhỏ như vậy, căn bản không chịu nổi hấn. Nhưng hấn vẫn không dừng lại, nhẫn tâm tiến vào chỗ sâu nhất... Không biết bây giờ nàng có còn đau hay không?

Lý Tụng nghĩ, nếu Ngụy La đã là người của hấn, cho dù trước kia bọn họ có bao nhiêu thâm thù đại hận, hấn đều nguyện ý bỏ hết hiềm khích lúc trước, chịu trách nhiệm với nàng, không để nàng bị ủy khuất. Sau khi trở về hấn liền nói chuyện này với phụ mẫu, tới Phủ Anh Quốc Công cầu hôn... Lý Tụng cúi đầu, nhìn tiểu cô nương trong lòng, vẻ mặt vui vẻ bỗng nhiên đông cứng lại.

Sắc mặt Lý Tụng từ từ thay đổi, ánh mắt hung ác nham hiểm đến đáng sợ, trong chớp mắt liền kết thành một tầng băng!

Bởi vì người trong ngực hấn không phải Ngụy La, mà là muội muội của nàng – Ngụy Tranh!

Không phải Ngụy La, vậy người tối qua hấn yêu thương là...

Lý Tụng nắm chặt quả đấm, gân xanh trên mu bàn tay nổi cả lên, ngược mắt nhìn nha hoàn đang đứng đầu giường, qua kẽ răng rít gào một câu: “Chuyện gì xảy ra?”

Ngân Lâu bị ánh mắt Lý Tụng dọa sợ, há miệng, run rẩy đứng tại chỗ, một câu đầy đủ cũng không nói được.

Làm sao nàng ta biết có chuyện gì chứ? Bản thân nàng ta cũng muốn hỏi, không phải là Tống Huy thiếu gia đi vào sao? Tại sao lại biến thành người này?

Ngân Lâu không biết phải làm sao, ngay cả chậu đồng cũng quên không nhặt lên. Ở Thịnh Kinh Thành ai mà không biết Lý Tụng nổi tiếng là một tiểu bá vương, ương bướng phản nghịch, ngang ngược vô lý, trêu chọc tới hấn thì cũng đừng nghĩ sẽ sống tốt. Tiểu thư vậy mà lại cùng hấn ta nằm chung trên một giường, sắc mặt hấn còn khó coi như vậy, lúc này nên làm cái gì bây giờ...

Ngụy Tranh bị động tĩnh của hai người đánh thức, gò má cọ cọ trên gối, khẽ ừm một tiếng. Hai gò má nàng phỉm hồng, trên người ngập tràn dấu vết yêu thương tới qua, có chỗ vẫn còn đau, nhất là ở giữa hai chân... Nhưng mà nàng vui vẻ chịu đựng, chỉ cần là Tống Huy ca ca, nàng liền không oán không hối. Tối hôm qua Tống Huy ca ca cũng thật mạnh mẽ, không nghĩ tới một người thoạt nhìn ôn hòa nho nhã như vậy, lúc làm chuyện đó lại kịch liệt đến thế, nàng cơ hồ bị đụng tới hư luôn.

Ngụy Tranh nghĩ sẵn trong đầu lý do thật tốt, chuẩn bị chỉ cần mở mắt liền làm ra vẻ mặt khiếp sợ kinh ngạc, chỉ là không nghĩ tới, căn bản không cần chuẩn bị - -

Người trước mặt không phải là Tống Huy, mà là thế tử Nhữ Dương Vương – Lý Tụng.

Ngụy Tranh bỗng nhiên cứng đờ người, nhìn ánh mắt thâm trầm dọa người của Lý Tụng, nàng chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân đều sôi sục, khiếp sợ vô cùng: “Người... tại sao là người...?”

Lý Tụng cũng muốn hỏi câu này.

Tại sao là nàng ta?

Cùng hán hoan hảo, không phải là Ngụy La?

Hắn nhớ ngày hôm qua nha hoàn nói đây là phòng của Ngụy La, còn có hương hoa mai lượn lờ như có như không trong phòng, hắn đưa tay ra bóp cổ Ngụy Tranh, nắm ngón tay khép chặt, độc ác hỏi: “Có phải người thiết kế không?”

Nàng ta có ý giả làm Ngụy La, khiến hắn hiểu lầm, còn bỏ thêm huân hương thúc tỉnh trong phòng! Lý Tụng hận không thể một chương đánh chết nàng ta, xong hết mọi chuyện.

Ngụy Tranh muốn đẩy tay hắn ra, nhưng khí lực nam nữ vốn dĩ cách biệt, nàng căn bản không lay chuyển được hắn ta. Nàng thờ không nổi, gần như trợn tròn mắt: “Thả ta ra...”

Giờ khắc này, tâm nàng như tro tàn, trong đầu chỉ có hai chữ - - xong rồi.

*** **

Ngụy La ngủ rất ngon, vùng núi mát mẻ, buổi tối lại có gió lùa qua cửa sổ, quả thật thoải mái khoan khoái hơn ở nhà nhiều.

Nàng tỉnh giấc từ sáng sớm, chọn bộ xiêm y đỏ nhạt thêu phù dung bằng kim sa, lại mặc váy lụa trắng, ngồi trước gương đồng bắt đầu chải tóc, rồi đi tới chậu đồng rửa mặt. Ngụy La mới vừa lau mặt xong, còn chưa kịp dùng điểm tâm, một nha hoàn từ bên ngoài vào, áp úng nói với nàng: “Tứ tiểu thư, xin ngài... xin ngài đi qua một chuyến...”

Đúng là nha hoàn Ngân Lâu của Ngụy Tranh.

Ngụy La cầm khăn nhỏ lau lau bọt nước trên mặt, bình tĩnh hỏi: “Có việc gì?”

Ngân Lâu khó xử gật đầu, nhìn xung quanh một chút, đại khái là không muốn nói ra, chỉ nhỏ giọng nói: “Cầu xin Tứ tiểu thư đi cùng nô tỳ”.

Ngụy La khó mà tưởng tượng được Ngụy Tranh lại tìm nàng có việc, nàng đặt khăn nhỏ xuống, không nhanh không chậm đi tới: “Có việc gì? Nói cho rõ”.

Ngân Lâu tất nhiên không mở miệng được, sốt ruột tới mức muốn khóc, nàng ta “bịch” một tiếng, quỳ xuống trước mặt Ngụy La.

Việc liên quan tới danh dự của Ngụy Tranh, nếu Ngụy Tranh xảy ra chuyện gì, một đứa nô tỳ như nàng ta cũng không có gì tốt.

Ngụy La kinh ngạc nhướng mày, thật sự hiếu kỳ rốt cuộc chuyện gì có thể khiến nô tỳ này sợ tới như vậy, liền đáp ứng cùng nàng ta đi một chuyến. Ngân Lâu một đường dẫn Ngụy La tới trước cửa phòng Ngụy Tranh, gian phòng đóng chặt, Ngụy La đẩy cửa vào, bên trong lạnh ngắt như tờ. Ngụy La đi vào trong, bên ngoài cũng không có gì lạ thường, vừa đi vào nội thất, lúc nhìn thấy hai người bên trong, nàng nhất thời dừng bước.

Ngụy Tranh mặc xiêm y màu vàng nhạt thêu hoa mai, mang giày vải bồi ngồi trên giường, nàng ta cúi đầu, hai tay nắm chặt chần trên giường, đầu ngón tay nắm tới trắng bệch.

Bên kia, Lý Tụng đứng cạnh cửa sổ, vẫn mặc cẩm bào xanh đen hôm qua, sắc mặt âm trầm, quanh người bao phủ một cỗ khí lạnh lẽo khiến người sợ hãi.

Ngụy La tái mặt, liếc mắt liền thấy vết hồng hồng ửng đỏ trên cổ Ngụy Tranh, lại nghe được vẻ ái muội kiêu diễm trong không khí, lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Nàng nhàu mày, cái gì cũng không hỏi, xoay người muốn đi ra ngoài.

Ngân Lâu gấp gáp ngăn nàng lại: “Tứ tiểu thư, ngài hãy làm chủ cho tiểu thư nô tỳ... cầu xin ngài đừng đi!”

Ngụy La quay đầu liếc nhìn Ngân Lâu một cái, ngữ khí không có gì thay đổi, nhưng lời nói lại rất tàn nhẫn: “Nàng ta đâm mình, làm nhục bản thân, ta có

thể giúp gì? Có liên quan gì tới ta sao?”

Ngân Lâu không phản bác được, nghẹn không nói được lời nào.

Ngụy Tranh ở phía sau nghe vậy, oán hận nhìn chằm chằm bóng lưng Ngụy La, hốc mắt phỉếm hồng, cố ý cắn rặn nói: “Sao không liên quan tới ngươi? Hân coi ta thành ngươi, mới đối với ta...”

Ngụy La quả thật dừng bước, xoay người nhìn Ngụy Tranh, lại nhìn Lý Tụng đứng bên cửa sổ. Ánh mắt nàng lộ vẻ chán ghét không chút che giấu, khiến tâm Lý Tụng như rơi xuống đáy cốc, đau nhức vô cùng, nhưng lại không muốn biểu hiện ra trước mặt nàng. Hân cong môi trào phúng cười: “Là vì ta nhận sai người, hay là vì có người dùng tâm thuật bất chính? Đường đường là cô nương Phủ Anh Quốc Công, lại dùng thủ đoạn bỉ ổi đó để bắt người, không sợ ta nói ra sao?”

Sắc mặt Ngụy Tranh trắng nhợt, trừng mắt nhìn Lý Tụng: “Ngươi nói hươu nói vượn cái gì? Rõ ràng là ngươi...”

Lý Tụng đi tới bên cạnh Ngụy Tranh, giơ tay lên. Ngụy Tranh cho rằng hân lại muốn bóp chết nàng như lúc này, vô thức trốn sang bên cạnh. Nhưng hân chỉ cúi người xuống, tìm một bình sứ trắng nhỏ ở dưới gối, cầm trên tay xoay xoay, vừa chán ghét vừa khinh miệt nhìn Ngụy Tranh: “Đây là cái gì? Ngươi không phải là không biết chứ?”

Ngụy Tranh cắn chặt răng, không trả lời.

Lý Tụng lùi về sau, nắm chặt bình sứ nhỏ, thiếu chút nữa bóp nát nó. Nhưng hân không làm vậy, hân ném bình sứ xuống dưới chân Ngụy La, cái gì cũng không nói.

Ngụy La khom lưng nhặt bình sứ lên, cầm trong tay nhìn nhìn, dưới đáy bình có ghi một chữ “Xuân”, nàng liền biết rõ là chuyện gì. Không nghĩ tới Ngụy Tranh sẽ làm ra chuyện như vậy, nàng ta không thể nào lại thích Lý Tụng, vậy vật này vốn dùng cho ai? Tống Huy sao? Nhìn kết quả bây giờ, rất có thể là Tống Huy rời đi, Lý Tụng không biết tại sao lại tới, trong lúc vô tình mắc bẫy của nàng ta, mới tạo thành cục diện này.

Ngụy Tranh thật khiến cho nàng mở rộng tầm mắt. Vốn cho rằng nàng ta chỉ ngu xuẩn, không ngờ còn bỉ ổi hạ lưu như vậy.

Ngụy La chậm rãi nói: “Ta sẽ đem việc này nói cho phụ thân cùng tổ phụ tổ mẫu, bọn họ muốn xử trí ngươi như thế nào... Liền xem ý họ vậy”.

Nói xong, nàng xoay người đi ra khỏi phòng, quả nhiên một cái liếc mắt cũng không muốn nhìn lại.

Ngụy La vừa đi vừa dặn Kim Lũ: “Lập tức chuẩn bị xe ngựa, ta muốn xuống núi hồi phủ”.

Kim Lũ vội vàng vâng dạ.

Ngụy Tranh ngậy ngốc ngồi trên giường, nghĩ tới phản ứng của Ngụy Côn và tổ phụ tổ mẫu khi biết chuyện này, nàng ta chỉ cảm thấy tay chân lạnh buốt, sắc mặt trắng bệch.

Lý Tụng đứng im lặng rất lâu, cho tới khi người kia đi xa, hân mới sải bước theo sau. Ngụy La đi cũng không nhanh lắm, hân rất nhanh ở hành lang liền đuổi kịp, cản trước mặt nàng: “Chờ một chút”.

Ngụy La lui về sau nửa bước, mở mắt nhìn hân, lạnh lùng hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Lý Tụng cúi đầu nhìn nàng, đôi mắt kia đen nhánh thâm trầm, đem tất cả kiêu ngạo và bất tuân giấu đi. Rất lâu hân mới thông thả cười, gần như tự mình cam chịu hỏi: “Ngươi không hỏi tại sao ta lại ở trong gian phòng đó?”

Ngụy La nhìn hân, không nói lời nào.

Hân khàn giọng nói: “Ta nghe nói ngươi bị bệnh, cho rằng đó là phòng của ngươi, nên mới vào thăm...”

Hân nhìn nàng, từng chữ từng chữ, tàn nhẫn nói: “Ngụy La, người ta muốn là ngươi”.

Sắc mặt Ngụy La liền thay đổi, cắn chặt môi phẩn hồng, đưa tay lên dùng sức tát cho hân một cái.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sứ Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96-1: Khác nhau một trời một vực

Beta: gaubokki

Triệu Lưu Ly và Lương Ngọc Dung biết tin Ngụy La phải rời đi liền vội chạy tới hỏi thăm. Tính tới giờ cũng chỉ mới ở được một ngày, nàng ấy còn nói muốn ở lại với Triệu Lưu Ly nàng một tháng, vì sao lại đột nhiên rời đi?

Triệu Lưu Ly tất nhiên không muốn để Ngụy La đi, lưu luyến không rời hỏi: “Nhất định phải đi sao? Có phải ở đây không quen không? Ta sai người đổi cho ngươi một gian phòng khác, hay ngươi ở Ngọc Tuyền Viện cùng với ta đi”.

Vấn đề không phải là Ngụy La nàng không quen ở đây, nàng đành kiên quyết lắc đầu nói: “Nhà ta xảy ra chuyện, ta phải trở về. Chờ chuyện trong nhà giải quyết xong rồi, ta lại tới chơi với ngươi”.

Ngụy La không nói tường tận với bọn họ, không phải là vì danh tiếng của Ngụy Tranh, mà là vì suy nghĩ cho bản thân nàng. Ngụy Tranh làm ra chuyện như vậy, một khi lọt vào cái vòng tròn truyền miệng lẫn quần giữa các quý nữ trong kinh thành, đối với các cô nương Phủ Anh Quốc Công đều bất lợi, nói không chừng còn liên lụy tới danh dự của nàng. Ngụy La nàng biết rõ Triệu Lưu Ly và Lương Ngọc Dung sẽ không nói lung tung, nhưng chuyện này còn chưa được giải quyết ổn thỏa, tạm thời nàng tốt hơn hết vẫn là không nói ra.

Triệu Lưu Ly vô cùng mất mát, nàng vốn còn muốn ở lâu vài ngày, lại nghĩ mùa hè này xem ra cũng có chút vui vẻ, không nghĩ sớm như vậy Ngụy La đã phải đi. Sau cùng khuyên mãi cũng không được, đành phải giúp Ngụy La chuẩn bị một chiếc xe ngựa, lại bố trí thêm vài tên thị vệ, đưa Ngụy La ra khỏi Sơn trang an toàn xuống núi.

Lúc Ngụy La về tới Phủ Anh Quốc Công đã là hoàng hôn, nàng liền hỏi thăm Ngụy Côn đang ở đâu. Biết được ông đang ở thượng phòng nói chuyện với Anh Quốc Công và Thái phu nhân, Ngụy La liền không về Tùng Viên mà trực tiếp đi tới thượng phòng của tổ phụ tổ mẫu.

Lúc nàng tới nơi, người bên trong đang bàn luận chuyện hôn sự của Ngụy La.

Hôm qua, Trung Nghĩa Bá tới Phủ Anh Quốc Công hủy bỏ hôn ước, nói cái gì lúc trước đính hôn từ trong bụng mẹ là việc làm quá mức bốc đồng, bây giờ Khương Diệu Lan cũng không còn, cần phải nghĩ tới ý kiến của hai đứa nhỏ... Dù sao cũng là một lời từ chối không hợp lý, chộc Anh Quốc Công tức đến mức không thèm lưu Trung Nghĩa Bá lại uống trà, không chút lưu tình đuổi người khỏi cửa.

Ngụy Côn cũng có chút bất ngờ, mấy hôm trước còn thương lượng tốt, nói tới chuyện đính hôn, chờ sau khi Ngụy La cập kê sẽ thành thân, vì sao chớp mắt liền đổi ý?

Bây giờ Anh Quốc Công còn đang vô cùng tức giận, nhất quyết không qua lại với Phủ Trung Nghĩa Bá nữa. Thái phu nhân và ma ma bên cạnh khuyên nhủ: “Xin Quốc Công bớt giận, Trung Nghĩa Bá bội bạc, hủy bỏ hôn sự sớm cũng tốt, miễn cho tứ tiểu thư gả qua đó bị ủy khuất... Tứ tiểu thư bộ dáng tốt, tính tình hiền hậu, không có hôn ước, người tới định thân nhất định giống như cá chép nhảy rào vậy, ngài còn lo không tìm được hôn sự tốt sao?”

Ngụy Côn nghe xong, gật đầu đồng ý, vừa muốn mở miệng nói, nha hoàn ngoài cửa đã vào bẩm báo: “Bẩm Quốc Công, Thái phu nhân, Tứ tiểu thư tới”.

Nha hoàn nói xong liền thấy Ngụy La từ ngoài đi vào, bước qua ngưỡng cửa, hành lễ với người bên trong: “Tổ phụ, tổ mẫu, phụ thân”.

Ngụy Côn mặc trường bào bằng lụa màu thạch lam, ngồi ngay ngắn trên ghế thiết mộc, thấy Ngụy La về mà không báo trước, có chút giật mình: “A La, sao con lại về? Không phải nói đi Từ Ngự Sơn trang với Thiên Cơ Công Chúa sao?”

Anh Quốc Công và Thái phu nhân cũng đều kinh ngạc.

Ngụy La vén váy quỳ ở giữa thượng phòng, rũ mắt nói: “A La có việc muốn nói với tổ phụ, tổ mẫu và phụ thân”.

Hiếm khi Ngụy La nghiêm túc như vậy, Ngụy Côn mơ hồ cảm thấy có việc hệ trọng nào đó.

Quả nhiên, Ngụy La kêu Kim Lũ đưa tới một bình sứ trắng nhỏ, nói: “Vật này được tìm thấy dưới gối của Ngũ muội muội, mời phụ thân xem qua”.

Ngụy Côn nhận lấy liền xem thật kỹ, khi ông nhìn thấy chữ viết dưới đáy lọ, cả người liền cứng đờ. Mặc dù ông không lui tới mấy chốn hoa cỏ phong lưu kia, nhưng lăn lộn trong quan trường nhiều năm, cũng biết có vài quan viên yêu thích mấy thứ giúp tăng thêm tình thú, thời gian dài cũng có nghe thấy, đây rõ ràng là thứ được lưu truyền trong Bình Khang Phường. Ông khiếp sợ nhìn Ngụy La: “Con nói, tìm thấy dưới gối Ngụy Tranh?”

Ngụy La gật gù đầu, chột nói: “Đều là A La vô dụng, không chăm coi muội muội cho tốt, mới để muội ấy học được những thủ đoạn dơ bẩn này...”

Nói xong, nàng liền đem chuyện sáng hôm nay thuật lại một lần. Nàng cũng không thêm mắm dặm muối, thấy gì nói đó, nhưng như vậy cũng đủ để mọi người hiểu chuyện gì đã xảy ra. Nói xong hết, Ngụy La liền nghe thấy Anh Quốc Công và Thái phu nhân hít vào một ngụm khí lạnh.

Mặc dù Ngụy La đem sai lầm đổ lên đầu mình, mọi người cũng sẽ không vì vậy mà trách nàng, ngược lại đem nàng so sánh với Ngụy Tranh càng thêm đối lập, việc nàng hiểu chuyện càng thêm nổi bật.

Sắc mặt Ngụy Côn xanh mét, cơ hồ nói không nên lời.

Sắc mặt Anh Quốc Công lúc trắng lúc xanh, ông là người bảo thủ, làm việc theo khuôn phép, tuyệt đối không thể nào chấp nhận được việc làm đồi phong bại tục như vậy, sau khi nghe Ngụy La nói xong liền đập đến bàn bát tiên cũng rung lên, tức giận quát: “Ngụy Tranh đâu? Kêu Ngụy Tranh đến gặp ta!”

Nguy La nói: “Ngũ muội vẫn đang ở Từ Ngự Sơn trang”.

Anh Quốc Công cũng không quản nằng ta ở đâu, liền sai người đi Từ Ngự Sơn trang đón Nguy Tranh về, một khắc cũng không được chậm!

Anh Quốc Công vốn vì chuyện Trung Nghĩa Bá bội ước mà tâm tình không tốt, bây giờ lại nghe thấy Nguy Tranh nháo ra một vụ bê bối tai tiếng như vậy, quả thật như đổ dầu vào lửa, tức giận tới đỉnh đầu bốc khói.

Khuya hôm đó, Nguy Tranh từ Từ Ngự Sơn Trang về.

Mới vừa xuống xe ngựa, nằng ta liền bị Anh Quốc Công gọi tới từ đường ở hậu viện.

Anh Quốc Công phạt Nguy Tranh quỳ gối trong từ đường, đối mặt với hàng dài bài vị tổ tông đặt trên bàn bằng gỗ trầm hương, đọc lại gia pháp. Nguy Tranh biết Anh Quốc Công thật sự nổi giận, cũng biết bản thân không tránh được bị đánh, không dám cầu xin tha thứ, chỉ cúi đầu không nói tiếng nào. Nằng ta biết sẽ đau, nhưng khi roi thật sự quất lên người, lại nhịn không được đau mà kêu lên thành tiếng.

Anh Quốc Công thấy trên cổ Nguy Tranh lộ ra một mảng xanh tím, chẳng những không nung tay, ngược lại càng thêm tức giận mà đánh nằng: “Người học mấy thứ này ở đâu? Có phải Đỗ Thị dạy người không? Phủ Anh Quốc Công ta sao có thể dạy ra loại tiểu thư không biết xấu hổ như người? Ta, hôm nay ta không thể không đánh chết người”.

Từ nhỏ Nguy Tranh chỉ sợ Anh Quốc Công, bởi vì ông quá mức nghiêm khắc, cho dù toàn thân bị đánh nằng ta cũng không dám phản kháng, quỳ rạp xuống đất mà khóc, lại cầu cứu Nguy Côn đang đứng một bên: “Phụ thân, con biết sai rồi... cứu con...”

Nguy Côn cũng tức giận Nguy Tranh không biết giữ mình trong sạch, phất tay áo đi ra khỏi từ đường.

Tổng cộng Anh Quốc Công đánh Nguy Tranh hai mươi mấy roi, đang chuẩn bị đánh tiếp, Nguy Tranh toàn thân run rẩy, hai mắt trợn ngược rồi hôn mê bất tỉnh.

*** **

Sáng sớm hôm sau, mọi người trên dưới Phủ Anh Quốc Công đều biết chuyện này.

Nguy Tranh đã không còn trong sạch, không thể gả cho ai khác, chỉ có thể gả cho Lý Tụng.

Vấn đề là... Phủ Nhữ Dương Vương đồng ý tiếp nhận nằng ta sao?

Đánh cũng đã đánh, dù sao cũng là nữ nhi của mình, Nguy Côn cho dù tức giận cũng không thể không quản. Ông tìm thời gian, thu xếp công việc, bớt chút thời giờ tới Phủ Nhữ Dương Vương, định thương lượng hôn sự của Nguy Tranh và Lý Tụng.

Ai ngờ, Phủ Nhữ Dương Vương căn bản không có ý định nhận người con dâu này!

Cao Dương Trường Công Chúa biết được tiền căn hậu quả của sự việc, vô cùng tức giận, cho rằng Nguy Tranh hãm hại nữ tử của bà. Bà vốn sẽ mắng Nguy Tranh một trận, nhưng nể mặt Nguy Côn, cho dù không vui, cũng phóng khoáng nói: “Không phải là ta không nói đạo lý, mà là việc này cũng quá tệ rồi, đây là hành vi mà một tiểu thư khuê các nên có sao? Bất luận thế nào, ta cũng không đồng ý cho Tụng Nhi cưới nằng ta vào cửa”.

Nguy Côn ôm một bụng lời, chuẩn bị ngôn từ rất lâu mới nói: “Chuyện này cũng không phải lỗi của mình nữ nhi ta, nếu không phải lệnh lang nửa đêm xông vào khuê phòng của cô nương, sao lại xảy ra chuyện? Nói cho cùng, lệnh lang vẫn có lỗi đấy”.

Lý Tụng ngồi ngay ghế dưới, nằng ta cúi đầu sờ sờ móng tay mới nhuộm đỏ, nhỏ giọng lầm bầm: “Ca ca ta làm sao có thể xem trọng nằng ta, nhất định là do nằng ta câu dẫn ca ca ta...”

Sắc mặt Nguy Côn cứng đờ.

Cao Dương Trường Công Chúa không những không khiển trách Lý Tụng, ngược lại còn có chút đồng ý với nữ nhi. Mối quan hệ giữa Phủ Nhữ Dương Vương và Phủ Anh Quốc Công vốn bất hòa, lúc trước hôn sự của Nguy Thường Hoảng và Lý Tụng thất bại, về sau càng nháo càng cương, bây giờ lại xảy ra chuyện, hai bên gặp nhau cũng không có sắc mặt tốt. Nếu không phải niệm tình vài phần giao tình lúc còn trẻ, Cao Dương Trường Công Chúa sớm đã đuổi Nguy Côn ra khỏi phủ. Cao Dương Trường Công Chúa nghĩ một chút, lại nói: “Đề Nguy Tranh vào phủ cũng không phải không thể, nhưng không thể làm chính thê. Vị trí chính thê của Lý Gia không thể để cho cô nương như vậy làm được, nếu nằng ta nguyện ý, chỉ có thể lấy thân phận thiếp thất mà vào phủ”.

Cái này có chút quá đáng rồi.

Nguy Tranh dù gì cũng là đích nữ Phủ Anh Quốc Công, lại làm thiếp cho thê tử Nhữ Dương Vương, chuyện này về tình về lý đều không được!

Nguy Côn nắm chặt tay vịn, không thể không lật nợ cũ mà truy cứu: “Lúc trước Thường Hoảng bị lệnh lang bắn bị thương, chuyện đó Phủ Anh Quốc Công không có truy cứu tới. Bây giờ nếu để tiểu nữ gả qua Phủ Nhữ Dương Vương, chuyện này coi như bỏ qua...”

Nói tới chuyện này, Cao Dương Trường Công Chúa thật sự có chút đuối lý.

Lúc trước hai nhà vốn dĩ đã nghị hôn tốt lắm, hai bên đều hài lòng, không ngờ nhi tử nhà mình lại bán nhi tử nhà người ta bị thương, rốt cuộc tan rã trong không vui! Sau chuyện đó Phủ Anh Quốc Công tổn thất rất nhiều, nhưng cũng không hướng bọn họ đòi công bằng gì, chuyện đó coi như không giải quyết được. Bây giờ nếu lật lại, Phủ Nhữ Dương Vương thật sự thiếu Phủ Anh Quốc Công một phần nhân tình.

Sắc mặt Cao Dương Trường Công Chúa có chút dẫn ra, nhưng vẫn rất không tình nguyện. Tuy nói đích nữ Phủ Anh Quốc Công có địa vị không thấp, xứng đáng gả làm thê cho nhi tử bà, nhưng lấy loại phương thức này vào cửa, trong lòng bà vẫn luôn có sự chán ghét. Nếu theo điều kiện của Lý Tụng, thú cô nương nào mà không được, phẩm hạnh đoan trang, nền nã khéo léo, bây giờ lại phải treo cổ trên gốc cây Ngụy Tranh nghiêng lệch này, chính là nhi tử của bà đang phải chịu thiệt!

Cao Dương Trường Công Chúa không nói lời nào, Ngụy Côn cũng không nhượng bộ, tình cảnh lúc này có chút lúng túng.

Bên ngoài Trục Linh Môn, Lý Tụng đứng ở cửa, hần mặc trường bào màu tối thêu chỉ vàng, đôi mắt rũ xuống, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cất bước đi vào trong nội thất.

Lý Tụng hành lễ với Nhữ Dương Vương và Cao Dương Trường Công Chúa, đứng thẳng nói: “Nương, nhi tử có thể lấy nàng ta”.

Cao Dương Trường Công Chúa cả kinh, không tin được kêu lên: “Tụng Nhi?”. Bà cho rằng Lý Tụng không muốn để bà khó xử mới nói như vậy, liền nói: “Con đừng lo, nương sẽ thay con làm chủ...”

Môi Lý Tụng nhếch lên, rõ ràng đang cười, nhưng trong mắt lại không có chút vui vẻ nào, ngược lại có chút cố chấp giãy giụa: “Dù sao con cũng tới tuổi thành gia lập thất, lấy ai cũng vậy, vậy thì lấy Ngụy Tranh đi”.

Lý Tụng hần có tư tâm của mình, lúc đứng ngoài cửa hần đã nghĩ rất nhiều. Đòi này hần không chiếm được Ngụy La, nhưng làm muội phu của nàng cũng không tồi, ít nhất cả đòi này bọn họ sẽ đều có dính dáng tới nhau, nàng đừng mong thoát được hần.

Không chỉ Cao Dương Trường Công Chúa, ngay cả Lý Tụng đang ngồi một bên cũng sợ tới mức phát dại, nói: “Ca ca, ca ca ngốc rồi sao? Nữ nhân như vậy sao có thể gả vào phủ chúng ta, ca ca không chê nàng ta bẩn sao?”

Ngụy Côn nghe vậy, sắc mặt liền rất khó coi.

Lý Tụng không trả lời, nhìn Ngụy Côn đang ngồi một bên, suy nghĩ một chút, hờ hững nói: “Bất quá có một điều kiện”.

“Người nói đi” – Ngụy Côn nói.

“Sau khi thành thân, nàng ta không được can thiệp vào bất kỳ chuyện gì của Phủ Nhữ Dương Vương, việc quản lý trong phủ cũng do mẫu thân tiếp tục chủ trì, không liên quan gì tới nàng ta”.

Nói cách khác, Ngụy Tranh chỉ gả người không vào thôi, chỗ tốt gì cũng không lấy được.

Như vậy đã là tốt lắm rồi, tối thiểu còn có được nhà chồng, dù sao cũng sống dễ chịu hơn không còn trong sạch không ai thêm lấy, ở nhà làm gái lầu thì vô ích. Ngụy Côn do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Cao Dương Trường Công Chúa mặc dù không tán thành, nhưng chính miệng nhi tử đồng ý, bà cũng không còn cách nào khác, đành phải chấp nhận. Sau đó hai nhà thương lượng một chút chuyện hôn sự, nửa canh giờ sau, Ngụy Côn mới rời khỏi Phủ Nhữ Dương Vương.

Ba ngày sau, Phủ Nhữ Dương Vương đưa sinh lễ tới Phủ Anh Quốc Công, đón Ngũ phòng Ngũ tiểu thư làm dâu.

Sinh lễ vốn vẹn chỉ có ba mươi sáu rương, thật là ít đến đáng thương, đủ để thấy nhà chồng không coi trọng cửa hôn sự này. Trong lòng Ngụy Côn bất mãn, nhưng cũng không thể nói gì, ai kêu Ngụy Tranh không chịu thua kém, chưa thành hôn đã thất trinh, không duyên không cớ lại để người ta coi thường!

Sau khi định xong hôn sự, không tới mấy ngày, trong vòng quyền quý kinh thành liền truyền ra việc Ngũ cô nương Phủ Anh Quốc Công chưa cập kê đã xuất giá. Hôn sự cũng được định ra với với vàng vàng, ngay cả chút sinh lễ bên phu gia cũng không muốn bỏ ra. Người ta cố ý ở sau lưng suy đoán xem là chuyện gì, cái gì cũng nói được, dù sao không có cái nào tốt cho danh tiếng của Ngụy Tranh cả.

Hôn sự của Ngụy Tranh và Lý Tụng được định vào cuối tháng sau, thời gian quá gấp gáp. Phủ Anh Quốc Công chuẩn bị vô cùng vội vàng, từ trên xuống dưới đều bận rộn chuẩn bị cho hôn sự này.

Mọi người trước mặt Ngụy Tranh không nói gì, nhưng sau lưng lại nhin không được ngồi lê đôi mách, lời nói đều không có chút đồng tình với Ngụy Tranh. Ngay cả người trong phủ còn như vậy, đừng nói tới việc người ngoài nhìn nhận thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96-2: Khác nhau một trời một vực (2)

Ngày hôm đó, Ngụy La tới Mai Viên của Tứ phòng, Tứ phu nhân Tần Thị đang giúp Ngụy Tranh may khăn đội đầu cô dâu lúc thành thân.

Mẫu thân của Ngụy Tranh ở Ngân Hạnh Viên không giúp đỡ được gì cả, chuyện nào bà làm được thì liền giúp. Tần Thị thấy Ngụy La tới, liền kêu nàng tới giúp: “A La, con xem một chút, Tứ bá mẫu thêu đôi uyên ương này có được không?”

Tần Thị thêu thừa rất tốt, lúc còn chưa xuất giá là vị tiểu thư thêu tốt nhất trong nhà, nhiều năm rồi tay nghề cũng không hề lụi đi. Hai con uyên ương trong tay bà rất sống động, giống như đang thật sự hiện hữu trước mắt nàng.

Ngụy La đứng lên, nhìn thoáng qua liền tán thưởng: “Thật đẹp mắt, không nhìn kỹ con còn tưởng là thật. Khi nào Tứ bá mẫu cũng dạy con một chút đi”.

Ngụy La thuê thừa không tốt, nàng cũng không chú tâm học cái này lắm, mỗi lần thuê đều đâm kim vào ngón tay, về sau nàng ngại đau, cũng lười học.

Tần Thị bị câu nói của Ngụy La chọc cười, tâm tình u ám mấy ngày qua cũng tốt hơn nhiều.

Bà thuê đến mất mỗi như, liền đem châm tuyến bỏ vào giỏ để qua một bên, nói lời thăm thía đạo lý với Ngụy La: “Nếu con muốn học, khi nào rảnh tới chỗ ta, bá mẫu có thể dạy con. Cô nương là phải học thuê thừa mới tốt, đến nhà phu gia, người ta cũng sẽ xem trọng hơn”. Dừng một chút, bà lại nhớ tới chuyện vài ngày nay trong phủ, nhin không được thờ dài: “Ngân vạn lần đừng như Ngụy Tranh... Cho dù già rồi, cũng bị nhà người ta xem thường”.

Ngụy La mím môi không nói, Ngụy Tranh có kết cục như vậy, là do nàng ta tự tìm phiền toái, không trách người khác được.

Tần Thị ngồi bên cạnh Ngụy La, kéo tay nàng nói: “A La, cháu là đứa nhỏ thông minh hiểu chuyện, Tứ bá mẫu vô cùng yên tâm... Có điều Ngụy Tranh xảy ra chuyện như vậy, cháu lại hủy hôn với Tống gia, mấy ngày nay trong lòng bá mẫu có chút không yên”.

Ngụy La mỉm cười, hỏi ngược lại: “Tứ bá mẫu lo lắng cái gì? Cháu giúp được gì không?”

Tần Thị nghĩ nghĩ một chút, cuối cùng nói: “Cháu tốt như vậy, là Tống gia không có mắt, tương lai cháu nhất định sẽ gả được cho người tốt hơn... Tứ bá mẫu chỉ hy vọng cháu an phận, đừng ngốc như Ngụy Tranh, trước khi thành thân lại đem mình cho đi, sau này đến nhà phu gia cũng không được yêu thích”.

Ngụy La khựng lại, nàng nhớ tới cái gì đó, biểu hiện trên mặt nhất thời trở nên không tự nhiên.

Mặc dù nàng và Triệu Giới cũng làm ra chuyện khác người này, chính là mỗi lần gặp mặt đều không nhin được mà ôm ôm ấp ấp, không biết ý Tứ bá mẫu có phải nói cái này hay không... Đều do Triệu Giới, hôn nàng cũng coi như thói, còn ở bên ngoài thành ôm ấp, còn giúp nàng vân vê... Hai má Ngụy La ửng hồng, nàng ho khan một tiếng, làm bộ bình tĩnh nói: “Tứ bá mẫu yên tâm... Cháu nhất định sẽ không học muội ấy”.

Có sự cam đoan của Ngụy La, Tần Thị vỗ vỗ tay nàng, lúc này mới yên lòng.

Ngụy La ở lại dùng cơm tối với Tần Thị, lại bị tiểu mè xỉnh Ngụy Thường Di quán quýt nửa canh giờ, lúc nàng ra khỏi Mai Viên sắc trời đã nhá nhem. Nàng về phòng tắm rửa thay đồ, mặc xiêm y mỏng màu ngọc lan, chờ tóc khô rồi lại đi nằm, chốc lát liền ngủ thiếp đi.

*** **

Trăng sáng treo trên cao, trời đêm thật yên tĩnh.

Các phòng trong Tùng Viên đều đã đi nghỉ, chỉ có nha hoàn gác đêm ngẫu nhiên đi qua đi lại ở hành lang. Trong nội viện có tiếng côn trùng kêu vang tịch liêu, thỉnh thoảng gió nhẹ lướt qua tạo nên âm thanh sần sật.

Một thân hình cao ngất đi tới bên cạnh giường Ngụy La, cúi người nhẹ nhàng ôm lấy nàng, đi tới cửa sổ.

Ngụy La đang say ngủ, nàng chỉ cảm thấy cả người ngày càng nhẹ đi, giống như đang lơ lửng trên mây, bay lên không trung. Không lâu sau, nàng lại cảm thấy như đụng vào một bức tường thô ráp, bức tường này có chút cứng rắn, nhưng lại có nhiệt độ, hơn nữa còn có một đôi tay vươn ra, ôm chặt nàng. Ngụy La từ từ mở mắt, vừa mở mắt liền nhìn thấy một biển trời sao mênh mông, sao sáng rơi vào trong mắt nàng, giống như chỉ cần đưa tay liền có thể chạm được. Ngụy La mê hoặc mở to mắt nhìn trời, tinh thần còn chưa hồi phục, lại nghe thấy một giọng trầm khàn bên tai: “Nhóc con, cuối cùng cũng tỉnh?”

Ngụy La kinh ngạc quay đầu nhìn, liền thấy đôi mắt đen láy của Triệu Giới, còn có hơi thở ngập mùi đàn hương của hắn: “Tĩnh Vương ca ca?”

Ngụy La chỉ mặt đồ ngủ bằng lụa mỏng, Triệu Giới sợ nàng bị lạnh, liền cởi áo choàng khoác lên người nàng, cười nói: “Là ta”.

Sao hắn lại ở chỗ này? Hơn nữa, bọn họ đang ở đâu đây?

Triệu Giới nhìn ra nghi hoặc trong mắt nàng, cái cảm thân thiết cọ cọ trán nàng, thân mật nói: “Chúng ta đang ở trên nóc gian phòng của muội”.

Ngụy La tròn tròn mắt, nàng vô thức nhìn xuống, quả nhiên bọn họ đang ngồi trên mái ngói lưu ly, bên dưới là đình viện rộng lớn, lúc này trong viện không có ai, yên tĩnh không một chút tiếng động. Nàng phóng mắt nhìn ra xa, toàn bộ Thịnh Kinh Thành đều chìm vào giấc ngủ, cả thế giới rộng lớn giống

như chỉ còn hai người bọn họ.

Ngụy La có chút sợ độ cao, chui vào trong lòng Triệu Giới: “Đại ca ca dẫn muội tới đây làm gì?”

Triệu Giới đưa tay vào trong cầm bảo, đặt trên hông nàng, đem nàng ôm chặt kéo gần sát vào người hắn: “Nhớ muội, tới thăm muội một lát”.

Mùa hè tuy nóng, nhưng gió thổi qua vẫn có chút lạnh. Hơn nữa bọn họ đang ngồi trên nóc nhà, gió mát thổi qua đỉnh đầu, khiến nàng rung mình. Cầm bảo của Triệu Giới còn mang theo hơi ấm của hắn, vây lấy Ngụy La, vừa ấm áp lại thân thiết.

Ngụy La vốn có chút cảm động, nhưng tay người này không dừng lại, chui vào trong áo ngủ của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn hai cái: “Ở đây còn đau không?”

Gò má Ngụy La hồng tới rí máu, muốn lôi tay hắn ra ngoài, nhưng sức lực của hắn hơn nàng nhiều, không cách nào lay chuyển được. Lôi lôi kéo kéo một hồi, tay Triệu Giới còn dùng sức vờn về nàng, càng vờn về càng nhanh khiến Ngụy La yêu kiều kêu lên, thanh âm mềm mại hòa vào xương tủy, nàng ghé sát vào người hắn kháng nghị: “Đau mà...”.

Triệu Giới không buông Ngụy La ra, cúi đầu hôn môi nàng, đem nước nở nghẹn ngào trong miệng nàng nuốt vào bụng, vì tránh để nàng té xuống, một cánh tay của hắn ôm chặt lấy eo nàng, một tay khác lại nhẹ nhàng xoa nắn, động tác ôn nhu hơn lúc này. Ngụy La làm sao chịu được loại khiêu khích này, toàn thân đều mềm nhũn. Cũng may nàng vẫn còn lý trí, cắn đầu lưỡi hắn: “Không được... sẽ bị nhìn thấy”.

Triệu Giới cười khê, giọng nói quyến rũ: “Đến lúc này rồi, trừ muội với ta ra, còn ai thức nữa chứ?”

Nói vậy cũng không đúng, lỡ có người dậy đi tiểu đêm, ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, chẳng phải cái gì cũng thấy được sao? Ban ngày nàng mới đồng ý với Tứ bá mẫu sẽ giữ thân mình thật tốt, bây giờ mới qua nửa ngày, sao lại nuốt lời được!

Ngụy La né tránh về phía sau, nàng nhìn hắn bằng đôi mắt ngập nước: “Tình Vương ca ca có chuyện gì thì nói, huynh lại động tay động chân nữa, muội sẽ tức giận!”

Triệu Giới cũng biết phải có chừng mực, chỉ là lâu rồi không gặp nàng, nhớ đến chết đi được mới không nhịn xuống. Cuối cùng hắn cũng phải thu liễm, ôm eo nhỏ của nàng, khàn giọng hỏi: “A La, chuyện đêm hôm đó bản vương đều nghe rồi”.

Ngụy La mơ hồ đoán hắn nghe được gì, Triệu Giới dừng một chút, không nói gì tiếp.

Không lâu sau, Triệu Giới lại nói: “Ngày nào bản vương chưa cưới muội vào phủ, liền không an lòng ngày đó. Không bằng, ngày mai ta tới Phủ Anh Quốc Công cầu hôn nhé?”

Tâm của Lý Tụng còn chưa chết, dám nửa đêm vụng trộm xông vào khuê phòng Ngụy La. Tay vừa mới khỏi đã có can đảm chạm vào nữ nhân của hắn. May là Ngụy Tranh ở trong phòng, nếu không hẳn lúc từng miếng thịt của Lý Tụng cũng không đủ há giận.

Tuy là như vậy, nhưng Phủ Nhữ Dương Vương cũng không thể giữ lâu nữa.

Ngụy La nghe vậy liền lắc đầu liên tục, cầm tay hắn nói: “Không được, bây giờ huynh không thể cầu hôn”.

Triệu Giới trầm mặc: “Tại sao?”

Ngụy La tự đắc nói: “Phụ thân vì chuyện của Ngụy Tranh mà bận tới sứt đầu mẻ trán, tâm tình không được tốt. Nếu lúc này ca ca tới cầu hôn, ông ấy chắc chắn sẽ không đồng ý”. Dừng một lát, nàng lại ngẩng đầu nhìn Triệu Giới: “Qua một thời gian nữa đi”.

Triệu Giới ghé đầu lên cổ nàng, hít sâu hương thơm nhàn nhạt trên người nàng, nghĩ điều gì đó có chút không vui: “Bản vương không muốn đợi, bây giờ bản vương thật muốn muội”.

Mặt Ngụy La đỏ ửng, yêu kiều trách mắng: “Không được”.

Bọn họ vẫn đang ngồi trên nóc nhà, Ngụy La thật sợ bản thân sẽ ngã xuống, cho nên gắt gao ôm chặt eo Triệu Giới, một bên lại chui vào lòng hắn nói: “Chờ Ngụy Tranh gả đi rồi... Đại ca ca lại tới nhà cầu hôn đi”.

Tiểu cô nương nói rất nghiêm túc, không chút phát hiện ngữ điệu của mình giống như đang dỗ tiểu hài tử. Triệu Giới ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của nàng, khàn giọng cười, ngẩng đầu nói: “Vậy muội hôn bản vương một cái?”

Ngụy La do dự một chút, nghiêng đầu nhìn hắn, đôi mắt đen lúng liếng nhìn chằm chằm môi mỏng của Triệu Giới, cuối cùng chậm chạp gặm một cái. Hiếm khi Ngụy La chủ động, cũng không thông thạo, cái lưỡi hồng hồng của nàng liếm liếm môi hắn, nháy mắt nhìn hắn: “Vậy được chưa?”

Ánh mắt Triệu Giới nhìn nàng chằm chằm, khàn khàn nói: “Không được. A La, giống như bình thường ta hôn muội vậy”.

Ngụy La không có da mặt dày như Triệu Giới, gặm cắn hai cái liền rút lui, mím môi nói: “Không hôn, ăn không ngon”.

Triệu Giới bật cười, nâng mặt nàng lên hôn xuống, hôn nàng tới mấy lần, lúc này mới bằng lòng buông nàng ra.

*** **

Hôn sự của Ngụy Tranh và Lý Tụng định vào cuối tháng bảy.

Một ngày trước khi thành thân, Ngụy Tranh đi Ngân Hạnh Viên một chuyến, đem chuyện này nói với Đỗ Thị. Đỗ Thị ở Ngân Hạnh Viên sớm đã nghe tin này, biết được nữ nhi sẽ gả cho thế tử Phủ Nhữ Dương Vương tất nhiên vô cùng vui mừng, khen Ngụy Tranh là người có phúc khí một lần lại một lần.

Đỗ Thị ở đây đã tám năm, sớm đã không phải là Ngũ phu nhân thông dong phú quý như trước, thời gian đã mài mòn khí chất và sự trầm ổn của bà, biến bà thành một phụ nhân bình thường. Bà nhỏ hơn Tần Thị một tuổi, tóc mai cũng đã có nhiều sợi bạc, nếp nhăn trên mặt cũng dần rõ ràng, quần áo kiểu cũ, sắc mặt trắng bệch, bộ dáng chán nản khiến người ta không nhìn ra đây là Ngũ phu nhân của Phủ Anh Quốc Công.

Ngụy Tranh thấy bà ta như vậy, nhìn không được chua xót nói: “Nương, người yên tâm, chờ con gả vào Phủ Nhữ Dương Vương rồi, quản việc bếp núc, nhất định sẽ đón nương qua, không để nương ở đây nữa”.

Lý Tụng là nhi tử duy nhất của Nhữ Dương Vương, nàng ta gả đi chính là con dâu trưởng, việc trong phủ nhất định cũng sẽ rơi vào tay nàng ta.

Đỗ Thị tất nhiên vô cùng vui mừng, ôm lấy Ngụy Tranh liên tục nói tốt: “Còn Di nhi nữa, một nhà đoàn tụ...”.

Mặc dù Ngụy Tranh không thích Ngụy Thường Di, nhưng mỗi lần nàng ta gặp Đỗ Thị đều thấy bà tâm tâm niệm niệm đến hấn, vì thế nàng ta liền gật đầu đáp ứng.

Lý Tụng không thích nàng cũng không sao, dù sao nàng cũng không thích hấn. Nàng gả cho hấn chỉ để bảo toàn thanh danh của mình, tương lai có chỗ đặt chân. Còn những chuyện khác, đều không quan trọng.

Ngày hôm sau là ngày đại hi.

Dù sao cũng là Phủ Anh Quốc Công gả tiểu thư ra ngoài, bên trong bên ngoài đều được bày biện vô cùng hoan hỉ. Trên cửa sổ dán chữ hỷ đỏ thắm, hai bên hành lang cũng treo lồng đèn đỏ, pháo hoa sớm đã được đốt bùng đoàng ngoài cửa, náo nhiệt vô cùng.

Giờ lành vừa tới, người Phủ Nhữ Dương Vương đã tới đón dâu.

Lý Tụng mặc hi phục đỏ thắm, ngồi trên tuần mã thượng hạng, gương mặt anh tuấn không có chút vui mừng nào, ngược lại lạnh lẽo kinh người.

Đội có người công Ngụy Tranh ra ngoài, hấn cũng không thèm nhìn một cái, môi mím chặt thành một đường, không nói lời nào đánh ngựa rời đi. Đội ngũ đón dâu đi tới Phủ Nhữ Dương Vương, bá đường thành thân, người ngoài nhìn vào hoan hỉ vui mừng, nhưng Nhữ Dương Vương và Cao Dương Trưởng Công Chúa chẳng thể cười nổi. Ngay cả Lý Tương cũng khinh thường hừ một tiếng, lúc nhìn Ngụy Tranh đều mang theo ánh mắt khinh bỉ.

Sau khi bá đường, là động phòng.

Lý Tụng không có vào tân phòng, thậm chí không uống rượu hợp cẩn, không mở khăn voan, xoay người liền đi vào nội viện uống rượu với mọi người. Tân phòng vốn nên náo nhiệt lúc này lại chẳng có ai, Lý Tương không biết đã đi nơi nào, giống như không ai để tân nương từ này vào mắt, không ai để ý Ngụy Tranh, cũng không ai hoan nghênh nàng ta.

Ngân Lâu là nha hoàn hồi môn của Ngụy Tranh, ủy khuất nói: “Tiểu thư, đây không phải là bọn họ bắt nạt người sao...”

Ngụy Tranh cúi đầu, gương mặt nhỏ trong khăn voan đầy khuất nhục, hai mắt ngập nước, cơ hồ vô nát khăn lụa trong tay.

Nàng ta biết, đây là Phủ Nhữ Dương Vương ra oai phủ đầu, không nghĩ nàng ta lại ngây thơ như vậy. Ngụy Tranh không biết đây chỉ mới là bắt đầu, về sau vẫn còn rất dài.

Ngụy Tranh ngồi ở đầu giường đợi cho tới giờ Tuất, bên ngoài cửa sổ tứ hợp trời đã tối đen, màn đêm che khuất mọi vật, Lý Tụng vẫn chưa trở về. Nàng ta ngồi tới đau người, cuối cùng nhìn không được kéo khăn voan xuống, nói với Ngân Lâu: “Hầu hạ ta thay xiêm y, không cần đợi”.

Nhưng Ngụy Tranh vừa mới dứt lời, ngoài cửa liền có động tĩnh.

Là Lý Tụng trở về.

Ngụy Tranh mím chặt môi, nhìn về phía cửa.

Nàng ta vẫn còn có chút sợ hãi với Lý Tụng, buổi sáng hôm đó hấn suýt bóp chết nàng, cho đến bây giờ cảm giác lúc đó như chỉ mới vừa xảy ra. Hấn ta nóng giận, tàn bạo, Ngụy Tranh không dám chọc giận hấn. Nhưng bởi vì tính tình của mình, Ngụy Tranh cũng không cho phép bản thân cuối đầu trước người khác, hai bên giằng co, ai cũng không nói lời nào.

Lý Tụng uống rất nhiều rượu, nhưng thần trí vẫn còn thanh tỉnh, sắc mặt không tốt chút nào. Hấn không tiến lên, yên lặng đứng nhìn Ngụy Tranh.

Hấn sao có thể nhầm người này thành Ngụy La? Hai người họ không giống nhau.

Một người trên trời, một người dưới đất, khác nhau một trời một vực.

Một lúc lâu sau, Ngụy Tranh thấy giằng co như vậy cũng không phải biện pháp, đang muốn nói gì đó cho không khí dễ chịu hơn, đã thấy sau lưng Lý Tụng đột nhiên có bốn năm nam nhân mặc hoa phục cầm bảo đi tới. Một đám bọn họ uống rượu với nhau, theo như lời Cao Dương Trường Công Chúa, đều là bạn của Lý Tụng, một đám hồ bằng câu hữu. Những người này ý vào trong nhà có cửa, phụ thân làm quan trong triều, ngày thường không học vấn không nghề nghiệp, chơi bời lêu lổng, làm không ít chuyện bại hoại. Giờ phút này bọn họ say khướt, bày ra vẻ xấu xa, ánh mắt nhìn Ngụy Tranh không có ý tốt.

Trong lòng Ngụy Tranh lộp bộp, chẳng biết tại sao, nàng ta có dự cảm xấu.

Quả nhiên, Lý Tụng đẩy tay một người đang khoác lên bả vai hắn, phúi phúi vai, lạnh lùng nói: “Nàng ta giao cho các người, chơi thế nào đều tùy, nhớ còn sống là được”.

Ngụy Tranh lui về sau hai bước, hoảng sợ nhìn Lý Tụng, không tin được nói: “Lý Tụng, người không thể...”

Lý Tụng không để ý tới lời của Ngụy Tranh, lại sai người bưng lên một chén thuốc tránh thai, không chút lưu tình rời khỏi phòng, không nhìn Ngụy Tranh lấy một cái.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sư Dụng Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Không cần, ném đi

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Mùng một tháng tám là ngày Ngụy Tranh lại mất.

Tuy Ngụy Côn đối với người con rể này không quá hài lòng, nhưng lễ tiết vẫn phải đầy đủ. Ông dậy từ sớm rửa mặt một lát, thay áo bào đen viền hoa văn chim liền cánh, đi đến tiền đình, hành lễ với Anh Quốc Công và Thái phu nhân, rồi ngồi xuống ghế thiết mộc bên dưới.

Lúc này trong phòng đã có không ít người, người đại phòng, nhị phòng, tam phòng và tứ phòng đều đã tới, ai nấy đều mỉm cười chờ nhân vật chính vào cửa.

Khoảng giờ Thìn, hạ nhân vào bẩm báo xe ngựa Phủ Nhữ Dương Vương tới.

Không lâu sau, Lý Tụng và Ngụy Tranh cũng vào tới cửa. Lý Tụng mặc áo bào màu tím thêu hoa văn báo tử, chân mang ủng tiến vào phòng khách, hành lễ với Anh Quốc Công và Thái Phu nhân. Bộ dáng của hắn trái lại rất có quy củ, thu lại vẻ giương cung bạt kiếm mọi khi, cũng biết ngoan ngoãn, gọi Ngụy Côn một tiếng “Nhạc phụ”.

Thật khiến Ngụy Côn quá mức kinh sợ.

Ngụy Côn biết tính tình Lý Tụng không dễ chọc vào, ông vốn chuẩn bị để hôm nay hắn nháo một trận, không nghĩ tới hắn cư nhiên lại thuận theo, ngược lại khiến mọi người cả kinh! Ngụy Côn đứng dậy, đỡ nhẹ cánh tay Lý Tụng cho hắn đứng dậy bảo: “Được, được rồi, hiền tế ngồi đi”.

Lý Tụng gật đầu, ngồi xuống ghế thiết mộc.

Ngụy Tranh ở một bên mặc áo kép mỏng màu xanh nhạt, bên dưới là la quần màu đỏ tươi, tóc búi kiểu vọng tiên kế, trên đầu cài trâm uyên ương. Nàng ta mỉm cười, hai gò má phồng hồng, so với lúc chưa xuất giá khác biệt rõ rệt. Thiếu nữ đã xuất giá, mắt ngọc mảy mai, trẻ trung mang theo một chút kiêu vũ, giờ tay nhắc chân đều đậm phong tình. Nàng ta cúi người, nhất nhất hành lễ với trường bối, lại lần lượt kính trà: “Tổ phụ, tổ mẫu, mời dùng trà”.

Anh Quốc Công vẫn còn chưa hết tức giận Ngụy Tranh, cho dù nhận trà cũng không cho nàng ta sắc mặt tốt. Ngược lại thái độ Thái phu nhân La thị nhu hòa hơn trước, không muốn quá cương, vỗ vỗ tay Ngụy Tranh nói: “Ngồi đi, đừng đứng nhiều sẽ mệt”.

Sắc mặt Ngụy Tranh hơi khựng lại, rất nhanh liền gật đầu đồng ý. Nàng ta đi về phía ghế tựa bên cạnh Lý Tụng, bước chân rất chậm, ngồi xuống ghế thân thể vẫn cứng ngắc.

Anh Quốc Công và Thái phu nhân nói vài lời, sau đó muốn Lý Tụng và Ngụy Tranh ở lại dùng cơm. Lý Tụng không từ chối mà đồng ý.

Trước giờ cơm trưa một chút, Lý Tụng và Anh Quốc Công cùng mấy người Ngụy Côn ở lại tiền đình, còn vài vị phu nhân lại dẫn Ngụy Tranh đến phòng khách bên cạnh nói chuyện.

Đỗ Thị không có ở đây, vài vị phu nhân có mặt cũng ngượng ngùng không nói được gì nhiều, chỉ thoáng chỉ điểm cho Ngụy Tranh vài đạo lý chung đụng giữa hai phu thê, giữa mẹ chồng và con dâu, dạy bảo nàng ta về nhà chồng phải sống thế nào. Ngụy Tranh cúi đầu, không đáp lại, có chút bộ dáng lơ đãng không tập trung. Đại phu nhân và Tứ phu nhân biết rõ tính cách Ngụy Tranh như vậy, cũng không nói gì thêm. Nhị phu nhân gần đây bởi vì hôn sự của nữ nhi, bản thân còn quản không được, càng không có công phu đi quản người khác. Chỉ có Tam phu nhân là kẻ ba hoa, trong lòng không ngừng tính toán, kéo tay Ngụy Tranh hỏi: “Lý gia đối với con thế nào?”

Tay Ngụy Tranh lạnh buốt, nàng ta cố nén xúc động muốn rút tay ra khỏi tay Liễu Thị, mím môi cười một tiếng, ngữ điệu thoải mái nói: “Trưởng Công Chúa và Nhữ Dương Vương đối với con rất tốt, Tam bá mẫu không cần lo lắng”.

Liễu Thị là một tiếng, vừa có chút ngoài ý muốn, lại có chút an lòng, nhẹ nhàng hỏi: “Vậy... con và Lý Tụng thì sao?”

Mặt Ngụy Tranh không chút biến sắc rút tay ra, sợ bị Liễu Thị phát hiện nàng ta đang run rẩy, nàng ta cầm chén trà bằng sứ trắng khắc hoa hồng lên, nhấp một ngụm, cười cười nói: “Hắn rất quan tâm tới phụ thân, nghe nói gần đây thân thể phụ thân không tốt, sáng sớm lúc ra cửa còn mang theo nhân sâm và linh chi”. Dừng một lát, Ngụy Tranh lại sợ Liễu Thị không tin, liếm mắt, tỏ ra một chút ngượng ngùng nói: “Lý Tụng không tồi, chỉ là có đôi khi hơi thô lỗ...”

Liễu Thị nghe xong tất nhiên hiểu được hàm ý trong lời nói của Ngụy Tranh, cười cười ái muội, cũng không hỏi gì nữa.

Nhữ Dương Vương là võ tướng, nhi tử của ông ta cũng tập võ từ nhỏ. Người tập võ sao có thể ôn nhu chứ? Thô lỗ một chút cũng có thể hiểu được.

*** **

Buổi trưa, người một nhà cùng dùng bữa ở tiền thính.

Ngụy La và Ngụy Thường Hoàng cũng bị Ngụy Côn gọi tới, mọi người ngồi chung một bàn.

Ngụy La và Ngụy Thường Hoàng vốn đang ở hậu viện hái sen trong ao, sắc sen hồng đậm, dùng để làm son môi rất tốt. Thường Hoàng ngồi phía sau chèo thuyền, nàng ngồi đằng trước hái một bông lại một bông, giữa ngày hè nóng nực nên toàn thân đều là mồ hôi. Lúc bọn họ từ trong ao sen ra, trên trán và chóp mũi nàng đều là mồ hôi. Ngụy La nghe Kim Lũ báo lại, không khỏi tò mò: “Phụ thân bảo chúng ta qua làm gì, không phải có trường bối là được rồi sao?”

Kim Lũ cầm khăn lau mồ hôi trên mặt Ngụy La, tay giờ ra một nửa đã bị Ngụy Thường Hoàng lấy mất khăn, đành ngượng ngùng nói: “Lão gia chỉ nói là tới dùng cơm trưa”.

Ngụy Thường Hoàng cầm khăn lụa trên tay, lau đi mồ hôi trên mặt Ngụy La, suy nghĩ một chút lại nói: “Vậy thì đi qua thôi”.

Ngụy La không có thời gian để tắm rửa, đành đổi thành bôi tửu thoa linh chi khảm thạch lựu hồng, đi theo Thường Hoàng tới tiền thính.

Lúc tới nơi, người trong phòng đã ngồi xuống cả. Ngụy La hành lễ với Anh Quốc Công và Thái phu nhân, Tứ phu nhân Tần Thị liền kêu nàng tới bên cạnh: “A La và Thường Hoàng tới rồi, ngồi bên cạnh Tứ bá mẫu đi. Hôm nay là ngày Ngũ muội của hai đứa lại mặt, dù thế nào cũng nên gặp một lần...” Nói xong bà lại nhìn Ngụy La một lần, ồ lên một tiếng: “Hai đứa đã đi đâu, sao đầu đầy mồ hôi thế này?”

Ngụy La nhìn thoáng qua Lý Tụng và Ngụy Tranh ở đối diện, nàng nhìn lướt qua, trong mắt cũng không có bất kỳ gợn sóng nào. Ngụy La lại nhìn Tần Thị, híp mắt nói: “Con và Thường Hoàng hái sen ở hậu viện. Thường Hoàng chèo thuyền, con phụ trách hái sen, chốc lát đã hái được nửa thuyền. Chỉ là thời tiết quá nóng, hái một hồi liền đầy mồ hôi, lần tới con sẽ không đi nữa đâu”.

Tần Thị bất đắc dĩ nói: “Con cũng thật là, nóng như vậy còn đi chỗ đó làm gì? Như vậy sao có thể không ra mồ hôi chứ?”

Ngụy La nhu thuận tươi cười: “Hoa sen có thể làm phấn hồng và son môi, màu sắc rất đẹp. Đến lúc Hân di làm xong, con liền đưa qua tặng các vị bá mẫu một ít, đảm bảo mọi người đều trẻ ra mười tuổi”.

Bầu không khí lúc này tốt hơn hẳn, vài vị phu nhân rồi rít mím cười, tâm tình vui vẻ.

Tần Thị thấy thời gian vừa đúng, liền nói với Ngụy La và Ngụy Thường Hoàng: “Thường Hoàng đã từng gặp Lý thế tử, A La chắc là chưa có gặp qua? Vị này là muội phu của con, thế tử Phủ Nhữ Dương Vương”.

Ngụy La không thể không nhìn Lý Tụng, nụ cười bên môi từ từ phai nhạt, cánh môi cong lên thành một đường cong có lẽ nhưng xa cách: “Chào thế tử gia”.

Lý Tụng không cười, mí mắt sụp xuống, nhìn không ra vẻ mặt của hắn, cũng không đoán được tâm tình, rất lâu cũng không trả lời.

Tần Thị có chút lúng túng.

Ngụy La cũng không để ý, lại ngồi vào chỗ, tiếp tục nói về chuyện làm phấn son bằng hoa sen với mọi người. Không lâu sau, đồ ăn cũng lục tục được bưng lên, mọi người liền quên việc mới này, mời Anh Quốc Công gấp miếng đầu tiên mới bắt đầu dùng bữa.

Toàn bộ quá trình này mắt Lý Tụng đều sụp xuống, không nhìn phía đối diện lấy một cái. Giống như thế hắn không biết người tên Ngụy La này, cũng chưa từng động tâm tư không nên có với nàng.

*** **

Com trưa dùng được một nửa, Ngụy La xoa xoa mũi, hắt xì một cái.

Lúc này nàng ra một thân mồ hôi, lại không thay xiêm y liền tới đây. Tần Thị lo lắng nàng bị phong hàn, quan tâm hỏi: “Có phải bị lạnh không? Không bằng con về thay đổi xiêm y trước, miễn cho lát nữa lại bị lạnh”.

Thật ra Ngụy La cũng không phải cảm thấy không thoải mái chỗ nào, có điều nàng không muốn ngồi cùng bàn ăn com với Lý Tụng, liền biết thời biết thế đồng ý, cáo từ mọi người rồi cất bước đi về phòng.

Ngụy La đi trên hành lang, Kim Lũ đi theo sau thao thao bất tuyệt nói: “Tiểu thư, thế từ Nhữ Dương Vương có phải không coi ai ra gì rồi không... Lúc này tiểu thư chào hỏi ngài ấy, vậy mà ngài ấy một câu cũng không nói, nô tỳ thấy sắc mặt Ngũ lão gia không tốt lắm. Nô tỳ nghe nói trước kia thế tử Nhữ Dương Vương vô cùng bá đạo, trong Thịnh Kinh Thành không ai dám trêu chọc, Ngũ tiểu thư gả qua đó không biết có ngày tháng tốt lành không...”

Ngụy La không tiếp lời.

Nàng đối với chuyện của hai người kia không có hứng thú, Ngụy Tranh có tốt hay không, cũng không liên quan gì tới nàng. Nàng chỉ cảm thấy nhân duyên quả thật kỳ diệu, hai người họ vậy mà lại hợp thành một khối. Đây là con đường Ngụy Tranh tự chọn, Lý Tụng này không trêu vào được, đắng cay ngọt bùi trong đó, chỉ có thể để mình nàng ta tự cảm nhận.

Ai cũng không giúp được.

Ngụy La vén tóc mai đang rũ xuống ra sau tai, chậm chạp hỏi: “Từ khi nào người cũng thích mấy thứ bát quái này?”

Kim Lũ lập tức im lặng, nàng ta biết mình nói quá nhiều, liền ngoan ngoãn đi sau lưng Ngụy La không lên tiếng nữa.

Đi tới khúc quanh cuối hàng lang, qua cửa tròn sẽ có một con đường nhỏ đi vào bên trong. Ngụy La cất bước đang muốn đi vào trong, đột nhiên có thứ gì đó bắn tới với tốc độ cực nhanh! Thứ đó rơi xuống trước mũi giày thêu của nàng, ngăn trở đường nàng đi. Ngụy La cúi đầu nhìn, là một cây trâm ngọc điệp kim thiên bằng ngọc bích, có chút quen mắt.

Kim Lũ đứng bên cạnh kinh ngạc hô lên: “Đây là gì? Là ai ném?”

Ngụy La nhìn nó một hồi lâu, lại quay người nhìn về phía sau.

Quả nhiên, Lý Tụng đứng trên hành lang nhỏ cách đó không xa, vẻ mặt không chút biểu tình, vẫn bộ cẩm bào đó, cao lớn vững chãi. Gương mặt công tử trong trẻo lạnh lùng của hắn lúc nào cũng gắn với hàng mi nhú lại, thần sắc lạnh lùng khiến cho người ta có cảm giác hắn không có tình người. Mặc dù Lý Tụng đang nhìn Ngụy La, nhưng một câu cũng không nói.

Kim Lũ muốn khom lưng nhặt cây trâm lên, Ngụy La liền giữ lấy bả vai nàng ấy, không để nàng ấy động.

Nàng biết cây trâm này là gì rồi, lần trước nàng dùng cây trâm này đâm hắn bị thương, cũng không lấy lại, không nghĩ tới hắn sẽ giữ đến bây giờ.

Lúc này Lý Tụng không ở tiền sảnh dùng bữa, chạy tới đây làm gì?

Lý Tụng đứng im nhìn Ngụy La, ngay lúc Ngụy La cho rằng hắn định mở miệng nói gì đó, hắn lại xoay người rời đi, không nói lời nào.

Không bao lâu sau, bóng dáng hắn liền biết mất khỏi tầm mắt Ngụy La.

Kim Lũ đối với một màn này rất khó hiểu, nhìn nhìn Lý Tụng, lại nhìn Ngụy La: “Tiểu thư, có phải người ném cây trâm kia đi không? Sao lại ở trong tay Lý thế tử?”

Ngụy La không trả lời, xoay người đi vào cửa tròn.

Kim Lũ vẫn kiên nhẫn hỏi: “Tiểu thư, cây trâm này ngài còn cần không...”

Ngụy La nhàn nhạt nói: “Không cần, ném đi”.

*** **

Ngũ tiểu thư Phủ Anh Quốc Công xuất giá, Tứ tiểu thư lại không có hôn ước trong người, trong giới quý nữ Thịnh Kinh Thành có không ít người trong tối ngoài sáng thăm dò hôn sự của Ngụy La. Dù sao danh tiếng của Ngụy La rất tốt, bộ dáng lại là nhất đẳng, trước kia có chi phúc vì hôn với Tống Huy nên người khác không dám nghĩ tới, bây giờ hôn ước đã không còn, những người có tâm tình tìm mối cho nhi tử của mình ánh mắt đều đặt trên người Ngụy La.

Hôm nay là đại thọ bảy mươi của phụ thân Tần Thị - An Lăng Hầu, mời một nhà Anh Quốc Công cùng qua đó.

Nguy La và Nguy Thường Hoàng tất nhiên cũng cùng đi.

Chỉ là Nguy La đi với Tần Thị, mỗi khi gặp một mệnh phụ phu nhân nào đó, ánh mắt đối phương hoặc vô tình hoặc cố ý đều rơi trên người nàng, muốn nói lại thôi, khiến toàn thân nàng không được tự nhiên. Nguy La biết rõ ý của họ, Tần Thị từng nói với nàng, hỏi nàng có nhìn trúng ai không, nàng đều lắc đầu từ chối.

Nguy La nàng đã có người mình thích, người kia còn mỗi mắt chờ mong nàng gặt đầu, sau đó tới cửa cầu hôn.

Nguy La tìm cơ rồi đi, dẫn Nguy Thường Di tới hậu viện chơi.

Nguy Thường Di đã tới đây mấy lần, coi như quen thuộc với nơi này, lại không có người lớn quản thúc, liền hoan hỉ nắm tay Nguy La băng băng về phía trước: “A La tỷ, đệ biết phía trước có một cái xích đu, là tiểu cữu cữu đặc biệt làm cho đệ, nói đệ lúc nào cũng có thể tới chơi!”

Tiểu cữu cữu trong miệng Nguy Thường Di là tiểu nhi tử của An Lăng Hầu – Tần Sách, năm nay hai mươi tư tuổi. Tần Sách trước đây là một người rất nghịch ngợm, khi trưởng thành cũng dần biết thu liễm tính tình, bắt đầu nghiên cứu binh thư, miễn cưỡng coi như có tiền đồ.

Nguy La đi theo sau Thường Di, thấy hắn chạy nhanh như vậy liền nhủ mảy may nhắc nhở: “Nguy Thường Di, chạy chậm một chút, coi chừng té...”

Nguy Thường Di vô cùng nghe lời Nguy La, quả thật dừng lại, đi từng bước thật nhanh tới phía trước.

Nguy La “Xi” một tiếng, dờ khóc dờ cười.

Vòng qua một hành lang dài, không gian trước mặt liền rộng mở, trong sân là cây dong xanh rì, giữa những cây dong thật sự có một cái xích đu. Từ nơi này đi lên phía trước không xa là tiền viện, đó là chỗ An Lăng Hầu đãi khách, bên trong đều là khách nam.

Nguy Thường Di kéo Nguy La tới chỗ xích đu, đi được một nửa hắn đột nhiên dừng lại, nhìn phía trước, vui vẻ nói: “Tiểu cữu cữu!”

Nguy La dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên.

Hành lang nhỏ trước mặt có hai người đang đứng, một người mặc cẩm bào màu trắng thêu thị đế khoa văn, có chút lạ mặt, gương mặt cùng Tần Thị có bốn năm phần giống nhau, có lẽ là tiểu cữu cữu trong miệng Nguy Thường Di. Một người khác mặc cẩm bào màu xanh sẫm thêu mãng xà, gò má anh tuấn, thân thể cao ngất, hắn chỉ cần đứng ở đó, liền tỏa ra vẻ quý khí nói không nên lời...

Nguy La dừng bước, sao Triệu Giới lại ở chỗ này?

Triệu Giới không thấy nàng, mắt phượng thâm thúy nhìn về phía trước, không biết đang phân cao thấp với ai.

Nguy La bị Nguy Thường Di kéo đi qua, dừng cách đó vài bước, cuối cùng thấy rõ người đối diện Triệu Giới - -

Trong lòng Nguy La run rẩy, người này sáng sớm nay còn cùng nàng ăn cơm, cùng nàng xuất môn... Nguy Thường Di không chờ được kêu lên: “Ồ, Thường Hoàng ca ca cũng ở đây sao?”

Nguy Thường Hoàng đứng đối diện Triệu Giới, hắn thấp hơn Triệu Giới nửa cái đầu, nhưng khí thế trên người tuyệt không thua Triệu Giới. Mối mong của hắn nín lại, mặt nhăn nhó, không chớp mắt nhìn chăm chăm ngọc kê thượng hạng trên đầu Triệu Giới, tay trong tay áo không tự chủ nắm lại thành quyền.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Ngọt như mật

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Tần khách trong tiền viện liên tục truyền ra âm thanh huyền ảo, nâng ly cạn chén, ăn uống linh đình, càng làm cho sự yên tĩnh ở hành lang nhỏ này giống như đã chết.

Nguy La cứng người trong chốc lát, theo ánh mắt của Nguy Thường Hoàng nhìn đến trên đầu Triệu Giới, rất nhanh liền hiểu được chuyện gì xảy ra. Đây là ngọc kê lần trước nàng mua, Thường Hoàng nhất định đã nhận ra... Lần này làm sao bây giờ? Nàng không dám tiến lên, chỉ cảm thấy trong nháy mắt tiếp theo hai người họ sẽ xông lên đánh nhau.

Nguy La vốn định lặng lẽ không tiếng động rời đi, ai ngờ tiểu cữu cữu của Nguy Thường Di phối hợp tác chiến quay đầu nhìn qua, hiếm lạ nói: “A,

Thường Di tới chơi sao?”. Ánh mắt hân hường về phía trước, dừng trên người Ngụy La, hân cần nhắc một hồi rồi gọi tên nàng: “Vị này là... Tứ tỷ tỷ của Thường Di, cháu ngoại A La?”

Lúc còn nhỏ Tần Sách thường tới Phủ An Quốc Công, lúc đó Ngụy La mới ba bốn tuổi. Ngụy La không biết hân là bình thường, có điều hân lại biết nàng.

Bởi vì bộ dáng Ngụy La khi lớn lên rất giống Khương Diệu Lan, mặt hạnh má đào, điệu mục anh thần (1). Lúc Khương Diệu Lan còn chưa sinh Ngụy La và Ngụy Thường Hoảng, Tần Sách từng gặp Khương Diệu Lan vài lần, ấn tượng về nàng ấy tương đối sâu sắc. Về sau, Khương Diệu Lan không báo trước mà rời đi, lưu lại một đôi song sinh long phượng, Tần Sách vì thế mà tiếc hận rất lâu. Bây giờ đôi trai gái này đều đã trưởng thành rồi, một người là thiếu niên phong thái oai hùng đang đứng đối diện hân; một người là tiểu cô nương mềm mại ướt át, hai má phấn nộn, thuần khiết hoàn mỹ.

Ngụy Thường Hoảng nghe Tần Sách gọi A La, ánh mắt chuyển chuyển, theo tiếng nói nhìn lại.

Ngụy La bước từng bước thật chậm, cho đến khi cả người đều xuất hiện trong tầm mắt của Ngụy Thường Hoảng. Nàng tự biết mình đuối lý, mỗi mấp máy lưng từng, có chút nịnh nọt gọi: “Thường Hoảng, sao đệ ở chỗ này?”

Ngụy Thường Hoảng không nói lời nào, chăm chăm nhìn thẳng vào nàng, trong mắt hân không có tức giận, chỉ có ủy khuất, còn có bi thương. Hân nhận ra ngọc kê trên đầu Triệu Giới, đúng là cái mua cùng với lễ vật lần trước nàng ra ngoài mua tặng hân. Lúc ấy hân nghĩ là tặng cho Tống Huy, dù rằng không muốn, nhưng vẫn miễn cưỡng chấp nhận được. Bây giờ lại thấy ngọc kê này trên đầu Triệu Giới, cho nên hân mới một mạch đuổi theo đến đây, muốn hỏi cho rõ, là A La tặng cho Triệu Giới sao? Quan hệ giữa bọn họ là như thế nào?

Trong nháy mắt, cảm giác bị lừa gạt trong lòng Ngụy Thường Hoảng dâng lên, hân thu hồi ánh mắt đáng thương đang nhìn Ngụy La, hung dữ nhìn chăm chăm Triệu Giới.

Nhất định là tên này dụ dỗ A La, nếu không A La sao có thể để ý tới hân ta? Triệu Giới lớn hơn A La gần mười tuổi, bộ dáng cũng không tốt như Tống Huy, ngay cả Tống Huy A La còn thấy chương mất nói gì tới hân ta.

Nắm đấm trong tay áo Ngụy Thường Hoảng lại khấn trương nắm chặt lại, tiến lên nửa bước, mở miệng nói: “Ngươi...”

Ngụy La cho rằng Thường Hoảng muốn động thủ, dù sao cũng không phải chưa từng có tiền lệ này, lúc Tết Nguyên Tiêu Lý Tụng khinh bạc nàng, không phải Thường Hoảng cũng tiến lên đánh vài quyền sao? Nghĩ vậy, Ngụy La vội vàng tiến lên giữ lấy quả đấm của Thường Hoảng, trong mắt có vẻ khẩn cầu, cuống cuống nói: “... Đừng đánh huynh ấy”.

Một câu kia vừa thốt ra, thân thể Ngụy Thường Hoảng cứng đờ, ánh mắt ưu tư chưa xót.

Ngược lại, Triệu Giới ở phía đối diện môi mông cong lên, vẻ bén nhọn trên mặt cũng phai nhạt hơn, biểu tình vui vẻ nhìn tiểu cô nương trước mặt.

Ngụy La không biết tại sao mình lại xông lên, lúc ấy nàng chỉ không muốn Triệu Giới bị đánh, nhưng không nghĩ tới nàng làm như vậy cũng là ngầm thừa nhận quan hệ giữa nàng và Triệu Giới. Trên mặt Ngụy La thoáng qua một chút hối hận, cũng có ảo não, Thường Hoảng nắm lấy cổ tay nàng, xoay người kéo nàng cùng rời đi. Nàng luống cuống đuổi kịp hân, còn chưa được vài bước, tay kia đã bị Triệu Giới nắm lại.

Triệu Giới đứng tại chỗ, môi mỉm cười, ánh mắt sáng quắc: “Không cần đi”.

Triệu Giới nhìn có vẻ thoái mái, thật ra lại âm thầm ra sức, vừa không khiến Ngụy La bị đau, cũng không để nàng dễ dàng thoát thân.

Quả nhiên, Ngụy La kéo tay ra, nhưng mãi cũng không rút ra được.

Nàng ảo não nghĩ, hai người này đến cùng là muốn cái gì? Đây là Phủ An Lăng Hầu, không phải là ở nhà mình. May mà lúc này trên hành lang không có ai, nếu bị người nhìn thấy, thanh danh của nàng để ở đâu? Ngụy La đang luống cuống, Tần Sách đứng một bên cuối cùng cũng nhìn ra chút gì đó, hân nắm tay Ngụy Thường Di, bộ dáng xem kịch hay, nhin cười nói: “Thư phòng của ta ở gần đây, không bằng mọi người qua đó dùng trà, có chuyện gì ngồi xuống hảo hảo nói chuyện?”

Ngụy Thường Hoảng dừng bước, không lên tiếng.

Triệu Giới cũng không nói đúng sai.

Thế này xem ra đều đồng ý. Tần Sách mỉm cười, xoay người làm tư thế mời: “Vây cùng đi với Tần mỗ thôi”.

Hôm nay là thọ yến của An Lăng Hầu, người trong Phủ cũng nhiều hơn bình thường, đi trên hành lang khó tránh khỏi gặp phải tân khách hoặc hạ nhân. Triệu Giới chắc chắn cũng biết rõ điểm này, chậm rãi buông tay Ngụy La ra, đi trước nói: “Làm phiền Phi Luận”.

Phi Luận là tên tự của Tần Sách.

Giao tình giữa Tần Sách và Triệu Giới rất tốt, hai người thường bí mật liên lạc. Lúc Triệu Giới cầm quân đi đánh Ô Khương, phần lớn đều là Tần Sách bày mưu tính kế, có thể coi như một nửa quân sư của Triệu Giới.

Mọi người đi tới thư phòng, Tần Sách đẩy cửa trực linh môn ra, mời bọn họ vào trong, ngồi ở bàn trà bằng đá cẩm thạch khắc hoa cúc lê, hân ta lấy từ trong tủ phía sau bàn trà ra một hộp Động Đình Quân Sơn (2), dùng thìa trà bằng bạc lấy hai thìa lá trà từ miệng hộp cho vào ấm tử sa (3) pha một bình

trà. Hắn không ngồi lâu, rất có nhân lực đất Ngự Thường Di rời đi: “Tình Vương và Lục thiếu gia chậm rãi tán gẫu, ta mang Di Ca nhi ra ngoài chơi”.

Triệu Giới xoay xoay nhẫn ngọc trên ngón cái, cúi đầu ừ một tiếng.

Ngự Thường Di tất nhiên không muốn, nằm trên vai Tần Sách giẫy giụa nói: “Đệ không muốn đi, đệ muốn ở chung với A La tỷ tỷ, tiểu cữu cữu...”

Tần Sách vỗ vỗ hông hắn, cười cười nói: “Đi nào, tiểu cữu cữu dẫn con đi chơi xích đu”.

Đưa nhỏ ngọc, A La tỷ tỷ lúc này căn bản không đếm xỉa tới người đâu.

*** **

Không khí trong thư phòng vô cùng tế nhị.

Ngự La nhìn chăm chăm ấm tử sa trước mặt, chờ trà trong bình đã hầm tốt, lại dùng lọc trà hót đi một tầng bột trên mặt trà nóng, rót ra ba chén trà màu đen hoa văn chim tước làm bằng trúc. Một cho Thường Hoảng, một cho nàng, một chén khác đang chuẩn bị đưa cho Triệu Giới. Thường Hoảng lạnh lùng nhìn qua, Ngự La vội dừng lại, cúi đầu nói: “Tỷ uống hai chén”.

Triệu Giới thấp giọng cười thành tiếng, không hỏi mà lấy một chén trà trước mặt Ngự La bưng đi, ngữ khí chế nhạo: “Trà còn nóng, vẫn là để bồn vương giúp nàng”.

Tay Ngự Thường Hoảng cầm chén trà nắm lại lộ ra khớp xương, Ngự La lo lắng nếu nàng nói thêm gì nữa sẽ khiến Thường Hoảng động thủ nên im lặng, cúi đầu uống trà.

Trà để một lát cho bớt nóng, Ngự Thường Hoảng bưng chén trà uống một hơi cạn sạch, cũng không quan tâm trà còn nóng hay không. Hắn chuẩn bị tư tưởng rất lâu mới từ từ hỏi: “A La, ngọc kê là tỷ tặng hắn ta sao?”

Ngự La hớp một ngụm trà, nhỏ giọng ừ một tiếng.

Quả thế, Ngự Thường Hoảng không biết tư vị trong lòng là gì. Có chút chua xót, lại có chút khó chịu, thà như Tống Huy còn được, cho dù hắn không thích Tống Huy cho lắm, nhưng sớm đã dự định việc đem Ngự La giao cho Tống Huy. Thế nhưng đột nhiên vô duyên vô cớ lại có một Triệu Giới nhảy ra, khiến cho tâm lý hắn đã chuẩn bị sẵn nhiều năm tan thành mây khói, giống như có một cú đấm không lộ đánh thẳng vào khiến cả người hắn đều khó chịu.

Vì cái gì cứ khẳng khái là người này? Trước kia Thường Hoảng cảm thấy bộ dáng Triệu Giới miễn cưỡng vừa mắt, bây giờ nhìn thế nào cũng không thấy thuận mắt.

Trước đây Ngự La làm thư đồng cho Triệu Lưu Ly, khi đó tiếp xúc không ít với Triệu Giới. Chỉ là mỗi lần gặp mặt không phải trong cung thì là ở ngoài cửa cung, rất ít khi ở Phủ Anh Quốc Công quang minh chính đại gặp nhau, Ngự Thường Hoảng chỉ biết có Triệu Giới tồn tại, lại không biết quan hệ giữa hắn ta và Ngự La.

Ngự La cũng chưa từng cố gắng nói với hắn, thế nên cho tới hôm nay hắn mới phát hiện ra manh mối.

Ngự Thường Hoảng ngừng đầu, hung dữ nhìn Triệu Giới phía đối diện, nhưng lại hỏi Ngự La: “Lần đó tỷ ra ngoài, là vì mua đồ cho hắn rồi tiện đường mua lễ vật cho đệ sao?”

Ngự La liên tục lắc đầu, cái này thật sự không phải vậy. Nếu như hắn tức giận vì chuyện này, nàng nguyện ý giải thích một chút: “Đương nhiên không phải, tỷ là vì mua lễ vật cho đệ mới lên phố. Ngọc kê kia là thuận tiện mua về thôi”.

Lần này Triệu Giới có chút cười không nổi.

Sắc mặt Thường Hoảng có chút tốt hơn, suy nghĩ một chút lại hỏi: “Tỷ từ hôn với Tống Huy... là vì hắn ta?”

Ngự La lắc đầu, thật thà nói: “Không phải vậy, từ sớm tỷ đã quyết định từ hôn với Tống Huy cả ca. Cho dù không có Tình Vương cả ca, tỷ cũng sẽ làm như vậy”.

Khóe miệng Triệu Giới rũ xuống, sắc mặt cũng trầm hơn.

Tâm tình Ngự Thường Hoảng dần dần tốt hơn, thậm chí khóe miệng còn cong lên thành nụ cười nhỏ khó thấy, cho rằng Triệu Giới trong lòng Ngự La cũng không quan trọng như vậy. “Vậy sao tỷ lại tặng ngọc kê cho hắn ta? Hắn ta có quan hệ gì với tỷ? A La, có phải hắn bắt nạt tỷ còn nhỏ ngây ngô, dùng thân phận uy hiếp tỷ?”

Đáy mắt Triệu Giới bao phủ một tầng khói mờ: “...”

Triệu Giới mở mắt phượng, nhìn Ngự La ở phía đối diện, giống như đang chờ đáp án của nàng.

Ngự La ngẩng người, chột khe khẽ lắc đầu: “Không phải vậy, đệ nghĩ cái gì vậy?” Nàng rũ hàng mi rậm xuống, ngăn trở ánh mắt chói lọi đang lưu chuyển trên người mình: “Chúng ta là hai bên tình nguyện”.

Triệu Giới im lặng nhìn Ngụy La, đây là lần đầu tiên hắn nghe được từ miệng tiểu cô nương này một lời thật lòng. Trước kia hắn ép hỏi rất nhiều, nàng thủy chung không chịu biểu lộ rõ tình ý, bây giờ đối với Ngụy Thường Hoàng lại chịu nói ra lời thật lòng. Triệu Giới chống cằm, đôi mắt đen không nhúc nhích nhìn chăm chăm tiểu cô nương đối diện, chỉ chờ nàng nói ra những lời hắn muốn nghe.

Ngụy La bị Triệu Giới nhìn như vậy, càng thêm thẹn thùng, hai tai nóng đến đỏ bừng, vết đỏ liên tục kéo dài tới cẳng cổ tron bóng. Đôi mi dài của nàng run rẩy, thoáng thả mà kiên định nói: “Tình Vương ca ca đối với tỷ rất tốt... Từ nhỏ đã bảo vệ tỷ, cho dù tỷ muốn làm gì cũng đều làm giúp tỷ. Trước kia tỷ coi Tình Vương như Đại ca ca, nhưng bây giờ không giống vậy. Thường Hoàng, tỷ không muốn gả cho Tống Huy ca ca, nhưng muốn gả cho Tình Vương ca ca”.

Đây coi như là lời tuyên bố cực kỳ táo bạo rồi.

Ngụy La dày mặt nói xong, cả gương mặt đều đỏ bừng, đôi mắt to sáng loạn chuyển, có điều không nhìn Triệu Giới đối diện.

Sau khi Ngụy Thường Hoàng nghe xong, thật lâu cũng không lên tiếng.

Trái lại khóe môi Triệu Giới cong hẳn lên, rõ ràng đối lập với Thường Hoàng. Hắn không kìm lòng được cầm tay Ngụy La, nắm tay nàng nói: “Bảo bối...”

Ngụy La đẩy tay hắn ra, tức giận: “Đừng có đụng ta”.

Thường Hoàng còn ở đây hắn dám không kiêng nể gì cả, có biết xấu hổ không hả? Nếu không phải hắn mang ngọc kê kia ra cửa, sẽ tạo thành cục diện như bây giờ sao? Nói cho cùng là hắn đường hoàng làm lỗi mà.

Triệu Giới mỉm cười, nghe lời rút tay về: “Được, được”.

Tất nhiên Ngụy Thường Hoàng thấy được một màn này, hắn bị đá kích không nhẹ, kinh ngạc hồi lâu, mới đứng lên hỏi Triệu Giới: “Vậy người dự định khi nào tới cầu hôn”.

Triệu Giới ngược mắt nhìn Thường Hoàng: “Sau ngày hôm nay”.

Thường Hoàng chậm chạp gật đầu, giống như làm ra một quyết định thật lớn, kéo Ngụy La đứng dậy, dắt nàng đi ra ngoài: “Như vậy trước khi thành thân, người tốt nhất không nên gặp mặt A La”.

Ngụy La vội vàng đặt chén trà xuống, theo Thường Hoàng đi ra ngoài.

Thường Hoàng đi ra ngoài cửa, Ngụy La đang muốn bước chân qua ngưỡng cửa, đột nhiên eo bị một đôi tay phía sau ôm nhẹ, chẳng tốn sức đã giữ nàng lại.

Ngụy La cả kinh, tay bị gỡ ra khỏi tay Thường Hoàng, nàng còn chưa kịp kêu thành tiếng, cửa Trục Linh Môn liền đóng lại ầm một tiếng, ngăn cách bên trong và ngoài phòng.

Triệu Giới xoay người nàng, áp nàng vào trên cửa, chăm chú nhìn gương mặt nhỏ nhắn trước mặt. Trong đầu hắn quần quanh đều là lời của nàng, thế cho nên khi Ngụy Thường Hoàng nói hắn không được gặp mặt nàng, hắn cũng không để trong lòng. Triệu Giới cúi người hôn lên môi nàng: “Cái miệng nhỏ này ngọt như vậy, để ta ném xem có phải bôi mặt lên không?”

“Ngô...”

Ngụy La nhắm mắt lại, không thể không nhón chân đón nhận nụ hôn của Triệu Giới.

Tay hắn thăm dò vào vạt áo nàng, chạm vào da thịt trơn mịn nhẵn bóng, không chút do dự luồn vào trong yếm, tùy ý xoa nắn.

Ngụy La cảm không được hắn, bên khóe môi có nước miếng trong suốt, nàng nhắm mắt, gò má mềm mại đỏ bừng. Triệu Giới cuối cùng cũng hôn đủ rồi, buông nàng ra, mỉm cười dùng ngón cái lau đi nước trên môi nàng, giọng khàn khàn: “So với mặt còn ngọt hơn”.

Hai gò má Ngụy La đỏ bừng, hé miệng cắn ngón cái Triệu Giới.

Ngụy Thường Hoàng đứng trước cửa Trục Linh Môn, nghe rõ tường tận động tĩnh bên trong. Sắc mặt hắn xanh mét, thật hối hận vừa rồi không đánh một quyền lên mặt Triệu Giới.

(1) Diệu mục anh thần: đôi mắt đẹp, đôi môi anh đào

(2) Động Đình Quân Sơn (洞庭君山): loại trà nổi tiếng ở khu vực hồ Động Đình (phía Tây Bắc tỉnh Hồ Nam TQ) và hòn đảo Quân Sơn nằm giữa hồ.

(2) Tử sa (紫砂): một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm trà cụ.

Chương 99: Cô nương hợp ý

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Khánh Hi Cung, Chiêu Dương Điện.

Trần Hoàng Hậu đang ngồi trên giường La Hán làm từ gỗ mây, nghiêng người dựa vào gối la, trong tay là mấy bức họa. Trên mỗi một bức họa đều là dung mạo không hề tầm thường, liễu đã hoa kiều thiếu nữ, mỗi người một phong thái, muôn vàn biểu cảm, chỉ có một chỗ tương đồng duy nhất, chính là thật trẻ tuổi.

Trần Hoàng Hậu nhìn một lần lại một lần, nói với Thu ma ma bên cạnh: “Gia thế tốt, mấy cô nương chưa có hôn sự đều ở đây sao?”

Thu ma ma quỳ gối một bên, vừa đắp chăn cho Trần Hoàng Hậu, vừa gật đầu nói: “Đều ở đây cả ạ, nương nương không vừa ý sao?”

Trần Hoàng Hậu dường như có chút thất vọng, bắt đầu nhìn lại một lần nữa, nhưng nhìn mãi vẫn không có người nào vừa ý. Bà thở dài một hơi, lấy một bức họa trong số đó đưa ra cho Trần ma ma: “Thiên kim nhà Lễ Bộ Thượng Thư này tuy đẹp mắt, nhưng hai mắt cách xa nhau quá, nhìn có chút kỳ quái...” Nói xong, lắc lắc đầu, bà lại cầm lên một bức họa khác cho Thu ma ma xem: “Còn cháu gái của Lưu Thái Phó này, người nhìn xem có phải gầy quá không? Gầy yếu, phía trước sau lưng đều bằng phẳng, ngực không lồi, hông cũng không vênh, vừa nhìn liền biết không sinh tốt”.

Trần Hoàng Hậu lần lượt bình phẩm từng người, không phải quá gầy thì là tướng mạo không tốt, tóm lại không có ai vừa ý. Thu ma ma ngồi bên cạnh mồ hôi rơi như mưa, không biết nên tiếp lời thế nào.

Thu ma ma thầm than: Hoàng Hậu Nương Nương gặp qua nhiều cô nương xinh đẹp rồi, nên đối với mấy cô nương không quá xuất chúng này nhìn không thuận mắt. Giống như Cao Đan Dương, Cao Tĩnh Dương và Ngụy La bên cạnh Hoàng Hậu, ai mà không trong trẻo như nước. Nhất là Tứ tiểu thư Phủ Anh Quốc Công Ngụy La kia, thật là đẹp mắt, cũng không biết nên hình dung thế nào, chỉ biết nhìn sao cũng thấy thuận mắt.

Trần Hoàng Hậu lật tới lật lui mấy bức họa đều không vừa mắt, sau đó phiền muộn nói: “Ngay cả Cao Đan Dương mà Trường Sinh còn thấy chướng mắt, mấy cô nương này sao có thể lọt nổi mắt xanh của nó. Phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ nó muốn độc thân cả đời sao?”

Thu ma ma nghe xong, liên tục an ủi Trần Hoàng Hậu: “Nương nương đừng nóng vội, Tĩnh Vương điện hạ nói không chừng chỉ là chưa gặp được cô nương khiến ngài ấy động tâm. Ngài cứ đưa những bức họa này cho Tĩnh Vương xem, nói không chừng ngài ấy lại coi trọng cô nương nào đó”.

Nếu thật sự là như vậy, Trần Hoàng Hậu cũng không cần rầu rĩ.

Chỉ có điều bà sợ đứa nhỏ này không thích nữ nhân, đến lúc đó đừng nói tới không sinh ra được đứa nhỏ mập mạp, ngay cả thành gia lập nghiệp cũng là vấn đề.

Đúng lúc này, Triệu Lưu Ly nhấc váy từ bên ngoài điện đi vào, thấy mấy bức họa phủ kín trên giường La Hán, cái miệng nhỏ vì giật mình mà hơi mở ra: “Mẫu hậu đang chuẩn bị làm gì, sao lại có nhiều tranh thế này?”

Trần Hoàng Hậu còn đang lo không tìm được người tham mưu hỗ trợ, vì thế liền gấp gấp kêu Triệu Lưu Ly tới, kéo tay nàng hỏi: “Con mau giúp mẫu hậu xem một chút, con biết Giới Nhi thích cô nương thế nào không? Mẫu hậu nhìn một vòng cũng không thấy ai thuận mắt, mắt cũng mỏi cả rồi”.

Triệu Lưu Ly khựng lại một chút, mơ hồ hiểu được ý của Trần Hoàng Hậu.

Đây là cùng đường rồi, đang lựa chọn tức phụ cho ca ca sao?

Nàng tiến lên, ngồi bên cạnh Trần Hoàng Hậu, giả vờ giả vịt nhìn qua một lượt mười mấy bức tranh, sau cùng lắc đầu nói: “Rất khó coi”.

Trần Hoàng Hậu tán thành gật đầu.

Câu nói tiếp theo của Triệu Lưu Ly lại khiến lòng Trần Hoàng Hậu dấy lên hy vọng. Triệu Lưu Ly nói: “Hoàng huynh không thích như vậy đâu...”

Trần Hoàng Hậu lập tức tỉnh táo, a một tiếng, ra vẻ tò mò, hỏi: “Con biết nó thích dạng người như thế nào sao?”

“Con biết rõ nha”. Triệu Lưu Ly cong đôi mắt to ngập nước lên, mắt cười cong cong, trong đầu phác họa ra bộ dáng của Ngụy La, cố ý thừa nước đục thả câu nói: “Hoàng huynh ánh mắt rất bất bệ, cô nương huynh ấy thích nhất định phải thật xinh đẹp... Hôn nữa còn không thể xinh đẹp bình thường, phải

xinh đẹp tới mức khiến mọi người không nói được lời nào. Tiếp nữa da phải trắng, bộ dáng xinh xắn khéo léo, tướng mạo phú quý, tính cách cũng không thể quá kém... Nếu thanh âm cũng dễ nghe, vậy không còn gì tốt hơn”.

Trần Hoàng Hậu vốn đang hưng trí bừng bừng lắng nghe, càng nghe càng cảm thấy Triệu Lư Ly đang lừa gạt bà, bà chột chột trán nàng nói: “Nghe con nói kia, nhiều yêu cầu như vậy, đi đâu mà tìm người như thế? Con là cố ý để hoàng huynh độc thân cả đời sao?”

Triệu Lư Ly cảm thấy thật oan uổng, sao có thể trách nàng chứ? Hoàng huynh thích Ngụy La, nàng chỉ dựa theo điều kiện của Ngụy La để nói, không kém chút nào.

Kỳ quái là trong đầu Trần Hoàng Hậu nghĩ tới rất nhiều cô nương, duy chỉ quên mỗi mình Ngụy La – người đã từng là thư đồng cho Triệu Lư Ly. Đại khái chắc bà cho rằng Ngụy La vẫn còn hôn ước trong người, không biết tin tức nàng ấy và Tống Huy đã từ hôn, cho nên nhất thời lúc này nửa khắc cũng không nghĩ gì tới Ngụy La.

Triệu Lư Ly bĩu môi, không tham mưu cho mẫu hậu nữa. Nàng cúi đầu nghịch nghịch túi thơm xanh ngọc thêu hoa văn bên hông, bên môi ả ả ý cười, nhìn rất chuyên tâm. Đây là lúc ở Từ Ngự Sơn trang, Dương Chấn xuống núi mua cho nàng, bên trong là cánh hoa hân tự mình phơi, khó có thể tưởng tượng bộ dáng con nhà võ, tay chân vụng về của hân lại phơi nắng từng cánh hoa một. Triệu Lư Ly chỉ cần nghĩ tới hình ảnh đó, liền không nhịn được mà nhếch môi cười.

Trần Hoàng Hậu thấy Lư Ly lại ngây ngô cười, nhìn không được gọi nàng một tiếng: “Lư Ly, túi thơm kia ở đâu ra? Mẫu hậu thấy con mang nó vài ngày rồi, trước kia dường như chưa từng thấy qua”.

Triệu Lư Ly giật mình ngẩng đầu, chớp chớp mắt nói: “Đây là A La tặng con, bên trong có cánh hoa do nàng ấy phơi nắng”.

Trần Hoàng Hậu ngược lại biết rõ chuyện Ngụy La có một vườn hoa nhỏ, trong lúc rảnh rỗi không có việc gì làm cũng trồng hoa tưới nước, vì vậy liền không hoài nghi: “Rất đặc biệt”.

Triệu Lư Ly đưa túi thơm tới trước mặt bà, cười híp mắt hỏi: “Mùi thơm rất dễ chịu, mẫu hậu có muốn ngửi thử không?”

Trần Hoàng Hậu xua tay từ chối, bà nghĩ tới một chuyện khác, lại trầm ngâm hỏi: “Nghe nói lúc ở Từ Ngự Sơn trang, con có gặp mặt Tam công tử Phủ Định Quốc Công?”

Triệu Lư Ly suy nghĩ thật lâu mới nhớ tới người mà Trần Hoàng Hậu hỏi, không rõ có chuyện gì, chỉ có thể gật gật đầu.

Trần Hoàng Hậu lại hỏi: “Con còn nhớ rõ hân không? Lúc nhỏ hai đứa thường chơi với nhau, hân có cho con một cái chong chóng nhỏ, lúc đó con rất thích”.

Trần Hoàng Hậu không thích ra ngoài, thỉnh thoảng mới đi ngự hoa viên dạo một vòng, phần lớn thời gian đều ở Khánh Hi Cung. Bà nhân rồi không có chuyện gì làm, yêu thích nhất là quan tâm tới hôn sự của nhi tử, nhi nữ nhà mình. Một Triệu Giới đã đủ khiến bà ưu sầu, thỉnh thoảng còn phải để dành tâm tư suy nghĩ cho Triệu Lư Ly. Triệu Lư Ly bình an vượt qua mười lăm tuổi, là chuyện may mắn nhất trong đời bà, vốn cũng không muốn gả nàng ra ngoài, tốt nhất có thể luôn giữ nàng bên cạnh, có thể ở gần mà chăm sóc nàng cả đời. Nhưng khuê nữ cũng đã trưởng thành, cuối cùng cũng phải xuất giá. Giống như trong nhân gian có câu: “Nữ đại bất trung lưu, lưu đến lưu đi giữ lại một số tiền cừu”(1). Bà không muốn Lư Ly hận mình, cho dù không đành, cũng bắt đầu tìm kiếm cho nàng một mối hôn sự tốt.

Triệu Lư Ly cúi đầu, sờ sờ túi thơm bên hông, lẩm bẩm nói: “Con không nhớ”.

Trần Hoàng Hậu không nản lòng vì những lời này, bà giống như cái máy hát, tiếp tục lải nhải: “Lần trước mẫu hậu có gặp qua Cao Tam công tử, không nghĩ tới nhiều năm không gặp, hân trưởng thành đã có phong thái long chươg phượng tư (2) lắm rồi, là một thiếu niên thông minh nhanh nhẹn... Hân vẫn còn nhớ con đó, nói về chuyện lúc hai đứa còn nhỏ rất thú vị, nhiều chuyện mẫu hậu đã quên, không nghĩ tới hân còn nhớ...”

“Mẫu hậu” Triệu Lư Ly lên tiếng cắt đứt lời Trần Hoàng Hậu, nàng cong môi nói: “Con không muốn nghe cái này, chúng ta đừng nói tới cái này được không?”

Nàng không phải đưa ngọc, tất nhiên biết rõ Trần Hoàng Hậu nói mấy lời này là có ý gì.

Nàng đã tới tuổi nghị hôn, tóm lại cũng phải xuất giá. Nhưng nàng không thể nói với mẫu hậu, nàng không thích Cao Tam công tử, cũng không thích người khác, chỉ thích Dương Chấn ca ca.

Triệu Lư Ly vô cùng buồn rầu.

*** **

Thu ma ma ở một bên thay Triệu Lư Ly giải vây.

Thu ma ma hành lễ bẩm báo: “Nuông nuong, Tĩnh Vương điện hạ tới thăm ngài”.

Trần Hoàng Hậu a một tiếng, quả nhiên lực chú ý bị hấp dẫn đi, nhìn ra ngoài điện. Không lâu sau, Triệu Giới mặc áo bào xanh đen thêu linh chi vàng từ ngoài bước vào, thắt lưng đeo đai ngọc, chân mang giày màu mực thêu kim văn, đến trước mặt Trần Hoàng Hậu liền hành lễ với bà: “Nhi thần tham kiến mẫu hậu”.

Trần Hoàng Hậu kêu hấn đứng dậy, lại nhìn một lượt đánh giá từ trên xuống dưới, tương đối tò mò: “Vi sao hôm nay lại mặc chín chu như vậy? Con muốn đi gặp ai sao?”

Triệu Giới ngồi xuống ghế khắc hoa hồng bên cạnh bà, cong môi, không nhanh không chậm nói: “Nhi thần vào cung, ngoại trừ bá kiến mẫu hậu còn có thể gặp ai chứ?”

Trần Hoàng Hậu không tin lời hấn, lạnh nhạt nói: “Con còn biết tới thăm ta sao? Không biết khoảng thời gian này con bận bịu cái gì, cũng không vào cung một chuyến, ta còn tưởng con quên mẫu hậu ta rồi”.

Triệu Giới đứng dậy, cười cười nói: “Nhi thần không dám”.

Mấy cuộn tranh trên giường La Hán còn chưa kịp thu lại, Triệu Giới ngẩng đầu liền nhìn thấy chúng. Bức họa thứ nhất là cháu gái của Lưu Thái Phó, tên là Lưu Oánh, lúc này Trần Hoàng Hậu còn nói nàng ta quá gầy. Trên đó vẽ một thiếu nữ đứng dưới gốc cây liễu rủ trên bờ, mặc xiêm y màu xanh nhạt, cầm cành liễu trong tay, cười nhẹ nhàng yếu ớt. Bộ dáng lớn lên cũng đẹp mắt, có điều không đủ mượt mà, cảm giác toàn thân chỉ có xương cốt, không có chút mỡ cảm nào.

Trần Hoàng Hậu chú ý tới ánh mắt của hấn, men theo đó nhìn lại, bưng bình đại ngộ, cuối cùng cũng nhớ tới chuyện nghiêm túc này: “Vừa vặn hôm nay con ở đây, những bức họa này, con nhìn xem một chút, có hợp ý cô nương nào không? Nếu có liền nói cho bản cung, mẫu hậu giúp con lo liệu. Nếu không có, mẫu hậu lại kiếm cô nương khác cho con”.

Đây là hạ quyết tâm muốn bắt hấn thành thân!

Môi mông Triệu Giới khẽ cười, lần này phá lệ không từ chối, ngược lại tiếp nhận mấy bức họa kia, cầm trong tay, nghiêm túc xem xét tường tận.

Trần Hoàng Hậu kinh ngạc nhìn hấn, vốn cho là Triệu Giới sẽ thấy bất mãn, bây giờ hấn lại thành thành thật thật đáp ứng, ngược lại khiến bà cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Triệu Giới sai người trình họa, hấn cầm bút tuyên nhỏ, mỗi bức họa đều xem qua, ở trên mỗi bức cũng đánh dấu một cái. Sau khi xem hết mười mấy bức, bức họa nào cũng bị đánh dấu giống nhau.

Trần Hoàng Hậu nhíu mày, đang muốn đặt câu hỏi, hấn lại để những bức họa kia xuống, đứng lên nói: “Bẩm mẫu hậu, những cô nương này, nhi thần không nhìn trúng ai cả”.

Trần Hoàng Hậu cảm giác mình mừng hụt rồi, bà còn tưởng hấn muốn xem thật, rõ ràng là đang từ chối mà! Trần Hoàng Hậu buồn bực vô cùng, cố ý hỏi ngược lại: “Vậy cô nương con hợp ý đâu?”

Triệu Giới thu mắt, mỉm cười: “Không có tranh ở đây”.

Chẳng lẽ thật sự có? Hai mắt Trần Hoàng Hậu sáng rực lên, vốn tưởng hấn nói câu kia là để lừa gạt bà, nhưng hình như không phải? Trần Hoàng Hậu không đợi được hỏi: “Là ai? Người ở đâu?”

Mắt phượng của Triệu Giới nhu hòa, rất lâu sau mới chậm rãi nói: “Ổ Phủ Anh Quốc Công”.

Tác giả có lời muốn nói:

Nói cho mọi người biết, viết chương này nhấp nhô tới cỡ nào *nước mắt ròng ròng*

Bàn phím laptop bị hư, không phải hư hẳn, mà là lúc tốt lúc xấu... Lúc đang dăng trào cảm hứng gõ chữ, phím khóa tự nhiên mất tác dụng! Nhấn thế nào cũng không phản ứng, hoàn toàn không để ý tới ta!

Lúc này gõ tới phần cuối chương này, chúng nó liền bãi công tập thể =.=, cho nên đoạn cuối này là dùng bàn phím ảo bấm từng chữ từng chữ... Mọi người xem đoạn này rồi, trong đó có cả máu và nước mắt của ta đó.

Cho nên, thấy ta cần cù chăm chỉ như vậy, xoa đầu khen ngợi ta đi! Ta đi ngủ đây!

(1) Ý nói nữ nhi lớn lên tới tuổi phải gả không thể giữ lại, cùng nghĩa với câu: Con gái là con người ta.

(2) Long chương phượng tư (Nguyên văn: 龙章凤姿): Uy phong như rồng, tư thái như phượng.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sừng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Lớn một chút mới biết yêu thương người khác

Phủ Anh Quốc Công có tổng cộng năm vị cô nương, đại cô nương sớm đã xuất giá, Nhị cô nương mới đính hôn, Ngũ cô nương Ngụy Tranh mấy hôm trước vừa được gả tới Phủ Nhữ Dương Vương, hiện thời trong khuê phòng chỉ còn Tam cô nương và Tứ cô nương. Trần Hoàng Hậu chưa gặp qua Tam cô nương Ngụy Nha, chỉ mới gặp Tứ cô nương Ngụy La, bây giờ bà nghe Triệu Giới nói vậy, nhất thời kinh ngạc tròn tròn hai mắt, trầm mồi ngón ngang hỏi: “Là... là vị cô nương nào?”

Tuy là hỏi như thế, kỳ thực trong lòng bà đã có đáp án.

Tam cô nương Phủ Anh Quốc Công Ngụy Nha lớn lên không tệ, thiết yến trong cung cũng có thấy qua vài lần, cử chỉ câu nệ, có chút không phóng khoáng... Trần Hoàng Hậu còn không có ấn tượng gì đặc biệt, nói chỉ là Triệu Giới. Nhưng Ngụy La không giống như vậy, trước đây nàng là thư đồng của Triệu Lưu Ly, về sau lại là tỷ muội tốt của Lưu Ly, hai người cơ hồ lớn lên cùng nhau. Triệu Giới thường xuyên gặp Ngụy La, coi nàng như tiểu muội mà chăm sóc, có khi sẽ gặp mặt thêm vài lần.

Trong lòng Trần Hoàng Hậu giống như ngũ vị tạp trần, vừa căng thẳng vừa thấp thỏm, là Ngụy La sao? Cũng đúng nha, sao trước kia bà lại không nghĩ tới!

Năm nay Ngụy La đã mười bốn, bà vẫn còn cho rằng nàng mới mười hai. Tiểu cô nương kia mỗi lần vào cung đều khiến Lưu Ly rất vui vẻ, còn nhỏ tuổi đã tinh xảo động lòng người, răng đều như bắp, mắt đen như châu. Nhất là cái miệng nhỏ nhắn rất biết ăn nói, nếu nàng có thể làm tức phụ nhi của bà, vậy thật không có gì tốt hơn...

Trần Hoàng Hậu suy nghĩ một chút, lại có điểm không yên tâm, lỡ như không phải Ngụy La mà là tam cô nương Ngụy Nha thì sao? Yêu thích của nhi tử, bà không nói chính xác được!

Trần Hoàng Hậu lau mồ hôi trên trán, chờ Triệu Giới trả lời.

Triệu Lưu Ly ngồi trên giường La Hán bên cạnh lén lút cười, giống như con chuột nhỏ trộm được đồ ăn, vừa đắc ý lại mừng thầm.

Triệu Giới quả nhiên không phụ kỳ vọng của Trần Hoàng Hậu, thông thả, từng chữ từng chữ nói: “Là Tứ cô nương, Ngụy La”.

Trong nháy mắt, Trần Hoàng Hậu giống như nghe được tảng đá lớn trong lòng bà rơi xuống, “đông” một tiếng, bụi bặm rơi đầy cả ra. Nhi tử của bà thật thích Ngụy La... Trần Hoàng Hậu vừa cao hứng lại vừa thấy phức tạp, Triệu Giới xem trọng tiểu cô nương kia từ lúc nào? Hẳn luôn cự tuyệt các mối hôn sự khác là vì A La sao? A La không phải chưa từng tới Điện Chiêu Dương, có khi nàng tới đây cũng sẽ gặp Triệu Giới, nhưng đứa nhỏ này chưa từng biểu hiện ra cái gì dị thường! Nó quả thật biết giả bộ, nếu đã thích vì sao không nói cho bà, chính mình che giấu, chẳng lẽ là vì lo lắng không lấy được Ngụy La sao?

Nghĩ tới bản thân ở đây lo lắng suông, nhi tử của mình đã sớm dỗi theo tiểu cô nương nhà người ta, Trần Hoàng Hậu cảm thấy quả thực vi diệu, cảm giác bà đã bận tâm lo nghĩ vớ vẩn rồi.

Tâm tình Trần Hoàng Hậu phập phồng, đầu tiên là kinh hãi, sau đó lại phức tạp, bỗng nhiên bà nghĩ tới một vấn đề, tâm tình lại lập tức thay đổi, kinh hoàng hỏi: “Không phải A La có hôn ước với Tổng Huy Phủ Trung Nghĩa Bá sao? Con thích nàng, vốn muốn đoạt với Trung Nghĩa Bá nhưng không thành?”

Triệu Lưu Ly cắn một miếng thúy ngọc đậu cao, cười dịu dàng nói với Trần Hoàng Hậu: “Mẫu hậu, A La và Tổng Huy đã giải trừ hôn ước, người không biết sao?”

Quả thật Trần Hoàng Hậu không biết chuyện này.

Lúc này Triệu Lưu Ly nói tới, Trần Hoàng Hậu hiểu ra, cuối cùng trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười, liên tục nói tốt, lại sốt ruột hỏi han Triệu Giới: “Con tính thế nào? Nói với Anh Quốc Công ra sao, đã nói với Hoàng thượng chưa? Thái độ bọn họ thế nào?”

Triệu Giới trầm ổn nói: “Nhi thần chưa nói với phụ hoàng. Nhi thần định có được sự đồng ý của Anh Quốc Công trước, sau mới thỉnh phụ hoàng tứ hôn”.

“Như vậy cũng tốt...” Trần Hoàng Hậu gật gật đầu, trong lòng vô cùng vui mừng. Chuyện hôn sự của nhi tử khiến bà buồn rầu thời gian dài cuối cùng cũng có thể giải quyết, sao bà có thể không vui chứ! Trần Hoàng Hậu vốn thích Ngụy La, bây giờ Ngụy La lại giúp bà giải quyết chuyện chung thân đại sự của nhi tử, bà đối với tiểu cô nương này lại càng thiên vị hơn. Chỉ là đột nhiên bà nhớ tới một chuyện, lo lắng hỏi: “Trường Sinh, không phải con hơn A La tới chín tuổi sao? Lớn hơn hơi nhiều, Anh Quốc Công có thể đồng ý không? Ông ta luôn bảo thủ, theo khuôn phép, vạn nhất đến lúc đó không đồng ý thì phải làm thế nào?”

Triệu Giới ngồi trên ghế bằng gỗ lê khắc hoa hồng, tay đang cầm chén trà cũng ngừng lại: “Chín tuổi là rất nhiều sao?”

Triệu Lưu Ly ở bên kia nuốt ngậm bánh ngọt xuống, chen ngang: “Không nhiều lắm, không nhiều lắm. Lớn một chút mới tốt, mới biết yêu thương người khác”.

Triệu Giới: “...”

Trần Hoàng Hậu cong ngón tay gõ lên ót Triệu Lưu Ly, bắt đầu nói: “Sao lại nói thế với ca ca con?”

Triệu Lưu Ly che đầu, bởi vì tâm tình nàng đang tốt, cũng không thấy sợ Triệu Giới, hướng Triệu Giới bồi thêm một câu: “Ca ca, vừa rồi muội nói giỡn, ca ca không cần để trong lòng. Ca ca chỉ hơn A La chín tuổi, còn chưa tròn chục đâu, hơn mười tuổi mới tính là nhiều, huynh chỉ tính là lớn hơn một chút thôi”.

Triệu Giới có chút nghe không nổi, đứng lên nói với Trần Hoàng Hậu: “Nếu mẫu hậu không còn chuyện gì, nhi thần trước hết về phủ chuẩn bị”.

Trần Hoàng Hậu còn ước gì Triệu Giới cưới liền tức phụ về, lúc này phát phát tay, ý bảo hấn về đi, một chút ý muốn giữ lại cũng không có.

Sau khi Triệu Giới rời đi, Trần Hoàng Hậu không chờ được mà kéo Triệu Lưu Ly tới bên cạnh, xoa bóp mặt nhỏ của nàng, cố tỏ ra vẻ cứng rắn hỏi: “Nói cho mẫu hậu nghe, có phải con sớm biết rồi không?”

Triệu Lưu Ly cười nhẹ, chui vào trong lòng Trần Hoàng Hậu, phủ nhận: “Mẫu hậu nói gì chứ, sao con nghe không hiểu?”

Trong lòng Triệu Lưu Ly cũng biết rõ, vì danh tiếng của Ngụy La, nàng tuyệt không thể đem chuyện A La và Triệu Giới nói ra. Cho dù Trần Hoàng Hậu ép hỏi thế nào, nàng cũng lắc đầu làm bộ như không biết.

Trần Hoàng Hậu không hỏi được gì từ Triệu Lưu Ly, sau cùng đành phải buông tha.

*** **

Từ Chiêu Dương Điện đi ra, Triệu Giới đi trên con đường mòn khúc khuỷu.

Lúc này đang đầu thu, cây cỏ hai bên đường um tùm rậm rạp, cách đó không xa là một cây lựu nở hoa đỏ rực, từng đóa từng đóa, điểm lệt rục rờ. Triệu Giới đi được hai bước, bỗng nhiên dừng lại, mặt không đổi sắc tiếp tục đi về phía trước. Dưới tàng cây là một cô nương mặc xiêm y màu đào thêu bách điệp, gấp rút bước theo Triệu Giới, ngăn bước hấn lại: “Tình biểu ca ca, huynh thực thích Ngụy La sao? Huynh muốn tới Phủ Anh Quốc Công cầu hôn sao, muốn cưới nàng ta sao?”

Triệu Giới dừng bước, nhìn về mặt lo âu của cô nương trước mặt, bình thản, không có chút gợn sóng nào hỏi: “Có liên quan tới muội sao?”

Một câu kia thật sự đã kích Cao Đan Dương không nhẹ.

Sao lại không liên quan tới nàng? Vốn dĩ nàng sẽ gả cho hấn, nhưng vô duyên vô cớ xuất hiện một Ngụy La, đoạt đi hết thảy của nàng. Lúc này nàng chuẩn bị đi Chiêu Dương Điện thỉnh an Trần Hoàng Hậu, đi tới ngoài cửa liền nghe được đối thoại của bọn họ, nàng liền không đi vào, đứng bên ngoài chờ một lát. Không nghĩ tới lại nghe được tin tức như thế!

Triệu Giới quả nhiên thích Ngụy La, linh cảm của nàng không sai.

Một nam nhân lại quan tâm một tiểu cô nương như vậy, nếu không phải động tâm với nàng ta, còn có khả năng khác sao?

Đây rõ ràng đều trong dự liệu của Cao Đan Dương, thế nhưng chân chính nghe được Triệu Giới thừa nhận, vẫn cảm thấy khiếp sợ. Ngoài khiếp sợ ra, còn có không cam lòng. Nàng không cho rằng bản thân kém hơn Ngụy La, lúc nàng còn trẻ, Ngụy La cũng chỉ là một con nhóc miệng còn hôi sữa, rốt cuộc vì sao Triệu Giới lại coi trọng nàng ta?

Cao Đan Dương ngẩng đầu lên, hai mắt phấp phồng, ủy khuất nói: “Còn muội thì sao?”

Triệu Giới nghe được câu chất vấn này, trong mắt không có chút phập phồng nào. Ánh nhìn của hấn hướng về phía xa xa: “Tìm một người gả đi, bản vương không thể cưới muội”.

Nói xong, hấn đi vòng qua Cao Đan Dương rời đi.

Cao Đan Dương chưa bỏ ý định, ôm lấy tay áo hấn, nắm lấy trong lòng bàn tay, làm ra vẻ nhượng bộ rất lớn: “Tại sao không thể... Tình biểu ca, nếu huynh muốn lấy Ngụy La, muội không ngại làm bình thê của huynh”.

Đây là quyết định nàng đưa ra trong nháy mắt, không qua suy tính kỹ càng nhưng rất kiên định. Nàng không cam lòng nhiều năm chờ đợi đều tan thành bọt nước, trái tim vốn đã sớm thất trên người Triệu Giới, gả cho người khác, ai nàng cũng không muốn. Bởi vì nàng sớm đã nhận định hấn, chưa bao giờ nghĩ tới việc mình sẽ gả cho người khác.

Cao Đan Dương cho rằng quyết định của mình thật vĩ đại, lại không biết trong mắt người khác chính là tự mình đa tình.

Triệu Giới nhũn mảy, kéo tay áo bị nàng nắm ra, lòng mảy cau lại khiến không khí trở nên nặng nề, thanh âm lạnh lùng nói: “Ngươi nguyện ý ủy khuất bản thân, nhưng ta không muốn ủy khuất A La”.

Sắc mặt Cao Đan Dương trắng nhợt, nàng bị những lời này của hấn làm cho nhục nhã, bất động đứng im tại chỗ.

Cho tới khi Triệu Giới đi xa dần, nàng vẫn cứ ngơ ngác đứng đó.

Đằng sau cây thạch lựu, một tiểu cô nương mặc xiêm y màu xanh da trời, cổ tay thêu hoa trắng đi ra, dung mạo tương tự Cao Đan Dương tới năm sáu phần.

Cao Tình Dương đứng bên cạnh nàng, ngữ khí thân nhiên: “Tỷ tỷ, Tĩnh Vương biểu ca nói rõ ràng như vậy, tỷ liền nghe theo an bài của mẫu thân và dì, gả cho nhi tử của Từ Các lão đi. Muội nhìn qua bức họa của hắn rồi, lớn lên không tệ lắm... nhân phẩm cũng tốt”.

Gò má Cao Đan Dương lạnh lạnh, nàng dùng khăn lụa lau mắt, mang theo nước nỡ nói: “Muội thì biết gì... muội có người trong lòng sao? Làm sao biết được ta khó chịu thế nào? Muốn ta gả cho nhi tử của Từ Các lão, quên đi, không bằng ta xuất gia làm ni cô!”

Cao Tình Dương trầm mặc một lát, lúc sau chậm chậm à một tiếng: “Muội không có ý trung nhân. Có điều nếu có, cũng sẽ không quán quyết theo đuổi hắn. Hắn không thích muội, muội sẽ đi tìm người khác”.

Lúc này Cao Đan Dương căn bản nghe không lọt tai lời của Cao Tình Dương, nàng nhìn bóng lưng Triệu Giới rời đi, nước mắt chảy càng nhiều.

*** **

Qua những ngày nóng ẩm, thời tiết cuối cùng cũng mát mẻ một chút, rốt cuộc Ngụy La cũng không cần cả ngày núp sau vách ngăn lụa trốn nóng, mồ hôi đầm đìa.

Nàng quả thực cao hứng.

Mấy ngày nữa là trung thu, trong Phủ Anh Quốc Công rất bận rộn, vừa phải chuẩn bị cúng kiếng, còn phải chuẩn bị cơm đoàn viên. Thái phu nhân rất coi trọng ngày lễ này, sớm đã ra lệnh cưỡng chế ngày đó ai cũng không được phép ra cửa, buổi tối tất cả phải tập trung lại ăn cơm đoàn viên. Thái phu nhân còn tập trung mọi người lại chính phòng, thương lượng chuyện ngày hôm đó, như dạ tiệc làm ở đâu, uống rượu hoa quế hay rượu hoa hồng, dùng bữa tối xong sẽ đi chỗ nào ngắm trăng... rất rất nhiều chuyện.

Ngụy La ngồi một bên không có việc gì, trên cơ bản đều là vài vị bá mẫu thương lượng với Thái phu nhân, nàng và Ngụy Nha, Ngụy Đông ở một bên lắng nghe.

Ngụy La và Ngụy Nha không quá thân cận, cơ bản không nói lời nào.

May mà hai bên cách nhau một Ngụy Đông. Tính tình Ngụy Đông thẳng thắn, nói cũng nhiều, không tới mức tệ nhạt.

Bầu không khí coi như hòa hợp.

Chỉ là không biết nói chuyện thế nào, lại đàm luận tới hôn sự của các nàng.

Thái phu nhân nhìn về phía mấy cô nương đang ngồi trên tháp quý phi làm từ gỗ cức lê đối diện, lời nói thâm thía: “Qua năm Đông tử sẽ xuất giá, hôn sự của Nha Nha và A La cũng không thể trễ nữa”.

Ngụy La rũ mắt, nâng chén trà màu đất nói: “A La còn nhỏ, còn muốn ở với tổ mẫu thêm vài năm”.

Thái phu nhân cười cười, giống như rất hài lòng.

Nói thế nào thì tuổi của Ngụy Nha cũng lớn hơn nàng, chờ Ngụy Nha xuất giá xong mới tới nàng cũng được. Thái phu nhân cũng tính tới điểm này, nên đề tài không quay quanh nàng, mà thương lượng với vài vị phu nhân hôn sự của Ngụy Nha. Ngụy Nha ngồi một bên lắng nghe, xấu hổ tới mức gò má đỏ bừng, đôi mắt cũng thẹn thùng rũ xuống.

Ngụy La cúi đầu uống trà, lỗ tai dựng lên nghe ngóng, nghe người lớn nói chuyện.

Ánh mắt Tam phu nhân Liễu Thị lờn vờn trên người Ngụy La, đột nhiên mở miệng nói: “Nhà mẹ con có một vị chất nhi, năm nay vừa tròn mười sáu, tuổi cũng tương tự A La, tính cách thành thật ôn hậu, là người đáng để phó thác chung thân. Năm ngoái hắn vừa thi đậu cử nhân, đang chuẩn bị tham gia thi hội, nếu có thể đậu, lại được Hoàng thượng nhìn trúng, cũng là việc vinh hạnh gia môn, nếu A La...”

Năm đó Liễu Thị phải đưa một số lớn đồ cưới cho Ngụy La, đến nay vẫn nhớ mãi không quên, mỗi lần nhớ tới đều thấy đau lòng. Bà nghĩ rất đơn giản, nếu Ngụy La gả cho chất nhi, đến lúc đó là người trong nhà, những thứ đó không phải đều trở lại trên tay bà ta sao? Không chỉ như thế, có tăng quan hệ này với Ngụy La, Phủ Anh Quốc Công nhất định sẽ giúp đỡ nhà mẹ đẻ bà ta, cái này đúng là diệu kế một công đôi việc.

Tứ phu nhân Tần Thị không đợi bà ta nói xong, liền đặt chén trà xuống, không ủng hộ nói: “Nói thế nào A La cũng là đích nữ của Phủ Anh Quốc Công, chất nhi của Tam tẩu chỉ là thư sinh...”

Xúng đôi sao?

Nửa câu sau cho dù Tần Thị không nói ra, nhưng người khác nghe cũng hiểu.

Tam phu nhân bị đâm vào chỗ đau, gia cảnh nhà mẹ bà ta sa sút, mấy năm nay liên tục bị người ta xem thường, bây giờ thật vất vả mới có được một chất nhĩ không chịu thua kém, thì đậu cử nhân, tự nhiên bà cũng muốn tranh khẩu khí cho bản thân: “Tứ đệ muội nói thế là ý gì? Thử sinh thì thế nào, Tổng Huy không phải cũng là...”

Nói được một nửa, Liễu Thị vội vàng dừng lại.

Đáng tiếc đã quá chậm, Thái phu nhân lờm bà ta một cái, ai kêu bà ta tự vách áo cho người xem lưng, bất mãn nói: “Chuyện này sau này hãy nói, nếu chất nhĩ của con muốn cưới cô nương Phủ Anh Quốc Công chúng ta, chờ hần thi đậu trạng nguyên lại nói chuyện”.

Mặt Liễu Thị nóng lên, vội cúi đầu nói vâng.

Ngụy La nâng chén trà, ngoảnh mặt làm ngơ.

Trong phòng chính yên tĩnh một lát, một nha hoàn mặc xiêm y màu ngọc bích xuất hiện ở cửa, nói: “Bẩm Thái phu nhân, Tĩnh Vương điện hạ cầu kiến”.

Thái phu nhân gấp gấp đặt đồ trong tay xuống, kinh ngạc hỏi: “Tĩnh Vương đến đây? Là muốn gặp Quốc Công sao? Quốc Công mới ra cửa, sợ là không về trong chốc lát được...”

Nha hoàn lại lắc đầu nói: “Tĩnh Vương điện hạ nói ngài ấy tới gặp ngài”, dừng một chút lại nói tiếp: “Ngài ấy tới cầu hôn ạ”.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Bản vương thích nàng huệ chất lan tâm, tú ngoại tuệ trung

Lời này vừa nói ra, cả phòng liền ồ lên.

Không chỉ thái phu nhân mà các vị phu nhân khác cũng không thể bình tĩnh nổi.

Tĩnh Vương điện hạ tới cửa cầu thân, lại không biết là muốn lấy vị tiểu thư nào? Suy nghĩ một chút, điều kiện phù hợp chỉ có Tam tiểu thư Ngụy Nha và Tứ tiểu thư Ngụy La. Mặt Tam phu nhân Liễu Thị sáng rực lên, chẳng lẽ là nữ nhi của bà?

Thái phu nhân rất nhanh bình tĩnh lại, nắm lấy quai trượng khắc hoa hồng, đi ra ngoài nói: “Mau, đỡ ta đi qua xem một chút”.

Đại phu nhân và Tứ phu nhân tiến lên dìu tay bà, cùng bà đi ra phòng trước. Nhị phu nhân và Tam phu nhân liếc mắt nhìn nhau, cũng lần lượt đi theo. Trong phòng mới này còn náo nhiệt, trong nháy mắt chỉ còn nỗi Ngụy La. Nàng nhìn bóng lưng mọi người, không nhanh không chậm đi theo sau, cũng không gấp gấp như bọn họ. Bước chân Ngụy La thông dong, nàng rũ mắt, ai cũng không chú ý khước miệng nàng vụng trộm cong lên, hòa với đôi mắt cong cong hình trăng non.

Nàng đương nhiên biết rõ chuyện gì... bởi vì người Triệu Giới muốn lấy về là nàng nha.

Loại cảm giác biết rõ lại không thể nói này, thật sự không dễ chịu gì.

Ở tiền đình, thái phu nhân và các vị phu nhân ngồi trên ghế thiết mộc, ai nấy đều rất nghiêm chỉnh. Đối diện với họ là Triệu Giới mặc cẩm bào màu xanh đen thêu trúc, trên đầu đeo ngọc quan, trên thắt lưng có ngọc bội hoa văn hình li, ăn mặc rất trang trọng. Bên cạnh hắn không có ai ngoài một thị vệ là Chu Cảnh.

Triệu Giới nâng tay, đoan chính hành lễ với thái phu nhân: “Lão phu nhân!”

Thái phu nhân đầu dám nhận lễ này của hắn, vội vàng đứng dậy đỡ hắn đứng lên, thấp thỏm lo âu nói: “Điện hạ đây là làm lão phụ giám thọ rồi, mời điện hạ ngồi”.

Triệu Giới đứng dậy, cũng không từ chối, ngồi xuống ghế thiết mộc. Hắn nhìn quanh một vòng rồi mở miệng: “Hôm nay Anh Quốc Công không có ở trong phủ?”

Thái phu nhân kính sợ gật đầu nói: “Lão phụ đã sai người mời ông ấy về, nếu điện hạ có việc gấp cần gặp Quốc Công, sợ là phải đợi trong chốc lát”.

Triệu Giới suy nghĩ một chút, cong môi nói: “Không sao, chuyện này nói với lão phu nhân cũng giống vậy”.

Một nha hoàn mặc xiêm y ngọc bích bưng khay trà sơn đen có mạ vàng, dâng lên một tách trà nhỏ đầy nắp. Hắn cầm chén trà, ngón cái vuốt ve miệng chén, giống như đã chuẩn bị thật lâu rồi, từ từ nói: “Bản vương đến là vì một việc”.

Trong lòng thái phu nhân căng thẳng: “Mời điện hạ nói”.

Triệu Giới dừng lại một chút, lát sau mới nói: “Bản vương ngưỡng mộ Tứ tiểu thư Phủ Anh Quốc Công đã lâu, muốn thú nàng làm vợ, mong lão phu nhân đồng ý”.

Thật sự là Ngụy La.

Lúc thái phu nhân nghe nha hoàn nói Triệu Giới tới cầu hôn, trong lòng đã âm thầm suy đoán. Trong phủ hiện chỉ còn hai vị cô nương, không phải Ngụy Nha thì chính là Ngụy La. Ngụy La xuất sắc hơn Ngụy Nha về mọi mặt, bây giờ Triệu Giới lại chính miệng nói ra tên “Ngụy La” cũng là nằm trong suy đoán.

Có điều thái phu nhân không hiểu, tại sao Tĩnh Vương lại coi trọng A La?

Lúc này Tam phu nhân Liễu Thị lại đang ngồi mất mát, bà cho rằng Triệu Giới vừa lòng nữ nhi mình, không nghĩ tới lại là Ngụy La.

Thái phu nhân chần chờ một lát, cân nhắc nói: “Thứ cho lão phụ cả gan hỏi một câu, thời gian trước A La và Phủ Trung Nghĩa Bá mới từ hôn, điện hạ từ đâu biết...”

Nói đến đây bà liền dừng không nói nữa, nhưng cũng đủ để Triệu Giới hiểu bà muốn hỏi gì.

Triệu Giới rũ mắt suy nghĩ, loại vấn đề này lúc trả lời phải tránh không ảnh hưởng tới danh tiếng của Ngụy La, lại không thể tỏ vẻ bản thân quá lỗ mãng. Hiếm khi Triệu Giới trầm giọng nói: “Thật không dám giấu, bản vương sớm đã ngưỡng mộ Tứ tiểu thư”. Giọng nói của hắn mang theo chút khàn khàn, giống như lữ khách trong sa mạc, sau nhiều ngày hành tẩu cuối cùng cũng nhìn thấy được hồ nước mênh mông, sóng nước lăn tăn ở trước mặt. Hắn cảm chèn trà, thành khẩn nói: “A La thường xuyên vào cung, bản vương cũng có dịp gặp qua vài lần, bản vương thích nàng lan tâm huệ chất, tú ngoại tuệ trung. Chẳng qua bản vương trước đây cũng biết nàng có hôn ước trong người, không dám lỗ mãng, đành áp chế tình cảm trong lòng. Bây giờ biết được nàng đã giải trừ hôn ước với Tổng Gia nên mới có ý tới cửa cầu hôn”.

Mấy lời tình nghĩa như vậy, không chỉ thái phu nhân, mà ngay cả Ngụy La ngồi sau bình phong mười hai phiến khảm ngọc trai cũng chấn kinh rồi.

Triệu Giới nói đến ai vậy? Sao cả nàng cũng chưa bao giờ biết?

Ngụy La cùng Ngụy Nha và Ngụy Đông ngồi trên ghế gỗ dài, nghe rõ cuộc nói chuyện ở bên ngoài. Ngụy La vốn chỉ muốn nghe xem Triệu Giới cầu hôn thế nào, không nghĩ tới sẽ nghe được những lời này.

Đối mặt với ánh mắt của Ngụy Nha và Ngụy Đông, Ngụy La nín thở, có chút ngại ngùng, trong lòng lại cảm thấy buồn cười, đồng thời còn có chút ngọt ngào.

Triệu Giới cũng thật biết trợn mắt nói dối... Cái gì gọi là không dám lỗ mãng chứ? Lúc nàng còn chưa giải trừ hôn ước với Tổng Huy hắn còn thiếu lỗ mãng sao?

Hắn nói nàng là tên lừa đảo nhỏ, vậy hắn là đại lừa đảo.

Trước mặt người khác lại ra vẻ đạo mạo lừa người.

Ngụy La nâng má, mắt đen lúng liếng nhìn quanh. Khóe môi nàng nhếch lên, bộ dáng có chút thẹn thùng, vừa oán trách lại vừa cao hứng.

Ngụy Nha không nói lời nào.

Ngụy Đông ngược lại, rất chân thành và hâm mộ, cảm thán nói: “Nói vậy là, sau này A La phải gả tới Phủ Tĩnh Vương rồi? Vậy chúng ta nên gọi tỷ một tiếng Tĩnh Vương phi...”

*** **

Bên ngoài bình phong.

Thái phu nhân nghe Triệu Giới nói một phen như vậy liền rất xúc động, không nghĩ tới vị Tĩnh Vương này đúng là gian khổ yêu thâm A La nhiều năm như vậy. Nếu A La chưa giải trừ hôn ước với Tổng Huy, hắn định làm thế nào? Tiếp tục chờ đợi sao?

Nghĩ như vậy, bà thật cảm thấy hắn có vài phần đáng thương.

Vài vị phu nhân lại giật mình vô cùng, không nghĩ tới Tĩnh Vương khiến người người trong Thịnh Kinh Thành e sợ lại thâm tình với Ngụy La như vậy...

Lòng thái phu nhân mềm nhũn, bà vốn còn sợ hãi ba phần với Triệu Giới, bây giờ ngược lại chẳng thấy sợ hắn nữa. Xem ra Triệu Giới thật sự đối với Ngụy La thành tâm thật ý, không giống như bà nghĩ là muốn lợi dụng Ngụy La để củng cố quan hệ giữa Phủ Tĩnh Vương và Phủ Anh Quốc Công. Giọng điệu thái phu nhân thoải mái hơn không ít, hòa ái thân thiện nói: “Trước tiên lão phụ thay mặt A La tạ ơn sự ưu ái của điện hạ. Chỉ có điều hiện nay Quốc Công và phụ thân A La không có ở trong phủ, sự tình liên hệ tới chung thân đại sự của nàng, lão phụ cũng phải thương lượng với bọn họ mới tốt...”.

Triệu Giới đặt chén trà xuống, gật đầu bày tỏ bản thân hiểu rõ.

Vốn lúc hần tới cũng không nghĩ một lần đã thành, bây giờ thái phu nhân nói như vậy, hần cũng biết nên làm thế nào cho phải. Triệu Giới đứng dậy, cấp cho thái phu nhân một bậc thang nói: “Đã như vậy liền nhờ thái phu nhân thương lượng với Anh Quốc Công một chút, mấy ngày nữa bổn vương lại tới”.

Thái phu nhân thở phào một cái: “Đa tạ điện hạ thông cảm”.

Triệu Giới không ở lâu, uống xong một ly trà liền đứng dậy cáo từ.

Thái phu nhân tự mình đưa hần ra cửa.

Ở cửa Phủ Anh Quốc Công, Triệu Giới phi thân lên ngựa, nắm chặt dây cương, cười tuấn mã dần dần đi xa. Trong lòng hần không có chút cảm giác thất bại nào, đi một lần liền thành công ngược lại không tốt lắm, như vậy có vẻ A La không được quý trọng. Hần coi nàng như bảo bối, tất nhiên cũng nguyện ý vì nàng chạy nhiều mấy chuyến, số lần càng nhiều càng chứng tỏ nàng được quý trọng. Lần đầu không được, còn có lần thứ hai, thứ ba... dù sao sớm muộn gì nàng cũng là của hần, ai cũng không đoạt được.

*** **

Tối hôm đó, Anh Quốc Công và Ngụy Côn từ bên ngoài trở về.

Thái phu nhân đem chuyện hôm nay nói với bọn họ, hai người đều vô cùng ngạc nhiên.

Ngụy Thường Hoảng theo chân bọn họ trở về ngược lại rất bình tĩnh, mặt không đổi sắc ngồi trên ghế mũ quan, vẻ mặt ảm ảm, không nói được lời nào.

Ngụy Côn đi tới đi lui, vừa thụ sủng nhược kinh lại vừa thấp thỏm lo âu, rất lâu sau mới nói được một câu đầy đủ: “Tĩnh Vương muốn kết hôn với A La, không phải là vì Phủ Anh Quốc Công chứ?”

Ông và thái phu nhân suy nghĩ giống nhau, đều lo Triệu Giới vì lợi dụng Ngụy La mới cầu hôn nàng. Nếu thật như vậy, tuyệt đối không thể gả A La đi. Một người nam nhân chỉ muốn lợi dụng nàng để tranh quyền đoạt thế sao có thể khiến nàng hạnh phúc?

Thái phu nhân lắc lắc đầu nói: “Ta nhìn thấy có lẽ không phải...” sau đó bà liền đem những lời hôm nay Triệu Giới nói thuật lại, sau cùng lại cảm thán: “Không nghĩ Tĩnh Vương cũng là một người si tình như vậy”.

Ngụy Thường Hoảng yên lặng nắm chặt tay ghế.

Sau khi Ngụy Côn nghe xong, lo lắng trong lòng cũng giảm xuống, nhưng cũng không quá đồng ý với cửa hôn sự này. Ông chỉ muốn gả A La cho một gia đình môn đăng hộ đối, sau này nàng thay trượng phu dạy con, an an lạc lạc sống cả đời là đủ. Bây giờ Tĩnh Vương coi trọng nàng, nhất định là không thể yên ổn được, không nói trước sau này thế nào, chỉ nhìn tình hình bây giờ ông cũng không lạc quan nổi. Triệu Giới cùng Ngũ hoàng tử Triệu Chương như nước với lửa, cho dù về sau là ai đăng cơ, nửa đời sau của A La cũng không thể bình thân được.

Ngụy Côn nửa mừng nửa lo, ngồi trên ghế thật lâu cũng không ra quyết định được.

Nhưng mặc kệ ông có quyết được hay không, cái gì nên tới cũng sẽ tới.

Bảy ngày sau, Triệu Giới lại lần nữa tới cửa bãi phòng Phủ Anh Quốc Công.

Lần này hần không tới một mình.

Cùng xuống xe với Triệu Giới là một phụ nhân mặc áo bào màu trắng bằng gấm khảm tơ bạc thêu hình bán nguyệt, mũ che mắt nửa mặt nên không thấy rõ tướng mạo của bà. Có điều nếu nhìn từ bên ngoài, thì là một phụ nhân rất có khí chất.

Lần trước Triệu Giới vội vàng không mang theo gì tới, lần này hần cố ý chuẩn bị thuốc bổ và mấy thứ đồ cổ, đưa cho Anh Quốc Công và Thái phu nhân. Anh Quốc Công nhận đồ, mời hần vào phủ, ánh mắt lại rơi trên người phụ nhân đi phía sau, nghi ngờ mà phỏng đoán: “Vị này là...”.

Phụ nhân dừng bước, tháo mũ trên đầu xuống liền lộ ra gương mặt hiền hòa đầy khí chất. Hàng mi trắng đen nhánh, đôi mắt đẹp mỹ miều.

Trần Hoàng Hậu khẽ mỉm cười, cố ý hỏi: “Ngay cả bản cung Anh Quốc Công cũng không nhận ra?”

Anh Quốc Công hoảng hốt, vội vàng dẫn mọi người quỳ xuống, cúi đầu hành lễ nói: “Tham kiến Hoàng Hậu Nương Nương”.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhị đệ khoan thai tới chậm, bồi tội với mọi người “Pằng” liền quỳ xuống

~ (≥ ∇ ≤) ~

Trần Hoàng Hậu: Nhi tử không dùng được, chỉ có thể để lão nương tự mình ra sân! A La bảo bối, mau tới cho bản cung ôm một cái o (*///▽///*)o

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Bản vương chăm sóc Vương phi của mình, là thiên kinh địa nghĩa

Lần này Trần Hoàng Hậu xuất cung cũng chưa nói với Sùng Trinh Hoàng Đế.

Kể từ khi bà biết được lần trước Triệu Giới cầu hôn không thành, liền liên tục tâm tâm niệm niệm việc này trong lòng, tính toán tự mình tới đây một chuyến. Hôm nay cuối cùng bà cũng tìm được cơ hội thường phục xuất cung, cùng với Triệu Giới tới Phủ Anh Quốc Công bái phỏng.

Hoàng Hậu Nương Nương đích thân tới cửa, mọi người trong phủ đều thụ sủng nhược kinh. Nha hoàn và hạ nhân cúi đầu, lặng lẽ quan sát Trần Hoàng Hậu, trong mắt đều là kính sợ.

Về mặt Anh Quốc Công nghiêm túc, có thể đoán được đại khái nguyên nhân Trần Hoàng Hậu tới đây. Nếu như bởi vì hôn sự của Ngụy La và Triệu Giới, thì ông thật sự cho dù không muốn đồng ý cũng phải đồng ý.

Trần Hoàng Hậu nâng tay, ý bảo mọi người đứng lên, mỉm cười hỏi: “Hôm nay Anh Quốc Công không ra ngoài sao? Nghe nói lần trước khi Giới nhi tới ngài không có ở nhà”.

Trước nay Anh Quốc Công ở trước mặt người khác đều không kiêu không nịnh, cho dù đối mặt với Hoàng thượng cũng dám nói những lời nên nói. Trần Hoàng Hậu bây giờ lại trêu ghẹo ông, biểu hiện của Anh Quốc Công vẫn lạnh nhạt, chấp tay nói: “Lần trước thần không biết Tĩnh Vương điện hạ tới cửa nên đến nhà đồng liêu làm khách, khi trở về điện hạ đã rời đi. Nếu có chỗ nào tiếp đãi không chu toàn, mong nương nương và điện hạ bao dung”.

Anh Quốc Công trả lời đầu ra đẩy làm Trần Hoàng Hậu cảm thấy không còn ý nghĩa. May là hôm nay bà tới đây không phải gặp ông ta, mà có chuyện quan trọng hơn, bà nhìn một vòng cũng không thấy Ngụy La, liền hỏi: “Bản cung lúc xuất cung đã đồng ý với Lưu Ly, tới thăm Tứ tiểu thư Ngụy La một chút, không biết nàng đang ở đâu rồi?”

Nói là yêu cầu của Triệu Lưu Ly, nhưng thật ra là gì mọi người đều biết rõ trong lòng. Đặc biệt là sau lưng bà còn có một Tĩnh Vương đang đứng, ý đồ lại càng thêm rõ ràng.

Trần Hoàng Hậu coi trọng Ngụy La như vậy, thậm chí tự mình tới cửa thăm nàng, không chỉ khiến Anh Quốc Công kinh ngạc, mà ngay cả mọi người trong phòng cũng giật mình không nhỏ. Có thể nói là có người hâm mộ, có người vui mừng, cũng có kẻ ghen tị.

Anh Quốc Công thần nhiên nói: “Chắt nữ A La đang ở Tùng Viên, nếu nương nương muốn gặp nàng, thần liền cho người gọi nàng tới”.

Trần Hoàng Hậu nghe vậy liền suy nghĩ một lát.

Anh Quốc Công cho rằng bà đồng ý rồi, không nghĩ tới Trần Hoàng Hậu lại nói: “Không cần, bản cung tự mình đi qua tìm nàng”.

Nét mặt già nua của Anh Quốc Công khựng lại, vẻ mặt hết sức vi diệu, may là chỉ chớp mắt sau liền khôi phục như thường. Hoàng Hậu muốn gặp cháu gái ông, cho dù không được cũng phải được, ông hiểu rõ điều này, đành cung kính đi trước dẫn đường: “Hoàng Hậu Nương Nương, mời ngài đi theo cự thần”.

Vì vậy đoàn người đổi sang hướng khác, đi tới cửa Tùng Viên.

Triệu Giới mặc cẩm bào màu xanh thêu hoa văn thị đế, hấn vốn cao ngất, thân hình mạnh mẽ, lúc mặc xiêm y này lên càng làm rõ tư thế oai hùng, khí thế bất phàm của hấn.

Anh Quốc Công dẫn Trần Hoàng Hậu tới hậu viện Tùng Viên, còn vài vị phu nhân không tiện vào trong, chỉ đành nhìn xuống lòng hiếu kỳ, kính cẩn đưa tới cửa. Đợi tới khi Trần Hoàng Hậu đi vào trong mọi người mới tự mình rời đi. Về mặt Tam phu nhân Liễu Thị rất đặc sắc, hâm mộ, lại ghen tị tới thần thờ, về mặt từ phức tạp tới tái lại, khiến người khác nhìn hoa cả mắt. Ngoại trừ bà ta, Đại phu nhân, Nhị phu nhân và Tứ phu nhân đều thật tâm vui mừng thay cho Ngụy La.

Nhất là Tứ phu nhân Tần thị, từ sau khi Ngụy La cùng Phủ Trung Nghĩa Bá giải trừ hôn ước, bà luôn rầu rĩ lo lắng cho hôn sự của Ngụy La. Khi bà nói chuyện hôn sự với Ngụy La, đứa nhỏ này lại làm ra bộ dáng không có chút hứng thú nào, lại càng làm bà lo lắng. Nhưng giờ thì tốt rồi, Tĩnh Vương muốn kết hôn với Ngụy La, bà còn cái gì có thể ưu sầu? Bà vì nàng vui mừng còn không kịp.

Phủ Anh Quốc Công có một vị Tĩnh Vương Phi, thật đúng là một đại hi sự.

*** **

Anh Quốc Công, Ngụy Côn và Trần Hoàng Hậu đi vào phòng, lúc này Kim Lũ đang lau bàn dài màu men trắng và bình củ tời màu hồng. Kim Lũ nghiêng đầu, vừa nhìn thấy người vào, lập tức bị dọa kêu lên một tiếng, rồi gấp gấp bỏ khăn trong tay xuống mà hành lễ: “Tham kiến Hoàng Hậu Nương Nương, Nương nương vạn phúc kim an”.

Kim Lũ đi cùng Ngụy La vào cung mấy lần, cũng may mắn từng thấy mặt Trần Hoàng Hậu, lúc này nàng ấy chỉ cần nhìn một cái liền nhận ra.

Trần Hoàng Hậu kêu Kim Lũ đứng lên, nhìn nhìn trong phòng hỏi: “A La đâu?”

Kim Lũ đáp: “Bẩm nương nương, tiểu thư đang luyện chữ ở trong phòng”.

Anh Quốc Công thỉnh Trần Hoàng Hậu và Triệu Giới ngồi trong phòng, lại dặn dò Kim Lũ: “Gọi A La tới đây!”

Kim Lũ gật đầu dạ vâng, đang muốn đi mời Ngụy La thì Trần Hoàng Hậu lại đột nhiên lên tiếng: “Chậm đã, A La là cô nương, không tiện ra gặp mọi người, vẫn là để bản cung đi cùng người đi. Dù sao cũng chỉ nói vài câu, không mất bao nhiêu thời gian”.

Kim Lũ nghe vậy lại thấy căng thẳng, vô thức nhìn qua chỗ Anh Quốc Công, thấy ông không có phản ứng gì, hiển nhiên là đồng ý. Nàng ấy đành cúi đầu nhu thuận nói: “Mời nương nương đi theo nô tỳ”.

Đến khuê phòng của Ngụy La, Kim Lũ đẩy cửa vào, đi vào trong phòng. Sau tấm bình phong mười hai phiến thêu đàn chim trên cành là thân ảnh nhỏ nhỏ nằm sấp, đầu vênh lên trên bàn mà ngủ, tóc đen nhánh rơi ra sau lưng, chảy xuống như thác, trơn mượt, đen bóng, có vài sợi lòa xòa xuống má nàng, chạm vào đôi môi anh đào của nàng. Lông mi dài khê run, mặc dù nàng ngủ không được yên giấc, nhưng lại không hề tỉnh dậy.

Sáng nay Ngụy La tắm rửa xong, đầu tóc còn chưa khô đã ngồi ở đây luyện chữ, viết viết liền ngủ thiếp đi.

Trên bàn bày biện mấy bản vẽ, giấy, mực và các thứ đều đủ cả, cánh tay nàng đang đề lên một trang giấy, Trần Hoàng Hậu tiến lên nhìn, trên đó là phần mở đầu của. Trần Hoàng Hậu không khỏi sửng sốt, một cô nương lại học những thứ này, bình thường chỉ có tứ thư ngũ kinh cũng coi như cực hạn rồi, không nghĩ nàng còn biết triết học, thật khiến bà lau mắt mà nhìn.

Kim Lũ thấy Ngụy La không tỉnh, trong lòng liền sốt ruột, ở bên gọi hai tiếng: “Tiểu thư...”

Lúc này Ngụy La mới từ từ mở mắt ngồi dậy, tóc dài chảy xuống càng khiến gương mặt nhỏ trắng hồng của nàng thêm nổi bật, làn da mịn màng. Ngụy La cúi đầu dụi dụi mắt, thì thầm hỏi: “Có chuyện gì vậy...” Nàng chưa dứt lời, ngược mắt liền thấy Trần Hoàng Hậu ở đối diện, nhất thời sửng sốt, miệng nhỏ mấp máy: “Hoàng Hậu Nương Nương?”

Trần Hoàng Hậu chỉ cười không nói.

Ngụy La giật mình, sao Hoàng Hậu Nương Nương lại ở trong phòng nàng? Nàng cũng không có thời gian nghỉ nhiều, vội vã đứng dậy khom người hành lễ: “Thần nữ tham kiến Hoàng Hậu Nương Nương”.

Trần Hoàng Hậu đỡ nàng đứng dậy, trêu ghẹo: “Sao mới sáng sớm đã ngủ gật, tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt sao?”

Ngụy La có chút thẹn thùng, chép sách là việc Tiết tiên sinh căn dặn, nàng chép tới nỗi ngủ thiếp đi, nói ra quả thật khiến người ta chê cười: “Nội dung quyển sách này quá phức tạp... Thần nữ cố hết sức, vốn muốn nghỉ một lát lại xem tiếp, không nghĩ lại ngủ quên mất, khiến Hoàng Hậu Nương Nương chê cười”.

Trần Hoàng Hậu tuyệt không để ý, ngược lại còn cho rằng nàng rất biết cố gắng học hành: “Cô nương gia lại học mấy thứ này đúng là vất vả... Đừng nói con, ngay cả ta cũng không xem nổi mấy thứ này, trước giờ chỉ có Trường Sinh thích chúng”.

Đến nay Ngụy La vẫn hết sức xa lạ với cái tên “Trường Sinh” này, nghĩ một hồi nàng mới nhớ tới đó là nhũ danh của Triệu Giới. Ngụy La khựng lại: “Không biết Hoàng Hậu Nương Nương tới tìm thần nữ có việc gì?”

Trần Hoàng Hậu mỉm cười, hàm súc nói: “Bản cung và phụ thân con có việc thương lượng”.

Ngụy La: "..."

Về chuyện thương lượng cái gì, không cần đoán cũng biết. Trần Hoàng Hậu coi trọng nhất là Triệu Lưu Ly và Triệu Giới, có thể làm cho bà tự mình đi một chuyến, ngoại trừ hai người này cũng không còn ai khác. Triệu Lưu Ly gần đây rất an phận, không có việc gì, vậy khả năng duy nhất... cũng chỉ ở Triệu Giới.

Ngụy La quần quần tóc, thẹn thùng nói: “Hoàng Hậu Nương Nương có thể chờ một lát không... thần nữ chải tóc đang hoảng lại nói chuyện với ngài”.

Trần Hoàng Hậu ngồi trên sập mỹ nhân, nhìn nàng, cười cười nói: “Con cứ rửa mặt chỉnh trang đi, bản cung cũng sắp rồi đi rồi”.

Trần Hoàng Hậu đã nói vậy, Ngụy La cũng không thể mạnh miệng đuổi người, chỉ có thể ngồi trên ghế khắc song phượng quần nhau ở trước gương bỏ đào, kêu Kim Lũ chải đầu cho nàng. Kim Lũ nhận lệnh bí, chuẩn bị búi kiêu tóc nguyên bảo.

Nguyệt La cũng không thể gạt Hoàng Hậu Nương Nương qua một bên, đang muốn tìm đề tài mở miệng, bên kia Trần Hoàng Hậu đã đi thẳng vào vấn đề hỏi: “A La, con thấy Trường Sinh thế nào?”

Nguyệt La nhìn hai gò má phềnh hờng của cô nương trong gương, suy nghĩ một lát, trả lời rất quy củ: “Tĩnh Vương thành thực trầm ổn, sẵn sàng tỉ mỉ chu đáo, là một vị vương giả tốt hiếm thấy”.

Nói xong, hồi lâu sau nàng cũng không thấy người phía sau lưng có phản ứng gì.

Chẳng lẽ nàng nói sai rồi?

Nguyệt La nhìn không được quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bộ dáng muốn cười lại thôi của Trần Hoàng Hậu. Nguyệt La có chút quần bách, không rõ chuyện gì bên hỏi: “Nương nương, thân nữ nói sai sao?”

Trần Hoàng Hậu mỉm cười: “Không có, con nói rất đúng”.

Trong mắt người khác, Triệu Giới là một vị vương giả tàn nhẫn bạo ngược, lòng dạ độc ác, ngay cả Triệu Lưu Ly cũng có vài phần kinh sợ hãi. Nhưng đến chỗ tiêu cô nương này lại thành “Trầm ổn thành thực, sẵn sàng tỉ mỉ chu đáo”. Nếu không phải ánh mắt nhìn người của Nguyệt La vô cùng có vấn đề, thì chính là nhĩ tử của bà quả thật thích cô nương này không ít, vì thế ở trước mặt nàng và trước mặt người khác hoàn toàn là hai bộ dáng khác nhau.

Không lâu sau, Kim Lũ đã búi xong tóc cho Nguyệt La, lại đeo lên một cây trâm ngọc bích khảm vàng. Nguyệt La đứng dậy chuẩn bị cùng Trần Hoàng Hậu rời khỏi phòng, Trần Hoàng Hậu lại nói với nàng: “Con ở trong phòng đi, không cần đi nhà chính. Bản cung có việc nói với phụ thân con, nói xong sẽ trở về”.

Nguyệt La suy nghĩ một chút, nếu Trần Hoàng Hậu đã tới đây thì chắc hẳn Triệu Giới cũng tới. Lúc này nàng đi ra ngoài thật không tốt lắm, vì thế cũng không kiên trì, tiễn Trần Hoàng Hậu tới ngoài cửa, lại đưa mắt nhìn bà đi xa.

*** **

Nhà chính trong Tùng Viên.

Trần Hoàng Hậu ngồi ngay ngắn trên ghế bành bằng gỗ cức lê, ngược lại cũng không quanh co lòng vòng, khai môn kiến địa nói với Anh Quốc Công và Nguyệt Côn: “Hôm nay bản cung tới là vì hôn sự của A La và Giới Nhĩ”.

Anh Quốc Công sớm đã chuẩn bị, bây giờ nghe vậy cũng coi như bình tĩnh.

Nguyệt Côn ngược lại có chút căng thẳng, nắm chặt chén trà sứ trắng trong tay.

Trần Hoàng Hậu lại nói: “Nếu Anh Quốc Công không có ý kiến gì, ngày mai bản cung liền nói với Bệ hạ, thỉnh ngài tứ hôn cho Triệu Giới và A La”.

Anh Quốc Công không lên tiếng, Nguyệt Côn chần chờ một lát, không nhìn được nói: “A La tuổi còn nhỏ, lại nghịch ngợm, gả cho Tĩnh Vương điện hạ, e là sẽ khiến điện hạ thêm phiền toái...”

Triệu Giới ngồi bên dưới Trần Hoàng Hậu, nghe vậy liền tỏ thái độ: “A La gả cho bản vương thì chính là Vương phi của Phủ Tĩnh Vương, bản vương chiếu cố nàng là chuyện hiển nhiên, sao lại nói phiền toái?”

Người còn chưa có gả đâu, lại dùng giọng điệu giống như đồ của mình vậy.

Chỉ là câu trả lời chân thành lại tha thiết này đã xua tan tất cả cố kỵ trong lòng Nguyệt Côn. Trước kia Triệu Giới trong mắt ông là một người cao cao tại thượng, vừa uy phong vừa trang nghiêm; bây giờ thoát cái đã thành con rể của ông, trong nhất thời Nguyệt Côn khó có thể tiếp nhận loại chuyển biến này, lúc đối mặt với Triệu Giới ông cũng không biết nên dùng thái độ gì.

Không chỉ ông, mà ngay cả Anh Quốc Công cũng thế.

Lúc trước Triệu Giới tới Phủ Anh Quốc Công, biểu hiện lúc nào cũng rất bình thản, cũng không gặp được A La mấy lần chứ đừng nói có hành động gì khác. Đến tận cùng thì hẳn coi trọng A La từ lúc nào? Sao ngay cả một chút dấu hiệu cũng không thấy?

Nghi hoặc thì vẫn là nghi hoặc, nếu sự tình đã tới mức này, Hoàng Hậu Nương Nương đã tự mình tới cửa, bọn họ còn từ chối thì chính là không biết phân biệt đúng sai.

Triệu Giới nhìn nét mặt hai người dẫn ra, đứng dậy ôm quyền nói: “Thỉnh nhị vị đồng ý gả A La cho bản vương”.

Nguyệt Côn chần chờ do dự, cuối cùng gạt đầu, nói: “Có điều A La còn chưa cập kê, ta và phụ thân đều không nỡ để nàng gả đi sớm như vậy, muốn giữ nàng thêm một năm nữa, chờ tới khi cập kê lại nói...”

Triệu Giới cũng thấy yêu cầu này hợp tình hợp lý, gạt đầu nói: “Cũng nên như thế, bản vương nguyện ý chờ nàng cập kê sau lại đón nàng vào cửa”.

Nguyệt Côn thở phào, coi như là yên tâm.

Sau khi thương lượng hôn sự xong, Anh Quốc Công tự mình tiếp đãi Trần Hoàng Hậu và Tĩnh Vương một lát, đang chuẩn bị lưu hai người lại cùng dùng bữa trưa, Trần Hoàng Hậu liền uyển chuyển từ chối: “Bản cung không nên ra ngoài quá lâu, không làm phiền nữa, Anh Quốc Công và mọi người chậm rãi dùng bữa”.

Anh Quốc Công nghe vậy đành thôi, mang theo gia quyến tiễn Trần Hoàng Hậu và Triệu Giới tới cửa. Cho tới khi chiếc xe ngựa nắp xanh lộng lẫy rời đi, mọi người mới như tỉnh mộng, có chút cảm giác không chân thật.

Không quá ba ngày, thánh chỉ tứ hôn của Hoàng Đế Sùng Trinh quả nhiên tới phủ.

Anh Quốc Công dẫn cả nhà quý trong viện, người đến truyền chỉ đầu đội mũ lụa đen mạ vàng, mặc áo bào đỏ thẫm thêu mẫu đơn, từng chữ từng chữ đọc rõ ràng: “... Đặc biệt gả cho Tĩnh Vương Triệu Giới làm phu nhân, tháng chín sang năm thành hôn”.

Anh Quốc Công phát tay áo, tiến lên trước nói: “Thần tiếp chỉ”.

Chuyện hôn sự của Ngụy La Và Triệu Giới tới giờ cuối cùng cũng định xuống.

Phủ Anh Quốc Công rất nhanh sẽ gả ra ngoài một vị Tĩnh Vương Phi!

Cung nhân truyền chỉ đi rồi, Đại phòng, Nhị Phòng, Tứ phòng rồi rít chúc mừng Ngụy Côn và Ngụy La. Tam phu nhân cũng bắt chắp nước chua trong lòng, nghĩ tới sau này Ngụy La chính là Tĩnh Vương Phi, cũng không thể không trình ra gương mặt tươi cười, hư tình giả ý chúc mừng: “A La thật sự là người có phúc khí”.

Ngụy La đứng phía sau Ngụy Côn, cầm thánh chỉ trong tay, căn bản không đem lời của Tam phu nhân để trong lòng. Nàng nhớ tới bộ dáng sốt ruột trước kia của Triệu Giới, nhìn không được cong khóe môi. Lần này thì tốt rồi, hẳn cuối cùng cũng đạt được ước muốn, nàng liền gả cho hắn, không biết lúc này hắn vui tới cỡ nào đâu?

Tác giả có lời muốn nói:

Thường Hoàng: Trước khi thành thân không được gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Vì sao không đến gặp ta?

Kể từ sau khi đính hôn, cuộc sống của Ngụy La xảy ra một chút thay đổi.

Chẳng hạn như mấy cô nương bình thường chẳng bao giờ qua lại với nàng, gần đây lại trở nên thân thiết; như là rất nhiều người tới Phủ Anh Quốc Công chúc mừng, lại giống như thái độ của người khác đối với nàng cũng trở nên cung kính hơn nhiều... Xét đến cùng, tất cả những điều này là bởi vì người nàng gả cho là Tĩnh Vương Triệu Giới.

Có điều những thứ này không ảnh hưởng quá lớn đối với cuộc sống của nàng, trước kia thế nào bây giờ vẫn vậy, sinh hoạt như cũ không đổi, sẽ không vì người khác mà thay đổi điều gì.

Phải nói hai người thay đổi nhiều nhất chính là Tứ phu nhân Tàn Thị và đệ đệ Thường Hoàng.

Cuối tháng chín sang năm Ngụy La mới xuất giá, nhưng Tàn Thị đã bắt tay vào chuẩn bị đồ cưới cho nàng, gói đầu và đệm chăn, mỗi ngày đều tới hỏi nàng thích màu sắc và hoa văn gì, thích hình vẽ gì, thậm chí còn kêu người tới may đo cho nàng... Ngay cả thái phu nhân cũng cảm thấy Tàn Thị chuẩn bị những thứ này hơi sớm, nhưng Tàn Thị lại không cho là vậy. Những chuyện này vốn nên do mẫu thân làm, nhưng Ngụy La lại không có mẫu thân, Tứ phu nhân coi Ngụy La giống như nữ nhi ruột thịt của mình mà yêu thương, chuyện gì có thể thay nàng làm bà đều làm cả. Chẳng những không cảm thấy vất vả, ngược lại có chút thích thú.

Từ sâu trong nội tâm, Ngụy La rất biết ơn Tứ bá mẫu.

Còn Thường Hoàng...

Ngụy La ngẩng đầu, thở dài thật sâu. Thường Hoàng thật sự canh giữ nàng rất chặt, chỉ cần là người trong cung đến mời nàng đi qua, hắn sẽ ngăn nàng lại, cho tới khi thăm dò rõ ràng mới cho nàng ra cửa. Nếu hắn biết được Triệu Giới muốn gặp nàng, vậy nhất định sẽ không cho nàng ra ngoài.

Hôm nay có xe ngựa trong cung tới, nói Thiên Cơ Công Chúa thỉnh Ngụy La vào cung, đã ở ngoài Phủ Anh Quốc Công đợi gần nửa canh giờ. Ngụy La ngồi trước gương đồng, đã trang điểm xong, trên người mặc xiêm y màu nguyệt sắc thêu hoa hồng, bên dưới là váy đỏ đính ngọc lấp lánh. Nàng vừa mới

đi ra khỏi bình phong, liền thấy Thường Hoảng mặc áo bào màu chàm thêu hoa văn như ý đang thẳng tắp đứng đó.

Thường Hoảng đứng ngay cửa, hiển nhiên đã chờ lâu, thấy nàng ra đi ra ngoài cũng không lạ lòng gì.

Ngụy La vô thức lui về phía sau, hơi thở mùi đàn hương quanh quẩn: “Thường Hoảng...”

Hắn làm sao biết nàng muốn ra ngoài? Hơn nữa, tính luôn lần này thì hắn đã chặn nàng ở cửa ba lần rồi!

A La nhanh chóng điều chỉnh vẻ mặt, thân nhiên hỏi: “Sao đệ không tới tới chỗ Tiết tiên sinh? Hôm nay không cần học bài sao?”

Thường Hoảng và nàng không giống nhau, mỗi ngày hắn đều phải tới chỗ Tiết tiên sinh học bài. Kể từ khi nàng mười hai tuổi liền không cần mỗi ngày đều tới đó. Tiết tiên sinh và Ngụy Côn cho rằng nàng là nữ nhi, lại không thi trạng nguyên, không cần học mấy thứ kiến thức sâu rộng đó làm gì, lâu lâu đi một lần, hoàn thành bài vở tiên sinh giao cho là được. Bình thường vào lúc này, Thường Hoảng đều ở trong phòng Tiết tiên sinh học bài, không xuất hiện ở chỗ này.

Thường Hoảng nhìn nàng, không đáp mà hỏi ngược lại: “Tỷ muốn đi đâu?”

Thường Hoảng vậy mà không nói sang chuyện khác, xem ra lần này là có chuẩn bị mà tới. Trong lòng Ngụy La thầm oán, hai má lúm đồng tiền trên mặt lại dịu dàng hơn, mắt cong cong nói: “Lưu Ly mời tỷ vào cung, tỷ đang chuẩn bị đi”.

Thường Hoảng không nhúc nhích, biểu tình trên mặt không chút biến hóa, hiển nhiên không tin lời nàng nói: “Thật sự là Thiên Cơ Công Chúa sao?”

Ngụy La gật đầu một cái: “Thật”.

Thường Hoảng không nói gì, không nhúc nhích, nhìn nàng chằm chằm, mãi cho tới khi nàng thấy chột dạ. Thường Hoảng vốn dĩ thông minh, muốn phát hiện chút dấu vết cũng rất đơn giản, hắn vừa suy tư vừa nói: “Nếu Thiên Cơ Công Chúa thỉnh tỷ vào cung, vì sao người tới truyền lời không phải Thu ma ma?”

Bình thường lúc Triệu Lưu Ly thỉnh Ngụy La vào cung đều do Thu ma ma truyền lời. Hôm nay người tới không phải Thu ma ma, hơn nữa còn là một thị vệ không tên không tuổi. Ai cũng biết bên cạnh Triệu Lưu Ly chỉ có một thị vệ, đó là Dương Chân, thị vệ khác căn bản không có tư cách lưu lại bên cạnh công chúa.

Người khác sẽ không để ý tới những chi tiết này, nhưng nếu thật muốn truy cứu quả là trăm ngàn chỗ hở. Đừng nói tới Thường Hoảng lại khắp nơi đề phòng Triệu Giới.

Ngụy La bị hắn hỏi tới á khẩu không nói được gì, chỉ đứng ngây người nhìn hắn.

Thường Hoảng cuối cùng vẫn mềm lòng, đối diện với Ngụy La hắn vĩnh viễn không cứng rắn được. Thấy bộ dáng nàng đáng thương như vậy, lại nhìn không được mà mềm giọng: “A La, không cần đi”.

Đôi mắt tròn vo của Ngụy La lóng lánh nước, thật giống như con nai nhỏ vô tội, giọng điệu mềm nhũn: “Nhưng tỷ nhớ hắn...”.

Nàng đương nhiên biết rõ người đón nàng vào cung không phải Triệu Lưu Ly mà là Triệu Giới.

Theo lý nàng phải thận trọng một chút, không nên đồng ý với hắn, thế mới đúng bộ dáng mà một hoàng hoa khuê nữ nên có. Nhưng nàng cũng nhớ Triệu Giới, kể từ khi đính hôn bọn họ đã nửa tháng không gặp nhau. Cho dù gặp mặt rồi cái gì cũng không làm, nói hai ba câu cũng tốt rồi. Nàng thích hắn, từng giờ từng phút đều nhớ hắn, muốn ở chung một chỗ với hắn. Chỉ là những lời này nàng lại không thể nói cho Thường Hoảng, nếu nói ra Thường Hoảng nhất định sẽ tức giận, cho nên Ngụy La chỉ có thể thầm nghĩ trong lòng là được rồi.

Thường Hoảng nhìn nhìn Ngụy La, giọng nói có chút bất đắc dĩ: “Lần trước tỷ đã đồng ý với đệ, trước khi thành thân không gặp mặt hắn ta”.

Ngụy La suy nghĩ một chút, lúc ở thọ yến của An Lăng Hầu hình như có nói qua lời này. Khi đó mặc dù nàng không phản đối, nhưng cũng không đồng ý nha.

Thường Hoảng liếm mắt, nghiêm trang dạy dỗ: “Đệ nghe người khác nói, cô nương trước khi thành thân phải bảo vệ bản thân thật tốt, thù thân như ngọc, không được để nam nhân chiếm tiện nghi. Có như vậy sau khi thành thân hắn ta mới có thể quý trọng tỷ nhiều hơn”.

Ngụy La không tin được Thường Hoảng lại có thể nói ra những lời khuyên bảo tận tình như vậy, kinh ngạc tròn tròn hai mắt.

Có điều, phải thừa nhận lời nói của Thường Hoảng có chút đạo lý. Tứ bá mẫu cũng từng nói với nàng như vậy.

Ngụy La bị Thường Hoảng thuyết phục rồi.

Huống gì bây giờ không gặp mặt được, Triệu Giới so với nàng nhất định còn sốt ruột hơn... Bình thường hắn đều lấy danh nghĩa của Lưu Ly để đón nàng vào cung. Quên đi, Ngụy La nghĩ thầm trong lòng, cứ để hắn sốt ruột, đằng nào nàng cũng không thể xông ra ngoài. Như vậy sẽ làm Thường Hoảng tổn thương, mà truyền ra ngoài cũng không dễ nghe.

Suy đi nghĩ lại, Ngụy La quyết định thuận theo ý Thường Hoảng, nàng kêu nha hoàn truyền lời tới dặn: “Người ra bên ngoài nói một tiếng, hôm nay thân

thể ta không thoải mái, không thể vào cung làm bạn với Thiên Cơ Công Chúa. Để ngày khác khỏe hơn ta lại tiến cung thăm nàng ấy”.

Nha hoàn vắng dạ, xoay người đi ra khỏi Tùng Viên.

Ngụy La ngẩng đầu nhìn Ngụy Thường Hoàng, mím môi nói: “Lần này đệ hài lòng chưa?”

Ngụy Thường Hoàng nhìn nàng, khẽ gật đầu một cái.

*** **

Rất nhanh đã tới mười lăm tháng tám, là Tết trung thu.

Phủ Anh Quốc Công tổ chức gia yến, gia yến lần này được bố trí ở hậu viện giữa hồ - Tổ Nguyệt Lâu. Bây giờ là cuối thu, mặt hồ vẫn còn vài phiến lá sen trôi lênh bênh, lá cây khô vàng, trút bỏ hết vẻ xanh biếc thường ngày khiến cả khoảng trời ngập tràn sắc thu. Trăng rằm treo trên cao, trăng sao thưa thớt, ánh trăng rơi chiếu rọi trên mặt hồ, chảy xuôi như một mảnh bạc lấp lánh.

Tổ Nguyệt Lâu được xây giữa hồ, nếu muốn đi qua đó phải ngồi thuyền nhỏ mới tới được. Trời chiều hơi lạnh, Ngụy La mặc áo kép mỏng màu hồng nhạt và váy cùng màu gắn dây bạch xuân rũ xuống theo tà váy, bên ngoài lại mặc thêm áo choàng bằng gấm Tô Châu màu anh đào, mang giày vải bồi hoa văn linh chi, nàng đưa tay cho Kim Lũ đỡ nàng lên thuyền nhỏ.

Ngồi chung thuyền nhỏ với Ngụy La chính là Tam cô nương Ngụy Nha. Bên cạnh Ngụy Nha cũng có một nha hoàn, bốn người lại thêm một bà tử chèo thuyền, sức nặng vừa đúng.

Sau khi Ngụy La đính hôn, Ngụy Nha liền trở thành cô nương duy nhất trong nhà. Nhà mẹ đẻ Tam phu nhân điều kiện không tốt, yêu cầu của bà ta lại cao, ánh mắt chọn con rể vô cùng bắt bẻ, gia thế hơi không tốt liền không ưa, gia thế quá cao lại không nhìn trúng Ngụy Nha. Thế cho nên tới nay Ngụy Nha còn chưa đính hôn, có chút cao không tới thấp không xong.

Thuyền nhỏ từ từ lướt trên mặt hồ, bà tử mặc áo dày màu thu hương đang chèo thuyền, kể từ lúc hai người lên thuyền thì chào hỏi một tiếng, sau đó không nói thêm lời nào.

Thuyền nhỏ rất nhanh đi tới Tổ Nguyệt Lâu, dừng ở lầu các bên cạnh. Ngụy La nhấc váy để lên bờ, đang lúc định đi lên, Ngụy Nha đột nhiên gọi nàng lại: “A La muội muội”.

Ngụy La dừng bước, quay đầu lại hỏi: “Tam tỷ có chuyện gì sao?”

Ngụy Nha đứng trên thuyền nhỏ, chần chờ một lúc mới hỏi: “Tỷ chính là muốn hỏi muội một chút, muội với Tĩnh Vương quen biết thế nào, sao ngài ấy lại tới cửa cầu hôn...”

Ngụy La nghiêng đầu, chớp mắt mấy cái, cũng không trả lời.

Ngụy Nha bị nhìn như vậy liền thấy xấu hổ, cũng biết vấn đề nàng ta đang hỏi có chút quá phận, đang chuẩn bị làm như không cần nghe câu trả lời, lại nghe được Ngụy La nói: “Lúc sáu tuổi muội làm thư đồng cho Thiên Cơ Công Chúa, khi đó có gặp qua Tĩnh Vương. Sau này vào cung chơi với công chúa, cũng ngẫu nhiên gặp mấy lần. Về phần tại sao ngài ấy tới cửa cầu hôn... Không bằng để muội thay tỷ hỏi Tĩnh Vương ca ca một chút?”

Ngụy Nha bị hỏi ngược lại thấy xấu hổ vô cùng, vốn chỉ là hiếu kỳ, bị Ngụy La nói vậy xem ra chính là nàng ta quá mức xen vào việc của người khác. Nàng ta vội vàng lắc đầu, tỏ ý không cần, lại nói: “Còn chưa nói một câu chúc mừng với A La muội muội, sau này muội chính là Tĩnh Vương Phi rồi”.

Ngụy La khẽ mỉm cười: “Cảm ơn Tam tỷ”.

Hai người đi lên bậc thang, cũng không nói gì nữa.

Mặt mũi Ngụy Nha vô cùng không tự nhiên.

Nàng ta cũng không biết mình bị làm sao, vấn đề giữ trong lòng thoáng chốc lại nói ra miệng... Chỉ là nàng ta có chút không phục, tại sao số mệnh Ngụy La lại tốt như vậy? Chuyện gì tốt đều tới lượt muội ấy? Bản thân nàng ta kiếm một mối hôn sự cũng khó khăn, còn muội ấy dễ dàng liền gả tới Phủ Tĩnh Vương.

Lúc này Ngụy La nói như vậy, Ngụy Nha đột nhiên hiểu ra.

Không phải Ngụy La tốt số, mà là mỗi người lại gặp gỡ những người khác nhau. Sáu tuổi Ngụy La vào cung làm thư đồng cho Thiên Cơ Công Chúa, còn nàng ta ở nhà làm nũng với mẫu thân. Vì thế Ngụy La có thể quen biết với Triệu Giới, mà nàng ta trước sau cũng chỉ là một Tam cô nương bình thường cửa trước không ra cửa sau không bước.

Ngụy Nha thừa nhận bản thân so ra kém hơn Ngụy La.

*** **

Trong Tổ Nguyệt Lâu đã có rất nhiều người, Anh Quốc Công và thái phu nhân ngồi ở thượng vị, Đại phòng, Tam phòng, Nhị phòng, Tứ phòng, Ngũ

phòng, mọi người phân ra ngồi hai bên. Ở giữa là một cái bàn dài hai ba trượng làm bằng gỗ hoa lê điêu khắc tỉ mỉ, Phủ Anh Quốc Công nhiều người, cũng không phân ra bàn nam nữ, mọi người ngồi quay quanh bàn lớn, tình cảnh rất là náo nhiệt.

Trên bàn bày đầy thức ăn và trái cây, Anh Quốc Công gấp món đầu tiên, những người còn lại sau đó mới bắt đầu động đũa.

Một bữa cơm này ăn rất vui vẻ.

Sau khi ăn xong, Anh Quốc Công dẫn mọi người đứng trên lầu các để tế trăng.

Ngụy La cầm trong tay ba cây nhang thơm, đứng ở cuối hàng, vãi ba vãi vãi trắng sáng, cung kính cắm vào đỉnh hương. Sau đó mọi người trong nhà lại cùng nhau ngồi xuống uống trà ngắm trăng, chỉ uống trà không không có ý nghĩa, Anh Quốc Công đề nghị mọi người lấy “Trăng” làm đề, mỗi người làm một bài thơ, ai làm tốt nhất sẽ được ban thưởng. Việc này vừa khiến không khí sinh động, vừa là để Anh Quốc Công kiểm tra việc học hành của con cháu.

Thân thể Ngụy La không thoải mái, nàng bảo Bạch Lam nói với Anh Quốc Công một tiếng, liền về phòng trước.

Tứ phu nhân Tần Thị ngồi bên cạnh nàng quan tâm hỏi thăm có chuyện gì, nàng xấu hổ, ghé vào tai bà nói nhỏ: “Tứ bá mẫu, con đau bụng”.

Tần Thị như hiểu ra, loại việc này lúc nào cũng khiến các cô nương lúng túng, tránh cũng không được, ai cũng hiểu rõ. Tần Thị còn nói muốn tìm người đưa nàng về, nhưng Ngụy La không muốn làm phiền bà, liền mềm mại từ chối.

Ngụy La dẫn Bạch Lam ngồi thuyền nhỏ trở về, hôm nay nàng vừa tới nguyệt sự, vậy mà lại không chú ý, lúc này trên bàn cơm ăn vài trái quýt lạnh, vì thế nên bây giờ đau bụng.

Hai người lên tới bờ, hai bên đường tối đen, trên cao chỉ có một vầng trăng sáng, ánh trăng rơi trên mặt đất, chiếu sáng đường đi. Cây cối hai bên đường yên tĩnh không tiếng động, ngẫu nhiên có một trận gió đêm thổi qua, lưu lại tiếng xào xạt. Ngụy La đi chậm từng bước, có chút thông thả.

Bạch Lam lo lắng hỏi: “Tiểu thư đỡ hơn chút nào chưa? Còn đau nhiều không?”

Ngụy La khẽ ừ một tiếng, gương mặt nhỏ trắng bệch, lúc này mới chỉ hơi đau một chút, còn bây giờ chính là rất đau rồi.

Nàng muốn về phòng sớm một chút, nằm trên giường lấy bình nước nóng chườm lên, như vậy có lẽ sẽ dễ chịu hơn một chút. Nhưng nàng đi được một đoạn lại thấy có gì đó không đúng, giống như có ai đi theo phía sau nàng. Ngụy La dừng bước, lui về sau rồi nhìn nhìn, sau lưng ngoại trừ cây cối và ánh trăng cũng không có ai cả.

Chẳng lẽ là nàng bị ảo giác?

Ngụy La tiếp tục đi về phía trước, nàng đi một đoạn không xa, vẫn còn cảm giác có người đi theo.

Ngụy La cho rằng Thường Hoảng không yên tâm cho nên cố ý đi theo xem nàng, vì vậy quay đầu nói: “Tỷ thật sự không sao đâu, trở về nằm một lúc thì tốt rồi. Đệ không cần đi theo tỷ”.

Nàng đợi hồi lâu, đằng sau cũng không có động tĩnh gì.

Nàng cảm thấy kỳ lạ, nghiêng nghiêng đầu, lại xoay người nhìn, trước mắt đột nhiên có một bóng dáng cao to hiện lên. Ngụy La hoảng sợ, vô thức lùi về sau, nhưng chân lại không cần thận giẫm lên cục đá, thân mình đổ về phía sau - -

Người phía trước nhanh tay lẹ mắt đỡ nàng, cánh tay dài vòng qua ôm lấy eo nhỏ của nàng.

Mùi hương quen thuộc ập vào mũi, Ngụy La nhìn không thấy mặt đối phương, nhưng lại có thể nhận ra giọng nói của hắn.

Giọng trầm thấp, chậm rãi, từ tốn, dễ nghe: “A La, vì sao không chịu đi gặp ta?”

Tác giả có lời muốn nói:

Chương trước ta không có bán manh, tin nhắn để lại chỉ có phân nửa, có phải vì vậy nên mọi người không muốn bình luận qwq

Cục cựa tức giận, cục cựa sẽ cất ở đoạn này!!!

Ngày mai tình cục cựa có thể lộ mặt hay không, liền trông chờ vào mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Sừng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Tiểu gia hỏa cưỡng từ đoạt lý!

Trước mặt Ngụy La là lồng ngực cứng rắn vững chãi, nàng nắm chặt lấy vạt áo hắn, ngẩng đầu, mượn ánh trăng nhìn rõ mặt hắn: “Tình Vương ca ca?”

Triệu Giới mặc cảm bào màu xanh tối thêu hình quạ, khó trách vừa rồi Ngụy La không nhìn thấy hắn, màu sắc của y phục thật khiến người khác khó nhìn thấy. Hắn đỡ nàng đứng vững, bởi vì Bạch lam còn ở đây, đối diện là Tổ Nguyệt Lâu đèn đuốc sáng trưng, Triệu Giới không thể không tạm thời buông nàng ra: “Là ta”.

Quả thật là hắn, Ngụy La giật mình tròn tròn mắt.

Chỗ bọn họ đứng cách Tổ Nguyệt Lâu một khoảng, hơn nữa còn có cây liễu che bớt, cho nên người khác sẽ không dễ dàng nhìn thấy mọi chuyện ở đây. Tuy là như thế, nhưng Ngụy La vẫn có cảm giác chột dạ, dù bọn họ đã đính hôn rồi, sang năm nàng sẽ gả vào Phủ Tĩnh Vương làm nàng dâu nhỏ của hắn, nhưng cũng không thể vì thế mà gặp riêng lúc đêm khuya như thế này! Nếu bị người khác bắt gặp, nàng sẽ thành trò cười cho mọi người mất!

Ngụy La vô thức đẩy hắn ra, chính mình lại lui về sau hai bước, gương mặt nhỏ trắng ngần ngẩng lên, hỏi hắn: “Sao ca ca lại ở chỗ này? Là trèo tường vào sao? Đại ca ca mau về thôi, để người khác nhìn thấy không tốt!”

Triệu Giới vừa tới, còn chưa nói được hai câu đã bị nàng đuổi về, vừa bắt đắc dĩ lại vừa bị đá kích. Hắn cầm lấy bàn tay đang rũ xuống bên hông của nàng, kéo nàng đi tới cuối đường: “Muội đi theo ta”.

Bàn tay to ấm áp dùng sức nắm lấy tay nàng, Ngụy La giật hai cái cũng không thoát ra được đành nhắm mắt theo đuôi hắn đi về phía trước.

Cứ như vậy thật làm Bạch Lam sốt ruột, Tình Vương điện hạ định dẫn tiểu thư đi đâu? Trời tối như vậy, đi nơi nào cũng không thích hợp. Nàng ấy muốn gọi tiểu thư lại, lại sợ giọng mình quá lớn sẽ bị người khác nghe thấy, ảnh hưởng tới danh tiếng của Ngụy La và Triệu Giới, đành luống cuống tay chân đuổi theo, thấp giọng gọi: “Tiểu thư... Vương gia, ngài muốn dẫn tiểu thư đi đâu?”

Triệu Giới dừng bước, xoay người nói với Bạch Lam: “Người không cần đi theo, một lát nữa bản vương sẽ đưa A La về Phủ Anh Quốc Công an toàn”.

Bạch Lam chân chừ, nàng ấy thật sự không yên tâm để Ngụy La đơn độc đi với Triệu Giới. Đêm khuya yên tĩnh, vạn nhất ngài ấy làm chút gì đó, tiểu thư nhà nàng cũng không thể nào phản kháng lại được. Trong sạch của tiểu thư mới quan trọng, cho dù bọn họ đính hôn rồi, nhưng còn chưa thành thân, vẫn phải tuân thủ nam nữ hữu biệt.

“Tiểu thư...”

Ngụy La thấy Bạch Lam khó xử, lại nhớ tới lời dặn của Thường Hoảng và Tứ bá mẫu, trong chốc lát nàng cũng thấy do dự. Nàng suy nghĩ một chút, lại nói với Triệu Giới: “Tình Vương ca ca phải đảm bảo chỉ nói chuyện một lát thôi, muội liền đi theo huynh”.

Triệu Giới thấy bất an trong mắt tiểu cô nương, cũng biết hành động hôm nay của mình rất lỗ mãng, cũng hù nàng sợ rồi. Chỉ là lâu rồi hắn không gặp nàng, chỉ muốn nói với nàng vài câu, vì vậy cười cười gật đầu: “Được, bản vương chỉ nói vài lời thôi”.

Có được cam đoan của Triệu Giới, Ngụy La mới yên tâm, quay đầu nói với Bạch Lam: “Nhân lúc này không ai nhìn thấy, người trở về viện trước. Nếu phụ thân hoặc Thường Hoảng có tới hỏi, liền nói ta không thoải mái nên ngủ trước rồi”.

Cuối cùng Bạch Lam gật đầu.

Triệu Giới nắm tay nàng, tiếp tục dẫn nàng đi tới cửa bên.

Hai bên đường là cây quế xanh um tươi tốt, một đường ngát hương. Triệu Giới đối với Phủ Anh Quốc Công dường như rất quen thuộc, con đường này ngay cả Ngụy La cũng không thường đi, hắn lại có thể như ngựa quen đường cũ mà đi tới cửa hông, dọc theo đường đi cũng không bị ai phát hiện. Trong lòng Ngụy La đang buồn bực, đưa tay ra liền thấy ở cuối đường có một thị vệ mặc áo xanh đang đứng thẳng, không phải là Chu Cảnh, mà là Dương Hạo rất lâu rồi nàng không thấy mặt. Dương Hạo cung kính hành lễ với Triệu Giới: “Vương gia”.

Triệu Giới gật đầu, dẫn Ngụy La ra ngoài cửa.

Dương Hạo xoay người khóa cửa lại, động tác lưu loát liền mạch.

Sao bọn họ lại quen thuộc nơi này như vậy? Ngụy La thật sự hiếu kỳ.

Ngoài cửa là một chiếc xe ngựa có nắp màu xanh, Triệu Giới sớm đã chuẩn bị rồi, muốn dẫn nàng đi chỗ khác. Ngụy La gấp gấp hỏi: “Đại ca ca muốn dẫn muội đi đâu?”

Hai tay Triệu Giới dịu dàng ôm lấy eo nhỏ của nàng, ôm nàng lên xe ngựa, chính hắn cũng leo lên, thay nàng nhắc rèm vải lên: “Đi Vạn Viên Lâu ngắm trăng được không?”

Vạn Viên Lâu nằm trong Thịnh Kinh Thành, tổng cộng có tám lầu cao, kiến trúc tinh mỹ, góc mái cong cong vênh lên, là một chỗ ngắm cảnh rất tốt. Bình

thường có vô số thi nhân, khách quý tới đó đối thơ, hôm nay là trung thu, người tụ tập ở chỗ đó chắc còn nhiều hơn bình thường.

Ngụy La nghĩ nghĩ, cũng rất phối hợp gật đầu một cái: “Được”.

*** **

Xe ngựa từ từ đi về phía trước, khung cảnh hai bên đường lướt nhanh qua xe.

Ngụy La ngồi trong xe ngựa, thân thể đổ vào gối lớn thêu tơ vàng tơ bạc trong xe, cả người co thành một đoàn, ôm bụng không nói lời nào.

Lúc này Triệu Giới mới thấy rõ gương mặt nhỏ của nàng trắng bệch, lúc này ở trong đình viện, xung quanh tối đen như mực, hắn căn bản không nhìn rõ được mặt nàng, chỉ có thể cảm giác được nàng có chút mệt mỏi. Lúc này Triệu Giới cho rằng nàng sợ bị người ta phát hiện, nhưng bây giờ nhìn lại có lẽ hoàn toàn không phải như vậy. Triệu Giới ôm nàng qua, đặt nàng trên đùi mình, dè dặt nâng mặt Ngụy La lên hỏi: “A La, sao vậy? Muội không thoải mái ở đâu?”

Ngụy La vốn không muốn nói cho hắn biết, dù sao cũng không phải chuyện gì về vàng, nói ra lại càng khiến nàng thẹn thùng. Nhưng nàng thực sự nhịn không được, bụng đau vô cùng, đặc biệt là lúc này lại bị hắn kéo đi một đoạn, chỉ cảm thấy thân thể như rơi rớt theo mỗi bước chân, lúc này thì như tiến vào hầm băng rồi. Nàng chôn đầu trong lòng Triệu Giới, giọng khàn khàn nói: “Tình Vương ca ca, bụng muội rất đau”.

Triệu Giới giật mình, rất nhanh cũng hiểu được là chuyện gì.

Triệu Giới vô thức nhìn xuống bụng nàng, vừa bất đắc dĩ lại đau lòng, xoa xoa nốt ruồi đỏ thẫm trên mi tâm nàng, hỏi: “Lúc này vì sao không nói cho ta biết?”

Nói cho người biết thì chúng ta sẽ không ra ngoài sao?

Ngụy La oán thầm trong lòng. Nàng nhắm mắt lại, hai hàng mi khẽ run, hỏi ngược lại: “Nói cho Đại ca ca biết sẽ hết đau sao?”

Đúng là tiểu hài tử cường từ đoạt lý.

Triệu Giới hết cách với nàng, cái cọ chuyện này cũng không có gì tốt, hắn đành nghĩ biện pháp khiến nàng thoải mái hơn. Triệu Giới để nàng nằm ngang, đầu gối lên chân hắn, ở phương diện này hắn cũng có chút kiến thức, vì vậy tay hắn theo vạt áo dưới tiến vào bên trong, để lên bụng nàng, đầu ngón tay vừa vận chạm vào lỗ rốn nhỏ.

Ngụy La cả kinh, lui người về sau né tránh: “Đại ca ca làm gì?”

Triệu Giới bật cười, có lẽ là hắn cảm thấy bộ dáng hoảng hốt lo sợ của nàng rất đáng yêu, cực kỳ giống như con sóc nhỏ bị dọa sợ. Hắn giải thích: “Muội yên tâm, ta đồng ý với muội rồi, sẽ không lộn xộn. Lòng bàn tay ta rất nóng, xoa xoa liền hết đau”.

Ngụy La bán tín bán nghi, đôi mắt đen láy nhìn hắn: “Cũng không cho sờ loạn”.

Triệu Giới nhịn cười, nhẹ gật đầu.

Lúc này Ngụy La mới buông lỏng cảnh giác.

Không tới một lát, quả thật như Triệu Giới nói, độ ấm từ lòng bàn tay hắn thật sự khiến cơn đau của nàng dịu đi rất nhiều. Ngụy La giật giật, đã quên nam nhân bên cạnh nàng là người không chịu được khiêu khích, nàng cầm tay hắn dờ dờ xuống dưới: “Bên trong cũng đau”.

Thân thể Triệu Giới cứng đờ, rừ mắt nhìn tiểu cô nương đang nằm trên đùi hắn. Sắc mặt của nàng lúc này tốt hơn lúc này nhiều, không còn vẻ tái nhợt, vẻ mặt lại thẳng thắn, không chút nào biết rõ hành động của nàng khảo nghiệm hắn thế nào. Hồi lâu sau, Triệu Giới cong môi: “A La”. Lúc mở miệng ra nói, Triệu Giới mới phát hiện giọng hắn khàn khàn lạ thường.

Ngụy La ân nhẹ một tiếng.

Triệu Giới nói: “Cứ tiếp tục như vậy, Đại ca ca có khi không có cách nào chỉ nói với muội vài câu”.

Ngụy La đầu tiên là sững sờ, rất nhanh liền hiểu ý tứ trong lời của hắn, mặt nàng đỏ hồng, đem tay hắn từ trong người kéo ra, ngồi thẳng người dậy, có chút tức giận, quả nhiên là có thành thật hơn.

Triệu Giới khàn giọng cười nhẹ, thuận tay sửa lại y phục của nàng, lại hỏi: “Bụng khá hơn chút nào chưa?”

Ngụy La gật gật đầu: “Không còn đau như lúc này”.

Triệu Giới ngấm nhìn nàng, lại nói: “Nếu còn đau, chúng ta không cần đi Vạn Viên Lâu nữa, ta đưa muội về Phủ Anh Quốc Công trước, ngày khác lại đi”.

Ngụy La chớp mắt mấy cái, có chút không tin được lời hắn nói. Bọn họ lâu như vậy mới gặp nhau, nàng còn tưởng hắn rất muốn ở cạnh nàng.

Triệu Giới cũng đoán được đại khái suy nghĩ trong lòng nàng, cúi đầu đụng vào trán nàng một cái, giọng nói thông thả: “Đưa gối, cho dù bản vương muốn gặp muội, nhưng còn lo lắng cho thân thể của muội hơn”.

Nguy La có chút cảm động chăm chú nhìn Triệu Giới, nàng hành động cực nhanh, không báo trước mà ghé mặt lại gần sát hôn lên má hắn: “Vậy chúng ta không đi Vạn Viên Lâu nữa, muội muốn ăn bánh củ sen hoa quế của Ngự Hòa Lâu, Đại ca ca mua cho muội, sau đó chúng ta về Phủ được không?”

Triệu Giới xoa xoa mặt, nơi đó còn lưu lại hơi ấm của nàng. Những lúc thế này, nàng nói gì Triệu Giới hẳn cũng đều nghe theo, vì vậy mỉm cười nói: “Được”.

*** **

Triệu Giới kêu Dương Hạo đổi phương hướng, đi Ngự Hòa Lâu ở thành tây.

Không lâu sau xe ngựa dừng trước cửa Ngự Hòa Lâu, Triệu Giới đi xuống, bóng lưng dần dần hòa vào đám người, còn Nguy La ở lại chờ trong xe ngựa.

Mặc dù sắc trời đã tối, nhưng người trên đường vẫn rất nhiều, tiếng động ồn ào náo nhiệt, đèn đuốc sáng trưng, có vẻ mọi người sẽ vui chơi suốt đêm. Khắp nơi trên đường bày bán nhiều loại hoa đăng cũng như bánh trung thu, hoa đăng đủ sắc màu treo hai bên đường chiếu rọi cả một khoảng trời. Nếu lúc này Nguy La và Triệu Giới cùng nhau đi tiếp, khẳng định kiêu gì cũng sẽ gặp người quen, lúc đó truyền tới tai Anh Quốc Công hoặc Ngự Côn, đối với nàng không có chỗ nào tốt.

Cho nên vẫn là ở trong xe ngựa an toàn hơn.

Nguy La nhắc rèm xe tới màu lên, nhìn theo hướng Ngự Hòa Lâu, khóe môi không kìm được mà cong lên.

Nàng đang muốn buông màn xe xuống, vừa vặn có mấy người đi ra khỏi cửa Ngự Hòa Lâu. Đi đầu trước là một phụ nhân mặc áo lĩnh vân màu đỏ nhạt thêu hoa văn như ý, đi theo sau là hai thị nữ mặc trang phục nước hồ. Vị phụ nhân kia đi không nhanh, nghiêng đầu nói chuyện với thị nữ bên cạnh, hoa đăng sắc sỡ nhiều màu xung quanh chiếu vào mặt bà ta, khiến nàng không nhìn rõ được ngũ quan của bà. Tuy là như thế, nhưng phụ nhân này vẫn khiến người ta cảm nhận được dung mạo xinh đẹp, thướt tha thùy mị của bà.

Phụ nhân quay đầu lại, ánh mắt A La và bà ta chạm vào nhau.

Nguy La đối với những người không quen biết không có để tâm gì nhiều, chỉ nhìn một cái, liền dời mắt đi.

Ngược lại, vị phụ nhân kia sau khi nhìn thấy nàng, thân mình bà ta liền cứng đờ.

Mãi cho đến khi Nguy La hạ rèm xuống, bà ta vẫn không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Giấu đầu hở đuôi

Một khắc sau, Triệu Giới mua xong bánh ngọt củ sen hoa quế, từ Ngự Hòa Lâu đi ra.

Hắn đi về hướng xe ngựa, nhắc rèm vải lên, khom lưng đi vào. Chỉ thấy dáng người nho nhỏ đang ôm gối đầu dệt tơ vàng, mắt đen to lúng liếng nhìn hắn, cái miệng nhỏ mím lại, giống như oán hận hắn đi quá lâu. Lòng Triệu Giới mềm nhũn, đem bánh củ sen hoa quế được bọc trong giấy dầu để lên bàn khám trai nhỏ, cọt cọt mũi nàng hỏi: “Khá hơn chút nào chưa?”

Nguy La vẫn còn đau bụng, có điều không đau dữ dội như lúc này. Nàng thấy Triệu Giới cầm chén canh bằng sứ thanh hoa màu trắng trở lại, tò mò hỏi: “Đây là cái gì?”

Triệu Giới ngồi bên cạnh Nguy La, cầm chén lên đưa cho nàng nói: “Đây là ta bảo phòng bếp làm ít nước đường đỏ, táo đỏ và long nhãn, đến đây, nhân lúc còn nóng muội mau uống đi”.

Khó trách hắn đi lâu như vậy, hóa ra là cố ý bảo phòng bếp làm canh. Nước canh trong bát vẫn còn nóng bốc khói, vừa nhìn liền biết là mới nấu không lâu.

Nguy La hơi ngạc nhiên, lại có chút cảm động, không tự chủ được mà làm nũng: “Đại ca ca út muội”.

Từ trước tới nay Triệu Giới đều không từ chối yêu cầu của Nguy La, thêm nữa hắn cũng rất cam tâm tình nguyện làm việc này. Triệu Giới múc một muỗng đưa tới bên miệng nàng: “Uống nào!”

Ngụy La cầm tay Triệu Giới, uống từng muỗng từng muỗng cho tới hết, uống xong, trong bụng cũng ấm áp hơn, thật sự thoải mái hơn so với lúc này. Nàng liếm liếm khóe môi, vẫn chưa thỏa mãn, nói: “Thật ngọt!”

Đầu lưỡi trắng nõn lướt qua trước mặt Triệu Giới, mắt hắn sâu hút, cúi đầu ngậm lấy lưỡi nàng, cắn nhẹ không cho Ngụy La rút về, mút hôn nồng nhiệt, sau đó tán thưởng: “Thật sự rất ngọt”.

Ngụy La ôm mặt lui về sau, trừng mắt liếc hắn một cái.

Bên ngoài xe ngựa, vị phu nhân mặc xiêm y đỏ nhạt vẫn đứng trước cửa Ngự Hòa Lâu, nhìn chăm chăm vào màn xe, cho dù màn xe đã buông xuống, không thấy được khung cảnh bên trong, bà vẫn không cất bước rời đi. Nếu nhìn thật kỹ sẽ phát hiện thân mình bà run rẩy nhẹ nhẹ, hốc mắt từ từ phồng hông.

Thị nữ với sóng mũi cao bên cạnh gọi bà một tiếng, nghi hoặc hỏi: “Ngài không đi sao?”

Xe ngựa dần đi xa, phu nhân hoàng hôn bưng bình, bà rũ mắt, hồi phục tâm tình, cong môi cười nói: “Đi thôi!”

*** **

Xe ngựa đi trên con đường vòng vèo, đến nửa đường đột nhiên dừng lại.

Dương Hạo ở bên ngoài nói: “Vương gia”.

Triệu Giới ngồi trên xe ngựa, hắn mới đoạt được một miếng bánh ngọt củ sen từ miệng Ngụy La, tâm tình rất tốt, vừa dùng ngón tay giúp nàng lau vụn bánh trên khóe môi, vừa hỏi: “Chuyện gì?”

Dương Hạo trả lời: “Phía trước có quá nhiều người, xe ngựa tạm thời không đi qua được. Thuộc hạ biết một đường khác, chỉ là đường đó khó đi, sợ xóc nảy ảnh hưởng Vương Gia và tiểu thư. Không bằng tiểu thư và Vương gia xuống ở chỗ này, thuộc hạ đi vòng qua đầu con phố thứ hai đón hai người”.

Thân thể Ngụy La không thoải mái, quả thật không thể chịu được xóc nảy. Triệu Giới suy nghĩ một chút liền đồng ý.

Hai người xuống xe ngựa, đứng trên phố nhìn người đến người đi. Dương Hạo đánh xe quẹo vào một con hẻm nhỏ tối đen, rất nhanh liền biến mất không thấy đâu.

Ngụy La lo lắng gặp phải người quen nên muốn Triệu Giới đi mua mặt nạ che mặt.

Triệu Giới không đồng ý, bắt đầu xoa xoa đầu nàng nói: “A La, muội sợ gì chứ? Toàn bộ người trong Thịnh Kinh Thành này đều biết muội là của ta”.

Ngụy La ghen hờn, nhưng lại không cách nào phản bác. Cuối cùng, nàng chỉ có thể ngẩng đầu nói: “Bây giờ còn chưa phải”.

Cuối cùng, Triệu Giới vẫn là thuận theo Ngụy La, mua mặt nạ che mặt ở ven đường cho nàng đeo vào, lại cúi người giúp nàng cột dây: “Sớm muộn gì cũng sẽ là của ta”.

Sau khi đeo mặt nạ che mặt, Ngụy La cảm thấy yên tâm hơn nhiều, không lo lắng bị người ta phát hiện nữa. Bàn tay nhỏ bé chui vào trong tay áo Triệu Giới, cầm tay hắn đi về phía trước: “Đi thôi!”

Triệu Giới ngậm cười, nhìn bộ dáng phấn khởi hưng trí bừng bừng của nàng, hắn cũng không đành lòng đá kích nàng.

Cho dù Ngụy La đeo mặt nạ che mặt thì thế nào? Ai ở Thịnh Kinh Thành này sẽ nắm tay hắn chứ? Rơi vào trong mắt người khác chẳng qua cũng chỉ là giấu đầu hở đuôi mà thôi. Có điều nếu nàng đã muốn như vậy, hắn cũng nên phối hợp, cùng nàng hợp thành một đôi tình nhân nhỏ lén lút hẹn hò.

Phía trước không xa chính là nơi đoán đồ đèn, từng dãy đèn lồng treo giữa ngã tư đường, khó trách Dương Hạo nói xe ngựa không đi qua được, người đoán đồ đèn đứng thành ba vòng vây chặt như nêm, đừng nói tới xe ngựa, ngay cả người đi bộ muốn qua cũng không dễ dàng gì! Bên cạnh đám người hối hả qua lại, Ngụy La chỉ có thể tận lực trốn trong lòng Triệu Giới. Cánh tay Triệu Giới để sau lưng nàng, vững vàng che chở, tránh cho người đi đường va chạm tới nàng.

Cho dù như vậy vẫn phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Vài vị thư sinh đứng nghiêng người về phía trước, đối diện trước mặt là một câu đồ đèn trăm suy ngàn nghĩ cũng nghĩ không ra. Cũng không biết ai chen lấn ai, đèn lồng từ tay người đó bị rơi mất, nương theo chiều gió, vừa vụn đáp xuống bên chân Ngụy La. Nàng suýt chút nữa đạp lên nó, vội vàng dừng lại, khom người nhặt đèn lồng kia lên.

Chỉ thấy trên mặt đèn lồng dán một hàng chữ: “Giáo phường quần, bài hồ toàn vũ. Phán đề cách”.

Ngụy La nhìn nhìn, thuận miệng nói ra: “Liệt nữ truyện”

Bên kia, một nam tử trang phục lông leo đeo thắt lưng to bản tới trước mặt nàng, đang muốn mở miệng, nghe thấy nàng nói vậy liền dừng lại, thân thể cứng đờ.

Nam tử đồng môn phía sau cũng như bưng tỉnh đại ngộ, rồi rít nói: “Đúng vậy, không phải là sao!”

Bọn họ bình thường đọc nho giáo, lại xem nhẹ sách nữ tử đọc, vì vậy mới đoán không ra. Ngụy La ở trong khuê phòng, thường được Tiết tiên sinh dạy bảo nên đọc nhiều sách, cho nên nàng không cần nghĩ nhiều, thoáng cái liền đoán ra. Ngụy La ngẩng đầu, đang chuẩn bị trả lại đèn lồng, lúc thấy rõ nam tử đứng trước mặt nàng liền ngẩn người, cánh môi ập ứng, thiếu chút nữa bật thốt thành lời: “Tổng Huy ca ca!”

Người trước mặt nàng, đúng là Tổng Huy.

Hôm nay Tổng Huy cùng đồng môn ra ngoài xã giao, trên đường về ngẫu nhiên đi qua nơi này, bằng hữu tâm huyết dâng trào, dừng lại đoán đồ đèn. Hắn đứng bên cạnh xem, ngẫu nhiên cũng đoán mấy cái, không ngờ lại gặp Ngụy La ở đây... Cho dù nàng đeo mặt nạ che hán cũng nhận ra, bọn họ quen biết nhiều năm như vậy, hán vẫn còn nhớ rất rõ mọi thứ về nàng: thanh âm, thân hình, cảm giác... Huống gì còn có Triệu Giới đứng cạnh nàng, sao hắn có thể nhận sai người!

Bàn tay đưa đèn lồng của Ngụy La dừng lại giữa không trung, không biết nên thu lại hay tiếp tục đưa tới.

Cũng may Tổng Huy không để nàng khó xử, hán nhận lấy đèn lồng, cánh môi cong nhẹ, thấp giọng nói: “Đa tạ cô nương đã giúp đỡ”.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Muội còn chưa gả cho huynh đâu, sao huynh lại quản nhiều như vậy!

Nho sinh đối diện không biết tình huống bên này, thấy Tổng Huy không nhúc nhích liền bắt đầu mở miệng trêu đùa: “Mộc Tê, sao huynh chưa trở lại?”

Ngụy La thu tay lại, cắn môi hai cái, cuối cùng cũng không nói gì: “Không cần khách khí”.

Chỉ một lời này, không nói thêm gì khác nữa.

Tổng Huy nhìn Ngụy La, trên môi có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng cũng chỉ xoay vòng trong suy nghĩ rồi lại trợn vện nuốt xuống. Còn có thể nói gì nữa? Quan hệ của bọn họ từ hôm từ hôn đã đứt đoạn, từ nay về sau, cho dù là đau khổ hay vui vẻ đều không còn liên quan gì tới đối phương. Cho dù gặp mặt cũng chỉ có thể như bây giờ, người chào ta một tiếng, hỏi một tiếng khỏe không, những cái khác cũng không thể làm.

Ngụy La đính hôn với Triệu Giới, thời điểm thánh chỉ được truyền đi, con cháu nhà thế gia đều sôi sục hán lên, cho dù hán không muốn biết cũng không được. Từ tiểu thư Phủ Anh Quốc Công thật may mắn, mới từ hôn với Phủ Trung Nghĩa Bá không lâu liền trở thành Tĩnh Vương Phi cao quý. Việc từ hôn ngược lại trở thành câu chuyện cho người ta ca tụng, nếu không có sự hy sinh của hán, sao nàng có thể đến với Triệu Giới? Những thứ này trong miệng người khác chỉ là chuyện vui không đầu không đuôi, nhưng tới tai hán lại giống như thương gân động cốt.

Tổng Huy cho rằng bản thân rất nhanh có thể buông xuống, ít nhất, lúc đối mặt với Ngụy La có thể bình thản hơn một chút. Nhưng hán không làm được, lúc không thấy nàng còn tốt, hán có thể cưỡng ép bản thân làm những chuyện khác để phân tâm, một khi thấy nàng rồi, cái gì hán cũng không nhớ được nữa. Loại cảm giác này giống như có một bộ phận nào đó trong người bị khoét đi, hán dùng kim khâu lại, nhưng chỗ khâu lại cũng bị tróc dần ra, cuối cùng cái gì cũng không lưu lại được. Chỗ trọng yếu nhất của hán bị người khác vô tình cướp đi, tuy không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng mỗi lần nhìn thấy vết khâu kia, sẽ nhin không được mà đau xót.

Tổng Huy thu hồi ánh mắt, xoay người đi về phía đám người đồng môn, đem đèn lồng trả lại cho một nam tử mặc áo bào gấm màu đỏ tía, mỉm cười dạn dò: “Cầm cho chắc vào, đừng để rơi mất”.

Nam tử đó gật gật đầu cười nói: “Tổng Huy dạy rất đúng”.

Ngụy La rũ mắt, nắm chặt tay Triệu Giới nói: “Tĩnh Vương ca ca, chúng ta cũng đi thôi”.

Nói xong, nàng liền cầm tay Triệu Giới rời đi.

Mới đi được hai bước, vị nho sinh đầu đội khăn tung bay chạy tới, lòng bàn tay hướng lên trên, đưa cho Ngụy La một vật: “Cô nương chờ đã, câu đồ đèn này là do cô nương trả lời được, phần thưởng này cũng nên thuộc về cô”.

Trong tay hán cầm một khối ngọc bội màu mực khảm măng xà, xem ra là trang sức của nam tử. Ngụy La cũng không dùng được, lắc đầu từ chối: “Ta chỉ là trùng hợp mà đoán được thôi, cũng không phải vì phần thưởng. Cái này huynh vẫn nên giữ lại”.

Vị nho sinh kia rất kiên trì, cho rằng câu đồ là do nàng trả lời, phần thưởng nàng đương nhiên nên nhận lấy.

Ngụy La chần chừ, chưa kịp khó xử, Triệu Giới bên cạnh đã cầm lấy, trầm giọng nói “Đa tạ” rồi cáo từ, kéo Ngụy La rời đi.

*** **

Trên đường về Phủ Anh Quốc Công, Ngụy La cảm thấy thật mệt, khác hẳn về hưng trí bừng bừng lúc này.

Triệu Giới đưa mặt lại gần môi nàng, cúi xuống nắm chặt bối tử màu anh đào có hoa văn linh chi làm bằng gấm Tô Châu của nàng, thấy nàng cúi đầu, đôi mắt hấn âm u, trên mặt lại không tỏ ra chút biểu cảm gì, gọi nàng một tiếng: “A La”.

Ngụy La nhắc hàng mi dày lên, không rõ chuyện gì: “Sao?”

Triệu Giới lúc này mới lấy ngọc bội nhỏ khắc măng xà đưa cho nàng: “Vật này muội có cần không?”

Ngọc bội được chế tác rất tinh xảo, bên dưới còn có hai viên minh châu nhỏ như cục bông, dưới ánh trăng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Ngụy La liếc mắt nhìn, nhăn mũi nói: “Không cần”.

Triệu Giới gạt đầu, đem khối ngọc bội kia thu vào tay. Trên gương mặt anh tuấn của hắn lúc này không có biểu cảm gì, cánh tay vung lên liền ném ngọc bội vào đồng hoa cỏ bên đường. “Đồng” một tiếng, ngọc bội nhanh chóng lặn vào bóng đêm.

Ngụy La giật mình: “Sao huynh lại ném?”

Về mặt Triệu Giới thành thật: “Nếu muội đã không cần, sao còn phải giữ lại?” Nói xong, Triệu Giới thấy Ngụy La không có phản ứng gì, bất đắc dĩ thở dài một hơi, đem nàng ôm vào ngực, mặt dán lên gương mặt mềm mại nho nhỏ của nàng, ghé vào tai Ngụy La nói: “Không cần nhớ tới Tống Huy, về sau muội chỉ có thể nghĩ tới bản vương”.

Ngụy La cuối cùng cũng hiểu được ý của Triệu Giới, chớp mắt mấy cái hỏi: “Làm sao huynh biết muội nghĩ tới Tống Huy ca ca?”

Sắc mặt Triệu Giới trầm xuống, làm ra bộ dáng “Muội cứ nói thử xem”.

Ngụy La đột nhiên cảm thấy buồn cười, hóa ra Triệu Giới cũng biết ăn dấm chua. Nàng thuận thế ôm lấy cổ hắn, nghiêng đầu hôn lên môi Triệu Giới một cái, còn cố ý làm ra tiếng, sau đó nhanh nhẹn buông Triệu Giới ra, như một làn khói mà chạy tới cửa sau: “Muội không nghĩ tới Tống Huy, muội chỉ đang nghĩ câu đồ đèn...” Sau đó nàng còn giả bộ giận dỗi, cố ý nói: “Tĩnh Vương ca ca muốn quản cả việc muội nghĩ gì sao? Muội còn chưa gả đâu, Đại ca ca chưa gì đã quản nhiều như vậy, sau này muội gả cho huynh rồi may ra còn được”.

Triệu Giới hơi khựng lại, chuẩn bị dạy dỗ: “Muội...”

Ngụy La cũng không cho hắn cơ hội nói chuyện, đóng kín cửa, xoay người đi về phòng.

Triệu Giới đứng trước cửa, nhớ tới lời Ngụy La vừa nói, thật không biết nên bực mình hay buồn cười, cuối cùng cong môi nói: “Cần quấy”.

Rõ ràng là lời khiển trách, nhưng ngữ khí mềm mại, còn có chút du dương, sùng ái.

*** **

Trăng sáng sao thưa, đêm khuya thanh vắng.

Ngụy La trở về Tùng Viên cũng không bị ai phát hiện. Lúc này mọi người trong viện đã ngủ, chỉ có Bạch Lam và Kim Lũ cứ đứng ở cửa nhìn quanh, trông rất sốt ruột. Lúc này chỉ mình Bạch Lam trở về, Kim Lũ biết được sự việc đã dạy dỗ Bạch Lam một trận. Nói thế nào thì nàng ấy cũng nên đi cùng tiểu thư, sao lại có thể một mình đi về? Vạn nhất có chuyện gì xảy ra, ít nhất nha hoàn các nàng còn có thể ngăn cản.

Hai người thấy Ngụy La từ bên ngoài về, rốt cuộc cũng trút được lo lắng, nghênh đón nàng vào phòng.

Ngụy La thay xiêm y, rửa mặt xong, rồi lên giường nằm ngủ.

Sau tiết Trung Thu, thời tiết ngày càng lạnh.

Đầu tháng chín, Nhị tiểu thư Phủ Anh Quốc Công Ngụy Đông gả cho tiểu nhi tử của Ngự Sử Đại Nhân, đội ngũ đón dâu xếp thành hàng dài, khung cảnh rất hoành tráng. Ngụy Đông xuất giá rồi, trong phủ chỉ còn lại hai vị cô nương là Ngụy La và Ngụy Nha... À, còn có một ngoại thất nữ của Nhị lão gia – Ngụy Bảo San. Có điều Ngụy Bảo San không được coi trọng, bình thường cũng không ai chú ý tới nàng ta, thế nên Ngụy La đã quên mất còn có một người như vậy tồn tại.

Thân phận của Ngụy La bây giờ là người đợi gả, không thể tùy tiện ra ngoài, mỗi ngày trừ đi chỗ Tiết tiên sinh và Hàn Thị để học tập lễ nghi, ngẫu nhiên cũng sẽ tới Mai Viên để thỉnh an Từ phu nhân. Thời gian còn lại Ngụy La đều ngồi ở hành lang nhỏ mà ngắm cảnh.

Trong Tùng viên có một cây bạch quả cao lớn, bây giờ đúng là thời kỳ thay lá, mỗi sáng sớm thức dậy nàng đều có thể nhìn thấy lá cây vàng óng rơi đầy mặt đất.

Hôm đó Ngụy La mặc áo choàng màu nguyệt sắc thêu cảnh mẫu đơn, ngồi ở hành lang ngắm lá rơi, Kim Lũ từ hướng chính phòng đi tới, vừa thêm trà vừa nói: “Tiểu thư, lão gia nói mấy ngày nữa trong cung có thiết yến, ngài và Thường Hoàng thiếu gia đều cùng đi”.

Hoàng đế Ô Nhung cùng vài vị hoàng tử vừa tới Thịnh Kinh Thành mấy hôm trước, mục đích là thương lượng quan hệ giữa hai nước, thêm nữa là bày tỏ thái độ muốn kết thân với Đại Lương. Sùng Trinh Hoàng Đế biết được, long nhan vui mừng, vung tay quyết định làm một bữa tiệc quốc yến thật lớn, mời tất cả đại thần trong triều và con cháu dòng dõi thế gia tham dự.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Người tài giỏi thường bị ghen ghét

Chuyện xưa giữa Ô Nhung và Đại Lương, nếu muốn nói tường tận sợ rằng ba ngày ba đêm cũng không nói hết.

Dân chúng Đại Lương khi nhắc tới người Ô Nhung, ấn tượng đầu tiên chính là trời sinh tàn bạo, giết chóc bừa bãi. Bọn họ thường xâm lược biên giới Đại Lương, khiến dân chúng biên quan chịu đủ mọi hành hạ, cuộc sống khổ không thể tả, lúc nào cũng nom nớp lo sợ. Vì thế người Đại Lương chẳng có cảm tình gì với người Ô Nhung, thậm chí mấy năm trước nếu trên đường có người mặc y phục Ô Nhung, không cần hỏi nguyên nhân, cứ đánh trước rồi nói. Bây giờ quan hệ hai nước có chút hòa hoãn, tình huống như vậy cũng ít đi, nhưng thành kiến của dân chúng Đại Lương đối với Ô Nhung là thâm căn cố đế, không thay đổi được.

Mười năm trước, Ô Lương và Đại Nhung đánh nhau mấy trận, Ô Nhung liên tiếp bị đánh bại mới chịu dần dần thu liễm, bỏ bớt thói kiêu căng. Lần thương vong nghiêm trọng nhất là khi Triệu Giới mười lăm tuổi dẫn binh xuất chinh. Triệu Giới giỏi về dụng binh, mưu kế giáo hoạt, lại hay thay đổi, bí hiểm khác thường, người thường vốn không đoán được bước tiếp theo hắn sẽ làm gì. Quân Ô Nhung bại như núi đổ, chẳng còn sức đánh trả, không thể không lui quân về ba trăm dặm, tỏ ý bồi lỗi với Đại Lương, cũng bày tỏ sẽ không xâm chiếm lãnh thổ Đại Lương nữa.

Nghe nói sau trận chiến đó, hoàng đế Ô Nhung khắc sâu ấn tượng với Triệu Giới, năm đó thật sự rất sợ hãi thiếu niên gần mười lăm tuổi này. Chỉ cần nghe tên hắn, liền nhẹn không được toàn thân run rẩy. Bây giờ đã mấy năm trôi qua, uy danh Triệu Giới còn đó, chỉ không biết lão hoàng đế kia lúc nhìn thấy hắn sẽ phản ứng thế nào.

Ngụy La ngồi trong phòng Tứ phu nhân, vừa uống Đại Hồng Bào, vừa nghe Tần Thị kể mấy chuyện này, nàng nhẹn không được có chút đắc ý.

Triệu Giới lợi hại như vậy, nàng đương nhiên cảm thấy tự hào.

Có điều nàng ngại biểu hiện ra ngoài, sợ Tứ phu nhân chê cười, đành làm bộ uống trà, che giấu khóe miệng đang nhếch lên.

Tần Thị đương nhiên thấy được tâm tư nhỏ này của Ngụy La, rót thêm cho nàng chén trà, vốn muốn trêu chọc nàng, bà lại nhớ tới gì đó, bộ dáng lo lắng: “A La, Tứ bá mẫu không biết con có thể gặp đúng người tốt không, chỉ là có một số việc mãi vẫn không thể yên tâm...”

Ngụy La cầm một miếng mứt bí đao trong khay đựng màu xanh viền hoa sen lên, cho vào miệng, chớp mắt nói: “Tứ bá mẫu có gì cứ nói thẳng”.

Những năm nay Tần Thị vì nàng làm những gì, Ngụy La đều nhớ rõ. Nàng không có mẫu thân, Tứ bá mẫu đem những chuyện mẫu thân nên làm đều làm cho nàng, thật tâm thật ý nghĩ cho nàng, cho dù Tần Thị có nói gì, Ngụy La cũng sẽ không có ý kiến.

Hàng mi Tần Thị nhíu thành một chỗ, ngẫm nghĩ rất lâu mới nói: “Bá mẫu nghe người ta nói, tâm tư Tĩnh Vương thâm trầm, phức tạp khó dò, ngay cả người Ô Nhung trời sinh tàn bạo còn phải kiêng kỵ hắn vài phần, Tứ bá mẫu lo con gà đi...”

Tần Thị nói được một nửa lại không nói tiếp, Ngụy La nghe hiểu được ý của bà.

Tần Thị coi như lựa lời uyển chuyển mà nói, thật ra bà muốn nói thẳng ra là Triệu Giới tàn nhẫn bạo ngược, lòng dạ độc ác. Bà lo Ngụy La gà đi sẽ bị Triệu Giới bắt nạt, nếu quan hệ hai người bất hòa, có tranh chấp gì, người thua thiệt nhất định là Ngụy La. Dù sao Triệu Giới cũng là nam nhân, lại hơn nàng chín tuổi, còn ở trong quân doanh tập võ, rèn luyện, muốn bắt nạt Ngụy La thật quá dễ dàng.

Có điều, Triệu Giới hẳn đành lòng sao?

Ngụy La nhớ lúc ở trong xe ngựa nàng bị đau bụng, nàng gối lên chân hắn, rõ ràng cảm nhận được hắn có phản ứng, nhưng hắn không nói gì với nàng, vẫn luôn chịu đựng. Còn có lúc ở trên đường về phủ gặp Tổng Huy, Ngụy La đứng bên cạnh Triệu Giới, nàng cảm thấy hơi thở của hắn thay đổi, nhưng hắn áp chế tức giận, không để nàng khó xử, mặc dù nhìn tới sắc mặt âm trầm, nhưng cũng chỉ đưa nàng về nhà rồi nói một câu: “Không được nghĩ tới Tổng Huy”. Triệu Giới suy nghĩ cho nàng như vậy, nam nhân yêu thương nàng như vậy, tạm thời Ngụy La tìm không ra người thứ hai.

Đáng tiếc những chuyện này nàng không thể nói với Tần Thị, Ngụy La suy nghĩ một chút, cười nói: “Tứ bá mẫu yên tâm, con đã nghe Lưu Ly nói qua, Triệu Giới mặc dù thoát nhìn lạnh lùng, nhưng tâm địa rất tốt. Hơn nữa, ngài ấy cũng không bắt nạt nữ nhân...”

Thiên Cơ Công Chúa là muội muội của Triệu Giới, tất nhiên sẽ giúp Triệu Giới nói tốt. Tần Thị chẳng thấy được an ủi chút nào, bà còn muốn nói tiếp, nhưng thánh chỉ đều đã ban ra, cửa hôn sự này là vấn đề đóng thuyền, nói nữa cũng không làm được gì. Tần Thị suy đi nghĩ lại, quyết định dạy Ngụy La một chút thuật dỗ chồng, ít nhất sau này khi nàng gà cho Triệu Giới rồi không tới mức tay chân luống cuống

*** **

Trước cung yến một ngày, Nhị phòng Trúc Viên lại náo loạn.

Có thể khiến Nhị phu nhân và Nhị lão gia gây gổ chỉ có thể là Ngụy Bảo San. Trận cãi nhau trước Nhị phu nhân sau khi nghe mọi người khuyên bảo, không thèm chấp với Nhị lão gia, đòi Ngụy Bảo San đủ tuổi liền tùy tiện tìm một mối hôn sự mà đuổi ra ngoài, chuyện này cứ thế bỏ qua. Phu thê hai người mặc dù có sứt mẻ tình cảm, nhưng vẫn phải tiếp tục qua ngày.

Vậy lần này tại sao lại ầm ĩ?

Lúc Ngụy La và Tần Thị tới đó, mới đi tới cửa phòng, liền nghe giọng Nhị phu nhân truyền tới: “Cung yến là sự kiện thế nào? Người tới dự đều là quý phụ quý nữ ở Thịnh Kinh Thành, ông cho một cái ngoại thất nữ đến tham dự? Không phải là khiến Phủ Anh Quốc Công mất mặt sao?”

Tần Thị nhủ mày, hiển nhiên bà cho rằng lần này Nhị lão gia không đúng.

Nhị phu nhân vừa nói xong, Nhị lão gia Ngụy Thịnh liền cướp lời: “Cho nên ta đã thương lượng với phụ thân, sớm sửa lại tên cho Ngụy Bảo San, cho nàng vào gia phả Phủ Anh Quốc Công...”

Nhị phu nhân nghe vậy suýt nữa ngất đi vì tức giận.

Ngụy Sênh vừa mới gả ra ngoài, bà đau lòng còn chưa dứt, Ngụy Thịnh lại đề ra yêu cầu như vậy. Trong chốc lát, Tống Thị có tâm tư muốn hòa ly!

Ngay cả Ngụy La cũng cảm thấy Nhị bá phụ quá hồ đồ. Chỉ là một ngoại thất nữ cũng muốn vào gia phả Phủ Anh Quốc Công, không những ám muội, mà mấy tiểu thư thiếu gia chính thống trong phủ đều chướng mắt nàng ta, làm vậy có ý nghĩa gì?

Ngụy La suy nghĩ một chút, Nhị lão gia muốn Ngụy Bảo San tham dự cung yến, chính là vì để nàng ta lộ mặt, sau này mới dễ kiếm hôn sự tốt. Xem ra vị ngoại thất kia đã hạ không ít thuốc mê, mới khiến ông ấy hồ đồ như vậy.

Cho dù lộ diện thì thế nào? Một ngoại thất nữ không thể lên được mặt bàn, cho dù có của cải, nhưng nhà dòng dõi huân quý đều sẽ không nhìn trúng. Cho dù nhìn trúng, cũng không thể làm chính thê, cao nhất là di nương hoặc thiếp thất, còn không bằng gả cho một gia đình bình thường đẳng hoàng, chí ít cũng có thể nói chuyện ở nhà chồng.

Ngụy La và Tần Thị đi vào nhà chính, liền thấy Ngụy Bảo San đang đứng một bên.

Ngụy Bảo San mặc áo lăng trắng, quần la màu hồng, cách ăn mặc vô cùng trong trắng thuần khiết, càng khiến nàng ta thêm nhỏ yếu, mềm mại đáng yêu. Nàng ta cúi đầu, hốc mắt hồng hồng, phát hiện có người đi vào, chỉ ngẩng đầu nhìn một cái lại tiếp tục cúi đầu.

Nhị phu nhân tranh cãi mệt mỏi, ngồi xuống ghé bành bằng gỗ hoa lê nghỉ ngơi.

Tần Thị liên tiếng khuyên giải: “Sênh tỷ muội vừa đi, Nhị bá và Nhị tẩu sao lại cãi nhau? Có lời gì không thể bình tĩnh thương lượng sao, nhất định phải huyên náo khó coi như vậy”.

Nhắc tới Ngụy Sênh, Tống Thị liền đỏ mặt. Đến cùng cũng là nữ nhi ruột thịt, mới gả đi vài ngày, bà đã nhớ vô cùng: “Muội cho rằng ta muốn ầm ĩ sao, nếu không phải ông ấy đưa ra yêu cầu như vậy, ta thế nào...” Nói xong, bà che mắt khóc, không nói nữa.

Ngụy Thịnh ngẩng đầu nhìn, không trả lời.

Ngụy Bảo San đứng một bên không báo trước tới trước mặt Tống Thị, bịch một tiếng liền quỵ xuống, nước mắt rơi như mưa: “Nếu phu nhân tức giận, liền đổ lên đầu con... Phụ thân cũng vì con mới làm như vậy, nếu không phải mầu thân bệnh qua đời, con không có nơi nương tựa, phụ thân cũng sẽ không mang con về Phủ, khiến ngài chướng mắt...”

Tống Thị xuất thân thế gia, giáo dục rất tốt, cũng có uy nghiêm của chính thất. Bà nghe vậy chỉ lau khô mắt, lạnh lùng liếc xéo nàng ta: “Người kêu ai là mầu thân?”

Ngụy Bảo San ở bên ngoài gọi “Mẫu thân” đã quen, tới Phủ Anh Quốc Công vẫn không đổi xưng hô. Nàng ta không biết đây là cấm kỵ, ở nhà cao cửa rộng quy củ nghiêm ngặt, chỉ có chính thê mới có tư cách được gọi là “Mẫu thân”.

Ngụy Bảo San cắn môi, sửa lời: “là... Lâm Thị”.

Lâm là họ vị ngoại thất của Nhị lão gia.

Nhị phu nhân không muốn thấy nàng ta, lúc nói chuyện cũng không có chút nào nể mặt: “Quy củ kém như vậy, nếu tham gia cung yến, chẳng phải khiến người khác chê cười Phủ Anh Quốc Công sao?”

Ngụy Bảo San rụt vai, bị giáo huấn cũng không nói tiếng nào.

Hết lần này tới lần khác, Tống Thị nói đều có đạo lý, khiến người khác không có chỗ nào mà phản bác.

Ngụy Thịnh bình tĩnh suy nghĩ lần nữa, cho rằng lời Tống Thị nói có lý, lễ nghi của Ngụy Bảo San thật sự không bằng quý nữ nhà khác. Nếu muốn có mối hôn sự tốt, ở phương diện này phải tăng cường mới được. Ánh mắt ông rơi trên người Ngụy La, đột nhiên có chủ ý: “Lễ nghi của A La tốt nhất, bá phụ thường nghe phụ mẫu khen ngợi, không bằng cháu tới dạy Bảo San được không?”

Ngụy La vốn chỉ muốn ở một bên xem náo nhiệt, không nghĩ đề tài đột nhiên chuyển tới trên người nàng, Ngụy La ngẩn người, từ chối: “Cháu còn phải học ở chỗ Tiết tiên sinh và Hàn Phu nhân, không có thời gian...”

Ngay cả Tần Thị cũng không đồng ý: “A La còn chuẩn bị gả, Nhị bá không cần làm nó thêm phiền toái”.

Ngụy Thịnh chưa từ bỏ ý định, tiếp tục khuyên bảo. Cuối cùng ông thấy thái độ Tần Thị kiên quyết, mới không thể không bỏ đi ý nghĩ này.

Tần Thị đương nhiên không để Ngụy La giao du với kẻ xấu, Ngụy Bảo San kia vừa nhìn liền biết tâm tư không ít, bà không hy vọng Ngụy La tiếp xúc nhiều với nàng ta.

Cuối cùng, hai người ra khỏi Trúc Viên, Tần Thị là phụ nhân có giáo dưỡng tốt, vậy mà cũng không khỏi cau mày nói: “Nhị bá thật là càng sống càng hồ đồ”.

Ngụy La đi bên cạnh, cũng không phản bác.

*** **

Đào mất đã tới mừng tám tháng chín, Sùng Trinh Hoàng Đế mở tiệc thiết yến Ở Nhung Hoàng Đế.

Cung yến bày tại Thái Dịch Trì bên cạnh Dung Hoa Điện, trong điện có một trăm lẻ tám cái bàn, khung cảnh long trọng. Điều này cho thấy Sùng Trinh Hoàng Đế rất coi trọng lần bang giao này, dù sao việc đàm phán cũng liên quan tới tình cảnh của dân chúng biên cương, thậm chí còn liên quan tới sự yên bình mấy thập niên tới của Đại Lương.

Ngụy La đi theo người nhà vào cung. Hôm nay nàng mặc xiêm y hồng phấn, áo ngắn thêu hoa, váy lưng cao màu lục, cách ăn mặc không quá khác người. Là vì trong lòng mọi người đều biết rõ, hai nước bang giao, ngoại trừ cưới hỏi còn có loại khả năng gì khác chứ?

Súng bắn chim đầu đàn, ai muốn thì cứ đi.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Chảy máu mũi

Cung yến còn chưa bắt đầu, mệnh phụ quý nữ đều đã tụ họp ở thiên điện bên cạnh Dung Hoa Điện.

Hoàng đế Ở Nhung tới đây chỉ mang theo một hoàng tử, không mang theo nữ nhân, không khí trong thiên điện coi như hài hòa.

Nghe nói lần cung yến này, Trần Hoàng Hậu và Ninh Quý Phi đều ra mặt, đây là lần đầu tiên Ngụy La nhìn thấy Ninh Quý Phi. Mặc dù nàng thường ra vào cung, nhưng cũng chỉ lui tới chỗ Trần Hoàng Hậu và Triệu Lưu Ly, không quan hệ gì với Ninh Quý phi. Ngay cả Triệu Lâm Lang nàng cũng chỉ gặp qua vài lần. Trong thiên điện, chỉ thấy có một nữ nhân mặc áo nhu ngân màu nguyệt sắc, váy lụa ngũ sắc viền kim tuyến lộng lẫy đứng cạnh tháp mỹ nhân làm bằng gỗ đàn hương đỏ; đầu búi kiểu Lăng Vân Kế (1), cài nghiêng một cái quạt nhỏ làm bằng bạch ngọc, phía dưới quạt còn được thắt bông tua rua bằng hồng ngọc, quả nhiên là chu hoàn thúy nhiễu, phú quý hoa lệ. Có lẽ bà chính là mẫu phi của Ngũ Hoàng Tử Triệu Chương và Thất Công Chúa Triệu Lâm Lang – Ninh Quý Phi.

Ngược lại, cách ăn mặc của Trần Hoàng Hậu không điểm lệ như vậy, nhưng lại mang vẻ đẹp đoan trang khí khái. Trần Hoàng Hậu mặc xiêm y màu xanh đậm, tay áo rộng thêu phượng hoàng và mẫu đơn, đầu búi kiểu Khuynh Kế (2), cài trâm thủy tinh và trâm ngọc bích tinh xảo. Bà trang điểm đơn giản, lược biêng ngời dựa vào gối lớn trang trí hình hoa, thanh lịch tao nhã, mộc mạc thuần khiết, đúng là cảnh đẹp ý vui. Trần Hoàng Hậu vốn rất đẹp, nếu bàn về dung mạo, bà thậm chí còn đẹp hơn Ninh Quý Phi nhiều lần. Chỉ có điều bà không thích dùng nhiều những thứ son phấn lụa là, vì thế mà không rực rỡ điểm lệ như Ninh Quý phi.

Đây chính là sự khác biệt giữa chính thê và thiếp thất. Chính thê chủ trì đại cục, thiếp thất mới cần ăn mặc trang điểm xinh đẹp lộng lẫy, giả vờ nịnh nọt. Ngụy La nhìn không được lại nghĩ, nếu nàng là Sùng Trinh Hoàng Đế, nhất định sẽ thích Trần Hoàng Hậu. Vừa có thể đánh trận, lại có thể lên được mặt bàn, so với người chỉ biết tô son điểm phấn mạnh hơn nhiều.

Ngụy La tiến lên hành lễ với Trần Hoàng Hậu, quỳ gối, cười cười lộ ra lúm đồng tiền dịu dàng, nói: “Thần nữ tham kiến Hoàng Hậu Nương Nương”. Nói xong, nàng ngừng lại, lại hướng về Ninh quý phi nói: “Tham kiến Quý phi nương nương”.

Trần Hoàng Hậu nhìn thấy Ngụy La thì thật cao hứng, kêu nàng lại gần, cẩn thận đánh giá một lượt: “A La tới đây, tới cho bản cung nhìn một chút. Sao

lại gầy đi thế này? Có phải ăn không ngon không?”

Nói ra thì đây là lần đầu tiên Ngụy La gặp lại Trần Hoàng Hậu sau khi đính hôn với Triệu Giới.

Trần Hoàng Hậu cuối cùng cũng an bài xong chung thân đại sự của nhi tử, giải quyết xong nỗi lo lớn trong lòng, bà vô cùng cảm kích Ngụy La, thái độ cũng thân thiết hơn nhiều so với trước đây. Vừa mới nhìn thấy nàng, để các quý nữ khác đều đứng một bên, Trần Hoàng Hậu lại gọi một mình Ngụy La tới gần, cùng nàng tán gẫu việc nhà câu được câu không.

Trần Hoàng Hậu quan sát tỉ mỉ gương mặt nhỏ nhắn của Ngụy La một lần, quan tâm hỏi: “Có phải là chuẩn bị gả rất mệt mỏi không? Nếu còn thiếu thứ gì cứ nói với bản cung, bản cung bảo Trường Sinh đi chuẩn bị...” Nói được một nửa bà ngừng lại, bỗng nhiên bật cười: “Ta lại hồ đồ, Trường Sinh căn bản không cần bản cung chi điểm, tự hắn cũng làm xong hết mọi việc rồi”.

Ngụy La không nghĩ Trần Hoàng Hậu lại công khai nói những thứ này, nét cười trên mặt nàng ngưng lại, thay vào đó là vẻ mặt lúng túng. Nàng đón ánh mắt ái muội của Triệu Lưu Ly và Ninh Quý Phi, lên tiếng phủ nhận: “Không phải đâu, đa tạ Hoàng Hậu Nương Nương quan tâm...”

Nàng gầy chỗ nào chứ? Sao Hoàng Hậu Nương Nương lại thấy thế? Ngụy La vô cùng nghi ngờ.

Đáng tiếc, Trần Hoàng Hậu nói tới hôn sự của Triệu Giới thì vô cùng cao hứng, căn bản không nghe thấy lời nói của nàng, thao thao bất tuyệt: “Vây là con không biết rồi, Phủ Tĩnh Vương trước kia không có trang hoàng gì cả, chẳng chỗ nào ra hình ra dạng, có sân nhỏ cỏ cao tới nửa người rồi. Gần đây cuối cùng hắn cũng biết nghĩ, cho người tu sửa sân viện. Bản cung nghe nói nó đem tiền viện, hậu viện đều tu sửa một lượt, trong phòng cũng trang hoàng lại lần nữa, cũng coi như ra hình ra dáng”.

Ngụy La có chút quần bách, không biết nên nói gì cho phải, nàng dứt khoát cúi đầu, làm bộ nghe không hiểu, nghiêm túc uống trà.

Đúng lúc này, phía dưới bỗng nhiên truyền tới thanh âm vô cùng chói tai, “Choang” một tiếng, giống như tiếng đồ sứ rơi trên mặt đất.

Mọi người ríu rít nhìn theo, chỉ thấy Cao Đan Dương sắc mặt tái nhợt đứng sau bàn vuông sơn đen mạ vàng khảm trai, nàng ta hướng về Trần Hoàng Hậu khom người hành lễ, ủy khuất giải thích: “Đều tại cháu nhất thời trượt tay, khiến di chệch cười...”

Trần Hoàng Hậu nhú mày, bà có thể không hiểu trong lòng nàng ấy nghĩ gì sao. Trượt tay chỗ nào chứ, rõ ràng là nghe được đoạn đối thoại của bọn họ, bị kích thích. Nói thật, trong lòng Trần Hoàng Hậu đối với Cao Đan Dương có chút áy náy, dù sao bà cũng làm trễ nãi nàng ấy, cuối cùng cái gì cũng không thể làm cho nàng. Nhưng bà vẫn có chút tức giận nàng ấy cố chấp, bà đã nói rất rõ ràng, chỉ cần nàng nguyện ý, bà lúc nào cũng có thể vì nàng ấy tìm một hôn sự tốt. Nhưng Cao Đan Dương lại khư khư cố tình ngu muội mất khôn, không tận mắt nhìn thấy Triệu Giới thành thân thì chưa chịu từ bỏ.

Nhìn thấy thì đã sao chứ? Giống như hôm nay xấu hổ mất mặt sao? Tâm tình Trần Hoàng Hậu vô cùng phức tạp, cũng không trách cứ nàng ấy, chỉ nói: “Đi xuống thay xiêm y đi, ta thấy sắc mặt ngươi không tốt, liền nghỉ ngơi cho tốt, thân thể vẫn quan trọng hơn”.

Ngụy ý là thay xiêm y rồi không cần trở lại đây. Chính là uyển chuyển đuổi Cao Đan Dương về.

Cao Đan Dương cố nén nước mắt, khom người nói một tiếng “Vâng”, xoay người từ từ rời khỏi thiên điện.

Lúc rời đi, Cao Đan Dương cảm giác được mọi người xung quanh đều nhìn nàng ta bằng ánh mắt thương hại. Cao Đan Dương không chịu nổi loại ánh mắt này, cố nén nước mắt, đi càng lúc càng nhanh.

*** **

Sau khi khai tiệc, mọi người ríu rít ngồi vào vị trí.

Nam nữ phân chỗ, Sùng Trinh Hoàng Đế khoản đãi chúng thần ở Dung Hoa Điện, Trần Hoàng Hậu ở thiên điện chiêu đãi quý nữ.

Sùng Trinh Hoàng Đế mặc y phục màu tím bầm thêu mười hai đoàn rồng, đầu đội mũ miện mười hai quan, mặc dù tuổi đã hơn bốn mươi nhưng dung mạo vẫn đẹp đẽ như trước, tư thế oai hùng, khí thế bừng bừng năm đó không hề suy giảm.

Đại thần trong triều chấp tay hành lễ, hô to vạn tuế. Sùng Trinh Hoàng Đế vung tay lên, mệnh cho mọi người ngồi xuống. Ánh mắt ông chuyển một cái, rơi trên người Hoàng Đế Ô Nhung: “Mặc Sĩ huynh cũng ngồi đi”.

Mặc Sĩ Vũ – Hoàng đế Ô Nhung mặc hồ phục màu đỏ tía, ông ta lớn tuổi hơn Sùng Trinh Hoàng Đế một chút, thân hình cao to, bên quai hàm có một vòng râu ria. Cho dù như vậy cũng không thể che hết ngũ quan tuấn mỹ cùng đôi mắt sâu và cái mũi cao của ông ta. Khó trách mọi người nói Ô Nhung Hoàng Đế là “Lão hoàng đế”, râu dài như vậy, có thể không già sao? Thật ra ông ta chỉ lớn hơn Sùng Trinh Hoàng Đế hai tuổi mà thôi.

Mặc Sĩ Vũ đặt tay lên ngực trái thi lễ, tỏ vẻ cảm tạ với Sùng Trinh, rồi ngồi xuống sau kiệu đầu án (3).

Một vị khác mặc hồ phục với tay áo bó màu lục, gọi là Mặc Sĩ Chân, chính là vị tứ hoàng tử cùng đi đến Đại Lương với Ô Nhung Hoàng Đế. Hắn ta cao lớn rắn rỏi, ngang tàng bầy đàn, lại có sống mũi cao thẳng, gò má anh tuấn, ngũ quan thâm thúy. Có lẽ hàng năm sinh hoạt trên thảo nguyên, cả ngày trên cánh đồng bát ngát gió thổi đầy ánh nắng mặt trời, làn da có chút ngăm đen, cũng không có vẻ khó coi, ngược lại tăng thêm không ít khí khái và mùi vị nam nhân. Hắn ta theo Ô Nhung hoàng đế, cùng ngồi sau đầu án, khiến đầu án đó nổi bật không ít.

Sùng Trinh Hoàng Đế vô cùng hiền hòa, bảo mọi người có thể bắt đầu dùng bữa.

Qua ba tuần rượu, Mặc Sĩ Chân nâng chén với Sùng Trinh Hoàng Đế, nói: “Nghe nói Trung Nguyên có ba thứ tốt, rượu tốt, người tốt, phong thủy tốt. Bây giờ tới Đại Lương mới thấy quả nhiên không tầm thường. Có điều bản vương chỉ mới thấy được rượu và phong thủy, “người” trong câu này lại chưa được thấy qua”.

Tiếng Trung Nguyên của Mặc Sĩ Chân không chuẩn, lại cố ý nhấn mạnh chữ “người” khiến người khác càng thêm khó nghe.

Từ hoàng tử Ô Nhung tính cách nóng nảy, lại có thói quen dùng nhiều âm mưu quỷ kế, rất được hoàng đế Ô Nhung coi trọng. Nếu không thì vì sao lần này đi Trung Nguyên lại chỉ dẫn theo mình hắn. Nghe nói hắn ta năng lực trác đoàn, võ công cao cường, là dũng sĩ đệ nhất Ô Nhung, là người tinh trong mộng của hầu hết thiếu nữ Ô Nhung. Nhưng tính tình hắn ta không tốt, hoa tâm lạm tình. Từ lúc khai trai năm mười bốn tuổi, cơ thiếp trong nhà đã có mười mấy người, chứ đừng nói tới những nữ nhân bao nuôi bên ngoài.

Bây giờ hắn ta vừa mở miệng đã nhắc tới nữ nhân, đại thần Đại Lương không tiện tỏ thái độ ngoài mặt, nhưng trong lòng đã âm thầm tức giận.

Từ hoàng tử này, cũng không nhìn xem đây là nơi nào.

Cũng may Sùng Trinh hoàng Đế không chấp nhặt với hắn, cười ha hả: “Lời của Từ hoàng tử khiến trẫm nhớ tới một câu nói”.

Mặc Sĩ Chân cau mày: “Mời bệ hạ nói”.

Sùng Trinh Hoàng đế có thâm ý khác: “Ý của Túc Ông không phải ở rượu”.

Hắn ta thấp giọng cười một tiếng, chẳng nói đúng sai.

Triệu Giới ngồi ở đối diện bất động thanh sắc, râu mắt vuốt vuốt chén rượu làm bằng sừng tê giác khắc hoa sen, vẽ hình long phượng trong tay, trên môi gọi lên nụ cười nửa thật nửa giả.

Sùng Trinh Hoàng Đế không nhiều lời, vỗ vỗ tay ý bảo vũ cơ đi ra.

Không lâu sau, những vũ nữ mặc đồ đỏ thêu bách điệp vờn hoa nối đuôi nhau từ ngoài điện đi vào. Trên eo các nàng buộc một dây tua rua dài màu vàng có gắn hoa, choàng một dải tơ lụa trên khuỷu tay, đầu búi Song Hoàn Vọng Tiên Kê (4). Một đám người thân dáng nhẹ nhàng, dương liễu eo thon, ở giữa điện xoay vòng khoe eo, bàn tay trắng nõn giờ lên hòa với tiếng đàn tỳ bà tung tăng nhảy múa.

Cô nương người Hán quả thật không giống với Ô Nhung, người Ô Nhung sinh trưởng trên thảo nguyên, tính cách phóng khoáng, thân hình cũng tương đối cao lớn, cô nương làm việc nhà nhiều năm phơi nắng, làn da phần lớn là màu lúa mạch, ngẫu nhiên cũng có một hai người có màu da nhạt hơn, cũng coi như là trắng, căn bản không cách nào so được với cô nương người Hán. Nữ nhân tộc Hán nhu nhược kiều vũ, thân mình nhỏ nhắn là lướt, mềm mại không tin được, hơn nữa các nàng dường ở khuê phòng, làn da nhẵn nhụi, tính cách hồn dỗi đáng yêu, giờ tay nhắc chân đều có phong thái.

Mặc Sĩ Chân còn chưa thấy qua nữ nhân người Hán, không biết có mùi vị gì, phải là thập phần tiêu hồn thực cốt mới đúng.

Hắn ta chống cằm, có chút hăng hái nhìn nữ nhân trước mặt, trong lòng nghĩ tới chuyện kiều diễm, trên mặt lại không hiện lên chút tươi cười nào.

*** **

Hoàng Đế hai nước tụ lại một chỗ, ngoại trừ thương lượng chuyện giao hảo, còn có thể ganh đua so sánh. So về lãnh thổ, so dân chúng, so đại thần... Đương nhiên, còn có hai nữ tử.

Mặc Sĩ Vũ tán dương nhi tử của mình xuất sắc ưu tú, không ai sánh bằng. Sùng Trinh Hoàng Đế cười không cho là đúng, một vị thần tử trong đó nhận không được đứng lên nói: “Nhi hoàng tử và Ngũ hoàng tử của Đại Lương cũng là nhân trung long phượng, thân thù trắng kiện, tất nhiên không thua gì hoàng tử Ô Nhung”.

Mặc Sĩ Chân nghe vậy liền nhìn về phía đối diện, căn bản không đem Triệu Chương để vào mắt, lại nhìn chằm chằm Triệu Giới không tha.

Tâm tình của Ô Nhung Hoàng đế đối với Triệu Giới vô cùng phức tạp, ông vừa sợ hãi, lại vừa không phục. Đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ Ô Nhung không có ai có thể so với Triệu Giới sao? Nếu có thể hòa một vấn, về sau gặp lại Triệu Giới, ông cũng không còn bóng ma trong lòng. Tâm niệm vừa động, Ô Nhung Hoàng Đế đề nghị: “Nếu đã như vậy, không bằng cho bọn họ tỷ thí? Cho dù là bắn cung hay cưỡi ngựa, Chân Nhi đều không phải là nói chơi”.

Mặc Sĩ Vũ đã mở miệng, Sùng Trinh Hoàng Đế tất nhiên không có đạo lý từ chối. Huống gì ông ta cũng có lòng tin với hai nhi tử, cũng muốn bọn họ thay ông giành về vang. Suy nghĩ một chút, lại gật đầu nói: “Nếu như vậy, không bằng trăm mở một buổi thi đấu cưỡi ngựa bắn cung, xem ai có thể giành quán quân?”

Mặc Sĩ Vũ không nghĩ nhiều, gật đầu nói được.

Từ đầu tới cuối Triệu Giới không nói một lời, Sùng Trinh Hoàng Đế quyết định rồi, hắn không có chút sợ hãi gọn sóng nào, lên tiếng: “Nhi thần nghe theo phụ hoàng an bài”.

Triệu Chương cũng đứng lên bày tỏ thái độ.

Sùng Trinh Hoàng Đế nhìn hai người, hài lòng gật gật đầu.

Cung yến coi như được tiến hành thuận lợi, không khí hòa hợp, nâng ly cạn chén, bắt tri bắt giác liền qua một canh giờ.

Triệu Giới đối với những việc như vậy không có chút hứng thú nào, vũ nữ eo mỏng xinh đẹp lắc lư trước mặt hắn không thèm nhìn lấy một cái. Toàn bộ quá trình hắn đều lơ đãng không tập trung, hắn có thể nghĩ cái gì chứ? Không phải là nghĩ tới tiểu cô nương ở thiên điện cách vách đó sao.

Vài ngày rồi hắn không gặp nàng, lát nữa nhất định không thể để nàng đi về trước.

Hắn đang nghĩ ngợi thì một vị cung nhân mặc xiêm y màu xanh đậm đi tới bên cạnh, khẽ sát vào tai hắn, thấp giọng nói vài câu, lông mày Triệu Giới nhíu lại, nắm chặt chén trà trong tay. Sau khi cung nhân kia rời đi không bao lâu, hắn đứng dậy cáo từ với Sùng Trinh Hoàng Đế: “Nhi thần xin phép rời đi một lát”.

Sùng Trinh Hoàng Đế cho rằng Triệu Giới có nhu cầu cấp bách, liền không hỏi nhiều cho hắn ra ngoài.

Ngược lại Mặc Sĩ Chân lại mở to mắt nhìn quét qua.

*** **

Ra khỏi Dung Hoa Điện, Triệu Giới sai bước đến dưới Tân Nhạn Lâu cạnh Thái Dịch Trì.

Dưới ánh trăng朦胧 lung trước lầu, có một tiểu cô nương mặc áo thanh la màu vàng nhạt phối với váy màu thạch lựu, buổi chiều hơi lạnh, bên ngoài nàng ấy có khoác áo choàng màu hồng phấn bằng lông vũ, bên trên có thêu hoa văn mẫu đơn viền kim tuyến. Nàng ấy vẫn liên tục che miệng, ngàng đầu, bên cạnh không có ai, chẳng biết sao thoát nhìn có chút đáng thương.

Triệu Giới tiến lên, cởi áo choàng của mình khoác lên người nàng, vô thức hỏi: “Sao chỉ có mình muội, nhà hoàn đâu?”

Ngụy La chớp chớp mắt, cho dù hắn đến trước mặt nàng, nàng cũng không có phản ứng gì lớn, chỉ đảo tròn mắt, im lặng nhìn hắn. Lúc này Triệu Giới mới phát hiện Ngụy La có chỗ kỳ lạ, giờ tay lên cầm lấy tay nàng mờ ra: “Che miệng làm gì, đau răng sao?”

Nói xong, hắn mượn ánh sáng yếu ớt từ Tân Nhạn Lâu phía trước, thấy rõ mặt nàng, vẻ mặt cứng đờ.

Thì ra Ngụy La không phải che miệng, mà là che mũi! Mũi nàng chảy máu, đến bây giờ còn chưa ngừng, máu tươi loạn thất bát tao chảy xuống cả nửa gương mặt nhỏ, thoát nhìn có chút dọa người. Đồng tử Triệu Giới co rút, hiển nhiên bị chấn kinh không ít, vội vàng lấy khăn tay trên người thay nàng lau máu: “Sao lại thế này? Đang yên lành sao lại chảy máu mũi?”

Ngụy La vô cùng buồn bực, thì thầm nói, vừa bất đắc dĩ vừa ủy khuất: “Lư Ly nói muội khí huyết kém, buộc muội uống một chén thuốc bổ tảo đồ và long nhãn”.

Trước kia nàng chưa từng bị như vậy, không biết có phải vì thang thuốc kia quá bổ hay không, cho nên nàng vừa uống không lâu, trong mũi liền chảy máu. Triệu Lư Ly hoảng sợ, gấp gáp tìm thái y lại bị nàng ngăn lại. Ngụy La vốn cho rằng chỉ là chuyện nhỏ, lát nữa là tốt thôi, ai biết được lâu như vậy mũi vẫn không ngừng chảy máu, chỉ có thể nói Kim Lũ báo lại với Triệu Lư Ly một tiếng, thỉnh thái y tới xem.

Triệu Giới giúp nàng lau mũi, lau sạch sẽ rồi, lại liền có máu chảy ra, giống như chảy hoài không dứt. Tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, vẫn là tìm thái y tới.

Đến tột cùng nàng uống bao nhiêu thuốc bổ chứ?

Thân thể nhỏ như vậy có bao nhiêu máu đâu? Không phải chảy máu tới... luôn chứ?

Thái dương Triệu Giới run lên, thanh âm cũng lạnh hơn nhiều, dặn dò Chu Cảnh đang đứng ở chỗ tối: “Người đi xem một chút bao giờ thái y tới, vì sao còn không qua đây?”

Chu Cảnh trong bóng tối đáp lại một tiếng, tiếng sột soạt vang lên, liền không thấy người đâu nữa.

Triệu Giới lại lần nữa giúp nàng lau sạch gương mặt nhỏ, đem nàng ôm tới tháp Lư Ly trong Tân Nhạn Lâu. Hắn nghe nói dùng nước lạnh thoa lên trán sẽ cầm được máu, gần đó lại không có nước lạnh, bây giờ là cuối thu, nước trong Thái Dịch Trì cũng miễn cưỡng xem là lạnh rồi. Hắn lấy khăn tay, nói với Ngụy La: “A La ngoan, ở đây đợi ta, nằm yên, không nên lộn xộn”.

Ngụy La nghe lời gật đầu.

Triệu Giới liếc nhìn nàng, lúc này mới xoay người rời đi.

Ngụy La ỉu xiu nằm trên tháp, thầm nghĩ sau này không ăn long nhãn nữa... Nàng vốn rất tốt, bị Triệu Lư Ly bắt uống hết một chén canh long nhãn, ngược lại không xong rồi. Nàng đổ nhiều máu, đầu óc lúc này có chút choáng váng, nhìn cái gì cũng thấy mơ hồ. Vì thế dứt khoát nhắm mắt, đợi Triệu Giới trở lại.

Nàng vừa nhắm mắt không lâu, liền nghe thấy có tiếng bước chân, bước chân trầm ổn, có chút giống của Triệu Giới.

Ngụy La tưởng Triệu Giới trở lại, mở mắt ra, ngồi dậy, ngữ điệu đáng thương nói: “Đại ca ca, đầu muội choáng...”

Ngụy La sững sờ, lập tức im lặng.

Người trước mắt không phải Triệu Giới! Hắn mặc Hồ phục, dung mạo sắc nét, đôi mắt nhìn nàng không chớp, vô cùng không có lễ phép. Ngụy La nhủ đây, vừa muốn mở miệng, liền thấy mũi nóng lên, máu theo mũi chảy xuống rơi trên tháp Lưu Ly.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Cả một đời

Ai vậy chứ?

Ngụy La che mũi, buồn bực nghĩ. Lúc này mọi người đều đang dự tiệc ở Dung Hoa Điện, đáng lẽ không có ai tới nơi này mới đúng. Nàng nhìn thấy người này mặc Hồ phục, tướng mạo cũng không giống với người Trung Nguyên, lại nghĩ tới các nhân vật chính của cung yến ngày hôm nay, Ngụy La lờ mờ có thể đoán được thân phận của người này.

Có thể tự do đi lại trong lúc cung yến, lại trẻ tuổi, hẳn là Tứ Hoàng tử Ô Nhung?

Nghĩ đến đây, Ngụy La nhất thời có chút do dự, nàng không biết là nên đứng dậy hành lễ, hay nên giả bộ không biết thân phận của hắn ta, tiếp tục ngồi đây. Hơn nữa, nàng không thích ánh mắt người này, quá lộ liễu, không biết thu liễm, hết như dã thú ăn thịt người.

Cuối cùng Ngụy La quyết định coi như không biết hắn là ai, nàng lấy khăn lụa ra, ngắt đầu lau đi máu mũi. Động tác thuần thục lại lạnh nhạt, một chút bối rối cũng không có.

Mặc Sĩ Chân ung dung nhìn nàng, lần đầu tiên hắn ta gặp gỡ một nữ nhân dưới tình huống thế này.

Đối phương chảy máu mũi, bộ dáng chật vật đáng thương, vậy mà hắn ta lại thấy có chút đáng yêu.

Nữ nhân này đẹp hơn hẳn cơ vũ trong Dung Hoa Điện, tóc đen da trắng, mắt ngọc mảy mai, gương mặt nhỏ nhắn cỡ bằng bàn tay tinh xảo lung linh. Đôi môi hồng phấn càng xinh đẹp động lòng. Trong mắt Mặc Sĩ Chân xẹt qua một chút kinh diễm, hóa ra nữ tử Trung Nguyên đều đẹp vậy sao? Chỉ nhìn thôi liền khiến hắn ta có khát vọng chiếm lấy.

Quan hệ giữa nàng và Triệu Giới là thế nào? Triệu Giới là người lãnh đạm bạc tình, lúc đối mặt với nàng lại có chút sốt ruột. Xem ra là một người vô cùng quan trọng với Triệu Giới, ngẫm lại cũng đúng thôi, tiểu mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, ai nhìn mà không muốn thương yêu?

Mặc Sĩ Chân tính mở miệng, đã thấy tiểu cô nương hướng về phía hắn mà kêu lên: “Đại ca ca”.

Triệu Giới từ phía sau Mặc Sĩ Chân đi tới, hàng mi cau lại, thần sắc không tốt chút nào. Hắn không chào hỏi Mặc Sĩ Chân, ngồi xuống bên cạnh Ngụy La, đem khăn tay thấm nước lạnh xoa lên trán nàng: “Sao lại ngồi đây?”

Ngụy La lại lần nữa nằm xuống, cầm lấy tay áo hắn nói: “Lúc này muội cho rằng ca ca trở lại”.

Triệu Giới trầm mặc, nghiêng đầu nhìn về phía sau, lạnh giọng hỏi: “Sao Tứ hoàng tử lại ở chỗ này?”

Mặc Sĩ Chân nhìn đủ rồi, cuối cùng cũng tới phiên hắn ta xuất hiện. Hắn ta khí định thần nhàn tới gần, nghiêng người dựa lên cột trụ sơn vàng khắc rồng, ánh mắt đầy ý tứ nhìn Ngụy La và Triệu Giới, lại cười cười nói: “Bản vương thấy Tĩnh Vương điện hạ vội vội vàng vàng, còn tướng người sợ thua trong trận thi đấu cưỡi ngựa bắn tên lần này nên mới tới đây khuyên nhủ. Không nghĩ tới là bản vương hiểu sai ý, quá nhiều chuyện tốt của Tĩnh Vương”. Nói xong, hắn ta xoay người, hỏi Ngụy La: “Không biết vị này là?”

Không thể không nói, những lời này của Mặc Sĩ Chân thật cuồng vọng, giống như hắn ta chắc chắn là mình sẽ thắng vậy. Hắn ta khuyên nhủ gì chứ, rõ ràng là tới khiêu khích.

Triệu Giới mặt không đổi sắc, đôi mắt phượng không có chút gợn sóng nào, không có bất kỳ phản ứng gì với lời nói của hắn ta.

Miệng nói vài lời hùng hổ ai làm chẳng được? Thôi khác mấu chốt vẫn là phải dựa vào bản lĩnh thật sự. Triệu Giới khinh thường không thèm chấp nhặt với loại người này, cuối cùng ai thắng ai thua, ở trận đấu liền có thể thấy rõ.

Triệu Giới không để ý tới sự khiêu khích của Mặc Sĩ Chân, nhưng không có nghĩa sẽ để hắn ta không kiêng nể gì mà ngăm nhìn Ngụy La. Triệu Giới nói: “Tứ hoàng tử có hứng thú với Vương phi của bản vương sao?”

Mặc Sĩ Chân nghe vậy liền có chút kinh ngạc.

Hắn ta nghe nói Nhị Hoàng tử Đại Lương Tĩnh Vương còn chưa thành gia, một mình cô đơn, sao nhanh như vậy đã có Vương phi rồi? Hơn nữa tiểu cô nương kia nhìn không lớn lắm, nhiều nhất mới mười bốn, mười lăm, Triệu Giới nói thế nào cũng hai lăm rồi, đây không phải là trâu già gặm cỏ non sao? Hay là người Hán đều thích như thế?

Mặc Sĩ Chân vừa nghĩ, lại vừa ở một bên làm ra vẻ bình tĩnh đại ngộ, ôm quyền nói: “Hóa ra là Tĩnh Vương phi, thứ cho bản vương thất lễ”.

Ngụy La không có phản ứng gì.

Không lâu sau, Triệu Lưu Ly và thái y chạy tới, thái y để hòm thuốc xuống, nhìn nhìn Ngụy La xem xét tình hình. May là lúc này máu mũi đã chảy ít lại, không lợi hại như lúc đầu. Thái y lấy mấy khối băng xoa lên trán nàng, lại dùng ít bông để vào miệng nàng, muốn nàng cắn giữ răng. Một lát sau, máu mũi cũng không chảy nữa.

Thái y vừa thu dọn đồ đạc vừa dặn dò: “Thân thể Tứ tiểu thư không cần đại bổ, sau này vẫn nên dùng ít mấy loại như long nhãn thì tốt hơn”.

Ngụy La hậm hực gật đầu.

Triệu Lưu Ly ngồi bên cạnh nàng, áy náy lau vết máu trên cằm Ngụy La, nói xin lỗi: “A La, đều tại ta... Nếu ta biết rõ ngươi không chịu nổi bổ dưỡng như vậy nhất định không để ngươi uống thang thuốc kia”.

Dù sao cũng qua rồi, Ngụy La cũng không có ý trách Triệu Lưu Ly, nàng ấy cũng là có ý tốt. Hôm nay Ngụy La chảy không ít máu, chẳng có chút tinh thần nào, yếu ớt nói: “Được rồi, chỉ cần ngươi đừng bổ máu cho ta nữa là được”.

Triệu Lưu Ly thật sự đang có ý này, nàng vừa rồi còn nghĩ muốn đưa cho Ngụy La chút thức ăn bổ máu. Nghe Ngụy La nói vậy, liền có chút chột dạ. Cho dù là như vậy, Lưu Ly vẫn bí mật kêu cung nữ bỏ không ít hà thủ ô, đảng sâm... lặng lẽ bỏ vào xe ngựa Phủ An Quốc Công, chờ Ngụy La phát hiện thì đã muộn rồi.

**** **

Động tĩnh ở Tân Nhạn Lâu kinh động không ít người, chốc lát sau Ngụy Thường Hoàng và Lương Ngọc Dung đều chạy tới.

Lương Ngọc Dung vốn rất lo lắng, thấy Ngụy La không việc gì cũng yên lòng hơn một chút.

Lúc này cung yến còn chưa kết thúc, Ngụy La không thể trở về, Triệu Lưu Ly liền kêu người dọn dẹp thiên điện của Thần Hoa Điện cho nàng nghỉ ngơi. Ngụy Thường Hoàng tự mình ôm Ngụy La tới thiên điện, cẩn thận đặt nàng lên giường, đắp chăn gấm lên: “A La, tỷ nghỉ ngơi cho tốt, lát nữa cung yến kết thúc đệ sẽ tới gọi tỷ”.

Ngụy La nhẹ nhàng ừ một tiếng, mắt khép lại.

Trong lòng Ngụy Thường Hoàng còn không yên tâm, vì thế hắn ở một bên coi chừng an toàn cho Ngụy La, một tác cũng không rời. Ngay cả Triệu Lưu Ly muốn gặp Ngụy La cũng không được, đừng nói là Triệu Giới.

Ngụy Thường Hoàng ngồi ở tú don bằng gỗ tử đàn bên cạnh giường, nhìn ngó xung quanh.

Không lâu sau có một cung nhân mặc xiêm y màu đỏ tía đi vào, hành lễ với Ngụy Thường Hoàng nói: “Ngụy Lục công tử, Quốc Công Gia có việc tìm ngài, xin ngài đi Dung Hoa Điện một chuyến”.

Ngụy Thường Hoàng hỏi: “Là chuyện gì?”

Cung nhân lắc đầu, tỏ ý không biết.

Ngụy Thường Hoàng chỉ có thể đứng dậy, dịch góc chăn cho Ngụy La rồi mới rời đi.

Thường Hoàng mới vừa rời đi, Triệu Giới đứng ở đằng sau tấm bình phong bằng gỗ hoa lê khắc hoa văn chim khách đậu trên cành, hắn đang muốn đi ra nhìn nàng một chút, không ngờ có người động tác còn nhanh hơn hắn.

Cao Đan Dương đã thay xiêm y, cũng không rời khỏi hoàng cung, mà lưu lại nghỉ ngơi ở Khánh Hi Cung. Nàng ta là cháu gái bên ngoại của Trần Hoàng Hậu, bình thường cũng hay nghỉ ngơi ở Khánh Hi Cung, cung nhân ở đây tập mãi thành quen, sẽ không nói gì. Cao Đan Dương biết Ngụy La cũng ở đây, không áp chế được xúc động trong lòng, cuối cùng vẫn tới.

Cao Đan Dương đứng bên cạnh giường, nhìn người đang ngủ trên giường, tiểu cô nương với vẻ mặt bình thản, trong lòng nàng ta dâng lên muôn vàn khổ sở. Dựa vào cái gì Ngụy La có thể thuận lợi có nhiều thứ như vậy? Dựa vào cái gì có thể cướp đồ của nàng ta? Ngay cả di của nàng ta là Hoàng Hậu vốn yêu thương nàng ta bây giờ cũng thiên vị Ngụy La.

Cao Đan Dương thật hi vọng Ngụy La chưa từng xuất hiện trên đời.

Một khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, liền không cách nào áp chế nổi. Cao Đan Dương giờ hai tay lên, đặt bên cổ Ngụy La, kim lòng không được từ từ bóp lại. Ánh mắt nàng ta vô cùng phức tạp, vừa oán giận lại vừa bi thương, giống như làm như vậy là bắt đắc dĩ, lại như là có nỗi khổ tâm.

Triệu Giới đứng sau bình phong thấy một màn như vậy, ánh mắt bỗng nhiên trầm xuống. Hắn muốn lớn tiếng quát lên, chỉ có điều tiểu cô nương đang nhắm mắt nằm trên giường lại không báo trước mở miệng hỏi: “Cao tỷ tỷ, muội chết rồi có ích gì với tỷ không?”

Cao Đan Dương hoảng sợ, tay vươn ra quên rút về, vẫn giữ nguyên tư thế cũ.

Ngụy La từ từ mở mắt, đôi mắt hạnh xinh đẹp không chút gợn sóng, giống như có thể nhìn thấu lòng người. Khóe môi nàng cong lên thành một nụ cười, cho dù gương mặt nhỏ tái nhợt nhưng khí thế trên người lại không thua kém ai. Nàng bình tĩnh hỏi ngược lại: “Không phải tỷ muốn bóp chết muội sao?”

Cao Đan Dương bình tĩnh hoàng hôn, vội vàng rút tay về, muốn duy trì chút hình tượng còn sót lại: “Không, ta chỉ là...”

Ngụy La không ngồi dậy, đôi mắt đen lúng liếng lay động, nhìn chằm chằm màn hoa hồng dẹt kim xòe ra trên đỉnh đầu, khóe môi cong cong có chút châm chọc. Nàng nói thay Cao Đan Dương: “Tỷ hận muội, lại ghen tị, hận muội không thể chết đi, đúng không?” Ngụy La nói mấy lời này cũng không thêm đề ý tới vẻ mặt trắng bệch của Cao Đan Dương, tiếp tục nói: “Nếu muội là tỷ, muội nhất định sẽ không chọn cách này mà ra tay. Bởi vì trong điện chỉ có hai chúng ta, muội chết rồi, tỷ cũng không thoát khỏi liên can”.

Cao Đan Dương mở to mắt, khiếp sợ nhìn Ngụy La, vậy mà có thể bình tĩnh đến thế.

Ngụy La bỗng nhiên cười lên, hai má lúm đồng tiền dịu dàng, xinh đẹp đáng yêu: “Vì sao Cao tỷ tỷ muốn giết muội? Là vì muốn gả cho Tĩnh Vương ca ca sao? Nhưng tỷ có phải nghĩ sai rồi không, nếu muội chết đi, tỷ cho rằng Tĩnh Vương ca ca sẽ cưới tỷ sao?”

Sắc mặt Cao Đan Dương vừa tái nhợt lại vừa trắng bệch, nàng ta thấy hổ thẹn giống như bị người bóc trần. Nàng ta tựa vào đầu giường, hốc mắt phấp phồng: “Sao người biết ta sẽ không...”

“Bởi vì hần không thích người”. Đôi mắt Ngụy La trong suốt, đôi mắt ngập nước động lòng người, lời nói ra cũng rất tàn nhẫn: “Nếu Tĩnh Vương ca ca thích tỷ, cần gì kéo dài tới như vậy? Tỷ hẳn là không biết, lúc Tĩnh Vương ca ca ở với muội, hận không thể lúc nào cũng ở bên cạnh muội, lại chờ không được tới nhà muội cầu hôn, còn có thể nói những lời tâm tình êm tai. Tỷ biết tại sao không? Bởi vì hần thích muội nha!”

Cao Đan Dương sửng sốt, bị lời nói của Ngụy La kích động không nhẹ, sau khi lấy lại tinh thần, ngữ khí của nàng ta có chút kịch liệt: “Ta thích biểu ca ca mười năm, so với người tình cảm của ta với huynh ấy sâu hơn rất nhiều, vì cái gì cổ tình lại là người? Tại sao người lại gả cho huynh ấy, ta rõ ràng phù hợp hơn, hiểu rõ huynh ấy hơn...”

Nhưng như thế thì có ích gì? Nàng ta tự mình tình nguyện, sao lại bắt người khác phải cảm kích?

Ngụy La chậm chạp nói chuyện không đâu: “Muội cũng hiểu rõ Thường Hoàng, muội và Thường Hoàng từ khi sinh ra liền ở cùng nhau, biết nhau gần mười lăm năm. Nếu theo Cao tỷ tỷ nói, vậy muội có phải cũng nên gả cho Thường Hoàng không?”

Cao Đan Dương nghẹn lời, đứng là bị Ngụy La khiến cho không cách nào phản bác được.

Đôi mắt hạnh cong cong lại giống như một dòng nước đang chảy: “Mặc dù muội quen biết Triệu Giới không lâu như tỷ, cũng không thích hần sớm như tỷ. Nhưng bọn muội sẽ thành người thân, thời gian bên nhau cũng dài hơn, có lẽ còn là cả đời. Đến lúc đó, muội sẽ hiểu rõ hần hơn tỷ, cũng thích hần hơn tỷ”.

Cao Đan Dương không nói được lời nào.

Nàng ta vốn tới để tuyên bố chủ quyền, nhưng lại bị Ngụy La phản bác không cách nào nói tiếp. Cho dù nàng ta tới đây, vẫn thua đến rồi tình rồi mù.

Cao Đan Dương bất động hồi lâu, cuối cùng xoay người rời đi.

*** **

Sau tắm bình phong, Triệu Giới đứng chấp tay, đôi môi mỏng vô thức cong lên thành một nụ cười.

Hắn không nghĩ sẽ nghe được mấy lời này từ miệng Ngụy La, lại không biết hóa ra nàng có suy nghĩ như vậy.

Cả đời, hai chữ này nghe thật mê người.

Bọn họ chung đụng tới giờ đều là hần chủ động, lúc hần muốn thân mật, nàng lúc nào cũng cự tuyệt. Triệu Giới cho rằng Ngụy La không thích hần, thời gian này hần cũng thu liễm ít nhiều, hần nghĩ chờ bọn họ thành thân rồi mới háo hức mà thương yêu nàng, bây giờ chỉ sợ là nhịn không được.

Triệu Giới nói với Chu Cảnh: “Nói với mẫu hậu, Hoàng đế Ồ Nhưng muốn liên hôn, điều kiện của Cao Đan Dương rất thích hợp”.

Chu Cảnh lập tức hiểu ý của hần, ở trong lòng tiếc thắm một trận thay Cao Đan Dương rồi xoay người lui xuống.

Ồ Nhưng cách Đại Lương trăm ngàn dặm, đường xá lại gian khổ, nếu đi đến nơi đó rồi, đời này chưa hần có thể về lại Thịnh Kinh Thành một lần.

Xem ra lần này vương gia quả thật tức giận.

Triệu Giới đi ra khỏi bình phong, Ngụy La vẫn nhìn chăm chăm đỉnh màn tới xuất thần, không biết nàng đang nghĩ gì.

Ngụy La chuyển tầm mắt, chợt thấy thân ảnh của hắn, vô thức nói: “Ồ?”

Triệu Giới cời ửng màu mực xuống, không nói lời nào ngồi lên giường.

Ngụy La không hiểu hắn có ý gì, mở to mắt hỏi: “Sao Đại ca ca lại ở đây? Không ở Dung Hoa Điện tham dự cung yến sao?”

So với nàng cung yến là gì chứ? Triệu Giới nắm lấy tay nàng, ngã lên người nàng, thuận thế giật móc vàng xuống. Mân lụa rủ xuống, trong nháy mắt ngăn cách bên trong và bên ngoài giường.

Cánh tay Triệu Giới siết chặt, ôm lấy thân mình nhỏ nhắn vào lòng, mặt hắn dán lên mặt nàng, một đường lướt qua, tìm được cánh môi mềm mại non nớt liền bắt lấy: “Muội thích nghe bốn vương nói lời tâm tình êm ái?”

Ngụy La nghe thế liền biết hắn nghe được nàng nói chuyện với Cao Đan Dương, tính mở miệng giải thích, ai ngờ bị Triệu Giới nhân cơ hội chui vào, ngâm lấy lưỡi nàng, không ngừng đốt lửa. Ngụy La nhẹ nhàng hừ một tiếng, mãi lúc sau mới được Triệu Giới buông ra. Nàng mím môi, giữa răng và môi không biết là nước bọt của ai, mềm nhũn lên án: “Đại ca ca nghe lên muội nói chuyện”.

Triệu Giới cúi đầu thanh thanh cười, lại ngâm lấy thùy tai mềm mại của nàng: “Có tiểu gia hỏa mới nói ở với bản vương cả đời, nếu bản vương không nghe được, chẳng phải rất đáng tiếc sao?”

Ngụy La đỏ mặt vui mặt vào cổ hắn, hiếm khi nàng then thùng.

Cho dù là vậy cũng không phản bác.

Triệu Giới yêu chết bộ dáng nũng nịu này của nàng, nắm tay nàng kéo xuống.

Hắn tựa vào trán nàng, cọ cọ xát xát, thống khổ nói: “Bảo bối, bản vương sắp không nhìn được”.

Cách ngày bọn họ thành thân còn một năm, một năm này dù biết rõ nàng thuộc về hắn, lại không thể ra tay. Hắn biết đúng mực, cũng muốn trân trọng nàng, không muốn cứ vậy mà ăn nàng. Dù sao nàng còn nhỏ, hắn muốn đợi nàng lớn thêm chút nữa.

Chỉ là quá trình này thật đau khổ.

May là có biện pháp thư giải khác.

Ngụy La sợ hãi, vội vàng rút tay ra, nhưng nàng sao có thể địch lại Triệu Giới! Ngụy La giãy giụa, thế nhưng lại bị trượt hai cái! Triệu Giới cúi đầu ngâm lấy dải tai nàng, thanh âm khàn khàn gọi cảm, tiến vào trong tai nàng thật khiến nàng chết lặng.

Đây là tấm cung của Triệu Lưu Ly, Lưu Ly lúc nào cũng có thể vào đây, hắn thế nhưng... thế nhưng...

Gò má Ngụy La hồng tới thấy máu, nàng muốn phản kháng, nhưng lại không biết làm thế nào, ốm ờ liền bị hắn thuận nước đẩy thuyền.

Ngụy La đối với chuyện này cũng biết một chút, kể từ sau khi đính hôn với Triệu Giới, Tứ bá mẫu trong sáng ngoài tối nói bóng nói gió với nàng. Nàng biết rõ giữa phu thê làm chuyện như vậy là bình thường, nhưng nàng vẫn then thùng, dù sao bọn họ còn chưa phải phu thê chân chính đâu...

Tiếng thở dốc của Triệu Giới rơi vào tai nàng, gần như vậy, hơi thở của hắn phun lên cổ nàng, khiến toàn thân đều nổi da gà. Ngụy La rụt rụt bả vai, ưm một tiếng, yếu đuối vô lực.

Trong điện đột nhiên vang lên tiếng bước chân không nhanh không chậm, ngay sau đó là giọng của Thường Hoàng: “A La?”

Ngụy Thường Hoàng bị Anh Quốc Công gọi đi, thật ra cũng không phải chuyện gì lớn. Ngụy Trường Xuân và Ngụy Côn nghe nói tình hình của Ngụy La, lo lắng hỏi thăm một chút, Ngụy Thường Hoàng một năm một mười trả lời, bọn họ biết được Ngụy La không sao liền yên tâm.

Ngụy Thường Hoàng không yên lòng Ngụy La, liền về lại Dung Hoa Điện.

Hắn thấy màn che nghiêm cẩn liền nhú nhú mày.

Kỳ lạ, sao lại bỏ màn xuống?

Ngụy La cả kinh, không cẩn thận dùng thêm sức.

Triệu Giới cứng đờ, chợt cúi đầu rên thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sừ Dụng Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 110: Là nam nhân đều không chịu được loại đả kích này

Trong lúc nhất thời, thiên điện yên tĩnh tới mức có thể nghe tiếng kim rơi.

Ngụy La thậm chí có thể ngửi được mùi tanh nồng, đầu óc nàng trống rỗng, không biết phải làm gì. Lòng bàn tay ướt nhẹp, vừa dính vừa nóng, nàng không dám nhúc nhích, sợ Thường Hoàng ở bên ngoài nghe được động tĩnh. Ngụy La thật sự muốn khóc, đây là chuyện gì chứ? Nếu không phải Triệu Giới, nàng cũng không rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan như vậy...

Ngụy La tức giận nhìn Triệu Giới trước mặt, nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đá hắn một cái.

Thế mà Triệu Giới hoàn toàn không biết trong đầu nàng đang nghĩ gì, cúi đầu chôn ở cổ nàng, nghiêng đầu liếm dải tai nàng, từ từ gặm cắn, có chút chưa thỏa mãn.

Hắn có thể thỏa mãn sao? Mới được một nửa đã bị cứng rắn bức ra, là nam nhân đều chịu không nổi loại đả kích này.

Ngụy La mới mặc kệ hắn, đến lúc nào rồi còn muốn vành tai và tóc mai chạm nhau? Nàng nghiêng đầu né tránh, che miệng Triệu Giới lại, đẩy hắn ra, vừa làm vừa nhanh chóng nghĩ xem nên làm sao bây giờ!

Ngụy Thường Hoàng đứng bên ngoài không thấy trả lời, đi tới bên cạnh giường, dừng lại hỏi: “Tỷ đang ngủ sao?” Nói xong liền muốn vén rèm lên.

Ngụy La vội vàng đẩy Triệu Giới vào trong góc giường, nhắc chân mẩu đơn lên trùm kín hắn! Làm xong hết cũng vừa lúc Ngụy Thường Hoàng nhắc màn lên, nàng kéo màn hai bên ra, chỉ hé ra gò má phồng hồng và gương mặt nhỏ nhắn, mắt to sáng ngời, không giống như mới ngủ dậy chút nào: “Thường Hoàng, đệ về rồi sao? Cung yến kết thúc chưa, tỷ khá hơn rồi, không bằng chúng ta về Phủ thôi”.

Ngụy Thường Hoàng ngó ra một lát, tay hắn mới vừa giơ lên một nửa, liền bị hành động đột ngột của nàng làm bối rối. Thường Hoàng còn nghi ngờ, cảm thấy hình như Ngụy La đang giấu cái gì đó, hắn vô thức nhìn lại bên trong màn, nhủ thầm nói: “A La, mới rồi hình như đệ nghe thấy âm thanh gì đó”.

Ngụy La thật bị hù chết rồi, chợt dạ hỏi: “Âm thanh gì?”

Nếu bị Thường Hoàng biết nàng giúp Triệu Giới làm loại việc này, sau này nàng thật sự không còn mặt mũi nào nói chuyện với Thường Hoàng nữa! Tay Ngụy La đang giấu trong chăn dùng sức cẩu Triệu Giới một cái, nhưng Triệu Giới da dày thịt béo, bị nàng cẩu một cái cũng không thấy đau. Ngược lại hắn còn cầm lấy tay nàng, tay hắn gãi gãi tay nàng. Động tác này khiến Ngụy La tê dại da đầu, thân thể run lên, vội vàng rút tay ra.

Thường Hoàng còn nhìn nhìn bên trong, đáng tiếc Ngụy La ngăn cản rất tốt, cái gì hắn cũng không nhìn thấy. Trong lòng Ngụy Thường Hoàng vẫn còn nghi ngờ, nhưng lại không nhìn ra gì cả. Cuối cùng hắn cũng không truy cứu nữa, kéo tay Ngụy La ra khỏi giường: “Không có gì, cung yến xong rồi, chúng ta về thôi”.

Tay trái Ngụy La bị Thường Hoàng cầm lấy, nàng vội vàng rút tay về, tránh đi ánh mắt nghi ngờ của Thường Hoàng, cười cười cố làm vẻ trấn tĩnh: “Tự tỷ đi được”.

Thường Hoàng cũng không miễn cưỡng, chỉ hỏi: “Tỷ thật sự không sao chứ?”

Những lúc thế này, cho dù bản thân không tốt cũng phải kiên trì nói tốt. Ngụy La gạt đầu qua loa, khom lưng đi tắt, tới bên cạnh Thường Hoàng nói: “Chỉ là chút máu mũi thôi, không có gì đáng ngại”.

Thường Hoàng ở sau lưng nàng, đi chậm chậm theo sau.

Hai người ra khỏi thiên điện, Kim Lũ và Bạch Lam vội tiến lên đón. Lúc này Ngụy La nằm trong thiên điện, các nàng bị Thường Hoàng đuổi ra nên chỉ có thể chờ ở bên ngoài. Bây giờ thấy Ngụy La không sao, tâm tình cũng dễ chịu hơn nhiều.

Cung yến quả nhiên kết thúc rồi, các đại thần trong Dung Hoa Điện đang chào nhau ra về, ngoài điện xe ngựa xếp từng chiếc từng chiếc nối tiếp nhau, đang chờ đón chủ nhân của mình về nhà.

Ra khỏi Khánh Hi Cung, Thường Hoàng đứng tại chỗ, nói với Ngụy La: “Tỷ lên trước tìm phụ thân đi, đệ kêu người chuẩn bị xe ngựa, một lát liền đi qua”.

Ngụy La không nghi ngờ gì, gật gật đầu tiếp tục đi lên trước.

Ngụy Thường Hoàng thấy nàng đi xa, hắn lại không đi chuẩn bị xe ngựa như lời vừa nói, mà xoay người trở lại Thiên điện trong Khánh Hi Cung.

*** **

Trong điện, trên giường lúc này Ngụy La nằm qua có một người đang ngồi, chân dài vai rộng, dung mạo tuấn tú, đang từ tốn sửa lại y phục trên người. Triệu Giới sửa sang lại tay áo thêu hoa văn như ý màu vàng, hân mở mắt vừa vận đáp lại ánh nhìn của Thường Hoàng, trên mặt không có chút hoảng loạn nào, tiếp tục mặt không đổi sắc mang lại ửng, buộc lại đai lưng, đứng dậy nhìn về phía Ngụy Thường Hoàng.

Trong lòng Triệu Giới lúc này cũng không thoải mái đâu.

Không khí giữa hân và Ngụy La đang tốt, vốn có thể kiên trì thời gian dài, không nghĩ người này đột nhiên quay lại, buộc hân phải tiết ra. Như thế hình tượng của hân trong lòng Ngụy La thành ra thế nào chứ? Triệu Giới vốn không muốn đối nghịch với Thường Hoàng, hân thích Ngụy La, yêu ai yêu cả đường đi, vì thế hân đối với người thân của Ngụy La vô cùng khách khí. Nhưng tên Ngụy Thường Hoàng này là ngoại lệ, hân ta quân A La quá chặt, quá thật vượt quá phạm vi tỷ lệ thông thường. Long phượng thai thì thế nào? Có thể cản trở người khác đàm hôn luận gả sao? Triệu Giới có lẽ chưa từng nghe qua điều nào như thế.

Nói tóm lại, Ngụy Thường Hoàng nhìn Triệu Giới không vừa mắt, Triệu Giới cũng không cho Ngụy Thường Hoàng sắc mặt tốt gì.

Triệu Giới chỉ chào hỏi một tiếng, liền mặt không đổi sắc đi qua bên cạnh Thường Hoàng, thậm chí cả một câu giải thích cũng không có. Người không biết còn tưởng rằng hân không làm gì thẹn với lòng.

Nhưng Thường Hoàng nghe rõ ràng, lúc này ở trong giường, động tĩnh rõ ràng như vậy, người điếc mới không nghe thấy.

Triệu Giới lại dám ép buộc Ngụy La...

Ngụy Thường Hoàng nghĩ như thế liền thấy tức giận, trong lúc nhất thời cũng không thèm quản lễ nghĩa gì cả, nắm lấy bả vai Triệu Giới, trợn mắt nhìn: “Ngươi làm gì A La?”

Đôi mắt đen của Triệu Giới bình tĩnh nhìn Thường Hoàng, môi cong lên thành một nụ cười: “Sao vậy, ngươi ngay cả việc chúng ta muốn làm gì cũng muốn quản sao?”

Ngụy Thường Hoàng tức giận trừng mắt nhìn Triệu Giới.

Mặc dù Triệu Giới cong môi, nhưng trong mắt không có chút vui vẻ nào, từng câu từng chữ nghiêm túc nói với Thường Hoàng: “A La là vị hôn thê của bản vương, cho dù chúng ta làm gì cũng đều là bình thường. Ngụy Thường Hoàng, sang năm A La chính là Tĩnh Vương Phi, ngươi muốn quản nàng cả đời sao?”

Ngụy Thường Hoàng nắm tay răng rắc, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tỷ ấy còn chưa gả cho ngươi, ta liền có tư cách quản. Ngươi tốt nhất khiêm tốn một chút, nếu còn bức tỷ ấy làm mấy chuyện như thế, ta tuyệt không để A La gả cho ngươi”.

Mắt Triệu Giới lạnh xuống.

Không phải Triệu Giới hân sợ thủ đoạn của Ngụy Thường Hoàng, mà lo lắng Ngụy Thường Hoàng nói gì đó trước mặt Ngụy La. A La cực kỳ coi trọng vị đệ đệ này, Ngụy Thường Hoàng nói, nhóc con kia chắc chắn nghe theo trăm phần trăm.

Nét mặt Triệu Giới không còn thần định khí nhàn như ban đầu, lạnh lùng nói: “Ngươi yên tâm, bản vương tự có chừng mực, tuyệt không làm chuyện gây xấu danh tiếng của nàng”.

Ngụy Thường Hoàng căn bản không tin, chẳng lẽ vừa rồi bọn họ không làm đến cuối, vậy hai má Ngụy La đỏ ửng với cánh môi nàng sưng lên là thế nào? Coi hân là con nít ba tuổi sao.

Ngụy Thường Hoàng cuối cùng nhận không được đánh tới một quyền.

*** **

Sau khi cung yến kết thúc vài ngày, Ngụy La bởi vì chột dạ cũng không gặp mặt Triệu Giới, thành thành thật thật ở trong nhà, chỗ nào cũng không đi.

Ngày mùng mười tháng mười một, người Tĩnh Vương Phủ tới Phủ Anh Quốc Công đưa sinh lễ. Sinh lễ khoảng 288 hòm, so với lúc Ngũ tiểu thư Ngụy Tranh xuất giá quả là khác biệt một trời một vực, chỉ đơn thuần là đem đồ cưới tới cửa sau cũng mất cả một ngày rưỡi. Quân sự đứng một bên đem đồ cưới nhập vào kho phòng Tứ phòng, ghi chép tới hoa cả mắt, tổng cộng hơn năm trăm kiện, mỗi kiện đều là đồ trân quý. Quân sự cũng không dám bắt cần, vật gì cũng cầm chắc để nhẹ, ước chừng ba ngày mới kiểm kê xong.

Như vậy đủ để thấy Tĩnh Vương coi trọng Ngụy La như thế nào.

Qua chuyện này, thể diện của Phủ Anh Quốc Công cũng tăng lên, lập tức bỏ qua khuất nhục lúc Ngụy Tranh lập gia đình. Vài vị phu nhân trong hậu viện cũng rí rít cảm thán nói Ngụy La có phúc khí. Nhìn toàn bộ Thịnh Kinh Thành mà xem, thiên kim nhà nào có nhiều sinh lễ như vậy? Ngụy La đúng là độc nhất.

Cái danh Tĩnh Vương Phi này, xem ra không chạy đâu mất.

Ngụy La trở thành công thần ở Phủ Anh Quốc Công, đi tới chỗ nào cũng không có ai dám thất lễ. Nhị phu nhân còn cố ý kêu nàng vào phòng, quả thật tán thưởng trên trời dưới đất, đem Ngụy La khen từ đầu tới chân, chỗ nào cũng vô cùng hài lòng. Cái gọi là nước lên thì thuyền lên, Ngụy La cuối cùng

cũng được lĩnh giáo rồi.

Ngày hôm đó, lão phu nhân kêu nàng tới nhà chính.

Nguy La còn nhớ lúc trước, bởi vì Khương Diệu Lan, lão phu nhân không thích nàng và Thường Hoảng, cũng vì thế nên không quá thân cận với bọn họ. Mặc dù không thân cận, nhưng cũng chưa từng hà khắc. Có điều ấn tượng trước đây quá sâu, cho nên lúc Nguy La đối mặt với thái phu nhân đều có chút không tự nhiên.

Thái phu nhân cười vòng vàng khảm trên châu trên tay bà, tự bà đeo lên tay Nguy La: “Tổ mẫu không có vật gì tốt, đôi vòng này là lúc ta xuất giá mẫu thân ta cho, bây giờ liền tặng cháu làm của hồi môn”.

Nguy La có chút kinh ngạc, nàng còn nhớ thái phu nhân rất quý đôi vòng này, lúc trước đại tỷ xuất giá cũng không nỡ tặng đi, sao lại tặng cho nàng?

Nguy La làm bộ quỳ xuống: “Cháu gái không thể nhận...”

Lão phu nhân đề tay nàng lại, nói: “Tặng cho cháu thì cháu cứ cầm đi, cháu và Thường Hoảng từ nhỏ không có mẫu thân, nhiều năm qua cũng khổ sở, tổ mẫu cũng không thể chăm sóc tốt cho hai đứa. Bây giờ cháu phải xuất giá, cái này coi như một chút tâm ý của ta”.

Nguy La mím môi, lúc này mới nhận lấy.

Nàng ngồi ở nhà chính một khắc, hạ nhân vào báo nói có đại tiểu thư Phủ Bình Viễn Hầu tới đây. Mấy hôm trước Nguy La và Lương Ngọc Dung có thương lượng muốn đi Đại Từ Tự dâng hương, đã định là ngày hôm nay. Lão phu nhân nghe vậy cũng không cưỡng ép lưu nàng lại, phất tay nói: “Đi đi!”

Nguy La liền rời khỏi nhà chính.

Lúc nàng đến phòng khách lại không thấy Lương Ngọc Dung, đành phải ra ngoài tìm một vòng. Vừa lúc thấy Lương Ngọc Dung đứng ở dưới gốc cây bạch quả, còn có Đại ca Ngụy Thường Dẫn.

Ngụy Thường Dẫn mới từ bên ngoài về, không biết thế nào hai người lại gặp nhau, liền đứng ngoài cửa nói hai câu.

Lương Ngọc Dung mỉm cười, hai tay chấp sau lưng, cùng hắn chào hỏi một tiếng, không biết đang nói gì.

Hai người đứng dưới tán cây bạch quả, lá cây rơi xuống như mưa, trên mặt đất phủ một tầng lá vàng thật dày. Ánh mặt trời chiếu lên khiến hai người như chìm trong ánh hoàng kim. Ngụy Thường Dẫn cup mắt, ý cười kín đáo, đẹp mắt hơn rất nhiều: “Đã không sao rồi, đa tạ sự quan tâm của muội”.

Hóa ra Lương Ngọc Dung còn nhớ lần trước thấy chân hắn tái bệnh.

Lương Ngọc Dung chưa từ bỏ ý định, nói tiếp: “Phụ thân muội biết rất nhiều đại phu, nếu Thường Dẫn ca ca cần, để muội nói với phụ thân một tiếng, kêu bọn họ chẩn trị cho ca ca, nói không chừng có thể chữa được”.

Ngụy Thường Dẫn lắc đầu, lịch sự từ chối: “Không cần uống phí sức lực”.

Bệnh của mình hắn tự rõ nhất, đã nhiều năm như vậy, nếu thật sự có thể chữa đã sớm chữa hết. Hắn cũng xem qua không ít đại phu, ngay cả người được xưng là Hạnh Lâm Xuân Viện, cao thủ diệu thủ hồi xuân cũng không thể chữa trị được. Ngụy Thường Dẫn sớm đã chấp nhận, không còn ôm bất kỳ hy vọng nào, hắn không muốn lại nếm trải tư vị thất vọng.

Lương Ngọc Dung cảm thấy thật đáng tiếc, chỉ ừ một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Lương Ngọc Dung vừa quay đầu liền nhìn thấy Nguy La đứng trên hành lang, trong nháy mắt, vẻ mặt nàng liền vui vẻ chạy tới chỗ Nguy La: “A La, người tới rồi”.

Nguy La gật đầu, tiếng lên gọi Ngụy Thường Dẫn một tiếng Đại ca.

Ngụy Thường Dẫn gật đầu, thấy hai nàng còn có việc, liền không quấy rầy, kêu hạ nhân đẩy mình về phòng.

Nguy La thấy ánh mắt Lương Ngọc Dung vẫn dính lên người Ngụy Thường Dẫn, liền biết không ổn. Nàng vội vàng nói sang chuyện khác: “Chúng ta còn phải đi Đại Từ Tự? Thường Hoảng nói muốn đi cùng, nếu còn chưa xuất phát nữa thì trời tối mất!”

Lương Ngọc Dung nghe vậy cuối cùng hoàn hồn, thu hồi tầm mắt, cùng Nguy La đi ra ngoài.

Kể từ khi Thường Hoảng biết Triệu Giới nhân dịp hắn rời đi mà lên vào Thần Hoa Điện, càng thêm không yên tâm cho Nguy La ra cửa, cho dù bên cạnh có Lương Ngọc Dung cũng vậy. Hắn hoàn thành sớm công khóa hôm nay, giao cho Tiết tiên sinh kiểm tra, Tiết tiên sinh gật đầu đồng ý rồi, mới cùng Nguy La xuất phát đi Đại Từ Tự.

Lương Ngọc Dung sớm quen với việc Ngụy Thường Hoảng lúc nào cũng đi bên cạnh Nguy La, ngược lại cũng không nghi ngờ gì.

*** **

Lần này Lương Ngọc Dung đi Đại Từ Tự là vì muốn xin bùa bình an cho phụ thê Bình Viễn Hầu. Tuổi tác phụ thê Bình Viễn Hầu đã cao, thân thể ngày càng không tốt, Lương Ngọc Dung hiểu thuận, mỗi ngày ngoài ở nhà chăm sóc phụ mẫu, còn muốn tới chùa cầu xin Bồ tát phù hộ bình an. Vừa lúc Ngự La sớm ngẹn tối chán ở nhà, liền đi với nàng ấy, tiện đường cũng xin bùa bình an cho Ngự Côn và Ngự Thường Hoàng.

Đoàn người ngồi trên xe ngựa nấp đến tới cửa Đại Từ Tự, đi theo tăng nhân dẫn đường tới Đại Hùng Bảo Điện. Trong điện hương khói lượn lờ, có không ít khách hành hương tới bái phật, có thể nói lần người người nối đuôi nhau không dứt. Bởi vì Bồ tát ở đây linh nghiệm, cũng khá có tiếng tăm, vì thế có nhiều người hâm mộ danh tiếng mà tới.

Đến phiên Ngự La và Lương Ngọc Dung, hai tiểu cô nương song song quỳ trên bồ đoàn, đối mặt với Quân Âm, cầm trong tay ba nén nhang bái bái, rồi cắm vào trong đỉnh hương, lại lần nữa quỳ trên bồ đoàn, tay chấp trước ngực, chấp tay cung kính dập đầu lạy ba cái.

Lương Ngọc Dung cầu xin ba tấm bùa bình an, cho nên làm tổng cộng ba lần.

Ngự La vốn chỉ tính xin hai cái, trong đầu lại nghĩ tới Triệu Giới, nàng băn khoăn một lát, không biết vì sao lại cùng Lương Ngọc Dung bái tiếp cái cuối.

Hành lễ xong, cầm lấy ba tấm bùa bình an tăng nhân đưa qua, Lương Ngọc Dung tò mò nghiêng người hỏi Ngự La: “Người không phải chỉ cầu hai cái sao? Một cái nữa là cho ai?”

Lúc này Thường Hoàng không ở đây, hẳn chờ các nàng ở bên ngoài. Ngự La mím môi, thoải mái nói: “Ta cầu cho Tĩnh Vương ca ca!”

Về mặt Lương Ngọc Dung bỗng trở nên ái muội, cố ý a kéo dài một tiếng: “Người cũng thật dễ tâm Tĩnh Vương...”

Ngự La liếc nàng một cái, thật muốn che miệng nàng ấy lại.

Hai người đi ra khỏi Bảo Điện, bởi vì vừa đi vừa nói chuyện, cũng không để ý tới người xung quanh. Ngự La thiếu chút nữa đụng vào người khác, cũng may nàng phản ứng kịp, nghiêng qua bên cạnh một chút, khó khăn lắm mới ổn định được thân thể. Nàng nghiêng đầu nhìn bên cạnh, chỉ thấy đối phương là một phụ nhân trung niên, hàng mi tinh xảo, đôi mắt xinh đẹp, khỏe mắt có ít nếp nhăn nhưng cũng không ảnh hưởng tới vẻ đẹp của bà, quả nhiên là khí thế xuất chúng, phong vận, tướng mạo đều đẹp, dù thấy lúc trẻ nhất định là một mỹ nhân. Ngự La không để ý nhiều như vậy, chỉ cảm thấy người này có chút quen mắt, gật đầu khách khí nói: “Xin lỗi”.

Phụ nhân dừng bước, kinh ngạc lại lo lắng nhìn nàng, trên mặt cũng là vẻ mặt không nói nên lời. Rất lâu sau bà mới hoàn hồn, có chút luống cuống nói: “Không có gì đáng ngại, cô nương đi đường cẩn thận một chút...”

Ngự La gật gật đầu, nắm tay Lương Ngọc Dung rời đi.

Ra khỏi Đại Hùng Bảo Điện, về mặt Lương Ngọc Dung tò mò nhìn nàng, lại quay đầu nhìn vị phụ nhân kia: “A La, vị phụ nhân kia và người có chút giống nhau”.

Ngự La không cho là đúng, thần nhiên nói: “Vậy sao? Có lẽ là trùng hợp rồi”.

Lương Ngọc Dung thấy Ngự La không thêm để ý, bản thân nàng ấy cũng không truy cứu: “Chắc là vậy...”

Nhưng là cho dù là dung mạo hay khí chất quả thật là giống nhau như đúc.

Ngự Thường Hoàng đứng ở cây đu đủ lớn trong viện đệi bọn họ, Lương Ngọc Dung còn muốn truy hỏi, thấy Ngự La đã đi qua chỗ Ngự Thường Hoàng, khoe với hắn bùa bình an nàng mới cầu, đắc ý tuyên bố: “Nghe nói đây là do trụ trì tự mình cầu nguyện, vô cùng linh nghiệm, Thường Hoàng, để tỷ đeo lên cho đệ”.

Ngự Thường Hoàng cong khóe môi, không từ chối nói: “Được”.

Ngự La liền nhón chân lên, lấy một cái bùa bình an ra đeo lên cổ hắn.

Nhưng nàng thấp quá, dù cho nhón chân lên hết cỡ cũng không tới. Thường Hoàng liền phối hợp cúi người xuống, lúc này nàng mới thoải mái hơn một chút.

Trước cửa Đại Hùng Bảo điện, vị phụ nhân mặc áo choàng đỏ thêu phù dung lặng lẽ đứng, nhìn hai hài tử thân mật dưới tàng cây, không ý thức được vành mắt mình đã đỏ. Hóa ra đã qua lâu như vậy, bọn họ đều đã trưởng thành...

Ngự La giúp Thường Hoàng đeo bùa bình an xong, cũng không ở lâu, chuẩn bị xuống núi.

Phụ nhân thấy hai người họ rời đi, không kìm lòng được đi tới phía trước, há hốc miệng, thiếu chút nữa đã gọi tên hai người.

Thị nữ bên cạnh hỏi bà: “Phụ nhân, ngài không phải muốn tới bái Bồ Tát sao?”

Bà ngẩn ra, bỗng nhiên dừng lại. Đúng vậy, hôm nay bà tới bái Bồ Tát thế mà ngay cả Bồ Tát còn chưa thấy... Nhưng bây giờ bà không còn tâm tư nào khác! Bà chân chừ một lát, cuối cùng cất bước rời đi, không yên lòng nói: “Hôm nay không bái, ngày khác lại đến”.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 111: Đứng đi, để ta nhìn nàng một lát

Trên đường trở về không gặp trở ngại gì, xe ngựa nấp đen chạy một mạch tới sông hộ thành, rồi vào trong Thịnh Kinh Thành.

Sắc trời còn sáng, Ngụy La và Lương Ngọc Dung không trực tiếp về nhà mà dự định đi dạo trên đường cái, tiện thể mua ít đồ.

Lương Ngọc Dung nghe nói thành nam mới mở một cửa hàng mới, tên là Bát Bảo Hiên, mới ở đó đặc biệt, vừa có hạnh, mơ, bí đao, còn có ô liu bình thường không dễ thấy, hải đường, quả lê, hương vị chua ngọt ngon miệng, vị quả nồng. Mấy hôm trước Lương Ngọc Dung qua đó mua một ít, từ đó nhớ mãi không quên, hôm nay vất vả lắm mới được lúc rảnh rỗi, cho dù thế nào cũng muốn dẫn Ngụy La tới đó mua một ít mang về.

Ngụy La nghĩ dù sao cũng không có việc gì liền đi cùng nàng ấy.

Ba người ngồi trên xe ngựa tới Bát Bảo Hiên, người đông như trẩy hội, mọi người xếp thành một hàng dài bên ngoài, kéo tới tận con phố đối diện. Người mua mới đa phần là cô nương, thiên kim tiểu thư không tiện xuất đầu lộ diện liền để nha hoàn xuống xếp hàng.

Ngụy La nhìn nhiều người như vậy liền im lặng, nhũn mày lo lắng: “Vậy phải xếp hàng tới khi nào...”

Lương Ngọc Dung nắm tay Ngụy La, không có lấy một chút lo lắng, hưng trí bừng bừng dắt nàng tránh mọi người để đi vào trong cửa hàng: “Tiệm này là của nhà đại tâu ta, người đi mua với ta còn có đạo lý phải xếp hàng sao”.

Tâu tử của Lương Ngọc Dung là con gái thứ hai của Lư Dương Hầu – tên Vệ Sương.

Vệ Sương năm nay mười bảy, tính tình dịu dàng, mềm mại hiểu chuyện, cùng với Lương Dục quả thật là trai tài gái sắc, một đôi do trời đất tác thành. Sau khi hai người họ thành thân cũng rất ân ái, gắn bó keo sơn, Vệ Sương hiện thời đã có thai hai tháng. Nhà mẹ đẻ của Vệ Sương ở Thịnh Kinh Thành có vài chục cửa hàng, Bát Bảo Hiên này là một trong số đó. Vì thế mỗi lần Lương Ngọc Dung tới đều nhận được đãi ngộ mà người khác không có được.

Hai người đi vào cửa hàng liền thấy một vị cô nương mặc xiêm y màu anh đào thêu hoa hồng đang đứng trước bàn lựa đồ.

Chàng quỳ vừa nhìn thấy Lương Ngọc Dung liền vội vàng kêu tiểu nhị tiếp đón vị cô nương kia, bản thân thì ra chào đón bọn họ: “Biểu tiểu thư tới, lần này ngài muốn nếm thử loại mới nào?”

Lương Ngọc Dung nhìn nhìn, trên tủ bằng gỗ lim chạm trổ hoa văn bày đủ loại mới, cái nào cũng nhìn rất ngon miệng. Nàng khó mà lựa chọn được, liền mỗi thứ đều lấy một ít, tổng cộng lấy bảy tám loại: “Những loại này mỗi thứ lấy hai phần... Còn có mới bí đao mềm nữa, cũng lấy hai phần”.

Bí đao mềm là loại bán đắt hàng nhất trong tiệm, mỗi lần vừa làm ra một mẻ mới liền bị mua sạch. Bởi vì nó không chỉ có vị chua ngọt, còn giòn giòn vô cùng ngon miệng, ngọt mà không ngán, quan trọng nhất là ăn nhiều cũng không dễ béo, ngược lại có thể thông nhuận đường ruột, có tác dụng dưỡng nhan làm đẹp, rất được các cô nương yêu thích.

Chàng quỳ khó xử nhìn nhìn vị cô nương bên cạnh, nói: “Còn hai phần bí đao mềm cuối cùng, cô nương kia đã lấy rồi...”

Lương Ngọc Dung và Ngụy La nghe vậy mới nhìn qua bên cạnh.

Ánh mắt hai người dừng lại trên người cô nương vừa được nhắc tới, lập tức sững sờ.

Người đó không phải ai khác, chính là Ngụy Tranh!

Chỉ mới một tháng, nàng ta đã gầy tới mức nhận không ra, hốc mắt lõm xuống, quanh mắt là một vòng xanh tím, sắc mặt cũng kém vô cùng. Ánh mắt nàng ta đục ngầu, đôi môi trắng bệch, nếu không phải Ngụy La lớn lên với nàng ta chắc cũng không nhận ra được. Trước kia dù gì Ngụy Tranh cũng coi như một cô nương xinh đẹp đáng yêu, bây giờ lại là bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ... Khó trách cung yễn lần trước nàng ta không đi, nếu đi với bộ dạng này, không biết sẽ dọa bao nhiêu người.

Hiển nhiên Ngụy Tranh cũng nhìn thấy các nàng, vội vàng quay đi chỗ khác, tránh đi tầm mắt của hai người.

Lương Ngọc Dung mở to miệng, hiển nhiên bị bộ dạng của Ngụy Tranh dọa sợ, hồi lâu mới nói: “Vậy chúng ta không cần, để...”

Để cho nàng ta đi.

Bởi vì bị dọa sợ, nửa câu sau Lương Ngọc Dung không tài nào nói ra thành lời.

Ngụy Tranh đột nhiên quay đầu tức giận lườm Lương Ngọc Dung một cái, ngay cả mắt bản thân đã lựa xong cũng không cần, xoay người đi ra khỏi cửa hàng.

Nha hoàn vội vàng cầm lấy mút chạy theo sau.

Nguyệt La và Lương Ngọc Dung nhìn nhau, Lương Ngọc Dung không tin được hỏi: “Sao Nguyệt Tranh lại biến thành thế này? Nàng ta bị ức hiếp sao?”

Nguyệt La chớp mắt, tỏ vẻ bản thân cũng không biết.

*** **

Bên ngoài Bát Bảo Hiên, một chiếc xe ngựa lộng lẫy có đỉnh màu xanh dừng lại.

Khương Diệu Lan ngồi trong xe ngựa, nhìn thân ảnh vừa rời đi. Cho tới khi người đó đi xa, bà mới buông tấm rèm xanh thẫm thêu mẫu đơn vàng xuống, rũ mắt, không nói lời nào.

Cô nương vừa rời đi giống Đỗ Thị tới sáu bảy phần, xe ngựa cô ta ngồi cũng có ký hiệu của Phủ Anh Quốc Công.

Cô ta thoát nhìn cũng xấp xỉ tuổi Nguyệt La, hẳn đều là tiểu thư Phủ Anh Quốc Công.

Nguyệt Côn... Cuối cùng vẫn lấy Đỗ Nguyệt Doanh sao? Cô nương kia chắc là hài tử của ông ta và Đỗ Nguyệt Doanh?

Khương Diệu Lan nhớ tới việc năm đó, ánh mắt dần trở nên âm u, lộ ra chút lạnh lẽo của mùa thu. Rất nhanh, bà cong môi cười giễu cợt, bà rời đi lâu như vậy, bản thân cũng thay đổi nhiều, sao có tư cách yêu cầu Nguyệt Côn vẫn chung thủy một lòng? Huống gì năm đó lúc bà rời đi, không phải đã biết ông ấy và Đỗ Nguyệt Doanh cầu tha với nhau sao?

Nguyệt Côn lấy Đỗ Nguyệt Doanh, chuyện này hẳn là ở trong dự liệu của bà mới đúng.

Thị nữ bên cạnh thấy vẻ mặt phu nhân không đúng, dùng tiếng Ồ Nhung gọi một tiếng: “Phu nhân?”

Khương Diệu Lan bừng tỉnh hoàn hồn, mím môi khẽ cười: “Sao vậy?”

Thị nữ chỉ chỉ Bát Bảo Hiên nói: “Ngài không vào mua đồ sao? Có cần nô tỳ đi xuống xếp hàng không?” Trong mắt thị nữ, bà chạy một đường từ Đại Từ Tự, ngay cả Bồ Tát cũng không bái liền dừng ở cửa hàng mút này, chắc hẳn cần phải mua gì đó ở đây. Nhưng bà vẫn ngồi trong xe ngựa không động, thật làm người khác khó hiểu.

Khương Diệu Lan nghiêng đầu, từ trong khe hở của rèm cửa nhìn Nguyệt La và Lương Ngọc Dung đi ra khỏi cửa hàng, bà suy nghĩ một lát nói: “Không mua, đi theo xe ngựa phía trước”.

*** **

Từ Bát Bảo Hiên đi ra, Lương Ngọc Dung và Nguyệt La cùng nhau trở về Phủ Anh Quốc Công.

Nguyệt La thấy Lương Ngọc Dung không có ý định về nhà, nghi ngờ hỏi: “Không phải người nói phải về nhà sao?”

Lương Ngọc Dung cầm theo hai túi mút, mím môi cười hắc hắc, tỏ vẻ giống như có chuyện phải làm: “Ta mua mút cho Thường Dẫn ca ca, còn chưa đưa mà, chờ hẳn nhận rồi ta sẽ về”.

Tại sao lại đưa mút? Hôm trước không phải mới tặng điểm tâm sao, đưa qua đưa lại tới bao giờ mới dứt? Nguyệt La thật vô cùng hối hận, đáng ra lúc ấy nàng không nên nhất thời mềm lòng mà đồng ý giúp Lương Ngọc Dung đưa túi điểm tâm kia đi. Như thế này thì hay rồi, duyên phận một khi bắt đầu, muốn chặt đứt cũng không dễ.

Nguyệt La hỏi nàng ấy: “Sao người phải tặng đồ cho Thường Dẫn ca ca?”

Nàng ấy nói: “Lúc này gặp huynh ấy ở ngoài sân, ta nói muốn đi Bát Bảo Hiên mua mút, liền thuận tiện hỏi huynh ấy có thích ăn hay không. Huynh ấy nói thích, ta liền muốn mua giúp huynh ấy một phần...”

Đầu Nguyệt La lớn như cái đầu, thật không biết nên nói gì với nàng ấy cho phải. Nàng đưa tay ra, chép miệng nói: “Ta giúp người đưa cho đại ca”.

Lương Ngọc Dung lập tức đem mút giấu sau lưng, đầu lắc như trống bỏi: “Ta còn có chuyện muốn nói với Thường Dẫn ca ca”.

Nguyệt La nhìn nhìn, hồi lâu cũng không nói gì.

Cứ tiếp tục như vậy không được, tình thế đã vượt qua khỏi phạm vi nàng có thể khống chế mà phát triển theo phương hướng ở đời trước rồi. Nguyệt La không muốn Lương Ngọc Dung lại phải trải qua loại đau khổ đó một lần nữa, suy nghĩ một lát, quyết định nói thẳng với nàng ấy. Nguyệt La kêu Nguyệt Thường Hoảng đi về trước, nàng kéo Lương Ngọc Dung vào một góc yên lặng trong viện, núp sau núi giả, nghiêm túc hỏi: “Ngọc Dung, người không phải là thích đại ca ta chứ?”

Lương Ngọc Dung ngẩn ngơ, nàng ấy không nghĩ Nguyệt La sẽ hỏi thẳng như vậy, hai má trắng hồng rất nhanh liền đỏ ửng: “Ta...”

Áp ứng mất nửa ngày, Lương Ngọc Dung không mạnh mẽ phản bác: “Không phải vậy”.

Nhưng ai tin chứ? Người sáng suốt vừa nhìn liền biết thật hay giả.

Nếu như không thích, cần gì hao phí tâm tư đối tốt với Ngụy Thường Dẫn? Ngay cả ra ngoài mua mứt cũng nhớ tới hắn.

Ngụy La lập tức bối rối, cô nương ngốc này quả thật không chịu thua kém! Nàng ấy và Ngụy Thường Dẫn mới gặp nhau được mấy lần liền mang hết tâm tư tình cảm giao ra ngoài, chẳng lẽ không suy nghĩ cho bản thân sao? Dưới tình thế cấp bách, Ngụy La buột miệng nói: “Ngọc Dung, người không thể thích đại ca ta”.

Lương Ngọc Dung ngăn người, vô thức hỏi lại: “Tại sao?”

Ngụy La nhìn Lương Ngọc Dung, giọng nói trở nên vô cùng nghiêm túc: “Người không biết sao? Đại ca ta mắc bệnh ở chân thân thể bệnh tật, có thể cả đời này cũng sẽ không đi lại được, người gả cho huynh ấy thì phải chịu khổ cả đời. Cho dù người không chê phiền toái, phụ mẫu người đồng ý sao? Các người sẽ có kết quả tốt sao?”

Lời này của Ngụy La có chút nặng, nhưng cũng là vì lo lắng cho nàng ấy mới nói như vậy. Quả nhiên, hốc mắt Lương Ngọc Dung phấp phồng, tiểu cô nương vẫn luôn tùy tiện bây giờ lại trở nên luống cuống, rất lâu mới lắp bắp nói: “Ta không nghĩ là Thường Dẫn ca ca phiền toái, ta có thể chăm sóc huynh ấy cả đời...” Lương Ngọc Dung bĩu môi mỉa mai, ánh mắt rồi lại: “A La, ta cũng không biết có phải mình thích huynh ấy không. Mỗi lần nhìn thấy huynh ấy ta đều thấy đau lòng, người nhỏ nhắn như vậy cần phải hoạt động hơn bây giờ mới đúng. Lần trước ta thấy bệnh của huynh ấy tái phát, người còn nhớ lúc chúng ta qua thăm không? Ta nhìn cũng thấy đau, huynh ấy còn có thể cười được”. Nói xong Lương Ngọc Dung cúi đầu, lặp lại lần nữa: “Ta chính là đau lòng...”

Hóa ra lại là do lúc đó...

Ngụy La vỗ trán, không nghĩ tới bản thân chính là chữa lợn lành thành lợn què, nàng vốn muốn để Lương Ngọc Dung biết khó mà lui, ngược lại khiến nàng ấy sinh ra đồng cảm.

Đây hẳn là số mệnh rồi, cho dù nàng có ngăn cản thế nào, việc nên xảy ra cuối cùng cũng sẽ xảy ra.

Ngụy La nghĩ nghĩ một chút, nói: “Nhưng phụ mẫu người sẽ không đồng ý”.

Phu thê Bình Viễn Hầu mặc dù yêu thương Lương Ngọc Dung, nhưng ai sẽ nguyện ý gả con mình cho một người tàn phế? Lương Ngọc Dung cũng hiểu điều này, lúng túng một chút, cuối cùng cái gì cũng không nói. Nàng ấy ngẩng đầu nhìn Ngụy La: “Vậy ta tới gặp mặt Thường Dẫn ca ca lần cuối, tặng cho huynh ấy bao mứt này được không?”

Ngụy La nhớ tới kết cục bi thảm của Lương Ngọc Dung đời trước, không đành lòng, gật gật đầu nói: “Được, là gặp lần cuối”.

Trước kia Ngụy La luôn đề phòng Lương Ngọc Dung, sợ nàng ấy thích Ngụy Thường Dẫn. Bây giờ có phòng cũng không được, nếu như đã thích, Ngụy La chỉ có thể nghĩ biện pháp giúp một tay, không thể để bọn họ giảm lên vết xe đổ đời trước. Nếu có thể khiến Lương Ngọc Dung và Ngụy Thường Dẫn người có tình trở thành người một nhà, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Chỉ là, Ngụy Thường Dẫn thích Lương Ngọc Dung sao? Đời trước cuối cùng hắn cũng không chịu gặp Lương Ngọc Dung, vậy tình cảm của hắn với Lương Ngọc Dung đến tột cùng là như thế nào?

Ngụy La còn phải nghĩ kỹ lại đã.

*** **

Dung Viện.

Sau khi Lương Ngọc Dung rời đi, Ngụy La đến gian phòng của Ngụy Thường Dẫn.

Trong phòng, Ngụy Thường Dẫn ngồi ở bàn tròn bằng gỗ tử đàn chạm khắc hoa văn tinh xảo. Trước mặt hắn là hai túi mứt, một túi là bí đao mềm, một túi là mứt hải đường. Hắn rũ mắt, ngón tay thon dài đặt trên xe lăn gỗ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ngụy La đứng ở cửa một hồi lâu mà Ngụy Thường Dẫn cũng không phát hiện ra.

Ngụy La gõ gõ lên Trục Linh môn, lúc này hắn mới ngẩng đầu, cười cười nói: “A La tới à”.

“Đại ca”. Ngụy La rất ít tới Dung Viện, bởi vì Lương Ngọc Dung, nàng tới nơi này thường xuyên hơn trước nhiều. Ngụy La nhìn túi mứt trên bàn, biết mà còn hỏi: “Đây là Ngọc Dung tặng đại ca sao? Đại ca nếm thử chưa, hương vị rất tốt”.

Ngụy Thường Dẫn nâng tay phải lên, đem mứt bí đao mềm đẩy tới trước mặt nàng, lại cười nói: “Ca ca mới nếm thử, nếu muội thích, liền cầm hết đi”.

Ngụy La vội vàng khua tay từ chối: “Đây là do Ngọc Dung tặng ca ca, nếu muội lấy đi nàng ấy nhất định tức giận, vẫn là Thường Dẫn ca ca tự mình ăn đi”.

Nguy Thường Dẫn nhớ tới gương mặt nhỏ nhắn cười xán lạn của Lương Ngọc Dung khi mang đồ tới tặng, nhin không được mà cong cong khóe môi.

Nguy La nhớ tới mục đích đến đây, ngồi đối diện hần trên ghế đôn thù ngũ sắc lấp lánh bằng gỗ từ đàn, ngẩng đầu, do dự rất lâu, nhin không được hỏi: “Thường Dẫn ca ca, huynh cảm thấy Ngọc Dung là cô nương thế nào?”

Câu hỏi này có chút đột ngột, Nguy Thường Dẫn hơi kinh ngạc, không trả lời.

“Ngọc Dung từ nhỏ đối với ai cũng nhiệt tình, tâm địa lương thiện, là một cô nương tốt. Những điều này không cần muội nói, Thường Dẫn ca ca khẳng định cũng nhìn ra được”. Nguy La không quanh co lòng vòng, khai môn kiến địa nói: “Nhưng nàng ấy cũng là một người cứng đầu, chưa đụng vào tường thì còn chưa quay đầu. Nàng ấy quá thân cận với Thường Dẫn ca ca, khó tránh sẽ khiến người ta bần tán, muội là tỷ muội tốt của nàng ấy, lúc nào cũng muốn tốt cho nàng ấy. Thường Dẫn ca ca nếu thật sự không có ý gì khác với nàng ấy, vậy không nên lui tới nữa”.

Nguy Thường Dẫn không tự chủ nắm chặt tay vịn, con người đen láy, nhin không ra tâm tình. Hần lúc nào cũng mang bộ dáng đăm đăm, cuối cùng trong mắt cũng lộ ra một chút bối rối, trầm mặc rất lâu cũng không biết nên trả lời Nguy La thế nào.

Hần sớm biết người như hần không thể lấy bất kỳ ai, cho dù lấy ai cũng là lãng phí. Chính vì như thế, hần khép kín tình cảm của mình, đè nén bản thân, không cho phép động tâm với bất kỳ ai. Nhưng không nghĩ có một ngày, một tiểu cô nương mạnh mẽ xông tới, không quan tâm, không ngó ngang cứ vậy liều mạng xông vào cuộc sống của hần, đối với hần nhiệt tình lại cẩn thận, hần biết nàng là đồng tình với hần, nhưng trong lòng lại sinh ra cảm động.

Nguy Thường Dẫn không kim lòng được muốn tới gần nàng ấy, muốn hấp thu càng nhiều hơi ấm từ nàng ấy.

Đáng tiếc, hần quên mất mình chỉ là một kẻ tàn phế, không thể mang lại hạnh phúc cho người khác.

Nguy Thường Dẫn trầm mặc rất lâu mới nói: “Được, từ nay ca ca sẽ không gặp nàng ấy nữa”.

Nguy La vốn không phải muốn khiến Đại ca biết khó mà lui, nàng chỉ là muốn kích thích huynh ấy một chút thôi. Nàng suy nghĩ một chút, lại nói: “Nếu Thường Dẫn ca thích Ngọc Dung, tranh thủ đi không tốt sao. Cái gì mà sợ liên lụy với không liên lụy, hai bên lưỡng tình lưỡng duyệt tình nguyện kết làm phu thê vốn là nên nâng đỡ lẫn nhau. Nếu huynh sợ liên lụy đến nàng ấy, vậy tích cực một chút, trị tốt thương tật ở chân là được!”.

Nguy Thường Dẫn nhin Nguy La, có lẽ vì không đoán được nàng đổi giọng nhanh như vậy.

Nguy La quay đầu, chậm chạp nói: “Lần trước ở Thiên Phật Tự, vị trụ trì Thanh Vọng kia không phải nói vết thương trên đùi có thể trị được sao, chỉ cần tìm đại phu tên là Phó Hành Vân là được...”

Nguy Thường Dẫn cười nói: “Ca ca đã sai người tìm, vẫn không tìm được”.

Nguy La nghẹn họng, không nói được gì.

Cái gì nên nói nàng cũng nói rồi, trước khi đi chỉ để lại một liều thuốc mạnh: “Phụ mẫu Ngọc Dung đang thương lượng hôn sự cho nàng ấy, nếu Thường Dẫn ca ca không sớm hiểu rõ một chút, sau này cũng không có ai tặng điểm tâm và mút cho huynh đâu”. Nói xong, nàng nhin thoáng qua mút bí đao trên bàn, xoay người đi ra ngoài.

Nguy Thường Dẫn ngồi trên xe lăn nhin Nguy La đi xa, thân thể ngửa ra sau, mặt mày tựa người lên xe lăn gỗ, hai mắt chậm rãi nhắm lại.

*** **

Cửa Phủ Anh Quốc Công.

Một chiếc xe ngựa lộng lẫy nắp xanh dừng ở trước cửa hẻm nhỏ.

Khương Diệu Lan mặc xiêm y trắng thù hoa ngọc lan, bên ngoài khoác áo choàng bằng hồ ly, bà nhin phủ đệ quen thuộc trong trí nhớ, trong lòng trăm mối ngón ngang. Bà từng ở đây trải qua vài mùa xuân thu, còn sinh ra một đôi long phượng thai trắng trẻo đáng yêu. Lúc bà kiên quyết ra đi, chưa bao giờ nghĩ sẽ trở lại nơi này.

Bây giờ bà chẳng qua mới vừa nhin thấy hai đứa nhỏ một lần, liền nhin không được mà quay về đây.

Mười lăm năm, A La và Thường Hoàng đều đã trưởng thành rồi. Lúc trước trăm cay nghìn đắng để bọn nhỏ lại mà rời đi, bọn nó còn nhỏ xíu, giống như đụng vào liền vỡ. Bây giờ A La đã là một đại cô nương, Thường Hoàng cũng là nam nhi bảy thước... Bọn họ có lẽ đã sớm quên mẫu thân ruột thịt của mình.

Khương Diệu Lan ngồi trong xe ngựa nhin chóc lát, cuối cùng xoay người nói với thị nữ: “Đi thôi, chúng ta trở về quán trọ”.

Thị nữ không hiểu dụng ý của bà, đi qua nhiều chỗ như vậy, chẳng lẽ chỉ vì đứng nhin? Mặc dù rất tò mò, nhưng thị nữ cũng không hỏi nhiều.

Thị nữ nhắc rèm vải lên, vừa muốn thỉnh Khương Diệu Lan vào xe ngựa, liền thấy ở cửa Phủ Anh Quốc Công có một người đi ra, thần thái hoảng loạn, bước chân vội vàng. Nguy Côn mặc áo bào dệt kim tối màu, nghe người gác cổng nói bên ngoài có một người, bộ dáng miêu tả rất giống Khương Diệu Lan, ông lập tức bỏ việc trong tay, ngay cả giày cũng không kịp đổi liền vội vàng đi ra đây.

Nguyệt Côn đứng ở cửa, nhìn nữ nhân che mặt trên chiếc xe ngựa, trái tim trong ngực đập liên hồi. Ông sợ mình nhìn lầm, lại sợ chỉ cần chớp mắt một cái, nàng sẽ biến mất không thấy đâu.

Khương Diệu Lan cũng nhìn thấy ông, kinh ngạc đứng trên xe ngựa, bà cũng không quay đầu lại, khom lưng đi vào trong xe.

Xe ngựa không chờ Nguyệt Côn, phu xe giơ cao roi quất ngựa muốn lên đường.

Nguyệt Côn hoàn hồn, cất bước chạy nhanh tới, áo bào bay bay, lúc này ông cũng chẳng quan tâm mặt mũi hay thân phận, chỉ muốn cản bà lại, nhất định phải ngăn bà lại! Cuối cùng ông cũng đuổi kịp xe ngựa, liều lĩnh dừng lại phía trước tuấn mã: “Dừng lại!”

Phu xe sợ đụng phải người, vội vàng nắm chặt dây cương dừng xe, bất mãn trách mắng: “Người không muốn sống nữa phải không?”

Nguyệt Côn cắn bản không để ý, ánh mắt nhìn chăm chăm rèm che đã hạ xuống, trong mắt có khẩn cầu, thanh âm run rẩy nói: “Dừng đi... Cầu nàng, đừng đi, để ta nhìn nàng”.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Thiếu niên hăng hái

Phu xe không đuổi ông đi, hướng về người bên trong xe xin chỉ thị: “Phu nhân, người xem làm sao bây giờ...”

Khương Diệu Lan nhắm chặt mắt, rất lâu sau mới chậm rãi mở ra, thanh âm kiên định từ trong xe truyền ra: “Không cần để ý tới hắn”.

Phu xe được lệnh, lúc nhìn lại Nguyệt Côn liền có chút không kiên nhẫn. Bọn họ đều là người Ở Nhung, tính cách thô lỗ tàn bạo, bởi vì cổ kỵ đây là lãnh thổ của Đại Lương mới không trực tiếp nghiền qua người, xem như cũng khách khí lắm rồi. Bây giờ được Khương Diệu Lan dẫn dò, phu xe trực tiếp vung roi quất lên móng ngựa, không chút lưu tình chạy qua Nguyệt Côn.

Nguyệt Côn kinh ngạc mở to mắt, nhanh chóng tránh qua một bên, ông mới vừa đứng vững, vó ngựa liền nặng nề rơi lên chỗ ông vừa đứng, giương cao vó ngựa khuấy lên một trận bụi bặm. Xe ngựa đình xanh cứ thế chạy qua ông, màn xe bị gió thổi lên lại rơi xuống, ông nhìn qua khe hở, có thể thấy được gò má quen thuộc, còn chưa kịp tìm tòi nghiên cứu, xe ngựa đã nghênh ngang rời đi.

Nguyệt Côn cứng người đứng tại chỗ nhìn hướng xe ngựa rời đi, kích động không thể kiềm chế được.

Là nàng, thật sự là nàng.

Qua nhiều năm như vậy rồi, cuối cùng nàng cũng trở lại.

Giọng nói Khương Diệu Lan ông còn nhớ rất rõ, chỉ cần nghe qua liền có thể khẳng định. Bởi vì lúc nàng nói chuyện âm cuối có hơi cao lên, kéo thật dài, mềm mại lại mang theo kiêu mỹ, điều này ông không tài nào quên được.

Nàng trở về lúc nào, sao lại ở chung một chỗ với người Ở Nhung? Mấy năm nay nàng đi đâu? Nàng về Phủ Anh Quốc Công là để gặp hai đứa nhỏ sao?

Nguyệt Côn không kiềm chế được mà nghĩ ngợi lung tung, tâm tình xúc động tới thiếu chút nữa đã kéo con ngựa đỏ thẫm bên cạnh mà đuổi theo xe ngựa. Nhưng ông mới vừa phi thân lên ngựa, chợt nhớ ra gì đó lại dừng lại. Lúc này nàng không muốn gặp ông, ông tùy tiện đuổi theo chỉ khiến nàng thêm chán ghét. Giống như lúc này vậy, nàng không chịu xuống gặp ông một lần, hẳn tâm lệnh cho phu xe cứ thế mà đi qua.

Nguyệt Côn nắm chặt dây cương, mu bàn tay nổi gân xanh, ông giằng giũa rất lâu, rốt cuộc quyết định nhảy xuống ngựa. Người gác cổng chạy ra đón tiếp, Nguyệt Côn đưa dây cương cho hắn, cũng không trực tiếp về phủ, mà gọi thị vệ đang núp trong bóng tối, dặn dò: “Đuổi kịp chiếc xe ngựa vừa rồi, xem coi nó dừng ở đâu... Người trong xe đi nơi nào. Cho dù nghe được gì cũng đều báo cáo lại”.

Thị vệ mặc áo vải xanh đen gật đầu nhận lệnh: “Thuộc hạ tuân mệnh”.

Nguyệt Côn không nói gì nữa, hồn bay phách lạc đi vào phủ.

Trong Tùng Viên, Nguyệt La mới từ Dung Viện về, nhìn thấy Nguyệt Côn, lại nhớ tới lúc này nàng đi Đại Từ Tự xin bùa bình an, đôi mắt hạnh cong cong, vui vẻ tiến lên nói: “Phụ thân, hôm nay con và Thường Hoảng đi Đại Từ Tự, xin cho người một cái bùa bình an”. Nói xong, nàng lấy trong tay áo ra một cái túi thơm đỏ thẫm, bên trong bỏ bùa bình an, đưa cho Nguyệt Côn: “Đây là do chính trụ trì làm lễ, có thể bảo vệ bình an cả đời”.

Nguyệt Côn mắt hôn mắt vừa nhận lấy, cầm trong tay xoay xoay hai lần, không biết trong đầu đang nghĩ gì. Bỗng nhiên ông ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng rõ nhìn Nguyệt La: “A La, hôm nay con đi Đại Từ Tự có gặp ai không?”

Nguyệt La nghiêng đầu, không rõ có chuyện gì, hỏi ngược lại: “Hôm nay con gặp rất nhiều người, không biết phụ thân nói tới ai?”

Nguy Côn dừng lại, ngẫm nghĩ một chút lại khó nói nên lời: “Ví dụ như, con cảm thấy quen thuộc...”

Nguy La theo lời của phụ thân suy nghĩ một lát, lắc đầu nói: “Không có”.

Trong ánh mắt Nguy Côn khó tránh khỏi có chút thất vọng, gật nhẹ đầu, không nói gì với Nguy La nữa, đi về hướng thư phòng.

Nếu là bình thường, Nguy La tặng ông bữa bình an, Nguy Côn nhất định sẽ vui mừng cao hứng, hỏi thăm nàng ngoài Đại Từ Tự còn đi chỗ nào khác nữa không. Nhưng hôm nay phụ thân lại trầm mặc ít nói, chỉ sợ ngay cả đồ đang cầm trong tay là gì cũng không biết, chỉ biết ngẩn ngơ rời đi.

Nguy La đứng tại chỗ nhìn bóng lưng ông, nụ cười trên mặt dần thu lại, trở nên vô cùng khó đoán.

*** **

Hôm nay là ngày thi cưới ngựa bắn cung.

Đại điển thi đấu được dựng ở võ trường sau Thái Dịch Trì, mời rất nhiều thanh niên dũng sĩ trong triều tới tham gia. Võ trường nằm trên bãi đất mênh mông không thấy điểm cuối, lúc này đang là cuối mùa thu, cỏ hoàng vân (1) cũng trở nên khô héo, lá khô rơi đầy trên mặt đất, gió lạnh cuốn lá đi tăng thêm vài phần phóng khoáng phong tình. Ở phía bắc võ trường có dựng lên khán đài ở hai bên để mọi người xem thi đấu.

Nguy La và Lương Ngọc Dung được Triệu Lưu Ly mời đi theo, đặc biệt trợ trận cho dũng sĩ Đại Lương.

Triệu Lưu Ly là công chúa cao quý, tất nhiên ngồi chung với Sùng Trinh Hoàng Đế và Trần Hoàng Hậu sau vãn án tử đàn, Nguy La và Lương Ngọc Dung cũng được hưởng lấy chút hào quang, ngồi trên một tầng. Tâm nhìn ở đây rất tốt, có thể đem toàn bộ võ trường thu vào tầm mắt, nhìn rõ không sót thứ gì.

Chỉ thấy hai bên võ trường có hai hàng người đứng thẳng, một bên mặc áo chéo Hồ Phục của Ô Nhung, một bên mặc đồ của dũng sĩ Đại Lương màu xanh đen dệt kim thêu hoa văn tối màu. Người Ô Nhung có chút thô, lưng hùm vai gấu, thoát nhìn rất dọa người.

Ngược lại, người Đại Lương mặc dù không tráng kiện bằng, nhưng tuyệt không thua về khí thế, một đám người oai hùng hiên ngang. Đặc biệt là người cười ngựa đứng đầu - Triệu Giới, rõ ràng mặc xiêm y giống hết người khác, nhưng trên người lại nhiều thêm vài phần oai hùng. Cổ áo của hắn thêu hoa văn cánh sen cuộn tròn viền theo mép vải, sống lưng thẳng tắp, mày kiếm nhập tẩn, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, không cần mở miệng đã đủ làm người khác có cảm giác áp bách vô hình.

Nguy La ngẩng đầu, muốn nhìn cho kỹ lại xấu hổ, ánh mắt mơ hồ hết như kẻ trộm.

Triệu Lưu Ly và Lương Ngọc Dung thấy nàng như vậy, nhin không được cười xì một tiếng. Ai mà chẳng biết hai người họ đính hôn rồi chứ? Cho dù quang minh chính đại nhìn cũng không có ai nói gì, vậy mà da mặt Nguy La mỏng, khi không lại khiến cho người khác chế cười.

Triệu Lưu Ly ghé vào tai Nguy La, nhỏ giọng nói: “A La, ca ca ta đang nhìn ngươi”.

Nguy La động tâm, nghe thấy lời Triệu Lưu Ly nói, men theo tầm mắt nàng ấy nhìn lại, chỉ thấy Triệu Giới ngồi trên con ngựa Thanh Hải màu trắng xám, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, nhìn nàng chỗ nào chứ? Lúc này Nguy La mới phát giác mình bị lừa, mặt hạnh tròn tròn, trừng Triệu Lưu Ly một cái.

Triệu Lưu Ly này, từ lúc ở với Dương Chân liền học thói xấu!

Nguy La không thèm đáp lại hai người bọn họ, vô cùng chuyên tâm nghe lão công công bên cạnh Sùng Trinh Hoàng Đế đọc quy tắc trận đấu.

Thi đấu cười ngựa bắn cung tổng cộng có ba trận, trận đầu so tài bắn cung, trận hai so tài cười ngựa, trận thứ ba so cười ngựa bắn cung. Ở mỗi trận mỗi bên sẽ phái ra ba người thi đấu, theo quy tắc ba ván thắng hai để quyết định thắng bại cuối cùng. Triệu Chương bị phân tới trận thứ hai – thi cười ngựa, Triệu Giới được xếp vào trận ba, đối đầu với hoàng tử Mặc Sĩ Chân của Ô Nhung.

Một trận đấu diễn ra khoảng nửa canh giờ, tới thiểu phải đợi một canh giờ mới tới phiên Triệu Giới thi đấu. Nguy La nhìn Triệu Giới tới thất thần, lúc hoàn hồn lại liền thấy Triệu Giới cũng đang nhìn nàng mỉm cười. Má Nguy La nóng như phỏng, nhưng không thu hồi tầm mắt, miệng mở ra hớp lại nói với hắn một câu: “Thi đấu cho tốt”.

Triệu Giới cong mắt thành ý cười, thu hồi tầm mắt, nói với Sùng Trinh Hoàng Đế trên khán đài: “Nhi thần nhất định không phụ mong đợi của phụ hoàng”.

Sùng Trinh Hoàng Đế gật đầu hài lòng, phát tay ý bảo hắn và mọi người tiếp tục trận đấu.

Triệu Giới nắm dây cương, cười ngựa rời đi.

Chẳng biết tại sao, Nguy La cảm thấy hắn nói câu kia là cho mình nghe. Nàng sờ sờ gò má đỏ bừng của mình, mím môi vui mừng. Từ sau khi cung yến bọn họ đã mấy ngày chưa gặp mặt, Nguy La vừa nhìn thấy hắn liền nhớ tay mình đã từng nắm thứ kia, vừa ngượng ngùng lại thẹn thùng, nhưng không thấy phản cảm. Bởi vì nàng cũng thích hắn, muốn hắn được vui vẻ. Hôm nay vừa nhìn thấy, Nguy La mới phát hiện nàng cũng rất nhớ hắn.

*** **

Cung nhân cầm dùi trống trong tay, nặng nề gõ lên trống da trâu lớn, ba tiếng “thùng thùng thùng” vang lên, báo hiệu đại điển cưỡi ngựa bắn cung chính thức bắt đầu.

Lão Công Công ở trên khán đài cao giọng nói: “Trận đấu cưỡi ngựa bắn cung trận đầu tiên, thi bắn cung - -”.

Theo hiệu lệnh này, hai bên mỗi bên có ba thanh niên dũng sĩ tiến vào võ trường, trong đó có một người đứng là Tam ca ca của Ngụy La – Ngụy Thường Huyền. Năm nay Ngụy Thường Huyền mới vừa nhọc quán, đứng nhìn hấn trước kia chỉ là hài tử bất hảo, sau khi lớn lên lại là công tử đáng vẻ đường hoàng, tác phong nhanh nhẹn. Hấn cười tuấn mã đi tới chính giữa võ trường, ôm quyền hành lễ với đối phương, có chút suy tính gì đó.

Ngụy La biết rõ Ngụy Thường Huyền từ nhỏ am hiểu bắn cung, độ chính xác rất cao, chỉ là không biết so với người Ô Nhung thì như thế nào?

Hơn mười vị cung nhân đẩy mục tiêu đi xa, lão công công đang giảng giải quy tắc của trận đấu. Trên võ trường có tổng cộng mười mục tiêu, cái sau xa hơn với cái trước, mỗi người theo thứ tự ra sân, mở cung, lắp tên, tính theo mục tiêu xa nhất bắn được, người bắn trúng xa nhất ở bên nào thì bên đó thắng.

Người Đại Lương ra sân đầu tiên là nhi tử của một vị Hộ Bộ Thượng Thư, hấn ta rút một mũi tên trong bao ra, lắp vào cung tên khảm sừng, động tác lưu loát như nước chảy mây trôi, hấn rất nhanh bắn ra ba mũi tên, đều trúng chính giữa hồng tâm! Đến mục tiêu thứ tư lại bắn chệch hồng tâm, mục tiêu thứ năm xa ba trượng so với mục tiêu thứ tư thì trúng lệch nửa bên phải, miễn cưỡng tới mục tiêu thứ sáu thì bay ra ngoài.

Như thế coi như chi bắn trúng năm mục tiêu.

Người tiếp theo là dũng sĩ của Ô Nhung, cũng là nhi tử của Hộ Bộ Thượng Thư Ô Nhung, cũng bắn trúng năm mục tiêu.

Người Đại Lương thứ hai bắn trúng sáu mục tiêu.

Người Ô Nhung thứ hai bắn trúng bảy mục tiêu, thêm một người bắn trúng tám mục tiêu, việc này khiến tình huống bên Đại Lương trở nên khản trương.

Hoàng đế Ô Nhung hàm súc cười một tiếng, hai tay chấp lại nói với Sùng Trinh Hoàng đế: “Đa tạ”.

Sùng Trinh Hoàng Đế miễn cưỡng cười, đem hy vọng đều ký thác trên người Ngụy Thường Huyền.

Ngược lại Ngụy Thường Huyền không chút hoang mang, lạnh nhạt cưỡi ngựa đi dạo hai vòng, đo đạc một chút khoảng cách giữa chỗ bắn và mục tiêu thứ mười. Hấn trực tiếp bỏ qua chín mục tiêu trước, từ trong bao đựng tên rút ra một mũi tên, kéo căng dây cung, nheo một mắt lại nhắm vào hồng tâm nơi xa xôi.

Người xem nhin không được thay hấn đồ mờ hời, hành động này thật sự mạo hiểm, nếu không bắn trúng vậy trận này coi như không trúng một mục tiêu nào cả!

Ngay cả Sùng Trinh Hoàng Đế cũng không nhin được mà nhú mày.

Ngụy Thường Huyền không chút bối rối, hấn không chớp mắt nhìn chằm chằm hồng tâm thứ mười, tay phải không báo trước buông ra, “Vút” một tiếng, một cái bóng nhanh chóng xẹt qua - -

Trúng giữa hồng tâm!

Trên khán đài vang lên tiếng hô hào vang dội, ngay cả đối thủ Ô Nhung cũng nhin không được mà gật đầu tán thưởng.

Ngụy Thường Huyền quay đầu ngược lại, khoe môi cong lên cười hăng hái, đi theo hai người còn lại trở về khán đài.

Không cần nghi ngờ, trận này Đại Lương thắng.

Sắc mặt Ô Nhung hoàng đế biến chuyển nhanh chóng, ông nói với Sùng Trinh Hoàng Đế: “Nhân tài Đại Lương quả nhiên rất nhiều”.

Sùng Trinh Hoàng đế cười cười, học bộ dáng vừa rồi của ông ta, nói: “Đa tạ, đa tạ”.

*** **

Trận thứ hai là thi cưỡi ngựa.

Ngụy La vừa rồi chăm chú theo dõi trận đấu, vừa nghiêng đầu liền không thấy Lương Ngọc Dung bên cạnh đâu, tò mò hỏi: “Ngọc Dung đâu rồi?”

Triệu Lưu Ly cũng không biết nàng ấy rời đi lúc nào, đành hỏi cung nữ mặc xiêm y xanh lục bên cạnh, cung nữ bấm lại rõ ràng: “Lương cô nương hình như có chút việc, đã rời đi trước”.

Lúc này nàng ấy có thể có việc gì?

Ngụy La vô cùng buồn bực, vốn nàng cũng không nghĩ gì nhiều, nhưng trong đầu đột nhiên lóe lên một ý niệm, vội vàng nhìn qua bên khán đài bên kia. Quả nhiên thấy Ngụy Thường Dẫn vốn đang ngồi bên đó cũng không thấy đâu! Ngụy La lập tức đoán được là chuyện gì, vừa tức vừa giận, chỉ tiếc rèn

sắt không thành thép, trong lòng hung hăng mắng Lương Ngọc Dung một trận.

Ngụy La suy đi nghĩ lại, cũng không ngồi yên được, viện cớ đi nhà nhỏ, nói với Triệu Lưu Ly một tiếng liền rời khỏi khán đài.

Sau khán đài không xa là cửa chính của võ trường, nàng men theo cửa chính đi ra ngoài, đi qua một con đường lát đá xanh trồng đủ loại cây thủy sam (2) hai bên đường, phía trước chính là hậu hoa viên. Ngụy La đi về phía trước một đoạn, quả nhiên dưới gốc cây thủy sam nhìn thấy hai người.

Lương Ngọc Dung mặc áo màu xanh nhạt và váy thắt lưng cao, ngồi trên một tảng đá dưới tán cây, đầu cúi xuống, không biết đang nói gì với Ngụy Thường Dẫn. Ngụy Thường Dẫn vẫn ngồi trên xe lăn gỗ, lẳng lặng nhìn nàng ấy, ánh mắt trong suốt lại dịu dàng, cánh môi mở ra hớp lại, vẻ phần nói gì, Ngụy La cách xa quá không nghe được.

Sau đó Ngụy Thường Dẫn thấy Lương Ngọc Dung khóc, vẻ mặt hẩn trầm xuống, có chút luống cuống, từ trong tay áo lấy ra một cái khăn lụa đưa cho nàng ấy lau nước mắt. Lương Ngọc Dung không nhận, cúi đầu yên lặng khóc, cũng may chỗ bọn họ đứng tương đối bí mật, bình thường cũng hiếm ai qua lại. Nếu không phải Ngụy La ra sức tìm kiếm, chắc cũng chẳng có ai phát hiện ra chỗ này.

Ngụy Thường Dẫn thấy Lương Ngọc Dung không nhận, bắt đắc dĩ thở dài một tiếng, cầm khăn lụa, động tác dịu dàng tự mình lau nước mắt cho nàng ấy.

Đây là lần đầu tiên Ngụy La thấy đại ca nhà mình đối xử với người khác tỉ mỉ ôn nhu như vậy.

Huỳnh áy chắc là cũng thích Lương Ngọc Dung? Đồi trước chắc là vì chân có bệnh mới bắt đắc dĩ bỏ qua nàng ấy.

Đã có cơ hội làm lại một lần, nếu đã tới mức này, Ngụy La không muốn phụ mẫu Lương Ngọc Dung chia rẽ bọn họ như trước kia. Nàng nhất định phải nghĩ cách chữa lành bệnh cho Ngụy Thường Dẫn, cho dù không trị khỏi cũng sẽ giúp bọn họ người có tình sớm thành người một nhà.

Quyết định xong, Ngụy La cũng không tiến lên mà xoay người rời đi.

Trở lại trên khán đài của võ trường, Triệu Lưu Ly nghiêng đầu hỏi Ngụy La: “A La, sao người đi lâu vậy? Trận đấu thứ hai đã xong rồi”.

Ngụy La mỉm môi giải thích: “Ta đi nhầm đường cho nên mới lâu một chút...” Nàng nói lảng sang chuyện khác, nhìn về phía võ trường hỏi: “Đấu xong rồi sao? Ai thắng?”

Trận thứ hai là Triệu Chương đấu với người Ô Nhung.

Triệu Lưu Ly liếc mắt nhìn Sùng Trinh Hoàng Đế, bà vai rụt lại, nhỏ giọng nói: “Ngũ ca xảy ra chút chuyện, người Ô Nhung thắng”.

(1) Cỏ Hoàng Vân (草黄云)

(2) Cây thủy sam (水杉) là loại cây gỗ lớn (loài thông) có nguồn gốc ở vùng Hồ Bắc-Tứ Xuyên, TQ

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Ôm hán một cái

Thua rồi?

Ngụy La cảm thấy hơi kinh ngạc. Người Ô Nhung lớn lên trên yên ngựa, nghe nói bọn họ bắt đầu học cưỡi ngựa từ khi lên năm, ai cũng học cưỡi ngựa, ngay cả phụ nữ cũng có thể cưỡi ngựa rong ruổi trên thảo nguyên. Cho dù Triệu Chương thua trận này cũng không hẳn là việc quá mất mặt, nhưng nghe theo ý tứ của Triệu Lưu Ly, hình như cuộc tranh tài này vốn sẽ không thua.

Chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì?

Ngụy La vốn muốn hỏi Triệu Lưu Ly liền thấy sắc mặt Sùng Trinh hoàng Đế ở bên cạnh không tốt lắm, nàng ngập ngừng một chút, vẫn là không hỏi nữa.

Cũng vừa kịp lúc trận tranh tài thứ ba bắt đầu.

Trận này là đấu cưỡi ngựa bắn cung, mặc dù mỗi đội có ba người thi đấu, nhưng chủ yếu vẫn là quyết đấu giữa Triệu Giới và Mặc Sĩ Chân. Quy tắc trận đấu là mỗi người cưỡi tuần mã quanh võ trường một vòng, đồng thời có cung nhân ở ngoài sân thả chim sẻ, đội nào bắn được tổng số chim sẻ nhiều nhất thì đội đó thắng. Bởi vì hai trận trước Đại Lương và Ô Nhung hòa nhau nên trận đấu này rất quan trọng, ánh mắt mọi người đều đặt lên những người trên sân, ngay cả Ngụy La và Triệu Lưu Ly trên khán đài cũng không tự chủ mà trở nên khẩn trương.

Trống da trâu bên ngoài vang lên những tiếng “thùng thùng” vang dội, một đống sĩ đầu tiên của Ô Nhung ra sân.

Hai khắc sau, người Đại Lương và Ô Nhung mỗi bên lần lượt bắn được mười lăm và mười tám con chim sẻ, phần còn lại quyết định bởi Triệu Giới và Mặc Sĩ Chân.

Mặc Sĩ Chân cười tuần mã thượng cấp màu đen đi ra, trên người hắn là Hồ Phục thêu chữ Mặc, lưng dài vai rộng, khí thế uy phong lẫm liệt. Hắn ta nâng tay phải đập lên ngực trái, hướng về Sùng Trinh Hoàng Đế và Ô Nhung Hoàng Đế trên khán đài thi lễ một cái, tiếp theo nắm chặt dây cương trong tay, hào khí ngất trời hô lên một tiếng Giá, cả người giống như tên rời cung xông ra ngoài - -

Cùng lúc đó, hơn mười con chim sẻ bị cung nhân thả ra ngoài đều cất cánh, cùng nhau phóng lên trời xanh, xẹt qua đỉnh đầu Mặc Sĩ Chân.

Mặc Sĩ Chân rút tên lấp lên cung, động tác lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, nhắm ngay một con chim sẻ liền bắn tên đi. Chim sẻ rơi xuống chỗ hắn ta đang đứng, hắn ta cũng không thèm nhìn một cái, liền tiếp bắn tên thứ hai, thứ ba... Đường như không trật phát nào, bách phát bách trúng!

Cung nhân ở bên cạnh trợn mắt há mồm đến: “Mười bốn, mười lăm, mười sáu...”

Hắn ta chạy hết một vòng võ trường rồi quay về, tổng cộng bắn trúng hai mươi một con chim sẻ! Hơn nữa lúc này người Ô Nhung bắn được mười tám con, mọi người đang lặng lẽ tính toán trong lòng, nhìn không được toát mồ hôi thay Triệu Giới. Nếu muốn Đại Lương thắng, Triệu Giới ít nhất phải bắn được hai mươi lăm con, nhưng vừa rồi Mặc Sĩ Chân bắn tên cực nhanh lại không hề ngừng nghỉ mới được nhiều đó, Triệu Giới có thể nhanh hơn hắn ta sao?

Ngay cả Sùng Trinh Hoàng Đế cũng nhíu chặt mày.

Ngụy La nhìn về hướng Triệu Giới, nói nàng không hề lo lắng là giả, dù sao nàng vẫn muốn hắn có được chiến thắng, nhưng lại không muốn làm hắn có áp lực quá lớn. Khi tham dự một cuộc đấu, chỉ cần làm hết sức là tốt rồi.

Trái lại Triệu Giới căn bản không có lấy một chút sốt ruột, hắn vẫn khí định thần nhàn như cũ, không nhanh không chậm. Mặc Sĩ Chân liếc nhìn Triệu Giới với ánh mắt sâu xa, Triệu Giới cũng không thèm để ý, chỉ quét mắt nhìn qua, về mặt một chút biến hóa cũng không có, nhảy lên ngựa phi tới điểm xuất phát. Triệu Giới cảm nhận được có ánh mắt nhìn mình, hắn nhìn qua chỗ Ngụy La. Bởi vì khoảng cách quá xa, Ngụy La không nhìn được Triệu Giới có vẻ mặt gì, chỉ biết hắn rất nhanh thu hồi ánh mắt, theo tiếng trống mà xông vào võ trường.

Thân hình Triệu Giới cao lớn, lúc cười trên lưng ngựa càng thêm cao ngất, áo bào xanh đen thêu hoa văn tối màu tung bay phấp phật trong gió, xen lẫn với tiếng gió rít qua từng đợt. Cả người hắn giống như bão kiểm tuột ra khỏi vỏ, tinh xảo lại sắc bén, chỉ đứng nhìn từ bên ngoài liền thấy quả thật là cảnh đẹp ý vui. Người trên khán đài thất thần một lát rồi lại lấy lại tinh thần, lúc đó Triệu Giới đã rút hai mũi tên trong bao đựng ra, lấp lên cung tên khảm sừng, nhắm ngay giữa không trung mà kéo căng dây cung - -

Mọi người rớt rít đổ mồ hôi lạnh, Tĩnh Vương định bắn hai mũi tên cùng lúc sao? Nếu như mục tiêu là vật tĩnh còn dễ, nhưng ở đây là chim sẻ đang bay giữa trời đó!

Không đợi mọi người hoài nghi, Triệu Giới đã bắn tên đi, hiếm khi hai con chim sẻ từ giữa không trung rơi thẳng xuống đất.

Triệu Giới không ngừng lại, lại lần nữa lấy hai mũi tên từ trong bao đựng ra, vẫn như cũ bắn trúng hai con chim sẻ.

Hoàng đế Ô Nhung trên khán đài kinh ngạc tới trợn tròn mắt, ông ta không thể tưởng tượng nổi chuyện này. Bách phát bách trúng cũng coi như thôi, còn là hai mũi tên đều trúng, nên biết cả Triệu Giới và chim sẻ đều di động, chẳng lẽ Tĩnh Vương này là tiên nhân ẩn hình sao? Tám năm trước hắn ra trận khiến quân đội Ô Nhung thất bại liên tiếp thì thôi, tám năm sau còn lợi hại như vậy! Ban đầu hoàng đế Ô Nhung trong đầu vẫn còn ý niệm đánh bại Triệu Giới, bây giờ ông ta lại bị Triệu Giới đã kích khiến tâm như tro tàn, nhưng cũng tâm phục khẩu phục.

Lần cuối cùng Triệu Giới lấy ra ba cây tên, cắm cả ba vào cung, nhắm ba con chim cuối cùng giữa không trung, buông tay.

Cung nhân bên cạnh cao giọng đếm: “Ba mươi lăm, ba mươi sáu, ba mươi bảy!”

Về mặt Mặc Sĩ Chân lúc xanh lúc đen, biến đổi thật sự là muôn màu muôn vẻ.

Không cần nghi ngờ, trận cười ngựa bắn tên này, Đại Lương thắng.

Triệu Lưu Ly cảm thấy thật là kinh tâm động phách, nàng theo dõi trận đấu vô cùng căng thẳng, từ đầu tới chân đều kéo căng, mắt mở thật to sợ mình bỏ qua điều gì. Bây giờ Triệu Giới thay đổi thế cục, chuyển bại thành thắng, nàng ấy cao hứng lắc lắc cánh tay Ngụy La: “Hoàng huynh thật lợi hại”.

Ngụy La cũng cảm thấy Triệu Giới rất lợi hại, nhưng nàng thẹn thùng, không muốn biểu lộ quá rõ, dù sao Sùng Trinh Hoàng Đế và Trần Hoàng Hậu đều ở đây, nàng cần phải thận trọng một chút. Có điều nàng thật sự cảm thấy Triệu Giới rất oai hùng, rất đẹp mắt, thật sự muốn chạy tới ôm hắn, đồng thời trong lòng cảm thấy vô cùng tự hào, người này là nam nhân của nàng, có thể không lợi hại sao?

Lão công công đứng trên khán đài tuyên bố kết quả của cuộc thi so tài bắn cung cười ngựa: trận đầu thi bắn cung – Đại Lương thắng, trận thứ hai thi cười ngựa – Ô Nhung thắng, trận thứ ba thi cười ngựa bắn tên – Đại Lương thắng. Theo quy tắc ba trận thắng hai, cuộc so tài này Đại Lương thắng chung cuộc.

Hoàng Đế Ỗ Nhung thua cam tâm, đứng lên hành lễ với Sùng Trinh Hoàng Đế nói: “Đại Lương quả là nhân tài xuất hiện lớp lớp, lớp sau kế thừa lớp trước, giới văn giới võ, đừng si Ỗ Nhung cam bái hạ phong”.

Ngoài miệng Sùng Trinh Hoàng Đế nói khách sáo khách sáo, nhưng về đắc ý trong mắt thế nào cũng không che dấu được.

*** **

Ỗ Nhung lần này tới Trung Nguyên còn có một mục đích chính yếu khác, chính là hòa thân.

Đối tượng hòa thân đúng là Tứ hoàng tử Mặc Sĩ Chân. Mặc Sĩ Chân năm nay hai mươi lăm, trong nhà có vô số mỹ cơ kiều thiếp nhưng lại chưa có chính thê. Ỗ Nhung Hoàng đế vốn muốn xin Sùng Trinh Hoàng Đế gả Lục công chúa Triệu Lưu Ly qua, nhưng Trần Hoàng Hậu không nỡ gả Triệu Lưu Ly đến nơi xa xôi như vậy, chuyện này đành gác lại.

Bây giờ Ỗ Nhung hoàng đế nhắc tới chuyện này lần nữa, Trần Hoàng Hậu mới nhớ tới mấy lời Triệu Giới nói cách đây vài ngày.

“Tuổi của Đan Dương và Mặc Sĩ Chân xấp xỉ nhau, lại là đích trưởng nữ của Phủ Trần Quốc Công, gả cho hoàng tử Ỗ Nhung cũng coi như môn đăng hộ đối. Nếu nàng ta tiếp tục ở lại Thịnh Kinh Thành, chính là không đi ra khỏi ngõ cụt được, gả đi chỗ xa một chút cũng tốt, nói không chừng thời gian lâu dài cũng tự mình thông suốt!”

Trần Hoàng Hậu nghĩ tới lời Triệu Giới nói, cũng cho rằng lời hấn nói không phải không có lý.

Nếu Cao Đan Dương còn ở Thịnh Kinh Thành sẽ thường nghe được tin của Triệu Giới và Ngụy La, khúc mắc sẽ càng lúc càng lớn, nói không chừng sẽ khiến nàng ấy rơi vào chấp niệm, hủy cả đời mình. Trần Hoàng Hậu nhìn Cao Đan Dương mặc xiêm y màu tím nhạt tay áo thêu hoa văn bách điệp, thấy Cao Đan Dương không yên lòng nhìn chăm chăm lên võ trường, không biết đang nghĩ cái gì. Trần Hoàng Hậu không một tiếng động thở dài, thu tâm mắt về, nói với Sùng Trung Hoàng Đế: “Bệ hạ, Bản Cung có ý này...”

Bên kia, Ngụy La thấy Triệu Giới rời đi, do dự một chút vẫn là tìm cơ rời khỏi khán đài.

Ngụy La biết mình không nên làm thế này, nhưng chính nàng cũng muốn gặp hấn... Có điều Ngụy La nghĩ lại một chút, nàng muốn gặp hấn thật cũng không phải chuyện gì mất mặt.

Nghĩ như vậy, tâm tình nàng tốt hơn nhiều.

Ngụy La biết sau khi Triệu Giới rời khỏi võ trường sẽ phải về hậu viện Bảo Thủ Điện nghỉ ngơi, chỗ đó vốn là tẩm điện của hấn, kể từ sau khi hấn xuất cung xây phủ liền không ở đó nữa, chỉ có ngẫu nhiên vào cung, đặc biệt lắm mới tới đó nghỉ ngơi một hai khắc.

Ngụy La chỉ đi qua một lần, còn là lúc nàng tám bảy, tám tuổi được Triệu Giới dẫn qua, hiện giờ đã quên nhiều rồi. Nàng dựa vào ký ức đi về phía trước, hai bên là cây thủy sam xanh um tươi tốt, cao vút lên trời, che hơn phân nửa bầu trời. Càng đi về phía trước nàng càng cảm thấy yên lặng, giống như chưa bao giờ đi con đường này.

Kim Lũ đi theo phía sau Ngụy La lo sợ bất an hỏi: “Tiểu thư, chúng ta không phải đi làm đường rồi chứ? Nhìn không đúng lắm nha!”

Phía trước không thấy bất kỳ bóng dáng cung điện nào, Bảo Thủ Điện thật sự ở hướng này sao? Kim Lũ thật sự hoài nghi.

Ngụy La nhìn bốn phía một vòng, nhớ lại cảnh tượng năm đó, thật sự tin rằng bản thân không đi sai đường: “Chính là chỗ này, đi thôi!”

Đi không được bao xa, quả nhiên thấy phía trước có ánh sáng, cuối đường đá xanh nhỏ là một cái cửa tròn lớn, đi qua cửa tròn chính là Bảo Thủ Điện.

Bước chân Ngụy La nhanh hơn, cửa tròn ở ngay trước mặt, lúc nàng muốn đi vào, liền nghe bên cạnh có tiếng nói: “Chậm đã”.

Ngụy La vô thức dừng lại nhìn theo hướng tiếng nói truyền đến.

Đứng dưới chân tường cách đó không xa, Mặc Sĩ Chân khoanh chân ngồi trên tảng đá bằng phẳng. Hấn kéo cao tay áo bên trái, lộ ra cánh tay tinh tráng hữu lực, thấy Ngụy La dừng lại, hấn ta nâng tay kia lên, vẫy vẫy nói: “Tới đây”.

Từ thế này, sao giống như gọi chó vậy?

Ngụy La tuyệt đối không chịu đi qua, ai biết tại sao hấn ta lại xuất hiện ở chỗ này? Vạn nhất đây là một cái bẫy thì sao? Nàng đi qua, bị người khác nhìn thấy cô nam quả nữ ở một chỗ, trong sạch chưa nói tới, không chừng còn lại bị gả tới Ỗ Nhung hoang tàn vắng vẻ.

Nàng cũng không muốn ngày ngày nhìn gió thổi ngấm dề bò gặm cỏ.

Ngụy La mím môi, quyết không để ý tới hấn ta, cất bước đi tiếp về phía cửa tròn.

Mặc Sĩ Chân đại khái không nghĩ tới nàng sẽ quay người rời đi, hấn ta giật mình, thân thể giây giụa: “Này, bản vương trúng độc”.

Vừa rời thi đấu cưỡi ngựa bắn cung, Mặc Sĩ Chân bị Triệu Giới ép tới không còn tôn nghiêm, trong lòng phiền muộn hấn ta liền một mình đi tới chỗ nấy gốc cây sam thủy. Chưa từng nghĩ tới chỗ này lại là tẩm cung của Triệu Giới, hấn ta dừng bước ở bên ngoài, vô ý bị một con rắn hổ mang vàng tấn công

Con rắn đó không có độc, bị hấn ta một chưởng bóp chết. Hấn ta chuẩn bị rời đi thì thấy Ngụy La ở đằng xa.

Triệu Giới khiến Mặc Sĩ Chân xấu mặt, hấn ta liền trêu chọc tiểu vương phi của Triệu Giới? Nếu Triệu Giới thấy nữ nhân của hấn ở cùng với hấn ta, không biết về mặt lúc đó sẽ thế nào? Huống gì tiểu cô nương này xinh đẹp như hoa, tính xảo đặc sắc, không chọc một chút cũng thật đáng tiếc.

Nhưng Mặc Sĩ Chân không ngờ được, sẽ có nữ nhân làm như không nhìn thấy hấn.

Ngụy La nghe được Mặc Sĩ Chân trúng độc cũng không thèm dừng bước, giống như không thấy người này.

Vừa đúng lúc Triệu Giới đổi áo bào xanh đen thêu kim văn đi từ trong cửa tròn ra, Ngụy La bước nhanh về phía trước, còn chưa chào hỏi liền chạy tới trốn sau lưng hấn.

Tiểu cô nương nắm lấy xiêm y sau lưng hấn, chỉ lộ ra đôi mắt đen lúng liếng.

Triệu Giới giật mình, vừa muốn đặt câu hỏi liền thấy Mặc Sĩ Chân ở dưới bờ tường cách đó không xa, chống đỡ thân thể chậm rãi đứng lên.

Đôi mắt Triệu Giới nhú lại, đồng tử sâu hút.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Chuẩn bị gả đi

Ngụy La lựa chọn không để ý tới Mặc Sĩ Chân thật sự là hành động sáng suốt. Mặc dù Bảo Thủ Điện đã lâu không có người ở, nhưng cung nhân trong cung này khắp nơi đều là tai mắt, Ở Nhung chạy tới Đại Lương là để hòa thân, nếu có chuyện gì truyền tới tai Sùng Trinh Hoàng Đế hoặc Ở Nhung Hoàng Đế, hôn sự của Ngụy La và Triệu Giới chắc chắn cũng chịu nhiều ảnh hưởng.

Lúc này Mặc Sĩ Chân cũng không làm được gì, Ngụy La lại làm như không nhìn thấy hấn, cho dù có người muốn bàn luận thì phi cũng không có gì để nói.

Triệu Giới nhìn Mặc Sĩ Chân đứng cách xa mấy trượng, lại nhìn tiểu cô nương sau lưng.

Ngụy La kéo kéo tay áo hấn, gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn ngẩng lên, lên án nói: “Đại ca ca, hấn ta uy hiếp muội”.

Nàng nói uy hiếp coi như là nể tình rồi. Hành động vừa rồi của Mặc Sĩ Chân không phải là uy hiếp, mà rõ ràng là khiêu khích.

Hấn ta biết rõ Ngụy La sắp trở thành Tĩnh Vương Phi của Triệu Giới, còn bất kính với nàng, thậm chí có thái độ lỗ mãng, thật sự là khiến người khác không thoải mái. Ngụy La còn nghe nói trong phủ hấn ta có không ít mỹ cơ kiều thiếp, có lẽ bản thân Mặc Sĩ Chân cũng là một hoàng tử tâm địa xấu xa đầu dây giáo hoạt, chân chừ, lại phong lưu thành tính, không có gì tốt cả. Cho dù bộ dáng thật tốt, tài hoa xuất chúng thì lại thế nào? Không phải vẫn là đại biểu cho loại người cận bã sao?

Triệu Giới xoa xoa gò má Ngụy La, động tác rất nhẹ nhàng, hết như nâng niu bảo bối dễ vỡ, cái gì cũng không nói. Lúc hấn nhìn lại Mặc Sĩ Chân, ánh mắt lại biến thành băng lãnh thấu xương, giọng điệu thông thả lại đầy ý chất vấn: “Sao tứ hoàng tử lại ở chỗ này?”

Mặc Sĩ Chân đã đứng thẳng người, hạ tay áo màu xanh sẫm thêu sóng nước xuống, không cho là đúng, nhếch môi nói: “Bản vương rảnh rồi đi khắp nơi dạo chơi, sao vậy, làm phiền Tĩnh Vương sao?”

Giọng nói bất hảo, có chút cố ý khiêu khích.

Giọng điệu hấn ta ác liệt cũng không có gì lạ, bởi vì trận đấu cưỡi ngựa bắn tên hôm nay Mặc Sĩ Chân thua dưới tay Triệu Giới, danh tiếng bị đoạt hết, lại bị hung hăng đá kích một hồi, lúc này trông thấy Triệu Giới hiển nhiên sẽ không có sắc mặt tốt. Người Ở Nhung trọng mặt mũi, lại có chút tự phụ, người hẹp hòi như Mặc Sĩ Chân cũng không phải là ít.

Triệu Giới không khó đoán tại sao hấn ta tới đây, chỉ khinh thường không thèm cùng hấn so đo. Thắng thua ở võ trường đã sớm quyết định, bây giờ còn ở đây tỏ thái độ, khó trách không được phóng khoáng, cũng không phải tác phong nam nhân nên có. Triệu Giới nói: “A La là vị hôn thê của bản vương, xin Tứ hoàng tử tự trọng, quản tốt thân mình”. Triệu Giới vừa nói vừa vuốt ve lớp vải màu vàng đất, thêu phù dung và hoa văn như ý chiều quân màu tối, lại sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc của Ngụy La. “Hôn sự của Tứ hoàng tử, phụ hoàng và lệnh phụ chắc hấn đã định xong, Tứ hoàng tử không muốn đi xem một chút sao?”

Ý là hấn ta nên tự quản tốt chuyện của mình đi, đừng không có việc gì lại tới trêu chọc Ngụy La.

Mặc dù Mặc Sĩ Chân tức giận nhưng cũng không đánh mất lý trí, lúc này đắc tội với Triệu Giới sẽ không tốt cho tình hình bang giao giữa hai nước. Hấn ta đứng ở đó một lúc lâu, ánh mắt rơi vào trên người tiểu cô nương xinh xắn núp sau lưng Triệu Giới, thấy sắc mặt Triệu Giới trầm xuống, Mặc Sĩ Chân

nhếch miệng cười một tiếng, tay phải để trên lồng ngực, hành lễ nói: “Chuyện hôm nay, Tĩnh Vương cứ coi như chưa từng xảy ra”.

Nói xong, hắn ta xoay người rời đi.

Ngấp nghe nữ nhân của hắn, còn kêu coi như không có gì sao? Đôi mắt đen của Triệu Giới lạnh thêm vài phần nhìn bóng lưng Mặc Sĩ Chân, khóe mắt chột lóe sáng.

*** **

Bảo Thủ Điện, sau cửa lớn.

Ngụy La hai tay chống lên lồng ngực Triệu Giới, tay hắn nâng đầu nàng lên, khiến nàng không thể không ngẩng đầu nghênh đón nụ hôn của hắn. Nàng vốn cũng không cao, chỉ tới lồng ngực Triệu Giới, nếu kiễng mũi chân hết cỡ cũng chỉ tới cằm hắn, gặp loại tình huống này thật là đã quá sức. Nhưng nàng không tránh được, Triệu Giới ôm chặt lấy eo nàng, gắt gao áp nàng vào lồng ngực hắn, giống như lũ khách đi trong sa mạc ba ngày ba đêm, khát khô tới cực hạn lại ngẫu nhiên gặp được dòng nước mát, cố hết sức mà nhắm nháp nuốt xuống.

Nước bọt trong miệng Ngụy La đều bị hắn hút khô hết rồi, đầu lưỡi vừa rát vừa đau, lại không cách nào tránh thoát, chỉ có thể nhắm mắt, đáng thương chấp nhận.

Nàng cũng không biết sao tình hình lại biến thành như vậy, sau khi Mặc Sĩ Chân rời đi, Triệu Giới liền kêu Chu Cảnh và Dương Hạo ở ngoài canh gác, hắn không nói lời nào kéo nàng vào phòng, Ngụy La còn chưa kịp phản ứng đã bị thân hình cao lớn áp lên. Ngụy La có thể đoán được Triệu Giới đang ghen, nhưng nàng và Mặc Sĩ Chân trong sạch, thậm chí cả một câu còn không nói, sao hắn phải tức giận?

Ngụy La cảm thấy bản thân thật đáng thương, giống như cái thớt gỗ đợi làm thịt béo, tùy ý để Triệu Giới chà xát bóp nghiền, muốn làm gì thì làm. Nàng chưa bao giờ biết rõ giữa nam nữ lại có loại tiếp xúc như vậy, cũng có nhiều phương thức biểu đạt thân mật như vậy, toàn thân nàng giống như đều được Triệu Giới hôn qua, thân thể không thể không chế, ở trong tay hắn run rẩy, nhẹ nhàng rên rỉ.

Bên ngoài Bảo Thủ Điện có tiếng bước chân vội vàng, bước chân không lớn, hẳn là của một cô nương.

Quả nhiên, giọng của Triệu Lưu Ly và Lương Ngọc Dung ở bên ngoài vang lên: “Sao hai người lại đứng đây? Có thấy A La không?” Đây là hỏi Chu Cảnh và Dương Hạo.

Kim Lũ vừa rời bị Triệu Giới chặn ngoài cửa, bây giờ đang đứng ở chỗ khác. Dù sao một nha hoàn đứng ở cửa mà lại không thấy cô nương nhà nàng đâu, ai nhìn một cái cũng đều biết là chuyện gì.

Tĩnh thần Ngụy La kéo căng, nàng dùng thêm sức từ chối Triệu Giới, nhưng toàn thân đều bị hôn tới mềm nhũn, cho dù cố hết sức thì cũng nhỏ bé không đáng kể so với Triệu Giới. Triệu Giới không buông Ngụy La ra, động tác lại nhẹ nhàng và chậm chạp hơn nhiều, hắn hôn lên cánh môi nàng, trần chọc mím vào, giống như không hút hết mật hoa thì không bỏ qua.

Giọng Chu Cảnh vẫn rất tự nhiên, không chút hoang mang nói: “Bẩm công chúa, thuộc hạ không nhìn thấy Tứ tiểu thư”.

Triệu Lưu Ly không tin lắm, nhìn vào trong tầm cung nói: “Các người đứng đây làm gì, hoàng huynh đâu?”

Chu Cảnh lại nói: “Vương gia có việc bên trong, lệnh thuộc hạ chờ ở cửa”.

Ngụy La đang bị Triệu Giới “xử lý” chưa xót nghĩ, sao Triệu Giới còn chưa biết đủ, nàng cảm thấy đầu lưỡi đều đau hết cả, môi chắc hẳn cũng sưng lên, lát nữa làm sao gặp người khác chứ? Nhưng nàng không dám lên tiếng, nếu bị Triệu Lưu Ly và Lương Ngọc Dung nhìn thấy bộ dạng này của nàng, nhất định sẽ trêu chọc nàng cả đời.

Nghĩ tới đây, Ngụy La có ý muốn trả thù, liền cắn lên môi Triệu Giới một cái.

Bên kia Triệu Lưu Ly nghe Chu Cảnh nói xong, cho dù trong lòng còn nghi ngờ nhưng cũng không tiếp tục truy hỏi, tiếc nuối nhìn thoáng qua tầm điện bên trong, cùng với Lương Ngọc Dung xoay người rời đi: “Ồ đây không có, A La rốt cuộc đi đâu rồi...”

Triệu Giới đè Ngụy La lên vách tường, một tay chống tường, một tay ôm lấy eo nàng, tỉ mỉ gặm cắn một lần nữa mới bằng lòng buông nàng ra. Ngụy La bị hôn tới thở hồng hộc, thân thể không chút sức lực đổ vào trong ngực Triệu Giới, bị hắn nhanh tay lẹ mắt giữ lấy. Lúc này ngay cả tức giận với hắn nàng cũng không có sức mà làm, đầu lưỡi đau rát, trong môi còn có thể cảm nhận được hơi thở của hắn, mát lạnh sạch sẽ, mùi cỏ thơm mát.

Ngụy La nhếch môi, nàng cảm thấy ba tháng nữa cũng không muốn lại hôn hắn, lần này thật hôn tới ngán rồi, cảm giác lâu như nửa năm vậy. Nàng ngẩng đầu, gò má đỏ bừng, đôi mắt trong suốt ngập nước, sóng biếc lần lần tạo nên từng vòng rung động lòng người, khiến người ta không nhịn được lại muốn dùng sức hôn nàng.

Triệu Giới cọ cọ mũi nàng, sau khi trộm hương xong sắc mặt hắn tốt hơn lúc nãy nhiều: “Sau này không được ra ngoài một mình”.

Khóe miệng Ngụy La cụp xuống, hắn lại bắt đầu muốn quản đông quản tây rồi.

Quả nhiên, Triệu Giới nói tiếp: “Không được đi chỗ vắng vẻ, cũng không được tới gần nam tử xa lạ”. Thật ra hắn càng muốn nói nàng không thể tới gần tất cả nam tử, nhưng nghĩ một chút lại cảm thấy chuyện này không thể làm được, lại sợ nói rồi Ngụy La sẽ phản cảm, mới miễn cưỡng giảm xuống.

Tiểu cô nương bộ dáng xinh đẹp cũng là một loại nguy hiểm. Ngay cả trong hoàng cung còn có người dám có tâm tư bất chính với nàng, nếu Ngụy La ngơ ngẩn ở trên đường cái, chỗ ngư long hỗn tạp đó không hề thiếu đấng đồ tể hoặc kẻ buồn người, cả mấy tên lừa đảo nữa. Tuy nói Triệu Giới bảo vệ nàng rất kỹ, mỗi lần Ngụy La ra ngoài, trong tối đều có Dương Hạo và hai thị vệ bảo hộ, nhưng hấn vẫn nhịn không được không ngừng cầu nhau, muốn tiểu gia hỏa này đừng dài tâm.

Ngụy La nhịn không được giải thích cho bản thân: “Muội không có tới gần nam tử xa lạ, sao Đại ca ca lại nói thế? Muội rất giận!”

Triệu Giới cũng cảm giác lời mình nói hơi nặng, nhưng hấn không nói nặng một chút, nàng có thể nghe lọt tai sao? Hấn cong ngón trỏ và ngón giữa lên, cốc lên ót nàng: “Đại ca ca là vì muốn tốt cho muội”.

Cần sớm lấy người vào cửa mới đúng, Triệu Giới có chút hối hận việc định hôn kỳ vào tháng mười sang năm rồi. Đợi nàng vào cửa chính Phủ Tĩnh Vương rồi, hấn liền hạn chế nàng ra ngoài, cho dù ra ngoài cũng phải đi cùng với hấn mới yên tâm được.

Triệu Giới chống cằm lên trán Ngụy La, bắt đầu tính toán xem có nên nói với Sùng Trinh Hoàng Đế dời hôn kỳ lại sớm nửa năm hay không...

*** **

Sau trận thi đấu lớn ba ngày, Hoàng Đế Ô Nhung và Mặc Sĩ Chân chuẩn bị cáo từ trở về.

Đối tượng hòa thân đã được định, chính là đích trưởng nữ Phủ Trấn Quốc Công – Cao Đan Dương.

Đối với việc này, nghe nói Hoàng Đế Ô Nhung còn rất không hài lòng. Nói như thế nào ông ta cũng nên lấy được một công chúa về, không nghĩ tới chỉ là đích trưởng nữ, so với hoàng thất thân phận đúng là kém nhiều. Có điều nếu đã định rồi thì không nên nói gì nữa, Hoàng Đế Ô Nhung miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Nói ra người thật sự ủy khuất chính là Cao Đan Dương.

Cao Đan Dương ở trong nhà khóc nháo một ngày một đêm, sống chết cũng không chịu gả xa tới Ô Nhung, cuối cùng thậm chí còn chuẩn bị một thước lụa trắng thắt cổ tự tử, cũng may bị phu nhân Trấn Quốc Công kịp thời cản lại mới không thành sai lầm lớn. Hòa thân không phải chuyện của hai người, cũng không phải chuyện của hai nhà, nếu Cao Đan Dương thật sự tự tử, chỉ là nàng ta xong thì cũng thôi, nhưng cả Phủ Trấn Quốc Công cũng gặp nạn theo. Phu thê Trấn Quốc Công thay nhau trấn an nàng một vòng, Cao Đan Dương mãi không chịu gật đầu, tới khi Trần Hoàng Hậu ra tay mới trấn áp được nàng ta.

Cao Đan Dương hỏi Trần Hoàng Hậu đây có phải ý của bà không, Trần Hoàng Hậu thoải mái thừa nhận. Tâm nàng ta như tro tàn, ngồi đối diện cửa sổ khóc cả đêm, ngày thứ hai không thể không ngồi trước bàn trang điểm mặc giả y, lên kiệu hoa gả chồng ở Ô Nhung xa xôi, theo đội ngũ tầng tầng lớp lớp lên đường.

Lúc Ngụy La biết được tin này, Cao Đan Dương đã theo đoàn người Ô Nhung rời khỏi Thịnh Kinh Thành.

Nàng đang đứng trên hành lang gọi đầu, nghe vậy liền buông nắm tóc trên tay, tóc đen nhánh thật dày xỏa trên vai nàng, càng làm nổi lên gương mặt nhỏ nhắn chỉ cỡ bàn tay: “Cao Đan Dương đi hòa thân?”

Bạch Lam bụng chậ nước ầm ầm trên giá cao làm bằng gỗ lim, gật đầu nói: “Đã đi được mấy ngày”.

Ngụy La vậy mà không biết chuyện này, mọi việc tới quá đột ngột, quý nữ trong kinh thành cũng không nghe được tin tức gì, mọi người còn đang đoán xem người đi hòa thân nếu không phải Lục công chúa thì là Thất công chúa, ai cũng không nghĩ tới giữa đường lại có một Cao Đan Dương xuất hiện, thay mọi người gả đi. Ngụy La phục hồi tinh thần, lần này gả đi cũng có nghĩa sẽ không trở về, nàng lại có chút độc ác nghĩ như vậy cũng tốt, sẽ không có người lúc nào cũng nhớ thương Triệu Giới. Mặc dù nàng biết Triệu Giới vô tình với Cao Đan Dương, nhưng mỗi lần nàng ta dùng ánh mắt như thiêu đốt đó nhìn Triệu Giới đều khiến trong lòng Ngụy La không ít thì nhiều không thoải mái.

Tâm tình Ngụy La lúc này rất tốt, nàng nhanh nhẹn gọi đầu, lại để Kim Lũ lau tóc cho nàng, khoe môi nhếch lên.

Hôm nay trời trong nắng ấm, vạn dặm không mây, là một ngày trời tốt hiếm có.

Tóc Ngụy La rất nhiều nên chậm khô, nàng đành kêu người đặt một cái giường có bàn sơn đỏ khảm trai để trên hành lang, còn nàng vừa uống trà vừa phơi nắng.

Nửa canh giờ sau, bên ngoài có một nha hoàn mặc xiêm y màu xanh lá mạ tới, hành lễ với Ngụy La: “Tiểu thư, quân sự Phủ Tĩnh Vương tới đây, mời ngài tới Tú Xuân Cư bên cạnh từ lâu một chuyến”.

Tay bụng trà của Ngụy La khựng lại, nghiêng đầu hỏi: “Tới đó làm gì?”

Nha hoàn lắc đầu, tỏ ý mình cũng không biết.

Ngụy La nghi ngờ trong lòng, nàng còn chưa vào Phủ Tĩnh Vương đâu, Quân sự Phủ Tĩnh Vương sao lại tới tìm nàng? Phụ thân vậy mà lại cho ông ta vào cửa?

Nguyệt La suy nghĩ một chút, nếu Nguyệt Côn đã đồng ý, nàng liền về phòng thay xiêm y, mang thêm mấy nha hoàn bà từ quyết định qua đó xem có chuyện gì. Nguyệt La lên xe ngựa, một đường đi lên nhà gian ở tầng hai của lầu bên cạnh Tú Xuân Cư, đến rồi mới biết trong phòng đã có vài người đợi sẵn. Một người trong đó mặc áo gấm Tứ Xuyên màu đỏ, mang giày đế bồi tiến lên, hành lễ với nàng: “Nguyệt Từ cô nương, nếu đã tới rồi chúng ta liền bắt đầu lấy số đo thôi”.

Nguyệt La kinh ngạc đứng tại chỗ, chỉ thấy phụ nhân sau lưng và vài nha đầu cầm lấy cây thước, sách, quay quanh nàng, nhắc tay nàng lên bắt đầu đo.

Lúc Nguyệt La lấy lại tinh thần, phụ nhân đã đo tới ngực nàng rồi, thước dây trong tay bà vòng quanh ngực nàng một vòng, đọc ra một con số cho nha đầu ghi vào. Cuối cùng nàng mới phản kháng: “Làm gì vậy? Là ai gọi mọi người tới đây?”

Phụ nhân ái muội cười một tiếng, nháy mắt với nàng: “Ngài nói gì chứ? Tất nhiên là chuẩn bị giá y cho Tứ cô nương”.

Tác giả có lời muốn nói:

Đồ cưới đều chuẩn bị xong, hôn kỳ còn có thể xa sao?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Lão phu lão thê

Nguyệt La trong lúc nhất thời có chút mộng mị. Cho dù chuẩn bị đồ cưới, cũng là do mẫu thân nàng chuẩn bị, nàng không có mẫu thân, mấy chuyện phiền toái này liền rơi lên người Tứ bá mẫu Tần Thị, hoặc là chính nàng tự may lấy. Nhưng nhìn tình huống hiện tại, chẳng lẽ Triệu Giới muốn mua đồ cưới cho nàng? Hắn đã nói với phụ thân chưa, phụ thân cũng đồng ý sao?

Lúc cô nương xuất giá, giá y cực kỳ quan trọng. Giá y có đẹp hay không, đường may có tinh xảo hay không lúc tham gia hôn lễ tân khách chỉ cần nhìn qua liền biết, liên quan tới mặt mũi và tôn nghiêm sau này. Triệu Giới suy nghĩ cho nàng, Nguyệt La hiểu, nhưng hắn có phải đã lo nghĩ quá nhiều rồi không... Giày mang vào ngày thành thân nàng đã làm được một nửa rồi, cũng vì thế mà đâm bị thương đầu ngón tay không biết bao nhiêu lần, chẳng lẽ những thứ nàng làm đều không dùng tới sao?

Bây giờ Nguyệt La mới hiểu tại sao quán sự Phủ Tĩnh Vương phải tự mình dẫn nàng tới, bởi vì cách vách là Tú Xuân Cư nổi tiếng. Y phục của Tú Xuân Cư nổi danh tốt nhất Thịnh Kinh Thành, tiệm cũ trăm năm, xiêm y đều là ngân vàng khó cầu, bọn họ chỉ làm đồ may sẵn, hàng năm người tới cửa muốn mua xiêm y nhiều như lúa vọt, đều là những người có gia thế hiển hách, danh môn vọng tộc có máu mặt ở Thịnh Kinh Thành. Có điều Tú Xuân Cư chỉ mở cửa tiếp nhận đặt xiêm y vào ba ngày đầu năm, một năm chỉ nhận năm đơn hàng, nhận đủ rồi liền đóng cửa từ chối tiếp khách. Những lúc khác muốn cầu bọn họ làm một bộ xiêm y thì cho dù là có tiền cũng không mua được. Hơn nữa mười bộ xiêm y kia tuy đều bán với giá ngất ngưỡng trên trời, thế mà cũng có không ít người tới cửa nguyên ý bị làm thịt.

Quý nữ Thịnh Kinh Thành đều vì có thể được mặc xiêm y do Tú Xuân Cư làm mà lấy làm vinh dự. Ai có thể có được một món đồ khiến người khác hâm mộ vô cùng.

Bây giờ đã là cuối thu, cách lễ mừng năm mới còn chừng mấy tháng nữa, năm đơn hàng kia sớm đã bán xong từ lâu rồi, Triệu Giới làm thế nào mà có thể khiến Tú Xuân Cư gạt đầu đồng ý chứ?

Nếu Nguyệt La có thể mặc giá y của Tú Xuân Cư làm ra, không chỉ khiến Phủ Anh Quốc Công có thêm mặt mũi, người khác cũng có thể nhìn ra mức độ coi trọng của Tĩnh Vương đối với Nguyệt La, như vậy thái độ đối với Nguyệt La và Phủ Anh Quốc Công lại càng thêm coi trọng. Nhìn mức độ đề tâm của Triệu Giới, Nguyệt La liền không so đo với hắn, cùng lắm thì sau này nàng làm lại cái khác là được.

Lúc Nguyệt La tự mình suy nghĩ trong đầu, phụ nhân đã đo xong số đo của nàng, bà nhìn thoáng qua ngực nàng, hỏi hàm súc: “Vóc dáng cô nương gần đây còn lớn hơn không?”

Nguyệt La vô thức đỏ mặt, thiếu chút nữa liền lấy tay che ngực mình lại. Phụ nhân này hẳn không phải hỏi nàng có cao lên không mà hỏi xem ngực nàng trở mã xong chưa... Giá y cũng phải phù hợp với dáng người, cô nương bình thường tới tuổi này rồi sẽ không cao lên nữa, nhưng ngực thì còn lớn thêm. Vẹn nhất tới lúc làm lễ, giá y mặc vào sẽ không thoải mái.

Mặt Nguyệt La đỏ như máu, nàng tự biết thì được rồi, còn ở trước mặt mọi người nói ra, may là trong phòng không có nam nhân. Quán sự Phủ Tĩnh Vương từ khi nàng vào phòng đo dáng người liền lui ra ngoài rồi: “Gần đây vẫn còn lớn hơn...”

Cô nương mười lăm tuổi, tới thời điểm này cả người như nẩy nờ, đầu tiên là nụ sen nhỏ lộ ra, cho tới bây giờ đã căng phồng tới mức một tay có thể nắm lấy. Nguyệt La cũng hoài nghi có phải do Triệu Giới đụng chạm nên mới như thế... dù sao trước kia hai quả đào nhỏ của nàng thật sự chẳng có chút động tĩnh nào.

Nghĩ tới đây, Nguyệt La vội vàng thu lại suy nghĩ miên man, điều chỉnh lại sắc mặt.

Phụ nhân ở Tú Xuân Cư quen làm xiêm y, kinh nghiệm mười phần, nghe vậy liền biết rõ nên làm thế nào. Bấy giờ cách tháng mười sang năm không tới một năm, làm xiêm y thì làm ngực hơi lớn một chút, đến lúc đó hẳn là vừa đủ. Phụ nhân đem số liệu ghi lại, thấy không có vấn đề gì liền cúi người với Ngụy La rồi cáo từ rời đi.

*** **

Một vòng người vây quanh nhà gian rồi đi hết, nhất thời chỉ còn lại mình Ngụy La.

Quản sự Phủ Tỉnh Vương chẳng biết đã đi đâu, nha hoàn bà tử của nàng đều chờ dưới lầu. Ngụy La đi tới cạnh cửa nhìn nhìn, lại trở về phòng chuẩn bị đeo mạn che mặt lên để xuống lầu. Tay nàng chỉ vừa mới chạm tới mạn che để trên bàn tròn sơn son khắc hoa văn hình sư tử, sau lưng liền có một thân thể cứng rắn dán lên, ghé vào tai nàng hỏi: “Đề ta xem lớn được bao nhiêu rồi?”

Ngụy La cả kinh, cũng may nàng phản ứng nhanh, nhanh nhẹn né người sang bên cạnh khiến Triệu Giới giờ tay vơ vết vô ích.

Ngụy La đứng trước mặt hắn, vừa thẹn vừa giận trừng mắt nhìn hắn: “Sao Đại ca ca lại ở đây?”

Lúc nói chuyện, ánh mắt Ngụy La nhìn qua Trữc Linh Môn, cửa được đóng chặt, lúc này nàng cũng không nghe thấy tiếng mở cửa, chẳng lẽ Triệu Giới vẫn luôn giấu mình trong phòng? Nghĩ tới lúc này nàng mới nói chuyện với phụ nhân, lại nhớ tới câu nói của Triệu Giới, trong chớp mắt Ngụy La liền hiểu, gương mặt nhỏ nhắn vừa xấu hổ vừa phiền muộn, giống như giọt sương sớm treo trên nụ hoa, nũng nịu lại hồng nhuận.

Sắc mặt Triệu Giới vô cùng bình tĩnh, chẳng có chút xấu hổ nào. Hắn rũ mắt nhìn tiểu cô nương đang tức giận, nhéo nhéo má nàng, cười nói: “Bản vương thật vất vả mới mời được người của Tú Xuân Cư đến, muội không cảm kích thì thôi, còn tức giận sao?”

Ngụy La không đề phòng liền bị Triệu Giới nhéo má, nàng không đau, nhưng vẫn cố ý: “Sao Đại ca ca không nói trước tiếng nào, muội chẳng có chút chuẩn bị nào cả”.

Triệu Giới nhìn nàng: “Chuẩn bị gì chứ? Muội tới là được rồi”.

Ngụy La hỏi: “Chuyện này Đại ca ca nói với phụ thân muội rồi sao?”

Triệu Giới gật đầu, nếu Ngụy Côn không đồng ý sao hôm nay nàng có thể ra cửa chứ.

Ngụy La “À” một tiếng, chớp mắt mấy cái, trong giọng nói có chút oán giận: “Các nàng ngay cả giày cũng đo để làm cho ta... nhưng giày ta đã làm được một nửa rồi, thật lãng phí...”

Triệu Giới nhìn nàng như nhìn thấy vật hiếm lạ, khóe môi cong cong thành một nụ cười: “A La còn có thể làm giày sao?”

Đây là đương nhiên. Ở nhà Ngụy La ngoại trừ học ít kinh thư cùng trồng hoa, nữ công gia chánh tất nhiên không thể bỏ qua. Đại Lương sủng ái cô nương khéo tay, nói cách khác không chỉ cần đầu óc thông minh, lễ nghi quy củ, việc thừa thừa cũng không được kém. Chỉ có làm nữ công tốt, về nhà chồng mới có thể được mẹ chồng và cô em chồng coi trọng. Có điều Ngụy La không thích mấy việc này, thường ngày cũng ít làm, lần này làm giày cũng phải lĩnh giáo Tứ bá mẫu nhiều lần.

Ngụy La liếc Triệu Giới một cái, ra vẻ: “Người không biết ta giỏi sao!”

Ánh mắt Ngụy La rất đẹp, mắt hạnh tròn vo, nhìn như oán trách lại thật giống như đang làm nũng. Nàng trừng hắn một cái, ánh mắt giống như cái móc đồng, đem cả trái tim và linh hồn của hắn đều câu đi.

Một tay Triệu Giới giữ lấy eo Ngụy La, cúi đầu hôn nhẹ lên môi nàng: “Vay đổi khuôn đi, làm cho ta một đôi?”

Ngụy La bĩu bĩu cái môi nhỏ, nghĩ thầm hắn cũng thật biết chiếm tiện nghi, làm giày dễ như vậy sao? Nếu không phải vì gả cho hắn, ngay cả giày của mình nàng cũng lười làm.

Triệu Giới nhìn ra được nàng không tình nguyện, càng ôm nàng chặt hơn, cằm đặt trên gò má nàng, cọt cọt: “Được không?”

Ngụy La lắc lắc đầu: “Không được, làm giày quá tốn công, hơn nữa muội làm không tốt”.

Triệu Giới cười nhẹ: “Cho dù muội làm ra thế nào bản vương cũng sẽ mang hàng ngày”.

Ngụy La không tin liếc xéo hắn một cái, Triệu Giới là vương gia, bình thường ăn mặc chi tiêu thế nào đều cực kỳ đề ý, nếu nàng làm một đôi giày rom hắn dám mang sao? Để Trần Hoàng Hậu nhìn thấy còn không cho rằng hắn bị điên mới lạ.

Ngụy La không đồng ý, Triệu Giới liền nhiệt tình mè nheo cọt cọt má nàng.

Triệu Giới hôm qua xử lý việc tư tâng binh khí ở Nam Sơn Châu Xương mà cả đêm không ngủ, sáng nay lại vì đồ cưới của Ngụy La mà liên lạc với Tú Xuân Cư, tới bây giờ vẫn chưa chớp mắt, cằm hắn có ít râu mới mọc, chạm lên má nàng vừa ngứa vừa đau. Gò má Ngụy La mềm mềm, trơn mượt như trứng gà bóc, sao có thể chịu được bị hắn cọt cọt như vậy! Ngụy La đánh không lại hắn, trốn cũng không thoát, đau tới nước mắt lưng tròng đành nói: “Muội biết rồi, muội làm cho huynh... Đừng cọt muội, thật là đau!”

Lúc này Triệu Giới mới buông Ngụy La ra, hôn lên mặt nàng một cái: “Bảo bối thật ngoan”. Xong lại nói: “Mấy ngày nữa ta kêu người đem giày mẫu đến cho muội, muội cứ theo đó mà làm là được”.

Ngụy La bị Triệu Giới ép buộc, trong lòng tất nhiên có chút không phục, nàng nhón chân lên, cắn lên cằm hắn một cái

*** **

Hai người từ trong nhà gian đi ra đã là chuyện của nửa canh giờ sau.

Sắc mặt Ngụy La miễn cưỡng coi như bình thường, trên mặt cũng không còn đỏ nhiều như lúc này, nhưng vẫn có chút không tự nhiên. Trái lại, vẻ mặt Triệu Giới đi sau nàng lại mang ý cười, trông rất thỏa mãn, nhất định đã chiếm được không ít tiện nghi rồi, cho dù không làm tới bước cuối cùng, cũng dùng tay và miệng tự mình đo đạc hai quả đào nhỏ của Ngụy La.

Một thân da thịt óng ánh trong suốt, sạch sẽ hoàn mỹ, tron mượt không tỳ vết, chỉ là quá mức yếu ớt, lúc nào cũng khiến người khác lo lắng nếu không cẩn thận sẽ làm hư nàng.

Ngụy La lúc này ngay cả “Đại ca ca” cũng không gọi, đỏ mặt, chỉ vào mũi hắn nói: “Đừng đi theo ta”.

Triệu Giới đứng bên trong cửa, mỉm cười, nghe lời gật gật đầu.

Ngụy La không muốn bị người khác nhìn thấy nàng và Triệu Giới từ cùng một gian phòng đi ra, nàng đi ra trước, nhìn nhìn xung quanh, mới bước chân ra lại rút trở về.

Ở nhà gian bên kia có hai người đi ra, theo lối bậc thang mà tới, đối phương còn chưa thấy Ngụy La đã bị nàng nhìn thấy trước.

Đó là một nam một nữ; nam nhân mặc xiêm y màu trắng pha lẫn sắc xanh của cây xương bồ, hoa văn dệt kim nổi lên thành từng hàng, tuổi đã hơn bốn mươi, khí chất nho nhã xuất trần, lúc cười khiến cho người xung quanh như tắm trong gió xuân; nữ nhân là một phụ nhân trung niên xinh đẹp, một thân áo gấm cổ tròn thêu thục được cùng với váy mã diện bằng gấm thêu hoa, bên ngoài khoác áo choàng cổ tròn bằng gấm thêu hạc trắng vờn sóng, quả nhiên thanh lịch tao nhã, đoan trang khí khái. Hai người đứng cùng một chỗ, giống như một đôi phu thê bình thường, nhìn xa xa liền có chút không được chân thật.

Ngụy La dừng bước, đứng sau Trục Linh Môn, e lệ trong mắt rút đi, chỉ còn lạnh lùng.

Triệu Giới xoa xoa đỉnh đầu nàng, hỏi: “Sao lại trở lại?”

Ngụy La không nói gì, một lát sau, nàng lại lần nữa ra khỏi phòng, quả nhiên thấy đôi phu thê kia đã xuống cầu thang, đi ra ngoài.

Hai người thân mật tự nhiên, giống như lão phu thê đã sống cùng nhau qua nhiều năm tháng.

Ngụy La đứng sau lan can, lẳng lặng nhìn bóng lưng họ, trên mặt cũng không có biểu cảm gì.

Triệu Giới phát giác được vẻ mặt Ngụy La không bình thường, hắn nhìn theo tầm mắt nàng, khẽ phát ra âm thanh nghi hoặc.

Ở cửa tửu lâu, Ngụy Côn từ bên ngoài đi vào, hiển nhiên sớm đã biết chỗ này, hôm nay là có chuẩn bị mà tới. Ngụy Côn chạm mặt hai người đang đi ra, sững sờ một chút, ánh mắt ông dừng lại trên người phụ nhân kia, khẽ chớp, lại nhìn chăm chăm qua nam nhân đang đứng cạnh bà, như hiểu ra gì đó, trong mắt ông đầy vẻ đau xót, ngay cả Ngụy La đứng ở lâu hai cũng có thể nhìn ra.

Ngụy Côn sớm đã sai người thăm dò nơi này, biết rõ bà ở đây, do dự rất lâu, cuối cùng cũng không kim nén được tới xem một chút.

Bây giờ đã nhìn thấy được, ông lại thà rằng chính mình chưa từng tới đây.

Ngụy Côn nhìn phụ nhân trước mặt, ngay cả một câu cũng không nói hoàn chỉnh được: “Nàng... Nàng trở về!”

Phụ nhân khẽ cứng người, rất lâu sau mới gật đầu.

Tay Ngụy Côn không biết nên để chỗ nào, ông có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, lời nói tới miệng lại không cách nào thoát ra được, cũng không biết trước tiên nên nói cái gì. Ánh mắt Ngụy Côn chuyển sang nam nhân bên cạnh bà, chần chờ rất lâu, cuối cùng cũng gom hết dũng khí hỏi: “Vị này là...?”

“Ông ấy là tướng công của ta, Phó Hành Vân”. Giọng nói phụ nhân không lớn, nhưng lúc này khách ở tửu lâu không nhiều, ngay cả Ngụy La đứng ở lâu hai cũng nghe thấy rõ ràng. Phụ nhân dừng lại một chút lại nói tiếp: “Chúng ta đã thành thân”.

Thân hình Ngụy Côn lay động, sắc mặt ông đột nhiên trở nên trắng bệch, hồi lâu sau mới miễn cưỡng khôi phục lại bình thường, ông muốn làm ra vẻ tươi cười, nhưng khóe miệng lại kéo xệch xuống, cuối cùng cũng không cười nổi.

Ngụy Côn phát giác được ánh mắt trên lầu, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy đôi mắt lạnh băng của Ngụy La, ông kinh ngạc kêu: “A La...”

Phụ nhân nghe gọi cũng khiếp sợ ngẩng đầu nhìn lên trên.

Nguy La âm thầm nắm chặt tay vịn trong tay.

Gương mặt đó, Nguy La đã từng nhìn thấy ở thư phòng Nguy Côn. Nguy La đã gặp bà ta nhiều lần, một lần ở trên đường, một lần trong Đại Từ Tự của Đại Hùng Bảo Điện. Nguy La vừa nhìn liền nhận ra, người này là mẫu thân của nàng – Khương Diệu Lan.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Bé, ta là mẹ con

Mặc dù Nguy La nhận ra Khương Diệu Lan, nhưng nàng chưa bao giờ có ý định thừa nhận bà.

Khi còn nhỏ Nguy La đã thấy qua cách chung sống của rất nhiều mẫu tử, có từ mẫu yêu thương nhi tử nữ nhi, có nghiêm mẫu khiển trách hài tử, cũng có mẫu thân vừa giận vừa buồn cười nhìn con mình. . . Cho dù là loại nào, trong mắt các bà đều không thiếu hai chữ “từ ái”. Loại từ ái đó hòa tan tâm hồn người ta, cho dù lòng dạ cứng rắn thế nào, được mẫu thân vỗ về trấn an, nhào vào lòng mẫu thân làm nũng. . . chuyện buồn bực gì cũng sẽ không còn.

Có một lần Nguy La đi Phủ Bình Viễn Hầu tìm Lương Ngọc Dung chơi, Bình Viễn Hầu phu nhân đang phạt Lương Dục gây họa.

Về mặt bà ấy lúc đó hết sức nghiêm khắc, giọng nói cũng rất lớn, hù cho Lương Ngọc Dung và Lương Dục chẳng dám nói tiếng nào, Lương Dục lại thành thành thật thật quỳ gối trước mặt Bình viễn Hầu phu nhân, không dám rên thành tiếng. Sau này Nguy La mới biết được, Lương Dục nhất thời bướng bỉnh, làm hồng ngọc bội xanh ngọc khắc mẫu đơn mà Bình Viễn Hầu tặng bà ấy, miếng ngọc bội kia có ý nghĩa vô cùng quan trọng, là vật đính ước của phu thê Bình Viễn Hầu, bình thường phu nhân vẫn để ở chỗ rất kín đáo, lâu lâu mới lấy ra xem. Tiểu hài tử nghịch ngợm Lương Dục rất tò mò, cũng muốn nhìn một chút, không cẩn thận liền làm bể.

Bình Viễn Hầu phu nhân phạt hấn quỳ ở từ đường, còn phạt hấn một ngày một đêm không được ăn cơm. Lương Ngọc Dung không dám cầu tình cho ca ca, liền kéo Nguy La vụng trộm đi thăm Lương Dục. Lương Dục quỳ tới đau gối, nhưng quan trọng hơn là bụng đói muốn là đi, phu nhân rõ ràng tức giận không ít, nhưng vẫn ngầm để Lương Ngọc Dung vụng trộm đưa cơm cho Lương Dục, thậm chí còn để nha hoàn bên người đưa cho Lương Dục một cái nệm êm, để hấn quỳ thoải mái hơn một chút, miễn cho làm bị thương đầu gối.

Lúc ấy Nguy La rất hâm mộ Lương Dục, bởi vì hấn có thể được mẫu thân dạy dỗ, được mẫu thân đau lòng, chỉ có nàng, ngay cả mẫu thân trông ra sao cũng không biết.

Nguy La chưa từng nói với bất kỳ ai về chuyện này, Thường Hoảng cũng không.

Mặc dù Từ bá mẫu Tần Thị cũng rất thương Nguy La, nhưng loại yêu thương này không giống tình mẫu tử. Tần Thị có thể tùy ý dạy dỗ con mình, cũng sẽ tận tình khuyên bảo bọn Tam ca, ân cần dạy bảo, nhưng Tần Thị đối với Nguy La, chỉ có yêu thương. Nguy La không muốn truy cứu đến cùng nguyên nhân trong đó, càng biết nhiều, oán hận của nàng với Khương Diệu Lan càng nhiều thêm một phần.

Vì sao bà ta nhẫn tâm vứt bỏ nàng và Thường Hoảng ra đi?

Vì sao chuyện những mẫu thân khác làm được, bà ta lại không làm qua bao giờ?

Nguy La thậm chí còn độc ác nghĩ, đời trước nàng và Thường Hoảng có kết cục như vậy, Khương Diệu Lan có biết không? Biết rồi bà ta sẽ có suy nghĩ gì? Có hối hận vì vứt bỏ tỷ đệ bọn họ hay không?

Nguy La thà rằng bà ta vẫn luôn biến mất, vĩnh viễn đừng trở về.

Nhưng Khương Diệu Lan đã trở lại, hôm Tết Trung Thu ở ngoài cửa Ngự Hòa Lâu, Nguy La nhận ra bà ta. Xung quanh là vàng sáng, từ bên trong đi ra một người, đúng là bộ dáng của người trong bức họa ở thư phòng Nguy Côn. Đã nhiều năm trôi qua, mặc dù dung mạo đã có chút thay đổi, nhưng phần khí chất này sẽ không thay đổi.

Nguy La cũng không phải cố ý lẩn tránh, chỉ là nàng không muốn đối mặt với Khương Diệu Lan, không muốn thừa nhận nàng còn có một người mẫu thân.

Nguy La nghe thấy ánh mắt kinh ngạc của Nguy Côn, nàng bước xuống lầu, đi vài bước rồi ngừng lại, má lúm đồng tiền cong cong, kêu lên: “Phụ thân”.

“A La, sao con lại ở đây?” Nguy Côn nhìn lướt qua sau lưng nàng, Triệu Giới cũng đi xuống, dừng lại sau lưng Nguy La. Nguy Côn điều chỉnh vẻ mặt mình, hành lễ quân thần: “Tham kiến Tĩnh Vương điện hạ, khiến điện hạ chê cười”.

Về mặt Triệu Giới không có biến hóa gì, lúc hấn đứng trước mặt người khác quả nhiên vô cùng đứng đắn lãnh túc: “Bản vương mời người may giá y cho A La, lúc này đang tính đưa nàng hồi phủ”.

Nguy Côn cũng biết chuyện này, chỉ nói: “Khiến điện hạ hao tâm”.

Triệu Giới nói: “A La là hôn thê của bản vương, những việc này cũng nên làm, nhạc phụ không cần để trong lòng”.

Lời này vừa nói xong, Khương Diệu Lan kinh ngạc nhìn Triệu Giới.

*** **

Tuy Khương Diệu Lan đã tới Thịnh Kinh Thành nhiều ngày, nhưng bà vẫn cố ý tránh nghe ngóng tin tức của Phủ Anh Quốc Công, là sợ gọi lên câu chuyện thương tâm của mình, cũng là sợ nghe được tin tức của hai đứa nhỏ sẽ nhin không được muốn gặp bọn chúng.

Bây giờ nghe Triệu Giới gọi Nguy Côn một tiếng “Nhạc phụ”, bà mới biết Nguy La đã đính hôn.

Khương Diệu Lan nhìn nam tử trước mặt, tướng mạo tuấn lãng, nói năng khí phách, một đôi mắt giống như sao sáng lấp lánh trên bầu trời đêm, sáng chói lại cao sâu. Lúc nói chuyện hần quan tâm đứng bên cạnh A La, bày ra tư thái che chở bảo hộ, có lẽ cũng thật sự quan tâm tới con bé.

Trong lòng Khương Diệu Lan nhất thời có hàng vạn cảm xúc, cũng có chút không vui.

Nguy La cực kỳ ghét loại không khí này, nàng cũng không muốn ở đây lâu: “Phụ thân có việc cần nói với người khác, con không quấy rầy nữa, con về Phủ Anh Quốc Công trước”. Nói xong, nàng nhắc váy mã diện thêu sóng nước lên, cất bước rời đi.

Vừa đi tới cửa Nguy La liền thấy vận khí của mình thật kém, đang yên đang lành trời đột nhiên đổ mưa, mưa càng lúc càng lớn, hợp thành chuỗi châu nện lên mặt nàng. Nguy La nhui mày, lui về sau một bước, nhìn giông tố bên ngoài cửa tửu lâu, gió lạnh xen lẫn mưa hạt quất lên mặt nàng, chỉ chốc lát sau trước cửa đều đầm nước. Nàng giơ tay áo lên lau mặt, đôi mắt trong vắt phiếm nước, không đợi Kim Lũ trong xe ngựa đối diện mang ô tới, Nguy La liền lợi giữa vùng nước đi ra xe ngựa.

Triệu Giới lập tức cởi áo khoác đen xuống trùm lên đầu Nguy La, kéo tay nàng lại: “Trời mưa lớn như vậy, muội cần gì nóng lòng chút thời gian này chứ? Chờ nha hoàn của muội tới đưa ô cũng không muộn, coi chừng mắc mưa bị cảm lạnh”.

Lúc lâu sau, giọng nói của Nguy La mới từ áo khoác truyền ra: “Muội không muốn đợi ở chỗ này”.

Triệu Giới nắm tay nàng “Bản vương đưa muội về”.

Nguy La và Triệu Giới còn chưa thành thân, về tính về lý như vậy cũng không quá thích hợp, nhưng ở chỗ này còn ai rảnh rỗi để tâm những chuyện đó chứ?

Chỉ chốc lát sau, Kim Lũ mang dù giấy vẽ hai đóa phù dung tới, Nguy La che ô, khoác áo của Triệu Giới rời đi.

“Bé!”

Một giọng nói vang lên từ đằng sau.

Bước chân Nguy La chậm lại, cũng không quay đầu.

Khương Diệu Lan đi tới cạnh cửa, vịn lấy khung cửa, sốt ruột bối rối nhìn Nguy La.

Nguy La nghiêng đầu nói với Kim Lũ: “Chúng ta đi thôi, lúc đi ra ngoài cũng không nói với tổ mẫu tiếng nào, còn không quay về bà sẽ lo lắng”.

Kim Lũ gật gật đầu, nhắc nhở Nguy La: “Tiểu thư cẩn thận dưới chân”.

Mưa to tầm tã, bước chân nện xuống đường, không được một lúc liền ướt cả tất, cho dù nhắc váy lên cũng không tránh được.

Nguy La tiếp tục đi về phía trước, nghe thấy phía sau có tiếng bước chân vội vã, nàng còn chưa đi tới xe ngựa, Khương Diệu Lan đã đi tới trước mặt nàng.

Khương Diệu Lan không che dù, chỉ chốc lát nước mưa liền xối ướt đầm toàn thân bà, đâu còn bộ dáng đoan trang khí khái lúc nãy? Nhìn bà bây giờ trông vô cùng chật vật.

Ánh mắt Nguy La rất bình tĩnh, nàng không chớp nhìn Khương Diệu Lan, không hiểu được lúc này còn đuổi theo thì có ý nghĩa gì. Nguy La lạnh lùng hỏi: “Phụ nhân có gì cần nói sao?”

Khương Diệu Lan bị sự lạnh lùng trong mắt Nguy La làm bị thương, mưa nôi tiếp hợp thành tấm màn, bà tiến lên nửa bước mới có thể nhìn rõ mặt Nguy La: “Bé, ta là...”

Nguy La nghiêng đầu, ngắt lời bà: “Ta không muốn biết”.

Khương Diệu Lan vươn tay ra giữa không trung, vừa luống cuống lại khó xử.

Lúc này Khương Diệu Lan mới tỉnh ngộ, Ngụy La nhất định đã sớm biết. Chính vì đã biết, cho nên mới hồ hững với bà như vậy. Nước mắt Khương Diệu Lan hòa với nước mưa, cảm xúc trong lòng ngù vị tạp trần, một đường hóa thành sương mù bốc lên hốc mắt, rồi lệ hỏi: “Bé, con hận ta sao?”

Nếu không phải mưa to, trên đường không biết có bao nhiêu người nhìn thấy một màn này. Nhưng lúc này trên đường chỉ có lác đác vài người, ai cũng vội vã đi lại, không ai quan tâm tới các nàng.

Về mặt Ngụy La không thay đổi: “Phụ nhân nhận lầm người, ta không biết bà”.

Dứt lời, Ngụy La cũng không cho bà thêm ánh mắt nào, giẫm chân đạp lên bậc thang bằng gỗ sơn đen leo lên xe ngựa.

Có điều, khi Ngụy La đang khom lưng chui vào trong xe ngựa, Khương Diệu Lan khóc lớn tiếng: “Ta là mẫu thân của con!”

Lần này cuối cùng Ngụy La cũng dừng lại, nàng đứng thẳng người, xoay người nhìn phụ nhân ướt đẫm ngoài xe. Ngụy La nhìn bà chăm chăm một lúc lâu, tới khi Khương Diệu Lan cho rằng thời gian đang dừng lại, nàng mới từ trên cao nhìn xuống bà, chậm rãi nói: “Bà nói gì?”

“Bé, ta là mẫu thân của con”. Khương Diệu Lan nghẹn ngào lặp lại.

Ngụy La nghe rõ, đầu óc cũng thanh tỉnh, giọng nói so với lúc này càng thêm âm lãnh: “Mẫu thân ta sớm đã chết, ta không có nương”.

Mặt Khương Diệu Lan trắng bệch.

“Lúc còn nhỏ ta sinh bệnh, người khác bị bệnh đều có nương ở bên cạnh chăm sóc, bên cạnh ta chỉ có nha hoàn hoặc nữ mẫu. Hoặc là Thường Hoảng và phụ thân thường xuyên qua thăm, còn đồ ta uống thuốc”. Lời nói của Ngụy La không đầu không đuôi, nàng nhìn Khương Diệu Lan, nói tiếp: “Từ lúc đó trở đi ta đã biết, bản thân chỉ có phụ thân và đệ đệ, không có nương”.

Thân thể Khương Diệu Lan nghiêng lệch qua một bên, suýt nữa té trên mặt đất.

Lần này Ngụy La nhấn tâm chui vào trong xe ngựa, lệnh phu xe lên đường: “Về Phủ Anh Quốc Công”.

Xe ngựa nghênh ngang rời đi, rất nhanh biến mất trong màn mưa.

Phó Hành Vân tiến lên, cởi áo choàng xuống khoác lên người Khương Diệu Lan, ôm lấy bà vai bà nói: “Được rồi, thân thể nàng vốn không tốt, đừng dầm mưa lại ngã bệnh”.

Khương Diệu Lan khó lòng đè nén thương tâm, không có chuyện gì khiến người ta đau lòng tuyệt vọng hơn chuyện bị nữ nhi ruột oán hận, lệ rơi đầy mặt, bà không ngừng lặp lại: “Bé hận ta... nàng hận ta... nhưng ta cũng rất nhớ nàng và Thường Hoảng, không ngày nào không nghĩ tới bọn họ...”

Phó Hành Vân mang bà về lại tửu lâu, nhờ tiểu nhị trong lâu lấy một cái khăn nhỏ, ôn nhu giúp bà lau đi nước trên mặt và đầu, trấn an: “Nàng phải cho bọn họ thời gian suy ngẫm lại, mọi người nhiều năm không gặp, không cần vội trong chốc lát”.

Hai người đang nói chuyện, lúc này mới phát hiện Ngụy Côn và Triệu Giới còn chưa rời đi.

Khách nhân trong tửu lâu chẳng biết đã rời đi lúc nào, trong hành lang chỉ còn lại bốn người bọn họ. Triệu Giới ngồi ở một cái bàn vuông, không nói tiếng nào xoay cái tách trong tay, ý vị sâu xa.

Trái lại, Ngụy Côn có lẽ nghe được đoạn đối thoại của Khương Diệu Lan và Phó Hành Vân, trên mặt cũng không nói rõ được là biểu tình gì, đau khổ lại phức tạp, ông nhìn chăm chăm Khương Diệu Lan hỏi: “Thân thể bà vì sao không tốt?”

Khương Diệu Lan lau sạch nước mưa trên mặt, mà rừ mắt, rất lâu sau mới nói: “Năm đó sinh A La và Thường Hoảng thân thể bị tổn thương, đời này sẽ không thể có thai được nữa”.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Ta rất tốt

Khương Diệu Lan vốn không phải là người ở nơi này, nhưng nếu đã tới đây, nàng cũng muốn quên đi những chuyện quá khứ, lưu lại chốn này sống cho tốt.

Khương Diệu Lan gặp Ngụy Côn vào tết Nguyên Tiêu, lúc đó nàng đang đứng trước một sạp đoán đồ đèn, đó là thứ nàng giỏi nhất lúc còn học đại học, có thể một hơi đoán trúng mười mấy cái không sai cái nào. Đèn lồng với ánh sáng rực rỡ vây quanh, ánh lên mặt nàng, phản chiếu lên gò má nghiêng nghiêng, lại khiến Ngụy Côn ngẫu nhiên đi qua chỉ nhìn một cái liền trở nên ngây ngốc.

Đôi mắt rạng rỡ, lấp lánh như sao, mũi ngọc tinh xảo, đôi mắt xinh đẹp, cánh môi anh đào hé mở vô cùng câu dẫn, toàn thân đều phát ra ánh hào quang khiến người hưng phấn. Càng khiến Ngụy Côn cảm thấy bất ngờ là, xiêm y của nàng vô cùng cũ nát, giống như miễn cưỡng lấy từ trên người người khác xuống, chẳng vừa người nàng chút nào, trên tay áo còn có miếng vá nổi bật. Bộ dáng Khương Diệu Lan chật vật, cùng với sự hoa lệ rực rỡ của đèn hoa đăng thật không hợp nhau, nhưng lạ là nó lại không ảnh hưởng tới nàng chút nào, nàng lại thắp thêm một chiếc đèn hoa đăng, hai tay không cảm hết, khiến tài tử giai nhân xung quanh nhìn không được rời mắt nhìn.

Khương Diệu Lan hào hứng tới đây, vô cùng phấn khích, tay trái chỉ vào một cái đồ đèn viết: “Vạn lục từng trung nhất điểm hồng, từ phi cách, một vị thuốc Đông y - -”, nàng nghiêng đầu nhìn chủ quán đồ đèn: “Ta đoán đáp án là chu sa, đúng không?”

Chủ quán vừa buồn vừa vui, biểu tình trên mặt phong phú đa dạng: “Đúng, đúng... Có điều... cô nương có thể đến nơi khác được không? Hoa đăng của quán đều bị mình cô nương lấy đi, cũng không có ý nghĩa...”

Khương Diệu Lan nhận lấy lồng đèn thô ngọc chủ quán đưa cho, cười cười, gật đầu rời đi.

Vào Tết Nguyên Tiêu, khắp nơi đều là chỗ đoán đồ đèn, suốt cả đường đi, Khương Diệu Lan dễ dàng thắng được mười mấy cái đèn nhỏ. Nàng coi như cũng có chút thông minh, đem hoa đăng bán cho mấy tiểu nha đầu hầu hạ tiểu thư quyền quý, đổi lấy ngân lượng, cũng đủ cho nàng sống vài ngày.

Ngụy Côn ma xui quỷ khiến đi theo nàng một đường, lúc đi tới đường tắt, Khương Diệu Lan không báo trước xoay người lại, đuổi hắt đi.

Ngụy Côn sờ sờ mũi, nói: “Ta thấy cô nương đoán đèn rất lợi hại, có thể mời cô nương cùng tới trà lâu phía trước uống nước được không?”

Cứ như vậy, hai người coi như quen biết.

Ngụy Côn biết được Khương Diệu Lan là cô nhi, bình thường luôn hết sức chiều chuộng nàng, thậm chí gạt phụ mẫu mua một tòa nhà bên ngoài cho nàng ở. Lúc Ngụy Côn rảnh rỗi liền tới thăm Khương Diệu Lan, lúc này hắn mới phát hiện dưới xiêm y rách nát kia là một cô nương tinh xảo yếu điệu. Đêm nguyên tiêu đó nhìn thoáng qua, mặt nàng vô cùng bẩn thỉu, hắn còn tưởng nàng chỉ có một đôi mắt đẹp, không nghĩ tới lại óng ánh trong suốt mê người như vậy.

Khương Diệu Lan có rất nhiều suy nghĩ cổ quái, ví dụ như bài tử, ví như dùng cánh hoa làm thành nước hoa; ví như ngâm rượu nho... Giọng hát của Khương Diệu Lan rất êm tai, ca khúc nàng hát Ngụy Côn chưa bao giờ nghe qua, đặc biệt uyển chuyển, khiến người ta như mê như say, Đối với Ngụy Côn, Khương Diệu Lan thật sự là một bảo bối, một bảo bối không có gì không làm được.

Hai người quen biết nhau một năm, Ngụy Côn không nhìn được thẳng thắn nói với gia đình, nói với Anh Quốc Công và thái phu nhân ông muốn thành thân với một cô nhi không có xuất thân rõ ràng.

Cho dù nói thế nào, phu thê Anh Quốc Công cũng không đồng ý, vì thế Ngụy Côn liền quỳ ở cửa ba ngày ba đêm, khiến bọn họ không thể không gật đầu.

Sau khi Khương Diệu Lan gả vào cũng không được thái phu nhân La Thị chào đón, có điều nể mặt mũi Ngụy Côn, bà cũng không gây khó dễ quá nhiều cho Khương Diệu Lan. Chỉ là mỗi sáng khi Khương Diệu Lan tỉnh an, La Thị rất ít khi nói chuyện.

Khương Diệu Lan vào cửa ba tháng thì mang thai.

Ngụy Côn mừng rỡ như điên, đối với nàng càng thêm ân cần.

Ba tháng đầu rất tốt, đôi phu thê ân ái ái ái, như keo như sơn, phần ân ái đó khiến ai thấy cũng đều đỏ mặt.

Chỉ là La Thị thủy chung vẫn không thích người con dâu này, muốn nhân lúc Khương Diệu Lan mang thai thay Ngụy Côn tìm một nha đầu hầu hạ, nha đầu kia chính là Đỗ Nguyệt Doanh của Phủ Trung Nghĩa Bá.

Đỗ Nguyệt Doanh tuy cùng họ với Phủ Trung Nghĩa Bá nhưng khác chi, xuất thân không được tốt lắm, phụ thân là thứ xuất, cho nàng ta làm thiếp của Ngụy Côn cũng không tính là ủy khuất.

La Thị vụng trộm hỏi ý kiến Đỗ Nguyệt Doanh, nàng ta đỏ mặt cúi đầu, đồng ý.

Có điều lúc thái phu nhân nói chuyện này với Ngụy Côn, Ngụy Côn sống chết không chịu, vì thế chuyện này liền không giải quyết được gì.

Mười tháng sau, Khương Diệu Lan sinh hạ một đôi long phượng thai, trai gái khỏe mạnh, nhưng nàng lại vì lúc sanh xuất huyết nhiều mà thiếu chút nữa mất mạng. Khi đó đúng lúc Ngụy Côn thi tiến sĩ, hắn chỉ kịp tới nhìn một cái liền tham gia thi cử.

Kết quả là Ngụy Côn phong độ thất thường, sau khi yết bảng xong, Ngụy Côn không đậu Tiến Sĩ, cả Đồng Tiến Sĩ cũng không đậu.

Đó là đoạn thời gian tâm tình Ngụy Côn xuống thấp, lại nghe nói thân thể Khương Diệu Lan suy yếu, không muốn đem tâm tình của mình lây sang cho nàng nên ông ngủ ngoài thư phòng. Lúc Ngụy Côn đi thăm Khương Diệu Lan, thường xuyên thấy nàng đang ngủ, cho dù không ngủ, Khương Diệu Lan cũng không có tâm tư nói chuyện, tất cả mọi chú ý đều dồn lên người hai đứa nhỏ mới sinh.

Lại thêm một người bạn hữu đồng môn của Ngụy Côn đột nhiên qua đời, đối với ông đây quả thật là đả kích. Ông uống rượu, thường một mình ở trong đình giữa hậu viện mà uống rượu giải sầu.

Đỗ Nguyệt Doanh đi theo phu nhân Trung Nghĩa Bá đến Phủ Anh Quốc Công uống rượu đầy tháng, liền nhìn thấy bộ dáng buồn bực thất bại này của Ngụy Côn.

Lúc đó Đỗ Nguyệt Doanh cũng thật thông minh, hiểu được phải ra tay với Ngụy Côn ở điểm này. Ông buồn bực không vui, bà ta liền bồi bên cạnh, tán thưởng, khích lệ, an ủi ông. Ngụy Côn đối với Đỗ Nguyệt Doanh tuy có cảm kích, nhưng vẫn bảo trì khoảng cách, không làm ra chuyện gì khác.

Đỗ Nguyệt Doanh lấy danh nghĩa làm bạn với thái phu nhân Anh Quốc Công, ở Phủ Anh Quốc Công gần một tháng.

Thời gian này đúng là khoảng thời gian Khương Diệu Lan dưỡng bệnh, có điều thân thể nàng không biết bị làm sao, càng dưỡng càng không tốt, cuối cùng ngay cả giường cũng không xuống được. Mỗi ngày Ngụy Côn bỏ ra một canh giờ làm bạn với nàng, Khương Diệu Lan biết ông bận, bận rộn chuyện thi cử, cho nên không cho ông ở lâu, thường ông ngồi được nửa canh giờ đã kêu đi. Cho đến khi có một lần, Ngụy Côn bồi Khương Diệu Lan mãi mới có chút tinh thần đi tản bộ trong hậu viện, liền gặp phải Đỗ Nguyệt Doanh bên hồ, Đỗ Nguyệt Doanh không cẩn thận đạp trúng một tảng đá, thân thể lao đảo ngã ra sau.

Ngụy Côn không chút nghĩ ngợi, buông tay đang nắm Khương Diệu Lan ra, đỡ lấy Đỗ Nguyệt Doanh.

Đó là lần đầu tiên Khương Diệu Lan nhìn thấy Đỗ Nguyệt Doanh.

Một khi đã để tâm tới một người nào đó, liền phát hiện khắp nơi trong cuộc sống đều là dấu vết của người đó.

Ví dụ như nha hoàn Quế Nhi của Khương Diệu Lan nói, Đỗ Nguyệt Doanh thường ra vào thư phòng của Ngụy Côn, bưng trà đưa điểm tâm, ngẫu nhiên còn có thể lấy chữ viết của mình thỉnh giáo Ngụy Côn. Mà chút chuyện này đều được thái phu nhân Anh Quốc Công ngầm đồng ý. Thái phu nhân vốn chú trọng xuất thân của Khương Diệu Lan, muốn vì Ngụy Côn tìm một thê thử tốt, Phủ Trung Nghĩa Bá liền không sai.

Khương Diệu Lan nghe xong sắc mặt càng thêm trắng bệch, nàng gọi Ngụy Côn tới hỏi, có phải có chuyện này hay không. Ngụy Côn lắc đầu phủ nhận, cầm tay nàng nghiêm túc hứa hẹn: “Lan nhi, đời này ta chỉ cần mình nàng”.

Khương Diệu Lan lựa chọn tin tưởng ông.

Tin tưởng đến một ngày Ngụy Côn từ trong phòng nàng đi ra ngoài, đứng ở hành lang nói chuyện với Đỗ Nguyệt Doanh: “Sao muội lại tới đây? Thân thể muội không tốt, không phải hôm trước mới bị cảm sao. Trong phòng Lan nhi bệnh khí quá nặng, sợ lây cho muội, muội nên trở về đi”.

Trong phòng, Khương Diệu Lan nắm chặt chăn đệm dưới thân, nói không ra tư vị trong lòng là gì. Nàng vẫn cho rằng bản thân nàng trong lòng Ngụy Côn là đặc biệt, sau mới phát hiện là không phải vậy, ông đối với tất cả mọi người đều nhu hòa, đều kiên nhẫn, đều khoan dung. Giống như ông đối với Đỗ Nguyệt Doanh vậy.

Tin tưởng cho tới một ngày Đỗ Nguyệt Doanh đi vào phòng nàng, ngượng ngùng đặt tay lên bụng, nói với nàng: “Tỷ tỷ, muội mang thai đứa nhỏ của Ngũ gia”.

Ngũ lôi oanh tạc.

Khương Diệu Lan nhắm mắt, nhìn như bình tĩnh, thật ra trong lòng đã như bị dao khoét.

Nàng không tin lời Đỗ Nguyệt Doanh nói, muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng đêm đó Ngụy Côn không về nhà. Khương Diệu Lan kêu Quế Nhi đi hỏi thăm một chút, biết được Ngụy Côn ra ngoài xã giao.

Ngày hôm sau, Khương Diệu Lan bệnh nặng không dậy nổi, mọi người đại phòng, nhị phòng đều tới thăm, khi đó tam gia Ngụy Xương còn chưa lấy vợ. Ngụy Xương nghĩ gì trong lòng, mọi người trong Phủ Anh Quốc Công đều biết rõ. Ngũ Phu nhân xinh đẹp không những khiến Ngũ gia chung tình, ngay cả Tam gia cũng nhất kiến chung tình với nàng. Đáng tiếc Ngũ phu nhân và Ngũ gia chim cá tình thâm, không có chỗ cho Tam gia dung thân.

Ngụy Xương nhìn thấy bộ dạng này của Khương Diệu Lan, thừa dịp mọi người rời đi mới dám đi tới đầu giường nàng, hai mắt đỏ hồng hỏi: “Sao muội lại gầy như thế này? Có phải hạ nhân không chăm sóc tốt cho muội không?”

Khương Diệu Lan quay đầu ra, yếu ớt nói: “Đa tạ Tam bá quan tâm, muội rất tốt”.

Ngụy Xương nhìn nàng, không nói lời nào.

Hồi lâu sau, Khương Diệu Lan mới lên tiếng, nhưng là hỏi một chuyện khác: “Hôm qua... trong phủ có thỉnh đại phu hay không?”

Nàng muốn hỏi cái gì, Ngụy Xương đương nhiên biết rõ.

Ngụy Xương nhớ tới những thủ đoạn của Đỗ Nguyệt Doanh và vị hôn thê Liễu Thị của mình, vì muốn đuổi nữ nhân này đi, hai người đàn bà đó cái gì cũng làm ra được. Nhưng ông ta cũng không biết lúc đó bản thân nghĩ gì, vậy mà không nói cho nàng biết, ngược lại nói thẳng: “Đỗ Thị mang thai, là đứa nhỏ của Ngũ đệ...”

Khương Diệu Lan rốt cục cũng mất đi chút khí lực chống đỡ cuối cùng của mình, giống như thời gian bị ai đó lấy đi, đầu óc nàng trống trơn, không nghĩ được gì. Nàng ngồi ở đầu giường, nhắm mắt lại, tất cả sức lực của hai tháng này như cạn sạch, nàng chỉ cảm thấy như mình đã đến bước đường cùng, chỉ

còn lại sự tiêu tụy. Nếu như không phải vì hai đứa bé, có lẽ nàng cũng không chống đỡ nổi tới bây giờ.

Lúc Ngụy Côn đi vào, thấy cảnh Khương Diệu Lan đang khóc, Ngụy Xương ngồi ở đầu giường thay nàng lau nước mắt.

Ánh mắt Ngụy Côn trầm xuống, ông xông tới đánh nhau với Ngụy Xương, huynh đệ tình thâm như thế tay chân, cuối cùng vì một nữ nhân mà trở mặt.

Đây cũng giống như một cơn rom cuối cùng đè chết lạc đà.

Ngụy Côn dưới cơn tức giận nổi giận ầm ĩ với Khương Diệu Lan, ông nói vài câu khó nghe, sau đó ngay cả bản thân ông cũng không nhớ được mình đã nói gì, chỉ nhớ rõ sắc mặt Khương Diệu Lan trắng như giấy, trong mắt nhìn không ra tức giận, chỉ lộ ra sắc xám tro chán chường.

Tiếp theo sau đó, Ngụy Côn liền không nhìn thấy Khương Diệu Lan nữa.

Nàng rời đi rất sạch sẽ, nhân lúc đêm tối mà rời đi cùng nha hoàn Quế Nhi của nàng. Nếu không phải trong phòng còn mùi thuốc nhè nhẹ, Ngụy Côn cảm thấy tất cả mọi thứ phát sinh trong khoảng thời gian này đều là một giấc mộng, không có Khương Diệu Lan, không có hai đứa nhỏ...

Hài từ!

Ngụy Côn chợt nhớ tới điều gì, vội vàng chạy tới thiên phòng bên cạnh. Ông nhìn thấy hai đứa trẻ sơ sinh nằm trong tã lót, mặt giống nhau như đúc, một đứa tỉnh, một đứa vẫn còn ngủ say. Ngụy La mở to đôi mắt đen lúng liếng nhìn ông, nắm tay nhỏ mềm mềm trắng trắng làm hình quả đấm, hoàn toàn không biết rõ chuyện gì đã xảy ra, nhìn ông chằm chằm, thậm chí còn nhếch miệng cười khúc khích.

Ngụy Côn quỳ bên cạnh nôi, nhịn không được khóc rống thất thanh.

Ông sẽ không biết nguyên nhân Khương Diệu Lan rời đi, cũng vĩnh viễn không biết chân tướng là gì. Ngụy Côn không chạm vào Đỗ Nguyệt Doanh, chỉ là ông uống rượu say, coi Đỗ Nguyệt Doanh là Khương Diệu Lan, ôm bà ta nói hai câu mê sảng. Còn chuyện mang thai, là lời nói vô căn cứ. Cho dù Ngụy Côn có chạm vào bà ta, cũng không dễ dàng mang thai như vậy, chỉ có Khương Diệu Lan vốn sớm cho rằng bọn họ cầu thả, mới dễ dàng tin lời Đỗ Thị nói. Mục đích của bọn họ là bức tử Khương Diệu Lan, bây giờ tuy Khương Diệu Lan rời đi, nhưng một nữ nhân có thể đi nơi nào? Không phải lưu lạc xóm cô đầu thì là chết, coi như đạt được mục đích.

Ngụy Côn chẳng hay biết gì, lúc ấy từ bên ngoài trở lại vốn muốn giải thích hết với Khương Diệu Lan, nhưng khi nhìn thấy hành động thân mật của nàng và Ngụy Xương, lại nhớ tới tình ý của Ngụy Xương đối với nàng, ông nhất thời nổi máu ghen, bất an và phần nộ khiến đầu óc mụ mị mới có thể làm ra chuyện sai lầm.

Nhưng chuyện Ngụy Côn chạm qua Đỗ Nguyệt Doanh là thật, cho dù không tới bước cuối cùng, nhưng cũng tổn hại trong sạch của cô nương người ta. Ông tìm không được Khương Diệu Lan, tâm như tro tàn, trở lại Thịnh Kinh Thành rồi, không thể không cưới Đỗ Thị.

Dù tình đầu ý hợp thế nào cũng bù không được duyên phận nông cạn.

Cho nên Phủ Anh Quốc Công mới có thể nói với bên ngoài là Khương Diệu Lan qua đời vì bệnh, dù sao một tức phụ nhi bỏ nhà đi nếu truyền ra ngoài cũng là một vụ tai tiếng.

Sau khi Khương Diệu Lan rời khỏi Phủ Anh Quốc Công, vốn cũng cho rằng mình sống không được bao lâu, lại không nghĩ sẽ gặp được Phó Hành Vân.

Phó Hành Vân là đại phu, y thuật cao siêu, cứu nàng một mạng.

Chỉ là lúc trước ở Phủ Anh Quốc Công thân thể nàng bị thương kéo dài quá lâu, đã thương căn cơ, sớm đã không thể sinh nở.

Khương Diệu Lan rời đi nhiều năm như vậy, lúc mới đầu cũng biết Ngụy La và Thưởng Hoảng sẽ không nhận nàng, nàng cũng chuẩn bị tâm lý. Nhưng hôm nay vừa nhìn thấy, lại không kìm được xúc động, cho dù Ngụy La không nhận nàng, nàng cũng muốn nói cho Ngụy La biết, nàng mà mẹ của nó.

Khương Diệu Lan nhìn Ngụy Côn: "... Nghe nói ông cưới Đỗ Nguyệt Doanh, hai người sống tốt chứ?"

Ngụy Côn che mặt, không nói nên lời.

Cũng không ai biết về mặt ông ấy lúc đó thế nào, chỉ có thể nhìn thấy thân thể ông run rẩy và thoát ra một tràng thanh âm thống khổ.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Mùa hè áo bông, mùa đông quạt hương bồ

Ngụy La hồi phủ không bao lâu liền nhận được giày mẫu Triệu Giới đưa tới.

Nha hoàn đưa đồ là nha đầu mới vào phủ, làm ở phòng trà nước, bộ dáng khoảng chừng mười hai, mười ba tuổi, dáng người thanh tú, mặc xiêm y màu xanh, cười dịu dàng trông vô cùng đáng yêu: “Nô tỳ tên Nguyệt Ly, sau này Tứ tiểu thư có gì dặn dò cứ trực tiếp gọi nô tỳ là được”.

Nguyệt La không nghĩ Triệu Giới to gan như vậy, dám sắp xếp người của hắn vào trong Phủ Anh Quốc Công. Nói trắng ra, một tháng trước hắn rồi đi đã sắp xếp người truyền tin này, nếu có chuyện gì sẽ lập tức thông báo cho hắn biết. Gan thật lớn mà! Không sợ bị người trong Phủ Anh Quốc Công phát hiện sao?

May là lúc này trong phòng không có người ngoài, chỉ có hai nha hoàn Kim Lũ và Bạch Lam, những người khác cũng không dám tùy ý vào đây. Nguyệt La nhìn chăm chăm giày mẫu nằm trên bàn nhỏ sơn son khảm trai, sắc mặt coi như điềm tĩnh: “Ta biết rồi, người lui xuống đi”. Thật ra trong lòng nàng đã sớm hận đến không thể cầm kim châm lên mặt Triệu Giới, hắn đúng là được voi đòi tiên.

Sau khi nha hoàn kia rời đi, Bạch Lam gấp gấp xoay người đóng cửa lại, đi đến bên cạnh Nguyệt La nói: “Tiểu thư, sao Tỉnh Vương điện hạ lại đưa cho người thứ này? Nha đầu kia...”

Đầu óc Kim Lũ coi như thông minh, cắt đứt lời Bạch Lam: “Nha đầu kia trông không đơn giản, hẳn là người đáng tin”.

Nguyệt La đem giày xem như Triệu Giới, trừng hai mắt mà nhìn, nói với Kim Lũ và Bạch Lam: “Ta đồng ý làm cho hắn đôi giày. Thu thứ này lại, không được phép nói cho người khác biết chuyện hôm nay”.

Kim Lũ và Bạch Lam đều là người biết suy nghĩ, sẽ không nói loạn huyền thuyên với người khác. Dù sao Nguyệt La và Triệu Giới cũng đã đính hôn, thay phu quân tương lai làm một đôi giày cũng không phải chuyện gì lớn, cho dù người khác biết cũng sẽ không nói gì.

Chuyện quá đáng là Triệu Giới lại sắp xếp người ở Phủ Anh Quốc Công, việc này khiến Nguyệt La cảm thấy mình bị quản quá chặt. Khó trách trong lòng Nguyệt La mất hứng.

Nếu nàng biết rõ Triệu Giới còn từng dặn dò Dương Hạo theo dõi nàng một tác cũng không rời, khẳng định sẽ trở mặt với Triệu Giới.

Ngoài cửa sổ trời còn đang mưa, nhưng cũng không tầm tã như lúc nãy. Nước mưa nhỏ giọt tí tách đánh lên song cửa, văng lên từng chùm những hạt nước nhỏ, rơi xuống mu bàn tay lạnh ngắt. Trong viện nước đọng lại thành từng vũng, hòa với bóng cây tạo nên khung cảnh thật thật hư hư. Bên chính phòng vẫn không có động tĩnh, xem ra Nguyệt Côn còn chưa về, nếu không sẽ có người hầu ra cửa bùng dù nghênh đón.

“Tiểu thư vừa về lại bị mắc mưa, nên tắm nước nóng đuổi hàn khí đi, nếu không hôm sau lại ngã bệnh”. Kim Lũ tiến lên đóng cánh cửa nặng nề lại.

Nguyệt La uống xong một ly trà gừng táo đỏ, nhẹ nhàng gật đầu.

Trong thùng tắm có nhỏ vài giọt tinh dầu hoa quế do Hàn Thị điều chế, hương vị thanh nhã dễ ngửi. Nguyệt La tắm rửa xong đi ra, toàn thân đều nhận nhậ mùi hoa quế dễ chịu. Nàng khoác lên mình một kiện vân sa màu ngọc bích cùng với bôi tử lam bằng gấm Tô Châu viền hoa tròn nhỏ, mái tóc dày đen nhánh, uốn nhẹ vén sau tai, ngồi trên giường cạnh cửa sổ phía nam, thuận miệng hỏi: “Phụ thân về chưa?”

Kim Lũ tiến lên giúp nàng lau tóc, lại dùng lược bó nhẹ nhàng chải tóc cho suôn: “Bẩm tiểu thư, tiểu thư vừa đi tắm không lâu lão gia đã về...”

Lúc trở về sắc mặt Nguyệt Côn không tốt lắm, so với sắc trời bên ngoài còn âm trầm hơn, hạ nhân trong Tòng Viên chưa từng thấy bộ dáng ông như vậy, cũng không biết ai chọc ông giận tới vậy, mọi người đều nơm nớp lo sợ, không dám gây ra chút lỗi lầm nào.

Kim Lũ lặng lẽ liếc nhìn Nguyệt La, kìm nén không được hiếu kỳ hỏi: “Tiểu thư, vừa rồi người trên đường...”

Kim Lũ nghe được đoạn đối thoại của Nguyệt La và Khương Diệu Lan, câu “Bé, ta là mẫu thân con” hù dọa nàng ấy và Bạch Lam không nhẹ, nhưng thấy Nguyệt La có vẻ không muốn nhắc tới, hai người cũng không dám hỏi nhiều, chỉ giấu ở trong lòng mà suy đoán.

Lúc này sắc mặt Nguyệt La tốt hơn một chút, Kim Lũ mới dám nhắc lại lần nữa.

Nguyệt La ôm gối, cầm đặt trên đầu gối, nhìn chăm chăm quang cảnh bên ngoài cửa sổ, miễn cưỡng nói: “Đừng hỏi quá nhiều, làm chuyện người nên làm là được”.

Kim Lũ biết mình đi quá giới hạn, gấp gấp nói: “Là nô tỳ nhiều chuyện”.

*** **

Chỉ chốc lát sau liền truyền tới động tĩnh ở chính phòng, Nguyệt Côn gọi tam gia Nguyệt Xương tới, không biết hai người nói những gì, động tĩnh rất lớn, mơ hồ có thể nghe được âm thanh tức giận quát lớn của Nguyệt Côn.

Sau khi Nguyệt La hong khô tóc, nàng đứng lên rời khỏi giường La Hán, đi giày màu hồng phấn thêu hoa trắng đính trên châu ra ngoài, đứng ở cửa, vừa vịn nghe thấy thanh âm Nguyệt Côn truyền tới từ cửa sổ của chính phòng: “Vì sao người lại nói với nàng những lời kia, vì sao lại lừa nàng ấy?”

Nô tỳ đứng ngoài cửa cúi đầu thật thấp, thân thể cứng đờ thẳng tắp, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Nguyệt La nghiêng đầu dựa lên cửa khắc thùy hoa, mí mắt nâng lên, nhưng hàng mi mệt mỏi vẫn rũ xuống, trên da thịt trắng muốt của nàng đánh một nửa

vòng bóng râm. Lúc nàng ngẩng đầu lên, liền thấy Ngụy Thường Hoảng mặc cẩm bào bằng lụa xanh ngọc đi tới trước mặt nàng hỏi: “Phụ thân gây gổ với ai, sao lại nổi giận lớn như vậy?”

Ngụy La nghĩ Ngụy Thường Hoảng cũng nghe được gì đó, cho nên mới cố ý từ chỗ Tiết tiên sinh về sớm.

Ngụy La ngẩng đầu, chậm rãi nói: “Phụ thân nói chuyện với Tam bá phụ”. Nàng nghiêng đầu nhìn Ngụy Thường Hoảng, chớp mắt mấy cái lại hỏi: “Có thể làm cho phụ thân nổi giận lớn như vậy, đệ cho rằng có thể là ai?”

Ngụy Thường Hoảng nhủ mảy, từ trong lời nói của Ngụy La nghe ra được chút gì đó.

Ngụy Côn cầm trong tay một thanh đoản kiếm có chuôi làm từ ngà voi nạm vàng, đem một bên kiềng đầu án khắc hoa sen sơn đen chặt xuống, kiên định nói: “Từ nay về sau tình cảm huynh đệ chúng ta, giống như cái bàn này, một đao chặt đứt!”

Không lâu sau, Ngụy Xương đi ra khỏi chính phòng, mặt ông nhìn như bình tĩnh, nhưng trong lòng đã thổ huyết rồi.

Ngụy La và Ngụy Thường Hoảng yên lặng nhìn một màn này, không biết nên khuyên nhủ hay im lặng theo dõi diễn biến.

Hiển nhiên Ngụy Côn còn chưa tan cơn giận, lại sai người kêu Đỗ Thị ở Ngân Hạnh Viên tới. Đỗ Thị rất nhiều năm rồi chưa từng rời khỏi sân viện đó, bây giờ đã được bước ra ngoài, bà nhìn lại Phủ Anh Quốc Công, cảm giác hoàn toàn xa lạ, rất nhiều chỗ đã không còn bộ dáng như trước. Đỗ Thị mặc xiêm y màu xám bạc bằng vải thun, nhắm mắt theo đuôi hạ nhân, nhìn thấy ánh mắt của Ngụy La trên hành lang liền vội vàng rời đi, đầu còn bộ dáng đoan trang tự tin như lúc trước. Bà ta bây giờ giống như phụ nhân nhà bình thường, thậm chí còn không bằng họ.

Ban đầu Đỗ Thị không biết Ngụy Côn gọi bà ta tới là vì chuyện gì, còn ôm tâm tư vui mừng vì Ngụy Côn còn có lương tâm muốn đón bà ta ra khỏi Ngân Hạnh Viên. Ai ngờ, một câu nói của Ngụy Côn liền xua tan tất cả vui vẻ của bà: “Ông mới nói gì?”

Ngụy Côn quay đầu, ngay cả liếc nhìn Đỗ Thị một cái ông cũng cảm thấy dư thừa: “Kêu người chuẩn bị văn tự, ta muốn hưu người”.

Hưu thê ở Đại Lương không phải là chuyện nhỏ, nếu phụ nhân bị hưu về nhà, đó là hủy cả cuộc đời, không chỉ khiến nhà mẹ đẻ mất mặt, còn liên lụy đến tất cả các cô nương chưa xuất giá ở nhà mẹ đẻ. Phụ nhân bị hưu về nhà cũng không có những ngày tháng tốt, tuổi của Đỗ Thị tất nhiên không thể tái giá, chỉ có thể về nhà làm cô nãi nãi, thời gian dài cũng khiến nhà mẹ đẻ thấy phiền chán.

Huống gì sau khi Đỗ Thị về nhà lại càng không có cơ hội gặp mặt Ngụy Thường Di. Ngụy Thường Di là thiếu gia của Tứ phòng, không thể nào cùng bà ta về Phủ Trung Nghĩa Bá. Đỗ Thị ở Phủ Anh Quốc Công, mỗi tháng còn có thể gặp Ngụy Thường Di một lần, nếu bị hưu về Phủ Trung Nghĩa Bá, chính là đời này cũng đừng nghĩ gặp lại hần.

Khó trách Đỗ Thị có phản ứng lớn như vậy.

Nhưng Ngụy Côn quyết tâm muốn hưu bà ta, bút lông vừa cầm lên tay liền viết xuống hai chữ “HUU THU” thật to lên giấy Tuyên Thành, mở đầu viết xuống Đỗ Thị “Tâm địa độc ác, âm hiểm ghen tị”, lấy thất xuất để hưu thê. Đây là tội danh cực kỳ nghiêm trọng, xem ra chút tình cảm Ngụy Côn cũng không muốn giữ lại, lại không có ý định cô kỵ quan hệ hai nhà, chỉ muốn trừng trị Đỗ Thị độc ác, giải tỏa mối hận trong lòng.

Sắc mặt Đỗ Thị trắng bệch nhìn Ngụy Côn, chờ ông viết hưu thư xong, bà tuyệt vọng lắc lắc đầu: “Ngụy Côn, không...”

Ngụy Côn gấp thư bỏ vào trong vạt áo, cất bước ra khỏi phòng: “Ta về phòng chính nói với phụ mẫu một tiếng, kêu người Phủ Trung Nghĩa Bá hôm nay liền tới đón người về”.

Đỗ Thị khôi phục thần trí, đuổi theo ông ra cửa: “Vậy ông trả Di ca nhi cho tôi, để tôi dẫn nó cùng đi!”

Ngụy Côn không quay đầu lại nói: “Di ca nhi là nhi tử của Tứ tẩu, ta không làm chủ được”.

Đỗ Thị thê lương nói: “Di ca nhi là của tôi, là tôi hoài thai chín tháng mười ngày sinh ra nó. Ngụy Côn, ông đứng lại đó cho tôi!”

Ngụy Côn càng đi càng xa, nói với gã sai vặt bên cạnh: “Trông chừng Đỗ Thị, đừng để bà ta làm loạn”.

Gã sai vặt gật đầu, xoay người phân phó hạ nhân, lập tức có hai người cản Đỗ Thị lại, dẫn bà về lại phòng.

*** **

Cuối cùng Tùng Viên cũng khôi phục về yên bình, sau cơn mưa trời lại sáng, trong sân lại yên tĩnh vô cùng.

Ngụy La xem xong kịch rồi, dụi dụi mắt nói: “Thường Hoảng, đệ đoán xem hôm nay tỷ gặp ai?”

Ngụy Thường Hoảng đứng bên cạnh nàng, sớm đã trưởng thành, bộ dáng chi lan ngọc thụ (1), ngữ điệu bình tĩnh hỏi: “Khương Diệu Lan?”

Ngụy La kinh ngạc quay đầu, vẻ mặt “Làm sao đệ biết?”

“Lần trước ở Đại Từ Tự, tỷ ở Đại Hùng Bảo Điện cầu bùa bình an, đệ ở bên ngoài có nhìn thấy”. Ngụy Thường Hoảng từng nhìn thấy bức họa của Khương Diệu Lan, mặc dù Ngụy Côn đề phòng bọn họ, nhưng số lần ông lấy ra xem thật sự quá nhiều, muốn để người khác không thấy cũng khó. Lần

đầu tiên Ngụy Thường Hoàng nhìn thấy Khương Diệu Lan liền ngăn người, hẳn vốn cho rằng chỉ là người giống người mà thôi, hôm nay nghe Ngụy La có ý dò hỏi, lại nghĩ tới phản ứng của Ngụy Côn, cũng không khó đoán ra đã có chuyện gì: “Người trở về sao? Đã nói gì với tỷ?”

Ngụy La bĩu môi, giống hệt như đang nói chuyện thời tiết thường ngày: “Người đó đã thành thân, cũng không muốn trở lại Phủ Anh Quốc Công” Ngụy La trừng mắt nhìn, rồi lại cười cười hỏi Thường Hoàng: “Thường Hoàng, đệ muốn mẫu thân sao? Có muốn để bà ấy trở lại không?”

Ngụy Thường Hoàng thần nhiên nói: “Trước đây có nghĩ tới, bây giờ đã không cần”.

Ngụy La mỉm cười: “Tỷ cũng vậy”.

Lúc Ngụy La bị Đỗ Thị lừa bán, Khương Diệu Lan không có mặt; đời trước lúc Ngụy La chết, Khương Diệu Lan cũng chưa từng xuất hiện; lúc Thường Hoàng bị Lý Tung và Lý Tương liên thủ phá hủy tiền đồ, Khương Diệu Lan cũng không xuất hiện; nếu đã như vậy, sau này bà ta cũng không cần xuất hiện nữa.

Mùa hè áo bông, mùa đông quạt lá, tình thương muộn màng của mẹ, những thứ này cũng là dư thừa không cần đến.

Trong một ngày Phủ Anh Quốc Công xảy ra hai chuyện lớn, một là Ngũ lão gia hưu Đỗ Thị, gọi Phủ Trung Nghĩa Bá tới đón người về. Một việc khác là Tam lão gia đưa Tam phu nhân lên chùa miếu, nói là để Liễu Thị tĩnh tâm niệm Phật, kỳ thật người trong Phủ đều biết, Tam lão gia và Tam phu nhân ly thân, không sống nổi với nhau nữa, nếu không phải vì Nha tỷ chưa xuất giá, còn phải tính chuyện hôn sự, nói không chừng Ngụy Xương cũng muốn hưu thê.

Đưa Đỗ Thị và Liễu Thị đi, Phủ Anh Quốc Công cuối cùng cũng thanh tĩnh hơn không ít.

Trời dần vào đông, thời tiết ngày càng lạnh. Sáng sớm hôm sau, Ngụy La khoác áo gấm màu hồng thêu hoa mẫu đơn và viền áo bằng lông hồ ly, chân không đứng trên thảm len, đẩy cửa sổ nhìn ra sân viện, bên ngoài là một mảng trắng xóa, trận tuyết đầu tiên đã rơi rồi.

Kim Lũ đẩy cửa phòng đi vào, thấy Ngụy La đi chân không, nàng ấy ngạc nhiên lại gấp gấp nói: “Sao tiểu thư lại không mang giày? Mặt đất rất lạnh, nếu bị lạnh sẽ không tốt”.

Ngụy La nghiêng đầu, cười dịu dàng lộ ra má lúm đồng tiền: “Trong phòng có đốt địa long, lại có nhiều chậu than như vậy, ta còn thấy nóng, sao mà lạnh được”.

Cho dù như thế Kim Lũ vẫn không yên lòng, đỡ nàng ngồi vào giường bên cửa sổ phía Nam, giúp Ngụy La mang giày sa tanh vào. Kim Lũ nhắc mắt, lơ đãng nhìn tới chiếc giày để trên bàn sơn son khảm trai, nhìn không được trêu ghẹo: “Đã lâu như vậy, tiểu thư mới thêu xong nha? Xem ra đầu xuân sang năm Tĩnh Vương điện hạ đã có thể mang giày mới được rồi!”

Ngụy La cầm đôi giày trong tay, nhìn nhìn, cố ý nói: “Vốn chính là định đầu xuân đưa cho hân, ta không muốn làm giày mùa đông, dày như vậy, đầu ngón tay đều bị đâm hư rồi”.

Kim Lũ bật cười, nàng ấy biết rõ tiểu thư nhà mình yếu ớt, nếu Tĩnh Vương điện hạ biết được tiểu thư vì làm cho ngài ấy đôi giày, trên đầu ngón tay đã bị kim đâm mấy lỗ, không chừng sẽ đau lòng lắm đây.

Tác giả có lời muốn nói:

Cuối chương Tĩnh cục cung đã xuất hiện rồi ~

Vỗ tay hoan nghênh nam số 4 nào ~ ($\geq \nabla \leq$)/~

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Ngâm ôn tuyết

Một trận tuyết rơi khiến toàn bộ Thịnh Kinh Thành như được bao trùm bởi một tầng trắng xóa, tựa như thay một bộ y phục, từ hồng trần vạn tượng đi vào thế giới lưu ly. Phóng mắt nhìn ra, trên nóc nhà đều là những mảng tuyết trắng động lại, lấp lánh dưới ánh mặt trời, óng ánh trong suốt.

Ngụy La dẫn Bạch Lam ra Mai Viên phía sau quét đi những bông tuyết còn đọng lại trên những cánh mai, nước tuyết có thể pha trà, hương vị ngon miệng hơn so với nước suối thông thường. Ngụy La cầm theo cái đầu màu hồng khắc hoa đi qua những cây mai, vừa tỉ mỉ thu thập bông tuyết trên cánh mai, vừa nghe Bạch Lam thao thao bất tuyệt: “Thái phu nhân tìm được vị đại phu tên Phó Hành Vân rồi, vô cùng vui mừng, mới sáng sớm đã mời đại phu tới giúp đại thiếu gia xem bệnh...”

Động tác của Ngụy La hơi chậm lại, nàng nhớ tới người ở Tú Xuân Cư, người Khương Diệu Lan gả cho, tên là Phó Hành Vân, không nghĩ tới lại là người Đại bá mẫu cần tìm. Cũng không biết Phó Hành Vân là do Đại bá mẫu tự mình tìm được, hay là Khương Diệu Lan vì muốn trả ân tình cho Phủ Anh Quốc Công? Mặc kệ là loại nào, chỉ cần Phó Hành Vân có thể trị khỏi bệnh cho Đại ca là tốt rồi. Ngụy La nhìn Bạch Lam: “Phó đại phu nói thế nào, chân đại ca có thể chữa được không?”

Còn nhớ lúc xin quê ở Thiên Phật Tự, Thanh Vọng đại sư từng nói, trên đời này chỉ có một người có thể trị được bệnh chân cho Ngụy Thường Dẫn, người đó là Phó Hành Vân.

Bạch Lam hưng trí bừng bừng nói: “Phó đại phu đi Dung Viện Đại phòng, sau khi khám chân cho Đại thiếu gia xong, chỉ nói vồn vện hai chữ, nghe xong Đại phu nhân cũng khóc lên”.

Ngụy La tò mò “A” một tiếng: “Hai chữ gì?”

Bạch Lam có ý lấp lửng, lại nhìn thấy gương mặt đanh lại của Ngụy La, nàng ấy mới cười híp mắt nói: “Phó đại phu nói: chữa được”.

Ngụy La cũng thở phào nhẹ nhõm, chữa được là tốt rồi, như vậy nhân duyên của Đại ca và Lương Ngọc Dung mới có đường tiến, ít nhất đời này cũng không cần vì chân Ngụy Thường Dẫn mà cứng rắn chia rẽ đôi uyên ương khổ mệnh.

Bạch Lam thay Ngụy La đẩy ra cành cây cản đường phía trước, đem mọi chuyện mình nghe được kể lại: “Phó đại phu còn nói chân đại thiếu gia đã thương tật mười mấy năm, muốn đứng lên đi lại cũng không phải dễ như vậy, cần rất nhiều loại thuốc dẫn, còn phải đi ôn tuyền trên núi Thiên Thiên phối hợp trị liệu, từ đó mới có thể chữa khỏi hẳn”.

Có điều núi Thiên Thiên cách Thịnh Kinh Thành mấy trăm dặm đường, địa thế lại hiểm trở, là khu vực hẻo lánh, muốn ở lại ôn tuyền son trang một thời gian sợ không dễ như vậy. Chỉ là bình thường nước trong ôn tuyền ở núi Thiên Thiên có tác dụng trị bệnh rất tốt, nhất là đối với bệnh của Ngụy Thường Dẫn, chỉ sợ cho dù thế nào Đại phu nhân cũng muốn thử một lần.

Ngụy La dùng ống hoa tiếp tục thu lấy tuyết trên cánh mai: “Đại bá mẫu và Đại ca định khi nào thì xuất phát?”

Bạch Lam cũng không rõ chuyện này: “Chắc là cũng phải mấy ngày nữa, Đại phu nhân trông bộ dạng rất gấp gáp... Tiểu thư, lúc ấy ngài không thấy đâu, vị Phó đại phu kia chỉ dùng vài cây kim châm lên chân Đại thiếu gia, chân Đại thiếu gia liền có cảm giác, ngài nói có thần kỳ không?”

Ngụy La cười thành tiếng, cho dù y thuật Phó Hành Vân vi diệu, nhưng nàng cũng không tin mấy lời khen khoa trương như vậy: “Nói giống như người tận mắt nhìn thấy vậy!”

Bạch Lam bĩu môi: “Nô tỳ nghe nha hoàn Hạnh Cô ở Dung Viện kể lại”.

Cho dù là thế nào, tâm tình Ngụy La cũng không tệ, nàng nhìn ống hoa trong tay cũng được hơn phân nửa rồi, liền cười nói với Bạch lam: “Đi, hôm nay để các người ném thử trà ta pha”.

Trà nghệ của Ngụy La khá tốt, là vì từ nhỏ theo học Hàn Thị. Trà Ngụy La pha có một mùi thơm thanh đậm, giống như hương vị của cánh hoa, cụ thể là gì thì không nói rõ được, tóm lại rất dễ nhận lại trong veo, uống xong hương thơm còn lưu lại trong miệng, rất thích hợp với các cô nương.

Bạch Lam lập tức cao hứng, ân cần thay Ngụy La cầm ống hoa, mấy năm nay tính tình nàng ấy hoạt bát lên không ít, nói cũng nhiều hơn: “Tiểu thư, nghe nói nước ở ôn tuyền có thể dưỡng nhan mỹ dung, khiến làn da trở nên trắng sáng lại trơn mềm, đối với thân thể cũng có ích, tiểu thư có muốn đi không?”

Ngụy La suy nghĩ một chút: “Có thể đi tất nhiên là tốt, nhưng phụ thân đồng ý sao? Hơn nữa còn phải xem Đại bá mẫu có thể cùng Thôn Trang chỗ ôn tuyền chào hỏi thế nào, còn chưa chắc chắn đâu”. Dù sao ôn tuyền đối với mỗi cô nương mà nói, đều là mê hoặc không cách nào kháng cự, và lại mùa đông vừa đến, một bên ngâm tuyết một bên ngâm mình trong nước ấm, quả thật là thoải mái không gì bằng.

*** **

Đến ngày 11 tháng này, Đại lão gia Ngụy Mân và người trong trang ở ôn tuyền núi Thiên Thiên chào hỏi tốt, đôi phương nguyện ý dọn khỏi thôn trang ba tháng, để Ngụy Thường Dẫn tới trị bệnh. Ngon núi đó là sản nghiệp của Tĩnh Vương Triệu Giới, Ngụy Mân vì chuyện này tới nhờ Triệu Giới, vốn tưởng hẳn sẽ khó xử ông một phen, không nghĩ tới lại dễ dàng đồng ý.

Vì thế cái nhìn của Ngụy Mân đối với Triệu Giới thay đổi rất lớn, xem ra hẳn cũng không phải không có tình người như lời đồn.

Ngụy La không biết những chuyện này, nàng chỉ biết có thể đi núi Thiên Thiên trú đông, lập tức dẫn Bạch Lam đi xin Ngụy Côn, Ngụy Côn gật đầu đồng ý. Ngụy La lại đề Kim Lũ tới Phủ Bình Viễn Hầu mới Lương Ngọc Dung cùng đi, dù sao thôn trang khá lớn, ở thêm một người cũng không có vấn đề gì.

Ngoại trừ Ngụy La, nhị phòng Tứ phu nhân cũng đi, Ngụy Bảo San cũng nằm trong số đó, một nhà vô cùng náo nhiệt đi núi Thiên Thiên.

Đường đi lên núi Thiên Thiên đọng đầy tuyết, xe ngựa không đi nhanh được, mất bảy tám ngày mới tới nơi.

Xe ngựa dừng lại dưới chân núi Thiên Thiên, lại dừng thêm nửa ngày đi lên son trang trên đỉnh núi, lúc này sắc trời đã tối, Đại phu nhân phân chia phòng cho mọi người, mấy ngày nay đi đường quá mệt mỏi, đoàn người dừng xong cơm tối liền chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nguyệt La và Lương Ngọc Dung ở cách vách nhau, hai gian phòng dùng chung một tịnh phòng, trong tịnh phòng là một hồ tắm, dẫn nước từ ôn tuyền vào, lúc này vẫn đang bốc khói nghi ngút trông rất mê người. Xung quanh hồ tắm được lát đá cẩm thạch, giữa hồ còn được điêu khắc một đóa hoa sen, mặt cánh hoa bị khí nóng nung bốc lên một tầng bọt nước, giống như hoa thật vậy.

Lúc này điều Nguyệt La muốn làm nhất không phải là đi ngủ, mà là tới suối nước nóng ngâm mình giải trừ mệt mỏi, sau đó ngủ một giấc thật ngon đến khi thức giấc.

Lương Ngọc Dung đã vội vàng rửa mặt đi ngủ, Nguyệt La kêu Kim Lũ chuẩn bị xiêm y sạch sẽ treo ở bình phong thêu tranh mỹ nhân, sau đó nói: “Nếu các người mệt mỏi thì đi ngủ trước đi, ta tắm rửa sạch sẽ xong sẽ ngủ, mấy ngày nay đều cực khổ rồi, đêm nay không cần phải trực đêm đâu”.

Kim Lũ và Bạch Lam mới đầu không chịu đi nghỉ, nhưng thấy Nguyệt La có vẻ không giống nói đùa, liền riu rít cảm tạ: “Đa tạ tiểu thư thông cảm”. Nhìn ra được hai người bọn họ thật sự mệt mỏi, có chủ tử như vậy, làm nha hoàn cũng không tính là vất vả.

Nguyệt La cời y phục xuống, tiện tay để một bên trên sạp mỹ nhân, ngồi vào ôn tuyền, nhắm mắt, thoải mái là thờ dài một hơi.

Toàn thân đều được nước hồ ấm áp vây quanh, hơn nữa đây không phải nước tĩnh, mà là nước suối lưu động. Nước nóng từ ôn tuyền lưu động xung quanh, cọ rửa thân thể năng, nước chảy chậm chậm, như một đôi tay ôn nhu ôm lấy nàng, phủ lên toàn bộ thân thể, Nguyệt La lập tức cảm thấy mấy ngày ngồi xe vất vả đều xứng đáng.

Nguyệt La tựa lên cẩm thạch bên cạnh ao, lấy xuống cây trâm trên đầu, vuốt tóc đen như thác rơi xuống, thả vào trong nước, liền biến thành rong rêu. Tóc của nàng vừa đen vừa sáng, vừa nhìn liền biết là được chăm sóc kỹ càng, không giống như các cô nương khác, trên mặt tô son điểm phấn, cách ăn mặc rực rỡ chói lọi, nhưng đầu tóc lại vàng khô, ảnh hưởng tới mỹ cảm. Nguyệt La cực kỳ chú trọng từng chỗ trên người, chỗ nào cũng được chăm sóc bảo dưỡng sao cho thật xinh đẹp, hơn nữa nàng còn theo Hân Thị học rất nhiều cách chăm sóc cơ thể, vì thế mới dưỡng được làn da trắng mịn như tuyết, khiến người mê đảo.

Nguyệt La lấy ra một bình sứ nhỏ vẽ hoa lan, nhỏ vào lòng bàn tay hai giọt tinh dầu trong suốt, chà nóng, xoa bóp từ cổ đến hai tay. Tinh dầu này có thể làm da trơn mềm, mỹ nhân ngoại trừ mặt ra, gáy tuyết và tay sen cũng cần coi trọng, không thể bỏ qua.

Ngâm mình thật thoải mái, Nguyệt La bị khí nóng trong hồ làm mặt phồng hồng, nàng lười biếng nằm dựa vào gạch trắng men cẩm thạch, thoải mái hừ hừ một tiếng. Nguyệt La hình như nghe thấy tiếng bước chân phía sau, còn tưởng rằng Kim Lũ hay Bạch Lam: “Không phải kêu các người đi nghỉ rồi sao, sao lại tới?”

Không có ai trả lời.

Nguyệt La lặng lẽ mở mắt, cảm thấy không thích hợp, cả người vội vã co lại giấu dưới nước, xoay người nhìn lại phía sau.

Tác giả có lời muốn nói:

Về nam số 4 mà chương trước nói tới... bởi vì lúc trước có nhiều người đã nói qua =.= số lần Tình cực cung xuất hiện quả thật quá ít, so với nam hai nam ba còn không bằng... Cho nên hẳn chỉ có thể xếp thứ tư...

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Mặc quần áo

“Ai đó?” Nguyệt La nhíu mày, lớn tiếng hỏi.

Nếu là một trong hai người Kim Lũ hoặc Bạch Lam, bước chân đáng lẽ nên nhẹ nhàng hơn, hơn nữa cũng sẽ không tới gần mà vẫn không gọi tên nàng, càng không có loại cử chỉ lén lút như vậy. Cũng không thể nào là Lương Ngọc Dung, nàng ấy mệt tới ngủ thiếp đi, ngủ liền quên hết trời đất, điểm này Nguyệt La rất rõ. Bước chân người này trầm ổn, không nhanh không chậm, nếu không phải lỗi tại Nguyệt La nhạy bén, cũng không nghe được tiếng bước chân của hắn.

Trong núi này ngoại trừ người Nguyệt gia còn có ai khác sao? Ai lại lỗ mãng như vậy?

Nguyệt La nhìn chằm chằm bình phong tử đàn khắc hoa sen và tranh mỹ nhân trong tịnh phòng, trước bình phong có một bóng người, xem ra là nam nhân. Hắn dừng lại trước bình phong, không tiến lên nữa, giọng nói có chút trầm khàn: “Là ta”.

Nguyệt La lập tức ngây người.

Núi Thiên Thiên cách Thịnh Kinh Thành cũng phải trăm dặm, Triệu Giới sao lại tới đây? Hắn làm sao biết nàng ở đây, còn xông vào tịnh phòng?

Nguyệt La vừa thẹn vừa giận, che lại cảnh xuân trước ngực: “Huỳnh đi ra ngoài cho ta!”

Giọng Triệu Giới hồi lâu sau mới truyền đến: “Ta ở chỗ này chờ muội, A La, muội tắm xong liền đi ra!”

Đôi mắt Nguyệt La hồng hồng nhìn chằm chằm bình phong, cho tới giờ nàng còn chưa thấy qua ai vô liêm sỉ như vậy, hắn đứng ở đó, nàng sao dám đứng lên mặc xiêm y? Hơn nữa xiêm y đều treo trên bình phong, tranh mỹ nhân căn bản không ngăn được quang cảnh bên này, cái gì cũng bị hắn nhìn thấy hết, nàng cũng không có da mặt dày như hắn. Nguyệt La cắn cắn môi: “Huỳnh xoay ra chỗ khác”.

Triệu Giới tự biết mình đường đột, quả thật ngoan ngoãn xoay người đi. Thật ra hắn không muốn làm chuyện gì quá phận, chỉ muốn tới thăm nàng một chút, nói vài chuyện mà thôi. Ai biết tính cảnh giác của tiểu gia hỏa này quá cao, hắn mới đứng sau bình phong, nàng liền phát hiện dị thường.

Tuy Triệu Giới nói xoay người đi, nhưng vẫn có thể nghe được thanh âm phía sau.

Nguyệt La đứng dậy khỏi hồ nước, mang theo một trận nước chảy “Ào Ào”, bọt nước chảy dọc theo thân thể trơn mịn, như dòng suối uốn lượn trong sơn cốc, lướt qua mỏm núi và khe rãnh, cuối cùng rơi xuống sàn nhà cẩm thạch trơn bóng, phát ra tiếng tí tách. Nguyệt La cố kỵ Triệu Giới ở đây, mặc xiêm y vô cùng nhanh, chuông trên xiêm y va chạm kêu leng keng, phát ra tiếng vang trong trẻo giòn tan.

Có điều bình thường đều có Kim Lũ và Bạch Lam hầu hạ nàng mặc xiêm y, lúc này Nguyệt La càng vội càng làm không tốt. Nguyệt La mặc yếm màu hồng phấn thêu phù dung, khoác thêm áo mỏng màu ngọc lan, trên núi trời lạnh, bên ngoài lại mặc thêm áo choàng gấm Tô Châu màu hồng phấn thêu phong lan và đi giày vải viền hoa. Nhưng không biết vì sao, áo mỏng bên trong sao cũng không mặc được.

Nguyệt La gấp tới độ cắn môi, đôi mắt hạnh hàm nước, hai tay khẽ run lên, quả thật đang chiến đấu với xiêm y trong tay.

Triệu Giới đợi đã lâu cũng không nghe thấy động tĩnh sau tấm bình phong, nhin không được quay đầu lại hỏi: “A La, muội mặc xong chưa?”

Giọng nói Nguyệt La rầu rĩ: “Chưa xong”.

Triệu Giới nói một câu liền trúng điểm quán bách của nàng: “Có phải muội không mặc được không?”

Nguyệt La cách tắm bình phong giận dữ trừng Triệu Giới một cái, nghe xem hắn nói gì, nói như chuyện đương nhiên vậy? Nàng là đứa ngốc vậy sao? Nhưng Nguyệt La lại không có cách nào phản bác được, nàng nắm chặt dây buộc tơ lụa trong tay: “Huỳnh gọi Kim Lũ hoặc Bạch Lam vào đây”.

Trên môi Triệu Giới thoáng ý cười: “Nếu gọi bọn họ vào đây, bản vương liền không thể ở đây với muội”. Ý chính là từ chối.

Nguyệt La không nói lời nào.

Triệu Giới nhìn về phía trước: “Nếu muội không phản đối, ta đi vào giúp muội mặc”.

Nguyệt La cúi đầu nhìn xiêm y của mình, ngoại trừ áo mỏng bên ngoài chưa mặc tốt, chỗ khác đều ổn cả, nhưng nàng cũng không lên tiếng.

Triệu Giới cất bước đi vòng qua tấm bình phong, nhìn mặt tiểu cô nương sau bình phong, bước chân hắn dừng lại, đôi mắt đen lại sâu thêm vài phần. Nguyệt La mới từ hồ tắm đi ra, gương mặt nhỏ nhắn óng hồng, trên mặt còn ửng một tầng đỏ hồng, đôi mắt hạnh đen láy, giống như được một tầng hơi nước bao phủ, mờ mờ mịt mịt, rõ ràng vô cùng câu dẫn người, nhưng cố tình lại bày ra ánh mắt vô tội, khiến người ta càng muốn cướp đi phần ngây thơ này của nàng. Ánh mắt Triệu Giới dời xuống, xiêm y của nàng đều mặc tốt rồi, chỉ có cổ áo trượt qua một bên, lộ ra cái cổ và vòng ngực, bọt nước từ cẩm nang nhỏ xuống, từ từ trượt vào trong yếm. Có lẽ vì vừa mới tắm xong chưa kịp lau khô người, xiêm y cũng vì thế dán vào thân thể, phác họa thân mình mềm mại lung linh hấp dẫn, so với không mặc quần áo càng làm người ta thêm mơ màng.

Nguyệt La đại khái không biết bộ dáng mình lúc này mê người cỡ nào, cho nên mới không chút đề phòng cho Triệu Giới vào đây.

Triệu Giới điều chỉnh hô hấp, đi lên nhìn nhìn, rất nhanh liền phát hiện ra chỗ sai: “Cô nương ngốc, muội mặc áo trái rồi”.

Nguyệt La cúi đầu nhìn kỹ lại, lúc này mới phát hiện ra: “Thảo nào muội cột dây lưng sao cũng không được...” áo mỏng ngoài bị mặc trái, nên dây tơ hiển nhiên cũng sai vị trí, khó trách nàng buộc nửa ngày cũng không được. Nếu là bình thường nhất định Nguyệt La có thể phát hiện ra, hôm nay vì có Triệu Giới ở đây, nàng vừa thẹn vừa vội mới không để ý.

Triệu Giới mỉm cười nhìn nàng: “Cởi ra mặc lại lần nữa”.

Nguyệt La đỏ mặt, đẩy hắn ra ngoài: “Muội tự biết mặc, muội tự làm, huỳnh đi ra ngoài đi”.

Hắn tự tiện xông vào phòng, chuyện này nàng còn chưa tính sổ đâu!

Triệu Giới cười cười, làm ra bộ dáng thương tâm: “Có tiểu gia hỏa lúc cần thì gọi vào, không cần nữa liền đẩy ta ra ngoài, ta ở trong lòng nàng thật chẳng có chút địa vị gì cả!”

Nguyệt La phồng má: “Muội không có kêu huỳnh vào đây, là tự Đại ca ca đi vào”.

Nguyệt La thấy Triệu Giới đứng tại chỗ không động, giậm chân hỏi: “Sao huỳnh còn chưa đi?”

Triệu Giới nhìn nàng: “Ta muốn giúp muội mặc quần áo”.

Mặt Ngụy La so với tranh mỹ nhân trên bình phong còn hồng hơn, hai đờm cộm lại nàng chưa từng nghe qua lời nói như vậy, chỉ có thể lẩm bầm nói: “Đại ca ca thật không biết xấu hổ”.

Triệu Giới thấy nàng gãi mày, bước lên một bước, giơ hai tay lên nói: “Đại ca ca đảm bảo, chỉ mặc quần áo, cái gì khác cũng không làm”.

Sau đó thật sự chứng minh, nếu tin được lời Triệu Giới thì thật sự gặp quỷ rồi.

Lúc đầu Triệu Giới cũng có vẻ thành thật, giúp nàng bỏ áo khoác đi, nhưng lúc cởi quần mỏng xuống thì ánh mắt không được bình thường. Triệu Giới nhìn cô nương nũng nịu dưới thân, thân thể trắng trắng non mềm, cô nén xúc động muốn khám nàng vào người, giúp nàng mặc lại áo, lại ngồi xổm xuống giúp nàng cột dây tơ, lúc này mới đứng lên ôm nàng vào lòng, khẽ sát vào tai nàng, trầm giọng nói: “A La, muội thật thơm”.

Ngụy La: “...”

Triệu Giới lại từ từ nói: “Ta rất muốn muội”.

Ngụy La giãy giụa, bàn tay nóng hổi của hắn dán sau lưng giữ lấy eo nàng, bất kỳ lúc nào cũng có thể đi xuống. Nàng vô thức trốn tránh tay Triệu Giới, thân thể co rụt, lại càng thêm dán sát vào ngực hắn, giọng nói gấp gáp: “Huynh thả muội ra”.

Triệu Giới không buông nàng ra, cắn lấy dải tai nàng, ngậm vào trong miệng liếm láp: “Thành thân rồi ngày nào ta cũng sẽ mặc xiêm y cho muội”.

Ngụy La liên tục lắc đầu: “Không cần, muội có nha hoàn hầu hạ”.

Còn để hắn mặc xiêm y cho sao? Chỉ cần nghĩ tới liền khiến nàng xấu hổ muốn chết.

Triệu Giới nghiêng đầu nhìn tiểu cô nương dễ xấu hổ trong lòng, cười nói: “Muội đuổi hết bọn họ đi là được rồi, không phải sao?”

Ngụy La đang muốn phản bác, chợt nhớ tới gì đó, bật cười xì một tiếng: “Đại ca ca muốn làm phu quân của muội, hay muốn làm nha hoàn của muội hử?”

Triệu Giới yên lặng nhìn nàng: “Muội kêu ta là gì?”

Ngụy La ngẩn người, lúc kịp phản ứng thì mặt đỏ ửng.

Triệu Giới nâng cằm nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng hỏi: “A La, muội vừa gọi ta là gì?”

Ngụy La đập Triệu Giới một cước, trốn ra khỏi ngực hắn, như một làn khói chạy nhanh ra khỏi tịnh phòng: “Người nghe lầm, cái gì ta cũng chưa nói!”

Triệu Giới đưa tay bắt lấy nàng, có điều nàng chạy quá nhanh, chỉ có vài sợi tóc đen nhánh lướt qua tay hắn, lưu lại hương thơm nồng đậm. Triệu Giới nhìn thân ảnh chạy đi xa, hiếm khi, hắn cúi đầu, bật cười sung sướng.

*** **

Ban ngày núi Thiên Thiên mới vừa rơi xuống một trận tuyết, bông tuyết trắng xóa bao trùm cả ngọn núi. Ban đêm, ánh trăng chiếu trên nền tuyết trắng, hiện lên ngân quang nho nhỏ. Họ ngồi trên nóc nhà, ánh sao lấp lánh trên đỉnh đầu, giống như chỉ cần vươn tay ra liền có thể chạm tới.

Ngụy La vô cùng mệt mỏi, chỉ muốn chui vào ổ chăn mà ngủ một giấc ngon lành, nhưng Triệu Giới nhất định mang nàng lên nóc nhà, không cho nàng ngủ. Ngụy La nghi ngờ có phải hắn làm chuyện này tới nghiện rồi không, dù sao cũng không phải là lần đầu. Nàng co người vào trong lòng Triệu Giới, ỉu xiu đập đập hắn một cái, ngáp nói: “Tình Vương ca ca, sao huynh lại ở đây?”

Một tay Triệu Giới ôm lấy eo nàng, một tay từ từ luồn qua mái tóc dày của nàng, nhẹ nhàng giúp Ngụy La chà xát da đầu: “Thôn trang này trước kia vì trị bệnh cho Lưu Ly mà cố ý mua lại. Đại bá phụ của muội tới cầu bản vương, bản vương có thể không đồng ý sao?”

Ngụy La mở to mắt: “Vậy sao Đại ca ca biết muội cũng tới?”

Triệu Giới gật đầu hôn nhẹ lên môi nàng: “Chỗ tốt như vậy, A La của ta sao có thể không tới chứ?”

Quả nhiên là vậy, Ngụy La cũng biết hắn chẳng có chủ ý gì tốt, tay nàng vòng qua eo Triệu Giới, dùng sức nheo một cái: “Vậy huynh cũng không thể nhìn lên muội tắm rửa...”

Triệu Giới bật cười nói: “Ta đứng bên ngoài đợi một lúc cũng không nghe thấy trong phòng có thanh âm nào, còn tưởng rằng muội ngủ thiếp đi, cho nên mới muốn vào xem một chút”. Mỗi Triệu Giới dán lên môi nàng, triển miên cọ xát nói: “Hơn nữa, bản vương là phu quân của muội, nhìn một chút thì đã sao?”

Eo Triệu Giới cứng rắn, nàng nheo không nổi, còn khiến tay mình đau. Ngụy La tròn mắt nói: “Còn chưa phải đâu!”

Triệu Giới suy nghĩ một chút, bởi vì còn chưa phải, cho nên hắn không liều lĩnh xông vào, nếu phải rồi, tiểu gia hỏa này cho rằng nàng có thể toàn thân trở

ra sao? Đương nhiên, lời này hẳn chỉ có thể thầm nói trong lòng, nếu nói ra ngoài, Ngụy La nhất định sẽ xù lông.

Triệu Giới cời xuống áo choàng gấm đen viền lông hồ ly khoác lên người Ngụy La, hẳn nhớ nàng mới tắm xong, đầu tóc cũng chưa lau khô, lo lắng ngồi lâu sẽ bị lạnh, không bao lâu liền ôm nàng nhảy xuống nóc nhà, đi vào tắm điện.

Triệu Giới thả Ngụy La xuống giường bằng gỗ tử đàn khắc linh chi, lại thấy người trong lòng đã ngủ, gương mặt yên ổn, hàng mi vừa dài vừa cong buông xuống, gương mặt tinh xảo như búp bê. Hắn cong môi, kéo chăn đỏ thắm trùm hoa nở phú quý bên cạnh đắp lên cho nàng, hôn nhẹ lên trán nàng, lúc này mới xoay người rời đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Giới: tiếp tục như vậy nữa, bản vương sẽ là nam chủ đầu tiên trong sử sách chết vì ghen

Tình cực cung, người nhện thêm chút nữa, sắp thành thân rồi!!

Sau khi thành thân có thể ngày ngày giúp A La mặc quần áo, còn có thể ngày ngày giúp A La cời quần áo. (ノ▽ノ)

Mục tiêu của chúng ta là, không có đen tối nhất, chỉ có đen tối hơn~

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Còn mấy ngày nữa, Ngụy La liền gả tới Phủ Tĩnh Vương

Hôm sau khi Ngụy La tỉnh lại, bên cạnh đã không có một bóng người.

Ngụy La dùng qua điểm tâm, nhận chén men đá màu vàng nhạt vẽ hoa lan mà Kim Lũ đưa tới, dùng lá bạc hà và trà Long Tĩnh súc miệng, vẻ mặt có chút ngẩn ngơ. Hôm qua Triệu Giới thật đã tới sao? Hay là nàng chỉ nằm mơ?

Hôm qua Ngụy La ngủ gật, chỉ nhớ rõ Triệu Giới ôm nàng lên nóc nhà, sau đó không còn nhớ gì nữa. Nàng nghiêng đầu nhìn thoáng qua trên giường, đầu giường còn bày xiêm y màu ngọc lan mỏng nàng mặc tối qua, đúng là bộ Triệu Giới giúp nàng mặc vào. Xem ra không phải nằm mơ, Triệu Giới thật đã tới, cũng không biết hẳn rồi đi lúc nào, bây giờ còn ở sơn trang hay không...

Ngụy La có chút lo lắng, mãi tới khi Kim Lũ gọi nàng, nàng mới bừng tỉnh hoàn hồn, chớp chớp mắt hỏi: “Kim Lũ, mới sáng sớm đã lác lác trước mặt ta là có chuyện gì muốn nói sao?”

Kim Lũ nhẹ gật đầu: “Tiểu thư, hôm nay là ngày đầu tiên Phó đại phu giúp Đại thiếu gia chữa trị, phu nhân các phòng khác đều tới thăm, tiểu thư có muốn tới đó một chút không?”

Ngụy La suy nghĩ một chút: “Đi xem một chút cũng tốt, người đi gọi Ngọc Dung cùng đi đi”.

Kim Lũ đáp vâng một tiếng.

Ngụy La về phòng đổi áo màu thạch lựu thêu hoa văn linh chi triền cành nổi lên trên vải dệt thưa vùng Bắc Chiết Giang, phía dưới là quần lụa mỏng màu trắng, bên ngoài quá lạnh, nàng lại mặc thêm một áo choàng đỏ thắm bằng lông chim viền ngoài bằng lông hồ ly. Nàng ngồi trước gương đồng, đeo lên đôi hoa tai làm từ đá ngọc lam, Lương Ngọc Dung cũng vừa lúc cùng Kim Lũ đi tới.

Lương Ngọc Dung còn sợ lạnh hơn cả Ngụy La, nàng ấy mặc áo nhỏ màu nguyệt sắc thêu phù dung và quần dài, bên ngoài cũng choàng áo choàng, trên đầu đội nón thêu chuột nhỏ, trong tay còn đang cầm lò sưởi nhỏ, toàn thân bọc kín, thật giống như sợ người khác không biết nàng ấy sợ lạnh. Ngụy La nhìn thấy cách Lương Ngọc Dung ăn mặc, nhìn không được bật cười nói: “Ai không biết còn tưởng người muốn đi núi Trường Bạch trong mùa đông đây”.

Núi Trường Bạch là vùng đất vô cùng lạnh giá, mùa đông tuyết phủ kín núi, thiên hàn địa đông, người bình thường căn bản không cách nào sống được ở đó. Ngụy La nói như vậy, chỉ là trêu ghẹo Lương Ngọc Dung ăn mặc quá khoa trương mà thôi.

Lương Ngọc Dung lập tức nhướn mày: “Được được, còn dám cười ta? Ta không phải chỉ sợ lạnh sao, trước kia còn chưa đi tới chỗ cao như vậy đâu!”

Nói xong nàng ấy liền đi tới làm rối xiêm y Ngự La, hai tiểu cô nương nháo một hồi, thần nhiên cười nói, bọn nha hoàn biết rõ hai người họ không phải tranh chấp, cũng không tiến lên ngăn cản, đều ở một bên mỉm cười nhìn xem. Đột nhiên Lương Ngọc Dung dừng lại, chỉ vết đỏ trên xương quai xanh của Ngự La hỏi: “A La, đây là gì?”

Ngự La nghi ngờ chớp mắt mấy cái: “Cái gì?”

Ngự La như lọt vào sương mù, cho tới khi Lương Ngọc Dung lấy ra một cái gương đồng nhỏ cho nàng xem, nàng lập tức hiểu được. Tối hôm qua không biết Triệu Giới từ khi nào mút một dấu đỏ trên xương quai xanh của nàng, đến bây giờ còn chưa tan, cái chỗ này vốn cũng không dễ bị người khác nhìn thấy, nhưng lúc này hai người đùa giỡn, Lương Ngọc Dung không cẩn thận kéo lỏng xiêm y Ngự La, nên mới có một màn này.

Đầu óc Ngự La xoay chuyển thật nhanh, trong lòng hận không thể cắn Triệu Giới một cái, trên mặt lại ra vẻ trấn tĩnh nói: “A, trên núi nhiều sâu, tối hôm qua lúc tắm rửa ở ôn tuyền không cẩn thận bị sâu cắn một cái, không có gì đáng lo!”

Lương Ngọc Dung cũng không nghĩ nhiều, chỉ lo lắng “sâu” kia có độc tính, đối với da không tốt, còn đặc biệt kêu nha hoàn bên cạnh về phòng cầm tới một lọ thuốc mỡ giảm nhiệt, kêu Ngự La mỗi ngày đều bôi, tránh lưu lại sẹo.

Ngự La không từ chối, cảm ơn ý tốt của Lương Ngọc Dung.

*** **

Đại phu nhân và Ngự Thường Dẫn ở tại Cẩm Cơ Viên, góc đông bắc của Viên nơi có ôn tuyền chảy qua, ở trong đó ngâm mình, cho dù đối với thân thể hay đối với việc trị bệnh cũng đều giúp ích rất nhiều.

Khi Ngự La và Lương Ngọc Dung đi tới nhà chính, đúng lúc gặp đại phu nhân và các nữ quyến khác tiễn một nam tử ra cửa. Đi tới gần, Ngự La mới nhìn rõ người đó đúng là Triệu Giới, hắn mặc áo bào xanh đen thêu linh chi, đầu tóc dùng ngọc quan búi thẳng lên, lấy long thủ bạch ngọc kê cổ định búi tóc. Ngọc kê kia đúng là cái Ngự La tặng hắn.

Cử chỉ Triệu Giới rất tốt, tiến lui có độ, gờ tay nhấc chân đều có khí phách, cùng người tới qua nhìn lên Ngự La tắm rửa cơ bản không phải cùng một người. Triệu Giới rũ mắt, đang cùng Đại phu nhân nói chuyện gì đó.

Đại phu nhân tiễn hắn ra cửa, lệ lung trông lại cảm kích nói: “Thật sự cảm tạ Tĩnh Vương điện hạ, nếu không phải nhờ ngài, chi sợ thân tiểu nhi...”

Triệu Giới nói: “Chỉ là tiện tay mà thôi, phu nhân không cần đem lời cảm tạ treo trên môi”.

Đại phu nhân rút ra khăn lụa lau lau nước mắt, bà biết rõ nói thêm chi sợ sẽ chọc Triệu Giới phiền chán, liền không nói nữa: “Vương gia có cần đi thăm Thường Dẫn một chút, Phó đại phu đang giúp hắn trị liệu. Ngài đối với hắn có ơn, nhất định hắn cũng muốn chính mình nói lời cảm tạ”.

Triệu Giới suy nghĩ một chút nói: “Vậy làm phiền phu nhân dẫn đường”.

Triệu Giới mở mắt, thấy hành lang nhỏ đối diện có hai vị cô nương đang đứng. Ánh mắt Ngự La và Triệu Giới chạm nhau, lại vội vã rời đi, nàng không nghĩ Triệu Giới lại ở đây, trong lúc nhất thời cũng không biết nên đi tới hay rời đi.

Nam nữ hữu biệt, cho dù Triệu Giới và Ngự La đã đính hôn, nhưng trước khi thành thân nên tránh gặp mặt. Chỉ là Triệu Giới cùng Đại phu nhân đã đi tới bên này, nàng xoay người rời đi lại có chút không thỏa đáng... Ngự La cup mi, chờ Triệu Giới và Đại phu nhân đi tới liền chào: “Đại bá mẫu”. Cũng không nói thêm gì.

Ngược lại, Lương Ngọc Dung hành lễ: “Tham kiến Tĩnh Vương điện hạ”.

Đại phu nhân biết mặt cô nương mỏng, cũng không khó xử Ngự La, ngược lại cười híp mắt thay nàng giải vây: “A La tới đây, mới này Di Ca nhi còn tìm con khắp nơi, đứa nhỏ này rất dính con, con nhanh tới chính đường xem một chút đi”.

Ngự La gật gật đầu, từ trong tay Kim Lũ nhận một cái hộp nhỏ bằng gấm mạ vàng, đưa tới cho Đại phu nhân: “Đây là mấy hôm trước con đi Đại Từ Tự cầu bình an, có thể bảo vệ thân thể khỏe mạnh, cả đời thuận lợi, Đại phu nhân thay con đưa cho Thường Dẫn ca ca đi!”

Đại phu nhân vô cùng vui mừng, khen Ngự La có tâm: “Con yên tâm, ta lập tức tự tay giao cho nó”.

Ngự La mỉm cười, trấn an nói: “Con còn nghe nói Đại bá mẫu bởi vì chuyện trị thương cho Thường Dẫn ca ca, cả đêm không ngủ ngon giấc, vừa vặn chỗ con có hương an thần, Đại bá mẫu có thể sai người qua chỗ con cầm về. Thường Dẫn ca ca là cát nhân thiên tướng, nhất định có thể chữa hết bệnh”.

Đại phu nhân thở dài nói: “Chỉ hy vọng như thế”.

Nói xong, bà lại lo lắng Triệu Giới chờ lâu, liền cáo từ với Ngự La, nói với Triệu Giới: “Đã để điện hạ đợi lâu, mời đi thôi”.

Triệu Giới nhìn thoáng qua hộp gấm trong tay Đại phu nhân, lại nhìn bóng lưng Ngự La, rũ mắt nói: “Được”.

*** **

Nhà chính có vài người tụ họp, tuy nói là vì quan tâm tới bệnh tình của Ngụy Thường Dẫn, nhưng lúc này Ngụy Thường Dẫn không có ở đây, đoàn người liền nói sang chuyện khác, bắt đầu nói tới cảnh trí của ôn tuyền.

Tam phu nhân nói: “Tối hôm qua muội mới ngâm một lúc, sáng hôm nay tỉnh dậy đã thấy mọi mệt mỏi đều đi hết”.

Nhị phu nhân nói: “Đúng vậy, ngay cả da cũng không khô như trước...”

Hôm qua Lương Ngọc Dung đi ngủ sớm, chưa thử qua chỗ tốt của ôn tuyền nên không nói gì. Ngụy La vì bị Ngụy Thường Di quần quýt, không có cơ hội mở miệng, nàng dứt khoát chơi với Ngụy Thường Di, chỉ yên lặng lắng nghe.

Ngụy Bảo San ở một bên không có chỗ chen vào, cúi đầu đứng sau lưng Nhị phu nhân, một bộ dáng không tập trung.

Nhị phu nhân vốn không muốn mang nàng ta đi, lại lo lắng để mình nàng ta ở nhà nàng ta lại cáo trạng gì với nhị lão gia, bắt đắc dĩ mới mang tới đây. Ngụy Bảo San không được Nhị phu nhân chào đón, sân nhỏ nàng ta ở cũng ở rất xa, từ viện nàng ta tới Cẩm Cơ Viện cũng mất chừng hai nén hương.

Ngụy Bảo San đứng trong chốc lát liền nói với Nhị phu nhân Tống Thị: “Phu nhân, thân thể Bảo San có chút khó chịu, có thể về phòng nghỉ ngơi trước không?”

Nhị phu nhân vốn không muốn thấy nàng ta, phát phát tay nói: “Về đi, thân thể không thoải mái thì đừng ra ngoài, thật xúi quẩy”.

Sắc mặt Ngụy Bảo San tái nhợt, quỳ gối hành lễ rồi rời khỏi nhà chính.

Ngụy La nhìn bóng lưng Ngụy Bảo San rời đi, trong lòng cảm thấy có chút quái dị, nhưng nhất thời lại không nói được kỳ lạ ở điểm nào. Ngụy Thường Di cầm một khối quế hoa cao đưa tới bên miệng Ngụy La, còn a một tiếng: “A La tỷ tỷ ăn đi...”

Ngụy La liền cắn một miếng bánh trên tay hắn, nhai nhai.

Hai mắt Ngụy Thường Di sáng long lanh hỏi: “Ăn ngon không?”

Ngụy La gật gật đầu: “Ừ, có chút ngọt”.

Ngụy Thường Di đem nửa miếng còn dư nhét vào trong miệng, hai bên má phồng lên: “Đệ cảm thấy không ngọt”.

Ngụy La chợt nhớ ra gì đó, bỗng nhiên đứng lên, nhét Ngụy Thường Di vào lòng Lương Ngọc Dung, đi ra ngoài: “Giúp ta trông chừng hắn, ta đi ra ngoài một chút”.

Lương Ngọc Dung “A” một tiếng: “Ngươi đi đâu thế?”

Ngụy La không có thời gian trả lời, nàng nhắc váy đi ra nhà chính, đi tới gốc hoa quế ở cửa sân Cẩm Cơ Viện. Cây hoa quế này nằm ở chính giữa viện, cho dù đi đâu đều phải đi ngang qua cây này, lúc Ngụy La mới tới đã thấy cái cây có niên đại vài chục năm, lá cây rụng hết, chỉ còn lại cành cây trụi lủi.

Lúc này, Ngụy Bảo San đứng dưới gốc cây, khăn tay bị gió thổi cuốn treo lên cành cây quế, nàng ta nhón chân muốn lấy lại khăn tay.

Xa xa, Triệu Giới từ trong phòng Ngụy Thường Dẫn đi ra, đi về phía bên này.

Ngụy La đứng ở hành lang, khoanh tay ngoảnh mặt làm ngơ, vừa không tiến lên giúp Ngụy Bảo San, cũng không tiến lên chào Triệu Giới, nàng chỉ đứng im nhìn xem.

Triệu Giới thấy được Ngụy La đầu tiên, hắn sai bước đi về phía nàng, thấy nàng chỉ mặc xiêm y đơn bạc màu hồng thạch lựu, lập tức cởi xuống áo khoác choàng đen trên người khoác lên cho nàng: “Sao ăn mặc ít vậy liền đi ra đây? Sao đứng ở ngoài đây, không sợ bị đông lạnh sao?”

Ngụy La ngẩng đầu cười xán lạn với hắn, giọng nói ngọt ngào: “Muội không biết khi nào Đại ca đi ra, đành phải đứng chờ ở chỗ này”.

Triệu Giới cọ cọ mũi nàng, thấy chỗ này là chỗ người đi qua đi lại, không phải chỗ thuận tiện nói chuyện, liền nắm tay nàng đi ra ngoài: “Đúng lúc bản vương cũng có lời muốn nói với muội”.

Ngụy La không giãy giụa, ngoan ngoãn theo hắn đi ra ngoài.

Lúc đi ngang qua Ngụy Bảo San, Triệu Giới không liếc nhìn lấy một cái, giống như không thấy nàng ta đang không với tới khăn tay.

Ngụy La cũng không sợ Ngụy Bảo San nhìn thấy, Ngụy Bảo San ở Phủ Anh Quốc Công không có thân phận gì, nói cũng không ai nghe, không làm ra được chuyện sóng to gió lớn gì. Nàng nghiêng đầu nhìn bên kia cười cười, Ngụy Bảo San cũng đang nhìn bọn họ, biểu cảm trên mặt nàng ta vô cùng cổ quái, miễn cưỡng cười cười với Ngụy La: “Tứ tiểu thư”.

Ngụy La cong môi, cười nhạt một tiếng: “Bảo San cô nương”.

Sắc mặt Ngụy Bảo San càng không tốt, Ngụy La không gọi nàng ta “Ngụy cô nương”, lần nào cũng chỉ gọi “Bảo San cô nương”, nói cách khác ở trong lòng Ngụy La, nàng ta không được tính là người Ngụy gia. Ngược lại cũng không sai, dù sao Ngụy Bảo San đến Phủ Anh Quốc Công lâu như vậy, ngay

cả họ hàng cũng không gặp, càng đừng nói tới việc ghi vào gia phả, nàng ta thế nào cũng chỉ là người ngoài.

Lời này còn có ý nhắc nhở Ngụy Bảo San chú ý thân phận.

Ngụy Bảo San nhìn bóng lưng Triệu Giới và Ngụy La rồi đi, trong mắt Triệu Giới chỉ có Ngụy La, đem nàng ta xem như trân bảo, lúc đi đường thì chiếu cố bước đi, thậm chí cố ý đi chậm lại rất nhiều. Ngụy Bảo San nhìn nhìn khăn tay trên đỉnh đầu, không lại cố gắng với lấy, xoay người rồi đi.

*** **

Triệu Giới dẫn Ngụy La tới một núi giả bên ngoài Cẩm Cơ Viện, rũ mắt nhìn nàng: “Muội cố ý xin bùa bình an cho Ngụy Thường Dẫn, của bản vương đâu?”

Vừa rồi Ngụy La tập trung tinh thần nghĩ tới chuyện của Ngụy Bảo San, nào có chú ý tới bùa bình an gì chứ. Khó trách vừa rồi lúc nàng đưa cho Đại bá mẫu, sắc mặt Triệu Giới trầm xuống, hóa ra là hấn ản đám chua chuyện này.

Thật ra Ngụy La sớm đã xin cho hấn một cái, còn là lần trước đi Đại Từ Tự xin cho hấn và Ngụy Thường Hoàng, có điều mãi vẫn không có cơ hội đưa cho hấn. Bây giờ hấn chủ động muốn, Ngụy La ngược lại làm ra vẻ: “Thường Dẫn ca ca mắc bệnh ở chân, muội mới cầu bùa bình an cho huynh ấy. Đại ca ca tốt lắm, sao lại phải xin cái này cho huynh chứ?”

Triệu Giới nói: “Bản vương chưa từng bị thương sao? Lần trước đi Thiểm Tây cứu trợ thiên tai, muội còn tận mắt thấy”.

Ngụy La cường từ đoạt lý: “Nhưng bây giờ rất tốt nha”.

“Bùa bình an là vì bảo vệ bình an, muội chỉ hy vọng Ngụy Thường Dẫn cả đời thuận lợi, chẳng lẽ không hy vọng bản vương bình an?” Triệu Giới nheo gương mặt nhỏ của nàng, vừa dụ dỗ vừa đe dọa nói: “Lúc trở về cũng xin cho ta một cái”.

Ngụy La còn chưa thấy qua chuyện như vậy, cuối cùng nhịn không được cười cười, từ trong túi thêu hoa lan đeo bên hông, lấy ra một cái túi thơm nhỏ hình vuông, bên ngoài còn bọc một cái túi lưới, bên trong là bùa bình an Ngụy La cầu được. Ngụy La đem túi thơm bỏ vào tay Triệu Giới: “Cho huynh, lần trước đi Đại Từ Tự muội sớm đã cầu rồi, chỉ là quên mất không đưa cho huynh. Bên trong muội còn bỏ ít cánh hoa mai và cỏ thảo, có thể sử dụng giống túi thơm”.

Triệu Giới nhận lấy liền nhìn, trên túi thơm có thêu một chuỗi cây tử đằng, đơn giản hào phóng, mùi thơm cũng thanh đậm u nhã, mang theo chút lạnh lạnh mờ ảo, thật sự thích hợp cho nam nhân dùng. Triệu Giới có chút kinh ngạc: “Túi thơm này là do muội thêu sao?”

Ngụy La chấp hai tay sau lưng, có chút đắc ý nói: “Nếu không thì ai thêu chứ?”

Triệu Giới cười cười: “Nếu muội đã cầu rồi, sao lúc này còn gạt ta?”

Ngụy La nói: “Nếu dễ dàng đưa cho huynh như vậy, Đại ca ca khẳng định cảm thấy dễ dàng có được, sẽ không coi trọng”.

“Sẽ không”. Triệu Giới bác bỏ, hôn lên môi nàng một cái, tâm tình rõ ràng vô cùng cao hứng: “Ta sẽ mang ngày ngày, một khắc cũng không bỏ xuống”.

Ngụy La lo lắng có người đi qua chỗ này, cũng không ở lâu với hấn, đưa xong bùa bình an liền đẩy hấn ra, về lại chính đường.

Triệu Giới còn có việc trong kinh, ngày hôm sau liền trở về, Ngụy La ở lại ôn tuyền núi Thiên Thiên qua mùa đông. Nàng mỗi ngày đều kéo Lương Ngọc Dung đi ôn tuyền ngâm mình, làn da so với trước kia càng dường càng thêm trắng mềm, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều. Nàng và Lương Ngọc Dung ở chỗ này rất vui vẻ, ban ngày hoặc pha trà hoặc ngắm tuyết, hoặc thưởng mai rồi quét tuyết, có khi còn dùng hoa mai và son trà làm ra phấn son mới, buổi tối lại ngâm ôn tuyền, bảo dưỡng da thịt, nói chuyện trên trời dưới đất.

Ba tháng trôi qua, hai người đẹp hơn một tầng, óng ánh trong suốt, khiến người khác nhìn liền yêu thích. Nhất là Ngụy La, nàng vốn xinh đẹp, bây giờ đúng là giữ chặt mắt người không cách nào rời đi được.

Ngụy La từ núi Thiên Thiên về Phủ Anh Quốc Công, thái phu nhân nhìn thấy nàng, kéo nàng tới trước nhìn nhìn rồi khen: “Nha đầu này... Xinh đẹp tới mức tổ mẫu cũng không nhận ra”.

Ngụy La cười nói: “Tổ mẫu nhìn cũng có tinh thần hơn so với lúc con rời đi”.

Thái phu nhân điểm nhẹ lên chóp mũi nàng nói: “Còn biết đồ ta vui vẻ”.

Tuy nói như thế, nhưng thái phu nhân thật sự có tinh thần, giữa hàng mi đều là vui mừng.

Thái phu nhân nói với Ngụy La hai câu liền chuyển sang quan tâm tới việc trị bệnh của Ngụy Thường Dẫn, dù sao lần này đi núi Thiên Thiên cốt yếu là để trị thương cho Ngụy Thường Dẫn.

Ngụy Thường Dẫn trải qua trị liệu của Phó đại phu, so với lúc trước đã tốt hơn nhiều, mặc dù vẫn chưa thể đi lại, nhưng từ đầu gối trở xuống đã có cảm giác. Phó đại phu nói không cần tiếp tục ở lại ôn tuyền nữa, chỉ cần phối hợp chữa trị, qua một năm nữa liền có thể đi lại, sau này hàng năm đi ôn tuyền son trang một lần là được.

Sau khi thái phu nhân nghe xong, nước mắt lưng tròng nói: “Tốt, thật sự quá tốt... Ta đã nói hải tử tốt như Ngụy Thường Dẫn, ông trời sẽ không bạc đãi cháu...”

Đại phu nhân cũng khóc theo nói: “Mẫu thân nói rất đúng, đều do trước kia tức phụ kiến thức nông cạn, không thể sớm ngày tìm đại phu tốt cho Thường Dẫn, khiến hấn đau khổ nhiều năm vô ích như vậy...”

Thái phu nhân vỗ vỗ tay bà nói: “Cái này sao có thể trách con được! Tất cả đã có số, chỉ cần có thể chữa lành chân cho Thường Dẫn...”

Đại phu nhân quá mức kích động, khóc ướt cả chiếc khăn, cuối cùng được nha hoàn đỡ về phòng, lúc này phòng khách mới yên tĩnh lại.

Ngụy La lại nói vài câu với thái phu nhân rồi mới đứng dậy trở về Tùng Viên.

Từ đầu mùa xuân, Ngụy La đã lâu không gặp lại Triệu Giới.

Có lẽ vì Triệu Giới quá mức bận rộn, cũng không tới tìm nàng mấy lần. Có hai lần hấn thông qua Nguyệt Li truyền lời, muốn Ngụy La đi ra ngoài gặp hấn nhưng nàng không đi. Trước khi thành thân mà gặp mặt vốn không tốt, trước kia là Triệu Giới quá đường đột, bây giờ Ngụy La trở lại nhà mình rồi, bên cạnh có thêm hai nha hoàn bà tử, cho dù Triệu Giới muốn vụng trộm gặp nàng cũng không thành. Như vậy cũng tốt, Ngụy La có thể thanh thản ổn định mà chuẩn bị đồ cưới, lại thỉnh giáo Tứ bá mẫu việc thêu thùa, thêu gối đầu, thêu khăn hi, còn có thêu giày nữa.

Người ta nói trước khi thành thân mà gặp mặt là điềm xấu, Ngụy La muốn gả cho Triệu Giới, hiển nhiên là muốn cùng hấn trải qua những tháng ngày hòa thuận, thà tin rằng có cũng không nên không tin.

Ngày đi từ xuân sang hạ, mùa hạ ẩm ướt qua đi lại tới cuối thu, ở giữa đó còn có lễ cập kê của Ngụy La, bắt tri bắt giác vậy mà đầu tháng mười đã tới.

Hôn lễ của Ngụy La và Triệu Giới định vào mừng tám tháng mười, nói cách khác, còn có vài ngày, Ngụy La liền gả vào Phủ Tĩnh Vương.

Tính tính ngày, nàng và Triệu Giới đã có hơn nửa năm không gặp nhau.

Tác giả có lời muốn nói:

Đêm giáng sinh vui vẻ, mọi người thích cái phúc lợi này không o (*~*~*)o

Ngày này, chúng ta đem A La bảo bồi gả ra ngoài được không ~

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Đứa nhỏ ngoan

Edít: tart_trung

Beta: gaubokki

Ngụy La ngược lại bảo trì bình thân, đã lâu nàng chưa gặp Triệu Giới nhưng cũng không quá nhớ hấn. Thật ra không phải nàng không nghĩ đến hấn, chỉ là việc phải chuẩn bị quá nhiều, ban ngày phải thêu chăn, nệm, gối đầu không nói, còn phải theo Đại phu nhân đi học quản sổ sách, học trị gia, học chủ trì việc bếp núc, bận tới nỗi không có thời gian để nhớ tới hấn. Buổi tối còn phải điều dưỡng thân thể, cô nương xuất giá mỗi chỗ trên người đều phải trắng nõn mềm mại, trong veo như nước, ngay cả cọng tóc, ngón tay ngón chân cũng không ngoại lệ.

Ngụy La khó có khi có thời gian rảnh rỗi, liền nằm trên sạp nỉ nhân đề Kim Lũ và Bạch Lam giúp nàng đầm bóp, vân vê, ắn ắn một hồi liền ngủ thiếp đi. Ngụy La cũng cảm thấy ngày trôi qua thật nhanh, giống như chớp mắt một cái liền tới ngày nàng và Triệu Giới thành thân.

Phù Anh Quốc Công gả cô nương ra ngoài, lại gả cho Tĩnh Vương quyền thế hiển hách, tất nhiên trang trí vô cùng long trọng, trong ngoài trên dưới phù đều giăng đèn kết hoa, khoác lụa hồng hân hoan vui mừng. Trên hành lang cứ cách mỗi ba bước liền treo một đèn lồng cung đình màu đỏ thẫm, cách mỗi năm bước sẽ dán chữ hỷ được cắt từ giấy hồng, ngay cả cây hoa quế trong sân cũng treo đầy tơ lụa đỏ, theo gió đu đưa, trong không khí cũng tràn ngập hương vị vui mừng.

Người của Phủ Tĩnh Vương từ sáng sớm đã đem đồ cưới và hải tử tới, Ngụy La được Kim Lũ và Bạch Lam hầu hạ, lớn nhỏ đều chuẩn bị phù hợp, Ngụy La nghĩ tới chẳng mấy chốc nàng đã gả cho Triệu Giới, gương mặt ửng hồng, mới vừa thử xong liền cười ra, nói với Kim Lũ: “Được rồi, được rồi, trước cứ cất đi, hôm thành thân lại mặc”.

Kim Lũ cười nói được: “Tiểu thư không thử hải tử sao? Nô tỳ nhìn thấy nó được làm vô cùng tinh xảo, đầu mũi giày còn đính nhiều viên minh châu lớn,

nô tỳ còn chưa từng thấy mình châu hảo hạng nào tốt như vậy. Giày này không phải Tĩnh Vương điện hạ làm chứ? Đây không phải đều đem núi vàng núi bạc tôi cho ngài sao”.

Ngụy La liếc mắt nhìn đôi giày được Kim Lũ cầm trong tay, thật giống như nàng ấy nói, vô cùng tinh xảo xa xỉ. Chân Ngụy La nhỏ, đôi giày này giống như chiếc thuyền hoa tinh diệu, khiến người không nỡ mang xuống chân: “Không cần thử... giày do Tú Xuân Cư làm sẽ không có sai lầm gì, hôm thành thân lại mang là được”.

Chủ yếu là vì Ngụy La mới sơn một lớp mỏng nước hoa bóng lên móng chân, lúc này còn chưa khô, nàng sợ đeo giày vào sẽ dính lên giày. Hai chân nàng đặt trên ghế đôn khắc có cây đặt ở một bên giường La Hán, mười móng tay được nhuộm thành màu hồng phấn, như cánh hoa cây bóng nước từ ngoài cửa sổ bay vào, hơn nữa ngón chân nàng tròn trịa sung mãn, ngây thơ đáng yêu, một đôi chân ngọc khiến người ta nhìn liền thích. Nhìn lên chút nữa, mắt cá chân mảnh mai nhu nhược, thật giống như chỉ cần nắm chặt chân nàng sẽ đứt rời.

Ngay cả Bạch Lam cũng nhịn không được nói: “Nếu nô tỳ có đôi chân như tiểu thư, khẳng định không muốn đi bộ”.

Kim Lũ liếc nhìn nàng ấy một cái, gõ lên ót Bạch Lam nói: “Đừng lăm mồm, mau giúp tiểu thư lau khô ngón tay”.

Ngụy La không thích màu sắc quá tươi, ngay cả móng chân móng tay nàng cũng chỉ nhuộm màu nhạt, lại tăng thêm chút sáp bảo dưỡng khiến màu móng càng thêm bóng loáng óng ánh nhuận. Bạch Lam nghiêm túc chăm chỉ giúp Ngụy La nhuộm móng, cầm quạt lên vừa quạt vừa nói: “Tiểu thư, nếu nô tỳ là Tĩnh Vương điện hạ, sau này sẽ không nỡ để người ra khỏi phủ”.

Hai tay Ngụy La không thể nhúc nhích, chỉ nhìn Bạch Lam hỏi: “Tại sao?”

Bạch Lam chật lưỡi, về mặt phiên muộn nói: “Ngài đẹp như vậy, cảm giác nếu để người khác liếc nhìn nhiều chút đều thua thiệt”.

Ngụy La cười xì một tiếng, kím đồng tiền cong cong vui vẻ.

Bạch Lam vẫn còn nói: “Tổng Huy thiếu gia từ hôn với tiểu thư thật sự là tổn thất nặng nề. Tổng gia chắc là hối hận muốn chết...”

Kim Lũ thấy sắc mặt Ngụy La không tốt, gấp gáp đánh Bạch Lam một cái, đẩy nàng ấy tới bên cạnh nói: “Người nói chuyện này làm gì? Tiểu thư sắp là Tĩnh Vương Phi, Tổng gia sao có thể so sánh với Phủ Tĩnh Vương”.

Bạch Lam biết mình nói sai, vội vàng cúi đầu nói: “Đều do nô tỳ đắc ý vênh váo, tiểu thư...”

Sắc mặt Ngụy La rất nhanh khôi phục lại bình thường, cũng không trách cứ gì, nói: “Ta đói bụng, người đi làm một chén canh nấm tuyết tới đây”.

Bạch Lam cung kính cẩn thận lui xuống.

Thời gian này Ngụy La cố gắng không nghe ngóng tin tức của Phủ Trung Nghĩa Bá, cũng không biết gần đây Tổng Huy thế nào. Từ trước tết Trung Thu năm ngoái, Ngụy La còn chưa gặp qua hắn. Có điều lần trước Phủ Trung Nghĩa Bá đón Đỗ Thị về, Ngụy La ngược lại nghe người Phủ Trung Nghĩa Bá nói vài câu, Trung Nghĩa Bá cố ý giúp Tổng Huy tìm một mối hôn sự khác, gia thế và tướng mạo đối phương cũng không tệ, chắc không lâu nữa Tổng Huy cũng đính hôn rồi.

Như vậy rất tốt, Ngụy La ngẩng đầu trầm nghĩ, bởi vì như vậy, áy náy của nàng với hắn có thể giảm đi một ít.

*** **

Càng tới gần ngày thành thân, trong lòng Ngụy La càng lo sợ bất an.

Đó là cảm giác khi phải rời đi chỗ quen thuộc, đến một chỗ xa lạ, có chút không biết tương lai sẽ thế nào. Nàng không biểu hiện rõ ra ngoài, cũng chỉ ngẫu nhiên nhìn bên ngoài cửa sổ tới ngăn người, trừ chút thất thần đó ra cũng không có cái gì khác.

Từ phu nhân ở bên kia lo lắng Ngụy La gả đi không đủ người dùng, lại giúp nàng mua thêm bốn nha hoàn và hai bà tử, thái phu nhân cũng đưa tới hai nha hoàn, đem khế ước bán thân của họ giao hết cho Ngụy La, cũng để Ngụy La có thể dễ dàng sai khiến mấy người đó hơn.

Ngày hôm sau Lương Ngọc Dung cố ý chạy qua thăm nàng, còn mang tới một tin tức nhỏ.

“Người còn nhớ Ô Nhung Hoàng tử năm ngoái tới Thịnh Kinh Thành không? Nghe nói mùa hè năm nay hắn mang theo một đám cơ thiếp đi săn, trên đường gặp phải một đám thích khách không rõ lai lịch, Tứ hoàng tử kia vì thế mà bị thương”. Lương Ngọc Dung thốn thức nói: “Cái này cũng không phải chuyện lớn, nghe nói sau khi hắn ta về lại tức giận với Cao Đan Dương, còn đánh Cao Đan Dương rất ác liệt, thậm chí còn đánh rớt con của bọn họ...”

Ngụy La chưa từng nghe qua chuyện này, kinh ngạc mở to mắt hỏi: “Mặc Sĩ Chân tự mình phá?”

Lương Ngọc Dung liên tục gật đầu: “Cao Đan Dương cũng thật đáng thương, nàng ta còn lên viết thư cho Phủ Trần Quốc Công, muốn Trần Quốc Công phu nhân đón nàng ta về... Nhưng nàng ta không chịu nghe, sao có thể được chứ! Nàng ta gả đi hòa thân, nếu tự tiện về sẽ phá hủy quan hệ của hai nước. Phu nhân Trần Quốc Công đau lòng muốn chết cũng không giúp được gì, chỉ có thể phái thêm nhiều nha hoàn qua đó hầu hạ nàng ta”.

Không nghĩ tới Cao Đan Dương lại sống những ngày khổ sở như vậy, Ngụy La vậy mà có chút đồng tình với nàng ta: “Sao người biết cận kề như vậy?”

Lương Ngọc Dung sờ sờ mũi: “Lần trước mẫu thân ta tới Phủ Trấn Quốc Công làm khách, phu nhân Trấn Quốc Công vừa khóc vừa kể, mẫu thân ta về liền kể tại cho ta biết. Mẫu thân còn dặn ta sau này lập gia đình phải cảnh giác cao độ, ngàn vạn lần đừng tìm phải loại người mặt người dạ thú như vậy”.

Ngụy La ý tứ sâu xa liếc nhìn nàng ấy một cái: “Vậy ngươi muốn tìm dạng người gì?”

Đều là cô nương chưa xuất giá, nói những chuyện này liền e lệ, Lương Ngọc Dung nhéo Ngụy La một cái: “Ta mới không nói cho ngươi biết”.

Ngụy La cười nói: “Ngươi không nói ta cũng biết, còn không phải là...”

Lương Ngọc Dung lập tức nổi nóng, sợ bị người khác nghe được, bỏ nhào vào người Ngụy La che miệng nàng lại: “Ngươi còn tâm tư cười nhạo ta, mau nhắm lại xem ngày mai thành thân phải thế nào”.

Ngụy La chớp mắt mấy cái: “Ngày mai làm sao chứ?”

Lương Ngọc Dung lặng lẽ tới gần, ghé sát vào tai Ngụy La nói: “Nghe đại tẩu nói, lần đầu tiên của cô nương rất đau...”

Ngụy La đỏ bừng mặt, đẩy Lương Ngọc Dung ra khỏi người mình: “Ngươi, mau xuống cho ta!”

Lương Ngọc Dung không bị Ngụy La dọa sợ, còn nói chuẩn xác: “Ngươi không tin ta sao, ta cũng không gạt ngươi...”

Quan hệ hai cô nương rất tốt, ở cùng một chỗ lời thô tục nào cũng dám nói. Ngụy La còn nhớ lần đó ở thiên điện bên cạnh Thần Hoa Điện, Triệu Giới lộ ra vật... Ngụy La lúc đó xấu hổ không dám nhìn, chỉ cảm thấy nắm trong tay nàng nóng hệt như lửa đốt. Nàng cười, mặt đỏ bừng, vốn nghĩ muốn trêu ghẹo Lương Ngọc Dung một phen, không ngờ lại bị trêu ngược lại, khiến nàng đẩy nàng ấy ra: “Cũng không còn sớm nữa, ngươi mau về đi, ta còn phải chuẩn bị nhiều đồ lắm”.

Lương Ngọc Dung biết Ngụy La thẹn quá hóa giận, ngược lại cũng không nói gì nữa, cười hi hi nói: “Ngươi đừng đẩy ta, ta tự đi còn không được sao? Ngươi nên biết gả cho Tĩnh Vương rồi, chúng ta cũng không thể nói chuyện giống như bây giờ”.

Nói cũng phải, hôm nay là ngày cuối cùng Ngụy La làm cô nương rồi.

Nghĩ như vậy, nàng vẫn thấy có chút phiền muộn.

*** **

Thật ra cũng không còn gì phải làm, hạ nhân đều chuẩn bị xong rồi, chỉ đợi ngày mai xuất giá tới Phủ Tĩnh Vương là được.

Đồ cưới của Ngụy La cũng không ít, Ngụy Côn vẫn yêu thương nàng nhiều hơn một chút, đồ cưới chuẩn bị cho nàng nhiều hơn so với Ngụy Tranh một vạn lượng. Mặt khác thái phu nhân còn mua thêm một vạn lượng đồ cưới, còn có thêm đồ lúc bảy tám tuổi Tam phu nhân cho, chung vào một chỗ có tới 136 rương, số lượng không nhỏ, khiến Nhị phu nhân đều đỏ cả mắt. Lúc trước nữ nhi Nhị phu nhân xuất giá cũng không có thể diện lớn như vậy. Nhưng Nhị phu nhân nghĩ lại, Ngụy La gả cho vương gia, đồ cưới ít sẽ bị người xem thường, còn ảnh hưởng tới thể diện Phủ Anh Quốc Công cho nên trong lòng cũng an ủi hơn.

Thật vất vả tới buổi tối, Ngụy La cho một giọt tinh dầu hoa quế vào nước tắm rửa, lại dùng hoa mai gội đầu, ngồi trên sạp mỹ nhân không tập trung ngâm một viên tâm ngữ vị hương. Ngũ vị hương này là dùng hoa lan, hoa quế, bạch phục linh và hoắc hương mỗi loại hai phần, thêm chút mật ong mà nấu thành, mỗi ngày dùng có thể khiến cơ thể như có hương, hơi thở như lan. Ngụy La đã dùng nửa năm, trên người không chỉ tản ra mùi thơm nhàn nhạt mà ngay cả trong miệng cũng quanh quẩn mùi thơm ngọt ngào.

Kim Lũ tiến lên gọi Ngụy La một tiếng, lúc này Ngụy La mới hoàn hồn: “Sao vậy?”

Kim Lũ khom lưng nói: “Bẩm tiểu thư, Tứ phu nhân tới thăm ngài”.

Tứ phu nhân Tần Thị từ sau bình phong mười hai phiến đi tới, cười nói: “Nha hoàn gọi con mấy tiếng con cũng không có phản ứng gì, Ngụy La, con có tâm sự sao?”

Ngụy La vội vàng đứng lên, mang giày xa tanh đi tới: “Tứ bá mẫu!”

Tần Thị nắm lấy tay Ngụy La, cúi đầu nhìn thoáng qua mắt cá chân nàng lộ ra ngoài, bất đắc dĩ nói: “Ngày mai đã phải thành thân, sao còn như đứa con nít không chịu lớn, nôn nôn nóng nóng, con nói Tứ bá mẫu làm sao yên tâm được”.

Ngụy La kéo tay bà, cùng bà ngồi xuống một bên giường La Hán: “Con vừa mới tắm rửa xong, nghe nói Tứ bá mẫu tới đây, không thể để ngài chờ được, vì thế mới rất quy củ, Tứ bá mẫu không cần cười nhạo con”.

Tần Thị nhẹ cọ cọ cái mũi nàng, vừa buồn cười lại bất đắc dĩ: “Nha đầu này, còn tưởng ta không biết con đang giấu người sao?”

Ngụy La cười cười, không có phản bác.

Tần Thị biết rõ đây là lo sợ trước khi thành thân, mỗi một cô nương đều trải qua một lần nên bà cũng không chế nhạo nàng. Tần Thị nói với Ngụy La vài

câu, dạy nàng sau khi xuất giá phải đối với trượng phu thế nào, dạy con ra sao, thật ra thời gian này vài vị bá mẫu nói với nàng rất nhiều, nàng đều nhớ trong lòng, lúc này nàng cũng trả lời, chẳng qua là để Tần Thị yên tâm mà thôi. Tần Thị nghĩ tới ngày mai Ngụy La phải dậy sớm, liền nói ngắn gọn, kêu nha hoàn trong phòng lui ra, ngay cả Kim Lũ và Bạch Lam cũng không ngoại lệ.

Ngụy La tò mò hỏi: “Tứ bá mẫu muốn nói gì với con mà thần bí vậy?”

Tần Thị lấy từ trong tay áo ra một quyển sách nhỏ, đặt vào tay Ngụy La: “Có một số việc Tứ bá mẫu không tiện dạy con, nhưng đạo làm phu thê con phải hiểu. Đây là lúc năm đó bá mẫu xuất giá mẫu thân ta đưa cho, dưới gối ta không có nữ nhi, con cũng coi như nữ nhi của ta. A La, phải nhớ kỹ, Tứ bá mẫu chỉ hy vọng con sống thật hạnh phúc, một nhà hòa thuận tốt đẹp”.

Ngụy La nghe được lời này rất cảm động, đôi mắt hạnh ngập nước mở to, gọi một tiếng “Tứ bá mẫu”, nhưng lúc nàng cúi đầu mở sách ra, thấy nội dung bên trong, cả người cứng lại mất tự nhiên. Trên mặt Ngụy La dần ửng hồng, hồng tới không nói nên lời, thiếu chút nữa đã ném luôn quyển sách trong tay: “Tứ bá mẫu, đây là...”

Tứ phu nhân Tần Thị xoa xoa đầu Ngụy La, ôn nhu nói: “Đứa bé ngoan, không cần e lệ, mấy chuyện này, sau khi con thành thân sẽ phải biết đến”.

Trong sách không phải cái gì khác, đúng là một hình ảnh kiều diễm.

Từ thế biến hóa kỳ quái, chỗ chi tiết cũng được thể hiện rõ ràng, Ngụy La chỉ vội vã nhìn thoáng qua liền đóng sách lại. Đồi trước nàng không trải qua chuyện nam nữ, duy chỉ có kinh nghiệm thành thân một lần, lại là gả cho người chết, tất nhiên không cần mấy cái này. Đây là lần đầu tiên nàng xem mấy chuyện tình ái nam nữ trắng trợn như vậy, tất nhiên lúng túng: “Con... Đa tạ Tứ bá mẫu, con sẽ xem...”

Tần Thị sao lại có thể không nhìn ra nàng thẹn thùng, cười nói: “Được, đừng xem quá muộn, sớm đi nghỉ đi, sáng mai còn phải dậy sớm trang điểm làm tục chải đầu”.

Ngụy La mở to miệng "...". Nàng đương nhiên sẽ không xem quá muộn! Cũng không phải là thứ gì tốt!

Sau khi tiễn Tần Thị, Ngụy La lại lần nữa ngồi trên giường, cầm lấy quyển sách nhỏ giống như đang cầm củ khoai lang nóng bỏng tay, vừa thẹn thùng lại vừa muốn tìm tòi đến cùng. Nàng tò mò lật hai trang, chỉ thấy tư thế kỳ quái, trên giường, trên bàn, trên sàn nhà, thậm chí còn có trên lưng ngựa... Ngụy La càng xem, gương mặt nhỏ càng hồng, tim đập thật nhanh, nàng cùng Triệu Giới cũng phải như vậy sao?

Tứ bá mẫu nói cái này đều dùng được, trên giường với trên bàn cũng coi như xong, nàng không muốn ở trên lưng ngựa, cũng không muốn ở sau núi giả.

Ngụy La đem sách kia gấp lại, giống như đang làm việc trái với lương tâm, rón ra rón rén giấu xuống dưới cùng của hòm y phục, đẩy kín. Làm xong hết rồi, Ngụy La mới gọi Kim Lũ và Bạch Lam vào hầu hạ nàng rửa mặt thay xiêm y, nằm trên giường gỗ từ đàn sơn đen, nhìn chằm chằm màn trên đỉnh đầu, mấy ý nghĩ không lành mạnh trong đầu biến mất, rồi Ngụy La dần dần ngủ thiếp đi.

Tối nay Bạch Lam canh gác, nàng ấy ngủ trên giường bên ngoài.

Sau khi tắt đèn không lâu, một bóng người xuất hiện bên giường Ngụy La.

Triệu Giới nhắc rèm che đầu giường lên, trong phòng chỉ chừa lại một chén đèn dầu, ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, miễn cưỡng có thể chiếu lên giường. Nửa năm không gặp, trên mặt Ngụy La không có nổi khổ tương tư, ngược lại nhìn càng hồng nhuận đáng yêu, kúm đồng tiền đẹp động lòng người, hồng hồng kiều diễm, hẳn là có những ngày rất tốt. Hắn đứng bên cạnh giường lâu như vậy, nàng còn ngủ thật say, một chút cũng không phát giác.

Triệu Giới lập tức cảm thấy buồn cười, hắn ngồi ở đầu giường, ngón cái nhẹ vuốt về đôi môi anh đào đang khê mở ra. Thời gian này hắn rất bận chuyện chính vụ, là để sau khi thành thân có thêm nhiều thời gian bên cạnh nàng, nên muốn đem mọi việc xử lý thật tốt. Hơn nữa chỉ có bận rộn một chút mới có thể phân tâm, không tới mức cả ngày đều nhớ nàng. Tuy là như thế, vậy mà có khi còn không nhận được muốn gặp nàng, có điều hắn sai người đưa thư tới, nàng lại làm như không thấy, chỉ có mình hắn đau khổ đợi ở Đại Từ Tự.

Triệu Giới bóp nhẹ cái mũi Ngụy La: “Tiểu không có lương tâm, muội không nhớ ta sao?”

Ngụy La bị hắn bóp không thể hít thở, vô thức mở miệng, Triệu Giới liền cúi người, ngậm lấy đầu lưỡi nàng.

Ngụy La nhẹ nhàng nức nở nghẹn ngào một tiếng, nhúu mày.

Triệu Giới hôn lướt qua, cũng không muốn đánh thức nàng, rất nhanh liền buông nàng ra.

Hắn ngồi không bao lâu, lại nghĩ tới cả ngày mai đều phải tiếp khách liền chỉ có thể ngồi một chút liền rời đi. Chỉ là sau khi rời khỏi Triệu Giới liên tục nghĩ, có phải buổi tối Ngụy La ăn hoa quế và hoa lan không, sao trong miệng lại thơm như vậy.

Tác giả có lời muốn nói:

Xem ra A La và Tình cục cũng phải tới lễ giáng sinh mới có thể thành thân động phòng ==v==

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 123: Chăm sóc thể tử

Đêm qua Ngụy La ngủ không được ngon lành, mơ mơ màng màng, giống như có người đã tới, trên giường còn vương mùi hoa mai nhàn nhạt, giống như mùi hương của túi thơm lần trước nàng may cho Triệu Giới. Sau đó còn có người nằm lấy mũi nàng, không cho nàng thở, lại có gì đó mềm mềm bò lên đầu lưỡi nàng, Ngụy La cho rằng bản thân nằm mơ, nhưng cảm xúc trong mộng cũng quá chân thật rồi.

Mãi tới sáng hôm sau tỉnh lại, Ngụy La cũng không rõ tới qua có phải có người tới hay không.

Có điều nàng không có thời gian nghĩ nhiều, Ngụy La vừa mở mắt ra, Kim Lũ và Bạch Lam đã bung chậu đồng tử bên ngoài vào, làm ướt khăn nhỏ giúp nàng lau tay: “Sao tiểu thư dậy sớm vậy? Thái phu nhân và vài vị phu nhân khác chốc nữa mới tới, ngài còn có thể ngủ tiếp nửa canh giờ nữa”.

Ngụy La lắc lắc đầu nói: “Ta không ngủ được, bây giờ là giờ nào rồi?”

Kim Lũ nói: “Bẩm tiểu thư, giờ Mẹo một khắc”.

Ngụy La liếc mắt nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, có chút tia nắng ban mai lộ ra, lấp ló dưới bóng mây, mặt trời vẫn chưa lên, chỉ lộ ra chút ánh sáng le lói. Lúc này nàng thật sự không ngủ được, dứt khoát đeo giày mềm màu hoa lê rồi ngồi dậy, để Kim Lũ và Bạch Lam hầu hạ nàng rửa mặt.

Kim Lũ lấy một bình sứ nhỏ ngũ sắc ra, đổ vào trong chậu đồng một chút bột trân châu, dùng tay khuấy đều: “Tiểu thư, có thể rửa mặt rồi”.

Bột trân châu tán nhuyễn là tự Ngụy La làm, có thể giúp da thêm trắng nõn, cũng giúp màu da thêm bóng loáng, so với ngọc dung tán Hàn Thị làm ra còn dễ dùng hơn. Hàn Thị khen Ngụy La ở phương diện này đúng là trò giỏi hơn thầy. Sau khi Ngụy La rửa mặt xong, dùng một chút muối đánh răng, ngậm trong miệng một lá bạc hà, ngồi ở trên giường phía Nam cạnh cửa sổ trang điểm. Đồ thoa mặt là mặt hoa hải đường cũng do tự nàng làm, dùng hoa hải đường trộn với một chén mặt lớn, nghiền cánh hoa thật nát, phơi nắng mười lần liền có thể dùng, mỗi sáng sớm bôi một lần, có thể làm cho sắc mặt thêm tươi, dung nhan tỏa sáng, mùa đông còn có thể giúp da tránh bị nứt nẻ do giá rét, dùng vô cùng tốt.

Ngụy La vừa thoa hết mặt, đem mặt hải đường rửa sạch sẽ thì Tứ phu nhân Tần Thị và Đại phu nhân Lý thị cũng vừa tới.

Theo sau hai người họ là hai bà tử mặc đồ đỏ, hẳn là tới làm tục chải tóc cho Ngụy La.

Đại phu nhân cười nói: “Sắc mặt A La rất tốt, hôm qua ngủ ngon không? Nhìn gương mặt nhỏ nhắn này xem, còn cần phải dùng tới phấn son tô điểm sao, trắng nõn giống như đậu phụ vậy”.

Mấy lời của Đại phu nhân coi như nói đùa, cho dù có xinh đẹp hơn nữa, lúc thành thân cũng không thể để mặt mộc. Có điều sắc mặt Ngụy La quả thật rất tốt, đại khái chắc là vì mới đắp mặt hải đường, về mặt không giống như người ngủ không ngon.

Triệu Giới đỡ Ngụy La ngồi trên ghế bồ đào trước gương quả nhỏ viền phượng hoàng, cười nói: “A La nhà chúng ta vốn xinh đẹp, hôm nay nhất định là tân nương tử xinh đẹp nhất Thịnh Kinh Thành”.

Ngụy La lần đầu nghe được từ “tân nương tử”, lúc này nàng mới cảm thấy bản thân thật phải xuất giá rồi, trong lúc nhất thời kinh ngạc, nàng ngồi trên tú đôn, cũng không nói lời nào.

Hai bà tử mặc đồ đỏ tiến lên, nhìn nhìn Ngụy La, lúc này bọn họ còn cho rằng lời của Tần Thị quá mức khoa trương, bây giờ nhìn thấy cũng nhin không được âm thầm gật đầu. Hai bà tử bọn họ gặp qua rất nhiều tân nương tử xuất giá, xinh đẹp như Ngụy La không phải không có, chỉ là trên người họ không có khí chất này, vừa nhìn liền biết là cô nương được dưỡng dục kỹ lưỡng, có loại hàm súc không nói ra được, khiến người ta nghĩ muốn giữ lấy, lại lo lắng thân phận mình không xứng với nàng.

Hai bà tử khen từ tận đáy lòng: “Tân nương tử thật xinh đẹp, cô gia tương lai thật có phúc...”

Tần Thị nghe vậy tất nhiên vui mừng, xưa nay bà vốn coi Ngụy La như con gái ruột của mình, bây giờ Ngụy La phải xuất giá, nhìn ngôi nhà này trong ngoài đều treo đèn lồng và chữ đỏ, lại miễn cưỡng có chút không vui. Chỉ có điều bây giờ không phải lúc để khóc già, Tần Thị liền nhin xuống, bà nói: “Nhờ bà tử làm tục chải đầu cho tân nương”.

Hai bà tử đi tới trước mặt Ngụy La, mỗi người một bên, cầm lấy dây ngũ sắc xoắn lên mặt nàng. Ngụy La còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy gò má đau nhói, nàng kêu lên một tiếng.

Bà tử an ủi: “Cô nương chịu đựng một chút, trên mặt ngài còn lông tơ, lập tức liền xong”. Nói xong lại nhanh chóng xoắn dây, còn cười nói: “Cô nương không biết hôm trước tôi làm tục chải tóc cho một nương tử nhà khác, lông tơ kia mới gọi là nhiều, phải làm hơn nửa canh giờ, sau đó nương tử kia nhìn thấy tôi đã thấy đau mặt”.

Chuyện này không chỉ chọc Ngụy La cười, ngày cả Đại phu nhân và Tứ phu nhân đứng bên cạnh cũng nhin không được bật cười, không khí lúc này mới

thoải mái hơn.

Se mặt xong, liền bắt đầu chải đầu.

Nguyệt La quy củ ngồi trước gương đồng, tùy ý hai bà từ lần qua lần lại, Kim Lũ và Bạch Lam ở một bên hỗ trợ. Một lúc lâu sau, Nguyệt La ngồi tới đau lưng mới xem như ổn rồi. Nàng nhìn người trong gương một chút, thiếu chút nữa nhận không ra mình. Nếu trước kia Nguyệt La là một bức thủy đồ nhẹ nhàng thoải mái, thì bây giờ nàng chính là một bức tranh sơn thủy đậm màu, mi thẳng đậm, đôi môi đỏ mọng khê chu, mi tâm dán thêm hoa điền vậy cá bốn cánh, quả nhiên là dung mạo xinh đẹp, thanh âm yêu kiều.

Kim Lũ và Bạch Lam đỡ Nguyệt La tới sau bình phong thay giá y, lúc Nguyệt La đi ra, thái phu nhân dẫn Nhị phu nhân và đám người Nguyệt Nha tới.

Thái phu nhân tiến lên nhìn trên dưới Nguyệt La một lần, hài lòng cười nói: “A La nhà chúng ta mặc giá y càng đẹp mắt”.

Nguyệt La đỏ mặt kêu một tiếng: “Tổ mẫu”.

Nguyệt La tuy xinh xắn lạnh lợi, nhưng so với các cô nương cùng lứa không được tính là cao, miễn cưỡng coi như vóc dáng trung bình. Đồ cưới này là làm theo thân mình nàng, không những đường may tỉ mỉ, xiêm y dày như vậy mặc lên người không khiến Nguyệt La giống như đứa nhỏ mặc trộm đồ của người lớn, mà ngược lại hết sức hợp với nàng, ngay thơ lại không mất vẻ đoan trang, lộ ra được ba phần khí chất.

Sau lưng thái phu nhân có ba vị phu nhân, một người là phu nhân Phủ Định Quốc Công, một người là phu nhân Phủ Bình Viễn Hầu, còn một người dĩ nhiên là Bình Dương Trưởng Công Chúa – Triệu Hân. Vị trưởng công chúa này xưa nay rất thanh cao, rất hiếm khi có mặt cùng quý nữ, ngay cả cung yến cũng hiếm khi mới tham gia một lần. Nghe nói phẩm tính và giáo dưỡng của bà ấy rất tốt, tâm mắt cũng cực kỳ cao, rất hiếm quý nữ có thể lọt vào mắt xanh của bà ấy. Nguyệt La cũng chỉ gặp qua một lần lúc cung yến mà thôi. Không nghĩ tới hôm nay bà ấy lại tới đây, nhìn tình hình này, hẳn là tới làm phúc phu nhân cho nàng, mặc dù Nguyệt La kinh ngạc, nhưng vẫn theo thứ tự chào hỏi.

Bình Dương Trưởng Công Chúa nhìn nàng, không giống người khác nói những lời rập khuôn, bà ấy vỗ vỗ tay Nguyệt La nói: “Trông thật xinh đẹp, cùng với Trưởng Sinh đúng là trai tài gái sắc, là cặp đôi ông trời tác hợp”.

Sở dĩ Bình Dương Trưởng Công Chúa ở đây, là vì Triệu Giới bí mật tới nhờ bà. Bình Dương Trưởng Công Chúa thường không ra mặt, cũng hiếm khi chất nhi tới cầu xin một lần, bà tất nhiên không từ chối. Huống gì bà cũng muốn nhìn một chút xem cô nương mà Triệu Giới để ý như thế nào, từ nhỏ tầm mắt Triệu Giới vốn cao, cái gì không hợp ý hẳn, cứng rắn hay kín đáo đưa cho hẳn cũng không cần, rất hiếm khi thấy hẳn để tâm tới chuyện gì. Bây giờ nghe nói vì Tĩnh Vương Phi chưa nhập môn, ngay cả Phủ Tĩnh Vương cũng sửa chữa lại một lần, tân phòng bố trí vô cùng lộng lẫy, hạ nhân trong viện cũng đổi một lượt, có thể thấy được hẳn quan tâm tới tiểu cô nương này như thế nào.

Nguyệt La không đoán được Bình Dương Trưởng Công Chúa vậy mà lại khen nàng, nàng khẽ cười, lại cảm thấy xấu hổ, không nói gì tiếp.

Căn phòng nhỏ của Nguyệt La thoáng chốc có rất nhiều người, có chút không chứa nổi, vì thế thái phu nhân liền dẫn các vị phúc phu nhân và Đại phu nhân, Nhị phu nhân về nhà chính chờ Tĩnh Vương tới phủ đón dâu. Tứ phu nhân và mấy tiểu bối lưu lại nói chuyện với Nguyệt La.

Bạch Lam cầm đôi giày hí bằng gấm hồng thêu trăm từ ngàn tôn tới để xuống bên chân Nguyệt La, cởi giày của nàng xuống, thay giày mới: “Kiệu hoa sắp tới rồi, tiểu thư đôi giày mới đi”.

Nguyệt Nha đứng bên thấy thế, hiếm khi nói: “Nghe nói hi phục và hi hài của A La đều là Tú Xuân Cừ may? Mỗi năm Tú Xuân Cừ chỉ làm năm bộ xiêm y, lễ mừng năm mới muội cũng để nha hoàn tới đặt, lại không tới phiên muội, sao tỷ lại có được?”

Nguyệt La đương nhiên khó mà nói là ý của Triệu Giới, nàng mím môi, đôi mắt đen lúng liếng khê chuyền, cũng không nói chuyện.

Ngược lại Tứ phu nhân Tần Thị thay nàng giải vây: “Còn không phải Tĩnh Vương điện hạ có tâm, cái gì cũng thay A La chuẩn bị xong, ngay cả giá y cũng không cần nàng quan tâm”.

Nguyệt Nha nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ hăm mộ.

Mọi người đang nói chuyện, bên ngoài có nha hoàn vào bẩm báo: “Phu nhân, tiểu thư, Lục thiếu gia tới”.

Nguyệt Thường Hoàng từ ngoài cửa đi vào, hôm nay hẳn mặc cẩm phục màu tím nho, so với bình thường trang trọng hơn nhiều. Hắn đi vào trong, ánh mắt rơi vào trên người Nguyệt La đang ngồi trên giường gỗ từ đàn khắc điêu, rất lâu sau mới há hốc miệng nói: “Phụ thân để đệ tới xem tỷ một chút, có gì chưa chuẩn bị xong không?”.

Nói tới đây, Nguyệt La và Thường Hoàng đã ba ngày không gặp nhau. Những ngày qua Nguyệt La ở nội viện, Thường Hoàng ở ngoại viện giúp đỡ Nguyệt Côn chủ trì công việc, buổi tối cũng trực tiếp nghỉ ngơi ở ngoại viện, cũng chưa về nội viện. Đây là lần đầu Nguyệt La thấy hẳn trong ba ngày, mặt hạnh cong lên cười với hẳn: “Đều tốt lắm, đệ yên tâm đi”.

Nguyệt Thường Hoàng nhẹ gật đầu, nhưng chậm chạp không rời đi. Ánh mắt của hắn dính lên người Nguyệt La, không để ý thái phu nhân và đám người Nguyệt Nha đang nói gì đó, hẳn nói: “A La, nếu Triệu Giới dám bắt nạt tỷ, tỷ liền nói với đệ, đệ sẽ giúp tỷ”.

Cánh môi cong lên của Nguyệt La còn chưa kịp thu hồi, cũng không biết những lời này chạm vào nơi mềm mại nhất trong lòng nàng, hốc mắt thoáng cái liền ướt. Dù sao cũng phải khóc giả, Nguyệt La cũng không chịu đựng, nước mắt ào ào rơi xuống, đưa tay nắm lấy áo Thường Hoàng, ngắt đầu nói: “Thường Hoàng, ta không bỏ được đệ”.

Ngụy Thường Hoàng sao cam lòng gả nàng đi? Có điều dù sao Ngụy La cũng phải xuất giá, hắn không thể vì ham muốn của riêng bản thân mà giữ nàng lại, Thường Hoàng sờ sờ đầu nàng nói: “Đừng khóc, khóc làm lem hết trang điểm, khó coi”.

Càng nói như vậy, Ngụy La lại càng nhịn không được, hàng mi dài như cái quạt chớp chớp, chớp một cái lại một giọt nước mắt rơi xuống.

Thường Hoàng nhận lấy khăn lụa Tứ phu nhân đưa tới, tỉ mỉ ôn nhu giúp Ngụy La lau nước mắt: “A La, đệ cũng không bỏ được tỷ, vậy tỷ có thể không gả sao?”

Tứ phu nhân Tần Thị kinh ngạc: “Thường Hoàng, cháu nói gì vậy?”

Ngụy La tưởng thật, suy nghĩ một chút, đến bước này rồi, nàng tất nhiên không thể không gả. Huống gì nàng cũng muốn làm tức phụ nhi của Triệu Giới, vì vậy Ngụy La lắc đầu.

Thường Hoàng tươi cười, giống như lời vừa rồi chỉ là một câu nói giỡn, hắn nói: “Đệ kêu người tới trang điểm lại cho tỷ, tỷ khóc thành con mèo nhỏ rồi”.

Nói xong hắn nhéo má Ngụy La, lại nói: “Đừng khóc”.

Lúc này Ngụy La mới từ từ ngừng khóc.

Bà tử lại tới giúp Ngụy La trang điểm lại lần nữa, cũng may nàng khóc không quá mãnh liệt, lớp trang điểm cũng không quá dày, một lát liền chỉnh trang tốt. Sau một nén nhang, đội ngũ đón dâu của Phủ Tĩnh Vương tới Phủ Anh Quốc Công, tiếng chiêng trống liên tục truyền tới nội viện, hòa với tiếng diễn sáo, náo nhiệt vô cùng.

Phủ Tĩnh Vương ở ngoài cửa thúc giục, giục lần một rồi lần hai, tới lần thứ ba liền không giấu được tâm nương tử nữa. Ngụy La đi nhà chính chào từ biệt thái phu nhân, lại chào mấy vị thẩm thẩm, lúc này mới để Ngụy Thường Hoàng công ra kiệu hoa.

Trên đầu Ngụy La là khăn cưới trùm đầu, khiến nàng thấy không rõ quang cảnh xung quanh, chỉ biết bản thân ngồi lên kiệu hoa, còn chưa kịp nói với Thường Hoàng câu sau cùng, cổ kiệu đã lắc lư nâng lên, đi về hướng Phủ Tĩnh Vương.

Ngụy La ngồi trong kiệu, thấy không rõ khung cảnh, chỉ có thể nghe được thanh âm ở bốn phương tám hướng. Tiếng kèn, tiếng chiêng trống, cùng tiếng hài đồng hoan hô... tất cả đều lọt vào tai nàng, một đường đi đều nghe thấy, tâm trạng Ngụy La cũng buông lỏng đôi chút, cổ kiệu lung la lung lay, cuối cùng dừng lại trước cửa Phủ Tĩnh Vương.

Triệu Giới mặc hi bào đỏ thắm thêu hoa văn kim liên, cùng với hoa văn trên hi phục của Ngụy La giống nhau y đúc, hắn xoay người xuống ngựa, động tác lưu loát tự nhiên. Hắn nhận lấy cung khảm sừng trong tay gã sai vặt, giương cung bắn lên đầu cổ kiệu một mũi tên, lúc này mới nhận lấy dải lụa đỏ kết đồng tâm tử trong tay Binh Dương Trường Công Chúa, dắt Ngụy La từ kiệu hoa xuống.

Ngụy La không nhìn thấy đường, Triệu Giới đi cũng không nhanh, một đường dẫn nàng đi qua bậc cửa, vượt qua chậu than, bái thiên địa, vào động phòng...

Ngụy La bị một đám người vây quanh đưa vào động phòng, cho tới khi ngồi lên giường hi đỏ thắm, nàng mới thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Cuối cùng cũng lăn qua lăn lại xong rồi.

Tân phòng của Ngụy La và Triệu Giới nằm ở trung tâm Phủ Tĩnh Vương, sân nhỏ tên Chương Thái Viện, trong viện được bố trí còn hơn cả Phủ Anh Quốc Công. Khắp nơi đều đỏ hồng tới chói mắt, nền đỏ, đèn lồng đỏ, lụa đỏ, màn che đỏ, trong khung cảnh như vậy, dường như khiến trên mặt mỗi người đều là màu đỏ vui mừng.

Triệu Giới nhận gậy như ý từ trong tay hi nương, từ từ nhấc lên một góc khăn trên đầu Ngụy La.

Ngụy La giương mắt, lúc này nàng nắm lụa đỏ đi theo Triệu Giới cả một đường, bây giờ cuối cùng cũng có thể nhìn thấy hắn. Nửa năm không gặp, Triệu Giới hình như gầy đi một chút, chỉ là mặt mày càng thêm góc cạnh, anh khí bức người, bên môi thoáng nụ cười làm say lòng người, hòa tan vẻ lãnh đạm trên đuôi lông mày, khiến gương mặt hắn thêm chút hương vị khó lừa nhân gian.

Trong phòng còn có người khác, Ngụy La có ý tứ không nhìn nhiều, rất nhanh liền rũ mắt.

Ngược lại có một vị phụ nhân trên ghế nói: "Tân lang nhìn thấy tân nương tử rất xinh đẹp, trông mắt cũng không chuyển nha!"

Ngụy La: "..."

Trên mặt Triệu Giới khó có khi lộ vẻ không tự nhiên, rất nhanh hắn cười cười, cũng không phản bác.

Hi nương dẫn hai nha hoàn tung đậu phộng, hạt sen v.v... lên người Ngụy La và Triệu Giới, tượng trưng cho hoa nở phú quý, sớm sinh quý tử. Sau cùng lại đưa lên hai chén rượu hợp cần, Ngụy La và Triệu Giới mặt đối mặt uống rượu, lúc này hi nương mới chịu dẫn bọn nha hoàn đi ra ngoài.

Triệu Giới còn muốn đi ngoại viện mời tân khách, uống rượu xong liền rời đi, lưu lại Ngụy La và vài vị phụ nhân.

Những người này đều là trưởng bối của Triệu Giới, có người Ngụy La gặp qua, có người nàng chưa từng thấy, nàng không tiện mở miệng hỏi, liền ngồi trên giường hi thêu long phượng, nghiêng tai nghe mọi người nói chuyện.

Ngụy La có chút đố bụng, thật sự không thể nghe lọt lời của bọn họ, chỉ cúi đầu lộ ra dáng vẻ tươi cười ngượng ngùng vừa đúng.

Đi của Triệu Giới – Tuy Dương Hầu phu nhân là một người nhiệt tình, thay Ngụy La giới thiệu mọi người trong phòng, Ngụy La liền chào hỏi từng người, lúc này mới phát hiện Triệu Giới có không ít cô dì.

Trong đó còn có vài đại cô nương không lớn hơn Ngụy La bao nhiêu, bởi vì không quá quen thuộc, Ngụy La và bọn họ cũng không nói gì.

Cũng may các nàng ngồi không bao lâu liền rời đi, Ngụy La cuối cùng có thể nghỉ ngơi một chút.

Kim Lũ đi tới hỏi: “Tiểu thư, ngài có muốn thay xiêm y không, còn rửa mặt?”

Ngụy La chỉ cảm thấy đồ trang sức trên đầu và xiêm y trên người nặng cỡ hai mươi cân, khiến cổ nàng đều nhanh mỏi. Nàng nghe lời Kim Lũ nói, đi tịnh phòng tắm rửa gội đầu, lại đổi lại một bộ đồ khác.

Vừa lúc Bạch Lam mang theo một hộp cơm gỗ sơn đen vào, vừa bày chén vừa nói: “Trong phòng bếp không có nhiều đồ, nô tỳ có lấy vài món tiểu thư thích mang tới, tiểu thư chịu khó một chút, cả ngày nay người đều chưa ăn gì”.

Trên bàn tử đàn khắc sư tử có để một đĩa bánh ngọt mật ong (1), một đĩa bánh dừa thơm (2), một chén gạch cua đậu phụ (3) và một chén nước dừa táo đỏ hầm tuyết sò cách thủy (4), cũng tám hai ba món. Ngụy La ngồi trên bàn tròn, mới vừa uống xong bát táo đỏ hầm, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện, Bạch Lam đi ra xem, trở lại bẩm báo: “Là Vương gia ạ!”

Đi theo Triệu Giới về còn có vài ba thế gia công tử và con nối dòng của hoàng thất, đều nghĩ muốn nhìn xem bảo bối được Triệu Giới nâng trong lòng bàn tay trông thế nào. Chỉ tiếc còn chưa thấy người, Triệu Giới vừa đi vào trong liền đóng cửa, nói với bọn họ: “Tất cả giải tán đi”.

Cửu Hoàng Tử tất nhiên không hài lòng, duỗi một tay ra cản trở: “Nhị ca, người thật không phúc hậu, để cho bọn đệ nhìn Nhị tẩu một chút!”

Triệu Giới bên ngoài cười cười nhưng trong lòng thì không: “Tức phụ nhi của bản vương sao phải cho đệ xem? Đệ không có tức phụ sao, về nhà tự mà xem”.

Nói tới đây, Cửu hoàng tử đã thành thân được nửa năm, Triệu Giới thân là nhị ca lại mới vừa thành thân, cũng thật không dễ dàng.

Những người khác cũng rất là bất mãn, rồi rít kháng nghị, không biết làm thế nào Triệu Giới cũng không thêm nề mặt, bịch một tiếng đóng cửa phòng lại.

Triệu Giới xoay người, thấy Ngụy La đứng phía sau hắn, đầu tóc khoác ở một bên, hai tóc mai dùng kẹp hồ điệp bằng vàng mỏng cố định, trên người mặc áo hồng đào thêu hoa văn cùng váy ngắn đồng màu, bộ dáng yêu kiều, mắt hạnh nhìn hắn, vừa không tiến lên, cũng không nói chuyện. Nếu không phải mặt nàng ửng hồng, Triệu Giới còn cho rằng nàng sợ hãi.

Triệu Giới nhìn nhìn thức ăn trên bàn, cười hỏi: “Đố bụng?”

Ngụy La gật gật đầu, lại nhớ tới gì đó: “Huynh uống rượu, để ta kêu người đi chuẩn bị canh giải rượu”. Nói xong Ngụy La liền kêu Kim Lũ đi nấu một chén canh giải rượu bùng lên.

Ngụy La vẫn còn chưa quen việc quan hệ hai người đột nhiên thay đổi, Triệu Giới rõ ràng là Triệu Giới, nhưng từ nay về sau không còn là Đại ca ca của nàng nữa, mà là phu quân của nàng. Thế nên hiện tại Ngụy La cũng không biết nên gọi hắn thế nào.

Thật ra Triệu Giới không say, tư lượng của hắn rất tốt, tuy nói hôm nay uống nhiều rượu, nhưng còn không nhiều tới mức khiến thần chí không rõ ràng. Chỉ là hắn thấy Ngụy La căng thẳng, nên cũng không từ chối, phối hợp ngồi xuống đối diện nàng: “Canh giải rượu phải một lát mới nấu xong, muội ăn trước chút gì đi, chỉ sợ nàng cả ngày hôm nay cũng chưa được ăn gì?”

Ngụy La ngồi xuống theo, vui đầu tiếp tục uống chén canh hầm mới nãy: “Buổi sáng ăn một quả táo”. Trong giọng nói có chút đáng thương.

Hai mắt Triệu Giới cong cong, lúc mới mở khăn vì ngại có nhiều người, hắn không nhìn nàng nhiều, bây giờ chỉ có hai người bọn họ, hắn liền không kiêng nể gì nhìn nàng chằm chằm. Ngụy La bị hắn nhìn như vậy toàn thân đều không tự nhiên, ngẩng đầu hỏi: “Huynh nhìn gì?”

Triệu Giới lấy tay chỉ chỉ, chậm rãi nói: “Nhìn phu nhân của ta”.

Mặt Ngụy La thoáng hồng, kiểu này còn kêu người ta ăn cơm thế nào? Ngụy La muốn trừng hắn thì Kim Lũ bưng chén canh giải rượu tới, dè dặt đặt trước mặt Triệu Giới: “Vương gia”.

Triệu Giới gật đầu: “Đều lui ra đi”.

Lời này hàm nghĩa rất rõ ràng, chính là vương gia vương phi không cần nha hoàn hầu hạ, tất cả mọi người trong phòng đều lui ra ngoài.

Kim Lũ nhìn Ngụy La một cái, khom người dẫn Bạch Lam và các nha hoàn khác trong phòng ra ngoài.

Trong phòng trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại hai người Ngụy La và Triệu Giới, Ngụy La đâu còn nuốt trôi cơm, ngốc tử cũng biết Triệu Giới muốn cái gì. Nhưng nàng còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, đành phải cúi đầu tiếp tục uống cháo, hy vọng có thể kéo dài thời gian thêm một chút.

Triệu Giới thật ra cũng không sốt ruột, hần uống xong canh giải rượu liền ngồi bên cạnh đợi nàng.

Cho tới giờ Ngụy La còn chưa bao giờ cảm thấy ăn một bữa cơm lại gian nan tới vậy, nàng cố sức ăn, nghiêm chỉnh ăn hết đĩa bánh ngọt mật ong, bụng cũng không còn chỗ chứa nữa. Thật ra Ngụy La nuốt không trôi, nhưng hết lần này tới lần khác Triệu Giới còn cố ý đem đĩa bánh dừa nướng tới trước mặt nàng: “A La, cái này còn chưa ăn hết đâu”.

Ngụy La: “...”

Ngụy La ngẩng đầu, trừng mắt liếc hần một cái, ánh mắt đó, thật giống con sóc nhỏ thẹn quá hóa giận, quai hàm phình lên, vừa tức cười vừa đáng yêu.

Triệu Giới nhìn không được cười lên, ghé vào trên người nàng, nheo má nàng nói: “Ăn no chưa?”

Ngụy La nuốt ngậm bánh ngọt mật ong cuối cùng xuống, dang hoàng thừa nhận: “Ăn quá no”.

Triệu Giới để tay lên bụng nàng: “Để ta sờ sờ xem có tròn không”.

Ngụy La đẩy tay hần ra: “Không cho phép sờ”.

Triệu Giới là loại người nào, người không cho hần sờ hần liền không động vào sao? Sức lực của Ngụy La căn bản nhỏ bé không đáng kể, hần xoa xoa bụng Ngụy La, cười nói: “Để xem lần tới muội còn dám ăn no như vậy không? Ta là mãnh thú sao, mắt muội đều dính lên bàn, cũng không thèm nhìn ta một cái”.

Ngụy La không nghĩ hần cũng biết: “Muội nhìn huynh”. Nàng bổ sung: “hai mắt đều nhìn”.

Triệu Giới cười khế, ôm nàng lên đùi, một tay nhẹ nhàng xoa bụng nàng, một tay bóp bàn tay nhỏ của nàng: “Không đủ, quá ít, muội phải thò thò khác khác đều nhìn vi phu”.

Vi phu...

Hần cứ thế tự nhiên xưng hô như vậy!

Ngụy La mới không có da mặt dày như hần, Ngụy La dụi dụi vào ngực hần, hai tay duỗi ra ôm cổ Triệu Giới, đầu vùi vào cổ hần lẩm bẩm nói: “Muội thẹn thùng”.

Giờ khắc này, tâm Triệu Giới bỗng nhiên mềm nhũn, ôm cánh tay nàng thật chặt, giống như muốn khảm nàng vào lòng.

Dừng một chút, Triệu Giới ôm Ngụy La đi về phía giường lớn bằng gỗ hoa lê khắc những đám mây cuộn, nhấc lên màn thêu đỏ thắm, đặt Ngụy La lên giường, trong giọng nói không kìm được khàn khàn: “A La, muội không biết ta chờ ngày này bao lâu đâu?”

Ngụy La nghiêng người lăn vào trong giường, đưa lưng về phía hần: “Muội không biết”.

Triệu Giới ngậm cười, một chân áp chế trên giường, cúi người cầm lấy nhánh tóc trơn mượt đen láy của nàng, đặt ở chóp mũi hít hà: “Muội không biết không quan trọng, chốc nữa ta có thể nói cho muội biết”.

Lần này ngay cả lỗ tai Ngụy La cũng ứng hồng, nàng đương nhiên không khờ dại cho rằng Triệu Giới chỉ nói miệng, là dùng miệng “nói cho biết” đơn giản như vậy.

Trong phòng tắt đèn, chỉ còn lại một đôi đèn cầy khổng lồ đang cháy, ánh nến chiếu sáng một góc, cũng chiếu vào cảnh sắc duy nhất trong giường.

Ngụy La không còn xiêm y, trên mặt ửng đỏ, khẩn cầu nói với Triệu Giới: “Không được như vậy...”

Triệu Giới ngẩng đầu, cúi người, ghé vào tai nàng, khàn giọng nói: “Trên người A La đều là hương, không chỉ trên người, trong miệng cũng vậy, ngay cả ở đây cũng...”

Ngụy La thấp giọng sụt sùi khóc: “Không cần”.

Triệu Giới hôn từng cái từng cái lên mặt nàng, thật nhẹ nhàng, trên trán lại lẩm bẩm thở hoi: “Ta chỉ muốn khiến muội dễ chịu hơn một chút, lát nữa sẽ đỡ đau hơn. Bảo bối, muội không thích sao?”

Ngụy La nghiêng đầu, đôi mắt như dòng nước, sóng nước mệnh mang, nàng khẽ thở dốc, căn bản không nghĩ tới việc trả lời câu hỏi của hần.

Một đêm này, trong đầu Ngụy La chỉ có một suy nghĩ.

Chính là nghiền nát.

Nàng cảm thấy mình giống như nghiền mực đoạn khe (5) bị nghiền nát, mực trong nghiền bị mài ra, lúc nhẹ lúc nặng, cuối cùng nghiền mực ra nước, ở trên áo ngủ bằng gấm đỏ thấm thêu long phượng để lại một bức họa khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Tân hôn

Tiếng động trong phòng kéo dài thật lâu, cho tới khi ánh trăng treo cao mới dần dần yên tĩnh lại. Có điều tiếng khóc nức nở của Ngụy La vẫn còn tiếp tục, Kim Lũ và Bạch Lam không hện mà nhớ tới thanh âm vừa rồi, tiểu thư nhà mình như con mèo nhỏ vậy, tính tế, mềm mại, ngay cả xương cốt cũng mềm.

Bên trong không gọi người, các nàng cũng không dám đi vào. Trong số đó có một bà tử mặc đồ màu đỏ bạc từ trong cung tới, nghe thấy việc bên trong đã xong, liền rời đi trước, chỉ để lại Kim Lũ, Bạch Lam và hai nha hoàn khác của Phủ Tĩnh Vương ở lại gác đêm.

Ước chừng một lúc lâu sau, trong phòng truyền tới giọng của Triệu Giới: “Người đâu, chuẩn bị nước nóng”.

Kim Lũ và Bạch Lam liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng xong... thời gian dài như vậy, không biết thân thể tiểu thư có chịu nổi không? Trong lòng bọn họ lo lắng, động tác lại rất nhanh, chỉ chốc lát liền phản phó phòng bếp đốt củi nấu nước nóng, đổ vào tịnh phòng bên cạnh. Kim Lũ đi vòng qua, đứng trước tấm bình phong, cúi đầu nói: “Vương gia, Vương phi, nước nóng chuẩn bị xong rồi”.

Trên giường không có tiếng trả lời, chỉ có âm thanh nhẹ nhàng ừ một tiếng và tiếng khóc thút thít của Ngụy La.

Không giống như trả lời Kim Lũ, mà giống như đang từ chối gì đó.

Kim Lũ nhìn không được tò mò, đưa mắt nhìn thoáng qua. Hình ảnh này khiến mặt nàng ửng đỏ bừng, Kim Lũ vội cúi đầu rồi hấp tấp ra khỏi nội thất.

Kim Lũ đi ra ngoài, gió lạnh thổi tới, trong đầu vẫn toàn là một màn vừa mới chứng kiến kia. Màn thêu đỏ thắm buông xuống, lò mờ mông lung rọi lên bóng dáng hai người, tiểu thư dạng chân ngồi trên người vương gia, bị vương gia ôm vào lòng mút hôn đôi môi, thân thể hai người dính chặt khó tách rời, một người nhỏ nhắn xinh xắn, một người vĩ đại, lại vô cùng phù hợp đến không ngờ.

Chỉ là Tĩnh vương vô cùng can rở, lần đầu lại dùng tư thế kịch liệt như vậy, cũng không biết tiểu thư có chịu được không...

Triệu Giới buông Ngụy La ra, ở trên cầm nàng mút đi nước bọt không rõ của ai, lại ngậm lấy vành tai mềm mại của Ngụy La, khàn giọng hỏi: “Chúng ta đi tắm rửa, được không, A La?”

Ngụy La đầu còn chút khí lực nào, hần nói thế nào chính là thế đấy.

Triệu Giới ôm lấy nàng, đi vào tịnh phòng, thả nàng trong làn nước ấm, chính mình cũng nhảy vào. Lần này Triệu Giới không gọi Kim Lũ và Bạch Lam vào, tự mình hầu hạ Ngụy La tắm rửa, xoa bóp toàn thân nàng một lần, cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng ngượng ngùng, ánh mắt hần đây ý cười, thấp giọng hỏi: “Chúng ta lại thêm lần nữa?”

Ngụy La đột nhiên mở to mắt hạnh ngập nước nhìn hần, liên tục lắc đầu, đáng thương nói: “Không cần”.

Một lần đã lâu như vậy, lại thêm lần nữa, nàng sợ chính mình sẽ chết ở chỗ này!

Triệu Giới cúi người ngậm lấy đôi môi run rẩy của nàng, nắm tay nàng: “Ngoan, lần này vì phu sẽ ôn nhu một chút”.

Sau đó là tiếng nước chảy khuấy động, nước bắn tung tóe lên sàn cẩm thạch, từng dòng từng dòng nước làm nụ hoa dần hé mở.

Nói là tắm rửa làm sạch thân thể, nhưng đã hai khắc chung cũng không thấy người bên trong đi ra. Kim Lũ nghe thấy giọng Ngụy La khàn khàn, vừa sốt ruột vừa e sợ: “Vương gia cũng thật là, không biết thương tiếc tiểu thư gì cả...”

Bạch Lam lắc đầu, ý bảo nàng ấy đừng kích động, "Chờ một chút đi."

Lại qua một khắc đồng hồ, mới nghe thấy tiếng Triệu Giới ôm Ngụy La về nội thất. Ngụy La đại khái là mệt chết rồi, sớm đã hôn mê bất tỉnh, hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

*** ** *

Sáng sớm hôm sau, trời hơi tờ mờ sáng, Ngụy La cảm thấy trên mặt ngựa ngựa, nàng nhủ mảy, hàng mi cánh bướm vừa dài vừa cong phẩy phẩy, đôi mắt to ướt át mở ra, đối diện với ánh mắt của Triệu Giới. Đầu óc Ngụy La xoay chuyển, ký ức hoang đường ngổn ngang tới qua trong nháy mắt ủa về, mặt nàng đỏ ửng, muốn co người lại chui vào trong chăn, vừa động thân thể liền đau nhức vô lực, căn bản không có cách nào nhúc nhích được.

Bên môi Triệu Giới lộ ra nụ cười thỏa mãn, sờ sờ gương mặt tròn mềm nhũn của Ngụy La: “Tối qua nàng mệt mỏi rồi, còn đau không?”

Thân thể Ngụy La không thể động, nhưng miệng lại không thành thật, nàng nghiêng đầu cắn ngón tay Triệu Giới, còn chưa hết giận nói: “Huynh còn nói, muội đã nói không cần”.

Không những thế, hắn còn liên tục buộc nàng gọi hắn là “phu quân”. Ngụy La làm sao không biết xấu hổ mà mở miệng, cho dù gả cho hắn, cũng không thể ngay lập tức đối xung hô như vậy, nàng cố tình không gọi, hắn liền đổi biện pháp trừng phạt nàng, lúc ấy Ngụy La khóc lóc vô cùng đáng thương.

Triệu Giới vươn tay, ôm nàng vào lòng, hôn lên đỉnh đầu nàng một cái: “A La ngốc, mấy lúc như vậy sao có thể nhịn được?”

Ngụy La chớp mắt mấy cái, vừa muốn nói gì, lại cảm thấy thân thể hắn biến hóa, mặt nàng trắng bệch, bắt đầu giằng co: “Huynh...”

Triệu Giới biết rõ nàng lúc này không chịu nổi một lần nữa, hắn hơi thối lui, cười nói: “Đừng động, cái này ta cũng không có cách nào khống chế. Sắc trời còn sớm, muội ngủ thêm chút nữa, ta đi rửa mặt, giờ Thìn lại tới gọi muội”.

Ngụy La cảnh giác nhìn Triệu Giới, không nói lời nào. Nghĩ tới hôm qua bị hắn hù dọa không nhẹ, một chút tín nhiệm hắn nàng cũng không có.

Triệu Giới đứng dậy thay quần áo, là một bộ thường phục màu đen, rửa mặt một lát liền ra bên ngoài luyện quyền đánh võ. Không có lệnh của hắn, hạ nhân cũng không dám gây ra tiếng động quá lớn, sợ đánh thức Ngụy La còn đang ngủ, ngay cả đi lại cũng là rón ra rón rén.

Triệu Giới rời đi không bao lâu, Ngụy La quả thật lại ngủ say, giấc ngủ này so với tối qua an ổn hơn nhiều. Cho tới khi mặt trời lên cao, Triệu Giới đánh xong quyền đi tịnh phòng tắm rửa, lại lần nữa đổi cẩm bào màu mận thêu hoa văn kim li, lúc này mới quay về nội thất đánh thức Ngụy La.

Ngụy La cuộn mình thành một đoàn, gương mặt ónh ónh nhũn vui vào trong gối, gương mặt lúc ngủ thư thái, cánh mũi nhẹ nhàng hấp háy, ngược lại ngủ rất sâu. Triệu Giới có chút không đành lòng đánh thức nàng, tối qua hắn thật không biết tiết chế, biết là lần đầu của nàng, nàng vừa kiêu vừa nộn, còn miễn cưỡng muốn nàng hai lần. Nhưng mà những lúc như vậy sao có thể kiềm chế được, nàng ở trong lòng hắn, hắn nhớ nhung lâu như vậy, tâm tâm niệm niệm, cuối cùng cũng có được. Triệu Giới tự nhận bản thân không phải Liễu Hạ Huệ, có thể trong đêm tân hôn đối mặt với tân nương hắn muốn đã lâu mà lòng vẫn không loạn.

Triệu Giới cọ cọ mũi Ngụy La, nhẹ giọng gọi: “Mèo nhỏ, rời giường”.

Ngụy La từ từ mở đôi mắt mông lung còn đang buồn ngủ, có đoạn đối thoại lúc này, lúc này nàng cũng không còn đề phòng Triệu Giới lắm, duỗi tay ra, vô thức quăn quít lấy cổ Triệu Giới, ở trong lòng hắn cọ xát, lầu bầu lầm bầm nói: “Oa, buồn ngủ...”

Triệu Giới mỉm cười, đưa chén sứ tới bên miệng nàng: “Uống nước, chốc nữa chúng ta còn phải vào cung. Không thể ngủ nữa, chờ từ trong cung về, muội muốn ngủ bao lâu liền ngủ bấy lâu”.

Ngụy La uống xong chén nước trong tay hắn, thần trí lúc này mới tỉnh táo, lại nghĩ tới nguyên nhân khiến nàng mệt mỏi như vậy, liền tức giận cắn một cái lên cổ Triệu Giới: “Đều tại huynh”.

Triệu Giới tuyệt không thấy phiền muộn, xoa xoa đầu nàng, hòa theo lời nàng: “Ừ, đều tại ta”.

Hắn thành thật nhận sai, khiến Ngụy La thẹn thùng trách cứ hắn lại giống như nàng đang giả mồm. Ngụy La nghiêng đầu, khàn khàn nói: “Huynh gọi Kim Lũ và Bạch Lam vào đây, muội muốn thay quần áo”.

Triệu Giới nghe lời, gọi Kim Lũ và Bạch Lam vào.

Kim Lũ và Bạch Lam đã đợi ở bên ngoài từ lâu, chỉ là không có ai gọi, các nàng không dám tự tiện tiến vào. Nhất là Kim Lũ, sợ phải nhìn thấy một màn xấu hổ muốn chết tối qua. Hai người, một người cầm chậu đồng và khăn nhỏ, một người cầm y phục đi vào, Triệu Giới nói: “Đem y phục để ở đầu giường, đều lui xuống đi”.

Kim Lũ cùng Bạch Lam nghe vậy, kinh ngạc ngẩng đầu.

Ngay cả Ngụy La cũng không hiểu.

Triệu Giới lại nói: “Lui xuống”.

Kim Lũ và Bạch Lam không rõ chuyện gì, đành phải vâng một tiếng rồi rời khỏi nội thất.

Ngụy La chui từ trong chăn ra, thờ phỉ phò hỏi: “Sao Đại ca lại bảo các nàng lui xuống, ai mặc quần áo cho muội?” Nàng hiện tại chẳng có chút sức lực nào, căn bản không thể tự mình mặc được.

Vừa mới dứt lời, Ngụy La nhìn thấy đôi mắt phượng của Triệu Giới như cười như không, nàng bĩu môi, trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, Triệu Giới ôn nhu cầm lên một lọn tóc đen: “Muội quên rồi sao, lúc ở núi Thiên Thiên, bản vương đã nói qua, sau này thành thân rồi, mỗi ngày bốn vương đều muốn mặc đồ cho muội”.

Ngụy La thật sự muốn đá hấn, lại không thể nào giờ chân lên, vừa giận vừa luống cuống từ chối: “Không cần! Ai muốn huynh mặc cho muội?”

Nhưng nàng bị Triệu Giới lấn qua lấn lại tiêu hao thể lực, căn bản không phải đối thủ của hấn, phản kháng không được bao lâu Ngụy La đã mệt tới thở hồng hộc. Cuối cùng, nàng chỉ có thể để mặc Triệu Giới mặc đồ cho mình. Lúc đầu Triệu Giới nói ra hình ra dáng, Ngụy La còn tưởng hấn thuần thực lắm, ai ngờ hấn cũng không quen thuộc với xiêm y của nữ nhân, loay hoay rất lâu mới mặc được cho Ngụy La.

Mặc quần áo từ tế xong, Kim Lũ và Bạch Lam tiến vào hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu. Ngụy La cảm giác mình hoàn toàn không còn thể diện trước mặt nha hoàn, chỉ có thể mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, xem như bọn họ cái gì cũng không biết.

Ngụy La ngồi sau bàn tròn khắc mây, cầm đũa lên chuẩn bị ăn cơm, trong đầu nàng chợt lóe sáng, nhớ tới gì đó, nghiêng đầu chất vấn Triệu Giới: “Mới vừa rồi huynh lừa muội?”

Triệu Giới chống cằm nhìn nàng: “Lừa muội cái gì?”

Ngụy La tức giận chỉ vào mũi hấn, cuối cùng cũng kịp phản ứng: “Hôm đó ở ôn tuyền, huynh liếc mắt liền nhìn ra muội mặc xiêm y trái, vừa rồi sao đột nhiên không biết mặc thế nào?”

Trên mặt Triệu Giới chẳng có chút xấu hổ nào, hấn sờ sờ mũi nói: “Đột nhiên quên mất”.

Tốt lắm, Ngụy La còn chưa thấy ai vô liêm sỉ như hấn. Vừa rồi lúc hấn mặc đồ cho nàng, sờ tới sờ lui nàng đều nhìn, nhưng nàng còn bị hấn lừa gạt lâu như vậy! Trong lòng hấn không thương nàng đúng không? Ngụy La quăng đũa xuống, nổi giận nói: “Không ăn!”

Triệu Giới vẫy tay cho nha hoàn hai bên lui xuống, nịnh nọt ôm Ngụy La lên đùi, cười cười hôn lên mặt nàng một chút: “Không ăn sao được? Lát nữa vào cung muội còn phải gặp nhiều người, chưa tới chạng vạng chưa được về. Nếu để bảo bối của bản vương đói bụng, bản vương sẽ đau lòng”.

Ngụy La ngẩng đầu trừng mắt nhìn hấn: “Tay muội mỏi, không động được”.

Triệu Giới nhân tiện nói: “Ta dứt muội”. Nói xong hấn bưng chén cháo gạch cua đậu hũ lên, múc một muỗng cho Ngụy La.

Lúc này Ngụy La không già mồm, nàng thật sự đói bụng, liền để hấn dứt uống xong một chén cháo, lại ăn một bánh bao linh lung kim qua (1) và hai cái bánh bách hợp hạt thông (2), còn ăn mấy món khác mỗi món một chút, ăn tới bụng cũng căng lên.

Dùng bữa sáng xong, Kim Lũ bưng một chén trà bạc hà Long Tỉnh vào, Ngụy La súc miệng, lại ngậm một viên tẩm ngũ vị hương trong miệng.

Triệu Giới hỏi: “Muội ăn gì vậy?”

Ngụy La liền giải thích với hấn một lần.

Triệu Giới bật cười, cúi đầu ngậm lấy môi Ngụy La: “Ta đã nói sao muội lại thơm như vậy, hóa ra còn có vật này, tối hôm qua...”

Ngụy La đoán được hấn muốn nói gì, vội vàng che miệng hấn, không cho hấn nói.

Trong phòng ngoại trừ bọn họ, còn có Kim Lũ, Bạch Lam và hai nha hoàn khác, đó là hai người của Phủ Tĩnh Vương, một người gọi là Vân Oa, một người gọi là Ngọc Toa, nghe nói do Trần Hoàng Hậu đặc biệt an bài, bộ dáng chính tề, cử chỉ quy củ. Kim Lũ và Bạch Lam chịu trách nhiệm về việc tắm rửa và xiêm y cho Ngụy La, hai người bọn họ chịu trách nhiệm trà nước bên ngoài, nhìn bộ dáng có vẻ đã được huấn luyện qua, hầu hạ rất vừa ý.

Bây giờ họ thấy Triệu Giới và Ngụy La liếc mắt đưa tình, mấy người vội cúi đầu, con mắt không dám nhìn loạn, chỉ nhìn chằm chằm mặt đất dưới chân mình.

Vân Oa và Ngọc Toa xuất thân là vũ nữ, cũng gặp qua không ít mỹ nhân, nhưng ngày hôm qua lúc họ nhìn thấy Ngụy La, lại cảm thấy những mỹ nhân trước kia từng thấy qua căn bản không thể sánh bằng. Hôm qua Ngụy La trang điểm kiểu tân nương, xinh đẹp quyền rũ, óng ánh động lòng người, khiến người ta không cách nào rời mắt. Hôm nay nàng không mặc hi phục, mà thay bằng xiêm y màu thạch lựu thêu mẫu đơn dệt kim, tóc làm kiểu phiến hà kế, trên tóc cắm một cây trâm chạm hoa mai và bướm nhỏ bằng vàng mỏng, xung quanh lại điểm xuyết thêm vài viên châu mai, trâm châu trên cây trâm kia nhìn không lớn, nhưng mỗi viên đều tròn trịa bóng loáng, vừa nhìn liền biết giá trị xa xỉ. So với hôm qua, trên mặt Ngụy La thêm vẻ nhu hòa quyền rũ của nữ nhân, giờ tay nhắc chân lại vẫn còn nét ngây thơ, thủy mâu linh động, sáng động lòng người.

Khó trách vương gia để tâm tới nàng ấy như vậy, bộ dáng yêu kiều mềm mại như vậy, ai lại không thương cho được?

Dùng xong điểm tâm, Ngụy La và Triệu Giới cùng nhau vào cung bái kiến Trần Hoàng Hậu và Sùng Trinh Hoàng Đế. Một đường tới KHánh Hi Cung, xuống xe ngựa, chân Ngụy La vẫn còn nhũn ra, không thể đi nổi.

Triệu Giới đứng trước mặt nàng, nhìn nàng hỏi: “Nếu đi không nổi, ta ôm muội qua đó”.

Ngụy La bỏ qua tay hấn đang duỗi ra: “Như vậy sao được? Nếu để Hoàng Hậu Nương Nương và Bệ Hạ nhìn thấy, nhất định sẽ nói muội”.

Khắp nơi trong cung đều là tai mắt, cho dù đây là lần đầu Ngụy La và Triệu Giới vào cung sau khi thành thân, người nhìn chằm chằm vào bọn họ không nhiều, nhưng cũng không ít. Nếu Ngụy La thật để Triệu Giới ôm vào, nói không chừng ngày hôm sau từ trong cung sẽ truyền ra vài lời linh tinh kiểu – Ngụy gia Tứ tiểu thư thị sùng mà kiêu, công khai ôm ấp áp áp với Tĩnh Vương, phẩm chất không đoan chính.

Triệu Giới có lẽ là cũng biết điểm này, cầm tay nàng nói: “Vây ta đi chậm một chút, chúng ta cũng không vội”.

Cũng chỉ đành như vậy.

Trên đường, Triệu Giới hỏi: “Muội mới gọi hoàng thượng và hoàng hậu là gì?”

Nguy La kỳ quái nhìn Triệu Giới, nói: “Bệ Hạ, Hoàng Hậu Nương Nương?”

Triệu Giới quay đầu, cười nhìn nàng: “Nên đổi xưng hô”.

Lúc này Nguy La mới tỉnh ngộ, mấp máy môi, mặt đỏ ửng: “Biết rồi”.

Đến bên ngoài Khánh Hi Cung của Chiêu Dương Điện, Nguy La cản rằng đi hết các bậc thang, buông tay Triệu Giới ra, bước vào trong điện, hành lễ với Sùng Trinh Hoàng Đế và Trần Hoàng Hậu đang ngồi chính giữa: “Nhi tức bái kiến phụ hoàng, tham kiến mẫu hậu”.

Triệu Giới đứng bên cạnh Nguy La, cũng nói: “Nhi thân tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu”.

Thời gian Trần Hoàng Hậu và Hoàng Đế chờ ước chừng đủ để uống cạn một chum trà, nghĩ tới vợ chồng son bọn họ tân hôn vui vẻ, nhất định là ngọt ngào ngào, cái gì cũng không cần để trong lòng. Huống gì Triệu Giới lấy tức phụ nhi, Trần Hoàng Hậu vui mừng còn không kịp, hận không thể để bọn họ ngày ngày ở chung một chỗ, sớm ngày sinh cho bà một hoàng tôn, sao mà trách cứ bọn họ tới muộn được!

Trần Hoàng Hậu nói: “Mau đứng dậy đi. Hôm qua có cơn mưa nhỏ, đường đi có phải không tốt lắm không, đi đường không sao chứ?”

Đây là giúp bọn họ tìm xong lý do rồi.

Nguy La kinh ngạc trừng mắt, tối hôm qua làm gì có thể gọi là mưa, chỉ có một hai hạt thôi. Trần Hoàng Hậu thật sự quá tốt, giúp bọn họ một bậc thang. Đa mặt Triệu Giới dày, mặt không đổi sắc nói: “Tạ ơn mẫu hậu, trên đường có chút chậm trễ, mong phụ hoàng và mẫu hậu thứ lỗi”.

Trần Hoàng Hậu khoát tay một cái nói: “Không có gì đáng ngại, bản cung và Phụ hoàng con cũng chỉ mới ngồi xuống”.

Sùng Trinh Hoàng Đế nắm tay thành quyền, che miệng, nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Trong Chiêu Dương Điện ngoại trừ hoàng đế và hoàng hậu còn có mấy vị trưởng công chúa khác, đều là thân quyến của Triệu Giới. Lúc Nguy La vào cửa có nhìn qua, nàng chỉ biết Bình Dương Trưởng Công Chúa và Cao Dương Trưởng Công Chúa, còn có một vị Trưởng Công Chúa khác, bộ dáng đoan trang, nghiêm túc thận trọng, đây hẳn là người luôn ở trong nhà An Dương Trưởng Công Chúa.

Trừ họ ra, còn có mấy vị công chúa khác, Triệu Lưu Ly đứng sau lưng Trần Hoàng Hậu, vui vẻ cười với Nguy La một tiếng, nàng ấy mở to miệng, dùng khẩu hình kêu một tiếng: “Nhị tẩu”.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Đại ca ca, chúng ta thương lượng một chút nhé

Nguy La liếc mắt, làm bộ không nhìn thấy ánh mắt trên ghẹo của Triệu Lưu Ly.

Một vị nữ quan mặc xiêm y màu lục và váy thêu hoa bùng một cái khay son đỏ vẽ hình thác nước đi lên trước, trên khay đặt hai chén trà, là trà Quan Âm để Nguy La hiếu kính với Sùng Trinh Hoàng đế và Trần Hoàng Hậu. Nguy La bùng chén trà màu hoa thủy tiên lên, đi tới trước mặt Sùng Trinh Hoàng Đế, cung kính nói: “Thỉnh phụ hoàng dùng trà”.

Sùng Trinh Hoàng Đế đã quá ngũ tuần, lại không khác lắm so với mười năm trước, thân thể cường tráng, tinh thần khỏe mạnh, mặt mày Triệu Giới có sáu bảy phần giống ông. Hoàng Đế nhận chén trà trong tay Nguy La, cúi đầu uống một ngụm, lại cười nói: “Được, được. Trẫm còn nhớ, trước đây có phải con làm thư đồng cho Lưu Ly không?”

Nguy La gật gù đầu, khi đó nàng mới sáu tuổi, bây giờ cũng đã mười năm rồi, không nghĩ tới Hoàng Đế vẫn còn nhớ.

Sùng Trinh Hoàng đế nhận trà của nàng, tất nhiên muốn đưa lễ vật. Ông lệnh cho cung nhân đứng sau lưng ông mang ít đồ vật trình lên, là một bộ văn phong tứ bảo son son viền hoa văn hình sen: “Đây là văn phong tứ bảo trầm cất riêng đã lâu, nghe nói chữ của con không tệ, vừa vận bộ này thích hợp viết chữ nhỏ, liền tặng cho con”.

Nguy La tiến lên nhận đồ nói cảm tạ, lúc nàng nhìn thấy một cái nghiên mực Đoan Khê, không biết nhớ tới cái gì, mặt ửng hồng.

Đó là bởi vì tối qua lúc làm chuyện đó, Triệu Giới cố ý hỏi nàng: “A La, muội xem chúng ta có giống đang nghiền nát không?”

Lúc đầu Ngụy La không hiểu lắm, hần liền ghé vào tai nàng giải thích: “Muội ra nước cũng giống như nghiền ra mực vậy!”.

Lúc ấy Ngụy La hận không thể đá hần xuống dưới giường.

Bây giờ nhìn thấy nghiền mực này, lại nhớ tới lời Triệu Giới nói, Ngụy La tự nhiên nghĩ đến. Nàng vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Triệu Giới cười như có như không, hần thật đáng giận, đến lúc nào rồi còn có tâm tư cười nàng. Ngụy La chuyển tầm mắt, bưng một chén trà khác kính trà cho Trần Hoàng Hậu.

Trần Hoàng Hậu uống trà xong cũng muốn tặng đồ cho nàng, là một cây trầm bầu dài với hoa văn thưa cùng một đôi bông tai cùng kiểu, cây trầm được làm vô cùng tinh xảo, đường vân rõ ràng, có đính hồng ngọc trang trí, xung quanh là vài cánh hoa tròn, cánh hoa mỏng như cánh ve, trông rất sống động. Trần Hoàng Hậu nói: “Cây trầm này do chính Trường Sinh chọn, con xem có thích không?”

Ngụy La giật mình, gật gật đầu nói: “Đa tạ mẫu hậu, nhi tức rất thích”.

Sau đó Ngụy La lại bái kiến từng vị di mẫu của Triệu Giới, ngoại trừ Cao Dương Trường công chúa, hai vị trưởng công chúa khác nhìn như khó gần, thật ra đều là người độ lượng, cũng không làm khó Ngụy La, Bình Dương Trường Công chúa thậm chí còn tặng cho nàng một đôi vòng tay khám bảo thạch, trên mỗi vòng tay khám ba viên hồng ngọc lớn như ngón cái, đá ngọc lam và ngọc bích, Lý Tương ở một bên nhìn cũng đỏ mắt.

Vài vị Trưởng công chúa cũng mang theo nữ nhi của mình, Lý Tương tất nhiên cũng trong số đó, mặt khác còn có hai nữ nhi của An Dương Trường công chúa, Kỷ Oánh mười tám và Kỷ Thiên mười sáu, Bình Dương Trường Công chúa thành thân không bao lâu thì thượng phụ qua đời, dưới gối chỉ có một nhi tử tên Đường Quân, năm nay mới vừa nhọc quán.

Ngụy La cố nén khó chịu, cảm lễ vật đã được chuẩn bị tốt tặng cho mấy vị cô nương, Triệu Lưu Ly vui mừng nói với nàng: “Đa tạ nhị tẩu”.

Kỷ Oánh và Kỷ Thiên cũng rối rít cảm ơn, Lý Tương mặc dù không thích Ngụy La, nhưng hôm nay là ngày đại hi, nếu nàng ta bác bỏ thể diện của Ngụy La, chẳng khác nào bác luôn thể diện của Sùng Trinh Hoàng đế và Trần Hoàng Hậu, nàng ta tự thấy bản thân không có lá gan lớn như vậy, lúc nhận châm thủy khắc bướm vờn hoa liền nói: “Đa tạ nhị biểu tẩu”.

Ngụy La nói: “Không cần đa lễ”.

Chi thứ của Sùng Trinh Hoàng đế đơn bạc, các huynh đệ năm đó vì tranh đoạt ngôi vị thái tử mà mất đi không ít, bây giờ chỉ còn lại một Thụy thân vương. Thụy thân vương phẩm hạnh không tốt, hành vi phóng đảng, là kẻ bất tài vô dụng không ngóc đầu lên nổi, cùng với Sùng Trinh Hoàng đế là huynh đệ cùng mẹ, đây cũng chính là lý do hần có thể sống tới giờ. Hôm nay Thụy Vương phi bị bệnh, không thể đến, liền sai người đưa lễ vật, là một khối san hô hồng khắc linh chi và hoa văn như ý, Ngụy La nhận lấy.

Trần Hoàng Hậu nhìn ra Ngụy La có chút không khỏe, cố ý muốn để nàng nghỉ ngơi một lát: “Lát nữa còn phải bái tế tổ tiên, nhập vào gia phả. Lưu Ly, con mang A La đi Thần Hoa Điện ngồi một lát, đến giờ mẫu thân sai người gọi các con tới”.

Triệu Lưu Ly đang muốn đồng ý, vừa vặn các hoàng tử đều tan học trở về, từ thượng thư phòng đuổi tới Khánh Hi Cung chính là muốn nhìn thấy nhị hoàng tẩu một lần.

Trần Hoàng Hậu cười nói: “Mấy con khi nhỏ này, hôm qua còn cáo trạng với bản cung, nói Trường Sinh ngay cả mặt tân nương tử cũng không cho bọn nó liếc nhìn một cái đã đuổi người đi. Lúc này mới giờ nào đã kéo hết tới”.

Ngụy La nghe vậy, liếc mắt nhìn Triệu Giới, thấy sắc mặt hần không thay đổi, vô cùng thần nhiên.

Không lâu sau, vài vị hoàng tử mặc hoa phục đi vào Chiêu Dương Điện, hành lễ với Sùng Trinh Hoàng đế và Trần Hoàng Hậu, rồi cũng quy củ hành lễ với Triệu Giới và Ngụy La: “Nhị hoàng huynh, nhị hoàng tẩu”.

Mấy người đứng thẳng, nhìn thấy Ngụy La bên cạnh Triệu Giới, không có chỗ nào không kinh diễm.

Phải nói bọn họ ai cũng có thân phận hiển hách, cô nương xinh đẹp nào mà chưa thấy qua, ngay cả nha hoàn cũng đều là một người đầu với một người. Nhưng mà những người kia so với Ngụy La, liền tỏ rõ về thua kém, không thể so sánh. Hôm nay Ngụy La mặc xiêm y hồng lựu, viền tay áo thêu hoa mẫu đơn, má phẫn hồng trong suốt, gò má dịu dàng mỉm cười, một đôi mắt hạnh cong cong long lanh sóng nước, cực kỳ giống vàng trắng sáng. Nàng không phải đẹp như tiên trên trời, mà là đẹp tới rung động lòng người, đẹp tới người nghĩ có thể chạm tay tới, nhưng vươn tay ra, nàng liền giống như túi như ý ngũ sắc đeo bên hông, người cho rằng bản thân đã nắm trong tay, nhưng mở tay ra nhìn chính là không có gì cả.

Cửu hoàng tử Triệu Sâm rốt cục hoàn hồn, cảm khái nói: “Khó trách Nhị ca không muốn để bọn đệ nhìn”.

Mỹ nhân như vậy ai mà không muốn giấu đi?

Ngụy La nghe hiểu ý tứ hần, đáng vẻ cười cười cũng không còn.

Quan hệ của Cửu hoàng tử và Triệu Giới tương đối tốt, hai người mặc dù không phải cùng mẹ, nhưng mẹ đẻ Cửu hoàng tử mất sớm, từ nhỏ hần lớn lên bên cạnh Trần Hoàng Hậu, nên quan hệ với Triệu Giới thân cận hơn so với các hoàng tử khác, nói chuyện cũng không cần phải suy nghĩ trước sau. Triệu Giới liếc nhìn Triệu Sâm, trực tiếp hỏi: “Phi lễ chờ nhìn, Cửu đệ chưa từng nghe qua sao?”

Cửu hoàng tử quen bị hấn đá kích, cũng không chút xấu hổ, nhìn ngoài cửa nói: “Ai da, Ngũ ca ca và Lý huynh cũng đã tới”.

Ngụy La theo tiếng nhìn lại, vừa vận bắt gặp ánh mắt của Lý Tụng.

Lý Tụng đi theo Ngũ hoàng tử Triệu Chương vào Chiêu Dương Điện, hấn mặc cẩm bào màu đỏ tía thêu như ý, gương mặt tuấn tú như tượng vẫn mang vẻ hung hăng vĩnh vào mọi ngày. Lúc hấn nhìn thấy ánh mắt Ngụy La liền trầm lại, rồi lạnh lùng dời tầm mắt đi, xá với Đế hậu một xá, lại bái bái Cao Dương Trưởng công chúa, lúc này mới đi sau lưng Triệu Chương tới trước mặt Triệu Giới và Ngụy La.

Triệu Chương chấp tay, cười nói: ‘Nhị hoàng tử’.

Ngụy La cười cười: “Ngũ thúc”.

Lý Tụng nhìn chằm chằm Ngụy La, không nói lời nào cũng không hành lễ, Ngụy La nhìn hấn ta, đôi môi phấn hồng mím nhẹ, mặt dù mắt vẫn đang cười nhưng mơ hồ đã lộ ra lãnh ý.

Bầu không khí có chút lúng túng.

Ánh mắt Triệu Giới trầm xuống, mặt không biến sắc ngăn trước người Ngụy La, nói với Lý Tụng: “Làm càn!”

Hai chữ không cao không thấp, bao hàm ý cảnh báo bén nhọn, thoáng cái hấp dẫn ánh mắt mọi người trong Chiêu Dương Điện. Cao Dương Trưởng công chúa gấp gấp đứng lên, hỏi Lý Tụng: “Tụng Nhi, con đang làm gì?”

Lý Tụng lui về sau nửa bước, cong môi cười một tiếng: “Chỉ là nhị biểu tử rất xinh đẹp, khiến ta hoa mắt, đã quên hành lễ, nếu có chỗ nào đắc tội thỉnh Tĩnh Vương biểu ca thứ tội”.

Mọi người nghe hấn nói vậy, thấy cũng không phải chuyện gì lớn liền thờ phào nhẹ nhõm. Tuy là như vậy, biểu hiện của Lý Tụng có chút đường đột, mặt Triệu Giới không chút nào thay đổi nói: “Lần sau không thể như vậy nữa”.

Cuối cùng cũng gặp xong một vòng người, Ngụy La đi theo Triệu Lưu Ly tới Thần Hoa Điện nghỉ ngơi một chút, Triệu Giới đi Lân Đức Điện ứng phó với những đại thần tới chúc mừng hi sự.

Ngụy La vừa tới Thần Hoa Điện, cố gắng nói với Triệu Lưu Ly vài câu, liền ngã người trên giường mỹ nhân trầm trầm ngủ thiếp đi.

Nàng có thể kiên trì tới giờ cũng không dễ dàng gì, nếu không phải vừa rồi Triệu Giới liên tục giấu điểm ở sau lưng nàng giúp đỡ eo nàng, chỉ sợ nàng đã sớm ngã xuống. Triệu Lưu Ly ngồi trước giường mỹ nhân, muốn hỏi Ngụy La xem sau khi thành thân có cảm nhận gì, nhưng nhìn bộ dáng nàng như vậy cũng ngại gọi nàng dậy, đành kêu cung nữ lấy một cái chăn thêu chim hạc đắp lên người nàng, để nàng ngủ thoải mái hơn một chút.

Triệu Lưu Ly chống cằm nhìn Ngụy La đang nằm trên giường, trong lòng vừa hâm mộ vừa chua xót, A La và hoàng huynh thành thân, còn nàng và Dương Chấn không biết có kết quả gì không. Gần đây Trần Hoàng Hậu đang để tâm tìm cho nàng mối hôn sự thích hợp, nàng cũng có ám hiệu vài lần với Trần Hoàng Hậu, nói là tạm thời chưa muốn thành thân, nhưng Trần Hoàng Hậu căn bản không nghe lọt tai. Không còn cách nào, Triệu Lưu Ly đành phải lấy lý do mấy thanh niên có tài tuấn tú cũng không muốn lấy công chúa, chậm chạp kéo tới giờ.

Tính tính tuổi, Ngụy La còn nhỏ hơn nàng một tuổi đó.

Triệu Lưu Ly nhìn thân ảnh thẳng tắp cao ngất ngoài cửa sổ, khi không lại sinh ra một chút thần thờ, đây là lần đầu tiên nàng bắt đầu nghĩ tới tương lai của mình và Dương Chấn. Nếu như nói rõ với mẫu hậu, bà có thể không đồng ý, nếu vẫn không nói, chỉ sợ kéo không được bao lâu, nàng cuối cùng cũng phải thành thân.

Triệu Lưu Ly quỳ gối ngồi chồm hổm ở giường bên cửa sổ phía Nam, gọi người bên ngoài cửa sổ: “Dương Chấn ca ca”.

Dương Chấn quay đầu lại, đi về phía nàng, thòi tiết lạnh dần, hấn đứng ở hành lang đã lâu, đôi mày anh tuấn cũng nhiễm một tầng lạnh lùng, lúc hấn nhìn thấy Triệu Lưu Ly, ánh mắt cũng trở nên mềm mại hơn, cách cửa sổ hỏi nàng: “Công chúa có gì dặn dò?”

Triệu Lưu Ly ngẩng đầu, khẽ mỉm cười: “Nghe nói trong kinh thành có gánh xiếc dạo từ Tây Vực tới, biểu diễn ở Vinh Xuân Phường, ta muốn tới xem”.

Dương Chấn suy nghĩ một lát nói: “Thuộc hạ đi xin Tĩnh Vương, dẫn ngài xuất cung”.

Triệu Lưu Ly vui mừng gật đầu.

Dương Chấn cũng không rời đi, vẫn đứng bên ngoài cửa sổ như cũ.

Rất lâu, Triệu Lưu Ly mới chậm rãi mở miệng: “Dương Chấn ca ca, người sẽ lấy ta sao?”

Thân mình Dương Chấn cứng đờ, hấn yên lặng nhìn Triệu Lưu Ly, Triệu Lưu Ly có lẽ cũng không tự mình phát hiện, trong mắt nàng tỏ rõ vẻ bất an, khiến người bận tâm. Dương Chấn kim lòng không được cầm lấy tay nàng đang vịn cửa sổ, nói: “Được, công chúa chờ thần, thần nhất định sẽ cưới ngài”.

Dương Chấn không phải chưa từng nghĩ tới, chuyện Triệu Lưu Ly nghĩ, hắn cũng ngẫm qua vài lần. Bây giờ con cháu thế gia cũng không còn muốn lấy công chúa, bởi vì chỉ cần lấy công chúa, liền không thể làm quan, chỉ cần hắn đi theo Triệu Giới lập được công lao, lại được Sùng Trinh Hoàng đế tán thưởng, liền có hy vọng có thể đón Lưu Ly vào cửa.

Trước mắt, phía nam có giặc cỏ hoành hành, nhiễu loạn sự bình yên của dân chúng, hắn dự định theo đội ngũ Đại Lương nam tiến, bình định loạn lạc. Chỉ là hắn còn chưa nói với Triệu Lưu Ly, tháng sau sẽ lên đường, hắn nhìn đôi mắt ngập nước của nàng, cuối cùng nói: “Công chúa, thần có một chuyện muốn thương lượng với ngài”.

Triệu Lưu Ly đang vì câu nói kia của Dương Chấn mà cao hứng, cười híp mắt hỏi: “Chuyện gì?”

Dương Chấn nhìn bộ dáng ngoan ngoãn thuận theo của nàng, trong mắt đều là vẻ cưng chiều: “Thần muốn đi phía nam một chuyến”.

*** **

Bên kia, trên đường từ Lâm Đức Điện trở về, Triệu Giới nghiêng đầu hỏi thăm Chu Cảnh: “Chuyện ở Từ Châu, núi Xương Nam thế nào rồi?”

Chu Cảnh vừa đi vừa nói: “Bẩm vương gia, đã làm xong. Từ Châu tri phủ bị ngài nắm trong tay, không dám không đồng ý, chỉ cần Nhữ Dương Vương tới chân núi Xương Nam, hắn sẽ dẫn người tới bắt”.

Triệu Giới gật đầu: “Lần này bản vương không muốn cho Lý gia chỗ xoay mình”.

Chu Cảnh nói: “Điện hạ yên tâm”. Lý Tri Lương đứng nhằm phe, nhi tử của hắn Lý Tụng lại chọc giận vương gia, nhất định là không có quả ngon để ăn. Vương gia để bọn họ có thời gian tiêu dao dài như vậy đã là khai ân rồi. Lúc này chỉ sợ Lý gia không tránh khỏi họa.

Người trêu chọc Triệu Giới thường cũng không có kết cục tốt, ví như Tứ Hoàng tử Ô Nhung, vì bất kính với Ngụy La, trở lại Ô Nhung cũng không thoát được tai nạn. Người tập kích hắn đúng là do Triệu Giới phái đi, có điều Triệu Giới thật không đoán được Mặc Sĩ Chân sẽ ra tay trên người Cao Đan Dương, còn tự mình giết chết hải tặc chưa ra đời của bọn họ.

Cao Đan Dương cũng là người đáng thương.

Buổi trưa, Triệu Giới trở lại Thần Hoa Điện, thấy Triệu Lưu Ly ngồi ngơ ngác trên giường bên cửa sổ, hắn hỏi: “A La đâu?”

Triệu Lưu Ly lúc này mới bừng tỉnh hoàn hồn, hình như nàng vừa mới khóc, nàng chỉ chỉ phòng trong: “A La ngủ thiếp đi, hoàng huynh vào xem một chút đi!”

Triệu Giới cất bước, đi tới bên cạnh nàng liền dừng lại, nói: “Chuyện của muội, hoàng huynh sẽ lưu tâm”.

Nói xong, hắn cũng không nói thêm câu nào, đi vào bên trong.

Triệu Lưu Ly nhìn qua bóng lưng Triệu Giới, giặt mình há hốc mồm, không biết có phải hắn đã biết chuyện của nàng và Dương Chấn không.

Lúc Triệu Giới đi tới bên cạnh Ngụy La, nàng vẫn còn ngủ say. Địa long trong Thần Hoa Điện cháy nhanh hơn so với những nơi khác, lúc này mới vào thu không lâu, trong phòng liền cảm thấy ấm áp lượn lờ, nóng tới nỗi gò má Ngụy La lộ ra một tầng hồng nhạt, cái miệng nhỏ khẽ nhếch lên, chần lờn vây quanh gương mặt nhỏ của nàng, có lẽ Ngụy La cảm thấy ngứa, liền cọ cọ lên gối đầu, động tác yếu ớt, vừa buồn cười vừa đáng yêu.

Triệu Giới không nỡ đánh thức nàng, cúi người ôm nàng từ trên tháp lên, nói với Triệu Lưu Ly: “Ta và nhị tẩu muội về trước, nếu muội muốn nói chuyện với A La, mấy ngày nữa ta sẽ đem nàng ấy tiến cung”.

Ngụy ý là, mấy ngày vừa thành thân này, đừng đi quấy rầy bọn họ.

Triệu Lưu Ly không phải người ngốc, tất nhiên hiểu được ý tứ trong lời của Triệu Giới, xấu hổ nói: “Muội sai người chuẩn bị xe ngựa”.

Triệu Giới nói: “Không cần, chúng ta đi!”

Chu Cảnh sớm đã chuẩn bị xong xe ngựa, dừng ở cửa Khánh Hi Cung. Bình thường xe ngựa bên ngoài không thể dừng ở hậu cung, ngay cả các vương gia cũng không ngoại lệ, chỉ là hôm nay Triệu Giới vì Ngụy La phá lệ một lần, Trần Hoàng Hậu nhìn thấy cũng liền nhắm mắt mở một mắt.

Ra khỏi cửa cung, Ngụy La mới từ từ tỉnh dậy.

Nàng ngồi trên đùi Triệu Giới, đôi mắt mờ sương mờ to nhìn xung quanh, khó có khi lộ ra chút ngốc nghếch: “Chúng ta về nhà?”

Triệu Giới bị hai chữ “Về nhà” trong lời nói của Ngụy La lấy lòng, bàn tay hắn đặt sau đầu nàng, cúi đầu áp chế nàng, ngậm cánh môi mỏng của nàng nói: “Đừng, chúng ta về nhà”.

Ngụy La vừa mới tỉnh ngủ, còn chưa hoàn hồn, vô thức lè lưỡi kháng cự, nhưng không sao nắm lại được quyền chủ động bị hắn nắm trong tay, nàng phản kháng không thành, đầu lưỡi lại bị hắn mút tới đầu.

Triệu Giới cười nói: “Muội hôm nay thật có thể ngủ, muội không thấy đau, ánh mắt mẫu hậu nhìn ta cũng thay đổi, sợ ta làm muội mệt chết rồi”.

Giọng nói Ngụy La có chút tán thành, trong lòng cũng có ưu sầu: “Không phải sao! Nếu không tại huynh, muội sao có thể mệt mỏi như vậy?”

Triệu Giới mỉm cười, không nói gì.

Ngụy La co người cọ trong lòng hần, hồi lâu sau, chậm chạp nói: “Đại ca ca, chúng ta thương lượng chuyện này đi”.

Triệu Giới nhìn nàng, đưa một lọn tóc dính trên môi nàng vén tới sau tai: “Muội nói đi”.

Ngụy La có chút thẹn thùng, gò má vùi vào lồng ngực hần, chỉ lộ ra lỗ tai phần hồng tình xảo, giọng nói nhỏ có chút không nghe được: “Huynh lần tới... có thể nhẹ một chút không, đừng nhiệt tình quá như vậy?”

Mắt phượng Triệu Giới cong lên, đáng vẻ tươi cười càng sâu, đáng tiếc Ngụy La không nhìn thấy: “A, tại sao?”

Giọng nói Ngụy La càng lúc càng nhỏ, cuối cùng hết như tiếng muỗi kêu: “Huynh lớn như vậy, muội đau!”

Triệu Giới cúi đầu, thanh âm trầm trầm.

Ngụy La nghe thấy liền tê dại lỗ tai, ngừng đầu chân thành nói: “Muội đang nói chuyện nghiêm túc”.

Triệu Giới nói: “Cô nương ngọc, chỉ đau lần đầu tiên thôi”.

Ngụy La không tin: “Thật không?”

Triệu Giới sờ sờ đầu nàng: “Nếu muội không tin, không bằng bây giờ chúng ta thử một lần!”

Ngụy La có điên mới đồng ý, ban ngày ban mặt, lại đang trên xe ngựa, nếu bị phu xe hoặc người đi đường nghe được, nàng tình nguyện đâm đầu chết.

Xe ngựa đi được nửa đường, Ngụy La nghe thấy mùi khoai nướng trên đường, liền để Triệu Giới xuống xe mua cho nàng một phần. Khoai nướng quá nóng, Ngụy La liền để Triệu Giới cầm, hần vừa bóc vừa đưa tới cho nàng cắn.

Ăn xong miếng cuối cùng, Triệu Giới cố ý hỏi: “Ta giúp muội lột vỏ lâu như vậy, muội không để cho ta một chút?”

Ngụy La mở miệng liền cắn xong miếng cuối, dương dương đắc ý cười: “Muội đã ăn xong”.

Triệu Giới híp mắt, chột cười một tiếng: “Không cần gấp, còn một miếng”.

Ngụy La chớp chớp mắt, đang muốn hỏi hần còn miếng nào, hần đã nâng mặt nàng lên ép xuống

Lát sau, Triệu Giới vừa lòng thỏa mãn chếp miệng, cười nói: “Thật ngọt”.

Ngụy La quệt miệng hai ba lần, không nghĩ tới hần có thể làm ra chuyện như vậy, còn giành ăn trong miệng nàng, thật là quá đáng. Có điều, tuy nói oán trách, nàng cũng không phải thật sự tức giận.

Trở lại Phủ Tĩnh Vương, Ngụy La cảm thấy đã ngủ đủ, lúc này cũng không mệt nhọc, nhưng thân thể vẫn có chút đau nhức. Sùng Trinh Hoàng Đế thả Triệu Giới nửa tháng, hơn nửa thời gian trước hần còn xử lý xong mọi chuyện nên vài ngày này rất nhẹ nhàng, bất cứ lúc nào cũng có thể ở bên cạnh Ngụy La. Triệu Giới ôm nàng ngồi trên giường ở cửa sổ phía nam, hần đọc sách, Ngụy La kiểm kê lễ vật nhận được hôm nay, sau đó kêu Kim Lũ ghi vào sổ sách của Phủ Tĩnh Vương.

Hai tay Triệu Giới ôm nàng, xem một trang lại một trang, còn để Ngụy La giúp hần lật sách.

Ngụy La trách hần phiền toái: “Người đừng ôm ta thì tốt rồi?”

Triệu Giới ghé đầu hần trên đầu nàng, cười nói: “A La vừa mềm vừa thơm, ta không nỡ buông ra”.

Ngụy La bĩu môi, mặc dù không kiên nhẫn, nhưng trong mắt lại có ý cười nhàn nhạt.

Sau khi mọi thứ đã được nhập sổ kho phòng, Ngụy La vốn định kêu Kim Lũ đem mấy sổ sách thu chi của các tháng gần đây nhất lấy tới xem một chút, nhưng Triệu Giới ngăn cản nàng: “Những chuyện này có quan sự vương phủ lo là được, muội vừa gả tới một ngày, không cần gấp”.

Ngụy La suy nghĩ một chút, cảm thấy lời hần nói có lý, sau ba ngày lại mặt lại lo tới những chuyện này cũng không muộn, vì thế nàng cũng không kiên trì.

Đến chạng vạng, hai người dùng cơm tối, Ngụy La đi tịnh phòng tắm rửa.

Triệu Giới hỏi: “Thật sự không cần vi phu giúp sao?”

Ngụy La từ chối thẳng mặt: “Không cần”.

Nếu để hấn giúp, nhất định sẽ giống như ngày hôm qua, tắm một canh giờ cũng không tắm xong.

Ngụy La tắm rửa xong đi ra ngoài, trên người khoác một trường sam lụa thêu hoa, bên dưới mặc quần lụa mỏng xuyên thấu, không có gò đầu, tóc chỉ dùng một cây trâm cài lên, lộ ra cái cổ ngọc tron bóng thon dài. Nàng đi về nội thất, đang muốn lệnh Kim Lữ và Bạch Lam cầm thuốc dán vào, lại thấy Triệu Giới ngồi xồm bên rương đồ, bước chân nàng bỗng nhiên dừng lại.

Triệu Giới không phải ngồi bên cạnh cái rương nào khác, đúng là rương đựng xiêm y của nàng.

Cái rương đang mở.

Không nói tới việc tại sao Triệu Giới mở rương đồ của nàng, Ngụy La nhìn thấy trong tay hấn cầm một quyển sách, sắc mặt nàng lập tức không tốt. Trong rương đó chỉ có một quyển sách, đúng là quyển sách nhỏ trước khi thành thân Tứ bá mẫu đưa cho nàng. Ngụy La đi tới gần, cơ hồ có thể nhìn thấy tư thế của nam nữ trong tranh.

Triệu Giới ngẩng đầu nhìn nàng, bên môi ngập ý cười, hỏi sâu xa: “A La, nội dung trong sách này muội đều nhìn thấy rồi sao?”

Trong lòng Ngụy La giật mình, vừa định cướp quyển sách trong tay Triệu Giới, ai biết động tác hấn lại nhanh hơn nàng một bước, nắm cổ tay nàng, thuận thế kéo nàng vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Binh bất yếm trá

Ngụy La xấu hổ chất vấn: “Huynh mở rương của muội làm gì?”

Một tay Triệu Giới ôm nàng, nhìn như không dùng sức, lại khiến nàng sao cũng không thoát ra được. Hấn cười nói: “Lúc này nha hoàn cầm xiêm y đưa cho muội, đã quên đóng rương lại, bản vương liền thuận tay mở ra, không nghĩ tới sẽ thấy quyển sách này”.

Ngụy La cứng miệng không trả lời được. Vừa rồi lúc nàng tắm rửa lại quên chuẩn bị xiêm y, sau đó quả thật kêu Bạch Lam mang vào, chỉ không nghĩ tới tâm tư Bạch Lam không kín đáo, thế mà lại để xảy ra sơ suất này! Ngụy La nghĩ lát nữa nàng phải tính sổ với Bạch Lam, nàng đang chuẩn bị đứng lên khỏi đùi Triệu Giới, lại bị Triệu Giới ấn về lần nữa. Nàng nghiêng đầu nhìn Triệu Giới, thấy bộ dáng chờ nàng giải thích của hấn, đành mấp máy môi, không tự nhiên nói: “Đây là Tứ bá mẫu cho, ta chỉ nhìn hai trang”.

Lông mày Triệu Giới nhíu lên, không có ý định buông tha nàng: “Hai trang nào?”

Ngụy La nghiêng đầu, không muốn cùng hấn thảo luận vấn đề này.

Triệu Giới đem quyển sách để lên bàn nhỏ sơn son khảm trai trước mặt hai người, chỉ một trang trong đó nói: “Là cái này sao?”

Ngụy La cắn bản không nhìn, nói lảng sang chuyện khác: “Quần áo ngày mai muội mặc còn chưa xông hương đâu, muội đi gọi Kim Lữ”.

Triệu Giới không nhúc nhích, cánh tay giống như kim sắt, “Không cần gấp, sáng mai xông vẫn kịp. Cho dù không xông hương, thân thể của muội cũng rất thơm”. Hấn lật một trang khác, chỉ hai người trên đó nói: “A La, muội xem, không phải tới qua chúng ta dùng tư thế này sao?”

Hai gò má Ngụy La ửng đỏ, hai tay nhào tới che đi trang sách kia: “Không cho nhìn!”

Triệu Giới cười ra tiếng, ghé sát bên tai nàng nói: “Đêm nay chúng ta thử “Lão thụ bàn căn” được không?”

Ngụy La không rõ lắm loại tư thế này, nghe tên cũng rất bản, nàng lắc đầu như trống bỏi: “Không muốn...”

Triệu Giới cắn nhẹ lên lỗ tai nàng, dụ dỗ nói: “Vậy muội cùng ta xem xong quyển sách này, đêm nay ta liền bỏ qua cho muội, được không?”

Ngụy La không tin hấn, nghi ngờ hỏi: “Thật sao?”

Triệu Giới gật gật đầu, quả nhiên vô cùng thẳng thắn: “Thật!”

Ngụy La bán tín bán nghi nhìn hấn, thấy hấn không có vẻ nói dối, vì thế nàng cân nhắc trái phải một phen, chần chờ gật đầu: “Vậy... được rồi”. Dù sao thân mình nàng vẫn chưa khỏi hấn, chỗ kia vẫn có chút đau, nếu như có thể nghỉ ngơi cả đêm, nàng nhắm mắt cùng hấn xem hết quyển này không phải không thể.

Cố tình, Triệu Giới dường như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, hấn bóp nhẹ cằm nàng nói: “Không được nhắm mắt, nếu để ta phát hiện muội nhắm mắt, liền thu hồi lời nói lúc này”.

Ngụy La tức giận: "Huỳnh..."

Triệu Giới mỉm cười: "A La, đây là giao dịch vô cùng công bằng".

Ngụy La bắt đầu đi bừa bãi: "Muội biết rồi".

Triệu Giới đóng quyển sách kia lại, lại lần nữa mở tờ đầu tiên ra, cùng nàng coi tranh vẽ bên trong, vừa xem vừa giảng giải nói: "Cái này gọi là 'Hạc giao gáy', tôi qua chúng ta dùng tư thế này..."

Ngụy La càng nghe lỗ tai càng hồng, nàng vốn muốn liếc vội một cái thì xong rồi, không nghĩ tới hân lại ở bên giải thích cận kề, cho dù nàng nhắm mắt lại, tai vẫn có thể nghe thấy. Cuối cùng Ngụy La thật sự nghe không nổi, ngẩng đầu chặn miệng hân lại, cắn cắn miệng Triệu Giới, nỉ non nói: "Đừng nói nữa, chúng ta lật trang kế tiếp".

Triệu Giới cười ra tiếng, ngược lại vô cùng hưởng thụ sự chủ động của nàng.

Xem được một nửa, màn đêm đã buông xuống, bên ngoài tối thui, trên hành lang nhỏ treo vài chén đèn dầu bằng gỗ để trong đèn lồng khắc long phượng song hỷ, ánh sáng le lói xuyên qua tơ mỏng, chiếu vào trên giường gần cửa sổ. Nam nhân ôm lấy cô nương nũng nịu, bàn tay to mở trường sam đi vào, ngậm môi nàng hỏi: "Còn xem sao?"

Ngụy La quả thật muốn khóc, quả quyết lắc lắc đầu: "Không xem".

Ai biết trong sách đó có nhiều tư thế như vậy! Bọn họ đều đã xem nửa canh giờ, mới xem hết nửa quyển, nào nàng cũng nhanh bị Triệu Giới tẩy rồi, trong đầu đều là hình ảnh dơ bẩn kia, đêm nay nàng nhất định phải nhân lúc Triệu Giới ngủ đốt quyển sách này đi, Ngụy La nghĩ như vậy.

Triệu Giới trầm ngâm nói: "Không xem cũng được, chúng ta thử 'Lão thụ bàn căn' vừa rồi đi".

Ngụy La kinh ngạc: "Huỳnh không phải vừa nói..." Nói tha nàng sao?

Triệu Giới đồng ý nói: "Muội không xem hết với ta, câu nói đó tất nhiên không tính".

Ngụy La đứng thẳng, thẹn quá hóa giận đẩy hân lên giường la hán, thờ phỉ phò nói: "Triệu Giới, huỳnh không cần quá phận!"

Đây là lần đầu tiên nàng nghiêng răng nghiêng lợi gọi tên hân, con thỏ nhỏ bị chọc nóng cũng sẽ cắn người. Huống gì Ngụy La cũng không phải con thỏ để bị trêu chọc, nàng là tiểu hồ ly giáo hoạt lại gian trá. Triệu Giới cười ra tiếng, nắm tay nàng nói: "Bình bát yếm trà, A La, chẳng lẽ muội chưa từng nghe qua sao?"

Ngụy La thành thật nói: "Đã nghe qua bình bát yếm trà, nhưng chưa thấy ai gian trá như huỳnh".

Buổi tối hôm đó, Triệu Giới dẫn Ngụy La cùng nhau thử "Lão thụ bàn căn", sáng ngày hôm sau lúc Ngụy La rời giường lưng thật đau, đem vai Triệu Giới cắn toàn vết răng. Hai ngày sau, Ngụy La bị buộc cùng Triệu Giới thử rất nhiều tư thế trong sách, buổi tối thì thôi đi, có đôi khi ngay cả ban ngày hân cũng không tha cho nàng, quả thật không có lúc nào không dính cùng một chỗ. Hai ngày nay Ngụy La quả thật không dám nhìn ánh mắt hạ nhân, sợ nhìn thấy trêu ghẹo và chế nhạo trong mắt họ, vì thế không biết nàng đã oán hận Triệu Giới biết bao nhiêu lần. Mỗi lần Triệu Giới đều nói sẽ thu liễm một chút, nhưng đến trên giường, những lời đã nói đều thành gió bay.

Ngày thứ ba lúc lại mặt, Ngụy La ngồi trên xe ngựa về Phủ Anh Quốc Công, nàng nằm trên đệm thêu chim khách đậu cành, nói với Kim Lũ và Bạch Lam đang xoa bóp cho nàng: "Xuống một chút, thất lưng của ta..."

Kim Lũ và Bạch Lam ngoan ngoãn ấn xuống, một người bóp eo cho nàng, một người xoa chân, lực đạo vừa phải rất tốt.

Nếu không phải hôm nay phải về Phủ Anh Quốc Công, ngàn vạn lần Ngụy La cũng sẽ không nói hai người họ bóp eo xoa chân cho nàng, quá mất mặt, nàng cảm thấy uy nghiêm nàng gây dựng nhiều năm qua đều mất hết, đều là do Triệu Giới không biết tiết chế... Ngụy La nghiêng đầu, hung dữ trừng mắt nhìn Triệu Giới một cái, nhưng Triệu Giới da mặt dày, không hề bị dọa sợ, chủ động sờ sờ đầu nàng: "Nếu muội mệt mỏi quá, hôm nay chúng ta không ở Phủ Anh Quốc Công dùng cơm trưa, về nhà sớm một chút."

Thật ra hôm qua Triệu Giới đã thu liễm rất nhiều rồi, tối hôm qua mới chỉ làm một lần, vì hân nghĩ tới hôm nay phải lại mặt, không nên khiến Ngụy La quá mệt mỏi. Có điều Ngụy La thật sự quá yếu ớt, hai ngày nay mệt mỏi vô cùng, chậm chạp trì hoãn. Cũng khó trách Triệu Giới không nhẫn nại được, hân vốn đang độ tuổi như lang như hổ, lại là với cô nương hân thích, ai còn muốn làm Liễu Hạ Huệ chứ?

Đến Phủ Anh Quốc Công, Triệu Giới đỡ Ngụy La xuống xe ngựa, Anh Quốc Công và thái phu nhân dẫn mọi người trong phủ ra nghênh đón: "Tham kiến vương gia, vương phi!"

Ngụy La không chịu nhận lễ của bọn họ, vội vàng đi lên đỡ mọi người dậy: "Tổ phụ, tổ mẫu, mọi người mau đứng lên". Rồi nàng quay đầu nói với Ngụy Côn: "Phụ thân".

Triệu Giới cũng vô cùng quy củ, nho nhã lễ độ gọi: "Nhạc phụ".

Ngụy Côn nhẹ gật đầu, nghiêng người đưa bọn họ vào trong phủ.

Đến chính phòng, gặp qua những người khác trong nhà, Ngự La liền cùng mấy vị phu nhân đi phòng khách. Tứ phu nhân Tần Thị vẫn không yên tâm, nắm tay nàng hỏi: “A La, Tình Vương điện hạ đối với con tốt không?”

Ngự La suy nghĩ một chút, ngoại trừ lúc nào cũng ở trên giường bắt nạt nàng, lúc khác Triệu Giới đối với nàng rất tốt, vì vậy gật đầu nói: “Tứ bá mẫu yên tâm, hần đối với con rất tốt”.

Tần Thị vẫn cho rằng Triệu Giới là người bạo ngược tàn nhẫn, lo lắng Ngự La gả cho hần sẽ chịu ủy khuất, nhân tiện nói: “Nếu Tình Vương điện hạ đối với con không tốt, cứ nói với Tứ bá mẫu. Tứ bá mẫu mặc dù không giúp được gì cho con, nhưng tóm lại cũng không thể nhìn con bị bắt nạt”.

Ngự La rất cảm động, gật đầu nói được.

Sau đó, Đại phu nhân và Nhị phu nhân cũng lần lượt quan tâm hỏi han vài câu, Ngự La đều đáp lại. Kể từ sau khi mẫu thân Ngự Nha vào trong miếu, tính cách nàng ta ngược lại thay đổi không ít so với vẻ hào phóng trước kia, cũng chịu hỏi Ngự La một số vấn đề, ví như phương pháp chăm sóc da và tóc, hoặc như cách ăn mặc thế nào. Ngự La không phải người nhỏ mọn, chỉ điểm cho nàng ấy một chút, nàng ấy cũng cười nói cảm tạ với Ngự La.

Đợi tới lúc dùng cơm trưa, Đại phu nhân cùng Nhị phu nhân ra phòng khách trước, Ngự La giữ chặt Tứ phu nhân chuẩn bị ra ngoài, ngập ngừng nói: “Tứ bá mẫu, con có chuyện muốn thỉnh giáo ngài”.

Tần Thị lại lần nữa ngồi trên giường la hán: “Có chuyện con? Con cứ nói đi”.

Ngự La trầm ngâm một lúc, mới ấp a ấp úng đem chuyện trong phòng nói với Tần Thị, hỏi bà có cách nào để giảm bớt số lần.

Ai ngờ Tần Thị nghe vậy, thế mà yên tâm thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười nói: “Mới này nhìn bộ dáng con nghiêm túc như vậy, ta còn tưởng Triệu Giới khinh khi con. Dứa nhỏ ngốc, nam nhân dễ ý con, thích con, mới cùng con làm chuyện đó...” Dừng một chút, bà lại nói: “Có điều nếu con đã thấy khó xử, Tứ bá mẫu cũng có một cách”.

Sau đó, bà ghé vào tai Ngự La nói một lúc.

Ngự La nghe mấy lời này, gương mặt nhỏ cứng lại, hai gò má dần nóng lên.

Cho đến khi ra tới phòng khách, mặt nàng vẫn còn ửng hồng.

Phủ Anh Quốc Công dùng cơm cũng không chú ý nhiều tới các nghi thức xã giao, tuy nói nam nữ phân chỗ, nhưng ở giữa cũng không dựng bình phong, nữ quyền bên này có thể nhìn nam nhân bên kia uống rượu mua vui, nam nhân cũng có thể thấy nữ quyền chuyện trò vui vẻ. Triệu Giới nhìn Ngự La mấy lần, chỉ thấy nàng cúi đầu, lo ăn món trước mặt, ngẫu nhiên nói vài câu với Tứ phu nhân và Ngự Nha, cũng không ngẩng đầu nhìn hần.

Triệu Giới thu hồi ánh mắt, nắm chén rượu trong tay nghĩ nghĩ, không biết các phu nhân trong Phủ Anh Quốc Công nói gì với nàng, mặt Ngự La hồng tới không nói ra lời.

Anh Quốc Công và Ngự Côn vô cùng cao hứng, kêu hạ nhân lấy rượu Trần Phong lâu năm của Thiệu Hưng, mở niêm phong ra, rót cho Triệu Giới một chén đầy. Triệu Giới không từ chối được, liền kính Anh Quốc Công và Ngự Côn mỗi người một chén, có mở đầu này, hần liền không tiện từ chối mọi người. Chỉ chốc lát sau, Triệu Giới liền uống rất nhiều, cũng may tửu lượng hần tốt, ngoại trừ đầu có chút choáng, thần trí vẫn thanh tỉnh.

Dùng xong cơm trưa, cũng không nghỉ lại bao lâu, Triệu Giới và Ngự La liền phải về.

Mọi người đưa họ ra tới cửa, Ngự Thường Hoảng nghe nói Ngự La bọn họ không về Phủ Tình Vương, mà muốn đi phố Tây mua hương liệu, hần liền dắt một con ngựa ra nói: “Đệ cũng muốn đi phố Tây, vừa vận thuận đường, mọi người cùng đi”.

Triệu Giới nghe vậy, không nói lời nào liếc nhìn Thường Hoảng một cái, khom lưng đi vào trong xe.

Ngự La tất nhiên không có ý kiến gì: “Thật tốt, vừa vận làm bạn cùng đi”.

Thường Hoảng nhẹ gật đầu, phi thân lên ngựa.

Ngự La cũng xoay người đi lên xe ngựa.

Xe ngựa chậm rãi khởi hành, rời khỏi Phủ Anh Quốc Công.

Triệu Giới uống rượu vào cũng không nói chuyện yêu đương, chỉ ôm Ngự La nhắm mắt dưỡng thần. Trong lúc Ngự La cho rằng hần ngủ rồi, hần đột nhiên mở miệng hỏi: “Hôm nay Tứ phu nhân nói với muội cái gì?”

Ngự La không kịp phản ứng: “Cái gì?”

Triệu Giới nắm tay nàng, nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay nàng, hỏi: “Trước khi ăn cơm, ở trong phòng khách, mọi người nói gì?”

Ngự La nhớ lại một chút, nghĩ tới biện pháp Tứ phu nhân dạy nàng, nàng lập tức cứng đờ, lên tiếng phủ nhận: “Không có gì, Tứ bá mẫu hỏi muội có tốt không, có bị bắt nạt không, Tứ bá mẫu vô cùng không yên tâm với huynh...”

Triệu Giới thấp giọng cười cười, "Vậy muội trả lời thế nào?"

Ngụy La ngẫm nghĩ nói: "Muội nói..."

Lời còn chưa dứt, xe ngựa đột nhiên lắc lư, sau đó thảng gặp lại.

Triệu Giới mở mắt, hỏi: "Có chuyện gì?"

Giọng của phu xe truyền vào: "Bẩm vương gia, Đại Âm Tự ở phía trước đang phát cháo bố thí, trên đường có đoàn người chặn lại. Xe ngựa chúng ta và xe ngựa đối diện đụng vào nhau.

Mùng mười mỗi tháng Đại Âm Tự sẽ phát cháo ở trước cửa chùa, mỗi lần tới ngày này đều có rất nhiều nạn dân không có ăn và ăn mày tới đây nhận cháo, tạo thành hỗn loạn, khiến đường chật như nêm. Vốn là về Phủ Tĩnh Vương sẽ không đi qua đường này, nhưng Ngụy La muốn đi Hương Mãn Lâu mua hương liệu phải đi qua đây. Không nghĩ tới đúng lúc Đại Âm Tự phát cháo, phu xe không cẩn thận liến va chạm với xe ngựa khác.

Ngụy La nghe vậy, chui ra khỏi lòng Triệu Giới, nhấc màn xe lên nhìn ra bên ngoài, quả nhiên thấy trên đường có hàng người xếp thật dài, người chen người, tình cảnh hết sức hỗn loạn.

Ngụy La đang muốn nói với Triệu Giới không bằng ngày khác lại đi mua hương liệu, nhưng ánh mắt nàng khẽ chuyển, thấy xe ngựa đối diện có một người đang đứng, nàng hơi khựng lại, dáng vẻ tươi cười trên khóe miệng cứng lại.

Người ở đối diện không phải ai khác, đúng là Khương Diệu Lan và Phó Hành Vân.

Ngụy Thường Hoàng cười ngựa từ đằng sau đi lên, hỏi: "A La, xảy ra chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sừ Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Cô nương ngốc

Ngụy Thường Hoàng hỏi, nhưng hần đồng thời cũng nhìn thấy hai người đối diện.

Phó Hành Vân cứ mỗi ba tới năm ngày đều tới Phủ Anh Quốc Công trị bệnh cho Ngụy Thường Dẫn, người trong Phủ đều biết ông ta, Ngụy Thường Hoàng cũng gặp qua vài lần, lúc này cũng không tính là xa lạ. Ngụy Thường Hoàng nhìn phụ nhân bên cạnh Phó Hành Vân, bà ta mặc áo tơ lụa trắng rộng rãi, bên ngoài khoác áo choàng màu vàng mùa thu thêu hoa, ngồi trên cang xe, dung mạo đoan chính thanh nhã, mặc dù đã nửa đời người, nhưng vẫn thùy mị thướt tha.

Ngụy Thường Hoàng nắm chặt dây cương, "Xuy" một tiếng ngừng lại ở ven đường.

Trong lúc Ngụy Thường Hoàng quan sát Khương Diệu Lan, bà cũng nhìn thấy hần và Ngụy La. Hôm nay Ngụy Thường Hoàng mặc áo bào màu tím nhạt thêu hoa văn như ý, trên eo mang một cái công thao nhiều màu, chân mang ủng, ngòi thẳng tắp trên tuấn mã đồ thẩm, thân hình cao ốm, như tùng như bách. Lại nhìn Ngụy La bên cạnh hần, hôm nay nàng lại mặt, ăn mặc cũng là sắc đỏ, quần hồ la màu nguyệt sắc, đầu búi kiểu Lăng Vân Kế, trên búi tóc có cài một cây trâm hoa nhiều lớp, bốn cánh hoa mỹ lệ lại phức tạp, cách ăn mặc long trọng này, càng làm tôn lên dáng vẻ Ngụy La mười phần yêu kiều trang trọng, chín phần tôn quý.

Đáng tiếc ánh mắt Ngụy La thật lạnh, lạnh tới không có chút cảm xúc, lạnh tới xuyên thấu lòng người.

Ngụy La nhếch môi, nói với Ngụy Thường Hoàng: "Không có gì, xe ngựa va chạm với xe ngựa khác. Nếu không có chuyện gì, chúng ta tiếp tục đi tới phía trước thôi". Nửa câu sau là nói với phu xe.

Lúc đầu Ngụy Thường Hoàng có chút giật mình, nhưng rất nhanh lại khôi phục như thường, gật gật đầu nói: "Đệ biết phía trước có một con đường khác, hơi xa một chút, nhưng có thể tránh chỗ kẹt trước Đại Âm Tự, đệ đi trước dẫn đường cho mọi người".

Ngụy La gật đầu nói được, quay đầu bảo phu xe đi theo Ngụy Thường Hoàng rồi cúi người chui vào trong xe ngựa.

Thái độ của hai người bọn họ bình tĩnh tới quá đáng, giống như người trước mặt không phải là mẹ ruột của bọn họ mà chỉ là một người qua đường râu ria.

Thật ra Khương Diệu Lan trong lòng bọn họ có khác gì so với với người qua đường đâu? Những năm bà ta cao chạy xa bay, đối với tỷ đệ hai người bọn họ cũng chẳng quan tâm, chưa bao giờ thực hiện chức trách của một người mẹ, ngay cả Tứ phu nhân của Phủ Anh Quốc Công còn làm cho bọn họ nhiều việc hơn bà ta, bây giờ bà ta có lập trường gì mà yêu cầu Ngụy La và Ngụy Thường Hoàng nhận người mẫu thân này?

Chính bản thân Khương Diệu Lan cũng ý thức được điểm này, hơn nữa bà nhớ tới những lời Ngụy La đã nói, cũng không còn mặt mũi gặp lại tỷ đệ bọn họ, chỉ ngơ ngác đứng trước xe ngựa.

Phó Hành Vân cầm tay bà ta, nhìn về xe ngựa ở đối diện: “Tứ tiểu thư, Lục thiếu gia, xin dừng bước”.

Ngụy Thường Hoảng cười ngựa đi tới trước mặt bọn họ, nghiêng đầu nhìn ông ta, hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Phó Hành Vân nói: “Kê hèn này hôm qua đi Phủ Anh Quốc Công trị bệnh cho đại công tử, phát hiện một vấn đề nhỏ, không biết nhị vị có thể cùng đi tới Phi Thúy Lâu trước mặt, chúng ta từ từ nói chuyện?”

Ngụy Thường Hoảng không nói tiếng nào nhìn ông ta, hần sao có thể không biết trong lòng ông ta đang nghĩ gì: “Nếu Phó đại phu đã phát hiện có vấn đề, vì sao hôm qua không nói?”

Phó Hành Vân cười cười, nói: “Là kê hèn lơ là sơ ý, lúc rời đi quên không nói cho Đại phu nhân”.

Màn xe màu tối của xe ngựa Phủ Tĩnh Vương bị vén lên, lộ ra gương mặt nhỏ nhắn của Ngụy La, nàng trừng mắt nói: “Ông thân là đại phu, ngay cả loại chuyện này cũng có thể quên, vậy mà còn không biết xấu hổ nói bản thân diệu thủ hồi xuân, đem mùa xuân âm áp về? Ông nói bệnh nhân của ông làm sao chịu được? Y đức của ông để đâu?”

Phó Hành Vân giật mình, không đoán được Ngụy La sẽ nói những lời này, thần sắc nghiêm nghị trách cứ ông, ông khiêm tốn gật đầu nói: “Tứ cô nương nói phải”.

Không nghĩ vị tiểu cô nương này nhìn có vẻ ngây thơ nhu nhược, nhưng lại nhanh mồm nhanh miệng, nói tới mức khiến Phó Hành Vân vô cùng xấu hổ.

Ngụy La căn bản không muốn cùng ông ta nói lời dư thừa, nàng thẳng thắn nói: “Chân Đại biểu ca có vấn đề gì? Ông nói luôn tại đây đi!”

Phó Hành Vân nhìn Ngụy La: “Nếu Tứ cô nương đã nói trắng ra như vậy, ta cũng không muốn quanh co lòng vòng, chỉ muốn thỉnh tiểu thư và Lục thiếu gia đi Phi Thúy Lâu đứng trước ngồi một lát. Có lời gì cũng nên đối mặt nói rõ ràng mới tốt”. Một lời này có hai ý nghĩa, vừa nói bản thân ông, lại ẩn ý nói về việc của Ngụy La, Ngụy Thường Hoảng và Khương Diệu Lan.

Ngụy La nhún mày.

Nàng không trả lời, Phó Hành Vân và Khương Diệu Lan ở đối diện đều đang nhìn nàng, thật giống như một câu nói của nàng có thể quyết định sự sống chết của họ.

Trong giây lát từ xe ngựa truyền ra giọng nói bình tĩnh, không nhanh không chậm: “Đã như vậy, liền dẫn đường đi”.

Triệu Giới ngồi đối diện Ngụy La, hần mặc cảm bảo màu đỏ tím thêu song sư, đeo túi thêu sen trên cánh bằng chỉ vàng, thắt lưng đeo đai ngọc, lười nhát dựa vào vách xe, về mặt lơ đãng, mắt phượng hơi khép lại, rõ ràng là lời khản cầu, từ trong miệng hần nói ra lại có chút cảm giác không cho phép từ chối. Triệu Giới từ từ mở mắt ra, đôi mắt sâu thẳm đen đặc nhìn chằm chằm Phó Hành Vân, lại nhìn Khương Diệu Lan bên cạnh ông ta, sau đó nói: “Phó đại phu nói đúng lắm, có một số việc quả thật cần nói cho rõ ràng”.

Khương Diệu Lan chỉ biết Ngụy La gả cho một vị Vương gia, mà vị Vương gia này lớn hơn Ngụy La chừng chín tuổi, bây giờ xem ra chính là người này. Khương Diệu Lan không biết chuyện giữa Triệu Giới và Ngụy La, chỉ nghe nói danh tiếng của Triệu Giới cùng bình luận về hần đều không tốt, bà vô cùng lo lắng cho Ngụy La.

Phó Hành Vân chấp tay hành lễ với Triệu Giới, sau đó kêu phu xe của ông đi trước dẫn đường.

Ngụy La bỏ màn che xuống, hỏi Triệu Giới: “Sao huynh phải đồng ý với ông ta?”

Triệu Giới nghiêng người, cầm tay nàng để bên người hần, động tác lưu loát ôm Ngụy La vào lòng, đầu hần chôn trong cổ nàng, ngửi lấy mùi thơm dễ chịu của nàng: “Bản vương muốn giúp muội rời bỏ khúc mắc trong lòng”.

Ngụy La giật mình, trầm mặc không nói gì.

Nàng đã quên, Triệu Giới cũng biết Khương Diệu Lan. Lần trước ở tửu lâu bên cạnh Tú Xuân Cư, Khương Diệu Lan và Phó Hành Vân cũng ở đó, Triệu Giới còn ở bên cạnh nàng, lúc đó Khương Diệu Lan từ trong màn mưa xông ra, nói với nàng: “Bé, ta là mẫu thân của con”, chắc Triệu Giới cũng đã nghe thấy. Ngụy La suy nghĩ một chút, lúc ấy trong lòng nàng dường như không có tức giận, chỉ có buồn cười. Buồn cười Khương Diệu Lan có dũng khí nói ra hai chữ “Mẫu thân”.

Ngụy La cầm tay Triệu Giới, ngón tay mảnh mai trắng nõn trượt trượt theo đường vân tay hần: “Đại ca ca, muội đã không còn cần mẫu thân”. Nàng nói lời này thật bình tĩnh, không có tức giận, không có oán hận: “Muội có huynh, có Thường Hoảng, có phụ thân, còn có Tứ bá mẫu... Muội không cần bà ta”.

Triệu Giới cầm tay nhỏ của nàng, thuận thế tách ngón tay nàng ra, mười ngón tay đan vào nhau: “Vậy hãy nói chuyện rõ ràng, A La, trốn tránh không thể giải quyết vấn đề. Chỉ có nói rõ ràng mới có thể triệt để bỏ chuyện này xuống. Nếu muội đã gả cho ta, ta không hy vọng muội vì chuyện khác mà phiền muộn”. Nói xong, Triệu Giới lấy ngón tay điểm nhẹ trên đầu nàng: “Bên trong cái đầu nhỏ này của muội, tốt nhất chỉ có thể nghĩ tới một mình vị phu thê”.

Ngụy La nắm tay hắn, nói: “Hóa ra đây mới là mục đích của huynh, thảo nào vừa rồi huynh lại tích cực như vậy”.

Triệu Giới thấp giọng cười, cũng không phản bác.

Rất nhanh đã tới Phi Thúy Lâu, Phó Hành Vân chọn một nhả gian, dẫn mọi người lên lầu hai. Ngồi trong phòng trang nhã, Ngụy La vẫn nhớ kỹ lời nói của Phó Hành Vân lúc này: “Phó đại phu vừa nói chân Đại biểu ca có vấn đề, là vấn đề gì?”

Ngụy Thường Dẫn là Đại ca của nàng, lại cùng với Lương Ngọc Dung có vô số quan hệ, nàng không thể không để ý tới chuyện này.

Phó Hành Vân rót cho mỗi người một chén trà Thái Bình Hầu Khôi (1), xấu hổ cười cười nói: “Cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là gân cốt của ngài ấy đang mọc lại lần nữa, nhất định sẽ cảm thấy đau ngứa khó chịu, chỉ cần nhịn một chút là được”.

Chỉ có chuyện này? Ngụy La nhìn ông ta, cảm thấy bản thân bị gạt.

Có điều nếu đã tới đây rồi, thì giống như lời Triệu Giới nói, chỉ có đem tất cả mọi chuyện nói cho rõ ràng, nàng và Thường Hoàng mới có thể triệt để buông bỏ.

Ngụy La suy nghĩ một chút, nói với Khương Diệu Lan: “Ta muốn biết năm đó có chuyện gì”. Nàng dừng lại một chút, rồi lại nói: “Sau khi bà sinh ta và Thường Hoàng”.

Khương Diệu Lan không nghĩ tới Ngụy La sẽ chủ động nói chuyện với bà, tay đang cầm chén sứ men xanh khựng lại, mới nhẹ giọng nói được.

Sau một chén trà, Khương Diệu Lan nói lại hết mọi chuyện xảy ra năm đó, trên mặt Ngụy La và Ngụy Thường Hoàng không có chút biến hóa nào, thậm chí một tia sóng gợn cũng không có. Thật giống như một hòn đá ném vào đầm sâu không đáy, “keng” một tiếng liền không tìm được tung tích. Ngụy La liếc mắt nói sang chuyện khác: “Vậy bây giờ bà quay về đây làm gì?”

Khương Diệu Lan nói: “Lúc trước Hoàng đế Ô Nhung tới Đại Lương, trên đường sinh bệnh, vừa vặn gặp ta và Hành Vân. Hành Vân cùng lên đường chữa bệnh giúp ông ta, rồi lại cùng đường đi tới Thịnh Kinh Thành... Mẫu thân không nghĩ tới lại gặp được hai con nhanh như vậy”.

Ngụy La cười lạnh, không nề mặt nói: “Thật không nghĩ tới? Ta và Thường Hoàng đều ở Phủ Anh Quốc Công, nếu bà đã tới Thịnh Kinh Thành, sao có thể không gặp được chúng ta?”

Khương Diệu Lan cứng họng không trả lời được.

Ngụy La uống xong một ly trà, cup mắt hỏi Thường Hoàng: “Chuyện tỷ muốn hỏi đã hỏi xong, Thường Hoàng, đệ có muốn hỏi gì không?”

Ngụy Thường Hoàng nói: “Không có”.

Vì vậy, Ngụy La đứng lên, nói với Khương Diệu Lan: “Chuyện trước kia qua rồi thì cho qua đi, nếu bà đã từ bỏ bọn ta, bọn ta cũng không có người mẫu thân này, bà cũng xem như chưa bao giờ sinh hạ bọn ta. Hai bên từ nay không nợ gì nhau, bà cũng không cần lại xuất hiện ở trước mặt bọn ta”.

Đồng tử Khương Diệu Lan co lại, bà vội vàng đứng lên cầm tay Ngụy La: “Bé, ta biết ta có lỗi với hai con, chuyện năm đó là ta không đúng, cũng không yêu cầu xa vời con và Thường Hoàng tha thứ...” Vừa nói, bà vừa nghẹn ngào: “Không cần vội vàng phân rõ ranh giới với mẫu thân như vậy được không, ta muốn bù đắp cho hai con, đều là lỗi của ta, ta...”

“Bà không chỉ sai, hơn nữa còn vô cùng ngu xuẩn”. Ngụy La lạnh lùng rút tay về, tàn nhẫn nói: “Năm đó Đỗ Thị và Tam bá mẫu liên thủ lừa bà, bọn họ nói gì bà liền tin cái đó, chỉ muốn rời đi, nhưng bà có từng nghĩ tới ta và Thường Hoàng không?”

Ngụy La hỏi ngược lại: “Bây giờ bà nói đền bù có lợi ích gì? Lúc trước ta thiếu chút nữa bị Đỗ Thị bán cho bọn buôn người, lúc đó bà đang ở đâu? Lúc ta bị Tam bá mẫu hạ độc suýt chết, bà đang ở đâu? Thường Hoàng bị người ta đẩy xuống nước, lúc đó bà ở đâu?”

Sắc mặt Khương Diệu Lan trắng bệch, đôi môi run rẩy: “Cái gì...”

Ngụy La dừng một chút, chợt cười khê, đôi mắt hạnh hơi nheo lại, ngọt ngào nhu thuận: “Ta và Thường Hoàng có thể sống tới bây giờ, chẳng có chút quan hệ nào với bà, bây giờ mà nghĩ muốn đền bù, đã quá muộn rồi. Ta không cần một người mẫu thân như vậy, Thường Hoàng cũng không cần, nếu lúc trước bà đã có thể nhẫn tâm bỏ lại bọn ta, bây giờ cũng không cần giả mù sa mưa nói muốn quay đầu lại. Từ nay về sau, bọn ta coi như chưa từng gặp bà, bà cũng đừng đến quấy rầy bọn ta nữa”.

Lời nói của Ngụy La mang tới cho Khương Diệu Lan nỗi khiếp sợ to lớn, bà lão đảo nói: “Thật xin lỗi, con...”

“Không cần.” Ngụy La nói, cái gì cần nói nàng cũng đã nói rồi, cũng cần phải lưu lại: “Cũng đừng khóc, ta sẽ không đồng tình với bà”.

Ngụy La cúi người kéo tay Triệu Giới, dẫn hắn đi ra khỏi nhả gian, lúc đi tới cửa, nàng đột nhiên dừng lại, xoay người nói: “Có điều, có một việc ta cần phải cảm tạ bà, cảm tạ bà sinh ra ta và Thường Hoàng, đây hẳn là việc tốt nhất bà từng làm”.

Nói xong, nàng đẩy tấm bình phong, đi ra khỏi phòng.

Ngụy Thường Hoàng không ở lại lâu, Ngụy La rời đi không lâu, hắn cũng rời đi theo.

Khương Diệu Lan ôm mặt khóc rống thất thanh.

*** **

Nguy La và Triệu Giới cũng không lập tức về Phủ Tĩnh Vương, mà đi đến một cửa hàng khác mua hương liệu.

Trời gần vào đông, trong phòng bắt đầu đốt than, than củi bùng cháy sẽ tán ra chút khói, ngửi mùi không tốt lắm, chỉ có thể dùng chút huân hương che đi. Huân hương ngoại trừ che đi mùi than củi, còn có thể dùng để xông xiêm y. Nguy La đứng trong cửa hàng, chọn lấy ít hương linh lăng, cam tùng, bạch đàn, hồi hương, trầm hương, đinh hương, xạ hương (2) mỗi loại năm lượng, tới khi chuông quây đem mọi thứ nàng lấy gói kỹ đưa cho nàng, Nguy La vẫn còn đang lơ đãng.

Chuông quây gọi một tiếng: “Phu nhân?”

Nguy La không phản ứng lại, Triệu Giới nhận lấy đồ, trả tiền rồi dẫn nàng đi ra khỏi cửa hàng.

"A La, hoàn hồn". Triệu Giới dừng ở cửa, một tay cầm hương liệu, một tay nhéo mặt nàng.

Nguy La chớp mắt mấy cái, ôm mặt lui về sau nửa bước: “Đau”.

Triệu Giới mỉm cười: “Nếu đã nói rõ ràng, thì sao lúc này muội còn không yên lòng?”

Nguy La suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Muội chỉ đang nghĩ một việc”.

Tất nhiên Triệu Giới không tin: “Ồ, vậy muội đang nghĩ gì?”

Nguy La trầm mặc một lát: “Nếu sau này muội sinh hài tử, mà Đại ca ca cũng làm cho một nữ nhân khác mang thai, muội sẽ chọn bỏ hài tử lại rồi rồi đi, hay là bấm bụng bấm dạ chịu đựng?”

Triệu Giới hỏi: “Vậy đáp án của muội là gì?”

Nguy La nhìn hắn, bỗng nhiên cười một tiếng, nụ cười xán lạn: “Muội sẽ không để hài tử lại rồi rồi đi, cũng sẽ không chịu đựng, muội sẽ trả thù Đại ca ca và nữ nhân kia, sau đó ôm hài tử đi tái giá”.

Triệu Giới lẳng lặng nhìn nàng, sau đó ôm nàng vào lòng, ghé vào tai nàng nói: “Không có chuyện đó đâu, cô nương ngốc”.

(1) Thái Bình Hầu Khôi (太平猴魁): là một loại trà được sản xuất ở vùng Hoàng Sơn, An Huy, TQ. Cánh trà rất dài, to, dẹt (dài khoảng 5-6cm). Nước trong xanh, hương thơm, hậu vị ngọt thanh.

(2) Hương Linh Lăng (零陵香), cam tùng(甘松), Bạch Đàn (白檀), Hồi Hương (茴香), Trầm Hương (沉香), Đinh Hương (丁香), não xạ/ xạ hương (脑麝)

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Bình dấm chua

Trở về tới Phủ Tĩnh Vương, Nguy La bởi vì mấy ngày nay “Mệt nhọc quá độ”, lại gặp phải Khương Diệu Lan nên tâm tình không tốt, nàng liền rửa mặt chuẩn bị đi ngủ sớm. Triệu Giới có tâm muốn cùng nàng tâm sự, thấy Nguy La đã ôm đệm chần ngủ say ở một góc, hắn không khỏi bất đắc dĩ cười một tiếng, vuốt ve vành tai nhỏ mềm mại để lộ ra ngoài của nàng, nói: “Nhóc yếu ớt”.

Nguy La tất nhiên không nghe thấy lời này, có lẽ là nàng cảm thấy chần lưa không ấm áp bằng lòng ngực Triệu Giới, nàng trở mình, nhích rồi lại nhích chui vào trong lòng Triệu Giới, ở trong lòng hắn tìm một tư thế thoải mái, tiếp tục ngủ.

Cánh tay Triệu Giới đặt sau lưng Nguy La, thuận thế ôm chặt nàng hơn một chút, hắn tự biết những ngày qua nàng mệt nhọc, chỉ cúi đầu hôn lên trán nàng, cũng không có hành động quá đáng nào.

Triệu Giới nhớ tới những lời hôm nay Nguy La nói ở cửa hàng hương liệu, nàng tình nguyện ôm theo hài tử tái giá, cũng không chấp nhận cùng người khác chung chồng. Tên tiểu tử này, bình thường nhìn mềm mại yếu đuối, thật ra lại có chủ kiến hơn hẳn người khác, trước đây thật lâu hắn đã lĩnh giáo rồi, chắc hẳn câu nói đó cũng là ranh giới cuối cùng của nàng, nàng nói cho hắn biết, là vì tin tưởng hắn.

Nàng không giống các cô nương khác, vì yếu một người liền có thể lùi một bước, lại lùi thêm bước nữa, cầu toàn chịu đựng, đến cuối cùng không biết ranh giới của bản thân ở chỗ nào, cùng với ước nguyện ban đầu cách xa vạn dặm. Ngụy La một khi lộ ra, tức là ranh giới cuối cùng của nàng ở đó, chỉ cần vượt qua ranh giới này, vậy thì một phách hai mệnh, không còn đường lui.

Giống như hôm nay nàng đối với Khương Diệu Lan vậy.

Nếu Ngụy La đã quyết định không tha thứ cho bà ta, chính là thật sự không tha thứ, tình nguyện xem nhau như người lạ, cũng không chấp nhận người mẫu thân không xứng đáng này.

Vừa nhẫn tâm, lại khiến người khác không thể làm gì.

Ngón tay Triệu Giới lướt qua gò má mềm mại của nàng, nhẹ nhàng cười cười, hắn sao có thể cho nàng cơ hội tái giá? Hắn hao tâm tổn sức mới lấy được nàng, thương yêu còn không kịp, sao lại có thể để nam nhân khác có cơ hội?

Một đêm này Ngụy La được ngủ một giấc an ổn, không bị Triệu Giới lấn qua lấn lại rồi lại lấn đến lấn đi, hôm sau nàng tỉnh dậy, tinh thần sáng khoái rời giường, rồi phát hiện Triệu Giới đang đánh quyền luyện kiếm ở trong sân.

Đây là lần đầu tiên Ngụy La thấy Triệu Giới luyện võ, nàng mặc áo mỏng màu trắng đục thêu hoa ngọc lan, chân mang giày sa tanh thêu đi tới cạnh cửa sổ, quang minh chính đại nhìn bóng lưng thẳng tắp cao ngất cường tráng của Triệu Giới. Trời mùa thu lạnh, trên trán hắn lại có một tầng mồ hôi mỏng, bị ánh sáng mặt trời chiếu vào, mồ hôi từ đuôi lông mày nhỏ theo cằm hắt chạy vào vạt áo, càng làm nổi bật ngũ quan sâu sắc, lạnh lùng, tuấn lãng.

Ngụy La chóng má, cũng không vội rửa mặt, đôi mắt đen lúng liếng mờ to nhìn hắn.

Triệu Giới đánh quyền xong, đứng ở hành lang cầm khăn lụa Ngọc Tọa đưa qua, nàng ta nói: “Điện hạ lau mồ hôi”.

Triệu Giới vốn muốn nhận, bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, lại bỏ tay xuống: “Sau này lúc bản vương luyện quyền, người không cần ở bên hầu hạ, đi hầu hạ vương phi đi, lúc này hắn là nàng đã dậy rồi”.

Ngọc Tọa tuy có nghi ngờ, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Triệu Giới về phòng, thấy Ngụy La đứng bên giường, trên người chỉ khoác cái áo mỏng, mắt cá chân cũng lộ ra ngoài, không khỏi nhăn mặt nói: “Sao lại không mặc đồ vào?”

Đôi mắt hạnh của Ngụy La cong lên, vẻ tươi cười đáng yêu: “Muội chỉ lo nhìn huynh, đã quên chuyện mặc đồ”.

Biết rõ nàng cố ý lấy lòng mình, Triệu Giới nhìn không được cười một tiếng, cúi người ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, ôm nàng lên giường La Hấn.

Ngụy La “Ài nha” một tiếng, giọng nói ghét bỏ: “Trên người huynh đều là mồ hôi, đừng cọ lên người muội”.

Triệu Giới giúp nàng mang giày xong, ngón tay hắn lưu luyến mấy lần trên mắt cá chân nàng, lúc này mới cười nhìn về phía nàng: “Sao vậy, lúc này lại ghét bản vương người toàn mồ hôi, mấy lần trước...”

Ngụy La đoán được hắn muốn nói gì, nàng vội vàng che miệng hắn lại.

Lúc trước hai người dính cùng một chỗ, lúc làm chuyện đó, trên người Triệu Giới mồ hôi đầm đìa, cọ lên người nàng cũng ướt đầm, mặc dù Ngụy La thích sạch sẽ, nhưng khi đó ai còn chú ý tới mấy chuyện này? Ngụy La cũng không muốn so đo với hắn, nhưng không nghĩ tới hôm nay hắn còn không biết xấu hổ mà nói ra.

Ngụy La mím môi, nói sang chuyện khác: “Vừa rồi sao huynh không nhận khăn của Ngọc Tọa?”

Triệu Giới lấy tay nàng ra, hôn nhẹ lên lòng bàn tay nàng: “Lời của A La hôm qua thật hù dọa bản vương, sao còn dám tiếp xúc với nữ nhân khác chứ? Nếu bình dấm chua này mà đổ, muội mang theo nhi tử của bản vương đi tái giá thì làm sao bây giờ?”

Ngụy La rút tay về, sắc giọng nói: “Miệng lưỡi trơn tru”.

Nói xong, Ngụy La thấy đầu hắn đầy mồ hôi, liền nắm tay áo chấm chấm lên trán hắn, vừa lau mồ hôi giúp Triệu Giới vừa nói: “Muội cũng không phải người không biết nói đạo lý... Chỉ cần huynh không làm ra chuyện gì khác người là được”. Dừng lại một chút để suy nghĩ, lại cảm thấy không hài lòng, nàng sửa lời: “Việc hầu hạ thân cận này, sau này để cho gã sai vặt tới làm là được”.

Triệu Giới cười cười, đột nhiên cầm tay nàng, ghé vào tai nàng nói: “Yên tâm, hơn hai mươi năm bản vương để dành, chỉ cho mình muội”.

Gò má Ngụy La ửng hồng, đẩy hắn ra nói: “Không đứng đấy!”

Nhưng mà ở trước mặt cô nương mình thích, còn muốn đứng đấy cái gì chứ? Trên đời này có phu thê nhà nào lại đứng đấy chung đụng? Cho dù có, cũng chỉ sợ là đôi phu thê đó không thật tâm yêu nhau.

Dùng điểm tâm xong, Triệu Giới đi thư phòng, Ngụy La vốn muốn xem thử mấy loại hương liệu mới mua hôm qua, nhưng Triệu Giới lại không cho nàng ở

một mình ở Chương Đài Viện. Hắn đọc sách ở thư phòng, liền kêu nàng ngồi trên giường cạnh cửa sổ phía Nam luyện chữ, thậm chí còn nói vô cùng có lý: “Mấy ngày trước không phải phụ hoàng đưa cho muội một bộ văn phong tử bảo rất đẹp sao? Muội dùng cái đó luyện chữ, hoặc nếu muội không thích, giúp ta nghiền nát cũng được.

Ngụy La căn bản không nghe nổi hai chữ “nghiền nát” của hắn, nàng trừng mắt liếc nhìn liền thấy Triệu Giới đang cười chẳng có ý gì tốt, nói: “... Vẫn là để muội đi luyện chữ”.

Triệu Giới cười cười, cũng không đùa giỡn nàng nữa, thấy nàng ngoan ngoãn đi luyện chữ, hắn liền ngồi lại chỗ của mình.

Trước khi thành thân, Triệu Giới đem công việc trong tay xử lý hết, chính là vì có thể thoải mái ở bên cạnh Ngụy La hơn một tháng. Chỉ là Phủ Nhữ Dương Vương gần đây có chút vấn đề, hắn không thể không lập tức xử lý. Triệu Chương ở Nam Sơn Châu Xương tư tàng binh khí, số lượng binh khí trên vạn kiện, Triệu Giới chuẩn bị thả tin tức ra, dẫn dụ Lý Tri Lương đi Nam Sơn trước, lại liên hệ với Tri Phủ Từ Châu nội ứng ngoại hợp, đem Lý Tri Lương thành ba ba trong rọ, đến lúc đó, bằng chứng như núi, ông ta muốn ngụy biện cũng không thể ngụy biện được. Triệu Chương không có cánh tay trái đặc lực Lý Tri Lương này, nhất định tổn thương nguyên khí nặng nề, thêm vào đó lại có tội danh tư tàng binh khí này, Sùng Trinh Hoàng Đế sẽ đối với hắn ta thêm cảnh giác, sẽ không lại trọng dụng hắn ta.

Có điều Lý Tri Lương không biết nghe được tiếng gió ở đâu, bây giờ kế hoạch này chỉ sợ không thể không thực hiện trước thời hạn.

Triệu Giới suy nghĩ sách lược vẹn toàn, đề bút viết phong thư, niêm phong lại, đem thư giao cho Chu Cảnh, dặn: “Mau đem phong thư này giao cho Tri Phủ Từ Châu, ông ta sẽ tự biết phải làm thế nào”.

Sau khi Chu Cảnh rời đi, Triệu Giới lại nhìn qua hướng giường bên cửa sổ, chỉ thấy Ngụy La mặc xiêm y màu hồng trắng viền hoa phù dung, bên dưới là váy thạch lưu màu sắc tươi đẹp, váy của nàng xõa ra trên giường, như bông hoa thạch lưu nở rộ sáng chói, ánh nắng mặt trời ngoài cửa chiếu vào, khiến nàng như tỏa ra sức sống bùng bùng, diễm lệ. Ngụy La luyện chữ rất nghiêm túc, sống lưng thẳng tắp, tư thế cầm bút cũng ra hình ra dạng, ánh mắt chuyên tâm, không chút nào chú ý tới Triệu Giới đã làm xong việc, nàng viết rất nhập tâm.

Triệu Giới thường thức nàng dâu nhỏ nhà mình một lát, mãi lúc lâu cũng thấy Ngụy La không quan tâm hắn, khiến hắn có chút ăn不甘, tiến lên hỏi: “Đang viết cái gì? Muội lại chuyên tâm như vậy”.

Ngụy La ngẩng đầu nhìn hắn, chớp mắt mấy cái: “Ban Nhược Ba La Đa Tâm Kinh”

Triệu Giới thấy nàng viết chữ rất đẹp, chữ trạm hoa nhỏ ra hình dáng, không khỏi tán thưởng vài lời.

Ngụy La đẩy tay hắn ra, vui đùa chuẩn bị chép nốt phần còn lại, Triệu Giới đã ngồi sau lưng nàng, cánh tay dài vòng qua eo ôm lấy nàng: “Muội còn chưa nói cho ta biết, hôm qua ở Phủ Anh Quốc Công, Tứ phu nhân đã nói gì với muội mà khiến muội đỏ mặt vậy?”

Ngụy La bởi vì một câu nói này mà ngẩn người, rất nhanh nàng liền nhớ tới cách mà hôm qua Tần Thị chỉ cho, nàng giả người một cái: “Không có gì...”

Tất nhiên Triệu Giới không tin, nếu không có gì sao mặt Ngụy La lại hồng như vậy? Tay hắn nắm lấy nơi đầy đặn của nàng, miệng kề vào tai nàng, giọng nói trầm thấp ép buộc: “Hử, nói hay không?”

Ngụy La co rúm người, gò má từ từ ửng đỏ: “Thật sự không có gì”

Đôi mắt đen của Triệu Giới sâu thêm, lực đạo trong tay cũng mạnh hơn, Ngụy La ai oán, thỏa hiệp nói: “Buổi tối sẽ nói cho huynh biết”.

Buổi tối hôm đó, Triệu Giới vây Ngụy La dưới thân mình, nặng nề thờ dục, trán hắn tựa vào trán nàng, khàn khàn thờ dục: “Muội muốn bức tử ta...”

Mồ hôi Ngụy La chảy ròng ròng, gương mặt nhỏ ửng hồng, thân thể nàng run rẩy, hết như đang ngồi trên thuyền nhỏ, thuyền bị gió giật mưa rào trên biển đánh vào, rung động, rung động không có hồi kết. Nàng cảm thấy nhất định là Tứ bá mẫu lừa nàng, nói chỉ cần nàng căng thẳng, co rút lại co rút, nam nhân rất nhanh sẽ đầu hàng... Nhưng thế nào nàng cũng cảm thấy hôm nay thời gian dài hơn mọi khi rất nhiều! Biện pháp này thật sự dùng được sao?

Trải qua đêm nay, eo nhỏ thật vất vả mới được nghỉ ngơi của Ngụy La lại bắt đầu phiếm đau.

Lúc hai nha hoàn Kim Lũ cùng Bạch Lam dọn dẹp giường chiếu, mắc cỡ tới nỗi không敢 đầu lên được, vội vã cuốn chăn đệm liền rời đi, không cần nghĩ cũng biết giường chiếu nằm trong tình trạng nào, nhất định là khó coi, ướt đầm lại loang lổ.

Ngụy La thấy Triệu Giới thật đáng ghét, hắn không thể không chế một chút sao. Da mặt nàng bây giờ đã rên rỉ thật sự dày hơn rồi, lúc đối mặt với ánh mắt ái muội của nha hoàn còn có thể khiến mặt mình không đỏ sặc, đây đều là học từ hắn.

Ngày hôm đó Ngụy La nhận được một phong thư của Triệu Lưu Ly, mời nàng cùng ra khỏi thành.

Trong thư không có nói địa điểm cụ thể, Ngụy La có chút buồn bực, thường Triệu Lưu Ly tìm nàng xuất cung đều là du ngoạn trong Thịnh Kinh Thành, rất hiếm khi ra ngoài thành, lần này là muốn đi chỗ nào?

Buổi trưa hôm đó, Triệu Lưu Ly tới đón nàng.

Ngụy La lên xe ngựa, hỏi Triệu Lưu Ly đi đâu, nàng ấy lại kín như bưng, thậm chí có chút trầm mặc khác thường, nếu là lúc trước, nàng ấy nhất định là hoạt bát hiếu động, hôm nay sao thế này? Ngụy La rõ ràng thấy không thích hợp, nhưng cũng không hỏi nhiều, cho đến khi xe ngựa đi ra khỏi cổng

thành, đi hơn mười dặm, đến một chỗ trên nửa sườn núi mới dừng lại.

Trên sườn núi có một người đang đứng thẳng, Ngụy La nhìn xa xa, phát hiện người đó đứng là Dương Chấn.

Dưới sườn núi là một đội quân mênh mông cuộn cuộn, binh lính mặc áo giáp, trong tay cầm binh khí, đi theo hướng về phía nam.

Lúc này Ngụy La mới nhớ, ở phía Nam giấc cổ hoành hành, các vị vương gia khác tự mình nằm quyền, chỉ lo ham hưởng lạc thú của bản thân, để mặc dân chúng nghèo khổ, sống trong nước sôi lửa bỏng. Quân đội này, đúng là đi vùng Quảng Đông bình định họa loạn.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Phúc khí tu luyện mấy đời

Chỉ là có điều, sao Dương Chấn lại ở chỗ này?

Trong khi Ngụy La còn đang nghi ngờ, Triệu Lưu Ly đã nhảy xuống xe ngựa.

Chiếc xe ngựa này không rêu rao ra vẻ như xe ngựa bình thường mà Triệu Lưu Ly xuất cung hay ngồi, rèm vải màu xanh, đã hơi cũ không còn mới, ngay cả cung tỷ trong xe cũng chỉ có một người, nếu như là bình thường, chỉ cần Triệu Lưu Ly đi ra ngoài, có lần nào không phải là một đoàn đội cung nữ và ma ma hầu hạ đi cùng chứ? Việc làm hôm nay của nàng ấy có chút khác thường.

Ngụy La lựa chọn án binh bất động, nàng im lặng ngồi trong xe nhìn xem tình hình sắp tới thế nào.

Triệu Lưu Ly không chờ được nhảy từ trên xe ngựa xuống, Dương Chấn vội vã chạy tới, cánh tay dài nhấc nàng ấy lên ôm vào lòng, căng thẳng hỏi: “Công chúa cẩn thận một chút, vạn nhất ngã bị thương, thuộc hạ khó tránh tội”.

Triệu Lưu Ly còn tâm trí đâu mà lo lắng những chuyện này, đôi mắt đỏ hồng hỏi hắn: “Hôm nay phải đi sao?”

Dương Chấn cứng người, nhẹ gật đầu.

Hốc mắt Triệu Lưu Ly sưng nước, hai mắt hồng hồng trông cực kỳ giống con thỏ nhỏ, nàng nắm chặt lấy tà áo Dương Chấn, nói: “Sao Dương Chấn ca ca không nghe ta? Ta không muốn người đi, ta sẽ nói với mẫu hậu, bà thương ta như vậy, nhất định sẽ đồng ý gả ta cho người. Chỗ đó nguy hiểm như vậy, vạn nhất người xảy ra chuyện gì thì sao? Ta không muốn người gặp chuyện không may, không muốn người đi...” Triệu Lưu Ly vừa nói, nước mắt vừa tí tách chảy xuống.

Dương Chấn đưa tay ta, nhẹ nhàng vuốt ve khóe mắt nàng, nàng rơi một giọt nước mắt, hắn liền giúp nàng lau đi một giọt, cũng không cảm thấy phiền: “Không phải chúng ta đã nói rồi sao? Công chúa, ta không muốn nàng chịu thiệt thòi, lại càng không muốn để nàng theo ta chịu khổ. Nếu hiện tại nàng gả cho ta, chỉ có thể hạ thấp thân phận của nàng, ta không thể cho nàng cảm y ngọc thực, càng không thể cho nàng cuộc sống vinh hoa phú quý”. Dương Chấn cười, lần đầu tiên hắn nói nhiều như vậy, ánh mắt nhìn Triệu Lưu Ly chứa đựng vô vàn cung chiêu: “Ta muốn gây dựng chút thành tựu, khai hoàn trở về, đến lúc đó mới có thể xứng đôi với nàng”.

Hai mắt Triệu Lưu Ly đầm lệ: “Vậy khi nào người mới có thể trở về?”

Dương Chấn suy nghĩ một chút mới nói: “Không nói chính xác được, sớm thì dăm ba tháng, chậm thì một hai năm”. Hắn nhìn Triệu Lưu Ly, mong chờ hỏi: “Công chúa, nàng có nguyện ý chờ ta không?”

Trong lòng Triệu Lưu Ly nổi giận, giận hắn đi thật vội vã, giận hắn tự cho là mình đúng, cố ý học theo giọng điệu của hắn nói: “Không nói chính xác được, gần đây mẫu hậu đang giúp ta chọn lựa hôn phu, để cho ta gặp nhiều nhi tử của vương tôn đại thần, nếu Dương Chấn ca ca trở về quá trễ, có lẽ ta không chịu nổi áp lực của phụ hoàng và mẫu hậu, nói không chừng cũng sẽ thành thân”.

Chuyện Trần Hoàng Hậu tìm phò mã cho Triệu Lưu Ly, Dương Chấn quả thật có biết. Trần Hoàng Hậu không phải người cổ hủ, tuy nói thành thân là lệnh của phụ mẫu, là lời mai mối, nhưng ý nguyện của nữ nhi cũng rất quan trọng. Có nhiều lần, Trần Hoàng Hậu ở Điện Chiêu Dương triệu kiến vài người huân quý, cũng để Triệu Lưu Ly ở phía sau tấm bình phong mười hai phiến thêu mỹ nhân đồ nhìn thử bọn họ.

Triệu Lưu Ly vì từ chối, không phải chê người này quá cao, thì ngại người kia quá cường tráng, hoặc chê người nọ tâm kế quá nặng, tóm lại là người nào cũng không vừa mắt.

Trong đó có một lần, nhi tử của Chu Tả Tướng – Chu Anh Bá lúc rời khỏi Điện Chiêu Dương, vừa vặn gặp Triệu Lưu Ly từ bên ngoài về, hai người ở trên hành lang tương ngộ, Chu Anh Bá ái mộ dung mạo Triệu Lưu Ly đã lâu, vì thế mà xúc động mạo phạm nàng. Sau đó, Triệu Lưu Ly đem chuyện này nói với Trần Hoàng Hậu, Trần Hoàng Hậu giận dữ răn dạy Chu Tả Tướng một trận, còn bỏ đi ý niệm muốn đem Triệu Lưu Ly gả cho Chu Anh Bá. Vài ngày sau, liền truyền ra tin tức Chu Anh Bá ở trên đường bị người ta ức hiếp, đánh tới trọng thương, cho tới nay Chu Tả Tướng vẫn chưa tra được là do ai gây ra.

Triệu Lư Ly đem chuyện này thành trò cười kể cho Dương Chấn nghe, hần vừa lau kiếm vừa nhàn nhạt nói: “Mạo phạm Công chúa, cũng không thể dễ dàng tha thứ được”.

Triệu Lư Ly vì thế mới biết việc này là do Dương Chấn làm.

Có điều, sau đó nàng suy nghĩ một chút, vậy mà lại không thấy tức giận, trong lòng thậm chí còn cảm thấy ngọt ngào. Cái này là đại biểu cho việc Dương Chấn để ý nàng sao?

Nói đến hiện tại, Dương Chấn nắm chặt tay Triệu Lư Ly, vừa tức giận, lại thật cảm thấy vô lực, hần nhìn Triệu Lư Ly, nói: “Nếu có thể để Công chúa trong túi mang đi thì tốt rồi”. Hần cúi người, hôn lên mặt nàng một cái, giọng nói khàn khàn mang theo chút khẩn cầu: “Ta sẽ nhanh chóng trở lại, Công chúa không cần phải gả cho người khác, chờ ta trở lại lấy nàng”.

Triệu Lư Ly cúi đầu, dụi mắt: “Ta...”

Dưới sườn núi bỗng vang lên tiếng sừng trâu thổi, thanh âm lừng lẫy vang dội truyền khắp sơn cốc, kèm theo đó là tiếng kèn, binh lính hành quân bước đều nhịp, ý chí chiến đấu sục sôi, cuối cùng một phân đội xuất phát đi Quảng Đông trước!

Dương Chấn nắm chặt bả vai Triệu Lư Ly, giống như nhắc nhở, lại giống như cầu xin: “Chờ ta trở lại, được chứ, Công chúa?”

Triệu Lư Ly đang muốn gật đầu, nhưng đội quân đã xuất phát, không còn kịp nữa, Dương Chấn phi thân lên ngựa, đi về trước hai bước, cuối cùng lại quay lại, cuối người vươn tay ôm Triệu Lư Ly lên lưng ngựa, “Giá” một tiếng liền đi lên dọc theo sườn núi.

Triệu Lư Ly giật mình, nắm lấy bờm ngựa, giọng nói hòa lẫn với tiếng gió: “Dương Chấn ca ca?”

Dương Chấn ôm eo nàng, đi theo đội ngũ chậm rãi tiến về phía trước, giải thích: “Một lát nữa xe ngựa sẽ đuổi theo, đưa nàng hồi cung, lại đi với ta một đoạn”.

Mặc dù hần không nói rõ, nhưng vẻ hèn mọn và thỉnh cầu trong giọng nói thật quá rõ ràng, khiến người khác không đành lòng từ chối.

Triệu Lư Ly khẽ gật đầu một cái, lấy từ trong tay áo một cái hà bao thêu vân chữ kim đưa cho hần: “Cái này cho ngươi, tuy nói trong quân không cần dùng tới ngân lượng, nhưng lúc nào trên người có sẵn một chút cũng tốt, vạn nhất cần dùng”. Chính bản thân nàng không lo cơm áo, trên người cũng chưa bao giờ mang theo ngân lượng, càng không phải rườ rĩ vì kẻ sinh nhai, bây giờ lại vì hần mà suy tính tới mức độ này, đủ để hiểu nàng nghĩ cho hần nhiều thế nào. Dương Chấn cảm động, lại thấy nàng lấy miếng ngọc trên người hần xuống, đối với hần: “Miếng ngọc này là lúc sinh thân ngươi ta tặng cho ngươi, ta là nửa bên trái, ngươi là nửa bên phải, chờ sau khi ngươi về chúng ta đổi lại. Nếu ngươi không về, ta liền...”

Dương Chấn cúi đầu, chặn lại cái miệng nhỏ nhắn đang nói không dùng của nàng, hần sẽ trở lại, bò cũng phải bò về, không thể trơ mắt nhìn nàng gả cho người khác, nếu không hần chết cũng không nhắm mắt được.

Binh sĩ đang hành quân ở bên dưới ngẩng đầu, nhìn thấy hai người trên sườn núi, nhếch miệng cười lớn một tiếng: “Đây là vị huynh đệ nào? Thật có phúc khí, tiểu nương tử trong nhà cũng không quản xa ngàn dặm đưa tiễn, ước gì huynh đệ chúng ta cũng được thế!”

Một câu nói chua như giấm dẫn tới sự chú ý của mọi người.

Một đám hán tử cao lớn thô kệch ngẩng đầu lên, chỉ thấy hai người ôm hôn triền miên trên triền núi, không thấy rõ mặt, trong đó có một người mắt tốt nói: “Đây không phải là Dương Chấn do Tĩnh Vương tự mình tiến cử sao? Chắc chắn, ngược lại là người...”

“Người trong ngực hần ta là ai?”

“Có áo choàng che khuất, nhìn không rõ lắm”.

“Nhìn bộ dáng hần là một tiểu mỹ nhân...”

Cho dù không nhìn rõ người, binh lính vẫn trò chuyện say sưa không biết mệt. Dương Chấn là do Triệu Giới tự mình tiến cử, vừa vào quân đã là chính ngũ phẩm, tất nhiên khiến nhiều người không phục, bây giờ lại náo ra chuyện này, mọi người liền đối với hần càng âm thầm phê bình nhiều hơn.

Không lâu sau, có một chiếc xe ngựa đuổi theo phía sau, Dương Chấn ôm Triệu Lư Ly để lại trên xe, Ngụy La nhắc rèm vải đón nàng ấy vào xe.

Binh lính chỉ thấy bóng lưng Triệu Lư Ly, không nhìn được bộ dáng của nàng ấy. Đang lúc cảm thấy thất vọng, trong xe ngựa có một cánh tay vươn ra, làn da bạch ngọc, trên tay đeo vòng vàng khảm cẩm thạch hồng, ở dưới ánh mặt trời càng thêm oánh nhuận, trong suốt, bóng loáng, dung mạo tuyệt sắc nháy mắt một cái liền biến mất, mọi người chỉ kịp thấy thân ảnh lơ mờ, còn không nhìn thấy rõ mặt Ngụy La, rèm vải liền buông xuống, ngăn cản hết ánh mắt của mọi người.

“Hần ta... **..., người này càng xinh đẹp hơn, tên Dương Chấn kia đã tu luyện phúc khí mấy đời thế? Vậy mà mọi việc đều thuận lợi...”

Là nói ra tiếng lòng của mọi người ở đây.

Ngụy La và Triệu Lư Ly trở về Thịnh Kinh Thành, vào thành rồi, Ngụy La thấy vành mắt nàng ấy hồng hồng, nếu cứ thế hồi cung chắc chắn bị Trần

Hoàng Hậu nhìn ra manh mối, nàng suy nghĩ một chút, tạm thời dẫn nàng ấy đi ngõ trà Dương Liễu nghe đàn.

Nguyệt La bao một nhả gian, cùng Triệu Lưu Ly lên lầu.

Các nhả gian trên lầu được ngăn cách nhau bởi những tấm bình phong, vừa có không gian riêng, vừa có thể dựa vào lan can thưởng thức đàn hát dưới lầu. Ở dưới đang hát <Đỗ Thập Nương>, làn điệu ai oán, cùng với tâm tình của Triệu Lưu Ly lúc này, càng nghe càng bị thương, không thể tự thoát ra được. Nguyệt La nhíu mày, thấy nước mắt Triệu Lưu Ly không ngừng rơi, nàng tự ngầm có phải mình đi sai chỗ rồi không, không nên mang nàng ấy tới đây nghe hát...

Ngược lại, Nguyệt La có thể hiểu được suy nghĩ của Dương Chấn, hẳn ta muốn tìm một con đường tốt hơn, tương lai có thể nở mày nở mặt về vang thuận lợi đón Triệu Lưu Ly về, không muốn để cô nương mình yêu mến bị ủy khuất. Có điều Triệu Lưu Ly là người trong cuộc, không muốn Dương Chấn đi xa, về tình có thể hiểu được, vì thế Nguyệt La cũng không có cách nào khuyên bảo, chỉ có thể chờ Triệu Lưu Ly tự nghĩ thông suốt.

Triệu Giới chắc hẳn cũng biết rõ chuyện này, nếu không cũng không đáp ứng cho nàng ra ngoài. Nguyệt La bưng chiếc bình dệt khắc cánh hoa cúc lên, rót cho bản thân và Triệu Lưu Ly mỗi người một chén trà, sau đó đem chén trà hoa cúc ngũ sắc đẩy tới trước mặt nàng ấy: “Lưu Ly, người cứ khóc tiếp như vậy, chỉ sợ trà tử này cũng bị người khóc ngập đó!”

Triệu Lưu Ly lau nước mắt, muốn nheo Nguyệt La một cái: “A La xấu, cười nhạo ta. Người cho rằng ta muốn khóc sao? Nếu ta có thể nhịn xuống thì tốt rồi!”

Nguyệt La tránh được, ngồi ở bên cạnh chống má nhìn nàng ấy: “Dương Chấn đi Quảng Đông bình định tai loạn là một chuyện tốt, sao người biết được là hẳn sẽ không lập công? Nói không chừng đến lúc đó hẳn bình an khai hoàn trở về, không cần mở miệng, bệ hạ liền đem người gả cho hẳn”.

Lời này của Nguyệt La cũng không phải không có khả năng, theo như thực lực của Dương Chấn, lập được công lao đối với hẳn cũng không phải chuyện gì to tát.

Sau khi Triệu Lưu Ly nghe xong, gò má ửng hồng: “Được...” Nàng lo lắng hẳn bị thương nha.

Nguyệt La lại nói: “Đến lúc đó người với Dương Chấn ca ca của người song túc song phi, ân ân ái ái, còn không khiến người khác hâm mộ đến chết sao?”

Triệu Lưu Ly rốt cục vẫn là cô nương chưa thành thân, da mặt mỏng, không giống Nguyệt La đã bị Triệu Giới tôi luyện, da mặt dày hơn nàng ấy rất nhiều, Triệu Lưu Ly lập tức xấu hổ, giận dữ nói: “Người, dám giễu cợt ta! A La được lắm, đừng cho là ta không biết chuyện giữa người và hoàng huynh”.

Nguyệt La giật mình: “Chúng ta có chuyện gì chứ?”

Triệu Lưu Ly ghé vào tai Nguyệt La, nhỏ giọng nói: “Ma ma Mẫu hậu an bài ở Phủ Tĩnh Vương mỗi ngày đều báo cáo vào trong cung, nói người với hoàng huynh ngày nào cũng mặt trời chưa lên cao thì chưa rời giường. Người nói xem, hai người mỗi ngày ở trong phòng làm chuyện gì?”

Lần này đến lượt Nguyệt La đỏ mặt, đẩy Triệu Lưu Ly đang ghé vào người mình ra, lớn tiếng nói: “Không nói cho người biết”.

Còn không phải do Triệu Giới sao, buổi tối quần quít lấy nàng cũng thôi đi, ban ngày luyện quyền xong cũng không để nàng rời giường, cả người đều thói lại ôm nàng, lau súng cướp cò, thường áp chế nàng làm một lần, sau đó lại ôm nàng đi Tịnh phòng tắm rửa...

Nguyệt La không chịu nói, Triệu Lưu Ly cũng không ép buộc, cứ vậy hai người lần qua lần lại một phen, tâm tình Triệu Lưu Ly cũng khá hơn nhiều, không còn bị thương như lúc đầu, lúm đồng tiền cũng dần hiện lên.

Nguyệt La nói chuyện với nàng ấy một lát, bởi vì uống quá nhiều trà, liền kêu Kim Lũ cùng đi ra khỏi nhả gian, đi tới hậu viện.

Nguyệt La mới vừa đẩy tấm bình phong ra, liền nghe thấy cửa nhả gian cách vách cũng mở ra. Nguyệt La không để ý, bởi vì nhả gian của các nàng nằm ở trong cùng, lúc ra ngoài nhất định phải đi qua các nhả gian khác, nàng đi được hai bước, vô tình ngẩng đầu, vừa vận nhìn thấy một ánh mắt sáng quắc.

Lý Tụng im lặng đứng ở cửa nhả gian, mặt không đổi sắc nhìn nàng chằm chằm, phía sau hẳn là một cô nương mềm mại không xương, nhìn có chút quen mắt, hình như chính là đào kép mới sắm vai Đỗ Thập Nương lúc này.

“Lý thiếu gia, sao ngài không đi ra?” Cô nương đó tò mò ghé đầu ra hỏi.

Lý Tụng phát tay một cái, đặt trên mặt nàng ta, không chút thương hương tiếc ngọc đẩy nàng ta vào trong phòng, môi mỏng khẽ mở: “Cút!”

Cô nương kia có chút không cam lòng, lúc này còn nhu tình tiêu ý, lúc này liền quay ngoắt trở mặt không nhận người? Nàng ta còn muốn nói gì đó, vừa nhìn gương mặt hung ác nham hiểm của Lý Tụng, nhất thời lùi một bước, ngơ ngác đứng tại chỗ.

Nguyệt La dò tầm mắt, giống như nhìn nhiều hơn một chút sẽ khiến mắt nàng dơ bẩn, cất bước đi ngang qua chỗ Lý Tụng.

Nàng vừa đi được một bước, bóng người trước mặt chợt lóe, hẳn ta liền ngăn cản trước mặt nàng. Nguyệt La nhíu mày, đi qua bên trái, ai ngờ Lý Tụng cũng đi theo qua trái, nàng qua phải một bước, hẳn ta cũng qua phải một bước. Thân thể nam nhân cao lớn ngăn cản trước người nàng, giống như một ngọn núi cao ngất nguy nga, đứng sừng sững không động.

Lý Tụng rũ mắt nhìn nàng, thấy hàng mi dài vênh lên khẽ run rẩy, đuôi mắt cong lên như cánh phượng, hẳn muốn đưa tay nắm lấy, nàng đã trừng mắt với

hắn. Trong đôi mắt kia là vẻ trào phúng và miệt thị, là ánh mắt mà Lý Tụng vô cùng chán ghét. Trong chớp mắt, hắn vô cùng hận nàng, muốn khiến đôi mắt xinh đẹp này mù lòa, bẻ gãy cánh chim của nàng, khiến cho nàng không thể khinh miệt hắn, cũng không thể đẩy hắn ra.

Ánh mắt Lý Tụng chột lóe, không ai biết hắn đang nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Cái người điên này

Ngụy La nhếch môi, lãnh đạm nói: “Cút ngay!”

Lý Tụng vẫn không nhúc nhích, con ngươi vẫn rừ xuống như trước, mang theo vẻ lạnh lùng, lại có chút ngông cuồng tự đại nhìn Ngụy La.

Một tay hắn khoác trên lan can lầu hai, nhìn như tùy ý, nhưng ngón tay lại âm thầm dùng lực. Ngụy La thấy hắn không động đậy, dứt khoát đi vòng qua người hắn, đối với những người không muốn gặp, phương pháp tốt nhất chính là coi thường không thèm để ý tới.

Có điều Lý Tụng không muốn để nàng cứ thế mà rời đi, hắn nhấc tay lên, dùng sức nắm lấy cổ tay Ngụy La.

Ngụy La dừng lại, lúc này nàng mới ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người hắn, nàng một lòng muốn rời đi, không chú ý tới hắn, bây giờ thấy hai mắt hắn mê ly, hàng mi cau lại, vừa nhìn liền biết là kẻ say rượu làm trò hề, không khỏi thêm phản cảm với Lý Tụng. Ngụy La kéo cổ tay ra, giọng nói cũng không còn vẻ kiên nhẫn: “Lý Tụng, ngươi còn ngại chính mình chưa đủ mất mặt sao?”

Có lẽ những lời của Ngụy La kích thích Lý Tụng, ánh mắt hắn thêm âm trầm, không những không buông nàng ra, mà ngược lại còn nắm chặt hơn. Hắn tiến lại gần Ngụy La hơn, ép nàng giữa người hắn và cửa thùy hoa, cúi người, từ trên cao nhìn xuống nàng: “Sao ta lại mất thể diện, ngươi nói nghe xem một chút?” Hắn ghé lại gần tai nàng, cúi đầu, cố ý gọi: “Tiểu di?”

Sắc mặt Ngụy La trầm xuống, giọng tay lên muốn hướng má Lý Tụng chào hỏi - -

Lúc này Lý Tụng đã có kinh nghiệm, lúc tay nàng chuẩn bị đánh lên mặt hắn, hắn giữ cổ tay nàng lại, cười cười nói: “Thế nào, còn muốn đánh ta nữa sao? Ngươi nói nghe chút xem, vết thương ngươi lưu lại trên người ta còn thiếu sao?” Hắn ta cầm lấy tay Ngụy La, áp tay nàng lên mặt hắn: “Ồ đây”. Vừa nói, Lý Tụng vừa cầm tay nàng di xuống, từ má trượt xuống lồng ngực hắn: “Ồ đây...”. Sau đó, lại chuyển qua bên trái, dùng sức ấn xuống một cái: “Còn ở đây nữa, Ngụy La, ngươi thật có bản lĩnh, ngươi gây cho ta nhiều thương tích như thế, vậy mà ta lại không một chút nào muốn giết ngươi”.

Ánh mắt Ngụy La bằng phẳng, không có chút rung động nào: “Đó là vì ngươi đáng bị như vậy”

“Đúng, ta đáng đời”. Lý Tụng khẽ cười, cúi đầu vùi vào cổ nàng, gần như tham luyến hấp thụ hương thơm nhàn nhạt trên người Ngụy La: “Đáng đời ta chọc giận ngươi, đáng đời ta mềm lòng với ngươi, đáng đời ta... thích ngươi”.

Nói xong, Lý Tụng mở miệng, dùng sức cắn xuống cổ Ngụy La.

Ngụy La hít khí lạnh, liều mạng giãy giụa, nhưng Lý Tụng bây giờ lại giống như kẻ điên, dùng sức siết chặt lấy nàng, giữ lấy hai tay nàng, không để cho nàng nhúc nhích. Cũng may bọn họ đang ở hành lang trong cùng, không có nhiều người trông thấy, khách ở dưới lầu phần lớn đang tập trung nghe đàn, không ai chú ý tới chuyện phát sinh giữa bọn họ ở góc nhỏ này.

Ngụy La cảm thấy thật đau, thậm chí nàng còn cảm thấy cổ mình bị cắn tới rướm máu, nàng nghiêng răng nghiêng lợi cắn: “Lý Tụng, tên điên nhà ngươi”.

Lý Tụng không phản bác, hắn cũng cảm thấy mình điên rồi, từ lần trước nhìn thấy nàng ở Chiêu Dương Điện, sau khi trở về hắn liền muốn nhìn nàng mặc váy cưới đỏ, lúm đồng tiền dịu dàng mỉm cười. Thật ra hôm đại hôn của nàng và Triệu Giới, hắn cũng đi, chỉ là không vào Phủ Tĩnh Vương, chỉ ở bên ngoài nhìn thoáng qua. Hắn trông thấy nàng từ trong kiệu hoa bước ra, nắm dây lụa đỏ thắm, bị Triệu Giới dẫn vào Phủ Tĩnh Vương.

Khi đó, hắn rất muốn giống như bây giờ, dùng sức cắn đứt cổ nàng, khiến cho nàng ai cũng không gả được, cả đời này đều không thể quên được hắn.

Lý Tụng chỉ cảm thấy sau lưng có một cỗ khí lực kinh người đánh vào, cuốn sạch tất cả tức giận mãnh liệt của hắn. Hắn đại khái đoán được ai đang tới, rằng hắn rời đi cổ Ngụy La, nhưng cũng không buông nàng ra, ngược lại là lưỡi liếm liếm miệng vết thương của nàng, cười nói: “Ta sớm đã điên rồi”.

Cổ Lý Tụng bị bóp lấy, bị nắm từ sau nâng lên.

Triệu Giới nắm cổ Lý Tụng, mu bàn tay nổi lên gân xanh, năm ngón tay bỗng nhiên thu lại, giống như trong phút giây tiếp theo hắn sẽ bóp đứt cổ Lý Tụng. Sắc mặt Triệu Giới là một tầng tức giận, quanh thân là hàn khí bức người, không đợi Ngụy La thấy rõ động tác của hắn, Lý Tụng đã bị hắn ném từ lầu hai xuống!

Khách ở lầu một đang nghe đàn, ai ngờ có một người đột nhiên từ trên rơi xuống, “Đông” một tiếng, nện người trên sân khấu!

Đôi nam nữ đang đàn hát hoảng sợ, vội vàng ôm tỳ bà và đàn ba dây liên tiếp lui về phía sau, khán giả bên dưới cũng bị hù dọa không nhẹ, cảnh tượng vô cùng hoảng loạn, thậm chí còn có người đi lên thăm dò hơi thở của Lý Tụng.

Lý Tụng lúc té xuống mượn lực nơi rèm che của khán đài để giảm tốc, bây giờ cả người hắn bị tấm màn che lại, hắn cũng không đến nỗi ngã chết. Có điều vẫn bị thương, lưng hắn đâm trên bàn bát tiên, đụng vào liền đau. Lý Tụng giật giật, ho khan một tiếng, lại thấy bản thân ho ra một búng máu.

Hắn mở mắt nhìn tầng hai của trà lâu, chỗ đó đã không còn ai.

Lý Tụng vô lực nhắm mắt lại, khoe môi giương cao một nụ cười châm chọc, đến cuối cùng, hắn vậy mà chỉ có thể dùng cách này để Ngụy La nhớ kỹ hắn.

Nếu như lúc tám tuổi hắn biết bản thân sẽ rơi vào hoàn cảnh này, hắn nhất định không đẩy Ngụy Thường Hoàng xuống nước, cũng sẽ không bán mũi tên kia tới Ngụy La.

Hắn sẽ tìm được nàng, đem tất cả những thứ tốt nhất đều cho nàng.

Hắn muốn hảo hảo mà thích nàng.

*** **

Bên kia, Triệu Giới dùng áo choàng bọc Ngụy La lại, mang nàng theo cửa sau đi ra ngoài, vừa đi vừa dặn dò Chu Cảnh: “Đón Lưu Ly ra khỏi trà lâu, trực tiếp đưa về cung, nói với nàng ấy, Ngụy La ở chỗ ta, nói muội ấy không cần lo lắng”. Hắn hít một hơi, nói tiếp: “Cắt đầu lưỡi người thấy chuyện vừa rồi, đưa tới trước mặt Lý Tụng”.

Về phần Lý Tụng... Hắn muốn đích thân thu thập người này.

Chu Cảnh biết rõ cô nương đàn hát kia là người hầu của Lý Tụng, hắn nhận lệnh, xoay người liền biết mất không tung tích.

Cửa sau trà lâu có một chiếc xe ngựa nắp xanh đang chờ sẵn, bình thường Triệu Giới không ngồi xe ngựa, chiếc xe này hắn là chuẩn bị cho Ngụy La và Triệu Lưu Ly. Triệu Giới ôm Ngụy La lên xe ngựa, kêu phu xe trực tiếp về Phủ Anh Quốc Công.

Triệu Giới vén áo choàng trên người Ngụy La lên, thấy cổ nàng lưu lại một dấu răng thật sâu, hiện trên trên da thịt bạch ngọc vô cùng rõ ràng.

Ánh mắt Triệu Giới lạnh đi, trầm lại thêm trầm, tay trái nắm thành quyền, toàn thân đều tỏa ra lửa giận đáng sợ.

Ngụy La giương mắt, đáp lại tầm mắt của hắn.

Đôi mắt Ngụy La sạch sẽ, trong veo, linh động lại thông minh. Triệu Giới khắc chế lửa giận trong lòng, nâng tay phải lên, nhẹ nhàng chạm vào vết thương của nàng, hỏi: “Đau không?”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Khai chi tán diệp

Đau, đương nhiên là đau.

Nhưng Ngụy La thấy được sự tức giận cùng tự trách trong mắt Triệu Giới, nên ngượng ngùng không nói ra, chỉ lắc đầu: “Không quá đau!”.

Thật ra sao có thể không đau chứ, nàng cảm thấy bản thân như bị Lý Tụng cắn đứt một miếng thịt rồi. Nhớ tới những lời vừa rồi của Lý Tụng, Ngụy La liền cụp mắt, trầm mặc không nói.

Triệu Giới ôm chặt nàng vào trong lòng, lấy khăn từ trong tay áo ra lau lau chỗ dấu răng kia, lại kêu phu xe đi nhanh một chút. Rất nhanh, xe ngựa đã dừng lại trước cửa Phủ Tĩnh Vương, Triệu Giới ôm Ngụy La vào trong phủ, lại kêu quân gia cầm lệnh bài của hắn vào cung thỉnh thái y. Sắc mặt Triệu Giới không được tốt, từ này tới giờ gương mặt luôn căng cứng, bộ dáng dọa người, cho dù Vương quân gia đã hầu hạ bên cạnh hắn nhiều năm, giờ khắc này cũng không khỏi có chút kinh sợ, làm việc càng thêm cẩn thận hơn so với lúc trước.

Thái y trong cung chạy tới, ông còn tưởng Tĩnh Vương Phi bị bệnh khó trị, gấp tới độ trán đầy mồ hôi, ai ngờ, vừa chạy tới đã thấy Ngụy La đang yên lành ngồi trên sập mũi nhân bằng gỗ hoa lê, cười dịu dàng, đôi mắt hạnh cong cong như hai vầng trăng khuyết.

Ngụy La nói với Kim Lũ: “Khiến Trương thái y mệt mỏi rồi, người cũng đầy mồ hôi, Kim Lũ rót chén trà tới đây”.

Chẳng trách Ngụy La bình tĩnh không vội, bộ dáng Triệu Giới còn khẩn trương hơn cả nàng, nàng vốn cũng ghen một ngậm khí giận, nhưng nhìn bộ dáng hần còn phần nộ hơn cả nàng, nhất thời không còn thấy tức giận nữa.

Trương thái y nào dám uống trà, lắng nghe Tĩnh Vương nói về tình trạng của Ngụy La, ông mới thở phào nhẹ nhõm: “Tĩnh Vương phi ngừng đầu lên cho hạ quan nhìn kỹ một chút”.

Ngụy La liền ngoan ngoãn ngừng đầu.

Chỉ thấy trên cằm cổ thon dài trắng như tuyết có dấu răng đã sưng tím lên, nhìn có chút dọa người. Trương thái y nhìn một lần, lắc lắc đầu nói: “Hạ quan kê ít được có tác dụng giảm nhiệt, tránh bị viêm nhiễm... Có điều, miệng vết thương quá sâu, sợ là sẽ để lại dấu”.

Sắc mặt Triệu Giới trầm xuống, lạnh giọng hỏi: “Có cách nào làm nó biến mất không?” Hần không muốn có ấn ký của người khác trên người Ngụy La, huống gì còn là loại dấu răng như thế này, lại còn ở trên cổ nàng, nếu mùa hè mặc ít đồ một chút, người khác liền thấy được. Ngụy La là tiểu cô nương thích đẹp, nhất định không hy vọng trên người có lưu lại sẹo, chỉ cần có cách, Triệu Giới đều không muốn để dấu răng này lưu lại.

Cũng may, Trương thái y suy nghĩ một lát, gật đầu nói: “Thật ra có một loại thuốc, tên là Ngọc Cơ Tán, là một loại thuốc hay năm trước phiên bang tiến cống cho Hoàng thượng, sau đó Hoàng thượng tặng lại cho Ninh Quý Phi. Thuốc đó không những có thể trừ sẹo, còn có thể dưỡng nhan, đúng là được tốt ngàn vàng khó cầu, có điều cũng chỉ có một lọ, không biết Ninh Quý Phi có còn hay không...”

Triệu Giới nghe vậy liền nói với Chu Cảnh: “Đi chuẩn bị giấy bút, bản vương tự mình viết phong thư, người đưa đến chỗ Ninh Quý Phi”.

Chu Cảnh lấy giấy bút đến, Triệu Giới viết vài câu, liền giao cho Chu Cảnh mang vào cung.

Trừ việc đó ra, Trương thái y lại dặn dò một chút về vấn đề ăn uống: “Trong thời gian này Vương phi không nên ăn hải sản... miệng vết thương cũng phải dùng nước nóng đắp lên, hết sưng mới có thể tiêu sẹo”.

Kim Lũ và Bạch Lam đứng một bên cũng ghi nhớ trong đầu.

Tiền Trương thái y đi, ước chừng nửa canh giờ sau, Chu Cảnh từ trong cung về, mang theo một bình sứ nhỏ khắc hoa mai: “Điện hạ, đây là Ngọc Cơ Tán”.

Triệu Giới ngồi bên cạnh Ngụy La, gỡ khăn nóng đang quấn trên cổ nàng xuống, tiếp nhận bình sứ: “Quý Phi có nói gì không?”

Chu Cảnh nói: “Ninh Quý Phi nói thân thể Vương phi quan trọng hơn, nhận được thư liền sai người lấy bình thuốc đưa đến. Còn hỏi Vương phi tại sao bị thương, thuộc hạ chỉ nói Vương phi bị mèo hoang làm bị thương, Ninh Quý Phi cũng không hỏi nhiều”.

Triệu Giới khẽ gật đầu, nhìn dấu răng có chút giảm sưng trên cổ Ngụy La, hần đổ một chút thuốc mỡ ra lòng bàn tay, chà xát, xoa lên vết thương của nàng.

Thuốc mỡ lành lạnh, xoa vào mang tới cảm giác đau nhói, đau nhức vừa giảm lại lần nữa ập tới, Ngụy La thỉnh thoảng rụt người về sau.

Triệu Giới đỏ vành tai nói: “Đừng động”.

Ngụy La nhìn Triệu Giới, chậm chạp hỏi: “Ninh Quý Phi đưa thuốc này tới, chúng ta có phải cũng nên tặng chút quà đáp lễ không?”

Môi mòng Triệu Giới cong lên, mắt phượng nhìn nàng: “Muội muốn tặng cái gì?”

Ngụy La nghiêm túc suy nghĩ, Ninh Quý Phi ở trong cung, đôi mắt đó nhất định thường thấy bảo vật, vàng bạc châu báu chắc cũng không lạ gì, lảng la to lựa lại có vẻ không có thành ý. Huống gì Trần Hoàng Hậu và Ninh Quý Phi có bất hòa, Trần Hoàng Hậu là mẹ chồng của nàng, nàng cũng không thể tặng quà quá quý trọng khiến Trần Hoàng Hậu không vui. Nghĩ tới nghĩ lui, việc tặng quà này thật sự hao mòn trí não.

Ngụy La lại điếm qua một lượt đồ cưới của mình, vẫn không biết nên tặng gì cho phải. Triệu Giới thấy nàng phiền não, liền cười nói: “Ngao ngoãn bôi thuốc, bôi xong ta dẫn muội đi kho phòng chọn đồ, muội ưng cái nào liền tặng cái đó”.

Mắt Ngụy La sáng rực lên, gật đầu đồng ý.

Khố phòng của Phủ Tĩnh Vương Ngụy La chưa từng xem qua, lúc Ngụy La còn chưa gả cho Triệu Giới, Đại phu nhân và Tứ phu nhân đã dạy nàng quản gia như thế nào, coi sổ sách thế nào, nàng học ba tháng cũng học được một chút. Không ngờ Triệu Giới lo nàng mệt mỏi, không để nàng quản những thứ này, vẫn để Vương quân sự trông coi việc lật vật trong phủ như trước, sau đó mỗi tháng lại bẩm báo với nàng những việc lớn nhỏ trong phủ.

Như vậy, Ngụy La có thể thoải mái một chút, cũng vui vẻ nhân hạ.

Có điều Ngụy La không nghĩ tới, Triệu Giới lại là người không an phận như thế, đứng nhìn hần bình thường bắt hiển sơn bắt lộ thủy (1), trong kho phòng lại cất giấu rất nhiều bảo bối.

Ngụy La đứng trước cửa kho phòng, nhìn quét qua một vòng, thấy bên trong để tranh chữ cổ loạn thất bát tao, nàng liền tiện tay cầm một cái lên xem, nếu không phải là bản gốc của tiền triều thì chính là kỳ trân dị bảo hiện nay, cái nào cũng đáng giá ngàn vàng. Ngụy La bị hoa mắt, từ ống tranh bị đóng mạng nhện trong góc kho phòng rút ra một cuộn tranh bằng giấy lụa vàng, vừa mở ra nhìn, đúng là bức thư họa Tịch Mai Hoàn Nha Đồ của thế gia

Hoàng Di tiên triều, nghe nói bức họa này sớm đã tuyệt tích, đừng nói tới bản gốc, chỉ cần là một bức họa nhái lại bản gốc đã là ngàn vàng khó cầu, bây giờ đồ thật lại bị Triệu Giới tiện tay ném trong góc khổ phòng! Ngụy La nhìn kỹ phần chữ đề trên đầu cuộn tranh, quả thật là con dấu của Hoàng Di Lão tiên sinh không sai, nàng cúi đầu, nhìn lại ống tranh, là một ống tre khắc tranh sơn thủy lầu gác, trên đời này chỉ có Nhậm Trọng Xa tiên sinh thích dùng ống tre làm họa trục, đáng tiếc Nhậm lão tiên sinh cả đời chỉ làm ba cái, trong đó có một cái được mai táng theo ông, một cái ở thư phòng Hoàng đế, còn cái thứ ba, lại bị Triệu Giới bỏ quên trong góc khổ phòng, để mạng nhện kết đầy.

Trong một khoảnh khắc, ánh mắt Ngụy La nhìn Triệu Giới không còn giống như trước.

Ngụy La đi về một phía khác của khổ phòng, từ trong đồng đồ lấy xuống một bồn cây san hô hồng, hỏi hán: “Đây là cái gì?”

Triệu Giới nói: “Năm đó Hoàng tổ mẫu tặng ta, là cực phẩm huyết san hô”.

Ngụy La yên lặng trả về vị trí cũ, lại chỉ một cái khác hỏi: “Bình hoa kia thì sao?”

Triệu Giới nói: “Đây là bình hoa làm từ mã não trắng hồng khắc song ngư long, mười năm trước lúc Ổ Nhung quy phục đã cho người đưa tới”.

Ngụy La thổi thổi bụi bám trên cái hồ lô vàng, hỏi: “Lai lịch cái này thế nào?”

Triệu Giới nhìn thoáng qua, giải thích: “Hồ lô chạm khắc từ ngà voi, do đại thần tặng, không có lai lịch gì”.

Ngụy La: “...”

Nhiều bảo bối như vậy lại bị hán lãng phí thế này!

Ngụy La đi vòng quanh khổ phòng một lần, mỗi một vật đều là đồ nổi tiếng, đúng là trần bảo hiếm có người khác cầu còn không được, ở trong tay Triệu Giới lại giống hết củ cải trắng tùy tiện ném trong nhà kho, nếu không phải hôm nay Ngụy La tới xem, không biết chúng còn bị chôn vùi tới khi nào. Ngụy La cầm tay Triệu Giới nói: “Sao huynh không biết trân trọng đồ đặc thế này?”

Triệu Giới cười cười nói: “Trước kia không có người giúp huynh xử lý, huynh cũng không thích bày quá nhiều đồ trong phòng, nên toàn bộ đều để ở đây. Nếu muội thích, liền cho người lau sạch đưa vào trong phòng, cứ bày ở chỗ nào muội thích là được”.

Những lời này thật hợp với ý của Ngụy La.

Nhiều bảo bối như vậy, nàng phải sắp xếp lại thật tốt mới được. Nhưng nàng tới đây là muốn chọn quà tặng cho Ninh Quý Phi để tạ lễ, có điều cái nào nàng cũng không bỏ được, cái nào cũng không muốn đưa đi.

Ngụy La đứng trước đồng đồ càng thêm khó khăn.

Cuối cùng, chọn đi chọn lại, mãi mới chọn được một cái chặn giấy uyên ương bằng mã não và một cái noãn nghiên hoa văn lục long đựng trong hộp bằng vàng, nàng lưu luyến không rời nói: “Sẽ đưa hai cái này qua, nghe nói Ninh Quý Phi thích vẽ tranh, hai món này cũng coi như hợp ý”.

Triệu Giới xoa xoa đầu Ngụy La, có chút cảm khái nói: “A La trưởng thành rồi, hiểu được cách đối nhân xử thế”.

Ngụy La đẩy tay hán ra, nhìn Triệu Giới một cách kỳ quái, nghe người này nói xem, nàng cũng không phải người ngốc, Ninh Quý Phi đưa tới thuốc trừ sọc, nàng không tặng quà đáp lễ có được không?

Ngụy La sai người đưa quà đáp lễ, lại qua bốn năm ngày nữa, dấu răng trên cổ Ngụy La dần nhạt đi, nghe Trương thái y nói, chỉ cần kiên trì bồi Ngọc Cơ Tân chừng mười ngày nữa, dấu răng kia sẽ biến mất không còn chút nào.

Sau khi Triệu Giới nghe xong, sắc mặt hán lúc này mới tốt lên.

Mùa đông đang tới gần, thời tiết cũng bắt đầu trở lạnh, xiêm y mặc trên người cũng tương đối dày, vì thế người khác nhìn không ra trên cổ Ngụy La có gì khác thường. Hôm đó, Ngụy La nhận được tin từ Phủ Anh Quốc Công, nói Đại phu nhân định một mối hôn sự cho Ngụy Thường Dẫn, đối phương là thiên kim tiểu thư Phủ Bình Viễn Hầu – Lương Ngọc Dung.

Lúc đầu Bình Viễn Hầu phu nhân không đồng ý, tuy nói Ngụy Thường Dẫn đã bắt đầu trị liệu bệnh ở chân, nhưng không nhất định sẽ trị khỏi, nếu gả nữ nhi qua, lại phát hiện chân Ngụy Thường Dẫn không thể lành lại thì sao? Trong lúc Bình Viễn Hầu phu nhân đang do dự, Ngụy Thường Dẫn lại tự mình tới cửa cầu kiến phu thê Bình Viễn Hầu, cũng nói những lời chân thành tha thiết, vì thế phu thê Bình Viễn Hầu mới gật đầu đồng ý.

Còn về phần Ngụy Thường Dẫn nói gì, cũng không có ai biết.

Lương Ngọc Dung gả cho Ngụy Thường Dẫn tuyệt đối không thua thiệt, Phủ Anh Quốc Công được kế thừa tước vị, đến lư của Ngụy Thường Dẫn, nếu chân hán có thể chữa lành, lại là Đại nhi tử của Trường phòng, tước vị nhất định sẽ rơi trên đầu hán, đến lúc đó Lương Ngọc Dung chính là Quốc Công phu nhân, thân phận và địa vị này so với lúc làm cô nương tất nhiên cao hơn hán.

Cũng là Lương Ngọc Dung nhất được tiện nghi, nếu đợi tới khi chân Ngụy Thường Dẫn chữa lành, người đến cửa cầu thân hán là không ít, sao có thể làm cho phu nhân Bình Viễn Hầu ghét bỏ như bây giờ?

Nguy La nghe được tin này, vừa vui mừng cho Lương Ngọc Dung, lại vì bọn họ mà cảm khái.

Đời trước của Lương Ngọc Dung và Nguy Thường Dẫn có kết cục rất bi thảm, đời này lại có nhiều biến cố, bọn họ vẫn có thể thuận lý thành chương cùng nhau đi tới cuối đường, thật khiến người ta cao hứng.

Hôn kỳ của Lương Ngọc Dung và Nguy Thường Dẫn định vào tháng hai năm sau, thời gian có chút gấp, dù sao Nguy Thường Dẫn còn lớn hơn Triệu Giới nửa tuổi, mấy năm nay vì bệnh ở chân mà liên tục kéo dài, bây giờ cuối cùng cũng có được tức phụ nhi, Đại phu nhân hiển nhiên muốn sớm cưới người vào cửa, vì Phủ Anh Quốc Công khai chi tán diệp.

(1) Bất hiển sơn bất lộ thủy (不显山不露水) ý nói những người không bộc lộ rõ tài năng thực lực

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Vẽ mây họa mắt

Tính ra Lương Ngọc Dung và Nguy La cũng rất lâu rồi chưa gặp nhau.

Từ sau khi Nguy La gả cho Triệu Giới, liền không thể tự do tự tại như trước kia khi còn là cô nương, việc cần quản cũng nhiều hơn, dần tới ít qua lại với bạn thân chốn khuê phòng. Nhưng tình cảm của Lương Ngọc Dung và Nguy La không vì thế mà thay đổi. Bây giờ Lương Ngọc Dung đính hôn với Nguy Thường Dẫn, sau này Nguy La gặp nàng ấy còn phải gọi một tiếng “Tẩu tẩu”, vừa nghĩ tới gương mặt nhỏ nhắn của Lương Ngọc Dung cười mỉm, Nguy La thấy có chút không thuận miệng, cô nương kia cũng không biết đã cao hứng đến cỡ nào rồi.

Nguy La cười cười, ngồi sau bàn khám trai, đề bút viết thư.

Mặt mày vui vẻ, đôi mắt hạnh cong cong ngập nước hiện lên ý cười, cánh môi hồng hào phấn nộn rất hiếm khi vui vẻ như vậy. Triệu Giới đứng một bên nhìn, lại quảng cuốn trong tay xuống, chống cằm nhìn nàng: “Viết thư cho ai, sao lại cao hứng như vậy?”

Nguy La viết xong câu cuối, niêm phong thật tốt, cũng không gạt hân: “Viết cho Ngọc Dung. Mấy ngày này thời tiết tốt, muội muốn mời nàng ấy đi Thiên Phật Tự ngoài thành dạo một vòng, tiện đường làm lễ tạ thần”.

Triệu Giới thông thả “ừ” một tiếng, đuôi lông mày nhếch lên: “Sao ta không biết muội còn có nguyện vọng cần cầu? không ngại thì nói cho vi phu nghe một chút, Bỏ tất chưa chắc đã giúp được muội, nhưng vi phu có thể giúp muội hoàn thành tâm nguyện”.

Nguy La giao phong thư cho Kim Lũ, đi tới sau lưng hân nói: “Đại ca ca quên rồi sao? Lần trước Đại bá mẫu cầu nguyện ở Thiên Phật Tự, hy vọng chân Thường Dẫn ca ca có thể sớm ngày chữa lành, còn là huynh tiến cử đó, vì thế Đại bá mẫu mới có thể gặp được Thanh Vọng đại sư”.

Vừa nghe nàng nói như vậy, Triệu Giới liền nghĩ tới việc cũ, cười cười nói: “Tất nhiên còn nhớ. Bản vương chính là ở chỗ đó hôn nàng một cái”.

Nguy La thấy hân không đứng đắn, cũng không nói tiếp chuyện này nữa, chỉ tiếp tục huyền thuyên: “Ngọc Dung và Thường Dẫn ca ca đã định thân, thay Nguy gia dâng hương một chút, bái bái vài cái cũng không phải chuyện gì đáng trách, hơn nữa lâu rồi muội và nàng ấy không gặp nhau, muốn nhân cơ hội này trò chuyện một lát...”

Triệu Giới không hề bị lay động chút nào, hân không hứng thú với các hoạt động của nữ nhân, nhĩ tử trong nhà, hân nhéo má Nguy La nói: “Mới thành thân được mấy ngày, muội lại muốn ném vi phu đi ở cùng với người khác, không sợ ta không đồng ý sao?”

Nguy La từ sau ôm lấy cổ hân, gương mặt trắng nõn ghé ra trước, đôi mắt to ngập nước chớp chớp nhìn hân: “Huynh không đồng ý sao?”

Những lời này thật giáo hoạt, giống như chỉ cần hân không đồng ý, thì liền phạm phải tội ác gì tày trời vậy. Triệu Giới nén cười nói: “Ta có lý do gì để không thể không đồng ý với muội sao?”

Nguy La biết rõ hân muốn gì, nói như vậy không phải chỉ vì muốn nàng nịnh nọt hân sao. Vì vậy, Nguy La “Bep” một cái hôn lên mặt hân, giọng nói giòn giã vang lên: “Như vậy được chưa?”

Triệu Giới cười nhẹ: “không đủ thành ý”.

Nguy La đành phải lần mò xuống dưới, hôn lên môi hân, chần chờ hồi lâu, nàng mới ngậm lấy môi hân, học bộ dáng bình thường của Triệu Giới, chậm rãi mút vào. Dù sao Nguy La cũng là cô nương, da mặt mỏng, dễ xấu hổ, ngậm một lát đã thấy hai mang tai đỏ ửng cả lên. Nhưng Triệu Giới vẫn không nhúc nhích, đôi mắt phượng trầm tĩnh nhìn nàng, lại có chút ý cười trong mắt, giống như đang nói: “Chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?”

Nguy La nhắm mắt, lúc này nàng đành bỏ đi vẻ rụt rè, toàn tâm toàn ý nịnh nọt Triệu Giới. Nàng tưởng tượng môi Triệu Giới giống như một miếng bánh ngọt, cuốn vào trong miệng, từ từ thưởng thức. Cho tới khi nàng phát giác hồ hấp của Triệu Giới càng lúc càng nặng, cả mặt Nguy La đỏ bừng, buông hân ra, mặt hạnh mê man, ý xuân ngập tràn.

Nguyệt La nhìn Triệu Giới đầy mong đợi: “Muội có thể ra ngoài không?” Nếu không được nữa, nàng thật hết cách rồi.

Triệu Giới vươn tay ôm nàng lên trước người hắn, ôm eo nàng nói: “Vi phu có một ý...” Thấy gương mặt nhỏ của Nguyệt La đỏ bừng, hắn cúi đầu đụng lên trán nàng, ngón tay vuốt ve đôi môi nàng, ánh mắt thêm sâu.

Nguyệt La tất nhiên muốn hỏi: “Ý gì?”

Sau đó, nàng liền bị Triệu Giới đè dưới thân.

Trong thư phòng có thư án son son khắc cuộn mây, chỉ thấy Triệu Giới đoan chính ngồi sau bàn, y quan chỉnh tề, quả nhiên là phong thái quân tử. Nhưng nét mặt hắn lại có chút ẩn nhẫn...

Còn có thể nghe thấy giọng nói yếu ớt trách mắng: “Đây là ban ngày, lỡ có ai vào thì làm sao?”

Ánh mắt Triệu Giới u ám, trấn an nói: “không được bản vương cho phép, ai cũng không dám vào. Nếu ai tự tiện xông vào, bản vương liền giết hắn”.

Nguyệt La không lên tiếng nữa.

Trong thư phòng lớn bỗng nhiên thật yên tĩnh một lúc, rất lâu sau mới nghe Triệu Giới hít một hơi, khàn giọng nói: “A La, suýt nữa muội muốn mạng ta rồi...”

Ngoài cửa, Chu Cảnh và Dương Hạo đứng thẳng tắp nghiêm trang, nhìn chăm chú về phía trước. Bề ngoài hai người nhìn như bình tĩnh, thật ra trong lòng sớm không bình tĩnh nổi rồi, thầm nghĩ Vương gia và tiểu Vương phi cũng rất biết đùa, đang là ban ngày ban mặt, lại ở thư phòng, hai người này không nghĩ tới cảm nhận của bọn họ sao? trên trán hai người nhỏ từng giọt mồ hôi lớn, mặc dù oán thầm, nhưng cũng không dám đi vào quấy rầy.

*** **

Hôm sau, lúc ra cửa, Nguyệt La tức giận trừng mắt nhìn Triệu Giới một cái.

Hôm qua giúp hắn làm chuyện này xong, tới giờ miệng nàng vẫn còn đau. Cũng tại hắn, lại nghĩ ra được điều kiện này, không phải nàng chỉ muốn ra ngoài một lần sao, hắn lại hết như quân gia trông chừng kỹ càng. Có điều sáng hôm nay thái độ Triệu Giới cũng tốt, không chỉ tự mình dứt nàng ăn cơm, còn giúp nàng vẽ mày. Đương nhiên, Triệu Giới vẽ mày không tốt, quanh co khúc khuỷu như vẽ giun, hơn nữa còn thiếu chút đã tô đen mặt nàng rồi. Lúc Nguyệt La soi gương liền không khách khí cười to, lại kêu Kim Lũ lau đi vẽ lại, rồi nói với Triệu Giới: “Trước kia muội cho rằng không có gì Đại ca không làm được, bây giờ cuối cùng đã phát hiện ra chuyện huynh không thể làm rồi!”

Triệu Giới dùng hai ngón tay gõ lên ót nàng: “Nếu ta vẽ tốt, muội cần phải lo lắng mới đúng”.

Nguyệt La nghĩ thấy cũng phải, liền nhịn không được cười xì một tiếng.

“A La, từ lúc ngươi lên xe ngựa, trên mặt lúc nào cũng cười, rốt cuộc có chuyện gì khiến ngươi cao hứng vậy, nói với ta một chút?” Lương Ngọc Dung đi tới trước mặt nàng, ranh mãnh hỏi.

Nguyệt La nhìn Lương Ngọc Dung, cũng không vì lời nói cười nhạo của nàng ấy mà ngượng ngùng, dù sao lúc ở chung với Triệu Giới còn có lời xấu hổ muốn chết nào mà nàng chưa nghe qua chứ, sớm đã luyện thành da mặt dày như tường đồng vách sắt rồi. Nàng nói: “Ta có gì tốt chứ? Chuyện của ngươi và Thường Dẫn đại ca ta còn chưa hỏi đâu. Nghe nói hôm đó Thường Dẫn ca ca tự mình tới Phủ Bình Viễn Hầu, không rõ huynh ấy nói gì, nhưng lại khiến bá phụ bá mẫu thay đổi chủ ý nhanh vậy?”

Quả nhiên, gương mặt Lương Ngọc Dung ửng hồng, néo eo Nguyệt La một cái: “Ta... làm sao ta biết được? Phụ mẫu thương lượng hôn sự, ta chưa bao giờ được biết”.

Nguyệt La bán tín bán nghi nhìn Lương Ngọc Dung dò xét, sau cùng nàng ấy thật quá hóa giận, nhào tới bên người Nguyệt La, hai người cùng ngã vào thảm dệt kim thêu vân điều vân, loạn thành một đoàn, tiếng cười không dứt, chuyện này mới coi như xong.

Đến Thiên Phật Tự, Nguyệt La và Lương Ngọc Dung đi vào cửa chùa. Nhắc tới cũng kỳ quái, thường ngày Thiên Phật Tự đều là khách hành hương nhiều như mây, hôm nay lại vô cùng yên tĩnh, trong chùa còn có hai hàng thị vệ mặc xiêm y xanh đen, đeo nhuyễn giáp đứng gác, tăng nhân trong miếu cũng đi lại vô cùng nhẹ nhàng yên tĩnh, hình như trong Tự đang tiếp đãi khách quý quan trọng. Tiểu hoà thượng ngoài cửa vốn muốn ngăn bọn họ lại, nhưng sau khi biết được thân phận của Nguyệt La, liền do dự một lát, hai bên bên nào cũng không đắc tội được, đành nói: “Nhị vị nữ thí chủ, mời”.

Nguyệt La và Lương Ngọc Dung đi vào Đại hùng Bảo Điện, thấy một vị phụ nhân mặc đồ quý phái trang nghiêm quỳ trước tượng Phật, bà ta mặc xiêm y màu đỏ thẫm thêu hoa phù dung vàng trên tay áo, tóc búi lệch đơn giản, trên đầu có cài hai cây trâm mảnh như tơ khảm đá mắt mèo, chỉ cần nhìn bóng lưng cũng đoán chắc là một vị phu nhân tôn quý xinh đẹp. Phu nhân kia hướng tượng Phật bái ba bái, cô nương mặc xiêm y xanh bằng gấm Tô Châu, đi giày thêu hoa sen ở một bên đỡ phu nhân dậy, xoay người đi ra cửa.

Lúc này, ánh nắng ấm áp ngoài điện chiếu vào, Nguyệt La mới nhìn rõ dung mạo của người đó, không phải ai khác, chính là Ninh Quý Phi ở Trọng Hoa Cung.

Nguyệt La giật mình, vội lấy tư thái hậu bối thấy trưởng bối mà hành lễ, gọi một tiếng: “Quý phi nương nương”.

Lương Ngọc Dung đi theo cũng cùng hành lễ.

Ninh Quý Phi lớn tuổi hơn so với bọn họ, cũng trải qua nhiều chuyện hơn các nàng, làm việc vì thế cũng thành thực trầm ổn hơn, vì thế bà ấy cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, chỉ khẽ mỉm cười nói: “không nghĩ tới ở chỗ này cũng có thể gặp nhau, xem ra ta và Tĩnh Vương Phi rất có duyên với nhau”.

Ngụy La cup mắt, mỉm môi cười một tiếng: “Chuyện lần trước, đa tạ thuốc hay của Quý Phi nương nương, vết thương của thần mới có thể nhanh khỏi như vậy”. Dừng một lát, nàng lại nói tiếp: “Có điều thời gian này trong Phủ Tĩnh Vương có nhiều việc quần thân, nên không thể tự mình vào cung nói lời cảm tạ với Quý Phi nương nương, mong rằng nương nương không trách tội. Thần sai người đưa đến chặn giấy và nghiên mực Đoan Khê, khôngbiết Nương nương đã nhận được chưa?”

thật ra Phủ Tĩnh Vương cũng không có việc gì quá gấp, Ngụy La chỉ là tìm cớ mà thôi. Triệu Giới và Trần Hoàng Hậu đều không thích Ninh Quý Phi, nàng tất nhiên cũng sẽ không hướng khuỷu tay ra ngoài.

Ninh Quý Phi tươi cười đoan trang đứng mực: “Chuyện này thì có là gì? Cũng chỉ là một chai dược mà thôi, Tĩnh Vương Phi xinh đẹp như vậy, nếu lưu lại sẹo mới thực là đáng tiếc. Chỉ tiếc dược kia chỉ có một chai, sau khi bệ hạ ban tặng, ta đã dùng gần một nửa, không biết có đủ không?”

Ngụy La gật gật đầu, vẻ tươi cười không đổi: “đủ đủ, nương nương có tâm”.

Ninh Quý Phi gật gật đầu, cô nương bên cạnh lúc này mới có cơ hội hành lễ với Ngụy La, giọng nói mềm mại êm tai: “Hoàng tẩu”.

cô nương kia ngẩng đầu lên, ấn tượng nhất là đôi mắt sáng, trong mắt như sóng nước gợn nhẹ, thật giống mặt hồ trong suốt, tiếp theo là mũi ngọc tinh xảo, đôi môi anh đào nho nhỏ, quả là mỹ nhân hiếm có. Nhưng Ngụy La cũng không phải chú ý tới điểm này, nàng nghĩ tới tiếng “hoàng tẩu” kia, vậy hẳn là tần Vương Phi Triệu Chương mới lấy, tiểu cô nương nhỏ nhất của Phủ Định Quốc Công – Cao Uyển Nhi.

Ngụy La cũng không có ấn tượng mấy với vị cô nương này, có lẽ là vì nàng và Phủ Định Quốc Công không hay lui tới, chỉ nhớ rõ nàng ấy là một người tính tình nhu thuận, ôn hòa lễ độ.

Sau khi Ngụy La và Triệu Giới đính hôn không bao lâu, Triệu Chương quay đầu liền định ra hôn sự với Cao Uyển Nhi Phủ Định Quốc Công, thời gian thành thân còn sớm hơn bọn họ một tháng. Trong chuyện này không khỏi có ý so đo, chỉ là không nói toạc ra ngoài mà thôi.

Ngụy La đi với Ninh Quý Phi tới phòng khách ở hậu viện nói chuyện một lát, mới biết mấy ngày gần đây thân thể bà không khỏe, bây giờ mới có thể xuất cung tới đây bái lạy Bồ tát. Nàng quan tâm hỏi thăm vài câu, cũng không nói sẽ tặng dược liệu gì cho Ninh Quý Phi, dù sao ân tình của lộ thuốc kia đã trả, hơn nữa, Ngụy La cũng không muốn cùng bà ta qua lại.

Lúc rời khỏi Thiên Phật Tự đã là buổi trưa, mặt trời chói lọi, ánh nắng ảm áp, bình ổn vài phần lo lắng trong lòng.

Ngụy La chào Lương Ngọc Dung về Phủ Tĩnh Vương, hỏi hạ nhân tung tích Triệu Giới, biết hắn đang ở thư phòng, nàng liền đi đến thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Nước sôi lửa bỏng

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Thoạt đầu khi hạ nhân nói Triệu Giới ở trong thư phòng, Ngụy La cũng không nghi ngờ gì, nàng chỉ nghĩ hắn đang đọc sách hoặc xử lý công vụ, khôngngờ, lúc nàng đi vào thư phòng, đã thấy Triệu Giới ngồi trên ghế bành tiên bằng gỗ lim bọc tơ vàng, chân trái tùy ý vắt trên đùi phải, ông tay áo thêu hoa văn được cuộn lên, lộ ra cánh tay tinh trắng hữu lực, trong tay hắn cầm một khối chì đá nho nhỏ, vẽ vẽ gì đó lên cánh tay.

Lúc Ngụy La tới gần, mới nhìn rõ trên cánh tay hắn vẽ những đường nét tinh tế, đường cong dài ngắn dày mỏng không đồng nhất, những đường này nếu nhìn kỹ mới thấy có chút xiêu vẹo, lại có chút giống hoi sáng hắc về mây cho nàng.

“Đại ca ca đang làm gì?” Ngụy La lên tiếng hỏi.

Triệu Giới ngẩng đầu, đem khối chì đá kia để lại trên bàn gỗ lim, thấy nàng liền cười cười, giang hai tay nói: “Vẽ rồi? Cho vi phu ôm một cái”.

Ngụy La tiến lên, cũng nhu thuận chui vào trong lòng hắn, cho hắn ôm chặt lấy nàng, nhưng vẫn không quên việc nàng vừa thấy, chỉ chỉ mấy đường cong xiêu xiêu vẹo vẹo trên tay Triệu Giới, hỏi: “Chàng vẽ cái này làm gì?”

Triệu Giới ôm nàng ngồi lên chân mình, tay siết chặt vòng eo mềm mại tinh tế, lại cười nói: “không phải nàng chê ta về mảy không đẹp sao, nên mới muốn luyện tập tay nghề một chút, sau này về mảy thật đẹp cho nàng”.

Đúng là miệng lưỡi trơn tru! Ngụy La nhăn mũi, nhìn trái nhìn phải, cảm thấy hấn về mảy đường này so với lúc sáng đẹp hơn nhiều, liền tò mò hỏi: “Cả buổi chiều chàng đều luyện cái này sao? Sao chàng biết về thể nào thì hợp với ta?”

Triệu Giới giữ lấy cái cằm nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, để mặt nàng đối diện với mặt hấn, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve hàng mi nàng: “Chân mảy A La là chân mảy lá liễu, sao ta lại không biết được! Cũng chưa luyện được bao lâu, chỉ nửa canh giờ mà thôi”. hấn xử lý xong công việc, lại không có việc gì làm, nhớ tới bộ dáng ghét bỏ lúc sáng của Ngụy La, liền tâm huyết dâng trào, kêu Chu Cảnh mang chỉ đá tới, ban đầu luyện trên giấy Tuyên Thành, sau lại cảm thấy vẽ trên giấy dù sao cũng không chính xác như vẽ trên da người, sau đó hấn mới vẽ lên tay mình. Mới luyện được một chút, A La đã về rồi. Triệu Giới không bỏ qua nhìn ra được một chút không vui trong mắt Ngụy La, hấn cúi đầu hôn lên miệng nhỏ của nàng một cái: “Sao vậy, nhìn nàng không vui lắm? Là ai khi dễ A La nhà ta?”

Ngụy La không nghĩ tới hấn lại nhảy cảm như vậy, nàng cho rằng mình che giấu rất khá, tâm tình một chút cũng không để lộ ra ngoài đâu. Nàng ôm lấy cổ Triệu Giới, dấn vào lồng ngực hấn, nói: “Hôm nay thiếp đi Thiên Phật Tự dâng hương, gặp Ninh Quý Phi và Tề Vương Phi”.

Ngũ hoàng tử Triệu Chương bởi vì xử lý tốt chuyện đại hạn ở Tây Bắc mà năm trước đã được Sùng Trinh Hoàng Đế phong làm nhất đẳng thân vương, Cao Uyển Nhi Phủ Định Quốc Công gả cho hấn, tất nhiên trở thành Tề Vương Phi, thời gian trước cũng vừa được thái y chẩn ra có thai, nghe nói gương của Tề Vương Phủ bị người mang quả tới chúc mừng nhiều đến mức giẫm hư.

Bây giờ nghĩ lại, Ninh Quý Phi dẫn Cao Uyển Nhi đi Thiên Phật Tự thắp hương bái Phật, một mặt là vì thân thể bà ta, mặt khác hấn là vì đưa nhỏ trong bụng Cao Uyển Nhi đi.

Ngược lại, Triệu Giới chẳng có phản ứng gì lớn, một chút gọn sóng lo lắng cũng không có, chỉ “a” một tiếng: “Bọn họ nói gì với nàng?”

Ngụy La suy nghĩ một chút, không trả lời chi tiết, chỉ nói: “Cũng không có nói gì, chỉ thuận miệng hàn huyên vài câu. Ninh Quý Phi hỏi thương thể của thiếp lành chưa, thiếp liền cảm tạ bà ấy đã tặng Tô Cơ Tán. Thân thể bà ấy không tốt, nói vài lời liền ra về, tính tình Tề Vương Phi cũng không tệ, nói với thiếp vài lời”.

Ngụy La vừa nói vừa kêu Kim Lũ bên cạnh đi lấy chậu nước nóng, sau khi nước ấm đưa tới, nàng lấy khăn nhỏ nhúng ướt, nhẹ nhàng lau sạch mảy vết vẽ trên tay hấn, lại nói tiếp: “Ninh Quý Phi còn quan tâm hỏi han chàng vài câu”.

Triệu Giới cong cong môi như cười như không, lại nói: “Nàng trả lời như thế nào?”

Ngụy La cup mắt, hai hàng mi dài rậm như hai cây quạt nhỏ chớp chớp: “Tất nhiên là ta thành thật trả lời rồi, nói chàng tốt vô cùng”.

một lát sau, Ngụy La lau tay Triệu Giới cho khô, lại buông tay áo thêu vân của hấn xuống, ngẩng đầu nhìn hấn: “Tề Vương Phi nói cách đây không lâu Vĩnh An Vương Phímới sinh hạ một tiểu thể tử, sắp tới đầy tháng rồi, lúc đó muốn mời thiếp đi dự tiệc”.

Triệu Giới vừa hưởng thụ sự hầu hạ của Ngụy La, vừa ngậm cười nói: “Nàng nghĩ sao? Nếu không muốn đi, ta liền kêu người đưa một phần lễ qua đó, nàng cứ ở nhà là được”.

Ngụy La suy nghĩ một chút, nói: “Hay là ta đi thôi, dù sao nhân duyên của chàng kém như vậy, ta cũng nên giúp chàng lấy lại một chút. Nếu ta lại không đi nữa, trong Thịnh Kinh Thành này không ai muốn lui tới với chàng đâu”.

Mấy lời này thật không phải giả, nhân duyên Triệu Giới quả không tốt lắm. Trời sinh tính tình hấn lạnh lùng, không hợp tình người, ở trước mặt người khác vô cùng kiêu ngạo, có thể cười với ai một cái đúng là ban ân lớn rồi. Hơn nữa danh tiếng của hấn không tốt, lúc xử lý công vụ quả thật là thủ đoạn cay nghiệt, quả quyết vô tình, sớm đã bị người trong Thịnh Kinh Thành gọi là “Diêm Vương sống”. Ngoài trừ các đại thần ủng hộ hấn, giới quý tộc thế gia trong Thịnh Kinh Thành quả thật không muốn lui tới nhiều với Triệu Giới, sợ không cẩn thận liên chọc giận vị đại gia này, bị hấn ghi hận, sau đó cả một nhà lớn bé khó bảo toàn tính mạng.

Nếu Ngụy La đã gả cho Triệu Giới, tất nhiên không muốn để hấn gây thù quá nhiều, nàng lời kéo phu nhân các đại thần một chút, ít nhiều có thể vẫn hồi danh dự của hấn một ít, miễn cho thanh danh của hấn ngày một kém.

Mặc dù, thật ra sâu trong tâm, nàng cũng không thích ứng phó những trường hợp hư tình giả ý thế này.

*** **

Đến ngày mừng đầy tháng của tiểu thể tử phủ Vĩnh An Vương, Ngụy La và Triệu Giới cùng nhau đi đến Phủ Lục hoàng tử.

Trước kia Vĩnh An Vương Phi sinh được hai nữ nhi, bây giờ cuối cùng cũng có một nhi tử, phu thê hai người vô cùng coi trọng đứa con này, tổ chức một buổi tiệc rượu lớn, mời trọng thần trong triều và con cháu thế gia tới dự, quang cảnh vô cùng náo nhiệt, vừa vào phủ liền có thể cảm nhận được niềm vui tràn đầy.

Xe ngựa dừng ở cổng trong, Kim Lũ đỡ tay Ngụy La giúp nàng xuống xe, nàng vừa ngẩng đầu liền thấy Tề Vương Phi Cao Uyển Nhi mặc xiêm y nguyệt sắc thêu hoa phù dung và giày bồi tử viên hoa, bên cạnh là một cô nương mặc váy ngắn màu vàng mùa thu – đúng là Cao Tình Dương. Cao Tình Dương và Cao Uyển Nhi là quan hệ đường tỷ muội, bây giờ vừa lúc chạm mặt, đi cùng nhau cũng là hợp tình hợp lý, chỉ là nhìn bộ dáng Cao Tình Dương có vẻ cũng không quá thân cận với vị đường tỷ này.

Cao Uyển Nhi đang nói chuyện với Cao Tinh Dương thì nhìn thấy Ngụy La, vội vàng tươi cười, chờ Ngụy La đi tới gần liền nói: “Hoàng tẩu, muội còn mới nói đến tẩu đây, không ngờ đã thấy tẩu ngay rồi, xem ra thật không nên nghị luận sau lưng người khác”.

Cao Uyển Nhi trời sinh đã có bộ dáng luôn tươi cười, gương mặt tròn, mắt hạnh, có chút đáng yêu. Nếu không phải lập trường của họ không đồng nhất, Ngụy La hẳn có thể làm bạn với nàng ta.

Ngụy La khách khí chào hỏi: “Mọi người đang nói cái gì về ta?”

Cao Uyển Nhi cố tình nhìn nhìn phía sau Ngụy La, thấy Triệu Giới không có cùng đi tới, hí mắt cười nói: “Muội nói chuyện luôn nhanh mồm nhanh miệng, hoàng tẩu không cần đề trong lòng”. Nàng ta kéo tay Ngụy La, vừa đi vào nội viện vừa nói: “Muội chỉ là cảm thấy tỷ và Tĩnh Vương khác biệt quá lớn, Tĩnh Vương lãnh khốc vô tình như vậy, tỷ thoát nhìn lại là người bình dị gần gũi, lại có chút yếu ớt mềm mại, giống như chỉ cần hơi mạnh tay liền vỡ, muội lo lắng Tĩnh Vương bắt nạt tỷ”.

Bình dị gần gũi – đây là lần đầu tiên có người hình dung Ngụy La như vậy. Nàng liếm mắt cười cười, giọng nói nhẹ nhàng: “Tĩnh Vương ca ca đối với ta rất tốt”.

Cao Uyển Nhi tất nhiên không tin, còn cho là Ngụy La vì giữ mặt mũi cho Triệu Giới mới nói vậy, huống gì có ai lại đi công khai nói với người ngoài là phu quân mình không tốt cơ chứ? Đây không phải là tự đánh vào mặt mình sao.

Cao Uyển Nhi cũng không đem lời nói của Ngụy La để trong lòng, đoàn người cùng đi vào phòng khách.

Vĩnh An Vương Phi dẫn một đám mệnh phụ phu nhân hành lễ với Ngụy La và Cao Uyển Nhi, lại mời hai người họ ngồi ở ghế trên, thái độ vô cùng khiêm tốn hòa nhã. Dù sao Vĩnh An Vương cũng là vương gia khác họ, năm đó vì theo Hoàng Thái tổ tranh đoạt quyền vị mà được phong Vương, tới bây giờ cũng đã qua rất nhiều năm, trong tay chẳng còn bao nhiêu thực quyền, chỉ còn lại cái danh rỗng mà thôi. Vì thế Vĩnh An Vương Phi đối đãi với nữ quyền của các Thân Vương vô cùng dễ tâm, một phần cũng không thiếu.

Vĩnh An Vương Phi nói: “Nhị vị vương phi địa vị cao quý lại tự hạ mình quang lâm tề phủ đã là phúc khí của Bảo nhi”. nói xong, bà lại kêu ma ma ôm tiểu thế tử ra, mím môi cười nói: “Đứa nhỏ này vừa sinh ra đã bệnh một trận, vô cùng yếu ớt, nhị vị Vương phi không trách hấn khóc nháo ồn ào là tốt rồi”.

Cao Uyển Nhi ở trước mặt người khác luôn bày ra bộ dáng đoan trang hiền thực, hoàn toàn không có chút bộ dáng tinh quái nào: “Sao có thể như vậy được, ta rất thích tiểu hài tử”.

Lúc ma ma ôm tiểu thế tử tới, Ngụy La nhìn qua, bộ dáng đứa nhỏ tinh xảo đáng yêu, mắt to tròn vo, môi phấn mềm mềm, còn có cái mũi xinh xắn, khó trách Vĩnh An Vương Phi vừa nhìn thấy hấn liền cười, thật là đứa bé khiến mọi người yêu thích.

Cao Uyển Nhi yêu thích đến không buông tay, ôm đứa nhỏ vào ngực dỗ rồi lại dỗ: “Đứa nhỏ này có đôi mắt thật đẹp, không biết sau này hài tử của ta có thể xinh đẹp bằng một nửa hấn không”.

Cao Uyển Nhi thành tâm sớm hơn Ngụy La một tháng, bây giờ đã chẵn ra được là đang mang thai.

Vĩnh An Vương Phi lấy lòng nói: “Hài tử của Vương Phi và Tề Vương tất nhiên là anh kiệt long phụng trong loài người”.

Cao Uyển Nhi cười cười, không nói đúng sai.

“Hoàng tẩu, tỷ cũng nhìn một chút đi, hấn cười lên rất đáng yêu”. Cao Uyển Nhi ôm đứa nhỏ tới trước mặt Ngụy La.

Ngụy La để chén trà nhỏ xuống, cũng không muốn quết đi mặt mũi của Cao Uyển Nhi, nàng đưa tay sờ sờ gò má đứa bé. Nào biết tiểu gia hỏa này lại nắm lấy ngón tay nàng, bàn tay nhỏ nắm thành quả đấm, “y y nha nha” rồi ngậm vào trong miệng.

Ngụy La giật mình, vô thức rút tay về.

Vĩnh An Vương Phi vội ôm đứa nhỏ lại, chê cười nói: “Bảo nhi hình như rất thích Tĩnh Vương Phi”.

Ngón tay Ngụy La dính nước miếng của đứa nhỏ, cũng không nói gì: “không có gì đáng ngại, hấn còn nhỏ”. Kim Lũ cầm khăn lau tay cho nàng, Ngụy La bất giác nghĩ tới, bộ dáng hài tử của nàng và Triệu Giới sẽ như thế nào? Trước kia nàng cũng không nghĩ tới chuyện này, dù sao hai người cũng mới vừa thành thân, bây giờ lại thấy qua đứa nhỏ, còn có Cao Uyển Nhi đang mang thai, khó trách nghĩ ngợi nhiều hơn một chút.

Sau đó, Vĩnh An Vương Phi sai người ôm tiểu thế tử về phòng, bà dẫn Ngụy La và Cao Uyển Nhi cùng mọi người đi hậu viện thưởng mai.

Trong Vĩnh An Vương Phủ có một mai viên, hoa mai nở sớm hơn so với các nhà khác, bây giờ mới chỉ vừa vào đông, nhưng hoa trên cây đã lần lượt nở rộ, phủ đầy trên cành.

đi dạo một vòng, Vĩnh An Vương Phi lo lắng mọi người bị lạnh, liền đề nghị mọi người vào trong lầu các nghỉ ngơi một lát.

không quá nửa ngày, Ngụy La liền để lại ấn tượng vô cùng tốt trong lòng các mệnh phụ phu nhân này, nàng không kiêu ngạo, không nóng nảy, có tri thức, biết lễ nghĩa, lại thông tuệ tinh tế, chiếm được không ít hảo cảm của mọi người. Chỉ là có người không khỏi thờ dãi, cô nương tốt như vậy, lại gả

cho “Diêm vương sống” Tỉnh Vương, cũng không biết đang sống trong cuộc sống dầu sôi lửa bỏng thế nào.

Tác giả có lời muốn nói:

Đề cử với mọi người cổ ngôn ngọt văn của hảo bằng hữu, vô cùng mạnh! Văn án viết ra cũng khá tốt, ngọt ngào lại mềm mại, bảo đảm hay!

Hoan nghênh mọi người vây xem~

Sống hai mươi năm ở thế kỷ 21, Chu Bảo Nhi cũng chưa từng gặp qua người nào bị tâm thần phân liệt.

không nghĩ tới lúc xuyên qua lại gặp một vị hoàng đế hai mặt?

một là phong lưu không điểm dừng, nhưng lại đối xử ôn hòa với nàng.

một nhân cách khác lại lạnh lùng nghiêm túc, hết lần này tới lần khác công kích đối tượng của nàng.

Có đôi khi, Chu Bảo Nhi thà rằng đây là hai người mới tốt!

- - ồ? Đợi chút! Hình như Hoàng đế thật sự là hai người Σ (° △ °|||)

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 134: Ai nói Tỉnh Vương đối xử không tốt với Tỉnh Vương Phi

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Ngụy La tất nhiên không biết suy nghĩ trong lòng những phụ nhân này, nàng nghe nói hôm nay Phủ anh Quốc Công cũng tới làm khách, người tới chúc mừng là Đại lão gia Ngụy Mân và Ngũ lão gia Ngụy Côn, Ngụy Thường Dân và Ngụy Thường Hoàng cũng cùng tới, không biết lát nữa có thể gặp họ một chút không.

Ngụy La tuy mới xuất giá không lâu, nhưng cuối cùng vẫn là lớn lên bên cạnh bọn họ từ nhỏ, mấy ngày không gặp, trong lòng liền thấy nhớ.

Có điều Vĩnh An Vương Phi vô cùng nhiệt tình, không chỉ kêu nha hoàn mang điểm tâm trái cây, còn mời nàng và Cao Uyển Nhi cùng nhau đánh mã điếu (cũng gần như là tiền thân của mặt chược). Ngụy La thật sự không có hứng thú, bây giờ, chuyện có thể kích thích sự hứng thú của nàng chỉ có hai chuyện, một là chuyện của Triệu Giới, hai là chuyện trong nhà. Huống hồ nàng cũng chưa từng đánh mã điếu, chung quy vẫn cảm thấy đây là việc chỉ có những phụ nhân thích nói này nói nọ mới có thể làm, vừa đánh mặt chược vừa đàm luận thị phi chuyện nhà người khác. Vì vậy, nàng liền lắc đầu nói: “Mọi người đánh đi, ta ở một bên nhìn thôi.

Cao Uyển Nhi đã ngồi vào bàn gỗ mạ vàng, nghe Ngụy La nói vậy liền nhìn nàng nói: “Nhìn thôi cũng không có ý nghĩa gì, Hoàng tẩu tới chơi cùng với bọn muội đi, muội chơi cái này cũng khá lợi hại đó”.

Ngụy La cười cười: “thật sao? Nếu vậy thì ta đây lại càng không dám chơi, nếu ta thua người, người là tẩu tẩu này cũng thật mất mặt”.

“Cái này có gì đâu? Muội nhường tẩu là được rồi”. Cao Uyển Nhi liền kéo Ngụy La ngồi xuống bàn, một ván bốn người, trừ Cao Uyển Nhi và Ngụy La ra, hai người khác lần lượt là Vĩnh An Vương Phi và Cao Tĩnh Dương.

Mã điếu có tổng cộng bốn mươi quân bài, có Thập Vạn quán, Vạn Quán, có các quân bài hình chữ nhật cùng các đồng xu với bốn màu khác nhau, mỗi người lấy trước tám quân, thay nhau ra bài, đại thắng tiểu, cuối cùng đánh bại nhà cái thì coi như thắng. Cao Uyển Nhi rất may mắn, ván đầu tiên nàng ấy là nhà cái, Vĩnh An Vương Phi cố tình nhường nàng ta, Ngụy La lại không biết chơi thế nào, chỉ có một mình Cao Tĩnh Dương chặn đường đánh của nàng ấy, cuối cùng tất nhiên nhà cái Cao Uyển Nhi thắng.

Cao Uyển Nhi vừa thu đồng xu, vừa cười nói: “Đây là lần đầu hoàng tẩu chơi đúng không? Muội thấy tẩu chơi có chút không quen tay”.

Ngụy La vẫn thành thật gật đầu nói: “Trước kia ta chưa từng chơi cái này”.

Cao Uyển Nhi bỏ xuống hai đồng xu lớn, những người khác tất nhiên cũng phải bỏ xuống theo, Ngụy La cảm thấy không có gì, Vĩnh An Vương Phi lại thấy có chút đau da đầu thịt. Hiện tại nữ nhân trong phủ mỗi tháng đều có một khoản mức chi tiêu nhất định, cho dù là Vương phi cũng như vậy, huống gì Vĩnh An Vương Phủ - bề ngoài vẻ vang, bên trong lại là thế gia túng quẫn xuống dốc, thu nhập không được mấy đồng, chơi được vài ván, Vĩnh An Vương Phi đã lui xuống đôi người.

Ngụy La dần tìm được cảm giác, nàng vốn dĩ thông minh, học gì cũng rất nhanh, tình thế liên chuyển qua hướng có lợi cho nàng. Sau khi Ngụy La thắng liền ba ván, sắc mặt Cao Uyển Nhi bắt đầu có chút cuồng cuồng.

một ván cuối cùng, Cao Uyển Nhi kêu nha hoàn bỏ tất cả đồng xu xuống bàn, trong đó có một khối ngọc bích hình cá nhỏ, một đôi vòng tay phi thúy và một viên nam hải trân châu. Nàng ta nói: “Nếu hoàng tâu có thể thắng ván này, những vật này đều tặng cho tâu”.

Ngụy La vốn không muốn chơi tới cùng, nàng cũng không hiềm lạ những thứ này, nhưng lại nghĩ tới lúc trước nàng cũng thua bạc, lại ngồi lại nói: “Được, vậy tâu chỉ chơi một ván cuối này thôi”.

Ván cuối cùng Ngụy La là nhà cái, nàng ngồi bên cạnh Cao Tinh Dương, nàng ấy chơi cũng rất tốt, có hai lần đến lúc mấu chốt đều đến phiên Cao Tinh Dương ra bài, nàng ấy đều ra bài nhỏ, Ngụy La cũng dễ dàng liền chặn lại được. Ván này hiển nhiên cũng là Ngụy La thắng, Cao Uyển Nhi có chút oán giận nói: “Tinh Dương tỷ, sao tỷ ra bài nhỏ như thế chứ? Rốt cục tỷ cùng phe với ai hả?”

Cao Tinh Dương đưa đồng xu cho Ngụy La, thông dong nói: “Lúc ấy trong tay tỷ chỉ có bài nhỏ”.

Ngụy La thắng đầy túi, nàng nghiêng đầu nhìn Cao Tinh Dương bên cạnh, trước kia nàng cho rằng cô nương này là muội muội của Cao Đan Dương, cũng không để tâm xem nàng ấy thế nào. Bây giờ xem ra, dung mạo Cao Tinh Dương không thua kém Cao Đan Dương chút nào, làn da trắng nõn nà, mặt trái xoan, má anh đào, thậm chí còn đẹp hơn Cao Đan Dương một bậc.

Ngụy La lục lọi suy nghĩ trong đầu một phen, nàng nhớ lúc sinh thần sáu tuổi của Triệu Lưu Ly, nàng và Lương Ngọc Dung chơi ở Tân Nhạn Lâu, trong đó có một tiểu cô nương dùng đậu phộng bày “Chim nhạn bay về phương Nam”. Lúc đó Lương Ngọc Dung cầm đi mất một ít, nàng ấy tức giận trừng mắt nhìn các nàng, lúc đó các nàng liền quen biết nhau, có điều từ đó về sau vẫn chưa có dịp gặp lại mà thôi.

Sau đó mọi người tản đi, có người ném thẻ uống rượu làm thơ, cũng có người ngắm hoa tán gẫu. Cao Tinh Dương muốn chơi ném thẻ, Ngụy La lại muốn đi gặp Ngụy Thường Hoàng, hai người liền cùng nhau đi xuống lầu. Lúc đi xuống, Ngụy La nói với Cao Tinh Dương: “Cao tiểu thư, vừa rồi vì sao cô phải nhường ta?”

Cao Tinh Dương quay đầu lại, hơi kinh ngạc.

Ngụy La tươi cười xán lạn nói: “Lúc này ta mới thấy được, trong tay cô có Vạn vạn quán nếu cô lấy quân này ra, ta chưa chắc có thể thắng”. Ngụy La nói “chưa chắc có thể thắng” mà không nói “không thể thắng”, là vì nàng cũng rất có lòng tin với bản thân.

Cao Tinh Dương trầm mặc một lát, cũng không có ý giải thích: “Vương phi nhìn lên bài của tiểu nữ?”

Ngụy La lắc đầu, nàng cũng không làm chuyện bản thủ như vậy: “Vừa rồi lúc cô thả bài xuống đồng bài, ta có lưu ý một chút, trùng hợp thấy được quân này”.

Sắc mặt Cao Tinh Dương tốt hơn một chút, bỗng chốc, nàng ấy liếm mắt nói: “Tiểu nữ chẳng qua chỉ thấy đây là lần đầu Vương Phi chơi mã điệu, vẫn nên nhường ngài một chút”.

Ngụy La thật thích đáp án này. Lúc đầu Cao Uyển Nhi nói muốn nhường nàng, nhưng đánh rồi thì lại quên mất, chỉ lo bản thân vui vẻ. Nhưng người yên lặng nhường cho người khác như Cao Tinh Dương thường ít gặp, ít nhất chứng minh được người này rất cẩn thận, lại an phận, không thích tranh giành.

Ngụy La và Cao Tinh Dương đi xuống dưới lầu, dưới tàng cây mai cách đó không xa có vài vị tiểu thư vây quanh thành một vòng tròn, lại có bình sứ thành hoa để ném tên đặt trên bàn hoa văn hình li ngay giữa trung tâm. Ngụy La nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, tinh thần liền tỉnh táo hẳn, chỉ thấy Ngụy Thường Hoàng ngồi ở một bên gốc mai, dựa vào thân cây, xung quanh mai rụng là tả, cánh hoa như mưa, trong tay hắn cầm một mũi tên lông vũ, nhắm ngay miệng bình, giờ tay lên liền dễ dàng ném vào trong bình.

Xung quanh có nhiều tiểu cô nương vụng trộm nhìn hắn, nhưng hắn một chút đáp lại cũng không có, vẻ mặt thong dong thản nhiên. Chính vì cổ khí chất cao lãnh này của Ngụy Thường Hoàng mới càng khiến các cô nương say mê, hắn càng không để ý tới người ta, người ta lại càng muốn trêu chọc hắn.

Nhưng từ trong xương cốt quý nữ thế gia cũng có phần rụt rè thận trọng, hơn nữa đều là những người được giáo dưỡng từ nhỏ, cho dù muốn trêu chọc hắn, cũng chỉ dám vụng trộm nhìn thêm nhiều lần mà thôi.

Ngụy Thường Hoàng vừa ngẩng đầu nhìn thấy Ngụy La ở ngoài lầu các, con mắt hắn sáng ngời, nói với nhi tử Lại Bộ Thị Lang: “Xin lỗi ta phải rời đi một lát”.

Nhi tử Lại Bộ Thị Lang không để hắn đi, nhất định bắt hắn chơi cho xong ván này, Ngụy Thường Hoàng nhú nhú mày, trong tay hắn còn ba mũi tên, Ngụy Thường Hoàng tức giận ném cả ba mũi tên vào trong bình. Người xung quanh còn chưa lấy lại tinh thần, hắn đã xoay người rời đi.

Ở bên kia Ngụy La đang muốn đi lên phía trước, lại không biết từ đâu có một bóng dáng vàng nhạt bất ngờ lao ra, đến trước mặt Ngụy La, thở hổn hển: “Ngụy La, người đứng lại!” không đợi Ngụy La phản ứng, nàng ta giờ tay đánh lên người Ngụy La.

Ngụy La nghiêng đầu, đáp lại ánh mắt đỏ au đầy giận dữ của Lý Tương.

Cả người Ngụy La theo bản năng lui về phía sau, Cao Tình Dương nhanh tay lẹ mắt nắm lấy tay Lý Tương, nhủ mảy: “Lý Tương, ngươi nổi điên cái gì?”

Bữa tiệc hôm nay không có mời người của Phủ Nhữ Dương Vương, nhưng Lý Tương cứng rắn xông vào, hạ nhân cũng không dám cản, liền nhắm mắt mở một mắt cho nàng ta đi vào.

Lý Tương hình như bị chuyện gì đó kích thích, oán hận nhìn Ngụy La chăm chăm: “Có phải là ngươi làm không? Nhất định là ngươi giật dây Tĩnh Vương biểu ca, kêu huynh ấy hãm hại phụ thân ta, phụ thân ta giờ đang ngồi tù, sinh tử chưa rõ, ngươi vui mừng lắm sao?”

Nàng ta nói mê sảng cái gì chứ? Mặc dù Ngụy La không biết nội tình của chuyện này, nhưng chuyện Triệu Giới muốn làm, nàng chưa bao giờ xen vào. Mặt Ngụy La không đổi sắc nhìn Lý Tương, lạnh lùng hỏi: “Phụ thân ngươi ở tù, có liên quan gì tới ta?”

Về mặt Lý Tương có chút điên cuồng, không quan tâm ngó ngang gì, nói: “Sao lại không có quan hệ? Phụ thân ta bị oan, ông ấy không tư tàng binh khí, càng không có tâm mưu phản, nhất định là Tĩnh Vương biểu ca cố ý hãm hại ông. . .”

Nhữ Dương Vương giấu lượng lớn binh khí ở Nam Sơn Châu Xương, bị Tri phủ lục soát được, tang vật đều thu lại, bây giờ đang áp tải về kinh, chờ Sùng Trinh Hoàng đế xử lý. Người của Lý gia cũng mới nhận được tin hôm qua, Lý Tương không biết nghe được từ đâu, nhất định cho rằng Tri phủ Từ Châu là người của Triệu Giới, đây đều là mưu kế của Ngụy La và Triệu Giới. Vì thế nàng ta vừa biết được Ngụy La ở Vĩnh An Vương Phủ liền xông tới đây.

Nàng ta vừa nói, vừa đưa một tay nắm lấy Ngụy La, bộ dáng như bà điên muốn liều mạng với nàng. Cao Tình Dương không khống chế nổi Lý Tương, cũng may Ngụy Thường Hoảng kịp thời chạy tới, giữ chặt lấy cô tay nàng ta, dùng sức quăng nàng ta xuống đất, lạnh lùng sáng giọng nói: “Điên khùng, nói năng bậy bạ!”

Đầu Lý Tương vừa vịn đập trúng một bên chậu hoa, chậu hoa phát ra tiếng nứt, trán nàng ta cũng rách một lỗ, máu chảy ròng ròng.

Nha hoàn của Lý Tương đỡ nàng ta dậy, vừa khóc vừa khuyên chủ tử: “Tiểu thư, chúng ta về thôi. . .” Đứng ở chỗ này làm mất mặt.

Lý Tương bị đánh ngã như vậy, đầu óc quả thật có tỉnh táo hơn một chút, nàng ta đứng lên, lung lay lão đảo, tức giận nhìn Ngụy La và Ngụy Thường Hoảng: “Các ngươi chờ xem, ta đi cầu Hoàng Hậu Nương Nương, phụ thân ta nhất định sẽ không có chuyện gì”.

Nàng ta hùng hổ đến, lại hung hăng đi, cho tới khi thân ảnh đi xa, người khác vẫn còn đứng sững sờ.

*** ** *

Gây ra động tĩnh lớn như vậy, tất nhiên không giấu được Triệu Giới.

Vĩnh An Vương Phi mời Ngụy La tới phòng khách, lại hành lễ nhận tội với nàng, về mặt ấy này: “Là thần trị gia không nghiêm, mới để người khác mạo phạm Vương phi, mong rằng Vương phi không trách tội. . . Thần đã sai người mời đại phu tới bắt mạch cho Vương phi, miễn cho ngài bị kinh sợ”.

thật ra Ngụy La không có việc gì, có Cao Tình Dương giúp đỡ, còn có Thường Hoảng ở trước cản cho nàng, Lý Tương căn bản không làm nàng bị thương.

Nhưng nàng có chút hiếu kỳ, Nhữ Dương Vương đã xảy ra chuyện gì? Triệu Giới rất hiếm khi nói chuyện trong triều với nàng, Ngụy La cũng không biết nhiều, nếu không phải Lý Tương chạy tới trước mặt nàng nói cho nàng biết, nàng còn không biết chuyện này đâu.

Vĩnh An Vương Phi sai người xử phạt nô bộc giữ cửa hôm nay, lại để đại phu bắt mạch cho Ngụy La, bảo đảm Ngụy La không có chuyện gì, bà ta mới có thể thở phào một hơi.

một người tàn nhẫn vô tình như Tĩnh Vương, nếu biết Tĩnh Vương Phi xảy ra chuyện trong phủ Vĩnh An Vương, vậy một nhà trên dưới mấy trăm miệng cũng đừng hòng sống sót.

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Vĩnh An Vương Phi và Cao Uyển Nhi đều không ngờ tới, Triệu Giới lại đích thân đến.

Chắc hẳn Triệu Giới mới từ bên ngoài về, còn chưa kịp hồi phủ, hần mặc cẩm bào màu xanh đen viền vàng thêu hoa văn li cuộn, ngang hông đeo ngọc bội hình móc câu, mặt lạnh giống như pho tượng phán quan, trên người đầy sương hàn, Triệu Giới đứng ở cửa phòng khách, không cần mở miệng liền khiến các phụ nhân sợ tới mức không dám thở mạnh. Đôi mắt đen của hắn nhìn một vòng trong phòng, dừng lại trên người Ngụy La, rồi cất bước đi về phía nàng.

Lúc này Vĩnh An Vương Phi mới hoàn hồn, gấp gấp dẫn mọi người hành lễ: “Thần thiếp tham kiến Tĩnh Vương Điện hạ”.

Triệu Giới không để ý tới.

Mọi người xung quanh cho là hắn nổi giận, hoặc là một cái tát chết Ngụy La, dù sao sắc mặt hắn lúc này quả thật chẳng đẹp chút nào.

Cao Uyển Nhi nhìn không được mở miệng: “Chuyện này cũng không thể trách hoàng tẩu được, là vị Lý tiểu thư kia hung dữ xông tới, nói rất nhiều lời mê

sáng, còn mạo phạm hoàng tẩu...”

Chớp mắt tiếp theo, Cao Uyển Nhi liền ngậm miệng.

Bởi vì Triệu Giới đi tới trước mặt Ngụy La, bàn tay lớn nhẹ nhàng đỡ lấy mặt nàng, cẩn thận, đau lòng hỏi: “Lý Tương tát nàng sao?”

Ngụy La gạt đầu, đôi mắt to ướt sũng ngẩng lên nhìn hắn: “Nhưng mà có Thường Hoàng và Cao tiểu thư giúp thiếp, nàng ta không đánh tới”. Nhớ tới lời Lý Tương nói, Ngụy La nắm lấy cổ tay hắn, chớp chớp mắt nói: “Chúng ta về nhà rồi nói”.

Triệu Giới gạt đầu. Lúc hắn tới trời bên ngoài đang mưa, mưa không lớn nhưng lại có chút lạnh, hắn lo Ngụy La bị lạnh nên cởi áo khoác lông đen trên người xuống khoác lên người nàng, cột dây lụa lại, động tác vô cùng nâng niu, lúc đi ngang qua Vĩnh An Vương Phi, hắn nói: “Hôm nay đa tạ quý phủ khoản đãi, bản vương và Vương Phi cáo từ ở đây”.

Vĩnh An Vương Phi và Cao Uyển Nhi đều sững sờ, Vĩnh An Vương Phi quý gối nói: “Cung tiễn Tĩnh Vương Điện Hạ, cung tiễn Tĩnh Vương Phi Điện Hạ”.

Ai nói Tĩnh Vương không đối tốt với Tĩnh Vương Phi chứ? Đây thật sự là quá tốt rồi.

Cao Uyển Nhi nhìn bóng lưng hai người rời đi, tâm tình có chút phức tạp.

Triệu Giới tự mình cầm một cái dù giấy hai lớp, một tay giữ eo Ngụy La, cái ô che phần lớn người nàng, nghiêng về một bên, đầu vai Triệu Giới vì thế bị nước xối ướt. Ngụy La cũng cảm thấy được, nâng đầu ô về bên phía hắn, nhưng đầu ô không được, cũng không biết Ngụy La nói gì đó, lúc này hắn mới dịch ô về phía mình một chút, nhưng phần lớn vẫn che cho nàng. Giống như trong tay hắn đang ôm bảo bối, không muốn để nàng bị ướt mưa, không muốn để nàng bị lạnh, cũng không thể để nàng chịu chút tỳ khuất nào.

Cao Uyển Nhi nhớ tới hành động hôm nay của Lý Tương, lại nhớ tới những lời nàng ta nói, khăn lụa trong tay không tự chủ bị siết chặt.

Tác giả có lời muốn nói:

Về phong hào của Triệu Chương, hôm qua có chút lỗi, đa tạ mọi người đã chỉ ra, đã sửa lại ~

Người mẫu chốt của Lý Gia đã nhận lồng đựng com, khẩu vị cũng tương đối khá ~ ($\geq \nabla \leq$)/~

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: A La thật là thông tuệ

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Trở về Phủ Tĩnh Vương, Ngụy La đem tất cả chiến lợi phẩm thắng được hôm nay để lên bàn tròn bằng gỗ từ đàn khắc hoa văn sư tử chơi bóng, trong đó có vài nén bạc, thỏi vàng, ngọc bội, vòng tay và vài viên trân châu. Cao Uyển Nhi tiêu tiền như nước, trong đồng đồ này hơn phân nửa là của nàng ấy. Ngụy La đem vàng bạc thưởng cho nô tài trong Chương Đài Viện, đem ngọc bích cá nhỏ thưởng cho Kim Lũ, vòng tay phi thúy thưởng cho Bạch Lam, còn dư lại vài viên trân châu, nàng thấy chất lượng cũng không tệ lắm, liền nói với Kim Lũ: “Sai người mài thành phần đi, vừa đúng lúc trân châu ngọc dung tán của ta dùng sắp hết rồi”.

Kim Lũ gạt đầu, lặng lẽ dò xét nhìn Triệu Giới một cái, thấy sắc mặt hắn không tốt, rõ ràng là có chuyện muốn nói với Ngụy La, nàng ta liền thức thời lui xuống: “Chờ mai làm xong nô tỳ sẽ mang tới cho Vương phi xem”.

Ngụy La nói được. Bọn nha hoàn lui xuống, nàng mới nhìn Triệu Giới đang ở một bên, suy ngẫm một chút, lại ôm lấy hắn từ phía sau: “Chuyện hôm nay Lý Tương nói đều là thật sao?”

Triệu Giới nắm lấy tay nàng, tí mí không rời, sắc mặt hắn vẫn không tốt lắm “Nàng ta nói gì với nàng?”

Hai tay Ngụy La quần quýt lấy cổ hắn, mặt nàng dán lên mặt hắn, bình tĩnh từ từ nói: “Nhữ Dương Vương có tâm mưu nghịch, tư tàng binh khí, bị Tri Phủ Từ Châu lục soát được, bệ hạ muốn xử lý ông ta”. nói xong, nàng dừng lại một chút, chớp chớp đôi mắt to: “Lý Tương nói là chàng hăm hại Nhữ Dương Vương, còn nói là do ta xúi giục chàng nữa”.

Triệu Giới kéo nàng tới trước mặt hắn, nâng gương mặt nhỏ của nàng lên: “Nàng cảm thấy, là bản vương cố tình oan uổng ông ta sao?”

Đôi mắt Ngụy La trong trẻo vô cùng, trong vắt, trong suốt, rõ ràng là gương mặt hồn nhiên vô hại, vậy mà từ cái miệng nhỏ nhắn lại nói ra những lời thật vô tình: “Nhữ Dương Vương nắm trong tay quân đội hùng hậu, lại thông đồng làm bậy với Ngũ hoàng tử, Hoàng đế sớm đã kiêng kỵ ông ta, nhưng ông ta lại không biết thu liễm, cây to đón gió, coi như chàng không thu thập hân, Bệ hạ cũng sẽ xử lý hân. Cho dù oan uổng thì thế nào? Nếu việc này mà do ta đứng sau giựt dây, ta còn cảm thấy tội danh này còn nhẹ, cần phải đem Lý gia và Ngũ hoàng tử bắt gọn một lưới mới đúng”.

nói quá nhiều rồi. Ngụy La nín thở, chợt dạ nhìn nhìn dò xét Triệu Giới một cái, đôi mắt đen lúng liếng nhìn loạn: “Ta chỉ thuận miệng thôi, Đại ca ca đừng để trong lòng”.

Nào biết được Triệu Giới lại tỏ ra vui vẻ, vuốt ve mái tóc của nàng, còn có chút vui mừng nói: “A La của ta thật là thông tuệ”.

Ngụy La lại nhìn hân: “Vậy Nhữ Dương Vương kia thật sự vô tội?”

“không phải”. Triệu Giới nắm tay nàng, hân có vẻ thấy thú vị nên cứ nghịch nghịch đầu ngón tay nàng. Đầu ngón tay Ngụy La mảnh mai đáng yêu, giống như búp măng nhỏ mới mọc sau cơn mưa, vừa trắng vừa mềm, mười đầu ngón tay hồng nhuận, khiến người nhìn vào cũng thấy vui vẻ: “Lý Tri Lương thật sự có tư tàng binh khí, nhưng ông ta làm việc cho Ngũ đệ, lần này cũng là thay Ngũ đệ gánh tội. Phụ hoàng không phải kẻ u mê, tất nhiên biết rõ người sai khiến sau lưng là ai, lần này không chỉ Nhữ Dương Vương không giữ được, mà Ngũ đệ cũng bị liên lụy. Phụ hoàng giao việc này cho ta, là hy vọng ta xử lý công bằng, không được thiên vị”.

Ngụy La ngẩng đầu nhìn hân: “Vậy chàng muốn xử lý thế nào?”

Triệu Giới khẽ cong môi, đôi mắt đen lẳng lẳng nhìn nàng: “Cả gan đụng tới A La, tất nhiên phải khiến bọn họ đền mạng”.

*** **

không tới mấy ngày, vụ án Nhữ Dương Vương tư tàng binh khí đã có kết quả.

Tội của Nhữ Dương Vương không thể tha, tước hết binh quyền, thu hồi đại ấn, bảy ngày sau chém đầu tại Nam Xương Môn ở phố lớn phía Nam. Còn thể nhi của Nhữ Dương Vương, bởi vì có liên quan tới Cao Dương Trường Công Chúa, liền chỉ xét xử, nữ nhi biếm làm thứ dân, nam nhân trong nhà mấy đời không được tham dự khoa cử, không được xuất sĩ làm quan, một nửa tài sản phải nộp cho quốc khố để răn đe.

Lúc Cao Dương Trường Công Chúa nhận được tin này, liền ngã ngồi trên ghế, vẻ mặt trống rỗng, không nói được lời nào.

Lý Tương đứng bên cạnh Triệu Huyền, nước mắt tràn mi, lẩm bẩm nói: “Làm sao lại... Phụ thân sao có thể...”

Hôm đó nàng ta vốn muốn vào cung cầu kiến Trần Hoàng Hậu, đáng tiếc thân thể Trần Hoàng Hậu không khỏe, không tiếp kiến nàng ta, nàng ta còn muốn ngày mai lại vào cung một chuyến, không ngờ lại nhận được tin đã có phán quyết cho Nhữ Dương Vương.

Đại lý tự Hứa đại nhân dẫn Hình bộ tới chuyển đi những thứ đáng giá của Phủ Nhữ Dương Vương, trước khi đi, ông còn hành lễ với Cao Dương Trường Công Chúa một cái: “Thuộc hạ cũng chỉ phụng mệnh làm việc, mong Trường Công Chúa lượng thứ”.

Lý Tương không quen nhìn sắc mặt quan viên Đại Lý Tự, nàng ta vớ lấy cái nắp chuông nhỏ trên bàn bát tiên quăng tới: “Cút cho ta!”

Quan viên Đại lý tự cũng là người đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, trên mặt cũng không lộ ra vẻ gì, sau khi ghi lại danh sách đồ đạc, liền dẫn người của Hình bộ rời đi.

Lý Tương ngã vào bên chân Cao Dương Trường Công Chúa, bắt lực hỏi: “Nương, làm sao bây giờ, phụ thân sẽ bị chém đầu sao...”

Lúc này Triệu Huyền cũng hoang mang lo lắng, không nghĩ tới Hoàng đế lại tàn nhẫn như vậy, một chút tình cảm huynh muội cũng không để ý tới, đem Lý gia đuổi cùng giết tận. Bà ngẩng đầu nhìn ra cửa, Lý Tụng với vẻ mặt lạnh nhạt đứng ở đó, hân sụp mặt, không biết đang suy nghĩ cái gì: “Tụng nhi...”

Chỉ là một tiếng này còn chưa có kêu xong, liền thấy một nha hoàn mặc xiêm y xanh lá vội vã chạy tới, bẩm báo: “Phu nhân, không xong rồi, thiếu phu nhân treo cổ tự tử!”

Tan đàn xê ghé.

Cao Dương Trường Công Chúa chỉ thấy trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Khi Ngụy Tranh được cứu xuống, đã không còn thở nữa. Ngụy Tranh tự tử không phải vì việc xảy ra với Phủ Nhữ Dương Vương, mà vì tâm như tro tàn, sống không nổi nữa, việc này bất quá cũng chỉ là một cọng rơm cuối cùng đè chết lạc đà mà thôi. Từ sau khi nàng ta được gả cho Lý Tụng chưa từng có ngày nào thoải mái, Lý Tụng chưa bao giờ đụng vào nàng ta, nhưng lại thường xuyên bắt nàng ta một lúc hầu hạ mấy nam nhân. Ngoại trừ đêm tân hôn là bằng hồ cầu hữu của Lý Tụng, lúc khác đều là thị vệ trong phủ, những bằng hồ cầu hữu kia không xuất hiện nữa, không biết đã bị Lý Tụng xử lý hay như thế nào. Ngược lại bọn thị vệ, một đám cao lớn thô kệch, cũng không biết thương hương tiếc ngọc, làm chuyện đó vừa mạnh vừa ác, thân thể Ngụy Tranh không có chỗ nào còn tốt. Thêm nữa nàng ta không phải được cưới hỏi đăng hoàng vào cửa, bà bà và em chồng xem thường, Lý Tương thường châm chọc khiêu khích Ngụy Tranh, nàng ta ở Phủ Nhữ Dương Vương này ngày qua ngày càng không giống người, cuối cùng, nàng ta cũng tình nguyện, trước kia nàng ta ngây thơ thế nào, cho rằng bản thân có thể khống chế toàn cục, làm chủ việc bếp núc, bây giờ xem ra cũng chỉ là một câu chuyện cười mà thôi.

Lý Tụng đứng ở cửa chính phòng, nhìn nữ nhân nằm trên mặt đất không nhúc nhích, nhủ nhủ mày nói: “Sao rồi?”

Nha hoàn hồi môn của Ngụy Tranh – Ngân Lâu khóc vô cùng thương tâm: “Tiểu thư, tiểu thư đã tắt thở...”

Lúc này còn nhiều chuyện quan trọng hơn, Ngụy Tranh lại chết còn thêm phiền. Chết thì đã sao? Mong ai thương xót nàng ta sao? Lý Tương chẳng cảm thấy gì cả, ngược lại còn thấy phiền chán: “Người là nha hoàn sao không trông nom chủ tử cho kỹ? Chuyện trong nhà còn chưa giải quyết, sinh tử của phụ thân còn chưa biết thế nào, bây giờ nàng ta chết, còn trông cậy nhà chúng ta hạ táng cho nàng ta sao?” nói xong một tràng, Lý Tương xoay người rời đi.

Lý Tụng lại lạnh lùng, chỉ liếc mắt nhìn một cái nói: “Nhờ người làm một cỗ quan tài, rồi mai táng đi”.

Bây giờ bản thân Lý gia cũng khó bảo toàn, có giữ được nhà hay không cũng là cả vấn đề, cho dù Ngụy Tranh chết, cũng không dậy nổi chút sóng gió nào. Mọi người chỉ cho rằng Ngụy Tranh không chịu nổi đã kích, không muốn tiếp nhận việc Lý gia xuống dốc nên mới tìm tới cái chết.

Tạm thời không đề cập tới chuyện Ngụy Tranh, hôm sau, Cao Dương Trường Công Chúa và Lý Tương cầu kiến Trần Hoàng Hậu, ở Khánh Hi Cung đợi nửa canh giờ, Trần Hoàng Hậu mới cho người truyền các nàng vào.

Lúc này không giống như lúc trước, cho dù Cao Dương Trường Công Chúa tức giận, cũng không tùy tiện biểu hiện ra ngoài, quy củ hành lễ với Trần Hoàng Hậu, sau đó liền nắm tay Lý Tương, “Bịch” một tiếng quỳ trên mặt đất, khẩn cầu: “Hoàng tâu, xin ngài nể ni hoàng huynh một chút, tha cho muội phụ của hần lần này”.

Hoàng tâu, muội phụ, lúc này ngược lại lại biết lời kéo. Trần Hoàng Hậu ngồi trên ghế bô đào, cũng không kêu bọn họ đứng lên, chỉ nói: “Trường Công chúa làm gì vậy? Để người khác nhìn thấy sẽ bị chê cười”.

Cao Dương Trường Công Chúa cứ quỳ không chịu đứng dậy, than thở khóc lóc nói: “Tuy rằng Nhữ Dương Vương nhất thời bị ma sai quỷ ám phạm phải sai lầm lớn, nhưng dù sao cũng là muội phụ của Bệ hạ, dưới gối còn có hai đứa con, nếu không có ông ấy, bảo cô nhi quả mẫu ta sống thế nào?” Thấy Trần Hoàng Hậu không có phản ứng gì, bà ta trầm xuống, chỉ sợ Trần Hoàng Hậu không chịu, lại vội vàng nói: “Khẩn cầu Hoàng Hậu Nương Nương giúp bọn ta nể ni bệ hạ, chỉ cần có thể tha chết cho Nhữ Dương Vương, muội liền đứng ra làm chứng, năm đó Lưu Ly bị hạ độc...”

“Trường Công chúa”. Ánh mắt Trần Hoàng Hậu nhìn bà ta sắc bén, ngắt lời: “Hậu cung không được tham chính, điều này người nên hiểu rõ, người cầu xin ta không có tác dụng gì. Chuyện này vẫn do Trường Sinh xử lý, quyết định của hần, từ trước tới nay không phải là điều người khác có thể thay đổi được”.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 136: Cầu xin

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Cao Dương Trường Công Chúa biết rõ đây là cái gai trong lòng Trần Hoàng Hậu, chỉ cần nhắc tới cái gai đó, liền có thể đâm vào chỗ đau nhất trong tâm Trần Hoàng Hậu. Sau khi bà ta nghe những lời này của Trần Hoàng Hậu, chẳng những không hết hy vọng, ngược lại tiếp tục nói: “Năm đó Lưu Ly vừa tròn một tuổi liền bị người hạ độc. Hoàng tâu, thật ra trong lòng tâu cũng rõ, chuyện này mặc dù có liên quan tới Thực Phi, nhưng nàng ta cũng chỉ bị người khác lợi dụng, kẻ đầu sỏ gây ra chuyện này là Ninh Quý Phi”.

Trần Hoàng Hậu nhắm mắt lại, hai tay đeo móng giả vịn thật chặt vào thành ghế, không mở miệng.

Cao Dương Trường Công Chúa còn tưởng lời mình nói có tác dụng, nhìn không được mắt sáng lên, tiếp tục không sợ chết nói: “Lúc đó Ninh Quý Phi được sủng ái, hoàng huynh bị che mờ mắt, bây giờ nếu ta đứng ra làm chứng giúp tâu, Hoàng huynh nhất định...”

“Đủ rồi!” Trần Hoàng Hậu lạnh lùng cắt đứt lời bà ta, đôi mắt phượng dài hẹp từ từ mở ra: “Người cho rằng người nói những thứ này, Bản cung sẽ giúp người sao? Lúc trước Lưu Ly trúng độc, người giấu nhẹm chân tướng không nói, bây giờ lại muốn cầm cái này tới uy hiếp Bản cung. Cái này chỉ khiến Bản cung càng thêm chán ghét người mà thôi”. Rốt cục bà vẫn là nữ nhân từng cầm binh đánh giặc, trong xương cốt có loại khí chất uy nghiêm “Áp đảo mọi người”, lời nói lạnh nhạt kia càng khiến Trường Công Chúa cứng họng không nói được lời nào. “Người cho rằng năm đó chỉ có người có thể làm chứng chuyện này sao? Triệu Huyền, người cũng quá đề cao mình rồi”.

Năm Triệu Lưu Ly bị trúng độc, Thực Phi bị xử tử, mặc dù Trần Hoàng Hậu cảm thấy có chút kỳ quặc, nhưng nhất thời trong phút chốc lại không nghĩ ra. Lúc đó bà cũng nói qua với Sùng Trinh Hoàng Đế, nhưng ông đang sủng ái Ninh Phi, chỉ nói bà đa nghi, còn khiển trách bà vài câu, thiên vị Ninh Phi tới cực điểm. Từ đó trở đi, tâm Trần Hoàng Hậu với Sùng Trinh Hoàng đế càng phai nhạt, bà bắt đầu hiểu rõ, cho dù bà trừ đi Ninh Quý Phi, sau này cũng sẽ có Vạn Quý Phi, Từ Quý Phi, chỉ bằng lưu lại nàng ta, nắm được điểm yếu. Lại thêm lúc đó dư độc trên người Triệu Lưu Ly chưa hết, thân thể vô cùng suy yếu, Trần Hoàng Hậu một lòng chăm lo cho nàng, vì nàng tìm danh y đại giang nam bắc, cho đến hai năm nay, sức khỏe Triệu Lưu Ly ngày

càng tốt hơn, bà mới ngẫu nhiên nhớ tới chuyện năm đó.

Bây giờ lại bị Cao Dương Trường Công Chúa nhắc lại, Trần Hoàng Hậu chẳng những không thấy vui, ngược lại càng thêm bất mãn với Triệu Huyền.

Năm đó nếu không phải có bà ta dẫn mối, để Sùng Trinh Hoàng Đế quen biết Ninh Quý Phi, sao lại dây dưa ra những chuyện sau này?

Huống gì phu nhân của bà ta là người của Triệu Chương, ngày ngày cùng Triệu Giới đối nghịch, bà ta rốt cuộc lấy đâu ra tự tin cho rằng bà sẽ giúp chứ?

Sắc mặt Triệu Huyền trắng bệch, trong lòng bà ta biết lần này Trần Hoàng Hậu kiên quyết không cứu Lý gia, nhưng bà ta vẫn còn một chút ngông nghênh trong lòng, khề cán răng đứng lên, cáo từ Trần Hoàng Hậu: “đã như vậy, liền không quấy rầy Hoàng tấu nữa”. Bà ta đứng dậy, đi ra khỏi Chiêu Dương Điện.

Lý Tương đi theo phía sau lưng bà, lần đầu tiên lĩnh ngộ được sự tuyệt vọng và bất an, vành mắt nàng ta đỏ ửng hỏi: “Nương, lần này làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phụ thân thật sự sẽ bị chém đầu sao?”

Cao Dương Trường Công Chúa mặc dù không thích con nhà võ thô tục như Lý Tri Lương, nhưng nói cho cùng, hai người cũng sống cùng nhau nhiều năm như vậy, vẫn là có cảm tình, không đành lòng trở mặt nhìn ông ta chết. Huống hồ nếu Lý Tri Lương chết, Lý gia xuống dốc, tuy bà là trưởng công chúa, nhưng dù sao cũng không phải công chúa được Tiên hoàng vô cùng yêu thích. Nếu sau này Triệu Giới đăng cơ, chỉ sợ cuộc sống của bà càng không dễ chịu. Lần này làm như vậy vừa là cầu tình cho Lý Tri Lương, vừa cầu xin một sự đảm bảo cho chính bà.

không ngờ vừa tới điện Tuyên Thất đã thấy Triệu Giới mặc áo bào màu đỏ tía thêu mãng xà vàng từ bên trong đi ra, hần rũ mắt nhìn thoáng qua Triệu Huyền và Lý Tương, lại nói với công công canh gác bên ngoài: “Thánh thượng có lệnh, trừ khi có chuyện quan trọng, nếu không bất kỳ ai cũng không được phép quấy rầy”.

Công công lắc lắc phát trần trong tay, cung kính nói: “Cẩn tuân Vương gia phân phó”.

Ánh mắt Triệu Giới lướt qua Trường Công chúa và Lý Tương, sau đó rời đi.

*** ** *

không tới mấy ngày, chuyện của Phủ Nhữ Dương Vương liền truyền đi khắp hang cùng ngõ hẻm của Thịnh Kinh Thành.

Ngũ hoàng tử Triệu Chương vì tự bảo vệ mình không thể không bỏ đi quân cờ Nhữ Dương Vương này, đoạn tuyệt tất cả quan hệ với Lý gia, cũng không mạo hiểm cầu tình với Hoàng thượng.

Lý gia thật sự xong rồi.

một ngày trước khi Nhữ Dương Vương bị chém đầu, Ngụy La ngồi trên xe ngựa từ bên ngoài về, xe ngựa vừa dừng trước cửa Phủ Tĩnh Vương, liền có một người từ trong góc lao ra, không nói gì dừng lại trước xe ngựa, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vài thêu tối màu, vẻ mặt kiên định.

Phu xe giờ roi lên, vốn muốn quất lớn, nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt nàng, bỗng nhiên dừng lại.

Ngụy La đập lên ghế con xuống khỏi xe ngựa, cũng không thèm nhìn đối phương một cái, cất bước đi vào trong phủ.

Đối phương rất nhanh liền vòng ra trước mặt Ngụy La: “Ngụy La, đứng lại!”

Ngụy La dừng lại, thấy rõ mặt đối phương, đúng là Lý Tương với vẻ mặt cứng rắn không khuất phục. Mặc dù nàng không biết tại sao Lý Tương lại ở đây, nhưng Ngụy La xưa nay chẳng có hứng thú gì với nàng ta, xem như không thấy gì, đi lướt qua nàng ta. Ai ngờ Lý Tương không nói gì bỗng nhiên quay trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn nàng: “Ngụy La, ta biết Tĩnh Vương biểu ca chịu nghe lời người nói, những chuyện trước kia xem như ta không đứng, không nên đối nghịch với người. Phụ thân ta ngày mai sẽ bị xử trảm, án này vốn do Tĩnh Vương biểu ca thẩm tra, xin người nói với hần một chút, hần nhất định sẽ nghe...”

Hóa ra là cầu tình với nàng. Ngụy La chỉ cảm thấy buồn cười, tại sao Lý Tương lại đi cầu xin nàng? Lúc trước là nàng ta thề này thề nọ nói nàng và Triệu Giới hợp mưu hãm hại Nhữ Dương Vương, không nói lời nào tát nàng một cái, bây giờ cùng đường, lại làm ra bộ đáng đáng thương tới cầu xin nàng. Ngụy La nhìn không được nghĩ thâm, nàng thoát nhìn là người yếu đuối dễ bị bắt nạt sao?

Ngụy La không vội vào phủ, dù đang bận nàng vẫn tò mò về ung dung nhìn nàng ta một cái, đôi mắt hạnh cong lên, vòng vo nói với nàng ta: “Vay người nói một chút, vì sao ta phải giúp Nhữ Dương Vương?”

Lý Tương rũ mắt, lúc nàng ta ngẩng lên nhìn, đôi mắt lóe lên cảm xúc phức tạp khó hiểu. Ngụy La còn chưa kịp nhìn kỹ trong tia lóe sáng kia có ý tứ gì, nàng ta đã nói tiếp: “Lúc trở về từ bãi săn Trùng Tầm Sơn, trong tay ca ca ta cầm một cây trầm, sau này ta mới biết đó là của người. Ca ca ta lúc ngủ cũng gọi tên người, hần không phải muốn cưới Ngụy Tranh, người hần thích là người. Ngụy Thường Hoàng cũng không phải do ca ca ta bắt, là ta bắt, huynh ấy chỉ gánh tội thay ta, cả đời sau của ca ca ta cũng không thể tham gia khoa cử, cả đời đều là dân thường... Cho dù không cứu được phụ thân, nhưng ca ca ta vô tội, hy vọng Tĩnh Vương biểu ca có thể nhẹ tay với hần...”

Ngụy La hơi khựng lại, nàng nhìn Lý Tương một cái, lát sau mới nói: “Người nói là người bản bị thương Thường Hoàng?”

Lý Tương cúi đầu, thẳng thắn thừa nhận: “Là ta”. Nàng ta cho rằng nói như vậy Ngụy La sẽ mềm lòng, lại tiếp tục lăm bằm: “Ngụy Tranh đã treo cổ tự

vẫn, ca ca ta vẫn luôn thích ngươi, người từng làm việc xấu là ta, cầu xin ngươi buông tha cho ca ca ta...”

không đợi nàng ta nói hết, Ngụy La liền khom người, nắm lấy cằm nàng ta, tức giận nâng gương mặt xinh đẹp đó lên, không chút lưu tình hỏi: “Ngươi có tư cách gì cầu xin ta? Tại sao lại muốn nói cho ta biết những thứ này? Trong lòng Lý Tụng thích ai, có quan hệ thế nào với ta?” Ngón tay Ngụy La lướt nhẹ qua môi dưới của nàng ta, có lẽ mấy ngày nay của nàng ta trôi qua không được tốt, cánh môi khô nứt, sớm đã không còn bộ dáng yêu kiều xinh đẹp như trước kia. Ngụy La cười khê một tiếng, đôi môi xinh đẹp nhếch lên một đường cong nhỏ, đôi mắt lóe sáng, giọng nói cũng mềm mại hơn vài phần, ngọt ngào động lòng người: “Lý Tụng, có phải ngươi luôn tự cho là đúng không? Cho dù Thường Hoảng không phải do Lý Tụng bán, cũng không thoát khỏi liên quan tới Lý gia ngươi. Huống gì vụ án này là Thánh Thượng tự mình giám sát, ngươi cho rằng nói sửa là có thể sửa sao?”

Ngụy La nghĩ nghĩ một chút, đứng thẳng dậy, nhẹ nhàng nhìn nàng ta một cái: “Cho dù có thể thay đổi, ta cũng không giúp ngươi”.

Nàng cất bước đi vào Phủ Tĩnh Vương, lúc đi ngang qua nô bộc giữ cửa, dặn dò: “Nếu Lý tiểu thư thích quý, cứ để nàng ta quý ở đó, không cần báo lại vào phủ”.

Nô bộc thương hại nhìn thoáng qua Lý Tụng, quay đầu lại vâng lệnh: “Vâng, Vương phi”.

*** ** *

Ngụy La là một người tâm địa cứng rắn, việc đã quyết thì sẽ không thay đổi, đối với người nàng chán ghét thì lại càng không hối hận.

Việc nhỏ này nàng không nói lại với Triệu Giới, cho tới hôm sau, khi xe cũi tù chờ Nhữ Dương Vương đi qua phố lớn, chém đầu tại Nam Xương Môn, Phủ Nhữ Dương Vương oanh liệt liên triệt để xuống dốc.

Triệu Chương bởi vì bị Nhữ Dương Vương liên lụy nên khiến Sùng Trinh Hoàng Đế không thích. Sùng Trinh kêu hán ta tới Ngự thư phòng tra hỏi một trận, sau đó ra lệnh giam hán trong Phủ ba tháng, không được bước ra khỏi Phủ Tê Vương nửa bước. Ngay cả chính vụ trước kia giao cho hán cũng thu lại toàn bộ, chuyển sang cho Triệu Giới xử lý.

Trong triều truyền ra tin đồn, nói Sùng Trinh Hoàng Đế muốn lập thái tử.

Án này do Triệu Giới giám trọng. Qua buổi trưa, Ngụy La mãi vẫn không thấy Triệu Giới trở về, nàng liền gọi Dương Hạo vào hỏi: “Sao vương gia vẫn chưa về?”

Dương Hạo là do Triệu Giới lưu lại bảo vệ Ngụy La, hán cúi đầu trả lời: “Bẩm vương phi, Vương gia giám trọng xong có lẽ còn phải vào cung hồi bẩm Hoàng Thượng”.

Ngụy La ngẫm lại cũng thấy đúng nên không tiếp tục truy hỏi.

Khi đêm tới, bên ngoài đột nhiên bắt đầu mưa, nước mưa hợp thành từng chuỗi từng chuỗi, chỉ chốc lát sau mặt đất đã ướt sũng, mưa lại có xu hướng càng lúc càng lớn. Ngụy La đứng trước cửa sổ, chống cằm thưởng thức những bông hoa quế bị nước mưa dội lên, chỉ chốc lát sau liền có nha hoàn đi tới, báo với nàng: “Nương nương, bên ngoài có người cầu kiến, hy vọng ngài ra ngoài một chuyến”.

Ngụy La nghiêng đầu: “Ai muốn gặp ta?”

Nha hoàn lắc đầu: “Nô tỳ không biết, là một người lạ”.

Ngụy La mặt không đổi sắc: “Ngươi hỏi hán là ai, có chuyện gì, nếu không nói rõ ràng ta liền không gặp”.

Nha hoàn lui xuống.

Ngụy La đi tới một góc tủ, lấy giỏ kim chi ra, đó là mồi hải nàng đang thêu cho Triệu Giới, nhưng nàng thêu thừa không tốt lắm, thêu mấy tháng cũng chưa thêu xong, làm xong một đôi hải, sợ phải mất thêm một hai tháng nữa. Ngụy La kêu Kim Lũ thấp đèn, nàng ngồi gần ánh nến thêu nửa canh giờ, vừa ngẩng đầu lên nghỉ ngơi một chút, lại thấy nha hoàn kia đi tới, không biết sao trong giọng nói của nàng ta có chút đau lòng: “Nương nương, người kia đứng dầm mưa thật lâu, nói thế nào cũng không chịu đi...”

Ngụy La để bàn thêu xuống, đại khái đoán được là ai tới, nàng kêu Kim Lũ lấy dù, đứng lên nói: “Chúng ta đi ra ngoài xem một chút”.

Ngoài cửa Phủ Tĩnh Vương, quả thật có một tuần mã đen tuyền dừng lại, trên lưng ngựa có một người, Lý Tụng mặc áo to, mũ rộng vành trên đầu không thể ngăn nước mưa quất vào gương mặt tuần tú của hán, đôi mắt đen láy thâm thúy như hồ sâu, nhìn mãi không thấy đáy. Lý Tụng thấy Ngụy La đi ra, ánh mắt có chút lay động, nhưng vẫn không tiến lên, tiếp tục lẳng lặng đứng im tại chỗ.

Ngụy Tranh đã hạ táng, hôm phúng viếng cả anh Quốc Công và Ngụy Côn đều tới, Ngụy Côn vô cùng thương tâm, lại trách Ngụy Tranh quá ngốc. Còn có Đỗ Thị tâm tình kích động từ Phủ Trung Nghĩa Bá chạy tới, Đỗ thị ôm quan tài Ngụy Tranh khóc rất lâu, sau khi trở về thần trí liền mơ màng, có chút điên điên khùng khùng.

Những việc này Ngụy La cũng biết.

Ngụy La đứng dưới mái hiên, mở mắt nhìn Lý Tụng ở đối diện, trong mắt không có chút kinh ngạc nào: “Ngươi đứng trước cửa phủ làm gì? Bây giờ mới học hiểu chó vẫy đuôi mừng chủ cũng quá muộn rồi”.

Tiểu cô nương này, cái miệng nhỏ lúc nào cũng độc ác như vậy, cứ mãi như thế, khiến người ta hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cổ tình lúc nào cũng vướng bận trong lòng.

Lý Tụng nhìn nàng: “Hôm qua Lý Tương tới tìm ngươi?”

Ngụy La cong cong khóe miệng, chẳng nói đúng sai.

Lý Tụng hỏi: “Muội ấy nói gì với ngươi?”

“nói rất nhiều, ngươi muốn biết cái gì?” Ngụy La đem dù giấy vẽ phong lan đưa cho Kim Lũ, vừa vặn có một giọt nước mưa dọc theo thân ô rơi vào khóe mắt nàng, trượt từ mặt nàng xuống. Ánh mắt Ngụy La so với nước mưa còn sạch sẽ trong suốt hơn: “Nàng ta nói với ta chuyện của Thường Hoàng không liên quan tới ngươi, để ta không ghét ngươi nữa. Nhưng mà, Lý Tụng, cho dù ngươi thay Lý Tương gánh tội, ta cũng không đồng tình với ngươi, bởi vì đó là tự làm tự chịu”.

Lý Tụng đánh ngựa lại gần một chút, không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chú gương mặt nhỏ nhắn của nàng, bỗng nhiên hân hoan môi: “Ai cần ngươi đồng tình?”

không đợi Ngụy La hoàn hồn, hắn đã tháo xuống thứ gì đó đang đeo ngang hông, ném tới chỗ Ngụy La. Ngụy La vô thức lui về sau một bước, vật kia nện lên sàn đất trước mặt nàng, ghé sát vào mới thấy đó là một túi lưới hồng, bên trong là một khối ngọc bội. Khối ngọc bội kia rơi trên mặt đất, miễn cưỡng coi như vỡ thành hai mảnh. Ngụy La nhìn nhìn, là một khối ngọc bội tròn, bên trên có khắc hình giống như củ sen, lại không hiểu Lý Tụng làm thế là có ý gì.

Lý Tụng giống như không để ý miếng ngọc bội có vỡ hay không, hắn quay đầu ngựa, đi về hướng cổng thành của Thịnh Kinh Thành.

hắn đã nói với Cao Dương Trường Công Chúa, định đi ra bên ngoài một chút, rời khỏi Thịnh Kinh Thành rồi, có lẽ sẽ không trở lại nữa.

Khối ngọc bội kia là vật gia truyền cho con dâu trưởng của Lý gia, lúc Ngụy Tranh gả vào Phù Nhữ Dương Vương, hắn căn bản không nghĩ tới việc giao cho Ngụy Tranh. Bây giờ đập vỡ nó trước mặt Ngụy La cũng tốt, dù sao hắn cũng sẽ không đưa cho người khác.

đi không bao xa, Lý Tụng liền thấy bên đường có một chiếc xe ngựa đang đứng, màn xe vén lên, liền thấy rõ người ngồi bên trong.

Triệu Giới dựa vào vách xe, không biết cảnh vừa rồi đã thấy được bao nhiêu.

Lý Tụng nắm chặt dây cương cho ngựa dừng lại, đối mặt với Triệu Giới.

Đôi mắt phượng của Triệu Giới sâu thẳm, nhận lấy cái ô Chu Cảnh đưa qua, đi xuống xe ngựa, hơi hột nói: “Phế võ công của hắn”.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sư Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Không đợi kịp

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Trận mưa này vừa lớn vừa nhanh, Triệu Giới vừa trở về không lâu, mưa liền ngừng. Nhưng Ngụy La lại thấy có chút khó chịu, mới vừa dùng bữa tối cách đó không lâu, mặt nàng liền hồng lên, thần trí mơ hồ, cuộn trong lòng Triệu Giới nói mấy lời mơ hồ không rõ.

Sau khi thỉnh đại phu tới khám, đại phu nói nhiều ngày nay nàng lao tâm quá độ, hơn nữa hôm nay còn bị hàn khí nhập thể nên mới phát bệnh. Đại phu viết một toa thuốc, Triệu Giới lệnh cho một gã sai vặt đi theo đại phu lấy thuốc, bản thân thì nhận lấy khăn Kim Lũ đưa qua, đắp trên trán Ngụy La, hỏi Kim Lũ: “Hôm nay vương phi làm gì?”

Kim Lũ một năm một mười đáp: “Hôm nay sau khi trời mưa, nương nương vẫn đứng mãi ở cửa sổ, nô tỳ khuyên bảo vài câu, nương nương mới ngồi trong phòng thêu thùa một lát. Lúc sau... lúc sau Lý thiếu gia cầu kiến, nương nương ra gặp ngài ấy”.

Sắc mặt Triệu Giới không đổi, rũ mắt nhìn tiểu cô nương đang cuộn tròn mình, đột nhiên hỏi: “Thêu cái gì?”

Kim Lũ bình tĩnh, lập tức đi tới tủ gỗ từ đàn khắc nổi hình hoa cỏ, lấy ra một cái bàn thêu, đưa tới trước mặt Triệu Giới: “Bẩm vương gia, đang thêu cái này”.

Triệu Giới nhận lấy, nhìn nhìn, thấy trên bàn thêu là hình kim ngân hoa hai màu vàng và bạc, nhìn hình dáng hẳn là một đôi giày. Hắn đột nhiên nhớ tới

trước kia có nói muốn Ngụy La làm cho hấn một đôi, vốn tưởng đã lâu như vậy, tiểu gia hỏa này đã sớm quên, không nghĩ tới nàng lại không quên. Triệu Giới thu tầm mắt, cười cười, đưa bàn thêu lại cho Kim Lũ, nói: “Đề lại đi”.

Kim Lũ không rõ chuyện gì, nhưng vẫn làm theo.

không lâu sau, hạ nhân mang được đã được sắc tới, Triệu Giới múc một muỗng, thổi thổi cho nguội bớt, dứt tới bên miệng Ngụy La: “A La, uống thuốc nào”.

thật ra bệnh của Ngụy La không nghiêm trọng tới vậy, lúc này vừa mới ở trong lòng Triệu Giới chợp mắt một chút, bây giờ bị Triệu Giới đánh thức, nàng nhũ mảy cổ chịu đắng mà uống hết một chén được, hàng mi dài như quạt nói: “Muội muốn ăn kẹo quế hoa”.

Chuyện này có gì khó chứ? Triệu Giới đem chén sứ men xanh vẽ hoa sen để trên bàn nhỏ đầu giường, nói với Kim Lũ và Bạch Lam: “Kêu phòng bếp làm chút kẹo quế hoa đưa tới”. Ngụy La đang bệnh, ẩm thực lúc này lấy thanh đạm làm chính, hấn lại nói thêm: “Lại nấu một chén cháo bí đỏ nấm tuyết và vài đĩa thức ăn mang lại đây”.

Kim Lũ và Bạch Lam lập tức lui ra ngoài.

Ngụy La ù xù nằm trong ngực Triệu Giới, dụi dụi vào ngực hấn, duỗi hai tay ra ôm lấy eo hấn, nàng có chút mất hứng: “Đại ca ca vài ngày nay vì xử lý chuyện Nhữ Dương Vương, lúc nào cũng đi sớm về trễ, rất lâu rồi không hảo hảo làm bạn với thiếp”.

Triệu Giới mỉm cười, xoa xoa cái mũi nhỏ của nàng: “Bản vương sao lại không tốt với nàng được chứ? Hai ngày nay chỉ bận rộn hơn một chút, liền bị nàng ghi thù trong lòng”.

Ngụy La không lên tiếng, có lẽ là vì đang bệnh, suy nghĩ của nàng rối loạn, nghĩ nghĩ lại nghĩ tới việc tối qua, nàng nói: “Ngọc bội của Lý Tụng, thiếp không cần”.

Cánh tay Triệu Giới đang ôm nàng siết chặt lại, cảm hấn tựa lên đỉnh đầu nàng: “Ngày mai ta liền kêu người trả lại cho Trương Công Chúa”.

Ngụy La gật gật đầu, không nói gì nữa.

không lâu sau, kẹo quế hoa và cháo bí đỏ nấm tuyết được đưa lên, tay Ngụy La chẳng có chút lực nào, vẫn là Triệu Giới dứt nàng ăn xong bữa cơm. Dùng xong cơm chiều nàng liền mệt mỏi, vừa nằm xuống đắp chăn đã ngủ, Triệu Giới thì đi thư phòng một chuyến.

Hôm nay, sau khi vào cung, Sùng Trinh Hoàng đế đem công vụ trong tay Triệu Chương giao cho hấn, muốn hấn hai ngày nữa đi Thông Châu giám sát xây dựng đường sông. Theo lý thuyết chuyện như vậy vốn không nên để Triệu Giới đi, hấn vừa mới thành thân hơn nửa tháng, vợ chồng son thân mật thăm thiết mới được mấy ngày, lại ném việc này cho hấn, đúng là không phúc hậu. Nhưng việc sửa chữa đường sông không thể chậm trễ, Sùng Trinh Hoàng đế vung tay giao việc, kêu hấn mấy ngày nữa xuất phát đi Thông Châu.

Triệu Giới dựa vào ghế khắc hoa hồng, trong lòng thầm tính toán, Thông Châu cách Thịnh Kinh Thành không xa, xe ngựa đi khoảng bảy tám ngày, đường thủy chỉ cần ba bốn ngày. Vẫn có thể để Ngụy La đi cùng, nếu nàng thấy núi non ở Thông Châu không thú vị, còn có thể dẫn nàng cùng đi ngâm ôn tuyền ở thôn trang trên đỉnh núi.

Cũng không biết ý của tiểu cô nương kia thế nào.

*** **

Ngày kế tiếp, bệnh tình của Ngụy La đã khỏi hơn phân nửa, sáng sớm đã muốn ăn củ cải ngâm mật. Nàng rửa mặt xong, tinh thần sáng khoái ngồi trên bàn, nghe Triệu Giới hỏi: “Hai ngày nữa vì phu phải đi Thông Châu một chuyến, A La, nàng theo giúp ta được không?”

Củ cải ngâm giòn giòn ngọt ngọt, Ngụy La cắn thành tiếng “rộp rộp” rung động, nghe vậy cũng không cần nghĩ gì đã đồng ý: “Được thôi”.

Triệu Giới cười cười, thật muốn ôm nàng vào lòng: “Nàng không hỏi ta đi làm gì sao?”

Ngụy La ăn một miếng củ cải ngâm, lại uống một chút cháo, ngược lại vô cùng thông suốt: “Đơn giản là Bệ hạ giao việc cho chàng, có gì tốt mà hỏi?” Bỗng nhiên nàng nhớ ra chuyện gì đó, quay đầu lại, vô cùng khẩn trương hỏi hấn: “đi bao lâu? Chúng ta có thể trở về trước năm mới không?”

Lương Ngọc Dung thành thân vào tháng hai, nàng còn muốn trước khi Lương Ngọc Dung thành thân thịchào tạm biệt nàng ấy, tiện thể nói chút chuyện riêng tư. Hơn nữa, còn sắp tới lễ mừng năm mới, tóm lại nàng muốn về Phủ anh Quốc Công xem một chút, hôn sự của Thường Hoàng cũng nên định ra rồi, nàng cũng không thể bỏ qua được.

Cũng may, Triệu Giới gật đầu: “Tất nhiên có thể”.

Lúc này Ngụy La mới yên tâm.

Rất nhanh đã tới ngày xuất phát, Ngụy La biết son trang trên núi ở Thông Châu, không khỏi thêm mấy phần hào hứng. Triệu Giới ở Thông Châu xử lý công việc, nàng liền ở trên son trang ngâm mình ở ôn tuyền trong núi. Bởi vì đường xá xa xôi, Ngụy La mang theo không nhiều người lắm, chỉ dẫn theo Kim Lũ, Bạch Lam, Vân Oa, Ngọc Toa và hai bà từ lớn tuổi.

Có lẽ là vì vào đông, dọc theo đường đi thời tiết ngày càng lạnh, xe ngựa không thể so với ở Vương Phủ, không có đốt địa long, cũng may trong lòng nàng ôm lò sưởi nhỏ, trên người lại mặc áo choàng có lớp lót bên trong bằng lông hồ ly, Ngụy La vẫn cảm thấy lạnh. Nàng không muốn ra ngoài, Triệu Giới vẫn luôn ngồi trong xe ngựa bởi nàng, hai người ngồi, so với một người ấm áp hơn nhiều.

Ngày hôm đó, Triệu Giới đuổi Kim Lũ, Bạch Lam ra bên ngoài, ôm Ngụy La ngồi trên chân mình: “Còn lạnh không?”

Ngụy La gật gật đầu, cũng không biết có chuyện gì, mấy ngày nay trời vô cùng lạnh, mùa đông mấy năm trước cũng chưa từng lạnh tới như vậy.

Triệu Giới ghé vào tai nàng hỏi: “không bằng chúng ta làm chút chuyện để thân thể nóng lên?”

Mới đầu, Ngụy La còn không hiểu ý của hắn, ngây thơ hỏi: “Chuyện gì?”. Đợi tới khi Triệu Giới cởi áo choàng của nàng xuống, nàng mới hiểu được ý hắn.

Mấy ngày nay họ vẫn mãi ở trên xe ngựa, bên cạnh có Kim Lũ và Bạch Lam hầu hạ, Triệu Giới không tiện làm chuyện đó, hắn là ghen hống rồi, cũng không thêm cố kỵ đây là xe ngựa, lột nàng sạch sẽ. Ngụy La cũng không bài xích chuyện này, nhưng nàng lo lắng phu xe bên ngoài nghe được, liền đồ mặt che ngực lại, nói: “Sắp tới Thông Châu rồi...”

Triệu Giới giữ lấy eo nàng, cắn cắn tai nàng: “không kịp rồi”.

Lần này vừa sâu vừa mạnh.

Lòng ngực Triệu Giới nóng hơn Ngụy La rất nhiều, nàng cảm giác mình đang ôm một lò lửa, bị lò lửa này thiêu đốt, chỉ một lát sẽ hòa tan mất. Nàng cố gắng không kêu ra tiếng, có lẽ là quá lâu không làm, Triệu Giới làm lần đầu rất nhanh đã kết thúc. Nàng nhẹ nhàng thở dốc, còn chưa kịp nghỉ ngơi một chút, ai biết Triệu Giới rất nhanh đã khôi phục sinh lực, đem nàng kéo sát vào gối dựa lớn, lại động.

Lần này, thời gian dài hơn rất nhiều.

Ngụy La mở miệng cắn bả vai Triệu Giới, đáng thương hừ nhẹ: “nhẹ một chút”.

Có điều da mặt Triệu Giới dày, không những không nghe lời nàng nói, cố ý còn mạnh hơn ba phần.

Sau nửa canh giờ, toàn thân Ngụy La chẳng còn sức lực, mồ hôi ròng ròng rơi trên gối, trên người nàng đắp áp choàng đỏ thắm thấu mầu đơn, càng làm nổi bật đôi chân trắng muốt như ngọc để lộ ra bên ngoài. Triệu Giới ăn no thỏa mãn, nâng chân nhỏ của nàng lên, tách ra, Ngụy La lập tức cảnh giác, co người chui vào góc: “Đừng tới”. giọng nói nức nở, hẳn là rất đau.

Triệu Giới mỉm cười, có phần dịu dàng nói: “Vi phu giúp nàng lau đi, nếu không chút nữa làm sao mặc đồ vào?”

Ngụy La dừng lại một lát, sau đó không phản kháng nữa, chỉ là không nhìn hắn.

Nàng cảm thấy phu xe bên ngoài chắc chắn nghe thấy được rồi, lúc này nàng nhìn không dám lên tiếng, nghĩ tới thật không còn mặt mũi ra ngoài. Cho dù Ngụy La không tình nguyện thế nào, xe ngựa cũng tới Thông Châu, một đường chạy từ chân núi lên đỉnh núi, quân sự son trang sớm đã dẫn hạ nhân đứng ở cửa nghênh đón.

Triệu Giới xuống hỏi quân sự vài câu, Ngụy La kêu Kim Lũ và Bạch Lam vào hầu hạ nàng mặc quần áo.

Kim Lũ và Bạch Lam cũng biết là chuyện gì, vô cùng có nhân lực không hỏi gì cả, ngoan ngoãn làm chuyện của mình.

đi vào son trang, Ngụy La vẫn ở phòng trước kia, khác biệt duy nhất là, lần trước nàng ở một mình, lần này còn có thêm Triệu Giới.

Triệu Giới bởi vì có công vụ trong người, chỉ có thể nghỉ lại một đêm, sáng ngày hôm sau đã vội vàng xuống núi giám sát chuyện tu sửa đường sông.

Ngụy La ngủ một giấc thẳng đến khi hừng đông, lại thoải mái ngâm ôn tuyền nửa canh giờ mới bắt đầu tìm việc gì đó để làm. trên núi tuyết đọng quanh năm, hôm qua lúc nàng đến, chỉ thấy một mảnh trắng xóa, bông tuyết trắng xóa, khó trách lại lạnh như vậy. Nàng khoác áo choàng hồ ly đỏ thắm, trong tay cầm lò sưởi, dạo quanh son trang một vòng. Lần trước nàng và Lương Ngọc Dung ở lại đây ba tháng, cũng biết rõ chỗ nào chơi vui, nhưng mỗi mình nàng có chút không có ý nghĩa, không bao lâu liền quay trở lại.

Ngụy La mới vừa đi tới hành lang đã nhìn thấy một con sóc nhỏ màu nâu tro đứng dưới tán cây tùng trong sân, hai chi trước của nó ôm một quả tùng, tròn tròn mắt nhìn nàng.

Ngụy La liền trở nên hào hứng, ánh mắt sáng lên, hỏi: “Kim Lũ, ở đây có trứng gà không?”

Kim Lũ nói: “Để nô tỳ vào trong tìm xem”.

Chỉ tiếc Kim Lũ còn chưa trở lại, con sóc kia đã nhanh như chớp tèo lên cây, lại nhảy ra sân bên ngoài đào tẩu mất.

Ngụy La có chút tiếc nuối, đêm đó lúc Triệu Giới về, nàng liền thuận miệng kể chuyện này cho hắn nghe.

Sau khi Triệu Giới nghe xong, cười nói: “Nếu nàng thích, ngày mai vi phu kêu người đi bắt một con”.

Ngụy La vội vàng từ chối, sóc có thể thỉnh thoảng nhìn một chút là được, nếu kêu nàng tự mình nuôi, nàng chưa chắc có thể nuôi sống chúng được. Lại nhớ tới thất lưng hình sóc lần trước Triệu Giới tặng cho nàng, Ngụy La từ trong rương lấy ra, đưa tới trước mặt Triệu Giới hỏi: “Lúc ấy quên hỏi chàng, sao lại tặng cái này cho thiếp?”

Lần này Triệu Giới không né tránh vấn đề này, hai tay hắn để trên gò má nàng, cúi đầu cười một tiếng: “Khi đó nàng ở trong xe ngựa của ta vui vẻ ăn hạt thông, sột soạt, không phải trông rất giống sóc sao?”

Hóa ra là vì vậy! Ngụy La lập tức cảm thấy con sóc này nhìn thế nào cũng không đáng yêu, chậm rãi trả về chỗ cũ: “Hừm”.

Sắc mặt tiểu cô nương biến hóa quá nhanh, Triệu Giới cười ha ha: “Ngoại trừ xem sóc, hôm nay nàng còn làm gì?”

Ngụy La thành thật nói lại với hắn, sau đó đẩy hắn lên giường: “Đại ca ca mau ngủ đi”.

thật ra từ sơn trang trên núi Thiên Thiên tới thành Thông Châu cách một khoảng không gần, xe ngựa phải đi nửa canh giờ mới tới, mỗi ngày Triệu Giới đều rời giường từ lúc trời chưa sáng. Dù vậy, hắn cũng không muốn ở lại trong thành, nên mỗi ngày đều tới lui lui như vậy. Tri phủ Thông Châu rất nhiều lần mời hắn, hy vọng hắn ở lại nhà ông ta, nhưng Triệu Giới đều từ chối. Nguyên nhân sao, tất nhiên là muốn về ở cùng nàng đầu nhỏ của hắn rồi.

Cứ thế bốn năm ngày sau, rốt cuộc Triệu Giới cũng có nửa ngày nhàn rỗi, hắn dứt khoát dính vào Ngụy La không rời, ôm nàng ngồi cạnh cửa sổ, nhắm mắt dưỡng thần.

Ngụy La nhìn thấy dưới mắt hắn có một vòng xanh đen mỏng, hắn là mấy ngày này không được ngủ ngon, liền vỗ vỗ hắn nói: “Chàng đi ngủ đi, đã vài ngày không được nghỉ ngơi tốt rồi. Thiếp ngồi chỗ này xem sách một lát, khi nào dùng cơm tối sẽ gọi chàng”.

Triệu Giới không động đậy, giọng nói lười biếng: “Ta ngồi chỗ này với nàng”.

Ngụy La không có cách nào, đành tùy hắn.

Ngụy La đang xem một quyển sách ghi chép truyện dân gian, phần đầu ghi lại rất nhiều chuyện xưa thú vị, mấy ngày nay nàng nhàn rỗi không có việc gì làm liền thích xem quyển sách này. Ngụy La vừa hay đọc đến một câu chuyện xưa có tên chuyện kể về một tiểu thư danh môn khuê tú thích một thư sinh, không để ý tới nhà hoàn khuyên can, âm thầm hẹn hò với vị thư sinh kia, tự định chung thân, sau đó ngay cả thân thể mình cũng cho hắn ta. Đây vốn nên là một giai thoại tình đầu ý hợp, nhưng thư sinh kia sau khi đỗ Thám hoa, lại là kẻ bạc tình, liền lấy nữ nhi của tể tướng làm thê. Tiểu thư khuê các đó không tiếp nhận được sự thay lòng của hắn ta, trước khi chết còn muốn hỏi nguyên nhân tại sao, tú tài kia chỉ nói: “Người dễ dàng trao thân cho ta”, tiểu sinh đó lại suy nghĩ một chút: “Người không giống với khuê tú trong cảm nhận của ta. Nữ tử biết tự trọng sẽ giữ mình, sao có thể dễ dàng trao thân cho người khác trước khi thành thân”.

Tiểu thư kia không chịu nổi chế nhạo của tú tài, lưu lại cái khóa phi thủy rồi đâm đầu xuống hồ tự tử, khóa phi thủy đó chính là tin vật đính ước của bọn họ.

Sau khi Ngụy La đọc xong, tức giận tới mức thiếu chút nữa là xé luôn sách, nàng kêu lên: “Nếu ta mà là nữ tử trong sách kia, nhất định phải kéo tú tài cùng nhau tự sát”.

Vừa vặn Triệu Giới cũng không ngủ, hắn liền cùng đọc chuyện xưa này với nàng, thuận miệng bình luận: “Ta lại cho rằng tú tài kia nói không sai”.

Ngụy La kinh ngạc quay đầu, nhìn Triệu Giới chăm chăm: “Chàng nói gì?”

Triệu Giới nhận ra Ngụy La thật sự tức giận, liền dựa người vào cửa sổ, cười cười nhìn nàng.

Nhưng câu nói của Triệu Giới giống như một cây kim, đâm vào ngực Ngụy La. Nàng nhất định phải hỏi được nguyên do: “Chàng thật cho rằng vị thư sinh kia nói đúng sao?”

Triệu Giới không nói lời nào, lại thấy mặt nhỏ của Ngụy La càng lúc càng nhăn lại khó coi, hắn mới nói: “Vì sao phải chấp nhất vấn đề này?”

Thái độ của Triệu Giới, vào trong mắt Ngụy La chính là thừa nhận. Ngụy La đẩy hắn ra, chui ra khỏi ngực hắn, gương mặt nhỏ căng thẳng chất vấn: “Trong lòng Đại ca ca có phải cũng đối xử với ta như vậy không? Trước kia khi chúng ta chưa thành thân, cũng là âm thầm hẹn hò, có tư tình, có phải chàng cũng thấy ta giống như cô nương trong sách kia, không biết tự trọng giữ mình?”

Triệu Giới nghe thế mới biết tại sao nàng tức giận, trong lòng hắn lộp bộp, đưa tay ra muốn kéo nàng lại lần nữa: “Nàng nói mê sáng cái gì...”

Ai biết được tốc độ Ngụy La vậy mà còn nhanh hơn cả hắn, giống như con thỏ nhỏ nhảy khỏi noãn tháp, nàng tức giận nhìn hắn: “Ta không thèm để ý tới chàng”. Sau đó, giày cũng chưa mang, chân trần liền chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Thói hư tật xấu của nam nhân

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Khoảng cách từ thư phòng tới phòng ngủ không xa, hơn nữa Ngụy La lại chạy nhanh, giống như một làn khói vụt qua, đợi tới khi Triệu Giới đuổi theo, đã thấy Ngụy La không chút lưu tình đóng cửa phòng “Râm” một tiếng. Triệu Giới bị từ chối, đẩy đẩy cửa, trực linh môn bị tiểu cô nương cài then cố định bên trong, hần bắt đắc dĩ thở dài một hơi: “A La, nàng mở cửa, có gì chúng ta từ từ nói”.

Trong phòng không có thanh âm, hần còn đang tức giận.

Ngược lại thật sự rất tức giận, Triệu Giới cười khỏ.

thật ra, Ngụy La không phải chỉ tức giận, nàng vừa thất vọng lại vừa phẫn nộ. Hóa ra Triệu Giới cùng những nam nhân kia không có gì khác nhau, trong lòng hần cũng nghĩ như vậy, lúc trước khi hần chiếm tiện nghi của nàng thì nghĩ thế nào? Có phải cũng giống như tên thư sinh kia, vừa cảm thấy cô nương này tùy tiện dễ lừa gạt, lại vừa hưởng thụ thân thể cô nương đó, làm chuyện câu thả?

Mặt Ngụy La nóng đỏ, nàng quay đầu, tức giận trừng mắt nhìn cửa lớn, lại hồ hững với giọng nói vang vọng bên ngoài cửa, lúc này nàng thật sự vô cùng chán ghét Triệu Giới.

Ngụy La lo lắng Triệu Giới treo từ cửa sổ vào, dù sao trước kia hần cũng từng làm loại chuyện này, nàng liền đi trước một bước, đến bên cửa sổ, đóng cửa thật chặt. Nàng đi một vòng trong phòng, đứng ngồi không yên, cuối cùng ngồi xuống tháp mỹ nhân, ôm gối tơ vàng, nói với người ngoài cửa: “Chàng không cần nói, ta không muốn nghe. Đêm nay chúng ta tách ra ngủ, chàng đi đi, đừng tới tìm ta”.

Giọng nói ngoài cửa dừng lại một chút. Tay Triệu Giới đặt trên khung cửa, chậm rãi nói: “A La, ta không biết nàng nghĩ như vậy, ta chưa bao giờ đối xử với nàng như thế”. hần thích nàng còn không kịp, sao lại cam lòng để nàng bị chút ủy khuất nào chứ? Nhưng tiểu cô nương tức giận, hần cần giải thích thật tốt: “Trước khi chúng ta thành thân, là người tình ta nguyện, trắng đến rằm sẽ tròn, dù sao nàng cũng là của ta, ta mới nhìn không được sử dụng quyền lợi sớm một chút. Ta không phải tên thư sinh kia, sẽ không đối xử bạc tình bạc nghĩa với nàng, nàng mở cửa ra, có mấy lời ta phải nói trước mặt nàng”.

Hốc mắt Ngụy La hồng hồng, nằm trên tháp mỹ nhân, hai chân đạp đạp còi giấy ra, cả người co lại thành một cục: “không muốn nói chuyện với chàng, lúc này chàng không có nói như vậy”.

Bây giờ lại sửa miệng, chẳng qua là muốn dỗ nàng thôi.

Ngụy La càng nghĩ càng thấy Triệu Giới đáng giận, lúc chưa thành thân thì nói nghe thật tốt, thành thân rồi liền lộ nguyên hình, nam nhân đều có thói hư tật xấu giống nhau, không trị cho tốt có thể hần sẽ tự cho mình là trời.

Cho dù Triệu Giới đứng bên ngoài có nói thế nào, Ngụy La cũng không thèm để ý. không bao lâu, nàng dần dần cảm thấy mệt mỏi, nàng nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi trên tháp mỹ nhân.

Ước chừng qua nửa canh giờ, bên trong không có động tĩnh gì.

Kim Lũ và Bạch Lam nhìn Tĩnh Vương đứng ngoài cửa, tay chân có chút lưỡng cố. Vợ chồng son Vương phi và Vương gia cãi nhau, lúc đó bọn họ hầu hạ bên ngoài, căn bản không biết là có chuyện gì, chỉ biết Vương phi nổi giận dùng đũa chạy ra ngoài, sau đó liền tự nhốt mình trong phòng. Đây là như thế nào? Mấy ngày trước không phải còn ân ái ái ái, dính nhau như keo sao, mới chớp mắt sao lại loạn lên như vậy?

Chuyện giữa hai phu thê như vậy, Kim Lũ và Bạch Lam chỉ là nha hoàn, không tiện khuyên can, chỉ có thể lặng im đứng một bên, thay Vương gia mặc niệm.

Tĩnh tình của Ngụy La, các nàng là người rõ nhất, trong mắt không chứa được dù chỉ nửa hạt cát. Còn nhớ trước đây không biết tại sao Ngụy La và Ngụy Côn nháo một trận, Ngụy La liền đem mấy món đồ chơi nhỏ Ngụy Côn tặng đốt hết, cháy sạch không còn một mảnh, thậm chí cả mấy ngày cũng không thèm đếm xỉa tới Ngụy Côn. Sau đó vẫn là Ngụy Côn ăn nói khép nép dỗ dành hết mấy ngày mới dỗ nàng tốt lên.

Bây giờ Vương phi náo loạn với cô gia, vừa nhìn liền biết không phải tức giận nhỏ đâu, không biết cô gia phải dỗ dành bao nhiêu ngày...

“Nương nương chắc ngủ thiếp đi rồi”. Kim Lũ khuyên “không bằng sáng mai Vương gia hãy tới? nói không chừng sáng mai nương nương đã bớt giận”.

Triệu Giới không hề bị lay động, nói với Chu Cảnh bên cạnh: “Mở cửa”.

Chu Cảnh nghe lời tiến lên, không biết sử dụng cách thức yêu ma tà đạo nào, chỉ thấy tay hần điểm nhẹ lên cánh cửa, lại nhẹ nhàng đẩy một cái, cửa liền mở ra.

Kim Lũ và Bạch Lam tròn mắt há hốc mồm mà nhìn.

Triệu Giới đẩy cửa đi vào, những người còn lại đều chờ ngoài cửa, đi vào nội thất liền thấy tiểu công nương nọ đang nằm trên ghế sau tấm bình phong vẽ mỹ nhân đang đàn, cả người nhỏ đều co lại, nửa gương mặt giấu trong thảm đỏ thẫm thêu chim khách đậu cành, nàng ôm lấy gối dựa, gương mặt buồn ngủ. Triệu Giới tuy có nhiều bất mãn, nhưng nhìn thấy mặt nhỏ của nàng còn vương nước mắt, chút bất mãn này cũng biến mất rồi. Hắn ngồi trên giường, vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa mặt nàng, vết nước mắt sớm khô đọng lại, ngón tay căn bản không lau được, hắn vừa bắt đầu đi lại vừa đau lòng nói: “Cô nương ngủ”. Sao phải tức giận với hắn như thế?

Triệu Giới đứng dậy, đi lấy khăn để bên giá gỗ, chấm chấm chút nước, xoay người lại tỉ mỉ giúp Ngụy La lau mặt. Khăn nhỏ có chút lạnh, Ngụy La vô thức rụt rụt người về sau, phát ra tiếng ừm nhẹ. Triệu Giới cười một tiếng, bỏ khăn qua một bên, cọ cọ mũi nàng nói: “Yếu ớt như vậy, còn không cho người khác ở bên hầu hạ, không biết nghĩ thế nào?”

Tất nhiên Ngụy La không nghe được rồi.

Làm xong mọi việc, Triệu Giới lại tìm một bộ đồ ngủ màu tím hồng thay cho Ngụy La, lúc này mới ôm nàng về giường, đắp chăn cho nàng, thuận thế nằm bên cạnh nàng.

*** **

Hôm sau Ngụy La lúc tỉnh dậy thì Triệu Giới đã xuống núi rồi.

Hôm nay là giai đoạn trọng yếu của việc xây dựng đường sông, Triệu Giới nhất định phải tự mình giám sát, cho dù chưa đỗ dành tốt tiểu công nương ở nhà, hắn cũng phải rời đi xử lý công việc trước.

Sáng sớm, lúc chải đầu, Ngụy La hỏi: “Tôi qua ai thay đồ ngủ cho ta?”

Kim Lũ vừa giúp Ngụy La cài một cây trâm hồ điệp làm bằng ngọc bích cùng tơ vàng, vừa chột dạ nói: “Là Vương gia”.

Quả nhiên mà, Ngụy La cũng không nói gì.

Dùng xong điểm tâm, Ngụy La đang chuẩn bị đi dạo trong sơn trang, không ngờ lại có từng mảnh từng mảnh bông tuyết bay trong không trung. Nàng ngẩng đầu nhìn trời, có lẽ vì đang ở trên đỉnh núi, nàng cảm thấy bầu trời thật gần, đưa tay ra liền có thể chạm tới. Bông tuyết óng ánh trong suốt, rơi rồi lại rơi, giống như mở ra một tấm lưới dệt kim rậm rạp chằng chịt, bao lấy người bên trong nó. Trận tuyết này càng rơi càng lớn, không thể đi dạo được, Ngụy La đành trở về phòng ôm lò sưởi nhỏ, ngồi trên noãn tháp ngắm tuyết.

Ở bên kia, trong thành Thông Châu, bởi vì đột nhiên có bão tuyết, đề điều đường sông không thể xây dựng tiếp nữa, đành phải tạm thời dừng lại.

Tri phủ Thông Châu Lâm Thu Đường đề nghị: “Trận tuyết này xem ra không dừng lại ngay được, vừa vận tề phủ ở không xa, mong Vương gia cùng hạ quan về phủ ngồi một lát, cũng uống một chén trà nóng giúp thân thể ấm áp”.

Triệu Giới đứng dưới ô, nhìn những bông tuyết bay tạt là trên mặt sông, gật đầu nói: “Cũng được”.

Lâm tri phủ không kìm được vui mừng, vội vàng kêu người về phủ chuẩn bị trước, bản thân lại thận trọng thấp thòm dẫn Triệu Giới lên xe ngựa ngồi: “Nghe nói Vương phi cũng cùng tới Thông Châu với Điện hạ, không biết Vương phi đang ở đâu. Tề phủ mặc dù không lớn lắm, nhưng cũng có không ít phòng, ở bên ngoài sợ là có chút bất tiện, không bằng mời Vương phi tới ở trong phủ, còn có tiểu nữ làm bạn”.

trên mặt Triệu Giới không có biểu tình gì: “Nàng ấy không thích tiếp xúc với người khác”. nói xong, hắn mở mắt nhìn thẳng Lâm tri phủ: “Lâm đại nhân không cần hao tâm”.

Lâm Thu Đường không nghĩ tới Triệu Giới lại từ chối dứt khoát như vậy, ngượng ngùng cười một tiếng: “Là hạ quan lẩm miệng”.

Đến Lâm phủ, Lâm Thu Đường mời Triệu Giới tới phòng khách, lập tức có người bê trà lên. Đầu tiên, ông ta hỏi ý kiến Triệu Giới về việc xây dựng đường sông, có thể leo lên tới vị trí này, cũng là có chút bản lĩnh, cách nghĩ của Lâm Thu Đường cũng tương đối độc đáo, không ít cái có thể sử dụng được. Về mặt Triệu Giới tẻ nhạt, có chút không thêm để ý tới.

Nửa canh giờ trôi qua, trận tuyết bên ngoài chẳng những không chấm dứt, ngược lại còn có xu thế càng lúc càng lớn, chỉ sợ trong một lát không thể dừng được. Triệu Giới nhớ tới Ngụy La còn ở trên núi, tiểu công nương kia không biết đã hết giận chưa, tuyết rơi lớn như vậy, nàng hẳn phải ngoan ngoãn ở trong phòng?

hắn đặt chén trà màu hồng phấn xuống, đứng lên nói: “Xem ra hôm nay tuyết không ngừng được, chuyện xây dựng đường sông tạm dừng một ngày, bản vương đi trước”.

Lâm Tri Phủ không ngờ Triệu Giới nói đi là đi, có chút luống cuống, vội vàng đứng lên nói: “VẬY... Hạ quan tiễn Điện hạ”.

Triệu Giới không để trong lòng, cất bước đi ra ngoài.

Mới vừa ra khỏi phòng khách, liền thấy một bóng hình màu hồng bắt chập tuyết rơi mạnh chạy trên hành lang, trong ngực còn ôm một cành mai vừa chiết, nói với Lâm Thu Đường: “Phụ thân thật là, tuyết lớn như vậy, người còn bắt con đi chiết mai cái gì chứ? Nha...”

Lời còn chưa dứt, vừa ngẩng đầu nàng ta liền nhìn thấy Triệu Giới tuần lễ đang đứng trước mặt, nhất thời không nói được lời nào.

cô nương này mặc áo choàng màu đỏ thắm thêu hoa văn bảo tượng, trên đầu và vai đều còn đọng tuyết, gương mặt xinh như hoa, môi đỏ răng trắng, mặt trái xoan, má hồng đào, quả nhiên là tiểu thư được cưng chiều, xinh đẹp động lòng người. Có lẽ là vì trời quá lạnh, mũi nàng ta bị lạnh tới đỏ bừng, nhìn thấy Triệu Giới liền chớp chớp một cái, đem tất cả oán hận đều nuốt vào bụng: “Phụ thân, vị này là?”

Lâm Thu Đường cười ha ha đi lên trước, thay Triệu Giới giới thiệu: “Điện hạ, đây là tiểu nữ của hạ quan, khiến ngài chê cười rồi”. Ông ta chợt nghiêm mặt nói với nữ nhi: “Nhu nhi, còn không mau thỉnh an Vương gia”.

Về mặt Lâm Nhu có chút ngưng ngừng, trước đó phụ thân có nói sẽ mời vương gia tới, nàng vốn tưởng rằng có thể có thân phận này, đều là lão già ba bốn mươi tuổi, không nghĩ tới vị Tĩnh Vương này lại trẻ tuổi như vậy, bộ dáng lại tuấn mỹ vô song, nhất thời tim nàng ta liền nhộn nhạo. Lâm Nhu sợ hãi tiến lên, đỏ mặt nói: “Dân nữ thỉnh an Vương gia...”

Lời còn chưa dứt, dưới chân nàng ta mất thăng bằng, thân thể lao đảo ngã về phía trước.

Triệu Giới nhíu mày, góc độ này của Lâm Nhu rất tốt, nhắm ngay lồng ngực hấn mà tới, cho dù hấn không đỡ, cũng không tránh được có chút tiếp xúc. Huống gì cô nương người ta ngã xuống trước mặt, hấn đỡ một tý là hợp tình hợp lý, ngay lúc mọi người đều cho rằng Triệu Giới sẽ đưa tay ra giúp, hấn lại bước chéo qua bên cạnh một bước, khó khăn tránh đi Lâm Nhu.

Lâm Nhu không kịp thu người lại, ngã mạnh xuống đất, chỉ cảm thấy trên cổ chân truyền tới cơn đau thấu tim, sợ là gãy rồi.

Ánh mắt Triệu Giới băng lãnh nhìn nàng ta, cũng không có chút rung động nào. hấn lại nhìn Lâm Thu Đường, khách khí biến thành cảnh cáo, lạnh lùng nói: “Nếu Lâm đại nhân lại tự cho là mình thông minh, làm ra chuyện ngu xuẩn lần nữa, đừng trách bản vương không khách khí”.

Lâm Thu Đường đang giữa mùa đông mà lại ra một thân mồ hôi lạnh, lúc này ông mới biết những thủ đoạn nhỏ này căn bản không qua được mắt Triệu Giới, ông ta lập tức “Bịch” một tiếng quỳ trên mặt đất: “Hạ quan biết sai, là hạ quan đi quá giới hạn, kính xin vương gia thứ tội”.

Lâm Thu Đường từng nghe lời đồn về Triệu Giới, biết rõ hấn không có tình người, lần này ông vốn ôm hy vọng may mắn, hy vọng nữ nhi nhà mình may mắn vừa ý hấn. Nào biết người ta căn bản khinh thường không để vào mắt, ông còn tưởng đã chọc thủng tâm tư của hấn, đúng là mất mặt.

Triệu Giới rũ mắt nhìn Lâm Thu Đường một cái, nhàn nhạt nói: “Biết sai là được, vậy quỳ đi, sáng mai bản vương lại đến”.

Ý này là, muốn ông ta quỳ tới sáng mai.

Sắc mặt Lâm tri phù trắng bệch.

Triệu Giới cũng không thèm quay đầu lại, ngồi lên xe ngựa, đi về hướng sơn trang.

Lúc tới đỉnh núi mới qua giờ Mùi, trời còn chưa tối, chỉ là tuyết rơi quá lớn, che mất ánh mặt trời, khiến bầu trời mù mờ tối. Triệu Giới phui phui bông tuyết trên vai, đi vào hành lang nhỏ, đi về hướng phòng ngủ. Nhưng hấn đẩy cửa ra, liền thấy vô cùng không thích hợp, trong phòng rất yên tĩnh, không có chút tiếng động nào. Nếu Ngụy La ở đây, cho dù là giận hấn đi nữa, cũng phải có chút âm thanh nào đó.

Tầm mắt hấn đảo qua một lần: “À La?”

không có ai trả lời.

Triệu Giới đi ra khỏi phòng, mặt không đổi sắc hỏi Bạch Lam: “Vương phi đâu?”

Bạch Lam run lấy bầy, bối rối quỳ xuống đất nhận sai: “Bẩm Vương gia, nương nương đi ra sau núi...”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Ngàn sai vạn sai đều là ta sai!

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Qua buổi trưa không bao lâu, Ngụy La dùng cơm trưa xong, nói muốn đi dạo sau núi, Kim Lũ và Bạch Lam cũng muốn đi theo nhưng bị nàng ngăn lại. Nàng nói: “Ta đi một lát rồi về, các người không cần đi theo đâu. Thôn trang cũng không lớn, không bị lạc được, ta muốn ở một mình một lát”.

Lúc đó tuyết cũng không lớn như bây giờ, Kim Lũ và Bạch Lam không khuyên được Ngụy La, chỉ có thể nghe theo lời nàng.

Vốn tướng Ngụy La sẽ nhanh quay về, không nghĩ tới một canh giờ sau vẫn không thấy nàng đâu. Kim Lũ và Bạch Lam có chút sốt ruột, nhìn thấy tuyết rơi càng lúc càng lớn, bọn họ liền che dù ra sau hậu viện tìm kiếm, nhưng tìm khắp cả hậu viện cũng không thấy Ngụy La đâu. Hai người giữa trời đông gấp đến độ cả người đầy mồ hôi, hỏi thăm nô bộc ở đây, một người trong số họ nói có thấy Ngụy La đi về phía sau núi, nô bộc kia vốn muốn gọi Ngụy La lại, nhưng chớp mắt đã không thấy người đâu rồi.

Lúc này Kim Lũ và Bạch Lam mới ý thức được sự việc nghiêm trọng. Nếu Ngụy La thật sự đi ra sau núi, theo như thời tiết bây giờ, cực kì dễ gặp chuyện không may... Tiểu thư thật là, lúc này lại đi ra sau núi làm gì? Hai người đang định nói với quân sự, đề quân sự kêu người ra sau núi tìm kiếm, không nghĩ tới Triệu Giới trở về.

Kim Lũ và Bạch Lam song song quỳ trên đất, biết mình có tội, nhưng bọn họ còn lo lắng cho an nguy của Ngụy La hơn: “Cầu xin vương gia cho người tới sau núi tìm nương nung, trời sắp tối rồi, sợ là nương nung sẽ gặp nguy hiểm... Đây đều là lỗi của nô tỳ, nô tỳ không chăm sóc tốt cho nương nung, cam nguyện chịu phạt”.

Hàng mi Triệu Giới nhủ lại, hần nắm chặt hai bên tay khắc hoa hồng của ghế dựa: “A La ra ngoài từ khi nào?”

Kim Lũ nói: “đã một canh giờ rồi!”

đã lâu như vậy! Triệu Giới đứng dậy, lệnh cho Chu Cảnh gọi quân sự và tất cả nô bộc trong son trang, nói rõ tình huống một chút, liền kêu phần lớn người trong son trang chia nhau ra sau núi tìm kiếm Ngụy La. Nô bộc biết rõ Vương phi mất tích, không dám xem nhẹ, một đám người xốc lại tinh thần, lại bắt đầu đi về phía sau núi. Còn Triệu Giới, hần gần từng chữ nói: “Đem hai người này cùng tất cả nha hoàn hầu hạ Vương phi nhốt vào phòng chứa củi, nếu Vương phi có bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, đều đánh chết hết”.

Sắc mặt Kim Lũ và Bạch Lam trắng bệch, cả người nhất thời mềm nhũn.

Nhưng họ cũng biết bản thân sai, khi có người mang bọn họ tới phòng chứa củi, hai người cũng không giãy giụa.

Triệu Giới đi ra khỏi nội thất, trên mặt đầy sương lạnh, nhận lấy cái ô Chu Cảnh đưa tới, mặc dù hần cố gắng để bản thân bình tĩnh lại, nhưng vẫn không thể che dấu được vẻ lo lắng: “Bản vương tự mình ra sau núi tìm, người ở lại son trang, nếu có bất kỳ tin tức gì thì tới báo cho Bản vương”.

Chu Cảnh kinh ngạc, vô thức nói: “Vương gia thân thể vạn kim, sao có thể mạo hiểm như vậy? Chi bằng để thuộc hạ đi...”

Triệu Giới nhìn không được cắt ngang lời hần: “Bản vương kêu người ở lại, người nghe không hiểu sao?”

hần không thể trợ mắt nhìn Ngụy La gặp chuyện không may, càng không thể ngồi chờ vô ích trong phòng. Nếu chờ thấy một cái tin xấu, hần cả đời này cũng không thể tiếp nhận nổi.

Chu Cảnh dừng một chút, quỳ gối nói: “Vâng, thuộc hạ cẩn tuân dặn dò của Vương gia”.

Triệu Giới không đáp lại, đi về hướng hậu viện. Hậu viện có một con đường nhỏ nối thẳng tới sau núi, nghe nô bộc nói Ngụy La chính là đi theo hướng này. Triệu Giới ra khỏi son trang, gió tuyết từ bốn phương tám hướng quét tới, trước mắt là một mảng trắng xóa, khó có thể phân rõ phương hướng. hần đoán gió tuyết đi về phía trước hai bước, tuyết động đã che mất mắt cá chân, tình huống như vậy căn bản không thể đi nhanh được, Ngụy La hần là không đi quá xa. Lúc này Ngụy La vẫn chưa về, chỉ có hai khả năng, một là nàng bị lạc đường ở chỗ nào đó gần đây, hai là gặp phải chuyện gì đó nguy hiểm...

Triệu Giới không dám nghĩ tới khả năng thứ hai, bây giờ hần thật sự hận tiểu cô nương này tới nghiêng răng nghiêng lợi, thời tiết thế này lại không chịu yên ổn ở trong phòng, còn muốn chạy tới chỗ này làm gì? Nếu hần tìm được nàng, nhất định sẽ đề nàng ra, dùng sức hung hăng đánh nàng một trận.

một lúc lâu sau, tất cả người ra sau núi tìm đều tụ họp lại, không có gì khác biệt, toàn bộ đều không có bất kỳ tin tức gì của Ngụy La.

Sắc mặt Triệu Giới vô cùng khó coi, hần ném chén trà nóng người hầu đưa tới đi thật xa, nước nóng bắn tung tóe đầy đất: “Tiếp tục tìm! Nếu đêm nay không tìm thấy, ngày mai ai cũng đừng mong sống sót!”

Lời này vừa nói ra, mọi người vì giữ cái đầu trên cổ, không thể không ra sức tìm kiếm.

Xiêm y trên người Triệu Giới đều ướt đầm, hần về phòng thay đổi quần áo, lại tiếp tục ra ngoài. Chu Cảnh quỳ trước mặt hần, khấn thiết khuyên nhủ: “Vương gia, trời đã tối đen, ngài ở lại son trang chờ tin tức đi, ra ngoài lúc này e sẽ gặp nguy hiểm”.

Triệu Giới để ngoài tai, trầm mặt đi lướt qua Chu Cảnh.

Lúc này, gió tuyết bên ngoài đã ngừng, nhưng sắc trời dần dần tối mịt đi, không lâu sau, ngay cả chút ánh sáng chiều tà đều bị ánh trăng nuốt hết. Ban đêm trên núi nói đến là đến, cơ hồ chưa từng dừng lại, mới một khắc trước bầu trời vẫn sáng rõ như ban ngày, chớp mắt tiếp theo đã tối đến chia tay ra không thể thấy rõ năm ngón tay.

Vùng núi này có sói, đến lúc này còn không tìm được Ngụy La, vậy chỉ có thể là lành ít dữ nhiều.

không chỉ có Triệu Giới, ngay cả hạ nhân trong son trang cũng đều nặng lòng, dù sao bây giờ tính mạng bọn họ cũng cột chung một chỗ với Vương phi. Nếu không tìm thấy, theo tính tình bạo tàn của Triệu Giới, sáng mai người trong son trang ai cũng đừng mong còn sống.

Trăng sáng càng lúc càng lên cao, người ở son trang lần thứ hai trở về từ sau núi, tâm như tro tàn, bọn họ quỳ thành một vòng ở bên ngoài, chờ Triệu Giới xử phạt.

Triệu Giới đứng ở cửa, sắc mặt nham hiểm độc ác nhìn đám hạ nhân tay phải hắn nắm lại thành quyền, dùng sức đập lên một bên khung cửa. Khung cửa không chịu nổi lực này, hõm sâu vào thành hình quả dấm. Lúc này hắn đã không còn tâm tư giáo huấn người khác, nhắm mắt lại, giọng nói khàn khàn trầm trầm: “Tiếp tục tìm”.

Hạ nhân hai mặt nhìn nhau, lại nói với chủ nhân: “Vâng, Vương gia...”

Vài ngày này bọn họ đều nhìn thấy được, Vương phi thật sự là khối thịt trong lòng Vương gia, là mũi nhọn ở trong lòng, ngày thường rời giường cũng không nỗ lực đánh thức nàng dậy, nếu Vương phi đột nhiên không còn, không biết Vương gia sẽ trở nên thế nào.

Nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ, cả đỉnh núi họ cũng lật lên rồi, vẫn không tìm thấy người, tám chín phần là xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Chỉ cần có thể tìm được người là tốt rồi, cũng coi như có câu trả lời thỏa đáng.

Trong lòng mọi người đều ôm ý nghĩ này, chính đồn lại một lần, chuẩn bị xuất phát đi tìm lần nữa, chợt nghe thấy từ trong hành lang nhỏ phía sau truyền tới giọng nói nghi ngờ - -

“Mọi người đang tìm cái gì?”

Giọng nói vô cùng tự nhiên.

Mọi người đồng loạt nhìn lại, chỉ thấy Ngụy La đang đứng ở hành lang phía sau, trên người mặc áo choàng thạch lưu thêu hoa văn hình bướm vờn hoa được viền bằng lông hồ ly, bên dưới là váy dài màu ngà, trên người không có dấu vết bị thương, nhưng đầu tóc có chút rối, ánh mắt có chút mờ mịt, giống như là mới vừa ngủ dậy.

Ngụy La nhìn bọn hạ nhân, lại nhìn Triệu Giới đứng ở cửa, nhớ tới đoạn đối thoại nàng vừa nghe được, ngẫm ngẫm một chút cũng mơ hồ hiểu được là có chuyện gì.

Triệu Giới nhìn nàng chằm chằm, không nói lời nào.

Cho tới khi Ngụy La đi đến trước mặt hắn, hắn mới khàn giọng hỏi: “Nàng đi đâu vậy?”

Ngụy La rũ mắt, vừa hay nhìn thấy nước bùn trên ủng hắn, chắc là đi đường xa, hắn chỉ lo thay y phục mà chưa kịp đổi giày, toàn bộ mũi giày đều ướt đầm. Nàng khựng lại, chỉ chỉ hành lang nhỏ sau lưng: “Tiếng gió trong phòng quá lớn, ta liền ra phía sau ngủ một giấc, địa long chỗ đó cháy sạch, quá nóng, không nghĩ là ngủ thẳng tới giờ”.

nói xong, nàng ngoái đầu nhìn lại hạ nhân trong viện, nghĩ một chút rồi nói: “Tất cả giải tán đi”.

Bọn hạ nhân như được đại xá, giống như tới gần vách núi rồi đột nhiên bị kéo lại một cái, vô cùng cảm kích Ngụy La, không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.

Ngụy La đi về phòng, Triệu Giới nhìn theo bóng lưng của nàng, chốc lát, cũng đi theo.

Ngụy La đi vòng qua bình phong, đầu tiên ngồi xuống trước gương đồng hoa văn kim điêu, tháo châu ngọc trên đầu xuống, lại đi vào trong đôi đồ ngủ màu hồng cánh sen. Kim Lũ và Bạch Lam không ở trong phòng, nếu vừa rồi những người kia thật là đi tìm nàng, không khó tưởng tượng tình cảnh của hai nha đầu kia, nhất định là bị Triệu Giới giam lại rồi. Kim Lũ và Bạch Lam là tâm phúc của nàng, Triệu Giới hắn cũng không lập tức gây thương tổn gì cho bọn họ. Ngụy La đi về phía giường, cuối người chúi chần dậm ra, nhìn bộ dáng vẫn còn muốn ngủ. Nhưng nàng còn chưa nằm xuống, eo liền bị một đôi tay giữ chặt lấy, sức lực trên tay hắn thật lớn, dùng sức siết chặt lấy nàng, rồi đem nàng ôm chặt vào lòng ngực cứng rắn.

“Ta tìm nàng thật lâu”. Triệu Giới nói, giọng khàn khàn, cánh tay vẫn còn chút run rẩy.

Lúc này hắn thật cho rằng nàng gặp nạn, thậm chí không dám nghĩ cuộc sống sau này không có nàng sẽ thế nào, loại tư vị đó, hắn cũng không muốn cảm nhận lần thứ hai.

Ngụy La xoay người, đẩy tay hắn ra. Nàng đứng lên, chân bước lùi phía sau một bước, miễn cưỡng có thể nhìn thẳng hắn, hỏi: “Chàng cho rằng ta rời nhà đi ra ngoài?”

Lúc này Triệu Giới vô cùng nghe lời, không có buông nàng ra, nhưng ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, giống như nàng là trân bảo mất đi nay tìm lại được, nhìn thế nào cũng không đủ.

không cần trả lời, đáp án hiển nhiên là thừa nhận.

Ngụy La mím môi, có lẽ là muốn nói gì đó, nàng nhìn hắn một chút, lại lặng lẽ dời mắt đi: “Nhất mã quy nhất mã (1), ta cũng là người hiểu đạo lý. Cho dù sau này có tức giận với chàng, có gây gỗ, cũng sẽ không bỏ nhà đi”. Y phục Triệu Giới thay ra còn vắt trên bình phong bằng gỗ từ đàn dê ở góc phòng ướt nhẹp, thậm chí còn nhỏ nước xuống sàn, nàng hỏi: “Chàng trở về lúc nào, đi ra ngoài tìm ta bao lâu rồi?”

Triệu Giới nói: “Giờ Thân đã về. không bao lâu, khoảng hai canh giờ thôi”.

Nguy La còn nhớ lúc nàng trở về từ hậu viện, vừa đúng lúc tuyết rơi lớn, tuyết kia cũng không ngừng ngay được, cho nên nàng mới về sớm, không tiếp tục đi dạo nữa. Nô bộc kia nói nhìn thấy nàng, chắc là nhìn nhầm.

hắn lại bắt chấp gió tuyết lớn mà đi tìm nàng? không sợ gặp chuyện không may sao?

nói không cảm động là giả, lần đầu tiên Nguy La cảm thấy Triệu Giới thật ngốc, vậy mà bình thường hắn còn nói nàng ngốc. Nguy La kiểm chế không cong cong khóe miệng, cố ý ra vẻ nghiêm túc hỏi: “Chàng biết mình sai ở chỗ nào rồi sao?”

Triệu Giới gật gật đầu: “Tên thư sinh kia vong ân bội nghĩa, qua cầu rút ván, phẩm chất bại hoại, đúng là nên lóc từng miếng thịt”. Thấy vẻ mặt Nguy La hài lòng, Triệu Giới được voi đòi tiên, bước lên một bước, nhìn nàng nói: “A La, hôm qua là ta nói sai, ta chưa bao giờ đối với nàng như vậy, sau này càng không như thế. Trước kia lúc chúng ta chưa thành thân, là ta không quản được mình, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của ta. Nàng tức giận với ta, chọc tức thân thể mình, chẳng phải là ta được tiện nghi sao?”

Nguy La nghiêng đầu, nhìn thẳng hắn: “Chàng thật sự nghĩ như vậy sao?”

Đôi mắt phượng đen láy của Triệu Giới nhìn nàng thật sâu: “thật!”

Nguy La nhìn chằm chằm hắn một lát, muốn tìm thử chút dấu vết nói dối trên mặt hắn, đáng tiếc không thành công.

Hồi lâu, nàng chậm rãi giang hai tay mình ra, nói: “Tốt lắm, có thể ôm một cái”.

*** **

Tác giả có lời muốn nói

Tối hôm đó, mọi người trong sơn trang đều viết trong nhật ký một câu: hy vọng vương gia và vương phi trăm năm hảo hợp, càng không được cãi nhau / (T o T) / ~

Triệu Giới vung bàn tay lên, Đứng!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sư Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Bị bệnh

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Trong phòng chứa củi, Kim Lũ và Bạch Lam được thả ra, hai người biết được đã tìm thấy Nguy La rồi mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó lại nghe người khác nói, Nguy La căn bản không có đi ra sau núi, nàng chỉ là ở dãy nhà phía sau ngủ hai canh giờ, vì ngủ thiếp đi nên mới không nghe được động tĩnh lớn ở phía trước. Mà mọi người trong sơn trang đều cho rằng nàng đi ra sau núi, cũng không có ai cẩn thận tìm lại trong trang, mới náo loạn ra một trận ô long như vậy. Sau khi Kim Lũ và Bạch Lam nghe xong, trong lúc nhất thời không biết nên cười hay nên khóc, nếu tiểu thư ngủ thêm chốc nữa thôi, chỉ sợ toàn bộ người trong sơn trang đều không sống nổi. Bây giờ bọn họ nhớ tới bộ dáng như muốn ăn thịt người của Triệu Giới lúc đó, trong lòng vẫn còn thấy sợ hãi.

Hai người xốc lại tinh thần, đi phòng bếp lấy nước nóng, khăn lược, rồi đi vào phòng ngủ chuẩn bị hầu hạ Nguy La rửa mặt.

“Nô tỳ hầu hạ không chu toàn, thiếu chút nữa khiến nương nương chịu khổ, thỉnh nương nương trách phạt”.

Trong phòng không có thanh âm gì, Kim Lũ và Bạch Lam dè dặt ngẩng đầu lên, lại hy vọng bản thân chưa từng nhìn thấy một màn như vậy.

trên đầu Nguy La chỉ cài một cây trâm nhỏ, mái tóc đen bóng chảy xuống như thác nước là tóc trên đầu vai, càng làm nổi bật lên gương mặt nhỏ chỉ cỡ bàn tay của nàng, quả là tóc đen như gỗ mun, da trắng như tuyết, dung mạo xuất chúng hơn người. Triệu Giới áp vào trên người nàng, bức cả người nàng tới sát chân tường, hắn nâng gương mặt nhỏ của nàng lên, hôn xuống môi nàng, giống như người đang khát khô lại gặp được ốc đảo, lại giống như dã thú bị bỏ đói thật lâu gặp được dê con, không chờ đợi được mà nhắm nháp mỹ vị, không đem nàng ăn sạch, thế không bỏ qua.

Nguy La chưa từng thấy Triệu Giới gấp gáp như vậy, mới biết hóa ra trước kia hắn đều vì bản khoả, sợ dọa nàng mới không lộ ra bộ mặt thật. Bây giờ hắn là vì vẫn chưa xua đi được nỗi sợ trong lòng, sợ không thể nhìn thấy Nguy La nữa, liền bắt chấp mọi thứ, chỉ muốn thật sự cảm nhận được nàng.

Triệu Giới vừa hôn môi, hôn lên cổ nàng, vừa khàn giọng ní non: “Sau này đừng náo loạn với ta nữa, bảo bối...”

Sau lưng Ngụy La là vách tường, cả người bị vây quanh trong một góc nhỏ, nóng tới muốn tan chảy. Mắt nàng thoáng nhìn thấy vẻ mặt sùng sốt của Kim Lũ và Bạch Lam, nắm đấm nhỏ nắm lên lồng ngực Triệu Giới, đỏ mặt oán giận: “Ai náo loạn với chàng? Mau đứng lên, người chàng nóng như vậy, nhất định là cảm rồi, mau đi tắm nước nóng cho người ấm áp lại”.

Lúc này nàng nói “có thể ôm một cái”, chỉ đơn thuần là ôm mà thôi! Ai biết hần thoáng cái đã nhào tới, giống hệt như con chó lớn nhìn thấy cục xương, nâng mặt nàng lên mà hôn một trận loạn xạ, Ngụy La thiếu nữa đã bị hần hôn tới không thở được rồi.

Xem ra lần này nàng quả thật dọa hần không nhẹ - Ngụy La thâm nghĩ.

Lúc này nàng từ dây nhà sau đi lên, xa xa thấy nét mặt của hần quả thật âm trầm tới dọa người. Đây là lần đầu tiên Ngụy La nhìn thấy bộ mặt hần dùng với người khác, khó trách ai cũng gọi hần là “người gian ác”, cũng không phải là hư danh. Cũng may hần không đối với nàng như vậy.

Triệu Giới không nhúc nhích, trán hần ghé vào cổ nàng, hơi thở nóng rực phun lên cổ Ngụy La, khiến nàng ngửa ngáy. Lúc trước hần bắt chấp gió tuyết đi ra sau núi, lại khiến toàn thân ướt nhẹp, cả đêm cũng không nghỉ ngơi chút nào, thân thể tất nhiên không chịu nổi, vừa rồi hần ôm nàng, Ngụy La cũng cảm thấy Triệu Giới không thích hợp. Nhưng mà lúc đó khí lực Triệu Giới rất lớn, Ngụy La tránh không thoát, cũng ôm ờ dựa vào hần. Bây giờ nhà hoàn đã vào rồi, tất nhiên không thể lại dính vào hần được.

Triệu Giới siết chặt lấy eo nàng, nhỏ giọng nói: “Nàng cùng tắm với ta”.

Hồ tắm rất rộng, dư sức chứa hai người. Ngụy La nhìn bộ dáng hữu khí vô lực của hần, hần là không tự mình tắm rửa được, nếu để cho nha hoàn tới hầu hạ, nàng lại cảm thấy không thoải mái. Chân chờ một lát, Ngụy La nói với Kim Lũ và Bạch Lam: “Đem xiêm y của Vương gia đưa vào tịnh phòng đi, để khăn lược và xà bông thơm lại, các người ra ngoài đi”. Nhớ tới chuyện hai người họ gặp phải, suy nghĩ một lát, Ngụy La lại nói: “Chuyện hôm nay không trách hai người, là ta tùy hứng, cũng không trách phạt các người. Cũng thả Vân Oa và Ngọc Toa ra đi”.

Kim Lũ và Bạch Lam liên tục gật đầu, quy củ cúi đầu, không dám nhìn lên giường: “Nô tỳ đi làm ngay”.

Ngụy La đỡ Triệu Giới đi vào tịnh phòng, đặt hần trên tháp bằng gỗ cây du bên cạnh hồ tắm, bắt đầu cởi vạt áo hần. nói thật, từ nhỏ đến lớn Ngụy La còn chưa từng hầu hạ qua nam nhân nào, cho dù là Thường Hoảng, Ngụy La cũng chưa từng giúp hần tắm rửa qua. Mặc dù nàng và Triệu Giới đã thành thân nhiều ngày, cái gì nên làm cũng đã làm, nhưng trải nghiệm như vậy, đúng là lần đầu.

Thoát hết xiêm y ra, cũng may Triệu Giới vẫn còn chút ý thức, lúc Ngụy La đỡ hần ra hồ tắm cũng không tốn bao nhiêu sức lực. Có điều Triệu Giới vừa mới ngồi vào hồ tắm, cánh tay liền nhấc lên, kéo tay Ngụy La lôi nàng vào hồ!

Ngụy La còn chưa kịp chuẩn bị, cả người còn mặc đồ đã bị ném vào trong hồ, cũng may cả người nàng ngã vào người Triệu Giới, không có bị thương. Nàng vịn vai hần mà ngồi dậy, thở phì phò tức giận: “Chàng làm gì đó? Xiêm y của thiếp đều ướt rồi”.

Triệu Giới dựa lưng vào vách hồ, cúi mắt nhìn nàng cười: “Vừa rồi là nàng giúp ta cởi xiêm y, để trả lễ, bây giờ để ta giúp nàng”.

Cái người này, cả người đã nóng thành như vậy, còn không đứng đắn.

Ngụy La hết cách với hần, đành phải thuận theo.

Động tác Triệu Giới rất chậm, có lẽ là vì ngã bệnh, cả người hần không nhạy bén như xưa. Ngụy La cách hần rất gần, phát hiện lúc Triệu Giới bị bệnh ngoan ngoãn hơn bình thường rất nhiều. Có lẽ vì một môi, đầu hần tựa lên vai nàng, hàng mi dài quét lên da Ngụy La, thật ngứa ngáy.

Ngụy La đang thất thần, cái cổ bị hần dùng sức hôn lên, trong chốc lát nơi đó nổi lên một dấu xanh xanh tím tím, nàng kinh ngạc, cúi đầu nhìn hình ảnh phản chiếu trong nước, che lấy cổ không cho hần lại hôn lần nữa: “Chàng bảo ngày mai làm sao thiếp dám gặp người khác?”

Đầu óc Triệu Giới vẫn chưa hoàn toàn hồ đồ, cũng biết nghe lời phải trái: “Nếu còn không biến mất, chúng ta liền ở trong phòng cả ngày”.

Ngụy La tức giận liếc nhìn hần, biết rõ chuyện hần nói không thể nào làm được: “Chuyện xây dựng đường sông không phải còn chưa tốt sao? Nếu chàng không đi, vạn nhất có người dâng tấu chương tố cáo, Bệ hạ trách tội thì sao?”

Triệu Giới không lên tiếng, thật ra trong lòng hần nghĩ, cho dù đám quan viên Thông Châu có một trăm lá gan cũng không có ai dám tố cáo hần. Triệu Giới nắm tay Ngụy La, mặt dán lên mặt nàng, vành tai và tóc mai chạm nhau, chậm rãi nói: “A La, ta có chút khó chịu”.

Gương mặt nhỏ của Ngụy La bị nước nóng hấp tới trắng nõn, nghe Triệu Giới nói vậy liền rút tay về, đề lên trán hần: “Chàng bị bệnh, tất nhiên sẽ khó chịu”.

Triệu Giới sau khi bị bệnh liền đặc biệt vô lại, da mặt hần vốn rất dày, bây giờ càng dày tới không ai địch lại được. hần nói: “Nàng hôn một cái vì phu liền không khó chịu nữa”.

Ngụy La dùng một chút, cố gắng tìm lại từ ngữ: “Tắm rửa cho tốt đi!”

Triệu Giới: "..."

Sau cùng, Ngụy La nhìn thấy bộ dáng đáng thương cũng hần, đành cúi đầu hôn một chút: “Được chưa?”

Triệu Giới vốn còn tâm tư khác, nhưng nghĩ bản thân có thể lây bệnh phong hàn cho nàng, nghĩ tới thân thể của Ngụy La, hần đành bỏ đi tâm tư này. Tắm lại lần tắm rửa này muốn bao nhiêu phiền miên liền có bấy nhiêu phiền miên, sau khi hai người hòa hảo, lại giống như hợp thành một người, nhìn ra còn ân ái hơn so với lúc chưa gây gổ một chút. Đương nhiên, phần lớn thời điểm vẫn là Triệu Giới quán quít lấy Ngụy La.

Sau khi tắm xong, Ngụy La giúp Triệu Giới lau sạch người, cũng may đồ ngủ của Triệu Giới không phức tạp, chỉ mặc một bộ xiêm y trắng, choàng lên người là được. Có điều Triệu Giới cao quá, Ngụy La phải cố hết sức, nhón chân lên mới có thể với tới, lúc này thân thể nàng không né được dấn chặt lấy lồng ngực hần, Ngụy La chỉ mặc một lớp xiêm y mỏng, không ngăn được bao nhiêu, trong chốc lát liền cảm nhận được biến hóa cơ thể của Triệu Giới. . .

Ngụy La trừng mắt nhìn hần: “Chàng!”

Triệu Giới mỉm cười cấn cấn môi nàng, vô tội nói: “không trách ta được, là nàng mê hoặc ta”.

Cường từ đoạt lý! Ngụy La mặc kệ hần, xoay người đi ra ngoài: “Tự chàng mặc đồ đi”.

Kim Lũ và Bạch Lam đi truyền lời của Ngụy La, trong nội thất không còn ai cả, mọi người đều thức thời đứng ở ngoài chờ nghe sai bảo. Các nàng tự biết rõ, vương gia và vương phi hòa hảo như lúc ban đầu, nhất định không hy vọng có người vướng bận trước mắt.

Triệu Giới cột lại dây lụa màu xanh ngọc dệt kim hoa văn thị đế, tiến lên ôm ngang eo Ngụy La, bế nàng thả lên giường, ôm lấy nàng từ phía sau, lại không yên tâm nói: “A La, sau này không được tức giận với ta nữa”. Giọng nói có chút ủy khuất hiếm thấy.

Ngụy La xoay người nhìn hần, cái miệng nhỏ mím lại, nói: “Là chàng chọc giận ta”.

Triệu Giới lập tức theo lời nàng mà nói: “Đều là ta không tốt, không nên nói mấy lời vô liêm sỉ kia. Cho nên không phải lão thiên gia đang trừng phạt ta sao? Khiến ta không tìm được nàng, còn bị cảm phong hàn”.

Ngụy La lẩm bẩm nói: “Miệng lưỡi trơn tru”. Nhưng bộ dáng Ngụy La lại không thật sự tức giận.

Bởi vì Triệu Giới nao loạn một phen, nàng đột nhiên nhớ ra, sờ sờ trán hần, lại sờ sờ trán mình: “Chàng cảm thấy khá hơn chút nào không? Trong son trang có đại phu không? Hoặc là có được liệu sẵn? Để thiếp đi lấy”.

Triệu Giới nắm lấy tay nhỏ của nàng, mười ngón tay đan xen nhau, cười nói: “Chỉ là chút bệnh vặt thôi, ta không yếu ớt như nàng, ngày mai thì tốt rồi”.

Ngụy La bán tin bán nghi: “thật không?”

“Lừa nàng làm gì”. Vì để Ngụy La tin tưởng, Triệu Giới kéo chân đáp lại cho cả hai, cầm tựa trên đỉnh đầu nàng, dịu dàng nói: “không còn sớm nữa, ngủ đi”.

Ngụy La thấy hần tắm xong sắc mặt cũng đỡ hơn nhiều, nhiệt độ cơ thể cũng không nóng như lúc này, mới miễn cưỡng tin lời hần, nàng nằm trong lòng hần, nhắm mắt lại, chốc lát sau liền ngủ.

Nhưng sự thật chứng minh, nam nhân là loài động vật giỏi thể hiện nhất.

Sáng sớm hôm sau, nhiệt độ cơ thể Triệu Giới chẳng những không giảm xuống, mà còn nóng hơn nhiều so với hôm qua. Ngụy La ôm hần hết như đang ôm lấy lò lửa, nàng sờ trán hần, đúng là nóng phồng tay! Ngụy La vừa vội vừa hối hận, tối qua nàng không nên nghe lời hần, bị phong hàn không xem đại phu cũng không uống thuốc sao có thể đỡ chứ? Nàng vội vàng kêu Kim Lũ báo với quân sự son trang, xuống núi thỉnh đại phu, còn bản thân nàng nhúng ướt khăn trong nước lạnh, lại đắp lên trán Triệu Giới.

Triệu Giới từ từ mở mắt, nhếch miệng cười một tiếng: “Trận bệnh này cũng thật đáng giá”.

Ngụy La nheo eo hần một cái: “Đừng nói chuyện, nằm im đi” nói xong, Ngụy La cảm thấy vẫn chưa hả giận, lại uy hiếp nói: “Sau này chàng lại không tự coi trọng thân thể mình, ta liền mặc kệ chàng”.

Triệu Giới nắm lấy tay nàng, cười nói: “Nếu nàng không quản ta, còn ai quản chứ?”

Nàng biết rõ hần nói đùa, nhiều người thêm quản hần lắm đấy, nhưng trong lòng Ngụy La vẫn rất hưởng thụ. một lát sau, đại phu khẩn trương chạy tới, giúp Triệu Giới bắt mạch, lại kiểm tra nhiệt độ cơ thể, viết một phương thuốc, lưu lại đồng được liệu rồi nói: “Căn cơ vương gia tốt, người bình thường sốt tới độ này đã sớm thân chí không rõ rồi. Thịnh Vương phi sai người dựa vào phương thuốc này mà sắc thuốc, uống bốn đến năm thang thì không còn gì đáng ngại nữa. Hai ngày nay nhớ đừng để vương gia bị lạnh”.

Ngụy La gật gật đầu, kêu Kim Lũ thanh toán gấp ba lần phí chữa bệnh, lại để Bạch Lam đi nấu thuốc, tự nàng dứt cho Triệu Giới uống hết.

Vì Triệu Giới bị bệnh, việc xây dựng đường sông liền dời lại hai ngày. Hơn nửa đợt này tuyết rơi quá lớn, làm trễ nãi tiến trình, vợ chồng son không thể không ở lại Thông Châu thêm nửa tháng. Đợi tới khi sửa chữa xong đường sông, lúc xuất phát trở về Thịnh Kinh Thành đã là cuối năm rồi.

Lúc Ngụy La và Triệu Giới về tới Thịnh Kinh Thành đúng vào đêm ba mươi, Sùng Trinh Hoàng Đế cố ý bố trí gia yến trong cung, nghênh đón phu thê bọn họ

Chương 141: Nhóc con, tỉnh dậy

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Khắp kinh thành nơi nơi đều là không khí vui mừng của lễ tết đón năm mới, trước cửa mỗi nhà đều treo đèn lồng đỏ, dán câu đối ăn mừng, vẽ trên: “Quốc thái dân an gặp thịnh thế”, vẽ dưới “Mưa thuận gió hòa tụng hoa niên”, với bức hoành: “Quốc thái dân an”. một chiếc xe song mã nắp sơn son chạy trên đường cái, đi bằng qua mấy hải tử mặc áo bông đỏ thắm đang nghịch pháo trúc, sau khi đốt, cười hi hi ném dưới bánh xe ngựa.

Pháo trúc còn chưa kịp nổ, liền bị một hòn đá nhỏ bắn tới đập tắt lửa.

Mấy hải tử ngơ ngác nhìn nhau, người nhìn ta, ta nhìn người, ai cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Ngụy La và Triệu Giới trở về Phủ Tĩnh Vương đã là giữa trưa, quân sự sắp xếp mọi việc trong phủ gọn gàng ngăn nắp, mặc dù hơn một tháng không có người ở, nhưng trong phòng vẫn được bọn hạ nhân dọn dẹp sạch sẽ như cũ, không khác biệt gì so với lúc họ rời đi, bên trong bên ngoài đều sạch sẽ sáng sủa, thật chỉnh tề. Ngụy La và Triệu Giới dùng qua cơm trưa, Ngụy La đi tịnh phòng tắm rửa sạch sẽ, đổi y phục mới, vừa ngã đầu lên giường liền ngủ mất. Đoạn đường này đi xe rất vất vả, vì gấp gáp lên đường mà gần như không được nghỉ ngơi, năng mệt mỏi vô cùng, nhưng Ngụy La cũng chưa từng oán hận qua.

Triệu Giới rửa mặt xong, thấy Ngụy La ngủ rồi, cúi người hôn lên trán nàng liền xoay người đi thư phòng. hắn gọi Dương Hạo và Vương quân sự tới hỏi thăm mấy chuyện phát sinh trong Thịnh Kinh Thành, lại xử lý chút công việc, ngẩng đầu, nhìn sắc trời bên ngoài một chút, tới giờ lên đèn rồi. Nên vào cung tham dự gia yến thôi.

Triệu Giới về phòng, đánh thức Ngụy La: “Nhóc con, tỉnh dậy”.

Ngụy La đang còn buồn ngủ, lúc này một chút cũng không muốn tỉnh dậy, không tỉnh nguyện ừ một tiếng, đầu lại rút vào chăn, giống hệt con mèo nhỏ đang làm nũng. Triệu Giới nhìn không được cười lên, hiếm khi hắn nhìn thấy bộ dáng đáng thương như vậy của nàng, liền vén cái chăn mềm trên đỉnh đầu nàng xuống, cúi người ngậm lấy miệng nhỏ của nàng, hôn rồi lại hôn. Ngụy La bị hắn hôn khiến không thể thở được, hai tay đẩy hắn ra, lần này thần trí nàng hoàn toàn thanh tỉnh rồi, vừa tức lại đành chịu hỏi: “Chàng làm gì vậy?”

Triệu Giới xoa bóp gương mặt nhỏ nhắn của nàng, có cảm giác vô cùng tốt, vừa tron vừa nện: “Người nào đó làm nũng, không chịu rời giường, vì phụ gọi không được nàng, đành phải dùng cách này”.

Ngụy La từ từ ngồi dậy, gom lại mái tóc dài, không thèm cùng hắn hồ nháo: “Chàng đi gọi Kim Lũ và Bạch Lam vào đây”.

Lúc này mới vừa qua giờ Dậu, cách cung yến còn khoảng một canh giờ, không tính là quá muộn. Ngụy La ngồi trước gương đồng chải đầu, nàng vừa mới tỉnh ngủ, tinh thần có chút không tốt, liền dùng bông mềm vỗ lên mặt một chút nước hoa lài tinh luyện với phấn trần châu, quả nhiên tinh thần và khí sắc đều tốt hơn nhiều. Nàng ra phía sau tấm bình phong đổi xiêm y, chuẩn bị xong hết đã qua nửa canh giờ, nàng quay người lại, thấy Triệu Giới nghiêng người dựa vào Trục Linh môn, hai tay vòng lại cười cười nhìn nàng.

Ngụy La đi tới bên cạnh hắn, trên mặt có chút không tự nhiên, hỏi: “Chàng cười cái gì?”

Triệu Giới cọ cọ mũi nàng, chợt nắm tay nàng đi ra ngoài: “Cười A La của ta càng ngày càng đẹp, ta cũng không dám nhìn”.

Ngụy La đi sau lưng hắn, cảm thấy người này thật sự sẽ nói những lời âu yếm. Ngẫm lại, trước kia khi hắn không tỏ tâm ý của hắn với nàng, quả thực bày ra bộ dáng vô cùng đứng đắn, vừa dẫn nàng đi hội đèn, vừa tặng nàng trang sức dây đeo hình con sóc, hiện tại, tin tưởng hắn thành thành thật thật sẽ không sai đâu.

Vào đến trong cung, bọn họ đi thẳng tới bờ Thái Dịch Trì.

Gia yến được tổ chức tại Thăng Tuyết Lâu nằm giữa Thái Dịch Trì. Bởi vì là gia yến, nên không có mở tiệc chiêu đãi trọng thần triều đình và gia quyến của họ, chỉ có hoàng tử và hoàng thân quốc thích. Ngụy La và Triệu Giới đi tới Cầu Cừ Khúc, từ đầu cầu bên này đã thấy xa xa Thăng Tuyết Lâu trắng lệt, đèn đuốc sáng trưng, cung nhân và cung tỳ bưng trái cây và đồ ăn bận rộn qua lại, có vài người chạm mặt bọn họ, liền hạ thấp người quy củ hành lễ: “Tham kiến Tĩnh Vương Điện Hạ, tham kiến Tĩnh Vương Phi nương nương”.

đi vào trong Thăng Tuyết Lâu, bên trong đã có không ít người, ngoài vài vị Trưởng công chúa bên ngoài, còn có nhóm các hoàng tử công chúa, sắc mặt

ai cũng đầy vẻ vui mừng, y phục long lẫy. Có lẽ là bị không khí mừng năm mới lây nhiễm, mọi người cũng không câu nệ như ngày thường, nhìn có vẻ rất cao hứng, có vài người da mặt đầy đã bắt đầu đòi hồng bao của mấy vị Trưởng Công chúa, khiến không khí nơi này có vài phần giống với bầu không khí ăn mừng năm mới trong nhà người dân bình thường. Ngụy La vô thức nhìn nhìn, người tới tham dự gia yến chỉ có Bình Dương Trưởng Công chúa và An Dương Trưởng công chúa, nhưng không thấy Cao Dương Trưởng Công chúa đâu. Ngẫm lại cũng không có gì kỳ quái, trong nhà Triệu Huyền xảy ra chuyện như vậy, trọng phu mới bị xử trảm, cần để tang ba năm, tất nhiên không thể tham dự các bữa tiệc như vậy.

Cửu hoàng tử Triệu Sâm từ trong đám người nhìn thấy Triệu Giới và Ngụy La, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ, hắn ta chen ra ngoài, đi tới: “Hoàng huynh, hai người từ Thông Châu về khi nào? Đệ, Thất hoàng huynh và Bát hoàng huynh đánh cuộc, khẳng định hai người không về kịp, không nghĩ tới lại trở về vào giây phút cuối cùng này”. Hắn ta xoay người, đối mặt với Ngụy La liền thu lại bộ dáng cợt nhả, nho nhã lại lễ độ nói: “Nhị hoàng tẩu”.

Ngụy La mỉm cười gật đầu: “Cửu đệ”.

Trong những vị hoàng tử này, chỉ có Cửu hoàng tử là có quan hệ cực tốt với Triệu Giới, cũng chỉ có hắn ta dám trêu đùa với Triệu Giới. Mấy vị hoàng tử khác hoặc nhiều hoặc ít có chút sợ Triệu Giới, chỉ tiến lên chào hỏi lễ phép, cũng không dám đùa giỡn như Triệu Sâm.

Lúc Ngụy La đến có chuẩn bị mấy cái hồng bao, để tặng cho vài vị hoàng tử chưa thành gia. Còn công chúa chưa xuất giá, Ngụy La cũng có chuẩn bị lễ vật. Mấy tiểu hoàng tử e ngại uy nghiêm của Triệu Giới, không dám tới gần, thấy Ngụy La lúc cười hiện lên lúm đồng tiền dịu dàng, nhìn không được muốn thân cận với nàng, liền rón rén tiến lên nhận hồng bao, cười xán lạn nói: “Cảm ơn nhị hoàng tẩu!”

Ngụy La xoa xoa đầu Thất nhị hoàng tử, đứa nhỏ này mới tám tuổi, môi hồng răng trắng, thanh tú đáng yêu, lúc cười lộ lên lộ ra hai chỗ răng cửa đã bị gãy, vừa tức cười vừa đáng yêu. Ngụy La nói: “Đừng khách khí, đệ đi chơi đi”.

Kể từ đó, liền có nhiều người tới đòi hồng bao của Ngụy La. không phải là hồng bao của nàng có gì đặc biệt, mà bởi vì cặp đôi này khiến mọi người cảm thấy hứng thú, bình thường bọn họ không dám chọc ghẹo Triệu Giới, bây giờ có Ngụy La ở đây, liền không giống như vậy, việc này vô cùng thỏa mãn cảm giác mới mẻ của bọn họ. Huống gì hôm hai người họ động phòng hoa chúc, tới đó Triệu Giới không chút lưu tình đóng sập cửa, ngay cả cơ hội nháo động phòng bọn họ còn không có, hôm nay là lễ mừng năm mới, cũng thích hợp để xả hơi.

Chỉ chốc lát sau, hồng bao Ngụy La chuẩn bị liền phát hết không còn một cái.

Vài vị hoàng tử hướng Ngụy La và Triệu Giới nói lời cảm tạ, bộ dáng kia, hẳn là cười nhiều lắm rồi. Hiếm khi Triệu Giới lộ ra chút ấm áp, nhàn nhạt nói: “không cần đa lễ”. nói xong, hắn lại dẫn Ngụy La đi tới chỗ hai vị Trưởng công chúa hành lễ: “Nhị cô mẫu, tam cô mẫu”.

Ngụy La đều đã gặp qua Bình Dương Trưởng công chúa và An Dương Trưởng công chúa, lúc này cũng không thấy xa lạ, Ngụy La tiến lên nói với hai người vài câu, mỗi người lại tặng cho Ngụy La một cái hồng bao. Sau đó Ngụy La gặp mấy vị công chúa, tặng lễ vật, liền thấy Triệu Lưu Ly đứng sau cột trụ son son chạm nổi hoa văn vân long trên hành lang đang vẫy vẫy tay với nàng. Ngụy La tìm cơ thoát thân, qua đó hỏi: “Sao lúc này không thấy người?”

Hôm nay Triệu Lưu Ly mặc một bộ gấm đỏ Tô Châu thêu trăm bướm vờn hoa, bên dưới là váy mã diện dài màu xanh sẫm thêu hoa văn “ngọc nữ hiển thọ”, bên ngoài lại mặc áo choàng trắng, bộ dáng có chút ngượng ngùng. Chờ Ngụy La đi tới trước, nàng ấy mới nhỏ giọng nói: “Lúc này Nhị cô mẫu và tam cô mẫu công khai nghị luận hôn sự của ta, không còn cách nào khác, đành phải trốn đi”.

Ngụy La quay đầu nhìn thoáng qua, không nghĩ tới hai vị Trưởng công chúa lại là người nhiệt tình đến vậy. Nàng quay đầu hỏi Lưu Ly: “Người không nói với Trần Hoàng Hậu sao? Dương Chân có gửi thư cho người không?”

Triệu Lưu Ly lắc đầu, hai hàng mi nhỏ nhủ lại, xoay người nắm lấy lan can, chổng cằm nói: “Ta tính đợi Dương Chân ca về rồi mới nói với mẫu hậu. Hắn ở trong quân không thể viết thư, cho dù viết, cũng không thể đưa vào cung, ta cũng không biết bây giờ hắn thế nào rồi”.

Ngụy La suy nghĩ một chút lại nói: “Lát nữa ta đi nói với ca ca người một tiếng, hỏi hắn có cách nào liên lạc được với Dương Chân không. Nếu có tin tức của Dương Chân, ta lại vào cung nói cho người biết”.

Triệu Lưu Ly vui mừng, vội ôm cánh tay Ngụy La cười hi hi: “Hoàng tẩu, tẩu đối với muội thật tốt”.

nói đến chỗ này, Triệu Lưu Ly còn lớn hơn Ngụy La một tuổi, tiếng “hoàng tẩu” này lại gọi thật thuận miệng.

nói xong mấy chuyện này, Triệu Lưu Ly nhìn quanh, thấy bốn bề vắng lặng, mới ghé vào tai Ngụy La nói: “A La, người biết chuyện của Lý Tương chưa?”

Ngụy La chớp mắt mấy cái: “Nàng ta có thể có chuyện gì?”

Những ngày qua nàng luôn ở trên son trang, đối với chuyện ở Thịnh Kinh Thành không hiểu lắm. Bây giờ Triệu Lưu Ly hỏi như vậy, nàng quả thật không đoán ra.

Triệu Lưu Ly lại nói: “Nghe nói một tháng trước nàng ta đi Đại Từ Tự dâng hương, không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bị người bắt vào trong núi, ở nơi rừng núi chờ cả đêm...” Dừng một chút, giọng nói của Triệu Lưu Ly có hơi rợn tóc gáy: “Bị dã thú gặm mất nửa cái chân”.

Ngụy La tròn tròn hai mắt: “thật?”

Triệu Lưu Ly gật gật đầu, chỉ cần nghĩ tới hình ảnh đó cả người liền run rẩy: “Là mẫu hậu nói cho ta biết, nghe thật dọa người. Hôm nay phụ hoàng còn

sai người đưa thuốc bỏ tới an ủi, Cao Dương Trường công chúa cũng không lộ diện, nghe nói là ở trong phòng chăm sóc Lý Tương. Lý Tương tìm chết cả một tháng, vài ngày nay mới bình tĩnh lại. Cho dù đưa thuốc bỏ thì có tác dụng gì cơ chứ? Cái chân kia cũng không tìm về được, từ nay về sau chính là một phế nhân. Triệu Lưu Ly có chút đồng tình với nàng ta.

Ngụy La nghe xong cũng không có cảm giác gì quá lớn, cũng không thương cảm nàng ta. Dù sao nàng và Lý Tương cũng có thù sâu nặng, nàng cũng không phải người cao thượng như vậy, có thể lấy ơn báo oán. Nhưng nàng có chút hiếu kỳ, như những gì Triệu Lưu Ly nói, hình như có người cố ý hại Lý Tương? Đến cùng là ai có thù hận sâu nặng với nàng ta như vậy?

Nàng còn đang suy nghĩ, Đế Hậu đã tới.

Sùng Trinh Hoàng đế và Trần Hoàng Hậu sóng vai đi tới, lại nhìn kỹ, phía sau còn có Ninh Quý Phi. Hôm nay Trần Hoàng Hậu mặc áo tay dài màu hồng thêu bốn bộ vân vân như ý (1), đầu đội mũ song phượng dựng long yên cư (2), cách ăn mặc vô cùng đoan trang thanh lịch, lại có một loại phong thái mỹ vị. So với Trần Hoàng Hậu, Ninh Quý phi mặc xiêm y đồ bồng thêu hoa văn bốn mùa liền có chút không phóng khoáng.

Mọi người vội vàng quỳ gối hành lễ, Sùng Trinh hoàng đế và Trần Hoàng Hậu ngồi ở hai bên bàn dài trên cùng bằng gỗ tử đàn, vung tay lên nói: “Tất cả đứng lên đi. Đây là gia yến, không cần chú ý nhiều lễ nghi phiền phức như vậy, giống như ngày thường là được”.

Mọi người ngồi xuống theo thứ tự, Ngụy La ngồi bên cạnh Triệu Giới, bên cạnh là Tam Hoàng tử và Tam Hoàng Tử Phi.

Gia yến vô cùng vui vẻ, Sùng Trinh Hoàng đế đề ra vài câu hỏi để coi thành quả học tập một năm nay của các vị tiểu hoàng tử, lại hỏi Triệu Giới vài chuyện ở Thông Châu. Triệu Giới đáp rõ ràng, Sùng Trinh Hoàng đế có vẻ rất hài lòng. Bữa tiệc được một nửa, đang lúc không khí vui vẻ, Ninh Quý Phi lại ngồi yên lặng không nói gì, cùng với tiếng động nhốn nháo xung quanh quả thật không phù hợp.

Sùng Trinh Hoàng đế nhìn bà ta một cái, hỏi: “Sao Ninh Phi lại ủ rũ như vậy? Có gì không vui sao?”

Ninh Quý Phi để chén rượu bằng vàng xuống, đứng lên, cuối người nói: “Thần thiếp quá rầy nhả hứng của bệ hạ, là thần thiếp thất lễ”. nói xong, vành mắt bà ta hồng hồng, một nữ nhân mới hơn ba mươi tuổi, bảo dưỡng thỏa đáng, nhìn vẫn giống như chỉ mới hai mươi. “Thần thiếp chỉ là nghĩ đến ở đây náo nhiệt như vậy, Chương nhi lại chỉ có thể ở một mình trong phủ, không có ai làm bạn, trong lòng liền thấy chua xót”.

Sùng Trinh Hoàng đế cup mắt xuống, nụ cười trên mặt không thay đổi, chỉ có chút ý vị sâu xa hỏi: “Ninh Phi nhớ lão Ngũ?”

Ninh Quý Phi thấy Bệ hạ không tức giận, liền cả gan thỉnh cầu: “Lúc trước Bệ hạ nói muốn cấm túc Chương nhi ba tháng, bây giờ đã gần hai tháng rồi, không biết có thể tha cho hắn trước thời hạn không? Cũng để hắn có thể có một năm mới an an ổn ổn”.

Sùng Trinh hoàng đế vẫn chưa đáp lời, có lẽ còn đang suy nghĩ thỉnh cầu của bà ta.

Lúc này, Trần Hoàng Hậu đã mặt không chút gợn sóng, đứng lên nói với Sùng Trinh Hoàng đế: “Thân thể thần khó chịu, sợ không thể đón giao thừa với Bệ hạ. Bệ Hạ chậm rãi dùng cơm, thần xin cáo lui trước”.

(1) Tứ hợp như ý vân (四合如意云)

(2) Mũ song phượng dựng long yên cư (双凤翊龙燕居冠)

大明衣冠

命婦冠服之霞帔

蘋芳主人

蘋芳主人

大明會典卷之六十冠服
國朝上下冠服皆損益前
具載

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Hôn chỗ này mới đúng

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Vài vị hoàng tử có chút tâm nhãn, đã nhìn ra tình hình không ổn, thanh âm nói chuyện đột nhiên hạ thấp xuống, động tác nâng ly cạn chén cũng tạm thời dừng lại, một đám người bất an nhìn về phía hai người Đế Hậu. Vốn dĩ loại gia yến thể này phi tần hậu cung không nên có mặt, nhưng mấy năm nay Ninh Quý Phi được sủng ái, Sùng Trinh Hoàng Đế cho bà ta vinh hạnh đặc biệt, vì thế bà ta mới có thể ngồi ở chỗ này.

Sùng Trinh Hoàng Đế để chén rượu hoa văn tùng trúc mai (1) bằng sùng tê gác xuống, ý cười trên mặt không còn nữa, nhìn người bên cạnh, lại nói: “Yến tiệc mới qua được một nửa, Hoàng Hậu đã muốn rời đi, mấy hài tử này phải làm thế nào?” Thấy sắc mặt Trần Hoàng Hậu không tốt, giọng ông dịu lại: “Nếu nàng thật sự không thoải mái, lập tức truyền thái y tới xem bệnh, đừng chậm trễ”.

“Đa tạ bệ hạ quan tâm, chỉ là đầu có chút choáng váng, trở về nghỉ ngơi một lát liền ổn, không cần làm lớn”. Lời nói của Trần Hoàng Hậu kính cẩn phục tùng, nhưng trong mắt lại chẳng có chút nhu hòa nào, giống như chỉ để ứng phó với lời nói của Sùng Trinh Hoàng Đế, cũng chỉ là một loại nhiệm vụ mà thôi. Hoàng Hậu nhìn về phía Ngụy La bên cạnh Triệu Giới, lúc này mới cười nói: “A La, con đỡ ta trở về đi, vừa vận đã lâu ta không gặp con, ta có vài lời muốn nói với con”.

Ngụy La nhìn Triệu Giới, sau đó ngoan ngoãn đứng lên, đi tới bên cạnh, đỡ lấy tay Trần Hoàng Hậu, nói: “thật tốt, nhi tức cũng có nhiều chuyện muốn nói với mẫu hậu”.

Sùng Trinh Hoàng Đế nhìn hai người đi xa, lập tức cảm thấy gia yến trở nên tẻ nhạt vô vị, sắc mặt ông trầm xuống, cũng không nói gì.

Triệu Giới an bài hai người đi theo Ngụy La và Trần Hoàng Hậu, bảo vệ an toàn cho họ.

Cửu hoàng tử Triệu Sâm thấy không khí cứng ngắc, liền đề nghị mọi người chơi pháp lệnh, lấy “Năm mới” làm đề vịnh vài câu. Sùng Trinh Hoàng Đế không nói tốt, cũng không nói không tốt, có lẽ là đồng ý. Vì vậy bọn tiểu bối liền vắt hết óc bắt đầu hành tửu lệnh, chỉ là “Năm mới” thôi, phải nói được vài câu hay, có thể khiến Sùng Trinh vui vẻ, tất nhiên là không có gì tốt hơn.

Cửu hoàng tử thoải mái mở đầu một câu: “Tuế âm cùng mộ kị, hiển tiết khai tân phượng”(2)

Sau Cửu hoàng tử là Thập Nhị hoàng tử, tuổi hắc còn nhỏ, liền dùng một câu nói của đại thi nhân: “Bộc trúc thanh trung nhất tuế trừ, xuân phong tổng noãn nhập đồ tô”(3) (Tiếng pháo xua tan chuyện cả năm - Đồ tô thu ừ gió xuân nồng)

Mấy vị hoàng tử khác cũng mở miệng, đến phiên Triệu Giới, Triệu Giới xoay xoay chén rượu trong tay, thờ ơ nói: “Cổ tiết đương ca thù, tân niên bả chúc nghênh”.

Câu này mặc dù đơn giản, nhưng câu phía sau nó lại là: “Đồng phân luyện cầu tiền, xuân sắc hậu kê minh. Hưng tấn văn hồ phúc, tiêu lan kiến đấu hoành. Hoàn trung vạn ức thọ, canh yết cửu trọng thành”(4). Bên trong tiêu sái, lại có khí khái tự do phóng khoáng không kiềm chế được.

Sùng Trinh Hoàng Đế nhẹ gật đầu.

Vài vòng tửu lệnh đi qua, Thất hoàng tử bị phạt nhiều nhất. Sùng Trinh nói: “Xem ra bình thường lão Thất lười biếng không chịu học hành, ngay cả tiểu thập nhị còn mạnh hơn ngươi”.

Thất hoàng tử xấu hổ tới mặt đỏ bừng, “Nhi thần hổ thẹn với mong đợi của phụ hoàng, sau khi trở về nhất định sẽ dụng tâm khổ đọc, không phụ...”

Sùng Trinh Hoàng Đế khoát tay, ông cũng lười nghe hán nói mấy lời vô nghĩa: “Mà thôi, con chỉ cần mở miệng là sẽ nói mấy lời này. Ngồi xuống đi”.

Rượu qua ba vòng, gia yến lúc này cũng gần kết thúc rồi, đoàn người chuẩn bị dời bước lên lầu ba của Thắng Tuyết Lâu xem pháo hoa. Sùng Trinh Hoàng Đế vừa mới đứng lên, Ninh Quý Phi liền đến đỡ lấy tay ông, thấy ông chậm chạp không tỏ thái độ, bà ta nhìn không được nhắc lại: “Bệ hạ, thiếp mới nói... Chương nhi... nó...”

Sùng Trinh Hoàng Đế quay đầu, nhìn Ninh Quý Phi: “Ninh phi, chuyện của lão Ngũ trầm tư có suy tính trong lòng. Mọi việc đều có điểm dừng, đừng hỏi nhiều, trầm nghĩ phiền”.

Ninh Quý Phi gạt mình, lúc này bà mới hiểu, không phải là Sùng Trinh quên, mà chỉ cố ý không muốn nhắc tới mà thôi. Vì thế bà ta liền kinh hãi giải thích: “Bệ hạ bớt giận, là thiếp nhất thời nóng lòng, quan tâm quá tất loạn... Nếu vì vậy mà khiến Bệ hạ mất hứng, thần thiếp không nói tới nữa”.

Sùng Trinh Hoàng Đế dò xét bà ta, giọng nói không rõ ý tứ: “Nếu nàng không yên tâm lão Ngũ, trầm liên phái người đi xem một chút”.

Ninh Quý Phi không ngốc, tất nhiên nghe ra được “Xem một chút” này không chỉ đơn giản là quan tâm, nhất định còn có ý khác, vì vậy liền vội vàng nói: “Chương nhi làm lỗi, bị cấm túc là đúng, vừa vặn nhân cơ hội này để nó tự ngẫm lại mình, là thần thiếp ngu dốt, không nên hoài nghi dụng ý của bệ hạ”.

trên mặt Sùng Trinh không có bao nhiêu cảm xúc, ông cũng không nói gì.

Ninh Quý Phi lo lắng mình khiến Hoàng Đế thấy phiền, vội vàng nịnh nọt: “Thiếp đỡ Bệ hạ lên lầu”.

Sùng Trinh gật gật đầu, dường như không hề trách móc bà ta.

Lầu ba của Thắng Tuyết Lâu có tầm nhìn vô cùng tốt, nếu ban ngày đứng ở đây, có thể nhìn thấy kiến trúc của cả hoàng cung. Bây giờ là ban đêm, chỉ có thể thấy mặt hồ lăn tăn gợn sóng, không có ánh trăng, màn đêm liền đen kịt. Cho đến khi một tiếng nổ lớn vang lên ở phía bờ xa xa, “Bùm” một tiếng, trên không trung bỗng nhiên nở rộ một đóa hoa lửa nhiều màu sắc sặc sỡ, tiếp theo là một đóa lại một đóa nối tiếp nhau, tiếng nổ vang trời chồng chất lên nhau, đem bờ hồ Thái Dịch Trì chiếu sáng như ban ngày.

*** **

Ngụy La cùng Trần Hoàng Hậu trở lại bên hồ, một đường đi thẳng về Khánh Hi Cung, mới vừa đứng ở Cửa Chiêu Dương Điện, đã nhìn thấy pháo hoa bắn lên ở Thái Dịch Trì, hai người liền đứng lên bực cao, vừa vặn có thể nhìn thấy một chút tia sáng. Lúc này Trần Hoàng Hậu ngược lại không vội đi vào điện mà đứng ở cửa nhìn ra xa xa, trong mắt là thần thờ vô hạn.

Ngụy La lên tiếng gọi: “Mẫu hậu, không phải thân thể người không thoải mái sao? Bên ngoài gió lớn, đứng lâu dễ bị lạnh”.

Trần Hoàng Hậu bừng tỉnh hoàn hồn, xoay người cười với nàng, thần nhiên hào phóng nói: “Ai nói thân thể ta không thoải mái chứ? Mẫu hậu thật sự rất tốt”.

Ngụy La chớp mắt mấy cái, không phải lúc này chính người mới nói sao?

Ngược lại, Trần Hoàng Hậu cũng không ngại nói thật với Ngụy La, vừa nói vừa đi vào Chiêu Dương Điện, giọng nói thành thật: “Đó là ta lừa Hoàng thượng thôi, nếu không nói như vậy, sao có thể trở về sớm như vậy?” Bà ngồi ở ghế bằng gỗ thiết lỵ gần giường La Hán, kêu Ngụy La vào, nói: “A La,

con là nhi tức của Bản cung, bản cung coi con là người một nhà, mới nói cho con biết chuyện này”.

Ngụy La ngồi đối diện bà, suy nghĩ một chút, hỏi: “Mẫu hậu không thích tham dự gia yến sao?”

“Năm nào cũng như vậy, trừ dùng cơm thì là hành tửu lệnh, chẳng có gì mới”. Trần Hoàng Hậu sai người bưng trà rót nước, có lẽ bà khát, liền cầm lấy chén trà màu phấn hoa văn linh chi và thủy tiên, bên trong có nước hoa nhài pha với mật ong uống cạn. Uống xong, bà dừng lại, bùi ngùi thở dài: “thật ra cũng không phải là không thích, chỉ là năm nay nhìn bộ dáng Ninh Phi liền thấy vô cùng không thoải mái. Ta ngồi tiếp nữa có lẽ sẽ thất thố trước mặt bọn nhỏ, vì thế mới trở về sớm”.

Ngụy La cũng ném thử trà hoa nhài mật ong, vị nhẹ nhàng khoan khoái ngon miệng, ngọt mà không ngán, nàng hỏi: “Sao mẫu hậu lại không thích Ninh Quý Phi?”

nói xong câu đó, nàng lại thấy mình hỏi có chút ngu xuẩn. Nữ nhân nào sẽ thích người đoạt đi trượng phu của mình chứ.

Nhưng câu nói tiếp theo của Trần Hoàng Hậu khiến nàng kinh ngạc.

Trần Hoàng Hậu nói: “Thời gian trước Lý gia gặp chuyện không may, Cao Dương Trường Công Chúa tới cầu xin bản cung, cũng nói cho ta biết một chuyện”. Bà dừng lại, trong mắt tràn đầy hồ thẹn: “Con đoán xem tại sao Lưu Ly từ nhỏ đã yếu ớt nhiều bệnh”.

Ngụy La nâng tách trà màu hồng phấn, chậm rãi nói: “Có liên quan tới Ninh Quý Phi?”

Trần Hoàng Hậu nói: “Năm đó lúc Lưu Ly một tuổi, bị người ta hạ độc, suýt nữa không cứu được, thái y cứu chữa ba ngày ba đêm mới bảo trụ được tính mạng của nó. Lúc đó tra ra được người hạ độc là Thục phi, bệ hạ liền ra lệnh xử tử Thục phi. Nhưng Thục Phi chết rất kỳ quặc, bản cung vẫn luôn nghi ngờ trong lòng. Cho đến mấy ngày trước Bản cung mới được chứng thực, là do Ninh Phi gây ra”.

Ngụy La hỏi: “Nếu đã như vậy, sao mẫu hậu không nói với bệ hạ? Nhờ bệ hạ làm chủ?”

Trần Hoàng Hậu cười nói: “nói thì đã sao, ta không mong chờ ông ấy ra mặt vì ta, chỉ cầu Lưu Ly và Trường Sinh có thể an an thuận thuận sống tốt, cũng chẳng có việc gì phải cầu xin nữa”. Huống hồ trước kia bà đã từng nói qua, nhưng lúc đó Hoàng Đế không tin, một lòng muốn che chở Ninh Quý Phi mà thôi. Bà sớm đã không còn ôm bất kỳ hy vọng nào với Sùng Trinh Hoàng đế.

Ngụy La vô cùng kinh ngạc, hóa ra đây mới là điểm mấu chốt của Đế hậu. Trần Hoàng Hậu chết tâm, còn Sùng Trinh Hoàng Đế không biết vì sao bà lại như vậy, khó trách dù cho Hoàng Đế làm gì, bà cũng đều không chút cảm động.

Trần Hoàng Hậu lại nói: “Chỉ cần sau này Sùng Trinh có tiền đồ, Bản cung lo gì không trị được Ninh Quý Phi”.

Nghĩ như vậy cũng không có gì không đúng, Triệu Giới là con trai trưởng, ngôi vị hoàng đế nên là của hắn. Nhưng Ngụy La lại nhớ tới chuyện đời trước, vì sao Hoàng Đế lại truyền ngôi vị cho Triệu Chương? Còn Triệu Giới lại cam tâm làm Nhiếp chính vương? Nàng cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như sau khi Trần Hoàng Hậu và Lưu Ly lần lượt qua đời, Triệu Giới vốn là người lạnh lùng lại càng thêm bạo ngược, người trong kinh thành chỉ cần nhắc tới hắn đều phát run. Tuy Triệu Chương là hoàng đế, nhưng Triệu Giới vẫn nắm đại cục trong tay, ôm hết quyền lợi, thậm chí lúc lâm triều còn bỏ trí một cái ghế khác bên cạnh Triệu Chương, hình thành cục diện “Nhị thánh lâm chính” có một không hai. trên phố sớm đã có lời đồn, nói ngôi vị Hoàng đế này Triệu Chương chẳng ngồi được bao lâu, rồi cũng phải trả lại cho Triệu Giới.

Sau đó, Triệu Giới có lấy lại những thứ của mình hay không, Ngụy La không biết được, bởi vì nàng chết rồi.

Đời này liệu có lại giẫm lên vết xe đổ đó không, Triệu Giới có thuận lý thành chương kế thừa Ngôi vị không?

Nhìn tình hình trước mắt, Triệu Chương đã thất thế, không thể tạo thành uy hiếp. Trừ khi đầu óc Sùng Trinh hồng rồi, nhất quyết lập Triệu Chương làm thái tử. Chỉ cần như thế, quan lại triều đình mỗi người một ngụm nước miếng cũng có thể dìm chết hắn.

Ngụy La chợt nhớ tới một việc, hỏi: “Nghe nói gần đây mẫu hậu đang chọn hôn phu cho Lưu Ly?”

nói đến việc này, sắc mặt Trần Hoàng Hậu hơi dịu lại, thở dài nói: “Người ta nhìn trúng, Lưu Ly đều không nhìn trúng”.

Ngụy La mỉm môi cười một tiếng, trong lòng Triệu Lưu Ly có ý trung nhân, tất nhiên không nhìn trúng người khác. Nàng khuyên nhủ: “Chuyện này mẫu hậu không cần sốt ruột, thân phận Lưu Ly tôn quý, tất nhiên không thể tùy tiện gả đi. Huống gì, mẫu hậu cam lòng gả nàng ấy đi sao?”

Trần Hoàng Hậu tất nhiên không nỡ, nhưng không nỡ thì có thể làm gì chứ? Bà cũng không thể để nữ nhi cả đời không xuất giá.

Ngụy La nói: “Lưu Ly mới nói với con, nàng ấy không nỡ xa người, muốn ở bên cạnh người thêm hai ba năm nữa... Nhưng nàng ấy sợ người tức giận, mới không dám nói, nhờ con chuyển lời giúp nàng”.

Trần Hoàng Hậu vừa giận lại vừa bất đắc dĩ nói “Đứa nhỏ này... Có gì mà không dám nói chứ, ta có thể ăn thịt nó sao?”

Ngụy La cười cười, không nói gì thêm.

Ngụy La cùng Trần Hoàng Hậu nói rất nhiều chuyện, đây là lần đầu tiên kể từ sau khi hai người trở thành mẹ chồng – nàng dâu tán gẫu với nhau, ngược lại trò chuyện vô cùng thoải mái, không có cái gì không nói. Bất giác một canh giờ đã trôi qua, nghe nói mọi người trong Thảng Tuyết Lâu đã tản đi. Lúc

Triệu Giới đến Chiêu Dương Điện, thấy tiểu thê tử của hần ngồi ở phía sau bàn sơn son khảm trai, đang gần cháo với củ cải ngâm

Triệu Giới tiến đến, ngồi trên tháp nhỏ, tay dài nhấc lên, ôm nàng vào lòng: “Mẫu hậu đâu?”

Ngụy La thiếu chút nữa làm đổ cháo, oán hận nói: “Sao Đại ca ca không lên tiếng trước? Mẫu hậu đứng rồi, ta đói bụng, nên kêu phòng bếp đưa tới chút đồ ăn”.

Triệu Giới cười nhẹ: “Ta ôm tức phụ nhi của mình, còn phải lên tiếng gì chứ?”

Ngụy La ngửi thấy mùi rượu trên người hần, liền biết hần uống nhiều. Nàng múc một muống cháo nấm hương và gà xé phay, đút cho Triệu Giới: “Chàng nhất định chưa ăn gì? Có đói bụng không, thiếp kêu người làm ít đồ ăn đưa tới? Mẫu hậu nói, phòng bếp ở đây thiếp có thể tùy ý sai sử”.

Triệu Giới ăn hết muống cháo trên tay nàng, bóp cằm nàng hôn một cái: “không ăn, chúng ta về nhà”.

Ngụy La gật gật đầu, từ trên tháp đứng dậy: “đi thôi”.

“Nàng và mẫu hậu nói những gì?” Triệu Giới hỏi.

Động tác Ngụy La dừng lại, lại nhớ tới đôi mắt phẳng lặng nhàn nhạt của Trần Hoàng Hậu, nàng nhin không được khai báo thành thật với Triệu Giới: “Đại ca ca, chàng có thể giúp ta hai việc không?”

Triệu Giới nhướn mi: “Nàng nói”.

Chuyện thứ nhất, Ngụy La đem chuyện năm đó Lưu Ly bị trúng độc nói với hần: “Nếu việc này thật có quan hệ tới Ninh Phi, nhất định phải để Bộ hạ thấy rõ chân tướng...”

Đôi mắt đen của Triệu Giới càng sâu hơn, việc này Trần Hoàng Hậu chưa bao giờ nói với hần, lúc Lưu Ly trúng độc hần chỉ mới chín tuổi, không biết rõ nội tình trong đó. Nếu Ngụy La đã mở miệng, tất nhiên hần sẽ không ngồi yên mà nhìn, nói: “Chuyện này ta sẽ điều tra rõ ràng, còn một chuyện nữa?”

Chuyện thứ hai sao, Ngụy La nhìn nhìn xung quanh, xác nhận không có cung tỳ, mới nhón chân ghé vào tai Triệu Giới nói: “Chàng có thể sai người thăm dò tin tức của Dương Chân không? hần đi hai tháng rồi, Lưu Ly rất không yên tâm”.

Triệu Giới quay đầu nhìn nàng, xoa bóp gương mặt nàng, nói: “Nàng lại rất dễ tâm tới chuyện của người khác”.

Người nào đó ăn dấm chua. Ngụy La cười cười, ôm cổ Triệu Giới, dán lên người hần, hôn “Bep” một cái lên mặt hần, nói: “Đại ca ca thần thông quảng đại, những chuyện này cũng chỉ là một đĩa đồ ăn nhỏ với chàng thôi! Chàng nói đúng không?”

Triệu Giới điểm điểm môi nàng: “Hôn ở đây mới có tác dụng”.

Ngụy La không còn cách nào khác, dán lên, hôn vài cái.

Chờ lúc bọn họ rời khỏi Điện Chiêu Dương, đám cung tỳ trong điện mặt đã đỏ như tôm luộc rồi. Bọn họ nghĩ thầm, Tĩnh Vương và Tĩnh Vương Phi thật ân ái, Tĩnh Vương ở trước mặt Vương phi đâu còn bộ dáng nghiêm túc thường ngày, yêu thương trong mắt khiến người ta đắm chìm. Đây hẳn là vô quýt dày có móng tay nhọn đi.

Triệu Giới và Ngụy La rời đi không lâu, Sùng Trinh Hoàng Đế đã đổi thường phục thêu tứ long, đứng ở cửa Chiêu Dương Điện.

(1) Nguyên văn: Tuế hàn tam hữu văn bôi (岁寒三友纹杯): ý chỉ hoa văn tùng trúc mai.

(2) Nguyên văn: 岁阴穷暮纪, 献节启新芳

(3) Nguyên văn: “爆竹声中一岁除, 春风送暖入屠苏.”

Trích thơ “Nguyên Đán” của Vương An Thạch (Ngô Văn Lại dịch và chú thích)

Trong đó Đồ tô (屠苏): Tên riêng dành gọi thứ rượu uống vào dịp Tết

(4) Nguyên văn

故节当歌守新年把烛迎。(Có tiết đương ca thủ, tân niên bả chúc nghênh)

冬氛恋虬箭,春色候鸡鸣。(Đông phân luyến cầu tiễn, xuân sắc hậu kê minh)

兴尽闻壶覆,宵阑见斗横。(Hưng tận văn hồ phúc, tiêu lan kiến đầu hoành)

还将万亿寿, 更谒九重城。(Hoàn tương vạn ức thọ, canh yết cửu trọng thành)

Bài thơ 除夜有怀 (Trừ dạ hữu hoài) của Đỗ Thẩm Ngôn (杜审言: 645-708, tự Tất Giản 必簡, thi nhân thời Sơ Đường)

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sứ Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Chấn phát như vân, tổ cảnh xán ngọc

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Trong Chiêu Dương Điện chỉ còn vài cung nữ mặc xiêm y tím ở lại dọn dẹp, bọn họ thấy Sùng Trinh Hoàng Đế đi vào, liền vội vàng quỳ gối hành lễ: “Tham kiến Bệ hạ”.

Sùng Trinh Hoàng đế nhìn một vòng quanh điện, không thấy bóng dáng Trần Hoàng hậu đâu, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Hoàng hậu đâu?”

một cung nữ tên Từ Trúc nói: “Bẩm Bệ hạ, Nương nương mới nói chuyện một lúc với Tĩnh Vương Phi, lúc này mệt mỏi, đang nghỉ ngơi trong oán phòng”.

Sùng Trinh Hoàng đế gật đầu, nhìn thức ăn trên bàn sơn son khảm trai, thuận miệng hỏi: “Tĩnh Vương Phi về rồi?”

Từ Trúc đáp: “Vừa đi không bao lâu, Tĩnh Vương tự mình tới đón Vương Phi về”.

Sùng Trinh Hoàng đế không hỏi nhiều nữa, ông cất bước đi vào phòng trong: “Trẫm đi thăm Hoàng hậu một lát”.

Nhắc tới cũng có chút kỳ quái, quan hệ của Sùng Trinh Hoàng đế và Hoàng hậu nương nương mười năm nay đều là giằng co lẫn nhau, gặp nhau mười lần thì chín lần huyên não rồi tan rã không vui. Cho dù như vậy, Sùng Trinh Hoàng đế vẫn như cũ, mỗi tháng đều tới Điện Chiêu Dương ít nhất một lần, cũng không biết là có dụng ý gì.

Cung tỳ và ma ma trong Điện Chiêu Dương cũng đã sớm quen với phương thức chung sống của họ, giống như hôm nay vậy, Trần Hoàng hậu đã buồn ngủ, Sùng Trinh Hoàng đế còn khăng khăng muốn đi vào, bọn họ thấy, cũng không lấy làm lạ.

Sùng Trinh đi qua cổng tròn bằng gỗ khắc chim khách đậu cành, đẩy tấm bình phong ra, liền nhìn thấy sập mỹ nhân bằng gỗ hoa lê kê sát cửa sổ. Trần Hoàng hậu nằm nghiêng trên tháp mỹ nhân, trên người đắp chăn màu đỏ tía thêu long phượng trình tường, đầu tựa lên gối dựa thêu hoa, trang sức trên đầu đều đã lấy xuống, mái tóc đen xõa dài trên gối, bỗng nhiên ông nhớ tới một câu – chấn phát như vân, tổ cảnh xán ngọc (1)

Sùng Trinh Hoàng đế đi tới bên cạnh sập mỹ nhân, nhìn nữ nhân trên giường, không kìm lòng sa vào trầm tư.

Còn nhớ năm đó khi ông và bà cùng nhau đoạt chính, so với bây giờ bà còn mạnh mẽ và kiêu ngạo hơn. Khi đó bà như một cây ớt nhỏ, khó mà thuần phục, chỉ cần chút không hài lòng liền cáu kỉnh với ông. Khi đó ông ngoài miệng luôn nói không thể chịu nổi bà nhưng thật ra trong lòng lại vui vẻ nhường nhịn, cho dù bà làm gì, ông cũng có thể dễ dàng tha thứ cho chút tính khí của bà. Còn nhớ có một lần bọn họ nói chuyện không hợp, bà vùng dậy cương quyết ngựa chạy ra ngoài, cho tới khuya cũng không trở về. Khi đó lại là thời điểm trọng yếu hai quân giao nhau, ông lo bà bị kẻ địch bắt đi, gấp nguy hiểm, cuống cuống tìm bà hai ngày, thậm chí còn mạo hiểm trà trộn vào quân đội của địch để tìm tung tích của bà. Ai biết tới ngày thứ ba, bà một người một ngựa từ trong quân địch lao ra, trên lưng ngựa còn có cả thủ cấp của địch, kiêu ngạo và tự hào hát cảm lên, nói với ông: “Mưu kế của muội được không?”

Đối với Sùng Trinh Hoàng đế, ký ức kia tới nay vẫn còn như mới, lúc đó bà đưa lưng về phía mặt trời, như một đóa hoa hồng nở rộ rực rỡ, kiêu mỹ lại chói mắt.

Sau đó, ông tự tay bẻ gãy cánh chim của bà, bức bà buông tha tự do nơi sa trường, làm chim yến trong lồng tre do ông tạo ra. Ông biết rõ trong lòng bà không tình nguyện, nhiều năm như vậy, vẫn luôn oán hận ông, không muốn thân cận với ông, cho nên bọn họ càng lúc càng xa.

Sùng Trinh Hoàng đế ngồi bên mép giường, ngón tay khẽ chạm vào gò má Trần Hoàng hậu, nhẹ nhàng gọi: “Văn Văn...”

Khuê danh của Trần Hoàng hậu là Trần Như Phúc, bởi vì là cô nương nhỏ nhất trong nhà, nên nữ danh gọi là Văn Văn. Năm đó, lúc quan hệ của bọn họ còn không có nháo tới như vậy, ông gọi bà là “Văn Văn”, bà gọi ông là “Chi Khanh ca ca”, bây giờ nghĩ lại, đã là chuyện từ rất lâu rồi.

Trần Hoàng hậu ngủ không say, Sùng Trinh Hoàng đế ngồi không lâu, bà liền nhíu mày tỉnh lại, sau khi thấy ông, đầu tiên bà ngăn người, rồi sắc mặt lại trở lại bình thường: “Bệ hạ tới lúc nào? Thần thiếp buồn ngủ”.

Sắc mặt Sùng Trinh Hoàng đế không đổi, ông thu tay lại nói: “Trẫm tới xem thân thể nàng thế nào, lúc này không thoải mái, bây giờ đỡ hơn chút nào

chưa?”

Trần Hoàng hậu cong cong khóe miệng, không biết là cảm động ông có lòng, hay là cười ông làm chuyện dư thừa: “Bệnh vặt mà thôi, không cần lo. Lúc nãy A La ở với thiếp một lúc, đã đỡ hơn nhiều”.

Hoàng Đế gật gù đầu, trong lúc nhất thời lại càng không có gì để nói.

Trần Hoàng hậu ngồi dậy, vuốt lại đầu tóc, nhìn Hoàng đế nói: “Thần thiếp muốn ngủ, nếu Bệ hạ không còn chuyện gì khác, thần thiếp sai người đưa ngài về”.

Đây là quang minh chính đại đuổi người. Sùng Trinh Hoàng đế trong lòng cảm thấy như có một tảng đá lớn, nhấc lên không được bỏ xuống cũng không xong, không nói rõ được cảm xúc. Ông thấy Trần Hoàng hậu đã chuẩn bị thay áo ngủ, mặt không đổi nói: “Đêm nay Trẫm ngủ ở đây”.

Động tác rửa mặt của Trần Hoàng hậu chợt dừng lại, bà lạnh nhạt nhận lấy khăn mặt Từ Trúc đưa qua, lau mặt, nói: “Toàn bộ hậu cung đều là của Bệ hạ, Bệ hạ muốn đi nơi nào là tự do của ngài”. nói xong, bà dặn dò Từ Trúc: “Lấy đồ ngủ của Hoàng thượng đến đây, hầu hạ Bệ hạ rửa mặt thay đồ”.

Từ Trúc vâng lệnh mà làm.

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm Nguyên Gia hai mươi lăm, qua giờ tý sẽ là năm Nguyên gia hai mươi sáu. Sùng Trinh Hoàng đế vừa thay đồ ngủ xong, liền nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng pháo hoa bùng nổ, tiếng nổ lớn kéo dài gần cả một chum trà, năm mới đã đến. Trần Hoàng hậu ngồi ở bên giường, quay đầu nhìn ông, trong mắt không có chút tình cảm nào, một hồi lâu sau, bà mới mỉm cười nói: “Lại thêm một năm mới, thần thiếp sai người nấu ít bánh sủi cảo nhân măng mùa đông, Bệ hạ nếm thử đi”.

Sùng Trinh Hoàng đế không nhúc nhích, trong đầu vẫn là vẻ mặt của bà. Tại sao bà lại nhìn ông như vậy? Giống như bà đối với ông đã là vô dụng vô cầu, chỉ còn lại một mối. Lạnh lùng làm ông kinh hồn táng đảm.

Sùng Trinh Hoàng đế ăn sủi cảo, lại nhìn Trần Hoàng hậu một lúc, bây giờ ông đã không nhìn thấy vẻ mặt đó nữa.

Hai người đều tự ngủ, suốt một đêm không nói chuyện.

*** **

Mông một đầu năm, Ngụy La và Triệu Giới không đi đâu hết. Bên ngoài là hàn thiên địa đông, Ngụy La choàng áo choàng bằng lông hồ ly, trong tay ôm một lò sưởi nhỏ, ngồi trên đùi Triệu Giới ngủ gật. một tay Triệu Giới ôm lấy eo nàng, một tay cầm quyền , chốc lát lại lật thêm một trang.

Đột nhiên Ngụy La nghe được bên tai có tiếng thanh thúy dễ nghe. Nàng tò mò nghiêng đầu, chỉ thấy trên bàn tử đàn có một cái hộp bằng sắt và trúc, cái bệ rất dày, tiếng động chính là truyền từ nơi này ra. không những thế, bên trong nó còn có hai con chim sơn ca trông rất sống động, đậu trên cành cao mà hót, cánh và lông mắt cũng cùng chuyển động, ngay cả phiến lá và bướm bướm cũng sẽ vỗ cánh, không biết còn tưởng đây đều là thật. Ngụy La hiếm khi tò mò: “Đây là gì?”

Triệu Giới thấy nàng thích, cười một tiếng, nói: “Là món đồ chơi nhỏ từ ngoại quốc đưa tới, tên là hộp bát âm, tặng cho nàng”.

Chỉ một lát sau, thanh âm ngừng lại, chim sơn ca trong hộp cũng bất động. Ngụy La ngẩng đầu xin Triệu Giới giúp đỡ, Triệu Giới sờ sờ dây cót hai bên một chút, cái hộp kia liền vang lên tiếng nhạc. Ngụy La đưa tay đụng mở chim sơn ca một cái: “thật thú vị”.

Triệu Giới xoa xoa đầu nàng, nói: “A La, hài nàng làm cho ta đâu?”

Ngụy La lúc này mới nhớ tới còn có chuyện như vậy, lập tức nhảy xuống khỏi đùi hắn: “Chàng chờ ta một lát”.

Lúc bọn họ đi Thiên Thiên Sơn Trang, nàng cũng mang theo đôi hài đã làm được một nửa. Ở Sơn trang cũng không có chuyện gì để làm, chưa tới nửa tháng, Ngụy La đã làm xong hài cho Triệu Giới. Chỉ là nàng quên băng đi mất, nên không lấy ra. Nàng đi tới trước tủ vương khắc hoa, lấy ra đôi giày ở tầng trên, đi tới chỗ Triệu Giới: “Thiếp dựa theo hài của chàng mà làm, kích thước chắc là vừa vặn, chàng thử xem”.

Triệu Giới nhận lấy, nhìn nhìn, trên giày thêu cây kim ngân, hình thức có chút đơn giản, nhưng thoáng ở đường may tỉ mỉ, vừa nhìn liền biết người làm dụng tâm. Triệu Giới vô cùng thích, hắn cũng không vội thử, kéo tay nhỏ của Ngụy La qua nhìn nhìn: “Làm bao lâu? Có đâm vào tay không?”

Ngụy La yêu kiều hừ một tiếng: “Lúc này chàng mới nhớ hỏi tới sao? Đây là lần đầu thiếp làm giày, làm hơn nửa năm, đầu ngón tay đều đâm hư rồi, khi đó chàng còn bận rộn giám sát hà đạo, cũng không quan tâm thiếp”.

Triệu Giới hôn lên mặt nàng một cái, đau lòng nói: “Đều là ta không tốt. Nàng chỉ cần làm một đôi này thôi, ta có thể mang suốt đời”.

thật ra cũng không hẳn là hắn không quan tâm nàng, lúc đó Triệu Giới đi Vu sơn trang cùng vào trong thành mấy ngày, vừa được rảnh rỗi liền ở cùng nàng. Tay nàng bị kim đâm, là Triệu Giới giúp nàng nút máu. Lúc này nói như vậy, chẳng qua là tiểu cô nương muốn tranh công mà thôi.

Triệu Giới thử giày một chút, rất phù hợp, nhưng hơi mỏng, lúc này không mang được, đợi tới đầu xuân mang là vừa hợp.

Triệu Giới cười nói: “Giày A La làm thoải mái hơn hẳn người khác”.

Nguy La biết hẳn dễ dàng, nhưng vẫn rất cao hứng.

Dùng xong com trưa, Nguy La nhớ tới hai chuyện hôm qua nàng nhờ hẳn, liền hỏi hẳn. Triệu Giới nói “Ta đã kêu Chu Cảnh phái người đi Quảng Đông rồi, nếu ra roi thúc ngựa mà chạy, trong một tháng sẽ có tin tức của Dương Chân”. nói xong, hẳn dừng một chút, lại nói tới chuyện khác: “Còn truyện Lưu Ly bị trúng độc, ma ma và cung nữ mười năm trước đều đã thả ra ngoài cung, tìm người có chút khó khăn, sợ là phải chờ thêm một thời gian nữa”.

Nguy La hỏi: “Có thể tìm được không?”

Triệu Giới nói: “Người trong cung đều có danh sách, tất nhiên có thể tìm được”.

Lúc này Nguy La mới an tâm

Ngày hôm sau, Nguy La và Triệu Giới rời giường sớm một chút, chuẩn bị trở về Phủ anh Quốc Công thăm người thân.

Nguy La trở về kinh đã muộn nửa tháng, bỏ lỡ hôn sự của Nguy Thường Dẫn và Lương Ngọc Dung. Lúc này Lương Ngọc Dung đã ở Phủ anh Quốc Công ba ngày rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Thường Dẫn đại ca cũng già rồi, có muốn biết chuyện lý thú chốn khuê phòng của hẳn và Ngọc Dung không? Chúng ta phỏng vấn chút đi~

Béo Nguyệt: Thỉnh hỏi chuyện động phòng hoa chúc hai người giải quyết thế nào?

Ngọc Dung: nếu muốn hình dung, đại khái chỉ có sáu chữ.

Béo Nguyệt: Sáu chữ gì?

Ngọc Dung: (không nói lời nào)

Thường Dẫn: (mỉm cười) ngồi lên, tự mình động.

(1) Nguyên văn: 缜发如云, 素颈灿玉: tóc đen nhiều và đẹp như mây, cổ trắng và sáng như ngọc

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sừ Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Chân chó nhỏ

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

không thể tham dự hôn sự của Lương Ngọc Dung và Nguy Thường Dẫn, Nguy La ít nhiều cũng có chút tiếc nuối. Nhưng mà nhớ lại đời trước, hai người bọn họ ngay cả cơ hội ở bên nhau trọn đời cũng không có, chỉ cần nghĩ như vậy, điểm nuối tiếc này của nàng cũng không tính là gì. Nguy La tin rằng, với cách đối nhân xử thế của Thường Dẫn đại ca, sau khi thành thân nhất định sẽ đối xử tốt với Ngọc Dung, chờ chân của hẳn được chữa lành, vậy bọn họ chính là đôi Kim đồng Ngọc nữ khiến người người ca ngợi.

Nguy La ở trong nhà kho lựa ra một kho tượng Quan âm tổng từ bằng phi thúy, chất ngọc trơn mượt, chất lạnh vừa phải, nhẵn nhụi như son, pho tượng lại thêm vẻ tinh mỹ, vừa nhìn liền biết không phải tục vật. Nàng hỏi Triệu Giới, quả nhiên, đây là Tượng do nhà Phật học nổi tiếng ở tiền triều – Hàm không đại sự tự mình khai quang, lưu truyền tới nay, là bảo vật vô giá. Nguy La đối với hành vi phá của của hẳn đã tập thành thói quen, lạnh nhạt ra vẻ biết rồi, mặt khác lại chọn ra mấy thứ lễ vật tặng tổ phụ tổ mẫu và phụ thân, còn có vài vị bá mẫu.

Lúc bọn họ tới Phủ anh Quốc Công, vừa vặn tới giờ Thìn.

Nguy La và Triệu Giới đi tới nhà trước, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lương Ngọc Dung đứng sau lưng Nguy Thường Dẫn. Nguy Thường Dẫn vẫn ngồi trên xe lăn gỗ như cũ, thật ra hẳn đã có thể xuống đất đi bộ, nhưng thời gian không được quá dài, mỗi ngày chỉ nửa canh giờ, việc này giúp đỡ cho quá trình khôi phục. Lương Ngọc Dung mặc áo ngắn tơ lụa màu hồng thêu hoa văn bảo tượng, bên dưới là váy thêu bách điệp, yêu kiều như hoa, gò má mềm mại mỉm cười, nàng đang cúi đầu nói gì đó với Nguy Thường Dẫn, nghe nha hoàn báo Nguy La tới, liền ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Nguy La, cả mặt nàng liền đỏ bừng.

Ngụy La và Triệu Giới hành lễ với các trưởng bối trước, lại lần lượt tặng lễ vật cho mọi người. Tới Lương Ngọc Dung, Ngụy La nhận lấy hộp dài bằng gỗ tử đàn khảm hoa thủy tiên của Thiên Trúc (Ấn Độ) từ trong tay Kim Lũ, ranh mãnh nói: “Đây là tặng cho Thường Hoàng đại ca và Ngọc Dung tẩu”.

Lương Ngọc Dung nhận lấy hộp, bên trong là pho tượng Quan âm, mặt nàng đỏ lên, thầm nghĩ muốn trêu ghẹo Ngụy La vài câu, nhưng bởi vì nàng là cô dâu mới vào cửa, không nên thất lễ trước mặt trưởng bối, chỉ ngậm ngậm liếc Ngụy La một cái: “Đa tạ... Ngũ cô nãi nãi”.

Ngụy La nói: “không cần khách sáo”.

Nhị phu nhân Tống Thị thấy thế, cười cười nói: “Ngọc Dung và Đại thiếu gia mới thành thân chưa tới hai ngày, không cần gấp gáp. Nhưng mà A La đã gả cho Tĩnh Vương hơn hai tháng, bụng vẫn chưa có động tĩnh gì sao?”

không ngờ tới đề tài này lại chạy đến trên người mình, Ngụy La liền lúng túng. Bình thường nàng không có nghĩ tới vấn đề này, nàng cảm thấy thời gian còn dài, thuận theo tự nhiên là tốt nhất. Nhưng bây giờ Nhị bá mẫu lại hỏi trước mặt mọi người, khiến nàng trầm ngâm một lát, lại nói: “Con...”

Triệu Giới nắm tay nàng, nói: “A La còn nhỏ, sinh con không tốt cho thân thể. Con nói dòng cũng không cần sốt ruột, lúc khác lại nói”.

Nhị phu nhân ngượng ngừng cười một tiếng, tất nhiên không tiện hỏi thêm gì.

Ngụy La nhìn quanh một vòng, không thấy bóng dáng Ngụy Thường Hoàng đâu, liền hỏi Ngụy Côn: “Phụ thân, sao Thường Hoàng lại không có ở đây?”

Ngụy Côn nói: “Thường Hoàng đang ở nội viện viết câu đối, phụ thân đã sai người gọi tới rồi”.

Ngụy La nói: “Đề con đi thăm nó một chút, rất lâu rồi con cũng không đi lại trong phủ”.

Ngụy Côn không ngăn cản. Triệu Giới biết rõ A La là một người vô cùng bao che khuyết điểm cho đệ đệ, không biết sau khi gặp Thường Hoàng, Ngụy La lại nói gì, hần nhếch môi, nói với Ngụy Côn và anh Quốc Công: “Vừa vặn bản vương cũng muốn quan sát một chút tiểu cự tử viết câu đối như thế nào”.

Vì thế, anh Quốc Công và Ngụy Côn tất nhiên không thể ở lại tiền thính, mọi người cùng đi với Triệu Giới.

Vào lễ mừng năm mới, anh Quốc Công có thói quen viết câu đối, năm nay vừa vặn đến phiên Ngụy Thường Hoàng và Ngụy Thường Huyền, nhưng Ngụy Thường Huyền là người ham chơi, không chịu ngồi yên, viết vài cái đối phó liền đi nơi khác chơi rồi, chỉ để lại mình Thường Hoàng ngồi ở nội viện mùa bút thành văn. Dưới cây hoa quế, Ngụy Thường Hoàng ngồi sau kiệu đầu án sơn đen với cuộn mây vênh mại vàng, bên tay xếp mười mấy câu đối đã viết xong, bộ dáng chăm chỉ, tỉ mỉ cẩn thận, động tác viết chữ như nước chảy mây trôi, thật là cảnh đẹp ý vui.

Nha đầu mài mực bên cạnh nhìn hần chăm chăm, bộ dáng si ngốc, ngay cả có một đám người cùng tới cũng không biết.

thật ra cũng không thể trách tiểu nha đầu si mê, qua năm Thường Hoàng liền mười sáu tuổi, đúng là thời điểm thiếu niên trở mã, thân thể đơn bạc trở nên cao ngất rần rờ, ngũ quan cũng dần dần có bộ dáng nam nhân. hần vốn tuần dật đẹp mắt, bây giờ lại thêm chút mùi vị thành thực, khiến các cô nương đối với hần tâm hồn đại loạn, càng đừng nói chỉ là một tiểu nha hoàn.

Nha hoàn kia thoáng nhìn thấy mấy nhân vật trọng đại tới đây, vội vàng quỳ gối hành lễ nói: “Nha hoàn bái kiến Quốc Công gia, bái kiến các vị lão gia”.

Ngụy Thường Hoàng đề bút lông cừu xuống, đứng lên nói: “Tổ phụ, phụ thân...” Ánh mắt hần chuyển đi, nhìn thấy Ngụy La đằng sau, sắc mặt vui mừng cười rộ, nói: “A La cũng tới?”

Ngụy La đi tới bên cạnh hần, nhìn nhìn câu đối hần viết, lúc này mới ngẩng đầu nói: “Ai kêu người không chịu tới gặp ta? Ta đành tự mình tìm tới thôi”.

Ngụy Thường Hoàng nói: “Đệ vốn định viết xong năm mươi câu đối liền đi tới tiền thính, không nghĩ tỷ tới rồi”.

anh Quốc Công thấy chỉ có mình hần, liền hỏi: “Thường Huyền đâu?”

Ngụy Thường Hoàng nói: “Bằng hữu của tam ca tới tìm, huynh ấy ra ngoài rồi”.

anh Quốc Công lắc đầu, giọng nói có chút bất mãn: “Đứa nhỏ này, hơn hai mươi rồi còn thiếu kiên nhẫn như vậy”.

Ngụy Thường Hoàng không lên tiếng.

anh Quốc Công và vài vị lão gia cầm lấy câu đối Ngụy Thường Hoàng viết xem thử, cũng rất hài lòng với câu đối của hần, anh Quốc Công nói: “Bút pháp tú dật, mạnh mẽ có lực”.

một nhà hài hòa vui vẻ nói mấy lời, anh Quốc Công sợ chậm trễ Triệu Giới, liền đề nghị về tiền thính ngồi một lát. Vừa muốn trở về, trên hành lang nhỏ có một tiểu gia hỏa mặc bào tử màu đỏ hồng kích động chạy tới, lao thẳng tới chỗ Ngụy La, ôm cánh tay nàng nói: “A La tỷ tỷ, cuối cùng tỷ cũng về rồi, đệ rất nhớ tỷ”.

Tiểu gia hỏa này không phải ai khác, chính là Ngụy Thường Di.

Nha hoàn phía sau vội vàng lên trước thỉnh tội, nói: “Xin Quốc công gia thứ tội, phu nhân thứ tội, Thất Thiếu gia nhất định đòi tới đây...”

Từ phu nhân không trách nài ta, phát tay nói: “Lui xuống đi”.

Ở bên kia Ngụy Thường Di vẫn còn quán quýt lấy Ngụy La, gương mặt nhỏ ngẩng lên hỏi: “A La tỷ tỷ, tỷ về rồi còn đi sao?”

Ngụy La gật gật đầu: “Đương nhiên, chạng vạng phải đi rồi”.

Ngụy Thường Di bĩu môi, đôi mắt to thất vọng chớp chớp: “không thể ở thêm vài ngày sao? Từ sau khi tỷ tỷ thành thân, đệ không thể tìm tỷ tỷ chơi”.

Từ phu nhân chỉ có thể khiển trách: “Đi Ca nhi, đừng nói linh tinh”.

Ngụy Thường Di ôm lấy cánh tay Ngụy La, cũng không lay nữa, đôi mắt đen lung liếng đảo một vòng, nhìn Triệu Giới trầm mặc đứng bên cạnh. Tuy hắn mới mười tuổi, nhưng cũng hiểu đạo lý thành thân lập gia đình, cũng biết người Ngụy La gả là Triệu Giới. Suy nghĩ một chút, hắn quy củ gọi một tiếng: “Chào tỷ phu”.

Triệu Giới cong môi, ừ một tiếng.

Tên tiểu tử này thoát nhìn mặc dù dính người, nhưng hiểu chuyện hơn Ngụy Thường Hoàng nhiều. Tối thiểu hắn chưa từng nghe thấy Ngụy Thường Hoàng gọi hắn một tiếng: “Tỷ phu”.

Triệu Giới hiếm khi có chút lòng từ bi nói: “Nếu đệ nhớ A La tỷ tỷ, lúc nào cũng có thể tới Phủ Tĩnh Vương chơi”.

Ánh mắt Ngụy Thường Di sáng lên, cuống quýt gật đầu: “Cảm ơn tỷ phu”.

Ngụy Thường Hoàng bên cạnh nhìn Ngụy Thường Di một cái, nghĩ thầm đúng là chân chó nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Bỗng nhiên hắn muốn ôm nàng

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Người một nhà dùng xong cơm trưa, Ngụy La và Từ phu nhân qua phòng khách tâm sự một chút, rồi lại cùng Lương Ngọc Dung đi đến Dung Viên của Đại phòng. Bốn phía chung quanh viện vẫn còn lưu lại chữ “hỷ” đỏ thắm lúc thành hôn, lồng đèn đỏ trên hành lang chính cũng chưa lấy xuống, vào tân phòng liền bắt gặp ngay bàn dài vẫn còn đặt đôi đèn cây long phượng không lồ, bên cạnh còn có một khay kim hoa đặt đậu phộng, táo đỏ, hạt sen v.v... Ngụy La cười cười nhìn Lương Ngọc Dung: “Ta vào trong xem một chút được không?”

Lương Ngọc Dung tức giận đánh Ngụy La một cái, hỏi ngược lại: “Người muốn vào xem, ta còn có thể ngăn không cho người vào sao?”

Ngụy La mỉm môi cười một tiếng, công khai đi vào trong phòng. Trong phòng có một cái bình phong mười hai phiên bằng gỗ từ đàn chạm khắc hình hoa sen, sau bình phong là đầy đủ vật dụng tân hôn. Ngụy La giống hệt như bản thân còn chưa thành hôn, vô cùng háo hức. Nàng đi tới đầu giường, chỉ vào gối thêu uyên ương đỏ thắm trên giường, hỏi: “Ngọc Dung, những cái này là người thêu sao?”

Lương Ngọc Dung gật gật đầu, vô cùng tự hào: “Trừ gối đầu ra, chăn đệm và hà bao đều do ta tự thêu lấy”.

Ngụy La mở to hai mắt, cười hỏi: “Ta nhớ người thêu thừa cũng không tốt lắm, sao lại thêu nhiều như vậy?”

Hai tai Lương Ngọc Dung ửng hồng, không nói tiếng nào, chỉ dẫn Ngụy La ngồi lên giường La Hán bên cạnh cửa sổ, làm bộ không nghe thấy câu hỏi của nàng.

Ngụy La chóng má, không tha cho nàng ấy, cười dài hỏi: “Ngọc Dung, đêm động phòng hoa chúc của người với đại ca thế nào rồi?”

Lương Ngọc Dung cầm một quả quýt nhét vào tay Ngụy La, then quá hóa giận nói: “Ăn quýt của người đi, hôm nay sao lại nói nhiều như vậy”.

Lương Ngọc Dung cũng không phải người dễ xấu hổ, chỉ là nàng ấy vừa gả cho người mình thích, trong lòng có chút tâm tình tiểu nữ nhi không biểu lộ ra ngoài, bộ dáng hờn dỗi ngượng ngùng so với bình thường đáng yêu hơn, khó trách Ngụy La không nhịn được muốn trêu chọc nàng ấy. Vì Ngụy La nhắc tới, Lương Ngọc Dung không khỏi nhớ tới đêm tân hôn của mình và Ngụy Thường Dẫn. Lương Ngọc Dung vẫn cho rằng Ngụy Thường Dẫn là người vô dục vô cầu, thanh quý tao nhã, không nhiễm chút bụi. Nhưng mà thật không ngờ, hóa ra hắn cũng có một mặt không kìm được...

Buổi tối hôm đó đều là lần đầu của bọn họ, khó tránh khỏi có chút tình huống dở khóc dở cười. Hơn nữa chân Ngự Thường Dẫn thương tật chưa lành, không tiện thực hiện Chu công chi lễ, hần liền dắt nàng nên làm thế nào, giọng nói trầm thấp khàn khàn truyền vào tai nàng. Lương Ngọc Dung cảm thấy đầu óc mình rối như bòng bong, cái gì cũng không nghĩ được, ngay cả nội dung quyển sách nhỏ mẫu thân đưa cho trước đêm thành hôn cũng quên mất, chỉ biết nghe theo lời Ngự Thường Dẫn, hần nói nàng làm cái gì, nàng liền ngoan ngoãn làm theo cái đó.

Lần đầu tiên làm chuyện như vậy, Lương Ngọc Dung đau tới nước mắt chảy ra, núp trong lòng ngực Ngự Thường Dẫn nức nở nghẹn ngào: “thật đau!”

Ngự Thường Dẫn ôm hai vai nàng, lần đầu tiên phát hiện ra cô nương này nhỏ nhắn mảnh mai đến thế, đau lòng hôn lên trán nàng: “thật xin lỗi...” nhưng không nói muốn dừng lại.

Có cô nương nào không phải trải qua một lần này, nếu nàng đã gả cho hần, hần liền muốn cho nàng lạc hồng mà các cô dâu mới đều có, càng không muốn để người khác xem thường nàng. đi đứng của hần đúng là có vấn đề, nhưng những cái khác đều rất tốt.

Ngày hôm sau, lúc Lương Ngọc Dung thỉnh an công công bà bà, hai chân bủn rủn vô lực, ngay cả nhìn thẳng Ngự Thường Dẫn cũng thấy thẹn thùng.

Qua hai ngày sau, mới dần thoải mái hơn một chút.

Ngự La ăn mứt quýt, hàm răng cắn một cái, nước tràn ra, ngọt ngào tươi mới, nàng tò mò hỏi: “Bây giờ cũng không phải mùa quýt chín, sao ngươi lại có trái tươi thế này?”

Lương Ngọc Dung giải thích: “Thường Dẫn ca ca biết ta thích ăn quýt, cố ý kêu người đưa từ phía Nam tới”. nói xong, nàng tránh đi ánh mắt bùng tình đại ngộ của Ngự La, chột chột nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Ngươi còn muốn ganh tị với ta sao? Đừng cho là ta không biết. Tình Vương nhà ngươi đối với ngươi tốt hơn nhiều. Nếu ngươi muốn ăn quýt, không chừng hần mua cả vườn về cho ngươi”.

Ngự La xoa xoa trán, cười cười, thoải mái thừa nhận: “Đúng vậy”.

Hai cô nương mới thành thân tất nhiên có nhiều đề tài tán gẫu không hết, lại nhai nói gần cả nửa canh giờ, chợt nghe ngoài viện truyền tới tiếng động. Lương Ngọc Dung nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy Ngự Thường Dẫn vịn xe đứng lên, chống quai trượng tập tễnh tập đi trong sân. Lương Ngọc Dung lập tức bỏ đồ trong tay xuống, nhảy khỏi giường La Hần: “A La, ta đi xem một chút, ngươi chờ một lát”.

Ngự La mới vừa nói xong chữ Được, cô nương kia đã biến mất như một làn khói không thấy tăm hơi.

Sốt ruột như vậy, cũng không biết quan tâm tới độ nào. Ngự La mỉm cười một tiếng, xuyên qua cửa sổ nhìn quang cảnh ngoài sân.

Năm Ngự Thường Dẫn tám tuổi bị ngựa dẫm lên gân cốt, không thể đi được, bây giờ đã hơn chục năm, không chỉ phải trị liệu thương tật ở chân, còn phải học đi lại lần nữa. Cũng may những năm này Ngự Thường Dẫn đều xoa bóp chân mỗi ngày, da thịt không héo rút tới nghiêm trọng, cũng không phải không trị được. Chỉ thấy Lương Ngọc Dung đi tới trước Ngự Thường Dẫn, nói gì đó với hần, hần lại lắc đầu từ chối.

Ngự Thường Dẫn nói: “Nàng không cần đỡ ta, nàng chỉ cần đứng trước mặt ta, ta đi tới chỗ nàng là được”.

Lương Ngọc Dung vẫn không yên tâm, hỏi: “Lỡ chàng té thì làm sao?”

Ngự Thường Dẫn cười cười, một tay xoa xoa đầu nàng: “không phải có nàng ở phía trước sao?”

Lương Ngọc Dung cắn cắn môi nghĩ cũng đúng, nếu hần té, nàng chắc chắn sẽ đỡ được hần, vì vậy liền miễn cưỡng đồng ý đề nghị này.

Lương Ngọc Dung đứng cách hần mười bước, Ngự Thường Dẫn đi tới một bước, nàng liền lùi về sau một bước, từ từ hướng dẫn hần bước đi. Cứ đi như vậy ước chừng khoảng một khắc đồng hồ, Lương Ngọc Dung lo lắng Ngự Thường Dẫn mệt mỏi, liền dừng lại dưới tàng cây mai, muốn hần nghỉ ngơi một lát: “Thường Dẫn ca ca, chàng đi hết vài bước này, chúng ta liền nghỉ một lát đi, mệt hơi mệt”.

cô nương này, sợ làm hần tổn thương lòng tự tôn, không nói hần mệt, chỉ nói nàng mệt mỏi. Ngự Thường Dẫn cúi đầu cười khẽ một tiếng, thật ra hần không phải người nhạy cảm như vậy, sự chu đáo của Lương Ngọc Dung làm hần cảm thấy rất được an ủi. hần nói: “Được”.

Ngự Thường Dẫn từ từ đi vài bước lại dừng lại, chân của hần vẫn chưa khỏe lại hoàn toàn, mỗi bước đi giống như một con đẩu giáng vào bắp chân, chỉ đi có một chút như vậy, mà trên trán hần toát mồ hôi hột. trên mặt Ngự Thường Dẫn không có chút đau khổ nào, vẫn là bộ dáng mây trôi nước chảy như trước, nếu không phải Lương Ngọc Dung biết rõ tình trạng của hần, còn tưởng rằng hần rất thoải mái.

Lương Ngọc Dung thấy hần gần tới chỗ nàng bỗng nhiên dừng lại, quẳng quai trượng xuống đất, hai cánh tay giang ra nhìn về phía Lương Ngọc Dung, mỉm cười nói: “Ta đi không nổi, Ngọc Dung, nàng tới đỡ ta đi”.

Lương Ngọc Dung không nói lời nào, đi tới ôm lấy thắt lưng hần, nói: “không phải chàng nói bản thân có thể tự đi sao? Lúc này thiếp muốn đỡ, chàng còn không chịu”.

Ngự Thường Dẫn cười cười không nói lời nào, thật ra hai bước còn lại, hần có thể tự mình đi hết, chỉ là đột nhiên muốn ôm nàng thôi.

Lương Ngọc Dung hoàn toàn không biết suy nghĩ của hần, sai người đẩy xe lăn tới, đỡ hần ngồi vào, hỏi: “Thường Dẫn ca ca, chàng có mệt không? Thiếp đẩy chàng vào trong phòng nghỉ ngơi một lát”.

Ngụy Thường Dẫn nói: “Ta ngồi dưới tàng cây nghỉ ngơi một lát, chốc nữa còn phải luyện đi tiếp”. hắnnhìn vào trong nhà một cái: “A La vẫn còn ở bên trong sao? Nàng vào nói chuyện với muội ấy đi”.

Lúc này Lương Ngọc Dung mới nhớ ra A La vẫn còn ở trong phòng, vội vàng đi về phòng: “A La, để người chờ lâu...”

Nha hoàn mặc váy màu hồng phấn cúi người nói: “Đại thiếu phu nhân, Tình Vương Phi đã đi rồi”.

*** **

Ngụy La là người rất có mắt nhìn, thấy Lương Ngọc Dung và Ngụy Thường Dẫn đánh nhau như keo như sơn, nàng cũng không có không tốt cứng rắn chia rẽ người ta.

Rời khỏi Dung Viện, trên đường về tiền thính, cách đó không xa, Ngụy La bắt gặp trên hành lang có hai người đang đứng, một nam một nữ. Nam là Ngụy Thường Hoàng, người nữ mặc áo màu hồng đào thêu hoa văn nhỏ, xem cách ăn mặc là nha hoàn trong phủ. Nha hoàn kia không biết nói gì với Ngụy Thường Hoàng, hần nhủu mảy, bộ dáng rất nghiêm nghị, khiến trách nha hoàn đó hai câu, nha hoàn đó liền xấu hổ cúi đầu chạy đi.

Có điều thật trùng hợp, chạy tới trước mặt Ngụy La.

Ngụy La thấy rõ bộ dáng nàng ta, đúng là nha hoàn hầu hạ bên cạnh Tứ phu nhân, hình như tên là Nhị Châu.

Ngụy La đi tới hỏi: “Thường Hoàng, đệ ở đây làm gì? Nha hoàn kia là sao?”

Ngụy Thường Hoàng nói: “Nha hoàn kia vấp ngã, đệ thuận tay đỡ nàng ta một tý, nàng ta lại muốn tặng đệ cái khăn”. nói tới đây, trong lòng hần đã rõ mọi việc, mi tâm cau lại: “Đệ không nhận, kêu nàng ta giữ bốn phận”.

không nghĩ tới bên cạnh Tứ bá mẫu lại có loại nha hoàn này. Ngụy La thật không cao hứng, Thường Hoàng ưu tú, nhưng cũng không phải ai cũng có thể leo lên, lá gan nha hoàn kia cũng không nhỏ, dám đánh chủ ý lên người Thiếu gia Phủ anh Quốc Công. Nàng nói: “Chuyện này tỷ sẽ nói với Tứ bá mẫu, đệ đừng để ý, sau này lại có chuyện này, đệ cứ xử lý giống như hôm nay”.

Ngụy Thường Hoàng gật đầu, đi tới phòng khách với nàng.

Ngụy La chợt nhớ tới một việc quan trọng, nghiêng đầu hỏi: “Thường Hoàng, phụ thân đã nói chuyện hôn sự với đệ chưa?”

Ngụy Thường Hoàng dừng bước, rất nhanh lại đi tiếp: “Có nói”.

Lần này Ngụy La rất hào hứng, tò mò hỏi: “nói là cô nương nhà nào, đệ biết không? Có thể nhìn trước không?” Nàng dừng lại ở hành lang nhỏ dẫn tới phòng khách, cầm lấy tay áo Ngụy Thường Hoàng, nói: “Đệ có vừa ý cô nương nào không?”

Ngụy Thường Hoàng cũng dừng lại, nghĩ một lát mới nói: “Tứ bá mẫu giúp đệ chọn cô nương Phủ An Lăng Hầu”. hần liếc mắt nhìn Ngụy La, nói: “Đệ không thích, đã nói với phụ thân là không đồng ý”.

Ngụy La hỏi: “Tại sao? cô nương kia có gì không tốt sao?”

Ngụy Thường Hoàng nói: “không phải, chỉ là đệ không muốn cưới nàng ta”.

Có lẽ là không có duyên phận đi. Ngụy La biết rõ mấy chuyện này không gặp được, cũng không bức được, ngược lại nàng thấy rất rõ ràng: “Vậy đệ nói ta biết, đệ thích cô nương như thế nào?”

Ngụy Thường Hoàng không trả lời ngay, ánh mắt nhìn tới sau lưng Ngụy La, lúc hần nhìn Ngụy La, trong đôi mắt trong veo có chút vui vẻ: “Tất nhiên là người giống như A La vậy”.

Ngụy La không chú ý dị thường trong mắt hần, chỉ nghĩ hần đang nói đùa, căn bản không để trong lòng.

Nào biết nàng vừa quay người lại, liền thấy Triệu Giới đứng ở cửa, khóe môi mỉm cười, từng chữ, từng chữ nói: “A La, nàng đi đâu vậy?”

Tác giả có lời muốn nói:

Tình cực cung xin giúp đỡ: Cậu em vợ công khai khiêu khích, làm sao bây giờ? Online chờ, khẩn cấp!

Nhận được đáp án: đánh chết.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sư Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Tức giận?

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Trở lại phòng khách, Ngụy La đem chuyện Nhị Châu quyến rũ Ngụy Thường Hoàng nói với Tứ phu nhân Tần Thị, cũng nói: “Tứ bá mẫu, con biết người khoan dung thiện lương, rất hiếm khi trách phạt hạ nhân, nhưng nha hoàn này dám đánh chủ ý lên người thiếu gia, nếu là người khác con mặc kệ, nhưng con lo lắng Thường Hoàng bị bọn họ làm hư”.

Tần Thị nghe xong cũng chú trọng vấn đề này hơn. Tuy nói trong phủ vẫn ngẫu nhiên đưa tới cho các vị thiếu gia một hai thông phòng, nhưng đó là do chủ mẫu an bài, không giống với việc nha hoàn tự mình câu dẫn. Nếu nha hoàn không an phận, muốn leo lên chỗ cao nào liền bám vào chỗ đó, vậy trong phủ không phải hỗn loạn không ra gì sao. Tần Thị nói: “Gọi Nhị Châu tới cho ta”.

Đại nha hoàn bên cạnh Tần Thị dạ một tiếng, một lát sau liền dẫn Nhị Châu tới.

Nhị Châu thấy Ngụy La ở đây, nhất thời hiểu được là chuyện gì, quỳ trên đất, căn bản không cần hỏi gì cả, bản thân nàng ta đã nói lên hết rồi.

Tần Thị cũng không lưu tình, kêu người đánh nàng ta mười hèo, đánh mạnh tới phát ra tiếng, coi như là răn đe.

Ngụy La và Triệu Giới cũng không ở lại lâu, gần tới chạng vạng đã cáo từ rồi đi.

trên đường về, mãi Triệu Giới cũng không nói câu nào. hắn ngồi đối diện A La, hai mắt khép hờ quan sát, hai tay bắt chéo đặt trên người, trên mặt không hiện rõ tâm tình. Ngụy La thỉnh thoảng nhìn hắn một cái, hắn cũng không có động tĩnh gì.

Ngụy La không kìm lòng được nhớ tới những lời Thường Hoàng nói ở trước cửa tiền thính. Thường Hoàng vẫn không thích Triệu Giới, nói ra câu kia tám phần là vì khiêu khích, chỉ là muốn Triệu Giới ngọt ngào mà thôi. Nhưng Triệu Giới tưởng thật, tuy nói hắn không biểu hiện ra ngoài, nhưng ánh mắt nhìn Thường Hoàng lại lạnh giống như băng vậy, lạnh đến đông chết người.

Lúc này Triệu Giới không nói lời nào, Ngụy La suy nghĩ xem có nên giải thích với Triệu Giới không, nàng vừa chuẩn bị mở miệng, Triệu Giới liền hỏi: “Ngụy Thường Hoàng đính hôn sao?”

Ngụy La lắc lắc đầu, lắc một hồi liền phát hiện hắn nhắm mắt nên căn bản không thấy hành động của nàng, liền háng giọng nói: “không có”.

Triệu Giới từ từ mở mắt ra, thấy tiểu cô nương đối diện ngồi thật đoan chính, lại vừa nghĩ tới những lời Ngụy Thường Hoàng vừa nói, không hiểu sao lại có chút không vui. hắn vỗ vỗ vị trí bên cạnh, nói với Ngụy La: “Ngồi đi”. Chờ Ngụy La dịch tới rồi, hắn liền ôm nàng lên đùi, bàn tay vỗ vỗ mông nàng, nói: “Sớm định một mối hôn sự cho hắn đi”.

Đờ cho Ngụy Thường Hoàng suốt ngày nhớ thương thê tử hắn. Tuy bọn họ là tỷ đệ, nhưng có đệ đệ nào suốt ngày nhìn chăm chăm tỷ tỷ nhà mình? không phải là long phượng thai thôi sao, sau khi lớn lên cũng là nam lấy vợ nữ gả chồng. Triệu Giới ôm thân thể mềm mại trong lòng, vẫn chưa hết giận, lại vỗ lên mông nhỏ của Ngụy La một cái.

Ngụy La vận vẹo uốn éo thân thể, bất mãn kháng nghị: “Chàng đánh ta làm gì? Thường Hoàng chỉ nói đùa thôi, sao có thể coi là thật?” Nàng ôm lấy cổ Triệu Giới, nhìn ánh mắt hắn nói: “Phụ thân đã xem xét hôn sự của Thường Hoàng rồi, có lẽ là vì chưa tìm được ai thích hợp, chuyện này mới trì hoãn lâu như vậy. Đây, Đại ca ca, chàng quen biết nhiều người, có biết tiểu cô nương nhà ai độ tuổi vừa vặn không? không bằng chàng lưu tâm giúp Thường Hoàng đi?”

Triệu Giới nheo mắt, không chút nghĩ ngợi từ chối: “không rảnh”.

Lòng dạ hẹp hòi. Ngụy La tựa trong lòng hắn, hai cái vừa rồi Triệu Giới đánh cũng dùng sức, tới giờ nàng còn đau. hắn cũng không nghĩ xem hắn trong quân doanh dùng bao nhiêu sức, lực lớn như vậy, cũng không biết khống chế lực đạo một chút sao?

Triệu Giới thấy sống lưng nàng ưỡn thẳng tắp, gương mặt nhỏ nhắn tức giận bất bình, hắn bóp bóp má nàng, hỏi: “Tức giận?”

Ngụy La vui đầu vào cổ hắn, dụi dụi, một tay cầm lấy bàn tay hắn bỏ ra sau người; “Đau, chàng xoa xoa cho ta”.

Triệu Giới cười nhẹ, tất nhiên không từ chối, vô cùng cam tâm tình nguyện giúp nàng xoa xoa, vừa làm vừa nói: “Đánh đau?”

Ngụy La không lên tiếng, nhưng ý tứ không cần nói cũng biết, cái này không phải nói thừa sao?

*** **

đi được một đoạn đường, Ngụy La chợt nhớ tới một việc, nhắc rèm vải lên kêu phu xe quay đầu.

Triệu Giới hỏi: “Chuyện gì?”

Nguyệt La nghiêm túc nói: “Sắp tới đầu xuân rồi, thiếp đi mấy cửa hàng xem có vài vóc mới không, mua về làm áo xuân”.

thật ra cũng không nhất định Nguyệt La phải tự đi, nếu nàng muốn, hoàn toàn có thể kêu chương quỹ tự mình đưa tới cửa, nhưng Nguyệt La cảm thấy như vậy không thích, không bằng chính mình tự đi xem một chuyến. Huống gì bọn họ cũng ra ngoài, lại có Triệu Giới đi cùng, coi như giải sầu.

Triệu Giới biết nàng thích đẹp, cái gì cũng thích đẹp mắt nhất, cũng không nói gì.

Nguyệt La hỏi: “Đại ca ca, lần trước lúc làm giá y thành thân, chàng làm sao có thể khiến Tú Xuân Cư đồng ý?”

Triệu Giới nghĩ một lát rồi không nhanh không chậm nói: “Ta ra giá gấp hai mươi lần”.

Nguyệt La: “...”

Người vì tiền mà chết, chim vì mồi mà vong. Được rồi, nàng đã hiểu đạo lý này.

Hôm nay Tú Xuân Cư mở cửa buôn bán sớm, từ sáng sớm đã có người xếp hàng tranh nhau năm đơn hàng. Tú Xuân Cư ngoại trừ may đồ, còn có phùng nhuộm và dệt vải của cửa hàng, cho dù là ti lệ hay chất liệu đều tốt hơn so với các nhà khác, chỉ tiếc số lượng có hạn, bình thường chưa tới nửa ngày đã bị nhai hoàn các Phủ cướp không còn một mảnh.

Lúc xe ngựa Phủ Tĩnh Vương đi qua Tú Xuân Cư, Nguyệt La cũng muốn vào xem một lát.

Triệu Giới dò xét nhìn đám đông nghìn nghịt trước cửa hàng, đầu tiên hắn nói Chu Cảnh đi vào một chuyến, chốc lát sau chương quỹ Tú Xuân Cư tự mình tới tiếp đón bọn họ. Nữ chương quỹ mời họ lên tầng hai, ở đây tách biệt với tầng dưới, vài vóc bày ra cũng là loại đẹp mắt nhất, hoa văn vô cùng tinh xảo. Nếu dùng nó làm áo xuân, không biết đẹp tới thể nào.

Nguyệt La đi lên sờ sờ vài, vừa mềm vừa trơn, cảm trong tay giống như hai tay đang lướt qua mặt nước, lặng yên không tiếng động luôn khỏi các kẽ tay. Khó trách nhiều thiên kim quý nữ chạy theo Tú Xuân Cư như vịt, không phải chỉ vì nó đẹp mắt, mặc vào cũng thoải mái, khiến người ta không thích cũng khó.

Nguyệt La chọn lấy mười cuộn vải, nữ chương quỹ hỏi nàng: “Số đo lần trước của Vương phi vẫn còn giữ lại, lúc này có muốn may luôn không?”

Nguyệt La có chút giật mình, hỏi: “không phải các người chỉ nhận năm đơn hàng thôi sao?”

Nữ chương quỹ cười cười, đáp án cực kỳ vừa ý: “Vương phi sao có thể so với người thường chứ?”

Xiêm y do Tú Xuân Cư làm rất đặc biệt, mỗi một món đồ mới cũng có thể dẫn tới một trào lưu mới ở Thịnh kinh thành, không ít cửa hàng tranh nhau bắt chước, đáng tiếc vẫn không làm ra được ý vị của bộ đồ, đây cũng là điểm độc đáo của Tú Xuân Cư. Nếu chương quỹ đã mở miệng, Nguyệt La tất nhiên đồng ý.

Nữ chương quỹ nói: “Chờ xiêm y làm xong, thần liền kêu người đưa tới Phủ Tĩnh Vương”.

Nguyệt La gật đầu, thấy Chu Cảnh đi theo chương quỹ đi tới trong bình phong, chắc là đi thanh toán. Nguyệt La và Triệu Giới cùng đi ra khỏi Tú Xuân Cư, Nguyệt La trêu ghẹo nói: “Lần này Đại ca ca ra giá mấy chục lần?”

Triệu Giới nói: “Năm trước ta đã sang lại gian hàng này, sau này mười muốn làm bao nhiêu xiêm y liền làm bấy nhiêu”.

Nguyệt La há hốc mồm, lần đầu cảm thấy gả cho Vương gia thật tốt.

Ra khỏi Tú Xuân Cư, Nguyệt La chuẩn bị lên xe ngựa, khéo mắt liền nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Cao Tĩnh Dương đi từ cửa Tú Xuân Cư ra, nhìn đối diện thấy có một tiểu cô nương mặc áo quần lam lũ đang xin ăn, nàng ấy nghiêng đầu nói hai câu với nha hoàn, nha hoàn kia gật gật đầu, đi tới bên cạnh mua hai cái bánh bao để trước mặt tiểu cô nương nọ, không đợi cô nương ăn xin cảm ơn, nha hoàn đã trở lại bên cạnh Cao Tĩnh Dương. Cao Tĩnh Dương thu hồi ánh mắt, trên mặt cũng không có gì thay đổi, xoay người đi về hướng xe ngựa nhà mình.

Ánh mắt nàng ấy chuyển một chút, nhìn thấy đôi mắt mỉm cười của Nguyệt La.

Cao Tĩnh Dương dừng lại, không đoán được lại gặp ở chỗ này, cũng khẽ mỉm cười, xem như chào hỏi, rồi ngồi lên xe ngựa Phủ Trấn Quốc Công.

Nguyệt La vẫn có vài phần hảo cảm với Cao Tĩnh Dương, mặc dù hồi bé hai người bọn họ gặp nhau không vui vẻ gì, nhưng không nghĩ tới nhiều năm trôi qua tính cách nàng ấy thay đổi nhiều như vậy. Lúc trước không chỉ giúp nàng thắng bài, còn giúp nàng cản một cái tát của Lý Tương, tính tình bây giờ quả thật không thể chê.

không biết nàng ấy đã đính hôn chưa?

Triệu Giới kéo Nguyệt La vào trong xe ngựa, chột chột trán nàng hỏi: “Nghĩ gì thế?”

Ngụy La cười có chút thần bí, nói: “không nói chàng biết”.

Tay Triệu Giới đặt trên hông nhỏ của nàng, híp mắt: “nói hay không?”

Ngụy La thật bị hấn dọa sợ, cho dù hấn giảm lực đạo, nhưng cũng vẫn rất đau. Nàng chui ra khỏi ngực hấn, ngồi ở phía đối diện, nói: “Lúc nãy thiếp thấy Cao cô nương của Phủ Trấn Quốc Công, chàng không phải biểu ca của nàng ấy sao, ấn tượng với nàng ấy thế nào?”

Triệu Giới suy nghĩ một chút, nói: “Cao Tình Dương?”

Ngụy La gật đầu: “Đúng vậy”.

Triệu Giới suy nghĩ một lát, hấn đối với các cô nương bên cạnh quả thật không có chút để tâm nào, đối với Cao Tình Dương thì số lời nói với nhau chắc đếm trên đầu ngón tay chứ đừng nói tới ấn tượng. hấn hần nhiên nói: “Nghe mẫu hậu nhắc tới vài câu, là người tính tình ôn trọng, yên tĩnh”.

Ngụy La suy nghĩ một chút, rất nhanh lại ỉu xiu. Thường Hoàng là một người trầm mặc ít nói, Cao Tình Dương lại yên tĩnh, hai người này ở chung với nhau, chẳng phải là ai cũng không nói chuyện với ai sao? Xem ra là không thích hợp, nàng cũng không nên quan tâm nữa.

*** **

Vài ngày sau, Ngụy La Và Triệu Giới đi tới nhà vài vị trưởng bối, nhận được không ít hồng bao.

Năm mới này coi như yên bình trôi qua, thời tiết cũng dần dần ấm lại, không lạnh như đợt vừa rồi. Hôm nay thôn trang ngoài thành đưa tới anh đào mới hái, Kim Lũ rửa sạch mang một đĩa tới thư phòng. Ngụy La vừa nhúng anh đào với bơ sữa ăn, vừa nằm sấp trên giường cạnh cửa sổ xem kỳ văn.

Triệu Giới ở một bên xử lý công vụ, ngẫu nhiên nhìn dò xét một cái, tiểu cô nương kia xem vô cùng hứng thú, căn bản không rảnh quan tâm hấn.

Triệu Giới để bút tuyên thành xuống, xoa xoa mi tâm, đang muốn mở miệng gọi Ngụy La tới thì Chu Cảnh từ bên ngoài đi vào, sắc mặt nghiêm trọng nói: “Vương gia, chuyện ngài dặn thuộc hạ làm, đã có tin tức”.

Tại Ngụy La thính, tất nhiên cũng nghe được những lời này, lập tức buông anh đào trong tay xuống, nghiêng đầu nhìn lại.

Triệu Giới nói: “nói đi”.

Chu Cảnh đáp: “Ma ma mười lăm năm trước từng hầu hạ Ninh Quý Phi, sau đó bị thả ra khỏi cung đã tìm được rồi”.

Tác giả có lời muốn nói (tiểu kịch trường).

Tình Vương Triệu Giới: Chỉ cần người muốn, chỉ cần ta có @ Tình Vương Phi Ngụy La.

Món đồ ① bản vẽ của Tú Xuân Cư; Món đồ ② tất cả bảo bối trong kho hàng; Món đồ ③ ôn tuyên thôn trang;

Món đồ ④ lăng la tơ lụa; Món đồ ⑤ món ăn quý và lạ; Món đồ ⑥ vàng bạc châu báu;

Món đồ ⑦ 18cm; Món đồ ⑧ ngôi vị hoàng đế & phượng ấn.

6 phút trước, gửi đến từ iPhone 6s Plus của Tỉnh cục cung.

Lương Ngọc Dung: Làm bộ không hiểu món thứ 7 trong rương đồ...

Chu Cảnh: Chuyện này nói cho chúng ta biết, không có tiền thì không cần nói chuyện yêu đương.

Ngũ hoàng tử Triệu Chương: @Sùng Trinh Hoàng Đế Phụ hoàng Triệu Chi Khanh, ngài xem món đồ thứ tám này một chút đi, hấn có tâm này thật đáng chết [chửi bới] [chửi bới], nhi thần bị oan uổng, hấn mới là kẻ nên bị căm tức!!

Cửu hoàng tử Triệu Sâm: Vì sao không gom đủ chín cái? Excuse me? Chúng Suy tính quá mạnh bức bách cảm thụ sao?

Thiên Cơ Công Chúa Triệu Lưu Ly: [bi thương] [bi thương] người ta chờ vẫn chưa về...

Nhữ Dương vương thế tử Lý Tụng: ha ha

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Ăn nàng

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

“Người đâu?” Triệu Giới để sách trong tay xuống, hỏi.

Chu Cảnh cung kính đáp: “Bẩm vương gia, đã bố trí ổn thỏa ở Trạch viện ngoại thành Thịnh kinh thành”.

Lúc này mới qua bảy tám ngày đã có tin tức, tốc độ làm việc của bọn thuộc hạ quả thật rất nhanh.

Triệu Giới ngồi trên ghế làm bằng gỗ hoa lê trầm ngâm một lát, lại nói: “Lập tức mang bà ta tới”.

Chu Cảnh nhận lệnh rồi đi.

Ngụy La đặt cuốn kỳ văn xuống, ngồi trên giường, đôi mắt to lúng liếng nhìn Triệu Giới. Nàng có ý muốn an ủi Triệu Giới vài câu, nhưng cũng không biết nói từ đâu. Thấy Triệu Giới đi tới chỗ mình, nàng duỗi hai tay ra, nói với hắn: “Ôm thiếp một cái”.

Triệu Giới nghe lời để tay nàng choàng lên cổ hắn, bàn tay to nâng mông nàng lên, ôm nàng đứng dậy khỏi giường nhỏ, hắn cũng không ngồi xuống mà đi tới bên kia. Ngụy La giống như một con gấu túi quần lên người Triệu Giới, bò lên trên, ánh mắt nhìn chăm chăm hắn, hỏi: “Đại ca ca?”

Triệu Giới nhìn nàng, cúi đầu “Hử” một tiếng.

Ngụy La há hốc mồm, nàng muốn hỏi vài câu, nhưng nhìn thấy đôi mắt thâm thúy tựa như biển sâu kia của Triệu Giới, nàng lại không lên tiếng nữa. Nàng hôn lên miệng Triệu Giới một chút, sửa lời nói: “Hoàng hậu nương nương thích đi Bảo Hòa Điện lạy Phật, thiếp cũng đi từng với người một lần, cung tỳ hầu hạ chỗ đó không nhiều lắm, thiếp muốn uống miếng nước cũng phải chờ thật lâu. Chẳng phải qua đó nhiều người một chút, tránh cho nếu xảy ra chuyện gì thì không chăm sóc chu toàn được”.

Triệu Giới cười cười: “Phật đường vốn là chỗ thanh tịnh, mẫu hậu không thích lúc đang tụng kinh bị người khác quấy rầy nên mới đưa tới đó ít cung nhân”.

Trong lòng Ngụy La căng thẳng, nàng nhủ mảy, dán hai má lên mặt Triệu Giới, Triệu Giới không nhìn thấy được vẻ mặt của nàng: “Vậy chẳng âm thầm phái nhiều thị vệ một chút, lo trước khỏi họa”.

Lúc này Triệu Giới cũng không phản bác lời nàng, thỏa hiệp nói: “Ngày mai ta phái người đi lo liệu”. nói xong hắn nheo nheo mông nàng, hỏi: “Lần này vừa lòng chưa?”

Ngụy La gật gật đầu, cũng không nói cho Triệu Giới biết nguyên nhân nàng kiên trì như vậy.

Bởi vì đời trước nơi Trần Hoàng hậu qua đời chính là ở Bảo Hòa Điện. Mới đầu Ngụy La cũng không biết cặn kẽ như vậy, chỉ nghe người ta nói Trần Hoàng hậu lúc dâng hương trong Phật điện có thấp lên ba trăm ba mươi cây nến, nến cháy vào rèm che trong Điện, từ đó kết thúc mạng sống của chính mình. Lúc đó trong Điện không có lấy một cung tỳ nào, dù cho có thì cũng bị Trần Hoàng Hậu thả ra ngoài, đến khi Sùng Trinh Hoàng đế dẫn người qua, mặc dù lửa đã được dập tắt, nhưng rút cục cũng không cứu được người, ngay cả một khối thi thể nguyên vẹn cũng không để lại, hóa thành tro bụi.

Trong lòng Ngụy La vẫn còn chất chứa chuyện này, nhưng lại không biết những gì bản thân nghe được là thật hay giả, vì vậy cũng không tùy tiện nhắc nhở. Cho tới một thời gian gần đây, Trần Hoàng hậu đi Bảo Hòa Điện càng lúc càng thường xuyên, lại thêm trong Bảo Hòa Điện có một pho tượng Bồ Tát nghiêm trang đứng đó, Ngụy La liền không tự chủ nhớ lại chuyện đời trước.

Hình như đúng là lúc này.

Ngụy La không hy vọng Trần Hoàng hậu ra đi như vậy, không phải chỉ vì bà là bà bà của nàng, cũng vì tính cách của bà nữa. Ngụy La từ nhỏ liền thích Trần Hoàng hậu, nàng chung quy vẫn cảm thấy bà căn bản không thua kém gì đáng mảy râu, không nên chết sớm như vậy, lại càng không nên để mẫu tử Ninh Quý Phi chiếm tiện nghi, bà phải nhìn thấy Triệu Giới leo lên ngôi vị Hoàng đế mới đúng.

Triệu Giới cứ như vậy ôm Ngụy La đi qua đi lại trong thư phòng, bước chân của hắn rất trầm ổn, cánh tay ôm nàng cũng rất chắc, nhưng mà tư thế này có chút kỳ quặc, giống hệt như đang ôm đứa nhỏ.

Triệu Giới đột nhiên nghĩ tới gì đó, cúi đầu ghé vào tai Ngụy La nói: “Lần tới chúng ta thử tư thế này xem”.

Mặt Ngụy La ửng hồng, tất nhiên biết hắn đang nói tới cái gì, không tin được nói lại: “Chuyện này sao có thể?”

Triệu Giới nhượng mảy: “Có gì không thể?”

Đến lúc nào rồi hắn còn nghĩ tới việc này. Ngụy La cảm thấy may mắn vì lúc này không có ai khác ở thư phòng, lẩm bẩm nói: “Quá kỳ quái, thiếp không muốn”.

Triệu Giới đặt nâng lên đầu án son đen điêu khắc mây cuộn hai đầu, sờ sờ đỉnh đầu nâng, cười nói: “cônưng ngọc, như vậy mới thú vị”.

Ngụy La lắc đầu như trống bỏi, sống chết không chịu đồng ý.

Triệu Giới cúi đầu cắn cắn lỗ tai nâng, thấp giọng nói: “Nàng không phải nhờ ta điều tra tung tích của Dương Chấn sao? Nàng định lấy gì để báo đáp ta?”

Ngụy La tức giận đến bốc khói, đẩy Triệu Giới ra, tức giận nhìn hắn: “Sao lại là ta cầu xin chàng? Dương Chấn là Lư Ly...” Bỗng dưng nàng ngừng lại, nhìn lại Triệu Giới, rõ ràng là bộ dáng muốn xoi tái nàng.

Đúng vậy, tuy nói Dương Chấn là người trong lòng của Lư Ly, nhưng chuyện này là Lư Ly cầu nàng, nói như vậy cũng đúng. Ngụy La chấm dứt chiến tranh, tức giận phồng má, nhéo bên hông Triệu Giới một cái, nói: “Chàng không được quá phận”.

Đáng tiếc da thịt hắn cứng rắn, nhéo thế nào cũng không đau huống gì chỉ là nhéo yêu.

Triệu Giới cố ý xuyên tạc ý nàng, cười nói: “Được, ta sẽ dịu dàng một chút”.

Ban ngày nói chuyện thô tục, hậu quả là lúc Chu Cảnh đi vào liền thấy Ngụy La mặt đỏ tới mang tai ngồi ở một góc giường, mà chủ tử của hắn lại khí định thần nhàn ngồi ở sau bàn, trong tay cầm một quyển sách, bên môi thần nhiên lộ vẻ tươi cười, chính là bộ dáng vừa mới bắt nạt con gái nhà lành.

Chu Cảnh ho khan một tiếng, giả bộ cái gì cũng không biết, cúi đầu nói: “Vương gia, Thường ma ma kia đã mang tới”.

Triệu Giới để sách xuống, lúc đứng dậy đã khôi phục lại bộ dáng trong trẻo lạnh lùng lại cao quý, nói: “Đem tình hình gần đây của bà ta thuật lại toàn bộ cho bản vương”.

Chu Cảnh đáp lời, vừa dẫn Triệu Giới đi về tiền sảnh, vừa thuật lại chuyện.

Trước kia Thường ma ma là cung nữ bên cạnh Ninh Quý Phi, là người hầu theo Ninh Quý Phi từ trước khi bà ta vào cung, rất được Ninh Quý phi trọng dụng. Chỉ là mười năm trước đột nhiên lại bị thả ra ngoài cung, lúc đó Thường ma ma mới hai mươi hai tuổi, còn chưa đến tuổi được ra khỏi cung, nhưng chuyện này được sắp đặt vô cùng kỳ quái, giống như thể chỉ trong một đêm con người này đã không còn tồn tại. Ngoài trừ Thường ma ma ra, còn có hai cung nữ khác được thả ra, nhưng quê nhà hai người này quá hẻo lánh, tới nay vẫn chưa tìm được. Bây giờ Thường ma ma đã thành thân sinh con, còn có hai đứa nhỏ, trọng phu là lý trưởng, ngày trôi qua cũng không quá tệ.

Ở tiền sảnh, ngay chính giữa có một phụ nhân đang quỳ mặc xiêm y màu lam khói thêu hoa, tuổi gần bốn mươi, đầu tóc cũng đã bạc nhiều, khóe mắt có nhiều vết nhăn, nhìn qua thật giống bộ dáng bà lão năm mươi sáu mươi tuổi.

Triệu Giới và Ngụy La ngồi xuống ghế hoa hồng chạm khắc hình Li sơn son mạ vàng, nhìn phụ nhân quỳ bên dưới. Triệu Giới nói: “Ngẩng đầu”.

Thường ma ma co rúm người, chậm rãi ngẩng đầu nhìn hai người ngồi trên.

Lúc bà ta tới đây cũng đã biết là vì chuyện gì, những năm này bà ta luôn sống trong sợ hãi, cũng đoán được sớm muộn gì ngày này cũng tới. Bà ta hít một hơi nói: “Dân phụ bái kiến Tĩnh Vương điện hạ, bái kiến Tĩnh Vương Phi nương nương”.

Triệu Giới nói: “Người biết tại sao bản vương gọi người tới?”

Thường thị cũng không giả ngu, dù sao tính mạng cả nhà bà ta cũng nằm trong tay Triệu Giới, trong đó còn có Nguyệt Tôn Nhi mới sinh còn chưa đủ tháng, liền vội vã nói: “Điện hạ tha mạng, ngài muốn biết gì, dân phụ nếu biết nhất định sẽ nói hết”.

*** ** *

Bên bờ Thái Dịch Trì, mặt đất hồi xuân, vạn vật sinh sôi, cây dương liễu bên bờ ra cành mới, xanh um tươi tốt, đứng dựa theo gió khiến người nhìn cũng thấy sáng khoái tinh thần. Mấy cành hồng trong vườn cũng nở hoa, đua nhau nở rộ, muôn màu muôn sắc, một trận gió thổi qua liền mang theo vô số mùi hương.

Ninh Quý phi cùng vài vị phi tần ngồi trong đình bát giác, nói cười riu rít, từ xa nhìn tới quả thật là cảnh tượng hòa thuận vui vẻ. thật ra cũng không có gì khó hiểu, trước kia Ninh quý phi được sủng ái, mọi người liền nhiệt tình nịnh bợ bà ta, cho dù bây giờ không còn như xưa, nhưng thân phận “Quý phi” vẫn còn đó, hơn nữa bà ta cũng biết cách đối nhân xử thế, ở chung với phi tần hậu cung cũng không tệ lắm.

đang lúc tán gẫu cao hứng, có người lên tiếng: “Hoàng hậu nương nương tới”.

Theo tiếng nhìn lại, liền nhìn thấy hai bóng người dưới tàng cây hoa hạnh cách đó không xa. Trần Hoàng hậu mặc áo ngắn thêu hoa cúc trên cánh, bên dưới là váy dài màu hồng thêu rồng cuộn sóng nước và mây trời, thần thái thong dong, tướng mạo xinh đẹp uy nghiêm. Bên cạnh Trần Hoàng hậu là Tĩnh Vương Phi, tuổi Tĩnh Vương Phi còn nhỏ, tự nhiên hơi thở trên người có chút mềm mại, nàng mặc áo nhỏ màu hoa hạnh thêu trăm bướm vờn hoa, chuỗi ngọc dài theo hoa văn bát bảo trên váy lay động theo mỗi bước đi của nàng, lộ ra một đôi hài gấm hồng thêu thừa tình xảo, trên đầu hài được đính trân châu sáng ngời, khiến cả người nàng như phát sáng lung linh động lòng người, giống như tiểu mỹ nhân nũng nịu đi ra từ núi vàng núi bạc.

Hai người này đứng cùng một chỗ, hoàn toàn là hai loại khí chất khác nhau, nhưng không hề đối chọi, ngược lại nhìn rất thích mắt.

Trần Hoàng hậu đi tới trước, chúng phi tần trong đình rồi rít hành lễ, Trần Hoàng hậu xua xua tay ý bảo bọn họ đứng lên.

“Sao mọi người đều ở chỗ này?” Trần Hoàng hậu hỏi.

một người trong đó đáp: “Hôm nay Ninh tỷ tỷ thấy thời tiết tốt, mới mời bọn muội cùng tới”.

Trần Hoàng hậu “À” một tiếng, nhìn Ninh quý phi một cái, trong mắt cũng không có gợn sóng nào.

Ninh Quý phi mỉm cười, cố gắng tươi cười hỏi: “Sao lại không thấy Lưu Ly? Muội hầu như không thấy nàng ấy ra ngoài, tỷ tỷ cần nói nó đi ra ngoài nhiều một chút mới tốt, không phải thái y đã nói phơi nắng nhiều tốt cho thân thể nó sao?”

Trần Hoàng hậu nhìn Ninh Quý phi, thân nhiên nói: “Gần đây thân thể Lưu Ly không khỏe, bản cung kêu nó ở trong phòng nghỉ ngơi cho tốt”.

Ninh Quý phi cười cười, không nói thêm gì nữa.

Ngược lại quý nhân mặc xiêm y xanh sẫm với tay áo thêu chỉ vàng nói: “Thân thể Lục công chúa vẫn không tốt hơn sao? Lần trước thiếp gặp, nhìn thấy vẫn khỏe mạnh mà”.

Sắc mặt Trần Hoàng hậu không đổi nói: “Chỉ trách Lưu Ly mệnh khổ, còn nhỏ đã bị người hạ độc, bây giờ có thể giữ lại một mạng đã không tệ rồi”.

Lời này vừa nói ra, không ít người theo vào phụ họa, quý nhân kia thờ dài nói: “Tâm địa Thục phi cũng thật độc ác, cũng may Bệ hạ đã xử tử nàng ta, nếu không không biết còn gieo họa cho bao nhiêu người”.

Ninh Quý phi ở một bên không nói lời nào.

“nói ra cũng khéo”. Trần Hoàng hậu cắt ngang lời nói của mấy người bọn họ, ánh mắt nhìn thẳng vào người Ninh Quý phi, từ từ nói: “Độc Lưu Ly trúng lúc nhỏ tên là Ký ninh, là từ cây canh ki na hái xuống, loại này chỉ sinh trưởng ở Vân Nam Đại lý. Nghe nói quê quán của Ninh Phi là ở Vân Nam, không biết có từng nghe qua loại độc này chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Phạt tổ không trừng phạt được người, trảm tới trừng phạt người!

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Sắc mặt Ninh Quý phi hơi đổi, thấy ánh mắt mọi người nhìn bà, bà ta hơi cúi người, nói: “Sợ là tỷ tỷ đã quên, mười lăm tuổi muội đã vào cung, bây giờ cũng hai mươi năm rồi, ấn tượng đối với quê nhà cũng không còn sâu sắc như xưa”.

Trần Hoàng hậu cười như không cười, ánh mắt giống như có thể nhìn thấu lòng người, từ từ ngưng lại thành một tầng sương lạnh: “Phải không? Bản cung cũng không biết là trí nhớ muội muội lại kém như vậy”.

Lời này rất có thâm ý.

Ba vị phi tần còn lại phát hiện bầu không khí không thích hợp, tự giác đứng ở một bên nhìn Trần Hoàng hậu và Ninh Quý phi ngơ ngác một câu ta một câu. Trần Hoàng hậu vẫn còn ba phần lý trí, không ở đây vạch trần bộ mặt thật của Ninh Quý Phi, chỉ thân nhiên liếc nhìn bà ta một cái, nói: “Bản cung đi đây, các vị muội muội cứ ngồi đi”.

“Cung tiễn Hoàng hậu nương nương”.

Ninh Quý phi nhìn bóng lưng Trần Hoàng hậu đi xa, sắc mặt dù không có bao nhiêu biến hóa, nhưng móng tay lại khảm sâu trong lòng bàn tay, răng cắn chặt. Cho đến khi người khác kêu tên bà ta, bà ta mới phục hồi tinh thần, miễn cưỡng cười lên, nói: “Thân thể ta không thoải mái, chỉ sợ không thể cùng các vị muội muội ngắm hoa. Ta về nghỉ ngơi trước, các muội cứ ngồi thêm lúc nữa”.

Ba vị phi tần chỉ cho rằng bà ta bị Trần Hoàng hậu đâm vài câu, tâm tình không thoải mái mới đi về, cũng không để trong lòng, nói vài câu khách khí rồi thôi. Dù sao Hoàng hậu nương nương và Ninh Quý phi bất hòa cũng không phải chuyện hiếm lạ gì.

Trần Hoàng hậu và Ngụy La dạo nửa vòng bên bờ Thái Dịch Trì, lúc sau gió lớn dần mới trở lại Khánh Hi cung. Tuy nói trời đã vào xuân, nhưng vẫn có chút se lạnh, không thể coi thường. Nhất là rét tháng ba mới đi vài ngày, không cần thận liên nhiễm phong hàn.

Triệu Lư Ly đứng là như vậy, có lẽ là vì mấy ngày mừng năm mới nàng ấy không để ý bị gió thổi nhiều, sau đó lại mệt mỏi, liền bệnh đến bảy tám ngày, nằm trên giường không dậy nổi. Trần Hoàng hậu phải vài vị thái y tới coi bệnh cho Triệu Lư Ly, mọi người đều nói thân thể công chúa không có bệnh gì lớn, đáng ra nên sớm khỏe lại rồi mới phải, nhưng trong lòng có tâm sự, cơ thể không thoải mái nên mới kéo tới bây giờ.

Trần Hoàng hậu không còn cách nào, đành kêu Ngụy La đến khuyên nàng. không biết rốt cuộc là tâm bệnh gì khiến nàng ấy bệnh nặng tới như vậy.

Ngụy La phụng mệnh tới Thần Hoa Điện, nghe cung nữ nói Công chúa đang ở soạn phòng, liền đi vào trong. Chỉ thấy Triệu Lư Ly nửa nằm trên sạp mĩ nhân, trên người đắp chăn tím thêu chim xanh, đầu tóc nửa xổ ra trên vai, gương mặt nhỏ hơi trắng, bộ dáng buồn bã ỉu xiu. Kể từ sau khi thân thể Triệu Lư Ly tốt lên, đã rất lâu rồi nàng ấy không bị bệnh, chứ đừng nói là lộ ra vẻ mặt cô đơn như vậy, khiến những người quan tâm nàng ấy cảm thấy đau lòng.

“Lư Ly, người đang nhìn gì?” Ngụy La ngồi trên ghế đôn thêu lam bằng gỗ hoa lê đính hạt phát sáng lấp lánh bên cạnh.

Triệu Lư Ly bị một giọng nói đột nhiên truyền tới làm sợ hết hồn, vội vàng ngẩng đầu lên, gương mặt nàng ấy gầy đi không ít, đôi mắt ngập nước kia càng lúc càng lớn. Triệu Lư Ly thấy người tới là Ngụy La liền thở phào nhẹ nhõm: “A La, sao lại là người?”

Ngụy La cười cười: “Nếu không còn có thể là ai? Hoàng hậu nương nương lo lắng cho thân thể người, kêu ta tới xem một chút”. nói xong nàng rũ mắt xuống, liền nhìn thấy tượng điêu khắc gỗ hình con thỏ. “Người thấy khá hơn chút nào chưa? Đây là cái gì, cho ta xem một chút?”

Triệu Lư Ly không buông tay, khoe môi cong lên: “Đây là tượng gỗ khắc Dương Chấn ca ca làm cho ta”.

Ngụy La thu tay lại. Khó trách Triệu Lư Ly lại nhìn mê mẩn như vậy, hóa ra là đang nghĩ tới Dương Chấn. thật là cô nương ngốc, quả nhiên chỉ biết nhìn một hướng, nhận định ai rồi thì sẽ không bao giờ thay đổi. Ngụy La nhìn không được thở dài một hơi: “Ta nhờ Triệu Giới thăm dò tin tức của Dương Chấn, người có muốn biết không?”

Ánh mắt Triệu Lư Ly sáng lên, không chút chần chờ gật đầu.

Ngụy La nói: “hắn theo quân nghênh chiến kẻ thù bên ngoài, lập công hai lần, bây giờ đã vinh quang trở thành Tham tướng, chắc không lâu nữa sẽ về kinh”. Sau đó nàng lấy từ trong tay áo ra một phong thư, đưa cho Triệu Lư Ly, nói: “Đây là thư Dương Chấn viết, bên ngoài không thể đưa đồ vào cung, lá gan của hắn cũng lớn, dám nhờ Tĩnh Vương ca ca giúp hắn truyền tin”.

Triệu Lư Ly nhận thư, không thèm đáp lại lời trêu chọc của Ngụy La, gấp gấp mở thư đọc một lần.

Thư không dài, chỉ có vài câu ngắn ngủi. Dương Chấn không biết nhiều chữ lắm, toàn bộ là do Triệu Lư Ly dạy hắn. Trước đây mỗi lần Triệu Lư Ly từ thượng thư phòng đi học về, liền kêu hắn vào trong phòng, lén dạy hắn viết chữ. Bây giờ nhìn nội dung trong thư, mắt Triệu Lư Ly mở to, một giọt nước mắt rơi xuống, trong chốc lát liền làm ướt giấy thư.

Ngụy La lo lắng hỏi: “Sao vậy, trong thư nói gì?”

Triệu Lư Ly lau lau nước mắt, khăn khăn nói: “Dương Chấn ca ca bị thương”.

Ngụy La hỏi: “Nghiêm trọng không?”

Triệu Lư Ly lắc đầu: “hắn không nói”. Trong thư chỉ nói sơ qua, hắn nói hắn bị quân phản loạn bắn tên trúng lồng ngực, lại không nói rõ thương thế thế nào. Nhưng Triệu Lư Ly biết rõ, người này thích che giấu, chuyện gì cũng không nói với nàng, lần này có lẽ là bị thương nghiêm trọng, nếu không cũng không nói nếu như hắn không về được, kêu nàng gả cho người khác.

Thời gian này Trần Hoàng hậu càng lúc càng khẩn trương, Triệu Lư Ly nghĩ có từ chối, tất cả đều bị bà cản lại.

Nếu Dương Chấn thật không về được, nàng nên làm sao bây giờ?

*** **

Lúc này, trong tầm điện Ninh Quý phi.

Sắc mặt Ninh Quý Phi khó coi ngồi trên ghế khắc hoa hồng, không nói lời nào.

Dương ma ma hầu hạ bên người bà ta thấy thế, dịu dàng trấn an, nói: “Nương nương có gì phải tức giận? Hoàng hậu nương nương đâm chọc người, đó là vì bà ta không được bề hạ sủng ái, cũng không phải chứng tỏ rằng người có địa vị quan trọng trong lòng Hoàng thượng sao? Theo ý của nô tỳ, trước vẫn là xin người bớt giận. không phải đêm nay Bệ hạ sẽ tới chỗ người sao, người cần đem những chuyện phiền lòng này đặt qua một bên, hầu hạ bề hạ cho tốt quan trọng hơn”. Cười cười, bà ta lại nói: “Có sủng ái của Bệ hạ, người còn sợ cái gì?”

Ninh Quý phi nắm lấy tay vịn, cũng không phải bà vô cùng tức giận. Nhưng hôm nay đột nhiên Trần Hoàng hậu nhắc tới chuyện năm đó, khiến trong lòng bà có chút bất an, giống như, Trần Hoàng hậu đã biết được chuyện gì đó.

Ninh Quý phi xua tay nói: “Được rồi, bụng một ly trà đến, ta có chút khát”.

Dương ma ma gật đầu lui xuống.

không lâu sau có tiếng bước chân truyền đến, một ly trà được để trên bàn. Ninh Quý phi cho rằng là Dương ma ma, liền không nghĩ nhiều, bưng chén trà bằng men màu vàng nhạt khắc hoa lan lên uống một ngụm, nhũn nhũn bất mãn nói: “Sao lại lạnh như vậy?”

một người có vẻ già nua chậm rãi nói: “Nương nương bớt giận, nô tỳ đổi một ly khác cho nương nương”.

Ninh Quý phi phát hiện giọng nói không đúng, nghiêng đầu nhìn phía sau: “Giọng của người sao vậy? Nghe không giống với ngày thường...”

Lời nói còn chưa dứt bỗng im bặt.

Người trước mắt có nếp nhăn thật lớn, là một phụ nhân thô bi đầu đầy tóc bạc, sao có thể là người đã từng hầu hạ bà ta: Dương ma ma?

Ninh Quý Phi tròn tròn hai mắt, kinh hoàng hỏi: “Người là ai? Sao lại ở đây?”

nói xong bà muốn lớn tiếng gọi người, lão phụ nhân kia lại nhanh hơn một bước quỳ tới trước mặt bà, ngược mặt lên hỏi: “Nương nương quên rồi sao? Nô tỳ là Thanh Phi - mười lăm năm trước đã từng hầu hạ người”.

Thanh Phi, Thanh Phi đúng là nha hoàn đã cùng vào cung với bà ta... Ninh Quý Phi đột nhiên chấn động, ánh mắt kinh ngạc không cách nào hình dung được, bà nắm chặt tay vịn ghế hoa hồng, hỏi: “Sao người lại ở đây? không phải người đã xuất cung rồi sao?”

Năm đó Thanh Phi biết một ít chân tướng sự việc, Ninh Quý phi thấy giữ bà ta bên cạnh rất nguy hiểm, lại không đành lòng giết bà ta, mới để bà ta xuất cung, gả đi thật xa.

Lại không nghĩ rằng còn có thể trở về.

Thanh Phi cúi đầu nói: “Có chuyện nương nương không biết, mặc dù mấy năm nay nô tỳ không ở trong cung, nhưng vẫn không tránh được sự khiển trách của lương tâm, không ngày nào không thấy áy náy với Thiên Cơ Công Chúa và Trần Hoàng hậu”.

Ninh Quý Phi đột nhiên đứng dậy khỏi ghế, chăm chú nhìn bà ta: “Người nói những lời này làm gì? nói, ai đem người vào cung?” Bà vẫn mãi nghĩ tới việc này, cẩn thận suy nghĩ một chút, lại nghĩ tới những gì hôm nay Trần Hoàng hậu nói, nghiêm nghị hỏi: “Có phải Hoàng Hậu mua chuộc người? Kêu người tới nói với ta những lời này?”

Thanh Phi lắc đầu: “không liên quan tới Công chúa và Hoàng hậu nương nương, là nô tỳ vẫn luôn muốn gặp nương nương... Lúc trước nô tỳ hại tiểu công chúa, bây giờ cháu của nô tỳ cũng khó giữ, đây nhất định là ông trời trừng phạt lỗi lầm của nô tỳ. Nô tỳ khẩn cầu nương nương, thay nô tỳ nói vài lời trước mặt Phật tổ, nói là ngài sai nô tỳ, nô tỳ chỉ phụng mệnh làm việc, cầu xin Phật tổ tha cho tiểu tôn của nô tỳ”.

Ninh Quý Phi tức giận vô cùng, đầu óc cũng có chút hỗn loạn: “Người nói hươu nói vượn cái gì? Mau cút khỏi cung cho ta, nếu không đừng trách ta không nể tình xưa”.

Tính mạng cả nhà Thanh Phi đều nằm trong tay Triệu Giới, cho dù bà ta chết cũng được, chỉ cần những người khác trong nhà có thể sống là được, vì vậy cũng không sợ Ninh Quý Phi uy hiếp, nói: “Nương nương cũng có hài tử của mình, cũng nên hiểu cho sự khó xử của người làm mẫu thân, chẳng lẽ nhiều năm như vậy, trong lòng người cũng không có chút áy náy nào sao?”

Ninh Quý Phi đá bà ta một cước, tức giận nói: “Người đầu, đem bà già điên khùng này dẫn đi cho ta”.

Thanh Phi dùng sức níu lấy váy Ninh Quý Phi, lệ rơi đầy mặt nói: “Van cầu nương nương giúp nô tỳ một lần, nô tỳ cùng đường rồi... Mỗi ngày nô tỳ đều sống trong hối hận, lúc trước vì sao lại hại tiểu công chúa một tuổi kia, chẳng lẽ người không sợ Phật tổ trừng phạt sao?”

Bên ngoài không có động tĩnh gì, cũng không có ai đi lên mang Thanh Phi đi, cả tòa cung điện giống như chỉ có hai người Ninh Quý phi và Thanh Phi.

Nhưng bây giờ Ninh Quý phi đang nổi nóng, căn bản không chú ý tới sự khác thường này, chắc là bị lời nói của Thanh Phi kích động, bốp cốp bà ta nói: “Tại sao ta phải sợ? Ta nói cho người biết, ta chưa bao giờ tin Phật tổ, độc kia đã hạ, Triệu Lưu Ly có thể sống tới ngày hôm nay là phúc khí của nàng ta. Nếu Phật tổ muốn trừng phạt ta đã sớm làm, cần gì kéo tới bây giờ?”

Thanh Phi nửa quỳ trên mặt đất, không nói tiếng nào.

Trong điện rất lâu cũng không có tiếng động, cây kim rơi xuống cũng nghe được tiếng. Lúc này Ninh Quý phi mới phát hiện tình huống không đúng, nếu là bình thường, trong điện có động tĩnh lớn như vậy, nhất định sẽ có cung nhân và Thị vệ vào tra xét, nhưng bây giờ bà ta kêu vài tiếng, một người cũng không có, Dương ma ma nói đi chăm trà, sao lâu như vậy rồi vẫn chưa trở lại?

Ninh Quý phi thấy trong lòng “lộp bộp”, dự cảm không tốt không ngừng dâng trào.

“Phật tổ không trừng phạt được người, trăm đần trừng phạt người, được không?” một giọng nói lạnh lùng tức giận từ ngoài cửa vang lên.

Ninh Quý phi nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy Sùng Trinh Hoàng đế mặc thường phục màu xanh lá thêu song long hí châu đứng ngoài cửa, nhìn bà chăm chăm đầy hung ác.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 149: Giả vờ

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Sắc mặt Ninh Quý phi trắng bệch, đầu gối như nhũn ra, trong đầu “ong” một tiếng, thất kinh nhìn Sùng Trinh Hoàng đế.

Hoàng đế đi vào trong điện, theo sau là hai cung nhân mặc đồ đỏ.

Lúc này Ninh Quý phi mới nhớ tới Bệ hạ đã nói hôm nay sẽ qua chỗ bà ta, nhưng mà tại sao lại sớm như vậy? So với bình thường còn sớm hơn nửa canh giờ. Bà ta há hốc miệng, đôi môi mấp máy: “Bệ hạ...”

Sùng Trinh Hoàng đế không nhìn bà ta, cúi đầu nhìn Thanh Phi đang nằm rạp trên đất, giọng lạnh như băng hỏi: “Lời người vừa nói là thật?”

Thanh Phi cúi đầu, sợ hãi nhìn hoàng đế rồi đáp đầu: “Bẩm Điện hạ, những lời dân phụ vừa nói đều là thật, nếu có nửa điểm dối trá, dân phụ sẽ chết không được từ tế...”

“Câm miệng!” Ninh Quý phi gấp gáp quở trách, quay đầu nói với Hoàng đế: “Bệ hạ, ngài đừng tin lời nói của người đàn bà điên này, thiếp và bà ta không quen biết, cũng không biết tại sao bà ta lại xuất hiện trong cung của thiếp? Nhất định là có người muốn hãm hại thiếp...”

Sùng Trinh Hoàng đế lạnh lùng nhìn bà ta một cái, giọng nói chán ghét: “Trẫm không hỏi người”.

Ninh Quý phi bị cái nhìn của Sùng Trinh Hoàng đế làm cho hốt hoảng, hốc mắt liền hồng lên.

“nói lại chuyện năm đó một chút”. Sùng Trinh Hoàng đế đứng chấp tay, hai mắt nhắm lại, giọng nói dè dặt: “Lư Ly trúng độc như thế nào?”

Thanh Phi kể lại, đem chuyện năm đó rù rì nói ra hết: “Lúc đó là tiệc mừng đầy năm của công chúa Lư Ly, nô tỳ được nương nương phân phó...”

Sinh thần một tuổi của Triệu Lư Ly, nàng ấy được bà vú ôm vào nõn phòng cho bú sữa, sau đó liền ngủ thiếp đi. Thục Phi nổi lòng hiếu kỳ, muốn đi vào phòng trong nhìn tiểu công chúa một chút, Trần Hoàng hậu liền kêu ma ma dẫn nàng ta đi vào xem một lát. Sau khi Thục Phi rời đi, Thanh Phi đi tới nõn phòng của tiểu công chúa, nhân lúc hai nha hoàn đẩy cửa phòng từ bên trong đi ra, bà ta liền đi vào trong phòng, cạy miệng nhỏ của Triệu Lư Ly, đem độc bôi lên đầu lưỡi của nàng. Tiểu hài tử mới vừa tròn một tuổi liền khóc vô cùng lợi hại, thanh âm vừa nhỏ nhẹ lại yếu ớt, giống như con mèo nhỏ ngã bệnh, vô cùng đáng thương. Lúc đó Thanh Phi cũng độc ác, làm xong việc liền yên lặng không tiếng động rời khỏi phòng.

Sau đó Triệu Lư Ly trúng độc, tội danh này quang minh chính đại rơi lên đầu Thục Phi, bởi vì người vào trong nõn phòng chỉ có mỗi mình nàng ta. Thục Phi liệu chết không nhận tội, kêu oan cho bản thân, nhưng căn bản là không ai tin lời nàng ta, đem lời nàng ta nói xem như là lời ngụy biện, cả Sùng Trinh Hoàng đế cũng thế, ban cho nàng ta một ly rượu độc ngay giữa cung điện.

Giọng Thanh Phi càng lúc càng thấp: “... Mấy năm nay nô tỳ luôn sống mà tự trách bản thân, nô tỳ hổ thẹn với Lục công chúa”.

Tay Sùng Trinh Hoàng đế chấp sau lưng càng lúc càng siết chặt nắm đấm, mu bàn tay nổi lên gân xanh nhìn có chút đáng sợ. Ông nhắm mắt lại, trên mặt là một tầng sương lạnh, từng chữ từng chữ hỏi: “Ninh Quý phi, người còn gì muốn nói không?”

Ninh Quý phi quỳ xuống trước mặt hoàng đế, lệ rơi đầy mặt nói: “Bệ hạ không thể chỉ tin lời phiến diện từ một phía của người đàn bà này, thiếp thật sự không biết bà ta, lại không biết vì sao bà ta luôn vu oan cho thiếp...”

Sùng Trinh Hoàng đế mở to mắt nhìn chằm chằm Ninh Quý phi hỏi: “Người không biết bà ta?”

Ninh Quý phi lắc đầu nguầy nguậy: “không biết”.

Sùng Trinh Hoàng đế cười lạnh, vung tay áo lên nói: “Vậy gọi nữ quan Thượng Cung Cục tới, trẫm muốn xem một chút, rốt cuộc là có người này hay không!”

không lâu sau, nữ quan Thượng Cung Cục vội vã chạy tới, trong tay còn cầm một quyển sách ghi lại danh sách tất cả nữ tỳ trong cung. Nữ quan biết được yêu cầu của Hoàng thượng, vội vàng lật nhanh quyển sách, rất nhanh liền ngừng lại ở một trang nói: “Bẩm Bệ hạ, Năm Nguyên Gia thứ mười, Ninh Quý phi quả thật có cho ba tỳ nữ xuất cung, Thanh Phi là một trong số đó. Trong lòng bàn tay Thanh Phi có một nốt ruồi, Bệ hạ có thể tự mình kiểm chứng”.

Sùng Trinh Hoàng đế rũ mắt, nhìn Thanh Phi: “Mở hai tay ra”.

Thanh Phi nghe lệnh mở hai tay ra, trong lòng bàn tay trái của bà ta có một nốt ruồi đen, hiện lên dưới ánh nến vô cùng rõ ràng.

Ninh Quý phi ngã ngồi trên mặt đất, sức lực toàn thân như bị người ta rút hết đi.

Sùng Trinh Hoàng đế thu hồi tầm mắt, lúc ông nhìn Ninh Quý phi, trong mắt chỉ còn lại lạnh lẽo và thất vọng. Ông nhớ tới những lời lúc đó Trần Hoàng hậu nói, lúc đó hai người họ còn cùng nằm trên giường lớn, quan hệ cũng không cứng nhắc như bây giờ. Trần Hoàng hậu khẩn cầu ông điều tra lại chuyện Lưu Ly trúng độc một lần nữa, bà hoài nghi sự tình không đơn giản như bề ngoài, bởi vì cung nữ của Ninh Quý phi cũng ở đó. Đó là lần đầu tiên cũng là duy nhất bà yếu thế trước mặt ông, bây giờ nghĩ lại, nét mặt lúc ấy của bà cũng bất lực như vậy, đem tất cả hy vọng ký thác trên người ông. Nhưng còn ông thì sao, chẳng những không điều tra, còn cho rằng bà suy nghĩ quá nhiều, nói bà “Thần hồn nát thần tính”. Lúc đó thế lực nhà mẹ đẻ Trần Hoàng hậu càng lúc càng lớn, ông sinh lòng kiêng kỵ, ngoài mặt cũng không quá sùng ái bà, lại có tâm đề bạt nhà mẹ đẻ của Ninh Phi, thường nghĩ lại qua đêm ở cung điện Ninh Phi, thoạt nhìn bên ngoài chính là vô cùng sùng ái Ninh Phi.

Sau đó, Trần Hoàng hậu cũng không nói tới chuyện này nữa.

Sùng Trinh Hoàng đế mở miệng, giọng nói khàn khàn: “Người đâu”.

Hai cung nhân từ bên ngoài đi vào: “Tham kiến bệ hạ”.

“Kể từ hôm nay, tước phong hào Quý phi của Trữ Thị, hạ xuống làm Thứ Nhân, tạm thời giam giữ ở Niệp Kim Điện”. Hoàng đế nói.

Trữ Thị khóc lóc kêu lên: “Bệ hạ!”

Niệp Kim Điện kia mặc dù tên nghe thì hay, nhưng lại chẳng khác gì lãnh cung. Trong cung không có nơi riêng biệt được gọi là lãnh cung, chỉ có những nơi hàng năm không ai ở, heo lạnh, âm u lạnh lẽo như vậy liền được dùng làm lãnh cung. Phạm phải đại tội, phi tử thất sủng, đều phải đến đây không có ngoại lệ.

Sùng Trinh Hoàng đế không bị bà ta lay động, Trữ Thị tiến lên nắm lấy tay áo ông, lại bị ông vô tình hất hủi. Trữ thị vùng vẫy giãy chết: “Thiếp toàn tâm toàn ý vì Bệ hạ, lúc trước Bệ hạ đã nói qua, cho dù thiếp phạm phải sai lầm gì, ngài cũng sẽ tha thứ cho thiếp...”

Sùng Trinh Hoàng đế nhú mày, hẳn là đã quên bản thân từng nói những lời này, mặt không đổi sắc liếc nhìn bà ta một cái: “Trẫm có thể tha thứ cho ngươi, cũng có thể phế ngươi. Ngay cả nữ nhi của trẫm cũng dám hạ độc, ngươi cho rằng trẫm sẽ bỏ qua cho ngươi sao?”

Cung nhân giữ lấy bà vai Trữ thị, đem Trữ thị mang ra khỏi điện.

Có lẽ bà ta cũng không thể tưởng tượng được, trong một đêm, bản thân liền từ Ninh Quý phi cao cao tại thượng bị giáng xuống thành một Thứ nhân.

Sùng Trinh Hoàng đế nhìn Thanh Phi, nhắm mắt lại, nói: “Mang người này tới Tông Nhân Phủ, lắng trì sống!”

Cả người Thanh Phi run lên, sắc mặt trắng bệch.

Tất cả mọi người đều đi rồi, trong điện trống rỗng, chỉ còn lại một mình Hoàng đế, cung tỳ hầu hạ trong điện đều quý thành một hàng ở bên ngoài, sợ khiến Hoàng đế không hài lòng, tất cả bọn họ đều bị liên lụy. Cũng may Hoàng Đế vẫn còn lý trí, đứng trong điện một lúc rồi rời đi.

Trữ công công nghênh hỏi: “Bệ hạ, ngài đi chỗ nào?”

Sùng Trinh Hoàng đế dừng lại một lúc, rất lâu sau mới nói: “đi Điện Chiêu Dương”.

Điện Chiêu Dương sớm đã tắt đèn, từ xa nhìn lại, chỉ có đèn lồng bát giác nơi hành lang là còn sáng. Hai cung nữ giữ cửa đã lão đảo buồn ngủ, thấy Hoàng đế tới, bộ dáng ngủ gật đã tỉnh hẳn, cúi người hành lễ: “Tham kiến bệ hạ...”

Sùng Trinh Hoàng đế phát tay, nhìn vào trong điện: “Hoàng hậu đâu?”

Cung nữ cúi thấp đầu nói: “Hồi bẩm Bệ hạ, nương nương đã ngủ”.

một người khác lại rất có mắt nhìn vội vàng nói: “Nô tỳ vào trong đánh thức nương nương dậy”.

Sùng Trinh Hoàng đế đứng một hồi lâu rồi mới chậm rãi nói: “không cần, trẫm đi vào một lúc thôi”. nói xong liền đi vào.

Cung nữ hai mặt nhìn nhau, nếu Bệ hạ đêm khuya tới tìm Hoàng hậu nương nương, vì sao không ngủ lại nơi này?

Sùng Trinh Hoàng đế đứng bên cạnh giường, đẩy tầng tầng lớp lớp rèm che đỉnh kim tuyến, nhìn thấy Trần Hoàng hậu đang ngủ say bên trong. Trong điện ánh sáng tờ mờ, chỉ có ánh trăng từ cửa sổ rọi vào chiếu xuống nền đất, thật sự đến một chiếc đèn cũng không có. Ông còn nhớ trước kia bà thích đèn đi ngủ, bởi vì nửa đời người giết chóc quá nặng nề, không có đèn sẽ cảm thấy không được an toàn.

Từ khi nào bà đã không còn đốt đèn? Ông rốt cuộc đã bỏ lỡ bao nhiêu thứ?

Hoàng đế ngồi ở mép giường, duỗi ngón tay ra chạm vào gò má Trần Hoàng hậu, giọng nói trong bóng đêm trầm thấp khàn khàn: “Văn Văn, ta đến muộn”.

Trần Hoàng hậu nhủ mày, thân thể Hoàng đế cứng đờ, ông cho rằng bà tỉnh, nhưng bà chỉ trở mình, đau khổ, khó khăn nói: “Luu Ly...”

Tay Hoàng đế dừng lại giữa không trung.

Luu Ly, Luu Ly của bọn họ.

Ông từ từ thu tay lại, nắm thật chặt đầu giường bằng gỗ lim mạ vàng, miễn cưỡng bẻ xuống một khối.

*** **

Hôm nay là tết Nguyên Tiêu, hạ nhân Phủ Tĩnh Vương đều vô cùng vui mừng, nhìn qua so ra còn cao hứng hơn năm mới. Đó là tất nhiên, tết Nguyên Tiêu mỗi người đều được nghỉ nửa ngày, bọn họ có thể về thăm người nhà của mình, tất nhiên là vui mừng.

Ngụy La đối với những ngày như vậy không có gì hào hứng, vừa đúng lúc hôm nay người của Tú Xuân Cư mang y phục của nàng đưa tới, nàng liền ở trong phòng xem đồ mới. Mang tới tổng có mười tám bộ, giày mười hai đôi, còn có mười sáu cái khăn lụa, mười tám cái quạt tròn, tất cả những thứ này chỉ mới là đồ mùa xuân mà thôi. Ngụy La nhìn từng cái từng cái, mỗi cái đều có kiểu dáng mới mẻ, chế tác tỉ mỉ, hoa văn phức tạp, mức độ tinh tế vô cùng, quả thật những cửa tiệm khác không làm ra được.

Ngụy La đứng trước sạp La Hán, bộ dáng suy tư suy nghĩ xem bộ xiêm y nào nên phối với đôi giày nào, lại cầm khăn gì, quá nhiều thứ cần nghĩ, liền lạnh nhạt Triệu Giới ở một bên.

“Chọn xong rồi sao?” Triệu Giới ghé vào tai nàng, thấp giọng hỏi.

Ngụy La nghiêng đầu nhìn hắn, quan sát từ trên xuống dưới một lần: “Chàng muốn ra ngoài sao?” Nàng ăn mặc cũng chỉnh tề rồi, chẳng qua mới vừa rồi cũng không có nghe hắn nói muốn ra ngoài.

Triệu Giới nắm tay nàng: “Hôm nay là tết Nguyên Tiêu, bản vương dẫn muội ra ngoài đi dạo. Mấy ngày nay ở trong nhà chắc buồn lắm?”

Bọn họ mới từ Thông Châu về thì gặp ngay lễ mừng năm mới, mấy ngày này đều vội vội vàng vàng, mấy ngày trước có mưa xuân, chỉ có thể ở trong phòng, hiếm hoi lắm hôm nay mới gặp trời quang.

Ngụy La nhìn hắn, không nhanh không chậm hỏi: “Chàng vừa nói gì?”

Triệu Giới nghĩ lại một chút, rất nhanh hiểu được tiểu cô nương này ám chỉ cái gì, hắn kéo nàng tới trước ngực, xoa xoa gương mặt nhỏ của nàng: “Vì phụ dân nàng ra ngoài đi dạo?”

Ngụy La không thích hắn xưng hô “Bản vương” trước mặt nàng, trước kia chưa thành thân thì thôi, thành thân rồi còn như vậy, rõ ràng là ra vẻ. Ngụy La Căn bản không cho Triệu Giới cơ hội ra vẻ, yêu cầu hắn đổi giọng, hắn cũng nghe theo, chỉ là đôi khi lơ đãng, cũng tự xưng “Bản vương”, nhưng cũng không có bộ dạng ra vẻ, chỉ là thói quen, trong chốc lát không thể sửa hết được mà thôi.

Ngụy La cong cong khóe miệng: “Có một số việc thiếp còn chưa hỏi chàng”.

Triệu Giới ngồi trên giường, kẹp nàng ở giữa, sờ sờ môi nàng hỏi: “Muốn hỏi cái gì?”

Ngụy La ngẩng đầu, hàng mi dài vênh lên như đuôi bướm, bướm bướm từ trên mặt nước bay đi, lộ ra đôi mắt long lanh như sóng biển. Nàng nói: “Ninh phi bị giáng xuống thành Thứ nhân, chàng biết không?”

Triệu Giới mặt không đổi sắc, chỉ là vẻ vui mừng trên môi phai nhạt đi chút ít, gật đầu nói.

“Thường Thị kia, là chàng an bài tiến cung?” Ngụy La hỏi.

Triệu Giới vẫn gật đầu như cũ.

Ngụy La nhủ mày: “Chỉ bằng vào khẩu cung của Thường thị, chứng cứ nhất định không đủ, năm đó đồng mưu chắc chắn còn có hai cung nữ khác, có thể tìm được không?”

Ánh mắt Triệu Giới có chút châm chọc, không thèm đếm xỉa tới, nói: “Phụ hoàng biết rõ chân tướng rồi, chắc chắn phái người đi tìm hai người này”. Vừa nhắc tới Sùng Trinh Hoàng đế, vẻ mặt hắn thật khó coi.

Ngụy La nghe vậy cũng cảm thấy an tâm một chút. Cho dù thế nào, Ninh Quý phi cũng không thể đứng dậy được nữa, về phần Ngụy hoàng tử, chắc hẳn cũng sẽ không được Sùng Trinh Hoàng đế trọng dụng nữa. Ngụy La nhìn Triệu Giới trước mặt, chẳng lẽ sau này hắn muốn làm hoàng đế? Vậy nàng sẽ thành Hoàng hậu sao?

Loại trải nghiệm này cũng thật mới mẻ.

Ngụy La vắt chân ngồi trên người Triệu Giới, ngẩng đầu nhìn hắn chằm chằm.

Triệu Giới bật cười: “Nàng nhìn cái gì?”

Nguyệt La neho mắt, lúm đồng tiền cười dịu dàng: “Nhìn phu quân của thiếp”.

Tác giả có lời muốn nói:

Trước kia viết nhiều nhất chính là ba câu sau: mùa đông quạt lá, mùa hè áo bông, tình thương muộn màng của mẹ.

Xem ra hôm nay muốn thêm một cái: cận bã nam hỏi cái *mim cười*

Sùng Trinh hoàng đế: / (T o T) / ~ ~

Trần hoàng hậu: Cút sang một bên, khóc cũng vô dụng, trước tiên bồi thường giường của ta bị phá hư đi!

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sử Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Sông Hoài An giống như biển thành bầu trời sao, chỗ ngàn vạn ngôi sao, chậm rãi tới trước mặt Nguyệt La

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Triệu Giới nhin cười, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung hỏi: “Phu quân nhà muội đẹp mắt không?”

Nguyệt La đồng dạng nói: “So với thiếp còn kém một chút”.

Triệu Giới buồn cười, cúi người liền muốn găm cắn miệng nhỏ nhắn của nàng. Cái miệng nhỏ kia hồng hồng mềm mại no đủ, lúc nói chuyện mở ra khép lại, càng không ngừng mê hoặc hần, hần sớm đã muốn nếm thử mùi vị của nàng. Kim Lũ và Bạch Lam vội vàng xoay người đi chỗ khác, đem xiêm y và giày của Nguyệt La bỏ vào trong tủ bằng gỗ từ đàn điêu khắc hình hoa cỏ, rồi cùng nhau cúi đầu, giả vờ như không nghe thấy thanh âm Triệu Giới và Nguyệt La hôn môi.

Nguyệt La vòng tay che lấy miệng Triệu Giới, không để cho hần hôn. Cuối cùng hai cánh tay nàng bị hần cố định sau lưng, nàng hơi mở miệng, hần liền thuận thế xông vào. Sau cùng Triệu Giới buông nàng ra, ngón cái miết rồi lại miết nhiều lần trên môi nàng: “Nàng ăn cái gì? Trong miệng ngọt như vậy?”

Nguyệt La nói: “Lúc mới từ thư phòng ra, muội ăn mấy khối quế hoa cao”.

Khó trách trong miệng nàng đều là mùi hoa quế. Triệu Giới cười cười, sau đó nói: “Lần tới ăn canh nắm tuyết hầm đi, mùi vị kia cũng không tồi”.

Nguyệt La tức giận liếc nhìn hần, không thèm để ý tới yêu cầu khó hiểu này của hần. Nàng ăn cái mà nàng thích, cũng không phải vì để cho hần hôn!

“Vậy lần tới muội ăn bánh chèo phi thủy rau cần”. Nguyệt La nói.

Hai người chung sống với nhau lâu như vậy, Nguyệt La đã sớm hiểu rõ hết sở thích của Triệu Giới. hần không thích ăn chua cay hay ngọt, thích ăn thịt bò, ngay cả cá cũng chỉ ăn phần thịt cá ngon nhất, người này chính là kẻ bắt bẻ cầu kỳ. Ngoài ra, Triệu Giới còn có một món không ăn, chính là rau cần. hần cho rằng rau cần có mùi kỳ lạ, trước lúc Nguyệt La mới tới Phủ Tĩnh Vương, trên bàn ăn bao nhiêu năm đều không xuất hiện bóng dáng rau cần.

Có một lần Nguyệt La muốn ăn sủi cảo tôm phi thủy và rau cần, Triệu Giới nhìn nàng một lúc lâu mới kêu phòng bếp đi làm.

Sau đó, Nguyệt La mới biết, người này không thích ăn rau cần.

Triệu Giới không để ý tới khiêu khích của nàng, nhắc người nàng lên, xoa bóp eo nàng nói: “Đôi xiêm y đi, chút nữa chúng ta xuất môn”.

Nguyệt La bán tín bán nghi nhìn hần một cái, có chút không xác định được lời hần nói là thật hay là giả. Cái kia rõ ràng có phản ứng, hần thật sự muốn ra ngoài ư o? Nguyệt La đứng dậy khỏi người hần, thuận thế nắm sắp lên gối dựa cạnh giường, đầu cong cong, đôi mắt to sáng ngời lộ ra, nói: “Muội không muốn ra ngoài, bên ngoài chẳng có gì hay. Hàng năm đều là đoán đồ đèn, thả hoa đăng, muội chán rồi”.

Triệu Giới nhìn nhìn nàng, chẳng biết tại sao Nguyệt La lại phân biệt rõ vài phần bất đắc dĩ và sùng ái. hần nói: “Muội muốn chơi cái gì?”

Trong mắt Ngụy La chuyển chuyển, đưa tay chỉ vào mũi hần, cố ý nói: “Chàng”.

Triệu Giới không nói lời nào, như cười như không nhìn nàng. Rất lâu sau, hần nắm đầu ngón tay nàng nói: “Ngoan, trở về ta để nàng chơi”.

rõ ràng là Ngụy La đùa giỡn hần, nhưng lần nào người đỏ mặt cũng là nàng. Ngụy La đột nhiên rút tay về: “Đại ca ca muốn muội chơi thế nào?”

Đuôi lông mày Triệu Giới khẽ nhếch lên: “Muội nói xem?”

Ngụy La nghiêm túc suy nghĩ một chút. Phương diện này nàng không nghiên cứu kỹ lưỡng như Triệu Giới, nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng đưa ra được ý kiến nào. Suy cho cùng nàng vẫn là một cô nương, ban ngày ban mặt nghĩ chuyện không tốt, mặt liền đỏ ửng. Ngụy La ngồi dậy, đẩy Triệu Giới ra, nói: “Trở lại rồi nói. Chàng đi ra ngoài đi, thiếp phải thay đồ”.

Triệu Giới bật cười, cũng không tiếp tục trêu chọc nàng.

Ngụy La gọi Kim Lũ và Bạch Lam vào, đổi một bộ quần áo mùa xuân Tú Xuân Cư mới mang đến, váy ngắn eo cao màu đình hương, tay áo và cổ áo đều thêu hoa đào nghịch nước tinh xảo phức tạp, đai eo buộc cao, bên hông cài thêm thắt lưng bản rộng màu tím nhạt càng làm rõ vòng eo mảnh nhỏ như liễu, linh lung hấp dẫn. Ngụy La lo ban đêm trời lạnh, bên ngoài còn choàng thêm áo choàng bằng tơ bạc, tóc búi song hoàn kế, lúc ra khỏi cửa đã là chuyển nửa canh giờ sau.

*** **

Đêm Tết nguyên tiêu nào đường phố cũng vô cùng náo nhiệt, người trên đường hối hả, cửa hàng mở suốt đêm, có thể nhìn thấy được hoa đăng đủ loại hình hài và rực rỡ sắc màu.

Ngụy La và Triệu Giới băng qua ngã tư đường, dừng lại trước hồ nước lớn nhất Thịnh kinh thành - bờ sông Hoài An.

Mỗi khi Tết nguyên tiêu tới, sông Hoài An đều vô cùng náo nhiệt, trên mặt hồ rất nhiều thuyền hoa vô cùng tinh mỹ đỗ lại, mỗi chiếc lại nối tiếp một chiếc thuyền khác, phần lớn là những kẻ có tiền có thế trong kinh thành tụ tập lại. Trên thuyền không chỉ có thể ngắm trăng uống rượu, còn có mỹ nhân trợ hứng. Đối diện sông Hoài An chính là làng chơi nổi danh nhất Thịnh kinh thành, ngồi trên thuyền hoa còn có thể ngửi thấy mùi son phấn thơm, là chỗ tiêu khiển được các cậu ấm vô cùng yêu thích. Ngoại trừ nam nhân, các cô nương thế gia ngẫu nhiên cũng thích ngồi trên thuyền hoa du ngoạn, hoặc cười nói, hoặc đánh đàn làm thơ, có lẽ còn có thể ngẫu nhiên gặp được tình lang, cũng là một câu chuyện được người ta ca ngợi.

Ngụy La quay đầu hỏi Triệu Giới: “Đại ca ca dẫn muội tới đây làm gì?”

Triệu Giới xoa xoa đầu nàng: “Lên đi”.

Trước mặt là một chiếc thuyền hoa xa hoa, Ngụy La nhìn nhìn, so với thuyền hoa xung quanh thì lớn hơn, không chỉ như thế, thuyền này còn được trang trí có chút hoa lệ, thân thuyền dán phù điêu chạm trổ hoa văn hình mây cát tường, nhìn thậm chí còn có thể nhìn thấy bài trí bên trong xuyên qua ô cửa sổ vuông, quả nhiên tinh xảo linh lung, tinh tế tỉ mỉ. Ngụy La được Triệu Giới đỡ tay đi vào thuyền hoa, nàng nhìn quanh bốn phía, bỗng nhiên quay đầu hỏi: “Có phải là vì thế này nên chàng bảo thiếp ra ngoài không?”

Triệu Giới cong cong khóe miệng, cũng chẳng nói đúng sai.

trên giường thấp bằng gỗ hoa lê bày một bàn mỹ thực, bên cạnh còn có một bình rượu nhỏ. Cả đêm Ngụy La không ăn gì, vốn nàng nghĩ lúc ở trên đường sẽ mua mấy khối bánh ngọt đậu xanh ăn lót bụng, nhưng Triệu Giới nói đồ bên đường không sạch sẽ, không cho nàng mua, nàng vẫn còn đang đói bụng đây.

Ngụy La quỳ gối trên giường, cầm một khối bánh mềm hình bướm bướm cho vào miệng, chớp chớp mắt vui vẻ: “Mùi vị không tệ”.

Triệu Giới đưa tay lau đi vụn bánh trên miệng nàng, gò má tiểu cô nương phẫn nộ, hần lưu luyến sờ soạng vài cái: “Vậy thì ăn nhiều một chút”.

Ngụy La múc một muỗng bánh trôi hoa hồng, đưa tới bên miệng Triệu Giới: “Chàng kêu thiếp đi tới đây là để ăn cơm sao?”

Triệu Giới nuốt vào, chỉ cười không nói.

Ngụy La cảm thấy hần có chút kỳ lạ, nhưng cũng không đoán ra nguyên nhân, chỉ đành cúi đầu yên lặng ăn cơm. Dưới giường có đốt lò, thức ăn vẫn còn nóng, Ngụy La chỉ ăn một lát liền no. Triệu Giới cầm bầu rượu nóng, rót một chén đưa tới trước mặt nàng: “Đây là rượu hoa quế, cô nương cũng có thể uống, muội nếm thử đi”.

Ngụy La nhìn hần một cái: “Chàng có chủ ý gì?”

Triệu Giới cười nhẹ, nói: “cô nương xinh đẹp như vậy, tất nhiên muốn quá chén, bán vào Phủ Tĩnh Vương, làm ấm giường cho bản vương”.

không đứng đắn.

Ngụy La mím môi, chỉ nhìn không nói với hần lời nào.

Triệu Giới đáp lại ánh mắt Ngụy La, bỗng nhiên nhớ tới chuyện lúc nàng sáu tuổi bị Đỗ Thị bán đi, hần thu hồi vui vẻ, đi qua ôm nàng vào lòng, cảm

chống trên đỉnh đầu nàng: “A La, muội biết may mắn nhất cuộc đời này của ta là gì không?”

Nguyệt La dựa vào lồng ngực hắn, đôi mắt ngập nước chớp chớp: “Là gì?”

Triệu Giới nói: “Năm nàng sáu tuổi, ở trên đường cần ta một cái, may mà lúc đó ta không bỏ qua nàng”.

Nguyệt La nhớ lại cảnh tượng lúc đó, cánh môi cong cong.

Triệu Giới nắm lấy tay nhỏ của nàng, vuốt ve đầu ngón tay non mịn: “Lúc ấy ta nghĩ, tiểu nha đầu này thật xinh đẹp, nhưng quá điều ngoa vô lễ, nhất định phải dạy dỗ thật tốt mới được”. Hắn nói xong dừng lại một chút, cúi đầu cắn lên gò má Nguyệt La: “Cắn xong rồi còn nói ăn không ngon, dám đối xử với ta như vậy, muội là người duy nhất”.

Nguyệt La nhin không được cười một tiếng, xoay người nhìn hắn: “Vậy sao sau này chàng không dạy dỗ ta?”

Triệu Giới suy nghĩ một chút, sau đó hắn biết rõ tình cảnh của nàng, cảm thấy tiểu nha đầu này sống cũng không dễ dàng gì, động lòng trắc ẩn, về sau, mỗi khi hắn nhìn thấy nàng, nàng đều khiến hắn sinh ra vài phần hứng thú. Triệu Giới ôm lấy hai tay nàng, cười nói: “không phải mỗi ngày buổi tối ta đều dạy dỗ muội sao?”

Nguyệt La nào biết hắn còn nói lời thô tục như vậy, trừng mắt liếc hắn một cái, đẩy tay hắn ra, nói: “Muội ra mũi thuyền ngắm cảnh một chút”.

Ăn quá no, đi lại tiêu cơm.

Mặt hồ có gió, đứng ở mũi thuyền có chút lạnh. Nguyệt La ôm lấy cánh tay, chợt thấy trên vai bỗng nặng hơn, nàng quay đầu lại nhìn, Triệu Giới đứng bên cạnh nàng, cỡi áo lông cừu đen trên người hắn ra khoác lên cho nàng. Nàng cũng không khách khí, kéo áo choàng bọc người lại, nhìn đèn đuốc sáng trưng ở ven hồ, đột nhiên hai mắt tỏa sáng, chỉ chỉ phía trước, nói: “Đại ca ca mau nhìn, đó là cái gì?”

Bờ bên kia từ từ hiện lên vô số đèn Khổng Minh nhỏ, từng cái từng cái bay lên không trung, như màn đêm đầy sao, sáng rực lấp lánh. Nguyệt La đếm đêm, ít nhất cũng trên dưới trăm cái. Theo từng cái đèn Khổng Minh được thả lên còn có vô số hoa đăng, theo nước chảy bỗng bành lại gần chỗ họ, từ xa tới gần, sông Hoài An giống như biến thành bầu trời sao, chớ ngàn vạn ngôi sao, chập rizzle tới trước mặt Nguyệt La.

Thuyền hoa xung quanh giống như đều biến mất, trên mặt sông chỉ còn lại thuyền của bọn họ. Nguyệt La tròn tròn mắt hạnh, kinh ngạc nhìn xung quanh, đếm không hết số hoa đăng xoay quanh thuyền, có đèn hoa sen, có đèn hình rùa, đèn hình hạc, còn có kỳ lân và cá chép... Nguyệt La nhìn mà hoa cả mắt, nàng ngồi xồm xuống nhặt lấy một chiếc đèn hoa sen, kinh ngạc nhìn thật lâu.

Giọng nói Triệu Giới từ đỉnh đầu nàng vang lên: “A La, muội thích không?”

Nguyệt La đứng lên, ngẩng đầu nhìn hắn: “Những thứ này là chàng làm?”

Triệu Giới gật gật đầu.

“Đèn cũng do chàng làm?” Nàng giơ đèn hoa sen trong tay lên.

Triệu Giới nói: “Đều là ta làm”.

Nguyệt La nói: “Chẳng trách mà nhìn không được đẹp mắt lắm”.

Triệu Giới nhìn nàng.

Nguyệt La đột nhiên nhào lên, nhón chân ôm lấy cổ Triệu Giới, cọ cọ trên lồng ngực hắn: “Nhưng muội thích”.

Triệu Giới cười nhẹ, ôm eo nàng: “Thích là tốt rồi, cũng không uống công bồn vương lên lút làm đèn một tháng”.

Lúc này Nguyệt La mới nhớ tới, thời gian trước Triệu Giới thường xuyên ở thư phòng, cũng không muốn nàng đi qua đó chung với hắn. Mặc dù nàng buồn bực, nhưng cũng vui vẻ tự tại, cũng không nghĩ gì nhiều, ai biết được hắn ở trong phòng làm hoa đăng. Nàng ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên, hỏi: “Sao ta không biết chàng còn có thể làm hoa đăng?”

Triệu Giới nói: “Vì vương phi, tất nhiên sẽ muốn học”.

Nguyệt La cười tươi sáng lạn, ghé lên mặt hắn, dùng sức hôn một tiếng thật kêu: “Thiếp muốn đem những thứ này về nhà, đặt ở một phòng trống, mỗi ngày nghĩ tới liền có thể nhìn một chút”.

Triệu Giới cười: “Được, để ta bảo Chu Cảnh và Dương Hạo lát nữa sẽ vớt lên”.

Bên bờ sông Hoài An có thật nhiều người xem hoa đăng, chỉ biết cả con sông đều bị người ta bao hết, lại không biết là ai, cho tới khi có người nói: “Là thuyền của Phủ Tĩnh Vương!”

Mọi người lúc này mới biết, hóa ra là Tĩnh Vương muốn làm cho Tĩnh Vương Phi vui vẻ.

Xem náo nhiệt bên bờ sông cũng có mấy cô nương, họ nhìn một màn này đều hâm mộ tới đỏ mắt. Lúc này mới nhớ ra, cho dù Tĩnh Vương tàn bạo, tàn sát bừa bãi thì thế nào? Chỉ cần đối với mình tốt là được, hưởng gì con người sắt đá biến thành người dịu dàng ôn hòa, không phải càng làm người khác vô cùng hâm mộ sao? Đáng tiếc bọn họ không có phúc phận kia, lòng Tĩnh Vương đều ở hết trên người Tĩnh Vương Phi rồi.

Lúc thuyền hoa cập bờ, Ngụy La vịn vào lan can khắc hoa lan ở đầu thuyền, dựa vào lồng ngực Triệu Giới. Bọn họ đang nói chuyện, trên mặt nước bỗng nhiên có một bóng đen nhảy lên, giờ kiếm đâm tới chỗ bọn họ!

Ngụy La kinh hãi, nàng còn chưa thấy rõ có chuyện gì, Triệu Giới đã nhanh chóng phản ứng, kéo nàng vào trong lòng, thân mình xoay một chút cầm lấy cổ tay đối phương, đá người vào trong hồ.

Chu Cảnh và Dương Hạo xông ra, bảo hộ trước người Triệu Giới và Ngụy La: “Vương gia, xin ngài và Vương Phi dời bước vào khoang thuyền trước”.

Thích khách từ trong nước xông ra liên tục, giống như đã có chuẩn bị từ trước, người nào cũng thân thủ phi phàm. Cũng may Chu Cảnh và Dương Hạo không phải kẻ vô dụng, hơn nữa còn có ám vệ của Triệu Giới chạy tới, không cần tốn nhiều sức liền chế trụ đối phương.

Triệu Giới và Ngụy La đi vào khoang thuyền, không ngờ bên trong còn có một hắc y nhân mai phục, đại khái là đã tiến vào từ sớm, nghe được động tĩnh bên ngoài, biết đồng bọn của hắn đều đã bị đánh ngã, liền bình nứt không sợ vỡ muốn bắt Ngụy La làm con tin. Nhưng hắn vừa ra tay liền bị Triệu Giới bẻ gãy cánh tay, hắc y nhân kêu lên một tiếng to, rồi định nuốt thuốc độc tự sát, Triệu Giới thấy vậy liền nắm cầm hắn, buộc hắn phun độc trong miệng ra, sau đó dùng sức ném người xuống đất. Hắc y nhân muốn chạy, Triệu Giới nhặt lấy kiếm trên đất, phóng về hướng lưng hắn, mũi kiếm đâm qua bả vai của thích khách, đem hắn ghim chặt trên mặt đất.

Hắc y nhân trên mặt đất đau tới run rẩy.

Hết thấy đều trở lại gió êm sóng lặng, giống như chuyện vừa rồi chỉ là một cái chớp mắt, bờ bên kia nhìn không rõ lắm chuyện này, chỉ thấy vài cái bóng đèn xông lên, sau đó không còn động tĩnh nữa. Thuyền hoa Phủ Tĩnh Vương vững vàng chạy tới bên bờ sông, dừng dưới một hàng cây liễu, ánh sáng nơi này mờ tối, trên bờ cũng chẳng có bao nhiêu người.

Triệu Giới nói với Chu Cảnh: “Đem người sống về thẩm tra”.

Chu Cảnh gật đầu, đem hắc y nhân còn chút hơi tàn kia dẫn đi.

Triệu Giới quay đầu nhìn Ngụy La, tiểu cô nương vẫn đứng ở chỗ cũ, trên hài còn dính vài giọt máu bị bắn tung tóe tới, nàng ngẩng đầu, ánh mắt ướt nhẹp nhìn Triệu Giới.

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Giới: Xin Lỗi?? Bản vương đang cùng nàng dâu nhỏ ân ái, các ngươi còn dám tới quấy rầy, tất cả đều đem đi lột da cho ta!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sừ Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: A La, trước kia ta không bỏ qua muội, sau này cũng sẽ không buông muội ra

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Tâm Triệu Giới vừa động, liền tới ôm Ngụy La lên oán tháp, cúi người cời giày nàng xuống, sắc mặt hòa hoãn: “Dọa nàng sợ rồi?”

Ngụy La thấy hắn đem đôi giày dính máu người khác kia ném vào trong chậu than, ngọn lửa dần dần nuốt sống đôi hài, chỉ chốc lát liền đốt nó thành tro bụi. Nàng lắc lắc đầu, không phải bị hù dọa, chỉ là có chút tức giận, hôm nay vốn dĩ nàng chơi rất vui vẻ, lại bị những hắc y nhân đột nhiên xuất hiện này quấy rầy làm mất hứng. Nàng chợt nhớ tới chuyện gì đó, nhảy xuống khỏi giường, cũng mặc kệ trên chân chỉ mang tất lụa trắng liền chạy ra khoang ngoài của thuyền.

“A La!” Triệu Giới ở đằng sau kêu lên.

Ngụy La dừng ở đầu thuyền, nhìn đèn hoa sen trôi dạt cách đó không xa, nhờ ánh trăng mà thấy rõ quang cảnh trên mặt hồ. Nước hồ bị máu nhiễm đỏ, đèn hoa sen ngấm trong nước, ít nhiều gì cũng bị vết máu loang lổ nhiễm lên. Ngụy La méo miệng, nàng thật tức giận tới muốn khóc. Nàng ủy khuất nhìn Triệu Giới, lên án nói: “Hoa đăng đều ngấm hư rồi”. không thể cầm về nhà ngắm nữa.

Triệu Giới không nghĩ tới nàng vội vã chạy đi là vì muốn xem cái này. Cánh tay dài của hắn duỗi ra, đem nàng nhấc lên, làm cho chân nàng giẫm lên chân của hắn, cúi đầu hôn lên trán nàng, nói: “không sao, về sau ta sẽ làm thêm cho nàng”.

Ngụy La ôm eo hắn, dựa vào ngực hắn, khổ sở trong chốc lát mới nói: “Những người vừa rồi là ai?”

Nàng nghĩ, lúc từng miếng thịt trên người bọn họ cũng không quá đáng.

Ánh mắt Triệu Giới trầm xuống, giọng nói thấp xuống ba phần: “Tạm thời không biết, có điều rất nhanh liền có thể tra ra”. nói xong, hắn ôm lấy Ngụy La, đi ra khỏi thuyền hoa: “đi, chúng ta về nhà”.

Trở lại Phủ Tĩnh Vương, Ngụy La đi tịnh phòng tắm rửa sạch sẽ, nàng sớm đã buồn ngủ rồi. Triệu Giới đithur phòng một lát, hỏi thăm Chu Cảnh: “Thẩm vấn được gì?”

Chu Cảnh nói: “Bẩm Vương gia, có hai người cần lưỡi tự sát, còn hai người bị nhốt trong phòng giam, Dương Hạo đang canh chừng, tạm thời không hỏi ra được chuyện gì”.

Triệu Giới xoay xoay nhẫn phi thủy trên ngón cái, sắc mặt không đổi nói: “Tiếp tục thẩm vấn, tất cả cực hình đều dùng một lần, nếu vẫn không nói, liền lột da bọn họ”.

Lột da trong miệng Triệu Giới không phải chỉ để uy hiếp, mà là một hình phạt thật sự. trên da đầu của phạm nhân cắt một hình chữ thập, sau đó rút thủy ngân vào, để nó chảy từ đầu tới chân liền cắt được một bộ da đầy đủ. Người khác đều nói hắn lòng dạ độc ác, thật ra cũng không phải là tin đồn vô căn cứ.

Sau khi Chu Cảnh rời đi, Triệu Giới ngồi trên ghế bành không động đậy.

Muốn đoán ra là ai động thủ với hắn quả không khó, hắn chỉ thiếu chứng cứ mà thôi. Trong triều, người không nhìn được muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với hắn, chỉ có mình Triệu Chương, thật ra Triệu Giới cũng có chút cảm thấy ngoài ý muốn, hắn ta bị cầm tù nhiều ngày như vậy, còn không biết không chế hành động của bản thân, có dũng khí phái người tới hành thích hắn, lá gan cũng không nhỏ. Hắn là muốn đập nổi đóm thuyền.

Đáng tiếc Triệu Chương đoán sai tình huống, gần đây Hoàng đế đang điều tra chuyện của Ninh Quý phi, Triệu Chương lại tới chặn ngang một cước sẽ chỉ làm Hoàng đế thêm đau đầu.

Triệu Giới trở lại phòng ngủ, rửa mặt rồi nằm xuống bên cạnh Ngụy La.

Tiểu cô nương sớm đã ngủ say, hai mắt khép lại, hô hấp đều đều. Triệu Giới nhẹ vươn tay vuốt ve hàng mi của nàng, ngón tay ngựa ngựa, tay của hắn từ từ trượt xuống, mô tả ánh mắt của nàng, mũi, miệng. Ngụy La cảm thấy có chút ngứa, cả người co rụt lại, trong miệng lẩm bẩm lâu lâu nghe không rõ nàng nói cái gì.

Triệu Giới thu tay lại, bỗng nhớ tới một màn bản thân giờ kiếm giết người trên thuyền hoa.

Đôi tay này dính đầy máu tanh, nàng hoàn toàn nguyện ý không chút nghi ngờ ôm chầm lấy hắn. hángiết người, nhưng việc đầu tiên nàng nghĩ tới là hoa đăng kia có bị ngâm nước hư luôn rồi không. Tiểu cô nương tốt như vậy, bảo hắn làm sao có thể không vui vẻ?

Triệu Giới dè dặt ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng thở dài: “A La, trước kia ta không bỏ qua muội, sau này cũng sẽ không buông muội ra”.

*** ** *

Sáng sớm hôm sau, Ngụy La nhận được lời truyền trong cung, Triệu Lưu Ly mời nàng vào cung mộtchuyến.

Nghe nói đội quân đi Quảng Đông dẹp phản loạn mấy ngày nữa sẽ trở về Thịnh kinh thành.

Ngụy La nói với Triệu Giới một tiếng, liền thu dọn đồ đạc đi vào cung.

Trong Thần Hoa Điện, Ngụy La vốn tưởng tâm tình Triệu Lưu Ly sẽ tốt lắm, không nghĩ tới lại trông thấy vẻ mặt nàng ấy phiền muộn ngồi trên giường, buồn rầu chống cằm thờ dài.

Ngụy La tiến lên, ôm hộp điểm tâm nhỏ nàng mang từ ngoài cung vào để trên bàn nhỏ khám trai, hỏi: “Tại sao lại có vẻ mặt này?”

Triệu Lưu Ly thấy nàng, giống như thấy được cứu binh, nắm lấy tay nàng nói: “A La, lát nữa ngươi ở lại, dùng cơm trưa ở Điện Chiêu Dương với ta đi”.

Đây là nguyên nhân khiến nàng ấy buồn rầu? Ngụy La khó hiểu, ngồi ở bàn nhỏ đối diện, mở bao giấy dầu ra, bóc một hạt dẻ rang đường: “Nếu ngươi không muốn đi, cứ ở Thần Hoa Điện dùng bữa khôngđược sao?” Thường ngày Triệu Lưu Ly đều dùng bữa một mình, lâu lâu mới qua Điện Chiêu Dương ăn với Trần Hoàng hậu.

Xem ra tâm tình Triệu Lưu Ly quả thật không tốt, thấy hạt dẻ rang đường cũng không vui nổi. Nàng ấy nói: “Kể từ hôm bệnh phong hàn của ta đỡ hẳn, mỗi ngày hầu hậu đều muốn ta tới Điện Chiêu Dương dùng bữa. Chuyện này cũng không có gì, nhưng phụ hoàng ở đó, bầu không khí giữa hai người thật sứt rứt quá, ai cũng không nói chuyện với người kia, ăn một bữa cơm lại giống hệt như chịu phạt. Ta vốn tưởng phụ hoàng bỗng nhiên tâm

huyết dâng trào, ở lại ăn hai bữa cơm thì thôi, người lại đi ngày ba bữa, mỗi ngày đều như thế, khiến mẫu hậu có chút phiền”.

Nguy La kinh ngạc, không nghĩ tới còn có chuyện này. Chuyện Luru Ly bị hạ độc được tra rõ, Ninh Quý phi thất thế, hoàng đế hẳn là thấy thẹn với Trần Hoàng hậu nên muốn đền bù sao?

Nghĩ tới đây, Nguy La cười nhẹ một tiếng, có chút ý tứ như đang xem kịch vui: “Được, ta đi với người”.

Bây giờ nàng là tức phụ nhi, cùng công công bà bà ăn một bữa cơm coi như tận hiếu.

Nguy La lại bóc một hạt dẻ rang đường, hạt dẻ này nàng mua trên đường vào cung, mới được làm xong, còn nóng hôi bốc khói, vừa lúc ăn ngon, cả Triệu Luru Ly và nàng đều thích: “Luru Ly, người biết chuyện Ninh Quý phi không?”

Triệu Luru Ly gật đầu: “Phụ hoàng giam bà ta vào Niệp Kim Điện, không cho bất kỳ kẻ nào tới thăm”.

Nguy La chần chờ một lát, lại hỏi: “Vậy người có biết...” nói tới đây nàng ngừng lại.

Về mặt Triệu Luru Ly không có biến hóa gì lớn, nhẹ nhàng từ một tiếng. Ta biết rõ, lúc trước do Ninh Quý phi hạ độc. Ta cũng có hận bà ta, nhưng cũng tin tưởng phụ hoàng nhất định sẽ giúp ta trừng phạt bà ta. Bây giờ thân thể ta tốt lắm, cũng không muốn suy nghĩ nhiều tới những chuyện trước kia nữa. Huống gì nếu ta không trúng độc, có lẽ cũng không gặp được Dương Chân ca đâu”.

Nguy La cong môi: “Người ngược lại nhìn thông suốt sự việc”.

Nếu như là nàng, ai hại nàng, nàng nhất định chinh đối phương đau tới không muốn sống, làm cho đối phương đau gấp trăm ngàn lần.

Rất nhanh liền tới buổi trưa, Triệu Luru Ly và Nguy La đi tới Điện Chiêu Dương.

trên bàn bày đầy ba mươi sáu món ăn, Trần Hoàng hậu và Sùng Trinh Hoàng đế đã ngồi vào bàn, cung tỳ hai bên cúi đầu, bộ dáng có chút thấp thòm. Triệu Luru Ly và Nguy La đi lên thỉnh an Đế Hậu, Trần Hoàng hậu nhìn thấy Nguy La, sắc mặt thoáng dễ nhìn hơn một chút, mỉm cười nói: “A La vào cung chơi với Luru Ly sao? Mau ngồi đi, vừa đúng lúc cùng dùng bữa với bản cung”.

Nguy La gật đầu đồng ý, sau khi ngồi xuống liền nhìn dò xét Sùng Trinh Hoàng đế, Hoàng đế cũng không có vẻ gì là khác với thường ngày.

Lúc dùng cơm, Nguy La mới phát hiện ý nghĩ vừa rồi của mình sai mười phần rồi.

Sùng Trinh Hoàng đế gấp một miếng cá trắm thái lát nấu với dấm chua đến đặt trên cái đĩa nhỏ khắc hoa cỏ ở trước mặt Trần Hoàng hậu, nói: “Văn Văn, trẫm còn nhớ trước kia nàng thích ăn cá nhất, đây là cá sáng nay nước Thục mới tiến cống, thịt trơn mềm ngon miệng, nàng nếm thử đi”.

Trần Hoàng hậu nhìn thoáng qua đĩa thịt cá, đột nhiên gọi một tỳ nữ tới: “Bỏ đĩa này xuống, lấy cho bản cung cái đĩa mới”.

Sắc mặt Sùng Trinh Hoàng đế bỗng cứng lại.

Tỳ nữ kia cũng muốn khóc luôn rồi, ai nàng ta cũng không dám đắc tội. Cuối cùng thấy Hoàng đế không nói lời nào, nàng ta mới dám một lần nữa mang lên một cái đĩa sạch mới.

Triệu Luru Ly bắn qua Nguy La một ánh mắt: “Người xem đi, ta biết chắc sẽ là như vậy mà”. Nguy La yên lặng gật đầu, khó trách Triệu Luru Ly chịu không nổi, nếu nàng vẫn ăn cơm trong bầu không khí như vậy, còn không điên mới là lạ. Có điều nàng ngược lại rất cam tâm tình nguyện xem tiếu mục: “Hoàng đế hỏi tâm chuyển ý, Hoàng hậu lạnh lùng” này, đúng là hả giận mà.

một bữa cơm im ắng chẳng có mấy tiếng động, trong lúc Sùng Trinh Hoàng đế lại gấp cho Trần Hoàng hậu vài lượt đồ ăn, đều bị bà bỏ đi. Ông gấp món nào, Trần Hoàng hậu cũng không chạm vào món đó nữa. Hoàng đế đúng là vô cùng kiên nhẫn, một lần cũng không trở mặt.

Sau khi ăn xong cung nữ bưng lên một chén huyết yến hầm cách thủy với nhân nhục và táo đỏ, bưng tới trước mặt Trần Hoàng hậu, cung tỳ kia run run rẩy rẩy liền khiến chén huyết yến bị nghiêng đổ.

Sắc mặt cung nữ trắng bệch, quỳ xuống dập đầu trên mặt đất: “Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng”.

Sùng Trinh Hoàng đế vội vàng nắm lấy tay Trần Hoàng hậu, trên mu bàn tay có hai giọt canh nóng bắn vào, ông dùng ngón tay thử một chút: “Nóng không? Có đau không?”

Trần Hoàng hậu nhủ mảy, bỗng nhiên rút tay ra, bà nói với cung nữ: “Lui xuống đi, tự mình đi gấp Thu ma ma linh phạt”.

Cung nữ vừa tạ ơn vừa lui ra ngoài điện.

Trần Hoàng hậu cúi người với Sùng Trinh Hoàng đế, thái độ khách khí mà xa cách: “Thần thiếp đi thay xiêm y, không thể hầu hạ bệ hạ được, mong người thứ lỗi”.

Sùng Trinh Hoàng đế ngượng ngừng thu tay lại, bất đắc dĩ nói: “Văn Văn, trẫm...” là thật tâm thật ý muốn đền bù cho nàng.

Đáng tiếc Trần Hoàng hậu đi thẳng vào nội điện, làm như không thấy.

*** **

Rời khỏi Điện Chiêu Dương, Hoàng đế xoay người đi ngự thư phòng.

Trữ công công cảm phát trần, nói: “Bệ hạ, chuyện ngài kêu Thiên Ngu Vệ đi điều tra đã có manh mối, hai cung nữ kia tìm được rồi”.

Sùng Trinh Hoàng đế tiện tay mở một quyển tấu chương ra, nhìn hai hàng: “Thảm vắn sao rồi?”

Trữ công công nói: “Thảm vắn, hai người họ cái gì cũng nói”. Dừng một chút, ông ta đánh giá sắc mặt biến hóa không ngừng của đế vương, lại nói tiếp: “Chuyện Thiên Cơ Công chúa trúng độc, xác thực do Ninh thị chủ mưu”.

Sùng Trinh Hoàng đế đóng tấu chương lại, nhắm mắt, nói: “Năm đó Thục phi bị oan, thay nàng ấy sửa lại án sai”. Ngừng một lát, ông lại thông thả nói tiếp: “Chỗ Niệp Kim Điện kia... đưa tới ba thước lụa trắng và một bình rượu độc, kêu Ninh thị tự mình chọn đi”.

Trữ công công gật đầu, lại nhớ tới gì đó, bầm lại: “Bệ hạ, hôm nay là ngày Ngũ hoàng tử hết hạn cấm túc ba tháng, ngài muốn hạ chỉ giải cấm không?”

Hoàng đế nói: “Tạm thời hoãn lại đi, bây giờ trầm ngâm hẩn lại thấy phiền”.

Trữ công công biết không cần phải nhiều lời nữa, liền lui ra ngoài.

Nửa canh giờ sau, Niệp Kim Điện.

Trữ công công dẫn theo hai thái giám khác đi vào trong điện, ông ta nhìn quanh, không khỏi cảm khái, ở hậu cung này lúc vinh hoa phú quý chính là thánh nhân trên vạn người, lúc người được sủng ái thì muốn cái gì sẽ có cái đó, nhưng lúc người thất sủng, chỉ có thể ở trong căn phòng đơn sơ này, ngay cả một món đồ trang trí cũng chẳng có.

Ninh thị thất thần ngồi cạnh cửa sổ, mỗi vài ngày ngăn ngui bà ta đã gãy đi thật nhiều. Bà ta nghe thấy tiếng động, vội vàng quay đầu lại, vô thức nhìn sau lưng Trữ công công, không gặp được người muốn gặp liền lộ ra vẻ thất vọng. Bây giờ Hoàng đế ngay cả gặp bà ta cũng không muốn.

Hai tên tiểu thái giám đem lụa trắng và rượu độc đặt ở trên bàn con ba chân, Trữ công công rũ mắt, nói: “Ninh phu nhân, Bệ hạ nói, niệm tình trước kia người hầu hạ Hoàng thượng, có thể cho người lưu lại toàn thân, chính người tự chọn đi”.

Ninh thị sớm đã nhìn thấy được khay mâm gì đó, sắc mặt tái nhợt lại trắng thêm vài phần, rất lâu sau mới cất tiếng nói: “Bệ hạ thật sự nói như vậy?”

Bà ta ở chỗ này bốn năm ngày, vốn tưởng Hoàng thượng chỉ nhất thời tức giận, chờ con giận tiêu tan, nhớ tới tình cảm trước kia, chắc chắn sẽ nhẹ tay với bà. Dù sao trước kia Hoàng đế cũng vô cùng sủng ái bà ta. Nhưng đau khổ đợi chờ nhiều ngày như vậy, cái cuối cùng chờ được lại là lụa trắng và rượu độc!

Trữ công công không trả lời, thương cảm nhìn bà.

Ninh thị đứng dậy khỏi tháp, vẫn không thể tin được chuyện đang xảy ra.

Trữ công công thúc giục nói: “Chọn đi, lát nữa chúng ta còn phải về phục mệnh”.

Tâm Ninh thị như tro tàn, đột nhiên giống như người điên xông ra ngoài: “không, ta muốn gặp bệ hạ... Ta muốn gặp bệ hạ...”

Trữ công công nhìn hai gã thái giám bên cạnh, hai tên tiểu thái giám nhanh lẹ khống chế Ninh thị, giữ nàng ta lại. Trữ công công rót chén rượu ra, hơi có chút đáng tiếc nói: “Nếu ngài đã không chọn, vậy thì để chúng ta giúp ngài chọn vậy”.

Trữ công công bóp cằm Ninh thị, cưỡng chế rót rượu độc vào miệng bà ta, lại nâng cằm lên, bức bà ta nuốt xuống.

Sau khi làm xong tất cả, Trữ công công ném chén rượu vàng đi, nhìn Ninh thị từ từ té trên mặt đất.

Sắc mặt Ninh thị ngày càng trắng, từ từ trở nên vắn vẹo, đau khổ không phát ra được thanh âm nào. Cho tới khi nàng ra rồi cuộc bất động, Trữ công công mới dẫn người rời khỏi Niệp Kim Điện, trở về ngự thư phòng phục mệnh với Sùng Trinh Hoàng đế.

*** **

Trở về Phủ Tĩnh Vương, Ngụy La hỏi hạ nhân mới biết Triệu Giới không ở trong phủ.

“Vương gia đi đâu?” Ngụy La hỏi.

Vương quân sự đáp: “Bẩm Vương phi, Điện hạ đi Thần cơ doanh. Điện hạ dặn tiểu nhân bẩm với ngài, chạng vạng ngài ấy mới về”.

Ngụy La gật gật đầu, cũng không để trong lòng, nàng về phòng nghỉ ngơi một lát.

Nào biết nàng ngủ thẳng tới hoàng hôn, mới ngáp người ngồi dậy, hỏi Kim Lũ, Triệu Giới còn chưa về sao.

Kim Lũ nói: “Tiểu thư, người có đói bụng không? Nô tỳ đi chuẩn bị ít thức ăn”.

Lúc không có người, Kim Lũ và Bạch Lam vẫn quen thói gọi Ngụy La là “Tiểu thư”.

Ngụy La đi tới trước chậu rửa mặt đặt trên giá cao bằng gỗ hoa lê, suy nghĩ một chút nói: “Vẫn đợi một chút đi, ta không đói bụng”.

Buổi trưa nàng ở Điện Chiêu Dương ăn tới no căng, Sùng Trinh Hoàng đế và Trần Hoàng hậu đều không nói lời nào, nàng và Triệu Lưu Ly chỉ có thể vui đầu ăn cơm, không chú ý liên ăn quá nhiều, đến bây giờ cũng không thấy đói bụng.

Đợi tới khoảng giờ Tuất, màn đêm buông xuống, trong viện đều đã bị một mảnh tối đen bao phủ, Triệu Giới còn chưa về. Ngụy La nhìn sách một lúc, lại ngẩng đầu nhìn trời, hỏi Kim Lũ: “Giờ gì rồi?”

Kim Lũ nói: “Tiểu thư, canh ba giờ Tuất rồi”.

Ngụy La đi xuống giường, mang giày vào, choàng một cái áo choàng màu tím hồng nhạt dệt kim hoa văn hạc trắng và mây cát tường, đi ra ngoài: “Chúng ta tới Thần cơ doanh một chuyến”.

Kim Lũ kinh ngạc, vội vàng khuyên nhủ: “Tiểu thư, sắc trời đã tối thế này, một mình người ra ngoài không an toàn”.

Ngụy La nghĩ thấy cũng phải, vì vậy liền kêu Vương quân sự tìm vài thị vệ của Vương phủ, hộ tống nàng đi tới Thần cơ doanh.

Kim Lũ thấy Ngụy La đã quyết, cũng không cách nào khuyên được, liền kêu Bạch Lam đi cùng.

Thần cơ doanh nằm ở hướng Tây Bắc của hoàng cung, là một đội quân quan trọng nhất của triều đình, bây giờ do Triệu Giới phụ trách quản lý.

Xe ngựa dừng ở cửa Thần Cơ doanh, Kim Lũ và Bạch Lam đều cho rằng nàng muốn xông vào, không nghĩ tới nàng chỉ ngừng ở bên ngoài cửa, cũng không làm gì tiếp nữa.

Kim Lũ hỏi: “Tiểu thư, người không đi vào sao?”

Ngụy La đi tới cửa Thần cơ doanh, kéo áo choàng bó người lại, lắc lắc đầu nói: “hắn nhất định ở bên trong giải quyết công việc, ta vẫn nên chờ ở đây đi”.

Kim Lũ nói: “Bên ngoài gió lớn, nô tỳ đi lấy thêm xiêm y cho người”.

một lát sau, nàng ta cúi đầu ủ rũ đi lại: “Chúng ta vội vàng ra ngoài, nô tỳ quên không mang áo choàng dày”.

Ngụy La cũng không để ý: “Được rồi, ta cũng không lạnh”.

Đợi khoảng chừng hai khắc chuông, bên trong cuối cùng cũng có động tĩnh. Có người đốt đèn lồng đưa, chiếu sáng thân ảnh vài người, Ngụy La nhìn một cái liền thấy Triệu Giới đi phía trước.

Chỉ là Triệu Giới trước mặt không giống những gì nàng thấy trước đây.

Triệu Giới mặc cẩm phục tím thêu ác thú, tay áo và vạt áo đều dính vết máu, vẻ mặt hẩn nghiêm trang, mắt phượng lạnh lùng, giống như một người mới đi ra từ trong biển máu, trên người nồng nặc mùi máu tươi. đi sau hắn là một tướng sĩ mặc áo giáp, trong tay đang kéo một cái gì đó không nhìn rõ hình dáng, cho tới khi vật kia khẽ động, Ngụy La mới nhìn thấy, hóa ra là một người. Người kia đã bị tra tấn tới không còn hình người, toàn thân đều là máu, nơi nào hắn ta bị kéo qua, đều để lại một vệt máu thật dài.

Tướng sĩ đó hỏi Triệu Giới: “Vương gia, người này nên xử trí thế nào?”

Cái gì cũng không nói, giữ lại cũng vô dụng. Triệu Giới thần nhiên nói: “Cho chó ăn đi”.

Tướng sĩ gật đầu vâng lệnh, đang chuẩn bị rời đi, liền thoáng nhìn thấy một tiểu cô nương đứng trong góc, lúc gió lồng đèn lên cao, thấy rõ mặt nàng, hắn ta nói: “Vương gia, đó là...”

Triệu Giới nhìn theo, chỉ thấy Ngụy La đứng cách đó không xa, không nhúc nhích nhìn hắn.

Đôi mắt kia sáng lung linh trong màn đêm phá lệ động lòng người, như ánh sáng của bảo thạch, có thể soi sáng mù mịt trong lòng.

Triệu Giới kinh ngạc đi tới, hỏi: “A La?”

Nhưng hắn đi được hai bước, ngửi thấy mùi máu tanh trên người mình, liền đột ngột dừng lại.

hắn nghĩ tới bản thân mới dùng cực hình, một đôi tay dính đầy máu tanh, mà tiểu cô nương của hắn lại sạch sẽ như vậy, là một khối ngọc trong không tỳ vết. Ngụy La ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt lại xán lạn, Triệu Giới hắn không nhẫn tâm làm vậy bản nàng.

Vốn Triệu Giới định chạng vạng sẽ về phủ, nhưng tạm thời có chuyện phát sinh, thích khách kia muốn chạy trốn, bị người của hắn lần nữa tróc nã về. Triệu Giới ở bên mình nhìn thủ hạ thăm vấn hắn, nghĩ sau khi trở về tắm rửa sạch sẽ mới đi gặp Ngụy La, không nghĩ tới hắn còn chưa hồi phủ, nàng đã tới đây rồi.

Triệu Giới dừng lại tại chỗ, cách Ngụy La chừng năm bước, không có tới gần nữa.

“Sao nàng lại tới đây?”

Ngụy La hoàn hồn, đi tới trước mặt Triệu Giới, bàn tay nhỏ bé vươn ra khỏi áo choàng màu hồng tím, tự nhiên cầm lấy tay của hắn. Về mặt nàng không thay đổi, giống như trên người hắn không có mùi máu tươi, mà là vị hoa mai mát lạnh bình thường: “Đại ca ca mãi chưa về, thiếp không yên tâm, liền tới đây nhìn một chút”. Nàng kéo hắn đi tới bên cạnh xe ngựa: “Bên ngoài lạnh quá, chúng ta nhanh về nhà đi”.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sỉ Dụng Sùng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Đốt lửa tự thiêu

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Nghe Ngụy La nói vậy, Triệu Giới mới phát hiện ngón tay nàng lạnh buốt, cũng không biết đã đứng ngoài này bao lâu rồi. Triệu Giới không nghĩ nhiều nữa, cầm lấy tay nhỏ của nàng, hỏi: “Đến đây từ lúc nào”.

Ngụy La nghiêng đầu suy nghĩ một lát: “Giờ Tuất thì phải, cũng không bao lâu!”

Bây giờ đã giờ Hợi rồi, còn nói không lâu! Sắc mặt Triệu Giới trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Kim Lũ và Bạch Lam, khiến hai nha hoàn sợ run cả người.

Ngụy La biết rõ hắn nghĩ gì, giải thích: “không trách họ được, là thiếp kháng kháng muốn tới, chàng đừng giận”.

Triệu Giới nắm tay nàng, đôi bàn tay nhỏ kia mãi mới ấm lên được một chút. Hắn nói: “Vào trong xe ngựa rồi nói”.

thật không biết phần tư thái này, rơi vào mắt người khác lại thân mật như vậy.

Vài tướng sĩ mặc áo giáp đi sau nhìn thấy một cảnh này, không ai không há to miệng. Bọn họ đều đi theo Triệu Giới làm việc, quen thấy Triệu Giới sát phạt quả quyết, bộ dáng lãnh khốc vô tình, nhưng chưa từng nhìn thấy hắn tỉ mỉ săn sóc người nào như vậy. Nhìn một chút đi, cái tay ấm kia, phải biết là vừa rồi Triệu Giới vừa dùng nó bẻ gãy cổ một phạm nhân đó.

Bọn họ chưa từng nghe Triệu Giới nhắc tới tiểu vương phi của mình, ngược lại nghe được vài câu từ miệng người khác. Nghe nói Tĩnh Vương vô cùng sủng ái vị tiểu vương phi kia, hận không thể đem núi vàng núi bạc dời tới trước mặt nàng, còn tự mình làm hoa đăng thả trên sông Hoài An. Đương nhiên, những lời này chỉ là tin vìa hè, bọn họ chưa được tận mắt nhìn thấy, cũng không tin được. Nhưng hôm nay thấy rồi, ngược lại được mở rộng tầm mắt, hóa ra tin đồn bên ngoài nghe được là thật, cứ nhìn vẻ đau lòng này đi, đừng nói là núi vàng núi bạc, cả mệnh cũng cam lòng cho đi đấy.

Vài vị tướng sĩ tiến lên chào hỏi, người nào cũng tỏ vẻ cung kính nói: “Tham kiến Tĩnh Vương Phi”.

Tướng sĩ vừa rồi mới xách thích khách cũng đi tới, ném tên thích khách nửa sống nửa chết kia qua một bên, đang muốn mở miệng lại thấy Ngụy La nhú mày lui về sau.

“Dữu Trục!” Triệu Giới nói.

Người đó lập tức đứng thẳng người: “Điện hạ!”

Mặt Triệu Giới không chút thay đổi: “Lui xa đi”.

Dữu Trục từ trong tầm mắt mọi người, kéo phạm nhân yên lặng rời đi. Vết máu kéo theo thật dài, lúc này Ngụy La đứng xa, không thấy rõ, bây giờ Dữu Trục kéo người phạm nhân kia tới trước, Ngụy La có chút chịu không nổi. Nàng nắm lấy tay Triệu Giới, nghiêng đầu nôn ọe hai tiếng.

Triệu Giới vỗ nhẹ nhẹ lưng Ngụy La, ôm nàng lên xe ngựa, lại dặn dò mấy vị tướng sĩ khác: “Chuyện còn lại giao cho các người xử lý, ngày mai bản vương lại tới”. Hắn nhìn Dữu Trục rời đi, hít một hơi: “Còn nữa, chuyện lãnh binh huấn luyện một tháng tới đều giao cho Dữu Trục, gánh ba trăm cân chạy mười vòng quanh Thịnh kinh thành”.

Trong lòng vài vị tướng sĩ vô cùng đồng tình với Dữu Trục, ngoài miệng lại nói: “Thuộc hạ tuân mệnh, Vương gia đi thông thả”.

Ngồi lên xe ngựa rồi, Ngụy La mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút”.

Ngụy La bị gió thổi lạnh, nàng vừa ngồi vào trong xe ngựa liền hắt xì ba cái. Xiêm y Triệu Giới dính máu người khác, không thể cởi xuống khoác cho nàng, hần liền dùng khăn trong xe quần chặt nàng, ngón trỏ duỗi ra cốc lên ót nàng: “A La ngốc, lần sau không được phép tới chỗ thế này nữa”.

Ngụy La không phục, má phồng lên: “Ai kêu chàng không về nhà? Thiếp đợi thật lâu, còn sợ chàng xảy ra chuyện không may”.

Triệu Giới ôm cả người và thắm vào trong lòng: “Ta sao có thể gặp chuyện không may?”

Ngụy La nói: “Hôm qua ở sông Hoài An có người muốn ám sát chàng, ai biết hôm nay lại có mai phục ở đâu không?”

Trong lòng Triệu Giới vừa bất đắc dĩ, lại vừa xúc động, hần tựa trán vào trán nàng: “Ta không có việc gì, A La, ta còn muốn trở về gặp nàng”.

Ngụy La gật gù đầu, cũng không thành thật được lâu, liền nói thật: “Đại ca ca mau về tắm rửa đi, chàng thật thối”.

Nàng nhìn thật lâu.

Triệu Giới: “...”

*** **

Triệu Giới tắm rửa xong khi đi rời khỏi tịnh phòng, Ngụy La đang nằm sấp trên sạp mỹ nhân xem kỳ văn, hai cái chân nhỏ cong lên, dưới váy tron thêu những chuỗi ngọc lộ ra bắp chân tron láng trắng hồng như ngó sen, trắng tới chói mắt. Kim Lũ cầm cao tường vi, chà xát trong lòng bàn tay rồi xoa lên đùi nàng. Gần đây thời tiết vô cùng hanh khô, da trên người Ngụy La đều bị bong tróc, lúc này nàng mới dùng cánh hoa tường vi điều chế một loại thuốc, mỗi buổi tối xoa một chút, ngày hôm sau làn da mới có thể tron mềm, nhẵn nhụi.

Triệu Giới khoác đồ ngủ màu xanh sẫm, vén tóc ướt ra phía sau lưng, đi lên nhận cao tường vi trong tay Kim Lũ: “Đề ta”.

Ngụy La nghe được giọng nói của hần, đột nhiên quay đầu: “Chàng tắm xong rồi?”

Triệu Giới gật đầu, đồ một chút cao tường vi ra lòng bàn tay, chà xát, xoa lên bắp chân Ngụy La: “Ừ”. Bây giờ hần làm những chuyện này rất thành thực, phải nói là Ngụy La có đào tạo tốt.

Ngón tay Triệu Giới thô ráp, đặt trên bắp chân non mịn của Ngụy La, ma sát tới khiến nàng có chút đau: “Này, vẫn là nói Kim Lũ làm đi, trên tay chàng có vết chai, làm đau thiếp”.

Triệu Giới không nghe nàng, chỉ cười nói: “Nàng thật yếu ớt”.

Lần nào cũng vậy, bôi tường vi cao cho nàng thì tập trung bôi đi, tay kia còn không thành thật, dọc theo bắp chân nàng vòng lên trên. Ngụy La bắt lấy tay hần, quay đầu liếc nhìn gận hờn một cái: “Chàng làm gì đó?”

Triệu Giới nói: “Hôm qua không phải nàng muốn chơi đùa ta sao? Hôm nay liền cho nàng cơ hội”.

Ngụy La chớp mắt mấy cái, nhớ tới quả thật có chuyện như vậy.

Trước kia lúc bọn họ thân mật, đều là Triệu Giới chiếm chủ đạo, hần xoay nàng thành tư thế gì, nàng liền theo tư thế đó, còn ngênh đón hần. Có chút tư thế quả thật khiến Ngụy La vô cùng mắc cỡ, nhưng Triệu Giới lại vô cùng thích. Triệu Giới cho dù về thời gian hay sức lực đều khiến Ngụy La không chịu nổi, nàng cũng oán hận hần rất nhiều lần, hần nói ngoài miệng rất dễ nghe, dễ dàng như lọt vào sương mù, sau đó vẫn là không biết hối cải.

Nếu để Ngụy La không chế toàn cục, trải nghiệm này quả thật mới mẻ.

Ngụy La đá đá thất lưng hần: “Trước lau khô tóc đi đã, chốc nữa sẽ cảm lạnh”.

Triệu Giới đưa khăn nhỏ cho Ngụy La: “Nàng lau giúp ta”.

Ngụy La ngồi dậy, cũng không cảm thấy xấu hổ, nghiêm túc chăm chỉ giúp hần lau khô tóc, lại dùng lược bí chải qua một lần, thấy ổn mới thôi.

Dùng xong cơm tối, Triệu Giới kêu nha hoàn lui xuống, chống cằm mỉm cười nhìn Ngụy La.

Ngụy La biết rõ hần có ý gì, hần chờ nàng “Chơi đùa” với hần cơ.

Ngụy La giả bộ trấn định đi súc miệng, nói: “Chàng vào phòng chờ thiếp”.

Triệu Giới nhướng mày: “A, Vương phi còn muốn chuẩn bị gì sao?”

Lời này quá khiêu khích rồi.

Nguy La trừng mắt nhìn hắn: “Thiếp đi thay đồ”.

Triệu Giới cúi đầu buồn cười.

Chờ lúc Nguy La từ bên ngoài đi vào, Triệu Giới đã nằm trên giường, xiêm y trên người vẫn còn chỉnh tề. Nguy La để Kim Lũ và Bạch Lam ở lại bên ngoài phòng, tự mình đi tới bên giường, nhìn Triệu Giới từ trên xuống dưới.

Mắt phượng của Triệu Giới quét tới, khóe miệng còn ngậm ý cười.

Nguy La hạ quyết tâm, bò lên giường, nửa quỳ trên mép giường, trong đầu buồn bực cời bỏ đai lưng của Triệu Giới.

Lúc này Triệu Giới vẫn còn vô cùng thông dong.

Sau đó Nguy La nâng hai tay hắn lên, đem hai cổ tay hắn trói ở đầu giường bằng gỗ hoa lê, thắt một cái nút chết.

Trong mắt Triệu Giới lộ ra chút kinh ngạc, hắn nghĩ gì đó, híp mắt lại: “A La, muội nhất định phải chơi đùa như vậy?”

Nguy La nghĩ nàng trói tay hắn lại rồi, lát nữa cho dù nàng làm gì, hắn cũng không thể phản kháng. Nàng ngẩng gương mặt nhỏ lên, bộ dáng tươi cười có chút đắc ý: “Vì sao không thể? không phải đại ca ca nói cái gì cũng nghe theo muội sao?”

Tiểu cô nương hoàn toàn không biết mình đang nhóm lửa, dạng chân ngồi lên ngang hông Triệu Giới, vỗ nhẹ lên gò má hắn: “Đại ca ca, cười một cái”.

Ánh mắt Triệu Giới sáng quắc nhìn nàng.

Nguy La cũng không để ý hắn có cười hay không, ngón tay vuốt ve dọc theo gò má hắn đi xuống, tới đôi môi mỏng, lại vuốt ve khóe miệng hắn. Sờ soạng trong chốc lát, ngón tay mảnh mai trắng nõn tách môi hắn ra, đi vào miệng hắn, không sợ chết mà quấy rối trong đó.

Triệu Giới cắn lên ngón tay nàng một cái, đôi mắt sáng như đuốc

...

Sau đó, Nguy La liền thấy cổ tay hắn dùng sức một chút, dễ dàng khiến sợi dây lụa đứt làm hai.

Nguy La nhìn chằm chằm mấy mảnh vải vụn kia, nàng còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, liền bị Triệu Giới áp dưới thân.

Nguy La kinh ngạc mở to mắt.

Triệu Giới cúi người cắn cổ ngọc của nàng, giọng khàn khàn nói: “Bây giờ tới phiên ta chơi đùa với muội”.

...

Sáng hôm sau, Nguy La cảm thấy eo mình muốn gãy rồi.

Hậu quả của việc nhóm lửa chính là bị lửa đốt tới người, còn là ngọn lửa hừng hực, thiếu chút nữa đốt nàng thành tro bụi. Triệu Giới quả thật quá phận, rõ ràng nói tốt lắm, để nàng chơi đùa, đến cuối cùng hắn lại muốn làm nàng thế nào thì làm thế đó! Nguy La xoa xoa thắt lưng, tức giận lăn lộn trên giường, chỉ muốn cách con sói đói kia thật xa, cũng không tin tưởng lời hắn nói nữa.

Vì thế Triệu Giới vừa mở mắt, liền nhìn thấy tiểu cô nương nước mắt rùng rùng trốn tránh hắn, cái yếm nhỏ rộng thùng thình còn khoác trên người, đầu vai và cổ có những dấu vết loang lổ, vừa nhìn liền biết bị hắn bắt nạt thật thảm. Ánh mắt Triệu Giới trầm xuống, vươn tay ra, đem Nguy La đè dưới thân, lại muốn mạnh mẽ bắt nạt nàng một lát.

Cho tới khi Triệu Giới luyện võ xong trở lại phòng, Nguy La cũng không nói với hắn câu nào.

Chờ Nguy La tắm rửa xong rồi, ngồi trước gương đồng chải đầu, Triệu Giới nhận lược bó trong tay Kim Lũ, giúp nàng chải đầu, không quên nhỏ giọng hỏi: “Chơi có vui không?”

Nguy La đem trâm hoa bướm quần tơ vàng ném lên bàn trang điểm, xoay người trừng hắn: “Tên đại lừa gạt!”

Triệu Giới bật cười: “Ta lừa nàng thế nào?”

“Chàng rõ ràng nói...” Nguy La hỏn hển, nàng định đứng lên, eo chân như nhũn ra, lại lần nữa ngã ngồi trở lại. Khí thế đã thua một bậc rồi. Hơn nữa bọn nha hoàn đều ở đây, vài đôi mắt đều nhìn nàng, nàng cũng không nên nói ước định của bọn họ ra. Mắt Nguy La ửng đỏ, nửa ngày mới nói ra một câu: “Đêm nay chàng ngủ ở thư phòng”.

Đây là lớn chuyện rồi. Triệu Giới ý thức được tình thế nghiêm trọng, kêu Kim Lũ, Bạch Lam, Vân Oa, Ngọc Toa đều đi ra ngoài, lại ôm Nguy La tới trên đùi, xoa eo cho nàng, dụ dỗ một hồi.

một khắc chung sau, con giận của Ngụy La còn chưa tiêu hết, nàng đưa tay ôm lấy cổ hắn: “Đều tại chàng, hôm nay thiếp còn tính ra ngoài, bây giờ chàng bảo làm sao đây”. Nàng đứng lên còn không nổi.

Triệu Giới cầm tay nàng, ngậm lấy đầu ngón tay nàng: “đi chỗ nào?”

Ngụy La nói: “Hôm nay Dương Chấn về, thiếp đồng ý với Lưu Ly cùng nàng ấy đi Phi Thúy Lâu”.

Khách phòng ở Phi Thúy Lâu có tầm nhìn vô cùng tốt, quân đội trở về đi vào Thịnh kinh thành, đứng ở Phi Thúy lâu nhìn, có thể nhìn thấy rõ tường tận.

Triệu Giới trầm ngâm nói: “Đề ta sắp xếp xe ngựa, đưa nàng qua đó”.

Ngụy La gật gật đầu đồng ý, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Lúc Ngụy La thay xong đồ để ra ngoài cũng vừa lúc Triệu Giới muốn đi Thần Cơ doanh, hai người liền cùng nhau ra ngoài. trên đường đi Triệu Giới đều đỡ eo Ngụy La, ngốc tử mới nhìn không ra là chuyện gì, Ngụy La đều phiền chết hắn, không ngừng đẩy tay hắn ra, đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao! Nhưng nàng chịu không được da mặt dày của Triệu Giới, kháng cự của nàng căn bản không có hiệu quả.

Sớm tinh mơ hôm nay, hạ nhân trong Phủ Tĩnh Vương đều biết tối hôm qua vương phi được Tĩnh Vương yêu thương thật nhiều.

*** **

Lúc Ngụy La tới nhà gian của Phi Thúy Lâu, Triệu Lưu Ly đã chờ từ lâu.

Triệu Lưu Ly đang chống cằm nhìn ngoài cửa sổ, quân đội còn chưa đi qua sông đào hộ thành, nàng ấy đã không chờ được rướn cổ lên nhìn.

Ngụy La hỏi: “Sao Hoàng hậu nương nương cho phép người ra ngoài?”

Triệu Lưu Ly tỏ vẻ đương nhiên nói: “Gần đây mẫu hậu bị Phụ hoàng quán lấy, không thoát thân được, cho nên không quản được ta”.

Ngụy La nhớ tới vẻ ân cần nhiệt tình của Sùng Trinh Hoàng đế hôm đó, xem ra cũng không phải là không có khả năng.

Ước chừng nửa canh giờ sau, quân đội bình định từ từ tiến vào cửa thành, dân chúng Thịnh kinh thành chào đón nồng nhiệt, mọi người đều đổ xô ra đường. Quân đội này bình định quân phản loạn ở Quảng Đông, cứu vớt dân chúng Quảng Đông, anh hùng lúc nào cũng dễ khiến người ta sùng kính, từ xưa tới nay đều không ngoại lệ.

Dân chúng đứng hoan nghênh chật kín từ đường vào cho tới trong hẻm, xa xa đã nhìn thấy Dương Chấn cười trên lưng ngựa.

hắn lập được chiến công hàng đầu, bắt giữ thủ lĩnh quân phản loạn, từ chức tước nhỏ nhỏ bay lên thành tổng binh chính nhị phẩm. Chỉ mấy tháng ngắn ngủi, hắn như thay đổi thành một gương mặt khác. Đen, gầy, nhưng lại trở nên thành thực, cả người tản mát ra bộ dáng oai hùng, khí thế hiên ngang. Dương Chấn mặc áo giáp bạc cười ngựa hoa, đi qua Phi Thúy Lâu.

Triệu Lưu Ly nắm chặt tay Ngụy La, tròn mắt cũng không chuyển: “A La, ta nhìn thấy Dương Chấn ca...”

Ngụy La buồn cười liếc nhìn nàng: “Người thế nhưng đừng khóc chứ”.

nói thật, Triệu Lưu Ly thật sự muốn khóc rồi.

Dương Chấn đi ngang qua, lại giống như hai người có cảm ứng, hắn ngẩng đầu nhìn lên lầu hai, vừa vận nhìn thấy ánh mắt Triệu Lưu Ly.

Dương Chấn đột nhiên chấn động, ngay cả ngựa cũng không cười, yên lặng dừng tại chỗ.

Hai người người nhìn ta, ta nhìn người, chỉ mới ba tháng không gặp, nhưng lại giống như đã qua ba năm vậy.

Mãi tới khi có người ở phía sau thúc giục: “Dương đại nhân, sao lại không đi tiếp?”

Dương Chấn hoàn hồn, nhìn thật lâu trên lầu một lát, lúc này mới đánh ngựa tiếp tục đi về phía trước.

Quân đội đi đằng sau, Triệu Lưu Ly kéo tay Ngụy La đi ra ngoài: “Bọn họ phải về quân doanh, chúng ta cũng đi qua”.

Đáng thương cho xương sống, thất lưng và chân còn đau của Ngụy La, còn không thể không chạy theo nàng ấy đi khắp nơi.

Sau Phi Thúy Lâu có một chiếc xe ngựa, đúng là Triệu Giới an bài cho Ngụy La. Hai người ngồi lên xe ngựa đi quân doanh, bởi vì họ ăn mặc quá rõ ràng, trong quân doanh đều là hán tử thô tục, hai người bọn họ không tiện đi vào, chỉ có thể đợi ở cửa.

Nửa canh giờ sau, Dương Chấn cùng vài vị quan quân từ trong Quân doanh đi ra.

Triệu Lưu Ly không tiện lộ diện, chỉ nhắc lên một góc rèm vải, muốn chờ tất cả mọi người sau khi rời đi, sẽ cho Dương Chấn một sự kính hi.

Đúng lúc này nàng lại nghe được đối thoại của bọn họ.

“Lần này bắt được không ít tù binh, tất cả đều là công lao của Dương đại nhân” một người trong đó a dua nịnh hót.

Dương Chấn ra ngoài một chuyến, nhưng tính tình và khả năng ăn nói cũng vẫn như cũ, không có nhiều thay đổi, chỉ là máu tươi đã luyện cho hắn một chút bền bỉ. Hắn nghe vậy chỉ nói: “không có mọi người phối hợp, chỉ dựa vào mình ta sao có thể chiến thắng”.

Người nọ vỗ mông ngựa vỗ lên tới đùi ngựa, cũng không nổi giận, chắc là đã hiểu được tính tình dầu muối đều không chịu của Dương Chấn. “Lần này trong số tù binh có vài tiểu mỹ nhân của Quảng Đông. Đại nhân ở phía nam mấy tháng hẳn cũng thấy được, cô nương chỗ đó đều xinh xắn lanh lợi, mấy người này toàn là cực phẩm, da trắng tương mạo xinh đẹp, trước lời sau vênh. Nếu đại nhân thích, thuộc hạ đưa cho người nếm thử tươi mới”.

Nam nhân hàng năm ở trong quân doanh, nói chuyện đều không chút kiêng nể, nói mấy lời thô tục đều không chút ngại ngùng.

Ở trong xe ngựa, khoe miệng cong lên vui vẻ của Triệu Lưu Ly dần dần hạ xuống.

Dương Chấn nói: “không cần, ta còn có việc, tạm thời đi trước”.

Tên lính kia không có ý định buông tha cho hắn, ngăn cản đường đi của Dương Chấn: “Dương đại nhân, ngài chờ một chút, ngài nhìn một chút xem...”

Hóa ra đã có người dẫn tù binh tới, là hai cô nương mặc đồ đơn giản, xem ra tên kia đã chuẩn bị sẵn rồi. Hai cô nương kia dù ăn vận đơn giản, nhưng xiêm y lại vô cùng sạch sẽ, tóc đen búi hai bên, bộ dáng dễ nhìn, xem ra mới chừng mười bốn mười lăm tuổi, bộ dáng trẻ trung. Chắc hẳn đoạn đường này ném không ít hành hạ, nhìn thấy Dương Chấn thì có chút sợ hãi, nhu thuận gọi một tiếng: “Dương đại nhân”.

Sĩ quan kia cho rằng Dương Chấn nhìn quen các quý nữ xinh đẹp điểm lệ, nhìn lại hai tiểu cô nương non nớt nhất gan này nhất định sẽ có hứng thú. Không ngờ tới Dương Chấn nhũn mảy, mở miệng gọi: “Chu đại nhân”.

Lời còn chưa dứt, thì ở xe ngựa đối diện đột nhiên bị người ta vén rèm vải lên, gương mặt trắng ngần nhỏ nhắn hiện ra. Triệu Lưu Ly tức giận nói với phu xe: “Hồi cung!”

Dương Chấn nghe tiếng nhìn lại, cứng đờ người, kinh ngạc nhìn người kia quay đi, trong lúc nhất thời còn cho rằng bản thân nhìn lầm.

Lúc này xe ngựa có nắp che tinh xảo này dừng lại trước cửa quân doanh, buông rèm, Dương Chấn cùng những người khác đều cho rằng là gia quyến của vị tướng sĩ nào đó nên không để ý. Không nghĩ tới lúc vén rèm lên, bên trong đúng là người mà hắn ngày nhớ đêm mong.

Cho tới khi xe ngựa quay đầu đi xa, hắn mới phản ứng lại, vội vàng nhảy lên tuấn mã bên cạnh: “đi!”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Dẫn lửa tự thiêu

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Xe ngựa dù sao cũng không được huấn luyện để chạy tốc độ nhanh như chiến mã, chỉ chốc lát sau Dương Chấn đã đuổi kịp xe ngựa phía trước.

Dương Chấn thúc ngựa chắn ngang phía trước mũi xe, nhìn thẳng vào màn che bằng lụa hoa văn thêu bằng tơ vàng.

Phu xe vội vàng nắm chặt dây cương, hô “Xuy” một tiếng.

“Công chúa, người tới gặp ta sao?” Dương Chấn hỏi cách rèm che, giọng nói rất thấp, giọng điệu gấp gấp nhưng từng chữ nói ra lại cực kỳ chậm.

Lúc này Triệu Lưu Ly còn đang tức giận, nghe được câu nói của hắn, nước mắt liền xoành xoạch rơi xuống. Nàng cũng không biết mình tức giận cái gì, là tức giận Dương Chấn và hai nữ tù binh kia, hay tức giận vì lời nói của vị Chu đại nhân đó. Tuy nói Dương Chấn bắt được hai vị cô nương này về, nhưng hắn đi Quảng Đông lâu như vậy, ai biết được có chạm vào nữ nhân khác hay không? Huống gì Chu đại nhân kia còn nói, các cô nương ở Quảng Đông đều rất xinh đẹp, lỡ như hắn không kiềm chế được, cùng nữ nhân khác làm bậy thì phải làm thế nào? Chỉ cần nghĩ tới những việc như vậy, Triệu Lưu Ly càng thêm khó chịu, nàng lấy tay lau đi nước mắt, cũng không vén màn lên, nói với phu xe: “Ai kêu người dừng lại? Tiếp tục đi, ta muốn hồi cung”.

Phu xe không dám không theo, đành phải cầm dây cương thúc ngựa vượt qua Dương Chấn, lại lần nữa lên đường.

Nào biết xe ngựa vừa mới đi tới bên cạnh Dương Chấn, nghiêng người một cái, hắn đã đoạt lấy dây cương trong tay phu xe, hơi dùng sức một chút, xe

ngựa liền vờng vàng dừng lại ven đường.

Triệu Lư Ly ở trong xe lao đảo một cái, cuối cùng cũng chịu nhấc rèm vải lên, nhìn Dương Chấn, nói: “Ta nói ta phải về cung”.

Dương Chấn không nhúc nhích, ánh mắt dán chặt vào gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nàng, giống như nhìn thế nào cũng thấy không đủ.

Triệu Lư Ly dù sao cũng là công chúa, phong thái tuyệt đối không thua kém ai: “Bây giờ ngươi không nghe lời ta nói nữa phải không?”

Dương Chấn nhìn nàng: “Công chúa tới gặp ta sao?” hần vô cùng chấp nhất vấn đề này.

Đôi mắt Triệu Lư Ly hồng hồng, xoay đầu đi, nói: “không phải, ta chỉ cùng A La đi ngang qua nơi này mà thôi”.

Ai lại đi ngang qua cửa doanh ngũ mà không có lý do chứ? Dương Chấn im lặng không nói, ngón tay hần nắm chặt lấy dây cương xe ngựa, gắt gao nhìn chăm chăm Triệu Lư Ly. Vừa rồi lúc nhìn thấy nàng ở cửa sổ Phi Thúy Lâu, trong chớp mắt đáy lòng vốn dĩ bình lặng, tịch liêu của hần lại trở nên gọn sóng, ba tháng này hần giống như không có cảm xúc gì, chỉ có một ý niệm trong đầu, chính là giành được công lao trở về cầu hôn Lư Ly. Cho nên hần biến bản thân trở thành một lưỡi dao lạnh băng, không ngủ không nghỉ xuất binh bình định, cũng chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi. Chỉ đến lúc nhìn thấy Triệu Lư Ly, hần mới cảm nhận được mình vẫn là con người, có hi vọng ái ố, có vương bận triền miên, hần làm tất cả chỉ vì nàng.

Triệu Lư Ly thấy hần không có phản ứng, nhìn thoáng dây cương còn bị hần nắm trong tay, ra lệnh: “Buông tay”.

Lúc này Dương Chấn không nghe theo nàng, mà hần cúi người ôm lấy eo nàng, bá đạo tiến tới, ôm nàng lên yên ngựa.

Triệu Lư Ly ngạc nhiên hai mắt tròn tròn, muốn xuống: “Ngươi làm gì?”

Dương Chấn ôm chặt lấy eo nàng, không để nàng nhúc nhích: “Ta có lời muốn nói với Công chúa”.

nói xong hần vung dây cương, thúc ngựa chạy vào trong rừng.

Từ đầu tới cuối Ngụy La ngồi xem kịch hay, đang lúc còn cân nhắc xem có nên vào rừng nhìn lên hay không, thì nghe thấy bên ngoài truyền tới một trận vó ngựa. Ngụy La vén rèm vải lên nhìn ra ngoài, chỉ thấy một đoàn người ngựa đang chạy tới chỗ nàng, Triệu Giới đi trước dẫn đầu, kéo dây cương dừng lại trước mặt nàng.

Ngụy La kinh ngạc hỏi: “Sao chàng lại tới đây?”

Triệu Giới ôm nàng lên lưng ngựa, xoa bóp eo nàng, hỏi: “Ta còn muốn hỏi nàng, sao lại chạy tới đây?”

Ngụy La ngồi trên lưng ngựa của Triệu Giới, sau lưng hần là mười mấy tướng sĩ mặc giáp bạc, bọn họ rớt rít xuống ngựa hành lễ với nàng.

“Lư Ly muốn tới thăm Dương Chấn, thiếp liền đi cùng nàng ấy”. Ngụy La rút người núp vào trong lòng Triệu Giới, hỏi: “Bọn họ là ai?”

Triệu Giới nói: “Đều là người của Thần Cơ Doanh. Ta xử lý xong công vụ, nghe nói nàng đến quân doanh, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn mới dẫn ít người tới đây”.

Ngụy La hiểu ra sự tình gật gật đầu, nhìn vào trong cánh rừng cách đó không xa: “Đại ca ca, Lư Ly sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Cánh rừng này nhìn qua thật bí mật, chắc là lâu rồi cũng không có người đi vào.

Triệu Giới hơi hít mắt, chuyện của Dương Chấn và Triệu Lư Ly hần biết rõ, trước kia hần có thể nhắm mắt mờ một mắt, đó là bởi vì hần tin Dương Chấn, chỉ cần một thời gian nữa là có thể trở thành người tài. Nhưng ban ngày ban mặt lại ép buộc muội muội hần, là gan cũng quá lớn rồi. hần phân phó hai người của Thần Cơ Doanh, nói: “Các ngươi trông coi chỗ này, nếu Dương Chấn đi ra, liền áp giải hần tới gặp bốn vương”.

Hai người cùng tuân mệnh.

*** **

Sâu trong cánh rừng.

Triệu Lư Ly chỉ cảm thấy bọn họ đã chạy rất xa, nhưng Dương Chấn vẫn không có ý định dừng lại. Cây cối xung quanh càng lúc càng trở nên rậm rạp, hỗn tạp, che khuất bầu trời, âm thanh vó ngựa dẫm lên mặt đất trở nên vô cùng rõ ràng, nàng thậm chí còn có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách bên tai, giống như thế giới đột nhiên chỉ còn lại hai người họ, vạn vật đều trở nên tĩnh lặng, chỉ còn lại nàng và tiếng hít thở của Dương Chấn.

Nước mắt Triệu Lư Ly đều đã được gió hong khô, con tức giận cũng tiêu tan đi nhiều, chỉ là gương mặt nhỏ vẫn cố kéo căng lên, không muốn chịu thua trước.

Cuối cùng Dương Chấn dừng lại bên cạnh bờ suối, dòng suối trong suốt, từ đỉnh núi uốn lượn chảy xuống, nước suối rung động nghe đinh đoang, sạch sẽ tới mức có thể nhìn thấy rõ mặt mình phản chiếu trong nước. Dương Chấn chậm rãi đi dọc theo bờ suối, trong lúc Triệu Lư Ly lơ đãng cúi đầu, liền có thể nhìn thấy bóng hình hai người in trên mặt nước, nam nhân cao lớn oai hùng ôm lấy thân mình nhỏ nhắn tinh tế của cô nương, cánh tay Dương Chấn đè ngang hông nàng, hai người dán chặt vào nhau, tư thế này thật vô cùng thân mật.

Gò má Triệu Lư Ly ửng hồng, nàng thu hồi ánh mắt, nhưng lại không nhìn được nhìn trộm bóng hình Dương Chấn. Hắn thay đổi thật nhiều, nếu trước kia hắn là thiếu niên kiêu loi ít nói, thì bây giờ đã là nam nhân trầm mặc ôn trọng. Triệu Lư Ly suy nghĩ tới xuất thần, bỗng nhiên nhớ tới một màn vừa nhìn thấy khi nãy, nhìn không được mím môi, hần hần là đã nếm được mùi vị của tiểu cô nương, cũng đã trở thành nam nhân rồi.

Nghĩ như vậy, trong lòng nàng lại thấy rất khó chịu.

Dương Chấn thấy nàng cúi đầu, cũng không biết nàng đang suy nghĩ gì. Hắn chỉ nhìn chớp tóc nàng, cho tới bây giờ hắn vẫn không phải là người giỏi nói chuyện, lúc này lại đang suy nghĩ xem nên dụ dỗ nàng thế nào. Có điều hắn còn chưa nghĩ ra, Triệu Lư Ly đã thuận miệng nói: “Nếu Dương Chấn ca ca ở Quảng Đông gặp được người mình thích, liền lấy nàng đi, dù sao, chúng ta cũng không có duyên phận”.

Cánh tay Dương Chấn căng cứng, thân mình run nhẹ, giọng nói khàn khàn: “Ta ở Quảng Đông không có chạm qua bất kỳ nữ nhân nào”. Hắn càng không muốn lấy nữ nhân nào khác, từ trước tới nay hắn chỉ muốn lấy mình nàng.

Triệu Lư Ly vẫn không nhìn hắn, cúi đầu: “Lá thư lần trước ngươi viết, còn bảo ta gả cho người khác”.

Triệu Lư Ly nắm lấy bờm ngựa, giọng nói rầu rĩ: “không phải trong lòng ngươi có suy nghĩ mỗi người tìm một ngã sao? Ta gả cho người khác, ngươi lấy cô nương khác thì tốt rồi”. Nàng càng nói càng cảm thấy có thể lắm, liền nổi giận: “Như vậy cũng tốt, vừa vặn mẫu hậu đang chọn Phò mã cho ta, có vài người gia thế phẩm hạnh cũng không tệ, nếu ta gật đầu, mẫu hậu rất nhanh sẽ thay ta an hôn sự”.

Mỗi người một ngã. Tuyên Phò mã!

Dương Chấn dừng ngựa lại, ôm lấy Triệu Lư Ly, dùng sức ôm chặt nàng vào trong ngực mình, giọng nói chậm chậm, trầm khàn: “không được”.

Triệu Lư Ly cảm thấy eo mình bị hắn nắm sắp gãy luôn rồi, hắn đi Quảng Đông một chuyến, lực tay trở nên lớn như vậy rồi? Tiểu công chúa chớp mắt mấy cái, nàng còn đang tức giận đó: “Sao lại không được? Mới vừa rồi có người tặng cho ngươi hai tù binh, ta nhìn thấy rồi, rất xinh đẹp. Ngươi có nữ nhân khác, ta vì sao còn phải đợi ngươi chứ?”

Dương Chấn ngốc nghếch giải thích: “Ta không muốn”.

Triệu Lư Ly nằm úp trên ngực hắn, nghe thấy tiếng tim hắn đập “Thình thịch thình thịch” kịch liệt, tuyệt đối không hợp với gương mặt không chút sợ hãi gọn sóng nào của hắn. “Ngươi ở Quảng Đông có nữ nhân nào khác không?”

Dương Chấn như muốn đem nàng khám vào trong cơ thể hắn, nói: “không có”.

Triệu Lư Ly ngẩng đầu nhìn hắn, lại chỉ có thể nhìn được cái cằm kiên nghị cùng đường nét sắc như dao khắc, không nhìn thấy ánh mắt của hắn: “Vậy ngươi có nhớ ta không?”

Dương Chấn ôm nàng không nói lời nào, hắn nhớ nhưng nàng, căn bản không có lời nào có thể diễn tả rõ ràng được.

Hắn dĩ nhiên muốn nàng, từng thời khắc đều nhớ nàng, vì nghĩ tới nàng nên mới cố gắng tiến tới.

Có điều Triệu Lư Ly không đợi được câu trả lời của hắn, tức giận đẩy hắn ra, chuẩn bị nhảy xuống khỏi lưng ngựa: “không cần tính, ta phải về, ngươi thả ta ra”.

Dương Chấn sao có thể thả nàng đi, hắn giữ lấy eo nàng, tránh cho nàng té xuống khỏi lưng ngựa: “Nhớ nàng”.

Triệu Lư Ly nhất quyết không buông tha: “Nhớ bao nhiêu?”

Dương Chấn im lặng nhìn nàng, đôi mắt đen láy, giống như có gì đó nổi lên. Không đợi Triệu Lư Ly phản ứng lại, hắn nâng gương mặt nhỏ của nàng lên, cúi đầu hôn liền tiếp. Răng môi găng co, lúc này Dương Chấn không để ý cái gì là lễ nghĩa quân thần, hắn cạy môi Triệu Lư Ly, không thể chờ đợi được mà xông vào. Có lẽ là quá lâu không hưởng qua hương vị của nàng, chỉ cần nếm thử liền không dừng lại được, Dương Chấn hết như sói hoang đói bụng đã lâu, bắt được tiểu bạch thỏ liền dùng sức gặm cắn, âm thanh lớn tới nỗi Triệu Lư Ly nghe cũng đỏ mặt.

Qua một lúc, miệng và đầu lưỡi Triệu Lư Ly đều đã tê rần, nước bọt trong suốt chảy xuống tới cằm. Dương Chấn lại ở bên môi nàng trần chọc triển miên một lát nữa, sau đó mới cúi đầu xuống, đem nước bọt dính trên cằm liếm hết.

Tay Dương Chấn dùng sức đỡ lấy eo nàng, ghé vào tai nàng nói: “Nhớ nhiều như vậy”.

Mặt Triệu Lư Ly đỏ ửng, cắn cắn môi dưới, nhưng đều là hương vị của hắn.

Sóng mắt tiểu công chúa lưu chuyển, càng nhìn càng thấy tốt, bị ai đó dùng sức hôn một trận lại thành thật hơn nhiều, cũng không nói phải về cung.

Dương Chấn ần nhiên cực độ mới có thể kiềm chế tay mình không xâm phạm nàng. Hắn nói: “Lư Ly, không được gả cho người khác”.

Triệu Lư Ly ôm eo hắn, gò má vùi vào trong lồng ngực cứng rắn của hắn: “Ồ trên thư ngươi viết như vậy”.

Dương Chấn ngập ngừng, sau đó nói: “Lúc ấy ta bị thương, tính mạng nguy hiểm”. thật ra viết xong thư rồi hắn liền hối hận.

Lúc này Triệu Luru Ly mới nhớ tới có việc như vậy, nhớ tới lúc trước hấn nói hấn bị thương ở ngực, nàng vội vàng ngẩng đầu lên: “Bây giờ sao rồi? Vết thương đã đỡ chưa?”

Dương Chấn gật gù đầu, cầm tay nàng để lên ngực bên trái: “đã ổn rồi, không có gì đáng ngại”.

Bởi vì không muốn giấu giếm, hấn liền nói lại với Triệu Luru Ly tình huống lúc đó.

Lúc quân đội bọn họ tấn công thủ lĩnh quân phản loạn, cả đám người đối phương vây lấy bọn Dương Chấn, Dương Chấn không để ý, bị đối phương bắn trúng một mũi tên. Mũi tên đó chỉ cách ngực Dương Chấn nửa tấc, đầu mũi tên có tẩm kịch độc, Dương Chấn hôn mê bất tỉnh, vài người đại phu chữa trị bên cạnh tới hai ngày hai đêm mới cứu được mạng của hấn về. Lúc đó, hấn thật sự cho rằng bản thân không qua khỏi, vừa vận Triệu Giới phái người đi thăm dò tung tích của hấn, hấn liền viết một phong thư, từ đó mới có câu nói vừa rồi.

Viết xong thư rồi hấn liền hối hận, hấn không ngờ để Triệu Luru Ly gả cho người khác. Vì vậy, Dương Chấn dựa vào tâm trí cường đại, miễn cưỡng chống chọi, đến sáng sớm ngày thứ ba mới lui con sốt, mấy người đại phu đều nói hấn có thể sống được đúng là kỳ tích.

Thế cho nên tới tận bây giờ, miệng vết thương mặc dù đã hết dư độc, nhưng vẫn chưa hoàn toàn khép lại, chuyện này Dương Chấn không nói với Triệu Luru Ly.

hấn nói qua loa, nhưng Triệu Luru Ly biết lúc ấy hấn nhất định rất khó chịu, nếu không cũng không nói ra những lời như vậy. “Đề ta xem vết thương của người”. Nàng thật không yên tâm.

Dương Chấn cầm tay nàng, chỉ nói: “thật sự không có việc gì”.

Triệu Luru Ly sẽ nghe theo sao, hai người vừa xuống khỏi lưng ngựa, nàng đem hấn ấn lên một tảng đá bằng phẳng nhắm bóng bên bờ suối, mở vạt áo muốn xem xét vết thương của hấn thế nào.

Dương Chấn im lặng nhìn nàng, nhìn như bất đắc dĩ, nhưng trong mắt lại ẩn chứa niềm vui không dễ phát hiện.

Triệu Luru Ly liếc mắt nhìn vết sẹo đáng sợ kia, miệng vết thương vừa mới kết vảy, có lẽ là vì khử độc nên có chút tách ra, bên ngoài đan xen chồng chéo, khiến người nhìn có chút khiếp sợ. Nàng chạm vào chỗ thịt non vừa mới lành lại xung quanh, hỏi: “Đau không?”

Dương Chấn lắc lắc đầu.

Trừ vết thương ở ngực ra, trên người Dương Chấn còn có vài vết sẹo, sâu có, cạn có, mới có, cũ có. Triệu Luru Ly bất mãn trừng mắt nhìn hấn: “Dương Chấn ca đang cười sao, người nhìn mấy vết thương này xem, người tự chăm sóc mình thế này sao? Người cho rằng mệnh mình không quan trọng sao?” Nếu hấn thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không thể trở lại, vậy nàng phải làm thế nào?

Dương Chấn kéo vạt áo lại, ôm nàng vào lòng: “Về sau ta sẽ chú ý”.

Triệu Luru Ly hít hít mũi, ngoan ngoãn dựa vào trong lòng hấn. Nàng nghĩ, chỉ cần hấn an ổn trở về kinh thành, sau này nàng có thể chăm sóc hấn.

*** **

Ý xuân ấm áp vui vẻ, tường vi và mẫu đơn ở hậu viện cũng đều nở hoa rồi. Ngụy La muốn làm son phấn mới, liền gọi Kim Lũ và Bạch Lam, cầm theo hộp son đỏ đi hậu viện hái cánh hoa.

Nửa giờ trước Dương Chấn vừa tới, đang ở trong thư phòng nói chuyện với Triệu Giới.

Ngụy La hái hơn nửa hộp hoa mẫu đơn, lại kêu Kim Lũ bung một chậu nước sạch tới, đem cánh hoa bỏ vào trong ống đồng, bắt đầu rửa sạch.

Sau nửa canh giờ, Ngụy La rửa cánh hoa xong, đang chuẩn bị trải ra phơi nó dưới ánh mặt trời.

Triệu Giới nói xong chuyện chính sự, sau khi trở về phòng không thấy Ngụy La, biết được nàng đang phơi cánh hoa ở hậu viện, liền cất bước đi tới đó. Bên cạnh vườn hoa có trái một chiếc chiếu làm bằng trúc, tiểu cô nương ngồi chồm hổm trên đó, nàng đang cầm một cánh hoa bỏ vào trong miệng, nếm nếm hương vị, con người đen nhánh sáng ngời đảo một vòng, nói với Kim Lũ: “Lại cầm một chút mật ong và đá vân mẫu tới đây”.

Kim Lũ nghe lệnh làm việc, nhìn thấy Triệu Giới liền vội vã hành lễ một cái: “Vương gia”.

Ngụy La nghe tiếng quay đầu lại, hỏi: “Chàng nói chuyện với Dương Chấn xong rồi?”

Triệu Giới đi tới bên cạnh nàng, cầm lấy cổ tay trắng của nàng, cúi đầu liếm đi ngón tay còn dính nước hoa của nàng, không đáp mà hỏi ngược lại: “Cánh hoa ăn ngon không?”

Ngụy La chớp mắt mấy cái: “Hương vị trong veo”.

“Vậy ta cũng nếm thử”. nói xong bàn tay hấn để sau ót Ngụy La, không để nàng kháng cự, trực tiếp hôn xuống.

Chờ hán cạy môi và răng của Ngụy La ra, trong ngoài đều nếm hết một lần, mới nói: “không ngon bằng canh trứng”.

Ngụy La đẩy hán ra, mím môi nói: “Bạch Lam còn ở đây”.

Nào biết nàng vừa quay đầu nhìn, Bạch Lam đã sớm thức thò đi ra ngoài với Kim Lũ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Sừ Dụng Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Muốn hài tử

Edit: tart_trung

Beta: gaubokki

Ngụy La vốn tưởng rằng chuyện của Triệu Lư Ly và Dương Chấn cuối cùng cũng có kết quả, không ngờ hai ngày sau lại xảy ra chuyện.

Sùng Trinh Hoàng đế tự mình triệu kiến Dương Chấn. Bởi vì lần này binh định phản loạn, hán có công bắt giữ thống lĩnh phản quân, tâm tình Sùng Trinh Hoàng đế rất tốt, liền tự mình hỏi xem hán muốn được thưởng cái gì. Dương Chấn cũng lớn gan, dám ở trước mặt Hoàng đế cùng bá quan trong triều, nói muốn cưới Lục công chúa Triệu Lư Ly. Tuy rằng nguyện vọng này nằm ngoài dự liệu của mọi người, nhưng cũng không phải quá khác người, nếu Hoàng đế gật đầu, thậm chí có thể trở thành câu chuyện được ca tụng nhất trong các câu chuyện được người đời ca tụng.

Chỉ là ngoài ý muốn, Sùng Trinh Hoàng đế chẳng những không đồng ý, còn đột nhiên tức giận, lôi Dương Chấn xuống đánh ba mươi quân côn!

một đám người đem Dương Chấn vào bên hông cửa Phủ Tĩnh Vương, lúc này Kim Lũ đang cắt chanh cho Ngụy La, Ngụy La nghe được liền sững sờ, chạy qua xem thế nào.

Sắc mặt Dương Chấn trắng bệch, thần trí đã không còn rõ ràng. Ba mươi quân côn đối với hán cũng không tính là nặng, nhưng ngực hán vốn đang bị thương, lần này miệng vết thương bị nứt ra, còn chảy thật nhiều máu. Vương quân sự bận rộn sai người thỉnh đại phu, xem khám thương thế cho hán.

Ngụy La kéo tay áo Triệu Giới, không rõ chuyện gì đã xảy ra: “Sao phải mang Dương Chấn về phủ chúng ta?”

Triệu Giới dùng ngón tay cái lau đi vệt chanh còn trên khóe miệng nàng, nói: “Dương Chấn không có phủ đệ, Lư Ly khẩn cầu ta mang hán về Phủ Tĩnh Vương, thuận tiện dưỡng thương”.

Ngụy La hiểu ra. Phía Tây nam Phủ Tĩnh Vương có một sân tên là Tranh Vành Viện, là chỗ yên tĩnh, là nơi tốt, thích hợp để dưỡng thương. Ngụy La liền sắp xếp cho Dương Chấn ở lại đó.

Chỉ chốc lát sau đại phu đã tới, vội vàng vào trong giúp Dương Chấn trị liệu.

Ngụy La đứng ở ngoài viện với Triệu Giới, hỏi: “Sao hoàng thượng lại nổi giận?”

Triệu Giới tựa vào hàng lang hình trụ, khoanh hai tay, như có điều gì cần suy nghĩ: “Tất nhiên là có người ở bên cạnh ông ấy nói gì đó”.

Ngụy La nghe vậy không khỏi suy tư. Chuyện của Dương Chấn và Triệu Lư Ly căn bản chẳng có mấy người biết rõ, là ai nói cho Sùng Trinh Hoàng đế?

Ngày thứ hai, Triệu Giới liền tra rõ tiền căn hậu quả.

Hóa ra mấy ngày trước Triệu Lư Ly đi quân doanh tìm Dương Chấn, bị một vị đại phu họ Chu thấy được. Vị đại phu kia tên Chu Hằng, là Lại bộ viên ngoại lang. Chu Hằng tham gia cung yến đã nhìn thấy Triệu Lư Ly một lần, sau khi về nhà lại nói với phu nhân hán ta chuyện này, nói Thiên Cơ Công chúa hình như có quen biết hán tử trong quân doanh. Chu phu nhân cũng không phải đèn đã cạn dầu, một lần lần bà ta vào cung, đem chuyện này nói ra trước mặt mọi người. Mọi người cũng không tin lời bà ta, dù sao Triệu Lư Ly bị Trần Hoàng hậu xem như bảo bối mà canh giữ, ngay cả cửa cung cũng không ra được, sao lại quen biết hán tử bên ngoài.

Nhưng Triệu Lâm Lang ghi tạc trong lòng.

Triệu Chương bị cảm tặc, Ninh Quý Phi chết, khiến Triệu Lâm Lang hận Trần Hoàng hậu thấu xương. Đáng tiếc nàng ta chỉ là công chúa, căn bản không thay đổi được gì. Bây giờ thấy được một chút cơ hội, tất nhiên nàng ta phải nắm chặt không tha. Cũng là nàng ta may mắn, thế nhưng lại thật sự điều tra ra được chuyện giữa Triệu Lư Ly và Dương Chấn, biết được trước kia Dương Chấn là thị vệ của Triệu Lư Ly, hai người đã sớm có tư tình. Triệu Lâm Lang viết thư cho Triệu Chương thương lượng một chút, liền quyết định nói việc này cho Sùng Trinh Hoàng đế, tiên phát chế nhân.

Triệu Lâm Lang đem theo tâm tư này, nói chuyện của hai người họ thành: “đã sớm tăng tị với nhau, tự định chung thân”, có vài lời thật sự quá quắt.

Sùng Trinh Hoàng đế nghe xong sắc mặt liền thay đổi, trong nội tâm kinh hoàng, vội vàng sai người lên lút điều tra chuyện này. Nhưng sự việc còn chưa rõ ràng, Dương Chấn liền ở trên triều nói ra những lời này, không cần nghi ngờ, Dương Chấn thật sự cấu kết với Triệu Lư Ly.

Vì thế, Sùng Trinh Hoàng đế giận tím mặt.

thật ra nếu Sùng Trinh Hoàng đế nghe Dương Chấn hoặc Triệu Lư Ly nói trước, chưa chắc sẽ tức giận như vậy. Chỉ tiếc, ông ta nghe Triệu lâm Lang châm ngòi, đã có nghi kỵ từ trước, nhìn lại hai đứa nhỏ, tâm tình sẽ không giống vậy.

Dương Chấn là thị vệ, có trách nhiệm bảo vệ an nguy của công chúa. Mà hắn ta lại mượn thân phận đặc thù này, gần quan được ăn lộc, dẫn dắt Triệu Lư Ly động tâm với hắn ta, có thể thấy là người lòng dạ khó lường, đức hạnh không tốt, tuyệt đối không thể là người để phó thác chung thân đại sự.

Sùng Trinh Hoàng đế không chỉ phạt Dương Chấn, còn cường chế ra lệnh không cho phép Triệu Lư Ly được bước ra khỏi Thần Hoa Điện một bước.

Thế cho nên Triệu Lư Ly muốn gặp Dương Chấn so với lên trời còn khó hơn, đành phải lên lén viết một phong thư, khẩn cầu Ngụy La khuyên Dương Chấn đường thương cho tốt.

*** **

Năm ngày sau, cơn giận của Sùng Trinh Hoàng đế vẫn còn chưa tan, không chịu tha thứ cho hai người.

Mà Dương Chấn từ lúc vào Phủ Tĩnh Vương cũng không nói lời nào.

Ngày hôm đó nha hoàn theo thường lệ đưa dược vào cho Dương Chấn, Ngụy La thấy Dương Chấn uống hết thuốc, không nhịn được hỏi: “Này, Dương Chấn, ngươi định cứ tiếp tục như vậy sao?”

Cuối cùng Dương Chấn cũng có phản ứng, đặt chén thuốc màu linh chi xuống, đôi mắt đen láy bình tĩnh nhìn Ngụy La.

Vài ngày nay vẻ mặt hắn vẫn như vậy, thường xuyên nhìn ra ngoài cửa sổ rồi thất thần, mặt không gọn sóng, giống như hắn chẳng còn sống nữa vậy.

Có phản ứng là tốt rồi, Ngụy La thở phào một cái, thật sự sợ hắn không gượng dậy nổi: “Bệ hạ không đồng ý để người lấy Lư Ly, người không có cách nào sao? Ta nghe nói gần đây Hoàng thượng đang tuyển chọn phò mã cho nàng ấy, nhìn trúng công tử Cao Tụng Huân của Phủ Định Quốc Công, người muốn trở mặt nhìn nàng ấy gả cho người khác sao?”

Đồng tử Dương Chấn co rút, tay để trên chần đệm từ từ nắm lại thành quyền. Giọng hắn khàn khàn nói: “Lư Ly là của ta”.

Cuối cùng hắn cũng chịu mở miệng nói chuyện. Ngụy La đứng ở đầu giường, khóe môi cong lên, từ trên cao nhìn xuống: “Người dựa vào cái gì mà nói Lư Ly là của người?” Nàng khoanh hai tay lại, cao giọng nói: “Người đã vì Lư Ly làm được cái gì sao? Từ đầu tới cuối, ta chỉ thấy Lư Ly vì người mà cố gắng, còn người lại ở chỗ này hối hận. Mặc dù Lư Ly đang bị nhốt lại, cũng muốn viết thư nhờ cậy ta chiếu cố người thật tốt, còn người thì sao? Chỉ biết nhu nhược trốn tránh?”

Dương Chấn đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng.

Ngụy La không trốn tránh mà nhìn thẳng hắn.

Rất lâu, Dương Chấn mới thấp giọng nói: “Vương phi không cần làm phép khích tướng với thần”.

Bị phát hiện rồi. Ngụy La yên lặng hít hít mũi, hơi có chút quần bách vì mưu kế bị vạch trần.

thật ra Dương Chấn không nhu nhược như nàng nói, mấy ngày nay hắn quả thật đường thương cho tốt, nghe nha hoàn nói, mỗi sáng sớm hắn ta đều đánh một bộ quyền, sau đó lại cưỡi ngựa đi quán doanh một chuyến. Sùng Trinh Hoàng đế mặc dù tức giận nhưng cũng không tức đi chức quan của hắn, hiện thời hắn vẫn là Chính nhị phẩm tổng binh.

Ngụy La hỏi: “Bây giờ người có tính toán gì không?”

Dương Chấn ngồi dậy khỏi giường, khom lưng mang tất, đáp lại: “Thần sẽ không chết tâm”. đi tới bên cạnh cửa, hắn ngừng một chút lại nói: “Mấy ngày nay đa tạ Vương gia và Vương phi đã chăm sóc, Dương Chấn ghi nhớ suốt đời”.

Ngụy La nói: “Chỉ cần người không phụ Lư Ly, ta cứu người một trăm lần đều được”.

Dương Chấn đáp: “Sẽ không”, nói xong liền nhanh chóng rời đi.

thật sự là kẻ kiêu lời, cũng không biết Lư Ly vừa ý hắn ta chỗ nào. Ngụy La vịn khung cửa, trầm mồi như tơ vò, cho tới khi giọng của Triệu Giới vang lên bên tai: “A La, đừng nhìn nữa, ngày mai bản vương sẽ kêu hắn chuyển ra ngoài”.

Ngụy La vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Triệu Giới mặc áo bào màu đỏ tía thêu ác thú đứng ở ngoài cửa cách nàng vài bước.

Ngụy La nhào vào trong lòng hắn, ôm lấy eo hắn, ngẩng đầu nói: “Dương Chấn không có bộ dáng tuần tú như Đại ca ca, muội nhìn mình Đại ca ca là đủ

rời”.

Triệu Giới biết rõ nàng có ý nịnh nọt hần, nhưng hần vẫn cảm thấy sung sướng, hần nhéo nhéo gương mặt nhỏ của nàng, nói: “Tiểu nha đầu, vừa rồi hai người nói gì? Ta nghe quân sự nói, mấy ngày nay muội thường tới Tranh Vành Viện”.

Ngụy La không trả lời, chớp mũi cong lên, giống như con chó nhỏ ngửi ngửi trên người Triệu Giới.

Triệu Giới nói: “Làm sao vậy?”

Ngụy La khoa trương nói: “thật là một bình dâm chưa lớn”.

Triệu Giới xách nàng từ trên mặt đất dậy, vỗ vỗ vào mông nàng, nói: “Tiểu tử, xem ta thu thập nàng thế nào”.

Ngụy La lĩnh giáo qua khả năng của hần rồi, lần trước nàng bị hần đánh một cái, cả đêm cũng không dám ngồi lên ghế. Nàng ngoan ngoãn ôm lấy cổ Triệu Giới, cọ cọ ở cổ hần, thành thật nói: “Còn không phải Lưu Ly nhấn muội phải hảo hảo chiều cô Dương Chân sao, nếu không còn lâu muội mới để ý hầnta”. nói xong, thấy sắc mặt Triệu Giới có vẻ tốt hơn, Ngụy La liền gấp gấp rên sát khi còn nóng, hôn một cái “bẹp” lên mặt hần “Thiếp chỉ để ý chàng”.

Triệu Giới nắm cằm nàng, không để nàng rời đi, ngậm lấy môi nàng, nếm hương vị một lát.

Ngụy La thờ dốc tách ra, mặt ửng hồng: “Vừa rồi chàng đi đâu?”

Triệu Giới nói: “Hoàng cung”.

nói tới chuyện này, Ngụy La liền nhớ tới chính sự, nghiêm túc hỏi: “Chàng gặp bệ hạ sao rồi, ngài ấy nói thế nào?”

Triệu Giới vào cung không phải vì Triệu Lưu Ly, mà vì nạn hạn hán ở Thanh Châu. Hơn nửa năm nay Thanh Châu không thu được hạt thóc nào, dân chúng chỗ đó thật sự vô cùng cực khổ. Sùng Trinh Hoàng đế giao việc này cho Triệu Giới xử lý, hần vào cung là vì muốn thương thảo với Hoàng đế chuyện giảm bớt thuế má. Sau đó Triệu Giới mới nói một chút tới việc của Lưu Ly, hần vừa mới nói tới, về mặt Sùng Trinh Hoàng đế chính là không muốn nhiều lời, hần là ông còn đang tức giận. Triệu Giới cũng không nói nhiều liền rời khỏi hoàng cung.

Triệu Giới nói: “Chờ mấy ngày nữa phụ hoàng hết giận rồi nói sau”.

Ngụy La cũng biết như vậy, bắt đầu đi thờ dài một hơi: “Đúng lúc ngày mai thiếp muốn tiến cung thỉnh an mẫu hậu, nhân tiện hỏi một chút xem mẫu hậu có ý gì”. Ngụy La chợt nhớ tới chuyện gì đó, mặt hạnh phúc lại, một tia sáng ranh mãnh chợt lóe qua “Thất công chúa đúng là nhân rồi, ngay cả chuyện như vậy cũng muốn chen chân vào góp một cước”.

Nếu không phải tại Triệu Lâm Lang, cũng sẽ không có nhiều thiêu thân như vậy.

*** **

Hôm sau Ngụy La thu xếp một phen, thay xong xiêm y liền đi vào cung.

Ở phố lớn phía Tây mới mở một cửa hàng điểm tâm, Ngụy La biết rõ Trần Hoàng hậu thích những món quà vật dân gian này, nàng cố ý mua vài loại mang vào cung, trong đó có mứt bí quả và bánh ngọt sơn tra mà Trần Hoàng hậu thích ăn nhất. Đến Điện Chiêu Dương, nô tỳ nói Trần Hoàng hậu đang tụng kinh ở Bảo Hòa Điện, Ngụy La để điểm tâm xuống, xoay người đi tới đó.

Ngụy La biết rõ, Trần Hoàng hậu lại phiền lòng.

Mỗi khi tâm tình Trần Hoàng hậu không tốt, hoặc là lúc bà không đoán được việc nào đó, sẽ đi Bảo Hòa điện tụng kinh.

Lúc Ngụy La tới đó, ngoài điện chỉ có hai nô tỳ, Trần Hoàng hậu ngồi chồm hổm trên bồ đoàn, trong miệng không ngừng lẩm bẫm.

Có lẽ vì nghe được tiếng bước chân, bà hơi nhíu mày nói: “Bản cung đã dặn không để ai vào đây rồi mà?”

Ngụy La nói: “Mẫu hậu, là con”.

Trần Hoàng hậu có chút kinh ngạc, nhưng không đứng dậy, bà vẫn ngồi trên bồ đoàn, hỏi: “A La, sao con lại tới đây?”

Ngụy La quỳ bên cạnh bồ đoàn, cùng chấp tay trước ngực giống Trần Hoàng hậu, thành kính nhắm mắt lại. Nàng và Trần Hoàng hậu giống nhau, tin tưởng có thần Phật tồn tại trên đời, nếu không chính nàng cũng không thể trùng sinh sống lại lần nữa. Nàng nói: “Con mang đến cho người vài món điểm tâm nhờ ngoài cung, không biết mẫu hậu có thích không”.

Trần Hoàng hậu niệm xong một đoạn kinh, nghiêng đầu nhìn nàng cười: “Con có lòng”.

Ngụy La nói: “Đây là cửa hàng mới mở trên đường, mẫu hậu nếm thử một chút, nếu người thích, con liền mỗi ngày đều cho người đưa tới”. Miệng ngọt của nàng, dỗ Trần Hoàng hậu thật cao hứng, một lát sau, Ngụy La nhìn không được hỏi: “Mẫu hậu, ngài cũng không đồng ý để Lưu Ly gả cho Dương Chân sao?”

Trần Hoàng Hậu sớm đoán được vì sao nàng tới đây, đoạn chuyện vừa rồi chỉ là nguy trang mà thôi, cũng khó cho nàng nhìn được. Trần Hoàng hậu đứng dậy khỏi trên bờ đoàn, ngồi vào bên bàn nhỏ khắc mây, rót hai chén trà: “Trước kia ta sớm đã chọn phò mã cho Lư Ly, nó còn dùng đủ các loại lý do qua loa có lẽ, ta còn nghĩ nó thật nghĩ tới việc không lập gia đình, nghĩ cả đời đều ở bên cạnh bàn cung, không nghĩ là trong lòng đã sớm có chủ rồi”. Giọng nói của bà có chút thần thờ.

Ngụy La không lên tiếng, ngoan ngoãn ngồi đối diện Trần Hoàng hậu.

Trần Hoàng hậu nói tiếp: “nói vậy là con cũng đã sớm biết rồi, hai đứa các con hợp nhau lừa gạt bàn cung, có đúng không?”

Ngụy La liền vội vàng lắc đầu, giải thích: “Con cũng mới biết không lâu, lúc đó Dương Chấn đi Quảng Đông, Lư Ly tính đợi hán tử Quảng Đông về sẽ nói với ngài, cho nên con mới không nói ra”. Thời điểm này, nói dối một chút cũng không ảnh hưởng tới toàn cục.

Sắc mặt Trần Hoàng hậu tốt hơn một chút, chậm rãi nói: “Ta chỉ hy vọng Lư Ly có thể giả cho một người thật lòng đối tốt với nó, ngày trôi qua hòa thuận, không cần trải qua sóng to gió lớn gì, người làm mẫu thân này như vậy đã thỏa mãn rồi”. Những người phò mã bà nhắm cho Lư Ly đều có một điểm giống nhau, đó là không có dã tâm. Trần Hoàng hậu thích người vui vẻ biết thỏa mãn, nam nhân một khi có dã tâm quá lớn, liền dễ dàng xem nhẹ thế tử. Bản thân bà đã nếm trải đau khổ, nên không hy vọng nữ nhi sẽ giẫm lên vết xe đổ này.

Ngụy La nói: “Chuyện này mẫu hậu yên tâm, Dương Chấn tuyệt đối thật lòng với Lư Ly, thật sự không phải vì thân phận công chúa của nàng ấy”.

Ngụy La đưa ra vài ví dụ, nhỏ như khắc tượng gỗ hay bắt đom đóm, lớn là vì Lư Ly mà đi Quảng Đông bình định phản loạn, chuyện nào cũng có thể cho thấy rõ tấm chân tình của Dương Chấn.

Sau khi Trần Hoàng hậu nghe xong, quả thật có vài phản xúc động, thờ dãi nói: “Nhìn không ra, Dương Chấn lại là một hài tử si tình”.

Ngụy La gật đầu theo: “Vậy ngài đồng ý hôn sự của bọn họ sao?”

Trần Hoàng hậu cười cười nói: “Ta đồng ý thì thế nào chứ? Bệ hạ bên kia không đồng ý, ta cũng không có cách nào”.

Tuy là nói vậy, nhưng bây giờ Sùng Trinh Hoàng đế có thể không nghe lời Trần Hoàng hậu sao?

Triệu Lư Ly nói với Ngụy La, gần đây Sùng Trinh Hoàng đế đối với Trần Hoàng hậu quả thật là nói gì nghe nấy, quả nhiên không có chút uy nghiêm nào, khuất phục nịnh nọt chỉ mong được Trần Hoàng hậu tha thứ.

Đáng tiếc, Trần Hoàng hậu cũng không cảm động.

Ngụy La nói chuyện với Trần Hoàng hậu thêm một lát, thấy sắc trời không còn sớm nữa, mới đứng dậy cáo từ.

Vừa đi tới cửa điện, Trần Hoàng hậu gọi nàng lại: “A La”.

Ngụy La quay đầu, khom người: “Mẫu hậu có gì dặn dò?”

Trần Hoàng hậu nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng, lời nói thâm thúy đạo lý: “Con và Trường Sinh đã thành thân một thời gian rồi, có suy tính qua chuyện con nói dòng chưa?”

Ngụy La sững sờ một lát, chột gò má ửng hồng, nhẹ gật đầu.

Trần Hoàng hậu cười nói: “Tuổi Trường Sinh không còn nhỏ, người ta cùng lứa với hán tử đã có trai gái quần người, bàn cung cũng sốt ruột thay nó, thật sự không có ý muốn bức con”. Bà đi tới gần Ngụy La, bàn tay vỗ vỗ tay nàng: “Nữ nhân có một đứa nhỏ bên cạnh cũng tốt. Huống gì, bàn cung cũng muốn ôm tôn tử”.

Lúc đi ra khỏi Bảo Hòa Điện, Ngụy La có chút ý tứ chạy trốn chết.

Nàng và Triệu Giới chưa từng kiêng kỵ vấn đề con nít dòng, cũng không phải không muốn sinh, huống gì mỗi buổi tối hai người đều cùng phòng, chuyện này muốn vội cũng không vội được... Hoàng hậu nương nương nói trắng ra như vậy, nàng cũng không biết nên nói tiếp thế nào.

*** **

Tối hôm Ngụy La tiến cung, Triệu Lư Ly liền sinh bệnh.

Bệnh tới vừa vội vừa nhanh, một khắc trước còn tốt lắm, chớp mắt tiếp theo Triệu Lư Ly đã ngất xỉu trong phòng. Lòng Trần Hoàng hậu nóng như lửa đốt, không ngủ không nghỉ ở bên cạnh Triệu Lư Ly, cũng may sáng ngày thứ hai nàng tỉnh lại, câu đầu tiên là khóc nói: “Mẫu hậu, con muốn gặp Dương Chấn ca”.

Trần Hoàng hậu sao lại không đau lòng? Cùng ngày bà liền đi ngự thư phòng tìm Sùng Trinh Hoàng đế, yêu cầu ông đồng ý hôn sự của Triệu Lư Ly và Dương Chấn.

Sùng Trinh Hoàng đế vốn còn có chút phản đối, nhưng người yêu cầu là Trần Hoàng hậu, kiên cường của ông liền tiêu mất, bắt đầu dao động.

Bây giờ ông đang trong giai đoạn cầu hòa, nếu đồng ý chuyện này, Trần Hoàng hậu có lẽ sẽ cho ông sắc mặt tốt hơn. Huống gì, Triệu Lư Ly là nữ nhi của ông, ông tất nhiên cũng hy vọng Triệu Lư Ly sống tốt. Hai ngày nay nghe nói Triệu Lư Ly vì Dương Chấn mà sinh bệnh, ông sớm đã không đành lòng.

Sau đó Dương Chấn lại vào cung cầu kiến Sùng Trinh Hoàng đế, hai người nói chuyện trong ngự thư phòng cả buổi chiều. không biết họ nói gì, sáng sớm hôm sau Sùng Trinh Hoàng đế liền sửa lại chủ ý, đồng ý gả Thiên Cơ Công Chúa cho Dương Chấn làm vợ, tùy ý thành hôn. Mặt khác cũng cấp cho Dương Chấn một tòa dinh thự, ruộng tốt trăm mẫu cùng vô số vàng bạc châu báu.

Chuyện của Triệu Lư Ly và Dương Chấn được giải quyết, Ngụy La quả thật thở phào nhẹ nhõm.

Lúc rảnh rỗi nàng lại không khỏi nghĩ tới những lời Trần Hoàng hậu nói.

Nhắc tới cũng kỳ quái, Ngụy La đã gả cho Triệu Giới nửa năm rồi, nhưng trong bụng chẳng có chút động tĩnh nào. Lương Ngọc Dung vừa mới gả cho Ngụy Thường Dẫn hai tháng, nghe nói cũng đã chẵn ra là có thai.

Ngày hôm đó Ngụy La và Triệu Giới cùng nhau về Phủ anh Quốc Công, vừa vặn Đại tỷ Ngụy Đông về nhà mẹ đẻ, còn mang về hai tiểu nhi từ nữa.

Đứa bé kia môi hồng răng trắng, thanh tú đáng yêu, gặp người liền cười, bộ dáng vô cùng xinh đẹp.

Ngay cả Ngụy La bình thường không thích đứa nhỏ, cũng không nhịn được muốn xoa bóp mặt hán.

Nhũ danh của tiểu tôn là Đa Phúc, đặc biệt thích mấy thứ màu sắc rực rỡ. Hôm nay vừa lúc Ngụy La mặc áo hồng đào thêu hoa văn bảo tượng màu vàng cùng váy mã diện, Đa Phúc liền vây quanh nàng mãi, giật giật nhẹ váy của nàng, kéo tay nàng, lại nhìn nàng cười “khanh khách”, miệng gọi “di di” còn không rõ, thật sự làm lòng Ngụy La muốn tan chảy.

Mặc dù Triệu Giới không có biểu hiện gì, nhưng nàng nhìn ra được, hán là thích tiểu hài tử.

Lúc gần đi, Triệu Giới tặng cho tiểu tôn một cái khóa trường mệnh, tiểu hài tử không rõ đó là vật gì, lại cảm lấy gặm, khiến không ít người buồn cười.

trên đường về, Ngụy La ngồi trong lòng Triệu Giới nói: “Đại ca ca, chúng ta cũng có một đứa nhỏ đi?”

Triệu Giới chỉ cười, nắm tay nàng không nói lời nào.

Ngụy La lập tức phát hiện tâm tình hán không đúng, ngừng đầu hỏi: “Chàng không muốn?”

Triệu Giới nói: “Ta nghe nói không ít phụ nhân vì sinh con mà bỏ mạng, A La, muội còn nhỏ, ta khônghy vọng muội có bất kỳ nguy hiểm nào”.

Ngụy La liền vội vàng lắc đầu: “sẽ không, muội sẽ dưỡng thân thể thật tốt, đảm bảo không có vấn đề gì”. Nàng lại hỏi tiếp: “Chàng nhìn Đa Phúc đi, thật đáng yêu, hài tử của chúng ta nhất định cũng thật đáng yêu”.

Triệu Giới ôm nàng suy nghĩ một chút, đến nay hán còn nhớ rõ bộ dáng trước kia của Ngụy La, đúng là phần điều ngọc trác, đáng yêu vô cùng, vì thế cũng không phản bác lời nàng.

Ngụy La vẫn còn nhiệt tình khuyên hán: “Được hay không? Ngọc Dung cũng bằng tuổi ta, nàng ấy đã mang thai hai tháng rồi. Thường Dẫn ca cũng không lo lắng như chàng vậy”. nói xong, nàng mới chống lên bả vai Triệu Giới hỏi: “Đại ca ca có phải không được không, cho nên mới...”

Triệu Giới ngắt lời nàng, hí mắt hỏi: “Nàng nói gì?”

Ngụy La: “...” Mấy lời nàng vừa nói ra, bây giờ thu hồi vẫn còn kịp không?

Đáng tiếc đã chậm, Triệu Giới giữ chặt lấy eo nàng, nói: “Được, đêm nay chúng ta về liền sinh con”.

Vì vậy, vừa về đến phủ, Ngụy La đã bị Triệu Giới ôm vào trong phòng, giằng co trong ngoài thật nhiều lần, mãi tới khi mặt trời hiện lên nơi chân trời, Triệu Giới mới buông tha cho nàng.

Ngụy La giống như mới từ trong nước ra, toàn thân ướt nhẹp, ngay cả chân đệm dưới thân cũng đều là nước. Nàng dựa trong lòng Triệu Giới khóc thút thít, lên án nói: “Triệu Giới, chàng là cầm thú”.

Triệu Giới hôn lên mặt nàng, hỏi: “Bây giờ đã cảm thấy ta được chưa?”

Ngụy La không trả lời vấn đề này, vì nàng đã ngủ mất.

Chuyện Ngụy La và Triệu Giới muốn có hài tử, không biết làm thế nào mà truyền tới tai Trần Hoàng hậu.

Trần Hoàng hậu so với bọn họ còn coi trọng việc này hơn, lúc này liền kêu một ma ma tới Phủ Tĩnh Vương. Ma ma này Ngụy La đã gặp qua vài lần, nghe Trần Hoàng hậu gọi bà ta là “Dư ma ma”, bà ta là người nghiêm túc, lại vô cùng thận trọng, cung nữ dưới quyền đều kiêng kỵ bà ta ba phần.

Dư ma ma tới chỗ Ngự La, không giống như những người khác hành lễ nô tỳ, bà ta chỉ hành lễ rồi nói: “Nô tỳ tham kiến Tĩnh Vương Phi nương nương, sau này kính xin nương nương phối hợp với nô tỳ”.

Ngự La gật đầu: “Làm phiền ma ma”. Nếu là người Trần Hoàng hậu đưa tới, nàng phải nể mặt một tí.

Chỉ là một vài ngày sau, Ngự La liền phát hiện Dư ma ma này quả quá rộng rãi.

Kể từ sau khi bà ta tới, liền muốn Triệu Giới và Ngự La phân phòng ngủ. Vì bảo đảm độ tinh khiết của tinh thủy, còn muốn Ngự La và Triệu Giới mỗi ba ngày mới có thể cùng phòng một lần. Sinh hoạt phu thê còn phải có quy củ, nhất định phải tắm rửa, không được uống rượu, không được tức giận, không được ăn đồ cay...

Lúc ba ngày mới được sinh hoạt vợ chồng, Triệu Giới ước chừng lần qua lần lại Ngự La tới nửa đêm, sáng ngày hôm sau nàng đều không dậy nổi.

Sau đó, Dư ma ma lại có quy củ mới, chính là mỗi lần sinh hoạt không thể quá một canh giờ.

không những như vậy, thức ăn mỗi ngày của Ngự La đều phải được kiểm soát, không thể đựng tới dầu mỡ và thức ăn mặn, cuộc sống trôi qua thật giống nhà sư khổ hạnh. Bảy tám ngày như thế, Ngự La không nói gì, nhưng sắc mặt Triệu Giới thì đen hệt như đáy nồi.

Triệu Giới bị nạn hạn hán ở Thanh Châu quần thân, mỗi ngày đều đi sớm về trễ, ban ngày không thể gặp Ngự La thì thôi, buổi tối cũng lại không thể ôm tiểu thê tử của mình.

rõ ràng hai người sống cùng một mái hiên, nhưng ba ngày cũng chưa thấy mặt!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Sử Dụng Súng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.